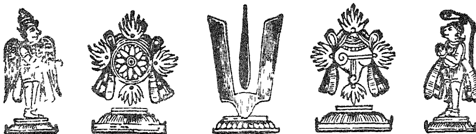
ஸ்ரீ:

பேரருளாளன பெருநதேவிததாயாா திருவடிகளே சரணம.

ஆழவாரெம்பெருமானுா ஜீயா திருவடிகளே சரணம.

விசதவாக் சிகாமணிகளான மணவாளமாமுனிகளருளிச்செய்த

ஸகல ஸ்ரீஸூக்திகளையுங்கொண்ட

ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்த்ர க்ரந்தமாலை

(முதல் ஸம்புடம்)

— இதில் அடங்கியுள்ள திவ்யக்ரந்தங்கள —

ஸ்ரீகாஞசீ. பிரதிவாதிபயஙகரம்

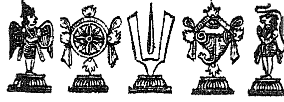
அண்ணங்கராசாரியர்

பதிப்பு.

பராபவஹூ ஐப்பசித் திருமூல நன்னாள

1966

விலை 25 ரூ.

ஆழவாரெமபெருமானா ஜீயா திருவடிகளே சரணம.

நம்பெருமாள் திருமுன்பே மணவாளமாமுனிகள்
ஈடுகாலக்ஷேப சாத்துமுறை கோஷ்டி

ஸ்ரீபூப்யாம் ரங்கநாதே சடஜிதுபநிஷதவ்யாக்ரியாம் சரோதுகாமே
சேஷஸ் ஸநதோஷயிஷயாந வரவரமுநிதாம பராபயயோ வாதததேகரே
காஷாய ஸ்ரீதுலஸயமபுஜமணி ஸூசிகா யஜஞஸூதர தரிதணடை
பாநதம சுபரோாதவபுணடரம ஸமர ஹருதய ஸதா கோசமுதராஙகஹஸதம

ஸ்ரீ:

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மாமுனிகளின் திவ்யஸௌக்திகாம்பீர்யாநுபவம்.

எம்பெருமானார் ஸ்ரீ வைகுண்டகத்யத்தைத் தலைக்கட்டுமிடத்து *அம்ருத ஸாகராந்தர் நிமகந ஸர்வாவயவஸ் ஸுகமாஸீத* என்றருளிச் செய்தார். ஸகல அவயவங்களும் அமுதககடலினுள்ளே ஆழ்ந்திருக்கப்பெறவேணுமென்பது இதன் பொருள் இவ்விருள்தருமாஞாலத்திலே இப்படியிருககப்பெறுகை ஸம்பவிக்குமாவென்று அடியேன் பலகால் ஆலோசிப்பதுண்டு. ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்த்ரக்ரந்தமாலாப்ரதமஸம்புட முத்ரணத்தை எவ்வகையான இடையூறுமின்றிக்கே இன்று தலைக்கட்டினவடியேன் மெய்யே அம்ருதஸாகராந்தர் நிமக்நஸர்வாவயவனுயிருக்கின்றேன் என்றைக்கோ பரமனடி சேர்ந்திருக்கவேண்டிய அடியேனை மணவாளமாமுனிகள் உயிர்பெறுத்திவைத்தருளினது அடியேனுக்கே உரிய இக்கைங்கர்யத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ளுதற்காகவே யென்று திண்ணமாகவெண்ணினேன்.

இத்தொண்டு புரியவேணுமென்று நேற்றை விசுவாவஸு பங்குனி விசாகத்தன்று பாரித்தேன் எந்தக் காரியத்திலும் அடியேனுக்கு ஜ்ஞான சிகீர்ஷா ப்ரயத்னங்கள் தொடர்ந்தே நிகழ்வது வழக்கமாதலால் அன்றே முயன்றேன். என்ன காரணமோ! நேற்றை ஆனிமாதம் வரையில் முயற்சி பலிககாமலேயிருந்தது. காரியத்தின் கனத்தையும் உடல்நலககுறையையும் சிந்திக்கச் சிந்திக்க உத்ஸாஹம் குன்றியது. நமது ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஆனிமாதத் திருமூலத்திற்கு ஒரு சிறப்புண்டாதலால் அன்று அசிந்திதமாகவே ஓர் உத்ஸாஹமுண்டாயிற்று. அன்று பேரருளாளனுடைய பௌர்ணமிப் புறப்பாட்டில் 'அவிதர்க்கிதஸம்பவம்' என்னும்படியாய் அடியேனுடைய சிந்தைக்கே நிலமானதொரு மஹாநுக்ரஹத்தைப்பெற்று அந்நாளையே நன்னாளாகக்கொண்டு அன்றே தொடங்கினேன். ஓராண்டளவு சிரமப்பட்டு முடிக்கவேண்டிய இப்பெரிய காரியத்தை ஏற்றக் குறைவின்றி நூறு நாட்களில் முடிக்கப்பெற்ற பாக்கியத்தை என்னென்பேன். நாலைந்து அச்சுக்கூடங்களில் தொடர்ந்து வேலைநடத்த நேர்ந்தது. அச்சுக்காகிதங்களைத் திருத்துவதென்கிற பணியை இரவும் பகலும் புரியநேர்ந்தது. உடல்நிலையோ மிகவும் கிலேசமான நிலையே. அநாயாஸமாக முடிந்தபின்பு அதையெல்லாம் எழுதிப் பயனென்? பூர்வாசார்ய க்ரந்தமாலைகள் பலவற்றைப் பன்னாள் முன்னே பிரசுரித்திருந்தேனெனினும் அதெல்லாம் ஒரு தட்டாயும், இஃதொன்று தனித்தட்டாயும் கருதத்தக்கதாயிற்று.

அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்பு செய்வித்து என்று ஆழ்வார் தாம் அருளிச்செய்த கணக்கிலே அறியாக்காலத்திலேயே அடியேன் மணவாளமாமுனிகளின் திவ்யஸூக்தியமுதக்கடலில் ஆழங்காற்படப்பெற்றவன். அஸ்மத்குலகூடஸ்தர் அருளிச்

*

செய்த ஸ்ரீ வரவரமுநி சதகஸ்துதியைத் திருத்தகப்பனார் இளமையில் கற்பித்தபோது *ஸூராஹாராஸாரீகரணசண யத்ஸூக்தி லஹரீகரீயஸ்தாம் ஸ்தோதும் ப்ரபவதி ந வாசஸ்பதிரபி *த்ராக்ஷாமதிக்ஷிபதி நிந்ததி மாகரந்ததாராம் ஸூதாரஸ ஜரீம் அதரீகரோதி* இத்யாதி ச்லோகங்களைச் சிந்தனை செய்யும்போது 'இங்ஙனே அற்புதமாகப் போற்றப்படுகின்ற ஸ்ரீஸூக்திகளை எப்போது அநுபவிக்கப்பெறுவோம்!' என்று நெஞ்சிலே தோன்றிக் கொண்டிருந்தது அந்த பாக்யம் ஒரு காலவிசேஷத்தில்தானே ப்ராப்தமாகும். ப்ராப்தமான நன்னாள் முதலாக இன்றளவாக *உள்ளுந்தோறும் தித்திக்கும்* என்றல்லால் வேறொன்றும் சொல்லலாவதில்லை மாமுனிகளின் திவ்யஸூக்தி மாதுர்ய காம்பீர்யாதிகளைப்பற்றி அடியேன் பலகால் பல வியாஸங்கள் எழுதியிருப்பவை உலகம் பரவியேயுள்ளனவாதலால் இப்போது அபூர்வமாக என்ன எழுதவேண்டியிருக்கிறது ஸாரமாகவொன்றெழுதுகின்றேன்.

மாமுனிகளருளிச்செய்த திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதிக்குத் தனியனிட்டவாசிரியர் *அல்லும்பகலுமனுபவிப்பார் தங்களுக்குச் சொல்லும் பொருளும் தொகுத்துரைத்தான் நல்ல மணவாளமாமுனிவன்* என்றார் இப்படியொரு தனியன் எந்த நூலுக்கும் தோன்றியதில்லை. ஸ்ரீஸூக்திகளை அல்லும்பகலும் அனுபவிக்கப்பெறுவார் ஆரேனுமுளரோ? நாடோறும் அதிகமாக அநுபவித்தால் இரண்டு மூன்று, நாலைந்துமணி காலம் அநுபவிக்கப்பெறலாம். ப்ரக்ருதம் இந்த க்ரந்தமாலை அச்சிடத்தொடங்கின நாள் முதலாக இடையிற்சென்ற நூற்றெட்டு நாட்களிலும் அல்லும்பகலும் இந்த திவ்யஸூக்தி மாலையின் அநுபவமேயன்றி வேறொன்றும் நானறியேனென்றிருந்தவடியேன் பேரின்ப வெள்ளம் பெருக நின்று விஜ்ஞாபிப்பது கேளீர்;

பகவத் பாஷ்யகாரர் மூலத்திற்கு வியாக்கியானமாக அருளிச்செய்த ஸ்ரீ பாஷ்ய தீபஸாரங்கள் இருந்தாலும் பகவத்கீதைக்கு வியாக்கியானமாகவருளிச்செய்த பாஷ்யம் அவருடைய வியாக்கியானத் திறமையை நன்கு விளக்கவல்லது. அபேக்ஷிதார்த்தங்களை அணுவளவும் விடாமலும், அநபேக்ஷிதார்த்தத்தை அல்பமும் புகவிடாமலும் அற்புதமாகவருளிச்செய்த திவ்யக்ரந்தம் கீதாபாஷ்யம் என்று பரீக்ஷகபரிப்ருடர்கள் சொல்லிப்போருவர்கள். மணிப்ரவாள ஸரணியில் வியாக்கியானங்கள் *பிள்ளான் நஞ்சீயர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை தெள்ளார் வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை (வாதிகேஸரி) மணவாளயோகி முதலானோர் அருளிச்செய்தவையிருந்தாலும், சாஸ்த்ரார்த்த நிஷ்கர்ஷம் பண்ணத் தோன்றிய ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களுக்கு வியாக்கியானங்கள் மணவாளமாமுனிகள் இட்டருளின ஸரணியை வேறு எந்த ஆசாரியரும் அணுமாத்ரமும் அநுகரிக்கவும் இயலாது திடீரென்று எந்த இடத்தையெடுத்து ஸேவித்தாலும் அந்த பங்க்தி ரசனைகள் *தேனும் பாலும் நெய்யும் கன்னலுமமுது மொத்தே* என்னும்படியாக இருக்குமேயல்லது, ஸாதாரணமென்னும்படியான ஸ்தலம் ஒன்றுகூட இராது ஸூத்ரம்போன்ற சூர்ணைகளுக்கு அவதாரிகையிட்டருளுமழகே அதிவிலக்ஷணமானது. மந்தமதிகளுக்கு மூலத்தில் தோற்றும் சங்கைகளைப் பரிஹரிப்பதும், மஹாமேதாவிகளுக்கும் தோன்றமாட்டாத ஆசங்கைகளை உத்க்ஷேபித்து அலைலையாக அகற்றுவதும், ஸகலஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களிலிருந்தும், ஸ்ரீ பாஷ்ய ச்ருதப்ரகாசிகாதிகளிலிருந்தும், ஸாங்க்ய பௌத்தயாதவப்ரகாசாதிகளின் க்ரந்தங்களி

லிருந்தும், அஹிர் புத்ந்யஸம்ஹிதை, விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதை, விஹகேந்த்ரஸம்ஹிதை, லக்ஷ்மீதந்த்ரம், . . ., என்னும் பல ஸம்ஹிதைகளிலிருந்தும் ப்ரமாணவசனங்களை அபரிமித மாக அடுக்குவதும் அஸிதரஸாதாரணங்களேயாகும்.

அநேகவித ஸௌகரியங்களுண்டான இக்காலத்திலும் அருமைப்பட்டிருக்கும் பல க்ரந்தங்கள் மாமுனிகளுக்கு எப்படித்தான் கிடைத்தனவோ! என்று ஊஹிக்கவும் முடிய வில்லை நான்கு ரஹஸ்யங்களினுடையவும் வியாக்கியானங்களில் ஸ்வாமி உதாஹரித்தருளி யிருக்கும் ஸம்ஸ்க்ருத ப்ரமாணங்களுக்குத் தனித்தனியே அகராதியட்டவணை இதில் காட்டியிருக்கிறேன்: முமுக்ஷுப்படி வியாக்கியானத்தில் உதாஹரித்தருளின ப்ரமாண வசனங்கள் 189, தத்வத்ரயவியாக்கியானத்தில் உதாஹரித்தருளினப்ரமாணவசனங்கள் 542; ஸ்ரீவசநபூஷணவியாக்கியானத்தில் உதாஹரித்தருளினப்ரமாணவசனங்கள் 492; ஆசார்ய ஹ்ருதய வியாக்கியானத்தில் உதாஹரித்தருளின ப்ரமாணவசனங்கள்555 ஆக ஸம்ஸ்க்ருத ப்ரமாணங்கள் மாமுனிகளின் வியாக்கியான க்ரந்தங்களில் (1778) மேற்கோளாக எடுத் தாளப்பட்டுள்ளன இவற்றுக்கு இப்போது அகராதியட்டவணைமட்டும் ஸித்தப்படுத்தி யிருக்கிறேனிதில் இதில் இன்னும் மூன்று காரியங்கள் சேஷித்துள்ளன, 1. அந்த ப்ரமாணவசனங்களைப் பூர்த்தியாக எழுதுதல். 2. அவற்றுக்குப் பொருள் விளக்குதல். 3 அவற்றுக்கு ஆகரம் காட்டுதல். ஆக இம்மூன்றும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவவுலகுககு மஹோபகாரகங்களாகும். மாமுனிகளின் திருவருளினாலேயே இவை நிறைவேறவேண்டும், நிறைவேறும்.

மாமுனிகளின் திவ்ய ஸூக்தி ஸுதாநிதியில் அடியேன் கண்டவொரு விலக்ஷண மான ப்ரக்ரியையை விஜ்ஞாபிக்கக கேளீர். மாமுனிகள் ஆங்காங்கு தாம் அருளிச் செய்கிற அர்த்த விசேஷங்கள் வேறுசில ஆசாரியர்களின் க்ரந்தங்களிலுமிருந்தால் அந்த ஸ்தலங்களை யெடுத்துக் காட்டியருளாமல் விடமாட்டார். இந்த ப்ரக்ரியை இதர ஆசாரியர்களிடத்தில் காணவரிது அவர்கள் பூர்வாசார்ய ஸ்ரீ ஸூக்திகளிலிருந்து மேற்கோள்கள் எடுத்துக்காட்டிடுவது ஸ்வல்பமாகவே யிருககும். இருந்தாலும் அர்த்தங்கள் இதர ஆசாரியர்களுடையனவாயிருக்கும். ஆனால் அது விப்ரலம்பமன்று; அதுவொரு நடை என்று கொள்ளவேண்டியதாகும். "கேசித் ஏவமாஹு:; அபரே ஏவமாஹு" என்று, பெயரைக் காட்டாமலும் ஆகரம் காட்டாமலும் (சிலர் சிலர் என்றே) எழுதிக்கொண்டு போவாருமுளர். மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியான ப்ரக்ரியை இத்தகைத்தன்று தாம் அருளிச்செய்யும் விஷயங்களுக்கு வேறு ஆசாரியர் களின் ஸம்வாதமிருக்குமிடங்களில் "இன்ன ஆசார்யர் இன்னவிடத்திலே இன்னபடி யருளிச்செய்துள்ளார்" என்று அந்தந்த ஸ்ரீஸூக்திகளை யெடுத்துக்காட்டியே தீருவர். இது மாமுனிகளின் திவ்ய க்ரந்தங்களுககுத் தனிச்சிறப்பு. 'இதுகாரணமாகவே *பொய்யிலாத மணவாளமாமுனி புந்திவாழி* என்கிற வாழ்த்து அமைந்தது. மாமுனி களின் வியாக்கியானங்களில் எங்கெந்த ஆசாரியர்களின் ப்ரஸ்தாவமுள்ளது என்பதை யாவரும் சிரமப்படாமல் தெரிந்துகொள்வதற்கு இதன் கீழே ஒரு பட்டிகை தருகிறேன்.

1. ஆளவந்தார்.	11 பட்டர்.	22. வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை
2. பெரியநம்பி.	12 ஸ்ரீ ஸேநாபதி ஜீயர்.	23. பெரியவாச்சான்பிள்ளை
3. திருக்கோட்டியூர்நம்பி	13 கிடாம்பிப்பெருமாள்	24. ஆச்சான்பிள்ளை.
4. எம்பெருமானார்	14 முதலியாண்டான்.	25. நடுவில் திருவீதிப் பிள்ளை பட்டர்.
5. எம்பார்.	15 பிள்ளை திருநறையூ ரரையர்	26 அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார்.
6 வங்கிப்புரத்து நம்பி.	16. வடுகநம்பி	27 வேதாந்தவாசிரியர்
7. கூரத்தாழ்வான்.	17 எங்களாழ்வான்.	28 வில்லிபுத்தூர்ப்பகவர்.
8. திருவரங்கத்தமுதனார்.	18 நஞ்சீயர்	29 வேதாசார்யபட்டர்
9. உயயக்கொண்டார் (பிற்பட்டவர்)	19 நம்பிள்ளை.	30 வாதிகேஸரி ஜீயர்
10 திருக்கண்ணமங்கை யாண்டான்.	20 நடாதூரம்மாள்.	
	21. ச்ருதப்ரகாசிகாபட்டர்.	

இவ்வாசிரியர்கள் முப்பதின்மரில், பெரியநம்பி, திருக்கோட்டியூர்நம்பி, வங்கிப் புரத்துநம்பி, எம்பார், (உடையவர்காலத்து) உய்யக்கொண்டார், திருக்கண்ணமங்கை யாண்டான், ஸ்ரீ ஸேநாபதி ஜீயர், கிடாம்பிப்பெருமாள், முதலியாண்டான், பிள்ளை திருநறையூரரையர், வடுகநம்பி வேதாசார்யபட்டர், வில்லிபுத்தூர்ப்பகவர் என்னும் பதின்மூவருடைய ப்ரஸ்தாவம் பெரும்பாலும் மூலத்திலிருந்துகொண்டும், சிறுபான்மை ப்ராஸங்கிகமாக வருவதுகொண்டும் அமைக்கப்பட்டது. இவ்வாசிரியர்கள்தாம் க்ரந்தங்களையருளிச்செய்திருந்து அவற்றிலிருந்து உதாஹரித்தருளின ஸ்ரீ ஸூக்தி ஏதுமில்லை. இவற்றைச் சிறிது விளககிக்காட்டுகிறேன்

1 **பெரியநம்பியின** ப்ரஸ்தாவம் ஸ்ரீ வசனபூஷணத்தில் (சூர்ணிகை) உய்யக்கொண்டாருடைய ஸ்ரீஸூக்தி மட்டும் ஓரிடத்திலுண்டு 234லும், ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் 85லும் பட்டுமேயுள்ளது. மூலத்திலுள்ளது வியாக்கியானத்தில் விவரிக்கப்பட்டதத்தை இரண்டிடத்திலும் விஷயமொன்றே 2 **திருக்கோட்டியூர் நம்பியின** ப்ரஸ்தாவம்— முமுக்ஷூப்படி சரமச்லோகப்ரகரணத்தின் வியாக்கியானவதாரிகையிலே "இதிலர்த்தம் கேட்கைக்காகவிறே எம்பெருமானார் பதினெட்டு பர்யாயம் திருக்கோட்டியூர் நம்பிபக்கல் எழுந்தருளிற்று ...... இத்யாதி ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் (73.) *அஹமர்த்தத்துககு* இத்யாதி சூர்ணையின் வியாக்கியானத்திலே "திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீ பாதத்திலே ஆழ்வான் ஆறுமாஸம் ஸேவித்துநின்று மஹாநிதியாகப்பெற்ற அர்த்தமிறே இது." என்றது 3. **எம்பாருடைய** ப்ரஸ்தாவம்—முமுக்ஷூப்படி முடிவில் "ஆஸ்திகனாய் இவ் வர்த்தத்தில் ருசிவிச்வாஸங்களுடையனாய் உஜ்ஜீவித்தல் நாஸ்திகனாய் நசித்தலொழிய நடுவில் நிலையில்லையென்று பட்டருக்கு எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தை." என்றுள்ள ஸ்ரீ ஸூக்தியின் விவரணம் காண்க. இஃது ஓரிடமே எம்பாரைப் பற்றியது. 4. **வங்கிப் புரத்து நம்பியின்** ப்ரஸ்தாவமும் முமுக்ஷூப்படி முடிவில் *இதுதான் அநுவாத கோடியிலே யென்று வங்கிபுரத்துநம்பி வார்த்தை* என்ற மூலமும் வியாக்கியானமுமான ஓரிடமே. 5 (**உடையவர்காலத்து**) உய்யக்கொண்டாருடைய ப்ரஸ்தாவம் முமுக்ஷூப்படி முடிவில் *உய்யக்கொண்டாருககு உடையவரருளிச் செய்ததாக ஓரிடமும்; ஸ்ரீவசந பூஷணத்தில் (சூ 3) "இதிஹாஸபுராணயோ இதிஹாஸா பலீயாம்ஸ." என்று தொடங்கி தத்வ நிர்ணயத்திலே உய்யக்கொண்டாராலும் ப்ரதிபாதிககப்பட்டது." என்று மற்றோரிடமும். (இந்த க்ரந்தம் இப்போது கிடைப்பதில்லை.)

6. திருக்கண்ணமங்கையாண்டான ப்ரஸதாவம், ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் (சூ 82) "திருக்கண்ணமங்கையாண்டான ஸவவ்யாபரத்தை விட்டான" என்றவிடத்து வியாக்கியானம ஓரிடமே 7 ஸ்ரீ ஸேநாபதி ஜீயா ப்ரஸதாவம், (முமுக்ஷுப்படி-41) *அத்ரபகவத் ஸேநாபதி *மிசரர்வாகயம்* எனறவிடத்து வியாககியானமோரிடமே 8 கிடாமபிபபெருமாள ப்ரஸதாவம், (ஸ்ரீவசனபூஷணம-385 ல) "பாஷயகாரர் காலத்திலே ஒருநாள பெருமாள் புறபபட்டருளுநதனையும பார்த்துப் பெரிய திருமண்டபத்துககுக கீழாக முதலிகளெல்லாரும திரளவிருந்தவளவிலே இவ்வர்த்தம ப்ரஸதுதமாகப் பினபு பிறந்த வார்த்தையை ஸமரிபபது" எனறவிடத்து வியாககியானத்தில் "கிடாமபிபபெருமாள இருநதவா" எனற ஓரிடமே 9 பிளளைதிருநறையூரரையா ப்ரஸ்தாவம், மேலே கிடாம்பிப்பெருமாள ப்ரஸதாவம் காட்டின விடமொன்றும், (ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலேயே 84) பிளளை திருநறையூரரையர் உடம்பையுபேக்ஷித்த கதையின் விவரண ஸதலமொன்றுமாக இரணடிடம்

10, 11. முதலியாணடான, வடுகநமபிகளின ப்ரஸ்தாவம், (ஸ்ரீவசநபூ 411) *வடுக நம்பி ஆழ்வாரையும் ஆண்டானையும் இருகரையரென்பர்* எனறவிடத்தொன்றே 12 வேதாசாாய படடா ப்ரஸதாவம், (ஆசார்ய ஹ்ருதயம் 53) *புரவியேழொரு காலுடைய தேரிலே* இத்யாதி சூர்ணையின முடிவில 'வேதகுருபதேசம்" எனறவிடத்து வியாககியானம ஓரிடமே மூலததில் வேத தருவென்றதறகு வேதாசார்ய பட்டரெனறு விவரணமுளளது. வேதவ்யாஸபட்டரெனகிற சீராமப்பிளளையின் திருக்குமாரரிவர்.

13 விலலிபுததூாபபகவா ப்ரஸதாவம், (ஆசார்யஹ்ருதயம் 32) *ஸாதநஸாத்யங்களில முதலும முடிவும் வர்ணதாமிகள் தாஸவருத்திகளெனறு துறைவேறிடுவித்தது* எனறவிடத்து வியாககியானம ஞானஸாரத்தில் (13) பாட்டின ப்ரமாணயோஜனையும் காணக ஆக இப்பதினமூவர் தவிர சேஷிததுள்ள ஆசிரியர்கள பதினெழுவர். ஆளவநதார் முதலாக வாதிகேஸரி ஜீயரளவான இபபதினெழுவர் ஸ்ரீஸூக்திகள் உதாஹரிககபபட்டுளள விடங்களுககு விவரணம காட்டுகிறேன் காணமின

ஆளவநதாா = இவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகள தததவத்ரயே 4 ஸ்ரீவசநபூஷணே 4 ஆசார்யஹ்ருதயே 2 ஆக பதது ஸதலங்களில அநதந்த சூர்ணிகைகளின லககம் வருமாறு.—(தத்வ) 3, 45, 70, 92 (இவற்றுள் 70-ல் ஸித்தித்ரயகாரிகை மற்றவறறில ஸ்தோதரரதந ஸூக்திகள (ஸ்ரீவசநபூஷணே) 182 259 323 380 (ஆசார்ய ஹ்ருதயே) 66, 87, 151

எமபெருமானாா = முமுக்ஷு 97 183 243 274 (தத்வத்ரயே) 3 10 15 18 34 35 37 40 41 45. 79 85 92 117 129 130 132 141 195. (ஸ்ரீவசநபூஷணே) 96 146 160 180 234 274 (ஆசார்யஹ்ருதயே) 36 65 66. 85 91 99. 153 155. 162 204 224 228 233

கூரததாழவான (தத்வதரயே) 45 79 148 185 194 195 (ஸ்ரீவசநபூஷணே) 73 203.

திருவரஙகததமுதனாா ஸ்ரீவசநபூஷணே. 426.

*

பட்டா (முமுக்ஷுப்படி) 2 46 (தத்வதரயே) 28 45 148 150 160 179 202 (ஸ்ரீவசநபூஷணே) 3 5 8 38 306 (ஆசார்) 1

எங்களாழவான் (தத்வத்ரயே) 103, 106, 109 ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண வ்யாககயாநாத்.

நஞ்சீயர் (தத்வத்ரயே) 142 கத்யவ்யாககயாநோதாஹரணம் (ஸ்ரீவசந) 69 192.

நமபிள்ளை (ஸ்ரீவசநபூ) 31 347 (ஆசார்.) 85

நடாதூரமமாள் = (ததவத்ரயே) 35 (ஸ்ரீவசந) 381

சருதபரகாசிகாபட்டா (தத்வத்ரய) 49. 89 103, 109 116 148 ச்ருதப்ரகாசிகையிலிருநதும், ஸுபாலோபநிஷத் வயாககியானததிலிருநதும, சுகபக்ஷீயத்திலிருந்தும்.

வடககுததிருவீதிபபிள்ளை, (ஸ்ரீவசனபூ) 443 (ஆசார்) 228

பெரியவாசசானபிள்ளை = (தத்வத்ரயே) 103 பெரியவாச்சானபிள்ளையென்று ஸ்பஷ்டநிர்தேசமுள்ளது இவவிடமொனறே பூருவர்களருளிசசெயததென்று சிலவிடங்களிலுண்டு

ஆசசானபிள்ளை = (முமுக்ஷு) 12 97 99 (த்வய = அவதாரிகை) (தத்வத்ரயே) அவதாரிகை 3 35 103. 124 142 149 181 (ஸ்ரீவசன) 11 49 332 (ஆசார்) 99

நடுவில திருவீதிபபிள்ளைபட்டா = (ததவதரயே) அவதாரிகை 120 151 160 (ஸ்ரீவசநபூ) 5 (ஆசார்) 85

அழகிய மணவாளபபெருமாள நாயனா = (முமுக்ஷு) 129 (தத்வத்ரயே) 46 (ஸ்ரீவசந) 159 (ஆசார்) 103, 113, 127—இநத மூன்றிடங்களிலும் பட்டோலையிலிருநது உதாஹரணம்.

வேதாநதவாசிரியா = (முமுக்ஷு) 6 ந்யாஸவிம்சதி ச்லோகம் (தத்வத்ரயே) 39, 82. ரஹஸ்யதரய ஸாராத 80 ததவமுகதாகலாபாத்

வாதிகேஸரி ஜீயா = (முமுக்ஷு) 75 த்வயபரகரணவதாரிகை (தத்வதரயே) 35 103 (ஸ்ரீவசன) 6 381

ஆக, ஆளவந்தார், எம்பெருமானார், கூரத்தாழ்வான, அமுதனார், பட்டர், எங்களாழ்வான, நஞ்சீயா, நமபிள்ளை, நடாதூரமமாள, சருதப்ரகாசிகாபட்டா, வடககுத திருவீதிப்பிள்ளை, பெரியவாச்சான்பிள்ளை, ஆசசானபிள்ளை, நடுவில பிள்ளை, அழகிய மணவாளப்பெருமாள வேதாந்தவாசிரியர், வாதிகேஸரி ஜீயா—என்னுமிவ்வாசார்யாகளின ஸ்ரீஸூகதிகள (123) நூறறிருபததமூனறு ஸதலஙகளில கையாளபபட்டுள்ளன ஒனபது இடங்களில் ஸ்ரீஸூகதயுதாஹரணமினறிககே திருநாம பரஸதாவமாத்ரம் மூன்றிடங்களிலே திருநாமமும் எடாமல, ஆகரமும காட்டாமல ஸ்ரீஸூகதிமாதரோதாஹரணம

மாமுனிகளின் திவ்யஸூக்திகாம்பீர்யாநுபவம்

ஸ்ரீவசனபூஷணம் 457ல "நல்ல புதல்வர் இதயாதியாலே அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானுரு மருளிச்செய்தார்" அதிலேயே (449ல) "அம்புததனைப் பார்த்திருப்பானற்று-என்றும் சொல்லக்கடவதிறே" என்று ஞானஸாரப் பாசுரத்தை யுதாஹரித்தவளவே ஆசிரியர் திருநாமமுமில்லை, நூலின் திருநாமமுமில்லை.

நான்கு ரஹஸ்ய வியாக்யானங்களிலும் ஸம்ஸ்க்ருத ப்ரமாண வசனங்கள் 1778 என்று ஏற்றத்தாழ்வின்றி யெடுத்துக் காட்டியது போல திவ்யப்ரபந்த மேற்கோள்களைப் பற்றியும் கணக்கு காண்மின்,

1. முமுக்ஷுப்படி வியாக்கியானத்தில .	108	3 ஸ்ரீவசனபூஷண வியாக்கியானத்தில	276
2 தத்வத்ரய வியாக்கியானத்தில	42	4 ஆசார்யஹ்ருதய வியாக்கியானத்தில	1903

ஆக (2329) இரண்டாயிரத்து முந்நூற்றிருபத்தொன்பது அருளிச்செயற் சந்தைகள் நான்கு ரஹஸ்ய வியாக்கியானங்களிலும் கையாளப்பட்டிருக்கின்றனவென்று தேறிற்று இவற்றை உதாஹரிக்குமிடங்களில் (என்கிறபடியே) என்றெழுதிச் செல்லாமல், உதாஹரித்தவளவுக்குப் பொருளும் அருளிச்செய்து போருகிறார். இல்லையேல் எடுத்த சந்தைகள் பயன்படாதனவாகுமன்றே காலக்ஷேபரார்கள் வியாக்கியானங்களைத் தேடியெடுத்துப் பார்த்தன்றோ பொருளுணர வேண்டியதாகும் அந்த ப்ரயாஸத்திற்கு இடமில்லாதபடி தாமே சோம்பாமல் பொருள் விளக்கமும் செய்தருளவது மாமுனிகளுக்கு அஸாதாரணமான இயல்வு வ்யக்தமாகப் பொருள் தெரியக்கூடிய இடங்களில் (என்கிறபடியே) என்று விட்டிட்டாலும், நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு பங்கு பொருள் விளக்கியே யருளுகிறார் ஆசார்யஹ்ருதய வியாக்கியானத்தில் இதை மிகையாகக் காணலாம் இதில் குறிக்கொள்ளவேண்டிய பெரிய விசேஷமொன்று (அதாவது) தாம் எழுதியருளும் பொருளெல்லாம் பூர்வாசார்ய வியாக்கியான பங்க்தியாகவேயிருக்கு மத்தனையல்லது தாமாக எழுதுவதாயிராது நன்னூலில் *முன்னோர்மொழி பொருளேயன்றி அவர் மொழியும் பொன்னேபோல போற்றுவம்* என்றதற்கு இணங்கும்படி உபதேசரத்தினமாலையில் *முன்னோர் மொழிந்த முறை தப்பாமல் கேட்டுப் பின்னோர்ந்து தாமதனைப் பேசாதே * என்றருளிச் செய்தவர் மாமுனிகளொருவரேயன்றோ இது விசேஷமன்று, இதனில் விஞ்சிய விசேஷம் கேளீர்

மூலகாரர்களான பிள்ளைலோகாசார்யரும் திருத்தகப்பியாரும் தாங்கள் (மூலத்தில்) உதாஹரித்தருளுகிற பாசுரங்களுக்குப் பூர்வாசார்ய வியாக்கியானங்களில் காணாத பொருளையும் பாடத்தையும் திருவுள்ளம்பற்றியிருப்பதுண்டு, அவ்விடங்களில் "இங்கு பூர்வாசார்ய வியாக்கியானம் இங்ஙனன்றிக்கே யிருந்தாலும் ப்ரமாபதரான இவர் இப்படியருளிச் செய்கையாலே " என்று ஸாதிப்பதுண்டு. இப்படி ஒன்பது இடங்களில் காண்கிறோம் இரண்டிடங்களை மட்டும் காட்டுவோமிங்கு தத்வத்ரயத்தில் (180)ல எம்பெருமான் ஸம்ஹாரஹேதுக் கொண்டு ஸ்ருஷ்டிக்கு மென்றருளிச் செய்ய விரும்பி அதற்கு *முந்நீர் ஞாலம்படைத்த எம்முகில்வண்ணனே* என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தை ப்ரமாணமாகக் காட்டினார் பிள்ளை லோகாசாரியார். அங்கு மாமுனிகள் தமது வியாக்கியானத்தில் ' *முகில்வண்ணனென்கிறவிது ஔதார்யகுண பரமாக வ்யாக்யாதாக்கள் பலரும் வ்யாக்யானம் பண்ணினார்களே யாகிலும், விக்ரஹ பரமாக இவர் அருளிச்செய்கையாலே இங்ஙனுமொரு யோஜனை யுண்டென்று கொள்ளவேணும், ஒன்றுக்குப் பல யோஜனையுமுண்டாயிறே யிருப்பது" என்றருளிச் செய்தார் மற்றோரிடம்,—ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் 399 "எதிர் சூழல்புக்கு" இதுவும் திருவாய்மொழிப் பாசுரம். இதை வ்யாப்திபரமாகக் கொண்டு உதாஹரித்தருளினார் பிள்ளைலோகாசார்யர் இங்கு வியாக்கியானத்தில் மாமுனிகள்—"எதிர்சூழல்புக்கென்கிறது அவதாரபரமாக மற்றுமுள்ளாராலே வ்யாக்யாதமாயிற்றாகிலும் இப்போதிவர் இவ்விடத்தில் வ்யாப்திபரமாக வருளிச்செய்கிறார் அநேக யோஜனைகளுமுண்டாயிறே யிருப்பது" என்றருளிச் செய்துள்ளார்

ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலும் ஒன்று காட்டுவோம்; அதில் (50) "பண்ணார்பாடல் பண்புரையிசைகொள் வேதம்போலே" என்ற இடத்து வியாக்கியானத்தில்

> "வியாக்கியானங்களில் 'பண்புடைவேதம்' என்றொழிய 'பண்புரை வேதம்' என்ற பாடமும், 'இசைகொள் வேதம்' என்கிறதுக்கு ஸாம வேத பரத்வமும் கண்டதில்லையேயாகிலும் ஆப்ததமரானவிவர் இப் ப்ரபந்தத்திலே இப்படி யருளிச் செய்கையாலே இப்படியும் கொள்ள வேணும்" என்றுள்ளது.

இவற்றால் ஆர்த்திப் பிரபந்தத்தில் "முன்னவராம் நங்குரவர் மொழிகள் உள்ளப் பெற்றோம் முழுதும் நமக்கவை பொழுது போக்காகப் பெற்றோம்" என்று மாமுனிகள் தாமே யருளிச்செய்தது ஸத்யாபிதமாகிறது.

இவை யெல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்ட தொன்று கேளீர்,—ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும் ஆழ்ந்த வ்யுத்பத்தி பெற்றிருப்பவர் மாமுனிகளொருவரே யென்று துணிந்து சொல்லலாம். சாஸ்த்ரங்களை எவ்வளவும் வாசித்து விடலாம். சதுஸ்ஸமுத்ரபாராவார பாரீண: என்று விருதும் வஹிக்கலாம் *அப்திர் லங்கித ஏவ* என்கிற ரீதியிலன்றிக்கே *ஆழியுள் புக்கு முகந்து* என்னும்படியாக, விஷயங்களின் சிறுமை பெருமை பாராதே ஒவ்வொன்றையும் ஆழ்ந்து நோக்குகை மாமுனிகளின் வியாக்கியானங்களிலன்றி வேறெங்கும் காணமுடியாது. இதற்கு நூறிடங்கள் காட்டலாமாயினும் ஓரிடமே காட்டுகிறேனிங்கு. ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் (ஸூ 17) *லோகவத்து லீலாகைவல்யம்* என்ற ஸூத்ர பாஷ்யத்தில் "ஜகத் ஸர்க்கே லீலைவ கேவலா ப்ரயோஜநம்" என்றும் "பரஸ்ய ப்ரஹ்மணோ லீலைவ ப்ரயோஜநம்" என்றும் ஸ்ரீஸூக்தி விந்யாஸமுள்ளது. இதையநுஸரித்துப் பிள்ளை லோகாசார்யரும் தத்வத்ரயத்தில் (162) "ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் கேவல லீலை" என்றருளிச்செய்தார். இதில் எந்த வித்வானுக்கும் எவ்விதமான விசிகித்ஸையும் எளிதாகத் தோன்ற மாட்டாது. ஆனால், இங்கு மாமுனிகளின் ப்ரஜ்ஞாவிசேஷம் ஆராய்ச்சி செய்யப் புகுந்தவிதம் நிரூபண நிபுணர்களால் உற்று நோக்கத்தக்கது. ஸ்ருஷ்டி தான் லீலா ரூபமேயொழிய ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் லீலையென்று சொல்லுவது ஸமந்விதமாகாதென்று நிரூபித்தருளி ஸமந்வயம் செய்தருளியிருப்பதை "ஸாரம் து ஸாரஸ்வதம் ஜாநீதே நிதராம்" என்னப் பிறந்தவர்கள் பரிசீலிக்க வேணும். இங்ஙனே தொட்ட தொட்ட விடங்களெங்கும் துருஹசாஸ்த்ரார்த்த சர்ச்சைகளே மலிந்திருக்கும் ஸ்ரீமத்வரவரமுநீந்த்ர திவ்யஸூக்தி ஸந்நிதியில் *கோ மஜ்ஜதோ ரணுதுலாசலயோர் விசேஷ:* என்ற கணக்கிலே அறிவிலியான அடியேன் போல்வாரும் மஹாப்ராஜ்ஞர்களென்றிருப்பாரும் ஸமசீலர்களே யென்னத் தட்டில்லை.

ஏறக்குறைய அறுபது சூர்ணைகளின் வியாக்கியானத்தில் (அன்றிக்கே) என்றும் (அதவா) என்றும் தொடங்கி யோஜநா பேதங்கள் காட்டியருளுகிறார். அவ்விடங்களில் முந்தின யோஜனைக்கும் பிந்தின யோஜனைக்கும் வாசியறிவதும் காரணமறிவதும் குருமுகமாகக் கேட்டவர்களுக்கன்றி மற்றையோர்க்கு இயலாது.

கிம்பஹுநா? த்ராவிட பாஷையிலமைந்த க்ரந்தங்களென்று நாமமாத்ரமேயாய் ஸகல சாஸ்த்ரார்த்த ஸாரநிதியாய் விளங்குமிந்த திவ்ய ஸ்ரீஸூக்தி மாலையை அர்ச்சாமூர்த்திகள் போலே கோயிலாழ்வாரில் வைத்து ஆராதிக்க வேணுமென்றே ஆஸ்திக பக்தர்கள் ஆவல்கொள்ள வேணுமென்று விஜ்ஞாபித்து நிற்கிறேன்.

இங்ஙனம்

ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸன்

பராபவஹு ஐப்பசி விசாகம் } ப்ர. அண்ணங்கராசார்யதாஸன்.

முமுக்ஷுப்படி சூர்ணைகளின் அட்டவணை

[லக்கம்—சூர்ணைகளின் வரிசை லக்கம்]

ஜீ—5

முமுக்ஷுப்படி சூர்ணைகளின அட்டவணை முறறிற்று.

ஸ்ரீ

இந்த க்ரந்தமாலையை ஸேவிபபவர்களுக்கு ஸௌகரியமாக இதில அடியேன் செயதிருககுமவற்றுக்கு

அறிக்கையும் மற்றும் சில அறிவிப்புகளும்.

1 மாமுனிகள் தமமுடைய வியாக்கியானங்களில எந்தெநத ஆசாரியர்களின் ப்ரஸ தாவம் செய்தருளி யிருக்கிருரெனபதையும், எந்தெந்த ஆசார்யாகளின் ஸ்ரீ ஸூக்திகளை உதாஹரித்தருளியிருக்கிருரென்பதையும், அப்படி உதாஹரிததருளின ஸ்ரீ ஸூக்திகள் எந் தெந்த இடங்களில் விளஙகுகினறனவெனபதையும, உதாஹரிததவறறில ஸமஸக்ருத மேற் கோள்கள் இத்தனை, திவயப்ரபந்த மேற்கோள்கள இத்தனையெனபதையும் ஸவாமியின் வியாக் கியான நடையின முக்கியமான சில விசேஷங்களையும் "மாமுனிகளின திவ்ய ஸூக்திகாம்பீர் யாநுபவம்" எனற தலைப்புளள (எட்டுபக்கங் கொண்ட) முனனணியில விவரிததிருக்கிறேன

2 முமுக்ஷுப்படி, தத்வத்ரயம், ஸ்ரீவசந பூஷணம், ஆசார்யஹ்ருதயம் – ஆகிய நான்கு ரஹஸய வியாக்கியானங்களிலும உதாஹரிக்கபபட்டுள்ள ஸம்ஸ்க்ருத ப்ரமாணங்களுக்கு அகராதியட்டவணைகளை அந்தந்த ரஹஸயங்களுக்குச சேர [சிலவறறுககு முன்னேயும சில வறறுக்குப பினனேயும்] இட்டிருக்கிறேன. லககஙகளெல்லாம் மூல சூர்ணிகையினுடையவை.

ஜீ—6

3. நானகு ரஹஸ்யங்களினுடையவும் மூல சூர்ணிகைகளுக்கு அகராதியட்டவணையும் (லக்கக் குறிப்புடன) இட்டிருக்கிறேன்

4 இந்த திவ்ய க்ரந்தங்கள் ஏக காலத்தில் நாலைந்து அச்சுக்கூடங்களில் துரிதமாக அச்சிடுவிக்க நேர்ந்தபடியால் பக்க லக்கம் பூர்த்தி வரையில் ஏகரீதியாக அமைக்க இயலவில்லை, எனினும் அதனால் ஒரு குறையுமிலலை

5. அபரிஹார்யமான ஒரு குறையே யுள்ளது (அதாவது) இந்த வியாக்கியான ஸ்ரீ ஸூக்திகள த்ராவிட பாஷையில் அவதரித்தவை யென்று நாம மாத்ரமேயொழிய முக்கால் பாகம் ஸம்ஸ்க்ருதமாகவும், கால் பாகமே த்ராவிடமாகவுமுள்ளது ஸம்ஸ்க்ருத பாகங்களை க்ரந்த லிபியில் அச்சிட்டிருந்தால் பங்க்திகளை அஸ்கலிதமாகவும் அநவத்யமாகவும் ஸேவிப் பதறகு மிக மிக வாய்ப்பாக இருக்கும் தெனமொழியும் வடமொழியும் கலந்து பரிமாறும் இந நடையை மணிப்ரவாள நடையெனறு அநாதிகாலமாக வழங்கி வருகிறோம் இந்த நடையில அமையும் ஸ்ரீ ஸூக்திகளில் சேரும் ஸம்ஸ்க்ருத ச்லோகஙகளையோ ஸம்ஸ்க்ருத வசனங களையோ க்ரந்த லிபியில் அமைப்பதுதான் ப்ராசீன தாள கோசங்களிற காணும் முறை. க்ரந்த லிபியைத தமிழ்மொழிக்குச் சேர ஆளவந்தார்தாம் அமைத்தருளினர் எனறு பெரியார் பகரக கேட்டிருக்கை அந்த லிபியோடு சேர்த்தே முறகாலத்தில் பல மணிபரவாள நூல்கள் அச்சேற்றப்பட்டுமுள்ளன இக்காலததில் அந்த லிபியைப் பயிலாதவர்களே பெரும்பான்மையர் ஸம்ஸ்க்ருத பாகங்களுக்கு தேவநாகர லிபியையோ ஆந்திர லிபியையோ சேர்ப்பது விஷமமும் விரஸமுமாகும். இதைத் தீர ஆலோசிதது முழுதும் தமிழ் லிபியாகவே அமைக்க நேர்ந்தவிது அடியேனுக்கு மிகவும் மனக குறையே. இது அபரிஹார்யமெனறு கொண்ட தத்தனை *

உபகாரகர்கள் திறத்தில் க்ருதஜ்ஞதாவிஷ்கரணம்.

இந்த க்ரந்தமாலையைப் பிரசுரம் செய்யவேணுமெனறு அடியேன் சென்ற விச்வாவஸு பங்குனி விசாகத்தன்று ஆசை கொண்டதாக முகப்பில் விஜ்ஞாபனம் செயதிருககிறேன அப்போது திருக்குறுங்குடி திருஜீயர்மடம் ஆஸதானத்தை அலங்கரிததிருந்த ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ, பட்டா பிரான ஜீயா ஸவாமி ஸன்னிதிக்கு விஜ்ஞாபனம் விடுக்க, ஸ்ரீஸ்வாமி பரமக்ருபையுடன உதஸா ஹாபிவாததகமான ஸ்ரீமுகத்தை யருள்செயதார் ஸ்ரீ வைஷ்ணவவுலகின தௌர்ப்பாக்யவசத தினால் அந்த ஸவாமி அகாலத்தில் திருநாடலங்கரிக்க நேர்ந்துவிட்டது ஆயினும் வர்த்தமான (48-வது பட்டாபிஷிக்தரான) ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ கலியன்ஸ்வாமி கனிந்த திருவுள்ளங்கொண் டிருப்பது பரமபாக்யம்

திருமலை திருப்பதி ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ.
பெரிய ஜீயர்ஸ்வாமியின் மஹோபகாரம
"ஒரெண்டானு மின்றியே வநதியலுமாறு"
என்றதற்கு நிதாசனபூமி.

புதுடில்லியில வாழும் ஸ்ரீமான A: ராமாநுஜாசாரியருடைய பஹுமுகமான முயற்சி ஈடுமெடுப்பு மில்லாதது மதுரையில் வாழும் ஸ்ரீமான் ஸ்ரீவைஷ்ணவமணி. டாக்டர் V சேஷ ராமாநுஜயயாவின் ஸஹயோகம் சிந்தைக்கும் கோசரமன்று மிக மிகப் பாராட்டவுரியது அடுத்து வரும் இரண்டாவது ஸம்புடத்தில உதவிகளெல்லாம் விரிவாக வெளியிடப்பெறும்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்!

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

விசதவாக் சிகாமணிகளான மணவாளமாமுனிகளின்
திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளனைத்தையுங்கொண்ட
ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்த்ர க்ரந்தமாலையின் முன்னுரை

ஸ்ரீகாஞ்சீ ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யதாஸன்.

ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணார்ணவம்
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்.

உபயவிபூதி நாதனான எம்பெருமானுடைய லீலா விபூதியாகிய இவ்வுலகம் ஞானிகளால் இருள்தருமாஞாலமெனப்பட்டது. இருளைப் போக்குதற்குரிய அக்நி ஸூர்யன் சந்திரன் முதலிய தேஜஸ் பதார்த்தங்கள் பல பல இருந்தும் அவற்றால் போக்கவொண்ணாத அஜ்ஞாநாந்தகாரமே இங்கு இருள் எனப்பட்டது. அத்தகைய இருளைப் போக்குவதற்கு *புண்யாம்போஜ விகாஸாய பாபத்வாந்த க்ஷயாய ச, ஸ்ரீமாந் ஆவிரபூத் பூமௌ ராமாநுஜ திவாகர * என்றபடி எம்பெருமானாராகிற விலக்ஷண ஸூர்யன் இவ்வுலகில் திருவவதரித்து "கடலளவாய திசையெட்டினுள்ளும் கலியிருளே, மிடைதரு காலத்திராமாநுசன்—மிக்க நான்மறையின் சுடரொளியால் அவ்விருளைத் துரந்திலனேல் உயிரையுடையவன் நாரணனென்று அறிவாரில்லை யுற்றுணர்ந்தே" என்ற அமுதனாருளிச்செயலின்படியே மஹோபகாரம் செய்தருளும்படியாயிற்று. "தற்கச்சமணரும் சாக்கியப் பேய்களும் தாழ்சடையோன், சொற்கற்ற சோம்பரும் சூனியவாதரும், நான்மறையும் நிற்கக் குறும்பு செய்நீசரும் மாண்டனர் நீணிலத்தே, பொற்கற்பகம் எம்மிராமானுசமுனி போந்தபின்னே" என்கிறபடியே ஸம்ஸ்க்ருத வேத பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளை யெல்லாம் தம் ஸூக்தி சரங்களாலே நிரஸித்தருளி, "வான்திகழும் சோலை மதிளரங்கர் வண்புகழ் மேல் ஆன்ற தமிழ் மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன், மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமாநுசன்" என்னும்படியாக ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களையும் ப்ரவர்த்திப்பித்தருளி, திவ்யதேசங்களையும் உத்தரிப்பித்து ஒருவாறு அவதார கார்யத்தைத் தலைக்கட்டிக்கொண்டு சுடரொளிச் சோதிக்கு எழுந்தருளின பின், சிலகாலம் கடந்தபிறகு, அந்த எம்பெருமானார் தாமே மீண்டும் வைகுந்தநாதனுடைய திருவாணையினால் இந்நிலவுலகில் திருவவதரித்து மணவாள மாமுனிகளென்கிற திருநாமத்துடனே விளங்கி,

ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்த்ர க்ரந்தமாலை — முன்னுரை

முன்னவதாரத்திற் செய்தருளின மஹோபகாரங்களிற்காட்டிலும் பன்மடங்கு அதிசயித்த சேமங்களைச் செய்தருளி இவ்விருள் தருமா ஞாலத்தைத் தெருள் தருமா ஞாலமாகத் திருத்திப் பணிகொண்டார் அவ்வாசார்ய சிகாமணியின் எண்ணில் பல்குணங்களைக் கூறுதற்கு அவர் தம்முடைய நிஜரூபமான ஆதிசேஷனும் அசக்தன் என்கிற விது அதிசயோக்தியன்று.

'பூர்வாசார்யா' என்று இறைக்கும் நாம் வழங்கி வருமாறு பல பல மஹாசார்யர்களின் திருவவதாரத்தினால் புனிதமாய இவ்வுலகில், அவ்வாசாரிய பரம்பரை மணவாள மாமுனிகளோடு முடிவு பெற்றிருக்கின்றது. மாமுனிகளுக்குப் பிறகும் பல பல மஹான்கள் திருவவதரித்தாலும் 'பூர்வாசார்யர்கள்' என்கிற வ்யபதேசம் மாமுனிகளளவிலே விச்ராந்தமாயிருக்குமத்தனை.

எம்பெருமான் லோக ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகச் செய்தருளின விபவாவதாரங்களுள் இராம பிரானாகத் திருவவதரித்த காலத்தில் பல பேர்களிடத்திலே தான் பணிவுகாட்டிப்போந்தான். விச்வாமித்ர முனிவன், ஸுக்ரீவ மஹாராஜர், ஸமுத்ர ராஜன் என்றிப்படிப் பல வ்யக்திகள் பக்கலிலே வணங்கி நின்றான். முதலில் விச்வாமித்ரருடைய சரித்திரங்களை உணராமல் 'இவர் ஒரு மஹர்ஷி' என்கிற ப்ரதிபத்தி மாத்திரமே கொண்டு *இமௌ ஸ்ம முநிசார்தூல கிங்கரௌ ஸமுபஸ்திதௌ, ஆஜ்ஞாபய யதேஷ்டம்* என்று அவர்க்குச் சேவகனாய் நின்றான். பிறகு அஹல்யா சாபவிமோசனம் செய்தபின் சதாநந்தர் வாயிலாக அம்முனிவருடைய சரிதைகளை விரிவாகக் கேட்டபின் 'இங்ஙனே ராஜஸரும் தாமஸருமான இவரையோ நாம் ஆசார்யனாகக் கொள்ளப்பெற்றது' என்று திருவுள்ளக் குறையுற்றிருந்தான் போலும். பிறகு ஒருகால் *ஸுக்ரீவம் சரணம் கத:* என்னும்படியாக ஒரு குரக்கினத்தரசன் காலிலே விழும்படியாயிற்று. அவன் திறத்து ப்ரீதியும் நிலை நின்றிருந்ததில்லை: இளையோனை யனுப்பி *மா வாலிபதமந்வகா:* இத்யாதிகளாலே நிக்ரஹப்ரகாசனம் செய்ய வேண்டியதாயிற்று. பிறகு *ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா சரணம் கந்துமர்ஹதி* என்ற விபீஷண வசனத்தின்படியே கடலரசன்பாடே சரணம் புகுந்து கிடந்தான்; அங்கும் அப்ரீதியோடே தலைக்கட்டிற்று; *கோபமாஹாரயத் தீவ்ரம்— ஸாகரம் சோஷயிஷ்யாமி* இத்யாதிகள் காண்க. பிறகு க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸாந்தீபநி பக்கலிலே சரணம் புகுந்து வித்யாக்ரஹணம் பண்ணினான், அங்கு குரு தக்ஷிணை ஸமர்ப்பிக்க விரும்பி 'என்ன அபேக்ஷிதம்?' என்று அவரைக் கேட்டபோது *ஓது வாய்மையும் உவனியப் பிறப்பும் உனக்கு முன் தந்த அந்தணனொருவன், காதலென்மகனைப் புகலிடங்காணேன் கண்டு நீ தருவாய் எனக்கென்று கோதில் வாய்மையினான் உன்னை வேண்டிய குறை முடித்து அவன் சிறுவனைக் கொடுத்தாய்* என்னும்படியாக அந்த ஸாந்தீபநி என்றைக்கோ மறிகடலவாய் மாண்டுபோன தன் புதல்வனைக் கொணர்ந்து கொடுக்குமாறு வேண்டினார். இங்ஙனம் லௌகிகமான பலனை விரும்புகின்ற இவரை ஆசாரியனாகக் கொண்டோமே! யென்று அவரிடத்திலும் எம்பிரானது நெஞ்சம் அப்ரீதிகொண்டிருந்தது போலும்.

ஆக; விபவாவதாரங்களில் தான் தலைமடுத்த விடமெல்லாம் தடுமாறிப்போகவே, பெருங்குறைவாளனான பகவான் அர்ச்சாவதாரத்திலாவது குறை தீர ஒரு ஸதாசார்ய ஸமாச்ரயணம்

மணவாளமாமுனிகள் திவ்யஸூக்திகளின் அடைவு

பெற்று வாழ்வோமென விரும்பி, * மாமுனி வேள்வியைக் காத்து அவப்ரதமாட்டிய வடிதிற லயோத்தி யெம்மரசாயும *கோவலனுய வெண்ணெயுண்டவாயனுயுமுள்ள அழகிய மணவாள னை திருக்கோலத்தில ஆசார்யத்வ பூர்த்தியுள்ள மணவாள மாமுனிகள் பக்கலிலே சிஷ்ய வ்ருத்தியை வஹித்து க்ருதார்த்தனுன இத்தகைய ஒப்புயர்வற்ற பெருமை வாய்ந்த மாமுனிகளின் ஸ்ரீ ஸூக்தியமுதக்கடல ஸ்ரீவைஷ்ணவ வுலகுக்கெல்லாம் ஜீவாதுவாகையாலே அந்த திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளெல்லாம் இரண்டு ஸம்புடமாக வெளியிடப்படவேணுமென விரும்பி இந்த ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்த்ர க்ரந்தமாலையின் பதிப்பு தொடங்கப்படுகிறது

ஆர்த்தி ப்ரபந்தத்தில் (28) * பண்டுபல வாரியரும் பாருலகோருய்யப் பரிவுடனே செய்தருளும் பல்கலைகள் தமமைக, கண்டதெல்லா மெழுதியவை கற்றறிந்தும் பிறர்க்குக் காதலுடன் கற்பித்துங் காலத்தைக் கழித்தேன் * என்று ஸ்வாமி தாமே யருளிச்செய்தபடி ஏற்கெனவே அவதரித்துள்ள பூர்வாசார்ய திவ்ய ஸூக்திகளை ப்ரவசனம் செய்தருள் வதிலேயே மிகுந்த அபிநிவேச முடையராய் ஸ்வதந்த்ரமாகச் சில க்ரந்தங்கள் இட்டருளத் திருவுள்ளமுடையரல்ல ரல்லரேயானுலும் இவ்வுலகின் பாக்யபரிபாக மடியாக சிஷ்யர்களின் ப்ரார்த்தனைக்கிணங்கியும் பகவந் நியமனத்தை முன்னிட்டும் * தேனே பாலே கன்னலே யமுதேயான பல திவ்யக்ரந்தங்களையும் அருளிச் செய்தருளும்படியாயிற்று அவற்றின் விவரணம் வருமாறு — 1 2 3 பிள்ளை லோகாசார்ய ரருளிச்செய்த ரஹஸ்யங்களில் ஸ்ரீவசந பூஷணம், தத்வத்ரயம், முமுக்ஷுப்படி எனகிற மூன்று ரஹஸ்யக்ரந்தங்கள் மிகச்சிறந்தவைகளும ப்ரதானங்களுமாகையாலே அம்மூன்றுக்கும் வியாக்கியானமிட்டருளினர் 4, பிள்ளை லோகாசார்யருடைய திருத்தம்பியாரான அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனர் அருளிச்செய்த ஆசார்ய ஹ்ருதயமென்னும் ரஹஸ்ய ரத்னத்திற்கு வியாக்கியான மிட்டருளினர். 5, பெரிய வாச்சான்பிள்ளை நாலாயிரத்திற்கும் பூர்த்தியாக வியாக்கியான மருளிச் செய்திருந்தும் அதில் பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பாசுரம் தொடங்கி “வாக்குத் தூய்மை யிலாமையினாலே மாதவாவுன்னை” (5—1—1) என்கிறவளவும் வியாக்கியானம் கரையானுக்கு இரையாகி துர்லபமாய் விட்டபடியாலே அவ்வளவுக்குத் தாம வியாக்கியானமிட்டருளினர் 6, இராமாநுச நூற்றந்தாதிக்குச் சுருக்கமான உரை செய்தருளினர் 7, 8, அருளாளப்பெருமா னெம்பெருமானு ரருளிச்செய்த ஞானசாரப் ப்ரமேயசாரங்களுக்குப் பொருத்தமான புராண சுலோகங்களைச் சேர்ந்தருளினர் 9, கீதைக்குத் தாத்பர்யதீபமென்றொரு வியாக்கியானம் இட்டருளினர் (இது லுப்தம்) காஞ்சீபுரம் ஸ்ரீ ஸுதர்சன அச்சுக்கூடத்தில் 55, 60 ஆண்டுகட்கு முன்பு தேவநாகரலிபியில் அச்சிட்டிருக்கிற கீதாவியாக்கியானம் மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்ததன்று மாமுனிகளின் திருப்பேரனரான நக்ஷத்ரமாலிகாகாரர் அருளிச்செய்ததாக முடிவு பெற்றது 10, 11, ஈடு முப்பத்தாருயிரப்படிக்கும் தாமருளிய ரஹஸ்ய வ்யாக்கியானங்களுக்கும் ப்ரமாணத்திரட்டுகள் ஸங்க்ரஹித்தருளினர் 12, திருவாராதன ப்ரயோகமொன்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர் 13, 14, 15, உபதேசரத்தினமாலை, திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, ஆர்த்தி என மூன்று தமிழ்ப் ப்ரபந்தங்களருளிச் செய்தார் 16, 17, 18, தேவராஜ மங்களம், யதிராஜ விம்சதி, காஞ்சீ திவ்ய தேசமுக்தகம் ஆகிய இவை மாமுனிகளின் திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளாக ப்ரஸித்தம்.

மணவாள மாமுனிகளின் ஸ்ரீ ஸூக்திப் பெருமை

உலகில் ஸ்ரீஸூக்திகளை அருளிச்செயதவர்கள் பல ஆசார்யர்களுமுண்டு, எனினும், மணவாள மாமுனிகளின் திவ்ய ஸ்ரீஸூகதிகளின் மாதுர்யமும் காமபீர்யமும அர்த்த புஷ்டியும ரஸபுஷ்டியும அநிதர ஸாதாரணமாகவே யிருக்கும. * நாமூலம லிக்யதே கிஞ்சித் நாநபேக்ஷித முசயதே* என்னுமபடி யமைநத வியாக்கியானம மாமுனிகளுடையதேயாம. வேறு எநத ஆசிரியரும இங்ஙனே வியாக்கியானம அமைக்கக் கற்றிலர் எனருல இது அதிசயோக்தியேயாகாது தத்வத்ரய வ்யாகக்யாநாதிகளிலே பல மதாநதரங்களைக கண்டித்து எழுதினாலுங்கூட ஒருவருடைய மனமும நோகாதபடிக்கும, வ்யர்த்த தூஷண பரிஹாஸங்களைச சிறிது புக விடாதபடிக்கும, எநத இடத்தை யெடுததாலும் சாஸ்த்ரார்த்தமே கைகொள கனியாகும படிக்கும ‘ ஸகல சாஸ்த்ர ஸாகர பாரங்கதர் இவரொருவரே ’ என்று திண்ணமாக எண்ணுமபடிக்கும், அநந்வயம க்லிஷ்டாந்வயம், மயங்க வைத்தல் முதலிய தோஷங்களுக்குச் சிறிதும இடமில்லாதபடிக்கும ஸ்ரீஸூக்திகளருளிச செய்தவர் மாமுனிகளொருவரே ஸூத்ரம போன்ற பிள்ளை லோகாசார்ய திவ்யஸூக்திகளுக்கு அவதாரிகை யிடுகிற அழகும மூலத்திற்கு அர்த்தமருளிச செய்கிற வைகரியும, ஆங்காங்கு அர்த்தங்களைப் பிண்டீகரித்து நிகமித்தருளுகிற அற்புதமும, மூலத்தில ஸ்வோக்தி விரோத பரோக்தி விரோதாதிகள் தோற்றுமிடங்களிலே நயனம் செய்தருளுகிற நைபுணியும *உளங்தோறும தித்திக்கும்

வஸ்துத : இவ்வாசிரியருடைய ஸூக்திகளை ஸேவித்த பின்பு இன்னொருவர் வாக்கில கண் வைத்தால்* ஸ்திதே ரவிநதே மகரந்த நிர்ப்பரே மதுவ்ரதோ நேக்ஷுரகம ஹி வீக்ஷதே* என்ற ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்திக்கு விருத்தமாகச் செய்கிறோமென்கிற எண்ண மூண்டாகிறதேயன்றி வேறில்லை பலசொல்லியென்? மற்றையோருடைய நூல்களைக் காணுமபோது அவரவர்களுடைய ஞானத்தை அளவிட்டு அறியுமபடியாக வுள்ளது , மணவாளமாமுனிகளின வியாக்கியானங்களை ஸேவிக்குமளவில, திருவடியைப்பற்றிப் பெருமாளருளிச்செய்த திருவாக்கே நினைவுக்கு வருகின்றது. *நாந்ருக்வேதவிநீதஸ்ய நாயஜுர்வேததாரிண:, நாஸாமவேதவிதுஷச் சக்யமேவம ப்ரபாஷிதும, நூநம் வ்யாகரணம க்ருதஸ்நம அநேந பஹுதா ச்ருதம, பஹு வ்யாஹரதாநேந ந கிஞ்சிதபசபதிதம் * இதயாதி வால்மீகி வாக்கும, *இல்லாத வுலகத் தெங்கும் ஈங்கிவனிசைகள்கூரக்கல்லாத கலையும் வேதக்கடலுமே யெனனுங் காட்சி, சொல்லாலே தோன்றிற்றன்றே ஆர் கொலிச சொல்லின் வல்லான? வில்லார் தோளிளைய வீர! விரிஞ்சனோ விடைவல்லானோ ?* என்ற கம்பர் வாக்கும உண்மையில மாமுனிகள் விஷயத்திலேதான் பொருந்தக் காணலாமென்பது அநஸூயுக்களின அநவத்ய ஸித்தாந்தம.

ஸ்ரீரஸ்து.
பேரருளாளன பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.
விசதவாக சிகாமணிகளான
மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீ தேவராஜ மங்களம்

(தனியன்.)

यश्चक्रे देवराजस्य मङ्गलाशासनं मुदा। तं वन्दे रम्यजामातृमुनिं विशदवाग्वरम्॥

யச் சக்ரே தேவராஜஸ்ய மங்களாசாஸநம் முதா
தம வநதே ரம்யஜாமாத்ருமுநிம் விசதவாக்வரம்.

मङ्गलं वेधसो वेदिमेदिनीगृहमेधिने। वरदाय दयाधाम्ने धीरोदाराय मङ्गलम्॥ १॥

மங்கலம வேதஸோ வேதிமேதிநீகருஹமேதிநே,
வரதாய தயாதாம்நே தீரோதாராய மங்களம. 1

वाजिमेधे वपाहोमे धातुरुत्तरवेदितः। उदिताय हुताद्ग्नेरुदाराङ्गाय मङ्गलम्॥ २॥

வாஜிமேதே வபாஹோமே தாதுருததரவேதித:,
உதிதாய ஹு தாதக்நேருதாராங்காய மங்களம. 2

यजमानं विधिं वीक्ष्य स्मयमानमुखश्रिये। दयमानदृशे तस्मै देवराजाय मङ्गलम्॥ ३॥

யஜமாநம் விதிம் வீக்ஷ்ய ஸமயமாநமுகச்ரியே,
தயமாநதருசே தஸமை தேவராஜாய மஙகளம். 3

वारिदश्यामवपुषे विराजत्पीतवाससे। वारणाचलवासाय वारिजाक्षाय मङ्गलम्॥ ४॥

வாரிதச்யாமவபுஷே விராஜத்பீதவாஸஸே,
வாரணாசலவாஸாய வாரிஜாக்ஷாய மங்களம். 4

अद्यापि सर्वभूतानामभीष्टफलदायिने। प्रणतार्तिहरायास्तु प्रभवे मम मङ्गलम्॥ ५॥

அத்யாபி ஸர்வபூதாநாம் அபீஷ்டபலதாயிநே,
ப்ரணதார்ததிஹராயாஸ்து ப்ரபவே மம மங்களம். 5

दिव्यावयवसौन्दर्यदिव्याभरणहेतये। दन्तावलगिरीशाय देवराजाय मङ्गलम्॥ ६॥

திவயாவயவஸௌநதாயதிவ்யாபரணஹேதயே,
தநதாவளகிரீசாய தேவராஜாய மங்களம. 6

पुरुषाय पुराणाय पुण्यकोटिनिवासिने । पुष्पितोदारकल्पद्रुकमनीयाय मङ्गलम् ॥ ७ ॥

புருஷாய புராணாய புண்யகோடி நிவாஸிநே,
புஷ்பிதோதாரகல்பத்ருகமநீயாய மங்களம். 7

काञ्चनाचलशृङ्गाग्रकालमेघानुसारिणे । सुपर्णांसावतंसाय सुरराजाय मङ्गलम् ॥ ८ ॥

காஞ்சநாசலச்ருங்காக்ரகாலமேகாநுஸாரிணே,
ஸுபர்ணாம்ஸாவதம்ஸாய ஸுரராஜாய மங்களம். 8

भोगापवर्गयोरेकं वाञ्छन्द्वयो ददते द्वयम् । श्रीमद्वरदराजाय महोदाराय मङ्गलम् ॥ ९ ॥

போகாபவர்க்கயோரேகம் வாஞ்சதப்யோ தததே த்வயம்,
ஸ்ரீமத்வரதராஜாய மஹோதாராய மங்களம் 9

मतङ्गजाद्रितुङ्गाग्रशृङ्गशृङ्गारवर्ष्मणे । महाकृपाय मद्रक्षादीक्षितायास्तु मङ्गलम् ॥ १० ॥

மதங்கஜாத்ரி துங்காக்ரச்ருங்கச்ருங்காரவர்ஷ்மணே,
மஹாக்ருபாய மத்ரக்ஷாதீக்ஷிதாயாஸ்து மங்களம். 10

श्रीकाञ्चीपूर्णमिश्रेण प्रीत्या सर्वाभिभाषिणे । अतीतार्चाव्यवस्थाय हस्त्यद्रीशाय मङ्गलम् ॥ ११ ॥

ஸ்ரீகாஞ்சீபூர்ணமிச்ரேண ப்ரீத்யா ஸர்வாபிபாஷிணே,
அதீதார்ச்சாவ்யவஸ்தாய ஹஸ்த்யத்ரீசாய மங்களம். 11

अस्तु श्रीस्तनकस्तूरीवासनावासितोरसे । श्रीहस्तिगिरिनाथाय देवराजाय मङ्गलम् ॥ १२ ॥

அஸ்து ஸ்ரீஸ்தநகஸ்தூரீ வாஸநாவாஸிதோரஸே,
ஸ்ரீஹஸ்திகிரிநாதாய தேவராஜாய மங்களம். 12

मङ्गलाशासनपरैः मदाचार्यपुरोगमैः । सर्वैश्च पूर्वैराचार्यैः सत्कृतायास्तु मङ्गलम् ॥ १३ ॥

மங்களாசாஸநபரை: மதாசார்யபுரோகமை:,
ஸர்வைச் ச பூர்வைராசார்யை: ஸத்க்ருதாயாஸ்து மங்களம். 13

ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்த்ரக்ரந்த மாலையில்
ஸ்ரீ தேவராஜமங்களம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

காஞ்சீ. திவ்யதேச ஸங்க்ரஹ ச்லோகமாலிகை.

ஸ்ரீகாஞ்சீ தேவப்பெருமாள் ஸந்நிதி விஷயமான முக்தக ச்லோகங்கள்:
மணவாளமாமுனிகள திவ்யதேச யாத்திரையடைவில் முதல்பர்யாயமாகப்
பெருமாளகோயிலுக் கெழுந்தருளினபோது அருளிச்செய்தவை

श्रीमद्द्वारवरं महाद्रि बलिपीठाग्र्यं फणीन्द्रह्रदं गोपीनां रमणं वराहवपुषं श्रीभट्टनाथं मुनिम् ।
श्रीमन्तं शठवैरिणं कलिरिपुं श्रीभक्तिसारं मुनिं पूर्णं लक्ष्मणयोगिनं मुनिवरानाद्यानथ द्वारपौ ॥
श्रीमन्मज्जनमण्डपं सरसिजां हेतीशभोगीश्वरौ रामं नीलमणिं महानसवरं तार्क्ष्यं नृसिंहं श्रियम् ।
सेनान्यं करिभूधरं तदुपरि श्रीपुण्यकोट्यां हरिं तन्मध्ये वरदं रमासहचरं वन्दे तदीयैर्वृतम् ॥

ஸ்ரீமத் த்வாரவரம் மஹாத்ரி பலிபீடாக்ர்யம் பணீந்த்ரஹ்ரதம்
கோபீநாம ரமணம வராஹவபுஷம ஸ்ரீ பட்டநாதம முநிம்,
ஸ்ரீமந்தம சடவைரிணம கலிரிபும ஸ்ரீ பக்திஸாரம முநிம
பூர்ணம லக்ஷ்மணயோகிநம முநிவராந் ஆத்யாந் அத த்வாரபௌ:
ஸ்ரீ மந்மஜ்ஜநமண்டபம ஸரஸிஜாம ஹேதீசபோகீச்வரௌ
ராமம நீலமணிம மஹாநஸவரம் தார்க்ஷ்யம ந்ருஸிம்ஹம் ச்ரியம்,
ஸேநாந்யம கரிபூதரம ததுபரி ஸ்ரீ புண்யகோட்யாம ஹரிம்
தந்மத்யே வரதம ரமாஸஹசரம வந்தே ததீயைர் வ்ருதம.

देवाधीशनृसिंह पाण्डवमहादूतप्रवालप्रभान् श्रीवैकुण्ठपतिं त्रिविक्रमहरिं नीरेशमेघेश्वरौ ।
नीलव्योमविभुं महोरगहरिं ज्योत्स्नेन्दुवक्त्रं हरिं चोरेशं कृतचिन्तभक्तहृदयावासं मुकुन्दाह्वयम् ॥
कामावासपतिं नृकेसरिवरं दीपप्रकाशप्रभुं श्रीयुक्ताष्टभुजास्पदेशमनघं श्रीमद्यथोक्तक्रियम् ।
इत्यष्टादशदिव्यमङ्गलवपुर्देवान् सरोयोगिना साकं निस्तुलकाञ्च्यभिख्यनगरीनाथान् नमामस्सदा ॥

தேவாதீசந்ருஸிம்ஹ பாண்டவமஹாதூதப்ரவாலப்ரபாந்
ஸ்ரீ வைகுண்டபதிம த்ரிவிக்ரமஹரிம நீரேசமேகேச்வரௌ,
நீலவ்யோமவிபும மஹோரகஹரிம ஜ்யோத்ஸ்நேந்துவக்த்ரம ஹரிம
சோரேசம க்ருதசிந்தபக்தஹ்ருதயாவாஸம முகுந்தாஹ்வயம்,
காமாவாஸபதிம ந்ருகேஸரிவரம தீபப்ரகாசப்ரபும
ஸ்ரீயுக்தாஷ்டபுஜாஸ்பதேசமநகம ஸ்ரீமத்யதோக்தக்ரியம்,
இத்யஷ்டாதச திவ்யமங்கலவபுர்தேவாந் ஸரோயோகிநா
ஸாகம நிஸ்துலகாஞ்ச்யபிக்க்யநகரீநாதாந் நமாமஸ ஸதா.

ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்த்ர க்ரந்தமாலையில் யதிராஜவிம்சதி

(தனியன்)

यः स्तुतिं यतिपतिप्रसादनीं व्याजहार यतिराजविंशतिम् ।
तं प्रपन्नजनचातकाम्बुदं नौमि सौम्यवरयोगिपुङ्गवम् ॥

ய ஸ்துதிம் யதிபதிபரஸாதநீம் வ்யாஜஹார யதிராஜவிம்சதிம
தம் பரபந்நஜநசாதகாம்புதம் நௌமி ஸௌமயவரயோகிபுங்கவம

श्रीमाधवाङ्घ्रिजलजद्वयनित्यसेवाप्रेमाविलाशयपराङ्कुशपादभक्तम् ।
कामादिदोषहरमात्मपदाश्रितानां रामानुजं यतिपतिं प्रणमामि मूर्ध्ना ॥ १ ॥

ஸ்ரீமாதவாங்க்ரிஜலஜத்வயநிதயஸேவா ப்ரேமாவிலாசயபராங்குசபாதபகதம,
காமாதிதோஷஹரமாதமபதாசரிதாநாம ராமாநுஜம யதிபதிம பரணமாமி
மூாத்நா 1

श्रीरङ्गराजचरणाम्बुजराजहंसं श्रीमत्पराङ्कुशपदाम्बुजभृङ्गराजम् ।
श्रीभट्टनाथपरकालमुखाब्जमित्रं श्रीवत्सचिह्नचरणं यतिराजमीडे ॥ २ ॥

ஸ்ரீரஙகராஜசரணாம்புஜராஜஹமஸம ஸ்ரீமதபராங்குசபதாமபுஜப்ருஙகராஜம,
ஸ்ரீபட்டநாதபரகாலமுகாபஜமிதரம் ஸ்ரீவதஸசிஹ்நசரணம யதிராஜமீடே 2

वाचा यतीन्द्र! मनसा वपुषा च युष्मत्पादारविन्दयुगलं भजतां गुरूणाम् ।
कूराधिनाथकुरुकेशमुखाद्यपुंसां पादानुचिन्तनपरस्सततं भवेयम् ॥ ३ ॥

வாசா யதீநதர! மநஸா வபுஷா ச யுஷ்மத் பாதாரவிந்தயுகளம் பஜதாம் குரூணாம்
கூராதிநாத குருகேசமுகாதயபும்ஸாம பாதாநுசிநதநபரஸ் ஸததம் பவேயம் 3

नित्यं यतीन्द्र! तव दिव्यवपुस्स्मृतौ मे सक्तं मनो भवतु वाग्गुणकीर्तनेऽसौ ।
कृत्यं च दास्यकरणं तु करद्वयस्य वृत्त्यन्तरेऽस्तु विमुखं करणत्रयं च ॥ ४ ॥

நிதயம யதீநத்ர ! தவ திவயவபுஸஸம்ருதௌ மே ஸக்தம் மநோ பவது வாக
குணகீர்தநேஸௌ,
க்ருதயம ச தாஸ்யகரணம் து கரத்வயஸ்ய வ்ருதத்யநதரேஸது விமுகம
கரணதரயம ச 4

अष्टाक्षराख्यमनुराजपदत्रयार्थनिष्ठां ममात्र वितराद्य यतीन्द्र नाथ! ।
शिष्टाग्रगण्यजनसेव्यभवत्पदाब्जे हृष्टाऽस्तु नित्यमनुभूय ममास्य बुद्धिः ॥ ५ ॥

அஷ்டாக்ஷராக்யமநுராஜபதத்ரயார்தநிஷ்டாம மமாதர விதராத்ய யதீநத்ர நாத
சிஷ்டாக்ரகணயஜநஸேவ்யபவத்பதாப்ஜே ஹ்ருஷ்டாஸது நிதயமநுபூய மமாஸ்ய
புத்தி : 5

अल्पाऽपि मे न भवदीयपदाब्जभक्तिश्शब्दादिभोगरुचिरन्वहमेधते हा।
मत्पापमेव हि निदानममुष्य नान्यत्तद्वारयार्य यतिराज! दयैकसिन्धो! ॥ ६ ॥

அலபாபி மே ந பவதீயபதாபஜபகதி, சப்தாதிபோகருசிரநவஹமேதடுதே ஹா,
மதபாபமேவ ஹி நிதாநமமுஷய நாநயத ததவாரயாாய யதிராஜ தயைக
ஸிநதோ 6

वृत्त्या पशुर्नरवपुस्त्वहमीदृशोऽपि श्रुत्यादिसिद्धनिखिलात्मगुणाश्रयोऽयम्।
इत्यादरेण कृतिनोऽपि मिथः प्रवक्तुमद्यापि वञ्चनपरोऽत्र यतीन्द्र! वर्ते॥ ७ ॥

வருதத்யா பசுா நரவபுஸ த்வஹமீதருசோபி சருதயாதிஸிததநிகிலாதமகுணாச்ர
யோயம

இதயாதரேண கருதிநோபி மித பரவகதுட அதயாபி வஞசநபரோதர
யதீநதர வர்ததே 7

दुःखावहोऽहमनिशं तव दुष्टचेष्टश्शब्दादिभोगनिरतश्शरणागताख्यः।
त्वत्पादभक्त इव शिष्टजनौघमध्ये मिथ्या चरामि यतिराज ततोऽस्मि मूर्खः ॥ ८ ॥

து ககாவஹோஹமநிசம தவ துஷடசேஷட சபதாதிபோகநிரதச சரணகதாககய'
தவதபாதபக்த இவ சிஷடஜநௌகமத்யே மிததயா சராமி யதிராஜ ததோஸமி
மூாகக 8

नित्यं त्वहं परिभवामि गुरुं च मन्त्रं तद्देवतामपि न किञ्चिदहो बिभेमि।
इत्थं शठोऽप्यशठवद्भवदीयसङ्घे धृष्टश्चरामि यतिराज ततोऽस्मि मूर्खः ॥ ९ ॥

நித்யம் தவஹம் பரிபவாமி குருஞச மந்த்ரம் தத்தேவதாமபி ந கிஞ்சிதஹோ
பிபேமி,

இத்தம் சடோப்யசடவத் பவதீயஸஙகே த்ருஷ்டச் சராமி யதிராஜ
ததோஸ்மிமூர்க்க: 9

हा हन्त हन्त मनसा क्रियया च वाचा योऽहं चरामि सततं त्रिविधापचारान्।
सोऽहं तवाप्रियकरः प्रियकृद्वदेवं कालं नयामि यतिराज! ततोऽस्मि मूर्खः ॥ १० ॥

ஹா ஹநத ஹநத மநஸா க்ரியயா ச வாசா யோஹம சராமி ஸததம
தரிவிதாபசாராந்,

ஸோஹம் தவாபரியகர: ப்ரியக்ருதவதேவ காலம் நயாமி யதிராஜ ததோஸ்மி
மூர்கக: 10

पापे कृते यदि भवन्ति भयानुतापलज्जाः पुनः करणमस्य कथं घटेत ।
मोहेन मे न भवतीह भयादिलेशस्तस्मात्पुनःपुनरघं यतिराज ! कुर्वे ॥ ११ ॥

பாபே க்ருதே யதி பவநதி பயாநுதாபலஜ்ஜா. புந' க்ரணமஸய கதம் கடேத,
மோஹேந மே ந பவதீஹ பயாதிலேசஸ தஸமாத புந:புநரகம் யதிராஜ!
குர்வே. 11

अन्तर्बहिस्सकलवस्तुषु सन्तमीशमन्धः पुरस्स्थितमिवाहमवीक्षमाणः ।
कन्दर्पवश्यहृदयस्सततं भवामि हन्त त्वदग्रगमनस्य यतीन्द्र ! नार्हः ॥ १२ ॥

அந்தர்பஹிஸ ஸகலவஸதுஷு ஸந்தமீசம் அந்த புரஸஸதிதமிவாஹமவீக்ஷமாண:,
கநதாபபவசயஹ்ருதயஸ ஸததம பவாமி ஹநத தவதகரகமநஸய யதீநதர !
நாஹ:. 12

तापत्रयीजनितदुःखनिपातिनोऽपि देहस्थितौ मम रुचिस्तु न तन्निवृत्तौ ।
एतस्य कारणमहो मम पापमेव नाथ ! त्वमेव हर तद्यतिराज ! शीघ्रम् ॥ १३ ॥

தாபத்ரயீஜநிதது ககநிபாதிநோபி தேஹஸதிதௌ மம ருசிஸது ந தந்நிவ்ருத்தௌ,
ஏதஸய காரணமஹோ மம பாபமேவ நாத! தவமேவ ஹர தத யதிராஜ!
சீக்ரம். 13

वाचामगोचरमहागुणदेशिकाग्र्यकूराधिनाथकथिताखिलनैच्यपात्रम् ।
एषोऽहमेव न पुनर्जगतीदृशस्तद्रामानुजार्य करुणैव तु मद्गतिस्ते ॥ १४ ॥

வாசாமகோசரமஹாகுணதேசிகாக்ரய கூராதிநாதகதிதாகிலநைச்யபாத்ரம்,
ஏஷோஹமேவ ந புநா ஜகதீதருசஸ தத ராமாநுஜாாய! கருணைவ து
மதகதிஸ தே. 14

शुद्धात्मयामुनगुरूत्तमकूरनाथभट्टाख्यदेशिकवरोक्तसमस्तनैच्यम् ।
अद्यास्त्यसङ्कुचितमेव मयीह लोके तस्माद्यतीन्द्र ! करुणैव तु मद्गतिस्ते ॥ १५ ॥

சுத்தாத்மயாமுந குருத்தம கூரநாத பட்டாக்கய தேசிகவரோகத ஸமஸதநைச்யம,
அதயாஸதயஸஙகுசிதமேவ மயீஹ லோகே தஸமாத் யதீந்த்ர! கருணைவ து
மத்கதிஸ தே. 15

शब्दादिभोगविषया रुचिरस्मदीया नष्टा भवत्विह भवद्दयया यतीन्द्र ! ।
त्वद्दासदासगणनाचरमावधौ यस्तद्दासतैकरसताऽविरता ममास्तु ॥ १६ ॥

சப்தாதிபோகவிஷயா ருசிரஸமதீயா நஷ்டா பவத்விஹ பவத்தயயா யதீந்த்ர !
தவ ததாஸதாஸகணநாசரமாவதௌ யஸ் தததாஸதைகரஸதா அவிரதா
மமாஸது 16

श्रुत्यग्रवेद्यनिजदिव्यगुणस्वरूपः प्रत्यक्षतामुपगतस्त्विह रङ्गराजः ।
वश्यस्सदा भवति ते यतिराज ! तस्माच्छक्तस्स्वकीयजनपापविमोचने त्वम् ॥ १७ ॥

ச்ருத்யகரவேதயநிஜதிவ்ய குணஸ்வரூப: ப்ரத்யக்ஷதாமுபகதஸ் தவிஹ ரங்கராஜ :
வச்யஸ் ஸதா பவதி தே யதிராஜ தஸ்மாத் சக்தஸ ஸவகீய ஜநபாப விமோசநே
த்வம் 17

कालत्रयेऽपि करणत्रयनिर्मितातिपापक्रियस्य शरणं भगवत्क्षमैव ।
सा च त्वयैव कमलारमणेऽर्थिता यत्क्षेमस्स एव हि यतीन्द्र भवच्छ्रितानाम् ॥ १८ ॥

காலத்ரயேபி கரணதரய நிர்மிதாதி பாபக்ரியஸய சரணம் பகவத்க்ஷமைவ,
ஸாச த்வயைவ கமலாரமணேர்ததிதா யத் க்ஷேமஸ் ஸ ஏவ ஹி யதீந்த்ர !
பவதச்ரிதாநாம். 18

श्रीमन्यतीन्द्र ! तव दिव्यपदाब्जसेवां श्रीशैलनाथकरुणापरिणामदत्ताम् ।
तामन्वहं मम विवर्धय नाथ ! तस्याः कामं विरुद्धमखिलं च निवर्तय त्वम् ॥ १९ ॥

ஸ்ரீமந யதீந்தர ! தவ திவ்யபதாபஜஸேவாம் ஸ்ரீ சைலநாதகருணாபரிணாமதத்தாம்
தாமந்வஹம் மம விவர்த்தய நாத ! தஸ்யா : காமம விருதத மகிலஞ்ச நிவர்த்தய
தவம 19

विज्ञापनं यदिदमद्य तु मामकीनमङ्गीकुरुष्व यतिराज दयाम्बुराशे ।
अज्ञोऽयमात्मगुणलेशविवर्जितश्च तस्मादनन्यशरणो भवतीति मत्वा ॥ २० ॥

விஜ்ஞாபநம் யதிதமத்ய து மாமகீநம அங்கீகுருஷ்வ யதிராஜ தயாம்புராசே
அஜ்ஞோயமாதமகுணலேசவிவாஜிதச்ச தஸ்மாதநநயசரணோ பவதீதி மதவா. 20

யதிராஜவிம்சதி முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம

ஸ்ரீ:

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த

உபதேச ரத்தினமாலை

தனியன்

முன்னந் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை தாமுபதேசித்த நேர்
தன்னின் படியைத் தணவாத சொல் மணவாளமுனி*
தன்னன்புடன் செய் உபதேசரத்தினமாலை தன்னைத்
தன்னெஞ்சு தன்னில் தரிப்பவர் தாள்கள் சரண் நமக்கே.

எந்தை திருவாய்மொழிப்பிள்ளை இன்னருளால்*
வந்த உபதேசமார்க்கத்தைச்—சிந்தை செய்து*
பின்னவரும் கற்க உபதேசமாய்ப் பேசுகின்றேன்*
மன்னிய சீர் வெண்பாவில் வைத்து. 1

கற்றோர்கள் தாமுகப்பர் கல்வி தன்னிலாசையுள்ளோர்*
பெற்றோமென உகந்து பின்பு கற்பர்—மற்றோர்கள்
மாச்சரியத்தால் இகழில் வந்ததென் நெஞ்சே!* இகழ்கை
ஆச்சரியமோ தான் அவர்க்கு. 2

**ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச்செயல் வாழி*
தாழ்வாதுமில் குரவர் தாம் வாழி*—ஏழ்பாரும்
உய்ய அவர்கள் உரைத்தவைகள் தாம் வாழி*
செய்ய மறை தன்னுடனே சேர்ந்து. 3

பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார்* புகழ்மழிசை
அய்யன் அருள்மாறன் சேரலர்கோன்*—துய்யபட்ட
நாதன் அன்பர் தாள் தூளி நற்பாணன் நன்கலியன்*
ஈதிவர் தோற்றத் தடைவாமிங்கு. 4

அந்தமிழால் நற்கலைகள் ஆய்ந்துரைத்த ஆழ்வார்கள்*
இந்த உலகில் இருள் நீங்க*—வந்துதித்த
மாதங்கள் நாள்கள் தம்மை மண்ணுலகோர் தாமறிய*
ஈதென்று சொல்லுவோம் யாம். 5

**ஐப்பசியில் ஓணம் அவிட்டம் சதயமிவை*
ஒப்பிலவா நாள்கள் உலகத்தீர்!*—எப்புவியும்
பேசுபுகழ்ப் பொய்கையார் பூதத்தார் பேயாழ்வார்*
தேசுடனே தோன்று சிறப்பால். 6

மற்றுள்ளவாழ்வார்களுக்கு முனனேவந்துதித்து*
நற்றமிழால நூல செய்து நாட்டையுய்த்த *—பெற்றிமையோ
ரென்று முதலாழவாாகளென்னுமபெயரிவாக்கு*
நின்ற துலகததே நிகழநது. 7

பேதைநெஞ்சே! இன்றைப்பெருமையறிந்திலேயோ!*
ஏதுபெருமைஇன்றைக்கென்றென்னில்*—ஓதுகின்றேன்
வாயததபுகழ மஙகையாகோன மாநிலத்தில் வநதுதித்த*
காாததிகையில காாததிகைநாளகாண். 8

**மாறன்பணிதத தமிழமறைக்கு மங்கையர்கோன் *
ஆறஙகஙகூற அவதரிதத *—வீறுடைய
காாததிகையில காாததிகைநாள இன்றென்று காதலிப்பார் *
வாயததமலாததாளகள நெஞ்சே! வாழத்து. 9

காாததிகையுரோகிணிநாள காணமினின்றுகாசினியீர்*
வாயததபுகழபபாணாவந்துதிப்பால *—ஆததியர்கள
அனபுடனேதான அமலனுதிபிரான கற்றதறபின்*
நனகுடனேகொணடாடுமநாள. 10

மன்னியசீர்மார்கழியில கேட்டையின்றுமாநிலததீர்!*
எனனிதனுககேறறமெனில உரைக்கேன *—துன்னுபுகழ்
மாமறையோன தொணடரடிபபொடியாழ்வார்பிறபபால*
நானமறையோா கொணடாடுமநாள. 11

தையில்மகமினறு தாரணியீா! ஏறறம்* இந்தத்
தையிலமகத்துக்குச் சாறறுகின்றேன் *—துயயமதி
பெற்ற மழிசைபபிரான்பிறந்தநாளென்று*
நறறவர்கள கொண்டாடுமநாள. 12

மாசிப்புனர்பூசம் காணமினின்று மண்ணுலகீர் *
தேசித திவசததுக்கேதென்னில—* பேசுகின்றேன்
கொலலிநகாககோன் குலசேகரனபிறப்பால் *
நல்லவர்கள் கொண்டாடும்நாள. 13

ஏராாவைகாசி விசாகததினேற்றத்தை *
பாரோரறியப் பகர்கின்றேன*—சீராரும
வேதம தமிழசெய்த மெயயனெழில குருகை * 14
நாத னவதரிதத நாள.

**உண்டோவைகாசி விசாகத்துக்கொப்பொருநாள்? *
உண்டோ சடகோபர்க கொபபொருவர்?*— உணடோ
திருவாய்மொழிககொப்பு? தென குருகைககுணடோ *
ஒருபார் தனிலொக்குமூர்? 15

இன்றைப்பெருமையறிந்திலையோ ஏழைநெஞ்சே! *
இன்றைககெனனேற்றமெனிலுரைக்கேன்*— நன்றிபுனை
பல்லாண்டுபாடிய நமபட்டாபிரான வந்துதித்த *
நல்லானியில் சோதிநாள. 16

மாநிலததினமுன் நம் பெரியாழ்வார்வந்துதித்த *
ஆனிதனனில்சோதியெனறுலாதரிககும *— ஞானியாக்கு
ஒபபோரிலை யிவவுலகுதனி லெனறுநெஞ்சே ! *
எபபோதும சிநதிததிரு. 17

மங்களாசாசனத்தில் மறறுள்ளவாழவார்கள்*
தங்களார்வத்தளவு தானனறி*—பொங்கும்
பரிவாலே விலலிபுததூாப பட்டர்பிரானபெற்றான்*
பெரியாழ்வாரெனனும பெயர். 18

கோதிலவாமாழ்வார்கள் கூறுகலைக்கெல்லாம்*
ஆதி திருப்பலலாண்டானதுவும்*— வேதத்துக்
கோமென்னுமதுபோல உளளதுககெலலாமசுருக்காய்*
தான்மஙகலமாதலால. 19

**உணடோதிருபபல்லாண்டுக்கொப்பதோர் கலைதான்*
உண்டோ பெரியாழவாாககொப்பொருவர்—*தண்டமிழ்நூல்
செய்தருளுமாழவார்கள தமமில அவர்செய்கலையில்*
பைதல்நெஞ்சே நீயுணர்நதுபாா. 20

ஆழவார் திருமகளாராண்டாள் *மதுரகவி
யாழவார் எதிராசராமிவர்கள்—*வாழவாக
வந்துதிததமாதஙகள நாளகள தம்மின வாசியையும்*
இந்த வுலகோர்ககுரைப்போம் யாம. 21

**இன்றோ திருவாடிப்பூரம் *எமக்காக
வன்றோ இஙகாண்டாளவதரிததாள்—* குனறாத
வாழவான வைகுநதவான்போகந்தன்னை யிகழ்ந்து*
ஆழ்வார் திருமகளாராய். 22

பெரியாழ்வார்பெண்பிள்ளையாய் ஆண்டாள்பிறந்த*
திருவாடிபபூரத்தின் சீர்மை—* ஒருநாளைக்
குண்டோ மனமேயுணாந்துபாா * ஆண்டாளுக்
குண்டாகி லொபபிதறகுமுண்டு. 23

அஞ்சுகுடிக்கொரு சந்ததியாய்* ஆழ்வார்கள்
தஞ்செயலை விஞ்சிநிற்கும் தன்மையளாய்—*பிஞ்சாயப்
பழுத்தாளை யாண்டாளைப் பத்தியுடன் நாளும*
வழுததாய் மனமே மகிழ்ந்து. 24

ஏராரமதுரகவி யிவ்வுலகிலவந்துதித்த *
சீராருமசித்திரையில சித்திரைநாள — * பாருலகில்
மற்றுள்ளவாழவாாகள வநதுதித்தநாள்களினும *
உற்றதெமககெனறுநெஞ்சேயோர். 25

வாய்த்ததிருமநதிரத்தின மத்திமமாம்பதம்போல் *
சீரதத மதுரகவி செய்கலையை — * ஆர்த்தபுகழ
ஆரியாகள தாங்கள் அருளிச்செயல்நடுவே *
சேர்விததார் தாற்பரியம் தேர்நது. 26

இன்றுலகீர சித்திரையில் ஏய்ந்ததிருவாதிரைநாள் *
எனறையிலுமின்றிதனுககேறறமெனதான — * எனறவர்க்குச
சாற்றுகினறேனகேண்மின எதிராசா தம்பிறப்பால் *
நாற்றிசையும கொணடாடுமநாள. 27

** ஆழவாாகள தாஙகள் அவதரித்த நாடகளினும *
வாழவானநாளநமககு மணணுலகீர் — * ஏழபாரு
மூயய எதிராசருதிததருளும * சித்திரையில
செய்ய திருவாதிரை 28

எநதையெதிராசர் இவவுலகிலெந்தமக்கா *
வநதுதித்த நாளெனனும வாசியினல — * இநதத்
திருவாதிரைதனனின் சீாமைதனைநெஞ்சே *
ஒருவாமலெபபொழுதுமோா. 29

எணணருமசீாப்பொய்கைமுனனோர் இவ்வுலகில் தோன்றியவூர் *
உண்மைமிகுகச்சிமல்லைமாமயிலை — * மண்ணியினீர்
தேஙகுமகுறையலூர் சீர்க்கலியன்தோனறியவூா *
ஙகுமுறையூாபாணனூர். 30

தொண்டரடிப்பொடியாா தோனறியவூர் * தொல்புகழசேர்
மணடஙகுடியெனபா மணணுலகில் — * எண்டிசையும்
ஏததும குலசேகரனூரெனவுரைப்பர் *
வாயததிருவஞ்சிககளம 31

மன்னுதிருமழிசை மாடததிருககுருகூர் *
மினனுபுகழவிலலிபுததூா மேதினியில — * நனனெறியோர்
ஏயநதபததிசார ரெழிலமாறன பட்டர்பிரான *
வாயநதுதிததவூாகள வகை 32

சீாருமவிலலிபுத்தூா செல்வத்திருக்கோளூா *
ஏராாபெருமபூதூரெனனுமிவை — * பாரில்
மதியாருமாண்டாள மதுரகவியாழவாா
எதிராசாதோன்றியவூரிஙகு. 33

ஆழ்வார்களேற்றம் அருளிச்செயலேற்றம் *
தாழ்வாதுமின்றியவை தாம் வளர்த்தோர் — * ஏழ்பாரு
முய்ய அவர் செய்த வியாக்கியைகளுள்ளதெல்லாம் *
வையமறியப் பகர்வோம் வாய்ந்து. 34

ஆழ்வார்களையு மருளிச் செயல்களையும் *
தாழ்வா நினைப்பவர்கள் தாம் * நரகில் — வீழ்வார்க
ளென்றுநினைத்து நெஞ்சே யெப்பொழுதும் நீயவர்பால் *
சென்றணுகக் கூசித் திரி. 35

தெருளுற்றவாழ்வார்கள் சீர்மையறிவாரார் *
அருளிச்செயலையறிவாரார் — * அருள்பெற்ற
நாதமுனிமுதலாம் நந்தேசிகரையல்லால் *
பேதைமனமேயுண்டோ பேசு. 36

ஓராணவழியா யுபதேசித்தார் முன்னோர் *
ஏராரெதிராசரினருளால் — * பாருலகில்
ஆசையுடையோர்க்கெல்லாம் ஆரியர்காள் கூறுமென்று *
பேசி வரம்பறுத்தார் பின். 37

** எம்பெருமானார் தரிசனமென்றேயிதற்கு *
நம்பெருமாள் பேரிட்டுநாட்டிவைத்தார் * — அம்புவியோர்
இந்தத் தரிசனத்தை யெம்பெருமானார் வளர்த்த *
அந்தச்செயலறிகைக்கா, 38

பிள்ளானஞ்சீயர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை *
தெள்ளார்வடக்குத்திருவீதிப — பிள்ளை *
மணவாளயோகி திருவாய்மொழியைக்காத்த *
குணவாளரென்று நெஞ்சேகூறு. 39

முந்துறவேபிள்ளான் முதலானோர் செய்தருளும் *
அந்தவியாக்கியைகளன்றாகில் * — அந்தோ
திருவாய்மொழிப்பொருளைத் தேர்ந்துரைக்கவல்ல
குருவார் * இக்காலம்நெஞ்சே கூறு. 40

தெள்ளாரும்ஞானத் திருக்குருகைப்பிரான்
பிள்ளான் * எதிராசர்பேரருளால் — * உள்ளாரும்
அன்புடனே மாறன்மறைப்பொருளையன்றுரைத்தது *
இன்பமிகுமாறாயிரம். 41

தஞ்சீரைஞானியர்கள் தாம்புகழும் வேதாந்தி *
நஞ்சீயர்தாம்பட்டர்நல்லருளால் * — எஞ்சாத
ஆர்வமுடன்மாறன் மறைப்பொருளையாய்ந்துரைத்தது *
ஏரொன்பதினாயிரம். 42

நம்பிள்ளைதம்முடைய நல்லருளாலேவியிட *
பினபெரியவாசசான பிள்ளையதனல் * — இன்பா
வருபததி மாறன் மறைபபொருளைசசொனனது *
இருபத்துநாலாயிரம். 43

** தெளளியதாநம்பிளளை செப்புநெறிதன்னை *
வளளல வடக்குத் திருவீதிப் — பிளளை * இநத
நாடறிய மாறனமறைப்பொருளை நன்குரைத்தது *
ஈடுமுபபத்தாறுயிரம். 44

அன்போடழகிய மணவாளச்சீயர் *
பினபோருமகறறறிநது பேசுகைக்கா * — தம்பெரிய
போதமுடன மாறனமறையின பொருளுரைத்தது *
ஏதமிலபனனீராயிரம. 45

பெரியவாச்சான்பிள்ளை பின்புள்ளவைக்கும்
தெரிய * வியாககியைகள் செய்வால — * அரிய
அருளிச்செயறபொருளை ஆரியர்கடகிப்போது *
அருளிசசெயலாயத் தறிநது. 46

நஞ்சீயாசெய்த வியாக்கியைகள நாலிரண்டுக்கு *
எஞசாமை யாவைக்குமிலலையே * — தஞசீரால்
வையகுருவின தமபி மனனுமணவாளமுனி *
செயயுமவைதாமும சில. 47

சீரார வடக்குததிருவீதிப்பிள்ளை * எழு
தேரார் தமிழ வேதததீடுதனை — * தாருமென
வாஙகிமுனநமபிளளை யீயுணணிமாதவாக்குத
தாமகொடுததார் * பினனதனைததான. 48

ஆஙகவாபால்பெறற சிறியாழ்வானப்பிள்ளை *
தாமகொடுததாா தமமகனாா தமகையில * — பாங்குடனே
நாலூராபிளளைககவாதாம் நலலமகனாககவர்தாம *
மேலோாககீந்தாரவரே மிககு. 49

** நமபெருமாள் நம்மாழ்வார் நஞ்சீயர் நம்பிள்ளை
யெனபர் * அவரவாதமேறறததால * — அனபுடையோர்
சாததுதிருநாமஙகளதானெனறு நன்னெஞசே *
ஏதததனைசசொலலிநீ யினறு. 50

துன்னுபுகழககந்தாடைத தோழப்பர் தம்முகப்பால் *
எனனவுலகாரியனோ வென்றுரைக்க * — பின்னை
உலகாரியனெனுமபோ நமபிளளைககோஙகி *
விலகாமல் நினறதென்றுமமேல. 51

பின்னைவடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை * அன்பால்
அன்னதிருநாமத்தையாதரித்து — * மன்னுபுகழ்
மைந்தருக்குச் சாற்றுகையால் வந்து பரந்தது * எங்கும்
இந்தத்திருநாமமிங்கு. 52

** அன்னபுகழ்முடும்பை அண்ணலுலகாசிரியன் *
இன்னருளாலசெய்தகலை யாவையிலும் * — உன்னில்
திகழ்வசன பூடணத்தின் சீர்மையொன்றுக்கில்லை *
புகழல்லவிவ்வார்த்தை மெய்யிப்போது 53

முன்னம்குரவோர் மொழிந்த வசனங்கள்
தன்னை * மிகக்கொண்டுகற்றோர் தம்முயிர்க்கு * — மின்னணியாச்
சேரச் சமைத்தவரே சீர்வசனபூடணமென்
பேர * இக்கலைக்கிட்டார்பின். 54

ஆர்வசனபூடணத்தின் ஆழ்பொருளெல்லாமறிவார் *
ஆரதுசொன்னேரிலனுட்டிப்பார் * — ஓரொருவ
ருண்டாகிலத்தனைகாணுள்ளமே * எல்லார்க்கும்
அண்டாத தன்றேவது. 55

உய்யநினைவுடையீர் உங்களுக்குச் சொல்லுகின்றேன் *
வையகுருமுன்னமவாய்மொழிந்த * — செய்யகலை
யாம வசனபூடணத்தின்ழ்பொருளை * கற்றதனுக்
காமநிலையில் நில்லுமறிந்து. 56

தேசிகர்பாலகேட்டசெழும்பொருளை * சிந்தை தன்னில்
மாசறவேயூன்றமனனஞ்செய்து * ஆசரிக்க
வல்லார்களதாம வசனபூடணத்தின் வான்பொருளை *
கல்லாததென்னோ கவர்ந்து. 57

சச்சம்பிரதாயம தாமுடையோர் கேட்டக்கால் *
மெச்சுமவியாக்கியைகளுண்டாகில் * — நச்சி
அதிகரியும் நீர் வசனபூடணத்துக்கற்ற
மதியுடையீர் * மத்தியத்தராய். 58

சீர்வசனபூடணத்தின் செம்பொருளை * சிந்தைதன்னால்
தேறிலுமாமவாய்கொண்டுசெப்பிலுமாம் * — ஆரியர்காள்
என்றனக்குநாளும் இனிதாக நின்றதையோ *
உந்தமக் கெவ்வின்பமுளதாம். 59

தன்குருவின் தாளிணைகள்தன்னில் அன்பொன்றில்லாதார் *
அன்புதன்பாலசெய்தாலுமம்புயைகோன் — * இன்பமிகு
விண்ணாடுதானளிக்க வேண்டியிரான் * ஆதலால்
நண்ணாரவர்கள் திருநாடு. 60

* ஞானமனுட்டானமிவை நன்றாகவேயுடைய
னான * குருவையடைந்தக்கால — * மாநிலத்தீர
தேனார கமலத் திருமாமகளகொழுநன *
தானேவைகுநதம்தரும 61

உயயநினைவுண்டாகில உஙகுருக்கள் தம்பததேே
வையும * அனபுதனனையிந்தமாநிலததீா—* மெயயுரைசகேன
பையரவிலமாயன பரமபதமுஙகளுககாம் *
கையிலஙகு நெலலிக கனி. 62

ஆசாரியன் செய்த உபகாரமானவது *
தூயதாக நெஞசுதனனில தோனறுமேல — * தேசாந
தரத்தி லிருக்க மனந தானபொருநதமாட்டாது *
இருததலினியேதறியோமயாம 63

தனனாரியனுக்குத் தானடிமைசெய்வது * அவன
இநநாடுதனனிலிருககும நாள் — * அநநே
ரறிநதுமதிலாசையினறி, ஆசாரியனைப்
பிரிநதிருபபாரார * மனமே பேசு 64

ஆசாரியன்சிச்ச னாருயிரைப் பேணுமவன *
தேசாரும சிச்சனவன சீர்வடிவை — ஆசையுடன்
நோககுமவனெனனும் நுணணறிவைக் கேடடு வைததும் *
ஆககுமநநேர் நிறகையரிதாம் 65

பினபழகராம் பெருமாள சீயா * பெருந்திவததில
அன்பதுவுமறறு மிக்கவாசையினால் — * நமபிளளைக்
கானவடிமைகளசெய யநநிலையை நன்னெஞசே *
ஊனமறவெப்பொழுதுமோா 66

ஆசாரியர்க ளனைவருமுனனாசரித்த *
ஆசாரநதனனை யறியாதார — * பேசுகின்ற
வாாத்தைகளைக கேடடு மருளாதே * பூருவர்கள
சீர்தத நிலைதனனை நெஞசே சேர். 67

நாததிகரும் நற்கலையின நன்னெறிசேராத்திகரும் *
ஆத்திக நாததிகருமாமிவரை — * ஓாதது நெஞ்சே
மூனனவரும பினனவரும மூாககரெனவிடடு * நடுச்
சொன்னவரை நாளும தொடர் 68

நல்லமணமுள்ளதொன்றை நணணியிருப்பதற்கு *
நல்லமணமுணடாம் நலமதுபோல — * நலல
குணமுடையோா தஙகளுடன கூடியிருபபார்கடு *
குணமதுவேயாம சோத்திகொணடு. 69

தீயகந்தமுள்ள தொன்றைச் சேர்ந்திருப்ப தொன்றுக்கு *
தீயகந்தமேறும் திறமதுபோல — * தீய
குணமுடையோர் தங்களுடன் கூடியிருப்பார்க்கு *
குணமதுவேயாம் செறிவுகொண்டு. 70

முன்னோர் மொழிந்த முறைதப்பாமல் கேட்டு *
பின்னோர்ந்துதாமதனைப் பேசாதே — * தம்நெஞ்சில்
தோற்றினதேசொல்லி யிதுசுத்தவுபதேசவர
வாற்றதென்பர் * மூர்க்கராவார். 71

** பூருவாசாரியர்கள் போதமனுட்டானங்கள் *
கூறுவார் வார்த்தைகளைக் கொண்டுநீர் — தேறி *
இருள்தருமா ஞாலத்தே யின்பமுற்றுவாழும் *
தெருள் தருமா தேசிகனைச் சேர்ந்து. 72

** இந்தவுபதேசரத்தினமாலை தன்னை **
சிந்தைதனில்நாளும் சிந்திப்பார் —* எந்தை
எதிராசரின்னருளுக் கென்றுமிலக்காகி *
சதிராக வாழ்ந்திடுவர் தாம். 73

மன்னுயிர்காளிங்கே மணவாளமாமுனிவன் *
பொன்னடியாஞ் செங்கமலப்போதுகளை — * உன்னிச்
சிரத்தாலே தீண்டில் அமானவனும் நம்மை *
கரத்தாலே தீண்டல் கடன்.

உபதேசரத்தினமாலை முற்றிற்று.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

ஸ்ரீ:

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

தனியன்கள்

அல்லும்பகலு மனுபவிப்பார் தங்களுக்குச்
சொல்லும் பொருளுந் தொகுத்துரைத்தான் — நல்ல
மணவாளமாமுனிவன் மாறனமறைக்குத்
தணவா நூற்றந்தாதி தான்.

மன்னு புகழ்சேர் மணவாள மாமுனிவன்
தன்னருளா லுட்பொருள்கள் தன்னுடனே — சொன்ன
திருவாய் மொழிநூற்றந் தாதியாந் தேனை
ஒருவா தருந்துநெஞ்சே யுற்று.

** உயர்வே பரன்படியை உள்ளதெல்லாந் தான்கண்டு *
உயர்வேத நேர்கொண் டுரைத்து * — மயர்வேதும
வாராமல் மானிடரைவாழ்விக்குமமாறன்சொல *
வேராகவே விளையும வீடு. 1

** வீடுசெய்து மற்றெவையும் மிக்கபுகழ் நாரணன்றாள் *
நாடு நலத்தாலடைய நன்குரைக்கும * — நீடுபுகழ்
வண்குருகூர் மாறன் இந்த மாநிலத்தோர் தாம்வாழ *
பண்புடனே பாடியருள பத்து. 2

பத்துடையோர்க்கென்றும் பரனெளிய னும்பிறப்பால் *
முத்திதரும மாநிலத்தீர் மூண்டவன்பால் * — பத்திசெயு
மென்றுரைத்த மாறன்த னின்சொலலாற்போம் * நெடுகச்
சென்ற பிறப்பாமஞ்சிறை. 3

அஞ்சிறையபுட்களதமை ஆழியானுக்கு * நீர
என்செயலைச்சொல்லு மெனவிரந்து * — விஞ்ச
நலங்கியதும்மாறனிங்கே நாயகனைத்தேடி
மலங்கியதும பத்தி வளம். 4

வளமிக்க மால்பெருமை மன்னுயிரின தண்மை *
உளமுற்றங் கூடுருவ வோர்ந்து * தளர்வுற்று
நீங்கநினைமாறனைமால் நீடிலகுசீலத்தால் *
பாங்குடனே சேர்த்தான் பரிந்து. 5

பரிவதி லீசன்படியைப பணபுடனே பேசி *
அரியனல ஞராதனைக் கெனறு * — உரிமையுடன
ஓதியருள மாறன ஒழிவிததா னிவ்வுலகில் *
பேதையாகள தஙகள பிறப்பு 6

பிறவியறறு நீளவிசும்பில பேரின்ப முய்க்கும *
திறமளிககுஞ சீலததிருமால * — அறவினியன
பறறுமவாக கெனறு பகாமாறன் பாதமே *
உறறதுணை யெனறுளமே யோடு. 7

ஓடுமனஞ் செயகையுரை ஒன்றிநிலலா தாருடனே *
கூடிநெடுமா லடிமைகொளளுநிலை * — நாடறிய
ஓாநதவனறன செம்மை உரைசெய்த மாறனென *
ஏயநதுநிறகும வாழவா மிவை 8

இவையறிநதோர் தமமளவில் ஈசனுவநதாறற *
அவயவஙகளதோறுமணையுஞ — சுவையநனப
பெறறு * ஆாவததால மாறன பேசினசொலபேச * மால
பொறறுள நஞசெனனி பொரும. 9

பொருமாழி சஙகுடையோன் பூதலததே வநது *
தருமாறேே ரேதுவறத தனனை * - திரமாகப்
பாாததுரைசெய மாறன பதம்பணிக வெனசென்னி *
வாழததிடுக வெனனுடைய வாய 10

வாயுநதிருமால மறையநிற்க * ஆறறுமை
போயவிஞசி மிகக புலமபுதலாய * — ஆய
அறியாதவறறோடணைநதழுத மாறன *
செறிவாரை நோககுந திணிநது 11

திண்ணிதா மாறன் திருமால் பரததுவததை *
நணணி யவதாரததே நன்குரைதத — * வண்ணமறிநது
அறறாகள யாவர் அவரடிக்கே யாஙகவாபால *
உறறுரை மேலிடாதுான். 12

ஊனமறவேவந்து உளகலநத மாலினிமை
யானது * அனுபவிததறகாநதுணையா * — வானில்
அடியார் குழாஙகூட ஆசையுறற மாறன *
அடியாருடன நெஞசே யாடு. 13

ஆடிமகிழ் வானில அடியார்குழாங்களுடன் *
கூடியினபமெயதாக குறையதனால * — வாடிமிக
அனபுற்றார் தம நிலைமை ஆயநதுரைக்க மோகித்து *
துன்புற்றான் மாறனந்தோ. 14

அநதாமத் தன்பால் அடியாாகளோ டிறைவன *
வநதாரத தானகலந்த வணமையினால * — சநதாபந
தீாநத சடகோபன திருவடிககே நெஞசமே *
வாயநதவனபை நாடோறும வை 15

வைகுநதன வநது கலநததறபின வாழமாறன *
செயகினற நைசசியததைச சிநதிதது — நைகினற
தனமைதனைக கணடு உனனைத தானவிடேனெனறுரைகக *
வனமை யடைநதான கேசவன. 16

கேசவனு லெனதமாகள கீழமே லெழுபிறபபும *
தேசடைநதா ரெனறு சிறநதுரைதத * — வீசுபுகழ
மாறன மலரடியே மனனுயிாககெலலா முயகைககு *
ஆறெனறு நெஞசே யணை. 17

அணைநதவாகள தமமுடனே ஆயனருடகாளாம *
குணநதனையே கொணடுலகைககூட்ட * — இணஙகிமிக
மாசிலுபதேசமசெய மாறன மலரடியே *
வீசுபுகழெமமா வீடு 18

எமமாவீடும வேணடா எனறனககுன தாளிணையே *
அமமா அமையுமென வாயநதுரைதத * — நமமுடைய
வாழமுதலாம மாறன மலாததா ளிணைசூடி *
கீழமையறறு நெஞசே கிளா. 19

** கிளரொளிசோ கீழுரைதத பேறு கிடைகக *
வளரொளிமால சோலை மலைககே * — தளாவறவே
நெஞசைவைததுசசேருமெனும் நீடுபுகழமாறனதாள *
முன செலுததுவோமெம முடி. 20

முடியாா திருமலையில மூணடுநின்ற மாறன *
அடிவாரந தனனி லழகா — வடிவழகைப
பறறி * முடியு மடியும படிகலனும *
முறறு மனுபவிததான முன. 21

முனன மழகரெழில மூழகுங குருகையாகோன *
இனனவள வெனன வெனககரிதாயதது — எனன *
கரணக குறையின கலககததை * கணணன
ஒருமைப படுததா னொழிதது. 22

** ஒழிவிலாக கால முடனாகி மனனி *
வழுவிலா வாடசெயய மாலுககு * — எழுசிகர
வேஙகடததுப பாரிதத மிககநலஞ சோமாறன *
பூஙகழலை நெஞசே புகழ. 23

புகழொன்று மால் எப்பொருள்கண்டுந் தானும் *
நிகழ்கின்ற நேர்காட்டி நிற்க * — மகிழ்மாறன்
எங்கு மடிமைசெய்ய இச்சித்து வாசிகமாய் *
அங்கடிமை செய்தான் மொய்ம்பால் 24

மொய்ம்பாரும் மாலுக்கு முன்னடிமை செய்துயர்ந்த *
அன்பாலாட் செய்பவரை யாதரித்தும் — * அன்பிலா
மூடரை நிந்தித்தும் மொழிந்தருளும் மாறன்பால் *
நேடரியபத்தி நெஞ்சே செய் 25

செய்யபரத்துவமாய்ச் சீரார் வியூகமாய் *
துய்யவிபவமாய்த் தோன்றிவற்றுள் — * எய்துமவர்க்கு
இந்நிலத்தில் அர்ச்சாவதாரம் எளிதென்றான் *
பன்னுதமிழ் மாறன் பயின்று 26

பயிலும் திருமால் பதந்தன்னில் * நெஞ்சம்
தயலுண்டு நிற்கும் தன்மையர்க்கு * — இயல்புடனே
ஆளானார்க் காளாகும் மாறன் அடிதன்னில் *
ஆளாகார் சன்மம் முடியா. 27

முடியாத வாசைமிக முற்று கரணங்கள் *
அடியார் தம்மைவிட்டவன்பால் — படியா *
ஒன்றொன்றின் செயல்விரும்ப உள்ளதெல்லாம் தான்விரும்பத் *
துன்னியதே மாறன்றன் சொல். 28

சொன்னாவில் வாழ்புலவீர் சோறு கூறைக்காக *
மன்னாத மானிடரை வாழ்த்துதலால் — என்னாகும் *
என்னுடனே மாதவனை யேத்துமெனும் நங்காரி *
மன்னருளால் மாறும் சன்மம் 29

சன்மம் பலசெய்து தானிவ் வுலகளிக்கும் *
நன்மையுடை மால்குணத்தை நாடோறும் * — [illegible]
ஏத்துமின்பம் பெற்றேனெனுமாறனை [illegible] *
நாத்தழும்ப வேத்துமொரு நாள் 30

ஒருநாயகமாய் உலகுக்கு, வானோர் *
இருநாட்டி லேறியுய்க்கு மின்பம் — திரமாகா *
மன்னுயிர்ப்போகம் தீது மாலடிமையே இனிதாம் *
பன்னியிவை மாறனுரைப் பால். 31

பாலரைப்போல் சீழ்கிப் பரனளவில் வேட்கையால் *
காலத்தால் தேசத்தால் கைகழிந்து * — சால
அரிதான போகத்தில் ஆசையுற்று நைந்தான் *
குருகூரில் வந்துதித்த கோ. 32

கோவான வீசன் குறையெல்லாம்தீரவே *
ஓவாதகாலத துவாதிதனை * —மேவிக
கழிததடையக்காட்டிக கலந்தகுணமாறன் *
வழுததுதலால வாழந்ததிந்த மண். 33

மண்ணுலகில் முனகலநது மாலபிரிகையால * மாறன
பெணணிலைமையாயக் காதலபிததேறி * — எணணிடிமுன
போலிமுத லான பொருளையவ ளுயநினைந்து *
மேல விழுநதான மையலதனின வீறு. 34

வீற்றிருககு மாலவிணணில் மிகக மயலதனனை *
ஆற்றுதறகாத் தனபெருமை யானதெல்லாம * — தோறறுவநது
நன்று கலககபபோறறி நனகுகநது வீறுரைததான *
செனறதுயர் மாறன தீரநது. 35

தீரப்பாரிலாதமயல தீரக கலந்தமால் *
ஓர்ப்பாது மின்றி யுடனபிரிய * —நோக்க
அறிவழிந துறருகு மறககலஙக * பேர்கேட்டு
அறிவு பெறறுன மாறன சீலம். 36

சீலமிகு கணணன திருநாமத் தாலுணர்நது *
மேலவன றன் மேனிகணடு மேவுதற்கு * — சால
வருநதி யிரவும்பகலும மாறுமல கூப்பிட்
டிருநதனனே * தென்குருகூ ரேறு. 37

ஏறு திருவுடைய ஈசனுகப்புக்கு *
வேறுபடிலென னுடைமை மிக்கவுயிர்—தேறுங்கால் *
என றனக்குமவேண்டா வெனுமாறன தாளைநெஞ்சே *
நந்தமககுப பேறுக நணணு. 38

நண்ணாது மாலடியை நானிலத்தே வலவினையால் *
எண்ணாராத் துன்பமுறு மிவ்வுயிர்கள் * — தண்ணிமையைக்
கண்டிருகக மாட்டாமற கணகலஙகு மாறனருள *
உணடுநமக் குறறதுணை யொனறு. 39

**ஒன்றுமிலைத் தேவு இவவுலகம் படைத்தமால் *
அன்றியென ஆரு மறியவே * — நன்றாக
மூதலித்துப பேசியருள் மொய்மகிழோன தாளதொழவே *
காதலிக்கு மென்னுடைய கை. 40

கையாருஞ் சக்கரத்தோன் காதலின்றிக்கே யிருக்க *
பொய்யாகப் பேசும் புறனுரைக்கு — * மெய்யான
பேற்றை யுபகரிதத பேரருளின் தனமைதனை *
போறறினனே மாறன் பொலிந்து. 41

** பொலிக பொலிகவென்று பூமகள்கோன் தொண்டர் *
மலிவுதனைக் கண்டுகந்து வாழ்த்தி * — உலகில்
திருந்தாதார் தம்மைத் திருத்திய மாறன்சொல் *
மருந்தாகப் போகும் மனமாசு. 42

மாசறு சோதிக் கண்ணன் வந்து கலவாமையால் *
ஆசைமிகுந்து பழிக்கஞ்சாமல் — ஏசறவே *
மண்ணில் மடலூர மாறன் ஒருமித்தான் *
உண்ணடுங்கத் தான்பிறந்த வூர் 43

ஊர நினைந்த மடல் ஊரவு மொண்ணுதல் *
சூரிருள்சேர் கங்குலுடன் கூடிநின்று * — பேராமல்
தீதுசெய்ய, மாறன் திருவுள்ளத்துச் சென்றதுயர் *
ஓதுவதிங் கெங்ஙனேயோ 44

எங்ஙனே நீர்முனிவ தென்னையினி நம்பியழகு *
இங்ஙனே தோன்றுகின்ற தென்முன்னே * — அங்ஙன்
உருவெளிப்பாடா வுரைத்த தமிழ்மாறன் *
கருதுமவர்க் கின்பக் கடல். 45

கடல்ஞாலத்தீசனை முன்காணமல் நொந்தே *
உடனவனுகரிக்க லுற்று * — திடமாக
வாய்ந்தவனாய்த் தான் பேசும் மாறனுரையதனை *
ஆய்ந்துரைப்பா ராட்செய்நோற்றார் 46

நோற்ற நோன்பாதியிலேன் உன்றனைவிட்டாற்ற கில்லேன் *
பேற்றுக்குபாய முன்றன் பேரருளே — சாற்றுகின்றேன் *
இங்கென் னிலையென்னும் எழில்மாறன் சொல்வல்லார் *
அங்கமரர்க் காரா வமுது. 47

** ஆரா வமுதாழ்வா ராதரித்த பேறுகளை *
தாராமையாலே தளர்ந்து மிக * — தீராத
ஆசையுடனற்றாமை பேசி யலமந்தான் *
மாசறுசீர் மாறனெம்மான். 48

மாநலத்தால் மாறன் திருவல்லவாழ புகப்போய் *
தானிளைத்து வீழ்ந்தவ்வூர் தன்னருகில் * — மேல்நலங்கித்
துன்பமுற்றுச் சொன்ன சொல்வு கற்பார் தங்களுக்கு *
பின்பிறக்க வேண்டா பிற. 49

பிறந்துலகங் காத்தளிக்கும் பேரருட் கண்ணா * உன்
சிறந்த குணத்தா லுருகுஞ் சீலத் — திறந்தவிர்ந்து *
சேர்ந்தனுபவிக்கும் நிலை செய்யென்ற சீர்மாறன் *
வாய்ந்தபதத்தே மனமே வைகு 50

வைகல திருவணவணடூா வைகு மிராமனுககு * என
செயகைதனைப புளளினஙகாள ! செபபுமென * — கைகழிந்த
காதலுடன தூதுவிடும காரிமாறன் கழலே *
மேதினியீா நீாவணஙகுமின. 51

மினனிடையாா சோகணணன மெதநெனவநதாரெனறு *
தனனிலை போயப பெணணிலையாயத தான தளாி * — உனனுடனே
கூடேனெனறூடும குருகையாகோன தாளதொழவே *
நாடோறும நெஞசமே ! நலகு, 52

நலலவலததால நமமைசசோ ததோனமுன் நண்ணுறை *
வெலலுமவிருததவிபூதியனெனறு * — எலலையறத
தானிருநதுவாழததும நமிழமாறன சொலவலலாா *
வானவாககு வாயததகுரவா 53

குரவை முதலாம கணணன கோலசசெயலகள *
இரவுபக லெனனுமல எனறும * — பரவுமனம
பெறறேனெனறேகளிததுப பேசுமபராஙகுசனதன *
சொலதேனில நெஞசே ! துவள. 54

துவளறுசீர் மாலதிறததுத தொனனலததால * நாளும
துவளறுதன சீலமெலலாம சொனனன * — துவளறவே
முனனமனுபவததில மூழகிநினற மாறன * அதில
மனனுமுவபபால வநதமால 55

மாலுடனே தான கலநது வாழபபெருமையால *
சாலநைநது தனனுடைமை தானடையக — கோலியே *
தானிகழவேணடாமல தனனைவிடல சொலமாறன *
ஊனமறுசீா நெஞசே யுண 56

உணணுஞசோறுதி யொருமூனறு மெமபெருமான *
கணணனெனறே நீாமலகிக கணணிணைகள — * மணணுலகில
மனனுதிருககோளூரில மாயனபால போமமாறன *
பொனனடியே நநதமககுப பொன. 57

பொனனுலகுபூமியெல்லாம் புளளினஙகடகேவழங்கி *
எனனிடரை மாலுக்கியமபுமென — * மனனுதிரு
நாடுமுதல தூது நலகிவிடுமமாறனையே *
நீடுலகீா போயவணஙகும நீா. 58

நீராகிக கேடடவர்கள நெஞசழிய * மாலுககும்
ஏராாவிசுமபி லிருபபரிதா — * ஆராத
காதலுடன் கூபபிட்ட காரிமாறன சொல்லை *
ஓதிடவே யுயயு முளகு. 59

** உலகுய்ய மால்நின்ற உயர்வேங்கடத்தே *
அலர்மகளை முன்னிட்டு அவன்தன் — மலரடியே *
வன்சரணாய்ச் சேர்ந்த மகிழ்மாறன் தாளிணையே *
உன்சரணாய் நெஞ்சமே உள். 60

உண்ணிலாவைவருடனிருத்தி * இவ்வுலகில்
எண்ணிலாமாயன் எனைநலிய — எண்ணுகின்றான் *
என்று நினைந்தோலமிட்ட இன்புகழ்சேர் மாறனென *
குன்றிவிடுமே பவக்கங்குல் 61

** கங்குல்பகலரதி கைவிஞ்சி மோகமுற *
அங்கத்தனைக் கண்டோர் அரங்கரைப் பார்த்து — * இங்கிவள்பால்
என்செய நீரெண்ணுகின்றதென்னு நிலை சேர்மாறன் *
அஞ்சொலுற நெஞ்சுவெள்ளையாம் 62

வெள்ளிய நாமங்கேட்டு விட்டகன்றபின் மோகம் *
தெள்ளியமால் தென்திருப்பேர் சென்றுபுக * — உள்ளமங்கே
பற்றிநின்றதன்மை பகரும் சடகோபற்கு *
அற்றவர்கள் தாமடியார் 63

ஆழிவண்ணன் தன் விசயமானவை முற்றுங்காட்டு
வாழிதனாலென்று மகிழ்ந்து நிற்க — * ஊழிலவை
தன்னையின்றுபோல் கண்டுதானுரைத்தமாறன்சொல் *
பன்னுவரே நல்லது கற்பார். 64

கற்றோர் கருதும் விசயங்களுக்கெல்லாம் *
பற்றாம் விபவ குணப்பண்புகளை — * உற்றுணர்ந்து
மண்ணிலுள்ளோர் தம்மிழவை வாய்ந்துரைக்க மாறன்சொல் *
பண்ணிலினிதான தமிழ்ப்பா 65

பாமருவேதம் பகர்மால்குணங்களுடன் *
ஆமழகு வேண்டப்பாடாமவற்றை — * தூமனத்தால்
நண்ணியவனைக்காண நன்குருகிக் கூப்பிட்ட *
அண்ணலை நண்ணாரேழையர். 66

ஏழையர்கள் நெஞ்சை யிளக்குமமாலழகு *
சூழவந்துதோன்றித் துயரிளைக்க * — ஆழுமனந்
தன்னுடனேயவ்வழகைத் தானுரைத்த மாறன்பால் *
மன்னுமவர் தீவினைபோம்மாய்ந்து. 67

மாயாமல் தன்னைவைத்த வைசித்திரியாலே *
தீயாவிசித்திரமாச் சேர்பொருளோ — டோயாமல் *
வாய்ந்துநிற்கும் மாயன் வளமுரைத்த மாறனைநாம் *
ஏய்ந்துரைத்து வாழ்நாளென்று. 68

எனறனை நீயிஙகுவைததுதேதுகசென * மாலும
எனறனககுமென றமாக்கு மினபமதா — * நனறுகவி
பாடவெனக கைமமாறிலாமை பகாமாறன *
பாடணைவாாககுணடாமினபம 69

இனபககவி பாடுவிததோனை * இநதிரையோடு
அனபுறறு வாழதிருவாறன விளையில — * துனபமறக்
கணடடிமை செயயக கருதியமாறன் கழலே *
திணடிறலோா யாவாககும தேவு 70

தேவனுறைபதியில சேரபபெருமையால *
மேவுமடியாாவசனும மெயநநிலையும — * யாவையுமதா
னுமநிலையும சஙகித தவைதெளிநத மாறனபால *
மாநிலததீா நஙகளமனம 71

நஙகருததை நனருக நாடிநிறகும மாலறிய *
இஙகிவறறிலாசை யெமககுளதென — சஙகையினல
தனனுயிரில மறறிலநசை தானுழிநத மாறனதான *
அநநிலையை யாயநதுரைததா னங்கு. 72

அஙகமரர்பேண அவாநடுவேவாழ திருமாற்கு *
இஙகோாபரிவரிலையெனறஞச — * எஙகும
பரிவருளரெனனப பயநதீாநதமாறன் *
வரிகழலதாள்சோநதவாவாழவாா். 73

வாராமலசசமினி மாலதன வலியினையும் *
சீராா பரிவருடன சோததியையும — * பாருமெனத
தானுகநத மாறனதாள சாாநெஞசே சாராயேல *
மானிடவரைச சாாநது மாய. 74

மாயன வடிவழகைக காணுத வலவிடா
யாய * அதறவிஞசியமுதலறறும — * தூயபுகழ
உறறசடகோபனை நாமெனறிநிறகும போதுபகல் *
அறறபொழுதான தெலவியாம். 75

எலவி பகலநடநத இநதவிடாய் தீருகைககு *
மெலலவநது தானகலகக வேணுமென — * நலலவர்கள
மனனுகடிததானததே மாலிருககமாறன கணடு *
இநநிலையைச சொனனுனிருநது. 76

இருநதவன தான்வநது இஙகிவரெண்ணமெலலாம *
திருந்த விவாதநதிறததே செயது — * பொருநதக்
கலநதினியனுயிருககக கணடசடகோபர் *
கலந்தநெறி கட்டுரைததார் கண்டு. 77

கண்ணிறைய வந்து கலந்த மாலிககலவி *
திண்ணிலையாவேணுமெனச்சிந்தித்து — * தண்ணிதெனும்
ஆருயிரினேற்றமது காட்ட ஆய்ந்துரைத்தான் *
காரிமாறன தனகருத்து. 78

கருமால் திறத்திலொரு கன்னிகையாம மாறன் *
ஒருமாகலவியுரைப்பால் — * திரமாக
அநநியருக்காகாது அவன்றனக்கேயாகு முயிா *
அந்நிலையையோரு நெடிதா. 79

** நெடுமாலழகுதனில் நீள்குணத்தில் * ஈடு
படுமாநிலையுடைய பத்தர்க்கு — * அடிமைதனில்
எல்லைநிலமதாகுக எண்ணினன்மாறன * அது
சொல்லைநிலமான நிலைகொணடு 80

கொணடபெணடிர் தாம்முதலாக் கூறுமுறறா கனமததால *
அணடினவரெனறே யவரைவிட்டு — * தொணடருடன்
சேர்க்கும் திருமாலைச் சேருமெனறான் * ஆககுமிதம்
பார்க்கும புகழமாறன் பண்டு 81

பண்டையுறவான பரனைப் புளிஙகுடிககே
கணடு * எனககெலலாவுறவின் காரியமும் — * தண்டருநீ
செயதருளெனறே யிரந்த சீர்மாறன் தாளிணையே *
உயதுணையென் றுள்ளமேயோர். 82

ஓரா நீா வேண்டினவை உள்ளதெலலாம செயகினறேன *
நாரரயணனன்றோ நா்னென்று — * பேருறவைக
காடட அவன சீலத்தில கால்தாழநத மாறனருள *
மாட்டிவிடும நமமனத்து மை. 83

மையார்கண மாமார்பில் மன்னும திருமாலை *
கையாழிசஙகுடனே காணவெண்ணி — * மெயயான
காதலுடன கூபபிடடுக் கணடுகநதமாறனபேர் *
ஓதவுயயுமே யினனுயிா. 84

இன்னுயிர்மால் தோற்றினது இஙகென்னெஞ்சிலென்று * கண்ணுள்
அனனவனைக் காணவெண்ணியாணபெண்ணாய — * பின்னையவன்
தன்னைநினைவிபபவற்றால் தான்தளர்ந்த மாறனருள *
உனனுமவர்ககுளள முருகும். 85

உருகுமாலெனனெஞ்ச முன்செயலகளெணணி *
பெருகுமால் வேட்கையெனப்பேசி — * மருவுகின்ற
இன்னாபபுடனவன்சீ ரேய்ந்துரைத்தமாறன்சொல *
என்னாச்சொல்லாதிருப்ப தெங்கு. 86

எஙகாதலுககடி மாலேயநத வடிவழகென்று *
அஙகாது பறறுசா வாளகவனபால — * எஙகுமுள்ள
புள்ளினத்தைத தூதாகப போகவிடும மாறனருள் *
உள்ளினாககுத தீஙகையறுககும், 87

அறுக்குமிடரென றவன்பா லாங்குவிடட தூதா *
மறித்துவரப பறறுமனததால * — அறபபதறிச
செயயதிருநாவாயில செலலநினைநதான் மாறன *
மையலின்ற செயவறியாமல 88

மலலடிமை செயயும நாள மால்தனனைககேடக * அவன
சொலலுமளவும பறறுதெொனனலததால * — செலகின்ற
ஆற்றாமைபேசி அலமநத மாறனருள *
மாறறுகப போகுமெனறனமால 89

** மாலுமதுவாஞசைமுறறும மனனுமுடமபின முடிவில *
சாலநணணிச செயவனெனததானுகநது * — மேலவனைச்
சீரார் கணபுரததே சேருமெனும சீரமாறன *
தாராந்தோ நந்தமககுத தாள 90

தாளடைநதோர தஙகடகுத தானே வழித்துணையாம *
காளமேகததைக கதியாககி — * மீளுதலாம்
ஏதமிலாவிண்ணுலகில ஏகவெண்ணும மாறனென *
கேதமுளளதெலலாம கெடும. 91

கெடுமிடர் வைகுநததததைக கிடடினுப போல *
தடமுடையனந்த புரநதனனில — * படவரவில
கணடுயில் மாறகாடசெயயக் காதலித்தான மாறன * உயா
விணடனிலுள்ளோர் வியபபவே 92

வேயமருதோளிநதிரைகோன மேவுகினறதேசததை *
தானமருவாததனமையினால * தனனையீனனம் — பூமியிலே
வைககுமெனசசஙகிதது மால்தெளிவிககததெளிநத *
தககபுகழமாற னெஙகளசாாவு 93

சாாவாகவேயடியில் தானுரைதத பததிதான *
சீராா பலததுடனே சோநததனை — * சோரர்மல
கணடுரைததமாறன கழலிணையே நாடோறும் *
கணடுககு மெனனுடையகண. 94

கணணனடியிணையில காதலுறுவாாசெயலை *
திணணமுறவே சுருஙகச்செபபியே — மணணவாக்குத
தானுபதேசிக்கை தலைக்கடடினனமாறன *
ஆனபுகழசோ தனனருள. 95

அருளாலடியிலெடுத்த மாலன்பால *
இருளார்நத தம்முடம்பையிச்சிதது — * இருவிசும்பில்
இததுடனகொண்டேக இசைவுபார்த்தேயிருநத *
சுத்திசொல்லும மாறனசெஞ்சொல. 96

செஞ்சொற்பரனதனது சீராருமமேனிதனில *
வஞ்சிததுச்செயகினற வாஞ்சைதனின * — விஞ்சுதலைக்
கண்டவனைககாறகட்டிக் கைவிடுவித்துககொணட *
திண்டிறலமாறன னந்திரு. 97

திருமால தன்பால் விருப்பம் செய்கின்ற நேர்கண்டு *
அருமாயததன நகல்விபபானென் * — பெருமால நீ
இன்றெனபால்செய்வா னென்னென்ன இடருற்று நினமுன் *
துனனுபுகழமாறனைத்தான் சூழந்து. 98

** சூழநதுநினற மால்விசும்பில் தொலலைவழிகாட்ட *
ஆழநததனை முறறுமநுபவித்து — * வாழந்தங
கடியருடனே யிருநதவாற்றை யுரைசெய்தான *
முடிமகிழசேர் ஞானமுனி. 99

** முனிமாறன முனபுரைசெய் முற்றின்பம் நீங்கி *
தனியாகிநினறு தளாந்து * — நனியாம்
பரமபததியால் நைநது பங்கயத்தாளகோனை *
ஒருமையுறறுச் சேர்நதா னுயர்நது. 100

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி முற்றிற்று

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த

ஆர்த்திப்பிரபந்தம்

தனியன்கள்

தேன்பயிலுந தாரா னெதிராசன் சேவடிமேல்
தான்பரம பத்தி தலையெடுத்து — மாந்தர்க்
குணவாக வார்ததியுட னொணடமிழகள் செய்தான்
மணவாள மாமுனிவன் வநது

வம்பவிழதார் வண்மை மணவாள மாமுனிவனை
அம்புவியிற கால்பொருந்தா வார்ததியினால் — உம்பர்தொழும்
விண்ணுலகிற் செலல விரைந்தெதிரா சன்பதஙகள
நணணி யுரைததானை நமக்கு.

வாழி யெதிராசன் வாழியெதிராசன்
வாழியெதி ராசனென வாழத்துவார் — வாழியென
வாழத்துவார வாழியென வாழத்துவார் தாளிணையில்
தாழ்த்துவார விண்ணோர் தலை. 1

இராமா நுசாய நமவென்று சிந்தித்
திராமா னுசரோ டிறைபபோழ் — திராமாறு
சிநதிப்பார் தாளிணையிற சேர்ந்திருப்பார் தாளிணையை
வநதிபபார் விண்ணோர்கள் வாழவு. 2

தநதைநற்றாய் தாரம் தனயர் பெருஞ்செல்வம்
என்றனக்கு நீயே யெதிராசா — இந்தநிலைக்
கேராத விவ்வுடலை யின்றே யறுததருளப்
பாராத தெனனோ பகர். 3

இந்த வுடற்சிறைவிட் டெப்பொழுது யானேகி
அந்தமில் பேரின்பத்து ளாகுவேன் — அந்தோ !
இரங்கா யெதிராசா எனனையினி யுய்க்கை
பரங்கா ணுனக்குணர்ந்து பார். 4

தனபுதல்வன கூடாமல் தான்புசிக்குமபோகத்தால
இன்புறுமோ தந்தை யெதிராசா — உன புதல்வன்
அனறே வுரையாயயான் ஆதலா லுன்போகம
நனறே வெனையொழிந்த நாள். 5

வேம்புமுற்றக் கைப்புமிகுவது போல்வெவ்வினையேன்
தீமபுமுற்றுந் தேகமுறறிச் செலலுஙகால் — ஆம்பரிசால்
ஏறகவே சிநதித் தெதிராசா விவ்வுடலைத்
தீர்க்கவே யானவழி செய். 6

அனனை குடிநீ ரருநதிமுலை யுணகுழவி
தனனுடைய நோயைத தவிராளோ — என்னே
எனக்கா வெதிராசா வெலலாநீ செய்தால்
உனககது தாழ்வோ வுரை. 7

தனகுழவி வானகிணறறைச் சார்ந்திருககக் கண்டிருந்தாள
எனபதனறே வனனைபழி யேறகின்றாள் — நன்குணரில்
எனனுலே யெனனுசை மேலு மெதிராசா
உனனுலே யாமுறவை யோர். 8

கூபததில வீழுங குழவியுடன்குதிததவ்
வாபததை நீக்குமநத வன்னைபோல் — பாபத்தால்
யானபிறபபே னேலுமினி யெநதை யெதிராசன 9
தானபிறக்கு மெனனையுய்ப்ப தா

பூமகள்கோனதென்னரஙகர் பூங்கழறகுப பாதுகமாய்த
தாமகிழுஞ் செலவச் சடகோபர் — தேமலர்த்தாட்
கேயந்தினிய பாதுகமா மெநதையிரா மாநுசனை
வாயந்தெனது நெஞசமே வாழ. 10

உனனை யொழிய வொருதெய்வம் மறறறியா
மன்னு புகழசோ வடுகநமபி — தன்னிலையை
எனறனக்கு நீதந் தெதிராசா வெந்நாளும்
உனறனக்கே யாட்கொள் ளுகந்து 11

தேசந் திகழுந் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை
மாசில்திருமலையாழ வாரென்னை — நேசத்தால்
எப்படியே யெணணிநினபால் சேர்த்தா ரெதிராசா
அப்படியே நீசெய் தருள். 12

எதிராசன் வாழி யெதிராசன் வாழி
எதிராசன் வாழியெனறேன் றேத்திச் — சதிராக
வாழ்வார்கள் தாளிணைக்கீழ் வாழவார்கள் பெற்றிடுவர்
ஆழவார்க்ள் தங்க ளருள். 13

அதிகார முணடே ஷரஙக ரிரஙகர்ரோ
அதிகார மிலலாதாாக கனறோ — எதிராசா
நீயிரஙக வேணடுவது நீயுமதிகாரிகளுக
கேயிரஙகி லெனசெயவோம யாம் 14

எமபெரு மானாா திருவடிக ளேசரணம
எனபதுவே நாவுரைககு மிததாலென — அன்பவாபால
இபபோ தளவுமயா னெனறுஙகாண கினறிலேன
எபபோ துணடாவ தினி 15

ஆகாத தீதென றறிநதும பிறாககுரைததும
ஆகாத தேசெயவ னுதலால — மோாகாநதன
எனறுநினைத தெனனை யிகழேெ லெதிராசா
எனறுன னடிசோவன யான 16

பொலலாஙக ளைததும பொதிநதுகொணடு நனமையிலொன்
றிலலா வெனக்கு மெதிராசா — நலலாாகள
நணணுந திருநாடடை நான தருவே னெனறநீ
தணணென றிருககிறதெனதான 17

எனறு விடிவதெனக கெநதா யெதிராசா
ஒனறு மறிகினறி லேனுரையாய — குனறுமல
இபபடியே யிநதவுயிாக் கெனறு மீருளேவிளைககும
இபபவமாம நீணட விரவு 18

அலலுும பகலுமயா னுகைகை வழியுழன்று
செல்லுமதுன தேசுககுத தீஙகனறோ — நலலாாகள
தநதனயா நீசாககாட செய்யச சகிபபரோ
எநதை யெதிராசா விசை 19

போாமவழியைத தருமெனனு மினபமெலலாம்
புசிததுவழி போயமுத விரசையாறறில
நானமுழுகி மலமறறுத தெளிவிசுமபை
நணணிநலந திகழமேனி தனனைப பெறறுத
தாமமரா வநதெதிாகொண டலஙகரிததுச
சறகரிபப மாமணி மணடபததுச செனறு
மாமலராள கோனமடியில வைததுககரும
வாழவுநமக கெதிராச னருளும் வாழவே. 20

திருமலையாழவாா திருவாய மொழிபபிளளை சீரருளால்
தருமதி கொணடவா தமமையுத தாரகராகவெணணி
இருமனமே யவாககா யெதிராச ரெமைககடுகப
பரம பதநதனிலேறறுவ ரெனனபயம்நமக்கே. 21

தீதற்ற ஞானத திருவரய் மொழிப்பிள்ளை சீரருளால்
ஏதத்தை மாற்று மெதிராசர் தமமபி மானமெனனும்
போதத்தை யேறிப் பவமாம புணரி தனைக்கடந்து
கோதற்ற மாதவன் பாதக் கரையைக் குறுகுவனே 22

அடியார்கள் குழாஙக ளழகோலக்க மிருக்க
ஆனநத மயமான மாமணி மணடபத்துப
படியாது மில்படுக்கை யாயிருக்கு மனநதன
பணமணிக டம்மிலொளி மணடலத்தி னிடையில்
வடிவாரு மாமலராள வலவருகு மற்றை
மணமகளு மாயமகளு மிடவருகு மிருக்க
நடுவாக வீற்றிருக்கும நாரணனைக் கடுக
நானனுப விக்குமவகை நலகெனனெதிராசா. 23

இநதவுடல் விட்டிரவி மணடலத தூடேகி
இவ்வண்டங் கழிததிடையி லாவரண மேழ்போய்
அநதமிலபாழ கடநதழகார் விரசைதனிற குளித்தங
கமானவனு லொளிக்கொணடசோதியும் பெற்றமரா
வந்தெதிரகொண டலஙகரித்து வாழததி வழிநடதத
வைகுந்தம புகுமணி மணடபத்துச் செனறு
நந்திருமா லடியார்களை குழாஙகளுடன கூடும.
நாளெனக்குக் குறுகுமவகை நலகென்னெதிராசா. 24

என்றுநிரே துகமாக வெனனையபி மானித்து
யானுமதறிந் துனக்கே யாயிருககும வகைசெய்தாய்
அன்றுமுத லின்றளவு மனவரதம் பிழையே
யடுத்தடுததுச் செய்வ தநுதவிபப தினிச் செய்யேன
எனறுன்னை வநதிரப்ப தாமென கொடுமைகணடு
மிகழாதே யிரவுபக லடிமைகொண்டு போந்தாய்
இனறுதிரு நாடுமெனக கருளவெண்ணு கின்றாய்
இனிககடுகச் செய்தருள வேணடுமெதிராசா. 25

தென்னரஙகர் தமக்காமோ ? தேவியாகட் காமோ ?
சேனையாகோன முதலான சூரியர்கட் காமோ ?
மனனியசீர மாறனருள மாரிதமக் காமோ ?
மற்றுமுள்ள தேசிகர்கள் தஙகளுக்கு மாமோ ?
எனனுடைய பிழைபொறுகக யாவருக்கு முடியும ?
எதிராசா வுனக்கன்றி யாரொருவர்க் காகேன்
உன்னருளா லெனக்குருசி தன்னையு முணடாக்கி
ஒளிவிசும்பி லடியேனை யொருப்படுத்து விரைந்தே. 26

இவ்வுலகி லினியொனறு மெண்ணாதே நெஞ்சே
இரவுபக லெதிராச ரெமக்கினிமே லருளும்
அவ்வுலகை யலர்மகள்கோ னங்கிருக்கு மிருப்பை
யடியார்கள் குழாஙகடமை யவர்களனு பவத்தை

இவ்வுயிரு மதுக்கிட்டுப பிறந்திழநது கிடந்த
தெனனுமத்தை யெனறுமதுக கிடைசசுவராயக கிடக்கும்
வெவவினையால வநதவுடல விடும்பொழுதை விடடால
விளையுமினபந் தனனை முறறும விடாமலிருநதெணணே. 27

பணடுபல வாரியரும் பாருலகோ ருயயப்
பரிவுடனே செயதருளும பலகலைக டமமைக
கணடதெலலா மெழுதி யவை கறறறிநதும பிறாக்குக்
காதலுடன் கறபிததுங காலததைக கழிததேன
புணடரிகை கேளவனுறை பொனனுலகு தனனில
போகநினை வொனறுமினறிப் பொருநதியிங்கேயிருந்தேன
எணடிசையு மேததுமெதி ராசனருளாலே
எழிலவிசுமபே யனறியிபபோ தெனமனமெணணுதே. 28

சாறு வாகமத நீறு செய்து சம ணசசெடிககனல கொளுததியே
சாக்கியக கடலை வறறுவித்து மிகு சாஙகியககிரி முறித்திட
மாறு செய்திடு கணாத வாதியாகள வாயதகாததற மிகுததுமேல்
வநத பாசுபதா சிநதியோடும்வகை வாதுசெயத வெதிராசனா
கூறு மாகுரு மததநொடோஙகிய குமாரிலனமத மவறறினமேல்
கொடிய தாககசரம விட்டபின குறுகி மாய வாதியரை வெனறிட
மீறி வாதிலவரு பாககரனமத விலககடிககொடி யெறிந்துபோய்
மிக்க யாதவ மததைத மாயதத பெருவீரா நாளுமிக வாழியே. 29

சீராரு மெதிராசா திருவடிகள் வாழி
திருவரையிற சாததிய செநதுவராடை வாழி
ஏராருஞ செயயவடி வெபபொழுதும வாழி
இலஙகிய முநநூலவாழி யிணைததோளகள் வாழி
சோராத துயய செய்ய முகச்சோதி வாழி
தூமுறுவல் வாழி துணைமலாக கணகள வாழி
ஈராறு திருநாம மணிநத வெழில் வாழி
இனிதிருப்போ டெழில்ஞான முததிரை வாழியே. 30

அறுசமயச் செடியதனை யடியறுததான வாழியே
அடர்நதுவருங குதிட்டிகளை யறததுறநதான் வாழியே
செறுகலியைச சிறிதுமறத் தீர்த்துவிட்டான் வாழியே
தெனனரஙகா செலவமுறறுந் திருத்திவைத்தான் வாழியே
மறையதனில் பொருளனைத்தும வாய்மொழிநதான வாழியே
மாறனுரை செயத தமிழ மறைவளாததோன வாழியே
அறமிகுநற் பெருமபூதூ ரவதரித்தான் வாழியே
அழகாரு மெதிராச ரடியிணைகள வாழியே. 31

சங்கரபாக்கரயாதவ பாட்டப்பிரபாகரர் தங்களமதம்
சாய்வுறவாதியர் மாய்குவரென்று சதுமறை வாழ்ந்திடுநாள்
வெங்கலியிங்கினி வீறுநமக்கிலை யென்றுமிகத்தளர்நாள்
மேதினிநஞ்சுமை யாறுமெனத்துயர்விட்டு விளங்கியநாள்

மங்கையராளி பராங்குசமுன்னவர் வாழ்வு முளைத்திடுநாள்
மன்னியதென்னரங்காபுரி மாமலை மற்றுமுவந்திடுநாள்
செங்கயல்வாவிகள் சூழ்வயல்நாளும் சிறந்தபெரும்பூதூர்ச்
சீமானிளையாழ்வார் வந்தருளியநாள் திருவாதிரைநாளே. 32

இன்னமெத்தனை காலமிந்த வுடம்புடன் யானிருப்பன்
இன்னபொழுதுடம்பு விடுமின்னபடியதுதான்
இன்னவிடத்தே யதுவுமென்னு மிவையெல்லாம்
எதிராசா நீயறிதி யானிவையொன்றறியேன்
என்னை யினியிவ்வுடம்பை விடுவித்துன்னருளால்
ஏராரும் வைகுந்தத்தேற்ற நினைவுண்டேல்
பின்னைவிரையாமல் மறந்திருக்கிறதென்பேசாய்
பேதைமைதீர்த்தென்னை யடிமைகொண்ட பெருமானே. 33

முன்னைவினை பின்னைவினை யாரத்தமென்னும்
மூன்றுவகையானவினைத்தொகையனைத்தும்யானே
என்னையடைந்தோர் தமக்குக்கழிப்பனென்னு மரங்கர்
எதிராசா நீ யிட்டவழக்கன்றோ சொல்லாய்
உன்னையல்லதறியாத யானிந்தவுடம்போடு
உழன்றுவினைப்பயன் புசிக்கவேண்டுவதென்றுண்டோ ?
என்னுடையவிருவினையை யிறைப்பொழுதில்மாற்றி
ஏராரும்வைகுந்தத்தேற்றி விடாய் நீயே. 34

அருளாலேயடியேனை யபிமானித்தருளி
அநவரதமடிமைகொள்ள நினைத்துநீயிருக்க
மருளாலேபுலன்போக வாஞ்சைசெயுமென்றன்
வல்வினையை மாற்றியுன்பால் மனம்வைக்கப்பண்ணாய்
தெருளாருங் கூரத்தாழ்வானு மவர்செல்வத்
திருமகனார்தாமு மருளிச்செய்த தீமைத்
திரளானவத்தனையுஞ் சேரவுள்ளவென்னைத்
திருத்தியுய்யக்கொள்ளும் வகை தேருமெதிராசா. 35

வாசனையிலூற்றமோ மாளாதவல்வினையோ
ஏதென்றறியேனெதிராசா — தீதாகும்
ஐம்புலனிலாசை யடியேன் மனந்தன்னை
வன்புடனே தானடரும் வந்து. 36

இன்றளவு மில்லாத வதிகார மேலுமெனக்
கென்றுளதாம் சொல்லா யெதிராசா — குன்றா
வினைத்தொடரை வெட்டிவிட்டு மேலைவைகுந்தத்
தெனைக்கடுக வேற்றாத தென் ? 37

அஞ்சி லறியாதா ரைம்பதிலும் தாமறியார்
என்சொல்லெனக்கோ வெதிராசா — நெஞ்சம்
உனதா ளொழிந்தவற்றை யேயுகக்க வின்றும்
அனுதாபமற்றிருக்கையால். 38

வேமபுகறி யாக விருமபினுர் கைததநெனறு
தாமபொகடாதே புசிககுந தனமைபோல—தீமபணிவ
னெனறுநினைத தெனனை யிகழா ரெதிராசர்
அன்றறிந தஙகீகரிக்கையால. 39

அவத்தே பொழுதை யடியேன கழித்துப
பவததே யிருககுமது பண்போ—திவததேயான
சேருமவகையருளாய சீரா ரெதிராசா
போருமினி யிவவுடம்பைப போககு 40

எனைபபோல பிழைசெய்வா ரிவவுலகிலுணடோ
உனைபபோல் பொறுக்கவலலாருணடோ — அனைத்துலகும்
வாழபபிறநத வெதிராச மாமுனிவா
ஏழைககிரஙகாயினி. 41

ஐம்புலனகள் மேலிட்டடரும் பொழுதடியேன
உனபதஙக டமமை நினைநதோலமிட்டால—பினபவைதாம்
எனனையட ராம லிரஙகா யெதிராசா
உனனையல லாலெனககுண்டோ ? 42

இநத வுலகிற பொருநதாமை யேதுமில்லை
அநதவுல கிறபோக வாசையிலலை—இநதநமக்
கெபபடியே தானதருவ ரெனதை யெதிராசா
ஒபபில திருநா டுகநது. 43

மாகாந்த நாரணனுர் வைகுந்த வகையறிந்தோர்க்கு
ஏகாநத மில்லை யிருளில்லை—மோகாந்தர்
இவவிடமே காந்தமிரு ளென்றுபய மறறிருநது
செயவாகட்டாம் பாவத் திறம். 44

நாராயணன திருமால் நாரம்நாமெனனுமுறை
ஆராயில நெஞ்சே யநாதியனறே—சீராரும
ஆசாரியனுலேயன்றே நாமுயநததென்று
கூசாம லெப்பொழுதுஙகூறு 45

திருவாய்மொழிபபிளளை தீவினையோந்தம்மைக்
குருவாகி வந்துயயக்கொண்டு—பொருவில
மதிதானளிததருளும் வாழவனறே நெஞ்சே
எதிராசர்க காளானேம்யாம். 46

இராமாநுசாயநமவென் றிரவும் பகலும் சிந்தித்
திராமாநுசர்களிருப்பிடந் தனனிலிறைப் பொழுதும்
இராமாநுசரவாககெல்லாவடிமையுஞ் செய்யவெணணி
இராமாநுசா தமமை மாநுசராவென்கொலெண்ணுவதே. 47

எண்ணுதென்னெஞ்ச மிசையாதென்னு விறைஞ்சாது சென்னி
கண்ணுனவை யொன்றுங்காணலுரு கலியார்நலிய
வொண்ணுதவண்ண மூலகளித்தோ னெதிராசனடி
நண்ணுதவரை யரஙகேசர் செய்தநலம் நமக்கே. 48

நந்தாநரகத்தழுந்தாமை வேண்டிடில நானிலத்தீர்
எந்தாதையான வெதிராசனை நணுமென்று மவன்
அந்தாதிதன்னை யநுசந்தியுமவன் தொண்டருடன்
சிந்தாகுலங்கெடச்சேர்ந்திரும் முத்திபின்சித்திக்குமே. 49

அவத்தே யருமந்த காலத்தைப்போக்கியறிவின்மையாலிப்
பவத்தே யுழல்கின்ற பாவியர்காள் பலகாலம் நின்று
தவத்தே முயல்பவர் தங்கட்கு மெய்தவொண்ணுத வந்தத்
திவத்தே யுமைவைக்கும் சிந்தியும் நீரெதிராசரென்றே. 50

என்றுளனீச னுயிருமன்றேயுண் டிக்காலமெல்லாம்
இன்றளவாகப்பழுதே கழிந்த திருவினையால்
என்றிழவின்றி யிருக்கு மென்னெஞ்ச மிரவுபகல்
நின்றுதபிக்கு மெதிராசா நீயருள்செய்த பின்னே. 51

கனககிரிமேல் கரியமுகில்போல்
வினதைசிறுவன்மேற் கொண்டு—தனுவிடும்போது
ஏராரரங்க ரெதிராசர்க்காக வெண்பால்
வாராமுன்னிற்பர் மகிழ்ந்து. 52

இதத்தாலேதென்னரங்கர் செய்கிறதென்றறிநதே
யிருந்தாலுந் தற்கால வேதனையின் கனத்தால்
பதைத்தாவோ வென்னுமிந்தப் பாவவுடம்புடனே
பலநோவுமநுபவித்திப் பவத்திருக்கப்போமோ
மதத்தாலே வல்வினையின் வழியுழனறு திரிந்த
வல்வினையேன் றன்னை யுனக்காளாக்கிக்கொண்ட
இதத்தாயும் தந்தையுமா வெதிராசா வென்னை
இனிக்கடுக விப்பவத்தினின்று மெடுத்தருளே. 53

இன்னுமெத்தனைநா ளிவவுடம்புடன்
இருநதுநோவுபடக் கடவேனையோ !
என்னையிதினினறும் விடுவித்துநீர்
எனறுதான் திருநாட்டினு ளேறறுவீர் ?
அன்னையுமத்தனு மல்லாதசுற்றமும்
ஆகியெனனை யளித்தருள்நாதனே !
என்னிதத்தை யிராப்பகலின்றியே
ஏகமெண்ணு மெதிராச வள்ளலே ! 54

தென்னரங்கா சீரருளுக்கிலக்காகப் பெறறோம
திருவரங்கம் திருப்பதியே யிருப்பாகப் பெறறோம
மன்னியசீர் மாறனகலை யுணவாகப் பெறறோம
மதுரகவி சொறபடியே நிலையாகப் பெறறோம
முன்னவராம நங்குரவர் மொழிகளுள்ளப் பெறறோம
முழுதுமநமக் கவைபொழுது போககாகபபெறறோம
பின்னையொன றுதனில் நெஞ்சுபோமற பெறறோம
பிறாமினுககம பொறுமையிலலாப் பெருமையும பெறறோமே. 55

உனதனபிமானமே யுததாரகமென று
பினதைதெளிநதிருக்கச செய்தநீ—அந்தோ
எதிராசா நோயகளாலெனனை நலக்காமல
சதிராக நினதிருததாள தா. 56

தேசிகர்கள போறறும் திருவாயமொழிபபிளளை
வாசமலாத தாளடைநத வததுவெனும—நேசததால்
என பிழைகள்காணு வெதிராசரே யடியேன
புனபகாவைக கேளும பொறுதது 57

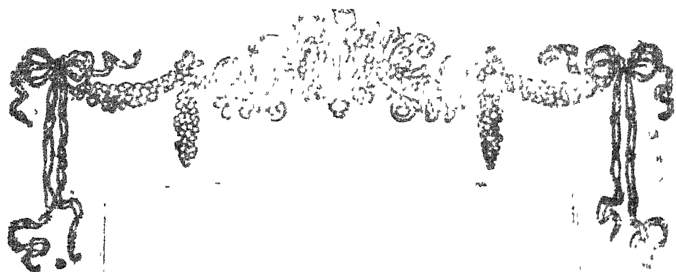
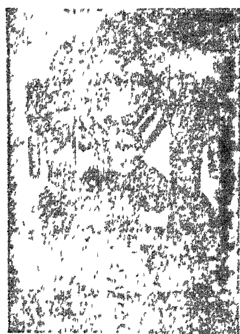
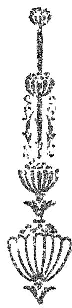
எநதை திருவாய் மொழிபபிள்ளை யினனருளால்
உனதனுறவை யுணர்ததியபின—இநதவுயிரக
கெலலாவுறவும் நீயெனறே யெதிராசா
நில்லாததுண்டோ வெனனெஞ்சு 58

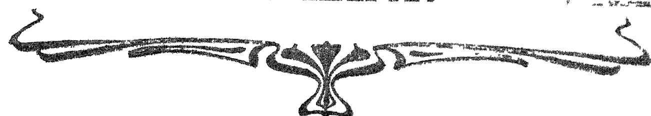
எநதை திருவரங்க ரேரார் கருடன்மேல
வநது முகங்காட்டி வழிநடததச—சிந்தைசெயதிப
பொலலா வுடமபுதனைப போக்குவதெநநாளகொலோ
சொலலா யெதிராசா சூழநது. 59

இந்தவரங்கத் தினிதிரு நீ யென்றரங்கா
எநதை யெதிராசாக் கீந்தவரம்—சிநதைசெயயில
நம்மதனறோ நெஞ்சமே நற்றுதைசொம புதலவா
தம்மதன்றோ தாயமுறைதான. 60

ஆர்த்திப்பிரபந்தம் முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்,

ஆழ்வாரெம்பெருமானுர் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.
ஸ்ரீமதவரவரமுநீந்த்ரக்ரந்தமாலையில்

அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானுர் அருளிச்செய்த

ஞானஸாரத்திற்கு

மணவாள மாமுனிகள் சேர்த்தருளின ப்ரமாண யோஜனை

தனியன்

சுருளார் கருங்குழல் தோகையர் வேல்விழியில் துவளும்
மருளாம் வினைகெடும் மார்க்கம் பெற்றேன், மறை நான்குஞ் சொன்ன
பொருள் ஞானசாரத்தைப் புந்தியில் தந்தவன் பொங்குபுகழ்
அருளாளமாமுனி யம்பொற்கழல்க ளடைந்தபின்னே.

1. ஊன வுடற்சிறைநீத்து ஓணகமலை கேளவனடித், தேனுகரு மாசைமிகு சிந்தையராய்த்—தானே
பழுத்தால விழுங்கனிபோல பற்றற்று வீழும் விழுக்காடே தானருளும் வீடு
யதா பராநந்வயிபி துச்சக ஸ்ம்ருதிபிர் விநா,
தேந தத்புரதஃ பாதஸ் ஸா ப்ரபத்திஸ் ததா பவேத் (ஸநத்குமாரஸம்ஹிதை.)

2 நரகும சுவாக்கமும நாணமலராள் கோனைப் பிரிவும பிரியாமையுமாயத—துரிசறறுச்
சாதகமபோல நாதன தனதருளே பாாததிருத்தல்* கோதி லடியார் குணம.

யஸ் த்வயா ஸஹ ஸஸ்வர்க்கோ நிரயோ யஸ் த்வயா விநா.(ஸ்ரீராமாயணே)

3. ஆனை யிடாகடிநத ஆழியங்கை யம்புயத்தாள் * கோனைவிடில் நீரிற குதிததெழுநத—மீனெனவே
ஆகக முடியும படிபிறதத லனனவனதாள்* நீககமிலா வனபா நிலை.
நச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராகவ,
முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ (ஸ்ரீராமா.)

4. மறறொனறை யெண்ணாதே மாதவனுக காடசெயலே, உற்றதிதுவென றுளந்தெளிந்து—பெறற
பெருமபேறறின் மேலுளவோ பேறெனறிருப்பார், அருமபேறு வானத தவர்க்கு.
* யே ப்ரஹ்மந்! பகவத்தாஸ்ய போகைக நிரதாஸ ஸதா,
தே ப்ரியாதிதய, ப்ரோக்தா, ஸ்ரீவைகுண்ட நிவாஸிநாம்.* (ஸ்ரீசாஸ்த்ரே.)

5 தீர்த்தமுயன றுடுவதும செய்தவங்கள செய்வனவும *பார்த்தனைமுன் காததபிரான் பார்ப்பதன்முன—
மனனனடி யோமெனனும வாழவுநமக கீந்ததறபின*எனனகுறை வேணடு மினி [சீரததுவரை
* தாவத் கச்சேத் து தீர்த்தாநி ஸரிதச் ச ஸராம்ஸி ச.
யாவந் நாபூச்ச பூபால! விஷ்ணுபக்திபரம் மநஃ. (ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே.)
கிம் தஸ்ய தாநை: கிம் தீர்த்தை: கிம் தபோபி: கிமத்வரை.
யோ நித்யம் த்யாயதே தேவம் நாராயணமநந்யதீ. (இதிஹாஸ ஸமுச்சயே)

6 புண்டரிகை கேளவ னடியாரப் பூமிசையோன* அண்ட மொருபொருளா வாதரியார்—மணடி
மலங்கவொரு மீனபுரணட மாததிரததா லாாதுக* கலஙகிடுமோ முநநீர கடல.
ப்ரஹ்மாண்டமண்டலீமாத்ரம் கிம் லோபாய மநஸ்விந.,
சபரீஸ்புரிதேநாப்தே, க்ஷுப்ததா நைவ ஜாயதே.

7. தோளார் சுடர்த்திகிரி சங்குடைய சுந்தரனுக்கு* ஆளானார் மற்றொன்றி லன்புசெயார்—மீளாப் பொருவரிய விண்ணாட்டிற் போகம்நுகர் வாரக்கு* நரகன்றோ இந்திரனதன நாடு.
தத்பதம் ப்ராப்துகாமா யே விஷ்ணோஸ் தேஷாம் மஹாத்மநாம்
போகா புரந்தராதீநாம் தே ஸர்வே நிரயோபமா; ப்ரஹ்மாண்டபுராணே.

8 முற்றப் புவனமெலா முண்ட முகில்வண்ணன், கற்றைத் துழாய்சேர் கழலன்றி—மற்றொன்றை இச்சியா வன்பாதனக் கெங்ஙனே செய்திடினும், உச்சியா லேற்கு முகந்து.
* யா, க்ரியாஸ் ஸம்ப்ரயுக்தாஸ ஸ்யு; ஏகாந்த கதபுத்திபி,
தாஸ் ஸர்வாச் சிரஸா தேவ: ப்ரதிக்ருஹ்ணாதி வைஸ்வயம், மஹாபாரதே-
[மோக்ஷதர்மே

9. ஆசி லருளா லனைத்துலகுங் காத்தளிக்கும், வாசமலராள் மணவாளன்—தேசுபொலி விண்ணாட்டிற் சால விரும்புமே வேறொன்றை, யெண்ணாதா நெஞ்சத் திருப்பு.
* யேநந்யமநஸச் சுத்தா யே தாஸ்யைகமநோரதா
தேஷாம் மே ஹ்ருதயம் விஷ்ணோ: வைகுண்டாத் பரமம்பதம்*. பகவச்சாஸ்த்ரே

10 நாளுமுலகை நலிகின்ற வாளரக்கன், தோளுமுடியும் துணித்தவனை—தாளில் பொருந்தாதா ருள்ளத்திற் பூமடந்தை கேள்வன், இருந்தாலு முணமே விருப்பு.
* பகவச்சரணத்வந்த்வே பக்திர் யேஷாம் ந வித்யதே,
தேஷாம் ஹ்ருதி ஸ்திதோ தேவ: கண்டகாக்ர இவ ஸ்தித:. [ப்ரஹ்மாண்டபுராணே:*

11, தன்பொன் னடியன்றி மற்றொன்றில தாழ்வுசெய்யா, அன்பருக்கு திட்ட தணுவெனினும்—பொன் மேருவாய்க் கொள்ளும் விரையார் துழாயலங்கல், மாரிமாக் கொண்டனிகா மால் [பிறழும
* பக்தை: அண்வப்யுபாநீதம் ப்ரேம்ணா பூர்யேவ மே பவேத்
பூர்யபி அபக்தோபஹ்ருதம் ந மே தோஷாய கல்பதே. பௌஷ்கரஸம்ஹிதாயாம்—
[ஸ்ரீபாகவதே ச.

12. மாரு யிணைந்த மருத மிறத் தவழ்ந்த, சேரு ரரவிந்தச் சேவடியைப்—பேருக உள்ளாதா ரொண்ணிதியை யீந்திடினும் தானுகந்து, கொள்ளான் மலாமடந்தை கோன்.
* ப்ருதிவீம் ரத்னஸம்பூர்ணாம் ய க்ருஷ்ணாய ப்ரயச்சதி,
தஸ்யாப்யந்யமநஸ்கஸ்ய ஸுலபோ ந ஜநார்த்தந; *

13. பண்டே யுயிரனைத்தும் பங்கயத்தாள் நாயகற்கே* தொண்டா மெனத்தெளிந்த தூமனத்தார்க்கு—பலகற்றும் தமமுடமைப் பார்த்தபிமா னிக்கும்*உலகத் தவரோ டுறவு [உண்டோ
* விஷ்ணுதாஸா வயம் யூயம் ப்ராஹ்மணா வர்ணதர்மிண:
அஸ்மாகம் தாஸவ்ருத்தீநாம் யுஷ்மாபிர் நாஸ்தி ஸங்கதி.
நாஸ்தி ஸங்கதிரஸ்மாகம் யுஷ்மாகஞ்ச பரஸ்பரம்.
வயம்து கிங்கரா விஷ்ணோ யூயமிந்த்ரியகிங்கரா ;—[வில்லிபுத்தூர்ப்பகவர் வார்த்தை.

14. பூதங்க ளைந்தும் பொருந்துடலி னுற்பிறந்த*சாதங்கள் நான்கினொடும சங்கதமாம—பேதங்கொண் டென்ன பயன்பெறுவீ ரெவவுயிர்க்கு மிந்திரைகோன*தன்னடியே காணுஞ் சரண்.
* தேஹாத்மஜ்ஞாநகார்யேண வர்ணபேதேந கிம் பலம்.
கதிஸ ஸர்வாத்மநா ஸ்ரீமந் நாராயணபதத்வயம். (பரமைகாந்திதர்மே.)

15 குடியுங் குலமுமெல்லாம் கோகனகை கேள்வன், அடியாரக் கவனடியே யாகும—படியின்மேல் நீர்கெழுவு மாறுகளின பேரும் நிறமுமெல்லாம், ஆழ்கலியைச் சேர்ந்திடமாய்ந் தற்று.
* ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவ க்ராமகுலாதிபி:.
விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்யஸ தஸய ஸர்வம் ஸ ஏவஹி.
நத்யா நச்யந்தி நாமாநி ப்ரவிஷ்டா யதார்ணவம்.
ஸர்வாத்மநா ப்ரபந்நஸய விஷ்ணுமேகாந்திநஸ் ததா*

16. தேவா மனிசா திரியகுத் தாவரமாம*யாவையு மலல னிலகுமுயிா—பூவினமிசை
ஆரணஙகின கேளவ னமல னறிவேவடிவாம்* நாரணனதாட் கேயடிமை நான.

* நாஹம் தேவோ ந மர்த்யோ வா ந திர்யக் ஸதாவரோபிவா
ஜ்ஞாநாநந்தமயஸ த்மொத்மா சேஷோ ஹி பரமாத்மந. *
* நாஹம் விப்ரோ ந ச நரபதிர் நாபி வைச்யோ ந சூதர.
நோ வா வர்ணீ ந ச க்ருஹபதிர் நோ வநஸ்தோ யதிர் வா,
கிம் து ஸ்ரீமத்புவநபவநஸதித்யபாயைகஹேதோ:
லக்ஷ்மீபர்த்துர் நரஹரிதநோர் தாஸதாஸஸய தாஸ: *

17. ஒனறிடுக விணணவாகோன செலவ மொழிநதிடுக*என று மிறவா திருந்திடுக—இன்றே
இறகக களிபபுங கவாவு மிவறருல*பிறககுமோ தறறெளிநத பின

* ஆகச்சது ஸுரேந்த்ரதவம நித்யத்வம் வாத்ய வா ம்ருதி:.
தோஷம் வாதர விஷாதம் வா நைவ கச்சந்தி பண்டிதா..

18 ஈன மிலாவனப ரெனருலு மெயதிலா*மா னிடரை யெலலா வணததாலும்—தானறிய
விடடாாக கெளியன விடாதாாக கறிவரியன*மடடாா துழாயலஙகல மால.

* பக்தோபி வாஸுதேவஸய சார்ங்கிண . பரமாத்மந ,
லோகேஷுஞதி நிர்முக்தோ முக்தோ பவதி நாந்யதா *

19 நலல புதலவா மனையாள ஙவையிலகிளை*இலல நிலமா டிவையனைத்தும—அலலலெனத
தோறறியெரி தீயிற சுடுமே லவாககெளிதாம*ஏறறருமவை குநதத திருபபு.

* க்ஷேத்ராணி மித்ராணி தநாநி நாத! புத்ராச் ச தாரா, பசவோ க்ருஹாணி
த்வத்பாதபத்ம ப்ரவணாத்மவ்ருத்தேர் பவந்தி ஸர்வே ப்ரதிகூலரூபா*

20. விருபபுறினும தொணடாககு வேணடுமித மலலால*திருபபொலிநத மாாபனருள செயயான்— [நெருப்பை
விடாதே குழவி விழவருநதி னுலும*தடாதே யொழியுமே தாய.

யாசிதோபி ஸதா பக்தை நாஹிதம் காரயேத் ஹரி .
பாலமக்நௌ பதந்தம் து மாதா கிம் நிவாரயேத் *

21. ஆரப்பெருநதுயரே செயதிடினு மனபாகளபால* வேரிசசரோருகைகோன மெயநலமாம—தேரில்
பொறுததறகரி தெனிலும மைநதனுடற புணணை*அறுத்தறகிசை தாதையறறு

* ஹரிர் துக்காநி பக்தேப்யோ ஹிதபுத்த்யா கரோதி வை
சஸத்ரக்ஷாரா க்நிகர்மாணி ஸ்வபுத்ராய யதா பிதா . *

22. உடைமைநா னெனறு முடையா னுயிரை*வடமதுரை வநதுதித்தா னென்றும—திடமாக
அறிநதவனறன தாளி லடைநதவாககு முணடோ*பிறநதுபடு நீடுயரம பின்.

* ஆர்த்தாநாம் ஆசுபலதா ஸக்ருதேவ ஸக்ருதாஹ்யஸௌ.
த்ருப்தாநாமபி ஜந்தூநாம் தேஹாந்தரநிவாரணீ*

23 ஊழி வினைககுறுமப ரோடடருவ ரெனறஞசி* ஏழை மனமே யினித்தளரேல—ஆழிவணணன்
தனனடிககீழ வீழநது சரணென றிரநதொருகால*சொனனதறபி னுணடோ துயா

* மா பீர் மந்தமநோ விசிந்த்ய பஹுதா யாமீச் சிரம் யாதநா,
நாமீ ந: பரபவந்தி பாபரிபவஸ ஸவாமீ நநு ஸ்ரீதர.
ஆலஸ்யம் வ்யபநீய பக்திஸுலபம் த்யாயஸவ நாராயணம்
லோகஸய வ்யஸநாபநோதநகரோ தாஸஸய கிம் ந க்ஷம : முகுந்தமாலாயாம் .

24 வண்டு படி துளப மார்பனிடைச் செய்தபிழை*உண்டுபலவென் றுளந்தளரேல்—தொண்டாசெயும
பல்லா யிரமபிழைகள பார்த்திருந்துங காணுங்கண*இல்லா தவனகா ணிறை.

* அவிஜ்ஞாதா ஹி பக்தாநாம் ஆகஸ்ஸு கமலேக்ஷண:,
ஸதா ஜகத் ஸமஸ்தஞ்ச பச்யந்நபி ந பச்யதி.*

25. அற்ற முரைகளி லடைந்தவர்பா லமபுயைகோன*குற்ற முணாநதிகழுங கொளகையனே ?—
கன்றி னுடமபின் வழுவனரே காதலிபபது* அன்றதனை யீன்றுகந்த வா. [எறறேதன

ப்ரபந்நாந் மாதவஸ் ஸர்வாந் தோஷேணே பரிக்ருஹ்யதே
அத்யஜாதம் யதா வத்ஸம் தோஷேணே ஸஹ வத்ஸலா.

26 தபபில் குருவருளால தாமரையாள் நாயகன்றன*ஒபபிலடிகளநமக் குளளத்து—வைப்பெனறு
தேறி யிருபபாரகள தேசுபொலி வைகுந்தத தேறியிருப பாரபணிகட் கேயநது.

ஆசார்யஸ்ய ப்ரஸாதேந மம ஸர்வமபீப்ஸிதம்
ப்ராப்நுயா மிதி விச்வாஸோ யஸ்யாஸ்தி ஸ ஸுகீ பவேத்.

27. நெறியறியா தாரு மறிந்தவர்போல சென்று* செறிதலசெயாத் தீமனத்தா தாமும—இறையுரையைத்
தேறு தவரும திருமடநதை கோனுலகத் தேறு ரிடரழுந்து வார.

அஜ்ஞச் சாச்ரத்ததாநச்ச ஸம்சயாத்மா விநச்யதி,
நாயம் லோகோஸ்தி நபரோ நஸுகம் ஸம்ச்யாத்மந, (கீதை)

28. சரண கதிமறறோர் சாதனத்தைப பற்றில்*அரணகா தஞ்சனைதன் சேயை—முரணழியக
கட்டியது வேறோர் கயிறு கொணடார்ப்பதன்முன* விடட படைபோல விடும

ப்ரபத்தே: க்வசிதப்யேவம் பராபேக்ஷா நவித்யதே
ஸாஹி ஸர்வத்ர ஸர்வேஷாம் ஸர்வகாமபலப்ரதா.
ஸக்ருதுச்சாரிதா யேந தஸ்ய ஸம்ஸாரநாசிநீ
ராக்ஷஸாநாமவிஸ்ரம்பாத் ஆஞ்ஜநேயஸ்ய பந்தநே
யதாவிகளிதா ஸத்யஸ் த்வமோகாப்யஸத்ரபந்தநா.
ததா பும்ஸாம்அவிஸ்ரம்பாத் ப்ரபத்தி: ப்ரச்யுதா பவேத்
தஸ்மாத்விஸ்ரம்பயுக்தாநாம் முக்திம் தாஸ்யதி ஸாஅசிராத். (ஸநத்குமாரஸம்ஹிதை.

29 மந்திரமு மீந்த குருவும அம் மந்திரத்தால* சிந்தனைசெய் கினற திருமாலும—நநதலிலா
தெனறு மருள் புரிவர் யாவ ரவரிடரை* வெனறு கடிதடைவர் வீடு

தேவதாயா குரோச்சைவ மந்த்ரஸ்யைவ ப்ரஸாதத
ஐஹிகாமுஷ்மிகா ஸித்திர் த்விஜஸ்யாஸ்தி நஸம்சய:

[ப்ரமாணஸமுச்சயே மூலமந்த்ரமாஹாத்ம்யே]

30 மாடு மனையுங் கிளையு மறைமுனிவா*தேடு முயர்வீடும செந்நெறியும—பீடுடைய
எட்டெழுத்தும் தநதவனே யெனறிரா தாருறவை *விடடிடுகை கண்டீர் விதி.

ஐஹிகாமுஷ்மிகம் ஸர்வம் குருரஷ்டாக்ஷரப்ரத:,
இத்யேவம் யே ந மந்யந்தே த்யக்தவ்யாஸ் தே மநீஷிபி ,

31 வேத மொருநானகி னுடபொதிநத மெயபபொருளும*கோதில மனுமுதலநூல கூறுவதும—தீதில
சரஞு கதிதநத தனனிறைவன தாளே* அரணுகு மெனனுமது
குருரேவ பரமப்ராஹ்ம குருரேவ பரா கதி
குருரேவ பரா விதயா குருரேவ பரமகநம
குருரேவ பர காமோ குருரேவ பராயணம
யஸமாத்ததுபதேஷ் டாஸெள தஸமாத குருதரோ குரு
ஆர்ச்சநீயச்ச வந்த்யச்ச கீாததநீயச்ச ஸாவதா
த்யாயேத் ஜபேந் நமேத் பக்த்யா பஜேதபயர்ச்சயேந்முதா.
உபாயோபேயபாவேந தமேவ சரணம் வ்ரஜேத
இதி ஸர்வேஷு வேதேஷு ஸர்வசாஸத்ரேஷு ஸம்மதம்
ஏவம த்வயோபதேஷடாரம பாவயேத் புத்திமாந தியா
[ஸாவித்விகதந்த்ரே—த்வயப்ரஸங்கே

32 மானிடவ னெனறுங குருவை மலாமகளகோன*தானுகநதகோல முலோக மெனறும—ஈனமதா
வெணணுகினற நீச ரிருவருமே யெககாலும*நணணிடுவா கீழா நரகு
விஷ்ணுரர்ச்சாவதாரேஷு லோஹபாவம கரோதி ய
யோ குரௌ மாநுஷமபாவ முபௌ நரகபாதிநௌ
அர்சசாவிஷ்ணௌ சிலாதீாகுருஷுநரமதிர் வைஷ்ணவே ஜாதிபுத்தி
விஷ்ணோாவா வைஷ்ணவாநாம கலிமலமதநே பாததீாததேமபுபுத்தி
ஸிதகே தந்நாமமநத்ரே ஸகலகலுஷஹே சபத ஸாமாநயபுத்தி
ஸ்ரீசே ஸாவேசவரேசேத ஸுரஜநஸாதீா யஸயவா நாரகீ ஸ பரஹ்மாண்டபுராணே

33 எடட விருநத குருவை யிறை யனறெனறு*விடடோா பரனை விருப புறுதல—பொடடெனததன
கண செமபளிததிருநது கைததுருததி நீாதூவி* அமபுததததை பாாததிருபபா னறறு.
சக்ஷுர் கமயம குரும் த்யகதவா சாஸத்ரகமயந்து யஸஸமரேத,
கரஸத முதகம் த்யகத்வா கநஸத மபிவாஞசதி.
புராணஸமுசசயே ஆசார்யமாஹாத்மயப்ரகரணே

34 பறறு குருவைப பரனன றென விகழநது*மறறோா பரனை வழிபடுதல—எறறேதன
கைபபொருளவிட டாரேனும காசினியில தாமபுதைதத* அப பொருளதே டிததிரிவா னறறு.
ஸுலபம ஸவகுரும தயக்த்வா துர்லபம் ய உடாஸதே
ஸித்தம் த்யகதவா தநம் மூடோ குபதமந்வேஷதி க்ஷிதௌ ;

35 எனறு மனைததுயிாககு மீரருசெய நாரணனும* அனறும தனனுரியனபா லணபொழியில—நினற
புனலபிரிநத பஙகயததைப பொஙகுசுடா வெயயோன* அனலுமிழநது தானுலாததி யறறு,
நாராயணேபி விக்ருதிம் யாதி குரோ ப்ரச்யுதஸ்ய துாபுததே
கமலம் ஜலாதபேதம் சோஷயதி ரவிர் நதோஷயதி

36 விலலாா மணிகொழிககும வேஙகடபபொற குனறுமுதல*செல லாா பொழிலசூழ திருபபதிகள—
மருளாா மிருளோட டததகததுத தனதாள* அருளாலே வைதத வவா [எலலாம
யோநவை குருஞு யஸ்ய ஸந்யாஸவித்யா ப்ரதீயதே
தஸய வைகுண்டதுக்தாப்தி ; த்வாரகாஸ ஸர்வ ஏவ ஸ

37 பொருளு முயிரு முடமபும புகலும*தெருளுங குணமுஞ செயலும - அருளபுரிநத
தனஞு ரியனபொருட்டாச சஙகறபஞ செலபவாநெஞ செஙகாளு மாலுககிடம.
சரீரம் வஸு விஜஞாநம் வாஸ கர்ம குணாநஸூந்
குர்வாத்தம் தாரயேத் யஸது ஸசிஷ்யோ நேதரஸ ஸம்ருத .

(குர்வர்த்தம் ஸவாத்மந பும்ஸ க்ருதஜ்ஞஸ்ய மகாத்மந :
ஸு ப்ரஸந்நஸ ஸதா விஷ்ணுர் ஹ்ருதி தஸ்ய விராஜதே :
(ஜயஸம்ஹிதையில் ஸ்ரீவராஹநாயனார் அருளிச்செய்தது.)

38 தேனார்கமலத் திருமாமகள்கொழுநன்*தானே குருவாகித் தன்னருளால்*—மானிடர்க்காய் இந்நிலத்தே தோன்றுதலால் யார்க்கும் அவன் தாளிணையை*உன்னுவதே சாலவுறும்.
ஸாக்ஷாந் நாராயணோ தேவ. க்ருத்வா மர்த்யமயீந்தநும்
மக்நாநுத்தரதே லோகாந் காருண்யாச் சாஸ்த்ரபாணிநா.
தஸ்மாத்பக்திர் குரௌ கார்யா ஸம்ஸாரபயபீருணா.
(ஜயாக்யஸம்ஹிதையில்—சாண்டில்யன் சொன்னது.)

39. அல்லிக்கமலை சுவைத்தாற் கனபரடிக்கனபா*திலதமெனத் திரிவார்தம்மை*—உலகர்பழி தூற்றிலது தியாகும் தூற்றுதவரிவரை*போற்றிலது புன்மையேயாம்.
ந்யாஸவித்யைகநிஷ்டாநாம் வைஷ்ணவாநாம் மஹாத்மநாம்
ப்ராக்ருதாபிஷ்டுதிர் நிந்தா நிந்தா ஸ்துதிரிதி ஸ்ம்ருதா..

40. அல்லிமலர்ப்பாவைக்கன்பரடிக்கனபா*சொல்லும் அவிடு சுருதியாம்*—நல்ல படியாம் மநுநூறகவாசரிதை*பாரவை செடியார் விணைத்தொகைக்குதீ
வேத சாஸ்த்ரதாரூட ஜ்ஞாநகட்கதரா த்விஜா
க்ரீடார்த்தமபி யத்ப்ரூயுஸ ஸதர்ம பரமோமத.
வாஸுதேவம் ப்ரபந்நாநாம் யாந்யேவ சரிதாநி வை
தாந்யேவ தாமசாஸ்த்ராணீத்யேவம் வேதவிதோ விது:.
நக்ஷத்ராணி ததா ஜந்துஸ தீர்த்தவாரிசதைரபி
லீலயைவயதா பூப வைஷ்ணவாநாம்ஹி வீக்ஷணே.

ஞானஸார ப்ரமாணயோஜனை முற்றிற்று
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

குறிப்பு:—ஞானஸாரத்திற்குப்போலே ப்ரமேயஸாரத்திற்கும் மணவாளமாமுனிகள் ப்ரமாண யோஜனை திருவாய்மலர்ந்தருளியிருப்பதாக அஸ்மத்குல கூடஸ்தரான ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணா அருளிச்செய்த வரவரமுநிசதகத்தில் *க்ருத்வாநேகாந்யஹாநி* என்று தொடங்கும் சுலோகத்தில் 'தத்ப்ரோக்தம் ஜ்ஞாநஸாரம் வ்யவ்ருணுத கில யோ மேய ஸாரஞ்ச" என்பதனால் தெரியவருகின்றது. ஆனால் ஞானஸாரத்திற்கு மட்டுமே ப்ரமாண யோஜனை ப்ரஸித்தமாகவுள்ளது ப்ரமேயஸாரத்திற்குக் கிடைத்திலது. ஞானஸாரப் பிரமேய ஸாரங்களுக்குப் பிள்ளை லோகஞ்சீயர் பணித்தவுரையை மணவாளமாமுனிகளருளிச் செய்த தாகத் தமிழில் அச்சிடப்பட்டிருப்பது மருள் நெடுநாளைக்கு முன் தெலுங்கு லிபியில் அச்சிட்டவர்கள் பிள்ளை லோகஞ்சீயர் பணித்ததாகவே யச்சிட்டிருப்பது கண்டு தெளிக. ... *

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.
மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த ஜீயர்படியென்று ப்ரஸித்தமான

திருவாராதனக்ரமம்.

விடிவோறேயெழுந்திருந்து தந்ததாவநபூர்வகமாக ஸ்நாநாதி நித்யகர்மாநுஷ்டானங்களைப் பண்ணிக் கொண்டு திருத்துழாய்வனத்துக்குப்போய *துலஸ்யம்ருதஜந்மாஸி ஸதா த்வம் கேசவ ப்ரியே!, கேசவார்த்தம் லுநாமி த்வாம் வரதா பவ சோபநே* *மோக்ஷைகஹேதோர் தரணி! ப்ரஸூதே விஷ்ணோஸ் ஸமஸ்தஸ்ய ஜகத்ப்ரஸூதே, ஆராதநார்த்தம் புருஷோத்தமஸ்ய லுநாமி பத்ரம் துலஸி! க்ஷமஸ்வ* என்கிற ச்லோகங்களை யநுஸந்தித்து சதுர்தளமாயிருக்கிற திருத்துழாய்க் கொழுந்துகளையும் புஷ்பங்களையும் எழுந்தருளப்பண்ணிக் கொண்டு வந்து பரிசுத்த ஸ்தலத்திலே வைத்துக் காலையும் கையையும் நன்றாக சோதித்து ஆசமனம் பண்ணி ஸன்னிதி முன்பே சென்று குருபரம்பராநுஸந்தான பூர்வகமாயத் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து உள்ளேசென்று *கௌஸல்யாஸுப்ரஜா ராம!* என்கிற ச்லோகத்தையும் *நாயகனாயென்கிற பாசுரத்தையும் அநுஸந்தித்து அஸ்த்ரமந்த்ரத்தாலே மூன்று விசை கையைத் தட்டிக் கோயிலாழ்வார் திருக்காப்புநீக்கி* பல்லாண்டு பல்லாண்டு* அடியோமோடும்*மாரிமலைமுழஞ்சில*அன்றிவ்வுலகமளந்தாய*சிற்றஞ்சிறுகாலே யென்கிற பாசுரங்களையும்,*நமோநமோ வாங்மநஸாதிபூமயே* *நதர்மநிஷ்டோஸ்மி* என்கிற ச்லோகங்களையும் அநுஸந்தித்து மீளவும் ஸன்னிதி வெளியிலே சென்று தீர்த்த எம்பெருமான்களை வெளியிலே யெழுந்தருளப் பண்ணித் திருப்படுக்கையை உதறிப்படுத்து மீளவும் தீர்த்த எம்பெருமான்களை யெழுந்தருளப் பண்ணி எம்பெருமானுக்கு வலது பார்ச்வத்திலே அஞ்ஜலி ஹஸ்தனாய 'கூர்மாதீந் திவ்யலோகாந்*'' என்கிற ச்லோகத்தை யநுஸந்தித்து* ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம: ஸ்ரீம் ச்ரியை நம, பூம் பூம்யை நம;, நீம் நீளாயை நம ஸமஸ்தபரிவாராய ஸர்வமங்கள விக்ரஹாய ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம கோயில திருமலை பெருமாள் கோயில முதலாக நூற்றெட்டுத் திருப்பதி யெம்பெருமான்களும் நித்யஸூரிகளோடுகூட ஸாந்நித்யம் செய்தருளவேணுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்து திருவடிகளிலே திருத்துழாய்க் கொழுந்தை ஸமர்ப்பிப்பது

தனக்கு இடது பார்ச்வத்திலே திருமஞ்சனஸ்தாலியை வைத்து அதில் திருமஞ்சனத்தைப் பூரித்து ஏலக்காய்பும் சாத்துப்படியும் திருத்துழாய்க் கொழுந்தும் பரிமாறி ஒரு திருத்துழாய்க் கொழுந்தை வலது கையிலே யிடுக்கிக் கொண்டு திருமஞ்சனஸ்தாலியை ஸ்பர்சித்துக்கொண்டு த்வயத்தாலே ஏழுருவாதல் ஐந்துருவாதல் அபிமந்த்ரித்து எம்பெருமானுடைய திருமுன்பே பாத்ரவேதிகையிலே அர்க்யபாத்ய ஆசமநஸ்நாநீயார்த்தமாகவும் மத்யே சுத்த ஜலார்த்தமாகவும் பஞ்ச பாத்ரங்களை ஸ்தாபித்து திருமஞ்சன ஸ்தாலியில் நின்று உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தையெடுத்து பஞ்சபாத்ரங்களிலும் துளிதுளித்து உத்தரவாக்யத்தாலே பாத்ரங்களை சோதித்துத் திருமஞ்சனத்தைப் பூரித்துத் திருத்துழாய்க் கொழுந்தையும் சாத்துப்படியையும் பரிமாறி ஒரு திருத்துழாய்க் கொழுந்தை விரலிலே யிடுக்கிக் கொண்டு பஞ்சபாத்ரங்களையும் ஸ்பர்சித்து உத்தரவாக்யத்தாலே அபிமந்த்ரித்து அர்க்யபாத்ரமொழிந்த பாத்யாதிகளான நாலு பாத்ரங்களில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தையெடுத்து அர்க்யபாத்ரத்திலே சேர்த்து, அதில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து சாத்துப்படியையும் திருத்துழாய்க் கொழுந்தையும் பரிமாறி உத்தரணியை யெடுத்து வலது

கையினால் மூடிக்கொண்டு *ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம: ஸ்ரீம் ச்ரியை நம. பூம் பூம்யை நம; நீம் நீளாயை நம. ஸமஸ்தபரிவாராய ஸர்வமங்கள விக்ரஹாய ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம விரஜா தீர்த்தமாகவாதல்; திருக்காவேரித் தீர்த்தமாகவாதல் திருவுள்ளம்பற்றி யருளவேணும்—என்று விண்ணப்பஞ் செய்து உத்தரணி தீர்த்தத்தைத் திருமஞ்சனஸ்தாலியிலும் பஞ்சபாத்ரங்களிலும் துளித்துளி சேர்த்து சேஷித்த தீர்த்தத்திலே திருத்துழாய்க் கொழுந்தைத் தோய்த்தெடுத்து, தன்னையும் யாகபூமியையும் உத்ஸரவாக்யத்தாலே ப்ரோக்ஷித்து சேஷித்த தீர்த்தத்தைத் திருப் படிக்கத்திலே சேர்த்து ஆசார்யன் திருவடிகளிலே திருத்துழாய்க் கொழுந்தை ஸமர்ப்பித்துத் திருவடி விளக்கி, மீளவும் பஞ்சபாத்ரங்களையும் சோதித்துப் பூர்வம்போலே திருமஞ்சனத்தைப் பூரித்து அபிமந்த்ரித்து சோஷித்து உடையவர் திருவடிகளிலே திருத்துழாய்க் கொழுந்தை ஸமர்ப்பித்து, "ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம. திருவடி நிலைசாத்தியருளவேணும். மந்த்ராஸனத்துக் கெழுந்தருள வேணும். ஆசார்யன் திருக்கையாலே திருவாராதனம் கண்டருளவேணும்— என்று விண்ணப்பம் செய்து, அர்க்க்யபாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து, ஸ்ரீமதே ரமாநுஜாய நம அர்க்க்யம் கண்டருளவேணும் என்று வலது திருக்கை யிலே ஸமர்ப்பித்து, கண்டருளினதாக பாவித்து, உத்தரணி தீர்த்தத்தை மூன்று விசை திருவடி களிலே ஸமர்ப்பித்து, உத்தரணியை சுத்த ஜலத்தாலே சோதித்து, பாத்யபாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து பாத்யம் கண்டருளவேணுமென்று விண்ணப்பம் செய்து மூன்றுவிசை திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து. உத்தரணியை சுத்த ஜலத்தாலே சோதித்து' அாக்க்யபாத்ரத்தில் நின்றும் உத்ஸரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து திருக்கைகள் விளக்கியருள வேணுமென்று மூன்றுவிசை திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து. உத்தரணியை சுத்த ஜலத்தாலே சோதித்து, ஆசமந பாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து ஆசமனம் கண்டருள வேணுமென்று விண்ணப்பம்செய்து மூன்றுவிசை திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து. உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து, திருவொற்றுவாடை ஒரு தலையாலே திருக்கைகளுக்கும் திருப்பவளத்துக்கும் தலைமாறி, திருவடிகளுக்குத் திருவொற்றுவாடை சாத்தியருள வேணுமென்று விண்ணப்பம்செய்து திருத்துழாய்க் கொழுந்தைத் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பிப்பது.

"ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம திருவடிநிலை சாத்தியருளவேணும் ஸ்நாநாஸனத்துக்கு எழுந்தருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து பாத்யபாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தையெடுத்து, திருவடிகள் விளக்கியருளவேணுமென்று விண்ணப்பம் செய்து மூன்றுவிசை திருவடிகளிலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்தஜலத்தாலே சோதித்து அர்க்க்ய பாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து திருக்கைகள் விளக்கியருள வேணுமென்று விண்ணப்பம்செய்து மூன்றுவிசை திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து, உத்தரணியை சுத்த ஜலத்தாலே சோதித்து. ஆசமன பாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து ஆசமனம் கண்டருளவேணுமென்று விண்ணப்பம்செய்து மூன்றுவிசை திருப்படிக் கததிலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்தாலே சோதித்து திருவொற்றுவாடை ஒரு தலையாலே திருக்கைகளுக்கும் திருப்பவளத்துக்கும் தலைமாறி, திருவடிகளுக்கும் சாத்தி, திருத்துழாய்க் கொழுந்தாலே திருமுத்து விளக்கி, அதைத்திருப்படிக்கத்திலேயிட்டு, அர்க்க்ய பாத்ரத்தில் நின்றும் உததரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்துக் கையைக்கழுவி மற்றொரு கொழுந்தாலே திருநாக்கு வழித்துப் பொகட்டு, கையைக் கழுவி அாக்க்யபாத்திரத்தில் நின்றும் திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து திருப்பவள மாற்றியருள வேணும். திருமுகமண்டலம் விளக்கி யருளவேணும், திருக்கைகள் விளக்கியருள வேணுமென்று விண்ணப்பம்செய்து முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து, பாத்ய பாத்ரத்தில்

நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து "திருவடிகள் விளக்கியருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து, "திருவொற்றுடை ஒரு தலையாலே திருக்கைகளுக்கும் திருமுக மண்டலத்திற்கும் திருபபவளத்திற்கும் சாத்தியருளவேணும் (தலைமாறி) திருவடிகளுக்குத் திருவொற்றுடை சாத்தியருளவேணும் என்று விண்ணப்பம் செய்து திருத்துழாய்க்கொழுந் தைத் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்து, "ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம, திருவடி நிலைசாத்தியருள வேணும், திருமஞ்சன வேதிகையில எழுந்தருளவேணும் ஒலியல் சாத்தியருளவேணும, எண் ணெயக்காப்பு சாத்தியருளவேணும்திருமுடிக்காப்புக்காக நெல்லிக்காப்பு சாத்தியருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து ஸநாநீய பாத்திரத்தில் நினறும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து "திருமஞ்சனம் கண்டருள வேணும்" எனறு விண்ணப்பம் செய்து தியானித்து முக் கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலேசோதித்து ஆசமனீய பாத்ரத்தில் நின்றும் உததரணியாலே திருமஞ்சனததை எடுத்து "ஆசமனீயம் கண்டருள வேணும்" என்று முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சோத்து உத்தரணியை சுததஜலத்திலே சோதித்து 'திருவொற்றுடை ஒரு தலையாலே திருமுடி திருமேனி யெங்குமொக்க சாததியருள வேணும், (தலைமாறி) திருவடிகளுக்கு திருவொறறுடை சாத்தியருளவேணும்" என்று விண்ணப் பம் செயது திருத்துழாய்க்கொழுந்தை திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்து "ஸ்ரீமதே-திருவடிகள நிலை சாத்தியருளவேணும, அலங்காராஸனததுக்கு எழுந்தருளவேணும், திருப்பரியட்டம் சாத்தி யருளவேணும் திருவுத்தரீயம் சாததியருளவேணும்" எனறு விணணப்பம் செய்து அர்க்கய பாத்திரத்தில நின அம் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை எடுத்து "ஸ்ரீமதே அர்கக்யம் கண டருளவேணும்" என்று முக்கால முககால திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலததிலே சோதிதது, பாத்ய பாததிரததில் நினறும உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை எடுத்து "திருவடிகள் விளக்கியருளவேணும" எனறு முககால் முக்கால திருப்படிக்கததிலே சேர்தது உத்தரணியை சுதத ஜலததிலே சோதிதது மீளவும அர்க்கய பாத்திரத்தில நினறும் உததரணி யாலே திருமஞ்சனத்தை எடுத்து "திருக்கைகள விளக்கி அருளவேணு" என்று முக்கால் முக்கால் திருபபடிக்கத்திலே சேர்தது உத்தரணியை சுத்த ஜலத்தில சோதித்து, ஆசமன பாத்ரத் தில நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை எடுத்து "ஆசமனம் கண்டருளவேணும்" எனறு முககால முக்கால திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலததிலே சோதித்து, திருவொறறுடை ஒரு தலையாலே திருக்கைகளுககும் திருப்பவளத்திறகும் சாத்தி யருளவேணும் (தலைமாறி] திருவடிகளுக்குத் திருவொறறுடை சாததியருளவேணும் என்று விண்ணப்பமசெய்து 'ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம: திருமண்காப்பு சாத்தியருளவேணும் ஸ்ரீசூர்ணக் காப்பு சாத்தியருளவேணும், திருயஜ்ஞோபவீதம் சாத்தியருளவேணும, திருப்படித்தாமம் சாத்தியருளவேணும், சாத்துப்படி சாத்தியருளவேணும திருவாபரணம் சாத்தியருளவேணும். ஆசார்யன திருக்கைகளால் ஸாவோபசாரஙகளையும் கண்டருளவேணும"என்றுதிருவடிகளிலே திருத்துழாய்க்கொழுந்தை ஸமர்ப்பித்து.

மீளவும் பஞ்சபாத்திரங்களையும் சோதித்து பூர்வமபோலே திருமஞ்சனத்தைப் பூரித்து சோஷிதது "பராஙகுச பரகாலாதிப்யோநம:" எனறு திருவடிகளிலே திருத்துழாய்க்கொழுந்தை ஸமர்பபிதது உடையவர்க்கு ஸமர்ப்பித்ததுபோலவே திருவாராதனம் பண்ணுகிறது

மீளவும் பஞ்சபாத்ரங்களையும சோதித்து திருமஞ்சனத்தைப்பூரித்து அபிமந்தரித்து சோஷித்து "ஸ்ரீமதே விஷ்வகஸேநாயநம:, அனந்தாய நாகராஜாயநம., வைனதேயாய பக்ஷி ராஜாயநம. ஸுதாசநய ஹேதிராஜாயநம, பாஞ்சஜனயாய சங்காதிபதயேநம" என்று திருவடி களிலே திருத்துழாய்க்கொழுந்தை ஸமர்ப்பித்து பூர்வம்போலே திருவாராதனம பண்ணுகிறது.

மீளவும் பஞ்சபாத்ரங்களையும் சோதித்து திருமஞ்சனத்தைப்பூரித்துத் திருத்துழாய்க் கொழுந்தையும் சாத்துப்படியையும் பரிமாறி உத்தரவாக்யத்தாலே அபிமந்த்ரித்து எம்பெருமான் திருவடிகளிலே திருத்துழாய்க் கொழுந்தை ஸமர்ப்பித்து "ஸ்ரீமதேநாராயணாயநம ஸ்ரீம்ச்ரியை நம:, பூம்பூம்யைநம:, நீம் நீளாயைநம: ஸமஸ்த பரிவாராய ஸர்வமங்கள விக்ரஹாய ஸ்ரீமதே; நாராயணாயநம திருவடி நிலைசாத்தியருளவேணும் மந்த்ராஸனத்திற்கு எழுந்தருளவேணும் ஆசார்யன் திருக்கைகளால் திருவாராதனம் கண்டருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து அர்க்ய பாத்ரத்தில நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை எடுத்து "ஸ்ரீமதேநம அர்க்ச்யம் கண்டருளவேணும்" என்று எம்பெருமான் கைகளிலே ஸமர்ப்பித்து. கண்டருளின தாக பாவித்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்கரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து பாத்ய பாத்ரத்தில் நின்று உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து "பாத்யம் கண்டருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து மீளவும் அர்க்ய பாத்ரத்தில் நின்று உத்த ரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து "திருக்கைகள் விளக்கியருளவேணும்" என்று விண் ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்தஜலத்திலே சோதித்து ஆசமன பாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தையெடுத்து "ஆசமனம் கண்டருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம்செய்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்கரணியை சோதித்து திருவொற்றாடை ஒருதலையாலே திருக்கைகளுக்கும் திருப் பவளத்திற்கும் சாத்தியருளவேணும், (தலைமாறி) திருவடிகளுக்கு திருவொற்றாடை சாத்தியருள வேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்வது.

மீளவும் எம்பெருமான் திருவடிகளிலே திருத்துழாய் ஸமர்ப்பித்து "ஸ்ரீமதேநம: திரு வடிகள் நிலைசாத்தியருளவேணும் ஸ்நானஸன்நிதிக்கு எழுந்தருளவேணும்" என்று விண்ணப் பம் செய்து பாத்ய பாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து "ஸ்ரீமதே நம: திருவடி விளக்கியருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் திருப் படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து அர்க்ய பாத்திரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை எடுத்து "திருக்கைகள் விளக்கியருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்கரணியை சுத்த ஜலத் திலே சோதித்து ஆசமன பாத்திரத்தில்நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து ஆசமனம் கண்டருளவேணும" என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத் திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து "திருவொற்றாடை (ஒருதலையாலே) திருக்கைகளுக்கு சாத்தியருளவேணும் (தலைமாறி) திருவடிகளுக்கு திருவொற்றாடை சாத்தி யருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து ஒரு திருத்துழாய்க் கொழுந்தாலே திருமுத்து விளக்கி திருப்படிக்கத்தில் சேர்தது கையை சோதித்து மற்றொரு கொழுந்தாலே திருநாக்கு வழித்து திருப்படிக்கத்திலேசேர்த்து கையைசோதித்து அர்க்ய பாத்திரத்தில் நின்றும் உத்தரணி யாலே திருமஞ்சனத்தை எடுத்து "ஸ்ரீமதேநம, திருப்பவளம் மாற்றியருளவேணும், திருக்கை கள் விளக்கியருளவேணும், திருமுகமண்டலம் விளக்கியருளவேணும் திருக்கைகள் விளக்கி யருளவேணும் என்று முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து பாத்ய பாத்திரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை எடுத்து "திருவடிகள் விளக்கியருளவேணும்" எனறு முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்தஜலத்திலே சோதித்து மீளவும்அர்க்ய பாத்திரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து "திருக்கைகள் விளக்கியருளவேணும்," என்று முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்தில் சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து ஆசமன பாத்திரத்தில்

நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து 'ஆசமனம் கண்டருளவேணும்' என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து "திருவொற்றுடை ஒரு தலையாலே திருக்கைகளுக்கும் திருப்பவளத் திற்கும் திருமுகமண்டலத்திற்கும் சாத்தியருளவேணும் (தலைமாறி) திருவடிகளுக்கு திரு வொற்றுடை சாத்தியருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து,

திருவடிகளிலே திருத்துழாய்க் கொழுந்தை ஸமர்ப்பித்து 'ஸ்ரீமதேநம: திருவடி நிலை சாத்தியருளவேணும் திருமஞ்சன வேதிகைக்கு எழுந்தருளவேணும்' என்று விண்ணப் பம் செய்து தீர்த்த எம்பெருமான்களை வேதிகையிலே எழுந்தருளப்பண்ணி சுருளமுது சோதித்து கண்டருளப்பண்ணி திருவொற்றுடை சாத்தி "ஸ்ரீமதேநம: எண்ணெ யொலியல் சாத்தியருளவேணும் எண்ணெய்க்காப்பு சாத்தியருளவேணும் திருமுடிக்காப்புக்காகசாத்துப்படி சாத்தியருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து ஸ்நாநீய பாத்திரத்தில் நின்றும் உத்தர ணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து புருஷஸூக்தம், ஸ்ரீஸூக்தம், பூஸூக்தம், *வெண்ணெ யளைந்த குணுங்கும்* இத்யாத்யநுஸந்தானத்துடனே தீர்த்த எம்பெருமான்களுக்குத் திருமஞ் சனம்பண்ணி உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து அர்க்ய பாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணி யாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து "திருக்கைகள் விளக்கியருளவேணும்" என்று முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து ஆசமன பாத் ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து "ஆசமனம் கண்டருளவேணும்" என்று முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து, திருவொற்றுடை ஒருதலையாலே திருக்கைகளுக்கும் திருமுடி திருமேனி எங்கு மொக்க திருவொற்றுடை சாத்தியருளவேணும் (தலைமாறி) திருவடிகளுக்குத் திருவொற்றுடை சாத்தியருளவேணும் என்று விண்ணப்பம் செய்து தீர்த்த எம்பெருமான்களைக் கோயிலாழ்வா ரிலே எழுந்தருளப்பண்ணி;

திருத்துழாய்க் கொழுந்தைத் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்து "ஸ்ரீமதேநம, திருவடி நிலை சாத்தியருளவேணும் அலங்காராஸனத்திற்கு எழுந்தருளவேணும், திவ்ய பீதாம்பரம் சாத்தி யருளவேணும் உத்தரீயம் சாத்தியருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து அர்க்ய பாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை எடுத்து "அர்க்யம் கண்டருளவேணும்' என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து பாத்ய பாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து "திருவடிகள் விளக்கியருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து,

மீளவும் அர்க்ய பாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து "திருக்கைகள் விளக்கியருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து ஆசமன பாத்ரத் தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து "ஆசமனம் கண்டருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால்முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து "திருவொற்றுடை ஒரு தலையாலே திருக்கைகளுக்கும் திருப்பவளத்திற கும் சாத்தியருளவேணும் தலைமாறி திருவடிகளுக்கு திருவொற்றுடை சாத்தியருளவேணும" என்று விண்ணப்பம் செய்து,

திருத்துழாய்க் கொழுந்தை திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்து "ஸ்ரீமதேநம, திருமண்காப்பு சாத்தியருளவேணும், ஸ்ரீசூர்ணக்காப்பு சாத்தியருளவேணும், திருயஜ்ஞோபவீதம் சாத்தியருள

வேணும், சாத்துப்படி சாத்தியருளவேணும் என்று *கந்தத்வாராம்* *பூசும் சாந்து* இத்யாத்யநுஸந்தானத்துடனே சாத்துப்படி சாத்தி "திருப்படித்தாமம் சாத்தியருளவேணும்" என்று *ஸ்புரதகிரீடாங்த ஹாரகண்டிகா* *ஸ்வோசிதவிவித* *மங்குல்தோய்சென்னி,* *சூட்டுநன்மாலைகள்,* இத்யாத்யநுஸந்தானத்துடனே கிரீடாதிநூபுராந்தமான திவ்யாபரணங்களையும், சங்கசக்ராத்யாயுதங்களையும் சாத்தியருளவேணும், திருமாலை சாத்தியருளவேணும், திருக்கண்ணுடி கண்டருளவேணும்" என்று திருத்துழாய்க்கொழுந்தாலே கண்டருளப்பண்ணி, *பரிவதிலீசனைப்பாடி* இத்யாத்யநுஸந்தானத்துடனே தூபம் கண்டருளப்பண்ணி, *வையந் தகளியா* *அன்பே தகளியா* *திருக்கண்டேன்* *வடிக்கோலவாள் நெடுங்கண்* இத்யாத்யநுஸந்தானத்துடனே 'தீபம கண்டருளவேணும், கந்த, புஷ்ப தூப, தீப, ந்ருத்த, கீத, வாத்யச்சத்ர, சாமர, தாலவ்ருந்தாதி ஸாவோபசாரங்களையும் கண்டருளவேணும்' என்று விண்ணப்பம் செய்து திருப்பல்லாண்டு திருப்பாவை விண்ணப்பம் செய்து ;

மீளவும் பஞ்சபாத்ரங்களையும் சோதித்து திருத்துழாய்க் கொழுந்தை திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்து, "ஸ்ரீ மதேநம: திருவடிகள் நிலைசாத்தியருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து பாத்ய பாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை எடுத்து, "ஸ்ரீமதேநம திருவடிகள் விளக்கியருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்தில் சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து அர்க்க்ய பாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து "திருக்கைகள் விளக்கியருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து ஆசமன பாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து "ஆசமனம் கண்டருளவேணும்" என்று விண்ணப்பம் செய்து, முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து திருவொற்றுடை ஒருதலையாலே திருக்கைகளுக்கும் திருப்பவளத்திற்கும் தலைமாறி திருவடிகளுக்கும் சாத்தி

திருமுன்பே ஸதல சுத்திபண்ணி திருப்போனகம் ஸமர்ப்பித்து அர்க்க்ய பாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே தீர்த்தத்தை எடுத்து திருப்போனகத்தை உத்தர வாக்யத்தாலே ப்ரோக்ஷித்து பரிஷேசனம் பண்ணி ஆபோசனம் ஸமர்ப்பித்து த்வயத்தாலே அபிமந்த்ரித்து இரண்டு கூறாக பாவித்து அதில் ஒரு பாகம் எம்பெருமான்களுக்கும் மற்றொரு பாகம பிராட்டிமார்களுக்குமாக பாவித்து அர்க்க்ய பாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே தீர்த்தத்தையெடுத்து இடது கையிலே வைத்துக்கொண்டு திருப்போனகத்தை ஆசாரயன் ஆமலகப்ரமாணம் எம்பெருமான் வலதுதிருக்கையிலே ஸமர்ப்பிப்பதாகவும் கண்டருளுகிறதாகவும் பாவித்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து பானீய பாத்ரத்தில் நின்றும் திருமஞ்சனத்தை யெடுத்து பானீயம் கண்டருளப்பண்ணி 'நாறுநறும் பொழில்,' 'இன்று வந்தித்தனையும்,' 'பச்சைமாமலை போல்மேனி 'மிக்கானை மறையாய்,' 'அடியேன் மேவி,' அன்ன ஸூக்தம், மதுஸூக்தம்,'யாட்ரீதிர் விதுராப்பிதே'' "பிப்ரத்வேணும்" இத்யாத்யநுஸந்தானத்துடனே திருப்போனகம் கண்டருளப்பண்ணி பானீயம் கண்டருளப்பண்ணி பிராட்டிமார்களுக்கும் யதாபாகமாக கண்டருளப்பண்ணி பானீயம் கண்டருளப்பண்ணி உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து அர்க்ய பாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே தீர்த்தத்தை யெடுத்து, 'ஸ்ரீமதேநம: திருப்பவளம் மாற்றியருளவேணும்,' திருக்கைகளும் விளக்கியருளவேணும்' என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்தில் சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து பாத்ய பாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே தீர்த்தத்தை யெடுத்து 'திருவடிகள் விளக்கியருளவேணும்'என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலேசேர்த்து உத்தரணி

யை சுத்த ஜல ததிலே சோதித்து மீளவும் அர்க்க்யபாத்ரத்தில நின்றும்தீர்த்தததையெடுத்து 'திருக் கைகள விளக்கியருளவேணும்' எனறு விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத் திலே சேர்தது உத்தரணியை சுத்த ஜலததிலே சோதித்து ஆசமன பாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணி யாலே தீாத்தத்தை யெடுதது 'ஆசமனம கண்டருளவேணும்'' என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால திருப்படிக்கததிலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்து "திரு வொறறுடை ஒருதலையாலே திருக்கைகளுககும திருப்பவளத்திறகும் சாத்தியருளவேணும்(தலை மாறி) திருவடிகளுக்கு திருவொற்றுடை சாததியருளவேணும்'' என்று விண்ணப்பம் செய்து .

"ஸ்ரீமதே விஷ்வக்ஸேனாயநம . அனந்தாயநாகராஜாயநம:, வைநதேயாய பக்ஷிராஜாயநம:, ஸுதர்சனாய ஹேதிராஜாயநம, பாஞ்சஜன்யாய சஙகாதிபதயேநம . திருப்போனகம் யதாபாக மாகக் கண்டருளவேணும்'' எனறு விண்ணப்பம் செய்து பானீயம்கண்டருளப்பண்ணித் திரு வொற்றுடை சாத்தி· "ஸ்ரீமதப்ய: பராஙகுச பரகாலாதிப்யோநம'' என்று திருப்போனகம் யதாபாகமாகக் கண்டருளப்பணணி பாநீயம் கண்டருளபபணணி, 'ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம.' என்று உடையவருக்குத திருபபோனகம கணடருளப்பணணி அனந்தரம் ஆசாாயனுககுக் கண்டருளபபண்ணி

மீளவும் பஞ்சபாத்ரங்களையும் சோதிதது தீர்த்தம் பூரித்து அபிமந்த்ரித்து சோஷித்து திருததுழாய் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பிதது "ஸ்ரீமதேநம. திருவடிநிலை சாததியருளவேணும் மந்தராஸனத்துககு எழுந்தருளவேணும'' என்று விண்ணப்பம் செய்து அர்க்க்ய பாத்ரத்தில் நினறும உததரணியாலே தீர்தததை எடுத்து "அர்க்க்யம் கண்டருளவேணும்'' எனறு விண் ணபபம் செயது முககால் முககால திருப்படிககத்திலே சோத்து உததரணியாலே தீர்த்தத்தை எடுத்து "பாத்யம் கண்டருளவேணும்'' என்று விண்ணபபம் செய்து முக்கால முக்கால் திருப் படிக்கததிலே சோகது உததரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதிதது அர்க்க்ய பாத்ரததில் நின்றும் உதரணியாலே தீாத்ததைதயெடுத்து 'திருககைகள் விளககியருளவேணும்'' என்று விண்ணப் பம் செயது முக்கால் முககால் திருப்படிக்கத்திலே சோத்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதிதது ஆசமன பாதரத்தில நினறும உத்தரணியாலே தீாததத்தை யெடுத்து "ஆசமனம் கணடருளவேணும்'' எனறு விண்ணபபம செய்து முக்கால முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சோதது உத்தரணியை சுதத ஜலததிலே சோதிதது திருவொறறுடை சாததி, சுருளமுது கண் டருளபபணணி அாககய பாதரததில நினறும் தீர்தததை எடுதது திருப்பவளம் மாறறி "திருக் கைகள விளக்கியருளவேணும்'' எனறு முக்கால முககால திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்த ரணியை சுத்த ஜலததிலே சோதிதது ஆசமன பாதரததில நினறும் தீாதததை எடுதது ஆச மனம கணடருள பணணி திருபபடிக்கத்திலே சோகது திருவொறறுடை சாற்றி கறபூரநீரா ஜனம 'லக்ஷ்மீசரணலாக்ஷாங்க' இத்யாதி ச்லோகாநுஸந்தானத்துடனே திருப்பாவை முதலா னவை சாற்றி

திருவடிகளிலே திருத்துழாய்க்கொழுந்தை ஸமர்ப்பித்து 'திருவடிகள்நிலை சாத்தியருள வேணும பர்யங்காஸனத்துக்கு எழுநதருளவேணும்' என்று விணணபபம் செய்து பாத்ய பாதரததில் நினறும உத்தரணியாலே தீாதத்தை யெடுதது 'ஸ்ரீமதேநம: திருவடிகள் விளக்கி யருளவேணும' எனறு விணணப்பம செயது முககால முககால திருபபடிக்கத்திலே சோத்து உத்தரணியை சுதத ஜலததிலே சோதிதது அாக்கய பாத்ரததில் நினறும் உத்தரணியாலே தீர்த்தத்தை எடுத்து 'திருக்கைகள் விளக்கியருளவேணும்' எனறு விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கததிலே சோத்து உததரணியை சுதத ஜலத்திலே சோதித்து ஆச

மன பாத்ரத்தில் நின்றும் உத்தரணியாலே எடுத்து 'ஆசமனம் கண்டருளவேணும்' என்று விண்ணப்பம் செய்து முக்கால் முக்கால் திருப்படிக்கத்திலே சேர்த்து உத்தரணியை சுத்த ஜலத்திலே சோதித்துதிருவொற்றுடை சாத்தி சுருளமுது திருத்திக்கண்டருளப்பண்ணி திருப்பவளம் மாற்றி திருக்கைகள் விளக்கி ஆசமனம் கண்டருளப்பண்ணி திருவொற்றுடை சாத்தி திருவடிகளிலே திருத்துழாயக்கொழுந்தை 'ஆசார்யன் திருக்கைகளால் ஸர்வோபசாரங்களையும் கண்டருளவேணும்' என்று விணணப்பம் செய்து, 'உபசாராபதேசேந' என்கிற ச்லோகாநுஸந்தானத்துடனே தெண்டனஸமர்ப்பிதது அபராதக்ஷாமணம் பண்ணிக்கொண்டு 'பன்னகாதீசபர்யங்கே ரமாஹஸ்தோபதானகே' என்கிற ச்லோகத்தையும் 'அரவத்தமளியினோடும்' 'உறகலுறகல்' என்கிற பாசுரங்களையும் அநுஸந்திதது கோயிலாழ்வார் திருக்காப்புசேர்த்து திருமஞ்சனத்தாழியை பாநீயார்த்தமாக ஸன்னிதியிலே ஸ்தாபித்து 'ஜிதம்தே' என்கிற ஸ்தோத்ராநு ஸந்தானத்துடன் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து அபராத க்ஷாமணம் பண்ணிக்கொள்வது ... ..

ஸ்ரீமத்வரவரமுநீந்த்ரக்ரந்தமாயில் ஜீயர்படி திருவாராதனக்ரமம் முற்றிற்று

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீமத்வரவரமுநீந்த்ர பக்தர்களுக்கு அறிவிப்பு

மணவாளமாமுனிகள் கீதைக்கு தாத்பர்யதீப மெனறொரு விவரணகரந்தம் அருளிசசெயதிருநததாக முன்னோர்களின் வைபவ நூலகளில எழுதியிருக்கக் காணகிறது அநதகரநதம லுபதம எனறு பலகால் விஜ்ஞாபித்திருககிறேன் இநதகரநதமாலையின முன்னறிக்கையிலும விஜ்ஞாபித்திருககிறேன் இதைககணட சிலா, ஏறககுறைய அறுபது வருஷஙகளுககு முன ஸ்ரீகாஞ்சி ஸ்ரீஸுதர்சநமுதராக்ஷரசாலையில தேவநாகர லிபியில மணவாளமாமுனிகள அருளிசசெயததாக ஸமஸகருத-கீதாவியாககியானமொனறு அசசிட்டிருபபதை நினைப்பூட்டி 'இதை லுபதமெனறு எழுதியிருபபது எதனாலே' எனறு கேட்டார்கள; இன்னமும கேடடுவருகிறாகள அனனவர்களுககு இதைபபற்றின உணமையை ஈணடு விஜ்ஞாபிககிறேன ஸுதர்சன முதராக்ஷரசாலையில் அந்தக்ரநதம அச்சிடும ஸமயம அடியேனுக்கு நனறாயத் தெரியும் அதில சேர்க்கபபட்டிருக்கிற பூமிகையில இது மணவாளமாமுனிகளருளிச்செயததே யென்று வறபுறுததி அஸ்மதாசார்யரான (வைகுணடவாஸி) ஸ்ரீகாதிஸ்வாமி எழுதியருளியிருப்பதையும அப்போதே அறிவேன. ஆனாலும மணவாளமாமுனிகளின் திருப்பேரனாருமநக்ஷத்ரமாலிகாகாரருமான அபிராமவராசாரயா பணிததேயனறி மணவாளமாமுனிகளருளிச் செய்ததனறு, அவருடைய ஸ்ரீஸூக்தி நடையேயனறு எனபதை அடியேன் பலபடிகளாலுமறியப்பெறறேன. ஸ்ரீமத்பரமஹமஸ அயோத்யா. ராமாநுஜஜீயர் ஸ்வாமி ஸ்ரீரஙகநாராயண ஜீயர் ஆஸ்தானத்தை அலஙகரித்திருநத காலத்தில அநத மடத்திலிருந்த ஸ்ரீதாளகோசததையுங்காட்டியருளினர். ஆகவே மாமுனிகளருளிய கீதாதாத்பர்யதீபம லுபதமேயென்பது திணணம். ஐயுறவேணடா. (ப்ர-அ.)

ஸ்ரீ:

பிள்ளை லோகாசாரியர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

★

பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

முமுக்ஷுப்படி,

தத்வத்ரயம்

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

★

அவருடைய திருத் தம்பியாரான

அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார்

அருளிச்செய்த

ஆசார்யஹ்ருதயம்

ஆகிய இந் நான்கு ரஹஸ்யங்களும்

மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

வியாக்கியானத்துடன்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம: ஸ்ரீமத்வரவரமுநயேநம:

மணவாளமாமுனிகளின்
ரஹஸ்யவ்யாக்யானங்களுக்குப் பொதுத்தனியன்கள்.

ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணார்ணவம்
யதீந்த்ர ப்ரவணம்வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்

லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம் நாதயாமுந மத்யமாம்,
அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம்.

யோநித்யமச்யுத பதாம்புஜ யுக்மருக்ம
வ்யாமோஹதஸ ததிதராணி த்ருணாயமேநே,
அஸ்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தயைகஸிந்தோ:
ராமாநுஜஸ்யசரணௌ சரணம்ப்ரபத்யே.

மாதாபிதாயுவதயஸ் தநயாவிபூதிஸ
ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம்,
ஆத்யஸ்ய ந:குலபதேர் வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத்தங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமிமூர்த்நா.

பூதம்ஸரச்ச மஹதாஹ்வய பட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸார குலசேகர யோகிவாஹாந்,
பக்தாங்க்ரிரேணு பரகால யதீந்த்ரமிச்ராந்
ஸ்ரீமத் பராங்குசமுநிம் ப்ரணதோஸ்மிநித்யம்

ரஹஸ்யார்த்த ஸம்ப்ரதாயபரம்பரையின் ஒட்டுத் தனியன்கள்

லோககுரும் குருபிஸ்ஸஹபூர்வை: கூரகுலோத்தம தாஸமுதாரம்,
ஸ்ரீநகபத்யபிராமவரேசௌ தீப்ரசயம் வரயோகிநமீடே.

லோகாசார்யாயகுரவே க்ருஷ்ணபாதஸ்யஸூநவே,
ஸம்ஸாரபோகி ஸந்தஷ்ட ஜீவஜீவாதவேநம:,

லோகாசார்ய க்ருபாபாத்ரம் கௌண்டிந்ய குலபூஷணம்,
ஸமஸ்தாத்மகுணாவாஸம் வந்தேகூரகுலோத்தமம்.

நமச்ஸ்ரீசைலநாதாய குந்தீநகரஜந்மநே,
ப்ரஸாதலப்த பரமப்ராப்ய கைங்கர்யசாலிநே,
லோகாசார்யபதாம்போஜ ராஜஹம்ஸாயிதாந்தரம்,

ஜ்ஞாநவைராக்யஜலதிம் வந்தேஸௌம்யவரம்குரும்
ஸ்ரீ ஜிஹ்வாவததீசதாஸ மமலமசேஷசாஸ்த்ரவிதம்,

ஸுந்தரகுருவரகருணாகந்தளித ஜ்ஞாநமந்திரம் கலயே.
ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரம்...ரம்யஜாமாதரம்முநிம்.

ஸ்ரீமதே வரவரமுநயே நம

முமுக்ஷுப்படி முதலான ரஹஸ்ய வியாக்கியானங்கள் நான்கிலும் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள ஸம்ஸ்க்ருதப்ரமாணங்களுக்கு அகராதியிட்டவணை சூர்ணிகை லக்கங்களுடன்

1. முமுக்ஷுப்படி வியாக்கியானம்

60 அகாரச சிதஸவருபஸய
33 அகாரஞ்சாபயுகாரஞ்ச
60. அகாரேணோசயதேவிஷ்ணு
35 அகாரோவை ஸாவாவாக
120 அகிஞ்சநோகதி
120 அகிஞ்சநோநநய கதி:
76, 177 அகிஞ்சிதகரஸய
128. அகிலஜகநமாதரம
155 அஞ்சலி பரமா முதரா
97 அணடாநாமதுஸஹஸராணும
205, 263. அதபாதகபீதஸதவம
8 அநநதாவை பகவநமநதரா
46 அநநயாராகவேணுஹம
46 அநநயாஹிமயா ஸீதா
183 அநாதிகாலபரவருதத
183 அநாதமநயாதமபுததியா
137 அபயாஸாவபூதேபய
(அவ) 57 அஸநநேவ ஸபவதி
216 அஸதாநஸநேஹைகாருணய
55. ஆதமதாஸயம ஹரேஸஸவா
13. ஆர்ததாவிஷணுஞசசிதி
8 ஆஸதாம தேகுணராசிவத
6 ஆஸதிகோதாமசீலசச
279 ஆதமாவா அரேதரஷட
279 ஆதமாநமேவ லோகமுபாஸீத
5 ஈசேசிதவயஸமபந
75 உகதாததவிசதீகார
291 உநமாதச சிததவிபரம
149, 243 உபாயேகருஹரக்ஷி
3 ருசோயஜூமஷிஸாமாநி
13 ஏகோஹவைநாராயணஆஸீத
199. ஏததபுததவாபுததிமாந
176 ஏததஸாமகாயநநாஸதே
5 ஏவமஸமஸருதி சகரஸதே
277 ஏஷ நாராயண ஸ்ரீமாந
13. ஏஷஸாவபூதாநதராதமா
19 ஐஹலௌகிகமைசவாயம
279 ஓமிதயாதமாநம தயாயத
28. ஓமிதயேகாக்ஷரம
28. ஓமிதயகரேவயாஹரேத
35. ஓஙகாரபரவா வேதா
129 க குபயேத வாநரோததம
137. கதஞசந நதயஜேயம
199 காமணவஹி ஸமஸித்திம
127 கிமேதநநிதோஷ
13. கிமததரபஹுபிமநதரை,
94 கிமதேந நகருதமபாபம
135 கருபயா பாயபாலயத
277 கருஷண ஏவஹிலோகாநாம
208 218 கருஷணம தாமம ஸநா
127 க்ஷிபாமி
207 கசசா நுஜாநாமி
246 கதயாததா புததயாததா
16. கோவிநதேதியதாகரநதத
199 கருதேநவா அததைலேந
13 சக்ஷுசச தரஷடவயஞச நாரா
207 சசால சாபஞச முமோச
86 சேதநஸய யதாமமயம
2)1 சோதநாலக்ஷணோதத
175 சாயாவா ஸதவமநுகசசேத
199 ஜநமகாமசமே திவயம
279 ஜநமாநதர ஸஹஸரேஷு
155. ஜஞாநமோக்ஷோ ஜாயதே
58 ததேவபூதம ததுபவயமாஇ
58 ததேவாகநிஸததவாயு
4 தநமநதரம பராஹமணுதீனம
226 தமேவசாதயம
8 தவாநநத குணஸயாபிஷடேவ
35 தஸயப்ரகருதி லீனஸய
100 தவமேவோபாய பூ தோமே
128 தவமமாதா ஸாவலோகாநாம
81 தவமமே ஹமமேகுதஸதத
5 த்வாமேவசரணம பராபய
5, 55 தாஸபூதாஸ ஸவதஸஸாவே
13 திசசச பரதிசசச
97 தேவிதவாமநுலீலயா
135 தேவயாகாருணயருபயா
199 தேசோயம ஸாவகாமதுக
2 தேஹாஸகதாதமபுததி
86 தவயக்ஷரஸது பவேந மருதயு
218. தாம ஸமஸதாபநாததாய
129 நகசசிந நாபராதயதி
127 நக்ஷமாமி
176, 187 நமஇத்யேவவாதிந
11 நமநதரோஷ்டாக்ஷராத் பர
199 நஹி ஜஞாநேந ஸதருசம
179, 76 நாகிஞ்சித குாவத
35 நாமருபஞசபூதாநாம
101. நாரசபதேந ஜீவாநாம்
101 நாரஸதவிதி ஸாவபுமஸாம
13 நாராயண பரமபரஹம
10, 11 நாராயணாய விதமஹே
13 நாரயணேதி சபதோஸதி
11 நாஸதிசாஷ்டாக்ஷராத் பர
177 நிதயகிஙகர பரஹாஷயி
177 நிதயகிஙமரோ பவாநி
66 பஞசவிமசு ஆதமாபவதி
66 பஞசவிமசோயம புருஷ
5 பதிம விசவஸயாதமேசவரம
220, 251. பராஸய சகதி
127 பரிபூாணுகஸிறநே
277 பவிதராணும ஹிகோவிநத
116 பிதரம மாதரம தாராந
259 புணயபாபே விதூய
277 புணயாதவாரவதீ கதர
191 பரக்ஷாலய பாதாவாசாமேத
31 பரணவாதயம் நமோமதயம
35 பரணவாத்யாஸததாவேதா
46 பரஸஙம புஷயநதீமபி
5, 23 பராபயஸயபரஹமணோருபம
158 பராயசிததிரியம ஸாதர
221 பலமத உபபததே:
8 பஹவோநருப கலயாண குண
8 பஹூநிமேவயதீதாநி
205 பரஹமஹத்யாஸுராபாநம
199 பகதயாதவநநயயாசகய
155 பவசரணமிதீரயநதியேவை
169 பவாமஸது ஸஹ வைதேஹயா
206 புக்தவாசாநதராயணம சரேத

முமுக்ஷுப்படிவயாக்கயான பரமாணாநுகரமணிகை முற்றிற்று.

2. தத்வத்ரயவ்யாக்க்யான ப்ரமாணாநுக்ரமணிகை

ஸ்ரீ

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்த்ர க்ரந்தமாலை

மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்க்யான அவதாரிகை

சரிய பதியாய், ஸ்ரீ வைகுண்ட நிகேதநனாய், நித்ய முக்தாநுபாவ்யனாய் நிரதிசயாநந்த யுக்தனாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரன், அநந்த நித்யஸூரிகளோபாதி தன்னை அநுபவித்து நித்ய கைங்கர்யபரராய் வாழுகைக்குப் ப்ராப்தியுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் அதனை இழந்து *அஸந்நேவ* என்கிறபடியே அஸத்கல்பராய்க் கிடக்கிற ஸமஸாரிசேதநருடைய இழவை அநுஸந்தித்து, அத்யந்த வ்யாகுலசித்தனாய், இவர்கள் கரண களேபரங்களை இழந்து இற கொடிந்த பக்ஷி போலே கிடக்கிற தசையிலே கரணாதிகளைக்கொடுத்து அவற்றைக்கொண்டு வ்யபிசரியாதே தன்னை யாச்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உடலாக, அபௌருஷேயமாய் நித்ய நிர்தோஷமாய் ஸ்வத ப்ரமாணமான வேதத்தையும் தது பப்ருஹ்மணங்களான ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராணாதிகளையும் ப்ரவர்த்திப்பித்தவிடத்திலும், அந்த சாஸ்த்ராப்யாஸத்துக்கு அநேக யோக்யதை வேண்டுகையாலே அவ்வழியாலே ஜ்ஞாநம் பிறந்து சேதநர் உஜ்ஜீவிக்கை அரிதா யிருக்கிறபடியைத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸகல சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களையும் ஸங்க்ரஹமாக இவர்கள் அறியலாம்படி பண்ணவேணுமென்று, ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த யாதாத்ம்ய ப்ரதிபாதக மான ரஹஸ்யத்ரயத்தையும், ஸ்வயமேவ ஆசார்யனாய் நின்று ப்ரகாசிப்பித்தருளினான்.

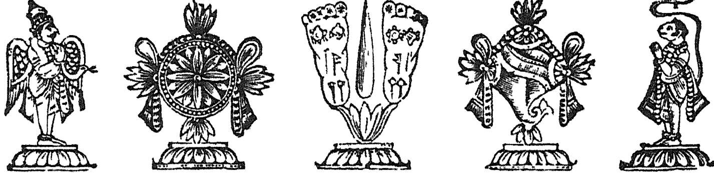
அதில், திருமந்த்ரத்தை ஸ்ரீ பதரிகாச்ரமத்திலே ஸ்வாம்சபூதனான நரன் விஷயமாக ப்ரகாசிப்பித்தான். த்வயத்தை ஸ்ரீ விஷ்ணுலோகத்திலே ஸ்வமஹிஷியான பிராட்டிவிஷயமாக ப்ரகாசிப்பித்தான். சரமச்லோகத்தைத் தேர்த்தட்டிலே ஸ்வாச்ரிதனான அர்ஜுநன் விஷயமாக ப்ரகாசிப்பித்தான். ஆகையாலிறே *லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம்* என்று குரு பரம்பராதியிலே ஈச்வரனை அநுஸந்திக்கிறது.

இனி இந்த ரஹஸ்யத்ரயந்தான் ஸப்தம் ஸங்க்ரஹமா யிருந்ததேயாகிலும் ஆத்தமு உபதேசகம்யமாகையாலும், அதறிந்தே எல்லார்க்கும் உஜ்ஜீவிக்க வேண்டுகையாலும், அந்த ரஹஸ்யத்ரயத்திலும் பூர்வாசார்யர்களுடைய உபதேச பரம்பரா ப்ராப்தமான ஆர்த்த விசேஷங் களை ஸர்வர்க்கும் ஸங்க்ரஹமாகவும் ஸுவ்யக்தமாகவும் பிள்ளை லோகாசார்யர் தம்முடைய பரமக்ருபையாலே இப் ப்ரபந்தமுகேந அருளிச் செய்கிறார். முன்பே ரஹஸ்யத்ரய விஷயமாக மூன்று ப்ரபந்தம் இட்டருளியிருக்கச் செய்தேயும், அதில் யாத்ருச்சிகப்படி அதிஸங்க்ரஹ மாகையாலும், பரந்தபடி அதிவிஸ்த்ருதமாகையாலும், ச்ரிய:பதிப்படி உபயதோஷமுமின்றிக்கே யிருந்ததேயாகிலும் ஸம்ஸ்க்ருத வாக்ய பஹுளமாகையாலே பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும் அதிகரிக்கப் போகாமையாலும் த்ரிவித தோஷமுமில்லாதபடி இன்னமும் ஒரு ப்ரபந்தமிட வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி எல்லாவற்றுக்கும் பின்பிறே முமுக்ஷுப்படியாகிற இப் ப்ரபந்தம் இட்டருளிற்று.

ஆகையிறே, அல்லாத ப்ரபந்தங்கள் கிடக்க, இத்தை எல்லாரும் அதிகரித்துப்போரு கிறது. இன்னமும் பூர்வ ப்ரபந்தங்களில் அநுக்தமான ஆர்த்த விசேஷங்களும் இப் ப்ரபந்தத் திலே உண்டாகையாலும் இதுவே எல்லார்க்கும் ஆதரணீயமாயிருக்கும்.

வ்யாக்க்யான அவதாரிகை முற்றிற்று

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச்செய்த முமுக்ஷுப்படி

திருமந்த்ரப்ரகரணம்

மூ. 1. முமுக்ஷுவுக்கு அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று.

வ்யாக்யாநம்.— (முமுக்ஷுவுககு அறியவேண்டும ரஹஸயம மூனறு.) முமுக்ஷுவாகிறுன மோக்ஷததிலே இச்சையுடையவனுனவன *முசல் மோக்ஷணே* யிறே தாது. இததால, ஸமஸார விமோசனததில் இசசை பிறநதவனுககு எனறபடி ஆதமபராபதி காமனுககும முமுக்ஷுதவமுணடேயாகிலும், இவவிடததில அவன விவக்ஷிதனனறு, அவனுககு ரஹஸய தரயஜஞாநாபேக்ஷை இல்லையிறே. ஆகையால, இவா முமுக்ஷுவெனகிறது, பகவதபராபதி காமதயா ஸம்ஸார நிவருததியில் இசசை பிறநதவனை ஏவமபூதனுனவனுககு 'அறிய வேண்டும ரஹஸயம் மூனறு' எனறது — இவனுககு அவச்யம ஜஞாதவயமாயுளளது ஸவரூப உபாய புருஷாாத்தங்களாகையாலும, அவறறை இநத ரஹஸயதரயம உளளபடி ப்ரதிபாதிக்கையாலும, ரஹஸயத்ரயமுமே அறியவேண்டுவதென்கை *ஸ்வஜஞாநம பராபகஜஞாநம் ப்ராபயஜஞாநம முமுக்ஷுபி: । ஜஞாநத்ரயமுபாதேயம ஏததநயநந கிஞசந ॥* எனனககடவதிறே 'ரஹஸ்யம மூனறு' எனறு இவா உததேசிககிறது – திருமநதரமும தவயமும சரமச்லோகமுமாகிற இவறறை எனனுமிடம, மேலே ஸுஸபஷடம. இவற்றை ரஹஸயஙகளென்கிறது, ஸகல வேதாநத ஸாராாதத பரதிபாதகதயா பரமகுஹயஙகளாகையாலே ஆக, இவவாகயததால், அதிகாரி நிாததேசமும தத்ஜஞாதவய நிாததேசமும பணணியருளிஞராயதது ... (1)

2 (அவ.) இனி, அநத ரஹஸயதரயததிலும பரதமரஹஸயம் ஏது எனனும ஆகாங்க்ஷையிலே அருளிச செயகிறா, 'அதில பரதம ரஹஸயம திருமநதரம' எனறு,

மூ. 2. அதில பரதம ரஹஸயம் திருமந்தரம்.

வயா:— அதாவது – அநத ரஹஸயதரயததிலுமவைததுககொண்டு, இவவதிகாரிக்கு பரதமம ஜஞாதவயமான ரஹஸயம ஸவரூபயாதாதம்யபரமாய தயாஜயோபாதேய விபாகஜஞாநததைப பரிபூாணமாகப பிறபபிககுமதான திருமநதரமெனகை. அநநயாாஹசேஷதவம அநநயசரணதவம அநநய போகயதவமாகிற ஆகாரதரயததையும பரதிபாதிககையாலே சேதநஸ்வரூப யாதாதமய ப்ரதிபாதநபரமாய, தததநுகுண தயாஜயோபாதேய விபாகத்தையும ஸுஸபஷடமாக பரதிபாதியா நின்றுளள இமமநதரததாலே ஸுசிக்ஷிதனுணவனுககிறே, மறறை ரஹஸயஙகளிரணடிலும பரதிபாதிககபபடுகிற உபாயோபேயங்களில் அபேக்ஷை ஜநிபபது. ஆகையாலே ஸவரூபயாதாதம்யபரமான திருமந்தரம பரதம ரஹஸ்யமென்னக குறையிலலை இனனமும, பரணவததுககு மநதரசேஷம விவரணமாறுபபோலே

மந்த்ரசேஷத்துக்கு த்வயம் விவரணமாய், த்வயத்துக்குச் சரம ச்லோகம் விவரணமாயிறே இருப்பது அந்த ந்யாயத்தாலும் இதினுடைய ப்ராதம்யம் ஸித்தமிறே ஆக, இவை எல்லாவற்றையும் திருவுள்ளம் பற்றியாய்த்து 'ப்ரதம ரஹஸ்யம் திருமந்த்ரம்' என்று இவர் அருளிச்செய்தது இத்தை மந்த்ரமென்கிறது *மந்தாரம் த்ராயத இதி மந்த்ர:* என்கிறபடியே சப்த சக்தியாலும் அர்த்த போதநத்தாலும் தன்னை அநுஸந்திப்பார்க்கு ரக்ஷகமாகை யாலே சப்தசக்தியாலே ரக்ஷகமாம், ஜபஹோமாதிகளாலே கார்யங்கொள்ளும் உபாஸகர்க்கு அர்த்த போதநத்தாலே ரக்ஷகமாம் ஈச்வரனே உபாயோபேயமென்றிருக்கும் ப்ரபந்நர்க்கு அர்த்தபோதநத்தாலே ரக்ஷகமாகையாவது *தேஹாஸக்தாத்மபுத்திர் யதி பவதி பதம் ஸாது வித்யாத் த்ருதீயம் ஸ்வாதந்த்ர்யாந்தோ யதி ஸ்யாத் ப்ரதமம் இதர சேஷத்வதீச்சேத் த்விதீயம், ஆத்மத்ராணோந்முகச்சேந்நம இதி ச பதம் பாந்தவாபாஸ லோலச் சப்தம் நாராய ணாக்யம் விஷயசபலதீச்சேத் சதுர்த்தீம் ப்ரபந்ந * என்று பட்டர் அருளிச்செய்தபடியே தன்னை அநுஸந்திப்பார்க்கு தேஹாத்மாபிமானமும், ஸ்வாதந்த்ர்யமும், அந்யசேஷத்வமும், ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயமும், அபந்துஸங்கமும், விஷயப்ராவண்யமும் மேலிடாதபடி பண்ணி ஸ்வரூபாநுரூபமாக நடக்கும்படி நோக்குகை (2)

3 இனிமேல் இம்மந்த்ரத்தினுடைய வைபவத்தை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் இதினுடைய அநுஸந்தாந க்ரமகதநமுகத்தாலே இதின் வைப வத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'திருமந்த்ரத்தினுடைய' என்று தொடங்கி

மூ 3 திருமந்த்ரத்தினுடைய சீர்மைக்குப் போரும்படி ப்ரேமத்தோடே பேணி அநுஸந்திக்கவேணும்

வ்யா — திருமந்த்ரத்துக்குச் சீர்மையாவது *ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி ததைவ ஆதர்வணாநிச - ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்தஸ்தம்* என்கிறபடியே ஸகலவேத ஸங்க்ரஹமாய் "மற் றெல்லாம் பேசிலும்" என்கிறபடியே ஜ்ஞாதவ்ய ஸகலார்த்த ப்ரதிபாதகமாய் *மந்த்ராணாம் பரமோ மந்த்ரோ குஹ்யாநாம் குஹ்யமுத்தமம், பவித்ரம் ச பவித்ராணாம் மூலமந்த்ரஸ் ஸநாதந * என்கிறபடியே மந்த்ரங்களில் வைத்துக்கொண்டு பரமமான மந்த்ரமாய், குஹ்யங் களில் வைத்துக்கொண்டு உத்தமமான குஹ்யமாய், பவித்ரங்களுக்கும் பவித்ரமாயிருக்கிற கௌரவம். (சீர்மைக்குப் போரும்படி) என்றது, தகும்படியென்கை (ப்ரேமத்தோடே பேணி அநுஸந்திக்கை)யாவது, இத்தை அநுஸந்திக்குமளவில் சுஷ்கஹ்ருதயனாயிருந் தநுஸந்திக்கை யன்றிக்கே இதின் வைலக்ஷண்ய ஜ்ஞாநமடியாக இதின் பக்கல் தனக்குண்டான ப்ரேமத் தோடே, குஹ்யாநாம் குஹ்யமானவிது அசல்றியாதபடி *மந்த்ரம் யத்நேந கோபயேத்* என்கிறபடியே பேணிக்கொண்டநுஸந்திக்கை இப்படி அநுஸந்திக்கவேணு மென்கையாலே ப்ரகாராந்தரேண அநுஸந்திக்க லாகாதென்கிற நியமம் தோற்றுகிறது .. (3)

4. இப்படி, தன்பக்கல் ப்ரேமமுண்டாகவே இம்மந்த்ரம் இவனுக்குக் கார்யகரமாமோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார், 'மந்த்ரத்திலும்' என்று தொடங்கி

மூ 4. மந்த்ரத்திலும் மந்த்ரத்துக்கு உள்ளீடான வஸ்துவிலும் மந்த்ரப்ரதனான ஆசார்யன் பக்கலிலும் ப்ரேமம் கனக்க உண்டானால் கார்யகரமாவது

வ்யா — அதாவது-ஜ்ஞாதவ்யார்த்தஜ்ஞாபகமான இம் மந்த்ரந்தன்னிலும், சேஷித்வ சரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்களாகிற ஆகாரத்ரயயுக்தயா இம்மந்த்ரத்துக்கு வாச்யவஸ்துவா

யிருக்கிற ஸர்வேச்வரன் விஷயத்திலும் *தந்மந்த்ரம் ப்ராஹ்மணாதீநம்* என்கிறபடியே இம்மந்த்ரம் ஆசார்யாதீநமா யிருப்பதொன்றாகையாலே இத்தை யதாப்ரதிபத்தியுக்தனாய்க் கொண்டு, தனக்கு உபகரித்த ஆசார்ய விஷயத்திலும் தத்தத்வைலக்ஷண்யாநுரூபமாக ப்ரேமம் அதிசயேந உண்டாகுமால, இம்மந்த்ரம் இவனுக்குக் கார்யகரமாவதென்கை. *மந்த்ரே தத்தேவதாயாஞ்ச ததா மந்த்ரப்ரதே குரௌ, த்ரிஷு பக்திஸ் ஸதா கார்யா ஸா ஹி ப்ரதம ஸாதநம்.* என்னக் கடவதிறே .. .. (4)

5. இனி, இம்மந்த்ரத்தினுடைய அவதரணப்ரகாரகத்தந முகத்தாலே இதினுடைய அபரிமித வைபவத்தை அருளிச் செய்கிறார் 'ஸம்ஸாரிகள்' என்று தொடங்கி.

மூ. 5. ஸம்ஸாரிகள் தங்களையும ஈச்வரனையும் மறந்து, ஈச்வர கைங்கர்யத்தையும் இழந்து, இழந்தோமென்கிற இழவுமின்றிக்கே ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே விழுந்து நோவுபட, ஸர்வேச்வரன் தன் க்ருபையாலே இவர்கள் தன்னையறிந்து கரைமரஞ் சேரும் படி, தானே சிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று திருமந்த்ரத்தை வெளியிட்டருளினன்.

வ்யா :— ஸம்ஸாரிகளாகிறார் அநாத்யசித்ஸம்பந்தத்தாலே ப்ரவாஹரூபேண வருகிற அவித்யாகர்மவாஸநாருசிவிவசராய் ஜந்மமரணாதிக்லேசபாகிகளாய்த் திரிகிற பத்தசேதநர் 'தங்களையும் ஈச்வரனையும் மறந்து' என்றது. *தாஸபூதா: ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந: । நாந்யதா லக்ஷணம் தேஷாம் பந்தே மோக்ஷே ததைவ ச.* என்கிறபடியே ஸ்வதஸ்ஸித்தமான பகவத் சேஷத்வத்தை லக்ஷணமாக வுடையராயிருக்கிற தங்களையும் *பதிம்விச்வஸ்ய *ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்தித்தம்* இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே தங்களுக்கு நிருபாதிக சேஷியாயிருக்கிற ஈச்வரனையும் அறியாதேயென்கை. ஆகில், 'அறியாமலென்னாதே மறந்தென்பானென்? முன் ஒருகால் நினைத்துப் பின்பு அந்நினைவுக்கு ப்ரச்யுதி வந்தவிடத்திலிறே மறந்து என்னலாவது' என்னில்: ''மறந்தேனுன்னை முன்னம்'. என்கிறபடியே ஸ்வதஸ்ஸித்தமான ஸம்பந்தத்தை யுணர்ந்தால் முன்பு நினைத்திருந்த அர்த்தத்தை மறந்தாற்போலே இருக்கும் ஸம்பந்தத்தில் உறைப்பை நினைத்து அருளிச்செய்தாரா மித்தனை. 'ஈச்வர கைங்கர்யத்தையும் இழந்து' என்றது கீழ்ச்சொன்ன அஜ்ஞாநத்தாலே வகுத்த சேஷியான ஈச்வர விஷயத்தில் கைங்கர்யமாகிற பரமபுருஷார்த்தத்தையும் ப்ராபிக்கப் பெறுதேயென்கை. புருஷார்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தையும், அதுக்கிட்டுப் பிறந்து வைத்துக் கிட்டப்பெறுமல் கிடந்தபடியையும் நினைத்து, 'இழந்து' என்கிறார். 'இழந்தோ மென்கிற இழவுமின்றிக்கே' என்றது ஸ்வஸ்வரூபபரஸ்வரூப ஜ்ஞானமும் புருஷார்த்த ஜ்ஞாநமும் இல்லாமையாலே ஸ்வசேஷத்வாநுரூபமான சேஷிவிஷய கைங்கர்யரூப புருஷார்த்தத்தை இழந்தோமென்கிற அல்ப க்லேசந்தானுமின்றிக்கே என்கை (ஸம்ஸாரமாகிற பெருங் கடலிலே விழுந்து நோவுபட) என்றது *ஸம்ஸார ஸாகரம் கோரம் அநந்தக்லேச பாஜனம்* என்கிறபடியே அநந்தக்லேசபாஜநமாய், ஒருவராலும் ஸ்வயத்நத்தால் கரைகாண அரிதாம் படியிருக்கிற ஸம்ஸாரமாகிற மஹா ஸமுத்ரத்துக்குள்ளே விழுந்து தாபத்ரயாபிபூதராய்க் கொண்டு க்லேசப்படவென்கை. இத்தால், தங்களையும் ஈச்வரனையும் அறியாமையாலும், புருஷார்த்தத்தை அறியாமையாலும், ஸம்ஸாரஸாகரத்துக்குள்ளே கிடந்து நோவுபடா நிற்க விரோதியான ஸம்ஸாரந்தன்னையும் தந்நிஸ்தரணோபாயத்தையும் அறியாமையாலும், ஜ்ஞாதவ்யமான அர்த்தபஞ்சகத்திலும் ஒன்றையும் அறியாமற் கிடந்தார்களென்கை. *ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம்* இத்யாதிப்படியே ஸகல சாஸ்த்ரங்களும் ப்ரதிபாதிப்பது அர்த்தபஞ்சகத்தையுமிறே இவ்வர்த்தங்களை இவர்களுக்கு ஸுக்ரஹமாக அறிவிக்கைக்காக, ஸகல சாஸ்த்ர ஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரத்தை ஸர்வேச்வரன் வெளியிட்ட ப்ரகாரத்தைச்

சொல்லுகிறது மேல் ஸர்வேச்வரன் தன் க்ருபையாலே என்றது *ஈசேசிதவ்யஸம்பந்தாத் அநிதம்ப்ரதமாதபி* என்கிறபடியே அநாதியாக ஸர்வேச்வரனோடுமுண்டான ஈசேசிதவ்ய ஸம்பந்தத்தையுடையனான எம்பெருமான் *ஏவம் ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே ப்ராம்யமாணே ஸ்வகர்மபி, ஜீவே துக்காகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே* என்கிறபடியே இவர்கள் படுகிற துக்க தர்சநமாத்ரத்தாலுண்டான தன்னுடைய நிர்ஹேதுககருபையாலே யென்கை 'இவர்கள் தன்னையறிந்து கரைமரம் சேரும்படி' என்றது இப்படி ஸம்ஸார ஸாகரத்திலே கிடந்து நோவுபடுகிற இவர்கள் *த்வாமேவ சரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மநீஷிண:* என்றும் *ஸம்ஸாரார்ணவமக்நாநாம் விஷயாக்ராந்தசேதஸாம், விஷ்ணுபோதம் விநா நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி பராயணம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸம்ஸார நிஸ்தரணோபாயபூதனான தன்னை யறிந்து ஸம்ஸாரஸாகரத்தைக் கடந்து அக்கரைப்படும்படி யென்கை 'தானே சிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று' என்றது "நரநாரணனாயுலகத்தறநூல் சிங்காமைவிரித்தவன்" என்கிறபடியே நரநாராயணரூபேண அவதரித்து நரனான தான் சிஷ்யனுமாய், நாராயணனான தான் ஆசார்யனுமாய் நின்று என்கை 'திருமந்த்ரத்தை வெளியிட்டருளினான்' என்றது ஸகல சாஸ்த்ர ஸங்க்ரஹமாய் அநந்த சாஸ்த்ர தாத்பர்யமான அர்த்தபஞ்சகத்தையும் ஸுஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதியா நிற்கும் திருமந்த்ரத்தை ப்ரகாசிப்பித்தருளினானென்கை. அருளிச்செய்தானென்னாதே வெளியிட்டருளினானென்றது — இப்போது தான் ஒன்றை நிர்மித்துச் சொன்னானல்லன், அநாதி யானத்தை ப்ரகாசிப்பித்தானித்தனை என்னுமிடமும், அதிகுஹ்யமாயுள்ளத்தை இவர்கள் துர்க்கதிகண்டு ஸஹிக்கமாட்டாமையாலே ப்ரகாசிப்பித்தானென்னுமிடமும் தோற்றுகைக்காக (5)

6 ஆனால், ஆசார்யனாய் நின்று வெளியிட்டருளிவிட அமையாதோ? சிஷ்யனாய் நின்றது ஏதுக்காக? என்ன அருளிச்செய்கிறார், 'சிஷ்யனாய்' என்று தொடங்கி

மூ 6 சிஷ்யனாய் நின்றது சிஷ்யனிருக்குமிருப்பு நாட்டாரறியாமையாலே அத்தை அறிவிக்கைக்காக.

வ்யா — அதாவது, ஆசார்யனாய் நின்று வெளியிட்டருளின அளவன்றிக்கே, தானே சிஷ்யனுமாய்க்கொண்டு நின்றது, *ஆஸ்திகோ தர்மசீலச்ச சீலவாந் வைஷ்ணவச்சுசி:, கம்பீரச்சதுரோ தீரச் சிஷ்ய இத்யபிதீயதே* *சரீரம் வஸு விஜ்ஞாநம் வாஸ: கர்ம குணாநஸூந், குர்வர்த்தம் தாரயேத் யஸ்து ஸ சிஷ்யோ நேதர: ஸ்ம்ருத:* ஸத்புத்தி:ஸாதுஸேவீ ஸமுசிதசரிதஸ்தத்வபோதாபிலாஷீ சுச்ரூஷுஸ்த்யக்தமாந: ப்ரணிபதநபர: ப்ரச்நகாலப்ரதீக்ஷ:, சாந்தோ தாந்தோநஸூயுச் சரணமுபகதச் சாஸ்த்ரவிச்வாஸசாலீ சிஷ்ய: ப்ராப்த: பரீக்ஷாம் க்ருதவிதபிமதம் தத்வதச் சிக்ஷணீய:* இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடிகளும் ஸாத்யாந்தர நிவ்ருத்தியும் பலஸாதந சுச்ரூஷையும், ஆர்த்தியும், ஆதரமும், அநஸூயையும் உடையனாயிருக்கையுமாகிற சிஷ்யலக்ஷணம் லோகத்திலுள்ளார் அறியாமையாலே அத்தை ஸ்வாநுஷ்டாநத்தாலே அறிவிக்கைக்காகவென்கை உபதேசத்தாலே அறிவிக்குமளவில ஸ்வோத்கர்ஷம் தேடிக்கொள்ளவந்தானித்தனை யென்று நினைக்கவுங்கூடும், அநுஷ்டாநத்தாலே அறிவிக்குமளவில நமக்கும் இது வேணுமென்று விச்வஸித்துப் பரிக்ரஹிக்கைக்கு உடலாயிருக்குமிறே. (6)

7 "இப்படி சிஷ்யனாய் நின்று இம்மந்த்ர சிக்ஷைபண்ணி இவ்வழியாலே ஜ்ஞாநம் பிறக்க வேணுமோ? "ஞானக்கலைகள்" என்கிறபடியே ஸகல சாஸ்த்ரங்களும் ஜ்ஞாநஸாதநமாயன்றோ இருப்பது அவற்றை அப்யஸித்து அவ்வழியாலே ஜ்ஞாநம் பிறந்தாலோ?"

என்ன, சாஸதரஜநயஜஞாநத்துககும இம மநதர ஜநயஜஞாநததுக்கும உண்டான விசேஷததை ஸதருஷடாநதமாக அருளிசசெயகிறுா 'ஸகலசாஸதரஙகளாலும' எனறு தொடஙகி.

மூ. 7. ஸகல சாஸதரங்களாலும் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம்ஸவயமாஜிதம்போலே; திருமந்த்ரத்தால் பிறககும் ஜஞாநம் பைதருகதநமபோலே.

வ்யா — அதாவது-ததவஜஞாந ஜநகஙகளான சருதி ஸமருதயாதி ஸகல சாஸதரஙகளாலும சேதநருககுப பிறக்கும் ஜஞாநம ஸவயமஆாஜிததநமபோலே அதயாயாஸலபயமாயிருககும் ஆசாரயோபதேசம அடியாகத திருமநத்ரததால் பிறககும ஜஞாநம பைதருகதநமபோலே அநாயாஸலப்யமா யிருககுமெனகை *சாஸ்த்ரஜ்ஞாநம பஹுகலேசம புததேச்சலந காரணம, உபதேசாத் ஹரிம் புதவா விரமேத ஸாவ கர்மஸு* எனனககடவதிறே. இததால், சாஸ்தரஙகளிறகாட்டில் தத்ஸஙகரஹமான திருமநதரததுககு உணடான வைபவம சொல்லிற்றுயிற்று (7)

8. ஆனுல, சாஸதரங்களொழிநததாகிறது, பகவந் மந்தரந்தான் இதொனறுமனறே; பினனையும் பலவிலலையோ? எனகிற சஙகையிலே, மந்தராநதரஙகளிறகாடடில இதுககு உண்டான வைபவததை அருளிச் செயவதாகத திருவுள்ளமபறறி, 'பகவந மநதரஙகளதான அநேகங்கள' எனகிறுா

மூ. 8. பகவந் மந்த்ரங்கள தான் அநேகங்கள.

வ்யா — *ஆஸ்தாதே குணராசிவதம் குணபரீவாஹாதமநாம ஜநமநாம ஸஙகயா* *பஹவோ நருண கல்யாணகுணு. புதரஸய ஸநதிதே* *தாவநநத குணஸயாபி ஷடேவ ப்ரதமே குணு* *பஹுநி மே வயதீதாநி தவ சாஜுந* எனறும "எணணில தொல்புகழ" எனறும், ¶ "எநநினற யோனியுமாயப பிறநதாய" எனறும இத்யாதிகளிற் சொலலுகிற படியே பகவத குணங்களும குணபரீவாஹ ருபஙகளான அவதாரஙகளும அஸஙகயாதமாயிருககுமாபோலே அவறறை அநுபநதிததிருககும மநதர விசேஷங்களும் "அநநதா வை பகவநமந்த்ரா:" எனகிறபடியே அநேகஙகளா யிருககுமெனகை (8)

9. அவையெலலாநதான ஏகவாககமோ? எனன, 'அவைதான வயாபகஙகளெனறும அவ்யாபகஙகளென்றும் இரணடு வாககம' எனகிறுா,

மூ. 9. அவைதான, வயாபகஙகளென்றும அவயாபகங்களென்றும் இரணடு வாக்கம.

வ்யா :— அதாவது- ஸாவ வயாபகமான பகவதஸவருபததை பரதிபாதிககையாலே வ்யாபகஙகளெனறும, பகவதவதாரகுண சேஷடிதஙகளில் ஒரொனறை பரதிபாதிககையாலே அவயாபகங்களெனறும உபயவாககமாயிருககு மென்கை (9)

'வாக்கதவயமும தன்னிலொககுமோ?' என்ன, 'அவயாபகஙகளில் வயாபகஙகள் மூன்றும் சரேஷடஙகள' என்கிறுா

மூ 10. அவ்யாபகங்களில் வ்யாபகங்கள் மூன்றும் ச்ரேஷ்டங்கள்.

வ்யா — அதாவது – அவ்யாபகங்களாய் இருந்துள்ள ஸகல மந்த்ரங்களிலும் * நாராயணாய வித்மஹே வாஸுதேவாய தீமஹி, தந்நோ விஷ்ணு ப்ரசோதயாத் * என்று விஷ்ணு காயத்ரியில் ஓதப்படுகிற வ்யாபக மந்த்ரங்கள் மூன்றும் ச்ரேஷ்டங்களாயிருக்கு மென்கை (10)

11 ‘ இந்த வ்யாபக மந்த்ர த்ரயமும் தன்னிலொக்குமோ ’ என்ன, ‘ இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு பெரிய திருமந்த்ரம் ப்ரதானம் ’ என்கிறார்.

மூ 11 இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு பெரிய திருமந்த்ரம் ப்ரதாநம்.

வ்யா.— அதாவது – அவ்யாபகங்களிற் காட்டில் ச்ரேஷ்டமாயிருந்துள்ள இந்த வ்யாபக மந்த்ரங்கள் மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு * நாராயணாய வித்மஹே * என்று ப்ரதமோபாத்தமாகையாலும், ஆத்தபூர்த்யாதிகளாலும், * நாஸ்தி சாஷ்டாக்ஷராத்பர * * ந மந்த்ரோஷ்டாக்ஷராத் பர * என்னும்படியான பெருமையையுடைய திருமந்த்ரம் ப்ரதாநமாயிருக்குமென்கை (11)

12 ‘ மற்றை வ்யாபகத்வயத்துக்கும் தாழ்வு ஏது ? ’ என்ன ‘ மற்றையவை யிரண்டுக்கும் அசிஷ்டபரிக்ரஹமும் அபூர்த்தியும் உண்டு ’ என்கிறார்.

மூ 12 மற்றையவை யிரண்டுக்கும் அசிஷ்டபரிக்ரஹமும் அபூர்த்தியும் உண்டு.

வ்யா — அதாவது – வாஸுதேவ விஷ்ணு சப்தங்களான மற்றை வ்யாபக மந்த்ரங்களிரண்டுக்கும், நாராயண சப்தம்போலே ஸ்வரூபரூபகுணாதிகளையெல்லாம் ப்ரதிபாதியாதே ஸ்வரூபமாத்ரத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலே, நிர்விசேஷசிந்மாத்ர வஸ்துவாதிகளான குத்ருஷ்டிகள் மிகவும் ஆதரித்துப்போருகையாகிற அசிஷ்டபரிக்ரஹமும், வ்யாப்யாத்யாஹாராதி ஸாபேக்ஷதையாகிற அபூர்த்தியும் உண்டென்கை “ ஷடக்ஷரி - வ்யாப்ய பதார்த்தங்களையும், வ்யாபநப்ரகாரத்தையும் வ்யாப்தி பலத்தையும் வ்யாபகனுடைய குணங்களையும் சொல்லாதே வ்யாப்திமாத்ர ப்ரகாசகமாகையாலே அபூர்ணம் வ்யாபநப்ரகாரத்தைச் சொல்லா நிற்கச் செய்தேயும், வ்யாப்ய பதார்த்தங்களுக்கு வாசகசப்தம் இல்லாமையாலும் * ஸர்வம் வஸதி * என்று ஆர்த்தபலத்தாலே ஸர்வசப்தம் புகுந்தாலும் அதில் குணம் அந்வயியாமையாலும், இனி, குணஸித்திக்காக பகவச்சப்தத்தைக் கூட்டிக்கொள்ள வேண்டுகையாலும், வ்யாப்தி பலத்தைச் சொல்லாமையாலும், த்வாதசாக்ஷரியும் அபூர்ணம் இம்மந்த்ரம் அவைபோலன்றியிலே, வ்யாப்ய பதார்த்தங்களோடு வ்யாபநப்ரகாரத்தோடு வ்யாப்திபலத்தோடு வ்யாபகனுடைய குணங்களோடு வாசியற சாப்தமாகக் காட்டுகையாலே, அவற்றிற்காட்டில் இதுக்கு ஆர்த்தபௌஷ்கல்ய நிபந்தநமான ஆதிக்யம் உண்டு ” என்று, மற்றை வ்யாபக மந்த்ரங்களிரண்டினுடைய அபூர்த்தியையும் திருமந்த்ரத்தினுடைய ஆர்த்தபூர்த்தியையும் ஸுஸ்பஷ்டமாக ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தாரிறே. (12)

13 இது தனக்கு சிஷ்டபரிக்ரஹ முண்டோவென்னவருளிச் செய்கிறார் ‘ இத்தை ’ என்று தொடங்கி

மூ 13 இத்தை வேதங்களும், ருஷிகளும், ஆழ்வார்களும், ஆசார்யர்களும் விரும்பினார்கள்

வ்யா — அதாவது-விஷ்ணு காயத்ரியிலே வ்யாபகமந்த்ரத்ரயத்தையுஞ் சொல்லுகிற வளவில் ப்ரதமத்திலே நாராயண சப்தத்தை ப்ராதாந்யேந ப்ரதிபாதிக்கையாலும் * விச்வம் நாராயணம் * என்று தொடங்கி, * நாராயண பரம்ப்ரஹ்ம தத்வம் நாராயண பர , நாராயண

பரோஜ்யோதிராதமா நாராயண பர , யசச கிஞசிஜஜகத யஸமிந தருசயதே சரூயதேபி வா, அநதாபஹிசச ததஸாவம வயாபய நாராயணஸ் ஸதித * எனறு ஸகல வேதாநத ஸாரபூத மான நாராயணுநுவாகததிலும, *ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீநந பரஹமா நேசாநோ நேமே தயாவாபருதிவீ * எனறு மஹோபநிஷததிலும *சக்ஷுசச தரஷடவயஞ்ச நாராயண சரோதரஞச சரோதவ்யஞச நாராயண * என்று தொடங்கி, *திசச்ச பரதிசசச நாராயண * எனறு முடிவாக நடுவு அடைய ஸுபாலோபநிஷததிலும, *யஸயாதமா சரீரம யஸய பருதிவீ சரீரம * எனறு தொடஙகி *யஸய மருதயு சரீரம * எனகிறது ாருக நடுவுளள பாயாயஙகள் தோறும *ஏஷ ஸாவபூதாந்தராதமா அபஹதபாப்மா திவயோ தேவ ஏகோ நாராயண:* என்று அநதாயாமி பராஹமணததிலும வாஸுதேவ விஷ்ணு சபதஙகளை அநாதரிதது நாராயண சபததையிட்டு பகவதஸவருபாதிகளை நிாததேசிககையாலும அபௌருஷேயமாய நிதயநிாததோஷமாய ஸவத: பரமாணஙகளான வேதஙகளும விரும்பிறறின. *யதா ஸா வேஷு தேவேஷு நாஸதி நாராயணுதபர , ததா ஸாவேஷு மநதரேஷு நாஸதி சாஷடாக்ஷராதபர * *பூதவோாதவபாஹுரதயாதர ஸதயபூாவம் பரவீமி வ ; ஹே புதர சிஷயாசசருணுத ந மநதரோஷ்டாக்ஷராத பர * *ஸாவ வேதாநதஸாராாததஸ ஸமஸா ராாணவதாரக , கதிரஷடாக்ஷரோ நருணும அபுநாபபவகாங்க்ஷிணும * *ஆாததா விஷண்ணு சிதிலாச்ச பீதா கோரேஷு ச வயாதிஷு வாததமாநா , ஸங்கீாதய நாராயண சபதமாதரம விமுகத துகாஸ ஸுகிநோ பவநதி * *நாராயணேதி சபதோஸதி வாகஸதி வசவாததிநீ, ததாபி நரகே கோரே பதநதீதி கிமதபுதம * *கிம ததரபஹுபிாமநதரை கிம ததர பஹுபிாவரதை , நமோ நாராயணுயேதி மநதர: ஸாவாாதத ஸாதக * இதயாதிகளாலே வேதாாததோபபருமஹணஙகளாயிருககிற ஸவபரபநதஙகளிலே பல விடஙகளிலும இததை சலாகிததுககொணடு சொலலுகையாலே, வேதாாதத விசதீகரண பரவருததரான வயாஸாதி பரமருஷிகளும விரும்பிஞாகள, "வணபுகழநாரணன்" "செலவநாரணன" என்று தொடங்கி "வாழபுகழ நாரணன" எனறு முடிவாக, ஆதிமதயாவஸாநமாக நமமாழவாா அருளிசசெயகை யாலும, "நாடுநகரமும நனகறிய நமோ நாராயணுய" எனறு தொடஙகி "ஓவாதே நமோ நாரணு வெனபன" எனறு பெரியாழவாரும, "நாததழுமபெழநாரணு" என்று தொடங்கி "நலநதிகழநாரணன" எனறு பெருமாளும, "நானமுகனை நாராயணன படைததான" எனறு தொடஙகி "எடடெழுதது மோதுவாாகள வலலா வானமாளவே" என்று திருமழிசைபபிரா னும, "நான கண்டுகொணடேன நாராயணு வெனனும நாமம" எனறு உபகரமததைசயிலே ஒருகால் சொனனுபபோலே ஒனபதினகால சொலலி "நாராயணுவோ ! மணிவணணு ! நாகணை யாய ! வாராய" எனறு திருமஙகையாழவாரும உபகரமததோடு உபஸமஹாரததோடு வாசி யற அருளிச செயகையாலும், "நனமாலைகொணடு நமோ நாரணு வெனனும சொனமாலை கறறேன" எனறும "நாரணுவெனரேவாதுரைககு முரையுணடே" எனறுமே, "ஞானசசுடா விளககேறறினேன நாரணற்கு" "நாரணனதன நாமஙகள" "பகற்கணடேன நாரணனைக் கணடேன்" என்றும், "நாமம் பல சொல்லி நாராயணு" என்றும் முதலாழவாாகளும அருளிச செயகையாலும, "மயாவறமதிநல மருளினன" எனகிறபடியே நிாஹேதுக பகவத் கடாக்ஷத தாலே ஸமதிகத ஸமஸத வஸது வாஸதவரான ஆழவாாகளெலலாரும விருமபிஞாகள. இதர மநதரஙகளை அநாதரிதது இததையே தநதாமுககுததஞசமாக அநுஸநதிதது, உபதேச வேளையிலும தநதாமைபபற்றினவாகளுககும இததையே உஜஜீவநஹேதுவாக உபதேசிததுப போருகையாலே, அவவாழவாாகளைபபின சென றஆசாாயாகளெலலாருமவிருமபிஞாகளெனகை

இததால மநத்ராநதரஙகளிற காடடில இம் மநதரததுக்குண்டான வைபவஞ சொல்லிறறுயதது (13)

14 இனி வாசயநதனனிலும இதுக்குண்டான வைபவததை அருளிசசெயகிறுா 'வாச்ய பரபாவம் போலன்று வாசக பரபாவம' எனறு

மூ 14 வாச்ய ப்ரபாவம் போலன்று வாசக ப்ரபாவம்.

வ்யா :— அதாவது-இதுக்கு வாச்யனாயிருந்துள்ள ஈச்வரனுடைய பெருமைபோலன்று தத்வாசகமான இதின் பெருமையென்றபடி (14)

15 அதுதான் ஏது? என்னவருளிச் செய்கிறார் 'அவன் தூரஸ்தனானாலும் இது கிட்டி நின்றுதவும்' என்று

மூ 15 அவன் தூரஸ்தனானாலும் இது கிட்டி நின்று உதவும்

வ்யா — அதாவது-இதுக்கு வாச்யனானவன் ஸந்நிஹிதனன்றிக்கே தூரஸ்தனாயிருந்த காலத்திலும் வாசகமான இது ஆஸந்நமாய் நின்று தன்னை வசித்தவர்கள் அபேக்ஷிதங்களை ஸாதித்துக் கொடுக்குமென்கை (15)

16 'இப்படி வாச்யன் தூரஸ்தனாயிருக்க, வாசகம் உதவின இடம் உண்டோ?' என்ன அருளிச் செய்கிறார் 'த்ரௌபதிக்கு ஆபத்திலே புடைவை சுரந்தது திருநாமமிறே' என்று.

மூ. 16. த்ரௌபதிக்கு ஆபத்திலே புடைவை சுரந்தது திருநாமமிறே.

வ்யா — அதாவது — மஹாஸதஸ்ஸிலே துச்சாஸனன் வஸ்த்ராபஹாரம் பண்ணுகிறபோது * மஹத்யாபதி ஸம்ப்ராப்தே ஸ்மர்த்தவ்யோ பகவாந் ஹரி * என்று முன்பே ஸ்ரீ வஸிஷ்டமஹர்ஷி சொல்லி வைத்ததை நினைத்து, * சங்கசக்ர கதாபாணே த்வாரகா நிலயாச்யுத, கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம் சரணாகதாம் * என்று சரணம் புகுந்த த்ரௌபதிக்கு அவ்வாபத்திலே * கோவிந்தேதி யதாக்ரந்தத் க்ருஷ்ணாமாம் தூரவாஸிநம் * என்கிறபடியே வாச்யனான க்ருஷ்ணன் தூரஸ்தனாயிருக்கச் செய்தேயும் வஸ்த்ரத்தை வாத்திப்பித்துக் கொடுத்தது அவ்வவதாரத்துக்கு வாசகமான கோவிந்தனென்கிற திருநாமமிறே யென்கை நாராயண சப்தார்த்தத்தில் ஏகதேசத்துக்கு வாசகமான ஒரு திருநாமம் செய்தபடி கண்டால், இதன் ப்ரபாவம் கிம்புநாந்யாயஸித்தமிறே யென்று கருத்து (16)

17 இன்னமும் ஒரு ப்ரகாரத்தாலே இதன் வைபவத்தை அருளிச் செய்கிறார் 'சொல்லும் க்ரமமொழியச் சொன்னாலும்' என்று தொடங்கி

மூ 17 சொல்லும் க்ரமமொழியச்சொன்னாலும் தன் ஸ்வரூபம் கெட நில்லாது

வ்யா .— அதாவது — ஏதேனும் ஒரு மந்த்ரமும் தன்னைத் தஞ்சமாக விச்வஸித்துச் சொன்னவர்களுக்கொழியத் தன் கார்யம் செய்யாதேயாகிலும், இது அங்ஙனன்றிக்கே தன்னைத் தஞ்சமாக விச்வஸித்துச் சொல்லுகையாகிற க்ரமம் ஒழிய, * ஸாங்கேத்யம் பாரிஹாஸ்யஞ்ச ஸ்தோபம் ஹேலநமேவ வா * என்கிறபடியே சொல்லிலும், சொன்னவர்களுக்கு ரக்ஷகமாகையாகிற தன் ஸ்வரூபத்தில் நழுவ நில்லாதென்கை (17)

18 இனி, இதன் ஸர்வாபேக்ஷித ப்ரதத்வமாகிற வைபவத்தை அருளிச் செய்கிறார் 'இதுதான்' என்று தொடங்கி

மூ 18 இதுதான் "வலந்தரும்" என்கிறபடியே எல்லா அபேக்ஷிதங்களையும் கொடுக்கும்

வ்யா :— அதாவது — இம்மந்த்ரந்தான் "குலந்தரும்" என்று தொடங்கி ஆழ்வார் அருளிச் செய்தபடியே, அதிகாராநுகுணமான அபேக்ஷிதங்களையெல்லாம் கொடுக்குமென்கை. (18)

19 அததை விசதீகரிககிறா • ஐசவாய ' இதயாதியாலே.

மு 19 ஐசவாய கைவல்ய பகவல்லாபங்களே ஆசைபபட்டவர்களுக்கு அவற்றைக் கொடுககும்.

வயா — அதாவது – * ஐஹலௌகிக மைசவாயம ஸவாக்காதயம பாரலௌகிகம, கைவலயம பகவநதஞச மநதரோயம் ஸாதயிஷயதி * எனகிறபடியே ஐஹிகமாயும பார லௌகிகமாயுமிருககும ஐச்வாயததையும் ஆதமபராபதி ரூபமான கைவலயததையும் பரம புருஷாாத்தமான பகவல லாபததையும ஆசைபபட்ட அதிகாரிகளுககு ஜபஹோமாதிகளாலே ஸவயம ஸாதநமாய நினறு, அவவோ புருஷாாததஙகளைக கொடுக்கு மெனகை (19)

20 இனி காமாதயுபாய ஸஹகாரிதவரூபமான இதன வைபவததை அருளிச செயகிறா ' காமஜஞாந ' இதயாதியாலே

மூ 20 காமஜ்ஞாநபக்திகளிலே இழிந்தவாகளுக்கு விரோதியைப் போக்கி அவற்றைத தலைக்கட்டிக் கொடுக்கும்.

வ்யா — அதாவது-காமயோகததில இழிநதவாகளுககு ஜபஹோமாதிகளாலே தன்னை ஸஹாயமாகக கொளளுமளவில, காமயோகாரமப விரோதியான பாபத்தைப போககி அநதக காமததினுடைய அவிச்சேதாபாதகமாயக கொணடு அததைத தலைககட்டிககொடுககும, பரத மததிலே, ஜஞாந யோகததிலே இழிநதவாகளுககுத தனனை ஸஹாயமாகக கொளளுமளவில, கர்மஸாதயமான ஜஞாநாரம்ப விரோதி பாபநிவருததியைபபணணி அநத ஜ்ஞாநததுககு நாடோறும அதிசயத்தைப பண்ணுநினறுகொணடு, அத்தைத் தலைக் கட்டிககொடுககும். பக்தியோகத்திலே இழிந்தவாகளுககுத தனனை ஸஹாயமாகக் கொள்ளுமளவில், பக்தியோகா ரம்ப விரோதியான பாபத்தைப போககி பகதிவிவருததி ஹேதுவாயககொண்டு அத்தைத தலைககட்டிக்கொடுககுமென்கை ... (20)

21. இஙஙனனறிககே, பரபநநாககு இது செயயும உபகார வைபவததை அருளிச் செயகிறா ' பரபததியிலே ' என்று தொடஙகி

மூ. 21. ப்ரபததியிலே இழிந்தவாகளுககு ஸ்வருப ஜ்ஞாநததைப் பிறப்பித்துக் காலக்ஷேபததுக்கும் போகத்துக்கும் ஹேதுவாயிருக்கும்.

வயா — அதாவது – கீழசசொனனவைபோலே துசசகமுமாய ஸவரூபவிருததமுமாய இருக்கையனறிககே ஸுசகமுமாய ஸவரூபாநுரூபமுமான பரபததயுபாயததிலே இழிநதவாக ளுககு, ததநுரூபமான பகவதபாரதநதாயரூப ஸவரூபஜஞாநததை விசதமாகப பிறபபிதது ஆததாநுஸநதாநாதிகளாலே போதுபோககுகைககும ஹேதுவாய, " எனக்கென்றும் தேனும்பாலுமமுதுமாய திருமாலதிருநாமம " எனகிறபடியே பரதிபாதயவஸ்துவைபபோலே ஸ்வயம போகயமாயிருககையாலே போகததுககும் ஹேதுவாயிருககுமென்கை. (21)

22. இனி ஜஞாதவய ஸகலாாதத பரதிபாதகதவமாகிற இதன வைபவததை அருளிச செயகிறா ' மறறெலலாம் பேசிலும ' எனறு தொடஙகி.

மூ. 22. " மற்றெல்லாம் பேசிலும் " என்கிறபடியே அறியவேண்டும் அாத்தமெல்லாம் இதுக்குள்ளே உண்டு.

வயா — அதாவது – “ நின திருவெடடெழுததுங கறறு—மறறெலலாம பேசிலும் ” எனகிறபடியே, ஆதமோஜஜீவநததுககு உடலாக அறியவேணடும அாததவிசேஷஙகளெல லாம் இமமநதரததுககுளளே உணடெனகை (22)

23 ‘ அறியவேணடும அாததமெலலாம ஆகிறது எது ? ’’ எனனும ஆகாஙகைஷயிலே அருளிசசெயகிறா ‘ அதாவது அஞசாததம ’ எனறு.

மூ 23 அதாவது – அஞ்சாததம

வயா — ஸவஸவரூப பரஸவரூப புருஷாாததஸவரூப உபாயஸவரூப விரோதிஸவ ரூபஙகளாகிற அாததபஞசகமும எனறபடி *பராபயஸய பரஹமணோ ரூபம பராபதுச்ச பரதயகாதமந , பராபதயுபாயம பலம பராபதேஸ ததா பராபதிவிரோதிச, வதநதி ஸகலா வேதாஸ ஸேதிஹாஸபுராணகா , முநயசச மஹாதமாநோ வேதவேதாாததவேதிந * எனகிற படியே, ஸகல வேதசாஸதரஙகளும பரதிபாதிபபது இவவாதத பஞசகததையுமாகையாலே ’ ததஸஙகரஹமான இமமநதரததுககும பரதிபாதயம இதுவேயிறே இமமநதரநதான பரண வததாலே பரதயகாதம ஸவரூபததையும, நமஸஸாலே விரோதயுபாய ஸவரூபஙகளையும், நாராயணபதததாலே பரஸவரூபததையும, அதில சதுாததியாலே பலஸவரூபததையும பரதி பாதிககக கடவதாயிறே இருபபது (23)

24 இமமநதராாதத வைபவததை அருளிசசெயகிறா மேல ‘ பூாவாசாாயாகள ’ எனறு தொடஙகி

மூ 24 பூாவாசாாயாகள இதில அாததம அறிவதறகு முனபு, தஙகளைப பிறநதாாக ளாக நினைததிராாகள , இதில அாததஜஞானம் பிறந்த பின்பு, “ பிறநதபின மறநதிலேன ” என்கிறபடியே இததையொழிய வேறொனறுல காலக்ஷேபம பணணியறியாாகள.

வயா — அதாவது - நாதயாமுந யதிவராதிகளான நம பூாவாசாாயாகள, ‘ அனறு நான பிறநதிலேன ’’ எனகிறபடியே இமமநதரததில அாததமறிவதறகு முனபு தஙகளைப பிறநதாாகளாக நினைததிராாகள , இதில அாததஜஞாநம தஙகளுககுணடான பினபு ‘ பிறநதபின மறநதிலேன ’ எனறு ஆழவாா திவயஸூகதியில சொலலுகிறபடியே இமமநத ராாததததையொழிய மறறொனறுல காலக்ஷேபம பணணியறியாாகளெனகை வேதசாஸத ரஙகள, ஆழவாா அருளிச செயலகள இவறறுல போதுபோககும போதும இமமநதராாத ததததை உடகொணடே அநுஸநதிககையாலே, (இததையொழிய வேறொனறுல காலக்ஷேபம பணணியறியாாகள) எனனத தடடிலலை (24)

25 வாசககசகதி ஸாவததையும ஸாகிததுக கொடுககவறறுயிருகக, இதினுடைய வாசயத திலே இவாகள ஊனறுகைககு ஹேதுவேதெனன அருளிசசெயகிறா, ‘ வாசகததிறகாடடில ’ எனறு தொடஙகி

மூ 25 வாசகததிறகாட்டில வாசயததிலே ஊன்றுகைககடி, ஈசவரனே உபாயோபேயமெனறு நினைததிருக்கை

வயா — அதாவது – ஸாவபலததுககும ஸவயம ஸாதநமாயும, ஸாதநாநதரஙகளுக் கும ஸஹகாரியாய நினறு தலைககட்டிக கொடுததும போருகிற இதினுடைய வாசகசக்திதானே அமைநதிருககசசெயதே, அதிலுஙகாடடில கீழசசொனனபடியே, இமமநதரததினுடைய வாச யததிலே பூாவாசாாயாகள ஊனறுகைககடி, உபேயாநதரபராாய இததை ஸாதநமாகக

கொண்டு ஸாதித்தல, உபாயாந்தரபரராய இத்தை ஸஹகாரியாகக கொள்ளுதல் செய்யுமவா களைபபோலன்றிக்கே, உபாயோபேயங்களிரண்டும ஈசவரனே யென்று பரதிபத்திபண்ணி யிருக்கையென்றபடி.

ஆக, " திருமந்த்ரத்தினுடைய சீர்மைக்குப் போரும்படி " என்று தொடங்கி இவ்வளவும —வாயவந்தபடி அநுஸந்திக்கவொண்ணாதபடியான இதனுடைய கௌரவத்தையும், ஈசவரன் தானே சிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று வெளியிட்டருளுகையால வந்த ஏற்றத்தையும், ஸகலசாஸ்த்ரங்களிலும் ஸகலமந்த்ரங்களிலும வாசயந்தனனிலுங்காட்டில் இதுக்கு உண்டான பெருமையையும், அக்ரமமாகச சொல்லிலும் தனகாரயம செய்யும ஆதிக்யத்தையும், அபேக்ஷித ஸகலபலப்ரதத்வரூப மாஹாத்ம்யத்தையும், காமாத்யுபாய ஸஹகாரித்வரூபமான உத்காஷத்தையும ஜ்ஞாதவ்ய ஸகலார்த்த ப்ரதிபாதகத்வயாவந்த மாஹாத்ம்யத்தையும், ஏதத்ப்ரதிபாத்ய அர்த்தகௌரவ விசேஷத்தையும் அருளிச்செய்கையாலே, இம்மந்த்ரத்தினுடைய வைபவத்தை எல்லாரும் அறியுமபடி தாசிப்பித்தருளினாராயிற்று (25)

26. இனிமேல் இமமந்த்ரத்துக்கு வாக்யார்த்தம் இரண்டுபடியாக அருளிச் செய்கிறா ' இதுதன்னில் ' என்று தொடங்கி.

மூ. 26. இதுதன்னில் சொல்லுகிற அர்த்தம் – ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமும்; ஸ்வரூபமும் உபாயமும் பலமுமென்னவுமாம்.

வ்யா — அதாவது-இமமந்த்ரந்தனனில சொல்லுகிற அர்த்தம்-இவவாத்மாவினுடையநு சேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்களாகிற ஸ்வரூபமும, அந்த ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமாயிருந்துள்ள கைங்கர்யமாகிற ப்ராப்யமுமாம. அன்றிக்கே, சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபமும, அந்த ஸ்வரூபா ரூபமான உபாயமும, உபாயலப்யமான பலமும் என்று சொல்லவுமாமென்கை. இதில ப்ரதம யோஜனையில் ப்ரணவ நமஸ்ஸுக்களாலே ஸ்வரூபமும, நாராயணபதத்தாலே ப்ராப்யமும சொல்லுகிறது அநந்தரயோஜனையில ப்ரணவத்தாலே சேஷத்வமும, நமஸ்ஸாலே உபாயமும, நாராயணபதத்தாலே பலமும சொல்லுகிறது (26)

27 ' பலவேஷந்தானிருக்கும்படி எங்ஙனே ? ' என்ன, அருளிச செய்கிறா ' பலமிருக் கும்படி ' என்று தொடங்கி

மூ. 27. பலமிருக்கும்படி ப்ரமேயசேகரத்திலும ஆர்ச்சிராதிகதியிலும் சொன்னோம்.

வ்யா :— அதாவது – இவவாத்மாவுக்கு ப்ராப்யமான பலந்தான ஆர்சசிராதிமார்க்கத் தாலே பரமபதத்திலேபோய் பரிபூர்ண பகவதநுபவத்தைப் பண்ணி, அவவநுபவஜநித ப்ரீதி ப்ரேரிதனாய்க்கொண்டு பண்ணும அசேஷசேஷவருத்தியாகையாலே, அதிருக்கும்படியை ஸங்க்ரஹேண ப்ரமேய சேகரமாகிற ப்ரபந்தத்திலும விஸ்தரேண ஆர்சசிராதிகதியாகிற ப்ரபந்தத்திலும விசதமாகச சொன்னோம, அவற்றிலே கண்டுகொள்வதென்கை (27)

28. இனி இமமந்த்ரத்துக்கு ப்ரதிபதம அர்த்தம அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம பற்றி, ப்ரதமம இதினுடைய அக்ஷரஸங்க்யையையும பதஸங்க்யையையும அருளிச்செய்கிறா ' இதுதான ' என்று தொடங்கி.

மூ. 28. இதுதான் எட்டுத் திருவக்ஷரமாய மூன்று பதமாயிருக்கும்.

வ்யா — அதாவது – இமமந்த்ரந்தான *ஓமித்யேகாக்ஷரம, நம இதி த்வே அக்ஷரே; நாராயணாயேதி பஞ்சாக்ஷராணி, இத்யஷ்டாக்ஷரஞ் சந்தஸா காயத்ரீசேதி *, *ஓமித்யக்ரே வ்யாஹரேத, நம இதி பச்சாத. நாராயணாயேத்யுபரிஷ்டாத * என்கிறபடியே எட்டுத்திரு

வக்ஷரமாய, மூன்று பதமாயிருக்குமென்கை இதனுடைய அஷ்டாக்ஷரத்வம் சொல்லுகிற விடத்திலே, * ஓமித்யேகாக்ஷரம் * என்று ப்ரணவத்தை ஓரக்ஷரமாகவும் * நம இதி த்வே அக்ஷரே * என்று நமஸ்ஸை இரண்டக்ஷரமாகவும் *நாராயணாயேதி பஞ்சாக்ஷராணி * என்று நாராயண பதத்தை அஞ்சக்ஷரமாகவும் ச்ருதி சொல்லுகையாலே, ஸமஸ்தபதமான நாராயண பதத்தில நாரபதத்தைப் பிரித்து ஷடக்ஷரமாக்கி, ப்ரணவத்தை யொழிய அஷ்டாக்ஷரத்வம் சொல்லுமவர்களுடைய பக்ஷம் அவைதிகமாகையாலே அநாதரணீயமாகக்கடவது. (28)

29 'இதில் பதத்ரயமும் எவ்வர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது?' என்னும் ஆகாங்க்ஷை யிலே, 'மூன்று பதமும் மூன்றர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது' என்கிறார்

மூ 29 மூன்று பதமும் மூன்று அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது

30 அவ்வர்த்தங்கள் தம்மை விசதமாக அருளிச்செய்கிறார் 'அதாவது - சேஷத்வமும், பாரதந்த்ர்யமும், கைங்கர்யமும்' என்று

மூ. 30 அதாவது - சேஷத்வமும், பாரதந்த்ர்யமும், கைங்கர்யமும்

வ்யா — 'ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமும்' என்று முதற்சொன்ன வாக்யார்த்தம் இத்தை நினைத்திறே .. (30)

31 'இப்பதத்ரயத்திலும் ப்ரதமபதந்தான் எது?' என்ன 'இதில் முதல்பதம் ப்ரணவம்' என்கிறார்

மூ 31 இதில் முதற்பதம் ப்ரணவம்

வ்யா — * ஓமித்யக்ரே வ்யாஹரேத் * என்றிறே ச்ருதி சொல்லிற்று ஸ்ம்ருதியும் * ப்ரணவாத்யம் நமோமத்யம் நாராயண பதாந்திமம், மந்த்ரமஷ்டாக்ஷரம் வித்யாத் ஸர்வ ஸித்திகரம் நருணாம் * என்றதிறே (31)

32 இனி, ப்ரணவத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக, இதனுடைய அக்ஷரத்ரயாத்ம கதையை அருளிச்செய்கிறார், 'இது அ என்றும், உ என்றும், ம என்றும் மூன்று திரு வக்ஷரம்' என்று

மூ 32. இது 'அ' என்றும் 'உ' என்றும் 'ம' என்றும் மூன்று திருவக்ஷரம்

வ்யா — இப்ரணவந்தான், அஸம்ஹிதாகாரத்தாலே மூன்றக்ஷரமாய், மூன்று பதமாய், மூன்றர்த்த ப்ரகாசகமாய், ஸம்ஹிதாகாரத்தாலே ஏகாக்ஷரமாய், ஏகபதமாய், ஏகார்த்த ப்ரகாசகமாயிறே இருப்பது (32)

33 இந்த அக்ஷரத்ரயத்தினுடையவும் உத்பத்தி க்ரமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச் செய்கிறார் 'மூன்று தாழியிலே' என்று தொடங்கி

மூ 33 மூன்று தாழியிலே தயிரை நிறைத்துக் கடைந்து வெண்ணெய் திரட்டினாற் போலே மூன்று வேதத்திலும் மூன்று அக்ஷரத்தையும் எடுத்தது

வ்யா — * பூரிதி ருக்வேதாதஜாயத, புவ இதி யஜுர்வேதாத், ஸுவரிதி ஸாமவேதாத், தாநி சுக்ராணி யப்யதபத், தேப்யோபிதப்தேப்யஸ் த்ரயோ வர்ணா அஜாயந்த, அகார உகார

மகார இதி தாநேகதா ஸமபரத ததேதேதோமிதி * எனறும, * அகாரஞ சாபயுகாரஞச மகாரஞச பரஜாபதி, வேததரயாநநிரபருஹத பூரபபுவஸ ஸவரிதீதிச * எனறு சருதி ஸமருதிகளிற சொலலுகிறபடியே ருகயஜுஸ்ஸாமருபமான வேததரயததில நினறும, "பூ புவ ஸுவ." எனகிற வயாஹருதிதரயததையும தோறறுவிதது அநத வயாஹநதி தரயததையும பொனனோட வைககுமாபோலே தன ஸஙகலபத்தாலே ஓடவைதது அவறறில நினறும அகார உகார மகாரஙகளாகிற அக்ஷரஙகள மூனறும, அடைவே தோனறுமபடிபணணி, இபபடி ஸாவேசவரன ஸமுததரிததபடியைத திருவுளளமபறறி, பாதாதரயகதமான தயிரைத தனித தனியே கடைநது, ததஸாரமான வெணணெயை வாஙகித திரடடிஞறபோலே, (மூனறு வேததிலும மூனறக்ஷரததையும எடுதததது) எனகிறார (33)

34 இததால பலிததததை அருளிசசெயகிறார 'ஆகையால் இது ஸகலவேதஸாரம' என்று.

மூ 34 ஆகையால இது ஸகல வேதஸாரம்

வயா :— அதாவது – அக்ஷரதரயமும ஓரோ வேததிதனுடைய ஸாரமாக ஸமுததருதமாகையாலே இவவக்ஷரதரயாதமகமான பரணவம ஸகல வேத ஸாரம எனறபடி

ஆக, "இதுதனனிற சொலலுகிற அரநதம" எனறு தொடஙகி இவவளவும-இமமநதரததினுடைய வாகயாரததததையும, அக்ஷர ஸஙகயையையும, பதஸஙகயையையும, பததரயமும ஆததரய பரதிபாதகமெனனுமததையும, அதில பரதமபதம இன்னதெனனுமததையும, அதுதான அக்ஷரதரயாதமகமாய இருககுமெனனு மததையும, அவவக்ஷரதரயமும வேததரயஸாரமாக உதபநநமாகையாலே ததஸமுதாயமான பரணவம ஸகல வேதஸாரமெனனுமததையும அருளிசசெயதாராயிறறு (34)

35 இனி, இவவக்ஷரதரயததுககும அடைவே அரததம அருளிச செயவதாகத திருவுளளமபறறி, பரதமம அகாரார்ததததை அருளிச செயகிறார 'இதில அகாரம' எனறு தொடஙகி.

மூ 35 இதில அகாரம - ஸகல சப்தததுககும் காரணமாய நாராயணபதததுக்கு ஸஙகராஹமாயிருக்கையாலே, ஸகல ஜகதததுககும் காரணமாய ஸாவ ரக்ஷகனன எம்பெருமானைச சொலலுகிறது.

வயா — அதாவது – இவவக்ஷரதரயததிலும வைததுககொண்டு பரதமாக்ஷரமான அகாரம * நாம ரூபஞச பூதாநாம கருதயாநாஞச பரபஞசனம - வேதசப்தேபய ஏவாதௌ தேவாதீநாம சகாரஸ * எனகிறபடியே லௌகிக ஸகல சபதஙகளுககும வேதம காரணமாய, * ப்ரணவாதயாஸ ததா வேதா * * ஓஙகாரபரபவா வேதா * இதயாதிகளிற சொல்லுகிற படியே அநத வேதஙகளுககும பரணவம காரணமாய, * தஸய பரகருதிலீநஸ்ய * எனகிற படியே அநத பரணவம தனககுததான காரணமாயிருககையாலே * அகாரோவை ஸாவாவாக * * ஸமஸத சபதமூலதவா தகாரஸய ஸவபாவத: * எனகிறபடியே ஸகல சபததுக்கு காரணமாய, ஸாவேசவரன ஸமஸ்த வஸதுசரீரதயா ஸாவ ரக்ஷகனுயிருககுமபடியை பரதிபாதிககிற நாராயணபதததுககு ஸஙகராஹமாயிருககையாலே *யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயநதே, யேந ஜாதாநி ஜீவநதி * * ஸஏவ ஸருஜயஸ ஸ ச ஸாககாததா ஸ ஏவ பாதயததி ச பாலயதே ச * இதயாதிகளிற சொல்லுகிறபடியே எல்லா ஜகததுககும காரணமாய் எல்லாக

கும ரக்ஷகனுயிருக்கும் எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறதெனகை இத்தால, இவ்வக்ஷரத்தில் ப்ரக்ருத்யர்த்தமான காரணத்வமும், தாதவர்த்தமான ரக்ஷகத்வமும் சொல்லிற்றாயிற்று. இவ்வகாரத்துக்கு நாராயணபத ஸங்கரஹதயா ரக்ஷகவாசித்வம் சொல்லும்போதும், தாது ஸித்த வேஷத்தை அவலம்பித்தே சொல்லவேணுமிறே (35)

36 'ரக்ஷிக்கையாவதுதான் ஏது' என்னும் ஆகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் 'ரக்ஷிக்கையாவது' என்று தொடங்கி

மூ 36 ரக்ஷிக்கையாவது விரோதியைப் போக்குகையும் அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கையும்

வ்யா — அதாவது – ரக்ஷகத்வந்தான் அநிஷ்டநிவர்த்தகத்வ இஷ்டப்ராபகத்வ ரூபேண த்விவிதமாகையாலே, ஈச்வரன் சேதநரை ரக்ஷிக்கையாவது - அவர்களுக்கு துக்காவஹமான விரோதியைப் போக்குகையும் ஸுகாவஹமான அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கையும் என்கை (36)

37 'இவர்களுக்கு இவன் போக்கும் விரோதி ஏது? கொடுக்கும் அபேக்ஷிதம் எது?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'இவையிரண்டும் சேதநர் நின்ற நின்ற அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும்' என்று

மூ 37 இவையிரண்டும் சேதநர் நின்ற நின்ற அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும்.

வ்யா :— சேதநர் நின்ற நின்ற அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும் என்றது தத்தததிகாரானுகுணமாயிருக்குமென்றபடி (37)

38 இதுதன்னை வ்யக்தமாக அருளிச்செய்கிறார் மேல 'ஸம்ஸாரிகளுக்கு' இத்யாதி

மூ. 38 ஸம்ஸாரிகளுக்கு விரோதி சத்ருபீடாதிகள், அபேக்ஷிதம் அந்நபானாதிகள்;
முமுக்ஷுக்களுக்கு விரோதி ஸம்ஸார ஸம்பந்தம், அபேக்ஷிதம் பரமபதப்ராப்தி,
முக்தர்க்கும் நித்யர்க்கும் விரோதி கைங்கர்ய ஹாநி,
அபேக்ஷிதம் கைங்கர்ய வ்ருத்தி.

வ்யா — அதாவது – தேஹாத்மாபிமானாதிகளும் சப்தாதி விஷயானுபவமுமே யாத்ரையாயிருக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கு நிவர்த்யமான விரோதி சத்ருக்களால் வரும் நலிவு தொடக்கமானவை, ப்ராப்யமான அபேக்ஷிதம் சோறு தண்ணீர் முதலானவையென்கை 'சத்ருபீடாதிகள்' என்கிற விடத்தில் 'ஆதி' சப்தத்தாலே ஆதிவ்யாதி முதலானவற்றால் வரும் பீடைகளைச் சொல்லுகிறது 'அந்நபானாதிகள்' என்கிறவிடத்தில் 'ஆதி' சப்தத்தாலே ஸ்ரக் வஸ்த்ர ஆபரண அங்கராக அங்கநாலிங்கநாதிகளைச் சொல்லுகிறது

'முமுக்ஷுக்களுக்கு' இத்யாதி அதாவது — ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதித்துப் பரமபதத்திலே போக ஆசைப்படாநிற்கும் முமுக்ஷுக்களுக்கு நிவர்த்யமான விரோதி *பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்புமாய்க்கொண்டு இவ்விபூதியிலேயிருக்கையாகிற ஸம்ஸார ஸம்பந்தம், ப்ராப்யமான அபேக்ஷிதம் பகவதநுபவாதிகளுக்கு அநுகூலமான பரமபதத்தை ப்ராபிக்கையென்கை

'முக்தர்க்கும்' இத்யாதி அதாவது, நிவ்ருத்த ஸம்ஸாரராயும், அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தராயும், பகவதநுபவ ஜநித ப்ரீதிகாரித கைங்கர்யபரராயுமிருக்கும் முக்தர்க்கும் நித்யர்க்

கும் விரோதி, வகுதத சேஷியான ஸாவேசவரன திருவடிகளிலே ஸவருபாநுருபமாகபபணணிக கொணடு போரும கைஙகாயத்துககுவரும் விசசேதம், அபேக்ஷிதம உததரோததரம அடிமை செயது செல்லுகையாகிற கைங்காய வருததியெனகை

ஆக இபபடி அதிகாராநுகுணம விரோதியைபபோக்கி அபேக்ஷிததததைக கொடுககை யால ஈச்வரனே ஸாவரக்ஷகனென்னுமிடம் சொல்லிற்றுயிறறு (38)

39. 'இபபடி ஈசவரனேயோ பினனையெல்லாரையும் ரக்ஷிககிறவன, லோகததிலே மாதா பித்ரு பரபருதி தேவதாநதரபாயந்தமாக ரக்ஷகராய்ப போருகிறவாகள பலருமிலலையோ' என்ன அருளிசசெயகிறுா 'ஈசவரனை யொழிநதவாகள ரக்ஷகரல்லரெனனுமிடம பரபநநபரிதராணததிலே சொனனோம' என்று

மூ. 39. 'ஈச்வரனையொழிந்தவர்கள் ரக்ஷகரல்லர்' என்னுமிடம ப்ரபந்நபரித்ராணத்திலே சொன்னேம்.

வ்யா:— அதாவது - நிருபாதிக பந்துவாய், ஸாவகாலமும கைவிடாதே நோககிக கொண்டு போரும ஸாவேச்வரனை யொழிநத ஔபாதிக பநதுககளான மாதாபிதராதிகளும, அர்வாசீநரான தேவதாநதரங்களும ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம ஸஹேதுகமாக பரபநந பரித்ராண மென்கிற பரபந்தத்திலே சொனனோம; அதிலே கணடுகொளவதெனகை (39)

40 அநநதரம, அாதநபலததாலே இப்பதத்தில் அநுஸநதிககபபடும சரிய.பதிதவததை அருளிச செயகிறுா 'ரக்ஷிககும்போது' எனறு தொடஙகி.

மூ. 40. ரக்ஷிககும்போது பிராட்டி ஸந்நிதி வேண்டுகையாலே இதிலே, ஸ்ரீஸம்பந்தமும் அநுஸந்தேயம்

வ்யா:— அதாவது — * லக்ஷ்மயா ஸஹ ஹ்ருஷீகேசோ தேவயா காருணயருபயா — ரக்ஷகஸ் ஸாவஸித்தாநதே வேதாநதேபி ச கீயதே * எனகிறபடியே ரக்ஷகனன ஈசவரன சேதநரை ரக்ஷிககும தசையில் இவாகளுடைய அபராதங்களைக கணடாதல், தன ஸவாதந்த்ரயததாலேயாதல் உபேக்ஷியாமற் செயகைக்கு உறுபபான கருபையை ஜநிபபிககும புருஷகாரபூதையான பிராடடியின ஸநநிதி அவச்யாபேக்ஷித மாகையாலே, ரக்ஷகனன அவனைச சொலலுகிற இவவகாரததிலே அவனுடைய லக்ஷ்மீஸமபநதமும அநுஸநதேயமெனகை 'லக்ஷ்மீ' எனனுதே 'ஸ்ரீ' எனறது * ச்ரயத இதிஸ்ரீ: * எனகிறபடியே அவனை நிதயஸேவை பண்ணுகையாலே அவனோடு இவளுககு உணடான அவிநாபாவமும, * ஸ்ரீயத இதிஸ்ரீ: * எனகிறபடியே சேதநருககு இவள் நிதயஸேவயையாயிருககுமெனனுமதுவும தோறறுகைககாக (40)

41 இன்னமும் இவ்வகாரததில ஈசவரனுடைய லக்ஷ்மீஸமபநதம் நியமேந தோறறுமென்னுமததை ஆபதவசநத்தாலே தாசிபபிககிறுா 'அதர' இத்யாதியால்

மூ. 41. அத்ர பகவதஸேநாபதிமிச்ரர் வாக்யம்:— அவன் மாாபுவிட்டுப் பிரியில் இவ்வக்ஷரம் விட்டுபபிரிவது

வ்யா:— அதாவது — இவ்விடததில ஜ்ஞாநாதிகரான ஸ்ரீ ஸேநாபதிஜீயா அருளிச செயயும வாாததை:- "அகலகில்லேனிறையும்" என்று அவன திருமாாபிலே நிதயவாஸம பண்ணும் இவள, அமமாாபைவிடடுப பிரியிலாயிற்று, அவனுககு பரதிபாதகமான இவவக்ஷரத்தைவிட்டுப பிரிவதெனறு" என்கை. 'என்று' என்கிற இததனையுங கூடடிககொளளக கடவது ... ... (41)

இத்தால், அவன் திருமார்பில் ஸம்பந்தம் இவளுக்கு நித்யமாகையாலே அவன் தோற்று மிடத்திலே இவளும் தோற்றுகை நிச்சிதமாகையாலே, அவன் திருமார்பில் அந்வயத்தோ பாதி அவனுக்கு வாசகமான அகாரத்தில் அந்வயமும் இவளுக்கு நித்யமென்றதாயிற்று (41)

42 இன்னமும் இவ்வர்த்தத்தை ஸ்திரீகரிக்கைக்காக ஈச்வர சேதந வாசகங்களான அகாரமகாரங்களிரண்டிலும் இவளுக்கு உண்டான அநவரதாந்வயத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் ‘ பாத்தாவினுடைய ’ என்று தொடங்கி

மூ 42 பாத்தாவினுடைய படுக்கையையும் ப்ரஜையினுடைய தொட்டிலையும் விடாதே யிருக்கும் மாதாவைப்போலே ப்ரதம சரமபதங்களை விடாதேயிருக்குமிருப்பு.

வ்யா :— அதாவது, சேஷபூதையான தன் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரும்படி அவனை ரஸிப்பிக்கைக்காக பாத்தாவினுடைய படுக்கையையும் விடாதே, ரக்ஷகையான தன் ஸ்வரூபத்துக்குப் போரும்படி தத்ரக்ஷணம் பண்ணுகைக்காக ப்ரஜையினுடைய தொட்டிலையும் விடாதே இருக்கும் மாதாவானவளைப்போலே, இவளும் பாத்ருபூதனான ஈச்வரனுக்கு ப்ரதிபாதகமாயிருந்துள்ள ப்ரதமபதமான அகாரத்தையும் ப்ரஜாபூதரான சேதநர்க்கு ப்ரதிபாதகமாயிருந்துள்ள சரமபதமான மகாரத்தையும் தத்தத்விஷயத்தில் தனக்கு உண்டான ஸம்பந்தத்துக்கு ஈடாக ரஸிப்பிக்கை ரக்ஷிக்கையாகிற இவற்றைப்பற்ற, விடாதேயிருக்குமிருப்பு என்கை (42)

43 கீழ்ச்சொன்ன த்ருஷ்டாந்தத்தை ஒருவிசேஷ நிஷ்டமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் ‘ ஸ்ரீ நந்தகோபரையும் க்ருஷ்ணனையும் விடாத ’ என்று தொடங்கி

மூ 43 ஸ்ரீநந்தகோபரையும் க்ருஷ்ணனையும் விடாத யசோதைப் பிராட்டியைப்போலே

வ்யா :— அதாவது, பார்யையான தன் ஸ்வரூபாநுகுணமாக ரஸிப்பிக்கைக்காக பாத்தாவான ஸ்ரீ நந்தகோபரையும் விடாதே, மாதாவான தன் ஸ்வரூபாநுகுணமாக ரக்ஷிக்கைக்காகப் புத்ரனான க்ருஷ்ணனையும் விடாதே “ அம்பரமே ” என்கிற பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே மத்யேவர்த்திக்கும் யசோதைப்பிராட்டியைப்போலே ப்ரதம சரமபத வாச்யரான ஈச்வர சேதனர்களிருவரையும் விடாதே இவளும் வர்த்திக்கும்படி யென்கை (43)

44 ‘ ஈச்வரசேஷத்வமாத்ர மொழியப் பிராட்டிக்கும் சேஷமென்னுமிடம் இவ்வாசகத்தில் இன்றிக்கேயிருக்கச் செய்தேயும், இவளுக்கும் சேஷம் என்று நாம் கொள்ளுகிறபடி எங்ஙனே? ’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘ ஒருவன் ’ என்று தொடங்கி

மூ 44 ஒருவனடிமைகொள்ளும்போது க்ருஹிணிக்கென்றன்றே ஆவணவோலை யெழுதுவது ; ஆகிலும், பணிசெய்வது க்ருஹிணிக்கிறே அதுபோலே நாம் பிராட்டிக்கு அடிமையாயிருக்கும்படி

வ்யா — அதாவது, லோகத்திலே ஒருவன் தாஸதாஸிகள் முதலான ஓரடிமையைக் கொள்ளும்போது தனக்கென்றே எழுதிக்கொள்ளுமத்தொழிய, தன் க்ருஹிணிக்கென்றன்று விலையோலை எழுதிக்கொள்வது , ஆயிருக்கச் செய்தேயும், அடிமைத்தொழில் செய்வது க்ருஹிணிக்கிறே , அதுபோலே ஈச்வர சேஷம் என்னுமளவை இவ்வகாரம் சொல்லிற்றேயாகிலும் நாம் பிராட்டிக்கு அடிமையாயிருக்கும்படி என்கை (44)

45 கீழ்ச்சொன்ன ஹேதுக்களையெல்லாம் அநுவதித்துக்கொண்டு ஈச்வரனுக்கும் பிராட்டிக்கும் ஒருகாலும் ப்ருதக் ஸ்திதியில்லாமையை அருளிச்செய்கிறார் ‘ ஆகப் பிரிந்து நிலையில்லை ’ என்று

மூ. 45 ஆக, பிரிதது நிலையிலலை.

46 இநத பருதகஸதிதயபாவததுககு இரணடு தருஷடாநதமருளிச செயகிறார 'பரபையையும' எனறு தொடஙகி

மூ. 46 பரபையையும ப்ரபாவானையும, புஷபததையும மணததையும்போலே.

வயா :— அதாவது, பரபைககும பரபாவானுககும பருதகஸதிதி இலலாதாபபோலவும, புஷபததுககும பரிமளததுககும பருதகஸதிதி இலலாதாபபோலவு மெனகை * அநநயா ராகவேணஹம பாஸகரேண பரபா யதா * * அநநயா ஹி மயா ஸீதா பாஸகரேண பரபா யதா * எனறு பரபாபரபாவானகளைபபோலே இருவருககும பருதகஸதிதி இலலையெனனு மிடம இருவா வாககாலும சொலலபபடடதிறே, * பரஸநம புஷயநதீமபி பரிமலாததிம ஜிகதிஷு * எனகிறவிடததிலே ஈசவரனை புஷபஸதாநேயாகவும், பிராடடியைப பரிமளஸ தாநேயாகவும படடாருளிச செயகையாலே, புஷப பரிமளஙகளுககுபபோலே இருவாககும பருதகஸதிதி இலலையெனனுமிடம அாததாத ஸிததம (46)

47. இநத பருதகஸதிதயபாவததை அநுவதிததுககொணடு, இசசோததியே சேதநாககு உததேசயமாயத தலைககடடினபடியை அருளிசசெயகிறார 'ஆக இசசோததி உததேசயமாய விடடது' எனறு

மூ 47. ஆக, இசசோததி உததேச்யமாயவிட்டது

வயா :— 'இசசோததி உததேசயம' எனகையாலே, இவாகளைத தனிததனியே விருமபுகை உததேசயமனறு எனறபடி இருவரையும பிரிதது விருமபினால, ராவண சூாபபணகைகளுககுபபோலே அநாததமே பலிககுமததனை இருவரையும பறறினாலிறே, ஸ்ரீ விபீஷணாழவானைபபோலே வாழலாவது. ... (47)

48. இனிமேல, இதில விபகதயாததம அருளிசசெயவதாக பரதமம விபகதிதனனை நிரத தேசிககிறார 'இதிலே சதுாததியேறிக கழியும' எனறு.

மூ 48. இதிலே, சதுாததியேறிக் கழியும்

வயா — அதாவது — இவவகாரததிலே சதுாததியேறி * ஸுபாம ஸுலுக * இதயாதி ஸூதரததாலே லுபதமாயபபோமெனகை (48)

49 'விபகதயநதரமெலலாமகிடகக, இவவகாரததில சதுாததியேறினபடிதான எங ஙனே?' எனகிற சஙகையை அநுவதிககிறார 'சதுாததியேறினபடியென' எனனில' எனறு

மூ 49 'சதுாததியேறினபடியென ?' எனனில்,

50 அதுககு உததரம அருளிசசெயகிறார 'நாராயண பதததுககு ஸஙகரஹமாயிருககை யாலே எனறு

மூ 50 நாராயணபதததுக்கு ஸங்கரஹமாயிருக்கையாலே.

வயா — அதாவது—இவவகாரம, சதுாததயநதமான நாராயண பதததுககு ஸஙகரஹ மாகையாலே, இதிலும சதுாததி யேறிறறெனகை இஙஙன அனறாகில, இரணடுககும ஸஙகரஹவிவரணதவம ஸிததியாதிறே (50)

51 'இத்தாற்சொல்லுகிற ஆத்தமதான எது?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'இத்தால ஈச்வரனுக்கு சேஷமென்கிறது' என்று

மூ 51 இத்தால, ஈச்வரனுக்கு சேஷமென்கிறது.

வ்யா — அதாவது — இதுதான * தாதாத்தயே சதுர்த்தீ * ஆகையாலே இச்சதுர்த்தியால ஈச்வரனுக்கு சேஷமென்னுமிடம் சொல்லுகிறதென்கை (51)

52 *ஸாவம பரவசம துக்கம* *ஸேவா ச்வவ்ருத்தி * என்கிற லௌகிக ந்யாயத்தைக்கொண்டு சேஷத்வத்தை துககரூபமாக நினைத்திருக்குமவர்கள் பண்ணும பரசங்கத்தை அநுவதிக்கிறார் 'சேஷத்வம் துககரூபமாகவன்றோ நாட்டில காணகிறதென்னில' என்று

மூ 52 'சேஷத்வம துககரூபமாகவன்றோ நாட்டிற் காணகிறது' என்னில,

53 அதுக்கு உத்தரம அருளிச்செய்கிறார் 'அநத நியமமில்லை' என்று தொடங்கி

மூ 53. அந்த நியமம இல்லை; உகநத விஷயத்துக்கு சேஷமாயிருக்கும் இருப்பு ஸுகமாகக் காணகையாலே

வ்யா — அதாவது–நாடுதன்னிலே " பணிமின திருவருள " இத்யாதிப்படியே அபிமத விஷயத்துக்கு சேஷமாயிருக்குமிருப்பு ஸுகரூபமாகக் காணகையாலே சேஷத்வமாகில துககரூபமாயிருக்குமென்கிற நியமமில்லையென்கை (53)

54 'அபிமத விஷயத்தில சேஷத்வம ஸுகமாகிறது, அவவிஷயத்தில குணம அடியாக வநததாகையாலேயன்றோ' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'அகாரத்திலே' என்று தொடங்கி

மூ 54 அகாரத்திலே கல்யாண குணங்களைச சொல்லுகையாலே, இந்த சேஷத்வமும குணத்தாலே வநதது.

வ்யா — அதாவது—ஈச்வரனுடைய ரக்ஷகத்வப்ரதிபாதகமான அகாரத்திலே அநத ரக்ஷணோபயோகியான கல்யாண குணங்களைச சொல்லுகையாலே, ஈச்வர விஷயமான இநத சேஷத்வமும அநத குணங்களடியாக வநததென்கை ஆகையால, இதுவும ஸுகரூபமாயிருக்கக குறையில்லையென்று கருத்து. (54)

55 'ஆனால, ஔபாதிகமான இது ஸவரூபமன்றே?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸவரூபம' என்று

மூ 55 சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸவரூபம

வ்யா — அதாவது—உகநதவிஷயத்தில இதன ஸுகரூபத்வத்துக்கு குணகருத்தவத்தை ஹேதுவாகச சொல்லுகையாலே அநத குணகருத்த்வம இங்கும உண்டென்னுமிடத்துக்குச்சொன்ன இத்தனையொழிய, ஆத்த ஸத்தியை நிருபித்தால *ஸவத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம ஸவாமித்வம ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம * * ஆத்மதாஸ்யம ஹரேஸ ஸவாமயம ஸவபாவஞ்ச ஸ்தாஸமர * * தாஸபூதாஸ ஸவதஸ ஸாவே ஹயாத்மாந பரமாத்மந', நாநயதா லக்ஷணம தேஷாம பநதே மோக்ஷே ததைவ ச* இத்யாதிகளிலே இதத்தை ஆத்மாவுக்கு ஸவாபாவிகமாகச சொல்லுகையாலே சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸவரூபமென்கை

56. ‘ சேஷதவமேயென்று அவதரிபபானேன ’ ஜஞாநாநநத ஸவரூபமான ஆதமவஸது வுககு அலலாதபோதும ஸவருபம இலலேயோ ? ’ ’ என ன அருளிசசெயகிருா ‘ சேஷதவமிலலாத போது ஸவரூபமிலலே ’ என்று.

மூ. 56. சேஷதவமிலலாதபோது ஸ்வரூபமில்லே.

57 சேஷதவமில்லாதபோது ஆதமாபஹாரரூபமான ஸவாதநதாயபுததி நடககை யாலே ஸவரூபம் அழிநதுவிடும என னுமததை தாசிபபிககிருா மேலிரணடு வாகயததாலே ‘ ஆதமாபஹாரமாவது ’ எனறு தொடஙகி

மூ. 57. ஆதமாபஹாரமாவது ஸ்வதந்த்ரமென்கிற நினேவு ; ஸ்வதநத்ரமாம்போது இல்லேயாயவிடும்.

வ்யா.— அதாவது – * யோந்யதா ஸநதமாதமாநமந்யதா பரதிபதயதே, கிமதேந ந கருதம பாபம சோரேணுத்மாபஹாரிணு * எனறு ஸர்வபாப மூலமாகசசொனன ஆதமாப ஹாரமாவது தன ஸவருபம ஸவதநதரம எனகிற பரதிபததி, ஸவதநதரமாமளவில * அஸந நேவ * எனகிறபடியே ஸ்வரூபம இலலேயாயவிடும எனகை ஆகையால ‘ சேஷித்வமிலலாத போது ஸவரூபமிலலே ’ எனனததட டில்லே என்று கருதது

ஆக, பரகருதயாததமான ஈசவரனுடைய காரணதவமும, தாதவாததமான ரக்ஷகதவ மும, ஆததபலததால் வநத சரிய பதிதவமும், பரதயயஸிததமான சேதனசேஷதவ பரதி ஸம்பநதியான சேஷிதவமும ஆகிற அகாரார்த்ததததை அருளிசசெயதாராயிறறு (57)

58. அநந்தரம மதயமாக்ஷரமான உகாரததுக்கு அரததம அருளிசசெயவதாக உபகரமிக கிருா ‘ ஸதாநபரமாணததாலே உகாரம் அவதாரணுரத்தம் ’ என்று

மூ. 58. ஸ்தாநப்ரமாணத்தாலே உகாரம் அவதாரணுரத்தம்.

வ்யா ·— அதாவது – * ததேவ பூதம தது பவயமா இதம * என்றும, * ததேவாகநிஸ ததவாயுஸ தத ஸூரயஸதது சநதரமா : * எனறும இதயாதிகளிலே ஏவகாரஸதாநததிலே உகாரததை பரயோகிககக காண்கையாலே, ஸதாந பரமாணததாலே உகாரம அவதார ணததை அரததமாக உடைததாயிருககுமெனகை (58)

59 ‘ அவதாரணததுக்கு அரததம் அயோகவயவசசேதமாதல் அநயயோகவயவசசேத மாதல் ஆகையாலே, இவவவதாரணததாற சொலலுகிறது எது ? ’ என ன, அருளிசசெயகிருா ‘ இததால பிறாககு சேஷமனறெனகிறது ’ எனறு

மூ. 59. இததால, பிறாக்கு சேஷமனறு என்கிறது.

வயா — அதாவது – அவதாரண வாசகமான இவவுகாரததால கீழ ஈசவர சேஷமாகச சொனன இவவாதமவஸது, அநயாககு சேஷமனறு எனனுமிடததைச் சொலலுகிறதெனகை. சதுாததியாலே ஈசவரசேஷதவம பரதிபாதிதமாகசசெயதே, அநயசேஷதவம பரஸதுதமாமோ? எனனில, லோகததிலே ஒருவனுககு சேஷமான கருஹக்ஷேதர புதர தாஸாதிகள, வேறேயுஞ சிலாக்கு சேஷமாயிருககக காண்கையாலே, அபபடிபபட்ட அநயசேஷதவம இநத ஸதலத திலும உணடோ ? எனறு ஒரு சஙகை உதிககுமிறே, ஆகையாலே தாதருசமான அநய சேஷதவம இஙகிலலே எனனுமிடததை பரதிபாதிககிறது உகாரம. (59)

60 அஙஙனன்றிக்கே, இவவுகாரததாலே லக்ஷ்மீசேஷதவம சொல்லுகிறது எனபாரும உணடெனகிருா ‘ பெரியபிராட்டியாாககு சேஷமென்கிறது என்றுஞ சொலலுவாகள ’ என்று·

மூ 60 பெரியபிராட்டியார்க்கு சேஷமென்கிறதென்றுஞ் சொல்லுவார்கள்

வ்யா :—அதாவது—* அகாரச் சித்ஸ்வரூபஸ்ய விஷ்ணோர் வாசக இஷ்யதே, உகாரச் சித்ஸ்வரூபாயாச் ச்ரியோ வாசீ ததா வித்து மகாரஸ்து தயோர் தாஸ இதி ப்ரணவலக்ஷணம் * என்றும் * அகாரேணோச்யதே விஷ்ணுஸ் ஸர்வலோகேச்வரோ ஹரி - உத்த்ருதா விஷ்ணுநா லக்ஷ்மீருகாரேணோச்யதே ஸதா - மகாரஸ்து தயோர்விப்ர ஸ்ரீ நாராயணயோஸ் ஸதா - ஆத்மந்ச் சேஷ பூதஸ்ய வாசக ச்ருதி சோதித * என்றுமித்யாதிகளாலே பகவச்சாஸ்த்ரத்திலே அகாரத்தை பகவத்வாசகமாகவும், உகாரத்தை லக்ஷ்மீவாசகமாகவும், மகாரத்தை தத்துபய சேஷபூத ஜீவவாசகமாகவுஞ் சொல்லுகையாலே, உகாரத்தை அவதாரணவாசகமாகக் கொள்ளாதே, லக்ஷ்மீவாசகமாகக்கொண்டு, இவ்வுகாரத்தாலே பெரியபிராட்டியார்க்கு சேஷமென்கிறதென்றும் நிர்வஹிப்பார்களென்கை (60)

61 அத்தைப் பற்றவும் பூர்வயோஜனையே முக்யமென்னுமத்தை யருளிச்செய்கிறார் ' அதிலும் அந்யசேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதானம் ' என்று

மூ 61 அதிலும் அந்யசேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதானம்

வ்யா — அதாவது – பெரியபிராட்டியார்க்கு சேஷமாகையாகிற அதிலுங்காட்டில் கீழ்ச் சொன்ன பகவச் சேஷத்வத்துக்கு விரோதியான அந்யசேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதாநா பேக்ஷிதம் என்கை (61)

62 அந்யசேஷத்வம்படி க்ரூரமோ ? என்ன, க்ரௌர்யத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் ' தேவர்களுக்கு ' என்று தொடங்கி

மூ 62 தேவர்களுக்கு சேஷமான புரோடாசத்தை நாய்க்கு இடுமாபோலே, ஈச்வர சேஷமான ஆத்ம வஸ்துவை ஸம்ஸாரிகளுக்கு சேஷமாக்குகை

வ்யா — அதாவது - ஆராத்யரான இந்த்ராதி தேவர்களுக்கு போக்யதயா சேஷமாகக் கல்பிதமான புரோடாசத்தை தர்சநஸ்பர்சநாதிகளுக்கு அநர்ஹமாம்படி நிஹீநமாயிருக்கிற நாய்க்கு இடுமாபோலே இருப்பதொன்று, பராபத்சேஷியான ஈச்வரனுக்கு சேஷமான ஆத்ம வஸ்துவை ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஹேயரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு சேஷமாக்குகை யென்கை (62)

63 ' இப்படி க்ரூரமான அந்யசேஷத்வம் கழிகையே ஆத்மாவுக்கு ப்ரதாநாபேக்ஷிதம் ' என்று கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்தை ஸ்திரீகரிக்கிறார் ' பகவச்சேஷத்வத்திலும் அந்ய சேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதானம் ' என்று

மூ 63 பகவச்சேஷத்வத்திலும் அந்யசேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதானம்

வ்யா — அதாவது – லக்ஷ்மீசேஷத்வத்திலுங்காட்டில் ப்ரதானம் என்றவளவேயன்று, பகவான் தனக்கு சேஷமாயிருக்குமதிலுங்காட்டில் அந்யவிஷயத்தில் சேஷத்வம் கழிகையே ஆத்மாவுக்கு ப்ரதாநாபேக்ஷிதமென்கை. (63)

64 இதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் " 'மற்றுந்தும்புறந்தொழா மாந்தர் ' என்கையாலே" என்று

மூ. 64. " மறந்தும்புறந்தொழாமாந்தர் " என்கையாலே

வ்யா :— அதாவது — யமகிங்கரஸம்வாதத்தைத் திருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செய்த " திறம்பேன்மின்கண்டீர் " என்கிற பாட்டிலே பாகவத லக்ஷணஞ்சொல்லுகிறவளவில்,

திருவடி தன்னுமம மறநதும புறநதொழாமாநதா' என்று ஸ்வாமியுடைய திருநாமததை மறநதாரகளாகிலும மற்றொரு விஷயததில சேஷவருததிபண்ணுதவாகள என்று சொலலு கையாலே யென்கை. (64)

65 ஈசவரசேஷமான ஆதமவஸதுவுககு ஸவசேஷதவ பரசேஷதவங்களிரணடும அநய சேஷதவமாகையாலே, உபயததையும இவவுகாரம கழிககிறதென்று சொலலி நிகமிககிறா 'இததால தனககும பிறாககும உரிததனறெனகிறது' என்று

மூ 65 இத்தால, தனககும பிறாககும உரிததனறு எனகிறது.

வயா — அதாவது — அநயசேஷதவநிவாததகமான இவவுகாரததாலே, அநயரில அநயதமதவம அவிசிஷடமாகையாலே இவவாதமவஸது தனககும உரிததனறு, தன்னை யொழிநத ஸமஸாரிகளுககும உரிததனறு என்னுமிடஞ சொலலுகிறதென்கை ஆக, உகா ராாததததை அருளிசசெயதாராயிற்று. (65)

66 அநநதரம தருதீயாக்ஷரமான மகாராாததததை அருளிசசெயகிறா 'மகாரம' என்று தொடஙகி

மூ. 66 மகாரம, இருபததஞசாம அக்ஷரமாய ஜ்ஞாநவாசியுமாய இருககையாலே, ஆதமாவைச சொலலுகிறது.

வயா —அதாவது—* பூதாநிசகவா கேண சவாகேணேநதரியாணி ச, டவாகேண தவா கேண ஜ்ஞாநகநதாதயஸ ததா, மந பகாரேணவோகதம பகாரேண தவஹஙகருதி பகா ரேண பகாரேண மஹாந பரகருதிசயதே. ஆதமா து ஸ மகாரேண பஞசவிமச பரகீாததித * எனகிறபடியே பருதிவயாதி பரகருதயநதமான இருபததுநாலு ததவததுககும வாசகமாயிருந துளள ககாராதி பகாராநதமான இருபததுநாலு அக்ஷரமும போலனறிககே மகாரம இருபத தஞசாமக்ஷரமாய * மநஜ்ஞாநே * எனகிற தாதுவிலேயாதலால, * மநு அவபோதநே * என கிறதாதுவிலேயாதல நிஷபநநமாகையாலே, ஜ்ஞாநவாசியுமாயிருககையாலே, * பஞச விம சோயம புருஷ * * பஞசவிமச ஆதமா பவதி * எனகிறபடியே பஞசவிமசகனுய * விஜ்ஞா நாதமா புருஷ * * விஜ்ஞாதாரமரே கேந விஜாநீயாத * எனகிறபடியே ஜ்ஞாந ஸவரூபனு மாய ஜ்ஞாந குணகனுமாயிருககிற ஆதமாவைச சொலலுகிறதென்கை (66)

67 கீழசசொன்ன சேஷதவம ஸாவஸாதாரணமாகையாலே தரிவிதாதமவாககததையும இதிலே சொலலவேணடுகையாலே அருளிசசெயகிறா 'இதுதான ஸமஷடிவாசகம' என்று

மூ 67 இதுதான ஸமஷடிவாசகம

வ்யா :— அதாவது – இபபடி ஆதமவாசகமான இமமகாரநதான ஆதமஸமஷடிககு வாசகமென்கை .. (67)

68 'ஏகவசநம ஸமஷடி வாசகமோ?' எனகிற சஙகையிலே அருளிசசெயகிறா 'ஜாதயேகவசநம' என்று

மூ. 68 ஜாதயேகவசநம

வயா — அதாவது–வ்ரீஹிஸமூஹததைச சொலலுகிறவன 'இது ஒரு நெல' என்றுல அநத ஏகவசநம ஜாதிபரமானுபபோலே, இதுவும ஆதமஜாதிபரமான ஏகவசநமென்கை (68)

69 'இமமகாரததால, ஆதமாவினுடைய எவவாகாரஞ சொலலுகிறது?' என்ன, அருளிச செயகிறா 'இததால' என்று தொடஙகி

மூ 69 இத்தால், ஆத்மா ஜ்ஞாதாவென்று தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்றாயிற்று.

வ்யா — அதாவது — பஞ்சவிம்சாக்ஷரமாய ஜ்ஞானவாசியுமாயிருந்துள்ள இம்மகாரத்தால 'சேஷத்வாச்ரயமான ஆத்மா ஜ்ஞானாச்ரயபூதனானவனென்று' அசேதநமான தேஹத்திற்காட்டில் ஆத்மாவின் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்றாயிற்று என்கை (69)

70 'தேவோஹம், மநுஷ்யோஹம், ஸ்த்ரீலோஹம், கருசோஹம்' என்று தேஹத்திலே அஹம்புத்தி வ்யவஹாரங்கள் நடவாநிற்க, அஹமர்த்தபூதனான ஆத்மா தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தனென்று சொல்லுகிறபடிதான் எங்ஙனே?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி தத்வசேகரத்திலே சொன்னோம்' என்று

மூ. 70 தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி தத்வசேகரத்திலே சொன்னோம்.

வ்யா — அதாவது — அநேக ஹேதுக்களாலே தேஹத்தினுடைய அநாத்மத்வத்தை ஸாதியா நின்றுகொண்டு, ஆத்மாவினுடைய தத்வயாவ்ருத்தியைத் தத்வசேகரமாகிற ப்ரபந்தத்திலே வ்யக்தமாகச் சொன்னோம், அதிலே கண்டுகொள்வதென்கை (70)

71 'தாமிஸ்வரூபகதந பூர்வகமாக தத்தாமமான சேஷத்வத்தைச் சொல்லுகை ப்ராப்தமாயிருக்க, இப்ரணவந்தன்னிலே ப்ரதமம் சேஷத்வத்தைச் சொல்லி, பின்னை ஆத்மாவைச் சொல்லுவானென்?' என்கிற சங்கையிலே அப்படி சொல்லுகைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் 'மணத்தையும்' இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே

மூ 71 மணத்தையும் ஒளியையுங்கொண்டு பூவையும் ரத்நத்தையும் விரும்புமா போலே, சேஷமென்று ஆத்மாவை ஆதரிக்கிறது. அல்லாதபோது "உயிரினாற் குறைவில்ம்" என்கிறபடியே த்யாஜ்யம்; அதுதோன்ற சேஷத்வத்தைச் சொல்லிப் பின்னை ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது

வ்யா — அதாவது — மணத்துக்கு ஆச்ரயமென்று பூவை விரும்புமாபோலேயும் ஒளிக்கு ஆச்ரயமென்று ரத்நத்தை விரும்புமாபோலேயும், சேஷத்வத்துக்கு ஆச்ரயமென்றாயிற்று ஆத்மாவை ஆதரிக்கிறது, சேஷத்வாச்ரயமல்லாதபோது, "உயிரினாற் குறைவில்ம்" என்று பகவத்சேஷத்வ ரஹிதமான ஆத்மாவால் அபேக்ஷையுடையோமல்லோம் என்கிறபடியே த்யாஜ்யமாய் விடுமித்தனை இப்படியிருந்துள்ள சேஷத்வத்தின் ஊற்றந்தோற்ற, சேஷத்வத்தை முந்துறச்சொல்லி, பின்னை ஆத்மாவைச் சொல்லிற்றென்கை. (71)

72 பதத்ரயாத்மகமான இப்ரணவத்தாற் சொல்லித் தலைக்கட்டின அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'ஆக' என்று தொடங்கி

மூ 72 ஆக, ப்ரணவத்தால் "கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு அடியேன் ஒருவர்க்குரியேனோ" என்கிறபடியே ஜீவபரஸம்பந்தஞ் சொல்லிற்று.

வ்யா — அதாவது — கீழ்ச்சொன்ன எல்லாவற்றாலும், ப்ரணவத்தால் "கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு" என்று சதுர்த்யந்தமான அகாரார்த்தத்தையும், "அடியேன்" என்று சேஷத்வாச்ரயவாசியான மகாரத்தில் அர்த்தத்தையும், "ஒருவர்க்குரியேனோ" என்று அநந்யசேஷத்வ நிவர்த்தகமான உகாரார்த்தத்தையும் சொல்லாநின்றுகொண்டு ப்ரணவார்த்தத்தை அநுஸந்தித்த திருமங்கையாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திப்படியே ஜீவபரர்களுக்கு உண்டான சேஷசேஷிபாவஸம்பந்தத்தைச் சொற்றிற்றென்கை (72)

73 இன்னமும் பொய்கையாருடைய திவ்யஸூக்தியாலே 'சேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தி ஒரு மிதுநம்' என்னுமிடந்தோற்ற இந்த ஜீவபரஸம்பந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் "இத்தால் 'தாமரையாள் கேள்வன்'" என்று தொடங்கி

மூ 73 இத்தால் "தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்கு முணர்வு" என்றதாயிற்று

வ்யா — அதாவது–இப்ரணவத்தால், "தாமரையாள் கேள்வன்" என்று அகாரவாச்யனுடைய சேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தியான ஸ்ரிய:பதியையும், 'ஒருவனையே நோக்கும்' என்று சதுர்த்தி யுகாரங்களாற் சொல்லுகிற அநந்யார்ஹசேஷத்வ ப்ரயுக்தமான ஆத்மாவினுடைய தத்தேக ப்ரதையையும், 'உணர்வு' என்று அந்த சேஷத்வ ஆச்ரயமாக மகாரத்தாற் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநைகநிரூபணீயனான ஆத்மாவையும் சொல்லுகிற ஸூக்தியிற்படியே, ஜீவபரஸம்பந்தம் சொல்லிற்றாயிற்றென்கை (73)

74 அகாரத்தில் ப்ரத்யயார்த்த ப்ராதாந்யமாக ப்ரணவார்த்தத்தை யோஜித்தார் கீழ், அதில் தாத்வர்த்த ப்ராதாந்யமாக ப்ரணவத்துக்கு இன்னமும் ஒரு யோஜனை அருளிச்செய்கிறார் 'அகாரத்தாலும்' என்று தொடங்கி

மூ. 74 அகாரத்தாலும் மகாரத்தாலும் ரக்ஷகனையும் ரக்ஷ்யத்தையும் சொல்லிற்று, சதுர்த்தியாலும் உகாரத்தாலும் ரக்ஷணஹேதுவான ப்ராப்தியையும் பலத்தையும் சொல்லிற்று

வ்யா —அதாவது–அகாரத்தாலே ரக்ஷகனான ஈச்வரனைச் சொல்லிற்று, மகாரத்தாலே தத்ரக்ஷ்யமான ஆத்மவஸ்துவைச் சொல்லிற்று, சதுர்த்தியாலே ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவான சேஷத்வமாகிற ப்ராப்தியைச் சொல்லிற்று, இப்படி ரக்ஷிக்கிறதற்குப் பலம் இவ்வாத்மவஸ்து அத்தலைக்கு அநந்யார்ஹமாக விநியோகப்படுகையாகையாலே, அவ்வநந்யார்ஹசேஷத்வ வாசியான உகாரத்தாலே ரக்ஷணபலத்தைச் சொல்லிற்றென்கை

ஆக, இம்மந்த்ரத்திற் ப்ரதமபதமான ப்ரணவார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று (74)

75 இனி, மேலிற்பதங்களுக்கும் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக மந்த்ரசேஷமும் இதுக்கு விவரணமாயிருக்கும்படியை முந்துற அருளிச்செய்கிறார், (இனிமேல் ப்ரணவத்தை விவரிக்கிறது) என்று

மூ 75 இனிமேல் ப்ரணவத்தை விவரிக்கிறது

வ்யா — "இவ்விடத்தில் விவரணமாகிறது, ப்ரஸ்துதமான அர்த்தத்துக்கு உபயுக்தமான அர்த்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு பூர்வோக்தமான அர்த்தத்தை விசதீகரிக்கை" என்று தீபப்ரகாசத்திலும், *உக்தார்த்தவிசதீகார யுக்தார்த்தாந்தர போதநம், மதம் விவரணம் தத்ர மஹிதாநாம் மநீஷிணாம்* என்று ரஹஸ்யத்ரயார்த்த விவரணகரமமருளிச்செய்த ப்ரபந்தத்திலும் விவரண லக்ஷணத்தை ஜீயரருளிச்செய்தாரிறே (75)

76 விவரிக்கிறபடிதான் எங்ஙனேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் 'உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு' என்று தொடங்கி

மூ 76 உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு; அகாரத்தை விவரிக்கிறது நாராயண பதம், மகாரத்தை விவரிக்கிறது சதுர்த்தி; நாரபதமென்றும் சொல்லுவார்கள்.

வ்யா :— அதாவது – அநயசேஷதவததைக கழிககிறவிடததில அநயரிலே அநயதம ஞகச சொல்லபபடட தனனை வெளியாகசசொலலிக கழிககையாலே, உகாரததை விவரிககிறது நமஸஸு, ரக்ஷகனுன ாசவரனுடைய ஸவரூபததையும ரக்ஷயபூத சேதநாசேதநஙகளையும ரக்ஷணோபயோகியான குணஙகளையும ரக்ஷணபரகாரததையும விசதமாகச சொலலுகையாலே, அகாரததை விவரிககிறது நாராயணபதம, * நாகிஞசிதகுர்வதச சேஷதவம * * அகிஞசித கரஸய சேஷதவாநுபபததி * எனகிறபடியே கிஞசிதகாரமிலலாதபோது சேஷதவஸிததி இலலாமையால ததஸிததிககு உறுபபான கிஞசிதகாரததை பரதிபாதிககிற சதுாததி, சேஷத வாசரயமான ஆதமவஸதுவைச சொலலுகிற மகாரததை விவரிககிறது மகார வாசயனுன ஆதமாவினுடைய நிதயதவம, ஏகரூபதவம, பஹுதவம தொடககமானவறறை பரதிபாதிக கையாலே மகாரததை விவரிககிறது நாரபதமெனறுஞ சொலலுவாகள எனகை (76)

77 ‘அக்ஷரகரமததிலே விவரியாதே வயுதகரமமாக விவரிபபானேன?’ எனன அருளிச செயகிறுா ‘அடைவே’ என று தொடஙகி

மூ 77. அடைவே விவரியாதொழிகிறது, விரோதிபோய அநுபவிகக வேணடுகையாலே.

வயா — அதாவது – அக்ஷரகரமததிலே விவரியாதொழிகிறது, அகார விவரணமான நாராயணபதததில பகவதநுபவததுககு விரோதியான அஹஙகார மமகாராதிகள நமஸஸாலே கழியுணடுபோயப பினனை அநுபவிககவேணடுகையாலேயெனகை (77)

78 இனி, மதயமபதமான நமஸஸுககு அாததம அருளிசசெயவதாக அதில அவாநதர பதபேதததை அருளிசசெயகிறுா “‘நமஸஸு’ ‘ந’ எனறும ‘ம’ எனறும இரணடு பதம” எனறு

மூ 78 நமஸஸு – “ந” எனறும் “மः” என்றும இரணடு பதம

79 ‘இவவிரணடு பதஙகளுககும அாததம எது?’ எனன அருளிசசெயகிறுா ‘ம எனகிற இததால்’ எனறு தொடஙகி

மூ. 79 ‘ம.’ எனகிற இததால, ‘தனக்கு உரியன’ எனகிறது, ‘ந’ எனறு அததைத தவிாககிறது

வயா — அதாவது, ‘ம’ எனறு ஷஷ்டயநதமான இமமகாரததால மகாரவாசயனுன ஆதமாவுககுக கீழசசொனன தாதாதயபரதிகோடியான ஸவாாததவம தோறறுகையாலே ‘தனககு உரியன’ எனனுமததைச சொல்லுகிறது, ‘ந’ எனறு நிஷேதவாசியான நகாரததாலே அததைக கழிககிறதெனகை (79)

80 உபயபதததாலும சொனன அாதததைச சேரபபிடிதது அருளிசசெயகிறுா ‘ஆக நம எனகிற இததால தனககு உரியன அனறெனகிறது’ எனறு

மூ. 80. ஆக “நமः” எனகிற இததால், ‘தனககு உரியனனறு’ எனகிறது

வயா — பதகரமததிலே அாததரு சொலலாதே, வயுதகரமமாகச சொலலுகிறது நிஷேதயததைச சொல்லி நிஷேதிகக வேணடுகையாலே, கரமததிலே சொலலுமபோது “வீடுமின முறறவும” எனனுமாபோலே நிஷேதபூாவகமாக நிஷேதயததைச சொலலுகிற தெனறு யோஜிககவேணும. அதுதானும பரநதபடியிலே இவாதாமே அருளிசசெயதாா (80)

81 'தனக்கும் பிறர்க்கும் உரித்தன்று' என்று அநந்யசேஷத்வத்தை நிஷேதித்த உகாரத்தை விவரிக்கிறதாகில், பிறர்க்கு உரித்தன்றென்றதையும் விவரியாமல், 'தனக்குரியனன்று' என்ற இத்தையே விவரிப்பானேன்? என்கிற சங்கையிலே அருளிச் செய்கிறார் 'பிறர்க்கு உரியனானவன்று' என்று தொடங்கி.

மூ 81. பிறர்க்கு உரியனான வன்று தன் வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டி மீட்கலாம்; தனக்கென்னுமன்று யோக்யதையுங்கூட அழியும்

வ்யா — அதாவது, அந்யசேஷபூதனானவன்று, சேஷத்வத்துக்கு இசைகையாலே அந்யரிற்காட்டில் தனக்குண்டான ஸர்வகாரணத்வ ஸர்வரக்ஷகத்வ ஸர்வசேஷித்வாதியான வைலக்ஷண்யத்தைக்காட்டி அந்நிலையில் நின்றும் மீட்கலாம். 'தனக்குரியன்' என்று நிற்குமன்று * த்வம மே * என்றால், * அஹம மே * என்னுமதொழிய சேஷத்வத்துக்கு இசையாமையாலே, மீட்கைக்கு யோக்யதையுங்கூட இல்லையாய்விடுமென்கை (81)

82 'இந்நமஸ்ஸால் செய்கிற அம்சந்தான் எது?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'இத்தால் விரோதியைக் கழிக்கிறது' என்று.

மூ. 82. இத்தால் விரோதியைக் கழிக்கிறது

83 'அதுதான் ஒன்றோ? பலவோ?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'விரோதிதான் மூன்று' என்று

மூ. 83. விரோதிதான் மூன்று.

84. அம்மூன்றுந்தான் எது? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'அதாவது, ஸ்வரூப விரோதியும், உபாய விரோதியும், ப்ராப்ய விரோதியும்' என்று

மூ. 84 அதாவது ஸ்வரூப விரோதியும், உபாய விரோதியும், ப்ராப்ய விரோதியும்

வ்யா.— இத்தால் ப்ரதமபதத்திற்சொன்ன ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதியும், இப்பதத்தில் ஆர்த்தமாக ஸித்திக்கிற உபாயத்துக்கு விரோதியும், உத்தரபதத்தில் சொல்லுகிற ப்ராப்யத்துக்கு விரோதியுமென்கை இந்நமஸ்ஸுதான், காகாக்ஷி ந்யாயத்தாலே பூர்வோத்தரபதங்களிற் சொல்லுகிற ஸ்வரூப ப்ராப்யங்களினுடைய விரோதிகளைக் கழிக்கக் கடவதாயிறே இருப்பது (84)

85 'இவ்விரோதித்ரயமும் கழிகையாவதுதான் எது?' என்ன, அது தன்னை அடைவே அருளிச்செய்கிறார், மேல் மூன்று வாக்யத்தாலே

மூ 85. ஸ்வரூப விரோதி கழிகையாவது, "யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே" என்றிருக்கை; உபாய விரோதி கழிகையாவது, "களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்" என்றிருக்கை, ப்ராப்ய விரோதி கழிகையாவது, "மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று" என்றிருக்கை.

வ்யா:— 'ஸ்வரூப விரோதி' இத்யாதி அதாவது, ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதி "யானே என்தனதே" என்றிருக்கையாகையாலே, அது கழிகையாவது "யானே நீ யென்னுடைமையும் நீயே" என்று ஆத்ம ஆத்மீயங்கள் இரண்டும் அத்தலைக்கு ப்ரகாரதயா சேஷம் என்றிருக்கை யென்கை 'உபாயவிரோதி' இத்யாதி அதாவது - உபாயத்துக்கு விரோதி ஸ்வ

ரக்ஷணே ஸ்வாநவயமாகையாலே, அதுகழிகையாவது - "களைவாய துனபம களையாதொழி வாய களைகண மறறிலேன" என்று, 'துககததைப போககுவாய போக்காதொழிவாய, வேறொரு ரக்ஷகவஸதுவையுடையேனலலேன' என்றிருககை யெனகை 'பராபய விரோதி' இதயாதி. அதாவது - பராபயததுககு விரோதி ஸவபரயோஜநபுததியாகையாலே, அது கழிகையாவது "மறறை நமகாமஙகள மாறறு" என்று 'உனனுகபபுககுப புறமபான எஙக ளுடைய ஆசையைப போககு" என்றிருககை எனகை (85)

86 இபபடி ஸவரூபோபாய புருஷார்ததஙகள மூனறுககும விரோதியாகிறது இவனு டைய அஹஙகார மமகாரஙகளாகையாலே, அதினுடைய கரௌர்யததையும தந்நிவருததியி லுண்டான நனமையையும அருளிச்செய்கிறார 'ம. எனகை ஸவரூபநாசம, 'நம' எனகை ஸவரூபோஜஜீவநம' என்று

மூ. 86 'ம·' எனகை ஸவரூபநாசம், 'நம.' என்கை ஸவரூபோஜஜீவநம்

வயா·— அதாவது, *சேதநஸய யதா மமயம ஸவஸமிந ஸவீயே ச வஸதுநி, மம இதயக்ஷரதவநதவம ததா மமயஸய வாசகம* எனகிறபடியே, 'ம' எனகிற இதிலே அஹஙகார மமகாரஙகள இரண்டுமுண்டாகையாலே அதிலே அநவிதனுகை, இவவாதமாவி னுடைய ஸவரூபததுககு நாசம, 'நம' என்று அதில அநவயமறறிருககை, ஸவரூபததுககு உஜஜீவநம எனகை *தவயக்ஷரஸது பவேந மருதயுஸ தாயக்ஷரம பரஹமண பதம, மமேதி தவயக்ஷரோ மருதயுா ந மமேதி ச சாசவதம* எனனககடவதிறே .. (86)

87 இபபடி ஸவரூப உபாய புருஷார்தத விரோதிகளைக கழிககிற அளவனறிககே, இநநமஸஸுதான ஸவரூபாதி த்ரயததையும ப்ரகாசிபபிககும எனகிறார 'இதுதான ஸவ ரூபததையும, உபாயததையும, பலததையும காட்டும' என்று

மூ. 87. இதுதான-ஸவரூபததையும், உபாயத்தையும, பலததையும் காட்டும.

88 இது தனனை உபபாதிககிறார, மேல் மூனறு வாகயததாலே.— "தொலைவில்லி மஙகலம' இதயாதி

மூ. 88. "தொலைவிலலிமஙகலந் தொழும" என்கையாலே ஸவரூபம சொல்லிறறு
"வேங்கடததுறைவாாககு நம:" எனகையாலே, உபாயம் சொலலிறறு,
"அநதி தொழுஞ சொல" எனகையாலே, பலம சொலலிறறு.

வ்யா — அதாவது, *"தொலைவிலலி மஙகலநதொழும" என்று, அவனுகநதருளின நிலததளவுமசெலல சேஷமாயிருககும படியைச சொலலுகிறவளவில 'தொழும' என்று நமஸ காரததைச சொலலுகையாலே, 'ஸவரூபம சொலலிறறு' எனகை. 'வேஙகடதது' இதயாதி, அதாவது, "வேஙகடத துறைவாாககுநம" 'திருவேஙகடமுடையானுககு சேஷம நான, எனககுரியேனலலேன' என்று ஸவரக்ஷணததில பராபதியிலலாத ஸவரூப பாரதநதாயத தைச சொலலுகையாலே, அவனே உபாயமெனனுமிடம ஸிததிககையாலே 'உபாயம சொலலிறறு' எனகை. "அநதி தொழுஞசொல" இதயாதி அதாவது "அநதிதொழுஞ சொல, என்று தாஸயரஸம அதிசயிததால அதனுடைய சரமதசை யிலே சொலலக கடவ "தொழுஞசொல" என்று நமசசபததததைச சொலலுகையாலே, பலமசொலலிறறு எனகை.(88)

89 இப்பத்திலே, ததீயசேஷத்வமும் ஆர்த்தமாக அநுஸந்தேயமாகையாலே அத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'உற்றதும்' என்று தொடங்கி.

மூ 89. 'உற்றதும் உன்னடியார்க்கடிமை' என்கிறபடியே இதிலே பாகவத சேஷத்வமும் அநுஸந்தேயம்

வ்யா:— அதாவது "நின்திரு வெட்டெழுத்துங்கற்று நானுற்றதும் உன்னடியார்க்கு அடிமை" என்று 'திருமந்த்ரங் கற்றதால் நான் உற்றதும் உன்னடியார்க்கு அடிமை என்னும் இவ்வாத்தத்திலே' என்கிறபடியே, அஹங்கார மமகாரங்கள் நிவ்ருத்தமாய் பகவச் சேஷத்வம் உள்ளபடி ப்ரகாசிக்கிற இந்நமஸ்ஸிலே, தத்காஷ்டையான பாகவத சேஷத்வமும் அநுஸந்திக்கவேணுமென்கை (89)

90 இப்படி ஆர்த்தமாக அநுஸந்திக்கப்படும் பாகவத சேஷத்வந்தான் இந்நமஸ்ஸிலன்றிக்கே ஸ்தலாந்தரங்களிலே சொல்லுவாருமுண்டாகையாலே, அத்தை அருளிச் செய்கிறார் 'இது அகாரத்திலே என்றுஞ் சொல்லுவர்கள், உகாரத்திலேயென்றுஞ் சொல்லுவர்கள்' என்று

மூ. 90 இது-அகாரத்திலே என்றுஞ் சொல்லுவர்கள், உகாரத்திலே என்றுஞ் சொல்லுவர்கள்

வ்யா:— அதாவது, சதுர்த்தியாலே ஆத்மாவினுடைய பகவச்சேஷத்வத்தைச் சொல்லுகையாலே பகவச் சேஷத்வ காஷ்டையான இந்த பாகவத சேஷத்வாநுஸந்தாநம் 'அகாரத்திலேயென்றும் சிலர் சொல்லுவர்கள் அந்யார்ஹசேஷத்வத்துக்கு எல்லை ததீய சேஷத்வ பர்யந்தமாக நிற்கையாகையாலே, அந்யார்ஹத்வப்ரதிபாதகமான உகாரத்திலேயென்றும் சிலர் சொல்லுவர்களென்கை ஆர்த்தமாகையாலே, அவ்வவஸ்தலங்களிலும் சொல்லலாயிருந்ததேயாகிலும், கந்தல் கழிந்தவிடத்திலே சொல்லுகையே உசிதமென்று கருத்து (90)

91 இந்நமஸ்ஸுக்குப் பூர்வத்திற் பிறந்த ப்ரதிபத்தியைப் பற்ற இதிற் பிறந்த ப்ரதிபத்திக்குண்டான வாசியை அருளிச் செய்கிறார், 'ஈச்வரன் தனக்கேயாயிருக்கும்' என்று தொடங்கி.

மூ 91 'ஈச்வரன் தனக்கேயாயிருக்கும்; அசித்துப் பிறர்க்கேயாயிருக்கும்; ஆத்மா தனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாயிருக்கும்' என்று முற்பட்ட நினைவு; அங்ஙனன்றிக்கே அசித்தைப்போலே தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளவேணுமென்கிறது நமஸ்ஸால்

வ்யா — அதாவது *ஸ்வரூபம் ஸ்வாதந்த்ர்யம் பகவத* என்கிறபடியே ஸ்வாதந்த்ர்யமே ஸ்வரூபமான ஈச்வரன், ஸ்வார்த்தபரனாயே இருக்கும், சைதந்யரஹிதமாகையாலே தனக்கென்கைக்கு யோக்யதை யின்றிக்கே பாரதந்த்ர்ய ஸ்வரூபமாயிருக்கும் அசித்து, பரார்த்தமாயே இருக்கும் சதுர்த்தியிற்சொன்ன சேஷத்வத்தையும் மகாரத்திற்சொன்ன ஜ்ஞாத்ருத்வத்தையும் உடையனான ஆத்மா ஜ்ஞாத்ருத்வ பலத்தாலே ஸ்வார்த்தத்தைக்கும், சேஷத்வத்தாலே பரார்த்தத்தைக்கும் பொதுவாயிருக்கும் என்று, நமஸ்ஸுக்குப் பூர்வபத்தத்திற் பிறந்த ப்ரதிபத்தி, அப்படியன்றிக்கே, பரார்த்தத்தைக வேஷமான அசித்துப் போலே "தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே" என்கிறபடியே அத்தலைக்கே ரஸமாம்படி விநியோகங் கொள்ள வேணும் என்று அபேக்ஷிக்கிறது, இந்நமஸ்ஸாலே என்கை. (91)

92. "தனக்கேயாக" என்றத்தை உபபாதிக்கிறார் 'அதாவது' என்று தொடங்கி.

மூ. 92 அதாவது போகத்தசையில் ஈச்வரன் அழிக்கும்போது நோக்கவேணுமென்று அழியாதொழிகை.

வ்யா — இத்தால் அத்தலைக்கே ரஸமாம்படி விநியோகப் படுகையாவது, தன்னோடே கலந்து பரிமாறுந் தசையில் போக்தாவான ஈச்வரன் "ஆட்கொள்வானொத்து என்னுயிருண்ட மாயன்" என்கிறபடியே அடிமை கொள்வாரைப்போலே புகுந்து தன் வ்யாமோஹத்தாலே தாழநின்று பரிமாறி இத்தலையில் சேஷத்வத்தை அழிக்கும்போது 'நம் சேஷத்வத்தை நாம் நோக்கவேணும்' என்று நைச்யம் பாவித்து இருயத்து அவன் போகத்தை அழியாதொழிகை யென்கை . . . (92)

93 'இப்படி இவன் அழிக்கைக்கு ஹேதுவென்?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'அழிக் கைக்கு ஹேது' என்று தொடங்கி.

மூ. 93. அழிக்கைக்கு ஹேது – கீழே சொல்லிற்று மேலுஞ்சொல்லும்

வ்யா — அதாவது, ஈச்வரன் மேல்விழுந்து விநியோகங் கொள்ளுகிற தசையிலே இவன் நைச்யம்பாவித்து இருயத்து அவன் போகத்தை அழிக்கைக்கு ஹேது, 'சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்' என்கையாலே கீழே ப்ரணவத்திலே சொல்லிற்று, சதுர்த்தியிலே கிங்கரஸ்வபாவனுக்கச் சொல்லுகையாலே, மேலிற் பதத்திலும் சொல்லுமென்கை (93)

94 இனி, இப்பாரதந்த்ரய ப்ரதிபத்தியினுடைய வைபவத்தைப் பலபடியாக அருளிச் செய்யாநின்றுகொண்டு, இப்பதத்தை நிகமித்தருளுகிறார் மேல,

மூ. 94. இந்நினைவு பிறந்தபோதே க்ருதக்ருத்யன்; இந்நினைவில்லாதபோது எல்லா துஷ்க்ருதங்களும் க்ருதம்; இந்நினைவிலே எல்லா ஸுக்ருதங்களும் உண்டு இதின்றிக்கே யிருக்கப் பண்ணும் யஜ்ஞாதிகளும் ப்ராயச்சித்தாதிகளும் நிஷ்ப்ரயோஜநங்கள்; இது தன்னாலே எல்லா பாபங்களும்போம், எல்லா பலங்களும் உண்டாம்

வ்யா:— 'இந்நினைவு பிறந்தபோதே க்ருதக்ருத்யன்' என்றது 'தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளவேணும்' என்னும் இவ்வத்யந்த பாரதந்த்ரயப்ரதிபத்தி பிறந்தபோதே தன்னுடைய ஹிதத்துக்கு உடலாகச் செய்யவேண்டுவதெல்லாம் செய்து தலைக்கட்டினவனென்கை

'இந்நினைவு இல்லாதபோது எல்லா துஷ்க்ருதங்களும் க்ருதம்' என்றது-இப்பாரதந்த்ரய ப்ரதிபத்தி இல்லாதபோது, *கிந்தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா* என்கிறபடியே ஸகலதுஷ்க்ருதங்களும் இவனாலே செய்யப்பட்டதாயவிடுமென்கை

'இந்நினைவிலே எல்லா ஸுக்ருதங்களும் உண்டு' என்றது இது உண்டாகவே எல்லா ஸுக்ருதமும் பண்ணினால் பிறக்கும் ப்ரீதி ஈச்வரனுக்கு விளைகையாலே, இந்தப்பாரதந்த்ரயப்ர திபத்தியிலே ஸகலஸுக்ருதமும் உண்டு என்கை.

'இது இன்றிக்கேயிருக்கப் பண்ணும் யஜ்ஞாதிகளும் ப்ராயச்சித்தாதிகளும் நிஷ்ப்ர யோஜநங்கள்' என்றது இந்த பாரதந்த்ரய ப்ரதிபத்தி இன்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே, ஈச்வர ப்ரீணநார்த்தமாக இவன் பண்ணும் யாகாதிகாமங்களும் தன் பாபவிமோசநார்த்தமாகப் பண்ணும் க்ருச்ச்ர சாந்த்ராயணாதிகளாகிற ப்ராயச்சித்தாதிகளும் ஈச்வரப்ரீதிக்கும் ஸ்வ பாபவிமோசநத்துக்கும் உடலாகாமையாலே நிஷ்ப்ரயோஜநங்கள் என்கை.

'இதுதனனுலே எலலா பாபஙகளுமபோம, எலலா பலஙகளும உணடாம' எனறது, இநதப பாரதநதாய பரதிபததியாலே ஈசவரன இவனளவிலே அநுகரஹாதிசயததைப பண ணுகையாலே அவனுடைய நிகரஹாதமகமான ஸகல பாபஙகளுமபோம, *"உனனடியாாககு என செயவனெனறேயிருததி நீ" எனகிறபடியே இவனுககெததைச செயவோமெனறு மேனமேலும உபகரிககையாலே ஸமஸாரநிவருததிதொடககமான கைஙகாயபராபதி பாயநத மாக ஸகல பலஙகளும உணடாம எனகை. ஆக மதயமபதாாததததை அருளிச செயதா ராயிறறு ... ... (94)

95 அநநதரம நாராயணபதாாததததை அருளிச செயகிறா 'நாராயணனெனறது' எனறுதொடஙகி

மூ. 95. நாராயணனெனறது நாரங்களுககு அயநமெனறபடி.

வயா.— அதாவது, நாராயண பதநதான "நாராணும அயநமய ஸ. நாராயண" எனறும "நாரா. அயநமயஸய ஸ நாராயண" எனறும தத்புருஷபஹுவரீஹிரூப ஸமாஸத வய ஸிததமாகையாலே அதில தத்புருஷனில அாததததை முநதுற அருளிசசெயகிறா, 'நாரஙகளுககயநமெனறபடி' எனறு .. . ... (95)

96 நாரஙகளாகிறவை தாம எவை? எனன, அருளிசசெயகிறா 'நாரஙகளாவன நிதய வஸதுககளினுடைய திரள' எனறு.

மூ. 96. நாரஙகளாவன நிதயவஸதுககளினுடைய திரள்.

வயா:— நாரபதம "நர" எனறும் "நார" எனறும "நாரா" எனறுமாய *ரிஙக்ஷயே* எனகிற தாதுவிலே 'ர'எனறு பதமாய க்ஷயிககும வஸதுவைச சொலலி நகாரம அததை நிஷேதிதது "நர" எனறு க்ஷயமிலலாத நிதய வஸதுவைக காட்டி ஸமூஹாாததத திலே 'அண' பரதயமும, ஆதிவருததியுமாய "நார" எனறு நிதயவஸது ஸமூஹததைச சொலலி "நாரா" எனறு பஹுவசநமாகையாலே ஸமூஹ பாஹுளயததைச சொலலுகை யால, 'நிதயவஸதுககளினுடையதிரள' எனகிறா. இதில 'நிதய' எனகையாலே நரசப தாாததமும, 'வஸதுககள' எனகையாலே நாரசபதாாததமும, 'திரள' எனகையாலே பஹுவசநாாததமும சொலலபபடடதிறே ... ... (96)

97 'தாதருசஙகளானவை தாம எவை? எனன, அருளிச செயகிறா 'அவையாவன' எனறு தொடஙகி

மூ. 97 அவையாவன-ஜஞாநாநநதாமலதவாதிகளும, ஜஞாநசகதயாதிகளும, வாதஸலய ஸௌசீலயாதிகளும, திருமேனியும, காநதி ஸௌகுமாரயாதிகளும, திவயபூஷணங களும், திவயாயுதஙகளும், பெரியபிராட்டியாா தொடககமான நாசசிமாாகளும, நிதயஸூரிகளும, சதரசாமராதிகளும், திருவாசல காககும முதலிகளும, கணதிபரும முகதரும், பரமாகாசமும பரகருதியும, பததாதமாககளும், காலமும, மஹதாதி விகாரஙகளும அணடஙகளும அணடததுககு உடபடட தேவாதி பதாாததஙகளும.

வ்யா — ஜஞாநாநநதாமலதவாதிகளாவன, ஸவரூப நிருபக தாமஙகள். ஆதிசபதத் தாலே அநநததவததைச சொலலுகிறது. (ஜஞாநசகதியாதிகள) ஆவன, நிருபிதஸவ

ரூப விசேஷணங்களான ஸமஸ்த கல்யாணகுணங்களுக்கும் ப்ரதாநமாயிருந்துள்ள ஜ்ஞாந சக்தி பல ஐச்வர்ய வீர்யதேஜஸ்ஸுக்களாகிற ஷட்குணங்கள் *வாத்ஸல்ய ஸௌசீல்யாதிகள்* ஆவன, அந்த ஷாட்குண்யாயத்தமான வாத்ஸல்ய ஸௌசீல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌலப்யாத்யஸங்க்யேயகல்யாணகுணவிசேஷங்கள் ''திருமேனி'' ஆவது – அஸாதாரணமான திவ்யமங்கள விக்ரஹம் ஏகவசநம் ஜாத்யபிப்ராயமாய் நித்யமான திவ்யவிக்ரஹத்தையும் ஐச்சிகமாகப் பரிக்ரஹிக்கும் விக்ரஹாந்தரங்களையும் சொல்லுகிறது; அல்லாதபோது ஒரே ஸமூஹமாக எண்ணிவருகிற ப்ரகரணத்துக்குச் சேராது இதுதான் நடுவிற்றிருவீதிப் பிள்ளை பட்டர் ஆச்சானபிள்ளை இவர்கள் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்களிலே ஸுஸ்பஷ்டம் 'காந்தி ஸௌகுமார்யாதிகள்' ஆவன-அந்த விக்ரஹகுணங்களான ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்ய ஸௌகந்த்ய லாவண்ய யௌவநாதிகள். 'திவ்யபூஷணங்கள்' ஆவன-ஆபரணசூர்ணியிலே பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தபடியே கிரீடாதி நூபுராந்தமாக அத்திருமேனிக்குச் சாத்தும் அஸங்க்யேயமான திருவாபரணங்கள் 'திவ்யாயுதங்கள்' ஆவன - அழகுக்கும் ஆச்ரித விரோதி நிரஸநத்துக்கும் உடலாயிருந்துள்ள சங்கசக்ரகதா அஸிசார்ங்காதி அஸங்க்யேய ஆயுதவிசேஷங்கள். 'பெரிய பிராட்டியார் தொடக்கமான நாச்சிமார்' ஆவார் *ஸ்ரீவல்லப! ஏவம்பூதபூமிநீளாநாயக* *தேவி த்வாமநு நீளயாஸஹ மஹீ தேவ்யஸ்ஸஹஸ்ரந்தத: * என்கிறபடியே ப்ரதாநமஹிஷியான பெரியபிராட்டியார் முதலாகத் தத்ஸமாநைகளான பூமிநீளைகளும், மற்றும் அநேகராகச் சொல்லப்படுகிறவர்களும் ''லக்ஷ்மீ ப்ரப்ருதி மஹிஷீவர்க்கங்களும்' என்றிறே ஆச்சானபிள்ளை அருளிச்செய்தது நித்ய ஸூரிகள் ஆவார், அநந்தகருட விஷ்வக்ஸேநாதிகளாயிருந்துள்ள அஸங்க்யேயரான ஸூரிஜநங்கள். சத்ரசாமராதிகள் ஆவன, கைங்கர்யஉபகரணங்களான சத்ர சாமர தாலவ்ருந்த பருங்கார பத்தக்ரஹாதிகள். 'திருவாசல்காக்கும் முதலிகள்' ஆவார், சண்டப்ரசண்ட பத்ரஸுபத்ர ஜய விஜயாதிகள், 'கணுதிபர்' ஆவார், குமுதகுமுதாக்ஷ புண்டரீக வாமந சங்குகர்ண ஸர்ப்பநேத்ர ஸுமுந ஸுப்ரதிஷ்டிதாதிகள் 'முக்தர்' ஆவார், ''கரைகண்டோர்'' என்கிறபடியே ஸம்ஸார ஸாகரத்தைக் கடந்து அக்கரைப்பட்டு நித்யஸூரிகளோடு ஸமாநாகாரராய் நிகிலகைங்கர்ய நிரதராயிருக்கும் அஸங்க்யேயரான சேதநர் 'பரமாகாசம்' ஆவது, பஞ்சோபநிஷந்மயமான பரமபதம். இதுதான் பஞ்சோபநிஷந்மயமாகையாலே ஸமூஹாத்மகமாயிறே இருப்பது. ஆகையால் ஸமூஹகணனைக்கு விரோதமில்லை ''பஞ்சோபநிஷந்மயமாகையாலே பரமபதமும் ஸமூஹாத்மகமாயிருக்கும்'' என்றிறே ஆச்சானபிள்ளை அருளிச்செய்தது

ஆக, 'ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வாதிகளும்' என்று தொடங்கி இவ்வளவும் ஸ்வரூப தாமங்களையும், நிரூபித ஸ்வரூப விசேஷணங்களான கல்யாணகுணங்களையும் அக்குணங்களுக்கு ப்ரகாசகமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும், விக்ரஹகுணமான ஸௌந்தர்யாதிகளையும், அந்த ஸௌந்தர்யாதிகளோபாதி பூத்தாற்போல் சாத்தின திவ்யாபரணங்களையும், அவ்வாபரணங்களோடு விகல்பிக்கலாம்படியான திவ்யாயுதங்களையும், இவையித்தனையும் காட்டி லெறித்த நிலவாகாதபடி அருகேயிருந்து அநுபவிக்கிற நாச்சிமாரையும் அச்சோத்தியிலே அடிமைசெய்கிற நித்யஸூரிகளையும், அவர்களுக்குக் கைங்கர்யோபகரணங்களான சத்ரசாமராதிகளையும், ''இச்சோத்திக்கு என்வருகிறதோ'' என்று வயிறெரிந்து நோக்கும் திருவாசற்காக்கும் முதலிகளையும், அப்படி மங்களாசாஸநபரராய திருப்படை வீட்டுக்கடையக் காவலாயிருக்கும் கணுதிபரையும், நிவ்ருத்த ஸம்ஸாரராய் அவர்களோடு ஒருகோவையாய் அடிமை செய்கிற முக்தரையும், அவ்வடிமைக்கு வர்த்தகமான பரமபதத்தையும் அருளிச் செய்தாராயிற்று.

லீலாவிபூதியிலுள்ளவற்றை அருளிச்செய்கிறார் மேல் "ப்ரக்ருதி" ஆவது, குணதர யாதமகதயா ஸமூஹாதமிகையாயிருககும மூலபரகருதி "குணதரயாதமிகையாகையாலே மூலபரகருதியும ஸமூகாதமிகையாயிருககும" எனறிறே இதறகும ஆசசான பிளளை அருளிச செயதது "பததாதமாககள" ஆவாா, உரைமெழுகிறபொனபோலே, இபரகருதிககுளளே உருமாயதது கிடககிற வாதமாககள காலம ஆவது, அஹோராததராதிவிபாகயுகததயா ஸமூஹாதமகமா யிருககும அசிதவிசேஷம "அஹோராததராதிவிபாகஙகள அநேகமாகை யாலே, காலமும ஸமூஹாதமகமாயிருககும" எனறிறே இதுககும ஆசசான பிளளை அருளிச செயதது

ஆக இவவளவும ஸவரூபேண நிதயஙகளான வஸதுககளைச சொலலிறறு

மேல பரவாஹரூபேண நிதயஙகளைச சொலலுகிறது ஸவரூபேண நிதயதவமாவது, ஸததான பதாரததததினுடைய உதபததி விநாசாதயநதாபாவம பரவாஹரூபேண நிதயத வமாவது, உதபததி விநாசயோகியாகாநிறகச செயதேயும, பூரவகாலததிலுணடான நாம ரூப லிஙகாதிகளுடைய அநநயதாபாவம.

இதில 'மஹதாதி விகாரஙகள' ஆவன, மஹதததவந தொடஙகி பருதிவியளவாக உணடான இருபததுமூனறு தததவமும 'அணடஙகள' ஆவன, இமமஹதாதிகளாலே ஆரப தஙகளாய *அண்டாநாநது ஸஹஸராணும ஸஹஸராணயயுதாநிச* எனகிறபடியே அஸங்க் யேயமாயிருககிற அணடவிசேஷஙகள 'அணடததுககு உடபடட தேவாதிபதாரததஙகள' ஆவன, அணடாநதாவாததிகளான தேவ மநுஷய திரயக ஸதாவரஙகள ஆக, நாரபதாரத தம அருளிச செயதாராயிறறு (97)

98 மேல, அயநபதாரததததைத் அருளிச்செயகிறாா. 'அயநமெனறது-இவறறுககு ஆசரயமெனறபடி.' எனறு,

மூ 98. அயநம் எனறது இவற்றுக்கு ஆசரயமெனறபடி

வயா:— அதாவது-அயநசபதம ஆசரயவாசியாகையாலே இவறறுககு அயநமென றது இவறறுககு ஆசரயமெனறபடி யெனகை (98)

99 பஹுவரீஹி ஸமாஸாரததததை அருளிச்செயகிறாா 'அஙஙனனறிககே, இவை தனனை ஆசரயமாக உடைய னெனனவுமாம' எனறு.

மூ. 99 அஙஙனன்றிககே, இவை தனனை ஆசரயமாகவுடையனெனனவுமாம.

வயா — அதாவது. இவறறுக்கு ஆசரயமெனறு ததபுருஷனாகச சொலலுகையனறி ககே, 'இவைதனனை ஆசரயமாகவுடையன' எனறு பஹுவரீஹியாகச சொலலவுமாமெனகை

'இவறறுககு ஆசரயம' எனகிறவிடததில குணஙகளையும சொலலிறறேயாகிலும, 'இவைதனனை ஆசரயமாகவுடையன' எனகிற இடததில, குணஙகளையொழியச சொலல வேணும, அககுணஙகளுககு வயாபயதவம சொலலுமளவில, ஆதமாசரயமும அநவஸதையு மாகிற தோஷஙகள வருமாகையாலே "தனகுணஙகளிலே ஈசவரன வயாபிககும்போது குண விசிஷடனாயே வயாபிககவேணும. நிரகுணமாய வஸது இராமையாலே, அபபோது, வயா பயகுணஙகளே வயாபக குணஙகளாய, வயாபக குணஙகளே வயாபய குணஙகளாயறுகை யாலே, ஆதமாசரயதோஷமுணடாம, அதுககுமேலே, தன குணஙகளிலே குணி வயாபிகக

வென்று புககால, தததாசரயமான குணஙகளையும குணி வயாபிக்கவேணும, அநத வயாபக னுடைய குணஙகளையும குணி வயாபிககவேணும ஆகையாலே, அநவஸதாநுஸஸததமாம'' என்று இதுதனனை ஸுஸபஷடமாக ஆசசானபிளளை அருளிசசெயதாரிறே. (99)

100 இவவுபய ஸமாஸததாலும பலிதாமசததை அருளிச செயகிறார இவையிரணடாலும என்று தொடஙகி.

மூ. 100 இவையிரணடாலும பலிததது பரதவ ஸௌலபயஙகள.

வ்யா:— அதாவது 'நாரஙகளுககு அயநம', 'நாரஙகளை அயநமாகவுடையவன' எனகிற இவை இரணடாலும பலிதத அாததம - தனனையொழிநத ஸமஸத வஸ்துககளுககும தான ஆதாரமாயிருககையாகிற பரதவமும, இபபடிப பெரியனான தான ஸகல சேதநாசேத நஙகளிலும தனனை யமைததுககொணடு புககிருககையாகிற ஸௌலபயமும் எனகை. (100)

101. இனனமும ஒரு பரகாரததாலே இநத ஸமாஸதவய பலிதஙகளை அருளிசசெய கிறார அநதாயாமிதவமும உபாயதவமும உபேயதவமுமாகவுமாம என்று

மூ. 101. அநதாயாமிதவமும், உபாயதவமும், உபேயதவமுமாகவுமாம.

வயா — அதாவது, பஹுவரீஹியும ததபுருஷனுமாகிற உபயஸமாஸததாலும பலித தது, அநதாயாமி பராஹமணாதிகளிற சொல்லுகிறபடியே, அகில சேதநாசேதநஙகளிலும அநதராதமதயா அவஸதிதனாயககொணடு நியநதாவா யிருககையாகிற 'அநதாயாமிதவ மும, * இண—கதௌ * எனகிற தாதுவிலேயாதல் * அய—கதௌ * எனகிற தாதுவிலேயாதல ஸிததமான அயநபதததில கரணேவயுதபததியாலும காமணிவயுதபததியாலும பரகாசித மான உபாயதவமும உபேயதவமுமாகவுமாம என்கை பஹுவரீஹியோஜனை சொலலுகிற விடததில யோகயதாநுகுணமாக நாரசபதததை குணஙகளை யொழிநத வஸதுககளுககு வாசகமாகக் கொண்டாபபோலே ததபுருஷ யோஜனையிலும அயநசபதததை உபாயோபேய வாசியாகக கொளளுமளவில யோகயதாநுகுணமாக நாரசபதததை அசேதநங்களையொழிநத சேதந வஸதுககளுககு வாசகமாகக கொளளககடவது * நாரஸ்த்விதி ஸாவ புமஸாம ஸமூஹ பரிகததயதே, கதிராலமபநம தஸய தேந நாராயணஸ ஸமருத * என்றும, * நாரசப தேத ஜீவாநாம ஸமூஹ பரோசயதே புதை, தேஷாமயந பூததவாந நாராயண இஹோசயதே * என்றும இதயாதிகளிலே இவவாததஞ சொலலபபடாநினறதிறே. (101)

102 காமணிவயுதபததி ஸிததமான பராபயதவததுககு ஸஙகோசமிலலாமையாலே அது ஸாவ பரகாரவிசிஷடமாயிருககையாலும, பநது லாபமும பராபயமாயிருககையாலும, ஈசவரனுடைய ஸாவவித பநதுதவமும இபபதததிலே சொல்லுமபடியை அருளிசசெயகிறார 'எமபிரான' என்று தொடஙகி

மூ 102. "எம்பிரானெநதை" எனகையாலே் ஈச்வரனே எலலாவுறவுமுறையுமெனறு சொலலும

வயா — அதாவது நாராயண சபதாாததததை அநுஸநதிககிற திருமஙகையாழவார "எமபிரானெநதை யெனனுடைசசுறற மெனககர செனனுடைவாணாள" எனகையாலே, ஈசவரனே இவவாதமாககளுககு ஸாவவிதபநதுவுமெனறு இபபதததிலே சொலலுமெனகை (102)

103 'இபபடி பநதுபூதனாயககொணடு, இததலைககு அவன செயயுமது எது?' எனன, அருளிச செயகிறார 'நாம பிறாககானவனறும அவன நமககாயிருககும' என்று.

மூ 103. நாம் பிறக்கான அனறும் அவன நமக்காயிருக்கும்.

வயா — அதாவது, நாம தனனோடு ஒட்டறறுப பிறாககு நலலராயிருந்த காலத்திலும், அவன நமககு நலலனாயிருககுமெனகை. (103)

104 'இபபடி நாம அநயபரரான அனறும நமககேயாயிருநது அவன செயது போருமதுதான ஏது?' எனன அருளிசசெயகிறா 'இராமடம' எனறு தொடஙகி.

மூ 104 இரா மடம் ஊடடுவாரைபபோலே உளளே பதி கிடந்து
ஸத்தையே பிடிதது நோக்கிககொணடு போரும்.

வயா — அதாவது, நோகொடுநோ தஙகள பககல வநது அபேக்ஷிதஙகளை வாஙகி ஜீவியாதே தூமாநத்தாலே படடினியே திரியுமவாகளையும விடமாடடாமையாலே அசலறியாதபடி ராதரி மடததிலே புஜிபபிபபாரைபபோலே தன பககல தலைசாயோம எனறு இசசேதநா ஸவாதநதாயம அடிததுத திரியா நிறக, இவாகள கண்காணுதபடி அநதராதமாவாயக்கொணடு உளளே மறைநதிருநது இவாகள ஸததையே தொடஙகி ரக்ஷிததுககொணடு போருமென்கை ஆக, இநநாராயண பதததாலே கைஙகாய பரதிஸமபநதியான ஈசவரன படியை அருளிசசெயதாராயிறறு .. ... (104)

105 இனி, இதில் விபகதயமசததாலே கைஙகாயததைப பராாததிககிறபடியை அருளிசசெயகிறா 'ஆய என்கிற இததால' எனறு தொடஙகி.

மூ 105 'ஆய' எனகிற இததால் "சென்றால் குடையாம" எனகிறபடியே
எலலா அடிமைகளும செயயவேணடுமெனறு அபேக்ஷிககிறது.

வயா.— அதாவது, 'ஆய' எனகிற இநதச சதுாததியாலே "சென்றால் குடையாம" எனகிற பாடடிற சொலலுகிறபடியே திருவநநதாழவானைபபோலே ஸாவவித கைஙகாயஙகளும செயயவேணுமெனறு அபேக்ஷிககிறது எனகை. .. ... (105)

106 'நமஸஸாலே தனககெனன ஒனறை விருமபுகைககு பராபதியிலலாத அதயநத பாரதநதாயம சொல்லியிருகக, இககைஙகாயததைத தான விருமபி அபேக்ஷிககை ஸமபவியாது எனறு இருககுமவாகள பணணும பரசநததை அநுவதிககிறா 'நமஸஸாலே தனனோடு உறவிலலையெனறு வைததுக கைஙகாயததை பராாததிககக கூடுமோவெனனில்' எனறு.

மூ 106. நமஸஸாலே தன்னோடு உறவிலலையெனறு வைததுக
கைஙகாயததை பராாததிககக கூடுமோ? எனனில;

107 அதுககு உததரம அருளிசசெயகிறா 'படியாயக கிடநது' எனறு தொடஙகி

மூ. 107 "படியாயக் கிடநது உன பவளவாய காணபேனே" எனகிறபடியே
கைஙகாய பராாததனை வநதேறி அனறு; ஸவரூப ப்ரயுக்தம்.

வயா — அதாவது, "படியாயக கிடநது உன பவளவாய காணபேன" எனறு, அதயநத பாரதநதாயததோடே கைஙகாய பராாததனையையும சொலலுகிறபடியே கைஙகாய பராாததனை—ஸவபோகதருதவரூப அஹஙகார பரயுகதமாயககொணடு வநதேறியானதனறு,

சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைத்தல்லது தான் தரியாதபடியான தன் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி வந்ததென்கை .. .. . (107)

108. உக்தத்தை ஹேதுவாகக்கொண்டு சதுர்த்தியின் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தநா ப்ரகாசகத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'ஆகையால' என்று தொடங்கி.

மூ 108 ஆகையால "வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டு நாம" என்கிற ப்ரார்த்தனையைக் காட்டுகிறது

வ்யா :— அதாவது, கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை வந்தேறி யன்றிக்கே, ஸ்வரூபப்ரயுக்த மாகையாலே, "வழுவிலா வடிமைசெய்யவேண்டு நாம" என்று, 'அடிமையில் ஒன்றும் நழுவாதபடி ஸகல கைங்கர்யங்களும் செய்யவேண்டும் நாம' என்கிற ப்ரார்த்தனையை இச் சதுர்த்தி ப்ரகாசிப்பிக்கிற தென்கை. .. . (108)

109 இனி, இந்த கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை இடைவிடாமல் நடக்கைக்கு உறுப்பான பரபக்தி ருசியுடையார்படியை அருளிச்செய்கிறார் 'கண்ணுறக்கண்டு' என்று தொடங்கி

மூ 109 "கண்ணுறக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்குமுண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்" என்கிறபடியே காண்பதற்கு முன்பு உறக்கமில்லை கண்டால் "ஸதாபச்யந்தி" யாகையாலே உறக்கமில்லை

வ்யா — அதாவது, "இமையோர்கள் குழாம் தொழுவதுஞ் சூழ்வதுஞ்செய் தொல்லை மாலைக் கண்ணுறக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்குமுண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்" என்று 'நித்யஸூரிகளுடைய திரளானது நிரந்தரம் அநுபவம் பண்ணுகிற ஸர்வேச்வரனைக் கண்கள் நிறையும்படி கண்டொழியக் கழியாதபடியான காதலிலே நிலைநின்றவர்களுக்கும் கண்கள் உறங்குதலுண்டோ?' என்னுமாபோலே, விஷயத்தைக் காண்பதற்குமுன்பு ஜ்ஞாநஸங்கோச ரூபமான உறக்கமில்லை, கண்டகாலத்தில் *ஸதாபச்யந்தி* என்கிறபடியே ஸதா அநுபவம் பண்ணுகையாலே உறக்கமில்லையென்கை ... .. (109)

110. இன்னமும் ஒரு ஹேதுவினாலே இவனுக்கு உறக்கமில்லாமையை அருளிச்செய்கிறார் 'பழுதே' என்று தொடங்கி

மூ. 110. "பழுதே பல பகலும் போயின" என்று இழந்த நாளைக்குக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு உறங்கவிரகில்லை

வ்யா — அதாவது, "செங்கண்டலோதவண்ணரடி—அரவணைமேற்கண்டு தொழுதேன், பலபகலும் பழுதேபோயினவென்று அஞ்சி அழுதேன்" என்று, 'விஷயத்தைக்கண்டு அநுபவித்தவாறே இப்படி அநுபவிக்கைக்கு உடலான அநேக காலமெல்லாம் வ்யர்த்தமே போய் விட்டதே!' என்று இழந்தநாளை நினைத்து கலேசித்துக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு மேலுள்ள நாளில் உறக்கம் வர வழியில்லையென்கை. (110)

111 'இன்னமும் இவ்விஷயத்தில் அறிவு பிறந்தார்க்கு மறக்கப் போகாது' என்னு மத்தை இசைவிக்கிறார் 'அன்று நான்' என்று தொடங்கி.

மூ. 111. "அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்" என்னுநின்றார்களிறே.

வ்யா :— அதாவது, அவன் என்னைப் பெறுகைக்காகத் திருப்பதிகளிலே நிற்பது இருப்பது கிடப்பதாகாநிற்க, அக்காலத்தில் நான் ஜ்ஞான லாபரூபமான ஜந்மத்தையுடையனுகப்

பெறறிலேன, அநத ஜனமமுணடானபினபு 'அவனை ஒருகாலும மறநதிலேன' எனறு சொலலா நினறாகளிறே எனகை ஆக, பராபய வைலக்ஷணய ஜஞாநம பிறநதாாபடி இது வாகையாலே, இநத கைஙகாய பராாததனை இடைவிடாமல நடககும' எனறு கருதது. (111)

112 இனி, இநதக கைஙகாயததுககு தேசகாலாதி நியமமிலலாமையை அருளிசசெய கிறா 'இவவடிமைதான' எனறு தொடஙகி

மூ. 112. இவ்வடிமைதான "ஒழிவில காலமெலலா முடனாயமனனி" எனகிறபடியே ஸாவதேச ஸாவகால ஸர்வாவஸதைகளிலும அநுவாததிக்கும்.

வ்யா — அதாவது, இவவாதமாவினுடைய ஸவரூபாநுருபபுருஷாாததமான இநதக கைஙகாயநதான "ஒழிவில காலமெலலா முடனாயமனனி" எனறு — 'ஒழிவிலலாத காலமெல லாம ஸாவதேசததிலும உடனாய ஸாவாவஸதையிலும பிரியாது நினறு' எனகிறபிடியே ஸாவ தேசததிலும ஸாவ காலததிலும ஸாவாவஸதையிலும நடநதுசெலலும எனகை (112)

113 பாாயைககு மஙகளஸூததரதாரணம பாததாவுககு அநநயாாஹையெனறு காடடுமா போலே, திருமநதரதாரணம சேதநாககு பகவதநநயாாஹதவபரகாசகம எனனுமிடநதோறற இததையொரு மஙகளஸூதரமாக நிருபிததருளிச செயகிறா 'எடடிழையாய' எனறு தொடஙகி.

மூ 113. எட்டிழையாய மூனறு சரடாயிருப்பதொரு மங்களஸூதரம்போலே திருமந்தரம்.

வயா.— அதாவது, பதினறிழையாய இரணடு சரடாயிருககும லௌகிகமான மஙகள ஸூதரமபோலனறிககே, எடடிழையாய மூனறு சரடாயிருபபதொரு மஙகளஸூதரமபோலே, எடடுததிருவக்ஷரமாய மூனறு பதமாயிருககிற இததிருமநதரமெனகை (113)

114 'இபபடி நிருபிததுசசொனன இததால எவவாததம சொலலுகிறது?' எனன அருளிச செயகிறா 'இததால' எனறு தொடஙகி

மூ. 114. இத்தால, ஈசவரன ஆதமாக்களுக்குப பதியாயநின்று ரக்ஷிக்கும் என்கிறது.

வயா.— அதாவது, இததை மஙகளஸூதரமாகசசொனன இததால, ஈசவரன இத தோடு அநவயமுடைய ஆதமாககளுககுப பதியாய நின்றுகொணடு ரக்ஷிககுமெனறு சொலலு கிறதெனகை. ... ... (114)

இனி, இமமநதரததால பரதிபாதிதத அாததததை ஸஙகரஹிததுசசொல்லி இததை நிகமிததருளுகிறா 'ஆக, திருமநதரததால' எனறு தொடஙகி.

மூ. 115. ஆக, 'திருமந்தரததால எம்பெருமானுககே உரியேனான நான எனககு உரியனனறிககேயொழியவேணும; ஸாவசேஷியான நாராயணனுககே எலலா அடிமைகளும செயயப பெறுவேனாகவேணும' என்றதாயிறறு.

பிளளை லோகாசாாயா திருவடிகளே சரணம.

திருமநதரபரகரணம முறறிறறு.

வயா — 'ஆக' எனறது கீழ பரகக அருளிசசெயத எலலாவறறையும தொகுதது அருளிசசெயகிறா எனனுமிடநதோறற (எமபெருமானுககே உரியேனன நான) இதில 'எமபெருமானுககு' எனறு சதுாததயநதமான பரதமாக்ஷரததில அாததததையும, அவதா ரணததாலே மதயமாக்ஷரததின அாததததையும 'உரியேனன நான' எனறு தருதீயாக்ஷரத தில அாததததையும சொலலுகையாலே, பரதம பதாாததததை ஸஙகரஹிததபடி (எனககு உரியனனறிககே ஒழியவேணும) இதில 'எனககுரியன' எனறு ஷஷடயநதமான மகாராாத ததையும 'அனறிககேயொழிய' எனகையாலே நகாராாததததையும, 'வேணும' எனகை யாலே இவவாததம சேதநனுககு பராாததநீயம எனனுமததையும பரதிபாதிககையாலே மதயமபதாாததததை ஸஙகரஹிததபடி (ஸாவசேஷியான நாராயணனுககே எலலா அடிமை களும செயயப பெறுவேனுகவேணும) இதில 'ஸாவசேஷியான நாராயணனுககே' எனறு கைஙகாய பரதிஸமபநதியையும கைஙகாய பராாததநா பரகாசிகையான சதுாததியையும 'எலலா அடிமைகளும செயயபபெறுவேனுகவேணும' எனறு கைஙகாய பராாததநா பரகாரத தையும சொலலுகையாலே தருதீய பதாாததததை ஸஙகரஹிததபடி 'எனறதாயிறறு' எனறது எனறு சொலலிறறுயிறறெனகை விஸதரேண அருளிசசெயததை மீளவும இபபடி ஸஙகரஹிததருளிச செயதது இததிருமநதராாததததை எலலாருமறிநது அநுஸநதிககைக காக ஆகையாலே எலலாாககும இவவாததம எபபோதும அநுஸநதேயம (115)

திருமநதரபரகரணம வயாககயானம முறறிறறு

ஜீயா திருவடிகளே சரணம.

முமுக்ஷுப்படி த்வயப்ரகரணம் வ்யாக்க்யான அவதாரிகை

பரதம ரஹஸயமான திருமநதரததினுடைய அாததததை அருளிசசெயத அநநதரம, அதில மதயமபதததாலும தருதீய பதததாலும பரதிபாதிககபபடட உபாயோபேயஙகளை விசதமாக பரதிபாதியா நினறுளள தவயததினுடைய அாததததை அருளிசசெயகிறா

'முனபு அருளிசசெயத மூனறுபரபநதஙகளிலும திருமநதராநநதரம சரமசலோகததை அருளிசசெயது பினபு தவயததை அருளிசசெயதவா, இபபோது தவயததை மூநதுற அருளிச செயவான என'' எனனில,–இரணடு பரகாரமும அருளிசசெயயலாயிருககையாலே ஆசசான பிளளை, ஜீயா முதலானரும இநத பரகாரமிறே அருளிசசெயதது.

'இவவிரணடு பரகாரநதனககும கருதது என?'' எனனில, சரமசலோகம முனனுக தவயததைச சொலலுகிறது விதயநுஷடாந ரூபஙகளாயிருககையாலே விதிமுனனுக அநுஷடா நததைச சொலலுகை பராபதமாயிருககையாலும, திருமநதரம பராபயபரமாய சரமசலோகம பராபகபரமாய, தவயம உபயததினுடையவும அநுஷடாந பரதிபாதகமா யிருககையாலும தவயம முனனுகச சரமசலோகததைச சொலலுகிறது–திருமநநாததில மதயமதருதீயபதங களுககு வாகயதவயம விவரணமாய, அதுதனககுச சரமசலோகததில அாதத தவயம விவரணமாயிருககும ஆகாரததாலே ஆனபினபு, இரணடு பரகாரமும அநுஸநதிககத தட டிலலை. அதில ஒரு பரகாரததை மூனறு பரபநதததிலும அருளிசசெயதவராகையாலே. மறறை பரகாரததையும அருளிசசெயயவேணுமெனறு திருவுளளமபறறி, திருமநதராாததம அருளிச செயத அநநதரம தவயாாததததை அருளிசசெயகிறா ... ... *

116 அதில் ப்ரதமத்திலே வைஷ்ணவனுயிருப்பானெருவனுக்கு ஸ்வாதிகாராநுகுணமாக அவச்யாபேக்ஷிதமாயுள்ளவற்றை ஸங்க்ரஹமாக அருளிச்செய்கிறார் 'புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸனையோடே விடுகையும்' என்று தொடங்கி ஒரு சூர்ணையாலே.

மூ 116 புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸனையோடே விடுகையும், எம்பெருமானையே தஞ்சமென்று பற்றுகையும், பேறு தப்பாதென்று துணிந்திருக்கையும், பேற்றுக்கு த்வரிக்கையும், இருக்கும் நாள் உகந்தருளின நிலங்களிலே பரவணனுய குணுநுபவ கைங்கர்யங்களே பொழுது போக்காகையும், இப்படி இருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் ஏற்றம் அறிந்து உகந்திருக்கையும், திருமந்த்ரத்திலும் த்வயத்திலும் நியதனுகையும், ஆசார்ய ப்ரேமம் கனத்திருக்கையும், ஆசார்யன் பக்கலிலும் எம்பெருமான் பக்கலிலும் க்ருதஜ்ஞனுயப் போருகையும், ஜ்ஞாநமும் விரக்தியும் சாந்தியும் உடையனுயிருக்கும் பரம ஸாத்விகனேடே ஸஹவாஸம் பண்ணுகையும் வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவச்யாபேக்ஷிதம்.

வ்யா.— புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸனையோடே விடுகையாவது * பிதரம் மாதரம் தாராந் * இத்யாதிப்படியே, பாஹ்யவிஷய ஸங்கங்களையடைய மறுவலிடாதபடி ஸவாஸநமாக விடுகை 'எம்பெருமானையே தஞ்சமென்று பற்றுகையாவது — வேறென்று தஞ்சமென்கிற நினைவு கலசாதபடி, நிருபாதிக ரக்ஷகனுன ஸர்வேச்வரனையே தஞ்சமாக ஸ்வீகரிக்கை. இவ்விரண்டு வாக்யத்தாலும், சரமச்லோகத்தில் பூர்வார்த்தத்தில் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். எங்ஙனேயென்னில்? 'புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய' என்று 'ஸர்வதர்மாந்' என்கிற பதத்தில் அர்த்தத்தையும், 'வாஸனையோடே விடுகையும்' என்று 'பரித்யஜ்ய' என்கிற பதத்தில் அர்த்தத்தையும், 'எம்பெருமானை' என்று 'மாம்' என்கிற பதத்தில் அர்த்தத்தையும், 'ஏ' என்று ஏவகாரத்தாலே ஏகபதத்தில் அர்த்தத்தையும், 'தஞ்சம்' என்கையாலே 'சரண' பதத்தில் அர்த்தத்தையும், 'பற்றுகையும்' என்று 'வ்ரஜ' பதத்தில் அர்த்தத்தையும் அடைவே சொல்லுகையாலே

பேறு தப்பாதென்று துணிந்திருக்கையாவது—உபாய பலகுத்வமும், உத்தேச்ய தூரஸ்தத்வமும், ஸ்வக்ருததோஷபூயஸ்த்வமும் அடியாகவரும் சங்காத்ரயமுமின்றிக்கே, பலம் தப்பாமல் ஸித்திக்குமென்று விச்வஸித்திருக்கை பேற்றுக்கு த்வரிக்கையாவது, இப்படி விச்வஸித்து 'பேறுஸித்தித்தபோது காண்கிறோம்' என்று இருக்கையன்றிக்கே, "மாகவைகுந்தம் காண்பதற்கென் மனமேகமெண்ணும்" "தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே கூவிக் கொள்ளுங்காலமின்னங் குறுகாதோ" என்கிறபடியே, க்ரமப்ராப்திபற்றுமல் பதறுகை ஆக இவை இரண்டாலும் உபாயோபேயாதிகாராபேக்ஷிதங்களான மஹா விச்வாஸத்தையும், பராபயத்வரையையும் சொல்லுகிறது

இருக்கும் நாள் உகந்தருளின நிலங்களிலே பரவணனுய குணுநுபவ கைங்கர்யங்களே பொழுது போக்காகையாவது – பரமபதத்திலேபோய் பகவதநுபவ கைங்கர்யங்களைப் பண்ணுகையாகிற பேற்றில் த்வரை நடவா நிற்கச்செய்தேயும், இச்சரீரத்தோடே இருக்கும் நாள் "தானுகந்தவூர்" என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரன் உகந்துவர்த்திக்கிற திவ்யதேசங்களிலே * கண்டியூரரங்கம் மெய்யமகச்சி பேர்மல்லையென்று மண்டுகையாகிற ப்ராவண்யத்தையுடையனுய், அவ்வோ திவ்யதேசங்களிலே நிற்கிறவனுடைய கல்யாணகுணுநுபவமும், அது அடியாகக் கரணத்ரயத்தாலும் அவன் விஷயத்திற் பண்ணுங் கைங்கர்யமுமே காலக்ஷேப விஷயமாம்படியிருக்கை. இப்படியிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களேற்றம் அறிந்து உகந்திருக்கையாவது—கீழ்ச்சொன்ன இவ்வாகாரங்களெல்லாம் உடையராயிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைக்

கண்டால், இந்தளத்திலே தாமரை பூத்தாற்போலே இந்த விபூதியிலே இங்ஙனேயுமிருப்பார் சிலருண்டாவதே'என்று அவர்கள் வைபவத்தையறிந்து அவர்களளவில் ப்ரீதியுக்தனாயிருக்கை கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாம் உண்டானாலும் உண்டாக அரிதாயிருப்பதொன்றிறே இது

திருமந்த்ரத்திலும் த்வயத்திலும் நியதனாகையாவது, மந்த்ராந்தரங்களினுடைய அருகும் மறந்தும் போகாதே த்யாஜ்ய உபாதேயங்களைத் தெளிய அறிவிக்கும் திருமந்த்ரத்திலும் அதில் அர்த்தத்துக்கு விவரணமான த்வயத்திலும் நிஷ்டனாயிருக்கை

ஆசார்யப்ரேமம் கனத்திருக்கையாவது, கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரத்தையெல்லாம் உபதேசத்தாலே தனக்கு உண்டாக்கின ஆசார்ய விஷயத்தில் *யஸ்ய தேவே பராபக்திர் யதா தேவே ததா குரௌ* என்கிறபடியே ப்ரேமம் அதிசயித்திருக்கை

ஆசார்யன் பக்கலிலும் எம்பெருமான் பக்கலிலும் க்ருதஜ்ஞனாய்ப் போருகையாவது, நித்யஸம்ஸாரியான தன்னை நித்யஸூரிகள் பேற்றுக்கு ஆளாகும்படி இரும்பைப் பொன்னாக்குவாரைப்போலே திருத்தின ஆசார்யன் பக்கலிலும், அத்வேஷாதிகளை விளைத்துக் கொண்டுவந்து ஆசார்ய விஷயத்தோடே சேர்த்த எம்பெருமான் பக்கலிலும் உபகாரஸ்ம்ருதி உடையனாய்ப் போருகை

ஜ்ஞானமும் விரக்தியும் சாந்தியுமுடையனாயிருக்கும் பரமஸாத்விகனோடே ஸஹவாஸம் பண்ணுகையாவது, தான் கலங்கினாலும் கலங்காமல் நோக்குகைக்கு உறுப்பாகவும் கீழ்ச் சொன்ன ஆகாரங்கள் தனக்கு வர்த்திக்கைக்கு உறுப்பாகவும், தத்வயாதாத்ம்ய ஜ்ஞானமும், அப்ராப்தவிஷய விரக்தியும் இவைதானிரண்டும் நமக்குண்டென்று இறுமாப்பற்றிருக்கை யாகிற சாந்தியும் உடையனாயிருக்கும் பரமஸத்வ நிஷ்டனாயிருப்பானொரு பாகவதனோடே கூட வஸித்துப்போருகை

'வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவஶ்யாபேக்ஷிதம்' என்றது – இவையித்தனையும் வைஷ்ணவனென்றிருப்பானொரு அதிகாரிக்கு அவஶ்யம் உண்டாகவேணுமென்கை (116)

117 இப்படியிருக்கும் இவனுக்கு அநுஸந்தாந விஷயம் வகுத்து அருளிச்செய்கிறார் மேல் 'இந்த' என்று தொடங்கி

மூ. 117 இந்த அதிகாரிக்கு ரஹஸ்யத்ரயமும் அநுஸந்தேயம்

வ்யா — அதாவது, – கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரங்களையுடையனாயிருக்கும் இவ்வதிகாரிக்கு, அந்த ஜ்ஞானாநுஷ்டானங்களுக்கு வர்த்தகமான ரஹஸ்யத்ரயமும் அநுஸந்தாந விஷயமாக வேணுமென்கை. (117)

118 இனி, த்வயத்திற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தின் வீறுடைமையை அறிவிக்கைக்காக, சாஸ்த்ரம் திருமந்த்ரம் சரமஶ்லோகம் இவற்றிற் சொல்லுகிற ப்ரகாரங்களை அருளிச் செய்து கொண்டு சென்று, பின்னை அதுதன்னை அருளிச்செய்கிறார் 'எல்லா ப்ரமாணங்களிலும்' என்று தொடங்கி

மூ 118 எல்லா ப்ரமாணங்களிலும் தேஹத்தாலே பேறென்கிறது, திருமந்த்ரத்தில் ஆத்மாவாலே பேறென்கிறது; சரமஶ்லோகத்தில் ஈஶ்வரனாலே பேறென்கிறது, த்வயத்தில் பெரியபிராட்டியாராலே பேறென்கிறது

வயா :— அதாவது-சேதநனுடைய விசிஷ்டவேஷத்திலே நோக்கான ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும், ஸாதநாநுஷ்டாந யோக்யமான தேஹத்தாலே இவனுக்குப் புருஷார்த்த லாபம் என்கிறது. நிஷ்க்ருஷ்டவேஷத்திலே நோக்கான திருமந்த்ரத்தில், இவன் ஸ்வரக்ஷணத்தில் நின்றும் கைவாங்கினாலொழிய ஈச்வரனுடைய ரக்ஷகத்வம் ஜீவியாமையாலே தத்பரவ்ருத்தி விரோதியான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியை விட்டிருக்கும் ஆத்மாவாலே புருஷார்த்தலாபம் என்கிறது. ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ரயத்திலே நோக்கான சரமச்லோகத்தில், இவனுடைய ஸ்வீகாரமும் மிகையாம்படி, தானே கைக்கொண்டு ப்ராப்திப்ரதிபந்தக ஸகலபாபங்களையும் தள்ளிப்பொகட்டு, தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளும் ஈச்வரனாலே புருஷார்த்தலாபம் என்கிறது. ஈச்வரனுடைய லக்ஷ்மீ விசிஷ்டவேஷத்திலே நோக்கான த்வயத்தில், விசேஷணபூதையான பெரிய பிராட்டியாராலே புருஷார்த்தலாபமென்கிறது என்கை (118)

119. உபாயம் ஈச்வரனாயிருக்க, இவளாலே பேறுகையாவதென்? என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் 'பெரியபிராட்டியாராலே' என்று தொடங்கி.

மூ. 119. பெரியபிராட்டியாராலே பேறுகையாவது, இவள் புருஷகாரமானாலல்லது ஈச்வரன் கார்யஞ் செய்யானென்கை

வயா :— அதாவது, இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரங்கள் இரண்டும் பண்ணுவான் ஈச்வரனேயாயிருக்கப் பெரியபிராட்டியாராலே இவனுக்குப் பேறுகையாகிறது, இவனுடைய அபராதத்தைப்பாராதே ரக்ஷிக்கும்படி இவள் புருஷகாரமானாலொழிய, ஈச்வரன் இவன் கார்யஞ் செய்யான் என்றபடி என்கை (119)

120 கீழ், ஸாமாந்யத்திலே வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அபேக்ஷிதங்களிறே சொல்லிற்று, விசேஷித்து த்வயத்துக்கு அதிகாரியாமவனுக்கு அபேக்ஷிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'த்வயத்துக்கு' என்று தொடங்கி

மூ. 120. த்வயத்துக்கு அதிகாரி ஆகிஞ்சந்யமும், அநந்யகதித்வமும் உடையவன்.

வயா — அதாவது, ஸித்தோபாயவரண ப்ரதிபாதகமான த்வயத்துக்கு அதிகாரி *அகிஞ்சநோ கதி* *த்வமேவோபாயபூதோமேபவ* *அகிஞ்சநோ நந்யகதிச் சரண்ய* என்றும் "புகலொன்றில்லா அடியேன்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்யகதித்வமுமாகிற இரண்டும் உடையவன் என்கை (120)

121 'இவையிரண்டின் வேஷமுந்தான் எங்ஙனே?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'இவையிரண்டும்' என்று தொடங்கி

மூ. 121 இவை இரண்டும் ப்ரபந்ந பரித்ராணத்திலே சொன்னோம்

வயா :— அதாவது, உபாயாந்தர ராஹித்யமாகிற ஆகிஞ்சந்யத்தின் வேஷமும், ரக்ஷகாந்தர ராஹித்யமாகிற அநந்யகதித்வத்தின் வேஷமும் ப்ரபந்ந பரித்ராணமாகிற ப்ரபந்தத்திலே ஸுஸ்பஷ்டமாகச் சொன்னோம், அதிலே கண்டுகொள்வது என்கை. (121)

122 இனி, த்வயத்துக்கு வாக்யார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'இதில் முற்கூற்றில்' என்று தொடங்கி

மூ 122. இதில் முற்கூற்றில் பெரியபிராட்டியாரை முன்னிட்டு ஈச்வரன் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறது; பிற்கூற்றில் அச்சேர்த்தியிலே அடிமையையிரக்கிறது.

வ்யா — அதாவது-இந்த த்வயத்தில் பூர்வகண்டத்தாலே 'ஸ்ரீமத்' என்று பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிட்டு, 'நாராயணசரணௌ' என்று ஈச்வரன் திருவடிகளை 'சரணம் ப்ரபத்யே' என்று உபாயமாகப் பற்றுகிறது, உத்தரகண்டத்தாலே 'ஸ்ரீமதே' என்று பெரிய பிராட்டியாரும் அவனுமான சேர்த்தியிலே, 'நாராயணாய' என்கிற சதுர்த்தியாலே கைங்கர்யத்தை அர்த்திக்கிறது என்கை 'நமஸ்ஸு' கைங்கர்ய விரோதி நிவ்ருத்தி ப்ரதிபாதகமாகையாலே, (அடிமையை இரக்கிறது) என்ற இதிலே அநுஸந்தேயம் (122)

123. இனி ப்ரதிபதம் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ஸ்ரீமத்பதார்த்தம் அருளிச்செய்ய உபக்ரமிக்கிறார் 'ஸ்ரீ என்று பெரியபிராட்டியாருக்குத் திருநாமம்' என்று

மூ. 123. ஸ்ரீ என்று பெரியபிராட்டியாருக்குத் திருநாமம்

வ்யா — ஸ்ரீசப்தம் ஸம்பத்திகளுக்கும் வாசகமாக லோகத்திலே நடந்துபோரக் காண்கையாலே, அத்தை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக 'ஸ்ரீ' என்கிற இது பெரியபிராட்டியாருக்குத் திருநாமம் என்கிறார். ஆகையிறே "லக்ஷ்மீ பத்மாலயா பத்மா கமலா ஸ்ரீர் ஹரிப்ரியா" என்று திருநாமங்களோடே ஸஹபடிதமாயிற்று. இதுதான் எல்லாத் திருநாமங்களைப்போலன்றிக்கே * ஸ்ரீரிதி ப்ரதமம் நாம லக்ஷ்ம்யா * என்கிறபடியே இவளுக்கு ப்ரதமாபிதானமாயிருக்கும் * அ இதி பகவதோ நாராயணஸ்ய ப்ரதமாபிதானம் * என்று அகாரம் ஈச்வரனுக்கு ப்ரதமாபிதானமானாப்போலேயாயிற்று, இவளுக்கும் ப்ரதமாபிதானமாயிருக்கும்படி. அது, அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லக்கடவதாயிருக்கும், இது, இவளுடைய புருஷகாரத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லக்கடவதாயிருக்கும் (123)

124. இனி, இந்த ஸ்ரீசப்தத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக ப்ரதமம் இதன்மேல் வந்த வ்யுத்பத்தித்வயத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'ஸ்ரீயதே, ச்ரயதே' என்று

மூ. 124 ஸ்ரீயதே, ச்ரயதே

வ்யா — அதாவது, "ஸ்ரீஞ் ஸேவாயாம்" என்கிற தாதுவிலே 'சரீயத இதி ஸ்ரீ' என்று ஸித்தமான கர்மணி வ்யுத்பத்தியையும் கர்த்தரிவ்யுத்பத்தியையும் சொன்னபடி. (124)

125 வ்யுத்பத்தித்வயத்துக்கும் அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'இதுக்கு அர்த்தம்' என்று தொடங்கி

மூ 125. இதுக்கு அர்த்தம் - 'எல்லார்க்கும் இவளைப்பற்றி ஸ்வரூப லாபமாய், இவள் தனக்கும் அவனைப்பற்றி ஸ்வரூப லாபமாயிருக்கும்' என்று

வ்யா — அதாவது-இவ்வுபயவ்யுத்பத்திக்கும் அர்த்தம் 'ஸ்ரீயதே' என்று எல்லாராலும் ஸேவிக்கப்படாநின்றுள் என்கையாலே ஸகல சேதநர்க்கும் இவளைப்பற்றித் தங்களுடைய சேஷத்வரூப ஸ்வரூபலாபமாய் 'ச்ரயதே' என்று ஈச்வரனை ஸேவியாநின்றுள் என்கையாலே, இவள் தனக்கும் ஈச்வரனைப் பற்றித் தன்னுடைய ஸ்வரூபலாபமாயிருக்குமென்று என்கை. இவள் தனக்கு, சேதநவிஷயத்தில் சேஷித்வமும், ஈச்வரவிஷயத்தில் சேஷத்வமும் என்றும் உண்டாயிறே யிருப்பது. ஆகையால், இந்த ஸேவ்யத்வ ஸேவகத்வங்கள் இரண்டும் இவளுக்கு நித்யமாய்ச் செல்லாநிற்கும் (125)

126 'ஈசவரனுககு உபாயதவமும உபேயதவமுமாகிற ஆகாரதவயம உணடானுப போலே, இவளுககும புருஷகாரதவமும பராபயதவமுமாகிற ஆகாரதவயமும உணடாகை யாலே, இதில எவவாகாரததை நினைதது இவளை இபபோது சொலலுகிறது?' எனன அருளிச செயகிறா 'இபபோது இவளைச சொலலுகிறது புருஷகாரமாக' எனறு.

மூ 126. இபபோது இவளைச சொலலுகிறது புருஷகாரமாக

வயா — 'புருஷகாரமாக' எனகையாலே உபாயவஸது விசேஷணமாயிருககிற ஆகா ரததை யிடடு, இவளுககும உபாயதவததில அநவயம சொலலும பக்ஷம நிரஸதம. (126)

127. 'ஈசவரனுடைய நாரயணதவ பரயுகதமான ஸவாபாவிக ஸமபநதாதி ஜ்ஞானததை உடையனுயக கொணடு, அவனை ஆசரயிககிற இசசேதநனுககு இவளைப புருஷகாரமாக முன னிடவேணடுகிறது தானெனன?' எனன அருளிச செயகிறா 'நீரிலே' எனறு தொடஙகி,

மூ 127 நீரிலே நெருபபுக கிளருமாபோலே குளிாநத திருவுளளததிலே அபராதததாலே சீறறம பிறநதால பொறுபபது இவளுக்காக.

வயா :— அதாவது-சீதலமான ஜலததிலே, சென்று அணுகவொணணுத படியான நெருபபுக கிளருமாபோலே, *ஸுஹருதம ஸாவபூதாநாம* *ஸமோஹம ஸாவபூதேஷு* எனகிறபடியே, ஸாவபூத ஸுஹருததவம ஸமாசரயணீயதவே ஸமதவமாகிற ஸவபாவ விசே ஷஙகளாலே பரஸநநமாயக குளிாநதிருககிற திருவுளளததிலே *பரிபூாணகஸிஜநேஹிதஸ ரோதோ வருததயா பவதிச கதாசித கலுஷதீ* எனகிறபடியே சேதநன தீரககழியப பணணின அபராதம அடியாக *க்ஷிபாமி* *நக்ஷமாமி* எனனுமபடியான சீறறம பிறநதால அவவபராததைப பொறுபபது, *கிமேதந நிாதோஷ இஹ ஜகதி* இதயாதிபபடியே தனனுடைய உபதேசாதிகளாலே அசசீறறததையாறறித தயையை ஜநிபபிககும இவளுககாக எனகை. ஆகையாலே ஸமபநத ஜ்ஞாநம பிறநதவனுககும அபராத பயததாலே புருஷகார புரஸகரணம அபேக்ஷிதமெனறு கருதது (127)

128 'இததலையிற காாயம ஏறிடடுககொணடும அததலையை வசீகரிததும இரணடு தலை யையும பொருததுகைககு இவளதான கணணழிவறற புருஷகாரமோ?' எனன, அருளிச செய கிறா 'இவள தாயாய' எனறு தொடஙகி.

மூ 128 இவள தாயாய இவாகள க்லேசம பொறுக்கமாடடாதே, அவனுககுப் பதநியாய இனிய விஷயமாயிருககையாலே கணணழிவறற புருஷகாரம.

வயா — அதாவது *தவம மாதா ஸாவலோகாநாம* எனறும *அகில ஜகநமாத ரம* எனறும சொலலுகிறபடியே இசசேதநாககு இவள மாதாவாய, *"தநதம மககளழுது செனறால தாயமாராவாா தரிககிலலாா" எனகிறபடியே அநத ஸமபநதமடியாக இவாகளு டைய கலேசஙகணடால ஸஹிகக மாடடாதே, *விஷ்ணுபதநீ* எனகிறபடியே அவனுக குப பதநியாய "பிததா பனிமலா மேறபாவைககு" எனகிறபடியே அவன தன வைலக்ஷண யததைக கணடு பிசசேறித தன சொலவழி நடககுமபடி அபிமதவிஷயமா யிருககையாலே கணணழிவறற புருஷகாரமெனகை (128)

129 'எலலாம செயதாலும நிரஙகுசஸவதநதரனுன ஈசவரன சேதநருடைய அபராதங களை நிறுதது அறுததுத தீததுவன எனறு நிறகுமளவில, இவளாலே பொறுபபிக்கப போமோ?' எனன, அருளிசசெயகிறா 'திருவடியை' எனறு தொடஙகி

மூ 129 திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவள், தன் சொல்வழி வருமவனைப் பொறுப்பிக்கச் சொல்ல வேண்டாவிறே

வ்யா — அதாவது, தன்னைப் பத்துமாஸம் தாஜநபாதஸநம் பண்ணின அநந்த ராக்ஷஸிகளுடைய அபராதங்களைக் கணக்கிட்டுச் சித்ரவதம் பண்ண உத்யோகித்து நின்ற சொல்மிறுங்கனன திருவடியையுமுட்பட *க்ருபயேத* என்றும் *ந கச்சிந்நாபராத்யதி* என்றும் இத்யாதி உபதேசத்தாலே பொறுப்பிக்குமவள், *மலராள் தனத்துள்ளான்" என்றும், "மாமலாமங்கை மணநோக்க முண்டான்" என்றும், "அலலிமலாமகள் போகமயக்குக்களாகியும் நிற்கும்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன்போக்யதையிலே குமிழிநீருண்டு," நின்னன்பின் வழிநின்று சிலை பிடித்து எம்பிரானேக" என்கிறபடியே மாயாமருகத்தின் பின்னே போ என்னிலும் விளைவது அறியாதே அதன் பின்னே போம்படி தன்சொல்வழி வருமவனைப் பொறுப்பிக்க வள்ளளென்னுமிடம் கிம்புநாந்யாய ஸித்தமிறேயென்கை "செய்தக்வினுக்கில்லை கைம்மாறு" என்னும்படி இரண்டு தலைக்கும் தலைத்டுமாறாக உபகரித்துத் தன் சொல்வழி போக வேண்டும்படியான திருவடியோடே மறுதலி(லை)க்குமவள் "தான முயங்கும்" என்னும்படியான போக்யதைக்குத் தோற்று 'எத்தைச் செய்வோம்' என்று தலைத்டுமாறி "நின்னன்பின் வழிநின்று" "அதனின் பின்னே படர்நதான்" என்னும்படி விளைவதறியாதே முறுவலுக்குத் தோற்றுச் சொல் வழி போமவனைப் பொறுப்பிக்குமென்னுமிடரு சொல்ல வேண்டாவிறே என்று இது தன்னை இவர் திருத்தம்பியாரும் அருளிச்செய்தாரிறே (129)

130 ஆக, ஸ்ரீமத்பத்தில் பரக்ருத்யமச்தத்தை அருளிச் செய்தார் கீழ்; பரத்யயாமசத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல் 'மதுப்பாலே' என்று தொடங்கி

மூ. 130. மதுப்பாலே இருவர் சோத்தியும் நித்யமென்கிறது

வ்யா — அதாவது இம்மதுப்புத்தான நித்யயோகமதுப பாகையாலே, இத்தால் புருஷகார பூதையான பிராட்டியும் ஈச்வரனுமான இருவருடைய சேர்த்தியும் எப்போதும் முண்டு என்னுமிடம் சொல்லுகிறதென்கை (130)

131 இந்நித்யயோகத்தை உபபாதிக்கிறார் 'இவளோடே கூடியே வஸ்துவினுடைய உண்மை' என்று

மூ. 131. இவளோடே கூடியே வஸ்துவினுடைய உண்மை

வ்யா — அதாவது *சரிய பதிர் நிகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநஸ ஸ்வேதர ஸமஸ்த வஸ்து விலக்ஷணாநந்த ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூப* என்று ஸ்வரூபநிரூபகமான ஜ்ஞாநாநந்தாதிகளுக்கு முன்னே சரிய பதித்வத்தைச் சொல்லும்படி அவன் ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரதாந நிரூபகையாயிருக்கையாலே, இவளோடே கூடியே வஸ்துவினுடைய ஸத்பாவம் இருப்பது என்கை.

ஆக, ஸ்வரூபாநுபந்தித்வ ப்ரயுக்தமான நித்யயோகத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று (131)

132 இனி, இவளுடைய குணப்ரயுக்தமான நித்யயோகத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் என்று தொடங்கி

மூ 132. ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் சேதநனுடைய அபராதத்தையுங்கண்டு அகலமாட்டாள்

வயா — அதாவது, அபராதஙகளைப பததும பததாகக கணககிடடு, நிறுததது அறுததுத தீாககும ஈசவர ஸவாதநதாயததையும * யதபரஹம கலபநியுதாநுபவேபயநாச யம * இதயாதிபபடியே காலததவமுளளதனையும அநுபவியா நினறுலும சிறிது வரையிடடுக காடடக கடவதலலாதபடி பணணி வைதத இச சேதநனுடைய அகருதயகரணுதயபராதத தையுங கணடு, "எனனுகபபுகுகிறதோ" எனனும பயததாலே ஈசவரனை விடடு ஒரு க்ஷண காலமும அகலமாடடாளெனகை (132)

133. இததால சேதநனுககுப பலிககுமததை அருளிசசெயகிறா 'சேதநனுககு' எனறு தொடஙகி.

மூ 133 சேதநனுககு இவையிரணடையும நினைதது அஞசவேணடா

வயா — அதாவது, இபபடி இவள இருநது நோககுகையாலே சேதநனுககு ஈசவர ஸவதநதாயமும ஸவாபராதமுமாகிற இவை 'இரணடையும நினைதது 'எனனுய விளையப புகுகிறதோ' எனறு அஞசவேணடா எனகை (133)

134. இனி, இமமதுபபின தாதபாயாமசததை அருளிச செயகிறா 'இததால' எனறு தொடஙகி

மூ. 134 இததால ஆசரயிககைககு ருசியே வேணடுவது. காலம பாாககவேணடா எனகிறது

வயா .— அதாவது, இபபடிப புருஷகார உபாய வஸதுககளினுடைய நிதயயோகததை பரதிபாதிககிற இமமதுபபால, இவவிஷயததை ஆசரயிபபாாககு, ஆசரயிககையில ருசியே வேணடுவது, 'இரணடுதலையும கூடியிருககும தசையிலே ஆசரயிகக வேணுமே' எனறு ஆசரயணததுககுக காலம பாாததிருகக வேணடாவெனகிறதெனகை (134)

135 இனி, இவள புருஷகாரதவததின அவசயாபேக்ஷிததவததை அறிவிக்கைககாக இவள ஸநநிதிககும அஸநநிதிககு முணடான வாசியை அருளிச செயகிறா, 'இவள ஸநநிதியாலே' எனறு தொடஙகி

மூ 135 இவள ஸநநிதியாலே காகம தலை பெறறது, அது இலலாமையாலே ராவணன் முடிநதான்

வயா — *தேவயா காருணய ரூபயா* எனகிறபடியே கருபைதான ஒரு வடிவு கொணடாற போலே இருபபாளாய, ஸவதநதரனுன ஈசவரனுககும ஸவாதநதாயததை யமுககி கருபையைக கிளபபுமவளான இவள ஸநநிதியாலே, அபராதததைத தீரககழியச செயது பரஹமாஸதரததுககு இலககாயத தலையறுபபுணணத தேடின காகம *கருபயா பாய பாலயத* எனகிறபடியே கருபாவிஷயமாயத தலைபெறறுப போயிறறு, அபபடி யிருககிற இவள ஸநநிதி. இலலாமையாலே போககறறுச செயலமாணடு நினறநிலை ஒததிருககச செய தேயும். காகததோபாதி அபராதமுமினறிககே 'இருகக, ராமசரததுககு இலககாய ராவணன முடிநது போனுன எனகை. ஆகையால ஆசரயிபபாாககு இவள ஸநநிதியே வேணுமெனறு கருதது. ஆக, ஸ்ரீமதபதாாததததை அருளிச செயதாராயிறறு. (135)

136. அநநதரம, நாராயணபதாாததததை அருளிசசெயகிறா 'புருஷகார பலததாலே' எனறு தொடஙகி.

மூ 136 புருஷகார பலத்தாலே ஸ்வாதந்த்ர்யம் தலைசாய்ந்தால் தலையெடுக்கும் குணங்களைச் சொல்லுகிறது நாராயணபதம்

வ்யா — அதாவது, உபதேசத்தாலும் அழகாலும் கண்ணழிவற வசீகரித்துக் காரியங் கொள்ளவல்ல புருஷகார பலத்தாலே ஆச்ரயணோந்முகனான சேதனன் அநாதிகாலம் பண்ணின அபராதங்களைப் பார்த்துச் சீறி "அங்கீகரியேன்" என்று இருக்கும் ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ர்யம் தலைமடிந்தால் அதன் கீழ் தலையெடுக்கப் பெறுத செறுப்புத் தீர்ந்து தலையெடுக்கும் குணங்களைச் சொல்லுகிறது நாராயணபதம் என்கை ... (136)

137 'அவைதாம் எவை?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'அவை யாவன' என்று தொடங்கி.

மூ. 137 அவையாவன - வாத்ஸல்யமும், ஸ்வாமித்வமும், ஸௌசீல்யமும், ஸௌலப்யமும், ஜ்ஞாநமும், சக்தியும்

வ்யா — இவற்றில், வாத்ஸல்யமாவது-வத்ஸத்தின் பக்கல் தேநு இருக்கும் இருப்பு, அதாவது அதனுடைய தோஷத்தைப் போக்யமாகக் கொள்ளுகையும் க்ஷீரத்தைக் கொடுத்து வளர்க்கையும், எதிரிட்டவரைக் கொம்பிலும் குளம்பிலுங் கொண்டு நோக்குகையுமிறே, அப்படியே, ஈச்வரனும் தோஷத்தைப் போக்யமாகக் கொண்டு, "பாலேபோல் சீர்" என்கிற குணங்களாலே தரிப்பித்து, *கத்ருசந-ந்த்யஜேயம்* என்றும், *அபயம் ஸர்வபூதேப்ய* என்றும் சொல்லுகிறபடியே அநுகூலா நிமித்தமாகவும் ப்ரதிகூலா நிமித்தமாகவும் நோக்கும். ஸ்வாமித்வமாவது-இவன் விமுகனான தசையிலும் விடாதே நின்று, ஸத்தையை நோக்கிக் கொண்டு போருகைக்கு ஹேதுவான ஒரு ப்ந்த விசேஷம், அதாகிறது-உடைவனுயிருக்கு மிருப்பு, அதவேஷம் தொடங்கிக் கைங்கர்ய பர்யந்தமாக உண்டான ஸ்வபாவ விசேஷங்களை யெல்லாம் உண்டாக்குகிறது இந்த ப்ந்தவிசேஷமடியாக ஸௌசீல்யமாவது- உபயவிபூதி யோகத்தாலும் பெரிய பிராட்டியாரோட்டைச் சேர்த்தியாலும் நிரங்குசமாயிருக்கிற ஈச்வரனுடைய மேன்மையையும் தங்கள் சிறுமையையும் பார்த்து "அவனெவ்விடத்தான் யானார்" என்று பிற்காலியாதபடி எல்லாரோடும் ஒக்க மேல்விழுந்து புரையறக் கலக்கையும் அது தன் பேறாக இருக்கையும், எதிர்த் தலையில் அபேக்ஷயின்றியிலே இருக்கக் கலக்கையும், ஸௌலப்யமாவது-கண்ணுக்கு விஷயமின்றிக்கேயிருக்கிற தான் கண்ணாலே கண்டு ஆச்ரயிக்கலாம்படி எளியனாயிருக்கை. ஜ்ஞாநமாவது—இச்சேதநனுக்குக் கழிக்கவேண்டும் அநிஷ்டங்களையும் கொடுக்க வேண்டும் இஷ்டங்களையும் நேராக அறிக்கைக்கு ஈடான ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்த பதார்த்தங்களையும் ஒரு காலே அபரோக்ஷிக்கவல்ல அறிவு. சக்தியாவது-ஹேயரான நித்ய ஸம்ஸாரிகளை உபாதேயதமரான நித்யஸூரிகளோடு ஒருகோவையாக்க [illegible] ஸாமர்த்யம். இவற்றில் வாத்ஸல்யாதிகள் நாலும் ஆச்ரயண ஸௌகர்யாபாதகம், ஜ்ஞாநாதிகள் இரண்டும் ஆச்ரித கார்யாபாதகம், "நிகரில்புகழாய்" என்று தொடங்கி வாத்ஸல்யாதிகள் நாலையுமிறே, ஆச்ரயணத்துக்கு உடலாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. ஜ்ஞாநசக்திகள் இரண்டுஞ் சொன்னது இது, ப்ராப்தி பூர்த்திகளுக்கும் உபலக்ஷணம், கார்யகரத்வத்துக்கு அவையும் அபேக்ஷிதங்களாகையாலே. . .. (137)

138 'இக்குணங்களுக்கு இவ்விடத்தில் விநியோகங்கள் எவை?' என்ன அருளிச் செய்கிறார் 'குற்றங்கண்டு' என்று தொடங்கி

மூ 138 குற்றங்கண்டு வெருவாமைக்கு வாத்ஸல்யம், கார்யஞ் செய்யுமென்று துணிகைக்கு ஸ்வாமித்வம்; ஸ்வாமித்வங்கண்டு அகலாமைக்கு ஸௌசீல்யம்; கண்டு பற்றுகைக்கு ஸௌலப்யம், விரோதியைப் போக்கித் தன்னைக் கொடுக்கைக்கு ஜ்ஞாநசக்திகள்

வயா — அதாவது-ஆசரயணீயனை நமுககுனன இசசேதநன, தனதோஷததைப பாரதது அஞசாமைககு உறுபபு, தோஷததைப போககியமாகக கொளளுமடவாதஸலயம 'நஙகாரயம செயயுமோ, செயயானோ?' எனறு சஙகியாதே காரயஞ செயயுமெனறு விசவஸிககைககு உறுபபு இழவு பேறு தனனதாமபடியான ஸவாமிதவம. உபயவிபூதிககும கடவனா யிருககும பெருமைககு பரகாசகமான ஸவாமிதவததைக கணடு ஸவநிகாஷாநுஸநதாநததாலே அகலாமைககு உறுபபு, தாழநினறவாகளோடே புரையறக கலககும ஸவபாவமான ஸௌசீலயம ஆதீநதரியனெனறு பிறகாலியாமல கணணாலே கணடு ஆசரயிககைககு உறுபபு தனவடிவைச சக்ஷுராவிஷயமாககுகையாகிற ஸௌலபயம, * ஸாவபாபேபயோ மோக்ஷயிஷயாமி * எனகிற படியே பராபதிவிரோதியைபபோககி பராபபனன தனனை உபகரிககைககு உறுபபு, பராபதாவான இவன கீழ நினற நிலையும மேல போககடியும அறிககைககும அறிநதபடியே செயது தலைககட்டுகைககும ஏகாநதஙகளான ஜஞாநசகதிகளெனகை (138)

139 ஸௌகாயாபாதகஙகளான குண சதுஷகததிலும ஸௌலபயம பரதாநமாகையாலே, அநத ஸௌலபய காஷடையை அருளிசசெயகிறார 'இஙகுசசொனன' எனறு தொடஙகி

மூ 139 இஙகுசசொனன ஸௌலபயததுககு எலலைநிலம அாசசாவதாரம

வயா — அதாவது, இபபததில ஆசரயண உபயோகியாகச சொனன ஸௌலபயததுககு ஸீமாபூமி "தமருகநத தெவவுருவம அவவுருவநதானே" எனகிறபடியே ஆச்ரிதா உகநதது ஒனறைத திருமேனியாகக கொணடு ஸதா ஸநநிதி பணணியிருககும அாசசாவதார மெனகை. .. .. (139)

140 இதுதனனை உபபாதிககிறார 'இதுதான' எனறு தொடஙகி

மூ. 140. இதுதான பரவயூஹ விபவஙகள போலனறிக்கே கணணாலே காணலாமபடி இருககும.

வயா:— அதாவது, இவவாசசாவதாரநதான தேசவிபரகருஷடதையாலே கணணுககு விஷயமாகாத பரவயூஹஙகளும, காலவிபரகருஷடதையாலே கணணுககு விஷயமாகாதபடி போன விபவமும போலனறிககே, ஆஸநநமாய அநவரதஸநநிதி பணணிககொணடிருககையாலே அநவரதம கணணாலே காணலாமபடி இருககுமெனகை .. (140)

141 'இககுணஙகளெலலாம அாசசாவதாரததிலே காணலாமோ?' எனன அருளிசசெயகிறார 'இவையெலலாம நமககு நம பெருமாள பககலிலே காணலாம' எனறு.

மூ 141 இவையெலலாம நமககு நம பெருமாள பககலிலே காணலாம

வயா — அதாவது, ஸௌகாயாபாதகமாகவும காரயாபாதகமாகவும சொனன இக குணஙகள எலலாம இவை காணகையிலே அபேக்ஷையுடைய நமககு நமமுடைய பெருமாள பககலிலே காணலாமெனகை . .. (141)

142 பெருமாள பககலிலே இககுணஙகளுககு பரகாசகஙகளா யுளளவறறைச சொலலி, 'இவறறுடனே நிறகிற நிலையே நமககுத தஞசம' எனகிறார 'திருககையிலே' எனறு தொடஙகி,

மூ 142 திருககையிலே பிடிதத திவயாயுதஙகளும வைதது அஞசல எனற கையும், கவிதத முடியும். முகமும முறுவலும, ஆஸநபதமததிலே அழுததின திருவடிகளுமாய நிறகிற நிலையே நமககுத தஞசம

வ்யா :— அதாவது, கார்யகரத்வ உபயோகியான ஜ்ஞாந சக்திகளுக்கு ப்ரகாசகமாம் படி திருக்கைகளிலே தரித்துக்கொண்டிருக்கிற சங்கசக்ராதி திவ்யாயுதங்களும், வாத்ஸல்ய ப்ரகாசகமாம்படி வைத்து அஞ்சலென்ற கையும், ஸ்வாமித்வ ப்ரகாசகமாகக் கவித்த முடியும், ஸௌசீல்ய ப்ரகாசகமான முகமும் முறுவலும், அணைவாகக்கண்டு பற்றலாம்படியான ஸௌலப்யப்ரகாசகமான ஆஸநபத்மத்திலே அழுத்தின திருவடிகளுமாய்க் கொண்டு எழுந்தருளி நிற்கிற நிலையே அநந்யகதிகளான நமக்கு ரக்ஷகமென்கை (142)

143 உபாய உபேய நிஷ்டர்க்கு அபேக்ஷிதமான ஆகாரங்கள் இரண்டும் கீழ்ச்சொன்ன படியே நிற்கிற திருமேனியிலே தோற்றும் என்கிறார் 'ரக்ஷகத்வ போக்யத்வங்கள் இரண்டும் திருமேனியிலே தோற்றும்' என்று

மூ. 143 ரக்ஷகத்வ போக்யத்வங்கள் இரண்டும் திருமேனியிலே தோற்றும்.

வ்யா :— அதாவது, ரக்ஷணபரிகரமான திவ்யாயுதங்களோடும் ரக்ஷணத்துக்குக் கவித்த முடியோடுங் கூடியிருக்கையாலே ரக்ஷகத்வம் தோற்றுகையாலும் "அணியார் ஆழியுஞ் சங்கமுமேந்தும்" "முடிச்சோதியாயுனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ" என்கிறபடியே அவைதானே அழகுக்கு உடலாய் வைத்தஞ்சல் என்ற கையும் முகமும் முறுவலும் ஆஸநபத்மத்திலே அழுத்தின திருவடிகளும் ஒரொன்றே அழகுக்கு எல்லைநிலமாயிருக்கையாலே போக்யத்வம் தோற்றுகையாலும், இரண்டும் திருமேனியிலே ப்ரகாசிக்கும் என்கை. ஆக, நாராயண பதார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று ... (143)

144 இனி, 'சரணௌ' என்கிற பதத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'சரணௌ— திருவடிகளை' என்று

மூ. 144. சரணௌ—திருவடிகளை.

145 இந்த த்விவசனத்தாற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'இத்தால்' என்று தொடங்கி.

மூ. 145. இத்தால் சேர்த்தியழகையும் உபாயபூர்த்தியையும் சொல்லுகிறது.

வ்யா — அதாவது, 'சரணௌ' என்று இரண்டு திருவடிகளையும் சொல்லுகிற இத்தால், "இணைத்தாமரையடி" என்கிறபடியே இரண்டு தாமரைப்பூவை நிரைத்து வைத்தாற் போலேயிருக்கிற சேர்த்தியழகையும், த்விவசநம் இரண்டுக்கு மேல் மற்றொன்று புகுர ஸஹியாமையாலே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமான உபாயபூர்த்தியையுஞ் சொல்லுகிறதென்கை. (145)

146 இனி, உபாயத்வ ஏகாந்தமான இதன் குணாதிக்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'பிராட்டியும்' என்று தொடங்கி

மூ. 146 பிராட்டியும் அவனும் விடிலும் திருவடிகள் விடாது; திண்கழலாயிருக்கும்.

வ்யா :— அதாவது ஸ்ரீமத்பதத்திலே புருஷகாரபூதையாகச் சொன்ன பிராட்டியும் அவள்தானே சித்குரைக்கிலும் "என்னடியார் அதுசெய்யார்" என்னும்படி நாராயணபதத்திற் சொன்ன குணவிசிஷ்டனான அவனும் கை விடிலும் திருவடிகள் தன் வைலக்ஷண்யத்தாலே துவக்கிக்கொள்ளுகையாலே கைவிடாது, "வண்புகழ்நாரணன் திண்கழல்" என்கிறபடியே பற்றினாரை நழுவவிடாதே திண்மையையுடைத்தாயிருக்கும் என்கை (146)

147. இநதக குறுதிகயததைப பறறவுமனறிககே, இவன தன ஸவரூபா நுகுணமுமதிரு வடிகளிலே இழிகை யெனனுமததை ஸதருஷடாநதமாக அருளிசசெயகிறா 'சேஷிபககல' என்று தொடஙகி

மூ. 147 சேஷிபககல சேஷபூதன இழியும துறை, பரஜை முலையிலே வாயவைககுமாபோலே

வயா — அதாவது-சேஷிபககல ஆசரயிகக இழியும சேஷபூதன தன ஸவரூபா நுகுணமாக இழியுநதுறை திருவடிகள, ஸதநநதயபரஜை தாயினுடைய அவயவமெலலாங கிடககத தனககு வகுததததாயுளள முலையிலே வாயவைககுமாபோலே யெனகை (147)

'திருவடிகளைச சொனன இது திருமேனிககு உபலகஷணம' எனகிறா மேல 'இத தால்' எனறு தொடஙகி

மூ. 148 இநதால, பிராட்டிககு இருபபிடமாயக குணபரகாசகமுமாய சிசுபாலனையும அகபபடததிருததிச சோததுக்கொளளுந திருமேனியை நினைககிறது

வயா — அதாவது 'சரணௌ' எனறு விகரஹ ஏகதேசமான திருவடிகளைச சொனன இததால "திருவிருநத மாாவன" எனனுமபடி ஸ்ரீமதபதததிற சொனன புருஷகார பூதை யான பிராடடிககு இருபபிடமாய, நாராயணபதததிற சொனன குணஙகளுககு பரகாசகமாய, "பலபல நாழஞசொலலிப பழிதத சிசுபாலன" எனகிறபடியே பரதவேஷ பரனாய நிறதோக திகளைப பணணிககதிரிநத சிசுபாலனையும உடபட "அலவலைமை தவிாதத அழகன" எனகிற படியே தனனழகாலே தவேஷாதிகள போமபடி திருததி "திருவடி தாடபாலடைநத" என கிறபடியே சோததுககொளளும ஸவபாவததையுடைததான திவயமஙகள விகரஹததை நினைககிறது எனகை (148)

149 அநநதரம, சரணபதாாததததை அருளிசசெயகிறா 'சரணம' எனறு தொடஙகி.

மூ 149. சரணம-இஷடபராபதிககும் அநிஷட நிவாரணததுககும தபபாத உபாயமாக

வயா — அதாவது, *உபாயே கருஹ ரகஷிதரோச சபதசசரணமிதயயம வாததே சாமபரதஞசைஷ உபாயாாததைக வாசக* எனகிறபடியே சரணசபதம ரகஷிதாவுககும க்ருஹததுககும உபாயததுககும வாசகமேயாகிலும், இவவிடததில உபாயததுககே வாசக மாகையாலும், உபாய கருதயம இஷடாநிஷடபராபதி பரிஹாார கரணமாகையாலும், இஷடப ராபதிககும அநிஷட நிவாரணததுககும தபபாத உபாயமாக எனறு இபபதததுககு அாததம அருளிசசெயகிறா. இஷடாநிஷடஙகள தாம இனனதெனனுமததைப பரநதபடியிலே விஸதரேண அருளிசசெயதாா ஸ்ரீய பதிப்படியிலும "அநிஷடமாகிறது - அவிதயையும, அவிதயா காாயமான ராகதவேஷஙகளும, புணய பாபரூபமான காமஙகளும, தேவாதி சதுா வித சரீரஙகளும, ஆதயாதமிகாதி துககபரமபரைகளும, இஷடமாகிறது அாசசிராதி மாாகக கமநமும, பரமபத பராபதியும, பரமாதமதாசநமும, குணாநுபவகைஙகாயஙகளும" எனறு ஸஙகரஹேண அருளிசசெயதாா, ஆகையால, இவவிடததிலும அவை வகதவயஙகள (149)

150 கீழ நிாததேசிதத வஸதுவை உபாயமாகச சொனனதின தாதபாயததை அருளிச செயகிறா (இததால், பராபயநதானே பராபகம எனகிறது) எனறு

மூ. 150 இததால், பராபயங தானே பராபகம எனகிறது

வ்யா :— அதாவது கீழசசொனன விஷயததை உபாயமாகச சொலலுகிற இததால் பராபய வஸதுதானே பராபகம எனனுமிடஞ சொலலுகிறது எனகை (150)

151 'கீழ பராபயபரஸஙகம உணடோ?' எனன அருளிச செயகிறா 'கீழசசொனன மூனறும பராபயமிறே' எனறு.

மூ. 151 கீழசசொனன மூனறும பராபயமிறே.

வயா — அதாவது, ஸமஸதபதமான பூரவபததகிற சொனன லக்ஷமீவிசிஷடதவமும, கலயாணகுணயோகமும, திவயமஙகள விகரஹோபேததவமும ஆகிற மூனறும, *சரியா ஸாாததம ஆஸதே* *ஸாவாந காமாந அசநுதே* *ஸதா பசயநதி* எனறு இவனுககு அநுபவவிஷயமாகச சொலலபபடுகிறவையாகையாலே பராபயமிறே யெனகை (151)

152 'ஆனால, இததை உபாயமாககுகிறதுதானெனன?' எனன, அருளிச செயகிறா 'இவன செயலறுதியாலே உபாயமாககுகிறுனிததனை' எனறு

மூ 152. இவன செயலறுதியாலே உபாயமாக்குகிறுனிததனை

வ்யா .— அதாவது, அகிஞசநனுய அநநயகதியாயிருககிற இவன தன செயல மாடசியாலே, போகயமான பாலை மருநதாககுவாரைபபோலே, பராபயமானது தனனையே பராபகமாககுகிறுனிததனையெனகை (152)

153 இதுதனனலே இவவுபாயததுககு ஓரதிசயம சொலலுகிறது எனகிறா 'சரணௌ சரணம எனகையாலே' எனறு தொடஙகி

மூ. 153. "சரணௌ சரணம" எனகையாலே, உபாயாநதர வயாவருததமான உபாயம எனகிறது

வயா :— அதாவது, 'சரணௌசரணம' எனறு பராபய வஸ்து தனனையே பராபகமாகச சொலலுகையாலே, பராபயமவேறும தான வேறுமாயிருககும உபாயாநதரஙகளிற காட்டில வயாவருததமான உபாயம இது எனனுமிடம சொலலுகிறது எனகை (153)

154 அநநதரம, கரியாபதததுககு அாததம அருளிச செயகிறா 'பரபதயே-பறறுகிறேன' எனறு

மூ. 154. பரபதயே - பற்றுகிறேன

வ்யா — இபபதம 'பத-கதௌ' எனகிற தாது ஸிததமாகையாலே கதிவாசியாகையாலும, உததமனுகையாலும 'பறறுகிறேன' எனறு இதுககு அாததம அருளிசசெயகிறா (154)

155 'இதுதான மாநஸவாசிககாயிக ரூபையான தரிவித கதியையும காடடவறறுகையாலே, அதில எநத கரணததால உணடான பறறுதலைச சொலலுகிறது?' எனன அருளிச செயகிறா 'வாசிகமாகவும' எனறு தொடஙகி

மூ 155 வாசிகமாகவும காயிகமாகவும பற்றினலும பேறறுககு அழிவிலலை (இழவிலலை); 'ஜஞாநாந மோக்ஷம' ஆகையாலே, மாநஸமாககக்கடவது.

வ்யா — அதாவது * பவ சரணம் * இத்யாதிப படியே ரக்ஷிக்க வேணும் என்று ப்ரார்த்திக்கையாகிற கேவலவாசிகமாகவும் * அஞ்ஜலி பரமா முத்ரா க்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிநீ * என்கிறபடியே பகவத் ப்ரஸாத ஹேதுபூதமான அஞ்ஜலியை ப்ரயோகித்தல், நிஷாத காகாதிகளைப்போலே ரக்ஷகவஸ்து இருந்த இடத்தே வருதல் செய்கையாகிற கேவலகாயிகமாகவும் பற்றினாலும் பலஸித்திக்கு அழிவில்லை * ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷ * என்கிறபடியே, ஜ்ஞானத்தாலே மோக்ஷம் என்கையாலே, மாநஸமான பற்றுதல் (ஆகக் கடவது) என்கை. அதாவது ஒரு புத்திவிசேஷம் இந்த புத்தி விசேஷந்தன்னைப் பரந்தபடியிலே விஸ்தரேண அருளிச்செய்தார் சரிய பதிப்படியிலும், "இந்த புத்தி விசேஷமாகிறது அநந்யார்ஹசேஷத்வ ஜ்ஞாநகார்யமாய், இதரோபாயவ்யாவ்ருத்தமாய், பகவத்ரக்ஷகத்வாநுமதிரூபமாய், ஸக்ருத் நுஷ்டேயமாய், வ்யபிசாரவிளம்ப விதுரமாய், ஸார்வாதிகாரமாய், நியமசூந்யமாய், அந்திமஸ்ம்ருதி நிரபேக்ஷமாய், ஸூசகமாய், யாச்ஞாகர்பமாய், த்ருடாத்யவஸாய ரூபமாய் இருப்பதொரு ஜ்ஞாநவிசேஷம்" என்று அருளிச்செய்தார் ஆகையால், இவ்விடத்தே அதுவும் அநுஸந்தேயம் (155)

156 இப்படி மாநஸமாத்ரமே அமையுமோ? "சிந்தையாலும்" இத்யாதிப்படியே 'த்ரிவித கரணத்தாலும் ஸ்வீகரிக்கவேண்டாவோ?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'உபாயம் அவஜ்ஞை யாலும்' என்று தொடங்கி.

மூ 156. உபாயம் அவஜ்ஞையாலும், இவை நேரே உபாயம் அல்லாமையாலும், இம்மூன்றும் வேணும் என்கிற நிர்ப்பந்தம் இல்லை.

வ்யா —அதாவது, பலஸித்திக்கு உபாயம், பற்றப்படுகிற ஈச்வராஜ்ஞையாலும் கரணத்ரயத்தாலும் உண்டான பற்றுதல்களான இவை ஆபாதப்ரதீதியில் உபாயம்போலே தோற்றிக் கழியுண்டு போமத்தொழிய, ஸாக்ஷாத் உபாயம் அல்லாமையாலும் பலஸித்திக்கு அத்யவஸாயாத்மகமான ஸ்வீகாரம் ஒன்றுமேயமையும், இம்மூன்றும் வேணும் என்கிற நிர்ப்பந்தம் இல்லை என்கை அதவா, இப்படி ஓரானறிலே ஒதுக்கிச்சொல்லுகிறதென், த்ரிவிதகரணத்தாலும் பற்றுதலைச் சொன்னாலோவென்ன. 'உபாயம்' இத்யாதியாலே அருளிச்செய்கிறாராகவுமாம். அப்போதைக்கு ஒரோன்றே அமையும், இம்மூன்றும் வேணும் என்கிற நிர்ப்பந்தம் இல்லை என்கை நிர்ப்பந்தம் இல்லை என்கையாலே, இந்த ஸ்வீகாரம் த்ரிவிதகரணத்தாலும் உண்டானாலும் குறையில்லையென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. "இப்ரபத்நம் கரணத்ரயத்தாலும் உண்டாகவுமாம், ஏககரணத்தாலே உண்டாகவுமாம், பலஸித்திக்குக் குறையில்லை அதிகாரிபூர்த்திக்குக் கரணத்ரயமும் வேணும் பலஸித்திக்கு ஏககரணமே அமையும் உபாயபூர்த்திக்கு சரிய பதித்வமும், வாத்ஸல்யாதி குணயோகமும், திவ்யமங்கள விக்ரஹமும் அபேக்ஷிதமாயிருக்கிறாப்போலே, அதிகார(ரி)பூர்த்திக்குக் கரணத்ரயமும் அபேக்ஷிதமாயிருக்கும்" என்றிறே பரந்தபடியில் இவர்தாம் அருளிச்செய்தது ... (156)

157 * ஸக்ருதேவ ஹிசாஸ்த்ரார்த்த க்ருதோயம் தாரயேந்நரம் * * ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய * இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே ப்ரபத்தி ஸக்ருத்கரணீயையா யிருக்க, வர்த்தமாநமாகச் சொல்லுகிறது ஏதுக்காக?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'வர்த்தமாந நிர்த்தேசம்' என்று தொடங்கி.

மூ. 157. வர்த்தமாந நிர்த்தேசம் - ஸத்வம் தலையெடுத்து அஞ்சினபோது அநுஸந்திக்கைக்காக

வ்யா — அதாவது, * லோகவிக்ராந்த சரணௌ சரணம் தேவராஜமவிபோ * "நின்னடியிணை அடைந்தேன்" "அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்" என்கிறபடியே சொல்லாதே

'ப்ரபத்யே' என்று வர்த்தமாநமாகச் சொல்லுகிறது ப்ரக்ருதியோடேயிருக்கிற இவன் ரஜஸ்த மஸ்ஸுக்களாலே கலங்கி உபாயாபாயங்களில் ஏதேனும் ஒன்றிலே அந்வயித்து, பின்பு ஸத்வம் தலையெடுத்து அநுதாபம் பிறந்து பயப்பட்ட காலத்திலே * ப்ராயச்சித்திரியம் ஸாத்ர யத்புநச்சரணம் வ்ரஜேத் * என்கிறபடியே ப்ரபத்தியொழிய அதுக்குப் பரிஹாரம் இல்லாமை யாலும், அதுதான் ஸக்ருத் கர்த்தமானபின்பு புநஃகரணம் ஆகாமையாலும், பூர்வப்ரபத்தந்தத்தை அநுஸந்திக்கைக்காகக் கொழுந்துபட்டுக் கிடக்கிறதென்கை (157)

158 இன்னமும் இவ்வர்த்தமாநத்துக்குச் சில ப்ரயோஜநங்களை அருளிச் செய்கிறார் 'உபாயாந்தரங்களில்' என்று தொடங்கி.

மூ 158 உபாயாந்தரங்களில் நெஞ்சு செல்லாமைக்கும், காலக்ஷேபத்துக்கும் இனிமையாலே விடவொண்ணாமையாலும் நடக்கும்

வ்யா :— அதாவது, பூர்வவாஸநையாலே அவசமாக உபாயாந்தரங்களிலே மநஸ்ஸு செல்லாமைக்காகவும், இவ்வநுஸந்தாநத்தாலொழியப் போதுபோக்க அரிதாகையாலே கால க்ஷேபத்துக்காகவும், இதினுடைய ரஸ்யதையாலே விடமாட்டாமையாலும், இவ்வநுஸந்தாநம் இடைவிடாமல் நடக்கக் கடவதாயிருக்குமென்கை (158)

159 'இங்ஙனன்றிக்கே, பலஸித்திக்குப் பலகாலும் அநுஸந்திக்கவேணுமென்றாலோ?' என்ன, அருளிச் செய்கிறார் 'பேற்றுக்கு' என்று தொடங்கி

மூ. 159 பேற்றுக்குப் பலகாலும் வேணுமென்று நினைக்கில் உபாயம் நழுவும்.

வ்யா — அதாவது, கீழ்ச்சொன்ன ப்ரயோஜநங்களுக்காகவன்றிக்கே பேற்றுக்கு உறுப் பாகப் பலகாலும் அநுஸந்திக்கவேணுமென்று ப்ரதிபத்திபண்ணில், ஸஹாயாந்தர ஸமஸர்க் காஸஹமான ஸித்தோபாயம் சணற்கயிறுகண்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம்போலே தன்னைக்கொண்டு நழுவுமென்கை. ஆக பூர்வ வாக்யத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்தாராயிற்று (159)

160 இனி, உத்தரவாக்யத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக உபக்ரமிக்கிறார் 'உத்தர வாக்யத்தாலே ப்ராப்யஞ் சொல்லுகிறது' என்று

மூ 160 உத்தர வாக்யத்தாலே ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது.

வ்யா — ப்ராப்யமாவது, ச்ரிய:பதியாய் ஸர்வஸ்வாமியாய் இருக்கிற ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிற் பண்ணும் கைங்கர்யம் (160)

161 ப்ராபகவரணாநந்தரம் ப்ராப்யம் சொல்லுகிற இதுக்கு அபிப்ராயம் அருளிச்செய்கிறார் 'ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்றென்கை' என்று

மூ. 161. ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்றென்கை

வ்யா :— பூர்வவாக்யத்தில் ப்ரதிபாதிதமான ஸாதநம் பல சதுஷ்டய ஸாதாரணம் ஆகையாலே, கீழ்ப்பண்ணின ப்ராபகவரணம் ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்று என்னுமிடஞ் சொல்லுகை இப்போது ப்ராப்யம் சொல்லுகிற இதுக்கு ப்ரயோஜனம் என்றபடி (161)

162 'ப்ராப்யாந்தரங்களை விட்டு இந்த ப்ராப்யத்தை அபேக்ஷிக்க வேண்டுவானென்?' என்கிற சங்கையிலே அருளிச் செய்கிறார் 'உபாயாந்தரங்களை விட்டு' என்று தொடங்கி.

மூ 162 உபாயாந்தரங்களைவிட்டுச் சரமோபாயத்தைப் பற்றினப்போலே, உபேயாந்தர மான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களைவிட்டு எல்லையான ப்ராப்யத்தை ஆத்திக்கிறது.

வ்யா.— அதாவது, உபாயவரணம் பண்ணுகிறவளவில் அநந்யசரணத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு அநுகுணமாகக் காமஜ்ஞாநபக்திகளாகிற உபாயாந்தரங்களை விட்டுச் சரம மான ஸித்தோபாயத்தைப் பற்றினப்போலே உபேயப்ரார்த்தனை பண்ணுகிறவளவிலும் அநந்யபோக்த்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு அநுகுணமாக உபேயாந்தரமான ஐச்வர்ய கை வல்யங்களை விட்டுச் சரமமான ப்ராப்யத்தை ஆத்திக்கிறது என்கை (162)

163 நினைவறியும் ஸர்வஜ்ஞனபக்கல் ப்ரார்த்தனை மிகையென்றிருப்பார் பண்ணும் ப்ரச் னத்தை அநுவதிக்கிறார் 'இவன் ஆத்திக்கவேணுமோ? ஸர்வஜ்ஞன் இவன் நினைவறியானோ? என்னில்' என்று

மூ 163 இவன் ஆத்திக்கவேணுமோ? ஸர்வஜ்ஞன் இவன் நினைவறியானோ என்னில்

164 அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் 'இவன் பாசுரங்கேட்டவாறே திருவுள்ளமுகக் கும்' என்று

மூ 164. இவன் பாசுரங்கேட்டவாறே திருவுள்ளமுகக்கும்.

வ்யா.— அதாவது ருக்ணதையாலே சோற்றில் ஆசையற்றுக் கிடந்த ப்ரஜை ரோகந் தீர்ந்து பசிவிளைந்து 'சோறு' என்று அபேக்ஷிக்கும் பாசுரங்கேட்டால் பெற்றதாய் உகக்கு மாபோலே, அநாதிகாலம் ப்ராப்யாந்தரபராவண்யமாகிற நோய்கொண்டு இந்த ப்ராப்யத் தில் நசையற்றுக் கிடந்தவன் இதிலே ருசி பிறந்து தன் பக்கலிலே வந்து இத்தை அபேக்ஷிக் கிற பாசுரங்கேட்டவாறே, சேஷியான அவன் திருவுள்ளம் உகக்கும்; அதுக்காக ஆத்திக்கிறா னித்தனையென்கை (164)

165. இனி, இவ்வாக்யத்துக்கு ப்ரதிபதம் ஆர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி, ப்ரதமபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் 'ஸ்ரீமதே' என்று

மூ. 165. ஸ்ரீமதே – பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருந்துள்ளவனுக்கு.

வ்யா.— அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'பெரிய பிராட்டியாரோடே கூடி யிருந்துள்ளவனுக்கு' என்று இங்கும் ஸ்ரீசப்தத்துக்குப் பூர்வவாக்யத்திற் சொன்ன வ்யுத்பத் தித்வயமும் அதில் அர்த்தமும் மதுபார்த்தமான நித்ய யோகமும் அநுஸந்தேயம். (165)

166 இரண்டிடத்திலும் நித்யயோகம் ஓதிருக்கச் செய்தே அவ்வவதசாநுகுணமாக இவளிருக்குமிருப்பை அருளிச்செய்கிறார் 'அவன் உபாயமாமிடத்தில்' என்று தொடங்கி.

மூ. 166. அவன் உபாயமாமிடத்தில் தான் புருஷகாரமாயிருக்கும்; அவன் ப்ராப்யனுமிடத்தில் தான் ப்ராப்யையுமாய்க் கைங்கர்யவர்த்தகையுமாயிருக்கும்.

வ்யா.— அதாவது, அவன் சேதநர்க்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்திகளுக்கு உபா யமாமிடத்தில் ஸஹாயாந்தர ஸமஸர்க்கத்தை ஸஹியாமையாலே தான் உபாய பாவத்தில் அந்வயமின்றிக்கே, ஸாபராத சேதநருடைய அபராதங்களைப் பார்த்து அவன் சீறுமளவில், அத்தை ஸஹித்து அங்கீகரிக்கும்படியாகப் பண்ணும் புருஷகாரமாயிருக்கும்; அவன் சேதநர்க் குக்கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியாய் ப்ராப்யனுமிடத்தில், அவனோபாதி கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தினி

யாயககொணடுதான பராபயையுமாய, இவாகள செயயும கைஙகாயததை அவன திருவுளளத திலே ஒனறு பததாகப படுததி உகபபிககையாலே, கைஙகாய வாததகையுமாயிருககு மெனகை இது தனனைப பரநதபடியிலே ''பூாவவாகயததில ஸ்ரீமசசபதம சேதநருடைய அப ராததைதயும, ஈசவரனுடைய ஸவாதநதாயததையுங கணடு, ' இவாகள அவனுடைய கரோ ததததுககு விஷயபூதராய நசிததுபபோகாதே, அவனைககிட்டி உஜஜீவிததுப போகவேணும்' எனறு ஸாபராதரான சேதநரை ஈசவரனோடே சோககைககாக எனறுமொகக விடாதேயிருக குமிருபபைச சொலலுகிறது, இஙகுததை ஸ்ரீமசசபதம கைஙகாய பரதிஸமபநதிதவததைப பறறவும, இவாகள பணணுங கைஙகாயததை ஈசவரன திருவுளளததிலே ஒனறு பததாகப படுததுகைககாகவும, அநுபவவிசசேதததில தனககு ஸததாஹாநி பிறககுமபடி இருககையா லே நிரநதர ஸமசலேஷததுககாகவும், அவனை க்ஷணகாலமும பிரியாதே ஸாவகாலமும ஸமச லிஷடையாயிருககுமிருபபைச சொலலுகிறது'' எனறு விஸதரேண அருளிசசெயதாா. (166)

167 திருமநதரததில உததரபதததுககு இவவுததரவாகயம விவரணமாயிருககிற படியை அருளிசசெயகிறாா ' இதிலே ' எனறு தொடஙகி.

மூ 167. இதிலே திருமந்தரத்தில சொனன பராபயததை விசதமாக அநுஸந்திக்கிறது.

வயா — அதாவது, கைஙகாயபரதிஸமபநதி ஒரு மிதுநமெனனுமிடததை சாபதமாக பரதிபாதிககிற இநத வாகயததிலே, திருமநதரததில ' நாராயணாய' எனறு கைஙகாய பரதி ஸமபநதி ஒருமிதுநமெனனுமிடம ஆரததம ஆகையாலே அவிசதமாகசசொனன பராபயத் தை விசதமாக அநுஸநதிககிறதெனகை அஙகு, ' நாராயணனுககே அடிமை செயயப் பெறு வேனாகவேணும்' எனகிற இவவளவொழிய, ' அடிமை கொளளுமவன ஸ்ரீமானாகவேணும்' எனறும, ' அடிமை செயயுமவன நிரமமனாகவேணும்' எனறும சொலலாமையாலும், அவை இரணடும இஙகுச சொலலுகையாலுமிறே, அநதபபதததுககு இவவாகயம விவரணமாயிறறு.

168. இமமிதுநததுககே அடிமை செயயவேணும எனகிற நிரபபநதநதானென?' என்ன அருளிசசெயகிறாா ' இளையபெருமாளைபபோலே ' எனறு தொடஙகி.

மூ. 168. இளையபெருமாளைபபோலே இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமைசெயகை முறை.

வ்யா .— அதாவது, *பவாமஸது ஸஹவைதேஹயா கிரிஸாநுஷு ரமஸயதே-அஹம ஸாவம கரிஷயாமி ஜாகரதஸ ஸவபதசச தே* எனறு பெருமாளும பிராட்டியுமான சோததி யிலே அடிமைசெயத இளையபெருமாளைபபோலே, இருவருமான சோததியிலே அடிமைசெய கை இவவாதமாவுககு ஸவரூபபராபதம எனகை. மிதுந சேஷதவம ஸவரூபமானால மிதுந கைஙகாயமிறே ஸவரூபபராபதம (168)

169 இனனமும அசசோததியிலே அடிமைசெயயுமளவிலுளள வாசியை அருளிசசெய கிறாா ' அடிமை ' எனறு தொடஙகி.

மூ. 169 அடிமைதான் ஸிதத்திபபதும ரஸிபபதும் அச்சேர்த்தியிலே.

வயா .— அதாவது, ஸவதநதரனான ஈசவரன உபேக்ஷியாமல கைஙகாயஙகொண்டருளும் படி பணணுமவள இவளாகையாலே * ஸீதாமுவாச * * ஸீதா ஸமக்ஷம காகுதஸதமிதமவசநம அபரவீத * எனறு இவள முனனிலையாகத தமமுடைய ஸவரூபாநுருபமான அடிமையை அபேக்ஷிததுபபெறற இளையபெருமாளைபபோலே இவன பராாததிககிற அடிமைதான ஸிததிப பதும, மாதாபிதாககள இருவருமான சோததியிலே சுசரூஷைபணணும புதரனுககுபபோலே, செயகிற அடிமைதான ரஸிபபதும பிராட்டியுமவனுமான சோததியிலே எனகை. (169)

170 இனி, இரண்டாம பததததை உபாதாநம பணணுகிறா 'நாராயணுய' எனறு அதுககு அாததம அருளிசசெயகிறா, 'ஸாவசேஷியாயுளளவனுககு' எனறு

மூ 170 நாராயணுய – ஸாவசேஷியாயுளளவனுககு

வயா — நாராயணததவம, உபயவிபூதி நாததவமாகையாலே, ஸாவசேஷியாயுளளவனுககு எனகிறா கைஙகாய பரதிஸமபநதியாவான சேஷியிறே (170)

171 கைஙகாயநதான அநுபவஜநித பரீதிகாரிதமாகையாலும, அநத பரீதிதான அநுபாவய விஷயாதீநையாகையாலும, அநுபாவய விஷயம சொலல வேணடுகையாலே அருளிசசெயகிறா 'இதிலே திருமேனியையும குணஙகளையும சொலலும' எனறு

மூ. 171. இதிலே திருமேனியையும குணஙகளையும் சொலலும.

வயா — அதாவது, கைஙகாயபரதிஸமபநதியைச சொலலுகிற இபபதததிலே, கைஙகாயததுககுப பூாவபாவியா யிருககும அநுபவததுககு விஷயமான திவயமஙகள விகரஹததையும, கலயாண குணஙகளையும சொலலும எனகை

* ஸதாபசயநதி * எனறும, * ஸோசநுதே ஸாவாந காமாந * எனறும இதயாதிகளிற சொலலுகிறபடியே திவயமஙகள விகரஹமும கலயாண குணஙகளும, * ரஸம ஹயேவாயம லபதவா நநதீ பவதி * எனகிற ஸவரூபததோபாதி கைஙகாய வாததகஙகளுமாய போகயஙகளுமாயிறே இருபபது, 'குணஙகள' எனறு ஸாமாநயேந சொலலுகையாலே ஜஞாநசகதயாதி குணஙகளோடு வாதஸலயாதி குணஙகளோடு சௌாயாதி குணஙகளோடு வாசியற எலலாக குணஙகளும அநுபாவயஙகளாயிருககையாலே பூாவவாகயததில நாராயணபதததில உபாயவரணததுககு உபயுகததயா அநுஸநதேயஙகளான குணவிசேஷஙகளும இபபதததில பராபயதயா அநுஸநதேயஙகள, ஆசரயமான ஸவரூபததுககு ஆகாரதவயமுணடாயிருககிறுப போலே, ஆசரயிகளான குணவிசேஷஙகளுககும ஆகாரதவயமும உணடாயிறேயிருபபது இவையெலலாம பரநதபடியிலே அருளிச செயதாா .. (171)

172. இனி, இபபதததுககுத தாதபாயம இனனதிலே என்கிறா 'சேஷிதவததிலே நோககு' எனறு.

மூ. 172. சேஷித்வத்திலே நோக்கு.

வயா :— அதாவது, அநுபாவயதவம அவிசிஷடமாகையாலே ஸகலகுணஙகளும் பரதிபாதிதமாயிருநததேயாகிலும, சதுாததயமசததில சொலலுகிற வருததிவிசேஷததுககு மிகவும அநதரஙகமாயிருபபது சேஷிதவமாகையாலே, அதிலேஇபபதததுககு நோககெனகை (172)

173 இநதசேஷிதவ கதநதததுககு பரயோஜன மருளிசசெயகிறா 'பராபதவிஷயததில கைஙகாயமிறே ரஸிபபது' எனறு

மூ. 173. பராபதவிஷயத்தில் கைங்கர்யமிறே ரஸிப்பது.

வயா :— அதாவது, * ஸாவம பரவசம துஃககம * எனறும, * ஸேவா சவவருததி.* என்றும் சொலலுகிறபடியே நிஷிததமான அபராபத விஷயததில கைஙகாயமபோலனறிககே, * சசாயா வா ஸதவ மநுசசசேத * எனறும, * ஸா கிமாததம ந ஸேவயதே * எனறும சொலலு

கிறபடியே விஹிதமான ப்ராப்தவிஷயத்தில பண்ணுங் கைங்கர்யமிறே இவனுக்கு ரஸிப்பது என்கை ... . (173)

174 இனி, இப்பதத்தில விபக்தயம்சத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் 'இந்த சதுர்த்தி' என்று தொடங்கி.

மூ 174. இந்த சதுர்த்தி, கைங்கர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது.

வ்யா.— அதாவது, சேஷத்வ ஜ்ஞானகார்யமான உபாய பரிக்ரஹத்துக்கு அநந்தரம் ப்ராப்தமாயுள்ளதாகையாலே, தாதர்த்த்ய ப்ரதிபாதகமன்றிக்கே, இந்த சதுர்த்தி, பரிக்ருஹீதத உபாயத்தினுடைய பலமான கைங்கர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறதென்கை. கைங்கர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கையாவது, கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையை ப்ரதிபாதிக்கை கைங்கர்யமாவது, பகவந் முகவிகாஸ ஹேதுவான வ்ருத்தி விசேஷம் இக்கைங்கர்யந்தான் *ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே* என்றும் *நம இத்யேவ வாதிந* என்றும், *யேந யேந தாதா கச்சதி தேநதேந ஸஹ கச்சதி* என்றும் இத்யாதிகளில சொல்லுகிறபடியே வாசிககாயிக ரூபமாயிருக்கும் ... . (174)

175. 'இக்கைங்கர்யம ப்ரார்த்தநீயமாகில கதாசித்க மாகாதோ?' என்ன, அருளிச செய்கிறார 'கைங்கர்யந்தான நித்யம' என்று

மூ. 175. கைங்கர்யந்தான் நித்யம்.

வ்யா.— அதாவது, சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலும், *அகிஞ்சித்கரஸ்ய சேஷத்வாநுபபத்தி* என்கிறபடியே கிஞ்சித்கார அபாவத்தில அதுதான அநுபபந்நமாகையாலும கைங்கர்யம ஆத்மாவுக்கு நித்யமென்கை ஆகையாலிறே, *நித்யகிங்கர ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி* என்றும், *நித்யகிங்கரோ பவாநி* என்றும ஆசார்யர்கள அருளிச்செய்தது (175)

176 'நித்யமா யிருக்குமாகில ப்ரார்த்திக்கவேணுமோ?' என்ன அருளிச செய்கிறார 'நித்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெறவேணும' என்று

மூ. 176. நித்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெறவேணும

வ்யா — அதாவது, விஷயம உத்துங்கமாயிருக்கையாலும், ஆசரய பூதனான சேதநன் அத்யந்த பரதந்த்ரனாயிருக்கையாலும ப்ரார்த்தநாவிசேஷம இல்லாதபோது கைங்கர்யம ஸித்தியாமையாலும, நித்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெறவேணும என்கை (176)

177. இது நித்யப்ரார்த்தநீயமாகைக்கு நிதாநத்தை அருளிச செய்கிறார 'சேஷிக்கு' என்று தொடங்கி

மூ 177. சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைக்கை சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபலாபமும், ப்ராப்யமும்

வ்யா.— அதாவது, *நாகிஞ்சித்குர்வதச்சேஷத்வம* என்கிறபடியே சேஷிக்கு அதிசயகர மல்லாத வஸ்துவுக்கு சேஷத்வம இல்லாமையாலே, சேஷியான ஈச்வரனுக்குத் தன்னுடைய வ்ருத்தி விசேஷங்களாலே பரீதிரூபமான அதிசயத்தை விளைக்கை சேஷபூதனானவனுக்குத் தன ஸ்வரூபலாபமுமாய், அவனுடைய முகோல்லாஸாநுபவத்துக்கு உறுப்பாயிருக்கையாலே ப்ராப்யமுமாயிருக்குமென்கை ஆகையாலே, நித்யப்ரார்த்தநீயமா யிருக்குமென்று கருத்து. .. .. (177)

178 அநந்தரம், சரமபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் 'நம:' என்று அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'கைங்கர்யத்தில களையறுக்கிறது' என்று.

மூ. 178. நம:— கைங்கர்யத்தில களையறுக்கிறது

வ்யா — அதாவது, நமச்சப்தம் ஸாமாந்யேந அஹங்கார மமகாரங்களைக் கழிக்கையாலே, திருமந்த்ரத்தில் மத்யமபதமான நமச்சப்தம்போலே ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்த விரோதிகள் மூன்றையுங் கழிக்க வற்றதாயிருந்ததேயாகிலும், இங்கு அங்ஙன்னன்றிக்கே, கைங்கர்யபரார்த்தநாநந்தரோக்தம் ஆகையாலே, இந்தக் கைங்கர்யத்தில் விரோதியைக் கழிக்கிறது என்கை (178)

179 'கைங்கர்யத்துக்குக் களை எது?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'களையாவது தனக்கென்னப் பண்ணுமது' என்று.

மூ. 179 களையாவது – தனக்கென்னப் பண்ணுமது.

வ்யா — தனக்கென்னப் பண்ணுகையாவது, *போக்தாஹம் மம போகோயம்* என்கிறபடியே, இத்தைத் தன்னுடைய ரஸத்துக்கு உறுப்பாக நினைத்துப் பண்ணுகை, பகவந்முக விகாஸ ஹேது ஆகையாலே இது நமக்கு ஆதரணீயம் என்கிற ப்ரதிபத்தியொழிய, இதில் போக்த்ருத்வ ப்ரதிபத்தியும், மதீயத்வ ப்ரதிபத்தியும் நடக்குமாகில் அபுருஷார்த்தமாயிறே இருப்பது (179)

180 இன்னமும் இந்தக் கைங்கர்ய ப்ராப்திக்கு விரோதிகளானவையும் இதிலே தள்ளுண்ணும் என்கிறார் 'இதிலே அவித்யாதிகளும் கழியுண்ணும்' என்று

மூ 180. இதிலே அவித்யாதிகளும் கழியுண்ணும்.

வ்யா —அதாவது, அஹங்கார மமகார நிவ்ருத்தியை ப்ரார்த்திக்கிற இந்நமஸ்ஸிலே, *அநாத்மந்யாத்ம புத்திர் யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி — அவித்யாதருஸம்பூதி பீஜமேதத் த்விதா ஸ்திதம்* என்கிறபடியே அநாத்மந் யாத்ம புத்த்யாதிகளை வடிவாகவுடைத்தாய் கர்மோத்பத்தி காரணமாயிருந்துள்ள அவித்யையும், தத்கார்யமான கர்மங்களும், தத்கார்யமாயவரும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமும் எல்லாம் கழியுண்ணுமென்கை.

ஆகையிறே, த்வயவிவரணமான கத்யத்திலே நமச்சப்தார்த்தத்தை அநுஸந்தித்தருளுகிறவளவில், *மநோவாக்காயை* இத்யாதி சூர்ணையாலே, அக்ருத்யகரணத்யகில கர்மநிவ்ருத்தியையும், *அநாதிகாலப்ரவ்ருத்த* இத்யாதி சூர்ணையாலே, அவித்யா நிவ்ருத்தியையும், *மதீயாநாதி* இத்யாதி சூர்ணையாலே, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த நிவ்ருத்தியையும் பாஷ்யகாரர் ப்ரார்த்தித்தருளிற்று (180)

181 ஆனாலும், இதுக்குப் ப்ரதாநார்த்தம் கைங்கர்யத்தில் ஸ்வப்ரயோஜந நிவ்ருத்தியாகையாலே அத்தை உபபாதிக்கிறாமேல் அதில் ப்ரதமத்திலே, கைங்கர்யம் பண்ணும்போது தான் எப்படியாகவேணும்?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் "உனக்கே நாமாட்செய்வோம்" என்னும்படியே யாகவேணும்' என்று

மூ. 181. "உனக்கே நாமாட்செய்வோம்" என்னும்படியே ஆகவேணும்.

வ்யா — அதாவது, கைங்கர்யம் பண்ணுமளவில் 'உனக்கே நாமாட்செய்வோம்' என்று 'உனக்கும் எங்களுக்குமாயிருக்கும் இருப்புத்தவிர்ந்து, உனக்கேயுக்கப்பாக நாங்கள்

அடிமை செய்யவேணும் என்கிறபடியே, சேஷிக்கே உகப்பாகப் பண்ணவேணுமென்கை " தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே " என்றிறே ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தது (181)

182. இனி, இந்தக் கைங்கர்யத்துக்கு விக்நங்களை அருளிச் செய்கிறார் 'ஸௌந்தர்யம்' இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே

மூ. 182 ஸௌந்தர்யம் அந்தராயம்; கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யமும் அப்படியே.

வ்யா — அதாவது, அவனுடைய விக்ரஹஸௌந்தர்யமும் சித்தாபஹாரியாய்க் கை சோரப்பண்ணுகையாலே, கைங்கர்யத்துக்கு விக்நம், இந்நமஸ்ஸுக்குக் கீழே சதுர்த்தியிற் சொன்னகைங்கர்யமும் அபிமதவிஷயபரிசர்யையைப்போலே ஸ்வரஸத்துக்கு உடலாயிருக்கையாலே அவனுடைய முகமலர்த்தியே ப்ரயோஜநமாக இருக்குமதுக்கு அதுவும் விக்நமென்கை (182)

183 இப்படியாகையால், இவ்விரோதி நிவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனை இடைவிடாமல் நடக்கும் படியை அருளிச்செய்கிறார் 'கைங்கர்யப்ரார்த்தனைபோலே' என்று தொடங்கி

மூ. 183. கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனைபோலே இப்பதத்தில் ப்ரார்த்தனையும் என்றுமுண்டு.

வ்யா — அதாவது, சதுர்த்தியிற் சொல்லுகிற கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை காதாசித்கமன்றிக்கே நித்யமாய்ச் சொல்லுமா போலே, இப்பதத்திற் சொல்லுகிற கைங்கர்யவிரோதி நிவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனையும், இங்கிருக்கும் காலத்தோடு ப்ராப்யபூமியிற் போன காலத்தோடு வாசியற எல்லாக் காலமும் நடக்கக்கடவதாயிருக்குமென்கை . (183)

184 'கந்தல் கழிந்த அந்நிலத்திலும் ஸ்வபோகத்ருத்வ உதயம் உண்டாமோ ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் " மருந்தே நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கு' என்னுநின்றதிறே " என்று

மூ 184. " மருந்தே நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கு " என்னு நின்றதிறே.

தவயப்ப்ரகரணம் முற்றிற்று.
பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

வ்யா — அதாவது, உன்னுடைய அநுபவத்தாலே எங்களுக்கு வரும் ஆநந்தத்துக்கு ஸ்வபோகத்ருத்வபுத்தியை விளைத்து, ஸ்வரூபத்தை அழியாதபடி ஸாதமிப்பிக்கும் பேஷஜமானவனே ! என்று நித்யஸூரிகள்பேசும் பாசுரமாகச் சொல்லாநின்றதிறேயென்கை ஆகையால், அவ்விஷய வைலக்ஷண்ய ப்ரயுக்தமாய் வரும் ஸ்வபோகத்ருத்வ புத்தி அங்கும் விளைகையாலே, இப்பதத்தில் ப்ரார்த்தனை என்றுமுண்டு என்னுமிடம் ஸித்தமென்றதாயிற்று ஆகையிறே முக்தர்க்கு லக்ஷணம் சொல்லுகிறவிடத்திலே * நம இத்யேவ வாதிந * என்றது

ஆக, புருஷகாரத்தையும், தந்நித்யயோகத்தையும், தத்துப்பாவிதமான வாத்ஸல்யாதி குணங்களையும், அந்தக் குணப்ரகாசகமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும், குணவிக்ரஹ விசிஷ்ட வஸ்துவினுடைய உபாயத்வத்தையும், அவ்வுபாய ஸ்வீகாரத்தையும், தத்பலமான கைங்கர்யத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தி ஒருமிதுநமென்னுமத்தையும், அவ்வஸ்துவினுடைய ஸர்வ சேஷித்வத்தையும், தத்விஷய கைங்கர்யத்தையும், கைங்கர்யவிரோதி நிவ்ருத்தியையும் சொல்லிற்றாயிற்று (184)

த்வயப்ரகரண வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று
பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

முமுக்ஷுப்படி-சரமச்லோக ப்ரகரணம்

வ்யாக்யாந அவதாரிகை

மத்யமரஹஸ்யமான த்வயத்தினுடைய அர்த்தத்தை அருளிச்செய்த அநந்தரம் அதில் பூர்வவாக்யத்தில் சொல்லுகிற உபாயவரணம் ஸர்வேச்வரன் தானே விதிக்கையாலே தத்பிரமமென்னுமதத்தையும் வரணாங்கமான ஸாதநாந்தர பரித்யாகத்தையும் வரணத்தில் ஸாதநத்வபுத்தி ராஹித்யத்தையும் சாப்தமாகப் பூர்வார்த்தத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கையாலும், உத்தரவாக்யத்தில் சொல்லுகிற கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வபாவியான ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தக ஸகலபாபவிமோசநத்தையும், உத்தரார்த்தத்தாலே சாப்தமாக ப்ரதிபாதிக்கையாலும், த்வயத்துக்கு விவரணமாய் பஞ்சம வேதஸாரபூத கீதோபநிஷத்தாத்பர்யமாய், சரமரஹஸ்யமாய் இருந்துள்ள சரமச்லோகத்தினுடைய அர்த்தத்தை ஸம்சயவிபர்யயமற அருளிச் செய்கிறார்.

இதில் அர்த்தங்கேட்கைக்காகவிறே, எம்பெருமானார் பதினெட்டுப்பர்யாயம் திருக்கோட்டியூர் நம்பிபக்கல் எழுந்தருளிற்று.

நம்பிதாமும் இதில் அர்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தையும் இதுக்கு அதிகாரிகள் இல்லாமையையும் பார்த்திறே, இவருடைய ஆஸ்திக்யஆதர பரீக்ஷார்த்தமாகவும் பலகால் நடந்து துவளப்பண்ணிச் சூளுரவுகொண்டு மாஸோபவாஸங்கொண்டு அருமைப்படுத்தி அருளிச் செய்தருளிற்று.

நிஷ்க்ருஷ்டஸத்வநிஷ்டனுய், பரமாத்மநிரக்தனுய், அபரமாத்மநி வைராக்யமுடையனுய், பரமாண பரதந்த்ரனுய், பகவத் வைபவம் சுருதமானால் அது உபபந்நமென்னும்படியான விஸ்ரம்பபாஹுள்யமுடையனுய், ஆஸ்திக அக்ரேஸரனு யிருப்பான் ஒருவனுண்டாகில் அவன் இந்த ச்லோகார்த்த ச்ரவண அநுஷ்டாநத்துக்கு அதிகாரியாகையாலே, அதிகாரி துர்லபத்வத்தாலும் அர்த்தகௌரவத்தாலும் இத்தை வெளியிடாதே மறைத்துக்கொண்டு போந்தார்கள், எம்பெருமானாருக்கு முன்புள்ளார், ஸம்ஸாரிகள் துக்கத்தைக்கண்டு பொறுக்கமாட்டாதபடி க்ருபை கரைபுரண்டிருக்கையாலே அர்த்தத்தின் சீர்மைபாராதே அநர்த்தத்தையே பார்த்து வெளியிட்டருளினார் எம்பெருமானார்.

அப்படி உபதேசித்து விடுகிறமாத்ரமின்றிக்கே, இவ்வர்த்தத்தை எல்லாரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்க வேணுமென்னும் பரமக்ருபையாலேயிறே, இதுதன்னைப் பலப்ரபந்தங்களிலும் ஸங்க்ரஹ விஸ்தரரூபேண இவர் அருளிச்செய்தது. மற்றுள்ள ப்ரபந்தங்கள் எல்லாவற்றிலும் போலன்றிக்கே ஸ்த்ரீபாலர்களுக்கும் அதிகரிக்கலாம்படி தெளிய அருளிச்செய்தது, இப்ரபந்தத்திலேயிறே.

அவதாரிகை முற்றிற்று

185 இதில் ப்ரதமத்திலே இந்த ச்லோகார்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தை எல்லாருடைய நெஞ்சிலும் படுத்துகைக்காக இது தனக்குச் சரமச்லோகமென்று திருநாமமாகைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் 'கீழே சில உபாயவிசேஷங்களை' என்று தொடங்கி.

மூ. 185. கீழே சில உபாய விசேஷங்களை உபதேசிக்க, அவை துச்சகங்களென்றும் ஸ்வரூபவிரோதிகளென்றும் நினைத்து சோகாவிஷ்டனுன அர்ஜுநனைக் குறித்து அவனுடைய சோகநிவ்ருத்த்யர்த்தமாக இனி இதுக்கு அவ்வருகில்லை யென்னும்படியான சரமோபாயத்தை அருளிச்செய்கையாலே, சரமச்லோகமென்று இதுக்குப் பேராயிருக்கிறது.

வயா — அதாவது, இந்த ச்லோகத்துக்குக் கீழே அநேகாத்யாயங்களிலே காமஜ்ஞா நாதிகளான சில உபாய விசேஷங்களை ஸ்வப்ராப்திலக்ஷண மோக்ஷஸாதநமாக விஸ்தரேண உபதேசித்தருளக்கேட்டு, காயக்லேச ரூபமாகையாலும் இந்த்ரியஜயம் அரிதாகையாலும் ஸாவதாநமாகச் சிரகாலம் ஸாதிக்க வேண்டியிருக்கையாலும் அவை அநுஷ்டிக்க அசக்யங்க ளென்றும், ஸ்வசரீரத்வ கத்நாதிகளாலே பரதிபாதிக்கப்பட்ட பரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வயத்நரூபங்களான இவை விரோதிகளென்றும் புத்திபண்ணி, 'இவற்றாலே எம்பெருமா னைப்பெற என்பது ஒன்றில்லை, இனி இழந்தேபோமித்தனையாகாதே' என்கிற சோகத்தாலே ஆவிஷ்டனான அர்ஜுநனைக் குறித்து அவனுடைய அந்த சோகம் போகைக்காக ஸ்வசக்தத்வத் தாலும் ஸ்வரூபாநுரூபதையாலும் இனி இதுக்குமேலில்லை என்னும்படியான சரமமான உபா யத்தை அருளிச்செய்கையாலே, சரமச்லோகமென்று இதுக்குத் திருநாமமா யிருக்கிறது என்கை (185)

186 இனி இச்லோகத்துக்கு வாக்யார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'இதில் பூர்வார்த்தத் தாலே' என்று தொடங்கி

மூ. 186. இதில் பூர்வார்த்தத்தாலே அதிகாரி க்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்; உத்தரார்த்தத்தாலே உபாயக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்

வயா - அதாவது, ஆர்த்தத்வயாத்மகமான இந்தச்லோகத்தில் பூர்வார்த்தத்தாலே இவ் வுபாயத்துக்கு அதிகாரியானவன் செய்யும் அம்சத்தை அருளிச்செய்கிறான், உத்தரார்த்தத் தாலே உபாயபூதனான தான் இவனுக்குச்செய்யும் அம்சத்தை அருளிச்செய்கிறானென்கை (186)

187 'அதிகாரிக்ருத்யமாவது ஏது?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'அதிகாரிக்குக் க்ருத்ய மாவது உபாயபரிக்ரஹம்' என்று.

மூ. 187 அதிகாரிக்கு க்ருத்யமாவது – உபாயபரிக்ரஹம்.

வயா — அதாவது, அதிகாரியானவனுக்கு இங்குச் செய்யத் தக்கது இவ்வுபாயத்தை ஸ்வீகரிக்கையென்கை ... . (187)

188. 'ஆனால், அவ்வளவை விதியாதே உபாயாந்தர பரித்யாகம் சொல்லுவானென்?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'அத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கிறான்' என்று

மூ 188 அத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கிறான்.

வயா :— அதாவது, அந்த உபாய ஸ்வீகாரத்தை உபாயாந்தர பரித்யாகமாகிற அங்கத் தோடேகூட விதிக்கிறானென்கை *பரக்ஷால்ய பாதாவாசாமேத் ஸ்நாத்வா விதிவதாசச யேத *ஸ்தித்வாசக்யம் பாநவே தத்யாத் தயாத்வா தேவம் ஜபேந்மநும்* என்று ஆசமநாதி களுக்கு அங்கமாகச் சொன்ன பாதப்ரக்ஷாளநாதிகளை யொழிய அவை அநுஷ்டிக்கவொண்ணா தாப்போலே. இங்கும் ல்யப்ந்தபதத்தாலே அங்கமாகச் சொல்லுகிற உபாயாந்தர த்யாகத் தையொழிய ஸ்வீகாரம் அநுபபந்நம் என்னுமிடம் ஸித்தமிறே. ஆகையால், "ஸாவதாமாந் பரித்யஜ்யஸத்திதச்சேத" என்று துஷ்கரத்வ புத்தியாலே ஸ்வத ப்ராப்தமான உபாயாந்தர பரித்யாகத்தை அநுவதித்து ஸித்தோபாயஸ்வீகாரத்தை விதிக்கிறதென்கிற அநுவாதபக்ஷம் அயுக்த மென்றதாயிற்று ... ... (188)

189. 'ஆனால், ஸ்வசக்தவாதிகளாலே ராகப்ராப்தமான இதுக்கு விதிதான் வேணுமோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'ராகப்ராப்தமான' என்று தொடங்கி,

மூ 189 ராகப்ராப்தமான உபாயந்தானே வைதமானால் கடுக்கப்பரிக்ரஹிக்கைக்கு உடலாயிருக்குமிறே

வ்யா — அதாவது, போக்யதையாலே ராகப்ராப்தமான க்ஷீரத்தைப் பித்தரோகத்துக்கு மருந்தாகக் கொடுக்கச் சொல்லி விதித்தால் சீக்ரம் கைக்கொள்ளுகைக்கு உடலாமா போலே, உபாயாந்தரங்களிற் காட்டில் இதுக்கு உண்டான வைலக்ஷண்யத்தாலே சேதநனுடைய ராகத்ப்ராப்தமாயிருந்துள்ள உபாயந்தானே இத்தை ஸ்வீகரியென்னும் விதிப்ரயுக்தமுமானால் சீக்ரமாக ஸ்வீகரிக்கைக்கு உடலாயிருக்குமிறேயென்கை (189)

190 இனி, இதுக்கு ப்ரதிபத்ம் ஆர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகப் பூர்வார்த்த பதஸங்க்யையை அருளிச்செய்கிறார் 'இதில் பூர்வார்த்தம் ஆறுபதம்' என்று

மூ 190 இதில் பூர்வார்த்தம் ஆறுபதம்

191 அதில் ப்ரதமபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் 'ஸர்வ தர்மாந்' என்று அதுக்கு ஆர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார், 'எல்லா தர்மங்களையும்' என்று

மூ 191 ஸர்வதர்மாந் – எல்லா தர்மங்களையும்

192. அதுதான் தர்மமும் பஹுவசநமும் ஸர்வசப்தமுமாய த்ரிப்ரகாரமாயிருக்கையாலே இம்மூன்றுக்கும் ஆர்த்தம் அருளிச் செய்வதாக ப்ரதமம் தர்மலக்ஷணத்தை அருளிச் செய்கிறார் 'தர்மமாவது-பலஸாதநமாயிருக்குமது' என்று.

மூ. 192 தர்மமாவது – பலஸாதநமாயிருக்குமது.

193 தர்மசப்தம் த்ருஷ்டபல ஸாதநத்திலும் வ்யாப்தமாகையால் அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறார் 'இங்குச் சொல்லுகிற தர்மசப்தம்' என்று தொடங்கி

மூ 193 இங்குச் சொல்லுகிற தர்மசப்தம் த்ருஷ்ட பலஸாதநங்களைச் சொல்லுகையன்றிக்கே, மோக்ஷ பலஸாதநங்களைச் சொல்லுகிறது

வ்யா :— அதாவது, பூர்வோபாயங்கள் தன்னை உபதேசிக்கிறபோதே த்ருஷ்டபல ஸாதநங்கள் வ்யாவ்ருத்தங்களாகையாலும், மோக்ஷோபாயங்களை உபதேசித்து வருகிற ப்ரகரணமாகையாலும், இவ்விடத்திற் சொல்லுகிற தர்மசப்தம் புத்ரபச்வந்நாதி ஐஹிகமாயும் ஸ்வர்க்காதி ஆமுஷ்மிகமாயும் இருந்துள்ள த்ருஷ்டபலங்களுக்கு ஸாதநங்களானவற்றைச் சொல்லுகையன்றிக்கே பகவத்ப்ராப்திரூபமான மோக்ஷ பலத்துக்கு ஸாதநமாயுள்ளவற்றைச் சொல்லுகிறதென்கை (193)

194. இனிமேல், பஹுவசநார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'அவைதான்' என்று தொடங்கி

மூ. 194. அவைதான்–ச்ருதிஸ்ம்ருதி விஹிதங்களாயப் பலவாயிருக்கையாலே பஹுவசநப்ரயோகம் பண்ணுகிறது

வ்யா :— அதாவது, அந்த மோக்ஷபலஸாதனங்கள் தாம் உபப்ருஹ்ம்ய உபப்ருஹ்மணங்களாயிருந்துள்ள ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளாலே விஹிதங்களாயக்கொண்டு அநேகங்களாயிருக்கையாலே 'தர்மாந்' என்று பஹுவசநப்ரயோகம் பண்ணுகிறதென்கை. (194)

195 'அப்படியிருந்துள்ளவைதாம் எவை?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'அவையாவன' என்று தொடங்கி

மூ 195 அவையாவன–கர்மஜ்ஞாந பக்தியோகங்களும், அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞாநம், புருஷோத்தம வித்யை, தேசவாஸம், திருநாமஸங்கீர்த்தநம், திருவிளக்கெரிக்கை, திருமாலையெடுக்கை தொடக்கமான உபாயபுத்த்யா செய்யுமவையும்.

வ்யா — அதாவது, கீழ் பலவாகச் சொல்லப்பட்ட அவையாவன, *கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்திதா ஜனகாதய, தஸ்மாத்ஸக்தஸ் ஸததம் கார்யம் கர்ம ஸமாசர* என்று ஸ்வதந்த்ர ஸாதநமாக உக்தமான கர்மயோகமும், *ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த்த! ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே* *நஹிஜ்ஞாநேந ஸத்ருசம் பவித்ரமிஹ வித்யதே* ஜ்ஞாநாக்நிஸ் ஸர்வகர்மாணி பஸ்மஸாத்குருதே ததா* என்று சொல்லப்பட்ட கர்மஸாத்யமான ஜ்ஞானயோகமும், *பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய *மந்மநாபவ மத்பக்த * இத்யாதிகளாலே சொல்லப்பட்ட கர்மஜ்ஞாந ஸஹக்ருதமான பக்தியோகமுமாகிற இவையும், * ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்த்வத, த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜுந* என்று விரோதிநிவ்ருத்தி பூர்வகமான பகவத்ப்ராப்திக்கு ஸாதநமாகச் சொல்லப்பட்ட அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞாநம், *ஏதத் புத்த்வா புத்திமாந் ஸ்யாத் க்ருதக்ருத்யச்ச பாரத* என்று அபிமத பலலாபத்தாலே க்ருதக்ருத்யனாக்குமென்கிற புருஷோத்தம வித்யை, *தேசோயம் ஸர்வகாமதுக* என்று ஸர்வகாம பல ப்ரதமாகச் சொல்லுகிற புண்யக்ஷேத்ரவாஸம், *ஸர்வபாப விசுத்தாத்மா யாதி ப்ரஹ்ம ஸநாதநம்* என்று ஸர்வபாபவிமோசந பூர்வகமான பகவத் ப்ராப்தியைப் பலமாகச் சொல்லுகிற திருநாமஸங்கீர்த்தநம், *க்ருதே ந வாத தைலேந தீபம் யோ ஜ்வாலயேந்நர., விஷ்ணவே விதிவத் பக்த்யா தஸ்யபுண்ய பலம்ச்ருணு-விஹாய ஸகலம்பாபம் ஸஹஸ்ராதித்ய ஸந்நிப – ஜ்யோதிஷ்மதா விமாநேந விஷ்ணுலோகே மஹீயதே* என்று பாபநிவ்ருத்தி பூர்வகமான பகவத் ப்ராப்திக்கு ஸாதநமாகச் சொல்லப்படுகிற திருவிளக்கெரிக்கை, அப்படி விரோதி நிவ்ருத்தி பூர்வக பகவத் ப்ராப்தி ஸாதநமாகச் சொல்லப்படும் திருமாலையெடுக்கை முதலாக ஸாதநபுத்த்யா செய்யப்படுமவையும் என்கை (195)

196 இனி, ஸர்வசப்தார்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார், 'ஸர்வசப்தத்தாலே' என்று தொடங்கி.

மூ 196 ஸர்வ சப்தத்தாலே அவ்வவஸாதந விசேஷங்களை அநுஷ்டிக்குமிடத்தில் அவற்றுக்கு யோக்யதாபாதகங்களான நித்யகர்மங்களைச் சொல்லுகிறது

வ்யா.— அதாவது, தர்மவிசேஷணமான ஸர்வசப்தத்தாலே பஹுவசநோக்தமான அவ்வோ ஸாதந விசேஷங்களை அநுஷ்டிக்குமிடத்தில *ஸந்த்யாஹீநோசுசிர் நித்யம் அநர்ஹஸ் ஸர்வ கர்மஸு* என்கிறபடியே அயோக்யனாகாமல், தன்னை அநுஷ்டிக்கையாலே அவற்றுக்கு யோக்யதையை உண்டாக்கிக் கொடுக்கும் ஸந்த்யாவந்தந பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதிகளான நித்யகர்மங்களைச் சொல்லுகிறதென்கை.

197 உக்தத்தை நிகமிக்கிறார் 'ஆக' என்று தொடங்கி

மூ. 197 ஆக, சுருதி ஸ்மருதி சோதிதங்களாய நித்யநைமித்திகாதி ரூபங்களான கர்மயோகாத்யுபாயங்களை என்றபடி.

வ்யா.— அதாவது–ஆக, கீழ்ச்சொன்ன எல்லாவற்றாலும் *சோதநாலக்ஷணோர்த்தோ தர்ம* என்று சோதனையாகிற விதிவாக்யத்தை ப்ரமாணமாகவுடைத்தான அர்த்தம் தர்ம

மெனகையாலே,சருதிஸமருதிகளாகிற பரமாணஙகளாலே விதிககபபடடுளளவையாய, நிதயம நைமிததிகம முதலானவறறை வடிவாகவுடைததான காமயோகம தொடககமான உபாயங களை யெனறபடி எனகை (197)

198 ஸவருபவிருததவாத அதாமமாகச சொலலவேணடுமவறறைத தாமம எனகிற துககு ஹேதுவை அருளிச செயகிறா 'இவறறை' எனறு தொடஙகி

மூ 198. இவறறை தாமம எனகிறது – பரமிதத ஆாஜுநன கருததாலே

வயா '— அதாவது, பகவததயநத பாரதநதாயமாகிற உததேசயததுககு விரோதியா யிருககையாலே அதாமசபதவாசயஙகளாகப பராபதஙகளாயிருககிற இவறறைத தாம மெனறு சொலலுகிறது, ஸவதாமமான யுதததைத அதாமம எனறும இவறறைத தாமம எனறும பரமிதத ஆாஜுநனுடைய நினைவாலே யிததனை யெனகை ஆக பரதமபதாாத ததைத அருளிசசெயதராயிறறு (198)

199 அநநதரம, தவிதீயபததைத உபாதாநம பணணுகிறா 'பரிதயஜய' எனறு

மூ 199 பரிதயஜய

200. இதுவும தயாகமும லயபபும உபஸாககமுமாயத தரிபரகாரமா யிருககையாலே, அதில தயாகவேஷததை முநதுற அருளிசசெயகிறா 'தயாகமாவது' எனறு தொடஙகி.

மூ. 200 தயாகமாவது–உகதோபாயஙகளை அநுஸநதிதது, 'சுகதிகையிலே ரஜத புததி பணணுவாரைபபோலேயும, விபரீததிசாகமநம பணணுவாரைபபோலேயும அநுபாயஙகளிலே உபாயபுததி பணணினோம' எனகிற புததிவிசேஷததோடே தயஜிககை.

வயா :— அதாவது, இவவிடததிற சொலலுகிற தயாகமாவது-கேவலம் விடுகை அனறு, கீழசசொலலபபடட உபாயஙகளினபடியை அநுஸநதிதது, 'ரஜதமலலாத சுகதிகை யிலே ரஜதபுததி பணணுவாரைப போலேயும, ஸவகாாயஸிததிககு உடலான ஒருதிககிலே போககோலித ததவிபரீதமான திககை அதுவாக நினைததுப போவாரைப போலேயும, பகவதபராபதயுபாயாபேக்ஷரான நாம உபாயமலலாதவறறிலே உபாயபுததி பண்ணினோம' எனகிற புததிவிசேஷததோடே விடுகையெனறபடி (200)

201 இனி, உபஸாககாாததததை அருளிசசெயகிறா 'பரி எனகிற' எனறு தொடஙகி.

மூ. 201. 'பரி' எனகிற உபஸாககததாலே–பாதகாதிகளை விடுமாபோலே ருசி வாஸனைகளோடும லஜஜையோடுஙகூட மறுவலிடாதபடி விடவேணுமெனகிறது

வயா — அதாவது– 'பரி ஸாகலயே' எனறு ஸாகலயபரமாகக கொளளுமளவில அது ஸாவசபததிலே உகதமாகையாலே அபேக்ஷித மலலாமையாலே, மிகுதிககு வாசகமான பரி யெனகிற இநத உபஸாககததாலே *பரஹமஹதயா ஸுராபாநம ஸதேயம குாவஙகநாகம * எனகிற பாதகஙகள முதலானவறறை விடுமளவில அவறறில புநரநவயததுககு உறுபபான ருசி வாஸனைகளோடேகூட 'நாம இதைச செயவதே!' எனகிற லஜஜாஸஹிதனுயககொணடு விடுமாபோலே, * அத பாதகபீதஸ தவம * எனறு தாமதேவதை பாதகமாகச சொனன உபா யாநதரஙகளை விடுமளவில புததி பூாவமாக அவறறிலே பரவாததிககைககு உறுபபான ருசி யும அபுததிபூாவமாக மூளுகைககு உறுபபான வாஸனையும ஆகிற அவறறோடேகூட 'பகவ

தேகஸா தநதைகவேஷமான ஸவஸவரூபததுககு அதயநத விருத்தமானவறறை நாம செய வதே! எனகிற லஜஜாஸஹிதனுயக கொண்டு மீளவும அவறறில அநவயம வாரா தபடி விட வேணுமெனறு சொலலுகிறது எனகை (201)

202 இனி, ' லயப ' அா தததததை அருளிச்செயகிறா ' ல்யபபாலே ' எனறு தொடங்கி.

மூ. 202. ல்யபபாலே "ஸநாதவா புஞ்ஜீத" என்னுமாபோலே, உபாயாந்தரங்களை விடடே பறறவேணும் எனகிறது.

வ்யா — அதாவது- ' தயஜய ' எனகிற லயபபாலே * புகதவா சா நதராயணம் சரேத * என னுமாபோலன றிககே, * ஸநா தவா புஞஜீத * எனகிற விதி ' புஜிககுமளவில் ஸநா நம் பணணியே புஜிகக வேணும ' எனகிற நியமததைச சொலலுமா போலே, ஸிததோபாயத தைப பரிகரஹிககுமளவில தயாஜயமான உபாயா நதரஙகளை தயஜிததே பரிகரஹிககவேணு மெனகிற நியமததைச சொலலுகிறதெனகை (202)

203 இபபடி விடடேபறறவேணுமெனகிற இதன கருததை அருளிசசெயகிறா ' சசால ' எனறு தொடஙகி

மூ. 203 "சசால சாபஞச முமோச வீர·" எனகிறபடியே இவை அநுபாயஙகளான மாதரமனறிககே காலகடடு என்கிறது.

வயா — அதாவது, * யோ வஜரபா தா சநிஸநிபா தா ந ந சுக்ஷுபே நாபி சசால ரா ஜா - ஸ ராமபாணுபிஹதோ பருசாா ததச சசால சாபஞச முமோச வீர * எனகிற சலோகத தில ராவணன ராமசரஙகளாலே மிகவும ஈடுபடடு நிலைகலஙகிப போகப பாா ததவளவிலும கையில விலலிருககுமளவும பெருமாள போக வொடடாமையாலே பினபு போகடடவில்லு கையில இருநதபோது பரதிபக்ஷ ஜயததுககு ஸாதநமாகாதமா தரமனறிககே * கசசாநு ஜா நாமி * எனறு பினபு பணணின அநுமதி பெருமாள அபபோது பணணக காணுமையாலே போகவுமொணணுதபடி காலகடடானமையைச சொலலுகிறபடியே, உபாயா நதரஙகளான இவறறிலே ருஷ்தநவயஙகிடககிலும இவை பேறறுககு ஸாநமாகாத மாதரமனறிககே பேற றுககு பரதிபநதகமாயத தலைககடடு மெனறபடி (203)

204 இனனமும, இவறறில அநவயம இழவுககு உடலாமெனனுமததை ஸதருஷடாநத மாக அருளிச செயகிறா ' சகரவா ததியைபபோலே இழககைககு உறுபபு ' எனறு

மூ 204. சக்ரவாததியைபபோலே இழககைககு உறுப்பு

வயா — அதாவது, முனபே வரபரதா நததைபபணணி வைதது இபபோ தாக மறுக்க வொணணுதெனறு ஆபாஸமான ஸதய தாமததைபபறறி நினறு * ராமோ விகரஹவா ந தாம * எனகிற பெருமாளோடே கூடிவாழ இருநத பேறறையிழநத சகரவா ததியைபபோலே ஆபாஸமான உபாயா நதரஙகளிலே அநவயிதது நிறகையாகிறது, * கருஷணம தாமம ஸநா தநம * எனறு ஸநா தந தாமமான பகவதவிஷயததோடே கூடி வாழுகையாகிற பேறறை இழககைககு உறுபபாயவிடுமெனகை (204)

205 இனி, இஙகுசசொனன ஸாவதாம பரிதயாகததின கருதது அறியா தாா சொலலும தூஷணததைப பரிஹரிககைககாக, ததபக்ஷததை உதக்ஷேபிககிறா ' ஸாவதாமஙகளையும ' என்று தொடஙகி.

மூ 205. ஸாவதாமங்களையுமவிட்டு என்று சொல்லுகையாலே சிலர் 'அதாமங்கள் புகுரும்' என்றார்கள்

வயா — அதாவது, தயாஜயமான தாமந்தான் 'இதம் குரு, இதம் மாகார்ஷீ' என்று விதி நிஷேதாத்மகமாயிருக்கையாலே 'ஸாவ தாமங்களையும் விட்டு' என்று சொல்லுகையாலே விஹிதாநுஷ்டாநத்தோபாதி நிஷித்த பரிஹாரமும் ஒக்கத் தள்ளுண்ணுமளவில், அடைத்த கதவைத் திறந்தால் நிஷீத பதார்த்தங்கள் புகுருமாபோலே அதாமங்களான நிஷித்த பரவ்ருத்திகள் புகுருமென்று சிலர் சொன்னார்களென்கை (205)

206 அத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் 'அதுகூடாது அதாமங்களைச் செய் என்று சொல்லாமையாலே' என்று

மூ 206 அது கூடாது; 'அதாமங்களைச் செய்' என்று சொல்லாமையாலே.

வயா — அதாவது, ஸாவதாமங்களையும் விடச்சொன்ன இத்தால் அதாமங்கள் புகுருமென்கிற இது ஸம்பவியாது, தாமங்களை விடச்சொன்ன மாத்ரமொழிய அதாமங்களைச் செய்யென்று சொல்லாமையாலே என்கை (206)

207. 'அதாமநிவ்ருத்தியும் தாமசப்த வாச்யமாகையாலே, அத்தை விடச்சொன்னால், அதாமத்தைச் செய்யென்னுமிடம் அர்த்தாத் உக்தமாகாதோ?' என்கிற ப்ரதிவாதியுக்தியை அநுவதிக்கிறார் 'தன்னடையே சொல்லிற்றாகாதோவென்னில்' என்று

மூ. 207 'தன்னடையே சொல்லிற்றாகாதோ?' என்னில்,–

208 அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் 'ஆகாது, தாமசப்தம் அதாம நிவ்ருத்தியைக் காட்டாமையாலே' என்று

மூ 208. ஆகாது; தாமசப்தம் அதாம நிவ்ருத்தியைக் காட்டாமையாலே.

வயா — அதாவது, தாமங்களை விடச்சொன்ன இத்தால் 'அதாமங்களைச் செய்' என்னுமிடம் தன்னடையே சொல்லிற்றாகாது, தாமசப்தம் அதாமநிவ்ருத்த்யாதி அங்கஸஹிதமாய்ப் ப்ரதாநமாயிருந்துள்ள விஹிதாநுஷ்டாநத்தைக் காட்டுமத்தொழிய, ஸாமாந்யேந அதாம நிவ்ருத்திமாத்ரத்தைக் காட்டாமையாலே என்கை (208)

209 "அதாமநிவ்ருத்திக்கு தாமசப்தவாச்யத்வம் முக்யமாக இல்லையேயாகிலும், ஸாவசப்த ஸாஹித்யத்தாலே தாமசப்தம் விசேஷணபூதமான இது தன்னையுங் காட்டாதோ?" என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'காட்டிற்றாலும்' என்று தொடங்கி

மூ 209 காட்டிற்றாலும், அத்தை யொழிந்தவற்றைச் சொல்லிற்றுமித்தனை

வயா — அதாவது, அப்படிக் காட்டிற்றாகிலும், அது இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதமல்லாமையாலே, அத்தையொழிந்த விஹிதாநுஷ்டாநரூப தாமங்களானவற்றைச் சொல்லிற்றுமித்தனையென்கை (209)

210 'இங்ஙன் ஓதுக்குகிறது என்கொண்டு?' என்ன, அருளிச் செய்கிறார் 'தன்னையும்' என்று தொடங்கி

மூ. 210. தன்னையும் ஈசவரனையும் பலத்தையும பாாத்தால அவை புகுர வழியில்லை.

வ்யா — அதாவது, அதாமாநுஷடாநம சேஷிக்கு அநிஷடம ஆகையாலே அவனுககு அதிசயகரனுமது ஒழிய அநிஷடகரனுகை சேராதபடியான ஸவரூபத்தையுடைய தனனைப பாாததாலும ஸஹாயாநதர ஸமஸாககாஸஹதையாலே இததலையில ஸவயதந நிவருததி ஒழிய பரவருததயமசததில ஒனறையும பொருத உபாயபூதனை ஈசவரனைப பாாததாலும, இவனுடைய பரவருததிககுப பலம அவனுடைய பரீதியாகையாலே தாதருசமான பலததைப பாாததாலும, இமமூனறுககும விருததஙகளான அவை புகுர வழியில்லை எனகை ஆகையால தாமசபதம அதாமநிவருததியைக காடடிநறகிலும அததை ஒழிநதவறறைச சொலலிநறுகக கொளளவேணுமெனறு கருதது ஆக, தவிதீய பதாாததததையருளிச செயதாராயிறறு (210)

211 அநநதரம தருதீயபதததை உபாதாநம பணணுகிறாா 'மாம' எனறு; அதுககு ஆததம அருளிசசெயகிறாா 'ஸாவரக்ஷகனுய' எனறு தொடஙகி

மூ 211 மாம—ஸாவரக்ஷசனுய, உனக்குக கையாளாய, உனனிசைவுபாாதது, உன் தோஷததைப போகயமாகக்கொணடு, உனககுபபுகலாய, நீரசுடுமாபோலே சோபபாரே பிரிக்கும்போதும் விடமாட்டாதே ரக்ஷிககிற எனனை

வயா — அதாவது, 'நமமுடைய ரக்ஷணம இவன பணணுமோ? பணணுனே?' எனறு ஸமசயிககவேணடாதபடி ஸாவருடையவும ரக்ஷணததிலே தீக்ஷிதனுய, 'தன பெருமையையும நம சிறுமையையும பாாதது நமமோடு கலபபு அறறு இருககுமோ?' என்ன வேணடாதபடி * ஸேநயோருபயோா மதயே ரதம ஸதாபய * எனறு ஏவிககாரியம கொளளலாமபடி உனககுக கையாளாய உனனை ரக்ஷிககையில உணடான நசையாலே * ரக்ஷயாபேக்ஷாம பரதீக்ஷதே * எனகிறபடியே ரக்ஷயபூதனுை உன இசைவுபாாதது, 'நஙகுறறஙகணடு இகழுமோ?' எனறு அஞசவேணடாதபடி அஸதாநஸநேஹ காருணய தாமாதாமதியாகுலனுை உன தோஷததைப போகயமாககொணடு, அசரணயசரணயனுகையாலே நீயும பிறரும உனககுத தஞசமல்லாத தசையில் ஒதுஙகலாமபடியான புகலாய், சைதயமே ஸவபாவமான ஜலம ஔஷணயததைப பஜிககுமாபோலே அபராதக்ஷாமணம பணணி கடிபபிககும புருஷகாரபூதரே "தாமரையாளாகிலும சிதகுரைககுமேல" எனகிறபடியே குறறததைககாடடி அகறறுமபோதும, விடக்ஷமனனறிககே "என்னடியாரது செயயாா" எனறு மறுதலிதது ஒரு தலைநினறு ரக்ஷிககும எனனை எனகை. (211)

212 'மாம' எனறு விபவருபததைக காடடுகையாலே வயாவாததிககபபடுகிறவறறை அருளிசசெயகிறாா 'இததால' எனறு தொடஙகி

மூ. 212. இததால பரவயூஹஙகளையும தேவதாநதாயாமிதவததையும தவிாக்கிறது

வயா — அதாவது, 'எனனை' எனறு அவதரிததுக கணணுககிலககாய அணுகிநிறகிற தனனை வரணீயனுகச சொனன இததாலே, தேசவிபரகருஷடதையாலே காணவுங கிடடவும ஒணணுதபடியிருககிற பரவயூஹஙகளையும அஸாதாரண விகரஹயுகதமனறிககே உபாயாநதர நிஷடாககு உததேசயமாயிருககிற அகநீநதராதி தேவதாநதாயாமிதவததையும வயாவாததிககிறது எனகை (212)

213 தாமஙகளையெலலாம விடடுத தனனைபபறறச சொல்லுகையாலே பலிதமானதொரு ஆதத விசேஷததை அருளிச செயகிறாா 'தாம ஸமஸதாபநம' எனறு தொடஙகி

மூ. 213. தர்ம ஸம்ஸ்தாபநம் பண்ணப் பிறந்தவனதானே 'ஸர்வ தர்மங்களையும் விட்டு என்னைப்பற்று' என்கையாலே ஸாக்ஷாத் தர்மம் தானேயென்கிறது.

வ்யா — அதாவது *தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே* என்கிறபடியே ஸ்வபராபதிக்கு உடலான தர்மத்தை ஸ்தாபிப்பதாகப் பிறந்தவன்தானே 'ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய' என்று 'மோக்ஷஸாதநதயா சாஸ்த்ரஸித்தங்களான ஸர்வ தர்மங்களையும் விட்டு என்னைப்பற்று' என்று சொல்லுகையாலே, அவை ஸாக்ஷாத் தர்மங்களன்று, ஸ்தாபநீயமான ஸாக்ஷாத் தர்மம் *க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்* என்று ஸநாதநதர்மமான தானே யென்னுமிடம் சொல்லுகிறது என்கை (213)

214. 'இத்தால் என் சொல்லுகிறது?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'இத்தால் விட்ட ஸாதநங்களில் ஏற்றஞ் சொல்லுகிறது' என்று

மூ. 214 இத்தால், விட்ட ஸாதநங்களில் ஏற்றஞ் சொல்லுகிறது.

வ்யா — அதாவது, இப்படிச்சொன்ன இத்தால், கீழ்விட்ட ஸாதநங்களிற் காட்டில் இந்த ஸாதநத்துக்கு உண்டான ஏற்றஞ் சொல்லுகிறது என்கை (214)

215 'அது தான் ஏது?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'அதாவது' என்று தொடங்கி

மூ 215. அதாவது – ஸித்தமாய், பரமசேதநமாய், ஸர்வசக்தியாய், நிரபாயமாய், ப்ராப்தமாய், ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாயிருக்கை.

வ்யா :— இத்தால், கீழ்விட்ட ஸாதநங்களிற் காட்டில் இதுக்கு ஏற்றமாவது,– சேதந பரவ்ருத்தியாலே தன் ஸ்வரூப ஸித்தியாம்படி இருக்கையன்றிக்கே ஸநாதந தர்மமாகையாலே ஸித்தமாய் *யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்* இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற ஸர்வஜ்ஞ விஷயமாகையாலே பரமசேதநமாய் *பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ருயதே* என்கிறபடியே ஸர்வசக்தியாய், சேதநஸாத்யமாய், நடுவே அபாயங்கள் புகுருகைக்கு அவகாசமுண்டாம்படியிருக்கையன்றிக்கே ஸித்தவஸ்துவாயிருக்கையாலே நிரபாயமாய், பரதந்த்ரனான இச்சேதநனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு அப்ராப்தமாயிராதே ப்ராப்தமாய், கீழ்ச்சொன்ன பரமசேதநத்வாதிகளாலே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாயிருக்கையென்றபடி. (215)

216 இந்த ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷத்வத்தை ஸஹேதுகமாக ஸ்தாபிக்கிறார், 'மற்றை உபாயங்கள்' என்று தொடங்கி மேல் மூன்று வாக்யத்தாலே.

மூ 216 மற்றை உபாயங்கள் ஸாத்யங்களாகையாலே, ஸ்வரூப ஸித்தியில் சேதநனை அபேக்ஷித்திருக்கும்; அசேதநங்களுமாய், அசக்தங்களுமாயிருக்கையாலே கார்ய ஸித்தியில் ஈச்வரனை அபேக்ஷித்திருக்கும் இந்த உபாயம் அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கையாலே, இதர நிரபேக்ஷமாயிருக்கும்

வ்யா :- அதாவது, இத்தையொழிந்த உபாயங்கள் சேதந பரவ்ருத்தியாலே ஸாதிக்கப்படுமவையாகையாலே தன்னுடைய ஸ்வரூபஸித்தியில் பரவ்ருத்திகர்த்தாவான சேதநனை அபேக்ஷித்திருக்கும், இவனுக்குச் செய்யவேண்டுமவையறிகைக்கும் அது தன்னைச் செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் யோக்யதையில்லாத அசேதநங்களுமாய் அசக்தங்களுமாயிருக்கையாலே, சேதநனுடைய இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்தி பரிஹாரரூபமான கார்யத்தினுடைய ஸித்தியில் *பலமத உபபத்தே* என்கிறபடியே பலப்ரதத்வோபயோகியான ஸர்வசக்தித்வாதி உபபத்தியுடையனான

ாசவரனை அபேக்ஷிததிருக்கும், இநத உபாயம ஸித்தத்வ பரமசேதநத்வ ஸாவசகதிதவங்க ளாலே அவறறுக்கு எதிர தத்டடாயிருக்கையாலே, அநய நிரபேக்ஷமாயிருக்குமெனகை (216)

217 இனி, இபபதததிலே ஆசரயண ஸௌகாயாபாதகங்களான குணவிசேஷங்களெல லாம ப்ரகாசிக்கிறபடியை அருளிச செயகிறா, 'இதிலே' எனறு தொடங்கி

மூ. 217. இதிலே, வாதஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌசீல்ய ஸௌலப்யங்களாகிற குணவிசேஷங்கள நேராக ப்ரகாசிக்கிறது.

வயா — அதாவது, அதாமபுததியாலே தாமததில நினறும நிவருததனான அாஜுந னுககுக குறறமபாராதே அபேக்ஷிதா ததங்களை அருளிசசெயகையாலே, வாதஸலயம பரகா சிக்கிறது, தனனுடைய பரதவததைப பலகாலும அருளிசசெயத அளவனறிக்கே அாஜுனன பரதயக்ஷிதகுமபடி பணணுகையாலே, ஸவாமிதவம பரகாசிக்கிறது, *ஹே கருஷண ஹே யாதவ* எனறு அாஜுநன தானே சொலலுமபடி இவனோடே கலநது பரிமாறுகையாலே, ஸௌசீலயம பரகாசிக்கிறது, அபராகருதமான திருமேனியைக கணணுக்கு இலக்காமபடி பணணுகையாலே, ஸௌலபயம பரகாசிக்கிறது எனகை "குணவிசேஷங்கள" எனறது ஆசரயணததுக்கு அபேக்ஷிதங்களானவையெனறு தோறறுகைக்காக 'நேராக பரகாசிக கிறது' எனறது ஸபுடமாக பரகாசிக்கிற தெனறபடி (217)

218 இவை எல்லாவறறிலும வைததுக்கொணடு, மிகவும அபேக்ஷிதம் ஸௌலபய மாகையாலே, அவதார பரயுகதமான ஸௌலபயததளவனறிக்கே, ஸாரததயேவஸததிலுய நிறகிற ஸௌலபய அதிசயததை தாசபிததமையை அருளிசசெயகிறா 'கையும உழவு கோலும' எனறு தொடங்கி.

மூ. 218 கையும் உழவுகோலும, பிடிதத சிறுவாயககயிறும, ஸேநாதூளிதூஸரிதமான திருககுழலும, தேருக்குக கீழே நாறறின திருவடிகளுமாய நிறகிற ஸாரததய வேஷததை 'மாம' எனறு காட்டுகிறான.

வ்யா — அதாவது, குதிரைகளை பரேரிதது நடததுகைக்காகத திருக்கையிலே தரிதத உழவுகோலும, அவறறை இடவாய வலவாயததிருப்புகைக்காகவும, நிறுததருளவேணடும இடததிலே தாஙகி நிறுததுகைக்காகவும பிடிதத சிறுவாயககயிறும, திருமுடியில ஒனறு ஆசசாதியாமல நிறகையாலே ஸேநாதூளியாலே புழுதிபடைதத திருக்குழலும, "தோ கடவிய பெருமானகனைகழல" எனகிறபடியே, சாததின சிறு சதங்கையுந தானுமாகத தேருக்குக கீழே நாறறின திருவடிகளுமாய நிறகிற ஸாரதயவேஷததை எனனை' எனறு காட்டுகிறான எனகை ஆக, தருதீய பதாாததததை அருளிசசெயதாராயிறறு (218)

219 அநநதரம், சதுாததபதததை உபாதாநம பணணுகிறா 'ஏகம' எனறு.

மூ. 219. ஏகம்.

220 அதுக்கு அாதத்ம அருளிசசெயகிறா 'இநத ஏகசபதம' எனறு தொடங்கி

மூ. 220. இநத ஏகசபதம ஸததாநபரமாணததாலே அவதாரணாாததததைக காட்டுகிறது.

வயா.— அதாவது. இவவுபாய விசேஷததைச சொலலும இடங்களிலே பலவிடங்களி லும அவதாரண பரயோகம உணடாகையாலே, உகாரமபோலே இநத ஏகசபதமும ஸதாந பரமாணததாலே அவதாரணமாகிற அாததததைக காட்டுகிறது எனகை. (220)

221 இவவுபாயததை நிாததேசிதத அநநதரம அவதாரண பரயோகமபணணின வசநங களை பலவறறையும இதுககு உதாஹரணமாக அருளிசசெயகிருா 'மாமேவ' எனறு தொடஙகி

மூ. 221. "மாமேவ யே பரபதயநதே" "தமேவ சாதயம" "தவமேவோபாய பூதோ மே பவ" "ஆறெனககு நின பாதமே சரணுகத தநதொழிநதாய" எனறுஞ சொலலுகிறபடியே

வயா — அதாவது, * மாமேவ யே பரபதயநதே * எனறு எனனையே யாவாசிலா பரபததி பணணுகிருாகள எனறும, * தமேவ சாதயம புருஷம பரபதயே * எனறு ஆதயனை அநதப புருஷனையே பரபததிபணணுவது எனறும, * தவமேவோபாய பூதோ மே பவ * எனறு நீயே எனககு உபாயமாகவேணும எனறும, "ஆறெனககு நினபாதமே சரணுகத தந தொழிநதாய" எனறு 'எனககு உபாயநதருகிற இடததில உன திருவடிகளையே உபாய மாகத தநதாயெனறுஞ சொலலுகிற இவவிடஙகளில' "மாமேவ" "தமேவ" "தவமேவ" "நினபாதமே" எனறு ஸவீகாாயவஸது நிாததேசாநநதரம அவதாரணததைச சொலலுகிற பரகாரததிலேயெனகை (221)

222 'ஏதத வயாவாதயம எது?' எனன அருளிசசெயகிருா 'இததால' எனறு தொடஙகி.

மூ. 222. இததால 'வரஜ' எனகிற ஸவீகாரததில உபாயபாவததைத தவிாககிறது.

வயா — அதாவது, உபாயாநதரஙகள வயாவாதயமாமளவில பௌநருகதயம பரஸங கிககையாலும, தேவதாநதரஙகள வயாவாதயமாமளவில 'மாம' எனறு அஸாதாரணுகாரத தைச சொலலுகையாலே அது கீழே ஸிததமாகையாலும், இநத அவதாரணததால 'வரஜ' எனறு மேல சொலலுகிற ஸவீகாரததில உபாயதவததைக கழிககிறது எனகை இநத ஸவீ காரநதானும அநவய வயதிரேகததாலே ஸாதநம எனறு நினைககலாயிருககையாலே, இதன ஸாதநதவம அவசயங கழிககவேணுமிறே (222)

223 'ஸவீகாராநநதரமொழிய உபாயம காாயகரமாகாமையாலே பேறறுககு இது அவச யம வேணடியிருகக, இதில உபாயதவததைக கழிககிறபடிதான எஙஙனே?' எனன, அருளிச செயகிருா 'ஸவீகாரநதானும அவனுலே வநதது' எனறு

மூ. 223. ஸவீகாரநதானும அவனுலே வநதது.

வயா — அதாவது, ஸவீகாராநநதரம இவனுககு அநிஷட நிவருததியும இஷடப்ராப் தியும பணணுகையாகிற இது அவனுலே ஆறுறபோலே தததபூாவபாவியான ஸவீகாரநதானும அவனுலே உணடானது எனகை இததால ஸவீகாரததுககு உபாயகாாயதவமொழிய உபா யதவம இலலை எனறதாயிறறு (223)

224. 'அவனுலே வருகையாவது என?' எனன, அருளிசசெயகிருா 'ஸருஷடி' எனறு தொடஙகி.

மூ. 224 ஸருஷ்ட்யவதாராதி முகததாலே பண்ணின க்ருஷிபலம்.

வயா — அதாவது, கரணகளேபரவிதுரனுய, போகமோகஷ சூநயனுய, அசித விசேஷிதனுயக கிடககிற தசையிலே, கரணகளேபர விசிஷடனுய, ஞஜாநவிகாஸயுகதனுமபடி ஸருஷடிதது, "எதிாசூழலபுகு" எனகிறபடியே இவனை அஙகீகரிககைககாக அநேக அவதா ரஙகளைபபணணி அவதரிதத இடஙகளிலே, ஆசரயணருசி விசவாஸ ஜநகமான தன குண

சேஷ்டிதாதிகளை ப்ரகாசிப்பித்தது, இவ்வழியாலே அவன் பண்ணின க்ருஷியாலே பலித்தது இதுவென்கை . . ... . (224)

225 இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் 'அதுவுமவன் தின்னருளே' என்று

மூ 225 "அதுவும் அவனது இன்னருளே"

வ்யா.— அதாவது, "உணர்விலும்பரொருவனை யவனதருளால் லுறற்பொருட்டு என் னுணர்வினுள்ளே யிருத்தினேன்" என்று உணர்வுமிக்கிருக்கக் கடவரான நித்யஸூரிகளுடைய ஸத்தாதிகளுக்கு நிர்வாஹகனான அத்விதீயனானவனை, அவனுடைய அருளாலே ப்ராபிக்கைக்காக என்னுடைய அபேக்ஷாரூப ஜ்ஞானத்துக்குள்ளே இருத்தினேனென்று தம்முடைய ஸ்வீகாரத்தை அருளிச்செய்த அநந்தரம், "அதுவுமவன் தின்னருளே" என்று அந்த ஸ்வீகாரந்தானும் அவனுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலே உண்டானது என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்கையாலே, ஸ்வீகாரமும் அவனுடைய க்ருஷிபலமென்றே கொள்ளவேணுமென்கை (225)

226. இப்படியாகையால் இந்த ஸ்வீகாரத்தில் சரக்கற நினைக்கக்கடவனென்கிறார் 'இத்தை யொழியவும்' என்று தொடங்கி

மூ. 226. இத்தை ஒழியவும் தானே கார்யஞ்செய்யும் என்று நினைக்கக்கடவன்.

வ்யா.— அதாவது, இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கும் தானே க்ருஷிபண்ணுவானொருவன் ஆகையாலே, இதுக்காகவன்று அவன் நமக்குக் கார்யஞ்செய்கிறது, இத்தை ஒழியவும் இவ்வாத்மோஜ்ஜீவநகரனான தானே நம்முடைய இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரரூபமான கார்யத்தைச் செய்யுமென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணக்கடவனென்கை ... (226)

227. இப்படி நினைக்கவேண்டுகிறது ஏன்? என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'அல்லாதபோது' என்று தொடங்கி.

மூ 227. அல்லாதபோது உபாயநைரபேக்ஷ்யம் ஜீவியாது.

வ்யா.— அதாவது, 'இத்தையொழியவுங் கார்யஞ்செய்யுமென்று நினையாதே, இதுவும் வேணும் அவன் கார்யஞ் செய்கைக்கு' என்று நினைக்குமளவில் உபாயத்தினுடைய ஸஹாயாந்தர நைரபேக்ஷ்யம் ஜீவிக்கப்பெறாது என்கை .. (227)

228 ஆனால் இந்த ஸ்வீகாரந்தான் ஏதாவதென்ன அருளிச்செய்கிறார் 'இது' என்று தொடங்கி.

மூ. 228. இது ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க பரிஹாரார்த்தம், புத்தி ஸமாதாநார்த்தம், சைதந்யகார்யம், ராகப்ராப்தம், ஸ்வரூபநிஷ்டம், அப்ரதிஷேதத்யோதகம்.

வ்யா — அதாவது, இந்த ஸ்வீகாரம் இத்தலையிலொன்று மின்றிக்கேயிருக்க ஈச்வரன் தானே உஜ்ஜீவிப்பிக்குமளவில், எல்லாரும் பின்னை முக்தராகவேண்டாவோ என்கிற ஸர்வ முக்தி ப்ரஸங்கபரிஹாரத்துக்குறுப்பு, இதுதான், நெடுங்காலம், நம்மை ரக்ஷியாதவன் இன்று நம்மை ரக்ஷிக்கும் என்றிருக்கிறது நாமென்கொண்டென்று இவன் தளும்பாமல் புத்திஸமாதாநம் பிறந்திருக்கைக்கு உறுப்பு, இவன்தான் அசேதநமன்றிக்கே சேதநனாகையாலே, அவனே உபாயம் என்கிற அத்யவஸாயம் இவன் சைதந்யத்தினுடைய கார்யம், வைதமாக வன்றிக்கே இதில் ரஸஜ்ஞனான இவனுடைய ராகத்தாலே ப்ராப்தமான இது, ஸ்வரூபாதிரேகி

யனறிககே ததேகரக்ஷயதவருபமான ஸவருபததிலே நிறகுமது, அநாதிகாலம ஸவரக்ஷணுதி சளாலே அவன பணணும ரக்ஷணததை விலககிபபோநத இவன அது தவிாநதமைககுப பரகாசகமெனகை (228)

229 இனி, 'மாம' எனகிற பதததுககுககீழும இஙகும ாசவரனுடைய செயலகளை அருளிசசெயகிறா 'கீழ' எனறு தொடஙகி

மூ. 229. கீழ தானும பிறருமான நிலையைக குலைததான; இஙகுத தானும இவனுமான நிலையைக குலைககிறுன.

வயா — அதாவது, "ஸாவதாமாந பரிதயஜய' எனகிற இடததில ஸகலோபாயங களையுமவிடச சொலலுகையாலே பலபரதனுன தானும உபாயாநதரஙகளுமாயக கூடிநிறகிற நிலையைக குலைததான, "ஏகம" எனகிற இடததில ஸவீகாரததில உபாயபாவததைக கழிககையாலே, உபாயபூதனுன தானும தன ஸவீகாரததில உபாயபுததிபணணி நிறகிற இவனுமான நிலையைக குலைககிறுனெனகை. உபாயாநதரஙகளைப பிறா எனறது "உனனு லலலால யாவராலும" எனறுபபோலே ... .. (229)

230 இனி, ஸாதநபுததயா இவன பணணும ஸவீகாரததினுடைய தோஷததை அருளிச செயகிறா 'அவனை' எனறு தொடஙகி.

மூ. 230. அவனை இவன் பறறுமபறறு அஹஙகார கா்பபம, அவதயகரம்.

வயா — அதாவது, நிருபாதிகரக்ஷகனுன அவனை, ததரக்ஷயபூதனுன இவன, தன ரக்ஷணததுககு உறுபபாக ஸவீகரிககிற ஸவீகாரம, ஸவகாதருதவரூப அஹஙகார கா்பபமு மாய, பிதாவுககுப புதரன எழுதது வாஙகுமாபோலே அவதயகரமுமாயிருககுமெனகை. (230)

231 'ஆனுல, ரக்ஷகமாவது தான எது?' எனன அருளிசசெயகிறா 'அவனுடைய ஸவீகாரமே ரக்ஷகம' எனறு

மூ 231 அவனுடைய ஸவீகாரமே ரக்ஷகம.

வயா:- அதாவது, இவவாதமாவினுடைய ரக்ஷணததுககுக கடவனுன அவன, 'இவனை நாம ரக்ஷிககக கடவோம' எனறு அபிமாநிததுக கொளளுகையாகிற ஸவீகாரமே இவனுககு ரக்ஷகமாயறுவது எனகை .. .. (231)

232. 'சேதந பரவருததியில ஒனறையும இவவுபாயம ஸஹியாது' எனனுமததைத தெளிவிககைககாக, உபாயாநதரஙகளுககும இவவுபாயததுககும உணடான விசேஷததை அருளிசசெயகிறா 'மறறை' எனறு தொடஙகி

மூ. 232. மறறை உபாயஙகளுககு நிவருததி தோஷம, இதுககு பரவருததி தோஷம.

வயா:— அதாவது, ஸிததோபாயமான இததையொழிநத உபாயஙகளுககு சேதந பரவருததியாலே ஸவரூபஸிததி ஆகவேணடுகையாலே, இவனுடைய ஸவயதநநிவருததி தோஷமாயிருககும, இநத உபாயததுககு ஸஹாயாநதர ஸமஸாககம அஸஹயமாகையாலே, இசசேதநனுடைய பரவருததி எனபது ஒனறுமே தோஷமாயிருககுமெனகை. (232)

233. 'சேதநவயாபாரம ஒனறும வேணடா?' எனனுமிடததுக்கு பரமாணங காட்டு கிறா 'சிறறவேணடா' எனறு.

மூ 233. "சிற்றவேண்டா"

வ்யா — அதாவது, ஸிததோபாய ஸவீகாரரு சொலலுகிற "மற்றொனறில்லை" எனகிற பாட்டிலே,' சிற்றவேண்டா' என்று 'சிறறுதல—சிதறுதலாய, பரகக ஒரு வியாபாரம் பணணவேணடா' எனகையாலே, இவவுபாயததில இழியுமவனுககு ஒரு வியாபாரம பணண வேணடா என னுமிடஞ் சொலலிறறிறேயெனகை (233)

234 இதுதான இசலோகந தனககுளளே சொலலிறறெனகிறார், 'நிவருததி கீழே சொலலிறறு' என று.

மூ. 234. நிவருததி கீழே சொலலிறறு

வ்யா'— அதாவது, 'ஸர்வதாமாந பரிதயஜய' என று, ஸகல பரவ்ருததியினுடையவும நிவருததியே இவனுககு வேணடுவதெனனுமிடம கீழே சொலலிறறு எனகை (234)

235 'ஆனால, உபகாரஸமருதிதான வேணுமோ? அது உபாயததில முதலிடாதோ?' எனன, அருளிசசெயகிறார 'உபகார ஸமருதியும' என று தொடஙகி

மூ 235. உபகார ஸமருதியும் சைதநயததாலே வநதது; உபாயததில் அநதாபபவியாது

வயா — அதாவது, "எனனைத தீமனஙகெடுததாய" "மருவித தொழுமமனமே தநதாய" இதயாதியாலே இவவுபாய விஷயததில இவன பணணும உபகாரஸமருதியும இவனுடைய சைதநய பரயுகதமாய வநததிததனை, இது உணடாகையாலேயனறோ ஈசவரன காரியஞசெயதது என று உபாயததில உடபுகாது எனகை ஆக, சதுாததபதாாததததை அருளிசசெயதாராயிறறு (235)

236 இனி பஞசமபதததை உபாதாநம பணணுகிறார 'சரணம' என று அதுககு அாததம அருளிசசெயகிறார 'உபாயமாக' என று

மூ 236 சரணம — உபாயமாக.

அாததாநதரஙகளையுங காடடவறறாயிருகக, இவவிடததில இது உபாயததையே காடடுகிறமையை ஸஹேதுகமாக அருளிசசெயகிறார 'இநத சரணசபதம' என று தொடஙகி

மூ 237 இநத சரணசபதம்-ரக்ஷிதாவையும க்ருஹததையும உபாயததையும காடடக் கடவதேயாகிலும் இவவிடததில உபாயததையே காடடுகிறது; கீழோடே சேரவேணடுகையாலே

வயா.— *உபாயே கருஹரக்ஷிதரோச சபதச சரண மிதயயம வாததே* எனகிற படியே சரணசபதமான இது ரக்ஷிதாவையும கருஹததையும உபாயததையும காடடககடவதேயாகிலும, *ஸாமபரதம சைஷ உபாயாாததைகவாசக* எனகிறபடியே இநத ஸதலததிலே உபாயததையே காடடுகிறது ஸாவதாமஙகளையும விடடுத தனனையேபறறச சொலலுகிற பரகரணமாகையால, கீழோடே சேரவேணடுகையாலேயெனகை

'ஆனால, கீழசசொனன ஸாதநாநதர பரிதயாகநதானே ஸவீகாரய வஸதுவின உபாயதவததைத தோறறுவிககுமதாயிருகக, சரணசபதபரயோகநதான வேணுமோ?' எனனில், வேணும; பராபகஸமயததிறபோலே பராபய ஸமயததிலும நதீநிஸதரணநநதரததில பலவ பரிதயாகமபோலே ஸாதநாநதர பரிதயாகம ஸமாநமாகையாலே, தத்விசிஷடமேயாகிலும ஸவீகாரமாதரம வயவசசேதகமாக மாடடாமையாலே.

'அங்ஙனரு சொலலலாமோ? இநத உபாயா நதரதயாகம ஸவீகாரததுக்கு அங்கமாக விதிக்கபபடுகினறதாகையாலே, ஸவீகாரததினுடைய உபாயதவததைக காட்டவறறுகை யால, சரணசபத பரயோகத்துககு பரயோஜநம இலலையே?' எனனில, அப்படிச சொலல வொணணுது, ஆாததமாக வருமதிறகாடடில சாபதமாகச சொலலுமது யுகதம ஆகையாலே. *ஆக்ஷேபத பராபதாத ஆபிதா நிகஸயைவ கராஹயதவாத* எனறிறே பாஷயகாரரும அருளிசசெயதது .. ... (237)

ஆக, உபாயவாசியான இநத சரணசபதத்தாலே இவவஸதுவுககு பராபயதயாஸ்வீ காாயதவமும பராபகதயாஸவீகாாயதவமும உணடாகையாலே, அதில பராபயதயாஸவீகா ரததை வயவசசேதிததகாயிறறு

238 இனி, ஷஷ்டபததததை உபாதா நம பணணுகிறுா 'வரஜ' எனறு. அதுககு ஆாததம அருளிசசெயகிறுா 'புததிபணணு' எனறு

மூ 238. வரஜ—புததிபணணு

239 அது தனனை விசதீகரிககிறுா 'கதயாததமாவது' எனறு தொடஙகி

மூ. 239 கதயாததமாவது புததயாததமாய, அதயவஸியென்றபடி.

வயா.—அதாவது, 'வரஜ–கதெள' எனகிற தாதுவிலே கதயாததமாய, *கதயாததா· புததயாததா* எனகிற நயாயததாலே, கதயாததமாவது புததயாததமாய, அதயவஸி யெனறபடியெனகை "இநதப புததியாகிறது தயாஜயகோடியில உததீாணமாய, உபாய கோடியில அநநுபரவிஷடமாய, பராபகாநதரபரிதயாக பூாவகமாய, பகவதரக்ஷகதவாநுமதி ரூபமாய, சைதநயகாாயமாய, பராாததநாகாபபமாய, பகவநமுகவிகாஸஹேதுவாய ஸவ ரூபாநுரூபமாய, வயபிசாரவிளமபவிதுரமாய இருபபதொரு அதயவஸாயாதமக ஜ்ஞாநவிசே ஷம" எனறு பரநதபடியில இவா அருளிசசெயத இது இவவிடததிலே அநுஸநதேயம (239)

240 'ஸாமாநயேந கதிவாசியான இது, மாநஸவாசிககாயிக ரூபமான கதிதரயததையும காட்டவறறுயிருகக, மாநஸமான அதயவஸாயமாதரததிலே ஒதுககுகிறதென?' எனன அரு ளிசசெயகிறுா 'வாசிக காயிகஙகளும' எனறு தொடஙகி

மூ 240 வாசிக காயிகஙகளும் இதுககு அபேக்ஷிதஙகளாயிருக்கச செயதேயும, ஜ்ஞாநாந மோக்ஷமாகையாலே மாநஸமான அநுஷடானததைச சொலலுகிறது

வயா — அதாவது, "சிநதையாலுஞ சொலலாலுஞ செயகையினுலும்" எனகிறபடியே கரணதரயததாலும உணடான ஸவீகாரம அதிகாரபூாததிககு உடலாகையாலே வரஞ்ஞகதி ரூபமான வாசிகமும அஞ்ஜலயாதிரூபமான காயிகமும இநத ஸவீகாரததுககு அபேக்ஷிதங களாயிருககச்செயதேயும, "ஜ்ஞாநாநமோக்ஷ" ஆகையாலே அவையிரணடையுமொழிய, மாநஸமான அநுஷடாநமாதரததைச சொலலுகிறதெனகை ஆக, பரதிபதம ஆாததம அருளிசசெயதாராயிறறு (240)

241. இனி, பூாவாாததததாற சொலலுகிற ஆாதததததை அநுவதிதது நிகமிககிறுா 'ஆக தயாஜயததைசசொலலி' எனறு தொடஙகி.

மூ 241. ஆக, தயாஜயததைசசொலலி, தயாகபரகாரததைச சொலலி, பறறப்படும உபாயததைசசொலலி, உபாயநைரபேக்ஷயஞசொலலி, உபாயதவஞசொலலி, உபாயஸவீகாரம சொலலுகிறது.

வ்யா — அதாவது ஆக, பூர்வார்த்தத்தால் 'ஸர்வதர்மாந்' என்று த்யாஜ்யத்தைச் சொல்லி, 'பரித்யஜ்ய' என்று த்யாகப்ரகாரத்தைச்சொல்லி, 'மாம்' என்று பற்றப்படும் உபாயத்தைச் சொல்லி, 'ஏகம்' என்று உபாய நைரபேக்ஷ்யஞ்சொல்லி, 'சரணம்' என்று உபாயத்வஞ்சொல்லி, 'வ்ரஜ' என்று உபாயஸ்வீகாரஞ்சொல்லுகிறது என்கை (241)

242 அநந்தரம், உத்தரார்த்தத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகக்கோலி, அதில் ப்ரதமபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் 'அஹம்' என்று

மூ. 242 அஹம்

இவ்வுத்தரார்த்தத்தில் ஈச்வரன் செய்தருளுகிற அம்சத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'ஸ்வ கருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்' என்று (242)

மூ 243 ஸ்வகருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்.

வ்யா — அதாவது அதிகாரிக்ருத்யமிறே பூர்வார்த்தத்திற் சொல்லிற்று, உபாயபூதனான தன்னுடைய க்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறது இதிலேயிறே (243)

244. இனி, இப்பதத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'ஸர்வஜ்ஞனாய்' என்று தொடங்கி.

மூ 244. ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வசக்தியாய், ப்ராப்தனான நான்

வ்யா — அதாவது, *யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்* என்கிறபடியே ஸர்வத்தையும் அறியுமவனாய் *பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே* என்கிறபடியே எல்லா ஸாமர்த்யத்தையும் உடையனாய், சேஷியாகையாலே ப்ராப்தனாயிருக்கிற நான் என்கை. (244)

245. அல்லாத குணங்கள் எல்லாங்கிடக்க, இந்தகுணவிசேஷங்களை இவ்வஹமசப்தம்காட்டுகிற இதுக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார், 'இவன் கீழ் நின்ற நிலையும்' என்று தொடங்கி.

மூ 245 இவன் கீழ்நின்ற நிலையும் மேல் போக்கடியும் அறிகைக்கும் அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் ஏகாந்தமான குணவிசேஷங்களையும், தன்பேறுகச்செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு ஈடான பந்தவிசேஷத்தையும் காட்டுகிறது.

வ்யா — அதாவது, இச்சேதநனுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்திகளைப் பண்ணுமளவில், இவன் பூர்வத்தில் நின்ற நிலையும், மேல் போகத்தக்க வழியும் அறிகைக்கும், அறிந்தபடியே அவற்றைச்செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் தக்கவையாயிருந்துள்ள ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வங்களாகிற குணவிசேஷங்களையும், இவன் கார்யஞ் செய்யுமிடத்தில் இவனுக்காக அன்றிக்கே தன்பேறுகச்செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு ஈடான சேஷித்வரூப பந்தவிசேஷத்தையும் ப்ரகாசிப்பிக்கிறது என்கை 'மாம்' என்கிற இடத்தில் ஆச்ரயணத்துக்கு ஏகாந்தமான குணவிசேஷங்கள் ப்ரகாசித்தாற்போலே, 'அஹம்' என்கிற இடத்திலும் கார்யகரத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான குணவிசேஷங்கள் ப்ரகாசிக்குமிறே, வாத்ஸல்யாதிகள் இல்லாதபோது ஆச்ரயணங்கூடாதாப்போலே, ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகள் இல்லாதபோதுகார்யகரத்வமகடியாமையாலே இவ்விடத்தில் ஜ்ஞாநசக்திகளும் ப்ராப்தியுஞ்சொன்ன இது, பூர்த்திக்கும் உபலக்ஷணம் (245)

246 இப்பதத்தில் 'மாம்' என்கிற இடத்தில், ஸாரதியாய் நின்ற பாரதந்த்ர்யத்துக்கு எதிர்த்தட்டான தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை ப்ரகாசிப்பித்தமையை அருளிச்செய்கிறார், 'தனக்காகக் கொண்ட' என்று தொடங்கி,

மூ 246. தனக்காகக்கொண்ட ஸாரதயவேஷத்தை அவனேயிட்டுப் பாராதே தனனே யிட்டுபபாராதது, அஞ்சின அசசந்தீரத்தாஞன தனமையை 'அஹம' எனறு காட்டுகிருன்.

வ்யா — அதாவது, 'மாம்' எனறு ஸாரதயவேஷததோடே நிறகிற தனனேப பறறச் சொனனபோது, அாஜுநன, தனனுடைய ரக்ஷணாததமாக ஏறிட்டுககொணட ஸாரதய வேஷததை 'ஸாவாதிகனனவன இபபடித தாழ நினறது, தன குணததாலேயிறே' எனறு அவனேயிட்டுப பாராதே, 'நமககு இழிதொழில செயது ஸாரதியாய நிறகிறவனனறோ?' எனறு தனனேயிட்டுபபாாதது, 'ஸாவதாமஙகளேயுமவிட்டு எனனேபபறறு எனனுநினருன, இது எனனுகக கடவது?' எனறு அஞசின அசசமதீர, ஸவாதீந தரிவித சேதநாசேதந ஸவ ரூபஸததிதி பரவருததிகளையுககொணடு நிரஙகுசஸவதநதரனுயிருககிற தனனுடைய யதா வஸததிதவேஷததை 'அஹம' எனறு தாசிபபிககிருனெனகை

ஏவமபூதனுனவன பரதநதரனுனதும, தனககு ஸவரூபமாயச செயததனறு எனனு மிடததை அருளிசசெயகிறா, 'கீழில' எனறு தொடஙகி (246)

மூ. 247. கீழில பாரதந்தாயமும இநத ஸவாதநதாயததினுடைய எலலேநிலமிறே.

வயா — அதாவது, கீழ, ஸாரதியாயநினற பாரதநதாயமும, நினேததது செயயுமள வில தனககொரு நிவாரகரிலலாதபடியான இநத ஸவாதநதாயததினுடைய ஸீமாபூமியிறே எனகை ... .. (247)

248. அநநதரம, தவிதீயபதததை உபாதாநம பணணுகிறா 'தவா' எனறு அதுககு ஆததம அருளிசசெயகிறா 'அஜஞனுய' எனறு தொடஙகி

மூ. 248 தவா–அஜஞனுய, அசகதனுய, அபராபதனுய, எனனேயே உபாயமாகப் பறறியிருககிற உனனே

வயா — அதாவது, உன காாயஙகள அறிகைககுததகக ஜஞாநமிலலாதவனுய, அறிந தாலும செயது தலேககட்டிககொளளுகைககு சகதியிலலாதவனுய, அதுதான உணடானுலும உனனுடைய ரக்ஷணததில உனககு பராபதியிலலாதவனுய, இபபடியிருககையாலே ஸாவ தாமஙகளேயுமவிட்டு எனனேயே நிரபேக்ஷ உபாயமாகப பரிகாஹிததிருககிற உனனேயெனகை (248)

249 அநநதரம, தருதீயபதததை உபாதாநம பணணுகிறா 'ஸாவபாபேபய:' எனறு இதுவும–பாபமும பஹு வசநமும ஸாவசபதமுமாய தரிபரகாரமாய இருக்கையாலே, இம மூனறையும உடகொணடு இபபதததுககு ஆததம் அருளிசசெயகிறா 'மத பராபதிபரதி பநதகஙகள' எனறு தொடஙகி

மூ 249. ஸாவபாபேபய :- மத பராப்தி ப்ரதிபநதகஙகள என்று யாவையாவை சில பாபஙகளேக குறிததது அஞசுகிருய, அவவோபாபஙகள எலலாவறறில நினறும

வயா — அதாவது, பாபமாகிறது இஷ்டவிரோதியாயும அநிஷ்டஹேதுவாயும இருககுமதாகையாலும, மோக்ஷபரகரணமாகையாலே இவவிடததில இஷ்டவிரோதிகளாகிற பகவலலாப விரோதிகளாகையாலும, அதில ஜஞாநவிரோதியும ருசிவிரோதியும உபாய விரோதியும பணடேநிவருததமாகையாலும, இனி உளளது பராபதிவிரோதியாகையாலே நீ எனனே பராபிககைககு பரதிபநதகஙகள எனறு யாவை யாவை சில பாபஙகளே உததேசித துப பயபபடுகிருய, அநத அநதப பாபஙகளெல்லாவறறிலும நினறுமெனகை. (249)

250 அதில் பஹுவசந விவக்ஷிதங்களை அருளிச்செய்கிறார் "பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும்" என்று தொடங்கி.

மூ 250 "பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பும்" என்கிறபடியே அவித்யா காம வாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா — அதாவது, "பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பும்" என்று 'உத்பத்தி விநாசாதி யோகத்தாலே அஸத்ய சப்தவாச்யமான அசேதநவிஷயத்தில் ஆத்ம ஜ்ஞாநமும், அநந்த தேஹாத்மாபிமாந மடியான ஸாம்ஸாரிகதுஷ்கர்ம ப்ரவ்ருத்தியும், அந்தக் கர்மமடியாக வரக்கடவதான மாம்ஸ அஸ்ருகாதி மலரூப தேஹஸம்பந்தமும்' என்று சொல்லுகிறபடியே அவித்யையும் கர்மமும் வாஸநையும் ருசியும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமுமாகிற அவற்றைச் சொல்லுகிறது என்கை. இவற்றில், அவித்யையாவது ஜ்ஞாநாநுதய ரூபமாயும் அந்யதா ஜ்ஞாநரூபமாயும் விபரீதஜ்ஞாநரூபமாயும் மூன்று வகைப்பட்ட அஜ்ஞாநம். கர்மமாவது புண்யபாபம், மோக்ஷத்தைப்பற்ற, பாபத்தோபாதி புண்யமும் த்யாஜ்யமாம், * புண்ய பாபே விதூய * என்னக்கடவதிறே. வாஸனையாவது, அஜ்ஞாநவாஸனையும், கர்மவாஸனையும், ப்ரக்ருதிஸம்பந்த வாஸனையும். ருசியும் விஷயபேதத்தாலே பஹுவிதையாயிருக்கும். ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமாவது ஸ்தூலஸூக்ஷ்மரூபமாயிருந்துள்ள அசித் ஸம்பந்தம். (250)

251 இனி, ஸாவசப்த விவக்ஷிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'தருணசேத' இத்யாதியாலே.

மூ. 251. தருணசேத கண்டூயநாதிகளைப்போலே ப்ரக்ருதிவாஸனையாலே அநுவர்த்திக்குமவையென்ன, லோகாபவாத பீதியாலும், கருணையாலும், கலக்கத்தாலும், செய்யுமவையென்ன, எல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது.

வ்யா·— அதாவது, துரும்பு நறுக்குகை, தினவுதின்றவிடம் சொறிகை தொடக்க மானவைபோலே அபுத்திபூர்வகமாக ப்ரக்ருதி வாஸனையாலே அநுவர்த்திக்கும் உத்தராங்க ளென்ன, நாம் இவற்றைச் செய்யாதபோது 'லோகம் நம்மை அபவாதஞ் சொல்லுமே' என்கிற பயத்தாலும் 'நம்மைக்கண்டு லௌகிகர் இவற்றைத் தவிருவர்களாகில் அவர்களுக்கு விநாசமாமே ஐயோ!' என்கிற க்ருபையாலும் செய்யும் நித்ய நைமித்திக கர்மங்களென்ன, ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே கலங்கி த்யக்த உபாயங்களிலே அந்வயித்தல், புநः ப்ரபத்தி பண்ணுதல் செய்யுமவையென்ன, எல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது என்கை. (251)

252. 'ஸாதநபுத்யா செய்யாதவையும் வஸ்துகத்யா ஸாதநகோடியிலே அந்வயிக்கும்' என்னுமதைச் சங்காபூர்வமாக அருளிச்செய்கிறார் 'உந்மத்த' இத்யாதியாலே.

மூ. 252. 'உந்மத்த ப்ரவ்ருத்திக்கு க்ராமப்ராப்தி போலே த்யஜித்த உபாயங்களிலே இவை அந்விதங்களாமோ?' என்று நினைக்கவேண்டா.

வ்யா·— அதாவது, * உந்மாதச் சித்த விப்ரம * என்கிறபடியே சித்தவிப்ரமம் பிறந்தானொருவன், இன்னவூருக்குப் போகிறோம்' என்கிற நினைவு இன்றிக்கே ஒருவழியே போகா நின்றால், அவ்வழிக்கு ஒரூரோடே ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்கையாலே அவ்வூரிலேசென்று சேருமாபோலே, ஸாதநபுத்திரஹிதமாக லோகாபவாத பீத்யாதிகளாலே செய்யப்படுகிற இவை—விட்ட உபாயங்களிலே அந்விதங்களாமோவென்று நினைக்கவேண்டா, அந்விதங்களாயே விடுமென்றபடி. "ஆநுசம்ஸ்ய பரதாநராய அநுஷ்டித்தாலும், ஏறிட்ட கட்டி ஆகாசத்திலே நில்லாதாப்போலே, அவையும் ஒருபலத்தோடே ஸந்திப்பிக்கக்கடவது; ஆகையாலே, அவையும் பாபசப்தவாச்யமாகக் கடவது" என்றிறே தனிசரமத்தில் இவர்தாமே அருளிச்செய்தது (252)

253 'அதுதானேயாகிறது - புந பரபததிககு தோஷம எது", என்ன அருளிசசெயகிறா 'கலஙகி' என்று தொடஙகி

மூ. 253. கலஙகி உபாயபுததயா பணணும பரபததியும பாதகததோடு ஒககும

வயா — அதாவது, ஸகருத அநுஷடாநமொழியப புநரநுஷடாநததை ஸஹியாத பரபததி ஸவபாவததை அறியாதே கலஙகி அநிஷட நிவருததிககாகவாதல இஷடபராபதிக காகவாதல உபாயபுதயா மீணடும பணணும பரபததியும *அதபாதக பீதஸதவம* என்று உபாயாநதரமபோலே பாதகஸமமெனகை (253)

254 அநநதரம், சதுாததபததததை உபாதாநம பணணுகிறா 'மோக்ஷயிஷயாமி' என்று, அதுக்கு அாததம அருளிசசெயகிறா 'முகததுமபடி பணணககடவேன' என்று.

மூ. 254 மோக்ஷயிஷயாமி—முகததுமபடி பணணக கடவேன.

வயா - அதாவது, இவறறில நின்றும விடபபடடவுமபடி பணணககடவேனெனகை (254)

255. இனி, ஸ்ரீஜாதததததை அருளிசசெயகிறா 'ஸ்ரீசசாலே' என்று தொடஙகி

மூ. 255. ஸ்ரீச்சாலே நானும் வேணடா. நீயும் வேணடா, அவை தன்னடையே விடடுபபோஙகா ணெனகிறன.

வயா.— அதாவது,' இஷயாமி" எனகிற ஸ்ரீசசாலே ஸவயமகாததாவாகையனறிககே தான பரயோஜககாததாவாய விடுவிககககடவேனெனகையாலே நானும இதுககு ஒரு யதநம பணணவேணடா, நீயும் இதுககு பராாததிககவேணடா, நீ என்னை ஆசரயிதத ராஜகுல மாஹாதமயததாலே உன்னைககணடு தாமே பயபபடடு, "காதேவொருஙகிறுங கணடில மால்" எனகிறபடியே போனவழி தெரியாதபடி தனனடையேவிடடுப போஙகாணெனறு அருளிசசெயகிறுனெனகை. .. .. (255)

256. இபபடி அருளிசசெயத தனகருததை வெளியிடுகிறா 'எனனுடைய' என்று தொடங கி

மூ. 256. எனனுடைய நிக்ரஹபலமாய வநதவை நானிரஙகினால கிடக்குமோ? எனகை.

வ்யா — அதாவது, பாபஙகளாகிறன, குபபையில ஆமணககுபபோலே யெழுநது, பாமபு போலே மிடறறைபபிடிபப தொனறனறிறே, சேதநன பணணின காமஙகள க்ஷணதவமஸிக ளாகையாலே, அபபோதே நசிததுபபோம, அஜஞுகையாலே காததாவான இவனும மறநதுபோக, ஸவதஸஸாவஜஞுய ஒனறுமழியாமல உணாநதிருநது பராபதகாலஙகளிலே தபபாமல நிறுதது அநுபவிபபிககிற எனனுடைய நிகரஹரூப மாகையாலே, அநத நிகரஹ பலமாய வநதவை, நிகரஹததுககு பரதிகோடியான அநுகரஹததை நான பணணினால் அவ விஷயததிறபின்னை கிடககுமோ ? எனகை இதுககுககருதது எனறபடி. (256)

257 தனனடையே விடடுமபோம எனகிற இடததில அபிபரேதததை அருளிச்செயகிறா 'அநாதிகாலம' என்று தொடஙகி.

மூ. 257 அநாதிகாலம பாபங்களைககணடு நீபடட பாடடை அவைதாம படுமபடி பணணுகிறேன.

வயா — அதாவது, அநாதியான காலமெலலாம துகாவஹமான பாபஙகள வநது மேலிடடபுககால, அவறறைககணடு நீ நடுஙகின நடுககமெலலாம மதாசரயண ராஜகுல மாஹாதமயமுடைய உனனைககணடு அவைதான குடலகரிநது நடுஙகுமபடி பணணககட வேன எனகை. "அவைதானே விடடுபபோமபடி பணணுகையாவது, இவை நமககுமுனபு உணடாயக கழிநதது எனறு தோறறுமபடி போககுகை, அதாகிறது, இவை ஸமருதிவிஷய மானாலும தனனுடைய ஸவாபாவிக வேஷததைபபாராதது ஸவபநங கணடாறபோலே இவை நமககு வநதேறியாயக கழிநததெனறிருககையும, ஸமருதியாலே துககம அநுவாததியாதிருக கையும" எனறு தனிசரமததில இவாதாமே அருளிசசெயதது இவவிடததில அநுஸநதேயம (257)

258. "மோக்ஷயிஷ்யாமி" எனகிற உததமனில அபிபரேதமான ஓராதத விசேஷததை அருளிசசெயகிறார, 'இனி' எனறு தொடஙகி

மூ. 258. இனி உனகையிலும உனனைககாடடிததாரேன. எனனுடமபிலழுககை நானே போககிககொளளேனோ?

வயா — இததனை காலமும 'நம காரயததுககு நாம கடவோம' எனறு நீ திரிகை யாலே, தன காரயம தானே செயதுகொளளுகிறானெனறிருநத இததனை போககி, 'எனககு நீ சரீரதயா சேஷம' எனறு அறிநது எனபககலிலே நயஸதபரனான பினபு, உனனுடைய பாப விமோசநாரததமான யதநம நீ பணணிககொள எனறு உன கையிலும உனனைக காடடித தாரேன, எனககு சரீரபூதனான உனனுடைய அவிதயாரூபமாலிநயததை சரீரியான நானே போககிக கொளளேனோ? எனகை எனனுடமபிலழுககை நானே போககிக கொளளேனோ எனறது, யதநபலிதவஙகள இரணடும தனனதெனறு தோறறுகைககாக ஆகையால உனனு டைய விரோதியில கிடபபதொனறிலலை எனறபடி "விரோதி நிவருததியும, அபிமத பராபதியும இரணடும பலமாயிருகக ஒனறைச சொலலுவானெனனெனனில, ஒனறைசசொன னால மறறையது தனனடையே வருகையாலே சொலலிறறிலலை, * மாமேவைஷ்யஸி * எனறு, கீழில உபாயததுககுசசொனன பலமொழிய இவவுபாயததுககு வேறுபலம இலலாமையாலே சொலலிறறிலலை எனனவுமாம, ஆனால விரோதிநிவருததி தனனைச சொலலுவானென? எனனில,— அது அதிகமாகையாலே சொலலிறறு விரோதி நிவருததி பிறநதால பலம ஸ்வதஸ்ஸிததமாயிருககையாலே, தனிததுச சொலல வேணடாவிறே" எனறு ஸஙகரஹேண சரிய பதிபபடி ரஹஸயததிலும, விஸதரேண பரநதபடி தனிசரமஙகளிலும அருளிசசெயத சஙகாபரிஹாரஙகள இவவிடத்திலே அநுஸநதேயம .. ... (258)

259 அநநதரம, சரமபததைத உபாதாநம பணணுகிறார 'மாசுச.' எனறு அதுககு ஆததம அருளிசசெயகிறார, 'நீ உன காரயததிலே' எனறு தொடஙகி

மூ. 259. மாசுச — 'நீ உன்காரயததிலே அதிகரியாமையாலும, நான உன்காரயததிலே அதிகரிததுககொணடு போருகையாலும், உனககு சோகநிமிததம இலலைகாண' எனறு அவனுடைய சோகநிவருததியைப பணணிககொடுககிறான.

வயா — அதாவது, நீ உன காரயததிலே அதிகரிதது நினறாயாகில, 'நம காரயத துக்கு என செயவோம?' எனறு கரைநது சோகிகக பராபதம, நான் உன காரயததிலே அதிகரியாயிருநதேனாகில, 'நம காரயததில இவன உதாஸீநனாயிராநினறான, நாம

எங்ஙனே உஜ்ஜீவிக்கப்போகிறோம்?'' என்று சோகிக்க ப்ராப்தம், இங்ஙன் அன்றிக்கே யத்ந பலித்வங்கள் இரண்டும் உனக்கு இல்லாதபடியான ஸ்வரூபபாரதந்த்ர்யத்தை உணர்ந்து, நீ உன்னுடைய ரக்ஷண கார்யத்திலே அதிகரியாதொழிகையாலும், உன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் யத்நபலித்வங்கள் இரண்டும் என்னதாம்படி ஸ்வாமியான நான் உன் பக்கத்தில் தடையறுக்கையாலே உன்னுடைய ரக்ஷணகார்யத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டு போருகையாலும்,உனக்கு சோகிக்கைக்கு நிமித்தம் இல்லை காண்' என்று முன்பு சோகாவிஷ்டனாய் நின்ற அவனுடைய சோகத்தினுடைய நிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்கிறானென்கை.

இத்தால், 'அஹம் த்வா' என்கிற பதங்களாலே சொல்லப்பட்ட ரக்ஷகரக்ஷ்யபூதரான இருவருடைய ஸ்வபாவத்தையும் அநுவதித்துக்கொண்டு சோகாபநோதநம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்தாராயிற்று ... ... (259)

260 இனிமேல், நிவர்த்தகனான தன்னுடையவும் நிவர்த்யங்களான பாபங்களினுடையவும் ஸ்வபாவங்களைச்சொல்லி, சோகாபநோதநம் பண்ணினபடியை அருளிச் செய்கிறார் 'நிவர்த்தக ஸ்வரூபத்தை' என்று தொடங்கி

மூ. 260. நிவர்த்தக ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, நிவர்த்யங்கள் உன்னை வந்து மேலிடா தென்று சொல்லி, உனக்கு சோகநிமித்தம் இல்லைகாண் என்கிறான்.

வ்யா — அதாவது, ''அஹம்'' என்று ஸர்வஜ்ஞத்வாதி குணவிசிஷ்டனாய்க்கொண்டு விரோதி நிவர்த்தகனாயிருக்கிற தன் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, 'த்வா ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி'' என்று ஞிச்சால் நிவர்த்யங்களான பாபங்கள் உன்னைக்கண்டு தானே அஞ்சி ஓடிப்போமொழிய, என்னையே உபாயமாக ஸ்வீகரித்திருக்கிற உன்னை வந்து மேலிடாது என்னுமிடமசொல்லி, அநந்தரம் ''மாசுச'' என்கையாலே 'இப்படியானபின்பு உனக்கு சோகிக்க நிமித்தமில்லை' என்கிறானென்கை. .. (260)

261 இத்தலையில் விரோதியைப் போக்குகைக்குத் தான் ஒருப்பட்டு நிற்கிறபடியை அறிவித்து, இவனுடைய சோகத்தைப் போக்குகிறமையை அபியுக்தோக்தியை நிதர்சனமாகக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் 'எத்தினால்' என்று தொடங்கி.

மூ. 261 *'எத்தினாலிடர்க்கடற்கிடத்தியேழை நெஞ்சமே என்கிறான்.

வ்யா — அதாவது திருமழிசைப்பிரான் தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, ஸர்வேச்வரன் இத்தலையில் விரோதியைப்போக்கி அடிமைகொள்வதாக ஏன்று கொடுவந்து புகுந்திருக்கிறபடியைச்சொல்லி, 'இனி எதுக்காக நீ துஃக்க ஸாகரத்திலே அழுந்துகிறாய்?'' என்றாற்போல, ஈச்வரனும் இப்போது இத்தலையில் ஸகலபாபங்களையும் போக்குவதாகத் தானே ஏறிட்டுக்கொண்டமையை அறிவித்து, 'இனி எதுக்காக சோகிக்கிறாய்? என்று இவனைக்குறித்து அருளிச் செய்கிறானென்கை (261)

262 இனி, இவனுடைய சோகம் மறுவலிடாமல் போக்குகைக்கு உறுப்பானதொரு பகவதபிப்ராய விசேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'பாபங்களை நான் பொறுத்து' என்று தொடங்கி.

மூ 262. பாபங்களை நான் பொறுத்துப் புண்யமென்று நினைப்பிடாநிற்க, நீ சோகிக்கக்கடவையோ?

வ்யா.— அதாவது, நீ செய்த பாபங்களை நான் முந்துற என்னுடைய க்ஷமாவிஷயமாக்கி, அவ்வளவுமன்றிக்கே பின்னை உன்பக்கல் எனக்கு உண்டான வாத்ஸல்யத்தாலே

"செய்தகுற்றம நற்றமாகவேகொள" "செயதாரேல் நனறுசெயதார" எனகிறபடியே அவை தனனைப பாபமாக நினையாதே புணயமெனறு நினைப்பிடாநிறக, இனி நீ சோகிககக கடவையோ? எனகை

ஆக, இவவுததரார்த்தத்தில அருசுபததாலும நிவாததக ஸவருபததையும் நிவாத யாசரயததையும, நிவாதயஙகளான பாபஙகளையும, அவறறினுடைய நிவருததி பரகாரததையும, ததகாரயமான சோகநிவருததியையும சொலலிறறுயிறறு (262)

263 இனி, இநத சலோகாாததததில ருசி ஒருவனுககு உணடாகையில உளள அருமையையும், இநத சலோகநதனககு இனனதிலே நோககு எனனுமததையும, இதில விசவாஸோத பததியின அருமையையும, ஈசவரனதான முதலிலே இததை உபதேசியாமைககு ஹேதுவையும, வேதபுருஷன உபாயாநதரஙகளை விதிககைககு ஹேதுவையும, உபாயாநதரஙகளை ஸவருபேண தயஜிககுமளவில தோஷமிலலை எனனுமததையும அவைதான முகாநதரேண அநவிதஙகள ஆகையாலே ஸவருபேண தயகதஙகள அனறு எனனுமிடததையும, பேறறுககு ஸாதநம இனனது எனனுமததையும, பலஸிததிககு இவனபககல வேணடும அமசததையும, ஈசவரனுககு இவனுடைய ஸுகருதம அநிஷடம எனனுமததையும, இவவாததததில ஆஸதிகயாதிகள உணடாயப பிழைததல இலலையாகில நசிததலிததனை எனனுமததையும, வயவஸாயஹீநன இதில அநவயிததால விநாசபாயநதமாம எனனுமததையும, இதுககு அதிகாரிகள இனனார எனனுமததையும அடைவே அருளிசசெயது தலைககட்டுகிறார

அவறறில பரதமததில இதில ஒருவனுககு ருசிபிறககையில உளள அருமையைத தாசிபபிககைககாக ஓர ஐதிஹயததை அருளிசசெயகிறார 'உயயககொணடார விஷயமாக' எனறு தொடஙகி

மூ 263 உயயக்கொணடார விஷயமாக உடையவர் அருளிசசெயத வார்த்தையை ஸமரிபபது.

வயா — அதாவது, தததவநிரணயம பணணின உயயககொணடார பகதிநிஷடராயிருககையாலே, அவரை பரபததி நிஷடராமபடி பணணவேணுமெனறு, அவருககு இநத சலோகாாததததை அருளிசசெயத அளவிலே, 'ஆததஸதிதி அழகிதாயிருநதது, ஆகிலும அததைவிட்டு இததைப பறறததகக ருசி எனககு இலலை' எனன, "விதவாஞகையாலே ஆததததுககு இசைநதாய, பகவதபரஸாதம இலலாமையாலே ருசி பிறநததிலலை" எனறு அவர் விஷயமாக உடையவர் அருளிசசெயத வாாததையை நினைபபது எனகை (263)

264 இனி, இநத சலோகததுககு இனனதிலே'நோககு எனனுமததை அருளிச செயகிறார 'இதுககு ஈசவர ஸவாதநதாயததிலே நோககு' எனறு

மூ 264 இதுககு ஈசவர ஸவாதநதாயததிலே நோககு.

வ்யா — அதாவது, சாஸதரஙகளெலலாம ஒருதலையும, தான ஒருதலையுமாயிருககிற இநத சலோகததுககு சாஸதரவிஹிதமான ஸகலதாமஙகளையும ஸவாஸநமாக விடுவிதது, இசசேதநனுககுத தானே நிரபேக்ஷ ஸாதநமாய, பராபதி பரதிபநதக ஸகலபாபஙகளையும தளளிபபுகட்டு, ஸவபராபதியைப பணணிககொடுககும ஸவாதீந ஸகலபரவாததகனான ஈசவரனுடைய ஸவாதநதாயததிலே தாதபாயமெனகை (264)

265. இனி, இதில விசவாஸோதபததியில் அருமையை அருளிசசெயகிறா ' இதுதான ' எனறு தொடஙகி

மூ. 265. "இதுதான் அநுவாதகோடியிலே" எனறு வஙகிபபுரததுநம்பி வார்த்தை

வயா — அதாவது, இநத சலோகாததநதான அநுவாததததினுடைய கோடியிலே எனறு ஆபததமரான வஙகிபபுரதது நமபி அருளிச்செயயும் வாாததைகெனகை

266 'அது எததாலே' எனன அருளிசசெயகிறா ' ஆாஜுநன ' எனறு தொடஙகி.

மூ. 266. அாஜஜுநன, க்ருஷணனுடைய ஆஜ்ஞைத் தொழிலகளாலும், ருஷிகள வாக்யஙகளாலும, க்ருஷ்ணன தன்காாயததிலே அதிகரிததுக்கொணடு போருகையாலும், இவனே நமககுத தஞசமெனறு துணிநத பினபு தன்னைபபற்றச சொலலுகையாலே.

வயா — அதாவது, இதுககு அதிகாரியான அாஜுநன பாலயமேதொடஙகி கிருஷணனுடைய அகடிதகடநாஸமாதய பரகாசகமான அதிமாநுஷ சேஷடிதஙகளாலும * ஏஷ நாராயண' ஸ்ரீமாந க்ஷீராாணவ நிகேதந நாகபாயஙகமுதஸருஜய ஹயாகதோ மதுராம புரீம * * புணயா தவாரவதீ யதர ததராஸதே மதுஸூதந ஸாக்ஷாததேவ புராணோஸௌ ஸஹி தாமஸ ஸநாதந * * யதர நாராயணோ தேவ· பரமாதமா ஸநாதந ததர கருதஸநம ஜகத பாாதத தீாததா நயாயதநாநி ச * * யே ச வேதவிதோ விபரா யேசாதயாதம விதோஜநா : தே வதநதி மஹாதமாநம கருஷணம தாமம ஸநாதநம * * பவிதராணாம ஹி கோவிநத பவிதரம பரமுசயதே புணயா நாமபி புணயோஸௌ மஙகளா நாஞச மஙகளம * * கருஷண ஏவ ஹி லோகாநாமஉதபததிரபிசாபயய கருஷணஸய ஹி கருதே பூதம இதம விசவம சராசரம * எனறும் இதயாதிகளாயிருநதுளள பராவரதததவயாதாதமய விததுககளான ருஷிகள வாகயஙகளாலும, பால்யாதபரபருதி புரவாஸதசையோடு வநவாஸதசையோடு வாசியற கருஷணன தன காாயததுககுக கடவனாய நோககிககொணடு போருகையாலும, ' இவன சொலலுகிற உபாயஙகள எலலாம நமககுத தஞசமனறு, இவனே நமககுத தஞசம ' எனறு விசவஸிததபினபு ' ஆனால என்னைபபறறு ' எனறு சொலலுகையாலேயெனகை (266)

267 இது தன்னை முதலிலே உபதேசியாமைககு ஹேதுவை அருளிசசெயகிறா ' புறமபு ' என்று தொடஙகி

மூ 267. புறமபு பிறந்தது எலலாம, இவன நெஞசைச சோதிககைககாக

வயா :— அதாவது, *யசசரேய ஸயாந நிசசிதம பரூஹி தநமே சிஷயஸதேஹம சாதி மாம தவாம பரபநநம* எனற இவனுககு உபாயோபதேசம பணணத தொடஙகுகிற வளவிலே முதலிலே இததை உபதேசியாதே உபாயாநதரஙகளைப பரகக நினறு உபதேசிதது எலலாம, ' அவவளவிலே பாயவஸிததுவிடுமோ ' அவறறுனுடைய தோஷ தாசநததாலே இவவுபாயோபதேசததுககு அதிகாரியாமோ ? எனற இவனுடைய ஹருதயததைச சோதிககைக்காகவெனகை (267)

268 ' ஆனால, இவனனறோ இபபடி ஹருதய சோதநாாததமாக உபாயாநதரஙகளை உபதேசிததவன ? வேதபுருஷன அவறறை விதிபபான என ?' எனன அருளிசசெயகிறா ' வேதபுருஷன ' எனறு தொடஙகி.

மூ 268 வேதபுருஷன உபாயாநதரங்களை விதிததது, கொண்டிப பசுவுக்குத தடிகட்டி விடுவாரைபபோலே, அஹங்காரமமகாரங்களால் வநத களிப்பு அறறு ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்காக

வ்யா — அதாவது - ஆபததமனன வேதபுருஷன *விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத* *ஓமிதயாதமாநமதயாயத* *ஆதமாநமேவ லோகமுபாஸீத* *ஆதமா வா அரே தரஷடவயச சரோதவயோ மநதவயோ நிதிதயாஸிதவய* இதயாதிகளாலே உபாயாநதரங்களை மோக்ஷஸாதநமாக விதிததது படடிதினறு திரிகிற பசுவுககு இடைஞசு வஸபபடுகைககாகக கழுததிலே தடியைக கடடிவிடுவாரைபபோலே, அஹஙகாரமமகாரவஸய ஞயக களிததுக திரிகிற இவனுககு, *ஜநமாநதரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாந ஸமாதிபி* எனகிறபடியே காயகலேசரூபமான காமாநுஷடாநம இநதரியஜயம முதலான அருநதேவை களாலே செறுபபுணடு அநதககளிபபுபபோய பகவதபாரதநதாயமாகிய ஸவரூபஜ்ஞாநம பிறககைககாக எனகை (268)

269 ஆனால், இபபடி ஸவரூபஜ்ஞாநோதய ஹேதுவான இவறறைவிடடால குறறமாகாதோ? என்ன, அருளிச செயகிறார 'ஸநயாஸி' எனறு தொடஙகி

மூ 269 ஸநயாஸி முனபுள்ளவறறை விடுமாபோலே இவவளவு பிறந்தவன இவறறைவிடடால குறறம் வாராது

வயா — அதாவது - சரமாசரமததிலே அநவிதனனவன பூர்வாசரம தாமஙகளை விடுகிறபபோல, அநயோபாயஙகளினுடைய ஸவரூபவிரோதிதவாதிகளாலே ஸிததோபயத திலே இழியுமபடி இவவளவான ஜ்ஞாநபாகம பிறநதவன இவவுபாயநதரங்களை விடடால தோஷமாகாது எனறபடி (269)

270 'இவைதான ஆகாராநதரததாலே அநவிதஙகளாகையாலே, இவறறில் இவன் தனககு ஸவரூபதயாகம இலலை' என்னுமதை அருளிசசெயகிறார 'இவனதான இவைதனனை நேராகவிடடிலன' எனறு

மூ 270 இவனதான் இவைதனனை நேராக விடடிலன்.

வயா — அதாவது-ஸாதநாநதரபரிதயாக பூர்வகமாக ஸிததஸாதந பரிகரஹம பணணின இவவதிகாரிதான காமஜ்ஞாநாதிகள ஆகிற இவைதனனை ஸவரூபேண தயஜிததில னெனகை ... (270)

271 'அது எஙஙனே" என்ன, அருளிசசெயகிறார 'காமம' எனறுதொடஙகி

மூ 271. காமம-கைஙகாயததிலே புகும, ஜ்ஞாநம-ஸவரூபபரகாசததிலே புகும, பகதி-பராபயருசியிலே புகும, பரபகதி-ஸவரூபயாதாதமயஜ்ஞாநததிலே புகும

வயா — அதாவது, ஸவவாஞஸவாசரமோசிதமாக இவன அநுஷடிககும விஹிதகாமம, ஸாதநபுததயாவனறிககே ஆநருஸமசயததாலே பராரததமாக அநுஷடிககையாலே, ஈசவரனுககு மிகவும உகபபாகையாலே, ததபரீதி ஹேதுவாகப பணணுங கைஙகாயததிலே அநதாபபவிககும " நுணணறிவு" எனகிறபடியே ஸவஸவரூபஜ்ஞாந பூரவகமாகப பரஸவ ரூபததை ஸாக்ஷாதகரிககைககும உறுபபான ஸூக்ஷம ஜ்ஞாநம, ஸாதனபுததி கழிநதவாறே ஸவரூபததினுடைய பரகாசததிலே அநதாபபவிககும *பகதயா தவநநயயா சகய *எனகிற படியே பகவதபராபதிககு ஸாதநமாநபகதி அநத ஸாதநபுததி போனவாறே போஜநததுககு க்ஷுத்துபபோலே பராபயமான கைஙகாயததுககுப பூரவக்ஷணததிலே அநுவாததிகககடவ

தான ருசியிலே அந்தாபபவிககும ஸிததோபாய வரணருபையான ப்ரபத்தி ஏகபதத்திலே சொல்லுகிறபடியே ஸாதநபாவம் கழிநதவாறே அதயநதபரதந்தரதயா அநந்யசரணமாயிருநதுள்ள ஸவரூபததினுடைய யாதாதம்ய ஜ்ஞாநத்திலே அநதாபபவிககுமெனகை (271)

272 'பகதிபரபததிகள இரணடையும கழித்தால் இவன தனக்குப பலஸாதநமாவது எது?' எனன, அருளிசசெயகிறா 'ஒருபலததுக்கு' எனறு தொடஙகி

மூ 272 ஒருபலத்துககு அரிய வழியையும, எளிய வழியையும் உபதேசிக்கையாலே, இவை இரண்டுமெ ஒழிய பகவத்பரஸாதமே உபாயமாககடவது

வயா :— அதாவது, பகவத பராபதியாகிற ஒருபலததுககு *ஜநமாநதர ஸஹஸரேஷு தபோஜஞாந ஸமாதிபி நராணும க்ஷீணபாபாநாம கருஷணே பகதி பரஜாயதே* என்கிறபடியே அநேக ஜநமஙகளிலே காமஜஞாநாதிகளாகிற அஙகஙகளாலே ஸாதிககபபடுமதாகையாலே அரிதாயிருநதுள்ள பகதிமாாககததையும, "ஸாவதாமாந பரிதயஜய" எனறு ஸகல பரவருததி நிவ்ருததிபூாவகமாக ஸகருதநுஷடேயமாகையாலே எளிதாயிருநதுள்ள பரபததிமாாககத்தையும உபதேசிககையாலே, ஸாதநகௌரவ லாகவஙகளில தாதபாயமினறிககே தததவயாஜேந பலபரதஞகாநினறுள்ள அவனுடைய பரஸாதமே பரதாநமாகையாலே, பகதிபரபததிகளாகிற இவை இரணடுமொழிய பகவானுடைய ப்ரஸாதம உபாயமாககடவது எனகை . . ... (272)

273 'ஆனாலும பேறறுக்கு இவனபககலிலும ஏதேனும் உணடாகவேணடாவோ?' எனன, அருளிசசெய்கிறா 'பேறறுககு' எனறு தொடங்கி

மூ 273. பேற்றுக்கு வேண்டுவது-விலக்காமையும், இரபபும.

வயா :— அதாவது, பலஸிததிக்குச் சேதநனபககல் உணடாகவேண்டுவது ஸவயதநத்தாலே அவன் பணணும் ரக்ஷணததை விலககாதொழிகையும, அது புருஷாாததமாகைககு உறுபபான இரபபுமெனகை ... (273)

274 'இஙஙனனறிககே, இவனபக்கலிலும சிலஸுகருதம உண்டானால ஆகாதோ?' எனன, அது உபாயபூதனுககு அநிஷடமெனனுமததை அருளிசசெயகிறா 'சகரவாததித திருமகன' என்று தொடஙகி

மூ 274 சகரவாததித் திருமகன பாபத்தோடேவரிலும அமையுமெனறான். இவன புணயததைபபொகட்டு வரவேணுமெனறான.

வ்யா — அதாவது, *ராமோ விகரஹவாந தாம* எனகிற சகரவாததிததிருமகன *யதிவா ராவணஸ ஸவயம* எனறு 'பாபிஷடனான ராவணன தானாகிலும அழைததுவாரும' எனகையாலே பாபம பேறறுககு ஹேதுவாக நினைககைககு உடல அலலாமையாலே, 'பாபததோடே வரிலும அமையும' எனறான, *க்ருஷ்ணம தாமம ஸநாதநம* எனகிற இவன 'ஸாவதாமாந பரிதயஜய' எனகையாலே பேற்றுககு ஹேதுவாக நினைககைககு உடலான புணயததைப பொகடடு வரவேணுமெனறான் எனகை ஆகையால, ஸஹாயாநதர ஸமஸாகக அஸஹனான உபாயபூதனுக்கு இவனபககல ஸுகருதம் அநிஷடம எனறு கருதது (274)

275. இவ்வாததததில் இழிநதவனுக்கு ஆஸதிகனாய உஜஜீவிததல, நாஸதிகனாய நசிததல் ஒழிய, மதயமஸ்திதியிலலை எனனுமததைப பூாவாசாாய வசநததாலே அறிவிககிறா 'ஆஸதிகனாய' எனறு தொடஙகி.

மூ. 275. "ஆஸ்திகனும் இவ்வார்த்தத்தில் ருசி விச்வாஸங்களுடையனும் உஜ்ஜீவித்தல், நாஸ்திகனுய நசித்தல ஒழிய நடுவில நிலையிலலை" என்று பட்டருக்கு எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தை.

வயா — அதாவது, "இவவாததததில அநவிதனைவன பகவதபரபாவததால் 'இது ஸதயம' என்று ஆஸதிகனுய இவவாததததில ருசியும 'இது தபபாது' எனகிற விசவாசமுமுடையனுய உஜஜீவிததல, சாஸதரஙகளெலலாம ஒருதலையும இது ஒருதலையுமாய இபபடியிருபபதொன றுணடோ? என்று நாஸதிகனுய இததை அநாதரிதது நசிததலிததனையொழிய, நடுவிலொரு நிலையிலலை" என்று ஸகலசாஸதர விததமரான படடருககு ஆபததமரான எமபாா அருளிசசெயத வாாததையெனகை (275

276 'வயவஸாயஹீநனுககு இதில அநவயம விநாசததுககு உடலாம' என்னுமததை ஸதருஷடாநதமாக அருளிசசெயகிறா 'வயவஸாயம' என்று தொடஙகி)

மூ. 276. வ்யவஸாயம இலலாதவனுககு இதில அந்வயம ஆமததில் போஜநமபோலே.

வ்யா — அதாவது, இதிறசொலலுகிற தயாக ஸவீகாரஙகளுககு ஈடான வயவஸாயம் இலலாதவனுககு இதிலுணடான அநவயம, அஜீாணததையில பணணின போஜநம மரண ஹேதுவாமாபோலே விநாஸஹேதுவாயப பாயவஸிககுமென்கை (276)

277 இது தனககு அதிகாரிகள இனனுரெனனுமததை அருளிச்செயகிறா 'விடடுசிததா கேடடிருபபரெனகிறபடியே அதிகாரிகள நியதா' என்று

மூ. 277 "விடடுசித்தா கேட்டிருபபா" எனகிறபடியே அதிகாரிகள் நியதர்.

வயா — அதாவது, "செம்மையுடைய திருவரஙகா தாம பணிதத மெயமமைப பெருவாாததை விடடுசிததா கேடடிருபபா" என்று 'கரணதரயததாலும செவவியராய அதுதனனை ஆததகரியாகாரியாயககொணடு கோயிலிலே சாயநதருளினவாதாம, ஆஜ்ஞவயாஜததாலே திருததோததடடிலே நினறு அருளிசசெயதயதாாததமுமாயச சீரியதுமாய ஸ்வலபமுமான "மாமேகம சரணம வரஜ" எனகிற வாாததையைப பெரியாழவாா கேடடு, 'தநநிஷ்டராயிருபபா' எனகிறபடியே இவவாததததுககு அதிகாரிகள இது கேடடால் இதனபடியே நியதராயிருககுமவாகளெனகை (277)

278 இவவாததநிஷ்டரான ஆழவாாகளுடைய திவயஸூகதியில இதுககு அாததமாக அநுஸநதிககபபடுமவறறை அருளிசசெயது இதுதனனை நிகமிககிறா 'வாாததையறிபவா' என்று தொடஙகி.

மூ 278 "வாாததையறிபவா" எனகிற பாடடும "அதததனுகி" எனகிற பாட்டும இதுககு அாததமாக அநுஸந்தேயம்.

சரமசலோகபரகரணம முறறிறறு

பிளளைலோகாசாாயா அருளிய முமுக்ஷுபபடி முறறிறறு

வயா — அதாவது, "வாாததையறிபவா போதத பிறபபொடு நோயொடு மூபபொடு இறபபிவை போததுப பெருநதுனபம வேரறநீககித தன தாளிணைககீழச சோதது அவனசெயயுஞ சேமததையெணணித தெளிவுறறு மாயவறகு ஆளனறியாவரோ" என்று "மாமேகம சரணம வரஜ ஸாவ பாாபபயோ மோக்ஷயிஷயாமி" என்று நலவாாததையை அறியுமவாகள

பரணிககூடு வரிநதாறபோலே இவ்வாத்மாவைச சூழபபொதிநதுகிடக்கிற ஜநமஙகளோடும், அவை புககவிடததே புககடவதான வயாதியோடும, அஙஙனேயாகிலும சிறிதுநாள செல்லாதபடி இடிவிழுநதாறபோலே வரும ஜரையோடும, அஙஙனேயாகிலும இருககவொண்ணுதபடி இவனுககு அநபிமதமான விநாசமுமாகிற இவறறை விரகா நெடுஞசுவா தளளுமாபோலே தளளி, அவைபோன அநநதரம வரககடவதான கைவலயமாகிற மஹாதுககததை ஸவாஸநமாகப போக்கி, பாதரேகைபோலே தன திருவடிகளினகீழே சேரும்படிபண்ணி, புனராவருததியறுமபடி அவன் பணணும ரகைஷயை அநுஸநதிதது வயவஸிதராயககொணடு தஙகளுககு ஆசரயணீயரும விரோதிநிவாததகரும ஆச்சாயபூதனுககு ஒழிய வேறெருவாககு ஆளாவரோ" எனறு நமமாழவாரருளிசசெயத "வாராததையறிபவா" எனகிற பாட்டும,—

"மூததனுா முகுநதனுா ஒததொவவாத பலபிறபபொழிதது நமமையாடகொளவான-அததனுகி யனனையாகி யாளுமெமபிரானுமாயப புகுநது-நமமுள மேவினுா, ஏழைநெஞசமே! எததிறல இடாககடலகிடததி" எனறு 'ஹேயபரதயநீகராகையாலே அஸபருஷ்ட ஸமஸாரகநதராய முகதிபூமிபரதரானவா ஸகல தேஹவாததிகளான ஆதமாககளும ஜஞாநைகாகாரதயா ஒததுத தேவாதிபேதததாலே ஒவவாமலிருககும பலவகைபபட்ட ஜநமஙகளைபபோககி, நிதய ஸமஸாரிகளாயப போநத நமமை நிதயஸூரிகளகொளளும அடிமையைக கொளளுகைககாக ஹிதமே பரவாததிபபிககும பிதாவாயும பரியமே பரவாததிபபிககும மாதாவாயும அடிமைகொளளககடவ நமமுடைய ஸவாமியாயும இபபடி ஸாவவித பநதுவுமாய,நமமுடைய தண்மையையும தமமுடையபெருமையையும பாராதே நமமுடைய ஸாவபரததையும தாமேயேறிட்டுககொணடு செயவாராக ஹேயமான நமமுளளே புகுநது ஒருநீராகப பொருநதினுா, அறிவிலியான நெஞசே! நமமுடைய ஹிதம அறிகைககு நாம ஸாவஜஞராயோ அவன அஜஞனுயோ, ஹிததைப பரவாததிபபிககைககு நாம சகதராயோ அவன அசகதனுயோ, காாயஞசெயது கொளளுகைககு நாம பராபதராயோ அவன அபராபதனுயோ, தன மேனமையைபாராதே தாழநினறு உபகரிககுமவனுயிருகக எததாலே நீ துககஸாகரததிலே கிடககிறது?" எனறு திருமழிசைபபிரானருளிசசெயத "அததனுகி" எனகிற பாட்டும இநத சலோகததுககு ஆததமாக அநுஸநதேயமெனகை

ஆக, இததால ஸவீகாராஙகதயா தயாஜயமான தாம விசேஷஙகளையும், அநதத தாமஙகளினுடைய தயாகபரகாரததையும, அநதத் தாமதயாக பூாவகமாகப பறறும விஷயத்தினுடைய ஸௌலபயாதி குணயோகததையும, அககுணவிசிஷட வஸதுவினுடைய ஸஹாய அஸஹதவ லக்ஷணமான நைரபேக்ஷயததையும, நிரபேக்ஷ வஸதுவினுடைய உபாயபாவததையும, அததை உபாயதவேந ஸவீகரிககைகையும, ஸவீகருதமான உபாயததினுடைய ஜஞாந சகதயாதிகுணயோகததையும, அககுணவிசிஷட வஸதுவிலே நயஸதபரனுன அதிகாரியையும, அதிகாரிககு விரோதியான பாபஸமூஹததையும, அபபாபவிமோசந பரகாரததையும, அபபாபவிமோசகனைப பறறின அதிகாரியுடைய நைாபபாயததையும சொலலிறறுயிறறு

சரமசலோகபரகரண வயாகயானம முறறிறறு

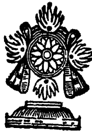
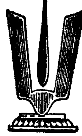
பிளளைலோகாசாாயா திருவடிகளே சரணம

பெரிய ஜீயா திருவடிகளே சரணம்

மணவாள மாமுனிகள அருளிசசெயத முமுக்ஷுபபடி வயாக்யானம் ஸமபூாணம.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ஸ்ரீமத்வரவரமுநயே நம:

ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்த்ர க்ரந்தமாலையில்

தத்வத்ரய வ்யாக்க்யாநம்—அவதாரிகை

ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரம் தீபகத்யாதிகுணார்ணவம
யதீந்த்ரப்ரவணம வநதே ரமயஜாமாதரம முநிம.

அநாதிமாயயா ஸுப்த: எனகிறபடியே அநாத்யசித்ஸமபநத நிபந்தனமான அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தாலே அபிபூதராய், ஆத்ம ஸ்வரூபம் ப்ரகருதே:பரமாய், ஜ்ஞாநாநந்தமயமாய், பகவதநந்யார்ஹ சேஷமாயிருக்கும்படியை அறியப் பெறுதே, *தேவோஹம, மநுஷ்யோஹம்* எனறு ஜடமான தேஹத்திலே அஹமபுத்தியைப் பண்ணியும, தேஹாதிரிகதாத்மஜ்ஞானம பிறந்ததாகில *ஈசவரோஹமஹம போகி* என்று ஸவதந்த்ரபுத்தியைப்பண்ணியும, சேஷத்வ ஜ்ஞாநமுண்டாய்ததாகில் அப்ராப்த விஷயங்களிலே அத்தை விநியோகித்தும, இப்படி *யோந்யதா ஸந்தமாத்மாநம அந்யதா ப்ரதிபத்யதே, கிம் தேந ந கருதம பாபம சோரேணாத்மாபஹாரிணா* என்கிறபடியே ஆத்ம ஸவரூபததில அநயதா பரதிபத்தி ரூபமாய, அகில பாப மூலமான ஆத்மாபஹாரத்தைப் பணணி, அலபாஸ்திரதவாதிதோஷதுஷ்டமான சப்தாதி போகைகததபரராய்; *விசித்ரா தேஹஸமபத்திரீசவராய நிவேதிதும, பூர்வமேவ கருதா ப்ரஹ்மந் ஹஸதபாதாதிஸமயுதா* என்கிறபடியே கரணகளேபர விதுரமாய், போகமோக்ஷசூந்யமாய, அசிதவிசேஷிதமாயக கிடககிறதசையிலே பரமதயாளுவான ஸர்வேசவரன, ஸவசரணகமல ஸமாசரயணோபகரணமாகக கொடுத்த சரீரத்தைக கொண்டு தத்ஸமாச்ரயணத்தைப் பண்ணி யுஜ்ஜீவிககலாயிருகக, அத்தைச் செய்யாதே *அந்நாள நீ தநதவாககையின வழியுழலவேன்* எனகிறபடியே, அதின் வழியே போய, ஆறு நீஞ்சக கொடுத்த தெப்பத்தைக கொண்டு அககரை யேறலாயிருகக நீர்வாககாலே யொழுகிக கடலிலே புகுவாரைப் போலே, ஸமஸார நிஸ்தரணத்துக குடலானவற்றையும ஸமஸரணத்துககுடலாககி, அநாத்யவித்யா ஸஞ்சித அநந்த புணய பாபரூப கர்மாநுகுணமாக *மாறி மாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து, பிறந்த ஜநமந்தோறும துரந்ததாபத்ரய தவாநல தஹ்ய

மாநராய் இப்படி அநாதிகாலம போரா நிறகச செய்தேயும், அதீதாநாகதமறியாமை யாலே, அதிலே ஒரு கலேசமினறிககே கர்ப்ப ஜநம பால்ய யௌவந வார்த்தக மரண நரக ரூபாவஸதா ஸப்தகத்தை ப்ராபிதது, துஃககபரமபரைகளை யநுபவித்து, இபபடி அநந்த கலேசபாஜநமான ஸமஸார ஸாகரததிலே அழுந்திக கிடந்தலைகிற சேதநருடைய அநர்த்த விசேஷத்தை யநுஸநதித்து, இவர்களுடைய உஜ்ஜீவநத துககு கருஷிபணணிககொணடு போருகிற ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்தான ஸர்வேசவரன. *ஏவம ஸமஸருதி சகரஸ்த்தே பராமயமாணே ஸவகர்மபிஃ, ஜீவே துஃககாகுலே விஷ்ணோஃ க்ருபா காபயுபஜாயதே* எனகிறபடியே. தன்னுடைய திருவுளளத்திற பிறநத அபாரகாருண்யத்தாலே, *ஜாயமாநம ஹி புருஷம யம பசயேந் மதுஸூதநஃ ஸாத்விகஸ ஸ து விஜ்ஞேயஸ ஸ வை மோக்ஷார்ததசிந்தகஃ* எனகிறபடியே, ஜாயமாநகாலததிற பண்ணின விசேஷ கடாக்ஷத்தாலே, நிரஸத ரஜஸ்தமஸகனாய், ப்ரவருத்த ஸத்வகுணகனாய் முமுக்ஷுவான சேதநனுககு தத்வஜ்ஞாநம பிறந் தாலலலது மோக்ஷஸித்தியிலலாமையாலே, தததவஜ்ஞாநம ஸமபாதயமாமளவில, அது *சாஸத்ர ஜந்யமாதல, உபதேசகமயமாதலாக வேண்டுகையாலும; சாஸதர ஜநயமாமளவில *சாஸதரஜ்ஞாநம பஹுகலேசம* எனகிறபடியே, பஹுகலேச ஸாத்யமாகையாலே துஸஸாதமாகையாலும, வருந்தி ஸாதிககப் பார்ததாலும *அநநதபாரம பஹுவேதிதவயம அல்பசச காலோ பஹவசச விகநாஃ* எனகிற படியே. சேதநர் மந்தமதிகளுமாய, மந்தாயுஸஸுககளுமாய், அதுக்கு மேலே விகநங்களும அநநதஙகளாயிருககையாலே எலலாககு மொகக ஸிததிககை யரிதா கையாலும; இனிததான சாஸதராபயாஸததுககு அநதிகாரிகளான ஸதரீ சூதராதி களுககு முமுக்ஷுதவ முணடானாலும நிஷ்ப்ரயோஜநமாமபடி யிருககையாலும; உபதேசகமயமாமளவில, உகத தோஷமொனறு மிலலாமையாலும; இநத விசேஷததைதத திருவுளளமபறறி, ஸகல சாஸதர நிபுணராய ஸகல சேதநோஜ் ஜீவநகாமராய, பரம காருணிகரான பிளளை லோகாசார்யர், சருதி ஸம்ருதீதிஹாஸ புராணாதிகளிலே துரவகாஹமாமபடி பரககச் சொலலப்படுகிற சிதசிதீச்வர தத்வங களினுடைய ஸவரூப ஸவபாவ விசேஷங்களை, அகில சேதநர்ககும ஸுகரஹமாகவும ஸுவயகதமாகவும இப்ப்ரபநதமுகேந வருளிச செயகிறார்.

நடுவிலதிருவீதிப் பிளளைபடடர், ஆச்சான்பிளளை முதலான பூர்வாசார்யர் களுடைய ப்ரபநத நிர்மாணத்துககும் கருததிதுவிறே. நிரஹஙகாரராய், பரஸமருததி ப்ரியராய், ககயாதிலாபாதி நிரபேக்ஷராயிருககிறவிவர்கள பலரும ப்ரபநதமிட வேண்டுவானென? ஒருவரிட்ட ப்ரபநததைத மற்றுமுளளவர்கள பரிபாலநமபண்ண வமையாதோ? எனனில்; ஆழவார்கள பலரும ஏககண்ட்டராயருளிச் செயகையாலே அர்ததததுககு ஆப்ததை ஸித்திததாப்போலே, ஆசார்யர்கள பலரும் ஏககணடமாக அருளிசசெய்த அர்த்தமென்று மந்தமதிகளும விச்வஸிககைககாக. இனனமும ஒனறிலறில அவிசதமான அர்தத விசேஷஙகள ஒனறிலே விசதமாயிருககும; அதுககடி ஸூகதிவிசேஷஙகளும, ஸஙகோசவிஸதரங்களும. இது ஏககர்தருகங களான ப்ரபந்த விசேஷஙகளுக்குமொககும. .... *

அவதாரிகை முறறிறறு.

ஸ்ரீ:

பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச்செய்த தத்வத்ரயத்தில்

சித்ப்ரகரணம்

1. முமுக்ஷுவான சேதநனுக்கு மோக்ஷமுண்டாம் போது தத்வத்ரய ஜ்ஞாந முண்டாக வேணும்.

—மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானம்—

முமுக்ஷுவான சேதநனுக்கு மோக்ஷமுண்டாம் போது தத்வத்ரய ஜ்ஞாந முண்டாகவேணும் முமுக்ஷுவாகிறான் மோக்ஷத்தில் இச்சையுடையவன். ஸம்ஸார விமோசநத்தில் இச்சையுடையவனென்றபடி. முமுக்ஷுவான என்கையாலே, ஸம ஸாரநிவருத்தியில் இச்சை ஒருவனுக்குண்டாகையிலுள்ள அருமை தோற்றுகிறது இந்த இச்சை பிறவாமையிறே அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்தது. உஜ்ஜிஜீவிஷுவான ஸர்வேச்வரனும் இந்த இச்சை பிறக்குமளவுமிறே பார்த்திருக்கிறது ஸம்ஸாரத்தைப் பூண்கட்டிக் கொள்ள இச்சிக்கக் கடவ ஆத்மாவுக்கு தந்நிவருத்தியில் இச்சை பிறக்கை துர்லபமிறே. இப்போது இவர் 'சேதநன' என்றதும் ஸாபிப்ராயம். அதாவது-சைதந்ய ப்ரயோஜநமுண்டாகத் தொடங்குகிறதும் இப்போதென்கை. அநாதிகாலம் வயர்த்தமே போய்த்ததித்தனையிறே சைதந்யம்; அதாவது-உஜ்ஜீவ நத்துக்கு உறுப்பாகாமை. இனித்தான் ஸம்ஸார நிவருத்தியை இச்சிக்கிறது *நிரஸ்தாதிசய ஆஹ்லாத ஸுக பாவைக லக்ஷணையான பகவத் ப்ராப்திக்கு உறுப் பாகவிறே. *தாமரையாள் கேள்வ னொருவனையே நோக்குமதிறே யுணர்வாவது. ஆத்மப்ராப்திக்கு உறுப்பாக ஸம்ஸார நிவருத்தியை இச்சித்தாலும் விபரீதஜ்ஞாந கார்யமாமித்தனை. ஆகையால், பகவத்ப்ராப்திக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தி னுடைய விமோசனத்தில் இச்சையுடையவனான அதிகாரிக்கு, அப்படியிருந்துள்ள மோக்ஷமாகிற புருஷார்த்தம் ஸித்திக்கும்போது தத்வத்ரயஜ்ஞாந முண்டாக வேணுமென்கை.

தத்வ ஜ்ஞாநோத்பத்திக்கு முன்னே முமுக்ஷை ஜநிக்கக் கூடுமோ வென்னில்; *பரீக்ஷ்ய லோகாந்* *ஜாயமாநம்* இத்யாதிச்ருதி ஸ்மருதிகளிற் சொல்லுகிற ப்ரக்ரி யையாலே கூடும். 'உண்டாக வேணும்' என்று அவசயாபேக்ஷிதத்வம் தோற்ற அருளிச்செய்கையாலே, *தத்வஜ்ஞாநாந்மோக்ஷலாபம்* என்கிற நியமம் தோற்று கிறது. 'தத்வ ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷம்' என்கிற இது ஸகல ஸித்தாந்த ஸாதாரணமிறே. மோக்ஷத்திலும் தத்வத்திலுமிறே விப்ரதிபத்தியுள்ளது. ஆனால், 'ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷம்' என்கிற நியமம் கொள்ளும்போது, *பசுர் மநுஷ்ய: பக்ஷீ வா யே ச வைஷ்ணவ ஸம்ச்ரயா:, தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம்* *யம் யம் ஸ்ப்ருசதி பாணிப்யாம் யம் யம் பச்யதி சக்ஷுஷா, ஸ்தாவராண்யபி முச்யந்தே கிம் புநர் பாந்தவா ஜநா:* என்று ஜ்ஞாந யோக்யதையில்லாத திர்யக் ஸ்தாவரங்களுக்கும் வைஷ்ணவ ஸம்பந்தத்தாலே மோக்ஷ ஸித்தியைச் சொல்லுகிற வசனங்களுக்கு வையர்த்த்யம் வாராதோ வென்னில், வாராது. அவற்றுக்கு முமுக்ஷுத்வம் தானும் இல்லையிறே. இங்கு, முமுக்ஷுவான சேதநனுக்கிறே மோக்ஷ ஸித்திக்கு தத்வ ஜ்ஞாந முண்டாக வேணுமென்கிறது. அங்குத் தானும் முமுக்ஷுத்வமும் தத்வ ஜ்ஞாநமும் இரண்டும் இவற்றின் பக்கலின்றிக்கேயிருக்கச் செய்தேயும், இவை

யிரண்டாலும பூர்ணனுயிருப்பானொரு வைஷ்ணவனுடைய அபிமாநமேயிறே கார்ய கரமாகச் சொல்லுகிறது. ஆகையாலே அபிமாநியானவனுடைய ஜ்ஞான விசேஷத்தைக கடாக்ஷித்தே, அபிமாநாந்தர்ப்பூதமான விவற்றுககும ஈசவரன கார்யம செய்கையாலே. தத்வ ஜ்ஞாநாந மோக்ஷமென்கிறவிது அவவிடத்திலும ஸதவாரக மாக ஸிததிககும். ததவ ஜ்ஞாநமென்னுதே 'ததவ தரய ஜ்ஞானமென்கையாலே ததவங்களை அதிகமாகவும நயூநமாகவும கொள்ளுகிற பாஹ்ய குதருஷ்டி மதஙகள அர்த்தாத் ப்ரதிக்ஷிப்தங்கள.

இவர் தாம தத்வ த்ரயமெனறு நிர்ணயிககைககு ப்ரமாணமென? என்னில்; நிர்தோஷ ப்ரமாணமான வேதாநதம். *போகதா போகயம ப்ரேரிதாரம் ச மதவா* எனறு போகதரு சப்தததாலும, போகய சப்தததாலும், ப்ரேரயித்ரு சப்தத்தாலும சிதசிதீசவர தத்வஙகள மூனறையுமிறே சொலலுகிறது. ஆகையாலே, வேதாநத ப்ரதிபாதயம ததவதரயமுமே யெனறு நிச்சயித்து, 'மோக்ஷமுண்டாம்போது ததவ தரய ஜ்ஞாநமுண்டாகவேணும' எனகிறுர்.

ஆனுல, "*தமேவம விதவாநமருத இஹ பவதி! நாநய பநதா அயநாய விதயதே* எனறு வேதாந்தஙகள பகவத் ததவ ஜ்ஞாநமொனறுமே மோக்ஷ ஸாதநமெனனு நிற்க, தத்வாநதர பரிஜ்ஞாநத்தையும இவா மோக்ஷஸாதநமாக அருளிச செய்வானென்? எனனில, பகவத் தத்வததை அறியுமபோது ஸகல சேதநாசேதந விலக்ஷணமாகவும, இவற்றுககுக காரணமாகவும், வயாபகமாகவும, தாரகமாகவும, நியாமகமாகவும, சேஷியாகவும அறிய வேண்டுகையாலும, ததவாந்தரஙகளை யறியாதபோது இப்படி அறிய விரகில்லாமையாலும 'ததவ தரய ஜ்ஞான முண்டாக வேணும்' எனனக குறையிலலை. *போகதா போகயம ப்ரேரிதாரம ச மத்வா* *ப்ருதகாதமாநம ப்ரேரிதாரம ச மதவா ஜுஷ்டஸ் ததஸ தேநாமருதத்வ மேதி* என்கிற ச்ருதிககும ஹ்ருதயம இதுவிறே.இஙஙனனறாகில, 'தமேவம வித்வாந' இத்யாதி சருதியோடு இதற்கு விரோதம வரும. ஆகையால, இநத சருதிசசாயையாலே இவருமருளிசசெயததாராகையாலே வேதாநத விரோத பரஸஙகமேயிலலை. .. (1)

2. தத்வத்ரயந்தான் ஏதெனனும் ஆகாஙக்ஷயிலே அருளிச செய்கிறா; (தத்வத்ரயமாவது—சித்தும அசிததும ஈசவரனும) எனறு.

2. தத்வ த்ரயமாவது—சித்தும அசித்தும் ஈச்வரனும்.

சித்தாவது சைதநயாதாரமான வஸது. அசித்தாவது-சைதநய அநாதார மான வஸ்து. ஈசவரனுகிறன-யோக வைசேஷிகாதி தநதரததிலுள்ளார் சொலலுகிற கணககிலே ஒரு புருஷ விசேஷமனறிககே, வேதாநதிகள சொலலுகிற சிதசிந்நி யந்தா. *க்ஷரம ப்ரதாநமமருதாக்ஷரம ஹர: க்ஷராதமாநாவீசதே தேவ ஏக:* *பரதாந க்ஷேத்ரஜ்ஞ பதிர் குணேச:* எனனக கடவதிறே. .... (2)

3. உத்தேசகரமத்திலே, தத்வத்ரயத்தினுடையவும ஸவரூபஸவபாவ விசேஷங்களை உபபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம பறறி, பரதமம சித்-தத்வத்தை உபபாதிகக உபகரமிககிறுர்; (சிததெனகிறது ஆத்மாவை) எனறு,

3. சித்தென்கிறது—ஆத்மாவை.

நடுவில் திருவீதிப் பிள்ளை பட்டரும், ஆச்சான் பிள்ளையும் முதலான ஆசார்யர்கள் தத்வத்ரயமருளிச்செய்கிறவிடத்தில், அசித்துபக்ரமமாக அருளிச் செய்தார்கள். இவர் சித்துபக்ரமமாக அருளிச்செய்தார். இதுக்குக் கருத்து-அசித் தத்வம் ஹேயதயா ஜ்ஞாதவ்யமாகையாலும், ஈச்வரன் உபாதேயதயா ஜ்ஞாதவ்யனாகையாலும், இப்படி இரண்டு தத்வத்தையும் அறிகைக்கு அதிகாரியான சேதநனுடைய ஸ்வரூபந் தன்னை முதலிலே அறிந்து கொள்ள வேணுமிறேயென்று. அவர்கள் தானப்படியருளிச்செய்வானென்? என்னில்; ஆத்மாவினுடைய ப்ரக்ருதே: பரத்வஜ்ஞாநம் ப்ரக்ருதியை அறியாதபோது கூடாமையாலே, முந்துற ப்ரக்ருதிதத்வத்தையறிந்து, அநந்தரம் தத்வயதிரிக்தனாய் தந்தர்வர்த்தியான ஆத்மாவை அறிந்து, அநந்தரம் ஆத்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாய் சரீரத்துக்கு ஆத்மாவைப் போலே உபயத்துக்கும் அபிமாநியாயிருக்கிற பரமாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்தை அறிகை புத்தயாரோஹக்ரமமாகையாலே அருளிச்செய்தார்கள். அசித்துபக்ரமமாகச் சொல்லுகிறவிது, *அந்நமயம் தொடங்கி *ஆநந்தமயனளவும் ஆரோஹித்த ச்ருதிமர்யாதைக்குச் சேரும். சித்துபக்ரமமாகச் சொல்லுகிறவிது, போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம* இத்யாதி ச்ருதிக்குச்சேரும்; ஆகையால் இரண்டு க்ரமமும் வேதாந்தஸித்தம். *சிதசிதீச்வரதத்ஸ்வபாவ* என்று ஆளவந்தாரும், *அசேஷ சிதசித்வஸ்துசேஷிணே* என்று பாஷ்யகாரருமருளிச்செய்த வசநங்கள் உபய கோடியிலும் சேரும். எங்ஙனேயென்னில்; சித்துபக்ரமயோஜநைக்குத் தானே ஸ்வரஸமாயிருந்ததிறே. அசித்துபக்ரமயோஜநையில் வந்தால் க்ரமவிவக்ஷயா அன்று அவர்களப்படியருளிச்செய்தது; ஸமஸ்தபதமாக அருளிச்செய்கையாலே ஸமாஸத்தில் அப்யர்ஹிதமாதல், அல்பாச்தரமாதல் முற்படக்கடவதென்கிற ந்யாயத்தைப் பற்ற அல்பாச்தரமான சிச்சப்தம் முன்னாக அருளிச்செய்தார்களித்தனை அப்யர்ஹிதனான ஈச்வரன்றன்னை முதலிலெடாதே, சிச்சப்தத்தாலே சேதநனைச் சொல்லிற்று *அல்பாச்தரம் பூர்வம்* என்கிற அநுசாஸநபலத்தாலே. இப்படி இரண்டு க்ரமமும் வேதவைதிக பரிக்ருஹீதமாகையாலே இரண்டும் முக்யமென்று கொள்ளக் குறையில்லை.

சிச்சப்தம், *ப்ரேக்ஷோபலப்திச் சித் ஸம்வித் ப்ரதிபத் ஜ்ஞப்தி சேதநா:* என்று, ஜ்ஞாநவாசிசப்தங்களோடே ஸஹபடிதமாகையாலும், ஜ்ஞாநாச்ரய வஸ்துவில் இதுக்கு ப்ரஸித்தி ப்ராசுர்யமில்லாமையாலும், *க்ஷராத்மாநாவீசதே தேவ ஏக:* *ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி யமாத்மா ந வேத யஸ்யாத்மா சரீரம்* *ஆத்மா ஜ்ஞாநமயோமல:* என்று, இப்படி ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளிலே பல விடங்களிலும் சொல்லுகையாலே, ஆத்மசப்தத்துக்கு ஜீவவிஷயத்தில் ப்ரஸித்தி ப்ராசுர்யமுண்டாகையாலும் "சித்தென்கிறது—ஆத்மாவை" என்று ஸ்புடமாக அருளிச்செய்கிறார். (3)

4. இனி, இந்த ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபமிருக்கும்படி எங்ஙனே? என்கிற சங்கையிலே, ஆத்மஸ்வரூபலக்ஷணத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஆத்மஸ்வரூபம் "சென்று சென்று பரம்பரமாய்") என்று தொடங்கி.

4. ஆத்மஸ்வரூபம "சென்றுசென்று பரமபரமாய" என்கிறபடியே. தேஹேந்த்ரியமநஃ ப்ராண புத்தி விலக்ஷணமாய, அஜடமாய, ஆநந்தரூபமாய், நித்யமாய, அணுவாய, அவ்யக்தமாய, அசிந்த்யமாய, நிரவயவமாய, நிர்விகாரமாய, ஜ்ஞாநாச்ரயமாய, ஈச்வரனுக்கு நியாம்யமாய தார்யமாய் சேஷமாயிருக்கும.

*சருதி ஸ்ம்ருத்யாதிகளிலே ஒன்றைச சொல்லலாயிருக்க, இப்போது ஆழ்வாரருளிச்செய்த சந்தையை எடுத்தது, தத்வப்ரதிபாதகங்களான ச்ருத்யாதிகளிலுங்காட்டில தத்வதர்களில பரதாநரான ஆழ்வாருடைய வசநமே தத்வ நிர்ணயத்துக்கு முக்கயப்ரமாணமென்று தோற்றுகைக்காக. *விதயச ச வைதிகாஸ த்வதீயகம்பீரமநோநுஸாரிணஃ* என்றிறே பரமாசார்யருமருளிச்செய்தது. ஸ்வரூபமாவது—ஸ்வமமானரூபம, அதாவது—அஸாதாரணாகாரம. *சென்று சென்று பரமபரமாய்* என்றது—போயப்போய ஒன்றுககொன்று மேலாயிருக்கிற அந்நமய ப்ராணமய மநோ மயஙகளுக்கு அவவருகாய என்றபடி. (தேஹேந்த்ரியமநஃ ப்ராணபுத்தி விலக்ஷணமாய) என்கிற இடத்தில, புததிசப்தத்தால—மஹதநுகருஹீதமான அந்தஃகரணத்தைச சொலலுகிறதோ? ஜ்ஞாநத்தைச் சொலலுகிறதோ? என்னில; இவருக்கு இங்கு விவக்ஷிதம ஜ்ஞாநமாகவேணும்; தத்வசேகரத்தில தேஹாதிவைலக்ஷண்யமருளிச செய்கிறவிடத்தில அப்படியருளிச செய்கையாலே; *தேஹேந்த்ரியமநஃப்ராணதீப்யோநயஃ* என்றிறே ஆளவந்தாரும் அருளிச செய்தது. ... (4)*

*5. உத்தேசம, லக்ஷணம, பரீக்ஷை என்று மூன்று வகைப்பட்டிறே தத்வ நிர்ணயகரமமிருப்பது, அதில *சித்துமசித்துமீசவரனும* என்று தத்வ த்ரயத்தையுமுத்தேசித்து, உத்தேசகரமத்திலே அவற்றினுடைய ஸ்வரூபசோதநம பண்ணுவதாக நினைத்து, ப்ரதமத்திலே சிசசப்தோதத்திஷ்டனை ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூப சோதநம பணணுவதாக உபக்ரமித்து *தேஹேந்த்ரியமநஃப்ராணபுத்தி விலக்ஷணமாய* என்று தொடஙகி *சேஷமாயிருக்கும* என்னுமளவாக ஸ்வரூப லக்ஷணத்தை அருளிச செய்தார். அதனைப பரீக்ஷிக்கிறார மேல. அதில ப்ரதமத்திலே ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய தேஹாதி வைலக்ஷண்யத்தை சோதிப்பதாக தஜ்ஜிஜ்ஞாஸுக்களுடைய ப்ரச்நத்தை அநுபாஷிக்கிறார; (ஆத்மஸ்வரூபம தேஹாதிவிலக்ஷணமான படியென? என்னில) என்று.*

6. ஆத்ம ஸ்வரூபம தேஹாதி விலக்ஷணமானபடியென்? என்னில்;

இது தன்னை தத்வசேகரத்தில இவர் தாமே விஸ்தரேண அருளிசசெய்தார். "தேஹம அநேகாவயவஸங்காதாத்மகமென்னுமிடம ஸித்தம; அதில எல்லா அவயவஙகளுக்கும சைதந்யமுண்டாகில, அநேகசேதநோபலபதி ப்ரஸங்கிக்கும. அவயவஙகளுக்கு அந்யோந்யம அவிவாதநியமமும, அவற்றில் மமதா புத்தியும் மமதாவ்யவஹாரமும கூடாது. ஓரவயவத்துக்கே சைதந்யங்கொள்ளில, அது விச்சிந்நமானால் அவயவாந்தரம அது அநுபவித்தத்தை ஸ்மரிக்கக்கூடாது. பின்பு, அஹம்புத்தி வ்யவஹாரஙகளும மமதாபுத்தி வ்யவஹாரஙகளும தவிரவேணும; ஸர்வசரீரவ்யாபியான ஸுக துஃககாநுபவமும் கூடாது. அவயவஸங்காதாத்மகமன்று சரீரம்; அவயவி,

அதிலே சைதந்யமென்னவுமொண்ணாது, உபலமபாநுபபத்திகளிலலாமையாலே அவயவிஸ்வீகாரம அநுபபநநமாகையாலே *கிஞ்ச, பாலதேஹோஹம மந்தஜ்ஞாந:, யுவதேஹோஹம பஹுஜ்ஞாந:, மம சரீரம* என்று, சரீராஹமர்த்தஙகளில் பிறக கிற பேத ப்ரதிபத்தியும், பேத வ்யவஹாரமுமகூடாது, *மமாயமாத்மா* என்கிற விடததிற் போலே அமுககயம் என்ன வொண்ணாது; முககயே பாதமிலலாமையாலே. அன்றிககே, அஹம புத்திககு சரீரம விஷயமென்று கொண்டாலும, ச்ருதியாலும் சருத்யர்த்தாபததிகளாலும தேஹாதிரிக்தனாய, தேஹாந்தர பரிகரஹ யோகயனான ஆதமா ஸித்தன். பாஹ்யேநத்ரியங்களும் ஆத்மாவாக மாட்டாது; ஒருவனே ஸாவே ந்த்ரிய விஷயங்களையும அறிகையால. இப்படிக கொள்ளாதபோது "யாவனொருவன் நான இவ்வர்த்தத்தைக கண்டேன; அந்த நானே ஸபர்சியாநினறேன" என்கிற ப்ரதிஸந்தாநமும் கூடாது. சக்ஷுஸ்ஸே ஆத்மாவாகில, அந்தன ரூபத்தை ஸமரியா தொழியவேணும. சரோத்ரமே ஆத்மாவாகில், பதிரன சப்ததததை ஸமரியாதொழிய வேணும. இப்படி மற்றை இந்த்ரியஙகளிலும கண்டு கொளவது. அந்தஃகரணமும் ஆத்மாவாகமாட்டாது, ஸமர்த்தாவினுடைய ஸமரணாதி கார்யங்களுககு கரணமாக கல்பிதமாகையாலே; இது தானே ஸமரிககிறது என்னவொண்ணாது; ஸமரணத் துககுக கரணமில்லாமையாலே. கரணமுமிது தானே என்னவொண்ணாது, விருத்த மாகையாலே. வேறேயொன்று கரணமென்னில, அது பாஹ்யகரணமாகில, அதிலலாதவனுககு ஸமருதி கூடாது; ஆநதர கரணமாகில ஆத்மாவுககு மநஸ ஸென்று பேரிட்டதாயவிடும. ஆநதரகரணமஅநபேக்ஷிதமாகில இநத்ரியார்தத ஸமபந்தமுண்டான போதெலலாம ஜ்ஞாநம பிறககவேணும் ஆகையால், மநஸ ஸும ஆத்மாவாக மாட்டாது. ப்ராணஙகளும ஆத்மாவாகமாட்டாது, ஸஙகாதரூபங களாகையாலே, தேஹம ஆத்மாவென்கிற பக்ஷத்துககுச சொன்ன தூஷணஙகள இஙகும துலயம. ஜ்ஞாநமும ஆத்மாவாகமாட்டாது; எனககு ஜ்ஞாநம பிறந்தது. நசித்தது என்று க்ஷணிகமுமாய, ஆத்மதர்மமுமாயத தோற்றுகையாலே ஸதிரனா யிருப்பானொராத்மா உணடென்னுமிடம 'நேற்றுக கண்ட நானே இன்றும காணா நின்றேன்' என்கிற ப்ரத்யபிஜ்ஞையாலே ஸித்தம" என்று இப்படி விஸ்தரேண அருளிச்செய்தாரிறே. ... . (5)

6. இப்படி தனித்தனியே எடுததுக கழிககுமளவில க்ரநத விஸதரமாமென்று மந்தமதிகளுககும ப்ரதிபததி யோகயமாமபடி தேஹாதிகளை ஸமுசசித்யோபாதாநம பண்ணி, அவற்றிறகாட்டில ஆத்மாவுககுணடான வைலக்ஷண்யத்தைச சில யுகதி விசேஷஙகளாலே ஸங்கரஹமாக அருளிச்செய்கிறார் (தேஹாதிகள) என்று தொடஙகி.

> 6. தேஹாதிகள் "என்னுடைய தேஹாதிகள்" என்று ஆதமாவில் வேறுபட்டுத் தோற்றுகையாலும, "இதம" என்று தோற்றுகையாலும் ஆதமா நானென்று தோற்றுகையாலும, இவை ஒருக்கால தோற்றி ஒருக்கால தோற்றுமை யாலும், ஆத்மா எப்போதும் தோற்றுகையாலும், இவை பலவாகை யாலும், ஆதமா ஒருவனாகையாலும ஆதமா இவற்றில் விலக்ஷணனென்று கொள்ளவேணும.

(தேஹாதிகள் "என்னுடைய தேஹாதிகள்" என்று ஆத்மாவில் வேறு பட்டுத் தோற்றுகையாலும், "இதம்" என்று தோற்றுகையாலும், ஆத்மா நானென்று தோற்றுகையாலும்). அதாவது—தேஹாதிகளானவை என்னுடைய தேஹம், என்னுடைய இந்த்ரியம், என்னுடைய மநஸ்ஸு, என்னுடைய ப்ராணன், என்னுடைய புத்தி என்று மமதாபுத்திக்கும் மமதாவ்யவஹாரத்துக்கும் விஷயமாய்க் கொண்டு, அஹமர்த்தபூதனான ஆத்மாவுக்கு அந்யமாய்த் தோற்றுகையாலும்; அப்படியே, "இது தேஹம், இது இந்த்ரியம்" என்று இதம்புத்தி வ்யவஹார விஷயமாய்க் கொண்டு அஹமர்த்த வ்யதிரிக்தமாய்த் தோற்றுகையாலும்; அங்ஙனன்றிக்கே ஆத்மா அஹமர்த்தபூதனாய்க் கொண்டு தோற்றுகையாலும் என்றபடி. (இவை ஒருக்கால் தோற்றி ஒருக்கால் தோற்றாமையாலும், ஆத்மா எப்போதும் தோற்றுகையாலும்). 'இவை' என்று தேஹேந்த்ரியாதிகளைப் பராமர்சிக்கிறது. தேஹம் ஒருக்கால் தோற்றி ஒருக்கால் தோற்றாமையாவது—ஜாகரத்தசையில் *ஸ்தூலோஹம், க்ருசோஹம்* இத்யாதிகளாலே, அஹம்புத்திவ்யவஹார விஷயமாய்க் கொண்டு ஆத்மத்வேந தோற்றியிருந்ததேயாகிலும், ஸுஷுப்தி தசையில் அப்படி தோற்றாதிருக்கை. *ஆத்மா எப்போதும் தோற்றுகையாவது* *உறங்குவதுக்கு முன்பு இவையெல்லாம் அறிந்திருந்த நான் உறங்குகிறபோது என்னுடம்பு முட்பட அறிந்திலேன்* என்று ப்ரத்யபிஜ்ஞைபண்ணுகையாலே, உபயாவஸ்தையிலும் தேஹாதந்யனாயிருப்பானொரு ஆத்மா உண்டென்று தோற்றுகை. அதவா, ஜந்மமரணபாக்த்வத்தாலே தேஹம் ஒருக்கால் தோற்றி ஒருக்கால் தோற்றாமையாலும், *நான் ஜந்மாந்தரத்தில் பண்ணினவதினுடைய பலமிது* என்கிற லோகவ்யவஹாரத்தாலே, ஆத்மா ஜந்மமரணரஹிதனாய்க் கொண்டு எப்போதும் தோற்றுகையாலும் என்னவுமாம். அப்படியே, சக்ஷுராதிரூபேண தோற்றியிருக்கிற இந்த்ரியங்கள், அந்தபதிராத்யவஸ்தைகளில் தோற்றாமையாலும்; ஸங்கல்பாதிஹேதுத்வேந தோற்றியிருக்கிற மநஸ்ஸு, ஒரு காலவிசேஷங்களிலே மூடமாய்க் கொண்டு ஒன்றும் தோற்றாமையாலும்; உச்சவாஸநிச்சவாஸாதிகளாலே தோற்றியிருக்கிற ப்ராணன்கள் ஓரோ மோஹதசைகளிலே நெற்றியைக் கொற்றிப்பார்க்க வேண்டும்படி தோற்றாமையாலும்; விஷயக்ரஹணவேளையில் ப்ரகாசிக்கிற ஜ்ஞாநம் விஷயக்ரஹணாபாவதசையில் தோற்றாமையாலும்; இப்படியன்றிக்கே, *நான் கண்ணும் செவியும் முன்பு விளங்கியிருந்தேன், இப்போது அந்தனும் பதிரனுமானேன்; முன்பு என்னுடைய மநஸ்ஸு விசதமாயிருக்கும், இப்போதொன்றும் தெரிகிறதில்லை, நானப்போது நிஷ்ப்ராணனாய்க்கிடந்தேன், இப்போது ஸப்ராணனானேன்; எனக்கப்போது ஜ்ஞாநமுண்டாயிருந்தது. இப்போது நசித்தது* என்று இவை தோற்றினபோதோடு தோற்றாதபோதோடு வாசியற ஆத்மா எப்போதும் தோற்றுகையாலும், இவை பலவாகையாலும், ஆத்மா ஒருவனாகையாலும் மீண்டும் இவையென்று தேஹாதிகளைப் பராமர்சிக்கிறது. தேஹத்துக்குப் பன்மை அநேகாவயவ ஸங்காதாத்மகமாகையாலே, இந்த்ரியங்களுக்குப் பன்மை சக்ஷுச்ச்ரோத்ராதிவ்யக்திபேதத்தாலே. மநஸ்ஸுக்குப் பன்மை மநோபுத்திசித்தாஹங்காரரூபமான பேதத்தாலே. ப்ராணனுக்குப் பன்மை, ப்ராணாபாநாதிபேதத்தாலே. புத்திக்குப் பன்மை, கடஜ்ஞாந படஜ்ஞாநாதிபேதத்தாலே. இப்படி, தேஹாதிகளோரொன்றே

பலவாகையாலும், இஙஙனனறிககே அஹம்புத்தி வயவஹாராாஹனன ஆத்மா ஒருவனுகையாலும ஆதமா இவறறில விலக்ஷணனெனறு கொளளவேணும அதாவது—இபபடி தேஹாதி ப்ரகாரததையும ஆதமாவினுடைய பரகாரததையும் நிரூபிததால ஆதமா தேஹாதிகளானவறறில வேறுபட்டிருப்பா னொருவனென்று அவச்ய மஙகீகரிககவேணுமெனகை (6)

7 இப்படி யுகதியாலே ஸாதிதமானவர்த்தத்தை சாஸ்த்ரபலததாலே த்ருடீகரிககிறுா (இநதயுகதிகளுககு கணணழிவுணடேயாகிலும சாஸதரபலத்தாலே ஆதமா தேஹாதிவிலக்ஷணனுககடவன) எனறு

7. இந்த யுக்திகளுக்குக் கண்ணழிவுண்டேயாகிலும், சாஸ்த்ரபலத்தாலே ஆத்மா தேஹாதி விலக்ஷணனுகக் கடவன்.

(கணணழிவுணடேயாகிலும) எனகையாலே ஸர்வதா இதுககு கணணழிவு சொல்ல ஒருவாகும போகாது; அது தானுணடாயததாகிலும இவவாத்தம சுருதி ஸ்மருத்யாதி ஸகலசாஸதர ஸிததமாகையாலே, சாஸத்ரபலநதானே இவவாததத்தை ஸாதிககுமெனறு கருதது *பஞசவிமசோயம புருஷ:* பஞசவிமச ஆதமா பவதி* *பூதாநி ச கவாககேண சவாககேண இநதரியாணிச; டவாககேண தவாககேண ஜஞாநகநதாதயஸ ததா. மந: பகாரேணவோகதம பகாரேண தவஹஙகருதி: பகாரேண பகாரேண மஹாந பரகருதி ருசயதே. ஆதமா து ஸ மகாரேண பஞவிமச: பரகீரததித:* *ய: பர: பரகருதே: பரோகத: புருஷ: பஞசவிமசக:, ஸ ஏவ ஸாவபூதாத்மா நர இதயபிதீயதே* *ஆதமா சுததோக்ஷரச சாநதோ நிரகுண: பரகருதே: பர:,* பரவருததயபசயௌ ந ஸத ஏகஸயாகிலஜததுஷு* பிணட: பருதக யத: புமஸச சிர:பாணயாதிலக்ஷண:, ததோஹமிதி குதரைதாம ஸமஜ்ஞாம ராஜந கரோமயஹம* *கிமதவமேதசசிர: கிமநு உரஸதவ ததோதரம, கிமு பாதாதிகம தவமவை தவைதத்கிமமஹீபதே ஸமஸதாவயவேபயஸ தவம பருதகபூப வயவஸதித:, கோஹமிதயேவ நிபுணோ பூதவா சிநதய பாாததிவ* *பஞசபூதாதமகே தேஹே தேஹீ மோஹதமோவருத:, அஹம மமைததிதயுசசை: குருதே குமதிா மதிம. ஆகாசவாயவக்நிஜலபருதிவீபய பருதகஸதிதே, அநாதமநயாதம விஜஞாநம க: கரோதிகளேபரே.* எனறு இபபடி சுருதிஸமருதயாதி ஸகல சாஸதர பரதிபநநமான ஆதமாவினுடைய தேஹாதி விலக்ஷணதவம துரபஹநவம எனறு நினைததிறே சாஸதரபலததாலே ஆதமா தேஹாதி விலக்ஷணனுகக கடவனெனறு ஸுநிசசயமாகவருளிசசெயதது (7)

8. அஜடமாகையாவது - ஜ்ஞாநத்தை யொழியவும் தானே தோற்றுகை.

8. (அஜடம) இதயாதி அஜடதவமாவது—அநநயாதீநபரகாசதவம, ஸவயமபரகாசதவமெனறபடி ஸவயம பரகாசதவமாகையாவது, தீபம தீபாநதரநிரபேக்ஷமாக ஸவவயவஹாரததுககு ஹேதுவாகிற வோபாதி பரகாசாநதர நிரபேக்ஷமாக ஸவவயவஹாரததுககு ஹேதுவாகை அததையருளிச செயகிறுா (ஜஞாநததை யொழியவும தானே தோறறுகை) எனறு *ஹருதயநதர் ஜயோதி: புருஷ:* *அதராயம புருஷஸ ஸவயமஜயோதிா பவதி* *விஜஞாநகந:* *ஆதமாஜஞாநமய:* *தசச ஜஞாநமயம வயாபி ஸவஸமவேதயமநூபமம* ஆதம ஸமவேதயம தத ஜஞாநம* எனனககடவதிறே (8)

9. ஆநந்தரூபமாகையாவது - ஸுகரூபமாயிருக்கை.

9. (ஆநநதரூபம) இதயாதி ஆநநதரூபதவமாவது—ஸவதஏவேஷடத்வம் அதாவது—ஸவபாவமேயநுகூலமாயிருககை. *அநுகூலம் ஸுகம துககம பரதிகூல

மிதி ஸதிதேः, ஸ்வாத்மா ஸவஸ்யாநுகூலோஹீதயாதமஸாக்ஷிக ஏவ ஸः* என்கிற படியே தனககுத்தானே ஸுகரூபமாயிருககையென றபடி. .. .... (9)

10 இபபடி ஆதமஸ்வரூபம் ஸுகரூபமாயிருக்கு மென்னுமிதில் ஸுப்த ப்ரபுதத பரத்யபிஜ்ஞையை ப்ரமாணமாக வருளிசசெய்கிறுர் (உணர்ந்தவன) என்று தொடஙகி

10 உணர்ந்தவன் ஸுகமாக உறங்கினேனென்கையாலே ஸுகரூபமாகக் கடவது.

"ஸுகமாக வுறங்கினேனென்கிற ப்ரதயபிஜஞைதானே இதில ப்ரமாணம" என்றிறே தத்வசேகரததிலும் இவரருளிச செயதது ஸுஷுப்தி தசையில பராகாத் தாநுபவமிலலாமையாலும, பரதயகாததஸபுரணமுணடாகையாலும் ஸுபதோத திதனுலே பராம்ருஷடமான ஸுகம ஸவரூப ஸுகமாகவேணுமிறே. 'இபபோது ஸுகம பிறககுமபடி யுறஙகினேன' என்றன்றே 'ஸுகமாகவுறஙகினேன' எனகிற விதுககுப பொருள எனனவொணணுது. பரதிபததி சரீரம் அபபடியனறிககே 'இனிதாகப பாடினேன்' எனகிறுப் போலேயிருககையாலே இதுதனனை பாஷயத திலே *ஏவம ஹி ஸுபதோததிதஸய பராமாசः ஸுகமஹ மஸவாபஸமிதி - அந்ந பரத்யவமாசநேந ததாநீமபயஹமாததஸயைவாதமநः ஸுகிதவம ஜ்ஞாதருதவஞ்ச ஜ்ஞாயதே, ந ச வாசயம யதேதாநீம ஸுகம பவதி ததா ததாநீ மஸவாபஸ மிதயேஷா பரதிபததிரிதி, அததரூபதவாத பரதிபததேः* எனறு பாஷயகாரரருளிச செயதார ஸவரூபமநுகூலமனறுகில, பரேமாஸபதத்வம கூடாது *ஆசசாயவத பசயதி கசசிதேநம* இதயாதிகளாலும இவவாததம ஸித்தம் *ஆாதரம ஜவலதி* *நிரவாணமய ஏவாயமாதமா* ஜ்ஞாநாநநதமய ஸதவாதமா* ஜ்ஞாநாநநதை கலக்ஷணம* இதயாதிசருதி ஸமருதிகளாலும் ஆதமாவினுடைய ஆநநதரூபதவம ஸுஸபஷடம ஆக கீழ பரகருதேः பரதவம சொலலுகையாலே தேஹாதமவாதம நிரஸதமாயதது, அஜடதவாநநதரூபதவஙகளைச சொலலுகையாலே ஜடாதம வாதம நிரஸ்தமாயதது (10)

11 நித்யமாகையாவது - எப்போதுமுண்டாகை.

11, (நிதயமிதயாதி) நிதயதவமாவது—ஸாவகால வர்ததித்வம அததை யருளிச செயகிறுா (எபபோது முணடாகையெனறு). (11)

12, ஏததவிரோதி சஙகையை யநுவதிததுப பரிஹரிககிறுா (எப்போதுமுண டாகில) எனறு தொடஙகி.

12 எப்போது முண்டாகில் ஜந்மமரணங்க ளுண்டாகிறபடி யென்னென் னில்; ஜந்மமாவது-தேஹஸம்பந்தம்; மரணமாவது-தேஹவியோகம்.

அதாவது—ஆத்மா ஸாவகால வர்ததியாயிருக்குமாகில *பரஜாபதிः ப்ரஜா அஸ்ருஜத* *ஸந்மூலாஸ ஸோமயேமாஸ் ஸாவாः ப்ரஜாः**யதோவா இமாநி பூதாநி ஜாயநதே* *யதः பரஸூதா ஜகதः பரஸூதீ தோயேந ஜீவாந வயஸஸர்ஜ பூம்யாம* இதயாதி சருதிவாகயஙகளால ஆதமாவுககுச சொல லபபடுகிற ஜநமமரணஙகளுணடாகிறபடி யெனனெனனில, அவறறிற சொலலுகிற ஜநமமாவது—தேஹஸமபநதம, மரணமாவது தேஹவியோகமெனகை நிதயனுகில ஸருஷடிககுமுனபு ஏகதவாவதாரணம கூடாதெனனில, ஏகதவமாவது — நாமரூப விபாகாபாவமாகையாலே கூடும் ஸமஹாரதசையில ஆதமாவிலலையாகில, ஈசவர னுககு உபாதாநதவஙகூடாது, அக்ருதாபயாகமகருத விபரஞசஙகளுமவரும, ஆகை யால ஆதம நிதயதவம் கொளளவேணும *ந ஜாயதே மரியதே வா விபசசித* *ஜ்ஞாஜ்ஞௌ தவாவஜாவீசநீசௌ* *நிதயோ நித்யாநாம* *பரகருதிம புருஷம சைவ விதத்யநாதீ உபாவபி* ந ஜாயதே மரியதேவா கதாசிநநாயம பூதவா பவிதா

வா ந பூயः, அஜோ நித்யச் சாசவதோயம் புராணோ நஹந்யதே ஹந்யமாநே சரீரே* என்று ஆதம நித்யதவ ப்ரதிபாதகஙகளான சருதிஸம்ருதிகள்அநேகங களிறே. ' .... (12)

13. அசிதவிலக்ஷணமாய, அஜடமாய், ஆநநதரூபமாய, நிதயமாயிருந்தாலும விபுவாயிருக்கலாமிறே; ஏவமபூதமான ஆதமஸவரூபமணுவென்று அறியும்படி யெஙஙனே எனகிற ஜிஜஞாஸுப்ரசநததையநுவதிககிறுா (அணுவானபடி யென்னெனனில) என்று.

13. அணுவானபடி என்னென்னில்.

14. அதுககு உத்தரமருளிச செயகிறுர் (ஹ்ருதயப்ரதேசததில நின்றுமென்று தொடஙகி)

14. ஹ்ருதயப்ரதேசத்தில் நின்றும் உத்க்ரமித்துப் போவது வருவதாமென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே, ஆத்மா அணுவாகக்கடவது.

*அதாவது — * ஹ்ருதிஹயேவாயமாதமா* என்று ஹ்ருதயஸதிதியையும், *தேந ப்ரதயோதேநைஷ ஆதமா நிஷகராமதி சக்ஷுஷோவா மூர்தநோவா அநயேபயோவா சரீரதேசேப்ய:* என்று உதக்ரமணததையும, *யேவைகேசாஸ்மால லோகாத ப்ரயநதி சநதரமஸமேவ தே ஸர்வே கசசநதி* என்று கமநததையும் *தஸ மாலலோகாத புநரேத்யஸமை லோகாய காமணே* என்று ஆகமநததையும, நிர்தோஷ ப்ரமாணமான வேதாநத சாஸதரம சொலலுகையாலே அணுவாகக கடவதெனகை விபுவாகில இவையொனறும கூடாதிறே ஸூததரகாரருமாதமாவினுடைய வணுதவம ஸாதிககிறவளவில, *உத்க்ராநதி கதயாகதீநாம* என்று இவற்றுலேயிறே முநதுற ஸாதிததது *ஏஷோ ணுராதமா சேதஸா வேதிதவய:* *வாலாகரசதபாகஸய சததா கலபிதஸயச, பாகோ ஜீவஸஸ விஜஞேய:* ஆராகர மாதரோ ஹயவரோபி தருஷட:* *ஸவரூபமணுமாதரம ஸயாத ஜஞாநாநநதைகலக்ஷணம, தரஸரேணு பரமாணு ஸ தே ரசமிகோடி விபூஷிதா:* இதயாதி சருதி ஸமருதிகளாலும ஆதமாவினுடைய அணுதவம ஸமபரதிபநநம (14)*

15. இபபடியிருககுமாகில ஸாவசரீரவயாபியான ஸுகதுககாநுபவம கூடும்படி யெஙஙனே யெனகிற சஙகையை யநுவதிககிறுா (அணுவாய) என்று தொடஙகி.

15. அணுவாய், ஹ்ருதயத்தளவிலே நிற்குமாகில் சரீரமெங்குமொக்க ஸுகதுக்கங்களை புஜிக்கிறபடியென்னென்னில்,

அதாவது—அணுபரிமாணமாய ஹருதய பரதேசமாதரததிலே நின்று விடுமாகில 'பாதே மே வேதநா சிரஸி மே வேதநா, பாதே மே ஸுகம சிரஸி மே ஸுகம' என்று ஆபாதசூடம சரீரமெஙகுமொகக ஸுகதுககஙகளை புஜிககிறபடி யெஙஙனே யெனனில எனகை ... (15)

16. அதுககு உததரமருளிச செயகிறுா (மணிதயுமணி) என்று தொடஙகி

16. மணி த்யுமணி தீபாதிகள் ஓரிடத்திலேயிருக்க ப்ரபை எங்குமொக்க வ்யாபிக்குமாபோலே ஜ்ஞாநம் எங்குமொக்க வ்யாபிக்கையாலே அவற்றை புஜிக்கத் தட்டில்லை.

அதாவது—மணிதயுமணிதீபாதிகளாகிற பரபாவத பதாாத்தஙகள ஏகதேசஸ்தஙகளாயிருக்கச் செயதேயும தத பரபை சுற்றெஙகும வ்யாபிககிறுப்போலே,

ஆத்மா ஹ்ருதய ப்ரதேசத்திலே யிருக்கச் செய்தே, தத்தாமமான ஜ்ஞாநம் எங்கும் வ்யாபிக்கையாலே சரீரமெங்கும் ஸுகது:கங்களை புஜிக்கைக்கொரு ப்ரதிஹதியில்லை யென்கை. இதுதான் *குணாத்வாலோகவத்* என்கிற ஸூத்ரார்த்தம், *வாசப்தோ மதாந்தரவ்யாவ்ருத்த்யர்த்த:, ஆத்மா, ஸ்வகுணேந ஜ்ஞாநேந ஸகல தேஹம் வ்யாப்ய அவஸ்தித:, ஆலோகவத் = யதா மணித்யுமணி ப்ரப்ருதீநாம் ஏக தேசவர்த்திநாம் ஆலோக: அநேகதேசவ்யாபீ த்ருச்யதே தத்வத் ஹ்ருதயஸ்தஸ்யாத் மநோ ஜ்ஞாநம் ஸகலதேஹம் வ்யாப்ய வர்த்ததே. ஜ்ஞாது: ப்ரபாஸ்தாநீயஸ்ய ஜ்ஞாநஸ்ய ஸ்வாச்ரயாதந்யத்ர வ்ருத்திர் மணிப்ரபாவத் உபபத்யத இதி ப்ரதம ஸூத்ரே ஸ்தாபிதம்* என்றிறே இதுக்கு பாஷ்யம் இப்படி ஜ்ஞாநவ்யாப்தியாலே ஸாவத்தையும் புஜிக்குமென்னுமிடம் ப்ருஹ தாரண்யகத்திலே சொல்லப்பட்டது. *ப்ரஜ்ஞயா வாசம் ஸமாருஹ்ய வாசா ஸர்வாணி நாமாந்யாப்நோதி, ப்ரஜ்ஞயா க்ராணம் ஸமாருஹ்ய க்ராணேந ஸர்வாந் கந்தாநாப்நோதி, ப்ரஜ்ஞயா சக்ஷுஸ்ஸ மாருஹ்ய சக்ஷுஷா ஸர்வாணி ரூபாண்யாப்நோதி, ப்ரஜ்ஞயா ச்ரோத்ரம் ஸமா ருஹ்ய ச்ரோத்ரேண ஸர்வாஞ்சப்தாநாப்நோதி, ப்ரஜ்ஞயா ஜிஹ்வாம் ஸமாருஹ்ய ஜிஹ்வயா ஸர்வாந் ரஸாநாப்நோதி, ப்ரஜ்ஞயா ஹஸ்தௌ ஸமாருஹ்ய ஹஸ்தாப் யாம் ஸர்வாணி கர்மாண்யாப்நோதி, ப்ரஜ்ஞயா சரீரம் ஸமாருஹ்ய சரீரேண ஸுகது:கே ஆப்நோதி, ப்ரஜ்ஞயோபஸ்தம் ஸமாருஹ்ய உபஸ்தேநாநந்தம் ரதிம் ப்ரஜாம் சாப்நோதி, ப்ரஜ்ஞயா பாதௌ ஸமாருஹ்ய பாதாப்யாம் ஸர்வா கதீராப் நோதி, ப்ரஜ்ஞயா தியம் ஸமாருஹ்ய தியா விஜ்ஞாதவ்யம் காமமாப்நோதி* என் றிப்படி சொல்லுகையாலே. — (16)

17. ஏகசரீரமாத்ரத்துக்கிப்படி கொண்டாலும், ஒருவன் ஏககாலத்திலே அநேக தேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிறது ஸ்வரூபவ்யாப்தியாலே யாகவேண்டாவோ வென்கிற சங்கையிலே யருளிச் செய்கிறார் (ஒருவன்) என்று தொடங்கி

17. ஒருவன்ஏககாலத்திலேஅநேகதேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிறதும் ஜ்ஞாநவ்யாப்தியாலே.

ஒருவனுக்கே அநேக தேஹபரிக்ரஹம் கால பேதத்தாலே ஸம்பவிக்குமிறே, அத்தை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக (ஏக காலத்திலே) என்கிறது ஏககாலே அநேக தேஹபரிக்ரஹம் ஸௌபரி ப்ரப்ருதிகள் பக்கலிலே ஸம்ப்ரதிபந்நமிறே. (17)

18 அவ்யக்தமாகையாவது—கடபடாதிகளை க்ரஹிக்கிற சக்ஷுராதிகளால் தோற்றாதிருக்கை.

18 (அவ்யக்தமாகையாவது—கடபடாதிகளை க்ரஹிக்கிற சக்ஷுராதிகளால் தோற்றாதிருக்கை) *சசேதநாதி யோக்யாநி கடபடாதீநி வஸ்தூநி யை: ப்ரமாணைர் வ்யஜ்யந்தே, தைரயமாத்மா ந வ்யஜ்யத இத்யவ்யக்த,— என்றிறே பாஷ்யகாரரும் அருளிச் செய்தது அப்படியே இவரும் அருளிச் செய்கிறார் இங்ஙனன்றிக்கே, ஒரு ப்ரமாணத்தாலும் தோற்றாதிருக்கை என்னில், துச்சத்வம் வருமிறே ஆகையால, மாநஸஜ்ஞாந கம்யமித்தனையல்லது ஐந்த்ரியகஜ்ஞாந கம்யமன்றென்கை அவ்யக்த சப்தார்த்தம், *சென்று சென்று பரம்பரமாய* என்று தொடங்கி ஆத்மஸ்வரூபவை லக்ஷண்யத்தை அருளிச் செய்கிற ஆழ்வாரும், "ஞானம் கடந்ததே" என்று, ஐந்த்ரிய ஜ்ஞாநஅகோசரத்வத்தையிறே அருளிச் செய்தது. (18)

19. அசிந்த்யமாகையாவது—அசித்தோடு ஸஜாதீய மென்று நினைக்கவொண்ணாதிருக்கை.

(அசிந்த்யமாகையாவது-அசித்தோடு ஸஜாதீயமென்று நினைக்க வொண்ணா திருக்கை) *யத: சசேதயாதிவிஸஜாதீயஸ தத ஏவ ஸாவவஸ்துவிஸஜாதீயத்வேந

தத்தத்ஸவபாவயுகததயா சிநதயிதுமபி நார்ஹः* எனறிறே இதுக்கும் பாஷ்யகாரர் அருளிச செயதது. ஆகையாலே இவரும இப்படி அருளிச செயகிறுர். இஙஙனன்றிககே, அசிநதயதவமாவது—ஒருபடியாலும சிந்திககைககு யோகயமனறிககே இருககை யெனனில; ஆதம ஸவரூப விஷயமான ச்ரவண மநநாதிகளுககு வையர்த்தியம பரஸஙகிககுமிறே ஆகையால, அசித ஸஜாதீயபுததயநாஹத்வமே அசிந்த்ய சபதாாததமாகக் கடவது. ஆக, *அவயக்தோயமசிநதயோயம* எனறு கீதோப நிஷதாசாாயன அருளிச செயதபடியே, இவரும் ஆதமஸவரூப வைலக்ஷணய பரகடநாாததமாக இவவிடததிலே அருளிச செய்தாராயிறறு. (19)

20 நிரவயவமாகையாவது—அவயவஸமுதாய மன்றிக்கே யிருக்கை.

(நிரவயவமாகையாவது - அவயவஸமுதாயமனறிக்கே இருககை.) அதாவது- *விஜஞாநமய,* எனறும, *விஜ்ஞாநகந * எனறும சொலலுகிறபடியே ஜஞாநைகாகாரமாகையாலே அசிதவஸதுககளைப போலே அவயவஸஙகாதாத்மகமன்றிககே யிருககை. (20)

21. நிர்விகாரமாகையாவது—அசித்துப்போலே விகரிக் கையின்றிக்கே ஒருபடிப்பட்டிருக்கை.

(நிாவிகாரமாகையாவது - அசிததுபபோலே விகரிககையினறிககே ஒருபடிப் படடிருககை.) அதாவது *அமருதாக்ஷரமஹர * *ஆதமா சுததோக்ஷர *எனறு, அக்ஷர சபதவாசயமான வஸதுவாகையாலே, க்ஷணக்ஷரண ஸவபாவமாகையாலே க்ஷர சபதவாசயமான அசிததுபபோலே விகரிககையினறிககே ஸதைகரூபமாயிருககை. ஆகையிறே *அவிகாாயோயம* எனறு கீதோப நிஷதாசாாயன அருளிச செயதது.

22. ஏவமபரகாரமாகையாலே, சசேதயாதிவிஸஜாதீயமாயிருககும என கிருா மேல, (இபபடி) எனறு தொடஙகி.

22. இப்படியிருக்கையாலே சஸ்த்ரம், அக்னி, ஜலம் வாதம், ஆதபம் தொடக்கமானவற்ருல் சேதித்தல், தஹித்தல், நனைத்தல்,சோஷிப் பித்தல் செய்கைக்கு அயோக்யமாயிருக்கும்.

இபபடி - எனறு அவயககதவாதிகள நாலையும அநுபாஷிககிறதாதல், நிர்விகாரதவமாதரததையாதல. (சஸதரம, அகநி) இதயாதி. அதாவது - சஸதராகநயாதிகள சசேதநதஹநாதிகளைப பணணுமபோது தததததவஸதுககளிலே வயாபிததுச் செயய வேணடுகையாலும, ஆதமா ஸாவாசித்ததவ வயாபகனுகையாலே, அவறறிற்காட்டில அதயநத ஸூக்ஷமபூதனுகையாலும , வயாபயமாய ஸதூலமாயிருககிற இவை வயாபகமாய ஸூக்ஷமமான ஆதம வஸதுவை வயாபிதது விகரிபபிக்க மாடடாமையாலே, சஸதராகநி ஜல வாதாதபாதிகளாலே வரும சசேதந தஹந கலேதந சோஷணஙகளுககு அநாஹமாயிருககுமெனகை *நைநம சசிநதநதி சஸதராணி நைநம தஹதி பாவக,, ந சைநம கலேதயநதயாபோ ந சோஷயதி மாருத: அசசேதயோ யமதாஹயோயமகலேதயோசோஷய ஏவ ச, நிதயஸஸாவகதஸ ஸதாணுரசலோயம் ஸநாதந * எனறு அருளிச செயதானிறே. (22)

23 இபபடி, நிாவிகாரமான ஆத்மவஸதுவுககு பரிணுமித்வம கொளளுகிற ஆர்ஹதமதம அயுகதமெனனுமிடததை தாசிபபிககிருா மேல ,

23. ஆர்ஹதர் ஆத்மாவை தேஹபரிமாணன் என்ருர்கள்

(ஆாஹதா) இதயாதியால, ஆாஹதராகிருா - ஜைநா அவாகள *பாதேமே வேதநா* இதயாதிபரகாரேண ஆபாதசூடம தேஹததிலுணடான துககாதயநுப

ஷம, ஆத்மா தேஹ பரிமாணனலலாதபோது கூடாது ; ஆகையால், ஆதமா ஸவகர் மாநுகுணமாகப் பரிகரஹிககும கஜ பிபீலிகாதி சரீரஙகளுககு அநுகூலமாகப பரிண மிதது, தததததேஹ பரிமாணனுயிருககுமெனறிறே சொலலுவது. அததை அருளிச செயகிறா (தேஹபரிமாணனெனறுர்கள) எனறு (23)

24. அததை நிராகரிககிறுர் ,

24. அது ச்ருதிவிருத்தம்.

(அது சருதிவிருததம) எனறு, இவவிடததில இவாககு விவக்ஷிதையான சருதியேதென்னில; *அமருதாக்ஷரம ஹர:* எனறு, ஆதமாவினுடைய நிாவிகாரதவ பரதிபாதிகையான சருதியாகவேணும, *தேஹபரிமாணன எனகிற பக்ஷம், ஆதமா நிாவிகாரன என்கிற சருதியாலே பாதிதம* எனறு இவா தாமே ததவசேகரததிலே அருளிசசெயகையாலே. (*ஏஷோணுராதமா* *வாலாகரசதபாகஸய*) இதயாதி ச்ருதிகளும, தேஹபரிமாணபக்ஷததுககு பாதிகைகளாகையாலே அவறறையும இவ விடததிலே சொலலுவாருமுண்டு. (24)

25. ஏதத் விஷயமாக தூஷணுந்தரமும் அருளிச செயகிறுர் ,

25. அநேக தேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிற யோகிகள் ஸ்வரூபத்துக்கு சைதில்யமும் வரும்.

(அநேக தேஹஙகளைப பரிகரஹிக்கிற யோகிகள ஸவரூபத்துக்கு சைதிலயமும் வருமு) எனறு. அதாவது-தேஹபரிமாணம எனனும பக்ஷததில, ஸமஸித்தயோக ராய, ஸௌபரியைபபோலே ஏக காலததிலே அநேக தேஹஙகளை பரிகரஹிககுமவா களுககு தஙகளுடைய ஸவரூபததை அநேகமாக சசிநநமாககிககொணடு அவவவதே ஹஙகளைப் பரிகரஹிககவேணடி வருமெனகை பரகாயபரவேசமுகேந அநேகசரீரங களைப் பரிகரஹிககிறயோகிகள ஸவரூபததுககு, ஸதூலமான சரீரததை விடடு ஸூக்ஷமமான சரீரததைப பரிகரஹிககுமளவில, இதுககெலலாமது அவகாசமபோரா மையாலே சைதிலயம வருமெனனவுமாம. *ஏவஞசாதமாகாாதஸநயம* எனகிற ஸூதரததில சொலலுகிறபடியே, அலப மஹதபரிமாணஙகளான கஜ பிபீலிகாதி சரீரஙகளை ஸவகாமாநுகுணமாகப பரிகரஹிககுமவாகளுககு, கஜ சரீரததை விடடு பிபீலிகாசரீரததை பரிகரஹிககுமளவில கஜசரீரஸமபரிமாணமாயிருககுமநத ஸவரூ பத்துககு, பிபீலிகாசரீரம அவகாசம போராமையாலே சைதிலயம வருமெனறு இஙஙனே இவவாககியததுககு யோஜிததாலோவெனனில, (யோகிகள ஸவரூபத துக்கு) எனகையாலே, அது இவவிடததில இவாக்கு விவக்ஷிதமன்று. (25)

26. ஜ்ஞாநாச்ரயமாகையாவது - ஜ்ஞாநத்துக்கிருப்பிட மாயிருக்கை.

(ஜஞாநாசரயமாகையாவது - ஜஞாநததுககு இருபபிடமாயிருககை) ஜஞா நமாவது-ஸவஸததாமாதரததாலே ஸவாசரயததைபபறறி ஸவ பரவயவஹாரத துககு உடலாயிருபபதொரு ஆதம தாமம. இதுககு ஆதமா ஆசரயமாகையாவது தீபபரபைகளிரணடும தேஜோ த்ரவயமாயிருககச செயதே தீபம பரபைககு ஆசரய மாயிருககிறுபபோலே, தானும ஜஞாநஸவரூபனுயிருககச செயதே ஸவதர்மமான ஜஞாநததுககுத தனனையொழிய பருதகஸிதியுபலமபஙகள இலலாதபடி தான ஆதாரமாயிருககை. *அத யோ வேதேதம-ஜிகராணீதி* ஸ ஆதமா மநஸைவை தாநகாமாநபசயநரமதே* *நபசயோமருதயும பசயதி விஜஞாதாரமரே கேந விஜா நீயாத* *ஜாநாதயேவாயம புருஷ:* *ஏஷ ஹி தரஷடா ச்ரோதாகராதா ரஸயிதா மநதா போகதா காததா விஜஞாநாதமா புருஷ:* *ஏவமேவாஸய பரிதரஷடு:* இதயாதிசருதிகளாலே, ஆதமாவினுடைய ஜஞாதருதவம ஸிததம (26)

27 ஏவமபூதமான ஆதமாவினுடைய ஜஞாதருதவததை இசையாதே ஜஞாநமாதரமெனறு சொலலுகிற பௌததாதிகளுடைய மததததை நிராகரிககைக்காக தததத பக்ஷததை அநுவதிககிறா,

27. ஆத்மா ஜ்ஞாநத்துக்கிருப்பிடமன்றிக்கே ஜ்ஞாநமாத்ரமாகில்;

(ஆதமா, ஜஞாநத்துககு இருபபிடமனறிககே ஜ்ஞாந மாத்ரமாகில்) என்று,

28. *அஹமிதம ஜாநாமி* எனகிற ப்ரத்யக்ஷததாலே அததை நிராகரிக்கிறார். (நானறிவு) எனறு தொடஙகி,

28. நான் அறிவு என்று சொல்லவேணும், நான் அறியா நின்றேனென்னக்கூடாது

அதாவது-ஆதமாவுககு ஜஞாநாசரயதவ மனறிககே கேவலம் ஜஞாநமாயிருக்குமளவே உளளதாகில, *நானறிவு* எனறு தனனை ஜஞாநமாதரமாகச சொலலுகையொழிய, *நான இததை அறியா நினறேன* எனறு தனனை ஜஞாதாவாகச சொலலககூடாது எனகை. 'இவவாதததத்தை நானறியாநினறேன' எனகையாலே, விஷயகராஹியான தொரு ஜஞாநததுககுத் தான ஆசரயம எனனுமிடம தோறறு நினறதிறே; இபபடி ஆதமாவினுடைய ஜஞாதருத்வம பரதயக்ஷஸிததமாகையாலே அபாதிதமெனறு கருதது *இதமஹமபிவேதமீதயாதமவிததயோா விபேதே ஸபுரதியதிததைகயம பாஹயமபயேகமஸது* எனறு படடரும இபபடியிறே பௌததமத நிராகரணம பணணுகிறவிடததில அருளிசசெய்தது (28)

29 ஜஞாத்ருதவ காதருதவ போகதருதவஙகள மூன்றும சொலலவேணடியிருககு 'ஜஞாநாசரயமாய' என்று, ஜஞாதருதவமாதரததைச சொலலி, மறறையவை இங்குச சொலலாதொழிவானென' எனகிற சஙகையிலே அருளிச செயகிறார், (ஜஞாதாவெனறபோதே கர்ததா போகதா எனனுமிடம சொலலிறறுயிறறு) எனறு.

29. ஜ்ஞாதாவென்றபோதே, கர்த்தா போக்தா என்னுமிடம் சொல்லிற்றுய்த்து

இப்படி ப்ரதிஜஞாமாத்ரத்தால போராதெனறு அதுக்கு ஹேதுவை அருளிச் செயகிறா, (கர்தருதவபோகதருதவஙகளஜஞாநாவஸதாவிசேஷஙகளாகையாலே) என்று.

30. கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்கள் ஜ்ஞாநாவஸ்தா விசேஷங்களாகையாலே.

ஹேயோபாதேயதாஜஞாநமூலம ஜஞாதருதவமாத்மநஃ, தததத்ப்ரஹாணோபாதாந சிகீர்ஷாகாதருதாசரயா எனகிறபடியே, ஆதமாவினுடைய ஜஞாதருதவம ஹேயோபாதேயபரதிபததிககு ஹேதுவாயிருககும, அவ்வோஹேயஙகளை விடுகையிலும, உபாதேயஙகளைப பறறுகையிலும உண்டான சிகீர்ஷை காதருதவமடியாயிருக்கும, காததாவுககேயிறே சிகீர்ஷையுளளது, அநத சிகீர்ஷைதான ஜஞாநாவஸதாவிசேஷமிறே; அததோடு கர்தருதவததுக்கு உணடான ப்ரதயாஸததியைக கடாக்ஷிதது காதருதவததை ஜஞாநாவஸதா விசேஷமெனறு உபசரிதது அருளிசசெயகிறார். அலலது, காதருதவமாவது — கரியாசரயத்வமாகையாலே அததை, ஜஞாநாவஸதாவிசேஷமெனறு முககயமாகச சொலலபபோகாதிறே.

கரியையாவது— *ஜாநாதி, இசசதி, பரயததே, கரோதி* எனறு ஜ்ஞாந சிகீர்ஷா பரயதநாநநதர பாவியான பரவருததியாகையாலும, ததாசரயதவம காத்

ருதவமாகையாலும அததை ஜ்ஞாநாவஸதாவிசேஷமெனறது உபசார பரயோக மெனறே கொளளவேணும

இனி போகதருதவமாவது—போகாசரயதவம போகமாவது—ஸுகதுககரூபமானவநுபவஜஞாநம அது ஜ்ஞாநாவஸதா விசேஷமிறே ததாசரயதவததை ஜ்ஞாநாவஸதா விசேஷமெனறு சொலலுகையாலே இதுவும ஔபசாரிகம

இபபடி ஜ்ஞாதருதவததுககும இவறறுககும உணடான பரதயாஸததயதி சயததாலே ததைககயகதநம பணணலாமபடி இருககையாலே ஜ்ஞாதருதவம சொனனபோதே காதருதவ போகதருதவஙகள சொலலிறறாயததெனனத தடடிலலையிறே (30)

31 இபபடி ஆதமாவுககு ஸவாபாவிகமாயிருநதுளள காதருதவததை இலலையெனறு, பரகருதிககே காதருதவததைக கொளளுகிற ஸாஙகயரை நிராகரிககிறார (சிலா) எனறு தொடஙகி

31 சிலா, குணஙகளுககே காதருதவமுளளது, ஆதமாவுககிலலை யெனறாாகள

சிலரெனறு அவாகள பககல தமககுணடானஅநாதரம தோறற அருளிச செயகிறா

(குணஙகளுககே காதருதவமுளளது ஆதமாவுககு இலலையெனறாாகள) குணஙகளெனறும பரகருதியெனறும பேதமிலலையிறே இவாகளுககு ஆகையாலே பரகருதிககே எனகிற ஸதாநததிலே (குணஙகளுககே) எனகிறா

மூலபரகருதிாநாம ஸுகதுககமோஹாதமகாநி லாகவபரகாசசலநோபஷடமபநகௌரவாவரணகாயாணி அதயநதாதீநதரியாணி காாயைக நிரூபண விவேகாநி அநயூநாநதிரேகாணி ஸமதாமுபேதாநி ஸதவரஜஸதமாமஸி தரவயாணி எனறிறே அவாகளுடைய ஸிததாநதம ஆகையால பரகருதிககே காதருதவமுளளது ஆதமாவுககிலலை யெனறபடி அதாவது—கடவலலியிலே, *ந ஜாயதே மரியதே* இதயாதியாலே ஆதமாவுககு ஜநம மரணாதிகளான பரகருதி தாமஙகளை யெலலாம பரதிஷேதிதது *ஹநதா சேந மநயதே ஹநதும ஹதசசேந மநயதே ஹதம உபௌ தௌ ந விஜாநீதோ நாயம ஹநதி ந ஹநயதே* எனறு ஹநநாதிகரியைகளில காதருதவததையும நிஷேதிககையாலும ஸ்ரீகீதையிலே ஸாவேசவரன தானே *நாநயம குணேபய காததாரம யதா தரஷடாநு பசயதி* *காாயகாரண காதருதவே ஹேது பரகருதி ருசயதே புருஷஸ ஸுகது காநாம போகதருதவே ஹேதுருசயதே* எனறு சொலலுகையாலும இபபடி அதயாதம சாஸதரஙகளிலே ஆதமாவுககு அகாதருதவததையும குணஙகளுககே காதருதவததையும சொலலுகையாலே காதருதவமுளளது பரகருதிககே ஆதமாவுககு காதருதவமிலலை போகதருதவமாதரமே உளளதெனறாயதது அவாகள சொலலுவது (31)

23 அததை நிராகரிககிறா (அபபோது) எனறு தொடஙகி

32 அபபோது இவனுககு சாஸதரவசயதையும போகதருதவமும குலையும

அதாவது பரகருதிககே காதருதவமாய ஆதமாவுககு காதருதவமிலலையானபோது இவனுககு விதிநிஷேதரூபமான சாஸதரததுககுத தான அதிகாரியாயக கொணடு அதின வசததிலே நடககவேணடுகையும விஹித நிஷிததகரண பரயுகத ஸுகதுககரூப பலபோகதருதவமும சேராதெனகை

சேதனன காததாவாகாதபோது சாஸதரததுககு வையாததயம பரஸஙகிக கும *சாஸதரபலம பரயோகதரி* *காததா சாஸதரராததவதவாத எனனக கடவதிறே

இனித தான *ஸவாககாமோ யஜேத* *முமுக்ஷுாபரஹமோபாஸீத*எனறு, ஸவாக மோக்ஷாதிபல போகதாவையிறே காததாவாக சாஸதரம நியோகிககிற தும ஆகையாலே பலபோகதாவே காததாவாகவும வேணுமிறே அசேதநததுககு காதருதவமாகில சேதநனைக குறிதது விதிககவும கூடாது *சாஸநாசசாஸதரம* எனனக கடவதிறே சாஸநமாவது பரவாததநம சாஸதரததுககு பரவாததகதவம போதஜநநதவாரததாலே அசேதநமான பரதாநததுககு போதததை விளைககப போகாதிறே ஆகையால சாஸதரம அாததவததாம போது போகதாவான சேத நனுககே காதருதவமாகவேணும இதெலலாவறறையும திருவுளளம பறறியிறே அபபோது இவனுககு சாஸதரவசயதையும போகதருதவமும குலையும எனறு அருளிசசெயதது (32)

ஆனால காதருதவமெலலாம இவனுககு ஸவரூபபரயுகதமாமோ? எனகிற சஙகையிலே அருளிசசெயகிறார

33 ஸாமஸாரிக பரவருததிகளில காதருதவம ஸவரூப பரயுகதமனறு

(ஸாமஸாரிக பரவருததிகளில காதருதவம ஸவரூப பரயுகதமனறு) எனறு ஸாமஸாரிகபரவருததிகளாவன ஸதரீ அநநபாநாதி போகஙகளையுததேசிததுப பணணும ஸவ வயாபாரஙகள அவறறில காதருதவம ஔபாதிகமாகையாலே ஸவரூபபரயுகதமனறெனகை (33)

ஆனால அதுதான இவனுககு வநதபடி யென? எனகிற சஙகையிலே அருளிச செயகிறார

34 குணஸமஸாகக கருதம

(குணஸமஸாக கருதம) எனறு குணஙகளாகிறன—ஸதவ ரஜஸ தமஸ ஸுககள அவறறினுடைய ஸமஸாகததாலே உணடானதெனறபடி *பரகருதே கரியமாணானி குணை காமாணி ஸாவச அஹஙகார விமூடாதமா காதாஹமிதி மநயதே* எனனககடவதிறே இதெலலாம *காதாசாஸதரராததவதவாத* எனகிற ஸூதரததிலே பூாவ பக்ஷஸிததாநதரூபேண பாஷயகாரா தாமே விஸதரேண அருளிச செயதாா (34)

இபபடி ஸாஙகயபக்ஷததை நிராகரிதது ஆதமாவுககே காதருதவததை ஸாதிததாா கீழ (இநத காதருதவமதான ஸவாயததமோ)பராயததமோ எனகிற சஙகையிலே அருளிசசெயகிறார

35 காதருதவநதான ஈசவராதீநம

(காதருதவமதான ஈசவராதீநம) எனறு அதாவது இவவாதமாவினுடைய காதருதவநதான ஸவாதீனமனறிககே ஈசவராதீனமாயிருககுமெனறபடி

*பராதது தசசருதே * எனறு வேதாநத ஸூதரததாலே ஆதமாவினுடைய காதருதவம பராயததமெனறு ஸிததமாகச சொலலபபடடதிறே சாஸதரராததவத தவததுககாக காதருதவம ஆதம தாமமெனறு கொளளவேணும அநத காதாவுககு தாமமான ஜஞாந இசசா பரயதநஙகள பகவத அதீநஙகளா யிருககையாலும அநத ஜஞாநாதிகள பகவத அநுமதியொழிய கரியாஹேதுவாக மாடடாமையா லும இவனுடைய காதருதவம ஈசவராதீநம எனகிறது இவனுடைய புததி மூலமான

பரயதநததை அபேக்ஷிதது ஈசவரன அநுமதிதாநம பணணுகையாலே அநத கரியா நிபநதநமான புணயபாபஙகளும சேதநனுககே ஆகிறது எனறு விவரணததிலே ஆசசானபிளளையும *இபபடி காதருதவம பரமாதமாயததமானாலும விதி நிஷேத வாகயஙகளுககும வையாதயம வாராது* *கருதபரயதநாபேக்ஷஸது விஹிதபரதி ஷிததாவையாதயாதிபய* எனறு பரிஹரிககபபடுகையாலே அதாவது விஹிதப ரதிஷிததஙகளுககு வையாதயாதிகள வாராமைககாக இசசேதநன பணணின பரதம பரயதநததை அபேக்ஷிததுககொணடு ஈசவரன பரவாததிபபிககுமெனறபடி எஙஙனேயெனனில எலலா சேதநருககும ஜஞாதருதவம ஸபாவமாகையாலே ஸாமாநயேந பரவருததி நிவருததி யோகயதவமுணடாயே யிருககும இபபடியான ஸவரூபததை நிரவஹிககைககாக ஈசவரன அநதராதமாவாயககொணடு நிலலா நிறகும அவனாலே உணடாககபபடட ஸவரூபசகதியை உடையனான சேதநன அவவோ பதாரததஙகளிலே உதபநந ஜஞாந சிகீர்ஷா பரயதநனாயககொணடு வாத தியா நிறகும அவவிடததில மதயஸதனாகையாலே உதாஸநரைப போலே யிருககிற பரமாதமாவானவன அநத சேதநனுடைய பூரவ வாஸநாநுரூபமான விதி நிஷேத பரவருததியிலே அநுமதியையும அநாதரததையுங உடையவனாயக கொணடு விஹிதஙகளிலே அநுகரஹததையும நிஷிததஙகளிலே நிகரஹததையும பணணாநிறபானாய, அநுகரஹாதமகமான புணயததுககு பலமான ஸுகததையும நிகரஹாதமகமான பாபததுககு பலமான துககததையும அவவோ சேதநாககுக கொடா நிறகும இது தனனை அபியுகதரும சொனனார *ஆதாவீஸவரதததயைவ புருஷஸஸவாதநதரியசகதயா ஸவயம தததஜஞாநசிகீர்ஷாபரயதநாநயுதபாத யந வாததே ததரோபேக்ஷய ததோநுமதய விததத தநநிகரஹாநுகரஹௌ தததகாமபலம பரயசசதி ததஸ ஸாவஸய புமஸோ ஹரி* எனறு அடியிலே ஸாவநியநதாவாய ஸாவாநதராதமாவான ஸாவேசவரன தனககுணடாககிச கொடுதத ஜஞாதருதவரூபமான ஸவாதநதரியசகதியாலே இப புருஷன தானே அவவோ விஷயஙகளிலே ஜஞாந சிகீர்ஷாபரயதநஙகளை யுணடாககிககொணடு வாததியாநிறகும அவவிடததிலே அசாஸதாயஙகளிலே உபேக்ஷிததும சாஸதரீ யஙகளிலே அநுமதி பணணியும அவவோ விஷயஙகளிலே நிகரஹாநுகரஹஙகளைப பணணாநினறுகொணடு, அவவோ காமபலததையும ஸாவேசவரன கொடா நிறகு மெனறாாகள இபபடி ஸாவபரவருததிகளிலும சேதநனுடைய பரதமபரயதநததை அபேக்ஷிததுக கொணடு பரமாதமா பரவாததிபபியா நிறகுமெனறதாயதது* எனறு தீபபரகாசததிலே ஜீயரும அருளிசசெயத அரததஙகள இவவிடததிலே அநுஸநதே யஙகள

ஆனால *ஏஷ ஹயேவஸாது காம காரயதி தம யமேபயோ லோகேபய உநநிநீஷதி ஏஷ ஏவாஸாது காம காரயதி தம யமதோ நிநீஷதி* எனறு உநநிநீஷையாலும, அதோநிநீஷையாலும ஸாவேசவரன தானே ஸாதவஸாது காமஙகளைப பணணுவியாநிறகு மெனகிற இது சேருமபடி என ? எனனில இது ஸாவஸாதாரணமனறு யாவனொருவன பகவத விஷயததில அதிமாதரமான ஆநு கூலயததிலே வயவஸிதனாயககொணடு பரவாததியா நிறகும அவனை அநுகரஹியா நினறுகொணடு பகவான தானே ஸவபராபதயுபாயஙகளாய அதிகலயாணங களான காமஙகளிலே ருசியை ஜநிபபிககும யாவனொருவன அதிமாதர பராதி கூலயததிலே வயவஸிதனாயக கொணடு பரவாததியா நிறகும அவனை ஸவபராபதி விரோதிகளாய அதோகதிஸாதநஙகளான காமஙகளிலே ஸஙகிபபிககும எனறு இநத சருதிவாகயஙகளுககு அரததமாகையாலே இது தனனை ஸாவேசவரன தானே அருளிசசெயதானிறே *அஹம ஸாவஸய பரபவோ மததஸஸாவம பரவாததே' இதி மதவா பஜநதே மாம புதாபாவஸமநவிதா * எனறு தொடஙகி

தேஷாம ஸததயுகதாநாம பஜதாம பரீதிபூாவகம ததாமி புததியோகம தம யேந மாமுபயாநதி தே தேஷாமேவாநுகமபாாததம அஹமஜஞாநஜம தம நாசயாம யாதமபாவஸததோ ஜஞாநதீபேந பாஸவதா எனறும *அஸதயமபரதிஷடம தே ஜகதாஹுரநீசவரம* எனறு தொடஙகி *மாமாதமபரதேஹேஷு பரதவிஷந தோபயஸூயகா * எனனுமதளவாக அவாகளுடைய பராதிகூலயாதிசயததைச சொலலி *தாநஹமதவிஷத கரூராந ஸமஸாரேஷு நராதமாந க்ஷிபாமயஜஸரம சுபாநாஸுரீஷவேவ யோநிஷு* எனறும அருளிச செயகையாலே

ஆகையால அநுமநதருதவமே ஸாவஸாதாரணம பரயோஜகதவம விசேஷ விஷயமெனறு கொள்ளவேணும *கருதப்ரயதநாபேக்ஷஸது* எனகிற, ஸூதரத திலே இதெல்லாம பாஷயகாரா தாமே அருளிசசெயதாா

இவை எலலாவறறையும திருவுளளமபறறியிறே (காதருதவம தான ஈசவராதீ நம) எனறு அருளிசசெயதது

ஆக கீழச செயததாயிறறது—*ஜஞாநாசரயமாகையாவது—ஜஞாநததுககு இருபபிடமாயிருககை* எனறு பரதமததிலே ஆதமாவினுடைய ஜஞாதருதவததைச சொலலி ஜஞாந மாதரமெனபாரை நிராகரிததுககொணடு ஜஞாதருதவ கதநாநந தரம காதருதவ போகதருதவஙகள சொலலவேணடுகையாலே அவை இரணடும ஜஞாதருதவ பலததாலே தனனடையே வருமெனனுமிடததை தாசிபபிதது, குணங களுககே காதருதவமுளளது ஆதமாவுககு இலலை எனபாரை நிராகரிததுக கொணடு ஆதமாவினுடைய காதருதவததை ஸதாபிதது அநத காதருதவததில ஸவரூபபர யுகதமலலாத அமசததையும அதுதானிவனுககு வருகைககடியையும சொலலி இபபடி ஆதமாவுககுணடான காதருதவமதான ஸாவாவஸதையிலும ஈசவராதீந மாயிருககுமெனறு நிகமிததாராயிறறு

இதெலலாம ஆதமாவினுடைய ஜஞாநாசரயதவகதநமடியாக வநத திறே (35)

இபபடி ஆதமா ஜஞாநாசரயமாயிருககுமாகில *யோ விஜஞாநே திஷடந* *விஜஞாநமய *விஜஞாநம யஜஞம தநுதே* எனறும,*ஜஞாந ஸவரூபமதயநத நிாமலம பரமாாததத * *ஜஞாநஸவரூபமகிலம ஜகதேததபுததய * விஜஞாநம பரமாாததோ ஹி தவைதி நோததயதாசிந * எனறும சாஸதரஙகளிலே இவனை ஜஞாநமெனறு சொலலுவானேன? எனகிற ஜிஜஞாஸு பரசநததை அநுவதிக கிறாா

36 ஜஞாநாசரயமாகில சாஸதரஙகளிலே இவனை ஜஞாந மெனறு சொலலுவானேன? எனனில

(ஜஞாநாசரயமாகில சாஸதரஙகளிலே இவனை ஜஞாநமெனறு சொலலு வானெனன? எனனில) எனறு (36)

இபபடி சாஸதரஙகள சொலலுகைககு மூலம இனனதெனகிறாா

37 ஜஞாநததை யொழியவும தனனையறிகையாலும ஜஞாநம ஸாரபூததகுணமாய நிரூபக தாமமாயிருககையாலும சொலலிறறு

(ஜஞாநததை யொழியவும தனனையறிகையாலும) எனறு தொடஙகி அதா வது—ஜஞாநம ஸவாசரயததுககு ஸவயமபரகாசகமாயிருககுமோபாதி ஜஞாந நிர பேக்ஷமாகத தனககுத தானே பரகாசிககையாலும ஜஞாநம இவனுககு ஸாரபூத

குணமாகையாலே ஸவரூபாநுபநதிதவேந ஸவரூபநிரூபக தாமமாகையாலும சொலலிறறெனகை

இதுதான—*ததகுணஸாரதவாதது ததவயபதேச பராஜஞவத யாவதாதம பாவிதவாசச ந தோஷஸ ததநாசநாத* எனகிற ஸூதரதவயததாலும சொலலப படடது *ஜஞாநமாதர வயபதேசஸது ஜஞாநஸய பரதாநகுணதவாத ஸவரூபா நுபநதிதவேந ஸவரூப நிரூபககுணதவாத ஆதமஸவரூபஸய ஜஞாநவத ஸவபரகா சதவாதவோபபதயதே* எனறிறே தீபததிலே பாஷயகாரரும அருளிசசெய தது (37)

38 நியாமயமாகையாவது ஈசவரபுததயதீநமாக எலலா வயா பாரஙகளும உணடாமபடி யிருககை

(நியாமயமாகையாவது—ஈசவரபுததயதீநமாக எலலா வயாபாரஙகளும உணடாமபடி யிருககை) அதாவது—ஆதமநி திஷடடநநாதமநோநத ரோயமாதமா ந வேத யஸயாதமா சரீரமய ஆதமாநமநதரோ யமயதி ஸத ஆதமாநதாயாமயம ருத * எனறு இதயாதிகளில சொலலுகிறபடியே அநதராதமதயா நினறுநியமிககை ஈசவரனுககு ஸாரவகாலீநமாகையாலே இவவாதமவஸது அவனுககு நியாமயமா கையாவது சரீரததினுடைய ஸகலபரவருததிகளும சரீரியினுடைய புததயதீநமாக உணடாமாபபோலே சரீரபூதமான இவவாதம வஸதுவினுடைய ஸகல வயாபாரங களும சரீரியான பரமாதமாவினுடைய புததயதீநமாகவே உணடாமபடி இருககை யெனறபடி

இபபடி தசசரீரதயா தததீந ஸகலபரவருததிகனுனுலும அசேதநமான சரீரமபோலே தாஞக ஒரு பரவருததி பணணமாடடாதபடி இருககையனறிககேத ஜஞாதருதவ காதருவ போகதருதவஙகளை ஸவாபாவிக தாமஙகளாக உடையனுனெ யாலே ஜஞாந சிகீரஷா பரயதந பூரவக பரவருததிக்ஷமனுயிருககையாலும ஸகல பரவருததிகளும இவனுடைய பரதம பரயதநநதை அபேக்ஷிததுககொணடுாசவரன அநுமதிதாநம பணணுகையாலும விதி நிஷேதசாஸதர வையாததயமுமிலலை (38)

இவனுடைய பரவருததிமூலமாக ஈசவரனபணணும நிகரஹாநுகரஹஙகளுக கும தததநுகுணமான பல பரதாநததுககும விரோதமிலலை எனனுமிடம கீழே சொல லப படடது

39 தாரயமாகையாவது அவனுடைய ஸவரூப ஸஙகலபஙகளை ஒழிநதபோது தனஸததை இலலையாமபடி யிருககை

தாரயமாகையாவது—அவனுடைய ஸவரூப ஸஙகலபஙகளை ஒழிநத போது தன ஸததை இலலையாமபடி இருககை அதாவது—*ஏஷ ஸேதுா விதரண *ஏதத ஸாவம பரஜஞாநே பரதிஷடிதம *ஏவமேவ சாஸமிநநாதமநி ஸாவாணி பூதாநி ஸாவ ஏவாதமாநஸஸமாபிதா * ஏதஸய வா அக்ஷரஸய பரசாஸநே காாகி ஸூாயா சநதரமஸெள விதருதெளதிஷடத * எனறு இதயாதிகளிற சொலலுகிறபடியே ஈசவரன ஸகல சேதநாசேதநஙகளையும பறறி நியமேந தாரகனுகையாலே இவவாதம வஸது தாரயமாகையாவது தனககு நியமேந தாரகமாயக கொணடு தன ஸததா ஹேதுவாயிருககிற அவனுடைய திவயாதம ஸவரூபததையும இநத ஸவரூபாசரி ததவததுககும ஸததாநுவருததிரூபையான ஸதிதிககும ஹேதுவாயிருநதுளள அவ னுடைய நிதயேசசாகாாய ஸஙகலபததையும ஒழிநதபோது தன ஸததாஹாநி பிறககுமபடியிருககை எனறபடி

இபபடி நாராயவஸதுககளை ஸவரூப ஸஙகலபஙகளிரணடாலும தரிககு மெனனுமிடம அபியுகதராலே விஸதரேண பரதிபாதிககபபடடது எஙஙனே எனனில ஈசவரன தன ஸவரூப நிரூபகதாமஙகளுககும நிரூபிதஸவ ரூபவிசேஷ ணஙகளான குணஙகளுககும போலே ஸவவயதிரிகத ஸமஸத தரவயஙகளுககும அவயவஹிதமாக ஸவரூபேண ஆதாரமாயிருககும அவவோ தரவயஙகளை ஆசரயித திருககும குணாதிகளுககு அவவோ தரவயதவாரா ஆதாரமாயிருககும ஜீவாகளாலே தரிககபபடுகிற சரீரஙகளுககு ஜீவதவாரா ஆதாரமாயிருககுமெனறு சிலா சொலலு வாகள ஜீவனை தவாரமாகக கொணடு ஸவரூபததாலும ஆதாரமாமெனறு சில ஆசாரயாகள சொலலுவாகள இபபடி ஸாவமும ஆசரயததைப பறற அபருதக ஸிதத விசேஷணமாகையாலே இவறறின ஸததாதிகள ஆசரயஸததாதீநஙகள ஸாவ வஸதுககளினுடையவும ஸததை ஸஙகலபாதீநையாகையாவது—அநிதயஙகள அநிதயேசசையாலே உதபநநஙகளாயும நிதயஙகள நிதயேசசாஸிததஙகளாயுமிருக கை இவவாதததத* இசசாத ஏவ தவ விசவபதாாததஸததா* எனகிற சலோகத தாலே அபியுகதா விவேகிததாா "

இததாலே ஸாவததினுடையவும ஸததாநுவருததிரூபையான ஸதிதியும ஈசவரேசசாதீநையான படியாலே ஸாவமும ஈசவர ஸஙகலபாசரிதமெனறு சொலலு கிறது குரு தரவயஙகள ஸஙகலபததாலே தருதஙகளெனறு சாஸதரஙகள சொல லுமது தயௌஸஸசநதராாககா நக்ஷதராகம திசோ பூா மஹோததி வாஸு தேவஸய வீாயேண விதருதாநி மஹாதமந எனகிறபடியே ஓரோ தேச விசேஷங களிலே விழாதபடி நிறுததுகையைப பறற இபபடி இசசாதீந ஸததாஸதிதி பரவ ருததிகளான வஸதுககளுககு பரமாதமஸவரூபமெனசெயகிறது ? எனனில பரமாத மாவினுடைய இசசை இவவஸதுககளை பரமாதமாவின ஸவரூபாசரிதஙகளாக வகுதது வைககும இபபடி ஸாவவஸதுவும ஈசவரஸவரூபாதீநமுமாய ஈசவரே சசாதீநமுமாயிருககும லோகததிலும சரீரம சரீரியினுடைய ஸவரூபாசரயமுமாய ஸஙகலபாசரயமுமாயிருககக காணுநினறோம இவனிருநதகாலமிருநது இவன விடடபோதொழிகையாலே ஸவரூபாசரிதம இவவாததம ஸஙகலபமிலலாத ஸுஷுபதயாதயவஸதைகளிலே தெளிவது ஜாகராதி தசைகளில ஸஙகலபத தாலே விழாதபடி தாஙகுமபோது ஸஙகலபாசரிதம எனனககடவது 'எனறு இபபடி ரஹஸயதரயஸாரததிலே பரதிபாதிககையாலே (39)

40 சேஷமாகையாவது சநதந குஸும தாமபூலாதிகளைப போலே அவனுககு இஷட விநியோகாாஹமாயிருககை

(சேஷமாகையாவது சநதந குஸும தாமபூலாதிகளைப போலே அவனுககு இஷட விநியோகாாஹமாயிருககை) அதாவது—சநதநகுஸுமாதி பதாாததங கள தனககெனன இருபபதோராகாரமினறிககே பூசுமவனுககும சூடுமவனுககும உறுபபாய விநியோகம கொளளுமவனுககுததானும விநியோகமகொணடு தானு கநத விஷயஙகளுககும கொடுககலாமபடி இஷடவிநியோகாாஹமாயிருககுமாப போலே சேதநவஸதுவாயிருகக ஸவபரயோஜந கநதமினறிககே தனனுடைய ஸவரூபஸவபாவ வைலக்ஷணய மெலலாவறறாலும சேஷிககு அதிசயகரமாய விநியோக தசையில அவனுககுத தானும விநியோகம கொணடு *அடியாாககெனனை யாடபடுதத விமலன* எனகிறபடியே தானுகநதவாகளுககும உறுபபாககலாமபடி வேணடின விநியோகததுககு யோகயமாயிருககை எனறபடி சித தரவயததுககு அசித தரவயஙகளை தருஷடாநதமாகச சொலலிறறு பாரதநதரியாதிசயம சொலலு கைககாகவிறே ஆதமஸவரூப யாதாதமயம இதுவாகையாலேயிறே பராபயநிஷ காஷம பணணுகிறதசையிலே *தனககேயாக வெனைககொளளுமீதே* எனறு ஆழ வாா அருளிசசெயதது

பரகதாதிசயாதாநேசசயா உபாதேயதவமேவ யஸய ஸவரூபம ஸ சேஷஃ பரசசேஷீ எனறு சேஷசேஷிதவ லக்ஷணம பாஷயகாரராலே அருளிச செயயப படடது இநத லக்ஷண வாகயார்தததைத அநுஸரிததுககொணடு *இசசயா யது பாதேயம யஸயாதிசயாஸிததயே உபயாநுபயைககஜுஷாதெள சேஷசேஷிணெள* எனறு சேஷசேஷிதவலக்ஷணததை அபியுகதரானவாகளும சொலலிவைததாாகள

யதேஷட விநியோகாாஹம சேஷசபதேந கததயதே ஈசவரேண ஜகத ஸாவம யதேஷடம விநியுஜயதே* எனறு சொலலுகையாலே சேஷதவமாவது இஷடவிநியோகாாஹதவம எனனுமிடம சாஸதரஸிததம

இபபடி ஈசவர விஷயததில ஆதமாவுககுணடான சேஷதவமதான *யஸ யாஸயாமி ந தமநதரேமி* *பரவாநஸமி காகுதஸதத தவயி வாஷசதம ஸதிதே* *தாஸபூதாஸ ஸவதஸ ஸாவே ஹயாதமாந பரமாதமந நாநயதா லக்ஷணம தேஷாம பநதே மோக்ஷே ததைவ ச * *ஸவோஜஜீவநேசசா யதி தே ஸவஸததா யாம ஸபருஹா யதி ஆதமதாஸயம ஹரேஸ ஸவாமயம ஸவபாவஞச ஸதா ஸமர* எனறு சருதி ஸமருதயாதிகளிலே சொலலபபடடா நினறதிறே (40)

ஒருவனுகது கருஹக்ஷேதராதிகளும சேஷமாய ஸவசரீரமும சேஷமாயிருக கச செயதே கருஹக்ஷேதராதிகள பருதக ஸிததயாதிகளுககு ஆாஹமாய சரீரம அவறறுககு அநாாஹமாயிருககக காணகையாலே இவவாதமவஸது ஈசவரனுககு சேஷமாமிடததிலிருககுமபடி எஙஙனே? எனகிற சஙகையிலே அருளிசசெயகிறூா (இதுதான) எனறு தொடஙகி

41 இதுதான கருஹ க்ஷேதர புதர களதராதிகளைப போலே, பருதக ஸிததயாதிகளுககு யோகயமாமபடியிருககை யனறிககே சரீரமபோலே அவறறுககு அயோகயமாயிருககை

இதுதானெனறது இபபடி ஈசவரசேஷமாகச சொலலபபடட ஆதமவஸது தான எனறபடி (கருஹ க்ஷேதர புதர களதராதிகளைபபோலே) எனகிற விடத தில ஆதிசபதததாலே தநதாநய ஆராம தாஸதாஸ வாகஙகளைச சொலலு கிறது (பருதகஸிததயாதிகளுககு யோகயமாமபடி இருககையனறிககே) எனகிற விடததில பருதகஸிததியாவது ஸஹோபலமப நியமமினறிககே, சேஷியானவனை ஒழியவும தான ஸிததிககை ஆதிசபதததாலே அநேக ஸாதாரணதவததைச சொலலுகிறது கருஹக்ஷேதர தாஸதாஸீ பரபருதிகள பிதரு புதர ஜயேஷட கநிஷடாதிகளுககு ஸாதாரண சேஷமாயிருககும புதரனும மாதா பிதரு பிதருவ யாதிகளுககு ஸாதாரண சேஷமாயிருககும களதரமும *ஸோம பரதமோ விவிதே கநதாவோ விவித உததர தருதீயோகநிஷடேபதிஸதுரீயஸதே மநுஷயஜா * எனறு பாணிகரஹணநநதரம ஸோமாதிகளுககு சேஷமாகச சொலலுகையாலே, அநேக ஸாதாரணமாயிருககும இபபடியனறிககே (சரீரம போலே அவறறுககு அயோக யமாயிருககை)யாவது அபருதகஸிததமாய அநநயஸாதாரணமான சரீரமபோலே, பருதகஸிததயாதிகளானவறறுககுத தான அநாாஹமாயிருககை (பருதகஸதித யாதிகளுககு) எனறு பாடமாகில ஆதிசபதததாலே பருதகுபலபதியை சொலலு கிறது அபபோதைககு இதுதான கருஹ க்ஷேதர புதர மிதர களதராதிகளைப போலே பிரிநது நிறகைககும பிரிநது தோறறுகைககும ஆாஹமாமபடியிருககை யனறிககே சரீரமபோலே தத்துபயாநாாஹமாயிருககுமெனறு பொருளாகக கடவது *அயமேவாதமசரீரபாவ பருதகஸிததயநாாஹாதாரா தேயபாவ நியநதருநியாமய பாவ சேஷசேஷிபாவசச* எனறும *யஸய சேதநஸய யததரவயம ஸாவாதமநா

ஸவாாததே நியநதும தாரயிதும ச சகயம தசசேஷதைகஸவரூபம ச தததஸய சரீரம* எனறும வேதாாதத ஸஙகரஹததிலும ஸ்ரீ பாஷயததிலும ஆதம சரீரபாவ லக்ஷணமாக பாஷயகாரா அருளிசசெயத நியநதரு நியாமயபாவம ஆதார ஆதேய பாவம சேஷசேஷிபாவமாகிற மூனறும இவவிடததிலே சொலலபபடுகையாலே (*யஸயாதமா சரீரம யஸயாக்ஷரம சரீரம) எனறு, இதயாதி சருதிஸிததமான ஆதமாவினுடைய பரமாதம சரீரதவம ஆததாத உகதமாயிறறு ஆக கீழே ஆதமஸவரூபததினுடைய சோதநம பணணபபடடது (41)

இனி ஏவமபூதமான ஆதமஸவரூபம அநாதயசித ஸமபநத ததவியோக தததநநவயஙகளாலே பதத முகத நிதயரூபேண தரிபரகாரமாயிருககுமபடியை அருளிசசெயகிறூா (ஆதமஸவரூபமதான பதத முகத நிதயரூபேண மூனறு படிய படடிருககும) எனறு (42)

42 ஆதமஸவரூபமதான பதத முகத நிதயரூபேண மூனறு படிப படடிருககும

இதில பததரெனகிறது ஆரை ? எனனுமாகாஙகைக்ஷயிலே அருளிசசெயகிறூா

43 பததரெனகிறது ஸமஸாரிகளே

(பததரெனகிறது ஸமஸாரிகளே) எனறு அவாகளாகிறூா தில தைலவத தாரு வஹநிவத தூாவிவேசகுணதரயாதமகாநாதி பகவந மாயா திரோஹித ஸவஸரூபராய அநாதயவிதயா ஸஞசிதாநநத புணயபாபரூப காமவேஷடிதராய தததககாமாநு குண விவித விசிதர தேவாதிரூப தேஹவிசேஷ பரவிஷடராய, அவவோ தேஹஙகளிலே அஹமபுததியையும, தேஹாநுபநதிகளிலே மமதா புததி யையும பணணி தூாவாஸநாருசி விவசராய ஸவஸவ காமாநுகுண ஸுகதுகக பரமபரைகளை அநுபவிககுமவாகள (43)

இனி முகதரெனகிறது ஆரையெனனுமாகாஙகைக்ஷயிலே அருளிசசெயகிறூா (முகதரெனகிறது ஸமஸார ஸமபநதமறறவாகளே) எனறு

44 முகதரெனகிறது ஸமஸாரஸமபநதமறறவாகளே

அவாகளாகிறூா அநாதிகாம பரவாஹ பரயுகதமான ஸமஸார ஸமபநதம நடவாநிறகச செயதே மோக்ஷருசிககு பரதிபநதகமான காம விசேஷம அநுபவத தாலே யாதல ஸாமாநயேந அநுஷடிககும பராயசசிதத காமஙகளாலே யாதல அநபிஸமஹித பலமாய அதயுதகடமான பராமாதிக புணயஙகளாலே யாதல க்ஷயிதது அதடியாக ஜாயமாநதசையில பகவதகடாக்ஷததாலுணடான ஸத வோதரேகததாலே மோக்ஷருசி பிறநது ஸதகுருஸமாசரயண ஸமபராபத வேதாநத வேதய பரபரஹமஜஞாநராய ததபராபதிரூபமோக்ஷ ஸிததயாததமாக ஸவவாண ஸவாசரமோசிதமான காமஙகளை பல ஸஙக காதருதவ தயாக பூாவகமாக அநுஷ டிதது *தாமேண பாபமபநுததி* எனறும *(கஷாயே காமபி பகவே ததோ ஜஞாநம பரவாததே)* எனறும சொலலுகிறபடியே அநத ஸதகாமாநுஷடாநததாலே ஜஞாநோதபததிவிரோதி பராசீநகாமம க்ஷயிததவாறே அநத கரணம நிாமலமாய பகவதேகாவலமபியான ஸமயகஜஞாநமுதிதது அநநதரம (ஜநமாநதரஸஹஸ ரேஷு தபோஜஞாநஸமாதிபி நராணும க்ஷீணபாபாநாம கருஷணே பகதி பரஜாயதே)* எனகிறபடியே இபபடி பஹுதர ஜநமஸாதயமான காமஜஞாநஙக ளாலே பிறநத தைலதாராவதவிசசிநந ஸமருதிஸநதாநரூப பகதிமூலமாக வரும

பகவதபரஸாததததாலேயாதல அனறிககே தனனுடைய நிாஹேதுகஸௌஹாாத விசேஷததாலே யாதருசசிகாதி ஸுகருத பரமபரைகளைக கலபிதது அதடியாக விசேஷ கடாக்ஷததைப பணணி, அநநதரம அதவேஷததை ஜநிபபிதது ஆபி முககியததை உணடாககி ஸாதவிக ஸமபாஷணததை விளைதது அவவழியாலே ஸதாசாாய ஸமாசரயணததிலே மூடடி ததுபதேசமுகேந ததவஜஞாநததைப பிறபபிததல தனனுடைய விசேஷகடாக்ஷம தனனாலே ததவஜஞாநததைப பிறப பிததலசெயது மஹாவிசவாஸ பூாவகமாகத தன திருவடிகளே உபாயமெனறு நிறகுமபடி பணணும பகவதாகஸமிககருபையாலே உபாயாநதர விஷயததில பிறநத துஷகரதவாதி புததி மூலமாக வரும பரபதநமூலமான பகவத பரஸாதததாலே யாதல ஸாமஸாரிக ஸகலதுரிதஙகளும கழிநது ஆவிாபபூத ஸவரூபராய பகவ தநுபவ கைஙகாாயைகபோகரானவாகள

அவிசேஷேண (முகதரெனகிறது ஸமஸார ஸமபநதமறறவாகளை) என கையாலே பகவதநுபவததில ருசியினறிககே தத ஸமாசரயணததைப பணணி ஸமஸார நிவருததியை உணடாககிக கொணடு தேசவிசேஷததிலே போய ஸவஸவ ரூபாநுபவம பணணியிருககும கேவலரையும சொலலிறறாயிறறு (44)

இனி நிதயரெனகிறது ஆரை? எனனுமாகாஙக்ஷையிலே அருளிசசெயகிறாா

45 நிதயரெனகிறது ஒருநாளும ஸமஸரியாத சேஷசேஷாஸநாதிகளா

(நிதயரெனகிறது ஒருநாளும ஸமஸரியாத சேஷ சேஷாஸநாதிசளை) எனறு ஒருநாளும ஸமஸரியாத எனகையாலே முகதரை வயாவாததிககிறது நிவருதத ஸமஸாரரிறே அவாகள இவாகள அஸபருஷட ஸமஸாரகநதரிறே *அஹருத ஸஹஜதாஸயாஸ ஸுரயஸ ஸரஸதபநதா* எனறாரிறே படடா *நிதயோ நிதயாநாம* எனறும *ஜஞாஜஞெள தவாவஜாவீசநீசௌ* எனறும சொலலுகிற படியே ஆதமஸவரூபம நிதயமாயிருகச *அஸநநேவ* எனபது *ஸநதமேநம* எனபதாகிறது பகவதவிஷயஜஞாநராஹிதய ஸாஹிதயஙகளாலேயிறே ஆகை யால இவாகளை நிதயரெனகிறதும பகவதஜஞாநததுககு ஒருநாளும ஸஙகோச மிலலாமையாலே எனறு கொளளவேணும இநத வைபவததைப பறறவிறே *யதர பூாவே ஸாதயாஸ ஸநதி தேவா* எனறும *யதர ருஷய பரதமஜா யே புராணா* எனறும சருதி இவாகளை சலாகிககிறது பாஷயகாரரும இவாகளுடைய வைபவததை *ஸவசசநதாநுவாததி* இதயாதியாலே ஸ்ரீ கதயததிலே பரகக அருளிசசெயதாா ஆகையாலே (ஒருநாளும ஸமஸரியாத) எனறபோதே இவாக ளுடைய வைபவமெலலாம சொலலிறறாயிறறு அசேஷ சேஷவருததியிலும அநவித ராய கைஙகாயபராககெலலாம படிமாவாயிருககையாலே திருவனநதாழவானை சேஷனெனசிறது *நிவாஸசயயாஸநபாதுகாமசுகோபதாநவாஷாதபவாரணாதிபிஃ சரீரபேதைஸதவ சேஷதாமகதைா யதோசிதம சேஷ இதீரிதே ஜநை* எனறிறே ஆளவநதாரும அருளிசசெயதது

மறறுளள ததீயரைப போலே அநியமமாயிராதே ஸாவேசவரன அமுது செயத சேஷமொழிய அமுது செயயாத நியமததைப பறற சேஷாஸநரெனறு— சேனை முதலியாரை நிரூபிககிறது *(தவதீயபுகதோஜஜிதசேஷ போஜிநா) எனறு ரிறே ஆளவநதாரும *வநாதரிநாதஸய ஸுஸுநதரஸய வை பரபுகதசிஷடாசயத ஸைநயஸதபதி* எனறு ஆழவானும அருளிசசெயதாா

ஆதிசபததாலே * சேஷசேஷாசநகருடபரமுகநாநாவிதாநநத பரிஜநபரிசாரிகாபரிசரிதசரணயுகள * எனகிறபடியே, பகவத கைஙகாயைக போகராயிருநதுளள வைநதேயபரமுகரான நிதயஸிததரையெலலாம சொலலுகிறது (45)

46 பூாவோகதமான ஸவரூப வைலக்ஷணயததையுடைய ஆதமாவுககு அவிதயாதிதோஷஸமபநதம வநதபடி என? எனகிற சஙகையிலே, ஸதருஷடாநதமாக ததசேதுவை அருளிசசெயகிறுா (ஜலததுககு) எனறு தொடஙகி

46 ஜலததுககு அகநிஸமஸருஷடஸததாலீ ஸமஸாககததாலே ஔஷணய சபதாதிகளுணடாகிறுபபோலே, ஆதமாவுககும அசிதஸமபநதததாலே அவிதயாகாமவாஸநாருசிகளுணடாகிறன

அதாவது ஸவபர்வத ஏவ நிரவிகாரமாய சீதளமாயிருககிற ஜலததுககு அகநியோடே ஸமஸருஷடையான ஸதாலியோடடை ஸமஸாகததாலே ஔஷணய சபதோதரேக ரூபஙகளான விகாரஙகளுணடாகிறுபபோலே ஸவத ஜஞாநாநநதாமலஸவரூபனுன ஆதமாவுககும குணதரயாசரய அசிதஸமபநதததாலே அவிதயா காம வாஸநாருசிகளுணடாகிறன எனகை

இவருடைய திருததமபியாரும ஆசாாய ஹருதயததிலே (அவிதயாகாரணமநாதயசிதஸமபநதம) எனறு அருளிசசெயதாாிறே

இபபடி ஸ்ரீவிஷணுபுராணததிலே * நிரவாணமய ஏவாயமாதமா ஜஞாநமயோऽமல து காஜஞாநமலா தாமா பரகருதேஸ தே ந சாதமந ஜலஸய சாகநிஸமஸருஷடஸதாலீஸஙகாத ததாபி ஹி சபதோதரேகாதிகாந தாமாந ததகரோதி யதாமுநே ததாதமா பரகருதௌ ஸஙகாத அஹமமாநாதி தூஷித , பஜதே பராகருதாந தாமாநநய ஸதேபயோபி ஸோவயய * எனறு சொலலபபடடது அவிதயையாவது அஜஞாநம அதுதான ஜஞாநாநுதய அநயதாஜஞாந, விபரீத ஜஞாந ரூபேண அநேகவிதமாயிருககும காமமாவது கரணதரயகருதமாய புணயபாபாதமகமான கரியாவிசேஷம அதில புணயம ஐஹிக ஆமுஷமிக நாநாவித போக ஸாதநதயா பஹுவிதமாயிருககும பாபமும அகருதயகரண கருதயாகரண பகவதபசார பாகவதாபசார அஸஹயாபசாரரூபேண அநநதமாயிருககும வாஸனையாவது முனபு செயது போநதவறறிலே மீளவும மூளுகைககுறுபபான ஸமஸாரம இதுதான ஹேதுபேதததாலே பஹுவிதமாயிருககும ருசியாவது ரஸாநதரததாலும மீடகவொணணுதபடி ஒனறிலே செலலுகிற விருபபம இதுவும விஷயபேதததாலே பஹுவிதமாயிருககும

அவிதயாகாமவாஸநாருசிகளுணடாயிறறன எனனுதே உணடாகிறன எனகையாலே இவறறினுடைய பரவாஹரூபதவம சொலலபபடடது (46)

47 இபபடி ஆதமாவுககு வநதேறியான அவிதயாதிகள தான எவவவஸதையிலே கழிவது? எனனும ஆகாஙக்ஷையிலே அருளிசசெயகிறுா (அசிதது கழிநதவாறே அவிதயாதிகள கழியுமெனபாகள) எனறு

47 அசிததுக கழிநதவாறே அவிதயாதிகள கழியுமெனபாகள

அதாவது காரணநிவருததயா காாய நிவருததியாகையாலே அசிதஸமபநத நிபநதநமாக வநத இவையும தத ஸமபநதம கழிநதவாறே கழியுமெனறு ததவ விததுககள சொலலுவாகளெனறபடி 'எனபாகள எனறவிததை பரமதமாககி * மயாவற மதிநலமருளப பெறறவாகளுககு பகவத்பரஸாத விசேஷததாலே அசிததுக கழியும முனனே அவிதயாதிகள கழியக காணகையாலே அநத நியமமிலலை எனறு இவருககுக கருதது எனறு சொலலுவாருமுணடு அது முகயமனறு அவாகள திருமேனியோடே இருககச் செயதே, பரமபகதி பர்யந்தமாகப பிறந்ததே யாகிலும விணைபபடலம விளள விழிததுனனை மெயயுறறுலுளளவுலகளவும யானு முளளுவனெனகொலோ எனகையாலே *ஸாவம ஹ பசய பசயதி* எனகிற முகதா வஸதையில வைசதயம அசிதது கழிவதறகு முனபிலலாமையாலே ஆக கீழச செயதகாயிறறது ஆதமஸவருபம பதத முகத நிதயருபேண மூனறு படிபபடடிருககு மெனறும அதில பததசேதநாககு அவிதயாதயுதபததிமூலமும, தந நிவருததிகரம மும சொலலிநினறது (47)

48 இபபடி உகதமான தரிவிதாதமவாககமும, இததனை சேதநரெனறு ஸஙகயேய மாயிருககுமோ ? எனகிற சஙகையிலே அருளிசசெயகிறா

48 இமமூனறும தனிததனியே அநநதமாயிருககும

(இமமூனறும தனிததனியே அநநதமாயிருககும) எனறு இமமூனறும அநநதமாயிருககுமெனறால வாககதரயமுமாக அநநதமெனறு தோறறுமெனறு நினைதது தனிததனியே எனறு விசேஷிககிறா அநநதமாயிருககுமெனறது அஸங கயேயமாயிருககுமெனறபடி (48)

49 உகதமான ஜீவாநநதயததுககு விரோதியான ஐகாதமயவாதததை நிராகரிக கிறா மேல (சிலா ஆதமபேதமிலலை ஏகாதமாவே யுளளதெனறாகள) எனறு தொடஙகி

49 சிலா, ஆதமபேதமிலலை ஏகாதமாவே உளள தெனறாகள

சிலரெனறு அநாதரோகதியாலே அருளிச செயகிறா இபபடி சொலலுமவா கள தாஙகள ஆரோ ? எனனில ஜீவாதவைத பரதிபாதக சாஸதரததில குதருஷடி கள அதாவது பரஹமாதவைதமெனறும, ஜீவாதவைதமெனறும சாஸதரபரதி பாதயமான அதவைதம தவிவிதமாயிருககும அதில பரஹமாதவைதமாவது பரகாாயதவைதம ஜீவாதவைதமாவது பரகாராதவைதம இதுககு நியாமகமேது? எனனில பரஹமபரகரணஙகளிலே *ஸாவம கலவிதம பரஹம* ஐததாதமயமிதம ஸாவம *புருஷ ஏவேதம ஸாவம* எனறு ஸாமாநாதிகரணயததாலே பரஹமாதவை தததை பரதிபாதிககையாலும ஸாமாநாதிகரணயம பரகாரபேத விசிஷட பரகாா யேகதவ பரமாகையாலும *ஏகஸஸந பஹுதா விசார* எனறு பரகாரபஹுதவம கணடோகதமாகையாலும ஐகயவிதிககு சேஷமான *நேஹநாநாஸதி* இதயாதி பேதநிஷேதம விஹிதைகய விரோதிபேதவிஷயமாகையாலும ஸாமானயநிஷேதம விஹித வயதிரிகத விஷயமாகையாலே பரகாரி பஹுதவ நிஷேதபர மாகையாலும, *ந தத ஸமசசாபயதிகசச தருசயதே* எனறு பரஹம துலயபரகாாயநதர நிஷேத கணடோகதியாலும பரகாாயதவைதமே பரஹமாதவைதம

ஜீவபஹுதவம சருதிஸிததமாகையாலும, அலலாதபோது பதத முகத வயவஸதாநுபபததியாலும உபதேசா நுபபததியாலும ஸுகாதிவயவஸதாநுப பததியாலும *புமாந ந தேவோ ந நரோ ந பசுா ந ச பாதப , சதுாவிதோ விபே தோயம மிததயா ஜஞாநநிபநதந தேவாதிபேதே அபதவஸதே* இதயாதிகளாலே

தேவாதி சரீரபேத விசேஷநிஷேதம கணடோகதமாகையாலும முகதாதமாக களுககு ஸாமயததை சருதி சொலலுகையாலும ஜீவாதவைதம பரகாராதவைதமே

இதுதான சருதபரகாசிகையிலே ஆதிபரத சதுசசலோகீ வயாகயாநோபகர மததிலே *பரஹமாதவைதம ஜீவாதவைதஞ்சேத்யதவைதம தவிவிதம சாஸதர ப்ரதிபாத்யம எனறு தொடஙகி, ஸ்ரீவேத வயாஸபடடராலே விஸதரேண பரதி பாதிககபபடடது

இபபடி சாஸதரததில சொலலபபடுகிற ஜீவாதவைதததுககு ஹருதய மறியாதே ஆதமபேதமிலலை ஏகாதமாவே உளளதெனறு சில குதருஷடிகள சொனனாகளெனகை (49)

50 அது அயுகதமெனனுமிடம ஸாதிககிறா ,

50 அநத பகூஷததில, ஒருவன ஸுகிககிற காலததிலே வேறெ ஒருவன துககிககக கூடாது

(அநத பகூஷததில்) இதயாதியாலே அதாவது அபபடி ஆதமபேதமிலலாத பகூஷததில (அஹம ஸுகீ) எனறு ஒருவன ஸுகோததரனாயிருககிற காலததிலே வேறே ஒருவன *(அஹமது கீ) எனறு துககோததரனாயிருககிற இநத ஸுகதுகக வயவஸதை கூடாதெனகை ஸுக து ககஙகளிரணடும ஏகாசரயகதமாகில உபய பரதிஸநதாநமும ஒருவனுககே உணடாகவேணுமிறே ஆகையால ஸுகதுககஙகள நியதஙகளாகையாலே ஆதமபேத முணடாகவேணுமெனறு கருதது (50)

51 அநத ஸுகதுககவயவஸதைககு ஹேது தேஹபேதம எனகிறவாகளுகதியை அநுவதிககிறா (அது தேஹபேதததாலே எனனில) எனறு

51 அது தேஹபேதததாலே எனனில

52 அதுககு அநுபபததி சொலலுகிறா

52 ஸௌபரிசரீரததிலும அது காணவேணும

(ஸௌபரிசரீரததிலும அது காணவேணும) எனறு அதாவது தேஹபேதம ஸுகதுககநியமததுககு ஹேதுவாகில அநேக தேஹ பரிகரஹம பணணின ஸௌபரி சரீரததிலும அநத நியமம காணவேணுமெனகை

தேஹபேதம ஸுகதுகக நியமததுககு ஹேதுவனறுகில ஜநமாநதராநு பவததை இஜஜநமததிலே ஸமரிகக வேணடாவோ ? எனனில ஸமரியாதொழி கிறது ஸமஸகாரததினுடைய அநுதபவததாலேயாதல, நாசததாலேயாதல சரீராநதரததில ஸுகதுகக ஸமருதயாதிகளினறிககே ஒழிகிறதும இரணடத தொனறுலே யெனனில ஒரு சரீரநதனனிலும ஸமருதிகூடாதொழியவேணும ஆகையால ஸுகதுககநியமததுககு ஹேது தேஹபேதம எனன வொணணாது (52)

53 இபபடி ஸுகதுகக வயவஸதாநுபபததியேயனறு, ஏகாதமாவெனனும பகூஷததில பதத முகத வயவஸதா நுபபததியும சிஷயாசாாய வயவஸதாநுப பததியும உணடெனகிறா மேல (ஒருவன ஸமஸரிககையும) எனறு தொடஙகி

53 ஒருவன ஸமஸரிககையும, ஒருவன முகதனுகையும ஒருவன சிஷயனுகையும, ஒருவன ஆசாாயனுகையும்கூடாது

அதாவது - ஏகாதமாவாகில * அநேகஜநமஸாஹஸரீம ஸமஸாரபதவீம வரஜந மோஹசரமம பரயாதோஸௌ வாஸநாரேணுகுணடித * எனகிறபடியே,

ஒருவன ஸமஸரிககையும *சுகோ முககோ வாமதேவோ முகத * எனகிறபடியே ஒருவன முகதனுகையும *ததவிஜஞாநாாததம ஸ குருமேவாபிகசசேத ஸமித பாணிச சரோதரியம பரஹமநிஷடம தஸமை ஸ விதவாநுபஸநநாய ஸமயக பரசாநத சிததாய சமாநவிதாய யேநாக்ஷரம புருஷம வேத ஸதயம பரோவாச தாம ததவதோ பரஹமவிதயாம* எனகிறபடியே, ஒருவன சிஷயனாய வநது உபஸததிபணண ஒருவன ஆசாாயனாயிருநது அவனுககு உபதேசிககையும கூடா தெனகை (53)

54 இனனமும ஓா அநுபபததி சொலலுகிறா

54 விஷமஸருஷடியும கூடாது

(விஷமஸருஷடியும கூடாது) எனறு அதாவது ஏகாதமாவாகில தேவதிாய காதிரூபேண சில ஸுகோததரமாகவும சில துககோததரமாகவும, சில ஸுகதுகக மிசரமாகவும இபபடி லோகததில பதாாததஙகளை விஷமமாக ஸாவேசவரன ஸருஷடிககக கூடாதெனகை ஜீவபேதமும காமதாரதமயமுமிறே விஷமஸருஷ டிககு ஹேது (54)

55 இபபடி யுகதியாலே அநேக விரோதஙகளை தாசிபபிததாா கீழ இவ வளவேயனறு இபபக்ஷததுககு சருதி விரோதமுமுணடெனகிறா

55 ஆதமபேதம சொலலுகிற சருதியோடும விரோதிககும

(ஆதமபேதம சொலலுகிற சருதியோடும விரோதிககும) எனறு அதாவது ஏகாதமா எனகிற பக்ஷம *நிதயோ நிதயாநாம சேதநச சேதநாநாமேகோ பஹூ நாம யோ விததாதி காமாந* எனறு ஆதமபேதததைச சொலலுகிற சருதிககும சேராதெனறபடி (55)

56 இநத சருதி ஆதமபேதததைச சொலலுகிறதெனனில *போகதா போக யம* எனறும *பருதகாதமாநம* எனறும *ஜஞாஜஞௌ தவாவஜௌ* எனறும, *அநயோநதர ஆதமா விஜஞாநமய * எனறும ஜீவைகதவ பரதிபாதிககைளான அநேக சருதிகளோடும விரோதிககும ஆகையால இது ஔபாதிக பேதததைச சொலலுகிறதெனறிறே அவாகள சொலலுவது அததை நிஷேதிககிறா

56 சருதி, ஔபாதிகபேதததைச சொலலுகிறதெனன வொணணாது

(சருதி, ஔபாதிகபேதததைச சொலலுகிறதெனன வொணணாது) எனறு ஔபாதிகபேதமாவது தேவ மநுஷயாதி பேதமும காமகரோதாதி பேதமும (56)

57 ஔபாதிகபேதமெனன வொணணாமைககு ஹேதுவை அருளிசசெயகிறா,

57 மோக்ஷதசையிலும பேதமுணடாகையாலே

(மோக்ஷதசையிலும பேதமுணடாகையாலே) எனறு அதாவது *ஸதா பசயநதி* *மம ஸாதா மயமாகதா * *முகதாநாம பரமாகதி *ஸாயுஜயம பரதி பநநா யே* *யஸமிந பதே விராஜநதே முகதாஸ ஸமஸாரபநதநை * எனறு, மோக்ஷதசையிலும ஆதமபேதததை சருதி ஸமருதிகள சொலலுகையாலே அபபடி சொலலவொணணாதெனகை

மோக்ஷதசையாவது ஸாவோபாதி விநிாமுகததசையிறே அநத தசையிலும ஆதமபேதம சருதி ஸிததமாகையாலே, *நிதயோ நிதயாநாம* எனகிற சருதியும ஆத்மபேதததைச சொலலுகிறதெனறதாயிறறு (57)

58, 59 ஆனுல, ஆதமபேதபரதிபததிககு ஹேதுவாய ஔபாதிகமாயிருநதுளள தேவமநுஷயாதிபேதமும, காமகரோதாதி பேதமும கழிநது ஆதமாககளுடைய ஸவரூபம அதயநதம ஸமமாய, ஒரு பரகாரததாலும பேதகதநததுககு யோகயதை யிலலாதபடியிறே மோக்ஷதசையிருபபது அவவிடததில, ஆதமபேதம ஸிததிககிற படி எஙஙனே? எனகிற வாதிபரசநததை அநுவதிககிருா (அபபோது) எனறு தொடஙகி

58 59 அபபொது தேவமநுஷயாதிபேதமும, காமகரோதாதிபேதமும கழிநது ஆதமாககள ஸவரூபம அதயநதம ஸமமாய ஒருபடி யாலும பேதம சொலலவொணணுதபடி இருநததேயாகிலும,

(ஒருபடியாலும பேதம சொலலவொணணுதபடி யிருநததேயாகிலும) எனறு தருஷடாநதமுகேந பேதததை ஸாதிககிருா

பரிமாணமும எடையும, ஆகாரமுமொததிருககிற பொறகுடஙகள ரதநஙகா வரீஹிகள தொடககமானவறறுககு பேதமுணடா கிருப போலே ஸவரூபபேதமும ஸிததம

(பரிமாணமும) எனறு தொடஙகி அதாவது அளவும தூககமும வடிவுமொத திருககிற பொறகுடஙகள ரதனஙகள வரீஹிகள முதலான பதாாததஙகளுககு பேதகமாயிருபபதொரு லக்ஷணமிலலையேயாகிலும அதிலே நாநாதவம காணகிருப போலே ஒருபடியாலும பேதம சொலல வொணணுதபடி ஏகாகாரரான முகதாத மாககளுககும ஸவரூபபேதம ஸிததிககுமெனறபடி (58 59)

60 கீழசசொனனவறறையெலலாம அநுபாஷிததுககொணடு, (ஆகையால ஆதமபேதம கொளள வேணும) எனறு நிகமிககிருா

60 ஆகையால, ஆதமபேதம கொளளவேணும

ஆக கீழச செயததாயிறறு— சிலா ஆதமபேதமிலலை ஏகாதமாவே உளள தெனருாகள எனறு தொடஙகி இவவளவாக முனபு தாமருளிசசெயத ஜீவாநநதய பரதிபடமான ஏகாதமவாததை உதக்ஷேபிதது, யுகதியாலும சாஸதரததாலும பஹுமுகமாக அதை தூஷிதது ஆதம பேததை ஸாதிததாராயிறறு (60)

61 கீழே ஆதமஸவரூபலக்ஷணததை விஸதரேண அருளிச செயதாா அதில அசிதவிலக்ஷணதவம அஜடதவம ஆநநதரூபதவம அவயகததவம அசிநதயதவம நிரவயவதவம நிாவிகாரதவம ஜஞாநாசரயதவமாகிற இவை ஜீவேசவரஸாதார ணம நியாமயதவாதிகள மூனறும சிதசிதஸாதாரணம நிதயதவம ததவதரய ஸாதாரணம அணுதவமும அசிதபரமாணு ஜீவஸாதாரணம இவையிததனை யும சேரககூடி ஆதமஸவரூபததுககு அசிதீசவர வயாவருததியை ஸிததிபபிககை யாலே இவறறை லக்ஷணமெனனக குறையிலலை அபபடியனறிககே ஸுகரஹமாக ஒரு லக்ஷணம அருளிச செயகிருா

61 இபபோது இவாகளுககு லக்ஷணம சேஷதவததோடே கூடின ஜஞாதருதவம

(இபபோது இவாகளுககு லக்ஷணம சேஷதவததோடே கூடின ஜஞாதருத வம) எனறு இவாகளெனகிறது தரிவிதசேதநரையும லக்ஷணமாவது—அஸாதா ரணதாமமிறே ஆகையால சேஷதவமாதரததைச சொலலில அசிதவயாவருததி ஸிததியாமையாலும, ஜஞாதருதவமாதரததைச சொலலில ஈசவரவயாவருததி ஸிததியாமையாலும சேஷதவே ஸதி ஜஞாதருதவமே லக்ஷணமெனகிருா (61)

62 இப்படி ஜ்ஞாதாவான ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞானத்துக்கும் ஸ்வரூபத்துக்கு முண்டான ஸாதர்ம்ய வைதர்ம்யங்களை அருளிச்செய்கிறார் மேல் இவர்களுடைய ஜ்ஞாநம்தான் என்று தொடங்கி

62 இவர்களுடைய ஜ்ஞாநம்தான் ஸ்வரூபம் போலே நித்யத்ரவ்யமாய், அஜடமாய், ஆநந்த ரூபமாயிருக்கும்

ஸ்வரூபம் போலே நித்யத்ரவ்யமாய் அஜடமாய், ஆநந்த ரூபமாயிருக்கும் இத்தால் நித்யத்வ த்ரவ்யத்வ அஜடத்வ ஆநந்தரூபத்வங்கள் ஸ்வரூபத்தோபாதி ஜ்ஞாநத்துக்குமுண்டு என்றபடி. (62)

63 நித்யத்வாதிகளை உபபாதித்து வைதர்ம்யத்தைச்சொல்லுமளவில் அநேகக்ரந்த வ்யவஹிதமாமென்று நினைத்து ஸாதர்ம்யம் சொன்னவநந்தரம், வைதர்ம்யத்தையும் சொல்லுவதாக தஜ்ஜிஜ்ஞாஸா ப்ரசந்நத்தை உத்க்ஷேபிக்கிறார்

63 ஆனால் ஜ்ஞாநத்துக்கும் ஸ்வரூபத்துக்கும் வாசி யென்னென்னில்

(ஆனால் ஜ்ஞாநத்துக்கும் ஸ்வரூபத்துக்கும் வாசி என்? என்னில்? என்று

64 வைதர்ம்யந்தன்னை அருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வரூபம் தர்மியாய்) என்று தொடங்கி

64 ஸ்வரூபம் தர்மியாய் ஸங்கோச விகாஸங்களுக்கு அயோக்யமாய் தன்னையொழிந்தவற்றை ப்ரகாசிப்பியாமலே தனக்குத்தான் ப்ரகாசிக்கக்கடவதாய் அணுவாயிருக்கும் ஜ்ஞானம் தர்மமாய் ஸங்கோச விகாஸங்களுக்கு யோக்யமாய் தன்னை யொழிந்தவற்றை ப்ரகாசிப்பிக்கக்கடவதாய், தனக்குத்தான் ப்ரகாசியாதே ஆத்மாவுக்கு ப்ரகாசிக்கக் கடவதாய் விபுவாயிருக்கும்

அதாவது தர்மித்வம் ஸங்கோச விகாஸாயோக்யத்வம் ஸ்வவ்யதிரிக்தார்த்தாப்ரகாசகத்வம் ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம், அணுத்வம் இவை ஸ்வரூபத்துக்கு விசேஷம்

தர்மத்வம் ஸங்கோசவிகாஸயோக்யத்வம் ஸ்வவ்யதிரிக்தார்த்த ப்ரகாசகத்வம்,ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம்ப்ரகாச ரஹித்த்வம் ஸ்வாச்ரயஸ்ய ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம் விபுத்வம் இவை ஜ்ஞாநத்துக்கு விசேஷமென்றபடி

(விபுவாயிருக்கும்) என்று ஜ்ஞாநத்தினுடைய ஸ்வாபாவிக வேஷத்தை அருளிச்செய்தாரித்தனையிறே (64)

65 ஸகல சேதநருடைய ஜ்ஞாநமும் இப்படி இராதொழிவானென்? என்கிற சங்கையிலே ஸங்கோசாஸங்கோச நிபந்தநமான தாரதம்யத்தை அருளிச் செய்கிறார் (அதில் சிலருடைய ஜ்ஞாநம்) என்று தொடங்கி

65 அதில் சிலருடைய ஜ்ஞாநம் எப்போதும் விபுவாயிருக்கும், சிலருடைய ஜ்ஞாநம் எப்போதும் அவிபுவாயிருக்கும், சிலருடைய ஜ்ஞாநம் ஒருக்கால் விபுவாய் ஒருக்கால் அவிபுவாயிருக்கும்

அதாவது ' அயாவறுமமரர்கள் என்கிறபடியே, பகவத்ஜ்ஞாநத்துக்கு ஒருநாளும் ஸங்கோசமின்றிக்கே தத்ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளை ஸதாநுபவம்பண்ணுகிற

நிதய ஸூரிகளுடைய ஜஞாநம, எபபோதும விபுவாயிருககும *பொயநநினறஞான மும பொலலாவொழுககுமழுககுடமபுமாயிருககிற பததருடைய ஜஞாநம காமாநு குணமாக ஸஙகோசவிகாஸஙகளோடே கூடிககொணடு எபபோதும அவிபுவாயிருக கும கரைகணடோா எனகிறபடியே பகவதபரஸாதததாலே ஸமஸாரஸாகரத தைக கடநது அககரைபபடட முகதருடைய ஜஞாநம பூாவாவஸதையில அவிபு வாய உததராவஸதையில *ஸாவம ஹ பசய பசயதி* எனகிறபடியே விபுவா யிருககு மெனகை (65)

66 இனிமேல ஜஞாநததுககுச சொனன நிதயதவாதிகளை உபபாதிககிறுா

அதில பரதமததிலே, 'எனககிபபோது ஜஞாநம பிறநதது எனககிபபோது ஜஞாநம நசிததது எனறு உதபததி விநாசவததாகச சொலலபபடுகிற ஜாஞநத துககு நிதயதவம கூடுமபடி எஙஙனே? எனகிற சஙகையைப பரிஹரிககைககாக தஜஜி ஜஞரஸூ பரசநததை அநுவதிககிறுா

66 ஜஞாநம நிதயமாகில் 'எனககு ஜஞாநம பிறநதது, நசிததது' எனகிறபடி யெனனெனனில,

(ஜஞாநம நிதயமாகில எனககு ஜஞாநம பிறநதது நசிததது எனகிறபடி யென? எனனில) எனறு (66)

67 அதுககு உததரமருளிசசெயகிறுா

67 இநதரியதவாரா பரஸரிதது விஷயஙகளை கரஹிபபது மீளுவதாகையாலே, அபபடி சொல்லக குறையிலலை

(இநதரியதவாரா பரஸரிதது விஷயஙகளை கரஹிபபது மீளுவது ஆகையாலே அபபடி சொலலக குறையிலலை) எனறு அதாவது *ஸாவம ஹ பசய பசயதி *ஸ சாநநதயாய கலபதே* எனறு, முகத தசையில ஸாவ விஷயமாகச சொலலுகை யாலே ஸாவததையும ஸாக்ஷாதகரிககைககு யோகயமாயிருககச செயதேயும *யயா க்ஷேதரஜஞசகதிஸஸா வேஷடிதா நருப ஸாவகா* எனகிறபடியே காமதநாலே ஸஙகுசிதமாய *தயா திரோஹிததவாசச சகதி க்ஷேதரஜஞஸமஜஞிதா ஸாவ பூதேஷூ பூபால தாரதமயேந வாததநே அபராணிமதஸூ ஸவலபா ஸா ஸதாவ ரேஷூ ததோதிகா* எனகிறபடியே காமாநுகுணமான தாரதமயததையுடைததாயக கொணடு *இநதரியாணாம ஹி ஸாவேஷாம யதயேகம க்ஷரதீநதரியம, தேநாஸய க்ஷரதி பரஜஞா தருதே பாதாதிவோதகம* எனகிறபடியே இநதரியதவாரா புறப படடு விஷயஙகளை கரஹிபபது மீளுவதாகையாலே தாதருசமான விகாஸததாலும ஸஙகோசததாலும வநத பரகாசாபரகாசஙகளைககொணடு பிறநதது நசிததது எனனக குறையிலலை எனகை (67)

68 இபபடி இநதரியதவாரா பரஸரிககிற ஜஞாநம ஏகமாயிருககச செயதே விஷயகரஹணவேளையில பரகாசிககுமபோது தாசந சரவஞநி ஸமஜஞாபேதததை உடைததாயக கொணடு அநேகதவேந பரகாசிககிறபடி எஙஙனே? எனகிற சஙகை யிலே அருளிச செயகிறுா

68 இதுதான ஏகமாயிருககச செயதே நாநாவாயத தோறறுகிறது பரஸரணபேதததாலே

(இதுதான ஏகமாயிருககசசெயதே நாநாவாயத தோறறுகிறது பரஸரண பேதததாலே) எனறு அதாவது ஏகமுகமாக பரஸரிககை யனறிககே சக்ஷுசசரோ தராதயநேகேநதரியதவாரா பரஸரிதது ரூபசபதாதயநேக விஷயஙகளை கரஹிககிற

விதுககு தாசந சரவஞ்ஞதி ஸமஜஞா பேதேந தோறறுகிற நாநாதவம பரஸரண பேத நிபநதநமெனகை

இததால நிதயமான ஜஞானததுககு உதபததி விநாச வயவஹார ஹேது இனனதெனறு சொனன அநநதரததிலே பராஸங்கிகமாக அதினுடைய நாநாத வேந பரகாசந ஹேதுவும சொலலபபடடதாயிறறு

ஆதமாவினுடைய தாமபூதஜஞாந நிதயதவம *ந ஹி விஜஞாதுா விஜஞா தோ விபரிலோபோ விதயதே ந ஹி தருஷடோ விபரிலோபோ விதயதே *ஜஞாநம வைராகயமைசவாயம தாமசச மநுஜேசவர, ஆதமநோ பரஹமபூதஸய நிதயமேதத சதுஷடயம யதோதபாநகரஞ்த கரியதே ந ஜலாமபரமம ஸதேவ நீயதே வயகதிமஸதஸ ஸமபவ குத ததா ஹேயகுணதவமஸாதவபோதாதயோ குஞ பரகாசயநதே ந ஜநயநதே நிதயா ஏவாதமநோ ஹி தே* எனறு சருதி ஸமருதயாதி களில சொலலபபடடதிறே (68)

69 இபபடியிருநதுள்ள ஜஞானநிதயதவததை அருளிசசெயதாராய நினறா கீழ இனி இதினுடைய தரவயதவததை உபபாதிபபதாக தஜஜிஜஞாஸ பரசநததை அநுவதிககிறா

69 தரவயமானபடி என எனனில?

(தரவயமானபடியென? எனனில) எனறு (69)

70 ததஹேதுககளை அருளிசசெயது தரவயதவததை ஸாதிககிறா

70 கரியாகுணஙகளுககு ஆசரயமாய அஜடமா யிருககையாலே தரவயமாகக கடவது

(கரியா குணஙகளுககு ஆசரயமாய அஜடமாயிருககையாலே தரவயமாகக கடவது) எனறு

கரியையாவது ஸஙகோசவிகாஸஙகள குணமாவது ஸமயோக வியோ கஙகள அஜடதவமாவது ஸவயம பரகாசதவம *கரியாசரயோ தரவயம குஞசரயோ தரவயம எனறு தரவயலக்ஷணம சொலலபபடுகையாலே, கரி யாசரயதவமும குஞசரயதவமும ஒரொனறே தரவயதவஸாதகம இவறறோடே அஜடதவததையும சொலலுகையாலே அதுவும தரவயதவஸாதக மெனறு இவாககுக கருதது எஙஙனே? எனனில ஜடவஸதுககளிலே தரவயாதரவ யஙகளிரணடு முணடு அஜடவஸதுககளிலே அதரவயமாயிருபபதொனறிலலையிறே ஆகையால *ஜஞாநம தரவயம அஜடதவாத யதஜடம தத தரவயம யதா ஆதமாதி—எனறு அஜடதவநதனனைக கொணடே தரவயதவம ஸாதிககலாமிறே ஆகையிறே இது தான அஜடமுமாய ஸஙகோச விகாஸஙகளுககும ஸமயோக வியோகாதிகளுககும ஆசரயமுமாயிருககையாலே தரவயம எனறு ததவசேகரததி லும இவரருளிசசெயதது

இபபடி தரவயமாயிருககுமாகில இதுககு ஆதம குணதவம கூடுமபடி என? எனனில நிதய ததாசரயதவததாலே கூடும *ஆசரயாதநயதோ வருததேராசர யேண ஸமநவயாத தரவயதவம ச குணதவம ச ஜஞானஸயைவோபபதயதே* எனறிறே ஆளவநதாா அருளிசசெயதது ஆசரயாதநயதோ வருததிதவம கரியாசரயத்வம சொனனபோதே சொலலிறறுயிறறு

இதுதான ஜஞாநததுககேயனறிறே தீபாதிதேஜ பதாாததபரபைகளுக கும ஒககுமிறே ஆகையால தரவயதவ குணதவஙகளிரணடும ஜஞாநததுககு உபபநநம (70)

71 கீழ ஜஞாநததுககுத தாம அருளிசசெயத அஜடதவ விஷயமான ஜிஜஞா ஸாபரசநததை அநுவதிககிறா

71 அஜடமாகில் ஸுஷுபதி மூாசசாதிகளில தோறற வேணடாவோ வெனனில

(அஜடமாகில ஸுஷுபதிமூாச்சாதிகளில தோறற வேணடாவோ? எனனில) எனறு அதாவது ஜஞாநம ஸவயமபரகாசமாயிருககுமாகில எபபோதும பரகாசிகக வேணடாவோ ஸுஷுபதயாதயவஸதைகளில பரகாசியாதொழிவானென எனகை (71)

72 அதுககு உததரம அருளிசசெயகிறுா

72 பரஸரண மில்லாமையாலே தோ ற ந்து

(பரஸரணமிலலாமையாலே தோனறுது) எனறு அதாவது ஜஞானம ஸவாசரயததுககு ஸவயமேவ பரகாசிபபது தான விஷயகரஹணவேளையிலிறே ஸுஷுபதயாதி அவஸதைகளில தமோகுணததயபிபவததாலே ஸஙகுசிதமாய திரோஹிதஙகளான மணிபரகாசாதிகளைப போலே பரஸரணமில்லாமையாலே பரகாசியாதெனகை (72)

73 இனிமேல இதினுடைய ஆநநதரூபதவததை உபபாதிககிறுா (ஆநநதரூபமாகையாவது) எனறு தொடஙகி

73 ஆநநதரூபமாகையாவது ஜஞாநம பரகாசிககும போது அநுகூலமாயிருககை

ஜஞாநம பரகாசிககும போதாவது ஸவாசரயததுககு விஷயஙகளை தாசிபபிககும்போது அபபோதிறே இதுதான பரகாசிபபது அவவவஸதையில அநுகூலமாயிருககையாவது அவவோ விஷயஙகளெலலாம அநுகூலமாயத தோறறுகையாலே அவறறை விஷயீகரிதத இநத ஜஞாநம ஸவாசரயததுககு ஸுகரூபமாயிருககை (73)

74 ஆனுல விஷசஸதராதிகளை தாசிபபிககுமபோது அவறறை விஷயீகரிதத ஜஞாநம பரதிகூலமாயிருபபானென ? எனகிற சஙகையை உடகொணடு அருளிசசெயகிறுா (விஷசஸதராதிகள) எனறு தொடஙகி

74 விஷசஸதராதிகளைக காட்டுமபோது பரதிகூலமாயிருககைககடி தேஹாதம பரமாதிகள

அதாவது அவறறை தாசிபபிககும போது அவறறை விஷயீகரிதத ஜஞாநம துககரூபமாயிருககைககுக காரணம அவறறில பாதகதவபுததிககு மூலமான தேஹாதமபரமமும காமமும ஈசவராதமகதவஜஞாநராஹிதயமும எனகை (74)

75 இவைதனககு ஸவாபாவிக வேஷமேது ? எனகிற சஙகையிலே அருளிசசெயகிறுா (ஈசவராதமகமாகையாலே) எனறு தொடஙகி

75 ஈசவராதமக மாகையாலே யெல்லாப பதாாததஙகளுககும ஆநுகூலயமே ஸவபாவம பராதிகூலயம வநதேறி

அதாவது *ஜகத ஸாவம சரீரமதே *தாநி ஸாவாணிததவபு *தததஸாவம வை ஹரேஸதநுঃ* எனறு ஸகலபதாாததஙகளும பகவச சரீரமெனறு சாஸதரஙகளிலே சொலலபபடாநினறதிறே அபபடி பகவதாதமகமாகக காணுமபோது ஸகலமுமநுகூலமாயககொணடு தோறறுகையாலே எலலா பதாாததஙகளுககும ஆநுகூலயமே ஸவபாவம இவறறில தோறறுகிற பராதிகூலயம தேஹாதம பரமாதிமூலமாகையாலே வநதேறி எனகை (75)

76 இபபடி ஈசவராத்மகமாகையாலே ஸகலபதாாததஙகளுககும ஆநுகூலயமே ஸவபாவமெனபானென? சநதந குஸுமாதிகளிலுணடான ஆநுகூலயம ஸவாபாவிக மனறே? எனகிற சஙகையின மேலே அருளிசசெயகிறுா (மறறையாநுகூலயம ஸவாபாவிகமாகில) எனறு தொடஙகி

76 மறறையாநுகூலயம ஸவாபாவிகமாகில், ஒருவனுக கொருககா லோரிடததிலே அநுகூலஙகளான சநதந குஸுமாதிகள தேசாநதரே காலாநதரே இவனகனககும அததேசததிலே அககாலததிலே வேறேயொருவனுககும பரதிகூலஙகளாகக கூடாது

மறறையாநுகூலயம எனகிறது தாமருளிசசெயத பகவதாதமகதவததால வநத ஆநுகூலயததை ஒழிய சநதந குஸுமாதி பதாரததஙகளில தோறறுகிற ஆநுகூலயததை அது அவறறுககு ஸவாபாவிகமாகில போகதாவாயிருபபானொரு வனுககு ஒரு காலததிலே ஒரு தேசததிலே அநுகூலஙகளாயிருநதவை காலாநதரத திலே யாதல, தேசாநதரததிலேயாதல இவனறனககே பரதி கூலஙகளாவது இவ னுககு அநுகூலஙகளாயிருககிற தேச காலஙகள தனனிலே வேறே ஒருவனுககு பரதி கூலஙகளாவதாகை கூடாது இபபடி பரதிகூலஙகளாயத தோறறக காணு நினறு மிறே ஆகையால பகவதாதமகதவ நிபநதநமான ஆநுகூலயமே ஸவாபாவிகம மறறையாநுகூலயம ஸவாபாவிகமனறெனகை

வஸதவேகமேவ து காய ஸுகாயோஷயாகமாய ச கோபாய ச யதஸதஸ மாத வஸது வஸதவாதமகம குத ? தததேவ பரீதயே பூதவா புநா து காய ஜாயதே தததேவ கோபாய யத பரஸாதாய ச ஜாயதே தஸமாத து காதமகம நாஸதி ந ச கிஞசித ஸுகாதமகம எனறு இவவாததம ஸ்ரீபராசரபகவானாலே விசதமாகச சொலலபபடடதிறே

இததால சொலலிறறாயிறறதென ? எனனில விஷசஸதராதிகள பரதிகூலங களாயும சநதநகுஸுமாதிகள அநுகூலஙகளாயும தோறறுகிறது தேஹாதமபரமாதி களாலே ஈசவராதமகமாகையாலே எலலா பதாரததஙகளுககும ஆநுகூலயமே ஸவபாவம ஆகையால அவவாகாரததாலே காணுமபோது, ஸாவவிஷய பரகாசந தசையிலும ஜஞாநம ஆனநதரூபமாயிருககும எனறதாயிறறு

ஆக கீழசசெயததாயிறறது—(சிததெனகிறது ஆதமாவை எனறு முதலிலே சிசசபதவாசயமான வஸதுவை உததேசிதது அநநதரம (தேஹாதிவிலகஷணமாய) எனறு தொடஙகி (சேஷமாயிருககும) எனனுமளவாக ததஸவரூப லகஷணததை விஸதரேண சொலலி (தேஹாதிவிலகஷணமானபடியென ? எனனில) எனறு தொடஙகி (சேஷமாகையாவது) எனனுமளவாக உகத லகஷணததைப பரீ கஷிதது அநநதரம ஏவமபூதமான ஆதம ஸவரூபம பதத முகத நிதயரூபேண தரிபரகாரமாயிருககுமபடியையும பததாதமாககளுககு அவிதயாதிகளுணடா கைககு ஹேதுவையும தநநிவருததி கரமததையும தரிவிதாதமவாககமும தனித தனியே அநநதமாயிருககுமபடியையும சொலலி அநத ஜீவாநநதயபரதிபடமான ஏகாதமவாதததை யுகதி சாஸதரஙகளாலே நிரஸிதது, ஆதமபேதததை ஸாதிதது முனபு விஸதரேண சொனனபடியனறிககே ஸுகரஹமாக தரிவித ஆதமாககளுககு முணடான லகஷணததை தாசிபபிதது அநநதரம ஜஞாநததுககும ஸவரூபததுககு முணடான ஸாதாமய வைதாமயஙகளைச சொலலி ஜஞாந விபுதவ பரஸஙகததிலே தரிவித சேதநருடைய ஜஞாநததுககுமுணடான விசேஷததைச சொலலி முனபு ஜஞாநததுககுச சொனன நிதயதவ தரவயதவ அஜடதவ ஆநநதரூபதவஙகளை அடைவே உபபாதிதது இபபடி சித ததவததினுடைய வேஷததை அருளிசசெயது தலைககடடினார (76)

பிளளைலோகாசாரயர திருவடிகளே சரணம
ஜீயர திருவடிகளே சரணம
சித பரகரணம முறறிறறு

ஸ்ரீ

அசித் ப்ரகரணம்.

77 தததவதரயததில தததவதரயமாவது சிததும அசிததும ஈசவரனும எனறு உததேசிதத கரமததிலே பரதமம சிசசபதவாசயனான ஆதமாவினுடைய ஸவரூப ஸவபாவ விசேஷஙகளை ஸபுடமாக அருளிசசெயததாகீழ அநநதரம அசித வஸதுவினுடைய ஸவரூப ஸவபாவ விசேஷஙகளை அதிஸபுடமாக அருளிசசெயகிறா

அதில பரதமததிலே அசிலலக்ஷணததை அருளிசசெயகிறா

77 அசிதது ஜஞாநசூநயமாய விகாராஸபதமாயிருககும

(அசிதது—ஜஞாநசூநயமாய விகாராஸபதமாயிருககும) எனறு அசிததாகிறது—சைதநய அநாதாரமான வஸதுவிறே அதுதனனை அருளிச செயகிறா (ஜஞாநசூநயமாய) எனறு அததைபபறறவிறே சருதி போகயசபதததாலே அசிததைச சொலலிறறு விகாராஸபதமாகையாவது—விகாரததுககு இருபபிடமாயிருககை விகாரமாவது—அவஸதாநதராபததி அதாவது—சிதஸவரூபம போலே ஸதைகரூபமாயிராதொழிகை (77)

78 இபபடி இதினுடைய லக்ஷணததை அருளிசசெயத வநநதரம இவவசித ததவநதான—ஸததவைகாதாரமாயும ஸததவாதிகுணதரயாதாரமாயும ஸததவாதி குணசூநயமாயும மூனறு வகைப படிககுமபடியை அருளிசசெயகிறா

78 இது சுததஸததவமெனறும மிசரஸததவமெனறும ஸததவசூநய மெனறும தரிவிதம

(இது சுததஸததவமெனறும மிசரஸததவமெனறும ஸததவசூநயமெனறும தரிவிதம) எனறு

79 உததேசிதத கரமததிலே அசித தரயததினுடையவும ஸவரூப ஸவபாவ விசேஷஙகளை பரதிபாதிபபதாக நினைதது பரதமம சுததஸததவததின படியை அருளிசசெயகிறா (இதில சுததஸததவமாவது) எனறு தொடஙகி

79 இதில சுததஸததவமாவது ரஜஸதமஸஸுககள கலசாதே கேவலஸததவமாய, நிதயமாய ஜஞாநாநநதஜநகமாய காமததாலனறிககே கேவல பகவ திசசையாலே விமாந கோபுர மணடப பராஸாதாதி ரூபேண பரிணமிககக கடவதாய நிரவதிகதேஜோ ரூபமாய, நிதயமுகதராலும ஈசவரனாலும பரிசசேதிகக அரிதாய அதயதபுதமாயிருபபதொனறு

சுததஸததவமெனறது—குணாநதரம கலசாத ஸததவகுணததையுடையதெனற படி அததை அருளிசசெயகிறா (ரஜஸதமஸஸுககள கலசாதே கேவலஸததவமாய) எனறு *க்ஷயநதமஸய ரஜஸ பராகே *தமஸஸது பாரே* *தமஸ பரஸதாத* *பஞசசகதிமயே திவயே சுததஸதவே ஸுகாகரே* எனறு சருதிஸமருதிகளிலே இபபடி சொலலாநினறதிறே

(நிதயமாய) அதாவது—அநாதிநிதநமாயிருககை *ததக்ஷரே பரமே வயோமந* *காலாதீதமநாதயநதமபராகருதமசஞசலம பராபயமாசசிபதாத ஸதபிமயி ஸமநயஸதமாநஸை * *யத தத புராணமாகாசம ஸாவஸமாதபரமம தருவம யத பதம பராபய தததவஜஞா முசயநதே ஸாவ கிலபிஷை:* எனறு இதினுடைய நிதயதவமும சருதிஸமருதிகளிலே சொலலபபடடது

(ஜ்ஞாநாநந்தஜநகமாய) சுத்த ஸத்வமாகையாலே ஜ்ஞாநாநந்தஜநகமாயிருக்குமிறே ஸத்வம்—ஜ்ஞாநஸுகாவஹமாயிறே இருப்பது ஆகையிறே *சுத்தஸத்வே* என்ற அநந்தரத்திலே *ஸுகாகரே* என்றது

(காமத்தாலன்றிக்கே கேவலபகவதிச்சையாலே விமாநகோபுர மண்டப ப்ராஸாதாதிரூபேண பரிணமிக்கக் கடவதாய்) அதாவது—சேதநன் காமாநுகுணமாக இச்சிக்க அந்த இச்சாநுகுணமாக பகவத்ஸங்கல்பத்தாலே சதுர்விம்சதித்தவமாய்க்கொண்டு பரிணமித்து சேதநர்க்கு போக்ய போகோபகரண போகஸ்தாநங்களாகிற ப்ரக்ருதித்தவம்போலன்றிக்கே ஸ்வபோகார்த்தமாக உண்டான பகவதிச்சையாலே விமாந கோபுராதிரூபேண பரிணமியாநிற்குமென்கை

*தேவாநாம பூரயோதயா தஸ்யாம ஹிரண்மய கோச * யோ வை தாம பரஹ்மணோ வேத அம்ருதேநாவ்ருதாம புரீம *அபராஜிதா பூர ப்ரஹ்மண ப்ரஜாப தேஸ ஸபாம வேசம ப்ரபத்யே* என்று ச்ருதியிலேயும ஸுரீர்ணோணா நித்யவிபூதியிலுண்டான திவ்யநகர திவ்யாயதநாதிகள் சொல்லப்பட்டது

இதுதன்னை பாஷ்யகாரர் ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யத்திலே *திவ்யாவரணசத ஸஹஸ்ராவ்ருதே திவ்யகல்பகதருபசோபிதே திவ்யோத்யாந சதஸஹஸ்ரகோடிபிராவ்ருதேஅதிப்ரமாணே திவ்யாயதநே கஸ்மிம்சித விசித்ரதிவ்யரத்நமய திவ்யாஸ்தாநமண்டபே* என்று தொடங்கி விஸ்தரேண அருளிச்செய்தாரிறே

(நிரவதிகதேஜோரூபமாய்) அதாவது—அக்நி ஆதித்யாதி தேஜ பதார்த்தங்களையும் கத்யோதகல்பமாக்கும்படி அளவிறந்த தேஜஸ்ஸே வடிவாயிருக்கை ந தத்ர ஸூர்யோ பாதி ந சந்த்ரதாரகம் நேமா வித்யுதோ பாந்தி குதோயமக்நி அத்யாகாநலதீப்தம தத ஸ்தாநம விஷ்ணோர் மஹாத்மந ஸ்வயைவ ப்ரபயா ராஜந துஷ்ப்ரேக்ஷம தேவதாநவை * என்னக்கடவதிறே சுடரொளியாய் நின்றதன்னுடையச்சோதி சூழ்ப்பட்டோடும சடர்ச்சோதி வெள்ளம் விளங்குஞ்சுடர்ச்சோதி என்று ஆழ்வாரும் இதினுடைய நிரவதிக தேஜோருபத்வத்தைப் பலவிடங்களிலும் அருளிச்செய்தாரிறே

(நித்யமுக்தராலும் ஈச்வரனாலும் பரிச்சேதிக்க அரிதாய்) அதாவது இதினுடைய பரிமாணாதிகள் ஒருவராலுமளவிடவொண்ணாதபடியிருக்குமாயிற்று *தேஷாமபி இயத பரிமாணம இயதைச்வர்யம ஈத்ருசஸ்வபாவமிதி பரிச்சேத்துமயோக்யே* என்று நித்யரால் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதென்று ஸ்ரீ வைகுண்டகத்யத்திலே பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தவிது முக்தருக்குமொக்குமிறே ஈச்வரஜ்ஞாநத்தோபாதி இவர்களுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கும் ஸர்வதாசித்வமுண்டாகையாலே அவனால் பரிச்சேதிக்கலாமாகில் இவர்களாலும் பரிச்சேதிக்கலாமிறே ஆகையால் அவனுக்கு அரிது என்கை

ஆனால் இவர்களுடைய ஸர்வஜ்ஞதைக்குக் கொத்தைவாராதோ ? என்னில் வாராது ஸர்வஜ்ஞதையாவது ஸர்வத்தையுமுள்ளபடியறிகையிறே பரிச்சேத்யமாகில் பரிச்சேதித்தறிகையும் அபரிச்சேத்யமாகில் அப்படியறிகையுமிறே உள்ளது ஸீமையில்லாததொன்றுக்கு ஸீமையறியாமை ஸர்வஜ்ஞதைக்கு அநுகுணமென்னுமிடம் *தேவி த்வந்மஹிமாவதிர் ந ஹரிணா நாபி த்வயா ஜ்ஞாயதே யத்யப்யேவமதாபி நைவ யுவயோஸ ஸர்வஜ்ஞதா ஹீயதே யந்நாஸ்த்யேவ தத்ஜ்ஞதாமநுகுணாம ஸர்வஜ்ஞதாயா விதுர வ்யோமாம்போஜமிதந்தயா கில விதந் ப்ராந்தோயமித்யுச்யதே* என்று ஸ்ரீஸ்தவத்திலே ஆழ்வானருளிச்செய்தார்

இஙஙனனருகில தனககுநதன தனமையறிவரியான எனகிறவிதுவும ஸாவஜஞதையோடு விரோதிககும ஆகையால நிதயமுகதஈசவராகளால அபரிச சேதயமெனறவிதில குறையிலலை இததால இதினுடைய வைபவம சொனனபடி
(அதயதபுதமாயிருபபதொனறு) அதயதபுததவமாவது — அநுக்ஷணம அபூாவ ஆசசாயாவஹதவம *அநநதாசசாயாநநதமஹாவிபவ) எனறுரிறே பாஷய காரா ஆச சுததஸதவமாவது இபபடி யிருபபதொனறெனறதாயிறறு (79)

80 இததைச சிலா ஜடமெனறாகள, சிலா அஜட மெனறாகள

(இததைச சிலா ஜடமெனறாகள சிலா அஜடமெனறாகள) அதாவது— இநத சுததஸதவம தனனை இநத தாசநஸதா தஙகளிலே சிலா ஜடமெனறு சொன ஞாகள அஙஙனனறிககே சிலா அஜடமெனறு சொனஞாகள எனகை * இஹ ஜடாமாதிமாம கேசிதாஹு * எனறிறே அபியுகதரும சொலலிறறு (80)
81 ஜடமாகையாவது—ஸவயமபரகாசமனறிககேயிருககை அஜடமாகையாவது ஸவயமபரகாசமாயிருககை அததை அருளிச செயகிறா

81 அஜடமானபோது நிதயாககும முகதாககும ஈசவரனுககும ஜஞாநததையொழியவும தோறறும

(அஜடமானபோது நிதயாககும முகதாககும ஈசவரனுககும ஜஞானததை யொழியவும தோறறும) எனறு அஜடமானபோது எனறது—ஜடமெனறும ஒரு பக்ஷம சொலலுகையாலே அபபடியனறிககே இபபடியானபோது எனறபடி அநத பக்ஷததை விடடு இததை உபபாதிககையாலே இவா தமககு இதுவே திருவுளள மெனறு தோறறுநினறதிறே ஜஞானததையொழியவும தோறறு மெனறது— ஜஞானததாலே தனனையறியவேணடாதபடி தானே பரகாசிககும எனறபடி (81)
82 இபபடி ஸவயமபரகாசமாயிருககுமாகில ஸமஸாரிகளுககு ஜஞாநவேதய மாக வேணடாதே தானே தோறற வேணடாவோ? எனகிற சஙகையிலே அருளிச செயகிறா

82 ஸமஸாரிகளுககுத தோறறாது

(ஸமஸாரிகளுககுததோறறாது) எனறு இதுதான அபியுகதராலே விஸத ரேண பரதிபாதிககபபடடது எஙஙனே? எனனில 'தரிவித அசேதநஙகள என றெடுதது அவறறில பரகருதியும காலமும ஜடஙகள சுததஸதவமான தரவயத தையும ஜடமெனறு சிலா சொலலுவாகள ஜடதவமாவது—ஸவயமபரகாசமன றிககேயிருககை பகவசசாஸதராதி பராமாசம பணணினவாகள ஜஞாநாதமக மாக சாஸதரஸிததமாகையாலே, சுதத ஸதவதரவயததை ஸவயமபரகாசமெனபா கள இபபடி ஸவயமபரகாசமாகில ஸமஸாரிகளுககு சாஸதரவேதயமாக வேண டாதே தானே தோறறவேணடாவோ? எனனில ஸாவாதமாககளுடையவும ஸவ ரூபமும தாமபூத ஜஞாநமும ஸவயமபரகாசமாயிருகக ஸவரூபம தனககே ஸவ யமபரகாசமாய, வேறெலலாாககும ஜஞாநாநதரவேதயமானபபோலவும தாம பூதஜஞாநமும ஸவாசரயததுககே ஸவயமபரகாசமாய இதராககு ஸவயமபரகாச மலலாதாப போலவும, இதுவும நியதவிஷயமாக ஸவயமபரகாசமானால விரோத மிலலை *யோ வேததி யுகபதஸாவம பரதயக்ஷேண ஸதா ஸவதঃ தம பரணமய ஹரிம சாஸதரம நயாயததவம பரசக்ஷமஹே* எனகிறபடியே தாமபூதஜஞாநத தாலே ஸாவததையும ஸாக்ஷாதகரிததுக கொணடிருககிற ஈசவரனுககு சுததஸத வதரவயம ஸவயமபரகாசமாயிருககிறபடி எஙஙனே? எனனில இவனுடைய தாம

பூதஜஞாநம திவயாதமஸவரூபம முதலாக ஸாவததையும விஷயீகரியா நிறக திவயாதமஸவரூபம ஸவயம பரகாசமாயிருககிறுபபோலே இதுவும ஸவயம பரகாசமாயிருககலாம இபபடி நிதயாககும துலயம விஷயபரகாசநகாலததிலே தாமபூதஜஞாநம ஸவாசரயமாதரததுககே ஸவயமபரகாசமாறுப போலே முகதாக ககும அவவவஸதையிலே இது ஸவயமபரகாசமாறுல விரோதமிலலை தாமபூத ஜஞாநததினுடைய ஸவாதம பரகாசநசகதியானது விஷயபரகாசநமிலலாதகாலத தில காமவிசேஷஙகளாலே பரதிபததையாறுபபோலே சுததஸதவததினுடைய ஸவாதமபரகாசநசகதியும பததததசையில பரதிபததையாகையாலே சுததஸதவம பததாககு பரகாசியாதொழிகிறது *தியஸ ஸவயமபரகாசதவம முகதெள ஸவா பாவிகம யதா, பததே கதாசித ஸமருததம ததாதராபிநியமயதே* இவவளவு அவஸ தாநதராபததி விகாரிதரவயததுககு விருததமனறு ஆகையால பரமாணபரதிபந நாாதததததுககு யுகதிவிரோதம சொலல வழியிலலை எனறிபபடி ரஹஸயதரயஸா ரததிலே பரதிபாதிககையாலே

83 கீழே ஆதமாவும அஜடமாய ஜஞாநமும அஜடமாயிருககச செயதே, அந யோநயம பினனமெனனுமிததை தாசிபபிததாபபோலே சுததஸதவமும அஜடமா யிருககசசெயதே இவையிரணடிலும பினனமாயிருககுமபடியை தாசிபபிககைககாக தஜஜிஜஞாஸு பரசநததை அநுவதிககிருா

83 ஆதமாவிலும ஜஞாநததிலும பிநநமானபடி யென னெனனில,

(ஆதமாவிலும ஜஞாநததிலும பினனமானபடி யென? எனனில) எனறு

84 அநேக ஹேதுககளாலே அதுதனனை தாசிபபிககிருா நானெனறு தோறறு மையாலும எனறு தொடஙகி

84 நானெனறு தோறறுமையாலும சரீரஙகளாய பரிணமிககையா லும, விஷயஙகளையொழியவும தானே தோறறுகையாலும, சப தஸபாசாதிகளுணடாகையாலும பிநநமாககக கடவது

அதாவது ஆதமவஸது பரதயககாகையாலே அஹமெனறு பரகாசியா நிறகும இது பராககாகையாலே இதமெனறிறே பரகாசிபபது இததாலே ஆத மாவில பினனமெனறபடி சரீராதிகளாய பரிணமிககையாலே ஆதமாவிலும ஜஞா ஞததிலும இரணடிலும பினனமெனறபடி ஏகரூபனுகையாலே ஆதமாவுககு பரிணாம மிலலையிறே ஜஞாநததுககு பரிணாமமுணடேயாகிலும சரீராதிகளாய பரிணமி யாதிறே விஷயநிரபேக்ஷமாக பரகாசிககையாலும சபதஸபாசாதிகளுககு ஆசரய மாகையாலும விஷய ஸநநிதியிலொழிய பரகாசிபபதும செயயாதே, சபதாத யாசரயமனறிககே ததகராஹகமாயிருககிற ஜஞாநததில பினனமெனறபடி (84)

85 ஆகவிபபடி சுததஸதவததினுடைய பரகாரததை அருளிசசெயதாராய நினறுா கீழ அநநதரம மிசரஸதவ பரகாரததை அருளிசசெயவதாக (மிசரஸதவ மாவது) எனறு தொடஙகுகிருா

85 மிசரஸதவமாவது ஸதவ ரஜஸ தமஸஸுககள மூனறேடுஙகூடி பததசேதனருடைய ஜஞாநாநநதஙகளுககு திரோதாயகமாய விபரீதஜஞாந ஜநகமாய நிதயமாய ஈசவரனுககு கரீடாபரிகர மாய பரதேசபேதததாலும காலபேதததாலும ஸதருசமாயும விஸதருசமாயுமிருககும விகாரஙகளை யுணடாககக கடவதாய, பரகருதி அவிதயை மாயை யெனகிற பேரகளை யுடைத தாயிருககும அசிதவிசேஷம

(மிசரஸதவமாவது)—ரஜஸதமஸஸ்ஸுககளோடே கூடின ஸதவகுணததை யுடைததானது அததை அருளிசசெயகிறார (ஸதவரஜஸதமஸஸ்ஸுககள மூனறேடுங்கூடி) என்று *தரிகுணம தஜஜகதயோநிரநாதிபரபவாபயயம* *தரிகுணம காமிஞம கேஷதரம பரகருதே ரூபமுசயதே* *ஸதவமரஜஸதம இதி குணாஃ பரகருதிஸமபவா * எனனககடவதிறே

(பததசேதநருடைய ஜஞாநாநநதஙகளுககு திரோதாயகமாய) அதாவது குணதரயாதமகமாயிருககையாலே ரஜஸதமோமசததாலே ஜஞாநாதிகளுககு திரோதாநததைப பணணுமெனகை சேதநருடைய ஜஞாநாநநதஙகளுககு திரோதாயகமாயெனறு ஸாமாநயேந சொலலாதே (பகதசேதநருடைய) எனறு விசேஷிககையாலே காமஸமஸருஷடரான சேதநருடைய ஜஞாநாதிகளுககே அது திரோதாயகமெனறபடி அலலது ஐசசிகமாக பராகருத சரீரபரிகரஹம பணணுகிற நிதயமுகதருடைய ஜஞாநாதிகளுககும இது ஸஙகோசததைபபணணவேணடி வருமிறே ஆகையாலே *அஹருதஸஹஜதாஸயாஸஸரயஸஸரஸதபநதா விமலசரமதேஹா இதயமீரஙகதாம மஹிதமநுஜதிாயகஸதாவரதவாசசரயநதே*எனகிறபடியே நிதயமுகதரும இஙகே வநது பராகருத தேஹஙகளைப பரிகரஹிதது சேஷிககு அதிசயததைப பணணுமளவில அவாகளுககிது ஸஙகோசததைப பணணுமையாலே பததசேதநருடைய ஜஞாநாதிகளுககே இது திரோதாயகமெனனுமிடம ஸிததம *அநீசயா சோசதி முஹயமாந * *அநாதிமாயயா ஸுபத * *பகவநமாயாதிரோஹிதஸவபரகாச * எனனககடவதிறே

(விபரீதஜஞாநஜநகமாய) விபரீதஜஞாநமாவது அதஸமிந ததபுததி அதாவது அநாதமாவான தேஹததில ஆதமபுததியும அஸவதநதரமான ஆதமவஸதுவில ஸவதநதரபுததியும அநநயசேஷமானவதுதனனில அநயசேஷதவபுததியும அநீசவரரானவாகள பககல ஈசவரதவபுததியும அபுருஷாரததமான ஐசவாயாதிகளிலே புருஷாரதததவபுததியும அநுபாயஙகளானவறறில உபாயதவ புததியும தொடககமானவை யதாஜஞாநததை மறைககுமளவனறிககே இபபடியிருநயிருநதுளள விபரீதஜஞாநஙகளையும பததசேதநாககு உணடாககாநிறகுமாயிறறு *பகவதஸவரூபதிரோதாநகரீம விபாதஜஞாநஜகநீம* எனறு இது தனனை பாஷயகாரா அருளிசசெயதாரிறே

(நிதயமாய) அதாவது உதபததிவிநாசரஹிதமாயிருககை *அஜாமேகாம* *கெளரநாதயநதவதீ ஸா ஜநிதரீ பூதபாவிநீ* *அசேதநா பராாததா ச நிதயா ஸததவிகரியா* *விகாரஜநநீமஜஞாமஷடரூபாமஜாம தருவாம* எனனககடவதிறே

(ஈசவரனுககு கரீடாபரிகாரமாய) அதாவது ஸாவேசவரனுடைய ஜகதஸருஷடயாதி லீலைககு உபகரணமாயிருககை *கரீடதோ பாலகஸயேவ சேஷடாமதஸய நிசாமய* *அபரமேயோ நியோஜயசச யதர காமகமோவசீ மோததே பகவாந பூதை பால கரீடநகைரிவ* *தவம நயஞசதபிருதஞசதபி காமஸுதரோபபாதிதை ஹரே விஹரஸி கரீடாகநதுகைரிவ ஜநதுபி * எனறு சொலலபபடுகிற, ஸாவேசவரனுடைய லீலைககு குணதரயாதமிகையான பரகருதியிறே பரதாநோபகரணம *ஸிதாஸிதா ச ரகதா ச ஸாவகாமதுகா விபோ * எனனககடவதிறே *தைவீ ஹயேஷா குணமயீ* எனறு தானே அருளிசசெயதானிறே

(பரதேசபேதததாலும காலபேதததாலும ஸதருசமாயும விஸதருசமாயுமிருககும விகாரஙகளை யுணடாககககடவதாய) பரதேசபேதமாவது குணவைஷமயமிலலாத பரதேசமும குணவைஷமயமுளள பரதேசமும இது தனககு குணவைஷமயமுளளது காாயோநமுகமான ஸதலததிலேயிறே அலலாதவிடமெலலாம குண

ஸாமயாபநநமாயிருககுமிததனே அதில குணவைஷமயமிலலாதவிடம ஸதருச விகாரமாயிருககும வைஷமயமுளளவிடம விஸதருச விகாரமாயிருககும ஸதருச விகாரமாவது நாமரூபவிபாகநிரதேசாநாஹமாயிருககும ஸூக்ஷமவிகாரம விஸதருசவிகாரமாவது நாமரூபவிபாகநிரதேசயோகயமாயிருககும ஸதூல விகாரம *குணஸாமய மநுதரிகதமநயூநம* எனகையாலே அவயகதாவஸதையிலுளள விகாரமெலலாம ஸதருசமாயிருககும மஹததாதி விஸதருசவிகாரமாயிருககும

இனி காலபேதமாவது ஸமஹாரகாலமும ஸருஷடிகாலமும ஸமஹார காலததில இது அவிபகத தமஸஸாயக கிடககையாலே ஓரிடததிலும குணவைஷமயமிலலாமையால எஙகுமொககு ஸதருசவிகாரமாயிருககும ஸருஷடி காலததிலே பகவததிஷடான விசேஷததாலே விபகதமாய காாயோநமுகமாய குணவைஷமயம பிறநதவாறே விஸதருசவிகாரததை யுடைததாகா நிறகும ஸததவிகாராஸபதமாயிருககையாலே அஸதை ஸததாபரயுகதமிறே விகாரம அதினுடைய ஸௌகஷமயாஸௌகஷமய நிபநதநமான விபாகநிரதேசமிறே உளளது அலலது நிாவிகாரமாயிருபபதோரவஸதையும இலலையிறே

(பரகருதி அவிதயை, மாயை எனகிற போகளை உடைததாயிருககும அசித விசேஷம) மிசரஸதவமாவது இபபடி இருபபதோா அசிதவிசேஷமெனறு வாககியாநவயம (85)

86 பரகருதயாதிநாமபேதஙகள இதினுடைய ஸவபாவஙகளைபபறற வநததெனகிறாா (பரகருதியெனகிறது) எனறு தொடஙகி

10 பரகருதியெனகிறது விகாரஙகளைப பிறபபிககையாலே, அவிதயையெனகிறது ஜ்ஞாநவிரோதியாகையாலே, மாயையெனகிறது விசித்ர ஸருஷடியைப பணணுகையாலே

அதாவது —*மூலபரகருதிரவிகருதி* இதயாதிகளிலே பரகருதி சபதம காரணவாசியாகச சொலலபபடடதிறே இதுதான உபாதாந காரணததுககே வாசகம ஆகையிறே பரஹமததினுடைய ஜகதுபாதாநதவததைச சொலலுகிற ஸூதரகாரா *பரகருதிசச பரதிஜஞாதருஷடாநதாநுபரோதாத* எனறு, பரகருதிசபததாலே சொலலிறறு ஆகையால இததை பரகருதியெனகிறது—மஹததாதிவிகாரஙகளைத தனபககலில நினறும ஜநிபபிககையாலே அவிதயாசபதம விதயாபாவததுககும விதயேதரததுககும விதயாவிரோதிககும வாசகமா யிருநததேயாகிலும விஷயாநுகுணமாயிறே பரயோக மிருபபது ஆகையால இததை அவிதயை எனகிறது—ஜஞாந விரோதியாகையாலே (ஜஞாநாநநதஙகளுககுத திரோதாயகமாய) எனறு இதினுடைய ஜஞாந விரோதிதவமதான கீழே சொலலபபடடதிறே அஸுரராகஷஸாதி கரியைகளை, ஆசசரியகரதவததைப பறற மாயாசபதததாலே சொலலுகிறபபோலே இததையும மாயை எனகிறது—விசிதர ஸருஷடியைப பணணுகையாலே அதாவது—ஒனறுபோலொனறனறிககே விஸமயநீயஙகளான காாயஙகளை ஜநிபபிககை (86)

87 ஏவமபூதமான அசிததுதான காாயகாரணரூபேண அநேகததவமாயிருககும படியை அருளிசசெயகிறாா (இதுதான பொஙகைமபுலன) எனறு தொடஙகி

87 இதுதான பொஙகைமபுலனும பொறியைநதும கருமேநதிரிய மைமபூதமிஙகிவவுயிரேய பிரகிருதி மானஙகார மனஙகள" எனகிறபடியே இருபததுநாலு தததவமாயிருககும

ஐமபுலன சபதாதிகள பொஙகுதலால சேதநரை விகருதராமபடிபணணு கைககீடான இவறறினுடைய உதரேகம சொலலுகிறது இவவிடததில விசேஷய மாதரமே அபேக்ஷிதம பொறியைநதாவன சரோதராதிகள கருமேநதிரியம வாகாதிகள ஐமபூதம ககநாதிகள இஙகிவவுயிரேயபிரகிருதி எனறது ஸமஸார தசையில இவவாதமாவோடே அதயநத ஸமஸருஷடையாயக கிடககிற பரகருதி யெனறபடி இஙகும விசேஷயமாதரமிறே தததவஸஙகயைககு வேணடுவது மாஞங காரமனஙகளாவன மஹானும அஹஙகாரமும மநஸஸும இபபடி இருபதது நாலு தததவததையும அருளிச செயகிற ஆழவாா தநமாதரஙகளை அருளிசசெய யாதே, சபதாதிகளை அருளிச செயதது தநமாதரஙகளுககு பூதஙகளோடு ஸவரூப பேதமினறியிலே அவஸதாபேதமாதரமாகையாலே தநமாதரஙகளான பூதஙகள பததையும அஞசு தததவமாககி சபதாதிகளைநதையும ஐநது தததவஙகளாககொணடு இவையும ஏகாதசேநதரியஙகளும பரகருதி மஹதஹஙகாரஙகளுமாக சதுாவிம சதி தததவமெனறு கொளளுவதும ஒருபக்ஷ முணடாகையாலே உபயபக்ஷததிலும தததவஸஙகயையில நயூநாதிரேகமிலலையிறே ஆகையால இபபாடடிற சொனன படியே இருபததுநாலு தததவமாயிருககுமெனறதாயிறறு (87)

88 இபபாடடில தததவஙகளைச சொனன விததனை யொழிய, இவறறினுடைய கரம கதநம பணணிறறிலலையிறே ஆகையால இதில பரதமததவமேது? எனனு மாகாஙகைஷயிலே அருளிச செயகிறா

88 இதில பரதம தததவம பரகருதி

(இதில பரதமததவம பரகருதி) எனறு பரகருதியெனறும பரதாந மெனறும, அவயகதமெனறும பரதம தததவததுககுப போ பரகருதி எனறு சொல லுகைககடி முனனே சொலலபபடடது பரதாநமெனகிறது—எமபெருமானுடைய லீலைககு பரதாநமான உபகரணமாகையாலே அவயகதமெனகிறது—அநபிவயகத குணவிபாகமாகையாலே (88)

89 இபபடி பரதம தததவமான பரகருதிககுணடான அவஸதா விசேஷஙகளை அருளிசசெயகிறா (இது, அவிபகததமஸஸு) எனறு தொடஙகி

89 இது அவிபகத தமஸஸெனறும, விபகததமஸ ஸெனறும, அக்ஷரமெனறும சில அவஸதைகளை யுடைததாயிருககும

அதாவது *அவயகதமக்ஷரே லீயதே அக்ஷரம தமஸி லீயதே தம பரே தேவ ஏகீபவதி* எனகிற படியே ஸமஹருதிஸமயததில அவயகதாவஸதை குலைநது அக்ஷராவஸத மாய அது தானும குலைநது அதிஸூக்ஷமமாய தமசசபதவாசயமாய அது தானும நாமரூப விபாக அநாஹமாமபடி ஸாவேசவரன பககலிலேஏகீபவிதது நிறகையாலே அவிபகத தமஸஸெனறும, ஸாககாலம வநதவாறே *பராதுராஸீததமோநுத * எனகிறபடியே அவனாலே பரேரிதமாயககொணடு நாமரூப விபாக யோகயமாமபடி அவன பககல நினறும விபகதமாய காாயோநமுகமாகையாலே விபகத தமஸ ஸெனறும அநநதரம ததஸஙகலபவிசேஷததாலே புருஷ ஸமஷடிகாபபமான அசேதநமெனறு விவேகிககைககும அபதமாமபடியான தமோவஸதை குலைநது புருஷ ஸமஷடி காபபதவம தோனறுமபடியான அவஸதையை பராபிதது நிறகை யாலே அக்ஷரமெனறும இஙஙனே சில அவஸதைகளை உடைததாயிருககுமெனகை ஆகையால இது அவிபகததமஸஸாகையாவது—அவயகத அக்ஷராவஸதைகள குலைநது தமசசபதவாசயமாய நாமரூப விபாக அநாஹமாமபடி ஸாவேசவரன பககலிலே ஏகீபவிதது நிறகை விபகத தமஸஸாவது—நாம ரூப விபாக ஆஹமாம

படி விபக்தமாய் கார்யோந்முகமாகை அக்ஷரமாகையாவது—இது அசித்தென்றும் இதினுள்ளே புருஷஸமஷ்டிகிடக்கிறதென்றும் விவேகிக்கவொண்ணுதபடி அதிஸூக்ஷ்மமாயிருக்கிற தமோவஸ்தை குலைந்து புருஷஸமஷ்டி காப்பதவம் தோன்றும்படியான அவஸ்தையை பஜிக்கை என்றதாயிற்று

குணத்ரயவைஷம்யஸ்யாநந்தரபூர்வாவஸ்தா குணஸாம்யம் குணஸாம்யலக்ஷண மவ்யக்தம் (அவ்யக்தமக்ஷரே லீயதே இதி) யஸ்யாமவஸ்தாயாம் குணஸாம்ய மப்யஸ்புடம் தத்வஸ்தம் சேதநஸமஷ்டி காப்பம் தத்க்ஷரசப்தேநோச்யதே நது சேதநமாத்ரம் தஸ்யாவ்யக்த ப்ரக்ருதித்வ தமோவிக்ருதித்வாயோகாத் அதஸ்ஸா வம் தத்வஜாதம் சித்சிதாத்மகம் மந்தவ்யம் ப்ரதாநாதி விசேஷாந்தம் சேதநா சேத நாத்மகம் இதி பராசரவசநாத் அத்ர து சித்காப்பே வஸ்துந்யக்ஷரசப்த உப சரித ப்ரயோகேநய்தாஸித்தே சகத்யந்தரகல்பநாயோகாத் அக்ஷரம் தமஸி லீயதே இதி சித்கா அப்தவம் அசித்வமபி யத்ர விவேகதுமசக்யம் தத்வஸ்தத அதிஸூக்ஷ்மம் ப்ரதாநம் தமச்சப்தேநாபிலப்யம் அக்ஷராத்யவஸ்தா ப்ராப்த யௌந்முக்யவிசிஷ்டம் தத்தேவ விபக்தம் தம் தத்தௌந்முக்யரஹிதம் அவிபக்தம் தம் பரமாத்மசரீரதயாபி சிந்தயிதுமசக்யம் ஸலிலவிலீநலவண சந்த்ரகாந்தஸ்த ஸலில ஸூாயகாந்தஸ்தவ ஹநிகல்பம் ஸாவஜ்ஞபரமாத்மைக வேத்யமவதிஷ்டதே பூதலவிநிஹித பீஜஸ்தாநீயமவிபக்தம் தம் மருந்நிஸ்ஸருதபீஜவத் விபக்தம் தம் ஸலிலஸம்ஸருஷ்டாரதரசதிலாவயவ பீஜதுல்யமக்ஷரம் உச்சூநபீஜஸ்மாநமவ்ய க்தம் அங்குரஸ்தாநீயோ மஹாந இதி விவேக என்று ஸூபாலோபநிஷத்வ யாக்யாநத்தில சருதப்ரகாசிகாகாரர், இதினுடைய அவஸ்தா விசேஷங்களை ஸூஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்தார்

இத்தால் அக்ஷரமும் தமஸ்ஸூம், குஸூமத்தினுடைய முகுள கோரக அவஸ்தைகளபோலே இதினுடைய ஸங்கோசதசையாகையாலே, மஹதாதிகளைப போலே தத்வாந்தரமன்றென்னுமிடம் ஸித்தம் (89)

90 இனி இந்த ப்ரக்ருதியில் நின்றும் மஹதாதிவிகாரங்கள் ஜநிக்கைக்கு மூலம் இன்னதென்கிறார்

90 இதில் நின்றும் குணவைஷம்யத்தாலே மஹதாதி விகாரங்கள் பிறக்கும்

(இதில் நின்றும் குணவைஷம்யத்தாலே மஹதாதி விகாரங்கள் பிறக்கும்) என்று குணங்களுக்கு வைஷம்யமாவது—பரஸ்பர உத்ரேகம் (90)

91 அப்படியிருக்கிற குணங்கள்தானெவை? என்னும் ஆகாங்க்ஷையிலே (குணங் களாகிறன—ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸூக்கள்) என்கிறார்

91 குணங்களாகிறன—ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸூக்கள்

92 இவைதானிருக்கும்படி எங்ஙனே? என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (இவை ப்ரக்ருதிக்கு) என்று தொடங்கி

92 இவை ப்ரக்ருதிக்கு ஸ்வரூபாநுபந்திகளான ஸ்வபாவங்க ளாய் ப்ரக்ருத்யவஸ்தையில் அநுத்பூதங்களாய், விகாரதசையில் உத் பூதங்களாயிருக்கும்

(இவை ப்ரக்ருதிக்கு ஸ்வரூப அநுபந்திகளான ஸ்வபாவங்களாய்) *ஸத்வம் ரஜஸ்தம இதி குணா ப்ரக்ருதிஸம்பவா* *ப்ரக்ருதே க்ரியமாணநி குணை கர்மாணி ஸர்வச* *ஸத்வம் ரஜஸ் தம இதி ப்ரக்ருதோ குணா* என்னக்கடவதிறே ஸ்வபா நுபந்திகளென்றது — ஆகந்துகங்களன்றிக்கே ஸத்தாப்ரயுக்தங்களாகையாலே

இவறறை யொழிநதிருபபதோரவஸதையும இலலையெனகை இவறறை ஸவபாவங களெனறும, பரகருதிககு ஸவரூபாநுபநதிகளெனறும சொலலுகையாலே *மூலபர கருதிநாம—ஸுகது கமோஹாதமகாநி லாகவபரகாச சலநோபஷடமபநகௌரவா வரணகாரயாணயதயநதாதீநதரியாணி காரயைகநிரூபணவிவேகாநி அநயூநாநதிரே காணி ஸமதாமுபேதாநி ஸதவரஜஸதமாமஸி தரவயாணி* எனறு இவறறை தரவயஙகளாகவும இவைதானே பரகருதி ஸவரூபமாகவும கொளளுகிற ஸாஙகயமதம நிரஸதமாயிறறு

இநத மத நிராகரணாததமாகவிறே ஆளவநதார, *குண பரதாநம* எனறு பிரிததருளிசசெயதது

(பரகருதயவஸதையில அநுதபூதஙகளாய விகாரதசையில உதபூதஙகளாயி ருககும) அதாவது—ஸாமயாபநநஙகளா யிருககையாலே பரகருதயவஸதையில இவறறினுடைய ஸவரூபவிபாகம தோறறாது வைஷமயாபததியாலே விகருதய வஸதையில இவறறினுடைய ஸவரூப விபாகம தோறறியிருககுமெனகை *ஸதவர ஜஸதமாமஸி தரயோ குண பரகருதேஸ ஸவரூபாநுபநதிநஸ ஸவபாவவிசேஷா பரகாசாதி காரயைகநிரூபணீயா பரகருதயவஸதாயாமநுதபூதாஸ ததவிகா ரேஷு மஹதாதிஷூதபூதா * எனறிறே பாஷயகாரரும அருளிசசெயதது (92)

93 விகாரதசையில இவைதான காரயைகநிரூபணீயஙகளாகையாலே காரயக தநமுகததாலே இவறறினுடைய ஸவரூபஙகளை தாசபபிககிறார

93 ஸதவம—ஜஞாநஸுகஙகளையும உபயஸஙகததையும பிறப பிககும

(ஸதவம—ஜஞாநஸுகஙகளையும, உபயஸஙகததையும பிறபபிககும) அதா வது—ஸதவகுணம நிரமலமாகையாலே ஜஞாநஸுகாவரணமனறிககே அவறறுககு ஜநகமுமாய அவறறினுடைய பேறறுககு பரவாததிககுமபடி அவையிரணடிலும ஸஙகததையுமுணடாககு மெனகை *ததர ஸதவம நிரமலதவாத பரகாசகமநாம யம ஸுகஸஙகேந பதநாதி ஜஞாநஸஙகேந சாநக* எனனககடவதிறே (93)

94 ரஜஸஸு—ராக தருஷண ஸஙகஙகளையும காமஸஙகததை யும பிறபபிககும

(ரஜஸஸு—ராகதருஷண ஸஙகஙகளையும காமஸஙகததையும பிறபபிககும) * ரஜோ ராகாதமகம விததி தருஷணாஸஙகஸமுதபவம தநநிபதநாதி கௌநதேய காமஸஙகேந தேஹிநாம* எனனககடவதிறே ராகமாவது யோஷிதபுருஷாகளுககு அநயோநயமுணடான ஸபருஹை தருஷணையாவது—சபதாதி ஸாவவிஷயஸப ருஹை ஸஙகமாவது—புதரமிதராதிகளளவில ஸமசலேஷ ஸபருஹை காமஸஙக மாவது—கரியைகளில ஸபருஹை (94)

95 தமஸஸு விபரீதஜஞாநததையும அநவதாநததையும ஆலஸயததையும நிதரையையும பிறபபிககும

(தமஸஸு விபரீதஜஞாநததையும, அநவதாநததையும ஆலஸயத தையும, நிதரையையும பிறபபிககும) *தமஸதவஜஞாநஜம விததி மோஹநம ஸாவதேஹிநாம பரமாதாலஸய நிதராபிஸ தநநிபதநாதி பாரத* எனனககட வதிறே விபரீதஜஞாநமாவது—வஸதுயாதாதமய விபரீத விஷயமான ஜஞாநம அநவதாநமாவது—செயயுமதொனறில குறிககோளிலலாமை ஆலஸயமாவது—

ஒரு காாயததிலும ஆரமபமறறிருககும சொபபம நிதரையாவது—புருஷனுககு இநதரியபரவாததந சராநதியடியாக வருகிற ஸாவேநதரியபரவாததநோபரதி (95)

96 இனி இககுணஙகளினுடைய ஸமதசையிலும விஷம தசையிலும பரகருதி யினுடைய விகாரஙகளிருககுமபடியை அருளிச செயகிறுா (இவை ஸமஙகளான போது) எனறு தொடஙகி

96 இவை ஸமஙகளானபோது விகாரஙகள ஸமஙகளுமாய அஸ பஷ்டஙகளுமாயிருககும, விஷமஙகளானபோது, விகாரஙகள விஷமங களுமாய ஸபஷடஙகளுமாயிருககும

அதாவது—இககுணஙகள பரஸபர உதரேகமாதல கருதஸந உதரேகமாத லினறிககே ஸாமயாபநநஙகளாயிருநதபோது பரகருதியினுடைய விகாரஙகள நாமரூபவிசேஷ ராஹிதயததாலே தனனில ஸமஙகளுமாய, பரமாணஙகளால தாசிககபபோகாதபடி ஸபஷடஙகளுமனறிககே இருககும இககுணஙகள உதரே கிதது விஷமஙகளானபோது பரகருதியினுடைய விகாரஙகளும நாமரூபவிசேஷஸா ஹிதயததாலே தனனில விஷமஙகளுமாய பரமாணஙகளோலே தாசிககலாமபடி ஸபஷடஙகளுமாயிருககுமெனகை

பரதேசபேதததாலும காலபேதததாலும எனறு கீழசசொனனதுககும இநத குணஸாமய வைஷமயஙகளேயிறே ஹேது அது இஙகே விசதமாயிறறு (96)

97 விஷம விகாரஙகளில பரதம விகாரம மஹான

இநத குணவைஷமயபரயுகதமான விஷமவிகாரஙகளில பரதமவிகாரமேது' எனனுமாகாஙகைஷயிலே (விஷமவிகாரஙகளில பரதமவிகாரம மஹான) எனகிறுா *குணஸாமயாத ததஸதஸமாத க்ஷேதரஜ்ஞாதிஷடிதாந முநே, குணவயஞ்ஜநஸம பூதி ஸாககாலே தவிஜோததம* எனனககடவதிறே அதாவது—குணஸாமயததை யுடைததாய க்ஷேதரஜ்ஞுனை பததசேதநனாலே அதிஷடிதமான அவயகததில நினறும வயகதகுஞ்ஞேநமேஷ ஹேதுவாகையாலே குணவயஞ்ஜநமெனறுபேரான மஹத தததவம உதபநநமாமெனறபடி (97)

98 இதினுடைய ஸவரூபமிருககுமபடி எஙஙனே? எனனும ஆகாஙகைஷயிலே அருளிசசெயகிறுா (இது ஸாதவிகம) எனறு தொடஙகி

98 இது ஸாதவிகம ராஜஸம, தாமஸம எனறு தரிவிதமாய அதய வஸாய ஜநகமாயிருககும

அதாவது—இநத மஹத தததவம *ஸாதவிகோ ராஜஸசசைவ தாமஸசச தரிதா மஹாந* எனறு பரகருச பரவருதி மோஹோநநேயமான ஸதவ ரஜஸ தமோ ரூப குணநவயததாலே ஸாதவிகம ராஜஸம தாமஸம எனறு தரிவிதமாய *மஹாந வை புததிலக்ஷண *எனறு புததிலக்ஷணமாகையாலே அதயவஸாய ஜநகமா யிருககும எனகை

அதில, ஸாதவிகபுததியாவது *பரவருததிம ச நிவருததிம ச காாயாகாாயே பயாபயே பநதம மோக்ஷம ச யா வேததி புததிஸ ஸா பாாதத ஸாதவிகீ* எனறு பரவருதி நிவருததிகளுடையவும காாயாகாாயஙகளினுடையவும பயாபயஙகளி னுடையவும, பநத மோக்ஷஙகளினுடையவும யதாவதவயவஸாயமெனறும ராஜஸ புததியாவது *யயா தாம மதாமம ச காாயம சாகாாயமேவ ச அயதாவதபரஜாநா திபுததிஸ ஸா பாாதத ராஜஸீ* எனறு தாமாதாமஙகளையும காாயாகாாயஙகளை

யும அநயதாவாக அறுதியிடுகையெனறும்; தாமஸபுத்தியாவது *அதர்மம் தர்மமிதி யா மநயதே தமஸாவ்ருதா, ஸாவார்த்தாந விபரீதாமசச புததிஸஸா பாாத்த தாமஸீ* எனறு, அதர்மத்தை தர்மமாகவும, தாம்த்தை அதாமமாகவும இப்படி ஸாவார்த்தஙகளையும், விபரீதமாகவும நிசசயிககையெனறும் பகவான தானே கீதோபநிஷததிலே அருளிச்செயதான.

ஆக, ப்ரகருதியினுடைய விஷமவிகாரஙகளில ப்ரதமவிகாரமினனதெனறும, அதினுடைய ஸ்வரூபமிருக்கும்படியும், அதினுடைய க்ருதயமும சொலலிறறுயிறறு. (98)

99. இனி, மறறுமுண்டான விகாரஙளும் க்ரமத்திலே சொலலப்படுகிறது;

99. இதில்நின்றும் வைகாரிகம், தைஜஸம், பூதாதியென்று த்ரிவிதமான அஹங்காரம் பிறக்கும்.

(இதில நினறும) இதயாதி. அதாவது—இந்த மஹானில நினறும். *வைகாரிகஸதைஜஸசச பூதாதிசசைவ தாமஸ:, தரிவிதோயமஹஙகாரோ மஹத ததவாத ஜாயத* எனகிறபடியே ஸாதவிக ராஜஸ தாமஸரூபபேதத்தாலே வைகாரிகமென்றும, தைஜஸமென்றும, பூதாதியென்றும த்ரிவிதமான அஹஙகாரமும பிறககுமெனகை இததாலதரிகுணத்மிகையன மூலபரகருதியில நின்றும் பிறநததாகையாலே, மஹானும தரிகுணதமகமாயிருக்கும, அபபடியே தரிகுணத்மகமான மஹானில நினறும பிறநததாகையாலே, அஹஙகாரமும தரிகுணமாயிருக்கும எனகை. 99

100. அஹங்காரம் அபிமாநஹேதுவாயிருக்கும்

(அஹஙகாரம அபிமாநஹேதுவாயிருககும) அதாவது—தேஹாத்மாபிமாநாதிகளை ஜநிப்பிககை. இத்தால இதினுடைய க்ருதயம சொலலப்படடது. (100)

101. இதில் வைகாரிகத்தில்நின்றும் ச்ரோத்ர த்வக்சக்ஷுர் ஜிஹ்வா க்ராணங்களென்கிற ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களைந்தும், வாக் பாணி பாத பாயூபஸ்த்தங்களென்கிற கர்மேந்த்ரியங்களைந்தும், மநஸ்ஸுமாகிற பதினேரிந்த்ரியங்களும் பிறக்கும்

(இதில, வைகாரிகததில நினறும) இத்யாதி. அதாவது-இபபடி தரிவிதமான அஹஙகாரத்தில வைகாரிகமாவது-ஸாதவிக அஹஙகாரமாகையாலே, இதில நின்றும, ஸதவகாாயமான லகுத்வ ப்ரகாசத்வங்களை யுடைத்தான இந்த்ரியஙகள் பதினெனறும் பிறக்கும் எனகை

வைகாரிகததில் நின்றும ஏகாதசேந்த்ரியஙகளும் பிறககுமென்று சொலலி விடாதே, (சரோதர த்வக் சக்ஷுர் ஜிஹ்வாக்ராணஙகளெனகிற ஜஞானேந்த்ரியஙகளைநதும. வாக பாணி பாத பாயு உபஸததஙகளெனகிற கர்மேநதரியஙகளைந்தும, மநஸஸும் ஆகிற பதினேரிந்த்ரியஙகளும) எனறு இப்படி அருளிச் செயதது-இவற்றினுடைய கார்யபேதத்தையும, ஸம்ஜ்ஞாபேதத்தையுமொழிய, இவறறினுடைய ஸவரூபபேதமும, வயவஹார பேதமும தோறறுதெனறு மநஸஸுககு கார்யம் உபய ஸஹகாரிதவம அதுதான இவ்விடத்தில சொலலாதொழிந்தது, மேலே இவை தன்னை விஸதரேண சொல்லுகிறவிடததிலே சொலலுகிறேமெனறு. இந்த்ரியஙகள ஸாத்விக அஹஙகாரகாாயமென்று அருளிச்செய்கையாலே, இவற்றை ராஜஸ அஹஙகாரகார்யமெனகிற பக்ஷம பரதிக்ஷிபதம

தைஜஸாநீந்த்ரியாண்யாஹுர் தேவா வைகாரிகா தச, ஏகாதசம் மநச்சாத்ர தேவா வைகாரிகாஸ ஸ்ம்ருதா: என்றும், *அக்நிர் வாக் பூத்வா முகம் ப்ராவிசத்.

வாயுா கராணே பூதவா நாஸிகே பராவிசத ஆதிதயச சக்ஷுா பூதவா அக்ஷிணீ பராவிசத திசசசரோதரம பூதவா காணெள பராவிசத ஓஷதி வநஸபதயோ லோமாநி பூதவா தவசம பராவிசந சநதரமா மநோ பூதவா ஹருதயம பராவிசத மருதயுரபாநோ பூதவா நாபிம பராவிசத ஆபோரேதோ பூதவா சிசநம பராவிசத* எனகிறபடியே தேவாதிஷடிதஙகளாகையாலே தேவசபதவாசயஙகளான இநதரியஙகள பதினொனறும ராஜஸ அஹஙகாரகாாய மெனபாகள சிலா, ஸாதவிக அஹஙகார காாயமெனபாகள சிலா எனறு சொலலி அதில ஸாதவிகாஹஙகார காாயமெனகிறதே ஸவபக்ஷமாக ஸ்ரீபராசர பகவான நிசசயிககையாலே இவாககு இபபடி அருளிச செயயக குறையிலலையிறே

இநதரியஙகள பதினொனறு எனகிற நியமமும வயஷடிவிஷயமனறு ஸமஷடி விஷயம *தேஷாநதவவயவாந ஸூக்ஷமாந ஷணணாமபயமிதெளஜஸாம ஸநநிவேசயாதமமாதராஸு ஸாவபூதாநி நிாமமே* எனறு அணுககளாகையாலே ஸூக்ஷமஙகளான இநதரியஙகளினுடைய அமசஙகளை ஆதமமாதரைகளிலே பரவேசிபபிததுஸாவ பூதஙகளையும ஈசவரன ஸருஷடிததானெனறு மநுவசந முணடாகையாலே இதில *(ஸூக்ஷமாந) எனகையாலே *அணவசச* எனகிற ஸூதரமாயாதையாலே இநதரியஙகள அணுவெனறும, (அவயவாந) எனகையாலே இநதரியஙகள தோறும வயகதிபாஹுளயமுணடெனறும ஆதம மாதரைகளிலே கூடடினன எனகையாலே அடியிலே கொடுதத இநதரியஙகளே யாவதஸமஸாரம அநுவாததிககுமெனறும *(சரீரம யதவாபநோதி யசசாபயுதகராமதீசவர கருஹீதவைதாநி ஸமயாதி வாயுா கநதாநிவாசயாத* எனகிறபடியே, சரீரததைவிடடு சரீராநதரததை பரவேசிககுமபோது இநதரியஙகளை கரஹிததுககொணடுபோமெனறும தோறறுகிறது *(ஷணணாம) எனறும, *(மநஷஷஷடடாநி) எனறும சொலலுகிற ஸஙகயாநிாதேசததில நிாபநதமிலலை இநதரியாநதரஙகளும கூடிபபோகையாலே (101)

102 இனிமேல *பூததநமாதரஸாகோயமஹஙகாராதது தாமஸாத* எனகிறபடியே பூதாதிசபதவாசயமான தாமஸாஹஙகாரததில நினறும தநமாதரபஞசகமும தத விசேஷமான ஆகாசாதி பஞசபூதஙகளும உதபநநஙகளாம கரமம அருளிச செயகிறா (பூதாதியில நினறும சபததநமாதரை பிறககும) எனறு தொடஙகி

102 பூதாதியிலநினறும சபததநமாதரை பிறககும இதில நினறும ஆகாசமும ஸபாசதநமாதரையும பிறககும இதில நினறும வாயுவும ரூபதநமாதரையும பிறககும இதில நினறும தேஜஸஸும ரஸதநமாதரையும பிறககும இதில நினறும அபபும கநததநமாதரையும பிறககும, இதில நினறும பருதிவி பிறககும

அதாவது பூதாதிஸமஜஞகமான தாமஸ அஹஙகாரததில நினறும ஆகாசததினுடைய ஸூக்ஷமாவஸதையான சபததநமாதரை பிறககும இநத சபததநமாதரையில நினறும இதினுடைய ஸதூலாவஸதையாய வயகதசபத குணகமான ஆகாசமும வாயுவினுடைய ஸூக்ஷமாவஸதையான ஸபாசதநமாதரையும பிறககும இநத ஸபாசதநமாதரையில நினறும, இதினுடைய ஸதூலாவஸதையாய ஸபாசகுணகமானவாயுவும தேஜஸஸினுடைய ஸூக்ஷமமான ரூபதநமாதரையும பிறககும இநத ரூபதநமாதரையில நினறும இதினுடைய ஸதூலாவஸதையாய ரூபகுணகமான தேஜஸஸும,அபபினுடைய ஸூக்ஷமமான ரஸதநமாதரையும பிறககும இநத ரஸதநமாதரையில நினறும இதினுடைய ஸதூலாவஸதையாய ரஸகுணையான அபபும, பருதிவியினுடைய ஸூக்ஷமமான கநததநமாதரையும பிறககும

இநத கநததநமாதரையில நினறும இதினுடைய ஸதூலாவஸதையா கநதய குணை யான பருதிவி பிறககும எனகை

ஆகாசமும ஸபாசதநமாதரையும பிறககும வாயுவும ரூப தநமாதரையும பிறககும எனறு உதபததிசொலலுகிறவளவில பூததததை முறபடச சொலலி தநமாதரையைப பிறபடச சொலலிககொணடு வநதது பூதோதபததிதகு அநநதாம தநமாதரோதபததியெனகிற கரமம தோறறுகைககாக இநத தநமாதராத தநமாத ரோதபததிகரமம நமமாசாாயாகளுககு மிகவும ஆதரணீயமாயப போரும அதுக கடி—*(அஷடௌ பரகருதய ஷோடச விகாரா) எனகிற சருதிககு ஸவரஸாாததம ஸிததிககையாலே *(ாசவராத பரகருதி புருஷௌ, பரகருதோ மஹாந மஹதோ ஹஙகாரோஹஙகாராச சபததநமாதரம சபததநமாதராதாகாசம ஸபாதநமாத ரஞச ஸபாசதநமாதராத வாயூ ரூபதநமாதரஞச, ரூபதநமாதராத தேஜோ ரஸதந மாதரஞச ரஸதநமாதரா தாபோ கநததநமாதரஞச கநததநமாதராத பருதிவீ) எனறு, இநத கரமததை யாதவபரகாசாதிகளும ஆதரிததுககொணடு போநதாாகள

103 இனி பூதாத தநமாதரோதபததி கரமமும சாஸதரஸிததமாகையாலே அததையும ஸஙகரஹேண அருளிச செயகிறாா , (ஸபாசதநமாதரை தொடககமான நாலுதநமாதரைகளும) எனறு தொடஙகி

103 ஸபாசதநமாதரை தொடககமான நாலு தநமாதரைகளும ஆகாசம தொடககமான நாலுபூதஙகளுககும காாயமாய, வாயுதொடககமான நாலுபூதஙகளுககும காரணமாயிருககு மெனறுஞ சொலலுவாாகள

அதாவது பூதாதியில நினறும சபததநமாதரை பிறககும, சபததநமாதரை யில நினறும ஆகாசம பிறககும ஆகாகாசததில நினறும ஸபாசதநமாதரை பிறக கும ஸபாசதநமாதரையில நினறும வாயு பிறககும வாயுவில நினறும ரூபதந மாதரை பிறககும ரூபதநமாதரையில நினறும தேஜஸஸு பிறககும தேஜஸஸில நினறும ரஸதநமாதரை பிறககும ரஸதநமாதரையில நினறும ஜலம பிறககும ஜலததில நினறும கநததநமாதரை பிறககும கநததநமாதரையில நினறும பருதிவி பிறககும எனறபடி

இநத கரமம ஸ்ரீ விஷணுபுராணஸிததம பூாவகரமம புராணாநதர ஸிதத மெனறு சொலலுவாாகள அது சொலலவொணணாதெனறு *அஷடௌ பரகருதயஷ ஷோடச விகாரா * எனறு ஆகாசாதி பூதஙகளையும, இநதரியஙகளோபாதி கேவலம விகருதிகளாக சருதி சொலலுகையாலே ஸ்ரீவிஷணுபுராணததிலே *ஆகா சஸது விகுாவாண ஸபாசமாதரம ஸஸாஜ ஹ * எனறு தொடஙகி ஸபாச தநமாதராதிகளுககுக காரணமாகச சொனன ஆகாசாதி பதாாததஙகளையும தநமாதர லக்ஷணமான பூதஙகளாக ஸ்ரீபராசரபகவானுககு விவக்ஷிதமெனறு நினைதது வயாகயாதாககள வயாகயாநம பணணி வைககையாலே ஆகையால ஸ்ரீ விஷணுபுராணததிலும பூதாத தநமாதரோதபததி சாபதமாயத தோறறியிருந ததேயாகிலும வயாகயாந பரகரியையைப பாாததால தநமாதராத தநமாதரோத பததி எனறே கொளளவேணும பூதாத தநமாதரோத பததி பக்ஷததிலும *அஷடௌ பரகருதய ஷோடச விகாரா * எனறு சொலலுகிற ஷோடச விகாரஙக ளாகிறது பூதஙகளை யொழிய ஏகாதசேநதரியஙகளும சபதாதிகளைநதும எனறு தநமாதரஙகளுககு பூதஙகளோடு ஸவரூபபேதமினறியிலே அவஸதாபேதமாதர மாகையாலே *அஷடௌ பரகருதய * எனறு பரகருதி மஹதஹஙகாரஙகளையும ஆகாசாதிகளைநதையுஞ சொலலுகிறதெனறும சருதயவிரோதம நிாவஹிபபாாகள

இதுதான், ஸ்ரீ வேதவ்யாஸ பகவானாலே *அஷ்டௌ ப்ரக்ருதய ப்ரோக்தா விகா ராச்சாபி ஷோடச அத வ்யக்தாநி ஸப்தைவ ப்ராஹுர்த்யாத்மசிந்தகா அவ்யக்தஞ்ச மஹாம்சைவ ததாஹங்கார ஏவ ச ப்ருதிவீ வாயுராகாசமாபோ ஜ்யோதிச்ச பஞ்சமம், ஏதா ப்ரக்ருதயஸ்த்வஷ்டௌ விகாராநபி மே ச்ருணு ச்ரோத்ரம் த்வக் சைவ சக்ஷுச்ச ஜிஹ்வா க்ராணஞ்ச பஞ்சமம், வாக் ச ஹஸ்தௌ ச பாதௌ ச பாயுர் மேட்ரம் ததைவச சப்தஸ்பர்சௌ ச ரூபஞ்ச ரஸோ கந்தஸ்ததைவச, ஏதே விசேஷா ராஜேந்த்ர மஹாபூதேஷு பஞ்சஸு தசேந்த்ரியாண்யதைதாநி ஸவிசேஷாணி மைதில மநஷ் ஷோடசமித்யாஹுர்த்யாத்மகதிசிந்தகா * என்று மோக்ஷதர்மத்திலே யாஜ்ஞவல்க்யஜநக ஸம்வாதத்திலே சொல்லப்பட்டது

அப்படியே யமஸ்ம்ருதியிலும் *மநோ புத்திரஹங்காரகாநிலாக்நிஜலாநி பூ, ஏதா ப்ரக்ருதயஸ் த்வஷ்டௌ விகாராஷ் ஷோடசாபரே, ச்ரோத்ராக்ஷிரஸநாக்ராணத்வக்ச ஸங்கல்ப ஏவ ச சப்தரூபரஸஸ்பர்சகந்த த்வக்பாணிபாயவ உபஸ்தபாதாவிதி ச விகாராஷ்ஷோடச ஸம்ருதா * என்று சொல்லப்பட்டது இந்த ஸ்ம்ருதியில் ப்ரக்ருதிகளிலே பரிகணிக்கையாலும் ப்ரதமத்திலே எடுக்கையாலும் மந்த்வயத்தையாலே மநஸ்ஸென்று ப்ரதாநத்தவம் சொல்லப்படுகிறது

ஸங்கல்பசப்தத்தாலே தத்காரணமான மநஸ்ஸு லக்ஷிக்கப்படுகிறதென்று ஸுபாலோபநிஷத் வ்யாக்யாநத்திலே ச்ருதப்ரகாசிகாகாரராலே வ்யாக்கயாதமாயிற்று

இப்படி இதிஹாஸாதிகளிலே சொல்லப்படுகையாலே *அஷ்டௌ ப்ரக்ருதய * என்கிற ச்ருதிக்கு பூதாத தந்மாத்ர உத்பத்திபக்ஷத்தில் விரோதாபாவம் ஸுஸ்பஷ்டம்

தவசா பீஜமிவாவ்ருதம் என்கிற த்ருஷ்டாந்த பலத்தாலே த்வக்கில்லாத பீஜத்துக்கு அங்குரசக்தியில்லாதவோபாதி ஆவரகத்தை யொழிந்தபோது உத்தர கார்யசக்தியில்லையென்று தோற்றுகையாலும், காரணகுணத்தையொழிய உத்தரோத்தரவிசேஷங்களில் *ஆத்யாத்யஸ்ய குணந்தோநாப்நோதி ச பர பர * என்று ஸ்வவிசேஷத்துக்குச் சொல்லுகிற குணநிசயம் கூடாமையாலும் *ஆகாசம் சப்த மாத்ரந்து ஸ்பர்சமாத்ரம் ஸமாவிசத் ரூபம் ததைவாவிசத்சப்தஸ்பர்சகுணவுபௌ சப்த ஸ்பர்சச்ச ரூபஞ்ச ரஸமாத்ரம் ஸமாவிசந், தஸ்மாத் சதுர்குணா ஹ்யாபோ விசேஷா சசேந்த்ரியக்ரஹா * என்கிற புராணவசநங்களினுடைய ஆநுகுண்யத்துக்காகவும் *தேப்யஸ்தந்மாத்ரேப்யோ யதாஸங்க்யமேகத்விதரி சது பஞ்சப்யோ பூதாநயாகாசாநிலாநலஸலிலாவநிரூபாணி பஞ்ச ஜாயந்தே* என்று இதில அதிகருதஞன ஸாங்க்ய வாசஸ்பதி சொல்லுகையாலும் கார்யோத்பாதகங்களான தத்வங்கள் ஸ்வஸ்வகாரணவ்ருதங்களாய்க்கொண்டே உத்பாதிக்கிறதென்றுசொல்ல வேணும் என்று தத்வத்ரய விவரணத்திலே ஆச்சானபிள்ளை அருளிச் செய்கையாலும் *ப்ரதாநதத்வமுத்பூதம் மஹாந்தம் தத்ஸமாவ்ருணோத்* *யதா ப்ரதாநேந மஹாந் மஹதா ஸ ததாவ்ருத * *சப்தமாத்ரம் ததாகாசம் பூதாதிஸ ஸமாவ்ருணோத்* ஆகாசம் சப்தமாத்ரந்து ஸ்பர்சமாத்ரம் ஸமாவ்ருணோத் *ஸ்பர்சமாத்ரஸ்து வைவாயூரூபமாத்ரம் ஸமாவ்ருணோத்* *ரஸமாத்ராணி சாம்பாம்ஸி ரூபமாத்ரம் ஸமாவ்ருணோத்* என்று ஸ்ரீ பராசர பகவானாலே உக்தமாகையாலும் முன்புத்தை தந்மாத்ரைகளோடு கூடிக்கொண்டு உத்தரோத்தர தந்மாத்ரைகள ஸ்வவிசேஷங்களைப் பிறப்பிக்கையாலே என்று இவர் தாமே மேலே அருளிச் செய்கையாலும் ஆவரணக்ரமங்கொள்ளவேணும்

அப்படியே பூர்வபூர்வநியமத்தைப்பற்ற ஸ்பர்சதந்மாத்ராதிகளுக்கு ஸ்வஸ்வ விசேஷங்களை உத்பாதிக்குமளவில் ஸ்வஸ்வபூர்வபூதஸஹாயத்வமும் கொள்ள வேணும் அதாவது பூதாதியில் நின்றும் சப்ததந்மாத்ரைபிறக்கும் சப்ததந்மாத்ரையை பூதாதி ஆவரிக்கும், இதில் நின்றும் ஆகாசம் பிறக்கும் அநந்தரம் இந்த

சபததநமாததரையில நினறும ஸபாசததநமாததரை பிறககும ஸபாசததநமாததரையை சபததநமாததரை ஆவரிககும இபபடி சபததநமாதராவருதையாய ஆகாசததை ஸஹாயமாகவுடைததான ஸபாசததநமாததரையில நினறும வாயுபிறககும இநத ஸபாசததநமாததரையில நினறும ரூபதநமாததரை பிறககும ரூபதநமாததரையை ஸபாசததநமாததரையாவரிககும இபபடி ஸபாசதநமாதராவருதையாய வாயுவை ஸஹாயமாகவுடைததான ரூபதநமாததரையில நினறும தேஜஸஸு பிறககும இநத ரூபதநமாததரையில நினறும ரஸதநமாததரை பிறககும ரஸதநமாததரையை ரூபதநமாததரையாவரிககும இபபடி ரூபதநமாதராவருதையாய தேஜஸஸை ஸஹாயமாகவுடைததான ரஸதநமாததரையில நினறும அபபு பிறககும இநத ரஸதநமாததரையில நினறும கநதததநமாததரை பிறககும கநதததநமாததரையை ரஸதநமாததரையாவரிககும இபபடி ரஸதநமாதராவருதையாய அபபை ஸஹாயமாகவுடைததான கநதததநமாததரையில நினறும பருதிவி பிறககும எனகை சபததநமாதராவருதமாய ஆகாசததை ஸஹாயமாகவுடைததான ஸபாசதநமாதரததில நினறும வாயுபிறககுமெனறு தொடஙகிச சொனன விசேஷ உதபததியில கரமம பூதாததநமாதர உதபததிபக்ஷததுககும ஒககும பூாவபூாவபூதததில நினறும உததர உததர தநமாதர உதபததியாகிறவிது விசேஷம இது தததவதரயவிவரணததில ஆசசானபிளளை அருளிசசெயத கரமம

இஙஙனனறிககே தததவநிரூபணததிலே ஜீயரருளிச செயததும ஒரு கரமமுணடு அதாவது பூதாதியில நினறும சபததநமாததரை பிறககும சபததநமாததரையில நினறும அதினுடைய ஸதூலாவஸதையான ஆகாசம பிறககும சபததநமாதரததையும ஆகாசததையும பூதாதி ஆவரிககும இபபடி பூதாதயாவருதமாய ஸதூல ஆகாச ஸஹகருதமாயககொணடு விகருதமான சபததநமாதரததில நினறும ஸபாசதநமாதரமபிறககும அதில நினறும ஸபாசகுணகமான வாயு பிறககும அவையிரணடையும காரணமான சபததநமாததரையாவரிககும சபததநமாதராவருதமாய வாயுஸஹகருதமாய விகரிதத ஸபாசதநமாதரததில நினறும ரூபதநமாததரை பிறககும, அதில நினறும ரூபகுணகமானதேஜஸஸு பிறககும அவையிரணடையும காரணமான ஸபாசதநமாததரை ஆவரிககும இததாலே ஆவருதமாய தேஜஸஸஹகருதமாய விகரிதத ரூபதநமாதரததில நினறும ரஸதநமாததரை பிறககும அதில நினறும ரஸகுணகமான ஜலம பிறககும அவையிரணடையும காரணமான ரூபதநமாதரம ஆவரிககும இததாலே ஆவருதமாய அமபஸஸஹகருதமாயககொணடு விகரிதத ரஸதநமாதரததில நினறும கநதநமாதரம பிறககும அதில நினறும கநதகுணையான பருதிவி பிறககும அவையிரணடையும காரணமான ரஸதநமாதரம ஆவரிககும எனகை இதில முறபடட கரமததிலே ஸபாசதநமாதராதி சதுஷடயததுககு ஸவஸவவிசேஷ உதபாதநததில பூாவபூாவபூதஸாஹாயயம சொலலபபடடது பிறபடட கரமததில பூாவ பூாவதநமாதரததுககு உததரோததர தநமாதர உதபாதநததில ஸவஸவவிசேஷ ஸாஹாயயம சொலலபபடடது ஆகையால அநயோநய விரோதமிலலை

ஒரொனறில இரணடும அநுகதமேயாகிலும இரணடும அபேக்ஷிதமாகையாலே ஆவரணகதநததிலும பூாவ பூாவதநமாதரம—உததரோததர தநமாதரததையும தததவிசேஷததையும ஆவரிககும எனறு ஜீயரருளிச செயகையாலும ஸ்ரீவிஷணுபுராணததிலே *(சபதமாதரம ததா காசம பூதாதிஸஸ ஸமாவருணோத) எனற விதுககு *(சபதமாதரம—சபததநமாதரம ததாகாசம ஸதூலாகாசஞ்ச ஸ பூதாதிராவருணோத ஏதேந பூாவ பூாவதநமாதரமுததரோததரதநமாதரம தத

விசேஷஞ்சாவ்ருணோதிதி தர்சிதம) எனறு பிள்ளை எங்களாழ்வான் வ்யாக்க்யானம் பண்ணுகையாலும், தத்வத்ரய விவரணததில, தநமாத்ரத்துக்கு ஆவரணம் சொன னவோபாதி தத் விசேஷததுககு ஆவரணம் சொல்லிற்றிலலையே யாகிலும் அது உப லக்ஷணமாமித்தனை. அல்லாதபோது, அவ்விடம்தன்னில பூதாத் தந்மாத்ரோத்பத்தி சொல்லவும் போகாது. ஆகையாலிரணடும் கொளளவேணும்

தத்வநிரூபணத்தில், தந்மாத்ர தத்விசேஷங்களிரண்டுக்கும் ஆவரணம் சொல்லு கிறவளவில இரண்டையும் சேர்ததுப் பிடித்துச் சொல்லப்பட்டதேயாகிலும, விசேஷ உத்பத்திக்கு முன்பே தந்மாத்ரத்துக்கு ஆவரணம் கொள்ளவேணும் த்வக் நில்லாத பீஜத்துக்கு அங்குரசககதியிலலாதாப் போலே, ஆவாரகத்தை யொழிந்த போது உததர கார்யசகதியில்லையென்னுமிடம் கீழே சொல்லப்படடதிறே. இப்படி பூததந்மாத்ர ஸ்ருஷ்டி சொலலுகிறவிடத்திலே ஆவரணக்ரமம்-வக்தவ்யமாயிருக்கச் செய்தேயும், அருளிசசெய்யாதொழிந்தது அபேக்ஷிதமலலாமையன்று ; ஸங்கோசேந உத்பத்திக்ரமததை அருளிசசெய்தாரித்தனை.

பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் இப்படியிறே அருளிச்செய்தது (103)

104. ஆக, பூததந்மாத்ர உத்பத்திக்ரமம் அருளிச்செய்தார் கீழ் ; அதில் தந் மாத்ரங்கள்தான எவை ? என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் ;

104. தந்மாத்ரங்களாவன-பூதங்களினுடைய ஸூக்ஷ்மாவஸ்த் தைகள்.

(தந்மாத்ரஙகளாவன—பூதங்களினுடைய ஸூக்ஷ்ம அவஸதைகள்) என்று. அதாவது-*தஸ்மிம் ஸ்தஸ்மிம்ஸது தநமாத்ரம் தேந தந்மாத்ரதா ஸ்ம்ருதா, தந்மாத்ராண்யவிசேஷாணி அவிசேஷாஸ் ததோ ஹிதே; ந சாந்தா நாபி கோராஸ்தே ந மூடாசசாவிசேஷிணஃ* என்று, சாந்தத்வ கோரத்வ மூடத்வ லக்ஷணமான விசே ஷஙகளை யுடைததல்லாத சப்தாதிமாத்ரத்தை குணமாகவுடைத்தாயிருக்கிற ஆகாசாதிபூதஸூக்ஷ்மங்கள.

சாந்தத்வமாவது - அநுகூலவேதநீயத்வம் ; கோரத்வமாவது - ப்ரதிகூலவேத நீயத்வம் ; மூடத்வமாவது-உதாஸீநவேதநீயத்வம் அதில் ஸ்வபாவமே சாந்தங் களாயிருக்கும் பூமியும் ஜலமும் ; கோரங்களாயிருக்கும் தேஜஸ்ஸும் வாயுவும் ; மூடமாயிருக்கும் ஆகாசம மேளநத்தாலே எல்லா பூதஙகளும், சாந்ததவ, கோரத்வ, மூடத்வங்களை உடையனவாயிருக்கும். தந்மாத்ரஙகளுக்கு இநத சாந்தத்வாதி விசேஷமில்லாமையாலே, அவை அவிசேஷங்களென்று சொலலப்படுகின்றன. ஆகையாலே, தந்மாத்ரங்களென்றும், அவிசேஷங்களென்றும் பர்யாயம். அதில் அபியுக்தரான யாதவப்ரகாசாதிகளும், *தந்மாத்ராண்யவிசேஷா இத்யநர்த்தாந் தரம், சாந்ததவ கோரத்வ மூடத்வமிதி த்ரயோ விசேஷாஸ்த்ரைகுண்யாத்மாநஸ் தேஷாமநுத்பவாத் ஸூக்ஷமமாகாச மவிசேஷ லக்ஷணம் பவதி, தேந சப்த தந்மாத்ர முச்யதே. ஏவம் ஸூக்ஷமோ வாயுஸ் ஸூக்ஷ்மம் தேஜஸ் ஸூக்ஷ்மா ஆபஸ் ஸூக்ஷ்மா ப்ருதிவீ* என்று சொல்லிவைத்தார்கள்.

ஆக, த்ரிவித அஹங்காரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, ஸாத்விக அஹங்காரத் தில் நின்றும் ஏகாதச இந்த்ரியங்களும், தாமஸ அஹங்காரத்தில் நினறும் பூததந் மாத்ரஙகளும உத்பந்நமாம் கரமம் சொல்லி நின்றது. . . (104)

105. இனி, ராஜஸ அஹங்காரத்தினுடைய கார்யம் சொல்லுகிறது ; (மற்றை யிரணடு அஹங்காரமும் என்று தொடங்கி,

105 மறறை இரணடஹஙகாரமும ஸவகாரயஙகளைப பிறபபிககும போது, ராஜஸாஹஙகாரம ஸஹகாரியாயிருககும

அதாவது ஸாதவிக தாமஸ அஹஙகாரஙகளிரணடும ஸவகாரயஙகளை உத பாதிககுமபோது பீஜததினுடைய அஙகுரததுககு ஜலம போலவும அகநியினுடைய ஜவலநததுககு வாயு போலவும ராஜஸ அஹஙகாரம ஸஹகாரியாயிருககுமெனகை

*இது ஸஹகரிககையாவது *ரஜ பரவாததகம ததர* எனகிறபடியே, இவறறில இநதிரிய ஹேதுவான ஸதவ அமசததுககும பூதஹேதுவான தமோமசத துககும சலஸவபாவமான ரஜஸஸு பரேரகமாயக கொணடு பரவாததிபபிககை (105)*

106 இபபடி ஸாதவிக தாமஸ அஹஙகாரஙகளுககு ஸாதாரண ஸஹகாரியை அருளிசசெயதார கீழ அநநதரம ஸாதவிக அஹஙகாரததுககு அஸாதாரணமா யிருபபன சில ஸஹகாரிவிசேஷஙகளை அருளிசசெயகிறார (ஸாதவிக அஹஙகாரம) எனறு தொடஙகி

106 ஸாதவிகாஹஙகாரம சபதததநமாதராதிபஞசகததையும அடைவே ஸஹகாரியாயக கொணடு சரோதராதி ஜஞாநேந திரியஙகளைநதையும ஸருஷடிககும ததஸஹகருதமாயக கொணடு வாகாதிகாமேநதரியஙகளைநதையும ஸருஷடிககும இவறறையொழியத தானே மநஸஸை ஸருஷடிககுமெனறும சொலலுவாகள

அதாவது ஸாதவிக அஹஙகாரம இநதரியஙகளை ஸருஷடிககுமளவில இவறறினுடைய விஷயபரதிநியமததுககாக சபதததநமாதரததை ஸஹகாரியாகக கொணடு சரோதரததையும ஸபாசதநமாதரததை ஸஹகாரியாகக கொணடு தவக இநதரியததையும ரூபதநமாதரததை ஸஹகாரியாகக கொணடு சக்ஷுஸ ஸையும ரஸதநமாதரததை ஸஹகாரியாககொணடு ஜிஹவையையும, கநததந மாதரததை ஸஹகாரியாககொணடு கராணேநதரியததையும ஸருஷடிககும இபபடி சபதததநமாதராதி பஞசகததையும அடைவே ஸஹகாரியாகக கொணடு சரோதராதி ஜஞாநேநதரியஙகளைநதையும ஸருஷடிததவநநதரம சரோதர கராஹயமான சபதவிஷயமாயும தவகிநதரிய கராஹயமான ஸபாசவிஷயமாயும சக்ஷுா கராஹயமான ரூபததில பரவருததிஹேதுவாயும ரஸநாவிஷயரஸ ஆசரய மான ஜலததினுடைய நிஸஸரண ஹேதுவாயும கராணவிஷய கநதாசரய பருதிவி அமசமான அநநாதிகளில ருஜீஷோதஸாஜநஹேதுவாயும இபபடி ஜஞாநேநதரிய பஞசகசேஷமாயககொணடு சபதாதிபஞசகததையும ஒடடியிருககும காமேநதரிய பஞசகததை ஸருஷடிககுமளவில, சரோதரஸஹகருதமாயககொணடு வாககையும தவக ஸஹகருதமாயக கொணடு பாணியையும சக்ஷுஸஸஹகருதமாயக கொணடு பாததததையும ஜிஹவா ஸஹகருதமாயக கொணடு உபஸததததையும கராணஸஹ கருதமாயககொணடு பாயுவையும ஸருஷடிதது ஜஞாநேநதரியஙகளுககும காமேந தரியஙகளுககும ஸஹகாரியாய உபயாதமகமான மநஸஸை ஸஹகாரி நிரபேக்ஷ மாகத தானே ஸருஷடிககுமெனறு தததவிததுககள சொலலுவாகள எனகை

*இதுதனனை ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண வயாககயாநததிலே, *அயமததரேநதரியஸருஷடி கரம வைகாரிகாஹஙகாராத கரமேண சபதததநமாதராதி பஞசகஸஹாயாத கரமேண சரோதராதி ஜஞாநேநதரிய பஞசகஸய ஸருஷடிः, தஸமாதேவ தத ஸஹாயாத் வாகாதி காமேநதரியபஞசகஸய அஸஹாயாதது தஸமாத மநஸஸ ஸ்ருஷடிரிதி* எனறு பிளளை எஙகளாழவானுமருளிசசெயதார (106)*

107 அநநதரம இபபடி தாமருளிசசெயத இநதரிய உதபததி கரமததுககு விரோதிபக்ஷததை நிரஸிககைககாக அததையுதக்ஷேபிககிறூா

107 சிலா இநதரியஙகளிலே சிலவறறை பூதகாரய மெனறுாகள

(சிலா இநதரியஙகளிலே சிலவறறை பூதகாரயமெனறுாகள) எனறு அவாக ளாகிறூா கராணுதிகளான இநதரியஙகளை பருதிவயாதி பூதகாரயமாகவே கொளளும நையாயிகாதிகள அவாகள தாம ஆநுமாநிகராகையாலே அநுமாநததாலேயிறே அாததததை ஸாதிபபது (107)

108 அததை காலாதயயாபதேசததாலே தூஷிககிறூா

108 அது சாஸதரவிருததம

(அது சாஸதரவிருததம) எனறு அதாவது இநதரியஙகளை பூதகாரய மெனறு சொலலுவது இவறறை ஆஹஙகாரிகஙகளாகச சொலலுகிற இதிஹாஸ புராணுதிகளுககு விருததமெனகை (108)

109 அதுவென? மோக்ஷதாமததிலே, *சபத சரோதரம ததா காதிதரயமாகாச ஸமபவம வாயோ ஸபாசம ததா சேஷடா தவக சைவ தரிதயம ஸமருதம ரூபம சக்ஷுஸ ததா வயகதிஸதரிதயம தைஜ உசயதே ரஸ கலேதசச ஜிஹவா ச தரயோ ஜலகுணு ஸமருதா, கராணம கரேயம சரீரஞச தே து பூமிகுணு ஸமருதா* எனறு சொலலுகையாலே இதிஹாஸாதிகள தனனிலேயும இநதரியஙகளுககு பௌதிகதவம சொலலபபடுகையால பூதஙகள இவறறுககுக காரணமாகவேணுமே எனன

109 பூதஙகள ஆபயாயகஙகளிததனை

(பூதஙகள ஆபயாயகஙகளிததனை) எனகிறூா அதாவது இதிஹாஸாதிகளில இநதரியஙகளுககுச சொனன பௌதிகதவம பூதஙகளாலுணடான ஆபயாயநமாத ரததைப பறறவாகையாலே இநதரியஙகளுககு பூதஙகள ஆபயாயகஙகளிததனை காரணஙகளனறெனகை

ஆபயாயகதவமாவது போஷகதவம இனனமும அஹஙகாரததை இநதரி யஙகளுககு நிமிததகாரணமாகவும பூதஙகளை இவறறுககு உபாதாநகாரணமாக வும சொலலுகிறதொரு குதருஷடிமதமுணடிறே *அஹஙகாரஸயேநதரியாணி பரதி நிமிததததவமேவ பூதாநாமேவஉபாதாநதவம அநநமயம ஹி ஸோமய மந ஆபோமய பராணஸதேஜோமயீ வாக இதி சருதேரிதி கேசிதாஹு ததயுகதம அஹஙகாரஸயைவோபாதாநதவேபி பூதாநாமாபயாயகதவேநாபி ததா நிாதேசோப பததே * எனறு பிளளை எஙகளாழவானெடுததுக கழிததது அதுவும (இநதரியஙகளிலே சிலவறறை) எனறு தொடஙகி இவரருளிச் செயத கரமநதன ஞலே பரதிக்ஷிபதம அபபோதைககு (அது சாஸதர விருததம) எனறது *ஏகா தசம மநசசாதர தேவா வைகாரிகாஸ ஸமருதா* இதயாதிகளாலே இவறறை ஸாதவிக அஹஙகார காரயமாகவே சொலலுகிற புராணுதிகளுககு விருதத மெனகை

புராணுதிகளைப பறற *அநநமயம ஹி ஸோமய மந* இதயாதி சருதிககு பராபலயமுணடேயாகிலும *இதிஹாஸபுராணுபயாம வேதம ஸமுபபருமஹயேத* எனகையாலே உபபருமஹணுநுகூலமாக அதுககு அாததம கொளளவேணுமெனறு கருதது

ஆனுல உபபருமஹணஙகள தனனிலேயும பௌதிகதவம சொலலுகை யாலே இவறறுககு பூதஙகள காரணமாயனறே தோறறுகிறது எனன (பூதஙகள ஆபயாயகஙகளிததனே) எனறு நிரவாஹம

கராணுதிகளான இநதரியஙகளுககு பருதிவயாதி பூதஙகளாலுணடான ஆப யாயநம சருதிஸமருதிகளிலே பரஸிததம இதுதான ஸ்ᵛபாலோபநிஷத வயாகயா நததிலே, *கராணுதீநாமிநதரியாணும ஹி பருதிவ்யாதிபூதைராபயாயநம சருதி ஸமருதிஷுᵛ பரஸிததம அநநமயம ஹி ஸோமய மந ஆபோமய பராணஸ தேஜோமயீ வாக சரோதரம நபோ கராணமுகதம பருதிவயா இதயாரபய வாயவாதமகம ஸபாசநமாமநநதி நபே சரோதரஞச தநமயம இதயாதிஷுᵛ* எனறு சருதபரகாசிகாகாரராலே அபிஹிதமாயிறறு

இபபடி இநதரியஙகளுககு பூதஙகள எபபோதும ஆபயாயகஙகளாயிருககு மெனனுமிடம மோக்ஷதாமததிலே பருகு பரதவாஜ ஸமவாததததிலே. *ஆபயாயநதே ச தே நிதயம தாதவஸ தைஸது பஞசபிঃ* எனறு ஸ்ᵛவயகதமாகச சொலலப பட்டது ஆகையால பூதஙகள இநதரியஙகளுககு ஆபயாயகஙகளிததனே காரணஙக ளெனறு எனறதாயிறறு (109)

110 ஆக இபபடி மஹதாதிபதாரததஙகளினுடைய உதபததிகரமம அருளிச செயதாராய நினருர கீழ இவறறைக கொணடு ஈசவரன அணடஸருஷடயாதி களைப பணணுமபடியை அருளிசசெயகிருர மேல

110 இவை கூடிஞலலலது காாயகரமலலாமையாலே, மணணை யும மணலையும நீரையும சோதது ஒரு தரவயமாககிச சுவரிடுவாரைபபோலே ஈசவரன இவறறையெலலாம தன னிலே சோதது ஒரணட மாககி அதுககுளளே சதுரமுகனை ஸருஷடிததருளும

(இவை கூடிஞலலலது காாயகரமலலாமையாலே) எனறு அதாவது *(நாநாவ்ர்யா பருதகபூதாஸ ததஸ தே ஸமஹதிம விநா, நாசகநுவந பரஜாஸ ஸரஷடுமஸமாக மயகருதஸநச) எனகிறபடியே சாநததவ கோரதவ மூடதவஙகளாலே நாநாசக தியுகதஙகளாய பருதகபூதஙகளாயிருககிற இமமஹதாதிபதாரததஙகள பரஸபர ஸமஹதமாஞலலலது அணடரூபமான காாயததை உதபாதிககமாட்டாமையாலே எனகை

(மணணையும மணலையும நரையும சோதது ஒருதரவயமாககிச சுவரிடு வாரைப போலே) அதாவது பருதக வீரயஙகளாய, பருதகஸததிதஙகளாயிருககிற மருத ஸிகதாஸலிலஙகளை அநயோநயம சோதது ததஸமுதாயாதமகமானதொரு தரவயமாககி பிததிரூபமானதொரு காாயததை நிரமிபபாரைப போலே எனகை

(ஈசவரன இவறறையெலலாம தனனிலே சோதது ஒரணடமாககி) அதாவது ஜகதஸரஷடாவான ஈசவரன *(ஸமேதயாநயோநயஸமயோகம பரஸபரஸமாச ரயா , ஏகஸஙகாதலக்ஷயாசச ஸமபராபயைகயமசேஷத மஹதாதயோ விசேஷாந தா ஹயணடமுதபாதயநதிதே) எனகிறபடியே இவறறையெலலாம அநயோநயம ஸமஹதமாககி இவறருலே அணடஸருஷடியைப பணணியெனகை இவவணடததுக குளளே மஹதாதிகாாயஙகளை யடையக காணகையாலே மஹதாதிபதாரததஙக ளெலலாவறறையும சோதது அணடஸருஷடியைப பணணிஞ னெனனுமிடம ஸ்ᵛவயகதம ஆகையாலே *பூதேபயோணடம மஹாபுததே பருஹததததுதகேசயம) எனறு பூதஙகளில நினறும அணடம உதபநநமாம அது உதகததிலே கிடக்கு

மெனறு சொனனதும *(அப ஏவ ஸஸாஜாதெள தாஸு வீாயமபாஸ ருஜத ததணடமபவததைமம ஸஹஸராமசுஸமபரபம) எனறு அபபுககளில நினறும அணடம உதபநநமாமெனறு மநுபகவான சொனனதும பூதாநதரததுககும உப லக்ஷணம அதாவது பூாவபூதாமசஙகளோடே ஸமஸருஷடமூமாய பருதிவியும தனககுளளே கரைநதுகிடககிற ஜலததில் நின்றும உதபநநமாய அதிலே கிடககு மென்றபடி

இபபடி அணடஸருஷடியைப பணணுமபடியை அருளிச செயது அநநதரம இநத பாஹயமான பூதஙகள ஆநதரமான ஆகாசாதிகளாய பரிணமிதத பினபு அவறறைக் கொணடு லோகவிபாகஙகளைப பணணுகைககாகவும அநத லோகங களில தேவாதிஜீவவிபாகஙகளைப பணணுகைககாகவும இவவணடததுககுளளே பததாதம ஸமஸடிபூதனன பரஹமாவை ஸருஷடிததருளுமபடியை அருளிச செய கிறா (அதுககுளளே சதுாமுகனை ஸருஷடிததருளும) எனறு சதுாமுகனுககு பததாதம ஸமஷடிபாவமாவது இவவணடததுககு வேணடும காமவசயசேதனா இவன சரீரததிலே உணடாயக கிடககை இபபடி சதுாமுகனை ஸருஷடிததது இனிமே லுணடான ஸருஷடியெலலாம ஸதவாரகமாகநினறு செயவதாகவிறே (110)

111 அதுதனனை தாசிபபிககைககாக ஸமஷடிஸருஷடியிலும வயஷடிஸருஷடி யிலும ஸாவேசவரன செயயும கரமததை அருளிசசெயகிறா மேல

111 அணடததையும அணடகாரணஙகளையும தானேயுணடா ககும அணடததுககுடபடட வஸதுககளை சேதநாகக அந தாயாமியாயநினறு உணடாககும

(அணடததையும அணடகாரணஙகளையும தானே யுணடாககும) அதாவது ஸமுதாயகாாயமான அணடததையும ததகாரணமான மஹதாதி பதாாததங களையும ஸதயஸஙகலபனன தனனுடைய அவயவஹித ஸஙகலபததாலே உணடாககும எனகை *ஸோபிதயாய சரீராத ஸவாத ஸிஸருக்ஷுாவிவிதா பரஜா அப ஏவ ஸஸாஜாதெள தாஸு வீாயமபாஸருஜத ததணடமபவததைமம ஸஹஸராம சுஸமபரபம) எனனககடவதிறே

(அணடததுககு உடபடட வஸதுககளை சேதநாககு அநதாயாமியாய நினறு உணடாககும) அதாவது சதுா முகாதி சேதநருடைய ஹருதயஙகளிலேயிருநது, * (ஸாவஸய சாஹம ஹருதி ஸநநிவிஷடோ மதத ஸமருதிா ஜஞாநமபோஹ நஞ்ச) எனறு, ஸஙகலப ஜஞாநாதிகளை ஜநிபபிததுககொணடு அணடாநதா வாததிகளான ஸகல பதாாததஙகளையும ஸருஷடிககுமெனகை *(யதகிஞசித ஸருஜயதே யேந ஸதவஜா தேந வை தவிஜ ' தஸய ஸருஜயஸய ஸமஸமெள தத ஸாவம வை ஹரேஸ தநு) எனறு, ஈசவரன ஸகலகாதரு சரீரியாயககொணடு ஸகல காாயஙகளையும ஸருஷடிககும எனனககடவதிறே (111)

112 (ஈசவரன இவறறையெலலாம தனனிலே சோததது ஓரணடமாககி) எனறு ஸாவேசவரன மஹதாதிபதாாததஙகளைச சோததது அணடஸருஷடியைப பணணு மெனனும இவவளவிறே கீழருளிச செயதது இபபோது அநத அணட பஹுத வததையும அவறறினுடைய கடடளையிருககுமபடியையும அவைதான ஸாவேச வரனுககு இனன விநியோகததுககு உறுபபெனனுமததையும அவறறினுடைய பரிணமபரகாரததையும அருளிசசெயகிறா (அணடஙகளதான) எனறுதொடஙகி

112 அணடஙகளதான அநேகஙகளாய, பதினலு லோகஙகளோடே கூடி ஒனறுககொனறு பதிறறுமடஙகான ஏழாவரணஙகளாலும சூழபபடடு, ஈசவரனுககு கரீடாகநதுக ஸததாநீயஙகளாய, ஜலபுதபுதமபோலே ஏககாலததிலே ஸருஷடஙகளாயிருககும

(அணடஙகளதான அநேகஙகளாய) *அணடாநாம து ஸஹஸராணும ஸஹஸராணயயுதாநி ச, ஈதருசாநாம ததா ததர கோடி கோடிசதாநி ச* எனனகக கடவதிறே (பதினாலு லோகஙகளோடே கூடி) பதினாலுலோகஙகளாவன கீழில அணடகடாஹலததுககுமேல எணபததுமூனறு நூறுயிரததைமபதினாயிரம யோஜநம உயர்த்தியுடைத்தான கர்ப்போதகத்தின்மேலே *ஸபததிஸது ஸஹஸராணும தவிஜோசசராயோபி கதயதே தசஸாஹஸரமேகைகம பாதாளம முநிஸததம அதலம விதலஞசைவ நிதலஞச கபஸதிமத மஹாககயம ஸுதலஞசாகாயம பாதாளஞ சைவ ஸபதமம* எனகிறபடியே ஓரொனறு பதினாலாயிரம யோஜநத தளவு உயாததியையும பரபபையுமுடைததாய, தைதய தாநவ பநநக ஸுபாணாதி கள் வர்த்திககும தேசமாய *சுகலகருஷணாருண பீதாச சாககராச சைலகாஞசநா பூமயோ யதர மைதரேய வரபராஸாத சோபிதா * எனகிறபடியே சுகலஙகளாயும கருஷணஙகளாயும அருணஙகளாயும பீதஙகளாயும வாலுகாமயமான சாககரா ரூபஙகளாயும சைலரூபமாயும பொனனாயுமிருககிற ஸதலவிசேஷஙகளை யுடைய வையாய விலக்ஷணமான மாளிகைகளாலேயும பராஸாததோரணஙகளாலேயும அலஙகருதமாய ஸவாகாதிகளிலுங காடடில நிரதிசயபோகயமாய அதலமெனறும விதலமெனறும நிதலமெனறும கபஸதிமததெனறு சொலலபபடட தலாதல மெனறும மஹாதலமெனறும, ஸுதலமெனறும, பாதாளமெனறும பேரையுடைத தான அதோலோகஙகளேழும இதுககுமேல எழுபதினாயிரம யோஜநமகலததை உடைததாய ஸபததவீபஸாகரபாவதாதி விசிஷடமாய பாதசாரிகளான மநுஷ யாதிகள வாததிககும தேசமாய பதமாகாரமான பூலோகமும பூலோகததுககு மேல ஆதிதயனுககுக கீழ நூறாயிரம் யோஜநததளவு உயாததியையுடைததாய கநதாவாதிகள வாததிககும தேசமான புவாலோகமும ஆதிதயனுககு மேல தருவனுககுக கீழ பதினாலுஆயிரம யோஜநததளவு உயாததியை யுடைததாய ஸாதிகாரரான கரஹ நக்ஷதர இநதராதிகள வாததிககும தேசமான ஸவாலோக மும தருவனுககுமேல ஒருகோடி யோஜநததளவு உயாததியை யுடைததாய, *விநிவருத்தாதிகாராஸ்து மஹாலோகநிவாஸிந * எனறு நிவருதத அதிகாரராய, அதிகார அபேக்ஷரான இநதராதிகள வாததிககும தேசமான மஹாலோகமும அநத மஹாலோகததுககு மேல இரணடுகோடியோஜநததளவு உயாததியையுடைததாய ப்ரஹ்மபுத்ராகளான ஸநகாதி பரமயோகிகள வாததிககும தேசமான ஜநாலோக மும ஜநாலோகததுககுமேல எடடுகோடி யோஜநததளவு உயாததியையுடைதகாய, வைராஜாக்க்யரான ப்ரஜாபதிகள வாததிககும தேசமான தபோலோகமும, தபோ லோகததுககுமேல நாறபததெடடுகோடி யோஜநததளவு உயாததியையுடைத்தாய் *தேஷாமேஷாம கேசந பரஹ்மலோகா ருத்ரஸ்யாந்யே ஸநதி ததரைவ லோகா * விஷணோரநயே ஸநதி லோகா விசாலாஸ தாமஸதாநலோகான தாநுபாஸய வரஜநதி* எனகிறபடியே பரஹம விஷணு சிவாகளும அவாகளை உபாஸிதது தத பராபதிபணணினவாகளும வர்த்திக்கும தேசமான ஸத்யலோகமும ஆக ஊாத் வாத கடாஹஙகளுககு நடுவு அறுபதுகோடியோஜநம அணடோச்சராயமாயிருககும ஐமபதுகோடி யோஜநம அண்டோசசராயமெனபாருமுணடு அதில *ஸூாயாணட கோளயோாமதயே கோடயஸஸ்யு பஞசவிமசதி * எனகிற சுகரவசநததினபடியே ஸூாயனுககு மேல இருபததஞசுகோடியும கீழ இருபததஞசுகோடியுமாயிருககும

இபபடியிருநதுளள சதுாதசபுவநஙகளோடே கூடி, (ஒனறுககொனறு பதிறறு மடஙகான ஏழு ஆவரணஙகளாலும சூழபபடடு) அதாவது கீழசசொனன பதினலு லோகததையும *ஏததணடகடாஹேந திரசசோாதவமதஸததா கபிததஸய யதா பீஜம ஸாவதோ வை ஸமாவருதம* எனகிறபடியே, உளவாயில விளாமசசதையை விளாவோடு எஙகுமொகக ஆவரிககுமாபோலே *கோடியோஜநமாநஸது கடாஹஸ ஸமவயவஸததித * எனறு கோடி யோஜநமெடுபபமவகாசதயா உகதமானபடியே அணடகடாஹம ஆவரிதது நிறகும ஸாணடகடாஹமான இவவணடம *தசோதத ரேண பயஸா மைதரேயாணடஞச ததவருதம* எனகிறபடியே தனனில பதிறறு மடஙகு பரநதிருககிற ஜலதநவததாலே ஆவருதமாயிருககும *பஞசாசதகோடி விஸதாரா ஸேயமுாவீ மஹாமுநே ஸஹைவாணடகடாஹேந ஸதவீபாபதிமஹீ தாரா* எனறு, ஸாணடகடாஹமான பூமணடலம பஞசாசதகோடி விஸதாரமாகச சொலலுவாரும *பூமணடலம து சதகோடி விஸதாரம ஸாணடகடாஹம* எனறு வாராஹபுராணததிலே சொலலுகையாலும இபபடி ஸகாநதபுராணததிலே சிவ ரஹஸயததிலே பரககச் சொல்லுகையாலும மேருவைச் சுறறும் பஞசாசதகோடி விஸதாரததைக கொணடு பூமியை சதகோடி விஸதாரமாகச சொலலுவாருமா யிருககும இதில இரணடததொரு மாயாதையைத தளமாககி அதில பதிறறு மடஙகு பெருதத ஜலததவததாலே ஆவருதமாயிருககும எனறபடி

அணடகடாஹததைப பறற பதிறறுமடஙகு பெருதத ஜலததவததாலே ஆவருதமெனபாருமுணடு இபபடி தசோததரமாயக கொணடு ஜலததவததை தேஜஸததவம ஆவரிககும அபபடி அததை வாயுததவம ஆவரிககும வாயுவை ஆகாசம ஆவரிககும ஆகாசததை அஹஙகாரம ஆவரிககும அஹஙகாரததை மஹதததவம ஆவரிககும அநத மஹதததவததை அவயகதம ஆவரிககும *தத நநதமஸஙகயாதபரமாணம* எனறு அபரிமிதபரமாணமான அவயகதததுககு ஆவர ணதவ பரயுகதமான தசோததரதவம கூடுமபடி யெஙஙனே? எனனில ஆயிரததிலே பததுமுணடாமாபோலே அபரிமிதஸஙகயையிலே அதுவுமுணடாகையாலே கூடும

வாரிவஹநயநிலாகாசைஸ ததோ பூதாதிநா பஹி வருதம தசகுணைரண டம பூதாதிாமஹதா ததா அவயகதேநாவருதோ பரஹமந தைஸஸாவைஸ ஸஹிதோ மஹாந ஏபிராவரணைரணடம ஸபதபி பராகருதைா வருதம எனகிற படியே இபபடி தசோததரஙகளான ஸபத ஆவரணஙகளாலும சூழபபடடு ஈசவர னுககு கரீடாகநதுகஸததாநீயஙகளாய) அதாவது கரீடாபரனுன பாலனுககு கரீட நகஙகளபோலே, கரீடாரஸாநுபுபூஷுவான ஈசவரனுககு லீலோபகரணஙகளா யிருககை *ஹரே விஹரஸிகரீடாகநதுகைரிவ ஜநதுபி * எனறும (மோததே பகவாந பூதைா பால கரீடநகைரிவ) எனறும சொலலுகிறபடியே ஈசவரனுககு விபூதியாக லீலோபகரணமாயிறே இருபபது

(ஜலபுதபுதமபோலே ஏககாலததிலே ஸருஸடஙகளா யிருககும) அதாவது இவவணடஙகளை ஈசவரன ஸருஸடிககுமளவில ஓரொரு படையாக இடடு அக கெடுககுமா போலே கரமததிலே பரிணமிககையனறியே *ந கரமேண விவருததம தத ஜலபுதபுதவத ஸமம* எனகிறபடியே நீாககுமிழிபோலே யொருககாலே உதபந நஙகளாமெனகையும அநேக ஜலபுதபுதஙகா ஏககாலததிலே யுதபநநஙகளாமா போலே *ஏககாலேந ஸருஜயநதே* எனகிறபடியே ஸகல அணடஙகளும ஏககாலத திலே உதபநநஙகளாமெனகையும

ஆக (அணடஙகளதான அநேகஙகள) எனனுமிடமும அவைதான எலலா மொனறு போலே யிருககும எனனுமிடமும சொலலிறறுயிறறு (112)

113 பூதபஞசகஙகளுககும தனிததனியே விநியோகஙகளை தாசிபபிககிறா

113 பூதஙகளில ஆகாசமவகாசஹேது, வாயு வஹநாதி ஹேது தேஜஸஸு பசநாதி ஹேது, ஜலம ஸேசந பிணடீகரணாதிஹேது, பருதிவி தாரணாதிஹேது எனபாகள

(பூதஙகளில ஆகாசம அவகாசஹேது) அதாவது ஸகல பதாாததஙகளுககும ஸதிதி கமநாதிகளுககு இடஙகொடுததுக கொணடிருககிறவிது ஆகாசததுககு விநியோகமெனகை *அஸய தேஹஸய வியதோ லாகவம ஸௌக்ஷமயமேவ ச சபத சரோதரம பலம பரஹமந ஸுஷிரதவம விவிகததா* எனறு இதுககு அநேக விநியோகஙகளுணடாயிருகக இதொனறையும அருளிசசெயதது இதினுடையபராதாநயததைபபறற இதுதான மறறையவறறுககும உபலக்ஷணம

(வாயு வஹநாதிஹேது) வஹநம வஹிககை ஆதிசபதததாலே வயூஹந சேஷடாதிகளைச சொலலுகிறது இதுதான *வாயோஸஸபாசேநதரியஞசேஷடாம காாககசயம ஸபாசமேவ ச, வயூஹநம வஹநம தேஹஸ ஸவீகரோதி ஸதுததம* எனறு சொலலபபடடதிறே

(தேஜஸஸு பசநாதிஹேது) பசநமாவது பாகம பணணுகை ஆதிசபதததாலே ஔஷணய பரகாசாதிகளைச சொலலுகிறது இதுவும *அகநேரௌஷணயம பரகாசதவம ரூபேநதரியமமாஷணம ஸநதாபசௌாய தைக்ஷணயாநிவாணம பசந சகதிாம ஆதததே ஸஹஸா தேஹஸ ஸாஹஸஞச தவிஜாஷப* எனறு கதிதமாயிறறு

(ஜலம ஸேசநபிணடீகரணாதிஹேது) ஸேசநமாவது நனைககை பிணடீகரணமாவது திரடடுகை ஆதிசபதததாலே சைதய மாாதவாதிகளைச சொலலுகிறது இதுவும *அதபயச சைதயம ஸமாததே ஸநிகததவம ரஸநேநதரியம பரஸாதம மாாதவம பிணடீகரணம கலேதநஞச வை* எனறு அபிஹிதமாயிறறு

(பருதிவி தாரணாதி ஹேது, எனபாகள) தாரணம தரிககை ஆதிசபதததாலே மூாததிமததவ குருதவாதிகளைச சொலலுகிறது *பூமோ கநத குணம கராணம கரிமாணஞச தாரணம, மூாததிமததவம ஸஹிஷணுதவம ஸவீகரோதி யதாததம* எனறு இதுவும வயாஹருதமாயிறறு எனபாகள எனறது ததவவிதது கள சொலலுவாகள எனறபடி (113)

114 இனி ஏகாதச இநதரியஙகளுடைய வருததிபேதததை அருளிச செயகிறாா மேல

114 சரோதராதி ஜஞாநேநதரியஙகளுநதுககும அடைவே சபதாதிகளுநதையும கரஹிககை தொழில, வாகாதிகாமேநதரியஙகளுநதுககும விஸாக சிலபகதயுகதிகள தொழில மநஸஸு இவையிததனைககும பொது

(சரோதராதி) இதயாதி சரோதரததுககு சபத கரஹணமும தவகிநதரியததுககு ஸபாசகரஹணமும சக்ஷுஸஸுககு ரூபகரஹணமும ஜிஹவைககு ரஸகரஹணமுமகராணததுககு கநதகரஹணமும தொழில *தவக சக்ஷுா நாஸிகா ஜிஹவா சரோதரமதர து பஞசமம சபதாதீநா மவாபதயாததம புததியுகதாநி வை தவிஜ* எனனககடவதிறே இநத சலோகததில இநதரியஙகளை வயுதகரமமாக எடுககையாலே இனனததுககு இனனது விஷயமெனகிற நியமம நயாயஙகொணடு நிசசயிககவேணும ஜஞாநேநதரியஙகளுககு சபதாதிகளை கரஹிககை தொழிலெனனும இவவளவே பரகாசிபபது

(வாகாதி) இதயாதி இபபடி வயுதகரமமாக அருளிச செயதது வாகயஸவா ரஸயததுககாக இததால வாககுககு உகதியும, பாணிககு சிலபமும பாதததுககு கதியும உபஸததபாயுககளுககு ஜலமலவிஸாஜநமும தொழிலெனகை *பாயூபஸத தெள கரெள பாதெள வாக ச மைதரேய பஞசமீ, விஸாகசிலபகதயுகதிகாம தேஷாஞச கதயதே* எனனக கடவதிறே

(மநஸஸு இவையிததனைககும பொது) அதாவது ஜஞாநேநதரியஙகள ஸவஸவ விஷயஙகளை கரஹிககுமபோதும காமேநதரியஙகள ஸவஸவகாமஙகளைப பணணும போதும மநஸஸஹகாரம வேணடுகையாலே உபயாதமகமான மநஸஸு இவையிததனைககும ஸாதாரணமா யிருககுமெனகை (114)

115 ஜஞாநேநதரியஙகளுககு விஷயஙகளாகச சொலலபபடட சபதாதிகள ஐந தும ஆகாசாதிகளுககு பரதிநியத குணஙகளாயிருககுமபடியை அருளிசசெயகிறா

115 ஆகாசாதி பூதஙகளுககு, அடைவே சபதாதிகள குணஙகளாயிருககும

(ஆகாசாதி பூதஙகளுககு) இதயாதியால அதாவது ஆகாசகுணம சபதம வாயுகுணம ஸபாசம அகநி குணம ரூபம ஜலகுணம ரஸம பூ குணம கந தம எனறபடி (115)

116 இபபடி பரதிநியத குணஙகளான பூதஙகளுககு குணவிநிமயம வருகைககு அடியருளிச செயகிறா

116 குணவிநிமயம—பஞசீகரணததாலே

(குணவிநிமயம பஞசீகரணததாலே) எனறு குணவிநிமயமாவது ஏகபூதத திலே பூதாநதரகுணஙகளும காணலாமபடி பூதஙகளிலுணடான குணககலபபு சருத பரகாசிகாகாரா சுகபக்ஷீயததிலே, *தேஜோவாரிமருதாம யதா விநிமய *எனகிற விதுககு *விநிமய பரஸபரஸமமிசரீகரணம* எனறாிறே இஙகும, பரஸபரஸம மிசரீகரணமே விநிமயசபதாாததம அஙகு பூதஙகளுககு அநயோநயம கலபபுச சொலலிறறு இஙகு குணஙகளுககு அநயோநயம கலபபுச சொலலுகிறது குணங களுககநயோநயம கலபபாவது பூதமும பூதாநதரமும போலே குணமும குணாநதர மும தனனிலே கலககையனறு ஒனறினுடைய குணம ஒனறிலே புககு எலலாவறறி லும எலலாமுணடாமபடி யிருககை

அதவா விநிமயமாவது ஒனறைக கொடுதது ஒனறைககொளளுகையாய தன குணததை பூதாநதரஙகளுககுக கொடுதது அதின குணததைத தான பஜிககை எனனவுமாம இததால தன குணம அநயததின பககலிலு முணடாய அநயததினு டைய குணம தன பககலிலுமுணடாமபடி இருககையைச சொலலுகிறது இநத (குணவிநிமயம பஞசீகரணததாலே) எனறதுககுக கருதது—குணஙகளாகையாலே ஆசரயாதநயதோ வருததியிலலையிறே இவறறுககு ஆகையால தரவயததினுடைய கலபபே குணககலபபுககு ஹேது எனகை

பஞசீகரணமாவது—*ஏவம ஜாதேஷு பூதாநி பரதயேகம ஸயா தவிதா தத சதுாததா பிநந மேகைகமாததமாததம ததா ஸததிதம வயோமநோாதத பாகாச சதவாரோ வாயுதேஜ பயோபுவாம அாததாநியாநி வாயோஸது வயோமதேஜ பயோபுவாம* இதயாதி புராணஙகளிலே சொலலுகிறபடியே ஆகாசாதிபூதஙகளைந நதையும தனிததனியே இரணடு கூறுககி அவறறிலே ஒரு கூறை நாலு கூறுககி

அநதக கூறுகளை பூதாநதரஙகளிலே கூட்டி ஸாவபூதஙகளிலும ஸாவமுணடாமபடி பணணுகை

இபபடி பஞசீகரணமானாலும, அவிபகதமான அாததஙகள பரதாநஙகளாய நிறகையாலே ஆகாசாதிபூதபேத வயவஹாரததுககும குறையிலலை (116)

117 ஆகாசம கறுததுத தோறறுகிறதுமததாலே

(ஆகாசம கறுததுத தோறறுகிறதும அததாலே) அதாவது அதிஸூக்ஷமதையாலே கணணுககுத தோறறாதபடியிருககும ஆகாசததுககு சக்ஷுாவிஷயதவமும *யத கருஷணம தத பருதிவீ* எனறு பருதிவிககு உளளதொனறுகச சொலலுகிற கருஷணதவமும உணடாயிறறு அது பஞசீகரணததாலே எனகை

இததால தரிவருதகரணததைச சொனன வநநதரம, சருதிதானே *யதகநே ரோஹிதம ரூபம தேஜஸஸ ததரூபம யசசுகலம ததபாம யதகருஷணம தததநஸய* எனறு அகநியிலே தரிரூபதவததை தாசிபபிததாபபோலே, இவரும பஞசீகரணததை அருளிசசெயத அநததரம அது தனனை ஸாவததையும பறற ஸூக்ஷமமாயிருபபதொரு பூததநிலே தாசிபபிததாராயிசறு

இபபடி ஸ்ரீபாஷயததிலே *யதகநோ லோஹிதம ரூபம தேஜஸஸ ததபாமபி, சுகலம கருஷணம பருதி வயாசசேதயகநாவேவ தரிரூபதா சருதயைவ தாசிதாதஸமாத ஸாவே ஸாவதர ஸஙகதா * எனறு பாஷயகாரரும அருளிச செயதாா

சாநதோகயததில பஞசீகரணம சொலலாதே தரிவருதகரணததைச சொலலுவானென? எனனில அஙகு தேஜோபநநஙகள மூனறினுடையவும உதபததிமாதரமிறே சொலலிறறு சருதயநதரததிற சொலலுகிற ஆகாசவாயுககளினுடையவும அவயகதமஹதஹஙகாராதிகளினுடையவும உதபததிதானும சொலலிறறிலலையிறே ஆகையால தேஜோபநநமாதரகதநம தததவாநதரஙகளுககும உபலக்ஷணமானாபபோலே தரிவருதகரண கதநமும பஞசீகரணததுககும உபலக்ஷணம

இபபடி, பஞசீகரணத்தாலே ஸகலபூதஙகளும பரஸபரமிசரஙகளாகையாலே சபதாதிகுணபஞசகமும ஸாவபூதஙகளிலு முணடாயிருககுமெனறு குணவிநிமய ஹேது சொலலிறறாய நினறது (117)

118 இனி ஆகாசாதிகளில பூாவபூாவததைபபறற உததரோததரததவததுககு குணாதிகயமுணடாகைககு மூலம அருளிசசெயகிறாா

118 முனபுததை தநமாதரைகளோடே கூடிககொணடு உததரோததரததமாதரைகள ஸவவிசேஷஙகளைப பிறபபிககையாலே குணாதிகயமுணடாயிறறெனறும சொலலுவாகள

(முனபுததை தநமாதரைகள) எனறு தொடஙகி அதாவது சபததநமாதரததாலே ஆவருதமாயககொணடு ஸபாசதநமாதரம ஸவவிசேஷமான வாயுவைஜநிபபிககையாலே வாயுவுககு ஸபாசசபதஙகளிரணடும குணமாயிறறு இபபடி சபததநமாதரததாலே ஆவருதமான ஸபாச தநமாதரததாலே ஆவருதமாய அவையிரணடோடுஙகூடி நினறு ரூபதநமாதரம ஸவவிசேஷமான தேஜஸஸை ஜநிபபிககையாலே அதததவததுககு சபதஸபாச ரூபஙகளாகிற மூனறு குணஙகளுமுணடாயிறறு இபபடி பூாவ தநமாதர தவயவிசிஷ்டமான ரூபதநமாதரததாலே ஆவருதமாய, அவைமூனறோடே கூடிநினறு ரஸதநமாதரம ஸவவிசேஷமான ஜலததைஜநிபபிககையாலே அதுககு சபதஸபாசரூபரஸஙகளாகிற நாலுகுணஙகளுமுணடாயிறறு இபபடி பூாவ தநமாதரதரயவிசிஷ்டமான ரஸதநமாதரததாலே ஆவருதமாயககொணடு கநததநமாதரம ஸவவிசேஷமான பருதிவியைப பிறபபிககையாலே அதுககு சபதாதிகளான அஞசு குணஙகளும உணடாயிறறு எனகை

இத்தால் ஏகைககுண ஆச்ரயமான ஆகாசாதிபூதங்களுக்கு குணவிநிமயம் பஞ்சீகரணபரயுக்தமானவோபாதி உத்தரோத்தர பூதங்களில் குணாதிக்யமும் ஸ்வஸ்வதந்மாத்ரங்களுக்குண்டான ஆவரண ப்ரயுக்தமென்றதாயிற்று என்றும் சொல்லு வார்களென்று கீழ்ச் சொன்னதத்தோடே இத்தையும் ஸமுச்சயித்தருளிச் செய்கிறார் இப்படி தத்வவித்துக்கள் சொல்லுவார்களென்கை

*(ஆகாசம் சப்தமாத்ரந்து ஸ்பர்சமாத்ரம் ஸமாவிசத் ரூபமத்தைவாவிசத் சப் தஸ்பர்சகுணவுபௌ சப்தஸ்ஸ்பர்சச்ச ரூபஞ்ச ரஸமாத்ரம் ஸமாவிசத் தஸ்மாச்ச தூர்குணாஹ்யாபோ விசேஷாச்சேந்த்ரியக்ராஹ்ய) என்னக்கடவதிறே (118)

119 உத்தேசக்ரமத்திலே சுத்தஸத்வ மிச்ரஸத்வங்களினுடைய ஸ்வரூபாதிகளைத் தெளியவருளிச் செய்தார் கீழ் இனி ஸத்வ சூந்யமாகிறது ஏது என்னுமாகாங் க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார்

119 ஸத்வ சூந்யமாவது காலம்

(ஸத்வசூந்யமாவது காலம்) என்று ஸத்வகுணம் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களுக் கும் உபலக்ஷணமாய் ஸத்வ சூந்யமென்றது ஸத்வாதிகுணத்ரய சூந்யமென்றபடி இத்தால் கேவலஸத்வமாயும் குணத்ரயாச்ரயமாயும் இருக்கிற அசித் த்வயத்தை யும் பற்ற இது வ்யாவ்ருத்தஸ்வரூபமாயிருக்கு மென்கை (119)

120 இதினுடைய ப்ரகாரம் ஏது? என்னுமாகாங்க்ஷையிலே சொல்லப்படுகிறது மேல்

120 இது, ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களினுடைய பரிணாமங்களுக்கு ஹேது வாய் கலா காஷ்டாதிரூபேண பரிணமிக்கக்கடவதாய் நித்யமாய் ஈச்வரனுக்கு க்ரீடாபரிகரமாய் சரீரபூதமா யிருக்கும்

(இது ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களினுடைய பரிணாமங்களுக்கு ஹேதுவாய்) ப்ரக் ருதியென்கிறது அவ்யக்தத்தை ப்ராக்ருதமென்கிறது வ்யக்தத்தை ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களினுடைய பரிணாமங்களுக்கு காலத்தவம் ஹேதுவாகையாவது இவற்றை ஸ்வஸங்கல்பாதிகளாலே பரிணமிப்பிக்கிற ஸர்வேச்வரன் காலத்தி னுடைய அவஸ்தாவிசேஷங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்து அவ்வவ்காலங்கள் வந்தவாறே இவற்றை நிர்வஹிக்கையாலே இவற்றினுடைய பரிணாமங்களுக்கு இது அவச்யாபேக்ஷிதமாயிருக்கை

* ப்ரக்ருதிம் புருஷஞ்சைவ ப்ரவிச்யாத்மேச்சயா ஹரி , க்ஷோபயாமாஸ ஸம் ப்ராப்தே ஸர்க்ககாலே வ்யயாவ்யயௌ* *காலே சமஸ்தி யோகயதாம சித்சித்தோரந் யோந்யமாலிங்கதோ பூதாஹங்க்ருதி புத்திபஞ்சகரணீஸ்வாந்த பரவ்ருத்தீந்த்ரியை அண்டாநாவரணைஸ்ஸஹஸ்ரமக்ரோத்* என்கிறபடியே ஜகத்ருஷ்டி பண்ணுகிற போது அக்காலம் வருமளவும் பார்த்துக் கொண்டிருந்திறே ஸ்ருஷ்டித்தது இது தான் ஸ்தித்யாதிகளுக்குமொக்குமிறே இப்படி காலப்ரதாநமாக ஸர்வேச்வரன் நிர்வஹித்தருளுகையாலே இவ்விபூதியில் ஸகலபதார்த்தமும் காலக்ருத பரிணா மாயிருக்கும் இவற்றினுடைய பரிணாமங்களுக்கு காலம் ஹேதுவென்னுமிடம் இதினுடைய அந்வயவ்யதிரேகங்களாலே லௌகிகபதார்த்தங்களிலே காணலா மிறே ஆகையால் காலத்தினுடைய ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருத பரிணாமஹேதுத்வம் ஆகமத்தாலும் ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் ஸித்தம்

அநந்தரம் கீழ்ச்சொன்னதுக்கு உபயோகியான இதின் பரிணாமவிசேஷத் தைச் சொல்லுகிறது

(கலாகாஷடடாதிரூபேண பரிணமிககககடவதாய) *காஷடடா பஞசதச கயாதா நிமேஷா முநிஸததம காஷடா தரிமசத கலா தரிமசத கலா மௌஹூரததிகோ விதி தாவத ஸஙகயைரஹோராதரம முஹூரததைாமாநுஷம ஸமருதம அஹோராதராணி தாவநதி மாஸ பக்ஷதவயாதமக தைஷ ஷடபிரயநம வாஷம தவேயநே தக்ஷிணோததரே அயநம தக்ஷிணம ராதரிர தேவாநாமுததரம திநம திவயைா வாஷஸஹஸரைாது கருததரேதாதிஸமஜஞிதம சதுாயுகம தவாத சபிஸ ததவிபாகம நிபோதமே சதவாரி தரீணி தவேசைகம கருதாதிஷு யதாகரமம திவயாபதாநாம ஸஹஸராணி யுகேஷவாஹு புராவித ததபரமாணேச சதைஸ ஸநதயா பூாவா தசராபிதீயதே ஸநதயாமசகசச தததுலயோ யுகஸயா நநதரோ ஹி ஸ, ஸநதயா ஸநதயாமசயோரநதாய காலோ முநிஸததம யுகாகயஸ ஸ து விஜஞேய கருநதரேதாதிஸமஜஞிந* எனறு தொடஙகி *ஏவநது பரஹமணோ வாஷமேவம வாஷசதநது தத சதம ஹி தஸய வாஷாணம பரமாயுாமஹாதமந* எனனுமதளவாக காலததினுடைய பரிணம விசேஷம ஸ்ரீபராசர பகவானாலே கதிதமாயிறறு

இதுதனனை நடுவில திருவீதிபபிளளைபடடா நிமேஷம பதினைநதுகொணடது காஷடை காஷடை முபபதுகொணடது கலை கலை முபபதுகொணடது முஹூரததம், முஹூரததம முபபதுகொணடது திவஸம திவஸம முபபதுகொணடது பக்ஷதவய ரூபமானமாஸம மாஸமிரணடு கொணடது ருது ருது மூனறுகொணடது அயநம அயந மிரணடுகொணடது ஸமவதஸரம இபபடி மாநுஷ ஸமவதஸரம முநநூற றுபது கொணடது ஒரு தேவ ஸமவதஸரம தேவஸமவதஸரம பனனீராயிரங கொணடது சதுாயுகம அதில கருதயுகம நாலாயிரம தரேதை மூவாயிரம தவாபரம இரணடாயிரம கலியுகம ஆயிரம கருதயுகததுககு பூாவஸநதயை நானூறு அபரஸநதயை நானூறு தரேதைககு பூாவஸநதயை முநநூறு அபரஸநதயை முநநூறு தவாபரததுககு பூாவஸநதயை இருநூறு அபரஸநதயை யிருநூறு கலியுகததுககு பூாவஸநதயை நூறு அபரஸநதயை நூறு இபபடி எழுபததொனறு சென்ற சதுாயுகம ஒரு மநவநதரம இபபடி பதினலு மநவநதரம ஆயிரம சதுாயுகம இது பரஹமாவுககு ஒரு பகல ராதரியும இதததோடே ஸமமா யிருககதம இபபடி, அஹோராதரஙகளும மாஸஸமவதஸரஙகளுமாகப பெருககி, சதாநதமாக பரிகணிதமான பரஹம ஆயுஸஸுககு பரமெனறு பேராம எனறு ஸவயகதமாக அருளிசசெயதாா ஆக காலததினுடைய கலா காஷடடாதிரூப பரிணமபரகாரம் சொலலபபடடது

(நிதயமாய) இவவிடததில நிதயதவமாவது *அநாதிா பகவாந காலோ நாநதோஸய தவிஜ விதயதே* எனகிறபடியே ஆதி அநத ரஹிதமாகை

(ஈசவரனுககு கரீடாபரிகரமாய) அதாவது *நிகில ஜகதுதயவிபவலயலீலனான ஸாவேசவரனுகக தததலீலாபகரணமாகை பரகருதி புருஷகாலஙகா மூனறும லீலாபகரணமாயிறே இருபபது அதில பரகருதி புருஷாகள ஸருஷடயாதிகளுககு காமீபவிதது லீலாபகரணமாவாகா இது ஸஹகாரிதவேந லீலாபகரணமா யிருககும ஈசவரன ஸருஷடயாதிகளை நிாவஹிககுமிடததில ஸதய ஸஙகலபனை தான அடியில பணணிவைதத காலநியமம தபபாதபடி அவவவகாலாகமநம பாாதது நிநநு நிாவஹிககைகயாலே இதுதனனை நிமேஷகாஷடடாதி ரூபேண பரிணமிப பிககைகயாலே இதுதான ஸருஷடிவிஷயமுமாயிறே இருபபது ஆக இபபடிகளாலே ஈசவரனுககு கரீடாபரிகரமாயிருககும இததை கரீடாபரிகரமெனறே சொலலுகை யாலே காலகருதபரிணமமயாயச செலலுகிற லீலாவிபூதியிலே இதுககு

விநியோகம *ந காலஸ் தத்ர வை ப்ரபு * என்கிற போகவிபூதியில் இது கொண்டு அபேக்ஷையில்லை என்றதாயிற்று

அநந்தரம் ஏவம்பூதமான காலதத்வம் ஈச்வரனுக்கு அப்ருதக்ஸித்த விசேஷணமாயிருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார்

(சரீரபூதமாயிருக்கும்) என்று *பரஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் புருஷ: ப்ரதமம் த்விஜ வ்யக்தாவ்யக்தே ததைவாந்யே ரூபே காலஸ் ததாபரம்* *ப்ரதாநபுருஷா வ்யக்த காலாஸ்து ப்ரவிபாகச ரூபாணி ஸ்திதிஸர்காந்தவ்யக்தி ஸத்பாவ ஹேதவ:* *விஷ்ணோ ஸ்வரூபாத் பரதோதிதே த்வே ரூபே ப்ரதாநம் புருஷச்ச விப்ர தஸ்யைவ தேந்யேந த்ருதே வியுக்தே ரூபாந்தரம் தத் த்விஜ காலஸம்ஜ்ஞம்* என்னக்கடவ திறே ஒரு சேதநனோடு ஒரு த்ரவ்யத்துக்குண்டான ப்ருதக்ஸித்த்யநர்ஹ ஆதார ஆதேயபாவமும் நியந்த்ரு நியாம்யபாவமும் சேஷசேஷி பாவமும் ஓரொன்றே சரீரலக்ஷணமாயிறே இருப்பது காலஸம்ஜ்ஞகஅசித்த்ரவ்யத்துக்கு ஏதத்ஸம்பந் தத்ரயமும் ஈச்வரனோடே உண்டாகையாலே இது அவனுக்கு சரீரமாயிருக்கு மென்றதாயிற்று

இப்படி ப்ரக்ருத்யாதி பரிணாம ஸஹகாரியான காலம் ஈச்வரனுக்கு சரீரமா யிருக்கும் என்கையாலே ஸஹகாரிகாரணமும் ஈச்வரனே என்னுமதுக்கு விரோத மில்லை

ஆக ஸத்வசூந்யமாகிறது இன்னதென்றும் அது செய்யும் கார்யமும் அதுக் குறுப்பான அதினுடைய பரிணாமமும் அதினுடைய அநாதிநிதநத்வமும் அதுதான் ஈச்வரனுக்கு இன்னதுக்கு பரிகரமாயிருக்குமென்றும் அதுதான் அவனுக்கு சரீரமா யிருக்குமென்றும் சொல்லிநின்றது (120)

121 த்ரிவித அசித்தையும் அருளிச்செய்கிறவிடத்தில் அவனுக்கு போக உபகரண மான கௌரவத்தைப் பற்ற சுத்த ஸத்வத்தை ப்ரதமமருளிச்செய்தார் அநந்தரம் அவனுடைய லீலைக்கு ப்ரதாந உபகரணமாய்க் கொண்டு ப்ரதாந சப்தவாச்யமான மிச்ரஸத்வத்தை அருளிச்செய்தார் அநந்தரம் அந்த ப்ரதாநபரிணாமத்துக்கு ஸஹகாரியாய்க் கொண்டு லீலோபகரணமாயிருக்கும் ஸத்வ சூந்யத்தை அருளிச் செய்தார் இப்படி அசித் த்ரயத்தையும் சொல்லுகிறவிடத்தில் (ப்ரக்ருதிப்ராக் ருதங்களினுடைய பரிணாமங்களுக்கு ஹேதுவாய்) என்று காலதத்துவத்துக்கு விநி யோகம் சொன்னவோபாதி பூர்வ அசித் த்வயத்துக்கும் விநியோகம் சொல்லப் பட்டதில்லையிறே அத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல்

121 மற்றை யிரண்டசித்தும் ஈச்வரனுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் போக்ய போகோபகரண போகஸ்தாநங்களாயிருக்கும்

(மற்றையிரண்டு அசித்தும்) என்று தொடங்கி ஈச்வரனுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் என்றது சேதநரிறே அசேதநத்துக்கு போக்தாக்கள் சேதநராகவுள்ளது ஈச்வரனும் ஆத்மாவுமிறே ஆன்பின்பு உபயார்க்கும் போக்யாதிகளாயிருக்குமென்றபடி ஆத் மாவுக்கும் என்ற ஏகவசநம் ஜாத்யபிப்ராயமாகையாலே த்ரிவித சேதநரையும் சொல்லுகிறது இப்படி உபய அசித்தும் உபயார்க்கும் போக்யாதிகளாயிருந்ததே யாகிலும் கேவல பகவதிச்சையாலே தத்போக்த்ருத்தமாக பரிணமிக்கையாலும், அநவரத அபரோக்ஷித ஸ்வ பர ஸ்வரூபரான நித்யமுக்தரில் திருமகளும் நீயும் என்கிறபடியே அம்மிதுநத்தினுடைய போகத்துக்குக் கைதொடுமானமாயிருக்கும் தொழிய * (அஹம் மம) என்றிருப்பாரில்லாமையாலும் சுத்த ஸத்வத்தினுடைய விநியோகம் ஈச்வரப்ரதாநமாயிருக்கும் அங்ஙனன்றிக்கே சேதநகாமாநுகுணமாக பகவத்ஸங்கல்பத்தாலே பரிணமிக்கையாலும், சேதநரெல்லாரும் தேவாதிசரீரங்

களிலே அஹமபுததியைப பணணி ஸவதநதர போகதாககளாயிருககையாலும ஈசவர னுககு இநத விபூதியில லீலாரஸமே பரசுரமாய போகரஸம அதயலபமாகையா லும மிசரஸதவததினுடைய விநியோகம பததசேதநபரதானமாயிருககும (121)

122 அநத விபூதியில போகயஙகளாவன அபராகருதமான சபதாதிகள போகோபகரணஙகளாவன திவயமாலயாதிகளும சதரசாமராதிகளும, கரணஙகள தானும போகஸததானஙகளாவன அபராகருத ரதநமயமான மணடபமெனன மாளிகையெனன இதயாதிகளும பஞசோபநிஷநமயமான திவயவிகரஹஙகளும இபபடி நிதயவிபூதி பரகரியையும இவவிடததிலே அருளிசசெயய வேணடியிருகக ஸஙகோசிதது லீலாவிபூதி பரகரியாமாதரததை அருளிசசெயகிறா (போகயஙக ளாகிறன) எனறு தொடஙகி

122 போகயஙகளாகிறன விஷயஙகள, போகோபகரணஙகளாகிறன சக்ஷுராதி கரணஙகள, போகஸததாநஙகளாகிறன சதுாதச புவநமும ஸமஸததேஹமும

இதுதானே உபயவிபூதிககுமாளுலோ? எனனில போகோபகரணஙகளில பரதாநஙகள சொலலாமையாலும, போகஸததாநஙகளில வைஷமயததாலும சேராது இஙகு சேதநாககு போகமாவது ஸுகதுககருபமான அநுபவஜஞாநம அநத ஜஞாநததுககு விஷயமாகையாலே சபதாதிவிஷயஙகள போகயஙகள அநத ஜஞாநததுககு உபகரணஙகளாகையாலே இநதரியஙகள போகோபகரணஙகள யாதொரு அதிகரணததிலே நிறகிற சேதநனுககு அநத ஜஞாநம பிறககிறது அது போகஸததாநசபதததுககு அாததமாகையாலே போகஸததாநஙகளெனறு லோகங களையும தேஹஙகளையும சொலலுகிறது லோகவிபாகம கீழே சொலலபபடடது ஸமஸததேஹஙகளாவன ஸுரநரதிாயக ஸததாவராதமகமான சரீரஙகள ஈசவர னுககு இநத விபூதியிலுணடான போகய போகோபகரணாதிகளையும அவதார கநதமான க்ஷீராாணவ சயநததிலும அவதார விசேஷஙகளிலும, அாசசாவதாரங களிலுமுணடான விநியோக விசேஷஙகளாலே கணடு கொளவது (122)

123 அநநதரம தரிவித அசிததினுடையவும பரிணமஙகளை அருளிசசெயகிறா (இதில முறபடட அசிததுககு) எனறு தொடஙகி

123 இதில முறபடட அசிததுககுக கீழெலலை யுணடாய சுறறும மேலு மெலலையினறிககே யிருககும நடுவில அசிததுககுச சுறறுங கீழு மெலலையினறிககே மேலெலலை யுணடாயிருககும, காலா எஙகு மொககவுணடா யிருககும

பூாவ அசிததுககுக கீழெலலையுணடு எனகிறது மிசரஸதவாவதியாகையாலே நடுவில அசிததுககு மேலெலலை யுணடெனகிறது சுததஸதவாவதியாகையாலே காலததுககு அஙஙனெரு அவசசேதமிலலாமையாலே எஙகு மொககவுணடாயிருககும எனகிறது இபபடி ஸாாவதரிகமான காலநதான உபயவிபூதியிலும நிதயமெனன றிறே தமககுத திருவுளளம (123)

124 இஙஙனனறிககே இதுககு விபூதி விபாகததையிடடு ஒரு பேதம சொலலு வாருமுணடு எனகிறா

124 காலநதான பரமபதததில நிதயம இஙகு அநிதய மெனறுஞ சொலலுவாகள

(காலநதான பரமபததில நிதயம, இஙகு அநிதயம எனறும சொலலுவார கள) எனறு இபபடிச சொலலுகைககூடி பரமபததில இதுககு உதபததயாதிக ளுணடாக சாஸதரஙகள சொலலாமையாலும இநத விபூதியிலே இதுககு உதபதத யாதிசளைச சொலலுகையாலும வயூஹகருதயஙகளைச சொலலும்டததிலே கால ஸருஷடியை அநிருதத கருதயமாகச சொலலாநினறதிறே

பரகருதியை ஸருஷடிககையாவது மஹதாதிரூபேண பரிணமிபபிககையா னுபபோலே காலததை ஸருஷடிககையாவது நிமேஷகாஷடாதிரூபேண பரிணமிப பிககை ஸததபரிணாமிநியான பரகருதிககு மஹதாதிரூபமான ஸததூலபரிணமம போலேயிறே ஸததபரிணாமியான விதுககும நிமேஷாதிரூபேண பரிணமம அநத மஹதாதியோபாதி நிமேஷாதியான விதுவும விநாசவததாகையாலே இவவளவைக கொணடு காலம – இஙகு அநிதயமாயிருககும எனகிறது பரமபததில ஈதருசபரி ணாமவிசேஷ பரயுகதோதபததயாதி வயவஹாரராஹிதயததாலே நிதயமாயிருககும எனகிறது

இபபடி காலததுககு பரிணாமஙகொளளாதே ஏகரூபதவததைக கொணடு இப படியிருநதுளளகாலநதான தனனுடைய நிமேஷம காஷடை, முஹூரததம அஹோராதரம தொடககமாக பராரததமீறுகவுணடான விசேஷ வயவஹாரத துககு ஹேதுவான நிமேஷோநமேஷஙகள ஆதிதயகதி தொடககமான அவசசேதஙக ளோடே ஸமபநதிததிருககும ஆகையாலே க்ஷணலவாதிபேத வயவஹாரமுணடா கிறதெனறு சொலலுவதும ஒருபக்ஷமுணடிறே இதுவிறே ததவதரயவிவரணத தில ஆசசானபிளளை பராதாந்யேந அருளிச்செயதது அந்தபக்ஷததில உபய விபூ தியிலும காலஸவரூபம் ஏகரூபமா யிருக்கும்ாகையாலே பரமபததில நிதயம், இஙகு அநிதயம எனகிறவிது சொலலபபோகாது ஆகையால இது பரிணாமபக்ஷ ததை அவலமபிகதுச சிலா சொனனதெனறு கொளளவேணும நமமுடைய தாச நஸததா தஙகளிலே இஙஙனேயும சிலரருளிச செயகையாலே அததையும் தர்சிப பிததருளினாராயிறறு (124)

125 சிலா காலததை யிலலை யெனறாாகள

காலநதனனை யிலலையெனறு பௌததாதிகள சொலலுகையாலே, (சிலா காலததை யிலலை யெனறாாகள) எனகிறா (125)

126 அததை நிராகரிககிறா

126 பரதயக்ஷததாலும ஆகமததாலும ஸிததிககையாலே அது சொலலவொணணாது

(பரதயக்ஷததாலும) இதயாதியாலே பரதயக்ஷமாவது ஸதாவர ஜஙகமாத மகமான ஸமஸத பமாரததமும கால கருதபரிணாமமாகவே காணபபடுகிறவிது ஆகம மாவது சருதயாதிகள * கலா முஹூரததா காஷடாசசாஹோராதராசச ஸாவசஃ* *மதுசச மாதவசச வாஸநதிகா வருதூ சுகரசச சுசிசச கரைஷமாவருதூ* எனறு காலபரிணாம விசேஷஙகளான கலை காஷடை முஹூரததம அஹோராதரஙகள ருது விசேஷஙகளைச சொலலாநினறதிறே சருதி * காலஸவரூபம விஷணோசச யநம யோகதம தவாநக* இதயாதியாலே ஸ்ரீ விஷணுபுராணததிலே இதுதான விஸ்த ரேண சொலலபபடடதிறே புராணாநதரஙகளிலும இதிஹாஸாதிகளிலும இபபடி கணடுகொளளவது இதுககெனனவே நிாமிதமாய அதயயநாதிகாலநியமஙகளை பரதி பாதிககிற ஜயோதிசசாஸதரததை வேதததுககு தருஷடியாகச சொலலாநினறதிறே

அந்த சாஸதரநததனனில இனன காலததிலே யினனதுணடாம எனறு சொனனுல அது பரதயக்ஷிககலாயிராநினறதிறே ஆகையால பரதயக்ஷததாலும ஆகமத தாலும இபபடி ஸிததிகையாலே கால அபாவம சொலலவொணணுதெனகை (126)

127 பலரும திககெனறு தனியே யொரு தரவய முணடெனருாகள

வைசேஷிகாதிகள, பருதிவயாதிகளோபாதி திககெனறும தனியே யொரு தரவயமுணடெனறு சொலலுகையாலே (பலரும திககெனறு தனியே யொருதரவயமுணடெனருாகள) எனகிருா

தரவயாணி பருதிவயபதேஜோ வாயவாகாசகாலதிகாதமமநாமஸி நவைவ எனறிறே அவாகள சொலலுவது *பூராபோ ஜயோதிரநிலோ நப காலஸ ததா திசः ஆதமா மந இதி பராஹுா தரவயாணி நவ தததவித* எனறுனிறே வரத ராஜன (127)

128 அததை நிராகரிககிருா

128 பல ஹேதுககளாலும ஆகாசாதிகளிலே அநதாப பூதமாகையாலே அதுவுஞ்சேராது

(பல ஹேதுககளாலும) இதயாதியாலே அதாவது நாலு போ நாலு திககிலும நினறுல நாலவாகும நடுவான பரதேசம ஒருவனுககுக கிழககாய ஒருவனுககு மேறகாய ஒருவனுககு வடககாய ஒருவனுககுத தெறகாயதீ தோறறுநினறதிறே அதுககடி தரவய மனறிககே பரதியோகயாநுகுண கலபநாகமாகை நாலவாககு நடுவே யிருககிற பருதிவயாதிகள தரவயமாகையாலே இபபடி விபரதிபததி விஷயமாகிறதிலலையிறே இனிததான ஆதிதயன உதிககிறவிடம கிழககாகவும அவன அஸதமிககிறவிடம மேறகாகவுமிறே கொளளுகிறது அதுதான மஹா மேருவுககு நாலுபாாசவததிலும பெதிததிறே இருபபது ஆகையாலேயிறே நாலு பாாசவததிலுமுளளவாகளுககு, மஹாமேரு வடககாயிருககிறது *நைவாஸதமயமாீககஸய நோதயஸ ஸாவதாஸத * உதயாஸதமயாககயா ஹி தாசநாதாசநம ரவே ஸா வேஷாம தவீபவாஷாணும மேருருததரதோ யத எனறு இதுதான ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணததிலே சொலலபபடடது இபபடி பலஹேதுககளாலும ஆகாசாதிகளிலே அந்தர்பூதமாய் தனககெனன வொரு தரவயவயவஸதை யிலலாமையாலே திககெனறு ஒரு தரவய முணடெனகிற வறுவும சேராதெனகை

(ஆகாசாதி) எனகிற ஆதிசபதததாலே பூமியைச சொலலுகிறது இவறறிலே திககு அநதாபூதமாகையாவது ஸூாயனுடைய உதயாதிகளுககு ஈடாக இவறறுககுளளே திகவிபாகததைக கலபிததுக கொளளுகிற தொழியப பிரிததுக காணலாவதொரு வஸதுவினறிககே யிருககை அதுவும சேராதெனறது முனபேயுமொரு பக்ஷததை நிஷேதிககையாலே ஸமுசசயம (128)

129 பருதிவயாதி சதுஷடயததோபாதி ஆகாசததையும பாவரூபபதாாததமாகக கொளளாதே ஆவரணுபாவரூபமாகக கொளளுகிற பெளததமததை அருளிசசெயகிருா

129 சிலா ஆவரணுபாவம ஆகாசமெனருாகள

(சிலா ஆவரணுபாவம ஆகாசமெனருாகள) எனறு (ஆவரியதே அநேந) எனகிற கரணவயுதபததியாலே ஆவரணஙகளாவன ஸததூல பதாாததஙகளான பருதிவயாதிகளாய அவறறினுடைய அபாவமே ஆகாசசபதவாசயமலலது இது ஆகாசம எனறு காடடலாமபடி பாவரூபமானதொரு பதாாததமனறு எனகை *நச பருதிவயாதயபாவமாதரமாகாச இதி வகதும சகயம* எனறிறே பாஷயகாரா அருளிசசெயதது (129)

130 அதனை நிராகரிககிறா,

130 பாவரூபேண தோறறுகையாலே அதுவுஞசேராது

(பாவரூபேண) இதயாதியாலே அதாவது பாவரூபதவேந அங்கீகரிககப பட்ட பருதிவயாதிகளோபாதி *அதர சயேந பததி அதர கருதர பததி எனறு சயேநாதிகளுடைய பதநததுககு தேசமாயககொணடு, ஆகாசமும பாவரூபேண தோறறுகையாலே, இதனை ஆவரணாபாவரூபமாகச சொலலுகிற அது சேரா தெனகை அதுவும எனறு நிஷிதத ஸமுசசயம இதுதனனை (ஆகாசே சாவிசே ஷாத) எனகிறஸூதரததிலே *ஆகாசே ச நிருபாககயதா நயுகதா பாவரூபதவே நாபயுபகதபருதிவயாதிவதஆகாசஸயாபயபாதித பரதீதிஸிததததவாவிசேஷாத, பரதீயதே ஹயாகாசோதர சயேந பததயதர கருதர பததி இதி சயேநாதிபதநதே சதவேந* எனறு தொடஙகி பாஷயகாரா விஸதரேண அருளிச செயதாா (130)

131 இனி, ஆகாசததுககு நிதயதவ நிரவயவதவ விபுதவ அபரதயகஷதவஙகள கொளளுகிற நையாயிக வைசேஷிக மததனை அருளிச செயகிறா (வேறே சிலா) எனறுதொடங்கி

131 வேறே சிலா இதுதனனை நிதயம நிரவயவம விபு அபரதயகஷம எனறாகள

132 அதுதனனை நிராகரிககிறா

132 பூதாதியிலே பிறககையாலும, அஹஙகாராதிகளிலிலலாமையாலும, கணணுககு விஷயமாகையாலும அவை நாலுஞ சேராது

(பூதாதியிலேபிறககையாலும) இதயாதியாலே அதாவது பூதாதி ஸமஜஞக மான தாமஸ அஹஙகாரததிலே உதபநநமாகையாலும ஒனறிலே நினறும உதபநந மான தொனறுககு ஸாவயவதவம ஸிததமாகையாலும நிதயம நிரவயவமெனகிற விரணடுஞசேராது (பூதாதியிலே பிறககையாலும) எனறது, சபததனமாதரதகி னுடைய ஸதூலாவஸதையாகையாலே அதுககும இதுககுமுணடான ஐகயததைப பறற இனி விபுவாகில ஸாவககதமாகவேணுமிறே ஸவகாரணமான அஹஙகாராதி களில இதுககு வயாபதியிலலாமையாலே அதுவும சேராது பஞசீகரணபரயுகதமான ரூபவததவததாலே கணணுககு விஷயமாகையாலே அபரதயகஷமெனகையும சேராது (ஆகாசம கறுததுத தோறறுகிறதும அததாலே) எனறாிறே கீழே இது தனனை *அணடாநதாவாததிநச சாகாசஸய தரிவருதகரணோபதேச பரதாசித பஞசீகரணேந ரூபவததவாசசாகஷுஷதவேபயவிரோத * எனறு பாஷயகாரருமருளிசசெயதாா (13)

133 வாயுவும பரதயகஷமனறு ஸபாசாநுமேயமெனறிறே அவாகள சொலலுவது, அதனையும நிராகரிககிறா (தவகிநதரியததாலே) எனறு தொடஙகி

133 தவகிநதரியததாலே தோறறுகையாலே, வாயு அபரதயகஷ மெனகிற அதுவுஞ சேராது

அதாவது ஜஞாநேநதரியஙகளிலே ஏதேனுமொனறுககு கோசரமானபோதே பரதயகஷதவம ஸிததமாகையாலே தவகஇநதரியததாலே தோறறுகிற வாயுவை அபரதயகஷமெனன வொணணாது எனகை (133)

134 இனி பரஸபர விலகஷணஸவபாவஙகளான பூத விசேஷஙகளில ஜஞாதவய அமசஙகளை அருளிச செயகிறா

134 தேஜஸஸு பௌமாதி பேதததாலே பஹுவிதம

(தேஜஸஸு பௌமாதிபேதததாலே பஹுவிதம) அதாவது பௌமம திவயம ஔதாயம ஆகரஜம எனகிற பேதததாலே அநேகவிதமாயிருககுமெனகை. பாாததிவ மாதரேநதநமான தேஜஸஸு பௌமம, அதாவது தீபாதி ஜலமாத ரேநதநமான தேஜஸஸு திவயம அதாவது ஆதிதயாதி பாாததிவ ஜலேநதநமான தேஜஸஸு ஔதாயம அதாவது ஜாடராகநி நிரிநதநமான தேஜஸஸு ஆகரஜம, அதாவது—ஸுவாணுதி (134)

135 இதில ஸததிர அஸததிர விபாகம பணணுகிறா (அதில ஆதிதயாதி) எனறு தொடஙகி

135 அதில ஆதிதயாதி தேஜஸஸு ஸதிரம, தீபாதி தேஜஸஸு அஸதிரம

சிரகால வாததிதவததாலே ஆதிதயாதிதேஜஸஸு ஸததிரமெனகிறது க்ஷிபர விநாசிதவததாலே தீபாதிதேஜஸஸு அஸததிரம எனகிறது (135)

136 தேஜஸஸுககு நிறம சிவபபு, ஸபாசம ஔஷணயம

(தேஜஸஸுககு நிறம சிவபபு) இதததாலே தேஜ பதாாததஙகளில வாண பேதம பதாாததாநதர ஸமஸாகஜமெனகை (ஸபாசம ஔஷணயம) இதததால உஷண ஸபாசம சீதஸபாசம அநுஷ்ணசீதஸபாசம எனகிற தரிவிதஸபாசததிலும இதுககு ஸபாசம ஔஷணயமெனகை இதுதான தேஜ பதாாததஙகளான ஸுவா ணுதிகளில பலவதஸஜாதீயதரவயஙகளாலே அபிபூதமாகையாலேதோனறாது (136)

137 ஜலததுககு நிறம வெளுபபு ஸபாசம சைதயம, ரஸம மாதுாயம

(ஜலததுககு நிறம வெளுபபு) இதுககு ஸவாபாவிக வாணமிது வாணபேதம வநதவிடம ஔபாதிகம (ஸபாசம சைதயம) இதததால தரிவிதஸபாசததிலும சைதயம இதுககுளளதெனகை ஆகையால இதுககு ஸபாச பேதமுணடாகிறதும அந்யஸமஸாகததாலே (ரஸம மாதுாயம) இதததால இதுககு ஸவாபாவிகரஸமிது ரஸாநதராபததி ஸமஸாகஜமெனகை (137)

138 பூமிககு நிறமும ரஸமும பஹுவிதம

(பூமிககு நிறமும ரஸமும பஹுவிதம) அதாவது லோகததில காணபபடுகிற நாநாவிதவாணரஸஙகளுககெலலாம உதபததிஸதாநமிது எனகை (138)

139 ஸபாசம இதுககும வாயுவுககும அநுஷ்ணசீதம

(ஸபாசம இதுககும வாயுவுககும அநுஷ்ணசீதம) அதாவது தரிவிதஸபாசததி லும வைததுககொணடு இவறறுககு ஸபாசம இதுவெனகை ஆகையால இவற றிலும காதாசிதகமாகக காணபபடுகிற ஸபாசபேதமும ஔபாதிகம (139)

140 இபபடி அசிதது மூனறுபடிபபட்டிருககும

(இபபடி அசிதது மூனறுபடிபபட்டிருககும). இபபடியெனறு ஸிமஹாவ லோகந நயாயததாலே முனபு அருளிசசெயதவறறையெலலாம கடாக்ஷிதது அநு பாஷிததுககொணடு அசித ததவோபநயாஸததை நிகமிததாராயிறறு

ஆக பரதமததிலே (அசிதது ஜஞாநசூநயமாய விகாராஸபதமாயிருககும) எனறு அசிததினுடைய லக்ஷணததைச சொலலி அநநதரம அதுதான சுததஸதவப தி3பேதந தரிவிதமாயிருககுமபடியைச சொலலி உததேசகரமததிலே பரதமம சுதத ஸதவமாகிற அசிததினுடைய பரகாரததை சொலலி தத்நநதரம மிசரஸதவமாகிற அசிதவிசேஷம இனனதெனறும அதுதான சதுாவிமசதி தததவமாயிருககுமெனறும அதில பரதமதததவம இனனதெனறும அநத தததவததினுடைய அவஸததா விசேஷங களிருககுமபடியையும, அதில நினறும தததவாநதரஙகள உதபநநமாகைககு ஹேது அதினுடைய குணவைஷமயமெனறும அநத குணஙகள தான இனனதெனறும அவை தானதுககு அவிநாபூதஙகளாய அதினுடைய அவஸததாபேதஙகளாலே அநுதபூதங களாயும உதபூதஙகளாயுமிருககுமெனறும அவைதான காாயானுமேயஙகளெனறும அவறறினுடைய வைஷமய பரயுகதமான மஹதாதி தததவோதபததி கரமததையுஞ சொலலி அநநதரம இபபடி யுதபநநஙகளான தததவஙகளினுடைய ஸமுதாயகாாய மான அணடோதபததியையும அநதவணடததுககுளளில ஸமஷடி புருஷ சதுாமு கோதபததியையும, ஈசவரன ஸமஷடி வயஷடிபதாாததஙகளை அதவாரகமாகவும ஸதவாரகமாகவும நினறு ஸருஷடிககுமபடியையுஞ சொலலி, அநநதரம அணடங களினுடைய பஹுதவததையும அவறறினுடைய கடடளையையும அவைதான ஈச வரனுககு லீலோபகரணஙகளெனனுமததையும அவறறினுடையவுதபததி பரகாரத ததையுஞ சொலலி அநநதரம ஆகாசாதிபூதஙகளுககுத தனிததனியேயுணடான விநியோகததையும ஜஞாநகாமேநதரியஙகளுககும உபயாதமகமான மநஸஸுககு முணடான வருததிபேதததையும ஆகாசாதிகளுககு சபதாதிகள பரதிநியததுணங களாயிருககுமபடியையும அவறறுககு குணவிநிமயம வருகைககு ஹேதுவையும குணாதிகயததுககு ஹேதுவையுஞ சொலலி இபபடி மிசரஸதவததினுடைய பரகா ரததை விஸதரேண உபபாதிதது அநநதரம இதினுடைய பரிணமஙகளுககு ஹேது வாயிருநதுாள ஸதவசூநயமாகிற அசிதவிசேஷததையும ஸஙகரஹேணசொலலி அநநதரம ஏததபூாவோகதமான அசித தரயததினுடைய விநியோக பரகாரத ததையும அசிததரயததினுடைய பரிணமஙகளையுஞசொலலி ஏதத தாசனைகதேசி களுடைய காலவிஷய பரதிபததிபேதததையும காடடி, அநநதரம கீழசசொலலப படடவறறில பாஹயகுததருஷடிகளுடைய விபரதிபததி பரகாரஙகளையும அவை தான அயுகதமெனனுமிடததையுஞ சொலலி அநநதரம பரஸபரவிலக்ஷணமான பூத விசேஷஙகளில ஜஞாதவயாமசஙகளையும தாசிபபிதது இபபடி அசித தரயத தினுடைய பரகாரததையுமருளிச செயது தலைககடடினா (140)

தததவத்ரயததில அசித பரகரணம முறறிறறு

பிளளை லோகாசாாயா திருவடிகளே சரணம

ஜீயா திருவடிகளே சரணம

தத்வத்ரயத்தில் - ஈச்வரப்ரகரணம்.

141 இப்படி சித்சித்ரூபமான தத்வத்வயத்தினுடையவும் ஸ்வரூபஸ்வ பாவ விசேஷங்களை ஸு்வ்யக்தமாம்படி அருளிச்செய்து அநந்தரம் *க்ஷராத்மா நாவீசதே தேவ ஏக* என்கிறபடியே தத்துபய நியந்தாவான ஈச்வரனுடைய ஸ்வ ரூபாதிகளை ஸம்சய விபர்யயமற அருளிச்செய்கிறார் அதில் ப்ரதமசூர்ணையாலே, ஈச்வரத்வம் அஸாதாரணதர்மதயா வஸ்துவுக்கு நிரூபகமாயிருக்கையாலே, (ஈச் வரன்) என்றே வஸ்துவை நிர்தேசித்து, தத்ஸ்வரூபாதி வைலக்ஷண்யத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார் அதில் ப்ரதமத்திலே குணாதிகளுக்கும் ஆதார பூதமான ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்—

141 ஈச்வரன், அகிலஹேயப்ரத்யநீகாநந்தஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபனாய ஜ்ஞாந சக்த்யாதி கல்யாணகுணகண பூஷிதனாய ஸகல ஜகத்ஸ்ரு்ஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார கர்த்தாவாய 'ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸு்ரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநி, என்கிற சதுர்வித புருஷர்களுக்கும் ஆச்ரயணீயனாய, தர்மார்த்த காம மோக்ஷாக்ய சதுர்வித பலப்ரதனாய விலக்ஷண விக்ரஹயுக்தனாய லக்ஷ்மீ பூமி நீளாநாயகனாயிருக்கும்

(அகில ஹேய ப்ரத்யநீக அநந்த ஜ்ஞாந ஆநந்த ஏக ஸ்வரூபனாய) என்று அதாவது ஸமஸ்தஹேய ப்ரதிபடமாய த்ரிவித பரிச்சேதரஹிதமாய, ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வ ஸு்கரூபத்வமே வடிவான ஸ்வரூபத்தையுடையவனாயென்கை *ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம *விஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்ம* *ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம* என்னக்கடவதிறே * அகிலஹேயப்ரத்யநீககல்யாணைகதாநஸ்வேதரஸமஸ்த வஸ்துவிலக்ஷணாநந்த ஜ்ஞாநாநந்தைகஸ்வரூப* என்றிறே எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தது அப்படியே இவரும்ருளிச் செய்கிறார் ஆனால் கல்யாணைகதா நத்வமும் ஸ்வேதர ஸமஸ்தவஸ்து விலக்ஷணத்வமும் இவரருளிச்செய்யாதொழி வானென்? என்னில், ஹேயப்ரத்யநீகதை புகக்விட்டதே கல்யாணைகதாநத்வம் வருமென்னுமத்தைப் பற்றவும் ஆநந்தரூபத்வம் சொல்லுகையாலே தன்னடை யே ஸித்திக்கு மென்னுமத்தைப் பற்றவும் கல்யாணைகதாநத்வம் அருளிச்செய் திலர் ஸ்வேதரஸமஸ்த வஸ்து விலக்ஷணத்வம் உபயலிங்க விசிஷ்டத்வ ப்ரயுக்த மாகையாலே அர்த்தாதுக்தமென்று அருளிச்செய்திலர்

(ஜ்ஞாநசக்த்யாதி கல்யாணகுணகண பூஷிதனாய) ஆதிசப்தத்தாலே– குணசூர்ணையில் எம்பெருமானாருளிச்செய்த குணங்களையெல்லாம் சொல்லு கிறது குணங்களுக்கு கல்யாணத்வமாவது-ஆச்ரிதர்க்குப் பரமபோக்யமாயிருக் கை கணசப்தம் ஸமூஹவாசி பூஷிதனாகையாவது-இவற்றாலே அலங்க்ருதனா யிருக்கை திவ்யமங்களவிக்ரஹத்துக்கு திவ்யாபரணங்களைப்போலேயாயிற்று, திவ்யாத்மஸ்வரூபத்துக்கு குணங்கள் ஔஜ்ஜ்வல்ய கரமாயிருக்கும்படி இத்தால் *யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்* *பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியாச* *ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகோஸௌ என்கிற குணகண

யோகததை அருளிசசெயதாராயிறறு (ஸகலஜகதஸாககஸதிதி ஸமஹாரகாத தாவாய) ஜகச சபதததாலே-காாயவஸதுவைச சொலலுகிறது ஸகல சபதத தாலே ஸமஷடி வயஷடி ரூபமான ஸமஸத பதாாததஙகளையும சொலலுகிறது ஸாககமாவது ஸருஷடி இதுதான ஸதவாரக அதவாரக ரூபேண தவிவிதையா யிருககும ஸதிதியாவது-ரக்ஷணம இதுவும பாஹயாபயநதரரூபேண தவிவித மாயிருககும ஸமஹாரமாவது அழிககை இதுவும ஸதவாரக அதவாரக ரூபேண தவிவிதமாயிருககும இவையெலலாம மேல இவா உபபாதிககிற விடததிலே காணலாம *யதோ வாஇமாநி பூதாநி ஜாயநதே யேந ஜாதாநி ஜீவநதி யத பரயநதயபிஸமவிசநதி தத விஜிஜஞாஸஸவ தத பரஹம* இதயாதி சருதிகளாலே இவனுடைய ஸகலஜகதஸாமாதிகள சொலலபபடா நினறதிறே இததால கீழசசொனன குண விசிஷடனனவிவனுடைய வயாபார விசேஷஙகளை அருளிசசெயதாராயிறறு

(ஆாததோ ஜிஜஞாஸ¬ராதத ரதீ ஜஞாநீ எனகிற சதுாவித புருஷா களுககும ஆசரயணீயனய) ஆாததனுவான-முனபுணடான ஐசவாயததை யிழநது அது பெறவேணுமெனறு ஆசைபபடுமவன ஜிஜஞாஸ¬வாகிருன ஜஞாநஸவரூபனன ஆதமாவை அநுபவிகக ஆசைபபடும கேவலன அாத தாாததியாகிருன-அபூாவமாக ஐசவாயததை ஆசைபபடுமவன ஜஞாநியா கிருன பரமபுருஷாாததமான பகவதபராபதியை ஆசைபபடுமவன ஆாதத-பரதிஷடாஹீந பரஷடைசவாய புநஸ ததபராபதிகாம அாததாாததீ-அபராப தைசவாயதயா ஐசவாயகாம தயோா முகபேதமாதரம ஐசவாயவிஷயதயா ஏக ஏவாதிகார ஜிஜஞாஸ¬-பரகருதிவியுகதாதம ஸவரூபாவாபதீசசு, ஜஞாநமேவாஸய ஸவரூபமிதி ஜிஜஞாஸ¬ரிதயுகதம ஜஞாநீச- இதஸதவநயாம பரகருதிம விததி மே பராம இதயாதிநாஅபிஹித பகவசசேஷதைகரஸாதமஸவரூபவித, பரகருதிவியுகதகேவலாதமநயபாயவஸயந பகவநதம பரேபஸ¬ா பகவநதமேவ பரமபராபயம மநவாந* எனறு சதுாவிதாதிகார வேஷததையும ஸ்ரீகீதாபாஷ யததிலே அருளிசசெயதாரிறே இநத சதுாவிதபுருஷ ஸமாசரயணீயதவததை *சதுாவிதா பஜநதே மாம ஜநாஸஸ¬கருதிநோா ஜ¬ந! ஆாததோ ஜிஜஞாஸ¬ ராததாாததீ ஜஞாநீச பரதாஷப* எனறும *சதுாவிதா மம ஜநா பகதா ஏவ ஹி தே சருதா! ஆாததோ ஜிஜஞாஸ¬ராததாாததீ ஜஞாநீ சேதி பருதக பருதக* எனறும தானே அருளிசசெயதானிறே இததால ஜகதகாரணபூதனுகக கீழச சொலலபபடடவனுடைய ஸாவஸமாசரயணீயதவததை அருளிசசெயதாராயிறறு

(தாமாாததகாம மோக்ஷாககய சதுாவிதபலபரதனய) *தாமாாததகாம மோக்ஷாககய புருஷாாதத உதாஹருத* எனறு புருஷாாததம சதுாவிதமாயிறே இருபபது தாமமாவது-இஷடாபூாததஙகள இஷடமாவது யாகாதி பூாதத மாவது வாதாதி அாததமாவது ஸ¬வாணரஜதாதிகள காமமாவது-ஐஹிக பாரலௌகிக போகய பதாாததாநுபவஸ¬கம மோக்ஷமாவது-ஆதமாநுபவ பகவதநுபவஙகள இவறறில, தாமம-ஸாதநதயா புருஷாாததமாயிருககும அாததம-ஸாதநதயாவும, ஸவயமாயும புருஷாாததமாயிருககும காமமோக்ஷங களிரணடும-ஸவயம புருஷாாததமாயிருககும ஏவமவிதமான சதுாவிதபலங

களேயும அதிகாராநுகுணமாகக கொடுககுமவனுயெனகை இததால – ஸாவ ஸமாசரயணீயனுன இவனுடைய ஸகல பலபரததவததையும அருளிசசெயதாராயிறறு *தேவேநதரஸ தரிபுவநமாததமேகபிஙகஸ ஸாவாததிம தரிபுவநமாஞசகாததவீரய வைதேஹ பரமபதம பரஸாதய விஷணும ஸமபராபதஸ ஸகலபலரூபே ாஹி விஷணு * எனனககடவதிறே

(விலக்ஷணவிகரஹயுகதனுய) அதாவது— விகரஹநதான, ஸவரூப குணஙகளிலுஙகாடடில அதயநத அபிமதமாய எனறுதொடஙகி மேலருளிச செயகிற வைலக்ஷணயததையுடைய விகரஹததோடேகூடியிருககு மவனுயெனகை *நீலதோயதமதயஸததா விதயுலலேகேவ பாஸவரா* இதயாதியிலே. விகரஹவைலக்ஷணயம சருதிபரஸிததம * ஸவாபிமதாநுரூபைகரூபாசிநதய திவயாதபுத நிதயநிரவதய நிரதிசயௌஜஜவலய ஸௌநதாய ஸௌகநதய ஸௌகுமாாயலாவணய யௌவநாதயநநதகுணநிதிதிவயரூப!* எனறு திவயமஙகள விகரஹ வைலக்ஷணயததை அருளிசசெயதாரிறே எமபெருமானுா இததால, கீழசசொனன ஸவரூபகுணஙகளுககு பரகாசகமாய ஜகதகாரணதவததுககும ஸாவஸமாசரயணீயதவததுககும ஸாவபலபரததவததுககும ஏகாநதமான திவய விகரஹயோகததை யருளிசசெயதாராயிறறு

(லக்ஷமீ பூமி நீளாநாயகனுயிருககும) அதாவது — "உனககேறகும எனனுமபடியான வைலக்ஷணயததையுடையளாய சேதநாககு புருஷகாரபூதையாயும பராபயையாயு மிருககும பரதான மஹிஷியான பெரியபிராடடியாககும அவளோடொககச சொலலலாமபடி யிருககும பூமி நீளேகளான மறறை யிரணடு பிராடடிமாாககும அநுரூபநாயகனுயிருககுமெனகை *ஹரீசச தே லக்ஷமீசச பதநயௌ* எனறு லக்ஷமீ பூமிகளிருவரையும வேதபுருஷன சொனனவிது நீளேககும உபலக்ஷணம * வைகுணடேது பரேலோகே ஶ்ரீஸஹாயோ ஜநாாதந உபாபயாம பூமிநீளாபயாம ஸேவித பரமேசவர,* எனனககடவதிறே *ஸவாபிமதநிதயநிரவதயாநுரூப ஸவரூபரூபகுணவிபவைசவாயசீலாதயநவதிகாதிசயாஸஙகயேய கலயாணகுணகண ஶ்ரீவலலப! ஏவமபூத பூமிநீளாநாயக!* எனறிறே எமபெருமானுா அருளிசசெயதது இததால கீழசசொனன விகரஹவைலக்ஷணயம காடடிலெரிதத நிலாவாகாதபடி அநுபவிககககடவானபிராடடிமாரோடடைச சோததியை யருளிசசெயதாராயிறறு (141)

142 இபபடி உகதமான ஸவரூபாதிகளே விஸதரேண உபபாதிததருளுகிருா மேல அதில பரதமததிலே (அகிலஹேயபரதயநீகாநநத ஜஞாநாநநதைகஸவரூபனுய) எனறவிதில அகிலஹேயபரதயநீகதவததை உபபாதிககிருா (அகிலஹேயபரதயநீகனுகையாவது) எனறு தொடஙகி

142 அகில ஹேய பரதயநீகனுகையாவது—தமஸஸுககுத தேஜஸஸுபோலேயும ஸாபபததுககு கருடனேபபோலேயும விகாராதி தோஷஙகளுகக பரதிபடனு யிருககை

ஹேயமாவது-தோஷம அகிலஹேயமெனகையாலே – தரிவிதசேதநாசேதந தோஷஙகளேயும சொலலுகிறது தரிவித சேதநாசேதநதோஷமும

ஈச்வரனுக்கு வாராது என்று இதுதன்னை வ்யக்தமாக மேலே யருளிச்செய்கிறாரிறே (தமஸ்ஸுக்கு தேஜஸ்ஸுபோலேயும் ஸாபபத்துக்கு கருடனைப்போலேயும்) என்றது-தமஸ்ஸுக்கு தேஜஸ்ஸு ப்ரதிபடமாயிருக்குமாபோலேயும், ஸாபபத்துக்கு கருடன் ப்ரதிபடனாயிருக்குமாபோலேயும் என்கை

(விகாராதிதோஷங்கள்) என்கிறவிடத்தில் விகாரசப்தத்தாலே-த்ரிவித அசித்தினுடையவும் பரிணமத்தைச் சொல்லுகிறது ஆதிசப்தத்தாலே – பத்த சேதநருடைய அஜ்ஞாநது க்கங்களையும் முக்தருடைய சேறுதோயத்துக் கழுவினாரைப்போலே ப்ரக்ருதி ஸம்ஸ்ருஷ்டராய விடுபட்டவாகாரத்தையும், நித்யருடைய பரிச்சிந்நஸ்வரூபத்வ பாரதந்த்ரியங்களையும் சொல்லுகிறது பாரதந்த்ர்யம் தோஷமோ? என்னில் புருஷனுக்கு ஸ்தநோத்பேதம்போலே, ஸ்வதந்த்ரனுக்கு தோஷமென்கை இத்தோஷங்களுக்கு ப்ரதிபடமா யிருக்கையாவது – தான் மாறாயிருக்கை ப்ரதிபடமென்கையாலே – *ஆத்மா ஜ்ஞாநமயோமல * என்கிறபடியே ஸ்வரூபநிபந்தநமாக மலஸம்பந்த மில்லையே யாகிலும் உபாதிநிபந்தநமான மல ஸம்பந்தத்துக்கு யோக்யமான ஆத்மஸ்வரூபத்திற்காட்டில் பகவத்ஸ்வரூபத்துக்கு வாசிதோற்றுகிறது *தத் ப்ரஹ்ம பரமம் நித்யமஜ மக்ஷயமவ்யயம் ஏகஸ்வரூபந்து ஸதா ஹேயாபாவாச்ச நிர்மலம் *ஸமஸ்தஹேய ரஹிதம் விஷ்ணவாக்க்யம் பரமம் பதம்* *அவிகாராய சுத்தாய நித்யாயபரமாத்மநே என்னக்கடவதிறே

'ஹேயப்ரத்யநீகத்வமாவது – ஆச்ரிதருடைய ஹேயநிராஸகத்வத்துக்கு அடியான ஹேயப்ரதிபடத்வ மென்னவுமாம் என்னுமொருயோஜனையுமுண்டிறே க்ரந்த்யவ்யாக்க்யாநங்களிலே நஞ்சீயர் ஆச்சானபிள்ளை முதலான ஆசார்யர்களருளிச் செய்தது _ (ஸாபபத்துக்கு கருடனைப்போலேயும்) என்கிற த்ருஷ்டாந்தத்தாலே, அதுவும் இவ்விடத்துக்கு அர்த்தமாகாதோ ? என்னில், விகாராதி தோஷங்களுக்கு ப்ரதிபடமாயிருக்கை என்கையாலே இவ்விடத்தில் இவர்க்கது விவக்ஷிதமன்று (142)

143 அநந்தரம் அநந்தத்வத்தை யுபபாதிக்கிறார் (அநந்தனாகையாவது) என்று தொடங்கி

143 அநந்தனாகையாவது–நித்யனாய் சேதநாசேதநங்களுக்கு வ்யாபகனாய் அந்தர்யாமியா யிருக்கை

அநந்தத்வமாவது தேசத காலதோ வஸ்துதச்ச அபரிச்சேத்யத்வம் விபுத்வாத்தேசபரிச்சேதராஹித்யம் நித்யத்வாத் காலபரிச்சேதராஹித்யம், ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களுக்கும் ப்ரகாரியாயிருக்கையாலும் தனக்கு ப்ரகாராந்தரமில்லாதபடி நிற்கையாலும் ஸதருசவஸ்துஅபாவத்தாலே வஸ்துபரிச்சேதராஹித்யம் அதை அருளிச்செய்கிறார் (நித்யனாய் சேதநா சேதநங்களுக்கு வ்யாபகனாய் அந்தர்யாமியாயிருக்கை) என்று இத்தால், நித்யனாகையாலே இன்னகாலத்திலுள்ளான் காலாந்தரத்தில் இல்லையென்கிற காலபரிச்சேதமின்றியிலே ஸகல சேதநாசேதநங்களுக்கும் வ்யாபகனாய்க் கொண்டு விபுவாயிருக்கையாலே – இன்ன தேசத்திலுள்ளான், தேசாந்தரத்திலில்லையென்கிற

தேசபரிச்சேதமின்றியிலே, ஸர்வாந்தர்யாமியாகையாலே ஸர்வதத்துக்கும்தான் ப்ரகாரியாய், தனக்கு ப்ரகார்யந்தரமில்லாதபடியிருக்கையாலே இனனவஸ்து போலே யென்கிற வஸதுபரிச்சேதமு மின்றியிலேயிருககையென்றதாயிற்று. *நித்யம் விபும ஸர்வ ஹதம ஸுஸூக்ஷமம *அந்த: பரவிஷடச சாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாதமா. *யஸயாத்மா சரீரம, யஸய பருதிவீ சரீரம *ந தத்ஸமச்சாபயதிகச்ச த்ருச்யதே* என்னககடவதிறே (143)

144. இவற்றோடு தாஞெடடறறிருக்கையனறிககே, அந்தர்யாமிதயா அவஸ்திதஞயிருக்குமாகில், தத்கததோஷங்கள் வாராதோ? எனகிற சங்கையை அநுவதிககிரூர்; (அந்தர்யாமியாஞல தோஷங்கள் வாராதோ வென்னில்) என்று.

144. அந்தாயாமியாஞல் தோஷங்கள் வாராதோ வென்னில்;

145 அத்தைப் பரிஹரிக்கிருா, (சரீரகதங்களான) எனறு தொடங்கி.

145 சரீரகதங்களான பால்யாதிகள் ஜீவாதமாவுக்கு வாராதாபபோலே, த்ரிவிதசேதநாசேதநதோஷமும ஈச்வரனுக்கு வாராது

அதாவது–இந்த சரீரத்தை அதிஷ்ட்டிதது ஸவாதீநமாக நிர்வஹித்துக் கொண்டிராநிறகச் செயதேயும, தத்கதமான பாலய யௌவநாதிவிகாரங்கள் ததந்தர்வாததியான ஜீவாத்மாவுக்கு வாராதாப் போலே, த்ரிவித சேதநாசேதநங்களுக்கும அந்தாயாமியாய, இவற்றை சரீரமாகக கொணடு இராநிறகச் செய்தேயும தத்கததோஷம் ஈச்வரனுககுவாராது எனகை. "ஆவிசேருயிரினுள்ளா லாதுமோரா பற்றிலாத பாவனையதனைக்கூடி லவனையுங்கூடலாமே" எனறிறே ஆழ்வாருமருளிச்செய்தது. சரீரியான ஜீவாத்மாவுக்கு சரீரகதங்களான பாலயாதிகள் வந்ததில்லையேயாகிலும், சரீரஸம்பநத நிபந்தநமாக துக்க அஜ்ஞாநாதிகள வருகிறவோபாதி, சரீரபூதமான விவற்றோட்டை ஸமபநததாலே இவனுக்குமிங்ஙனே சில தோஷங்கள வாராதோ? எனனில்: வாராது. அதுக்கடி–ப்ரவேசஹேதுவிசேஷம; இவனைப்போலே கர்மமடியாகவனறிககே; அநுக்ரஹமடியாகவிறே அவனுக்கு இவறறில் பரவேசமிருபபது *அநச்நந்நந்ய* *ஏஷ ஸர்வ பூதாந்தராதமா அபஹதபாபமா *விஷணவே ஸாவஜிஷணவே* எனறு நினறதிறே

அநநதரம, ஜ்ஞாநாநந்தைகஸவரூபதவத்தை உபபாதிககிரூர்; (ஜ்ஞாநாநநத) இத்யாதியாலே.

146 ஜ்ஞாநாநநதைகஸவரூபஞகையாவது–ஆநநதரூப ஜ்ஞாநஞயிருக்கை.

ஜ்ஞாநாநந்தங்களையே ஸ்வரூபமாக வுடையஞயிருக்கை என்று, சப்ததுக்கு அர்த்தம் சொலலவேணடியிருக்க, ஜ்ஞாநமெனறும் ஆநந்தமென்றும் பிரிததுச் சொல்ல, இரணடவஸ்ததையினறிக்கே ஜ்ஞாநமே ஸ்வரூபமாய், அது தான அநுகூலமாயிருக்கை ஆனந்தமாகையாலே, ஆநந்தரூப ஜ்ஞாநஞயிருக்கை என்றருளிச்செய்கிரூர். "அநுகூலஜ்ஞாநமே ஸ்வரூபமாயிருக்க ஜ்ஞாநாநந

தஙகளெனறு பிரிததுச சொலலுகிறது, இரணடு முணடாகைககாக எனறிறே இவ்ரதாமிடடருளின கதயவயாககயாநததிலே யருளிசசெயதது (146)

147 (ஆநநதரூபஜஞாநனு யிருககை) எனறது தனனை உபபாதிககிருா (அதாவது) இதயாதியாலே

147 அதாவது – கடடடஙக வநுகூலமாய, பாகாசமுமாயிருககை

கடடடஙகவெனறது - ஸவரூபமுளள பரபபெஙகும எனறபடி இததால ஸவரூபததில அநநுகூலமாயாதல அபரகாசமாயாதலிருககுமிடமிலலை யெனகை ஜஞாநாநநத ஏகஸவரூபனெனறவிதில ஏகசபதாாததமிதுவிறே அநுகூலதவ மாவது – ஆஹலாதகரதவம பரகாசதவமாவது – ஸவயமபரகாசதவம *அநந யாதீநபரகாசதவாஹலாதகரதவரூப ஜஞாநமேவ யஸய ஸவரூபம ஸ ஹி ஜஞாநாநநதைகஸவரூப * எனனககடவதிறே (147)

148 இபபடி, ஸவரூபவைலக்ஷணயததை யுபபாதிதத வநநதரம ஸவரூபா சரிதமான குணஙகளினுடைய வைலக்ஷணயததை யருளிசசெயகிருா (இவ னுடைய ஜஞாநசகதயாதி கலயாணகுணஙகள) எனறு தொடஙகி

148 இவனுடைய ஜஞாநசகசயாதி கலயாண குணஙகள நிதயஙகளாய
நிஸஸீமஙகளாய நிஸஸஙகயஙகளாய நிருபாதிகஙகளாய
நிரதகோஷஙகளாய ஸமாநாதிகரஹிதஙகளாயிருககும

ஆதிசபதததாலே – பல ஐசவாய வீாய தேஜஸஸுககளும வாதஸலயாதிகளும சௌாயாதிகளுமாகிற குணவிசேஷஙகளெலலாவறறையும சொலலுகிறது நிதயஙகளாகையாவது — உதபததிவிநாசரஹிதஙகளாயிருககை ஸவரூபாநு பநதிகளாகையாலே யாவதாசரய பாவிகளாயிருககுமிறே *த இமே ஸதயா காமா * எனறு குணஙகளினுடைய நிதயதவம சருதிஸிததம *காமயநத இதி காமா கலயாணகுணு த இமே ஸதயா நிதயா இதயாதத* எனறிறே இநத சருதிககாததம ாறிலவணபுகழ* எனருரிறே ஆழவாா நிஸஸீமஙகளாகையா வது - ஓரொனறே அவதி காணவொணணுதிருககை யதோ வாசோ நிவாததந தே அபராபய மநஸா ஸஹ* எனறு, மீணடுவிடடதிறே ஆநநதகுணததை யெலலை காணபபுகக வேதம இது ஆநநதகுண மொனறிலுமனறிறே குணஙகளெலலாம இபபடியேயிறே இருபபது *உபாயுபாயபஜபுவோபி பூருஷாந பரகலபய தே யே சதமிதயநுகரமாத கிரஸ தவதேகைக குணு வதீபஸயா ஸதா ஸததிதா நோதயமதோதிசேரதே* எனனககடவதிறே உயாநலம எனறிறே ஆழவாரும அருளிசசெயதது (நிஸஸஙகயஙகளாகை யாவது) இபபடிபபடட குணஙகள தான எணணிறநதிருககை *யதா ரதநாநி ஜலதேரஸஙகயேயாநி புதரக ததா குணு ஹயநநதஸய அஸஙகயேயா மஹாத மந * *வாஷாயுதைா யஸய குணு நசகயா வகதும ஸமேதைரபி ஸாவலோகை மஹாதமநச சஙகசகராஸிபாணே விஷணோ ஜிஷணோ வஸுதேவாதமஜஸய* *சதுாமுகாயுாயதி கோபிவககா பவேந நர கவாபி விசுததசேதா ஸதே குணு நாமயுதைகமமசம வதேந ந வா தேவவர பரஸீத* *நஹி தஸய குணு ஸஸாவே ஸாவைா முநிகணைரபி, வகதும சகயா வியுகதஸய ஸதவாததபரகிலா குணை *

எனனக கடவதிறே 'எணணில தொலபுகழ' எனறாரிறேஆழவாரும *யேஷவே கஸயகுணஸயவிபருடபி வைலோகோததரம ஸவாசரயம குாயாத தாதருசவைப வைரகணிதைா நிஸஸீமபூமா நவிதை நிதயைா திவயகுணைஸதோதிககுபதவை காஸபதாதமாசரயைரிததம ஸநதரபாஹமஸமிசரணமயாதோ வநாதரீசவரம* எனகிற சலோகததிலே குணஙகளினுடைய நிதயநிஸஸீமநிஸஸஙகயதவஙகளை யருளிச செயதாரிறே ஆழவான நிருபாதிகஙகளாகையாவது – பரதநதர வஸது கதஙகளாகையாலே – ஸவோதயாதிகளிலே ஈசவர – இசசையாகிற உபாதியை யபேக்ஷிததிருககும சேதநகுணஙகளபோலனறிககே ஸவாபாவிகஙகளாயிருககை ஸ்ரீபாஷயததில *ஸவபாவதோ நிரஸதநிகிலதோஷாநவதிகாதிசயா ஸஙகயேய கலயாணகுணகண புருஷோததமோபிதீயதே* எனகிறவிடததுககு வயாககயாநம பணணுகிற சருதபரகாசிகாகாரா அநவதிகாதிசயபதததாலே நிதயஸிததரை வயாவாததிககிறதெனறு முநதுறவொருயோஜநை பணணி *அநுஷகதேந ஸவ பாவத இதி பதேநவா நிதயஸிததவயாவருததி தேஷாம தாதருசகுணகதவம ஹி பகவநநிதயேசசாதீநம* எனறு அநநதரயோஜநையிலே யிவவாததததை யருளிச செயதாரிறே *ஸவாபாவிகீ ஜஞாநபலகரியாச* எனறு குணஙகளினுடைய ஸவாபாவிகதவததை சருதி சொலலாநினறதிறே இநத சருதியில கரியை யெனகிறது–நியமநததை *பராஸயேதி – ஜஞாநசகதயாதீநாம ஸவாபாவிகதவ முகதம கரியா – நியமநம* எனறிறே இதுககும சருதபரகாசிகாகாரா வயாக கயாநம பணணிறறு

நிரதோஷஙகளாகையாவது ஹேயகுண ஸமஸாமமாகிற தோஷமினறிக கேயிருககை *அபஹதபாபமா விஜரோவிமருதயுாவிசோகோ விஜிகதஸோபி பாஸஸ ஸதயகாமஸ ஸதய ஸஙகலப *ஸதவாதயோ ந ஸநதீசே யதரச பராகரு தா குணா *ஜஞாநசகதிபலைசவாயவீாயதேஜாமஸயசேஷத ! பகவசசபதவாச யாநி விநா ஹேயைா குணாதிபி * *தேஜோபலைசவாயமஹாவபோதஸவீாய சகத யாதிகுணைகராசி ! பர பராணும ஸகலா நயதரகலேசாதயஸஸநதி பராவரேசே* எனகிறபடியே ஆசரயம-ஹேயபரதயநீக மாகையாலே இவறறுககு ஹேயகுண ஸமஸாகதோஷாபததிககு யோகயதையிலலையிறே

ஸமாநாதிகரஹிதஙகளாகையாவது சேதநாநதர குணஙகளை ஸமமாகவும, ாசவரகுணஙகளை அதிகமாகவுமுடைததாயிருககும சேதநகுணஙகள போலனறிக கே தனககொதததும மிகககதுமினறிககேயிருககை *ந ததஸமசசாபயதிகசச தருசயதே* எனகிற ஸமாதிகதரிதரவஸதுவை ஆசரயமாக வுடையவையாகை யாலே இவையும ஸமாநாதிகரஹிதஙகளாயிருககுமிறே *தோஷோபதாவதி ஸமாதிசயாநஸஙகயா நிரலேப மஙகள குணௌகதுவாஷ ஷடேதா ! ஜஞாநைச வரீசகநவீாய பலாாசசிஷஸதவாம ரஙகேசபாஸ இவ ரதநமநாககயநதி* என கிற சலோகததிலே இவையிததனையும படடரருளிசசெயதாரிறே (148)

149 இபபடியிருநதுளள குணஙகளதான மூனறுவகைப படடிருககை யாலே அமமூனறுவகைககும விஷயஙகளை வகுதது அருளிசசெயகிறாா (இவற றில) எனறு தொடஙகி

149 இவறறில வாதஸலயாதிகளுககு விஷயம அநுகூலா ஸௌாயாதி களுககு விஷயம பரதிகூலா, இவறறுககுக காரணமான ஜஞாந சகத யாதிகளுககு எல்லாரும விஷயம

(வாதஸலயாதிகள) எனகிற ஆதிசபததாலே—ஸௌசீலய ஸௌலபய மாாத வாாஜவாதிகளான குணவிசேஷஙகளெலலாவறறையும சொலலுகிறது விஷயம அநுகூலரெனறது—ஆசரிதரெனறபடி (ஸௌாயாதிகளுககு) எனகிற ஆதிசபதத தாலே பராகரமததைச சொலலுகிறது விஷயம பரதிகூலரெனறது – ஆசரித விரோதிகளெனறபடி *தவிஷதநநம ந போகதவயம தவிஷநதம நைவ போஜ யேத! பாணடவாநதவிஷஸே ராஜந மம பராணா ஹி பாணடவா எனறு ஆசரித விரோதிகள தனககு சதருககளெனறு அருளிசசெயதானிறே (இவறறுககுக காரணமான ஜஞாநசகதயாதிகள) எனகிற விதில ஆதிசபதததாலே – பல ஐச வாய வீாயதேஜஸஸுககளைச சொலலுகிறது வாதஸலயாதிகளுககும ஸௌா யாதிகளுககும ஜஞாநசகதயாதிகள காரணமாகையாவது- *பரகருஷடம விஜஞா நம பலமதுலமைசவாயமகிலம விமாயாதமவீாயம வரத பரமா சகதிரபி ச! பரம தேஜசசேதி பரவரகுணஷடகம பரதமஜம குணாநாம நிஸஸீமநாம கணநவிகுணா நாம பரஸவபூ * எனறும, *மஙகளகுணௌவ ஓுவ ாஷஷடேதா * எனறும சொலலு கிறபடியே அவறறுககு ஊறறுவாயாயிருககை அவைதான வஸதூதகாஷாபாதக ஷாடகுணயாயததகுணபாவமாயிறே இருபபது ‘எமபெருமானுடைய திவயாத மகுணஙகளாவன—ஜஞாநசகதயாதிஷடகுணஙகளும, அதிலே பிறநத ஸௌசீல யாதிகளும' எனகிற விவவாகயததுககு ஆததமெழுதுகிறவளவில ‘அதிலே பிறககையாவது – வஸதூதகாஷாபாதக ஷாடகுணயாயதத குணபாவமாகை, எனறிறே விவரணததில ஆசசான பிளளை யருளிசசெயதது இநத குணஷட கததிலும வைததுககொணடு ஜஞாநமாவது – *அஜடம ஸவாதமஸமபோதி நிதயம ஸாவாவகாஹநம ஜஞாநமநாமகுணம பராஹு பரதமம குணசிநதகா எனகிறபடியே எனறுமொகக ஸாவவிஷய பரகாசகமுமாய ஸவபரகாசமுமான குணவிசேஷம சகதியாவது- *ஜகதபரகருதிபாவோ யஸஸா சகதி பரிகீாததிதா* எனகிற ஜகதபரகருதிபாவமாதல அகடித கடநாஸாமாததயமாதல பலமாவது – *சரமஹாநிஸது யா தஸய ஸததம குாவதோ ஜகத பலம நாம குணஸதஸய கதிதோ குணசிநதகை * எனகிற ஜகததாரணதவ பரயுகதமான சரமமினறியிலே யொழிகையாதல பலம தாரணஸாமாததயம* எனகிற ஸமஸத வஸதுதாரண ஸாமாததயமாதல ஐசவாயமாவது - *காதருதவம நாம யததஸய ஸவாதநதரிய பரிபருமஹிதம ஐசவாயம நாம ததபரோகதம குணததவாாதத சிநதகை * என கிற காதருதவ லக்ஷணமான ஸவாதநதாயமாதல ஸமஸதவஸது நியமந ஸாமாததயமாதல

வீாயமாவது – *தஸயோபாதாநபாவேபி விகாரவிரஹோ ஹி ய வீாயம நாம குணஸஸோயமசயுததவாபரா ஹவய * எனறு ஜகதுபாதாநமாகா நிறகச செயதேயும ஸவருபவிகாரமினறியிலே யொழியுமபடியான அவிகாரதை தேஜஸ ஸாவது – *ஸஹகாாயநபேக்ஷா யா தததேஜஸ ஸமுதாஹருதம* எனகிற ஸஹ காரிநைரபேக்ஷயமாதல பராபிபவந ஸாமாததயமாதல இவறறுகது எலலாரும

விஷயமாகையாவது–அநுகூலரக்ஷணாதிகளும பரதிகூல நிரஸநாதிகளும ஜ்ஞாந சகதயாதி விசிஷடனுயக கொணடு நிரவஹிககவேணடு கையாலே இவறறுககு ஸாவரும விஷயமாயிருககை (149)

150 இபபடி குணஙகளை மூனறுவகையாககி அவறறுககு விஷயஙகளை தாசிபபிததவளவனறிககே குணஙகளுககு பரதயேகம விஷயநியமமுணடாகை யாலே அததையும தாசிபபிககவேணுமெனறு திருவுளளமபறறி, கீழெடுதத குணஙகளிலே சிலவறறுககுத தனிததனியே விஷயஙகளை தாசிபபிககிறுா (ஜ்ஞாநம அஜ்ஞாககு) எனறு தொடஙகி

150 ஜ்ஞாநம அஜ்ஞாககு சகதி அசகதாககு, க்ஷமை ஸாபராதாககு; கருபை துககிகளுககு வாதஸலயம ஸதோஷாககு சீலம மநதாககு ஆாஜவம குடிலாககு ஸௌஹாாததம துஷடஹருதயாககு மாாததவம விசலேஷ பீருககளுககு ஸௌலபயம காண ஆசைபபடடவாகளுககு இபபடி எஙகும கணடுகொளவது

ஜ்ஞாநமாவது–சேதநருடைய ஹிதாஹித நிரூபணததுககு உறுபபான குணம, ஆகையாலே, கவாஹமதயநததாபுததி கவசாதமஹிதவீக்ஷணம, யத திதம மமதேவேச ததாஜ்ஞாபய மாதவ* எனகிறபடியே, ஸவஹிதாஹித நிரூபணா திகளில அஜ்ஞராயிருககுமவாகளுககுறுபபாயிருககுமெனகை (சகதி அசகதாககு) எனறது–சகதியாவது–அகடிதகடநா ஸாமாததயம, ஆகையாலே ஸவ இஷட அநிஷடபராபதி பரிஹாரஙகளில அசகதராயிருககுமவாகளுடைய காாயஸிததிககு உறுபபாயிருககுமெனகை (க்ஷமை ஸாபராதாககு) எனறது – க்ஷமையாவது – அபராத ஸஹதவம, ஆகையாலே *அஹமஸமயபராதாநாமாலய * எனகிற படியே அபராத ஸஹிதராகத தஙகளையநுஸநதிததிருபபாாககு உறுபபாயிருககு மெனகை *க்ஷமாஸாபராதேநுதாபிநயுபேயா கதம ஸாபராதேபி தருபதே மயி ஸயாத* எனறிறே படடரருளிசசெயதது

(கருபை துககிகளுககு) எனறது கருபையாவது பரதுககாஸஹிஷணுதவம ஆகையாலே *ஆவாராாதுணை யெனறலைநீககடலுள முநதும நாவாயபோல, பிறவிககடலுள நினறு துளஙகுகை முதலான துககமுடையவாகளுககு உறுபபா யிருககு மெனகை *தயா பரவயஸநஹரா பவவயதா ஸமகாயதே மம ததஹம தயாதிக * எனறு அருளிசசெயதாரிறே படடா (வாதஸலயம ஸதோஷாககு) எனறது–வாதஸலயடாவது – அனறீனறகனறினுடமபின வழுவை யாதரிதது புஜிககும தேநுவைபபோலே ஆசரிதருடைய தோஷஙகளை போகயமாகக கொளளுவதொரு குணம, ஆகையாலே அவிதயாகாமாதிதோஷ ஸஹிதராகத தஙகளை யநுஸநதிபபாாககு உறுபபாயிருககுமெனகை (சீலம மநதாககு) என றது-சீலமாவது-பெரியவன தாழநதவாகளோடே புரையறககலககும ஸவாபாவம ஆகையாலே தஙகளுடைய தணமையை யநுஸநதிததிருபபாாககு உறுபபா யிருககுமெனகை (ஆாஜவம குடிலாககு) எனறது–ஆாஜவமாவது – கரணதரயத

தாலும செவவியனுயிருககை, ஆகையாலே, தஙகளுடைய கரணதரய கௌடில யததை நினைததிருபபாாககு உறுபபாயிருககுமெனகை (ஸௌஹாாதம துஷட ஹருதயாககு) எனறது ஸௌஹாாதமாவது எபபோதும நனமையைச சிநதித திருககும ஸவபாவம, ஆகையாலே ஸாவகாலமும தீமையே சிநதிததிருககும துஷடஹருதயராகத தஙகளை யநுஸநதிததிருபபாாககு உறுபபாயிருககுமெனகை (மாாதவம விசலேஷ பீருககளுககு) எனறது–மாாதவமாவது ஆசரித விரஹம பொறுககமாடடாத மெனமையாகையாலே தனனுடைய விசலேஷததில பயமுடை யவாகளுககு உறுபபா யிருககு மெனகை (ஸௌலபயம காணவாசைபபடடவா களுககு) எனறது–ஸௌலபயமாவது–அதீநதரியமான விகரஹததைக கணணுக கிலககாமபடி பணணுகை, ஆகையாலே தனனைககாணவேணுமெனறு ஆசைப படடவாகளுககு உறுபபாயிருககுமெனகை

இததால இவனுடைய ஜஞாநததில அபேக்ஷையுளளது-தநதாமுடைய ஹிதாஹிதநிருபணததில அறிவிலலாதவாகளுககாகையாலே, ஜஞாநம அஜஞாக காயிருககும இவனுடைய சகதியில அபேக்ஷை யுளளது-ஸவேஷட அநிஷட பராபதி பரிஹாரததில அசகதராயிருபபாருககாகையாலே சகதி – அசகதாககா யிருககும பொறையில அபேக்ஷையுளளது – அபராதமுடையாககாகையாலே க்ஷமை – ஸாபராதாககா யிருககும ஐயோவெனறு இரஙகவேணடுவது – நோவு படடவாககாகையாலே கருபை துககிகளுககாயிருககும தோஷததை போகய மாகக கொளளவேணடுவது – தோஷவானகளுககாகையாலே வாதஸலயம ஸதோஷாககா யிருககும தணமைபாராதே புரையறக கலககவேணடுவது – தாழநதவாகள விஷயததிலேயாகையாலே சீலம–மநதாககாயிருககும கரண தரயததாலும செவவியனாயக கொணடு தனனை யமைததுப பரிமாறவேணடுவது – செவவைககேடா விஷயததிலாகையாலே ஆாஜவம – குடிலாககா யிருககும தானெபபோதும நனமை சிநதிகக வேணடுவது தநதாமுககுத தீமைகளைச சிநதிககும தீமனததா விஷயததிலாகையாலே ஸௌஹாாதம – துஷட ஹருதயாககாயிருககும விரஹமபொருத மெனமை வேணடுவது விரஹததுககு அஞசுவாாதிறததிலாகையாலே மாாதவம விசலேஷபீருககளுககாயிருககும அதீநதரியமான விகரஹததைக கணணுககு இலககாகக வேணடுவது அவ வடிவைக காணகையில ஆசையுடையவாகளுககாகையாலே ஸௌலபயம காண வாசைபபடடவாகளுககாயிருககும எனறு குணஙகளினுடைய விஷய பரதி நியததவததை தாசிபபிததாராயிறறு (இபபடியெஙகும கணடுகொளவது) எனறது கீழசசொனன பரகாரததிலே அநுகதமான குணஙகளெலலாவறறுக கும பரதயேகம விஷயஙகளை தாசிததுககொளவது எனறபடி (150)

151 ஏவமபூதகுண விசிஷடனுகையாலே ஈசவரன ஆசரிதவிஷயததில பரி மாறிபபோருமபடிகளை விஸதரேணவொருசூாணையாலேயருளிசசெயகிறாமேல,

151 இபபடி ஈசவரன கலயாணகுணஙகளோடே கூடியிருககையாலே, பிறாநோவு கணடால ஐயோ! எனறிரஙகி அவாகளுக கெபபோதுமொகக நனமையைச சிநதிதது தனககேயா யிருததல தனககும பிறாககும பொதுவாயிருததல செயயாதே நிலாததெனறல சநதநம தணணீாபோலே பிறாககேயாய தனனை

ஆசரயிததவாகளபககல ஜனமஜஞாந வருததஙகளா லுணடான நிகாஷம பாராதே தாஙகளும பிறரும தஞசமலலாதபோது தான தஞசமாய, ஸாநதீபநி புதரனேயும வைதிகனபுதராசனேயும மீடடுககொணடு வநதாபபோலே அரியன செயதும அவாக ளபேகஷிதஙகளேத தலைககடடியும அவாகளுககு தருவபதம போலே பணடிலலாதவறறையு முணடாககியும தநதாம ஸவம தாநதரம விநி யோகம கொணடாபபோலேயிருககத தனனேயும தனனுடைமையையும வழஙகி அவாகளகாரயம தலைககடடினால தான கருதஙருதயனாய தான செயத நனமைகளொனறையும நினேயாதே அவாகள செயத ஸுகருத லவததையே நினேதது அநாதிகாலம வாஸிதஙகளான ரஸஙகளே மறககுமபடி யெலலா தசையிலும இனியனாய பாரயா புதராகள குறறஙகளேக காணககணணிடடிருக கும புருஷனேபபோலே அவாகள குறறஙகளேத திருவுளளததால நினேயாதே குறறஙகளேப பெரிய பிராடடியாா காடடினாலும அவளோடே மறு தலைததுத திணணியனாய நினறு ரகஷிதது காமிநியுடைய அழுககு உகககும காமுகனேப போலே அவாகள தோஷஙகளே போகயமாககக்கொணடு அவாகள பககல கரணத்ரயததாலும செவவியனாய பிரிநதால அவாகளவயஸநம குளபபடி யெனனுமபடி தான ஈடுபடடு அவாகளுககுபபாஙகாகத தனனேத தாழவிடடு, அவாகளுககுக கடடவு மடிககவுமாமபடி யெளியனாய அனறீனற கனறுககுத தாயிரஙகி முனனணேக கனறையும புலலிட வநதவாகளேயும கொமபிலும குளம பிலும ஏறகுமாபோலே பெரிய பிராடடியாரையும ஸூரிகளேயும விடடு ஸநேஹிததுககொணடுபோரும

இபபடியெனறு – கீழுகதமான குணயோகபரகாரததைப பராமாசிககிறது (கலயாண குணஙகளோடே கூடியிருககையாலே, எனறு குணயோகததை ஹேது வாகவருளிசசெயதது மேறசொலலுகிற பரிமாறறஙகளெலலாம ஒரோ குணகாரய மெனறு தோறறுகைககாக (பிறா நோவு கணடால ஐயோ! எனறு இரஙகி) இது கருபாகாரயம பிறா நோவு கணடால ஐயோ! எனறு ஈடுபடுகிறது – பரதுக காஸஹிஷணுவாகையாலேயிறே (அவாகளுககு எபபோதுமொகக நனமையைச சிநதிதது) இது–ஸௌஹாாதகாரயம எபபோதுமொககவெனறது–இவாகா அறிநதகாலததோடு அறியாத காலததோடு வாசியற ஸாவகாலததிலுமெனற படி ஆசரித ஸாவமஙகளாநவேஷணபரனாயிருககிறது – ஸௌஹாாததாலே யிறே (தனககேயாயிருததல தனககும பிறாககும பொதுவாயிருததல செய யாதே நிலா தெனறல சநதநம தணணீரபோலே பிறாககேயாய) இது – ஆசரிதபாரதநதரியகாரயம ஸவாாததபரனாயேயிருததல ஸவாாதத பராாததங கள இரணடுககும பொதுவாயிருததல செயகையனறிககே சநதரிகாதிபதாாதத ஙகள போலே பராாததைக வேஷனா யிருககிறது–பாரதநதரியததாலேயிறே (தனனேயாசரயிததவாகள் பககல ஜநமஜஞாந வருததஙகளால உணடான நிகா ஷம பாராதே) இது – ஸாமய குணகாரயம ஆசரிதாபககல ஜநமாதிகளால உணடான தணமைபாராமல பரிமாறுகிறது– *ஸமோஹம ஸாவபூதேஷு* என கிறபடியே ஜநமாதிகளால உதகருஷடரோடு அபகருஷடரோடு வாசியற ஆசர யணீயதவே ஸமனாயிருககும ஸவபாவததாலேயிறே

(தாஙகளும பிறரும தஞசமலலாதபோது தான தஞசமாய) இது – அசரண்யசரணயதவகாரயம தாஙகளும தஙகளுககு ரக்ஷகரனறு பிறரும தஙகளுககு ரக்ஷகரனறு எனறு கைவாஙகின தசையில தான ரக்ஷகனுகிறது – *பறறிலாாபறற நினருனுகையாலேயிறே

(ஸாநதீபநி புதரனேயும, வைதிகன புதராகளேயும மீடடுககொணடுவநதாப போலே அரியனசெயதும அவாகளபேக்ஷிதஙகளேத தலைககடடியும) இது – ஸதயகாமதவகாரயம மாதவததோ ா புததிரனபோய மறிகடலவாய மாண டானே எனகிறபடியே நெடுஙகாலததிலே கடல கொணடுபோன ஸாநதீபநி புதரனேயும, பிறபபகததே மாணடொழிநத பிளளேகளே நாலவரையும' எனகிற படியே ஜநிததபோதே, 'எனனுடை மனேவி காதலமககளேப பயததலும காணுள' எனகிறபடியே பெறறதாயும தாசிககபபெருதபடி நாயசசிமாா தஙகள ஸவாதந தாயததாலே யழைபபிகக 'தபபினபிளளேகளே எனகிறபடியே கைதபபிபபோய *சுடரொளியாயநினற தனனுடைசசோதியிலே கிடநத வைதிகன புதராகளேயும உருவுருவேகொடுததான எனறும "உடலொடுஙகொணடு கொடுததவனே எனறுஞசொலலுகிறபடியே அவவவருபஙகளோடே மீடடுககொடுவநது கொடு ததாபபோலே துஷகரஙகளேசசெயதும ஆசரிதா அபேக்ஷிதஙகளேத தலைககட்டு கிறது – *ஆசரிதரக்ஷணவிஷயோ மநோரத காம ஸ பரதிஹதோஅபவதீதி ஸதயகாம எனகிற ஸதயகாமனுகையாலேயிறே ஸதயகாமனுகையாவது – ஸாநதீபநி புதரனேககொணடுவநதாபபோலே ஸகல அபேக்ஷிதஙகளும முடிகக வலலனுகை' எனறிறே நடுவிறறிருவீதிப பிளளே படடா ததவதரயததிலே யருளிசசெயதது (அவாகளுககு தருவபதமபோலே பணடிலலாதவறறையுமுண டாககியும) இது – ஸதயஸஙகலபதவகாரயம உததாநபாதபுதரனுன தருவ னுககு, ஸவாமததினுடைய ஊாதவாவதியிலே அபூாவமாயிருபபதொரு பதம கல பிததுக கொடுததாபபோலே ஆசரிதாககுப பணடிலலாதவறறையுமுணடாககு கிறது – அபூாவபோகயஙகளே ஸருஷடிககவலல அமோகஸஙகலபனுகையாலே யிறே ஸதயஸஙகலபனுகையாவது – தருவபதமபோலே பணடிலலாதவறறையு முணடாககவலலனுகை எனறு இதுவும படடாதாமே யருளிசசெயதாரிறே (தம தாம ஸவம தாமதாம விநியோகஙகொணடாப போலேயிருககத தனனேயும தனனுடைமையையும வழஙகி) இது – ஔதாாயகாாயம *வ்ரத ஸகலமேதத ஸமசரிதாாததம சகாதத* எனகிறபடியே தஙகளுடைமையைத தாஙகள விநியோ கஙகொளளுமாபோலே விநியோகஙகொளளலாமபடி ஆதம ஆதமீயஙகளே ஆசரிதாககுககொடுககிறது – கொடுததோம எனனுமபிமாநம தனனெஞசில இலலாதபடியாகவும கொளளுமவாகளுககு பரதயுபகாாநதேடி நெஞசாறலபட வேணடாதபடியாகவும கொடுககும பரம உதாரனுகையாலேயிறே (அவாகள காாயம தலைககடடினுல தான கருதககருதயனுய) இது – கருதிதவகாாயம ஆசரிதாகாாயமதலைககடடினுல அவாகள கருதககருதயராகையனறிககே *அபிஷி சய ச லஙகாயாம* இதயாதிபபடியே தான கருதககருதயனுகிறது–ஆசரிதரக்ஷணம பெறருல பேறு தனனதாயிருககும ஸவபாவததாலேயிறே 'கருதியாகையாவது– ஆசரிதருடையவபேக்ஷிதம பூாணமானுலதான கருதககருதயனுகை எனறிறே பட்டரும அருளிசசெயதது (தாானசெயத நனமைகளொனறையும நினேயாதே

அவாகள செயத ஸுகருதலவததையே நினைதது) இது – கருதஜஞதாகாாயம தன திறததிலே யொரு ஶரணாகதி முதலான ஸுகருத லேசததைப பணணினால அவாகளுககுத தான எலலா நனமைகளுஞ செயதாலும அவறறையொனறையும நினையாதே, அவாகள செயத ஸுகருதலவததையே நினைததிருககிறது – செயத நனறி அறியுமவனாகையாலேயிறே கருதஜஞனாகையாவது – ஆசரிதருடைய ஸுகருதலவததை யொனறையுமே நினைதது தானசெயத நனமைகளொனறும பாராதேயிருககை' எனறு இதுவும படடாருளிசசெயதாா (அநாதிகாலம வாஸிதஙகளான ரஸஙகளை மறககுமபடி யெலலாதசையிலும இனியனாய) இது – மாதுாயகாாயம அநாதிகாலமே பிடிததுக கொளுநதிக கிடககிற பராகருத விஷயரஸஙகளை விஸமரிககுமபடி ஸாவாவஸதையிலும இனியனாகிறது – *ஸாவ ரஸ* எனகிறபடியே நிரதிசய போகயனாயிருககையாலேயிறே

(பாாயாபுதராதிகள குறறஙகளைக காணககணணிடடிருககும புருஷனைப போலே அவாகள குறறஙகளைத திருவுளளததாலே நினையாதே) இது – சாதுாயகாாயம பாாயா புதராதிகளோடேகூடி வாததிபபானொரு புருஷன அவாகள செயகிற குறறஙகளைக கணடிருககச செயதேயும காணாதாரைப போலே யிருககுமாபபோலே, ஆசரிதா செயத குறறஙகளைக கணடிருககச செயதேயும திருவுளளததால நினையாதிருககிறது – ஆசரித தோஷஙகளைத தெரியாதபடி மறைககவலல சதுரனாகையாலேயிறே (குறறஙகளைப பெரிய பிராடடியாா காடடினாலும அவளோடே மறுதலைததுத திணணியனாய நினறு ரகஷிதது) இது – ஸதைாயகாாயம சொனனது செயய வேணடுமபடி தனககு அபிமதையாய சேதநா குறறஙகளைப பொறுபபிததுச சேரவிடும பெரியபிராடடியாா 'தாமரையாளாகிலும சிதகுரைககுமேல' எனகிறபடியே குறறஙகளைககாடடினாலும, 'எனனடியாரது செயயாா செயதாரேல நனறு செயதாா எனறு, அவளோடே மறுதலைதது நிசசலனாய நினறு ரகஷிககிறது ஸதிர ஸவபாவனாகையாலேயிறே (காமிநியுடைய அழுககு உககும காமுகனைபபோலே அவாகள தோஷஙகளை போகயமாகக கொணடு) இது பரணயிதவகாாயம காமிநி விஷயததில பராவணயததாலேயவளுடமபிலழுககை விருமபும காமுகனைபபோலே, ஆசரிதரானவாகளுடைய பரகருதி ஸமபநததாதி தோஷஙகளை போகயமாககொளளுகிறது பரமபரணயியாகையாலேயிறே

(அவாகளபககல கரணதரயததாலும செவவியனாய) இது – ஆாஜவகாாயம மநோவாககாயஙகள மூனறிலும செவவைக கேடராயிருககுமவாகள பககலிலே, நீரேறுமேடுகளிலே விரகாலே நீரேறறுவாரைபபோலே தனனை யமைதது தரிவித கரணஙகளாலும செவவியனாயப போருகிறது – ருஜுஸபாவனாகையாலேயிறே (பிரிநதால அவாகள வயஸநம குளபபடியெனனுமபடி தான ஈடுபடடு) இது-மாாதவகாாயம *ஊாதவம மாஸாந ந ஜீவிஷயே* எனறால – *ந ஜீவேயம க்ஷணமபி* எனகிறபடியே தனனைப பிரிநதால ஆசரிதாபடும வயஸநம–கடலபோனற தன வயஸநததுககு ஒரு குளபபடி மாதரமெனனுமபடி தான

கலேசபபடுகிறது - ஆசரிதவிரஹம பொறுககமாடடாத மெனமையாலேயிறே (அவாகளுககுப பாஙகாகத தனனைத தாழவிடடு) இது – ஸௌசீல்யகாரயம ஜநமாதிகளால தணணியராயிருககுமவாகளுககு அநுகூலமாக ஸாவேசவரன, ஸாவோதகருஷடனென தனனைததாழவிடுகிறது–சீலவததையாலேயிறே (அவா களுககுக கடடவும அடிககவுமாமபடி யெளியனுய) இது – ஸௌலபயகாரயம அவதாரதசையிலே நவநீதசௌாயவயாஜததாலே சிககெனவாாததடிபப ' என கிறபடியே யசோதாதிகளுககுக கடடவும அடிககவும ஆமபடி யெளியனு யிறறது–* எளிவருமியல்வினனுகையாலேயிறே

(அன்றீனற கனறுககுத தாயிரஙகி முனனணைக கனறையும புலலிட வநத வாகளையும கொமபிலும குளமபிலுமேறகுமா போலே பெரிய பிராடடியாரையும ஸூரிகளையும விடடு ஸநேஹிததுக கொணடுபோரும) இது – வாதஸலய காரயம அனறு தான பெறற கனறுககுத தாயான பசுவிரஙகி முனபுதான ஸநேஹிததுக கொணடு போநத முனனணைககனறையும தனககு போகயமான புலலிடவநதவாகளையும உடபட மூசிக கொமபிலேகோததெடுபபது குளமபாலே மிதிபபதாமாபபோலே, பரிரமபணுதி போகோபகாரிகையான பெரியபிராடடியா ரையும் முனபு ஸநேஹவிஷயமாயப போநத நிதயஸூரிகளையும தளளிவிடடு, இனறு ஆசரயிததவாகளை ஸநேஹிததுக கொணடுபோருகிறது–வதஸலனுகை யாலேயிறே (151)

152 ஆக (ஜஞாநசகதயாதி கலயாண குணகணபூஷிதனுய) என்றத தை விஸதரேண உபபாதிததாராய நினரூா கீழ அநநதரம (ஸகலஜகதஸா ஷ்ததிஸமஹாரகாததாவாய) எனறததை விஸதரேண உபபாதிபபதாகஉ வுபுகரமிககிறுா (இவனே ஸகலஜகததுககும காரணபூதன) எனறு

152 இவனே ஸகல ஜகததுககும காரணபூதன

இவன எனறு கீழசசொனன விலக்ஷணஸவருபகுண விசிஷடனென ஈசவரனைப பராமாசிககிறது அவதாரணததாலே ஜகதகாரணதவததினுடைய அநயயோக வயவசசேதம பணணுகிறது வேதாநதததிலே, *ஸதேவ ஸோம யேதமகர ஆஸீத* எனறு சாநதோகயததிலும *பரஹம வா இதமேகமேவாகர ஆஸீத* எனறு வாஜஸநேயகததிலும *ஆதமா வா இதமேகமேவாகர ஆஸீத* எனறு ஐதரேயகததிலும ஸதபரஹமாதமரூப ஸாமாநய சபதஙகளாலே சொலலபபடட காரணவஸதுவேது? எனனுமாகாஙக்ஷயிலே, கதிஸாமாநய நயாயததாலே *ஏகோஹ வை நாராயண ஆஸீத* எனறு மஹோபநிஷததிலே விசேஷிககபபடட நாராயணனே ஜகதகாரணபூதனுக நிசசயிததிருககும பரம வைதிகராகையாலே (இவனே) எனறு ஸாவதாரணமாக வருளிசசெயகிறுா (ஸகலஜகததுககும காரணபூதன) எனறது–ஸமஷடி வயஷடி ரூப ஸமஸத காாயஙகளுககும காரணபூதனெனறபடி இததால, ஸமநவயமும, அவிரோதமும, ஸாதநமும பலமும ஆகிற அாததசதுஷடயததையும அடைவே பரதிபாதிககிற உததரமீமாமஸையில அதயாய சதுஷடயததிலும வைததுககொணடு, *அதாதோ பரஹமஜிஜஞாஸா* எனறு ஜிஜஞாஸயமாகச சொலலபபடட பரஹமததுககு

லக்ஷணமாக *ஜநமாதயஸய யத* என்று ஜகததகாரண்தவதகதைச சொல்லி, அதினுடைய அயோக அநயயோக வயவசசேதமுகததாலே ஜகதகாரணஸ்து பரதிபாதக ஸகல வேதாநத வாகயஙகளுககும பரஹமணி ஸமயக அநவயத்தை பரதிபாதிதத பரதமாதயாயததின அாததததை யருளிசசெயதாராயிறறு (152)

153 அவிரோதபரதிபாதகமான தவிதீயாதயாயததிற படியே பரஹமகாரணதவவிரோதியான பரமாணு காரணவாதிகளை நிராகரிககிறா (சிலா பரமாணுவை காரணமெனறாாகள) எனறு தொடஙகி

153 சிலா பரமாணுவைக காரணமெனறாாகள

சிலரெனறு பௌதத ஆாஹத வைசேஷிகாதிகளைச சொலலுகிறது இதில பௌதத ஆாஹதாககு கேவல பரமாணுககளே ஜகததகாரணமாக மதமாயிருககும வைசேஷிகாதிகளுககு பரமாணுககள உபாதாநகாரணமாய, ஆநுமாநிகேசவரன நிமிததகாரணமாக மதமாயிருககும இவாகளில பௌததவைசேஷிகாதிகள பாாததிவாபயதைஜஸவாயவீயஙகளெனறு, பரமாணுககளை சதுாவிதமாகக கொளளுவாகள ஆாஹதா ஏகரூபமாகக கொளளுவாகள இஙஙனே சில விசேஷஙகள உணடாறலும பரமாணு காரணதவ அஙகீகாரம எலலாாககும ஒததிருககையாலே சிலரெனறு ஸமுசசிதய உபாதாநம பணணுகிறா (153)

154 இவாகள மஹீ மஹீதராதி ஸகலகாாயஙகளும பரமாணுபரிணமமெனறிறே சொலலுவது அநத பக்ஷததை நிராகரிககிறா

154 பரமாணுவில பரமாண மிலலாமையாலும சருதி விரோதததாலும அது சோாது

(பரமாணுவில பரமாணமிலலாமையாலும சருதி விரோதததாலும அது சேராது) எனறு அதாவது – ஜகத காரணதயா அஙகீகரிககபபடுகிற பரமாணுககள பரதயக்ஷ ஸிததமுமனறியே ஆகமஸிததமுமனறியே அநுமாநததாலே ஸாதிககபபாாககில, அது ஆகமவிருததமான அாததததை ஸாதிககமாட்டாமையாலே, அநுமாநஸிததமுமனறியே யிருககையாலே, பரமாணுஸதபாவததில ஒரு பரமாணமும இலலாமையாலும ஈசவரனே ஜகததகாரணம எனகிற சருதிககு விரோதமாகையாலும, பரமாணுககள ஜகததகாரணம எனறவது சேராதெனகை

155 அநநதரம ஜகததுககு பரகருதியே ஸவதநதரகாரணம எனறு சொலலுகிற காபிலமதததை நிராகரிககைககாக அததை உதக்ஷேபிககிறா (காபிலா பரதாநம காரணமெனறாாகள) எனறு

155 காபிலா பரதாநம காரண மெனறாாகள

காபிலரெனகிறது – கபிலமதநிஷ்டரான ஸாஙகயரை மருதாதமகமான கடததுககு மருததரவயமே காரணமாகிறபபோலே ஸதவ ரஜஸ தமோமய ஸாஙகதுககமோஹாதமகமான ஜகததுககும குணதரயஙகளினுடைய ஸாமயரூபமான பரதாநமே ஸவதநதரமான காரணம ததிபாவேந பரிணமியாநிறகும

பயஸஸுககு அநநயாபேக்ஷமாக ஆதயபரிஸபநதம முதலான பரிணாம பரமபரை ஸவத ஏவ கூடுகிறுபபோலேயும மேகவிமுகதமாய ஏகரஸமாயிருககிற ஜலத துககு நாரிகேள தால சூத கபிதத நிமப திநதரிணயாதிவிசிதர ரஸரூபேண பரிணாமபரவருததி காணபபடுகிறுப போலேயும பரிணாமஸவபாவமாய பரதிஸாகா வஸதையில ஸதருசபரிணாமமுமாயிருநத பரதாநததுககு அநநயாதிஷடித மாகவே ஸாகாவஸதையில குணவைஷமயநிமிததமான விசிதரபரிணாமம கூடு மாகையாலே பரகருதியே ஸவதநதரமாயககொணடு ஜகதகாரணமாகிற தெனறிறே அவாகள சொலலுவது (155)

156 அததை நிராகரிககிறா (பரதாநம அசேதனமாகையாலும) எனறு தொடஙகி

156 பரதாநம அசேதந மாகையாலும ஈசவரன அதிஷடியாதபோது பரிண மிகக மாடடாமையாலும ஸருஷடி ஸமஹார வயவஸதை கூடாமை யாலும அதுவும சேராது

அதாவது–விசிதரஜகதாகாரேண பரிணமிபபோமெனறிருககைககு யோக யதையிலலாதபடி பரதாநம சைதநயரஹிதமான வஸதுவாகையாலும *பரகருதிம புருஷஞசைவ பரவிசயாதமேசசயா ஹரி க்ஷோபயாமாஸ ஸமபராபதே ஸாக காலே வயயாவயயௌ* எனகிறபடியே ஈசவரன அதிஷடிததபோதேயொழிய பரிணமிககமாடடாமையாலும தததிஷடாந மொழிய பரிணமிககுமாகில ஸாவ காலமும ஸருஷடியேயாயச செலலுமதொழிய ஸமஹருதமாயக கிடககை யெனனு மது கூடாமையாலே காலபேதேந வருகிற ஸருஷடி ஸமஹார வயவஸதை கூடாமையாலும, பரதாநம காரணமெனகிற வதுவும சேராதெனகை (அதுவும) எனறு பூரவோகத பரமாணுகாரணவாததை ஸமுசசயிககிறது (156)

157 இபபடி அசேதநமான பரதாநததை ஜகதகாரணமாகக கொளளுகிற பக்ஷததை நிராகரிததவநநதரம சேதநனை ஜகதகாரணமாகக கொளளும பாசு பதாதிமததை நிராகரிககிறா (சேதநனும காரணமாகமாடடான) எனறு

157 சேதநனும காரணமாகமாடடான

உமசபததாலே, கீழசசொனன சேதநததை ஸமுசசயிககிறது ஆகம ஸிதத ஈசவரன நிமிததகாரணமெனறும ஆநுமாநிகேசவரன நிமிததகாரண மெனறும பாசுபதவைசேஷிகாதிகள சொலலுகிற ருதரன - சேதநரிலே அநயத மனிறே (ஹிரணயகாபபஸ ஸமவாததாகரே) இதயாதி வாகயஙகளைககொணடு சேதநரிலே அநயதமனான பரஹமாவையும ஜகதகாரணமாகச சொலலுவாரு முணடிறே அவையெலலாவறறையும திருவுளளமபறறியிறே (சேதநனும) எனறு, பொதுவிலே அருளிசசெயதது (காரணமாகமாடடான) எனறது காரண மாக க்ஷமன அலலன எனறபடி (157)

158 எததாலே? எனன அருளிசசெயகிறா (காமபரதநதரனுமாய) எனறு தொடஙகி

158 காம பரதநதரனுமாய துககியுமா யிருககையாலே

அதாவது அஸஙகுசித ஜஞாநசகதிகனயககொணடு தான நினைதத்படி யொனறுஞசெயய க்ஷமனலலாதபடி காமாதீநனுமாய ஆநநதியாயககொணடு ஜகதவயாபாரததிலே மூளுகைககு யோகயதையிலலாதபடி துககியுமாயிருக்கை யாலேயெனகை அம்ஹதபாபமா) எனகிறபடியே, அகாமவசயனுமாய (ஆநநத மய) எனகிறபடியே நிரதிசய ஆநநதியுமாயிருகதமவனுககிறே அபரதிஹதஜ் ஞாநசகதிகனய மந பரீதியுடையவன பணணும ஜகதவயாபாரஙகூடுவது, *பரஹமாதயாஸ ஸகலாதேவா மநுஷயா பசவஸ ததா, விஷணோ மாயாமஹா வாததமோஹாநததம ஸாவருதா ஆபரஹமஸதமப பாயநதா ஜகதநதாவயவஸ திதா, பராணிந காமஜநித ஸமஸாரவசவாததிந* எனகிறபடியே காமவசயரு மாய *தத கரோத பரீதேந ஸமரகதநயநேந ச வாமாஙகுஷடநகாகரேண சிநநம தஸய சிரோ மயா, யஸமாதநபராதஸய சிரசசிநநம தவயா மம தஸமாச சாபஸமாவிஷட கபாலீ தவம பவிஷயஸி* எனகிறபடியே, தலையறுபபாரும அறுபபுணபாருமாயககொணடு துககிகளுமாயிருபபாாககு ஜகதஸருஷடயாதி வயாபாரம கூடாதிறே (158)

1 9 ஆக இபபடி விரோதிபரிஹாரஙகளைப பணணி, பரதிஜஞாநுகுண மாக நிகமிககிறாா (ஆகையால ஈசவரனே ஜகததுககுக காரணம) எனறு

159 ஆகையால ஈசவரனே ஜகததுககுக காரணம

ஆகையால எனறது - சேதநாசேதநஙகள இரணடும காரணமனறிககே யொழிகையாலே யெனகை (159)

160 லோகததிலே அவிதயாகாமநிபநதநமாகவும பரதியோகநிபநதந மாகவும காரணமாகையுணடாகையாலே அவறறைக கழித்து, இவனுடைய காரணதவஹேதுவை அருளிசசெயகிறாா (இவன காரணமாகிறது) எனறு தொடஙகி

160 இவன காரணமாகிறது—அவிதயா காம பரநியோகாதிகளா லனறிககே ஸவேசசையாலே

அவிதயா காம நிபநதநமான காரணதவம ஸகலஜநது ஸாதாரணம அதாவது - லோகததில ஒனறுககொனறு உதபாதகமாயக கொணடு வருகிற காரணதவம, வைஷயிக ஸுகபராவணயஹேதுவான அஜஞாநததாலும காமத தாலுமிறே அதில, சாஸதரவசயமானவறறினுடைய உதபாதகதவம காமபரதா நமாயிருககும, அலலாதது அவிதயா பரதாநமாயிருககும இரணடும, ஒனறை யொனறு விடடிராது அதிகாரி புருஷாகளான பரஹமாதிகளுடைய காரணதவம பரநியோகபரதாநமாயிருககும *பராஜாபதயம தவயா காம பூாவம மயி நிவேசி தம* *ஏதௌ தவௌ புருஷசரேஷடடௌ பரஸாதகரோதஜௌ ஸமருதௌ, ததாதாசிதபநததாநௌ ஸருஷடிஸமஹாரகாரகௌ* இதயாதிகளிலே கணடு கொளவது ஆதிசபதததால, இவாககு விவக்ஷிதம - 'அவாஜநீயமான ரோ

(ரா)கமோ'' எனறு நடுவிற‌றிருவீதிபபிளளைபட்டா அருளிசசெயததாமிததனை "அநத ஸருஷடயாதிவ்யாபாரஙகள, எமபெருமானுககு அவிதயாகாம நிபநதநமோ? அனறிககே, அவாஜநீயமாயிருபபதொரு (ரோ) ராகமோ? இலலையாகில, பரபரேரிதனாயககொணடு செயகிறுனு? எனறிறே அவா சஙகாவாககயததில அருளிசசெயதது இவறறுலனறிககே ஸவேசசையாலே எனறது– *நிரவதயம நிரஞஜநம *அபஹதபாபமா *ந தஸயேசே ககசந* எனகிறபடியே அவிதயாதி தோஷ பரதிபடனாய, தனககொரு நியாமகரினறிககேயிருபபானொருவனாகையாலே, தனனிசசையொழிய ஹேதவநதரமிலலையெனறபடி *அசிதவிசேஷிதாந பரளயஸீமநி ஸமஸரத கரணகளேபரைா கடயிதும தயமாநமநா, வரத[1] நிஜேசசயைவ பரவாநகரோ பரகருதிம மஹதபிமாநபூதகரணாவளிகோரகிணீம* *பரளயஸமயஸுபதம ஸவம சரீரைகதேசம வரத சிதசிதாககயம ஸவேசசயா விஸதருணுந கசிதமிவ கலாபம சிதரமாததய தூநவந அநுசிகிநி சிகீவ கரீடஸி ஸ்ரீஸமக்ஷம* எனறிறே பட்டரருளிசசெயதது (160)

161 இபபடி – இசசையாலேயானாலும இதுதான ஆயாஸரூபமாயிருககுமோ எனன அருளிசசெயகிறுா (ஸவஸஙகலபததாலே செயகையாலே இதுதான வருததமறறிருககும) எனறு

161 ஸவஸஙகலபததாலே செயகையாலே இதுதான வருததமறறிருககும

அதாவது – யதநரூபமான காயிகவயாபாரததாலனறிககே, அயதநமான மாநஸ வயாபாரரூப ஸஙகலபததாலே செயகையாலே இநந ஜகத ஸருஷடிரூப வயாபாரநதான அவனுககு அநாயாஸமாயிருககுமெனகை *ஸோகாமயத பஹுஸயாம பரஜாயேயேதி *மநஸைவ ஜகத ஸருஷடிம ஸமஹாரஞச கரோதிய, தஸயாரிபக்ஷக்ஷபணே கியாநுதயமவிஸதர* *நினைநதவெலலாப பொருளகளுககும விததாய முதலிற சிதையாமே மனஞ்செய ஞானததுன பெருமை எனனககடவதிறே (161)

16? அநாயாஸமாயிருநததேயாகிலும அவாபத ஸமஸதகாமதயா பரிபூரணாயிருககிறவனுககு இநத வயாபாரததால பரயோஜநமென? எனன அருளிசசெயகிறுா (இதுககு பரயோஜநம கேவலலீலை) எனறு

162 இதுககு பரயோஜநம கேவல லீலை

அதாவது – இநத ஜகதஸருஷடிரூப வயாபாரததுககு பரயோஜநம வெறும் லீலையெனறபடி லீலையாவது – தாதாதவிகரஸமொழிய காலாநதரததில வருவதொரு பலததைக கணிசியாமல பணணும வயாபாரமேயாகிலும (இதுககு பரயோஜநம) எனறு ஸருஷடிரூபவயாபாரததுககு பரயோஜநமாகச சொலலுகையாலே தாதாதவிக ரஸமாதரததைச சொலலிறறுகக கடவது இநத ஸருஷடிரூபவயாபாரநதான – ஸாரவபௌமரான ரரஜாககளுககு தயூதாதிகள போலேயும பாலாககு மணறகொட்டகம போலேயும தாதாதவிகரஸமாயிருபபதொனறிறே இவனுககு இததால *லோகவதது லீலாகைவலயம* எனகிற ஸுதராாததததை அருளிசசெயதாராயிறறு *கரீடதோ பாலகஸயேவ சேஷடாம தஸய

நிசாமய* என்று ஸ்ரீபராசர பகவானும், *அப்ரமேயோ நியோஜ்யச்ச யத்ர காம கமோ வசீ, மோததே பகவாந் பூதை: பால: க்ரீடநகைரிவ* என்று ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பகவானும், "நளிர்மாமலருந்தி வீடடைப் பண்ணி விளையாடும் விமலன்" "இன் புறுமிவ்விளையாட்டுடையான்" என்று அபியுக்தரும், இவனுடைய ஜகத்வ்யாபாரத்துக்கு ப்ரயோஜநம் லீலையாகவே சொன்னார்களிறே.

ஆனால், "சென்று சென்றாகிலும் கண்டு சன்மம் கழிப்பானெண்ணி யொன்றி யொன்றி யுலகம்படைத்தான்" என்றும், "உய்யவுலகுபடைத்து" என்றும், *விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும், பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந் ஹஸ்தபாதாதி ஸம்யுதா* என்றும், *மாயவனன்றன்னை வணங்க வைத்த கரணமிவை* என்றும், *அசித்விசேஷிதாந் ப்ரளய ஸீமநி ஸம்ஸரத: கரணகளேபரைர் கடயிதும் தயமாந மநா:* என்றும் சேதநருடைய உஜ்ஜீவநம் ப்ரயோஜநமாக ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணினான் என்று சொல்லுகிற இவ்வசநங்களுக்கு வையர்த்யம் வாராதோ? என்னில்; வாராது. எங்ஙனே? என்னில், உபயப்ரயோஜநமு முண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், லீலையே ப்ரயோஜநம் என்றவிது – ப்ராசுர்யத்தைப்பற்றச் சொன்ன வித்தனையாகையாலே *ரூபப்ரகாரபரிணமகருதவ்யவஸ்த்தம விச்வம் விபர்யஸிதுமநயதஸச்ச காததும், க்ஷாமயந் ஸ்வபாவ நியமம் கிமுதீக்ஷஸே த்வம் ஸ்வாதந்த்ர்யமைச்வரமபாயநு யோஜ்யமாஹு:* என்கிறபடியே, நினைத்தபடி செய்யவல்ல சக்திமானாகையாலே, ஸகலாத்மாக்களையும் யுகபதேவ முக்தராக்கவல்லனாயிருக்கச்செய்தேயும் ஸ்வாதீந ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகரான ஆத்மாக்களை காமத்தை வ்யாஜீகரித்துக் கைகழியவிட்டு சாஸ்த்ரமர்யாதையிலே வரவர அங்கீகரிப்ப னென்று இருக்கிறது – லீலாரஸேச்சையாலேயிறே லீலாவிபூதியென்றிறே இது தனக்கு நிரூபகம். ஆகையாலே, இவ்விபூதியில் லீலையே ப்ரசுரப்ரயோஜநமாய்ச் செல்லுகையாலே, ஸூத்ரகாராதிகளெல்லாரும், ஸ்ருஷ்டிப்ரயோஜனம் லீலையேயாகச் சொல்லுகையாலே இவரும் (கேவலலீலை) என்று அருளிச் செய்தாரா யிற்று .. (162)

163. இப்படி ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணுகிறது – லீலார்த்தமாகவாகில், ஸம்ஹாரதசையில் லீலை குலையாதோ? என்கிற சங்கையை அநுவதிக்கிறார் (ஆனால், ஸம்ஹாரத்தில் லீலைகுலையாதோ? என்னில்) என்று

163 ஆனால், ஸம்ஹாரத்தில் லீலை குலையாதோ வென்னில்.

164. அத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் (ஸம்ஹாரந்தானும் லீலையாகையாலே குலையாது) என்று

164 ஸம்ஹாரந்தானும் லீலையாகையாலே குலையாது

அதாவது – கொட்டகமிட்டு விளையாடுகிற பாலர்க்கு, இட்ட கொட்டகந்தன்னை மீளவழித்துப் பொகடுகிறதுதானும் லீலையாயிருக்குமாபோலே, இவற்றை ஸம்ஹரிக்கைதானும் ஸ்ருஷ்டியோபாதி லீலையாயிருக்கையாலே, அப்போதும் லீலை குலையாது என்றபடி. *அகிலபுவநஜந்மஸ்த்தேமபங்காதிலீலே* என்றும்

நிகிலஜகதுதயவிபவலயலீல எனறும, ஸருஷடியோபாதி ஸமஹாரததையும அவனுககு லீலையாக அருளிச செயதாரிறே எமபெருமானாா ஆக இதுககுக கீழ ஈசவரனே ஜகததுககுக காரணமெனறும இவன காரணமாகிறது ஹேதவநதரங களாலனறு, ஸவேசசையாலே யெனறும ஸஙகலபமாதராவகலபதமாகையாலே இதுதான அநாயாஸமாயிருககுமெனறும இது தனககு பரயோஜநம லீலை யெனறும சொலலிநினறது (164)

165 இனி, இவனுககு ஜகததைப பறற உணடான காரணதவம கட படாதிகளைப பறற குலாலாதிகளுககுணடான காரணதவம போலே நிமிததத்வ மாதரமோ? எனகிற சஙகையிலே உபாதாநகாரணமும இவனே எனனுமததை அருளிசசெயகிறாா (இவனதானே) யெனறு தொடஙகி

165 இவனதானே ஜகததாயப பரிணமிககையாலே உபாதாநமுமாயிருககும

லோகததில, காரயோதபததியில காரணம நிமிதத உபாதாந ஸஹகாரி ரூபேண தரிவிதமாயிருககும இதில, நிமிததகாரணமாவது – உபாதாநமான வஸதுவை காரயரூபேண விகரிபபிககும காதருவஸது உபாதாந காரண மாவது–காரயரூபேண விகரிககைககு யோககியமான வஸது ஸஹகாரி காரண மாவது–காரய உதபததிககு உபகரணமான வஸது கடபடாதிகளுககு குலால குவிநதாதிகள நிமிததமாய, மருததநதவாதிகள உபாதாநமாய தணடசகரவே மாதிகள ஸஹகாரியாயிருககும இஙஙனனறிககே ஜகதரூபகாரய உதபததியில ஈசவரனே தரிவிதகாரணமுமாயிருககும எஙஙனே? எனனில *பஹு ஸயாம* எனகிற ஸஙகலபவிசிஷடனாயக கொணடு நிமிததகாரணனாயும நாமரூபவிபாக அநாஹமாமபடி தனனுடனே கூடிககிடககிற ஸூக்ஷம சிதசிதவிசிஷடனாயக கொணடு உபாதாநகாரணமாயும ஜஞாநசகதயாதி விசிஷடனாயககொணடு ஸஹகாரிகாரணமாயும இருககும ஆகையாலே உபாதாநகாரணமும இவனே யெனகிறாா (இவன) எனறு கீழ நிமிததகாரணமாகச சொனன ஈசவரனைப பராமாசிககிறது சித அசிததுககள இரணடும அபருதகஸிதத விசேஷணமாயக கொணடு தான எனகிற சொலலுககுளளே அநதாபபூதமாமபடியிருககையாலே, (தானே ஜகததாய பரிணமிககையாலே) எனகிறாா (உபாதாநமுமாயிருககும) எனறு கீழசசொனன நிமிததகாரணதவததோடே உபாதாந காரணதவததை யும ஸமுசசயிககிறது

இததால பரஹமததினுடைய ஜகத காரணதவததை பரதிபாதிககிற வேதாநத ஸூதரததில நிமிதத காரணதவததை ஸாதிததவநநதரம, *பரகருதிசச பரதிஜஞாதருஷடாநதாநுபரோதாத* எனறு உபாதாநகாரணத வததையும சொனனாபபோலே இவரும அருளிசசெயதாராயிறறு *பரகருதிசச* எனறததை யுடகொணடிறே இவரும (உபாதாநமுமாயிருககும) எனறது அஙகு *பரதிஜஞாதருஷடாநதாநுபரோதாத* எனறு ஸாதயம முனனாக ஸாதநததைச சொலலிறறு இஙகு (இவன தானே ஜகததாய பரிணமிக கையாலே) எனறு ஸாதநம முனனாக ஸாதயததைச சொலலிறறு அஙகு *யேநாசருநம சருதம பவதிஅமதம மதமஅவிஜஞாதம விஜஞாதம ஸயாத*

என்று ஏகவிஜ்ஞாநேந ஸர்வ விஜ்ஞா நப்ரதிஜ்ஞையாலும், *யதா ஸோம்யைகேந ம்ருத்பிண்டேந ஸர்வம் ம்ருண்மயம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத்* என்கிற தத்ப்ரதிபாதகமான த்ருஷ்டாந்தத்தாலும் ஏகவஸ்துபரிணாமம் - ஜகத்து என்றிறே சொல்லிற்று அந்த ஏகவஸ்து வாகிறது - ஸூக்ஷ்ம சிதசித் விசிஷ்டமான பரஹ்மமிறே அத்தையிறே இவரும் (தானே) என்கிற சொல்லாலே யருளிச்செய்தது ஆகை யால், அந்த ஸூத்ரார்த்தமேயித்து என்னத்தட்டில்லை *ஏகமேவாத்விதீயம்* *ததாத்மாநம் ஸ்வயமகுருத *ஸ்ருஷ்டௌ ஸ்ருஜதி சாத்மாநம் விஷ்ணு பால்யஞ்ச பாதி ச[1] உபஸம்ஹரியதே சாந்தே ஸம்ஹர்த்தா ச ஸ்வயம் ப்ரபு * *ஸ ஏவ ஸ்ருஜ்யஸ் ஸ ச ஸர்க்ககர்த்தா ஸ ஏவ பாத்யத்தி ச பால்யதே ச, ப்ரஹ்மாத்யவ ஸ்தாபி ரசேஷமூர்த்திர் விஷ்ணுர் வரிஷ்டடோ வரதோ வரேண்ய * இத்யாதி களாலே இந்த நிமித்த உபாதாநயோரைக்யத்தை ச்ருதிஸ்ம்ருதிகள் ஸ்வவ்யக்த மாகச் சொல்லாநின்றனவிறே (165)

166 இப்படி, தானே ஜகத்தாய் பரிணமிக்குமாகில் *நிர்குணம் நிரஞ்ஜநம் நிஷ்களம் நிஷ்க்ரியம் சாந்தம் *ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம *அவிகாராய சுத்தாய* என்று இவனை நிர்விகாரனாகச் சொல்லும்படி யெங்ஙனே? என்கிற சங்கையை அநுவதிக்கிறார் (ஆனால் நிர்விகாரன் என்னும்படியென்? என்னில்) என்று

166 ஆனால், நிர்விகாரனென்னும்படி யென்னென்னில்,

167 அத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் (ஸ்வரூபத்துக்கு) இத்யாதியாலே

167 ஸ்வரூபத்துக்கு விகார மில்லாமையாலே

அதாவது–சித் அசித்ரூபவிசேஷண விசிஷ்டனாய் தானே ஜகத்தாய் பரிண மிக்குமிடத்தில் விசேஷ்யமான ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரமில்லாமையாலே நிர்வி காரன் என்னக் குறையில்லை யென்கை (167)

168 ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரமில்லையாகில் 'இவன்தானே ஜகத்தாய்ப் பரிணமிக்கிறான் என்ற பரிணாமம் - இவனுக்குண்டாம்படி எங்ஙனே? என்கிற சங்கையை அநுவதிக்கிறார் (ஆனால் பரிணாமமுண்டாம்படி என்? என்னில்) என்று

168 ஆனால் பரிணாம முண்டாம்படி யென்னென்னில்

169 அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (விசிஷ்டவிசேஷணஸ்தவாரக மாக) என்று

169 விசிஷ்ட விசேஷண ஸ்தவாரகமாக

'விசிஷ்டஞ்ச தத் விசேஷணம் சேதி விசிஷ்ட விசேஷணம் என்று, ப்ரதமம் காமதாரயஸமாஸத்தைப்பண்ணி * த்வாரேண ஸஹ வர்த்தத இதி ஸத்வாரகம் என்று, அநந்தரபதத்தை பஹுவ்ரீஹித்து (விசிஷ்ட விசேஷணேந ஸத்வா ரகம்–விசிஷ்டவிசேஷணஸத்வாரகம்) என்று த்ருதீயாதத்புருஷனாக சப்தத்துக்கு வ்யுத்பத்தி பண்ணிக்கொள்வது விசிஷ்டமாவது – விசேஷ்யுக்தமானதாய், விசிஷ்டமான விசேஷணமென்று தண்டகுண்டலாதிகள் போலன்றிக்கே சரீர பூதமாகையாலே, ப்ருதக்ஸித்த்யர்ஹமல்லாத விசேஷத்தை உடைத்தான சித் அசித்ரூப விசேஷணத்தைச் சொல்லுகிறது அன்றிக்கே, விசிஷ்ட விசேஷணம்

எனகிற விதுககு-சரீரபூதமாயக கொணடு எனறுமொககத தனனேடே கூடியிருக கிற விசேஷணமெனறு பொருளாகவுமாம அபபோதும பருதகஸிததி ஆஹ மான தணடகுணடலாதிகளில வயாவருததி ஸிததிககுமிறே விசேஷணததாலே ஸதவாரகமாகவெனறது-இபபடி அபருதக ஸிததமான விசேஷணமாகிற ஹேது வாலே தவாரஸஹிதமாக விவனுககு பரிணமம உணடாகிறதெனகை இததால, அபருதகஸிததமான சித-அசிதரூப விசேஷணதவாரா இவனுககு பரிணமம உண் டாகிறது எனறநாயிறறு (169)

170 இபபடி ஸவரூபததுககு விகாரமினறிககே யிருகக ஸவசரீரபூத விசேஷணதவாரா காரயஜாததததுககெலலாம இவனே உபாதாநமாகை கூடு மோ? எனன, அருளிசசெயகிறூா (ஒரு சிலநதிககுணடான) எனறு தொடஙகி

170 ஒரு சிலநதிககுணடான ஸவபாவம ஸாவசகதிககுக கூடாதொழியாதிறே

அதாவது-அலபசகதிகமான சிலநதிககு ஸவரூபவிகாரமினறிககே யிருககச செயதே ஸவசரீரபூத விசேஷண முகததாலே தநதுஜாதமான காரயஜாததது ககுத தான உபாதானமாமபடியுணடான ஸவபாவம *பராஸய சகதிா விவிதைவ சரூயதே* எனறு ஓதபபடுகிற ஸாவசகதிககுக கூடாதொழியாதிறே எனகை *யதோாணநாபிஸ ஸருஜதே கருஹணதே ச* *ஊாணநாபிா யதா ஸருஷடவா ஸவயம தத கரஸதே புந ததா ஸருஷடவேதமகிலம ஸவயம தத கரஸதே ஹரி* எனனககடவதிறே *காாயேநநதே ஸவதநுமுகதஸ தவாமுபாதாநமாஹுஸ ஸா தே சகதிஸ ஸுகரமிதரச சேதி வேலாம விலஙகய இசசா யாவத விஹரதி ஸதா ரஙகராஜாநபேக்ஷா ஸைவைசாநாததிசயகரீ ஸோாணநாபௌ விபாவயா* எனறருளிசசெயதாரிறே படடா இபபடி நிமிததோபாதாந காரணதவஙகளைச சொலலி ஸஹகாரிகாரணதவம சொலலாதொழிநதது-ஸாவஜஞதவாதிகுணயோ கம கீழே சொலலுகையாலும நிமிதத உபாதாநஙகளுககு ஐகயம சொலலுகை யாலும தனனடையே ஸிததிக்குமெனனுமததாலே, ஆகையிறே வேதாநத ஸூதரததிலும இது விசேஷிததுச சொலலாதொழிநதது (170)

171 ஆக ஈசவரனே தரிவிதகாரணமும எனனுமிடம ஸாதிததாராய நினறூா கீழ, அநநதரம *அஜாமேகாம *கௌரநாதயநதவதீ *தரிகுணம தஜ ஜகத யோநிரநாதிபரபவாபயயம *அஜோஹயேக *ஜஞாஜஞௌ தவாவஜாவீச நீசௌ *அஜோ நிதயச சாசவதோயம புராண* இதயாதி சருதி ஸமருதிகளில சொலலுகிறபடியே நிதயமாயிருநதுளள அசிததையும சிததையும ஈசவரன ஸருஷடிககையாவதுதான ஏது? எனனுமாகாஙக்ஷயிலே அருளிசசெயகிறூா (ஈசவரன ஸருஷடிககையாவது) எனறு தொடஙகி

171 ஈசவரன ஸருஷடிககையாவது—அசிததைப பரிணமிபபிககையும சேத நனுககு சரீரேநதரியஙகளைக கொடுதது ஜ ஞ ா ந விகாஸததைப பணணுகையும

கீழ ஜகதகாரணபூதனுகச சொலலபபடட வீசவரன சேதநாசேதநாதமக மான ஜகததை ஸருஷடிககையாவது-*தம பரே தேவ ஏகீ பவதி* எனகிறபடியே' தனனேடு அவிபகதமாயக கிடநது தமசசபதவாசயமான அசிததை, *ததஸ

ஸவயமபூா பகவா நவயகதோ வயஞஜயநநிதம மஹாபூதாதிவருததெளஜா பராு துராஸீத தமோநுத * எனகிறபடியே ஸவபரேரணவிசேஷததாலே ஸவஸமாத விபகதமாககி அநநதரம அக்ஷராவஸததமாககி அது தனனைப பினபு அவயகதா வஸததமாககி, அததை வயகத சபதவாசயமான ஸமஷடி வயஷடிரூப ஸமஸத காாயஙகளுமாமபடி பரிணமிபபிககையும *அசிதவிசேஷிதாந பரளய ஸீமநி ஸம ஸரத * எனகிறபடியே, கரணகளேபரவிதுரனாய *போகமோக்ஷசூநயனாய அசித விசேஷிதனாயக கிடநத சேதநனுககு போகஸததாநமான சரீரததையும், போக உபகரணஙகளான இநதரியஙகளையும கொடுதது போகமோக்ஷ பாகிதவ அநா ஹனுமபடி, முனபு ஸஙகுசிதமாயககிடநத ஜஞாநததினுடைய விகாஸததைப பணணுகையும எனகை, சேதநனுககு என றவிது-ஜாதயேகவசநம (171)

172 அநநதரம ஸதிதி ஸமஹாரஙகளினுடைய பரகாரஙகளையும அருளிச செயயவேணுமெனறு திருவுளளமபறறி, பரதமம ஸதிதியினுடைய பரகாரததை யருளிசசெயகிறா (ஸதிதிபபிககையாவது) எனறு தொடஙகி

172 ஸதிதிபபிககையாவது—ஸருஷடமான வஸதுககளிலே பயிருககு நீா நிலைபோலே, அனுகூலமாக பரவேசிததுநினறு ஸாவ ரக்ஷைகளையும பணணுகை

ஸதிதிககையாவது எனனுதே ஸதிதிபபிககையாவது எனறது – ஸதிதியா வது – ஸருஷடி ஸமஹாரஙகளபோலே காதருகதமனறிககே ரக்ஷணததுககு காமீ பவிககிறவஸதுகதமா யிருபபதொனறுகையாலே ஸதிதிபபிககையே காதருவயா பாரமாகையால (ஸருஷடமான) இதயாதி அதாவது-*தததஸருஷடவா* எனகிற படியே தனனாலே ஸருஷடமான வஸதுககளிலே பயிருககு ரக்ஷகமாயக கொணடு அநுகூலமாய நிறகும நீா நிலைபோலே *ததேவாநுபராவிசத்* எனகிறபடியே ததர க்ஷணாநுகூலமாக உளளே பரவேசிதது நினறு தததததவஸது அநுகுணமான ஸா வரக்ஷைகளையும பணணுகையெனகை அநுபரவேச சபதததுககு அநுகூலதயா பரவேசம இவாககிவவிடததில விவக்ஷிதம இததால – ஸதிதிபபிககையாவது – நிலைப்பிககையாகையாலே ததரக்ஷணஙகளைப பணணுகையெனறதாயிறறு (172)

173 அநநதரம ஸமஹாரபரகாரததை யருளிசசெயகிறா (ஸமஹரிககை யாவது) எனறு தொடஙகி

173 ஸமஹரிககையாவது அவிநீதனான புதரனைப பிதா விலஙகிடடு வைககு மாபோலே விஷயாநதரஙகளில கைவளருகிற கரணஙகளைக குலைத திடடு வைககை

அதாவது– *விசிதரா தேஹஸமபததீரீசவராய நிவேதிதும* எனகிறபடியே ஸவஸமாசரயணததைப பணணி உஜஜீவிககைககு உறுபபாகத தான கொடுதத கரணஙகளைக கொணடு தனனை வழிபடுகையனறிககே பாஹய விஷயபரவ ணனாயப போகப புககவாறே விதிநிஷேதவசயனாய ஒடுஙகி வாததியாமல ஸவைரசாரியான புதரனை ஹிதபரனான பிதாவானவன ஒரு வயாபாராஹனல லாதபடி விலஙகையிடடு ஒடுககி வைககுமாபபோலே தனனை யொழிநத விஷயங

களிலே அதிப்ரவணமாய் நடக்கிற கரணங்களைக்குலைத்து ஒடுக்கியிட்டுவைக்கை யென்கை (173)

174 இனி இந்த ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் தான் ப்ரத்யேகம் சதுர்விதமாயிருக்கையாலே அத்தையும் தாசிப்பிக்கைக்காக அருளிச்செய்கிறார் (இம்மூன்றும் தனித்தனியே நாலுப்ரகாரமாயிருக்கும்) என்று

174 இம்மூன்றும் தனித்தனியே நாலு ப்ரகாரமாயிருக்கும்

சதுர்விபாகஸ் ஸம்ஸ்ருஷ்டௌ சதுர்த்தா ஸம்ஸ்த்திதஸ் ஸ்த்திதௌ, ப்ரளயஞ்ச கரோத்யந்தே சதுர் பேதோ ஜநார்தந என்னக்கடவதிறே (174)

175 ஸ்ருஷ்டியில் ப்ரஹ்மாவுக்கும் ப்ரஜாபதிகளுக்கும், காலத்திற்கும் ஸகல ஜந்துக்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய் ரஜோகுணத்தோடே கூடி ஸ்ருஷ்டிக்கும்

(ஸ்ருஷ்டியில்) இத்யாதி அதாவது–ஸ்ருஷ்டியில் வந்தால் சதுர்தசபுவந ஸ்ரஷ்டாவாய், ஸமஷ்டிபுருஷனான ப்ரஹ்மாவுக்கும் அவனாலே ஸ்ருஷ்டராய் நித்யஸ்ருஷ்டி கர்த்தாக்களான தசப்ரஜாபதிகளுக்கும், ஸ்ருஷ்டிக்கு அபேக்ஷிதமான காலத்துக்கும் ஒன்றுக்கொன்று உத்பாதகங்களான ஸகலஜந்துக்களுக்கும், தத்தத்ப்ரவ்ருத்திகளடைய தன்பக்கலிலே பாயவஸிக்கும்படி அந்தராத்மாவாய் ப்ரவ்ருத்திஹேதுவான ரஜோகுண விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு ஸ்ருஷ்டிக்குமென்கை *ஏகேநாம்சேந ப்ரஹ்மாஸௌ பவத்யவ்யக்தமூர்த்திமாந் மரீசிமிச்ராபத்ய ப்ரஜாநாம்யபாகத், இத்தம் சதுர்த்தா ஸம்ஸ்ருஷ்டௌ வர்த்ததேஸௌ ரஜோகுண* என்னக்கடவதிறே (175)

176 ஸ்திதியில், விஷ்ணவாதி ரூபேண அவதரித்து மந்வாதிமுகேந சாஸ்த்ரங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்து நல்வழிகாட்டி, காலத்துக்கும் ஸகல பூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய் ஸத்வகுணத்தோடே கூடி ஸ்திதிப்பிக்கும்

(ஸ்த்திதியில்) இத்யாதி அதாவது–ஸ்த்திதியில் வந்தால் *மத்யே விரிஞ்சகிரிசம் ப்ரதமாவதார* என்கிற விஷ்ணு அவதாரம் தொடக்கமாக,* ஸ்ராந்திரசாமவதார* என்றநின்றயோநியுமாய்ப் பிறந்தாய்' என்கிறபடியே, அநேக அவதாரங்களைப் பண்ணி, *யத்வை கிஞ்ச மநுரவதத் தத்பேஷஜம்* என்று ஆப்ததமனுக்கு சருதி ப்ரஸித்தனான மநுமுதலான யாஜ்ஞவல்க்ய பராசர வால்மீகி சௌநகாதிகள் முகேந ஸ்மருதீதிஹாஸ புராணரூப சாஸ்த்ரங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்து சேதநர் அபதேப்ரவ்ருத்தராகாமல் ஈடேறுகைக்கு உறுப்பான நல்வழிகளை தர்சிப்பித்து ரக்ஷணோபயோகியான காலத்துக்கும் லோகத்தில் ஒன்றுக்கொன்று ரக்ஷகமான ஸர்வபூதங்களுக்கும் தத்தத்ப்ரவ்ருத்திகள் தன்னதாம்படி அந்தராத்மாவாய் ஜ்ஞாநப்ரகாசாதி ஹேதுவான ஸத்வகுண விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு ஸ்த்திதிப்பிக்கும் என்கை *ஏகாம்சேந ஸ்த்திதோ விஷ்ணு கரோதி பரிபாலநம், மந்வாதிரூபீ சாந்யேந காலரூபோபரேண ச ஸர்வபூதேஷு சாந்யேந ஸம்ஸ்த்தித குருதே ஸ்த்திதிம் ஸத்வம் குணம் ஸமாச்ரித்ய ஜகத புருஷோத்தம* என்னக்கடவதிறே புராணத்தில் *ஏகாம்சேந ஸ்த்திதோ விஷ்ணு* என்று

விஷ்ணு அவதார மென்றையும் சொன்னது – அவதாராந்தரங்களுக்கும் உப லக்ஷணமென்று கொள்ளவேணும் (விஷ்ணவாதிரூபேண அவதரித்து) என்று இவர் அருளிச்செய்கையாலே (176)

177 ஸம்ஹாரத்தில் ருத்ரனுக்கும் அக்ந்யந்தகாதிகளுக்கும், காலத்துக்கும் ஸகல பூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய் தமோகுணத்தோடே கூடி ஸம்ஹரிக்கும்

(ஸம்ஹாரத்தில்) இத்யாதி அதாவது ஸம்ஹாரத்தில் வந்தால் ஸம்ஹார்த்தாக்களில் தலையான ருத்ரனுக்கும் அவாந்தரஸம்ஹர்த்தாக்களான அக்நி அந்தகாதிகளுக்கும் ஸம்ஹார உபயோகியான காலத்துக்கும் ஒன்றுக்கொன்று நாசகமான ஸகலபூதங்களுக்கும் தத்தம் ப்ரவ்ருத்திகளெல்லாம் தன்னதாம்படி அந்தராத்மாவாய் கண்பாராமல் செய்கைக்கு உறுப்பான தமோகுண விசிஷ்டனாய்க் கொண்டு ஸம்ஹரிக்குமென்கை *ஆஸ்ரித்ய தமஸோ வ்ருத்திமந்தகாலே ததா பரம் ருத்ரஸ்வரூபோ பகவாநேகாம்சேந பவத்யஜ அக்ந்யந்தகாதிரூபேண பாகேநாந்யேந வர்த்ததே காலஸ்வரூபோ பாகோந்யஸ் ஸர்வபூதாநி சாபர விநாசம் குர்வதஸ் தஸ்ய சதுர்த்தைவ மஹாத்மந * என்னக்கடவதிறே ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் சதுர்விபாகஞ் சொல்லுகிற விடத்தில் அம்ச சப்தத்தாலே ப்ரஹ்மாதிகளைச் சொல்லிற்று, அவர்கள் அவனுக்கு ப்ரகாரபூதராகையாலே யென்னுமிடத்தை அநந்தரம் *ப்ரஹ்மா தக்ஷாதய காலஸ் ததைவாகிலஜந்தவ, விபூதயோ ஹரேரேதா ஜகதஸ்ஸ்ருஷ்டிஹேதவ விஷ்ணுர் மந்வாதய காலஸ் ஸர்வபூதாநி ச த்விஜ ஸ்திதேர் நிமித்தபூதஸ்ய விஷ்ணோரேதா விபூதய ருத்ர காலாந்தகாத்யாச்ச ஸமஸ்தாச்சைவ ஜந்தவ சதுர்த்தா ப்ரளயே ஹ்யேதா ஜநார்த்தந விபூதய * என்று மூன்று ச்லோகத்திலே ஸ்புடமாக ப்ரதிபாதித்தானிறே ஸ்ரீபராசர பகவான் இத்தை நினைத்திறே இவரும் (அந்தர்யாமியாய்) என்று அருளிச்செய்தது *விஷ்ணுர்மந்வாதய என்கிற ச்லோகத்தில் விஷ்ணுவையும் விபூதியாகச் சொன்னவிது அவதார ப்ரயுக்தமான விக்ரஹபரமாகக் கடவது (177)

178 இனி, விஷமஸ்ருஷ்டியடியாக மந்தமதிகளுக்கு உண்டாகக் கடவ சங்கையைப் பரிஹரிக்கைக்காக ப்ரதமம் தத்விஷய சங்கையை அநுவதிக்கிறார் (சிலரை) என்று தொடங்கி

178 சிலரை ஸுகிகளாகவும் சிலரை துக்கிகளாகவும் ஸ்ருஷ்டித்தால் ஈச்வரனுக்கு வைஷம்ய நைர்க்ருண்யங்கள் வாராதோ வென்னில்

அதாவது – ஸ்ருஷ்டிக்கிறவளவில் ஸர்வ ஆத்மாக்களையும் ஏகப்ரகாரமாக வன்றிக்கே தேவமநுஷ்யாதி விபாகேந சிலவாத்மாக்களை ஸுகிகளாகவும், சில வாத்மாக்களை துக்கிகளாகவும் ஸ்ருஷ்டித்தால், ஸர்வஸமனாய் பரமதயாவானாயிருக்கும் ஈச்வரனுக்கு எல்லாரளவிலும் ஒத்திராமையாகிற வைஷம்யமும், துக்கிகளாக ஸ்ருஷ்டிக்கையாலே பரதுக்காஸஹிஷ்ணுத்வ ரூபையான க்ருபையில்லாமையும் வாராதோ? என்கிறதாகில் என்கை (178)

179, அதனைப பரிஹரிககிறார (காமமடியாக) எனறு தொடஙகி

179 காமமடியாகச செயகையாலும மணதினற பரஜையை நாககிலே குறியிட்டு அஞசபபணணும மாதாவைபபோலே ஹிதபரஞயச் செய கையாலும வாராது

அதாவது–சிலரை ஸுகிகளாகவும சிலரை துககிகளாகவும ஸருஷடிககிற விது – விஷம ஸருஷடிககுறுபபான சேதநருடைய காமமடியாகச செயகையாலும துககிகளாக ஸருஷடிககிறவிது – தனககு ரோககரமான மணணை விருமபித தினற பரஜையை, மேலே தினனுதபடி நாககிலே குறியிட்டு மணதினன பயபபடுமபடி பணணும ஹிதபரையான மாதாவைப போலே இவாகள மேல துககஹேதுவான காமஙகளைப பணண அஞசுமபடி ஹிதபரஞயச செயகையாலும வைஷமயநைாக கருணயஙகளிரணடும இவனுககு வாராதெனகை இததால *வைஷமயநைா கருணயே ந ஸாபேக்ஷதவாத* எனகிற வேதாநதஸூதராாததததை அருளிச செயதாராயிறறு *நிமநோநநதஞச கருணஞச ஜகத விசிதரம காம வயபேக்ஷய ஸருஜதஸ தவ ரஙகசேஷிந வைஷமயநிாககருணதயோா ந கலு பரஸகதிஸ தத பரஹம ஸூதரஸசிவா சருதயோ கருணநதி* எனறு இதுதனனை படடரும அருளிச செயதாரிறே (179)

180 ஆக, (ஸகலஜகதஸாககஸததிதி ஸமஹாரகாததாவாய) எனறதனை உபபாதிததாராய நினறாகீழ, அநநதரம (விலக்ஷணவிகரஹயுகதஞய) எனறத தை உபபாதிபபதாக உபகரமிககிறார (இவனறான) எனறு தொடஙகி

180 இவனதான முநநீரஞாலமபடைதத எனமுகில வணணன' எனகிற படியே ஸவிகரஹஞயக கொணடு ஸருஷடயாதிகளைப பணணும

நடுவு சொனன, ஆாததாதிசதுாவித புருஷஸமாசரயணீயதவமும தாமா திசதுாவித பலபரததவமுமாகிற இவையிரணடையும உபபாதியாதொழிவானென? எனனில, *காரணநது தயேய *யோ பரஹமாணம விததாதி பூாவம இதயாதியிற சொலலுகிறபடியே காரணவஸதுவே உபாஸயமும ஆசரயணீயமுமாகையாலே காரணதவம சொனனபோதே *சதுாவிதா பஜநதேமாம* எனகிற சதுாவித புருஷ ஸமாசரயணீயதவமும *பலமத உபபததே* எனகிறபடியே பல பரததவ ஹேது வான ஸாவ சகதியோகம கீழே உகதமாகையாலே தாமாதி சதுாவித பலபரததவ மும அாததாத உகதமெனனும நினைவாலும அவறறில உபபாதநீயாமசம மிகவு மிலலாமையாலும தது பபாதநம பணணிறறிலா, ஆகையாலே கீழசசொனன காரணதவததோடே விகரஹயோகததுககு அநவயததைச சொலலிககொணடு கிளருகிறாா இவனறான *முநநீர ஞாலமபடைதத வெனமுகிலவணணனே* என கிறபடியே, ஸவிகரஹஞயக கொணடு ஸருஷடயாதிகளைப பணணும, எனறு அதாவது – இபபடி ஜகதஸாகாதி காததாவாகச சொலலபபடடவிவனதான எனககாக, ஆறறுநீா ஊறறுநீா வாஷஜலமெனறு மூனறு வகைபபடட நீரை யுடைததான ஸமுதரததோடே கூடின ஜகததை ஸருஷடிததவாஷுக வலாஹகம போலேயிருககிற வடிவையுடையவனேயெனறு ஆழவாருடைய திவயபரபநதத திற சொலலுகிறபடியே விகரஹஸஹிதஞயக கொணடு ஸருஷடிஸதிதி ஸமஹா

ரஙகள மூனறையும பணணுமெனகை ''முகிலவணணன' எனகிறவிது–ஔதாரய குணபரமாக வயாககயாதாககள பலரும வயாககயாநம பணணிஞாகளேயாகிலும விகரஹபரமாக இவரருளிசசெயகையாலே இஙஙனுமொரு யோஜநையுண டெனறு கொளளவேணும ஒனறுககுபபலயோஜநையுமுணடாயிறே இருபபது

181 இனி இநத விகரஹததினுடைய வைலக்ஷணயததையொரு சூரணை யாலே விஸதரேணஉபபாதிககிருா (விகரஹநதான) எனறு தொடஙகி

181 விகரஹமதான் ஸவரூப குணஙகளிலுங காடடில அதயநதாபிமதமாய ஸவாநுரூபமாய நிதயமாய ஏகரூபமாய சுததஸதவாதமகமாய சேதந தேஹமபோலே ஜஞானமயமான ஸவரூபததை மறைககை யனறிககே மாணிககச செபபிலே பொனனையிடடு வைததாபபோலே யிருகக பொனனுருவான திவயாதம ஸவரூபததுககு பரகாசகமாய, நிரவதிக தேஜோரூபமாய ஸௌகுமாாயாதி கலயாணகுணகண நிதியாய, யோகி தயேயமாய ஸகலஜநமோஹநமாய ஸமஸதபோக வைராகய ஜநக மாய நிதயமுகதானுபாவயமாய *வாசததடமபோலே ஸகல தாபஹர மாய அநநதாவதார கநதமாய ஸாவ ரக்ஷகமாய ஸாவாபாசரயமாய அஸதர பூஷணபூஷிதமாயிருககும

ஸவரூப குணஙகளிலுஙகாடடில அதயநத அபிமதமாகையாவது–ஆநநத மயமான ஸவரூபமும ஆநநதாவஹமான குணஙகளும போலனறியே நிரதிசயா நநதாவஹமாயிருககையாலே அவறறிறகாடடிலும மிகவுமபிதமாயிருககை *(இச சாகரு ஹீதாபிமதோருதேஹ * எனனககடவதிறே (ஸவாநுரூபமாகை) ஆவது – அநநுரூபமாயிருககச செயதேயும அபிமதமாயிருககுமவை போலனறிககே தனககு அநுரூபமாயிருககை (நிதயமாகை) ஆவது – ஸவரூபகுணஙகளோபாதி அநாதி நிதநமாயிருககை லோகததில அவயவிகளுககு அநிதயதவம காணகை யாலே, இதுககும அவயவிதவேந அநிதயதவம வாராதோ? எனனில, வாராது எஙகுமொகக அவயவஸமபநதமாதரமலல அநிதயதவஹேது அவயவ ஆரபத தவம அவயவ ஸமபநதமாதரமே அநிதயதவ ஹேதுவாமாகில கரசரணாதயவயவ ஸமபநதமுணடான வாதமாவுககும விநாசம வரவேணும, இஙகு அபபடி அவய வாரபததவததில பரமாணமிலலாமையாலே இது கரசரணாத யவயவ யோகியாகா நிறகச செயதேயும நிதயமாயேயிருககும எனறு, இபபடிவிவரணததிலேஆசசான பிளளை அருளிசசெயதாரிறே (ஏகரூபமாகை) ஆவது வருததிக்ஷயாதி விகார ரஹிதமாயிருககை *ஸதைகரூபரூபாய* எனனககடவதிறே (சுததஸதவாதமக மாகை) ஆவது–குணநதர ஸமஸாகமிலலாத ஸதவததுககு ஆசரயமாயிருககிற அபராகருத தரவயமே வடிவாயிருககை * ந தஸய பராகருதாமூாததி * எனனக கடவதிறே (சேதநதேஹம போலே) இதயாதி (பொனனுருவான திவயாதம ஸவ ரூபததுககு பரகாசகமாகை) ஆவது–சுததஸதவாதமகமாகையாலே குணதரய ஆசரயமான சேதநதேஹமபோலே ஜஞாநமயமாகையாலே, தேஜோரூபமான ஸவரூபததைப புறநதோறறுதபடி மறைககையினறிககே மாணிகயததைச செப பாகசசமைதது அதிலே பொனனையிடடு வைததால உளளிருககிற பொனனை அது

புறமபே நிழலெழுமபடி தோறறுவிககுமாபபோலே *எணணும பொனனுருவாய* எனகிறபடியே ஸபருஹணீயமாகையாலே பொனனுருவெனறு சொலலபபடும தான திவயாதம ஸவரூபததுககுத தான பரகாசகமாயிருககை

(நிரவதிகதேஜோரூபமாகை) ஆவது-நிதயமுகத விகரஹஙகளும இதுவும ஏகஜாதீயதரவயமாயிககசசெயதே ஏகஜாதீயதரவயாதமகமான கதயோதசரீர தேஜஸஸிறகாடடில ஆதிதய சரீரததிறகுணடான தேஜோதிசயம போலே இவை ஸாவதிக தேஜஸஸாமபடி தான நிரவதிகதேஜஸஸை வடிவாகவுடைத தாயிருககை (ஸௌகுமாரயாதி கலயாணகுணகண நிதியாகை) ஆவது-ஸௌகுமாரயம ஸௌநதாயம லாவணயம ஸௌகநதயம யௌவனம முதலான கலயாணகுணஸமூஹததுககுக கொளகலமாயிருககை ஸௌநதாய ஸௌகநதய ஸௌகுமாரய லாவணய யௌவநாதயநநத குணநிதி திவயரூப* எனறு எமபெருமானாருருளிச செயதாரிறே (யோகிதயேயமாகை) ஆவது-பகவத தயாநபரரான பரமயோகிகளுககு சுபாசரயமாயக கொணடு எபபோதும தயாந விஷயமாயிருககை *காசாநயா தவாமருதே தேவி ஸாவயஜஞமயம வபு[1] அதயாஸதே தேவதேவஸய யோகிசிநதயம கதாபருத* எனறு அஸாதாரண விகரஹமே யோகி சிநதயமாகச சொலலபபடடதிறே (ஸகலஜநமோஹநமாகை) ஆவது-ஜஞாஜஞவிபாகமற ஸகலஜநஙகளையும ஸவ வைலக்ஷணயததாலே பிசசேறறுமதாயிருககை *புமஸாம தருஷடி சிததாபஹாரிணம* ஸாவஸதவம நோஹர கணடவாதம மனம வழஙகும* எனனககடவதிறே

(ஸமஸதபோக வைராகய ஜநகமாகை) ஆவது-தனவைலக்ஷணயததைக கணடவாகளுககு ஸவேதர ஸகல விஷயாநுபவததிலும ஆசையறுதியை விளைக்கு மதாயிருககை, *பேரினபமெலலாம துறநதாா தொழுதாரததோள* எனனக்கடவ திறே (நிதயமுகத அநுபாவயமாகை) ஆவது அபரிசசிநந ஜஞாநாதி குணகரான நிதயராலும முகதராலும *ஸதா பசயநதிபபடியே அநவரதம அநுபவிககபபடு மதாயிருககை (வாசததடமபோலே ஸகலதாபஹரமாகை) ஆவது *கண கை கால தூய செயயமலாகளா* எனறு தொடஙகி ஆழவாா வாணிததபடியே திவய அவயவஙகளும திருமேனியுமான சோததியாலே, பரபபுமாறத தாமரைபூததுப பரிமளம அலையெறியாநிறபதொரு தடாகம போலேயிருககையாலே, தனனைக கிடடினவாகளுடைய ஸாமஸாரிக விவிததாபததோடு விரஹதாபததோடு வாசியற ஸகலதாபததையும போககுமதாயிருககை

(அநநதாவதாரகநதமாகை) ஆவது *அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே* *பஹூநிமே வயதீதாநி* எனறு சொலலபபடுகிற அஸஙகயாதமான அவதாரங களும அபராகருத திவய ஸமஸததாநததை இதர ஸஜாதீயமாக்கிக கொணடு தீபா துதபநநபரதீபம போலே வருகிறவையாகையாலே அவையெலலாவறறுக கும மூலமாயிருககை, '*பரகருதிம ஸவாமதிஷடாய ஸமபவாமி* கலபே கலபே ஜாயமாநஸ ஸவமூாதயா *ஆதியஞசோதியுருவை யஙகுவைததிஙகுப பிறநத* எனனககடவதிறே (ஸாவரக்ஷகமாகை) ஆவது-ஐசவாயாாததிகளோடு, கேவல ரோடு பகவச்சரணாததிகளில உபாஸகரோடு, பரபநநரோடு அநுபவ கைஙகாய

பரரான நிதய முகதரோடு வாசியற ஸாவருடையவும அநிஷட நிவருததி, இஷட பராபதிகளைப பணணுவது திவயமஙகள விகரஹோபேதனயக கொணடாகை யாலே எலலாருககும ரக்ஷகமாயிருககை

(ஸாவாசரயமாகை) ஆவது–உபய விபூதிககும ஆசரயமாயிருககை (அஸதரபூஷண பூஷிதமாகை) ஆவது–கீழச சொனன ஸாவாசரயதவ ஸூசக மாமபடி அஸதரபூஷணதயாயததிற சொலலுகிறபடியே விபூதயபிமாநிகளான திவயாயுதஙகளாலும திவயாபரணஙகளாலும அலஙகருதமாயிருககை *ஆதமா நமஸய ஜகதோ நிரலேபமகுணமலம பிபாததி கௌஸதுபமணிம ஸவரூபம பகவாந ஹரி ஸ்ரீவதஸஸமஸததாநதரமநநதேச ஸமாசரிதம பரதாநம புததிர பயாஸதே கதாரூபேணமாதவே, பூதாதிமிநதரியாதிஞச தவிதாஹஙகாரமீசவர பிபாததி சஙககரூபேண சாரஙகரூபேண ச ஸததிதம சலஸவரூப மதயநத ஜவேநாநதரிதாநிலம சகரஸவரூபஞச மநோ தததே விஷணு கரேஸததிதம, பஞசரூபாது யாமாலா வைஜயநதீ கதாபருத ஸா பூதஹேது ஸஙகாதோ பூத மாலாச வை தவிஜ யாநீநதரிய விசேஷாணி புததிகாமாதமகாநிவை சரரூபாணய சேஷாணிதாநி தததே ஜநாாதந பிபாததி யசசாஸிரதநமசயுதோதயநத நிரமலம விதயாமயநது ததஜஞாநம விதயாச மம ஸமஸததிதம* எனனக கடவதிறே (181)

182 ஆக (விலக்ஷண விகரஹயுகதனய) எனறததையுபபாதிததா கீழ அநநதரம இநத விகரஹயோக பரயுகதமான ஈசவரனுடைய பரதவாதி பஞச பரகாரததையும தனிததனியே ஸூவயகதமாக தாசிபபிககவேணு மெனறு திருவுளளமபறறி பரதமம அது தனனை யுதக்ஷேபிககிறா

182 ஈசவர ஸவரூபநதான பரதவம வயூஹம, விபவம அநதாயாமிதவம, ஆரசாவதாரமெனறு அஞசு பரகாரததோடே கூடியிருககும

(ஈசவர ஸவரூபநதான பரதவம வயூஹம விபவம, அநதாயாமிதவம ஆரசாவதாரம எனறு அஞசு பரகாரததோடே கூடியிருககும) எனறு (லக்ஷமீ பூமீ நிளாநாயகனய) எனறததையும உபபாதிததுவிடடு, பினனை யிது சொலலாதொழி வானெனன? எனனில அதில உபபாதிகக வேணடுவது பணி இலலாமையாலும *வைகுணடேது பரேலோகே–ஸ்ரீ ஸஹாயோ ஜநாாதந , உபாபயாம பூமி நீளாப யாம ஸேவித பரமேசவர * எனகையாலே, மேல சொலலுகிற பரதவததிலே அாததாதகதமாம எனனுமததைப பறறவும தனிதது உபபாதிததிலா ஆகையால விரோதமிலலை (ஈசவர ஸவரூபம) எனகிறவிடததில, ஸவரூப சபதததாலே சொலலுகிறது–ஸவாஸாதாரண விகரஹததையாதல விகரஹ விசிஷடமான ஸவரூபநதனனையாதல, ஸஙகரஹேண இடடருளினமறறை யிரணடுததவதரயப படியிலும ஒரு படியிலே திருமேனியும அஞசுபடியாயிருககும அதாவது–பரதவ மும, வயூஹமும அநதாயாமிதவமும விபவமும ஆரசாவதாரமும' எனறும மறறைபபடியிலே ஈசவர ஸவரூபம ஹேய பரதிபடமாய எனறு தொடஙகி 'பதநீ பரிஜந விசிஷடமாய இருககும எனறததை யுபபாதிததவநநதரம, இதுதான அஞசுபடியாயிருககும எனறும இதம சபதததாலே—பரகருதமான

ஈசவர ஸவரூபததைப பராமாசிதது அதுதான பரதவாதி ரூபேண பஞச பரகார மாயிருககுமெனறும இவா தாமே யருளிச செயகையாலே இபபடி, பரதவாதி பஞசபரகார விசிஷடனுயிருபபன எனனுமிடததை *மம பரகாரா பஞசேதி பராஹுா வேதாநத பாரகா, பரோ வயூஹசச விபவோ நியநதா ஸாவதேஹி நாம, அாசசாவதாரசச ததா தயாலு புருஷாகருதி இதயேவம பஞசதா பரா ஹுா மாம வேதாநதவிதோஜநா * எனறு விஷவகஸேன ஸமஹிதையிலே தானே அருளிச செயதானிறே (182)

183 இனி, இநத அஞசுபரகாரததையும அடைவே உபபாதிககககோலி பரதமம பரதவததை உபபாதிககிருா (அதில பரதவமாவது) எனறு தொடஙகி

183 அதில் பரதவமாவது–அகாலகாலயமான *நலமநதமிலலதோா நாடடிலே நிதயமுகதாககு போகயனுயககொணடெழுநதருளியிருககு மிருபபு

அதாவது–அவையைநதிலும வைததுக கொணடு பரதவமநவது *நகால ஸததரவை பரபு * எனறும *கலாமுஹூாததாதி மயசச கால ந யதவிபூதே பரிணுமஹேது * எனறும *யா வை நஜாது பரிணும பதாஸபதம ஸா காலாதிகாதவ பரா மஹதீ விபூதி * எனறும *யதகாலாத அபசேளிமம* எனறும சொலலுகிற படியே, காலகருத பரிணுமமிலலாத தேசமாகையாலே, கால காலயமனறிககே யிருபபதாய நலமநதமிலலதோா நாடு எனனுமபடி ஆநநதம அளவிறநது அதவிதீயமாயிருககிற ஸ்ரீ வைகுணடததிலே *யதர பூாவே ஸாதயாஸ ஸநதி தேவா * யதராஷய பரதமஜா யே புராணு * எனறும *அயாவறுமமராகள* என றும சொலலுகிறபடியே நிதயாஸஙகுசித ஜஞாநராயிருநதுளள அநநத கருட விஷவகஸேனுதிகளான நிதயஸூரிகளுககும *ஸூாயகோடி பரதீகாசா பூாணேநதவயுத ஸநநிபா யஸமிந பதே விராஜநதே முகதாஸ ஸமஸார பநததநை * எனகிறபடியே நிவருதத ஸமஸாரராய அஸஙகுசித ஜஞாநரான முகதாககும அநுபவ விஷய பூதனுயக கொணடு எழுநதருளியிருககும இருப பெனகை *வைகுணடேது பரேலோகே நிதயதவே நவயவஸதிதம பசயநதிச ஸதாதேவம நேததரைா ஜஞாநேந வாமரா * எனனககடவதிறே (183)

184 அநநதரம வயூஹததை உபபாதிககிருா (வயூஹமாவது) எனறு தொடஙகி

184 வயூஹமாவது–ஸருஷடி ஸதிதி ஸமஹாராாததமாகவும ஸமஸாரி ஸம ரக்ஷணாாததமாகவும உபாஸகாநுகரஹாாததமாகவும ஸஙகாஷண பரதயும நாநிருததரூபேண நிறகும நிலை

அதாவது—வயூஹததுககு விநியோகம-லீலாவிபூதியிலே யாகையாலே இவவிபூதியினுடைய ஸருஷடி யெனன ஸததியெனன ஸமஹார மெனன, இவறறை நிாவஹிககைககாகவும புபுக்ஷுககளான ஸமஸாரிகளை அநிஷட நிவருததயாதிகளைப பணணி ரக்ஷிககைககாகவும முமுக்ஷுககளாய உபாஸிககு மவாகளுககு ஸமஸார நிவருததி பூாவமாகத தனனை வநது பராபிககைககு உட லான அநுகரஹததைப பணணுகைககு உடலாகைககாகவும ஸஙகாஷண பரத யுமன அநிருததாகளாயக கொணடு நிறகும நிலை வயூஹமாவது எனகை இதில இனன வயூஹததாலே யினனது செயயுமெனனுமிடம மேல உபபாதநததிலே

கணடு கொளவது *சதுாவிதஸ ஸ பகவாந முமுக்ஷுணும ஹிதாய வை அநயே ஷாமபிலோகாநாம ஸருஷடி ஸததிதயநத ஸிததயே* எனறும, *ஆநநதயாத தவஸேஞுதே! யயூஹ ஆதயோ மயேரித அநாதி காமவசயாநாம ஸமஸாரே பததாமத * எனறு தொடஙகி *உபாஸகாநுகரஹாாததம ஜகதோ ரக்ஷுணய ச* எனறும *ஆவிராஸீத பகவத பஞசாயுத பரிஷகருத ருகமாபஸஸோயமமலஸ ஸாவசாஸதரேஷு சபதித ஸோயம பரதயுமந நாமநாபூத ததேகாநத வபுாதர , ஸோயம ஸஙகாஷணககயோபூத ததேகாநத வபுாதர இநதர நீலபரதீகாச ஏஷ சாஸதரேஷு சபதித ததோ நாமநா அநிருததோயம ஸவயமே வாபவந முநே ததேகாநத வபுாயுகதஸ தாதாதவிக கந பரப * எனறும பகவச சாஸதரத திலே ஸருஷடயாதிகளும ஸமஸாரி ஸமரக்ஷணமும உபாஸக அநுகரஹமுமாகிற வயூஹ கருதயஙகளும ஸஙகாஷணுதி வயூஹஙகளும சொலலபபடடதிறே *சதுாவிதஸ ஸ பகவாந* எனகிறவிடததில சதுாவிதமாகச சொலலிறறு வாஸு தேவரையும கூடடுகையாலே (184)

185 இநத பரவயூஹஙகளுககுத தனனில விசேஷமேது? எனன அருளிச செயகிருா (பரதவததில) எனறு தொடஙகி

185 பரதவததில ஜஞாநாதிகளாறும பூாணமாயிருககும, வயூஹததில இவ விரணடுகுணம பரகடமாயிருககும

அதாவது –*ஸமபூாணஷடகுணஸ தேஷு வாஸுதேவோ ஜகதபதி * எனறும *பூாணஸதிமிதஷாடகுணயோ நிஸதரஙகாாணவோபம ,*ஷணணும யுக பதுநமேஷாதகுணுநாம ஸவ பரசோதிதாத அநநத ஏவ பகவாந வாஸுதேவஸ ஸநாதந * எனறும சொலலுகிறபடியே வாஸுதேவ ரூபமான பரதவததில ஜஞாந பல ஐசவாயவீாய சகதிதேஜஸஸுககளாகிற ஆறு குணஙகளும பரி பூாணமாயிருககும ஸஙகாஷணுதி ரூபமான வயூஹததில, *ததரததராவசிஷடம யத குணுநாம தவியுகம முநே, அநுவருததிம பஜதயேவ ததரததர யதாததம* எனகிறபடியே அவசிஷடமான குணசதுஷடயமும ததரததராநுவருததமாய, நிறகச செயதேயும அதிகரிதத காாயஙகளுககு அநுகுணமான இவவிரணடு குணமே பரகாசமாயிருககு மெனகை *குணை ஷடபிஸ தவேதை பரதமதா மூாததிஸ தவ பபௌ ததஸ திஸரஸ தேஷாம தரியுக யுகளோ ஹி தரிபிரபு வயவஸததா யா சைஷா நநு வரத ஸாவிஷகருதிவசாத பவாந ஸாவதரைவ தவகணித மஹா மஙகளகுண * எனறு இதுதனனை ஆழவானருளிச செயதாறே (185)

186 இனி இநத ஸஙகாஷணுதிகள மூவா பககலிலும பரகாசிககிற குண விசேஷஙகளையும இவாகள தான இனன கருதயஙகளுககுக கடவராயிருபபா களெனனுமததையும தனிததனியே அருளிச செயயவேணுமெனறு திருவுளளம பறறி பரதமம ஸஙகாணாபடியை அருளிச செயகிருா (அதில ஸஙகாணா) எனறு தொடஙகி

186 அதில ஸஙகாஷணா, ஜஞாநபலஙக ளிரணடோடுஙகூடி ஜீவததவததை யதிஷடிதது அததை பரகருதியில நினறும விவேகிதது பரதயுமநா வஸததையையும பஜிதது, சாஸதர பரவாததநததையும ஜகதஸமஹா ரததையும பணணககடவராயிருபபா

அதாவது—வயூஹதரயததிலும வைததுககொணடு ஸஙகாஷணா *ததர ஜஞாநபலதவநதவாத ரூபம ஸாஙகாஷணம ஹரே* எனறும *பகவாநசயுதோ பீததம ஷடகுணேந ஸமேதித பலஜஞாநெள குணௌ தஸய ஸபபுடௌ காராய வசாந முநே* எனறும சொலலுகிறபடியே, ஸாவ குணஙகளு முணடா யிருககச செயதேயும காராாநு குணமாக ஜஞாநபலஙகளிரணடோடுங கூடி *ஸோயம ஸமஸத ஜீவாநாம அதிஷடடாதருதயா ஸததித* எனறும *ஸஙகா ஷணஸ து தேவேசோ ஜகதஸரஷடுமநாஸ தத ஜீவ ததவமதிஷடடாய பரகரு தேஸது விவிசய தத* எனறும சொலலுகிறபடியே பரகருதிகருளளே மயஙகிக கிடககிற ஜீவதததவததை அதிஷடிதது அநத அதிஷடடாந விசேஷததாலே இதலை பரகருதியில நினறும நாமரூப விசேஷம தோறறுமபடி விவேகிதது *விவேகாநநதரம தேவ பரதயுமநதவ மவாப ஸ* எனறும *ஸோயம பரதயும நநாமா பூத ததேகாநதவபூராததர எனறும சொலலுகிறபடியே பரதயுமநாவஸத தையையும பஜிதது *சாஸதரபரவாததநஞசாபி ஸமஹாரஞசைவ தேஹிநாம* எனறும *பலேந ஹரதீதம ஸகுணேந நிகிலம முநே, ஜஞாநேந தநுதே சாஸ தரம ஸாவஸிததாநத கோசரம, வேதசாஸதரமிதி ககயாதம பாஞசராதரம விசே ஷத* எனறும சொலலுகிறபடியே வேதாதி சாஸதரபரவாததநததையும, ஜகத ஸமஹாரததையும பணணககடவராயிருபபரெனகை (186)

187 அநநதரம பரதயுமநா படியை அருளிசசெயகிறா (பரதயுமநா) எனறு தொடஙகி

187 பரதயுமநா, ஐசவாய வீாயஙக ளிரணடோடும கூடி மனஸ தததவததை யதிஷடிதது தாமோபதேசததையும மநுசதுஷடயம தொடககமான சுததவாகக ஸருஷடியையும பணணககடவராயிருபபா

அதாவது—பரதயுமநா *ஐசவாய வீாய ஸமபேதாத ரூபம பராதயுமந முசய தே* எனறும *பூாண ஷடகுண ஏவாயம அசயுதோபி மஹாமுநே குணைவச வாயவீாயாககயௌ ஸபுடௌ தஸய விசேஷத* எனறும சொலலுகிறபடியே ஸகல குணஙகளுமுணடாயிருககச செயதேயும காராநுகுணமாக விசேஷேண ஸபபுடஙகளாயிருககிற ஐசவாய வீாயஙகளோடே கூடி *மநஸோயமதிஷடடாதா மநோமய இதீரித* எனகிறபடியே ஜஞாநபரஸரணதவாரமான மநஸதததவததை அதிஷடிதது *ஐசவாயேண குணேநாஸௌ ஸருஜதே தசசராசரம வீாயேண ஸாவதாமாணி பரவாததயதி ஸாவச* எனகிறபடியே சாஸதராாததாநுஷடடாந ரூபமான தாமஙகளினுடைய உபதேசததையும *மநூநாம ஸாமமகரோத முக பாஹூருபாதத சதுாணம பராஹமணுதீநாம ஸாமதவாரம ஜகதபதி தவிஜ யுகமம கூஷதரயுகமம வைசய யுகமம ததைவ ச மிதுநஞச சதுாததஸய ஏதநமநு சதுஷடயம, மநுபயோ மாநவசதம ஸதரீபுமமிதுநதோ பவேத, ஏகைககம வாண பேதேநதேபயோ மாநவ மாநவா ஸஹஸா ஸமபபூவுசச ஸதரீ புமமிதுநதஸ ததா, மநுஷயாசச ததஸ தேபய பராதுஷயுா வீதமதஸரா ஏதே ஹி சுததஸதவ ஸதா தேஹாநதம நாநயயாஜிந நிராசீ காமகரஞந மாமேவ பராபநுவநதி தே தரயயநதேஷு ச நிஷணுதா தவாதசாதயாதம சிததகா வயூஹாநிவருததிம ஸததம குாவதே தே ஜகதபதே தருதீயேந ஜகத தாதரா நிமிதா மநஸா

ஸவயம, குணபர தா நயோகே ச நிஷடடிதா புருஷாஷப இதயேஷ சுததஸா கோயம மணேச தவ கீரததித * எனறு விஷவகஸேநஸமஹிதையிற சொலலுகிற படியே முகபாஹூருபாதஜராய மிதுநமாயிருககிற பராஹமணுதி மநுசதுஷடயம தொடககமாக இநத மநுககள பககலிலே நினறும மிதுநஙகளாயக கொணடு, தனிததனியே வாணபேதேந உணடான மாநவ சதமும அபபடியே ஸதரீபும மிதுநஙகளாயக கொணடு அநத மாநவா பககலிலே நினறும உணடான மாநவரும அவாகள பககலிலே நினறுமுணடான மநுஷயருமாயக கொணடு நிமதஸரராய சுததஸதவஸததராய தேஹாநத மநயயாஜிகளனறிககே பலாபி ஸநதிரஹிதராயக கொணடு பகவதஸமாராதநருபமான காமததை அநுஷடடியா நிறபாராய வேதாநதததிலே நிஷணுதராய தவாதசாக்ஷரமுகேந அதயாதம சிநதகராய ஸாவேசவரனுடைய வயூஹாநுவருததியை எபபோதும பணணு தினறுகொணடு, பகவத பராபதியைப பணணு நிறகும சுததவாககததினுடைய ஸருஷடியையும பணணககடவராயிருபபரெனகை (187)

183 அநநதரம அநிருததாபடியை அருளிச செயகிறா (அநிருததா) எனறு தொடஙகி

188 அநிருததா சகதி தேஜஸஸுககளிரணடோடுஙகூடி ரக்ஷணததுககும, தததவஜஞாநபரதானததுககும காலஸருஷடிககும, மிசரஸருஷடிககும கடவராயிருபபா

அதாவது—அநிருததா *சகதி தேஜஸஸமுதகாஷாத அநிருததநாஹரே * எனறும *புருஷோபி மஹாதயக்ஷ பூரணஷடகுண உசயதே சகதிதேஜோ குணௌ தஸய ஸபுடா காாயவசாந முநே* என்றும சொலலுகிறபடியே, ஸாவகுணஙகளும உணடாயிருககச செயதேயும காாயாநுகுணமான சகதி தேஜஸஸுககளோடே கூடி* சகதயா ஜகதிதம ஸாவமநநதாணட நிரநதாம, பிபரததி பாதி ச ஹரிா மணிஸாநுரிவாணுகம தேஜஸா நிகிலம தததவம ஜஞா பயதயாதமநோ முநே* எனகிறபடியே, ஜகத ரக்ஷணததுககும, உஜஜீவந ஹேது வான தததவஜஞாந பரதாநததுககும தருடி முதலாக தவிபராாதத பாயநதமாக உணடான கால ஸருஷடிககும * துரீயோயம ஜகநநாதோ பரஹமாண மஸருஜத புந முக பாஹூரு பஜஜாதோ பரஹமண பரமேஷடிந, சதுாவிதோ பூத ஸாமஸதேந ஸருஷடஸ ஸவயமபுவா பராஹமணுதயாஸ ததா வாணு ரஜ பராசுாயதோ பவந, தரயீமாாமேஷு நிஷணுதா பலவாதே ரமநதிதே தேவாதீநேவ மநவாநா ந ச மாம மேநிரே ஸவத, தம பராயாஸ தவிமே கேசிதமம நிநதாம பரகுாவதே, ஆராதயஞச நியநதாரம ந ஜாநநத பரஸபரம ஸலலாபம குாவதோ வயகரவேதவாதேஷு நிஷடடிதா மாம ந ஜாநநதி மோஹேந மயி பகதி பராஙமுகா, ஸவாமாதிஷு ரமநதயேதே அவஸாநே பதநதி தே, காமதமாநோ மஹாபாக ஜராமரணயோகிந பலவநத யேதே தவிஜா மோஹாத தே ஹி ஸமஸாரவாதமநி இதயேஷ மிசரஸாமஸது கணேச தவகீாததித * எனறு விஷவகஸேந ஸமஹிதையிற சொலலுகிறபடியே

ப்ரஹ்மாவினுடைய முகபாஹூரு பாதஜராய ப்ராஹ்மணாதி வர்ணராய, ரஜ ப்ரசுரராய பூர்வபாமமாம நிஷ்ணாதராய ஃலவார்த்திலே ரமியா நிற்பராய ஈச்வரனை யொழிய தேவாதிகளையே ஆராதயராக நினைத்து, அதிலே சிலர் தம ப்ரசுரராய பகவந்நிந்தையைப் பண்ணி ஆராதயனாய நியந்தாவாயிருக்கிற அவனை யறியாமல வயகரமான வேதவாதங்களிலே மநஸ்ஸைவைத்து ஒருவாகக்கொருவர் அவற்றை ஸலலாபித்துக் கொண்டு ஆகையாலே, பகவத ஜ்ஞாந பக்திகளில அந்வய மனறிககே ஸ்வாமாதிகளிலே ரமியா நின்றுகொண்டு ஸ்வகாம பலாவ ஸாநத்திலே அத பதித்து காம விஷயமான மநஸ்ஸையுடையராய ஜராமரணங் களை யடைந்து, ஸம்ஸார மாக காமிகளாயத் திரியுமவர்களாகிற மிச்ரவாகத்தி னுடைய ஸ்ருஷ்டியையும் பண்ணக் கடவராயிருப்பரென்கை

(அண்டத்தையும் அண்ட காரணங்களையும் தானே யுண்டாக்கும் அண்டத் துக்கு உட்பட்ட வஸ்துக்களை சேதநாககு அந்தர்யாமியாய் நின்று உண்டாக்கும்) என்று—ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியெல்லாம அதவாரகமாகவும வயஷ்டி ஸ்ருஷ்டி எல லாம ஸதவாரகமாகவும், இவர்தாம கீழ அருளிச்செய்கையாலும், 'இவ்வண்டத திலே பததாதம ஸமஷ்டி பூதனான ப்ரஹ்மாவுக்கும், இதுக்குக் கீழ ஸ்வஸங்கல பத்தாலே எம்பெருமானருனே ஸ்ருஷ்டித்தருளும இதுக்குமேல ப்ரஹ்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாய நின்று ஸ்ருஷ்டித்தருளும என்று ஆச்சான பிள்ளை யருளிச் செய்கையாலும், வயஷ்டி ஸ்ருஷ்டியெல்லாம ஸதவாரகமாகவே கொள்ளவேண்டு மாகையாலே ப்ரதயுமநகருதயமாகச் சொன்ன சுத்தவாம ஸ்ருஷ்டி அதவாரகம அநிருதத கருத்யமாகச்சொன்ன மிச்ரவாம ஸ்ருஷ்டி ஸதவாரகம என்னவொண் ணாது ஆகையால் சுத்தவாம ஸ்ருஷ்டியும், மிச்ரவாம ஸ்ருஷ்டியும ஸதவாரக ஸ்ருஷ்டிதனனிலே சேதநருடைய காம விசேஷ ப்ரயுக்தமான ஸங்கலப விசேஷத தாலேயாகக் கடவது இந்த சுத்த வாம ஸ்ருஷ்டியும மிச்ரவாம ஸ்ருஷ்டியும எம்பெருமானதானே அருளிச்செய்யக் கேட்டவநந்தரம் * பகவந் தேவதேவேச ஸாவஜஞ! பரமேசவர! கிமேஷ பவிதா ஸ்ருஷ்டோ மிச்ரஸாமோ ஜகத்பதே! சுதத ஸ்ருஷ்டிம விஹாயைஷாம நிரதய புருஷோததம* என்று ஸேநை முதலி யார் கேட்க * விஹாய சுதத ஸர்மஞ்ச மிச்ரஸாமஸ்ய காரணம் சருணுஷ்வ மண நாத தவம தயாலூர் நிரதயோ ந ச ஸாவஜஞோஹம ந ஸநதேஹஸ் ததாபி ச ஸ்ருஜாமயஹம அநாதய விதயா ஸமமுஷ்டசேமுஷீகாந நராநிஹ வீக்ஷயாஜ ஞாநபரஸங்கம து நிஷித்த கரணம் ததா விஹிதாகரணஞ்சாபி வீக்ஷயைஷாம ப்ராதகாந மிச்ர ஸாமம கரோமயேவ ப்ரஹ்மணா பரமேஷ்டிநா ஏவம ஸுகருத லேசேந சுததஸாமம கரோமி ச, மநுப்ரமுகஸாமோ யச சுதத ஸாமோ மயேரித சுதத ஸதவமயாஸ ஸாவே மதபக்திநிரதாஸ ஸதா மமாசசந ப்ராஸ ஸாவே மத்தயாந பரிப்ருமஹிதா நமஸ்யந்தோ மஹாபாக மஹாதமாநோ ஜிதேந் த்ரியா, பக்தயா பரமயா சைவ ப்ரபததயாவா மஹாமுநே ப்ராபயம வைகுண்ட மாஸாதய ந நிவர்த்தந்தி தேவயயா ஏவம ஸாவேஷு குர்வதஸு மாநவேஷு முமுக்ஷுஷு ஸ்ருஷ்டிக்ஷயோ மஹாநாஸீதநாரகீ பூஸ தருணவருந்தா, இதி ஜஞாதவா மிச்ரஸாம கரியதே லீலயா மயா* என்று பகவானதானே அருளிச் செய்கையாலே (188)

189 ஆக, வயூஹததினபடியை உபபாதிததாராய நினரூா கீழ, அனநதரம விபவததினபடியை விஸதரேண உபபாதிககிரூாமேல (விபவம அனநதமாய) எனறு தொடஙகி

189 விபவம அநநதமாய கௌண முககய பேதததாலே பேதிததிருககும

அதாவது *விபவோபி ததா அனநதோ தவிதைவ பரிகீாதயதே கௌண முககயவிபாகேந சாஸதரேஷு ச ஹரோ முநே* எனறும *பராதுரபபாவோ தவிதா பரோகதோ கௌண முககயவிபேதத * எனறும சொலலுகிறபடியே, விபவ மானது—பரிகணிததுத தலைககட்டபபோகாதபடி அனநதமாய கௌணமுககய மாகிற பேதததாலே இரணடு வகையாகப பிரிநதிருககு மெனகை விபவமாவது– இதரஸஜாதீயமாயககொணடு ஆவிாபபவிககை இதில கௌணமெனறது அவர மெனறபடி, முககயமெனறது சரேஷடமெனறபடி கௌணமாவது—ஆவேசாவ தாரம முககயமாவது-ஸாக்ஷாதவதாரம ஆவேசநதான ஸவரூபாவேசமெனறும், சகதயாவேசமெனறும தவிவிதமா யிருககும அதில ஸவரூபாவேசமாவது—ஸவம மான ரூபதாலே ஆவேசிககை அதாவது—பரசுராமாதிகளான சேதநருடைய சரீரஙகளிலே தனனுடைய அஸாதாரண விகரஹததோடே ஆவேசிதது நிறகை சகதயாவேசமாவது – காாய காலததிலே விதிசிவாதிகளான சேதநா பககலிலே சகதிமாதரததாலே ஸபுரிதது நிறகை (189)

190 இனி முககய விபவததோடு கௌணவிபவததுககுணடான ஸாமய வைஷமயஙகளை யருளிசசெயகிரூா (மநுஷயதவம) எனறு தொடஙகி

190 மநுஷயதவம திாயகதவம, ஸதாவரதவமபோலே கௌணதவமும இசசையாலே வநதது, ஸவரூபேண அனறு

அதாவது *மதிசசயா ஹி கௌணதவம மாநுஷயமிவசேசசயா, ஸௌகரத வஞச மதஸயதவம நாரஸிமஹதவமேவச யதாவா தணடகாரணயே குபஜாம ரதவம மமேசசயா யதா வாஜிமுகதவஞச மம ஸஙகலபதோ பவேத ஸேநா பதே[1] மமேசசாதோ கௌணதவம ந ச காமஞ * எனகிறபடியே ராமகருஷணாத வாதியான மநுஷயதவம மதஸய கூாமதவாதியான திாயகதவம குபஜாமரதவ் மாகிற ஸதாவரதவம–ஆகிறவிவை இசசையாலேயானபபோலே ஆவேசரூபமான கௌணதவமும இசசையாலே வநததெனனு மாகாரமொககும அபராகருதமா யிருநதுள்ள ஸவாஸாதாரண விகரஹததோடே வநததனறெனகை உபாதத வசனஙகள இசசையாலே வநததெனகிற மாதரததைச சொலலிறறேயாகிலும கௌணதவமாவதுமநுஷயதவாதிகளபோலே அபராகருத திவய ஸமஸதானத தை இதரஸஜாதீய மாககிககொணடு அவதரிததலலாமையாலே ஸவரூபேண வநததனறெனனு மிடமும ஸிததமிறே (190)

191 இனனமும உபாஸயதவ அநுபாஸயதவ கதநமுகததாலும உபயத துககு முணடான விசேஷததை தாசிபபிபபதாகத திருவுளளமபறறி பரதமம முக கயவிபவததினுடைய உபாஸயதவததை ஸஹேதுகமாக அருளிசசெயகிரூா (அதில) எனறு தொடஙகி

191 அதில், அப்ராக்ருத விக்ரஹங்களுமாய அஜஹத்ஸ்வபாவவிபவங்களுமாய தீபாதுத்பந்ந ப்ரதீபம்போலே யிருக்கக்கடவதான முக்ய ப்ராதுர்ப்பாவங்க ளெல்லாம் முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாஸ்யங்களாயிருக்கும்

அதாவது—உபயவிதமான விபவத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, *ப்ராதுர்ப்பாவாஸ்து முக்யாயே மதம்சத்வாத் விசேஷத, அஜஹத் ஸ்வபாவவிபவா திவ்யா ப்ராக்ருதவிக்ரஹா, தீபாத் தீபாஇவோத்பந்நா ஜகதோ ரக்ஷணாய தே அர்ச்சயா ஏவஹி ஸேநேச ஸம்ஸ்ருத்யுத்தரணாயதே முக்யா உபாஸ்யாஸ் ஸேநேச அநர்ச்சயாந இதராந் விது * என்கிறபடியே *ஆதியஞ்சோதியுருவை அங்குவைத்திங்குப் பிறந்ததாகையாலே அப்ராக்ருத விக்ரஹங்களுமாய், *அஜோபி ஸந் அவ்யயாத்மா பூதாநாமீச்வரோபி ஸந்* என்கையாலே விடாதே யிருந்துள்ள அஜத்வ அவ்யயத்வ ஸார்வேச்வரத்வாதியான ஸ்வபாவ விபவங்களையுடையவையுமாய் அத ஏவ தீபத்தில் நின்றும் உத்பந்நமான ப்ரதீபம் ஸ்வகாரணமான தீபத்தினுடைய ஸ்வபாவத்தை யுடையதாயிருக்குமாப்போலே ஸ்வகாரண துல்யஸ்வபாவமாயிருக்கிற முக்ய ப்ராதுர்ப்பாவங்களெல்லாம் முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாஸ்யங்களாயிருக்கு மென்கை (191)

192 அனந்தரம் கௌணவிபவத்தினுடைய அநுபாஸ்யத்வத்தை ஸஹேதுகமாகவருளிச் செய்கிறார் (விதிசிவ) இத்யாதியாலே

192 விதி சிவ பாவக வ்யாஸ ஜாமதக்ந்யார்ஜுந வித்தேசாதிக ளாகிற கௌண ப்ராதுர்ப்பாவங்க ளெல்லாம் அஹங்காரயுக்த ஜீவர்களை யதிஷ்டித்து நிற்கையாலே, முமுக்ஷுக்களுக்கு அநுபாஸ்யங்கள்

அதாவது, *அநர்ச்சயாநபி வக்ஷ்யாமி ப்ராதுர்ப்பாவாந் யதாக்ரமம் சதுர்முகஸ்து பகவாந் ஸ்ருஷ்டிகார்யே நியோஜித, சங்கராக்யோ மஹாருத்ரஸ் ஸம்ஹாரே விநியோஜித மோஹநாக்யஸ் ததா புத்தோ வ்யாஸச்சைவ மஹாந்ருஷி, வேதாநாம் வ்யஸநேத்தரதேவேந விநியோஜித அர்ஜுநோ தந்விநாம் ச்ரேஷ்டடோ ஜாமதக்நயோ மஹாந்ருஷி வஸுநாம பாவகச்சாபி வித்தேசச்ச ததைவ ச ஏவமாத்யாஸ் து ஸேநேச[1] ப்ராதுர்ப்பாவைரதிஷ்டிதா ஜீவாத்மாநஸ் ஸர்வ ஏதே நோபாஸ்திா வைஷ்ணவீ ஹி ஸா ஆவிஷ்டமாத்ராஸ் தே ஸர்வே கார்யார்த்தமமித்தயுதே அநர்ச்சயாஸ் ஸர்வ ஏவைதே விருத்தத்வாந் மஹாமதே அஹங்க்ருதியுதாச் சேமே ஜீவமிச்ரா ஹ்யதிஷ்டிதா என்கிறபடியே, ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவான ப்ரஹ்மாவும் ஸம்ஹார கர்த்தாக்களான சிவ பாவகர்களும் வேதங்களை வ்யஸித்த வ்யாஸனும் துஷ்ட க்ஷத்ரிய நிரஸநம் பண்ணின ஜமதக்நிபுத்ரனான பரசுராமனும், *அகார்ய சிந்தாஸமகாலமேவ ப்ராதுர்ப்பவம் சாபதர புரஸ்தாத்* என்கிறபடியே சாபதரனாய்க் கொண்டு ஜகத்தை ரக்ஷித்துக்கொண்டு போந்த கார்த்தவீர்யார்ஜுநனும், ஔதார்ய பரதந்த்ரனான வித்தேசனும் ஆதிசப்தத்தாலே க்ரோட கருத்ரான கருத்ஸ்த முசுகுந்த ப்ரப்ருதிகளுமாகிற கௌணப்ராதுர்ப்பாவங்களெல்லாம், ஸ்வாதந்த்ர்ய ரூபமான அஹங்காரயுக்தரான ஜீவர்களை கார்யார்த்தமாக ஆவேச முகேந அதிஷ்டித்து நிற்கையாலே புபுக்ஷுக்களாயிருப்பார்க்கொழிய முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாஸ்யங்களன்றென்கை (வ்யாஸஜாமதக்நயார்ஜுந) என்கிறவிடத்தில் அர்ஜுநனென்றது—

பாண்டு புத்ரனை ஆஜ்ஞநனையாகவுமாம் அவனையும் ஆவேசாவதாரமாக இதிஹாஸாதிகளிலே சொல்லுகையாலே

இந்த கௌணப்ராதுர்ப்பாவ அநுபாஸ்யத்வந்தான *ப்ரஹ்மருத்ராராஜுந வ்யாஸ ஸஹஸ்ரகரபார்க்கவா: கருதஸ்தா தரேயகபில புத்தாத்யா யே ஸஹஸ்ரச சக்த்யாவேசாவதாராஸ் து விஷ்ணோ ஸ்தத்கால விக்ரஹா: அநுபாஸ்யா முமுக்ஷுணும் யதேந்த்ராக்நயாதி தேவதா * என்று ஸம்ஹிதாந்தரத்திலும் சொல்லப்பட்டதிறே. உபாத்தவசனங்களில் புத்தமுநியையும் ஆவேசாவதாரங்களில் ஒன்றாகச் சொன்னவிது 'மாவுருவில் கள்ளவேடம்' என்று ஸ்வேநரூபேண அவதரித்ததாகச் சொன்ன நம் ஆசார்யர்கள் வசனத்தோடு விருத்தமன்றோ வென்னில், கல்ப பேதத்தாலே அப்படியும் செய்யக் கூடுமாகையாலே விருத்த மன்று. ஜாமதக்நயன ஸ்வரூபாவேசாவதாரமாயிருக்க, சக்த்யாவேசங்களோடே ஸஹபடித்தது ஸ்வரூபேண ஆவேசிக்கிறது சக்தி விசேஷத்தாலே யாகையாலே என்று நியமித்துக் கொள்வது (192)

193 ஆக விபவங்களினுடைய ஆநந்த்யத்தையும், அதில் கௌண முக்கிய விபாகத்தையும் அந்த கௌணமுக்கியங்களுக்குண்டான பரஸ்பர விசேஷத்தையும் அருளிச் செய்தார் கீழ். அநந்தரம் கீழ்ச் சொன்ன பரவ்யூஹங்களிலும் முக்கியவிபவங்களிலுமுண்டான அவாந்தரபிதைகளும், அவற்றினுடைய புஜாயுதவர்ணாதி பேதங்களும் சொல்லவேண்டியிருக்கச் செய்தேயும் சொல்லாமைக்கு ஹேதுவையருளிச் செய்கிறார் (நித்யோதித) இத்யாதியாலே

193 நித்யோதித சாந்தோதிதாதி பேதமும் ஜாக்ரத்ஸ்வப்நஜ்ஞாதியான சாதுராத்ம்யமும், கேசவாதி மூர்த்யந்தரமும், ஷட்த்ரிம்சத்பேத பிந்நமான பத்மநாபாதி விபவமும் உபேந்த்ர த்ரிவிக்ரம ததிபக்தஹயக்ரீவ நர நாராயண ஹரி க்ருஷ்ண மத்ஸ்ய கூர்ம வராஹாத்யவதார விசேஷங்களும், அவற்றினுடைய புஜாயுத வர்ண க்ருத்ய ஸ்தாநாதி பேதங்களும் துரவதாரங்களுமாய், குஹ்யதமங்களுமாயிருக்கையாலே சொல்லுகிறிலோம்

நித்யோதித சாந்தோதிதாதி பேதமாவது *நித்யோதிதாத் ஸம்பூவ தத: சாந்தோதிதோ ஹரி * இத்யாதியிற் சொல்லுகிறபடியே நித்யமுக்தாநுபாவ்யராய் நித்யோதித ஸம்ஜ்ஞராயிருக்கிற பரவாஸுதேவரும் அவர்பக்கலில் நின்றும் உத்பந்நராய் ஸங்கர்ஷண வ்யூஹகாரணமாய் சாந்தோதித ஸம்ஜ்ஞராயிருக்கிற வ்யூஹ வாஸுதேவரும் முதலான வாஸுதேவ மூர்த்தியில் பேதமும். வ்யூஹங்கள் நாலென்றும் மூன்றென்றும் சாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லும் "நாலுமுண்டா யிருக்க மூன்றென்கிறது—வ்யூஹ வாஸுதேவ ரூபத்துக்குப் பரரூபத்திற் காட்டில் அநுஸந்தேய குணபேத மில்லாமையாலே" என்று அபியுக்தர் சொல்லுகை யாலே, இவர் கீழ் வ்யூஹத்ரய மென்றருளிச் செய்ததுக்கும் இங்கு வ்யூஹவாஸு தேவருண்டாகவருளிச் செய்ததுக்கும் விரோதமில்லை

(ஜாக்ரத் ஸமஜ்ஞாதியான சாதுராத்மயம்) ஆவது சாந்தோதிதோத்பத்தி சொன்னவனந்தரம் *சாதுராத்மயம் அதோ பிண்டம் கருப்யா பரமேஷ்டிந, உபாஸகாநு க்ரஹார்த்தம் ய பரசசேதி கீர்த்யதே, சாந்தோதிதாத் ப்ரவருத்த தஞ்ச சாதுராத்மயத்ரயம் ததா உபாஸகாநுக்ரஹார்த்தம் ஸ்நேஹ மம தத்புந, ஸுஷுப்திஸ்வப்ந ஸமஜ்ஞம் யத் ஜாக்ரத்ஸமஜ்ஞம் தத்பரம் சாதுர்மாஸ்யம் மஹாபாக! பஞ்சமம் பார்மேச்வரம்* என்றும் *ஆத்யோ வ்யூஹோ மயா ப்ரோக்தோ ஹ்யபரம் தரிதயம் ச்ருணு, உபாஸகாநு க்ரஹார்த்தம் ஸ்வப்நாதிபத ஸமஸ்திதம் ஸ்வப் நாத்யவஸ்தா பேதஸ் து தயாயிநாம் கேதசாந்தயே, தத்தத் பதஸ்த தேவாநாம் தந்நிவ்ருத்தயாத்தமேவச ஸ்வப்நாத்யவஸ்த ஜீவாநாம் அதிஷ்டாதார ஏவ தே, காமாத்மநாஞ்ச ஸ்நேஹ தத்பதஸ்தோ மமேச்சயா, உபாஸ்யோஹம் மஹாபாக பதபேத ப்ரயோஜநம்* என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே உபாஸகாநுக்ரஹார்த்தமாகத் தன் கருப்பையாலே பண்ணினதாய் தயாயி களுடைய கேதசாந்தியின் பொருட்டும் தத்தத் பதஸ்த ஜீவர்களுக்கு நிவ்ருத்தியின் பொருட்டுமாய் தத்தத்வஸ்த ஜீவர்களுக்கு அதிஷ்டாதருத்வேந தத்பத ஸ்தனாய்க்கொண்டு காமவச்யரான சேதநர்க்கு உபாஸ்யனானையே பதபேதப்ரயோஜநமுமாய்க் கொண்டு வ்யூஹசதுஷ்டயத்திலும் ப்ரதமமாக முண்டான ஜாக்ரத் ஸ்வப்நஸுஷுப்தி துரீய ஸமஜ்ஞகமான நாலுவடிவை யு முடையனாயிருக்கை

(கேசவாதி மூர்த்யந்தரம்) ஆவது *ஏதத்நதாககதாஸ ஸர்வே மூர்த்யந்த ரஸமாஹ்வயா கேசவாத்யா த்வாதச ச லலாடாதிஷு நிஷ்டிதா சரீரரக்ஷ காஸ ஸர்வே தயாயிநாம் தாபசாந்தயே* என்றும் *கேசவாத்யம் த்ரயம் தத்ர வாஸுதேவாத் விபாவ்யதே, ஸங்கர்ஷணச்ச கோவிந்த பூர்வம் தரித்யமதபுதம் தரிவிக்ரமாத்யம் தரித்யம் ப்ரத்யும்நாத் உதிதம் முநே! ஹ்ருஷீகேசாதிகம் தத்வத் அநிருத்தாந்மஹாமுநே!* என்றும் சொல்லுகிறபடியே லலாடாதிகளிலே நின்று சரீரரக்ஷணத்தைப் பண்ணி நின்று கொண்டு தயாயிகளினுடைய தாபசாந்தியின் பொருட்டாயிருப்பதாய், வ்யூஹ சதுஷ்டயத்திலும் ஒரொன்றிலே மும்மூன்றாக உத்பந்நமாய் மூர்த்யந்தரஸமாஹ்வயமாயிருக்கிற கேசவாதி வ்யூஹாந்தரம்

(ஷட்த்ரிம்சத்பேதபிந்நமான பத்மநாபாதிவிபவம்) ஆவது பத்மநாபாதி கஸ் ஸர்வே வைபவீயாஸ் தைவ ச, ஷட்த்ரிம் சத்ஸங்க்யா ஸங்க்யாதா ப்ராதாந யேந கணேச்வர! ஷட்த்ரிம்சத் பேத பிந்நாஸ் தே பத்மநாபாதிகாஸ் ஸுரா, அநிருத்தாத் ஸமுத்பந்நா தீபாத் தீபஇவேச்வரா* என்கிறபடியே தீபாத் தீபாந்தரம்போலே அநிருத்தாத் உத்பந்நங்களாய், ப்ராதாநங்களாய் ஷட்த்ரிம் சத்பே தத்தாலே பிந்நங்களாயிருக்கிற பத்மநாபாத்யவதார விசேஷங்கள் இந்த பத்ம நாபாதிகள்தான் *விபவா பத்மநாபாத்யா த்ரிம்சச்ச நவசைவ ஹி பத்மநாபோ த்ருவோநந்த சக்த்யாத்மா மதுஸூதந, வித்யாதிதேவ கபிலோ விச்வரூபோ விஹங்கம க்ரோடாத்மா படபாவக்த்ரோ தாமோ வாகீச்வரஸ் ததா, ஏகாம்போ நிதிசாயீ ச பகவாந் கமலேச்வர வராஹோ நரஸிம்ஹச்ச பீயூஷாஹரணஸ் ததா, ஸ்ரீபதிர்பகவாந் தேவ காந்தாத்மா அம்ருததாரக ராஹுஜித் காலநே மிக்ந பாரிஜாதஹரஸ் ததா, லோகநாதஸ் து சாந்தாத்மா தத்தாத்ரேயோ

மஹாபரபு நயகரோதசாயீ பகவாந ஏகசருஙகதநுஸ ததா, தேவோ வாமநதே ஹஸ து ஸாவவயாபீ தரிவிகரம நரோ நாராயணசசைவ ஹரி கருஷணஸ ததைவச ஜவலதபரசுதாக ராமோ ராமசசாநயச சதுாககதி வேதவித பகவாந கலகீ பாதாளசயித பரபு, தரிமசசச நவசைவைதே பதமநாபாதயோ மதா * எனறு முபபததொனபதாக அஹிரபுதநயஸமஹிதாதிகளிலே சொலலிறறே யாகிலும விஷவக்ஸேநஸம்ஹிதையிலே முபபததாறுகச சொலலியிருககையாலே இவா ஷடதரிமசதபேத பிந்நமெனறதில குறையிலலை இனி அநதமுபபததொன பதிலே மூனறைககுறைததுக கொளளுகையிறேயுளளது அவையாவன-கபில தததாதரேய பரசுராமருபமான ஆவேசாவதாரஙகள

(உபேநதர தரிவிகரமததிபகத ஹயகரீவ நரநாராயண ஹரிகருஷண மதஸய கூாமவராஹாதயவதாரவிசேஷஙகள) ஆவன அவதாரகநதமாகையாலே ஸாவா வதாரஙகளுககும அநிருததரே காரணமாகச சொலலிறறேயாகிலும முனபு சொனன பதமநாபாதிகளிலே ஸஹபடிதஙகளானவறறிலே பூாவோதபநநவிப வததில நினறும விபவாநதரஙகளாக உதபநநஙகளானவையு முணடெனனு மிடததை தாசிபபிககை முதலான சிலபரயோஜநஙகளைபபறற *பூாவோதபநநாத வைபவீயாத பராதுாபபூதா மஹேசவரா பராதுாபபாவாநதராந விததி தாந கணேசவர[1] முககயத உபேநதராசச யதா முககயா தரிவிகரமதநுாஹரி ததி பகதசச தேவேசோ தாவீஹஸதோமருதபரத கருஷணசச மதஸயருபஸ ஸயாத மதஸயாத ஹயசிரோ யதா நரோ நாராயணசசைவ ஹரி கருஷணஸ ததைவச * எனறு பிரிததெடுததுச சொலலபபடட இநதிரனுககுத துணையா யிருநது ஜகதரக்ஷணம பணணுகிற உபேநதராவதாரமும எலலைநடபபாரைப போலே லோகததையளநது அவனிழநத ஐசவாயததைககொடுதத தரிவிகரமாவ தாரமும அவனுககு அமருதபரதாநாாததமாககொணட ததிபகதாவதாரமும, வேதபரதாநாாததமாககொணட ஹயகரீவாவதாரமும, சிஷயாசாாயருபேண நினறு திருமநதரததை வெளியிடடருளின நரநாராயணாவதாரஙகளும அவர் களோடொகக தாமதேவதை பககலிலே பிறநது லோகரக்ஷணம பணணின ஹரியும கருஷணனுமான அவதாரஙகளும பரஸ்பரரக்ஷணம மநதராதாரதவம பூம யுததரணமாகிற இவறறேடே விதயாபரதானஙகள பணணின மதஸய கூாம வராஹாவதாரஙகளும ஆதிசபதததாலே கரோடகருதஙகளான நரஸிமஹ கலகயவதாரம தொடககமானவையும

(அவறறினுடைய புஜாயுத வாணகருதய ஸதாநாதிபேதஙகள) ஆவன- கீழசசொலலபபடட பரவயூஹ விபவஙகளாகிற அவறறினுடைய * புஜாயுதாநாம நியமஸ் ததரததரேசசயா மம ஜாகரதஸமஜஞே சாதுராதமயே ததத புஜ சதுஷடயம சாநதோதிதாஸ து தவிபுஜா ஸவபநாதயா கணநாயக[1] ஆதி தேவோ ஜகநநாதோ வாஸுதேவோ ஜகதபதி சதுாபபுஜச சயாமளாஙக பரமே வயோமநி நிஷடித நிதயோதிதச சாநததநுாாஸதே வயோமநி ஷட குண சாநதோதிதச சாநதவபுா தவிபுஜ புருஷாகருதி * எனறும, *கேசவா தயா குணதயக்ஷமூாதயநதர ஸமாஹவயா உபாஸகாநாம ஸேதேச! புகதி

முகதி பலபரதா" ஸாவே சதுாபபுஜா ஜ்ஞேயா பதமசஙகாதிதாரகா ததஙச சாஸதரேஷு ச ஜ்ஞேயா லாஞசநாபரஞதய சதுசசக்ரதரம மாம துஸமருதவா ஜாமபூநதபரபம சதுச சஙகதரம தேவம நீலஜீமூதஸநநிபம இநதாநீலநிபச யாமம சதுாஹஸதை கதாதரம சதுாபபுஜதநுஷமநதம சநதரபா ஸதருசத யுதிம சதுாஹலதரம தேவம பதமகிஞஜலகஸநநிபம முஸலாஸதரம மஹா விஷணும அரவிநதாபமேவ ச, கடகபாணிம சதுாஹஸதம அகநிஸநநிபதேஜஸம சதுாவஜரதரம தேவம தருணாதிதய ஸநநிபம படடஸாயுதஹஸதஞச புணடரீகாபமேவ ச சதுாபபிா முதகாதரம புஜை விதயுத ஸமதயுதிம பஞசாயுததரம மாஞச ஸஹஸராமசு ஸமபரபம பாசஹஸததரம தேவம பாலாாககசதஸநநிபம* எனறு மிதயாதிகளாலே சொலலபபடுகிற புஜபேதஙகளும வாணபேதஙகளும இநதவயூஹபேத விபவபேதஙகளுககெலலாம பரதயேகமுணடான கருதய பேதஙகளும ஆமோதாதிகளும அயோதயா மதுராதிகளுமாயககொணடு வயூஹவிபவஙகளுககு பரதயேகமுணடான ஸதாநபேதஙகளும ஆதிசபததாலே கரோடீகருதஙகளான பூஷணவஸதராதிபேதஙகளும (துரவதரஙகளுமாய குஹயதமஙகளுமாயிருக்கையாலே சொலலுகிறிலோம) எனறது-இவையெலலாம சொனனாலும ஒருவாககு புததிபணணவு மரிதாய அவதாரரஹஸயஙகளாகையாலே மிகவும குஹயமுமாயிருககையாலே சொலலுகிறோமிலலையெனகை 193)

194 லோகததில ஜனமஙகளுககு ஹேது காமமாயனறோ இருபபது, இவனுடைய அவதாரஙகளுககு ஹேது ஏதெனனவருளிச செயகிறா (அவதாரஙகளுககு ஹேது இசசை) எனறு

194 அவதாரஙகளுககு ஹேது-இசசை

அதாவது *பஹூதா விஜாயதே *பஹூநி மே வயதீதாநி ஜநமாநி *பலபிறபபாய* எநநினற யோனியுமாயப பிறநதாய *மனிசரும மறறும முறறுமாய மாயபபிறவி பிறநத* எனனுமபடி பஹுவிதமாகச சொலலபபடுகிற இவனுடைய அவதாரஙகளுககு ஹேது 'இபபடி யவதரிபபோம எனனும ஸவேசசையொழிய ஹேதவநதரமிலலை யெனகை *ஸமபவாமி ஆதமமாயயா* எனறு தானே யருளிச செயதானிறே ஆதமமாயயா எனறது ஆதமேசசயா எனறபடி *மாயா வயுநம ஜ்ஞாநம* எனறு மாயாசபதம ஜ்ஞாநவாசியாகையாலே இசசா ரூபமான ஜ்ஞானததைச சொலலுகிறது *இசசாகருஹீதாபிமதோருதேஹ* எனனக கடவதிறே

*இயம வையூஹீ வை ஸதிதி ரத கிலேசசாவிஹருதயே விபூதீநாம மதயே ஸுரநரதிரசசாம அவதரந ஸஜாதீயஸ தேஷாமிதது விபவாககயா மபி புஜந கரீச தவம பூாணோ வரகுணகணைஸ தாந ஸதகயஸி எனறும *ஏவம ஸதிதே தவதுபஸம சரயணபயுபாயோ மாநேந கேநசித அலபஸயத நோபலபதும, நேரசேத அமாதய மநுஜாதிஷு யோநிஷு தவம இசசாவிஹார விதிநா ஸமவாதரிஷய * எனறும அவதாரஹேது இசசையெனனுமிடததை ஆழவான அருளிசசெயதாரிறே (194)

195 பலம்–ஸாது பரிதராணாதி தரயம

அதாவது *பரிதராணாய ஸாதூநாம விநாசாய ச துஷகருதாம தாமஸம ஸதாபநாரததாய ஸமபவாமி யுகேயுகே* எனறு அவன தானருளிச செயத படியே தன பககல பரேமயுகதராய தனனுடைய அநுபவமொழிய க்ஷணகாலமும செலலாதே தனனைக காணவேணுமெனறு ஆசைபபட்டிருககும ஸாதுஜநஙகளைத தனனுடைய ரூபசேஷடித அவலோகந ஆலாபநதாநமுகேந ரக்ஷிககையும தத விரோதிகளான துஷகருததுககளை நசிபபிககையும தனனுடைய ஆராதநரூபமாய க்ஷீணமாயககிடககிற வைதிகதாமததை ஆராதயனான தன ஸவரூபததை தாசிப பிதது ஸதாபிககையுமாகிற இமமூனறுமே பலமெனகை 'ஸாதவ – உகதலக்ஷண தாமசீலா வைஷணவாகரேஸரா மதஸமாசரயணே பரவருததா மநநாமகாமஸவ ரூபாணாம வாங மநஸா கோசரதயா மததாசநேநவிநா ஆதமதாரண போஷ ணாதிகம அலபமாநா க்ஷணமாதரகாலம கலபஸஹஸரம மநவாநா பரசிதில ஸாவகாதரா பவேயுரிதி மதஸவரூப சேஷடிதாவ லோகந ஆலாபநாதிதாநேந தேஷாம பரிதராணாய தத விபரீதாநாம விநாசாய ச க்ஷீணஸய வைதிகஸய தாமஸய மதாராதந ரூபஸய ஆராதயஸவரூப தாசநேந ஸதாபநாய ச யுகே யுகே ஸமபவாமி–கருததரேதாதி யுகவிசேஷ நியமோபி நாஸதீதயாதத என றிறே இநத சலோகததுககு ஆாததம பாஷயகாரா அருளிசசெயதது *யே பகதா பவதேக போகமநஸோ நநயாதம ஸஞஜீவநா தத ஸமசலேஷண தத விரோதி நிதநாதயாததம வநாதரீசவர[1] யதவாதரஸ ஸமரநராத யாகார திவயாகருதிஸ தேநைவ தரிதசை நரைசச ஸமகரம ஸவபராாததித பராாததநம * எனறிறே ஆழவானுமருளிசசெயதது (195)

196 அவதாரம ஐசசமெனறறியாதே காமநிபநதநமாக நினைதது மநத மதிகள பணணும பரசநததை யநுவதிககிறா (பலபரமாணஙகளிலும) எனறு தொடஙகி

196 பல பரமாணஙகளிலும பருகுசாபாதிகளாலே பிறநதானெனகையாலே அவதாரஙகளுககு ஹேது காமமாக வேணடாவோ வெனனில

அதாவது இதிஹாஸபுராண ரூபமான பல பரமாணஙகளிலும *பதிவரதா தாமபரா ஹதா யேந மம பரியா ஸ து பரியாவிரஹித சிரகாலம பவிஷயதி* என ரூபபோலே யுணடான பருகுசாபம முதலானவறறாலே பிறநதானாகச சொலலுகை யாலே அவதாரஹேது இசசையனறிககே காமமாகவேணடாவோ? எனனி லெனகை (196)

197 அதுககுஉததரமருளிசசெயகிறா(அவைதனனிலே) எனறுதொடஙகி

197 அவைதனனிலே, சாபம வயாஜம அவதாரம ஐசசமெனறு பரிஹரிததது

அதாவது, * தபஸாராதிதோ தேவோ ஹயபரவீத பகதவதஸல லோகாநாம ஸமபரியாாததம து சாபம தம கருஹயமுகதவாந* எனறு உததர

ஸ்ரீராமாயணததிலும * ஸாவாவாததேஷு வை விஷணோ ஜநநம ஸவேசசயைவ து, ஜரகாஸ்தரசசலேநைவ ஸவேசசயா கமநம ஹரே, தவிஜசாபசசலேநைவம அவதீாணேபி லீலயா* எனறு லிஙகபுராணாதிகளிலும சொலலுகையாலே பருகு சாபாதிகளாலே பிறநதானெனகிறவவைதனனிலே—சாபம வயாஜமாதரம, அவ தாரம இசசாகருஹீதமெனறு பரிஹரிதத தெனகை (197)

198 ஆகவிபபடி விபவததை உபபாதிதத வனநதரம அநதாயாமித வததையுபபாதிககிறா (அநதாயாமிதவமாவது) எனறு தொடஙகி

198 அநதாயாமிதவமாவது—அநத பரவிசய ரியநதாவாயிருககை

அதாவது *ய ஆதமாநமநதரோ யமயதி* *அநத பரவிஷடச சாஸதா ஜநாநாம* சாஸதா விஷணுரசேஷஸய ஜகதோ யோ ஹருதி ஸதித * இதயாதி களில சொலலுகிறபடியே சேதநருடையவுளளே பரவேசிதது ஸகலபரவருததி களுககும நியநதாவாயிருககை அநதாயாமிதவமாவதெனகை (198)

199 இதுதான ஆதமாவினுளளே தனஸவருபததாலே வயாபிதது நினறு நியமிககுமதும, ஸவிகரஹறுயககொணடு ஹருதயததிலே வயாபிததிருநது நியமிககுமதுமாயககொணடு தவிவிதமாயிருககையாலே உபயததையுமருளிச செயகிறா (ஸவாககநரகபரவேசாதி எனறு தொடஙகி

199 ஸவாகக நரகபரவேசாதி ஸாவாவஸததைகளிலும ஸகல சேதநாககும துணையாய அவாகளை விடாதே நிறகிற நிலைககுமேலே சுபாசரயமான திருமேனியோடே கூடிககொணடு அவாகளுககு தயயனைககாகவும அவாகளை ரகூஷிககைககாகவும பநது பூதனுயககொணடு ஹருதய கமலததிலே யெழுநதருளி யிருககு மிருபபு

அதாவது *அநதாயாமிஸவருபஞச ஸாவேஷாம பநதுவத ஸதிதம* எனறு தொடஙகி *ஸவாகக நரகபரவேசேபி பநதுராதமாஹி கேசவ* எனறு சொனனபடியே புணயநிபநதநமாக ஸவாககததை பரவேசிககையும பாபநிபந தனமாக நரகததை பரவேசிககையும உபயநிபநதநமாக காபபததை பரவேசிக கையும முதலான எலலா அவஸதைகளிலும எலலாச சேதநாககும இராமட மூடடுவாரைபபோலே உளளே பதிகிடநது ஸததையே பிடிதது நோககிக கொணடு போருகையாலே துணையாய அவாகளை ஒருககாலும விடாதே அநதராத மாவாய நிறகிற நிலைகதமேலே *அஙகுஷடமாதர புருஷோ ஜயோதிரிவாதூமக* எனறும *நீலதோயத மதயஸதா விதயுலலேகேவ பாஸவரா எனறு மிதயாதி களிற சொலலுகிறபடியே ஜயோதீருபம ய சயாமளமான தனனை முடடாககிடும படி *செமபொனே திகழுகிறபுகராலே நீல தோயததததை விழுஙகின விதயுல லேகைபோலே யிருககையாலே பாஹயவிஷயபரவணமான மநஸஸை அதில நினறுப பறறறுததுத தன பககலிலே பரவணமாககிககொளளுமபடி சுபாசரயமான திருமேனியோடே அநத சேதநாககு தயானருசி பிறநதபோது தயேயனைகக காகவும புததயாதிகளுககு நியாமகனுயககொணடு அவாகளை ரகூஷிககைககாகவும

நாராயணதவபரயுகதமான குடல துநீககாலே பநது பூதனுயககொணடு *பதம கோசபரதீகாசம ஹருதயஞ சாபயதோமுகம* எனகிற ஹருதயததிலே யெழுந தருளியிருககுமிருபபெனகை அநதராதமதையை முதலிறசொலலி அதுககுமேலே ஸவிகரஹனுயககொணடு ஹருதயகமலததிலிருககு மிருபபைசசொலலித தலைக கடடிறறு விகரஹயோக பரயுகதமான பரதவாதிகளைச சொலலிவருகிற பரகரணமாகையாலே (199)

200 ஆக அநதாயாமிதவததை உபபாதிததாராய நினறா கீழ அனநதரம அாசசாவதாரததையுபபாதிககிறா (அாசசாவதாரமாவது) எனறு தொடஙகி

200 அாசசாவதாரமாவது– 'தமருகநததெவவுருவம அவவுருவம எனகிற படியே சேதநாககு அபிமதமான தரவயததிலே விபவவிசேஷஙகளைபபோ லனறிககே தேச காலாதிகாரி நியமமிலலாதபடி ஸநநிதிபணணி அபராதங களைக காணுககணணிடடு அாசசகபராநதரமான ஸமஸத வயாபாரங களையு முடையனுயககொணடு கோயிலகளிலும கருஹஙகளிலும எழுந தருளிநிறகும நிலை

அதாவது, *தமருகநததெவவுருவமவவுருவநதானே* எனகிறபடியே ஆசரி தாயாதொனறைத தனககுத திருமேனியாகக கோலினாகள அததையே தனககு வடிவாகக கொளளுமெனகிறபடியே ஆசரிதரான சேதநாககு அபிமதமான ஸவாணரஜதாதி சிலாபாயநதமான ஏதேனுமொரு தரவயததிலே அயோதயா மதுராதிதேசநியமமெனன பதினாாயிரம ஸமவதஸரம நூறுஸமவதஸரமென ருபபோலேயுணடான காலநியமமெனன தசரதவஸுதேவாதிகளெனருபபோலே சில அதிகாரி நியமமெனன–இவறறையுடைததாயககொணடு ஸநநிதிபணணின ராமகருஷணாதி விபவவிசேஷஙகள போலனறிககே *பௌமநிகேதநேஷவபி குடீகுஞஜேஷு* எனகிறபடியே ஒரு தேசநியமமிலலாதபடியாகவும அாசசக னுடைய அபேக்ஷாகாலமொழியத தனககெனறொரு காலநியமமிலலாதபடியாக வும ருசியுடையாரெலலாாககு மாகையாலே இனனாரெனபதொரு அதிகாரி நியம மிலலாதபடியாகவும ஸநநிதிபணணி *ஸாவஸஹிஷணு எனகிறபடியே ஸஹிஷணுவாகையாலே அவாகள செயயுமபராதஙகளைக காணுககணணிடடு *அாசசகபராதீநாகிலாதமஸதிதி எனகிறபடியே அாசசகபரதநதரமான ஸநா நாசநாதிகளான ஸமஸதவயாபாரஙகளையு முடையனுயககொணடு எழுநதருளி நிறகுமநிலை அாசசாவதாரமாவதெனகை அாசசா பூஜாபரதிமயோ* எனகை யாலே அாசசாசபதம பரதிமாவாசி (200)

201 இவவாசசாவதாரததினுடைய ருசிஜநகதவாதி குண பூாததியை யருளிசசெயகிறா (ருசி ஜநகதவமும) எனறு தொடஙகி

201 ருசிஜநகதவமும சுபாசாயதவமும அசேஷலோக சரணயதவமும அநு பாவயதவமு மெலலாம அாசசாவதாரததிலே பரிபூாணம

அதாவது சாஸதரஙகளால திருதத வொணணுதே விஷயாநதரஙகளிலே மணடி விமுகராயபபோரும சேதநருககுத தனனுடைய ரூபௌதாாய குணங

களாலே வைமுககயததை மாறறித தனபககலிலே ருசியை ஜநிபபிககையும, ருசி பிறநத வனநதரம தனனை பஜிககுமவாகளுககு கணணுககும நெஞசுககு மினி தாமபடி சுபாசரய மாயிருககையும, அவவளவனறிககே தனனையே உபாயமாக ஸவீகரிககுமளவில குணகுண நிருபணம பணணுதே ஸகல லோகஙகளிலுளள வாகளுககும சரணவரணாஹமா யிருககையும உபாயமான மாதரமாய ஒரு தேச விசேஷததிலே போனால அநுபாவயமாமபடி யிருககையனறிககே வைல க்ஷணயததில வாசியறிநதவாகளுககு *எனனமுதினைக கணட கணகள மறறொன றினைக காணாவே* எனனுமபடி அநுபாவயமாமபடியிருககையுமாகிற இவை யெலலாம அாசசாவதாரததிலே பரிபூரணமாயிருககுமெனகை *ஸ ு ருபா ம பரதிமாம விஷணோ பரஸநநவதநேக்ஷணம, கருதவாதமந ப்ரீதிகரீம ஸுவாண ரஜதாதிபி தாமாசசயேத தாம பரணமேத தாம பஜேத தாம விசிநதயேத விசதயபாஸத தோஷஸது தாமேவ பரஹமருபிணீம* எனறு இவவாசசாவதாரத தில ஆசரிதா உகநததொரு தரவயததைத தனககுத திருமேனியாகக கொணடு அவாகளுககு உபாஸயனுமாய பராபயனுமாயிருககு மெனனுமிடம ஸ்ரீசௌநக பகவானாலும சொலலபபடடதிறே (201)

202 இனனமும இவவாசசாவதார குணதிகயததை அருளிச செயயா நினறு கொணடு இப பரபநததததைத தலைக கடடியருளுகிறா (ஸவஸவாமி பாவத தை) எனறு தொடஙகி

202 ஸவஸவாமி பாவததை மாருடிககொணடு அஜஞரைப போலேயும அசகதரைப போலேயும அஸவதநதரரைப போலேயும இருககச செயதேயும, அபார காருணய பரவசனாயககொணடு ஸாவாபேக்ஷி தஙகளையும கொடுததருளும

— தத பதரயம முறறிறறு —

அதாவது ஸவதவமாதமநி ஸஞஜாதம ஸவாமி தவம பரஹமணி ஸதிதம எனகிறபடியே சேதநனுககு ஸவதவமும தனககு ஸவாமிதவமும வயவஸதிதமாயிருகக இவன தனனுடைமைகளோடொககத தனனையும ஸஹ படிககுமபடி ஸவாமிதவம இவன பககலிலும ஸவதவம தன பககலிலுமாகத தன னிசசையாலே மாருடிக கொணடு யஸ ஸாவஜஞஸ ஸாவவித பராஸய சகதிா விவிதைவ சரூயதே* ந தஸயேசே கசசந* எனறும * ஸாவேசவரஸ ஸாவதருக ஸாவவேததா ஸமஸதசகதி பரமேசவராககய எனறும சொலலுகிறபடியே ஸாவஜஞனாய ஸாவசகதியாய நிரஙகுசஸவதநதரனா யிருககிற தனனை அமைத துக கொணடு தன காரியமும பிறா காரியமுமறிய மாடடாத அஜஞரைப போலேயும தனனைத தான ரக்ஷிககமாடடாத அசகதரைப போலேயும தனக கெனன வொரு முதனமையிலலாத அஸவதநதரரைப போலேயும இராநிறகச செயதேயும விமுகரையு முடபட விடமாடடாதபடி கரைபுரணடு செலலுகிற காருணய மிடடவழககாயக கொணடு நேதர புதர விதரணம முதலாக மோக்ஷ தான பாயநதமாக யதாதிகாரம சேதநருடைய ஸகலாபேக்ஷிதஙகளையும கொடுத தருளுமெனகை

ஆரசசாவதாரஸ ஸாவேஷாம பாநதவோ பகதவதஸல ஸவதவமாதமநி ஸஞஜாதம ஸவாமிதவம மயி ச ஸதிதம எனறு ஆரசசாவதாரமானது ஸா வாககும பாநதவமாய பகதவதஸலமாயிருககும ஸவதவமானது ஆதமாவின பககலிலும ஸவாமிதவமானது என பககலிலும வயவஸதிதமா யிருககுமெனறும *இதிவயவஸதிதே சாபி மமாயம கேசவஸ தவிதி மமாயம ராம இதயேவ தேவ பரசுலாஞசந* எனறபடி சேஷிதவம வயவஸதிதமாயிருககச செயதேயும எனனு டைய கேசவனெனறும, பரசுவை அடையாளமாகவுடைய தேவனை ராமன எனனுடையவனெனறும *மமாயம வாமநோ நாம நாரஸிமஹாகருதி பரபு வராஹவேஷோ பகவாந நரோ நாராயணஸ ததா* எனறு எனனுடையவன இநத வாமனனவன பரபுவான நரஸிமஹ ரூபியானவன, வராஹ வேஷததை யுடைய பகவான அபபடியே நரநாராயணன எனறும ததா கருஷணச ராமச ச மமாயமிதி நிாதிசேத மதகராமவாஸீ பகவாந மமைவேதி ச தீா பவேத* என னுமபடியே கருஷணனும ராமனும எனனுடையவனெனறுஞ சொலலாநிறகும எனனுடைய கராமததிலிருககிற பகவான எனனுடையவ னெனறும மமதவபுததி யுணடாகா நிறகும *சிநதயேச ச ஜகநநாதம ஸவாமிநம பரமாாததத, அசகத மஸவதநதரஞச ரக்ஷயஞசாபி ஜநாாதநம* எனறு பரமாாதததால ஜகந நாதனய ஸவாமியான ஜநாாததநனை அசகதனாகவும அஸவதநதரனாகவும ரக்ஷய பூதனாகவும சிநதிபபதுஞ செயயாநிறகும *ததிசசயா மஹாதேஜா புஙகதே வை பகதவதஸல ஸநாநம பாநம ததா யாதராம குருதே வை ஜகதபதி* எனறு பெரிய தேஜஸஸையுடைய ஜகதபதியானவன பகதனுககு வதஸலனயக கொணடு அவன இசசிதததபோது அமுது செயயாநிறகும அபபடியே ஸநானத தையும பானததையும யாதரையையும பணணாநிறகு மெனறும *ஸவதநதரஸ ஸ ஜகநநாதோபி அஸவதநதரோ யதா ததா ஸாவ சகதிா ஜகததாதாபி அசகத இவ சேஷட தே* எனறு ஸவதநதரனய ஜகநநாதன யிருககச செயதேயும, அவன யாதொருபடி அஸவதநதரன அபபடியாகா நிறகும ஸாவசகதியாய ஜகததுககு ஸரஷடாவா யிருககசசெயதேயும அசகதரைப போலே சேஷடியா நிறகுமென றும *ஸாவாந காமாந ததத ஸவாமயபி அசகத இவ லக்ஷயதே, அபராதாநபி ஜஞஸ ஸந ஸதைவ குருதே தயாம* எனறு எலலா காமஙகளையுங கொடா நினறு ஸவாமியாயிரா நிறகச செயதேயும அசகதரைப போலே காணபபடா நிறகும, அபராதஙகளில அறிவிலனாகா நினறுகொணடு எபபோதும தயையைப பணணா நிறகுமெனறும *ஆரசசாவதார விஷயே மயாபி உததேசதஸ ததா, உகதா குணா ந சகயநதே வகதும வாஷசதைரபி* எனறு, ஆரசசாவதார விஷ யததில எனனாலும சுருஙகச சொலலபபடடவததனை குணஙகளானவை நூறு வாஷங கூடினாலும சொலல சகயஙகளலல வெனறும *ருதே ச மத பரஸாதாத வா ஸவதோ ஜஞாநாகமேந வா* எனறு எனனுடைய பரஸாத மொழிநதாலும ஸவதஸ ஸிததமான ஜஞானமிலலாத போதும சொலல முடியாதெனறும *ஏவம பஞசபரகாரோஹம ஆதமநாம பததாம அத, பூாவஸமாதபி பூாவஸமாத ஜயா யாமச சைவோததரோததர* எனறிபபடி பரவயூஹாதி பஞசபரகாரனான நான அத பதிககிற ஆதமாககளுககுப பூாவபூாவபரகாரஙகளிறகாடடில உததரோத

த்ரபரகாரததில ஸௌலபயததாலே சரேஷடனு யிருபபேனெனறும்,* ஸௌலப யதோ ஜகத ஸவாமீ ஸ்வலபோ ஹயுதத ரோததர * எனறு, ஜகத ஸவாமியான நான ஸௌலபயததாலே மேலே மேலே ஸ்வலபனுயிருபபனிறே யெனறும *ஸாவாதிசாயிஷாடகுணயம ஸமஸதிதம மநதரபிமபயோ மநதரே வாசயாத மநா நிதயம பிமபே து கருபயா ஸதிதம * எனறு ஸாவததையும அதிசயிபபதான ஷாடகுணய ரூபமானது மநதர பிமபஙகளிலே நிறகுமெனறும மநதரததிலே வாசயாதமநா நிறகும பிமபததிலே கருபையாலே நிறகுமெனறும இபபடி அரச சாவதாரததினுடைய குணுதிகயம விஷவகஸேநஸமஹிதையிலே ஸாவேசவரன தனனலே அருளிச செயயபபடடதிறே

ஆஸதாம தே குணராசிவத குணபரீவாஹாதமநாம ஜநமநாம ஸஙகயா பௌம நிகேதநேஷவபி குடீகுஞ்ஜேஷு ரஙகேசவர! அரசசயஸ ஸாவ ஸஹிஷணு ராசசக பராதீ நாகிலாத மஸதிதி பரீணீஷே ஹருதயாலுபிஸ தவ ததச சீலாஜ ஜடீபூயதே எனறும அவதாரஙகளை யருளிச செயத வனநதரத திலே அரசசாவதார வைபவததை ஸஙகரஹேண ஒருசலோகததாலே யருளிச செயதாரிறே படடா

ஆக, ஈசவரனுடைய ஸவரூப வைலக்ஷணயததையும அநத ஸவரூபத தையும நிறமபெறுததும குணவைலக்ஷணயததையும அககுணஙகளடியாக அவன பணணும ஸருஷடியாதி வயாபாரஙகளையும அபபடி காரண பூதனனவவனுடைய ஸாவபலபரததவததையும காரணதவாதயுபயோகியான விலக்ஷண விகரஹ யோகததையும, அநத விகரஹ வைலக்ஷணயாநு ரூபமான லக்ஷமீ பூமி நீளா நாயகதவததையும, அநத விகரஹயோக பரயுகதமான பரதவாதி பஞசபரகாரத வததையும அருளிச செயது ஈசவரததவததை நிகமிததாராயிறறு. (202)

ஜீயா திருவடிகளே சரணம

தததவதரயததில் ஈசவரபரகரணம முறறிறறு

ஸ்ரீமத வரவரமுநீநதர கரநதமாலையில
தததவதரயவயாககயானம
முறறுபபெறறது

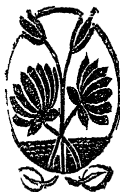
தத்வதரய சூாணேகளின அடடவணே

[லககம — சூாணேகளின வரிசை லககம]

தத்வத்ரய சூர்ணைகளின அட்டவணை முற்றிற்று

ஸ்ரீவசநபூஷண சூர்ணைகளின அட்டவணை

(லக்கம — சூர்ணைகளின வரிசை லக்கம)

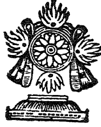
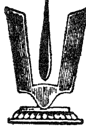
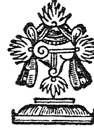

3 ஸ்ரீவசனபூஷண வ்யாக்யான ஸம்ஸ்க்ருத ப்ரமாணாநுக்ரமணிகை

ஸ்ரீவசனபூஷண வயாகயான ஸமஸகருத பரமாணுநுகரமணிகை முடிநதது

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம: ஸ்ரீமத்வரவரமுநயேநம:

ஸ்ரீமத்வரவரமுநீந்த்ர க்ரந்தமாலையில்

ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்க்யானம்

தனியன்கள்

ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரம தீபக்த்யாதி குணார்ணவம்
யதீந்த்ர ப்ரவணம்வந்தே ரமயஜாமாதரம் முநிம்.

லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம் நாதயாமுந மத்யமாம,
அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தாம வந்தே குருபரம்பராம்.

யோநித்யமச்யுத பதாமபுஜ யுகமருகம
வ்யாமோஹதஸ் ததிதராணி த்ருணாயமேநே,
அஸ்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தயைகஸிந்தோ:
ராமாநுஜஸ்யசரணௌ சரணமப்ரபத்யே.

மாதாபிதாயுவதயஸ தநயாவிபூதிஸ
ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம,
ஆத்யஸ்ய ந:குலபதேர் வகுளாபிராமம
ஸ்ரீமத்ததங்க்ரியுகளம ப்ரணமாமிமூர்த்நா.

பூதம்ஸரச்ச மஹதாஹ்வய பட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸார குலசேகர யோகிவாஹாந்,
பக்தாங்க்ரிரேணு பரகால யதீந்த்ரமிச்ராந்
ஸ்ரீமத் பராங்குசமுநிம ப்ரணதோஸ்மிநித்யம.

ரஹஸ்யார்த்த ஸம்ப்ரதாயபரம்பரையின் ஓட்டுத் தனியன்கள்

லோககுரும் குருபிஸ்ஸஹபூர்வை: கூரகுலோத்தம தாஸமுதாரம்,
ஸ்ரீநகபத்யபிராமவரேசௌ தீப்ரசயம் வரயோகிநமீடே.

லோகாசார்யாய குரவே க்ருஷ்ணபாதஸ்யஸூநவே,
ஸம்ஸாரபோகி ஸந்தஷ்ட ஜீவஜீவாதவேநம:.

லோகாசார்ய க்ருபாபாத்ரம் கௌண்டிந்ய குலபூஷணம்,
ஸமஸ்தாத்மகுணாவாஸம வந்தேகூரகுலோத்தமம்.

நமச்ஸ்ரீசைலநாதாய குந்தீநகரஜந்மநே,
ப்ரஸாதலப்த பரமப்ராப்ய கைங்கர்யசாலிநே,

லோகாசார்யபதாம்போஜ ராஜஹம்ஸாயிதாந்தரம்,
ஜ்ஞாநவைராக்யஜலதிம் வந்தே ஸௌம்யவரம் குரும்.

ஸ்ரீ ஜிஹ்வாவததீசதாஸம் அமலம் அசேஷசாஸ்த்ரவிதம்,
ஸுந்தரகுருவரகருணாகந்தளித ஜ்ஞாநமந்திரம் கலயே

ஸ்ரீவசநபூஷணத்துக்கே உரிய தனியன்கள்

புருஷகாரவைபவஞ்ச ஸாதநஸ்ய கௌரவம்
தததிகாரிக்ருத்யம் அஸ்ய ஸத்குருபஸேவநம்,
ஹரிதயாமஹைதுகீம் குரோருபாயதாஞ்ச யோ
வசநபூஷணேவதஜ் ஜகத்குரும் தமாச்ரயே

ஸாங்காகிலத்ரவிட ஸம்ஸ்க்ருதரூப வேத
ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹ மஹாரஸ வாக்யஜாதம்,
ஸர்வஜ்ஞலோககுருநிர்மித மார்யபோக்யம்
வந்தே ஸதா வசநபூஷண திவ்யசாஸ்த்ரம்.

அகுண்டோத்கண்ட வைகுண்டப்ரியாணாம் கண்டபூஷணம்,
குருணாஜகதாமுக்தம் வ்யாபதாம் வசநபூஷணம்.

பேறுதருவிக்குமவள் தன் பெருமை யாறுபெறுவான் முறையவன்,
கூறுகுருவைப்பணுவல் கொள்வதிலையாகிய குளிர்ந்த வருள் தான்,
மாறிலபுகழ்நற்குருவின் வண்மையொடெலாம் வசன பூடணமதில்.
தேறிடநமக்கருள் முடும்பையிறையவன் கழல்கள் சேரென்மனனே.

திருமாமகள்தன் சீரருளேற்றமும் திருமால்திருவடி சேர்வழிநன்மையும்
அவ்வழி யொழிந்தன வனைத்தின் புன்மையும் மெய்வழியூன்றிய
[மிக்கோர்பெருமையும்
ஆரணம்வல்லவ ரமருநன்னெறியையும் நாரணனருள்தரு நற்குருநீதியும்
சோதிவானருள் தூயமாகுருவின் பாதமாமலர் பணிபவர்தன்மையும்
தீதிலவானவர் தேவனுயிர்களை யேதுமின்றி யெடுக்கும்படியையும்
மன்னியவின்பமு மாகதியுநற்குரு வென வுணர்பெறு மின்பொருடன்னையும்
அசைவிலாவேத மதனுள்ளனைத்தையும் வசனபூடண வழியாலருளிய
மறையவர்சிகாமணி வண்புகழ்முடும்பை யிறையவனெங்கோ னேருலகாரியன்
தேனமலர்ச்சேவடி சிந்தைசெய்பவர் மாநிலத்தின்பமதெய்தி வாழ்பவரே.

லோகாசார்யக்ருதே லோகஹிதே வசநபூஷணே,
தத்வார்த்த தர்சிநோலோகே தந்நிஷ்டாச்ச ஸுதுர்லபா:

ஜகதாசார்யரசிதே ஸ்ரீமத்வசநபூஷணே,
தத்வஜ்ஞாநஞ்ச தந்நிஷ்டாம் தேஹிநாத யதீந்த்ர மே.

பிள்ளைலோகாசாரியர் திருவடிகளே சரணம்

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்த்ர க்ரந்தமாலையில்

ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்க்யாநாவதாரிகை

ஸகலவேத ஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரத்தில், பதத்ரயத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப் படுகிற ஆகாரத்ரயமும் ஸர்வாத்ம ஸாதாரணமாகையாலே, *யத்ரர்ஷய:ப்ரதமஜா யே புராணா:* என்கிற நித்யஸூரிகளோபாதி, சுத்த ஸத்வமான பரமபதத்திலே நித்யாஸங்குசிதஜ்ஞாநராய்க்கொண்டு, நிரந்தர பகவதநுபவஜநித நிரதிசயாநந்த த்ருப்தராயிருக்கைக்கு யோக்யதை யுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், *அநாதிமாயயா ஸுப்த:* என்கிறபடியே திலதைலவத் தாருவஹ்நிவத் துர்விவேசத்ரிகுணத்ரவ்யாநாதி பகவந்மாயாதிரோஹித ஸ்வப்ரகாசராய், அநாத்யவித்யாஸஞ்சிதாநந்த புண்யாபுண்ய கர்மாநுகுணமாக ஸுர நர திர்யக் ஸ்தாவர யோநிகள்தோறும் மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து, பிறந்த பிறந்த ஜந்மங்கள் தோறும் தேஹாத்மாபிமாநமும், ஸ்வாதந்த்ர்யமும், அந்ய சேஷத்வமுமாகிற படுகுழிகளிலே விழுந்து, தத்ததநுகுண ஸாத்ய ஸாதநங்களிலே மண்டி, *யாதானும்பற்றி நீங்கும்விரதத்தை* யேறிட்டுக்கொண்டு, ப்ராப்தசேஷியாய் பரமப்ராப்ய ப்ராபகபூதனானவனுக்கு அத்யந்தவிமுகராய், கர்ப்ப ஜந்ம பால்ய யௌவந வார்த்தக மரண நரகங்களாகிற அவஸ்தாஸப்தகத்திலே நிரந்தரவித்த விவித நிரவதிக து:க்கங்களை யநுபவித்துத் திரிகிறவிஸம்ஸாரி சேதநரிலே, ஆரேனும் சிலர்க்கு, ஜாயமாநகால பகவத் கடாக்ஷ விசேஷத்தாலே ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் தலைமடிந்து, ஸத்வம் தலையெடுத்து, மோக்ஷ ருசியுண்டானாலும், தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களை உள்ளபடி அறிந்தே உஜ்ஜீவிக்கவேண்டுகையாலும், அவை தன்னை சாஸ்த்ர முகத்தாலே அறியப்பார்க்குமளவில், சாஸ்த்ரங்களில் தலையான வேதமானது *அநந்தா வை வேதா:* என்கிற படியே அநந்தமாய், ஸ்வார்த்தநிர்ணயத்தில் ஸர்வசாகா ப்ரத்யய ந்யாயாதி ஸாபேக்ஷமாயிருக்கையாலே அல்பமதிகளுக்கு அவகாஹித்து அர்த்தநிச்சயம்பண்ணவரிதாகையாலும், அநந்த வேதபாரகராய ஸ்வயோகமஹிம ஸாக்ஷாத்க்ருத பராவர தத்வ விபாகரான வ்யாஸாதி பரமர்ஷிகளாலே, ப்ரணீதங்களாய் வேதோபப்ர்ம்ஹணங்களான ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணங்களிலும் ஸாராஸாரவிவேக சதுரர்க்கொழிய தாத்பர்யாம்சம் தெரியாமையாலும், அவைபோலன்றிக்கே ஸம்ஸாரி சேதநோஜ்ஜீவநகாமனான ஸர்வேச்வரன், தானே ஆசார்யனாய் வெளிப்படுத்தின ஸகல வேத ஸாரமான ரஹஸ்யத்ரயமும் அதிஸங்க்ரஹதயா அதிகூடார்த்தங்களாகையாலும், பகவதாகஸ்மிக கடாக்ஷவிசேஷத்தாலே, மயர்வறமதிநலமருளப் பெற்று ஸகலவேத சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களையும் கரதலாமலகமாக ஸாக்ஷாத்கரித்த பராங்குச பரகாலாதிகளான ஆழ்வார்களருளிச்செய்த த்ராவிடவேத ததங்கோபாங்கங்களான திவ்யப்ரபந்தங்களும் அளவிலிகளால் அர்த்ததர்சநம் பண்ணப் போகாமையாலும், ருசிபிறந்த சேதநரிழந்துபோம்படியிருக்கையாலே ஆழ்வாருடைய நிர்ஹேதுக கடாக்ஷலப்த திவ்ய ஜ்ஞாநரான நாதமுனிகள் தொடக்கமாக ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸித்தராய் ஸகல சாஸ்த்ர நிபுணராய் பரமதயாளுக்களான பூர்வாசார்யர்கள் அந்த வேதாதிகளிலர்த்தங்களை ஸங்க்ரஹித்து மந்தமதிகளுக்கும் ஸுக்ரஹமாம்படி ப்ரபந்தீகரித்து முபதேசித்தும் போந்தார்கள். அப்படியே ஸம்ஸாரிசேதனரிழவு ஸஹிக்கமாட்டாத பரம க்ருபையாலே தது'ஜ்ஜீவநார்த்தமாகத் தாமும் பலப்ரபந்தங்க

ளருளிச்செய்த பிள்ளைலோகாசார்யர், ஆசார்யபரம்பரா ப்ராப்தஙகளானவர்த் தங்களில் அவர்கள் தாஙகள கௌரவாதிசயத்தாலே ரஹஸ்யமாக வுபதேசித்துப் போந்தவையாய அருமை பெருமைகளைபபற்ற இதுககு முன்பு தாமும ப்ரகாசிப்பி யாம லடககிககொணடு போநதவையுமான அர்த்தவிசேஷஙக ளெலலாத்தையும, பினபுள்ளாரு மிழககவொணணாதெனகிற தமமுடைய கருபாதிசயததுககு மேலே, பெருமாளும ஸவப்நத்திலே திருவுளளமா யருளுகையாலே, ஸ்ரீ வசநபூஷணமாகிற இப்ப்ரபநதமுகேந வெளியிடடருளுகிறார்.

முனபே பேரருளாளப் பெருமாள் தமமுடைய நிர்ஹேதுக கருபையாலே மணற்பாககத்திலே இருப்பாரொரு நமபியாரை விசேஷ கடாக்ஷம் பணணியருளி, தஞ்சமாயிருப்பன சில வர்தத விசேஷங்களைத் தாமேயவர்கணு ஸவப்நமுகேந வருளிச செயது, நீர்போய இரண்டாற்றுககும நடுவே வர்ததியும், இனன முமககிவவர்த்தஙக ளெலலாம விசதமாக நாமஙகே சொலலுகிறோமெனறு திருவுளளமாயருளுகையாலே, அவரிஙகேவந்து பெரியபெருமாளை ஸேவித்துககொணடு, தமககு முனபு அஙகருளிச செய்தவர்த்தங்களையும அசலறியாதபடி அநுஸநதித்துககொணடு,ஏகாந்தமானதொரு கோயிலிலே வர்த்தியாநிறககசசேயதே, தமமுடைய ஸ்ரீபாதத்துக கநதரஙகரான முதலிகளும தாமுமாக பிளளை ஒரு நாள அநத கோயிலிலே யாத்ருச்சிகமாகவெழுந் தருளி அவவிட மேகாநதமாயிருககையாலே ரஹஸ்யார்த்தங்களை அவர்களுககருளிச செயதுகொண் டெழுந்தருளியிராநிற்க, அவை, தமககுப் பேரருளாளப்பெருமா ளருளிசசெயத வர்த்தவிசேஷஙகளா யிருககையாலே அவர் பேரவித்தராய உளளி னினறும புறப்பட்டுவந்து பிளளை ஸ்ரீபாதத்திலே விழுந்து, அவரோ நீரெனன, ஆவதேதெனறு பிளளைகேட்டருள, பேரருளாளப் பெருமாள தமககிவவர்த்தஙகளை ப்ரஸாதித்தருளினபடியையும, இததேசத்திலே போரவிடடருளினபடியையும, இனனமுமககஙகே விசதமாகச சொலலுகிறோமெனறருளிசசெய்தபடியையும விண ணப்பஞ்செயயக கேடடு மிகவும ஹருஷடராய அவரையுமபிமாநிததருள, அவருமங குததைககு அநதரஙகராயவர்த்திககிறநாளிலே, பெருமாள அவாககு ஸவப்நததிலே இவவர்த்தஙகள மறந்துபோகாதபடி இவறறையொருப்ரபந்தஸதமாககச சொனனோ மெனறு நீர் பிளளைககுச சொலலுமெனறு திருவுளளமாக, அவரிப்படி பெருமாள திருவுள்ளமாயருளினாரெனறு விண்ணப்பஞ் செய்ய, ஆனால அப்படி செயவோ மெனறு திருவுளளமபற்றி அநந்தரமிப்ரபநதமிடடருளினாரென்று ப்ரஸித்தமிறே. ரத்னப்ரசுரமான பூஷணததுககு ரத்நபூஷணமெனறு பேராமாப்போலே, பூர்வா சாரியர்களுடைய வசநப்ரசுரமாய அநுஸநதாதாககளுககு ஔஜ்ஜ்வலயகரமாயிருக கையாலே இதுககு வசநபூஷணமெனறு திருநாமமாயிற்று.

இப்ப்ரபந்தத்தில் *வேதார்த்த மறுதியிடுவது* என்று தொடஙகி *அத்தா லேயது முறபட்டது* எனனுமளவாக, வக்ஷ்யமாணார்த்த நிர்ணயக ப்ரமாண நிர்தேசம பண்ணுகிற தாகையாலே ப்ரயநதோபோத்காதம. *இதிஹாஸசரேஷ்ட்டம* என்று தொடஙகி *ப்ரபத்த்யுபதேசம பணணிறறு மிவளுககாக* என்னுமளவும் ஸாபராத சேதநருடைய ஸர்வாபராதங்களையும ஸர்வேசவரனை ஸஹிப்பித்து ரக்ஷிப்பிககையே ஸ்வரூபமான புருஷகாரவைபவமும, அநத புருஷகாரமும மிகையாம்படியான உபாய

வைபவமும சொல்லுகிறது. *ப்ரபத்திக்கு* என்று தொடஙகி* *ஏகாந்திவ்யபதேஷ்டவ்யஃ* எனனுமளவு மிவவுபாயவரணரூபப்ரபத்தியினுடைய தேசகாலாதி நியமாபாவம், விஷயநியமம், ஆசரய விசேஷம, இத்தை ஸாதநமாககில வருமவத்யம், இதினஸ்வரூபாங்கங்கள முதலானவறறைச் சேரச் சொலலி ப்ரபத்தவ்யனே உபாயமெனறு ஸாதிககையாலே பூர்வோகதோபாயசேஷமாகையால உபாயப்ரகரணம. இதில *ப்ராப்திக குகப்பானுமவனே* என்னுமளவும ப்ரதாந ப்ரமேயம; மேல் ப்ராஸங்கிகம. *உபாயத்துககு* எனறு தொடஙகி *உபேயவிரோதிகளுமாயிருககும்* என்னுமளவும், இவ்வுபாயத்தைககொண்டு உபேயத்தைப் பெறுவா னொருசேதநனுககு உபாயோபேயாதிகார ப்ரதாநா பேக்ஷிதஙகளையும, உபாயாந்தர தயாக ஹேதுககளையும், மற்றும த்யாஜயோபாதேயஙகளா யுளளவற்றையும விஸதரேண சொலலுகையாலே அதிகாரிநிஷ்டாகரமஞ சொலலுகிறது. *தானஹிதோபதேசம் பண்ணுமபோது* எனறு தொடஙகி *உகப்பு முபகாரஸமருதியும் நடககவேணும்* என்னுமளவாக, ஹிதோபதேசஸமயத்தில ஸ்வாசார்ய பாரதந்த்ர்யாதிகளான ஸதாசார்ய லக்ஷணம், ஸசிஷ்ய லக்ஷணம், தததுபயர் பரிமாற்றம், திமனங்கெடுத்த ஸவாசார்யவிஷயத்தில சிஷ்ய னுபகார ஸம்ருதி கரமம இவற்றைச சொல்லுகையாலே, ஸித்தோபாயநிஷ்டனுன வதிகாரியினுடைய ஸவாசார்யாநுவர்த்தந க்ரமஞ சொல்லுகிறது. *ஸவதோஷாநுஸந்தாநம பயஹேது* என்று தொடஙகி *நிவர்த்தக ஜ்ஞாநமபயஹேது* எனனுமளவாக, இவவதிகாரிககு அத்வேஷம தொடங்கி ப்ராப்தி பலமான கைஙகர்யபர்யந்தமாக வுண்டான பேறுகளுககெலலாம ஹேதுவாய, ஸ்வகர்மபயநிவர்த்தகமான பகவந் நிர்ஹேதுக கருபாப்ரபாவஞ் சொலலுகிறது. *ஸவதந்த்ரனை உபாயமாகத் தான பறறினபோதிறே* எனறு தொடஙகி. மேலெலலாம் மிககவேதியர் வேதத்தி னுட்பொருளான சரமபர்வநிஷ்டையை வெளளிதாகச சொலலுகிறது. *வேதார்த்தமறுதியிடுவது* எனறு தொடங்கி இவ்வர்த்தத்திலே தலைககட்டுகையாலே, இப்பரபநதத்தில சரமப்ரகரண ப்ரதிபாத்யமானவர்த்தம வேததாத்பர்யமெனனுமிடம் ஸமப்ரதிபந்நம. ஸ்ரீகீதைககு சரமசலோகமபோலே யிறே இப்ப்ரபநதத்துககு சரமப்ரகரணம. அஙகு, ஸாத்யோபாயங்களை யுபதேசித்துககொண்டுபோந்து, ஸ்வஸ்வாதந்த்ரய பீதனானவனுககு அவறறைத்தள்ளி ஸிததோபாயம காட்டப்பட்டது. இஙகு, ஸிததோபாயத்தைச சொலலிககொண்டு போந்து, ஈச்வரஸவாதநதர்யததுககஞ்சினவனுககு ப்ரதமபர்வத்தைத் தளளி சரம பர்வம காட்டப்பட்டது. ஆக இப்படி ஆறுப்ரகரணமாய, ஆறர்த்தப்ரதிபாதகமா யிருககும.

ஒனபது ப்ரகரணமாய், ஒனபதர்த்த ப்ரதிபாதகமா யிருககு மென்னவுமாமஃ அநத பக்ஷத்திலும ப்ரதமப்ரகரணம் பூர்வவத்.

மேல *ப்ரபத்திககு* என்று தொடஙகி *பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தி சேரும* என்னுமளவும, பூர்வப்ரகரணோகதோபாய சேஷமாகையால் உபாயப்ரகரணம, *ப்ராபகாந்தரபரித்யாகத்துககும* என்று தொடங்கி *ஆகையாலே ஸ்வரூபமா யிருககும* எனனுமளவும உபாயாந்தர தோஷப்ரகரணம. இப்ப்ரகரணத்தில ப்ரபத்த்யுபாயவைலக்ஷண்யகதநம் ப்ராஸங்கிகம். *இவனவனைப்பெற நினைககும,

போது* என்று தொடங்கி *இடைச்சியாய்ப் பெற்று விடுதல் செய்யும்படியாயிருக்கும்* என்னுமளவும் ஸித்தோபாயநிஷ்டருடைய வைபவப்ரகரணம். *இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்* என்று தொடங்கி *உபேய விரோதிகளுமாயிருக்கும்* என்னுமளவும் ப்ரபந்ந திநசர்யா ப்ரகரணம் *தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது* என்று தொடங்கி *சேதநனுடைய ருசியாலே வருகையாலே* என்னுமளவும், ஸதாசார்ய லக்ஷணப்ரகரணம். *சிஷ்யனென்பது* என்று தொடங்கி *உபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்* என்னுமளவும் ஸச்சிஷ்யலக்ஷணப்ரகரணம் *ஸ்வதோஷாநுஸந்தானம்* என்று தொடங்கி *நிவர்த்தகஜ்ஞாநம் அபயஹேது* என்னுமளவும் பகவந் நிர்ஹேதுகவிஷயீகார ப்ரகரணம் *ஸ்வதந்த்ரனை* என்று தொடங்கி மேலடங்க சரமப்ராப்ய ப்ராபக ப்ரகரணம். இவ்விரண்டு க்ரமத்தையும் பற்றவிறே “பேறுதருவிக்குமவள் தன் பெருமை” “திருமாமகள் தன்” என்கிற தனியன்களிரண்டு மவதரித்தது ஆகையாலே இரண்டு ப்ரகாரமு மநுஸந்திக்கக் குறையில்லை.

இப்ப்ரபந்தந்தான் தீர்க்கசரணாகதியான திருவாய்மொழி போலே த்வய விவரணமா யிருக்கும். எங்ஙனே யென்னில், திருவாய்மொழியில் முதல் மூன்று பத்தாலே உத்தரகண்டார்த்தத்தையும், மேல் மூன்று பத்தாலே பூர்வகண்டார்த்தத்தையுஞ் சொல்லி, மேல் நாலு பத்தாலும் அவ்வுபாயோபயோகியான குணங்களையும், ஆத்மாத்மீயங்களில் தமக்கு நசையற்றபடியையும், அவனோடு தமக்குண்டான நிருபாதிகபந்தத்தையும், தாம் ப்ரார்த்தித்தபடியே பெற்றபடியையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே, தத்தநுரூபார்த்தங்களைச் சொல்லித் தலைக்கட்டினாப்போலே, இதிலும், ப்ரதமத்திலே புருஷகாரத்தையும், அநந்தரமுபாயத்தையும், அநந்தரம் ஏதத்துபாயாதிகாரி நிஷ்டையையுஞ் சொல்லுகையாலே பூர்வகண்டார்த்தத்தையும்; அவ்வதிகாரி நிஷ்டை சொல்லுகிறவளவில், உபேயாதிகாராபேக்ஷிதங்களைச் சொல்லுகிற இதுகளுள்ளே உத்தரகண்டார்த்தத்தையுஞ் சொல்லி, மேல் ப்ராந்த சேஷத்தாலும் தத்துபதேஷ்டாவான ஆசார்யனளவில் இவனுக்குண்டாக வேண்டும் ப்ரதிபத்த்யநுவர்த்தந ப்ரகாரங்களையும், இவனுக்கு மஹா விச்வாஸஹேதுவான பகவந்நிர்ஹேதுக க்ருபா ப்ரபாவத்தையும், வாக்ய த்வயோக்தோபாயோபேய சரமாவதியையுஞ் சொல்லித் தலைக்கட்டுகையாலே ஔபநாத்த ப்ரதிபாதகமான பக்ஷத்திலும், பூர்வவாக்யத்தில் க்ரியாபதோக்தமான ஸ்வீகாரம் உபாயாந்தரபரித்யாக பூர்வகமாயல்லதிராமையாலும், திநசர்யையும் அப்பதத்தில் சொல்லப்படுகிற வதிகாரிக்கே யுள்ளதாகையாலும், ஸதாசார்யலக்ஷணம் த்வயோபதேஷ்டாவான வாசார்யன்படி சொல்லுகிறதாகையாலும் த்வய விவரணமாக நிர்வஹிக்கக் குறையில்லை.

இப்படி த்வயவிவரணமான விதிலே, த்வயந்தன்னிற்போலே மற்றை ரஹஸ்யத்வயார்த்தங்களும் ஸங்க்ரஹேணோக்தங்களாயிருக்கும், எங்ஙனே யென்னில்.—

அஹமர்த்தத்துக்கு என்று தொடங்கி *அடியானென்றிறே* என்னுமளவாகவும், *ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தாஸ்யமிறே ப்ரதாநம்* என்றும், ப்ரணவார்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது. *ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி* இத்யாதியாலும், *தன்னைத்தானே முடிக்கையாவது* என்று தொடங்கி *இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்* என்கிறதற்குக் கீழுள்ளத்தாலும் நமச்சப்தார்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது. *பரப்ரயோஜநப்ரவ்ருத்தி*

இத்யாதியாலும் *உபேயத்துக்கிளையபெருமாளையும* இத்யாதியாலும *கைங்கர்யந் தான் பக்தி மூலமல்லாதபோது* இத்யாதியாலும த்ருதீயபதார்த்தஞ சொல்பட்டது. *அஜ்ஞானத்தாலே* இத்யாதியாலும, *ப்ராபகாநதரபரிதயாகத்துககும்* இத்யாதியாலும உபாயாநதர த்யாகத்தை ஸஹேதுகமாகச சொலலுகையாலே. தத்த்யாஜ்யதையையும தயாகபரகாரததையும சொலலுகிற பதத்வயார்த்தமுஞ் சொல்லப்பட்டது. *இதுதனககுஸவரூபம* இத்யாதியாலும *பராப்திக்குபாயமவன் நினைவு* இத்யாதியாலும *மாமேகம சரணம* எனகிறபதஙகளி லர்த்தஞ சொல்லப்படடது. *ப்ரபத்த்யுபாயத்துககு* இத்யாதியாலே *வரஜ* என்கிற ஸவீகாரவைலக்ஷண்யஞ் சொலலப்படடது. *அவனிவனை* எனறு தொடங்கி *ஸவாதந்த்ர்யத்தாலே வரும் பாரதநத்ர்யம ப்ரபலம* என்னுமளவும், ஸர்வபாபங்களையுந்தள்ளி அஙகீகரிககு மீச்வர ஸவாதநத்ர்யத்தையும, *க்ருபாபலமு மநுபவித்தேயறவேணும்* என்று, பலஸித்தியில கண்ணழிவிலலாமையுஞ சொலலுகையாலே உத்தரார்த்தத்திலர்த்தஞ் சொலலப்படடது. .... *

வயாககயாநாவதாரிகை முறறிற்று.

ஸாவஜ்ஞரான பிளளை லோகாசார்யர் அருளிசசெயத ஸ்ரீவசனபூஷணம்.

(மூ.) 1. வேதாாததமறுதியிடுவது ஸ்மருதீதிஹாஸபுராணஙகளாலே.

மணவாளமாமுனிகளின் வ்யாக்க்யாநாரம்பம்

(வேதார்த்தமித்யாதி) ப்ரமாதாவானவன பரமாணததைக கொணடிறே ப்ரமேயத்தை நிசசயிபபது. அநத பரமாணநதான, ப்ரத்யக்ஷாதி ரூபேண அஷடவிதமாகச சொலலுவர்கள். அதில "ப்ரதயக்ஷமேகஞசார்வாகா:" இத்யாதியில் சொலலுகிற பாஹ்யகுதருஷடிகளைப போலனறியே, ப்ரத்யக்ஷாநுமாநாகமஙகளை மூனறையும பரமாணதயா அஙகீகரிதது, உபமாநாதி பஞ்சகத்தையும் அவற்றிலே யதாயோக மநதாப்பவிபபித்து, அவறறில ப்ரத்யக்ஷம இந்தரியகரஹணயோகயங்களிலும, அநுமாநம பரத்யக்ஷஸிததவயாப்திகரஹணநுரூபமாக கதிபயபரோக்ஷார்த்தஙகளிலும ப்ரமாணமாகவும, அதீந்த்ரியாாததததில சாஸதரமே ப்ரமாணமாகவும நிஷகர்ஷிதது, அதுதனனிலும "வேதே கர்த்ராதயபாவாத் பலவதி ஹி நயைஸ தவநமுகே நீயமாநே தநமூலதவேந மாநம ததிதரதகிலம ஜாயதே" எனகிறபடியே ஸவப்ராமாணயத்துககு மூலஸாபேக்ஷமான பௌருஷேய சாஸத்ரததைப் பறற, ஸவத: பராமாண்யமுடைய வேதமே ப்ரபலப்ரமாணமாகவும அறுதியிட்டிருககும பரமவைதிகராகையாலே, இப்ப்ரபந்தத்தில தாமருளிசசெயகிற அர்த்தஙகளெலலாம வேதப்ரதிபாத்ய மெனனுமிடம தோற்ற முதலிலே வேதத்தை ப்ரமாணமாகவஙகீகரித்துக கொணடு ததாததநிாணயம பண்ணுமகரமததை இவவாகயததாலே யருளிசசெயகிறார்.

அகிலஹேய ப்ரதயநீகத்வ கலயாணைகதாநத்வங்களாலே ஈசவரன் அகில ப்ரமேய விலக்ஷணனா யிருககுமாபோலேயிறே அபௌருஷேயதவ நிதயத்வங்

களாலே வேதம் அகில ப்ரமாணவிலக்ஷணமாயிருக்கும்படி; வேதத்தினுடைய அபௌருஷேயத்வம் "வாசா விரூப நித்யயா" இத்யாதிச்ருதியாலும், "அநாதி நிதநாஹ்யேஷா வாகுத்ஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம்புவா, ஆதௌ வேதமயீ திவ்யா யதஸ் ஸர்வாः ப்ரஸூதயः" இத்யாதி ஸ்ம்ருதியாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படாநின்றதிறே. இந்த ச்ருதிஸ்ம்ருதிகள் வேதநித்யத்வத்தைச் சொல்லுகையாலே தத்பௌருஷேயத்வமும் ஸித்தமிறே. அதஏவ ப்ரமவிப்ரலம்ப ப்ரமாதாசக்திரூபதோஷ சதுஷ்டய ஸம்பாவநாகந்த ரஹிதமாயிருக்கும். பௌருஷேயத்வமிறே அவை வருகைக்கு மூலம். இப்படி யிருக்கையாலே இதுக்கு மேற்பட்டதொரு சாஸ்த்ரமில்லை. ஆகையாலேயிறே "ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ் ஸத்யமுத்த்ருத்ய புஜமுச்யதே, வேதாத் சாஸ்த்ரம் பரம் நாஸ்தி ந தைவம் கேசவாத் பரம்" என்று இதிஹாஸிகராலும் பௌராணிகராலும் ஏககண்டமாகச் சொல்லப்பட்டது. இதினேற்றமெல்லாம் திருவுள்ளம்பற்றியிறே "சுடர்மிகு சுருதி" யென்று நம்மாழ்வாரருளிச்செய்தது. அவரைப் பின் செல்லுமவராய் அபியுக்ததாகரேஸரரான பட்டரும் "ஆதௌ வேதாः ப்ரமாணம்" என்றாரிறே.

இத்தை வேதமென்கிறது, "வேதயதீதி வேதः" என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே புபுத்ஸுக்களாய் ஆஸ்திகராயிருப்பார்க்கு ஸ்வார்த்த ப்ரகாசகமாயிருக்கையாலே. இப்படியிருந்துள்ள வேதந்தான், ப்ரதிபாத்யார்த்த விசேஷத்தாலே பாகத்வயாத்மகமாயிருக்கும். அத்தை இவ்விடத்தில் உபயபாகஸாமாந்யவாசியான வேதசப்தத்தாலே ஸாகல்யேந சொல்லுகிறது. அர்த்தமென்று பூர்வபாகப்ரதிபாத்யமான கர்மத்தையும், உத்தரபாகப்ரதிபாத்யமான ப்ரஹ்மத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. பூர்வோத்தர மீமாம்ஸைகளில் "அதாதோ தர்மஜிஜ்ஞாஸா" என்றும் "அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா" என்றுமிறே உபக்ரமித்தது; ஆகையாலே, பாகத்வயத்துக்கும் ப்ரதிபாத்யம் ஆராதநரூபமான கர்மமும் ஆராத்யவஸ்துவான ப்ரஹ்மமுமிறே. கர்மத்தினுடைய பகவதாராதநத்வம் "ஸ ஆத்மா, அங்காந்யந்யா தேவதாः" என்று அக்நீந்த்ராதி ஸகல தேவதைகளும் பகவத் சரீரபூதராக சாஸ்த்ரஞ் சொல்லுகையாலே ஸித்தமிறே. இவ்வாகாரத்தை யறிந்து, அக்நீந்த்ராதி தேவதாந்தர்யாமி ஸமாராதநமாக அநுஷ்டிக்குமவர்களிடத்தில், இதினுடைய பகவதாராதநத்வம் ஸுஸ்பஷ்டமாயிருக்கும். இவ்வாகாரமறியாதார் அவ்வோ தேவதா மாத்ரங்களை யுத்தேசித்துப் பண்ணும் கர்மமும் வஸ்துகத்யா பகவதாராதநமாய்த் தலைக்கட்டும். *யே யஜந்தி பித்ருந் தேவாந் ப்ராஹ்மணாந் ஸஹுதாசநாந், ஸர்வபூதாந்தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே" என்னக்கடவதிறே. "யேப்யந்யதேவதாபக்தா யஜந்தே ச்ரத்தயாந்விதாः, தேபி மாமேவ கௌந்தேய யஜந்த்யவிதி பூர்வகம்* என்று தானே யருளிச்செய்தானிறே. ஆகையாலே எல்லாப்படியாலும் கர்மத்துக்கு பகவதாராதநத்வம் ஸித்தமிறே. இப்படி ஆராதநரூபமான கர்மமும் ஆராத்ய வஸ்துவான ப்ரஹ்மமுமாகிற அர்த்த த்வயத்தையுமறியவே, த்யாஜ்யோபாதேயரூப ஸகலார்த்தங்களையுமறியலா யிருக்கையாலே, பாகத்வய ப்ரதிபாத்யம் கர்மப்ரஹ்மங்களென்கிறது. எங்ஙனேயென்னில், கர்மந்தான் புபுக்ஷுக்களுக்கு ஐச்வர்ய ஸாதநமாய் முமுக்ஷுக்களில் பக்திநிஷ்டர்க்கு உபாஸநாங்கமாய், ப்ரபந்நர்க்கு கைங்கர்யரூபமாயிறேயிருப்பது. இப்படியிருந்துள்ள கர்மத்தின் வேஷத்தை உள்ளபடி யறியவே,

அநந்த ஸ்திரபல ப்ரஹ்மப்ராப்திகாமரான ஸாதகர்க்கு இது உபாஸநாங்கத்வேந உபாதேயம், ஐச்வர்யார்த்திகளுக்குபாதேயமான வாகாரத்தால் த்யாஜ்யம என றறியலாம். அநந்யஸாதநர்க்கு இது கொண்டு ஸாதிக்கவேண்டுவதொன றிலலாமை யாலே கைங்கர்யரூபேணோபாதேயம், உபாஸகர்க்கு உபாதேயமான ஆகாரத்தாலே த்யாஜ்யம என றறியலாம். ப்ரஹ்மத்தை யறியும்போது, தத்ஸ்வரூபரூப குண விபூதிகளை யெல்லா மறியவேண்டுகையாலே விபூதிபூத சேதநாசேதநங்களின ஸ்வரூப மறியலாம். அதில ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமான சேதநஸ்வரூப வைலக்ஷண்ய மடியாக வருகிறதாகையாலே கைவல்யத்தின வேஷமுமறியலாம். ப்ரஹ்மத்தினுடைய சேஷித்வப்ராப்யத்வங்களை யறியவே ததநுபவாதிகள புருஷார்த்தமென் றறியலாம். ததுபாஸ்யத்வ சரண்யத்வங்களை யறியவே தத்ப்ராப்தி ஸாதநவிசேஷங்களை யறிய லாம ப்ரஹ்மத்தினுடைய நிரதிசயபோக்யதையையும அநந்ய ஸாத்யத்வத்தையும தத்ப்ரகாரதயா பரதந்த்ரமான ஸ்வஸ்வரூபத்தையும தர்சிக்கவே ஸாத்யாந்தர ஸாதநாந்தரங்களினுடைய த்யாஜ்யத்வத்தையும ஸுஸ்பஷ்டமாக வறியலாம். ஆக இப்படி யிருக்கையாலே பாகத்வயத்துக்கும ப்ரதிபாத்யம ஆராதந ஸ்வரூபமான காமமும ஆராதய வஸ்துவான ப்ரஹ்மமுமெனனக குறையிலலை. *தவதர்ச்சாவிதி முபரி பரிக்ஷீயதே பூர்வபாகஃ,ஊர்த்வோ பாகஸ் தவதீஹா குணவிபவபரிஜ்ஞாபநைஸ் தவத்பதாப்தௌ* என றிறே பட்டரருளிச செய்தது. இப்படி பாகத்வய ப்ரதிபாத யங்களான இவ்வர்த்தங்களை அறுதி யிடுகையாவது, கர்மத்தினுடைய ஸ்வரூபாங்க பலாதிகளையும ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூத்யாதிகளையும ஸம்சய விபர்யயமற நிர்ணயிக்கை. அதுதான செய்யும்போது ஸகலசாகாப்ரத்யயந்யாயத தாலும, ஸகல வேதாந்தப்ரத்யயந்யாயததாலும செய்யவேணும். அதில் ஸகல சாகாப்ரத்யயந்யாயமாவது —ஒரு வாக்யத்திலே ஓரர்த்தத்தைச சொன்னால், அதி னுடைய அங்கோபாங்காதிகளை நேராகவறிகைக்காக, சாகாந்தரங்களெல்லாத திலும ஸஞ்சரித்து அவற்றில சொலலுகிறவர்த்தங்களிலும ஜ்ஞாநமபிறநது, அவ் வர்த்தங்களுக்கு அந்யோந்ய விரோதங்களையும சமிப்பித்து, தனக்கபிமதமான அங்கி யோடே சேருமவற்றைச சேர்க்கை ஸகலவேதாந்தப்ரத்யயந்யாயமாவது—ஒரு வேதாந்தத்திலே ஒருவாக்யம ஓரர்த்தத்தைச சொன்னால், அல்லாத வேதாந்தங் களிலும ஸஞ்சரித்து, அவற்றில சொலலுகிறவர்த்தங்களுக்கு அந்யோந்ய விரோதம் பிறவாதபடி விஷயவிபாகம் பண்ணி, தனக்கபிமதமானவர்த்தங்களோடே சேரு மவற்றைச சேர்க்கை இதுதான மஹாமதிகளான மஹர்ஷிகளுக்கொழிய, அல்லா தார்க்குச செய்யப்போகாமையாலே, உபப்ருமஹணங்கள கொண்டே நிர்ணயிக்க வேணும. ஆகையாலே, தந்நிர்ணயகங்களை யருளிசசெய்கிறார் *ஸ்மருதீதிஹாஸ புராணங்களாலே* என்று. ஸ்மருதிகளாவன—ஆப்தரான மநவத்ரி விஷ்ணு ஹாரீத யாஜ்ஞவல்க்யாதிகளாலே அபிஹிதங்களான தர்மசாஸ்த்ரங்கள. இதிஹாஸங்களாவன :—புராவருத்தப்ரதிபாதகங்களான ஸ்ரீராமாயண மஹாபார தாதிகள. புராணங்களாவன —ஸர்காதிபஞ்சலக்ஷணோபேதங்களான ப்ராஹ்ம பாத்ம வைஷ்ணவாதிகள. வேதார்த்தமறுதியிடுவது இவற்றாலே யென்று இப்படி நியமேநவருளிசசெய்தது, இவற்றையொழிய ஸ்வபுத்த்யா நிர்ணயிக்குமள வில், அல்ப சருதனானவனுக்கு விப்ரதிபத்தி வருமாகையாலே வேதகாலுஷ்ய

ஹேதுவாமென்று நினைத்து இதமியமந்தான *இதிஹாஸ புராணப்யாம வேதம் ஸமுபப்ருமஹயேத். பிபேதயல்பசருதாத வேதோ மாமயம ப்ரதரிஷயதி* என்று பாரஹஸ்பத்யஸமருதியிலும மஹாபாரதத்திலும சொல்லப்படடதிறே. இவ்வுபகர மவாகயபரகரியையாலே, புருஷகாரவைபவம தொடஙகி ஆசார்யாபிமாந பர்யநதமாக இபப்ரபநதத்தி விவரருளிசசெய்கிற வேதார்த்தஙகளெல்லாம உபபாமஹணஙகளை கொண்டே நிசசயிததருளிசசெயகிறு ரெனனுமிடம தோறறுகிறது. அதுதான தததர்த்தங்க ளருளிசசெயகிற ஸதலங்களிலே ஸமபாதிபநநம. ஆக இவவாக யததால, ஸகல ப்ரமாணஙகளிலும வேதமே பரபல ப்ரமாணமெனனுமிடமும், ததர்ததநிர்ணயம பணணும க்ரமமும் சொல்லிறறுயத்து (1)

2\. இவற்றிலெததாலே எநதபாகத்திலர்த்தம அறுதியிடககடவதெனன வருளிச்செயகிறார் *ஸமருதியாலே யென்றுதொடஙகி

2\. ஸமருதியாலே பூரவபாகத்திலாதத மறுதியிடக்கடவது; மறறை யிரணடாலும உததர பாகததிலாதத மறுதியிடககடவது.

உபப்ருமஹயமான வேதததுககு, ப்ரதிபாதயார்ததவிசேஷததாலேயிறே பாகபேதமுணடாயத்து, அப்படியே உபப்ர்மஹணஙகளுககும ப்ரதிபாதயவிசேஷத் தாலே பேதமுணடிறே. அதில ஸமருதிகள பூர்வபாகோபபர்மஹணஙகளா கவும இதிஹாஸாதிகள உத்தரபாகோப பர்மஹணஙகளாகவும நிர்மிதங் களாகையாலே, தததததுபப்ர்மஹணஙகளைக கொண்டே தத்தத்பாகார்தத நிசசயம பணணவேணடியிறேயிருபபது. அதறைபபறற ஆசார வயவஹார பராயச சித்தாதிகளுககு பரதிபாதகஙகளான தர்மசாஸதரஙகளாலே கர்மபரதிபாதகமான பூர்வபாகத்தி லர்த்தநிச்சயம பணணககடவது. பகவத்ஸவரூப ரூபகுண விபூதி சேஷடிதஙகளுககு ப்ரதிபாதகஙகளான இதிஹாஸபுராணஙகளாகிற மறறையிரண் டாலும, ப்ரஹமப்ரதிபாதகமான உத்தரபாகததி லாத்தநிசசயம பணணககடவதென கிறார். இபபடி உபயவிதமான உபபர்மஹணஙகளாலே உபயபாகார்ததத்தையும் அறுதியிடுகையாவது .–அநதீதசாகாநதரார்த்தஙகளுககும் ப்ரதிபாதகஙகளான விவற் றாலே, அதீதசாகார்த்தஙகளை அபேக்ஷித விசேஷஙகளோடேகூட நிசசயிககை. ஸமருதிகள தனனிலே ப்ரஹ்மப்ரதிபாதகமும, இதிஹாஸாதிகளிலே காமப்ரதி பாதகமுமுண்டாயிருநததேயாகிலும. ஸமருதிகளில பரஹ்மப்ரதிபாதகம கர்மங களினுடைய ததாராதந ரூபத்வ ஜ்ஞாபநார்ததமாகவும, இதிஹாஸபுராணஙகளில கர்மப்ரதிபாதகம கர்மஙகளினுடைய உபாஸநாங்கத்வ ஜ்ஞாபநார்ததமாகவுமாகை யாலே இப்படி வகையிடுச சொல்லக குறையிலலை. *ப்ராயேண பூர்வபாகார்த்த பூரணம தர்மசாஸதரதஃ, இதிஹாஸபுராணப்யாம வேதாந்தார்ததஃ ப்ரகாச்யதே* என்னககடவதிறே. (2)

3\. உத்தரபாகோபப்ர்மஹண த்வயத்துககும் தாரதம்யமுண்டோ, தன்னி லொககுமோவென்கிற சஙகையிலே யருளிச செயகிறார மேல. அனறிககே ஏகபாக விஷயமான விரண்டு உபபர்மஹணஙகளிலும இனனதுககு ப்ராபல்ய மெனனு

மத்தையும் தர்சிப்பிக்கவேணுமென்று தாமே திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறாராகவுமாம்.

3. இவை யிரண்டிலுமவைத்துக்கொண்டு இதிஹாஸம் ப்ரபலம்.

இவை இரண்டிலுமென்று தொடங்கி. அதாவது ச்ரேஷ்ட பரிக்ரஹண தயா வந்த சேர்த்தியை யுடைத்தான விவை யிரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு, ப்ராமாணயத்தில வந்தால புராணத்திலும் இதிஹாஸத்துக்கு ப்ராபல்ய முண்டெனகை. புராணத்திறகாட்டில் இதிஹாஸத்துக்கு ப்ராபல்யம் பரிக்ரஹாதிசயம் மத்யஸ்தத்தை கர்த்ராப்ததமத்வம் ஆகிறவிவற்றாலே. இவற்றில பரிக்ரஹமாவது, சாஸ்த்ரபரிக்ரஹம். "வேதவேத்யே பரே பும்ஸி ஜாதே தசரதாத்மஜே, வேத: ப்ராசேதஸா தாஸீத் ஸாக்ஷாத் ராமாயணாத்மநா *மதிமந்தாநமாவித்ய யேநாஸௌ சருதிஸாகராத, ஜகத்திதாய ஜநிதோ மஹாபாரதசந்த்ரமா:* *வ்யாஸவாக்ய ஜலௌகேந குதர்மதருஹாரிணா, வேதசைலா வதீர்ணேந நீரஜஸ்கா மஹீ க்ருதா. *பிபேதி கஹநாச்சாஸ்த்ராந் நரஸ் தீவ்ராதிவௌஷதாத, பாரதச சாஸ்த்ர ஸாரோயம் அத: காவ்யாத்மநா க்ருத:* விஷ்ணௌ வேதேஷு வித்வத்ஸு குருஷு ப்ராஹ்மணேஷு ச, பக்திர்பவதி கல்யாணி பாரதாதேவ தீமதாம்* இத்யாதிகளாலே புராண விசேஷங்களிலே இதிஹாஸம் சலாகிக்கப்படாநின்றதிறே.

மத்யஸ்த்தையாவது —*யஸ்மிந் கல்பேது யத்ப்ரோக்தம் புராணம் ப்ரஹ்மணா புரா, தஸ்ய தஸ்யது மாஹாத்மயம் தத்ஸ்வரூபேண வர்ணயதே* என்று ஸர்வபுராணத்துக்கும் ப்ரவர்த்தகன் ப்ரஹ்மாவாய், அவனுக்கு யாதொரு கல்பத்திலே குணத்ரயத்தில யாதொரு குணம் விஞ்சியிருந்தது, அந்த குணாநுகுண தேவதையினுடைய மாஹாத்ம்யத்தைப் புராணத்திலே சொல்லுகையாலே, பக்ஷபாதிகளாயிருக்கும் புராணங்கள் போலன்றிக்கே, லௌகிக வைதிக ஸகலார்த்த நிர்ணயத்திலே அதிக்ருதங்களாகையாலே ஒரு விஷயத்திலும் பக்ஷபாதமின்றிக்கே யிருக்கை.

கர்த்ராப்ததமத்வமாவது—ப்ரபந்தகர்த்தாவானவன் யதா(ர்த்த) தர்சந ஸாமர்த்த்யத்தையும், யதாத்ருஷ்டார்த்தவாதித்வத்தையும் மிகவுமுடையவனாயிருக்கை. *அதேதிஹாஸ புராணயோ ரிதிஹாஸோ பலீயாமஸ:, குத:. தேஷாம பரிக்ரஹாதிரேகாத், ஸாவத்ர மாத்யஸ்த்யேந பூதார்த்த ப்ரதீதே:, வசநஸௌஷ்டவேந, கர்த்ராப்ததமத்வாவகதேச்ச* என்று தொடங்கி பரிக்ரஹாதிசயாதிகளாலே புராணேதிஹாஸ ப்ராபல்யம் ஸாமாந்யேந தத்வநிர்ணயத்திலே உய்யக்கொண்டாராலும், *மஹாபாரதம் ஹி பரிக்ரஹவிசேஷாவஸிதம்* என்று தொடங்கி, *தர்மேசார்த்தேச காமேச மோக்ஷேச பரதர்ஷப. யதிஹாஸ்தி தத்ந்யத்ர யந் நேஹாஸ்தி ந தத் க்வசித்* இதி லௌகிக வைதிகஸகலார்த்தநிர்ணயாதிக்ருதத்வேந க்வசிதபி அபக்ஷபாதித்வாச்ச புராணேப்யோ பலவத்தரம்* என்னுமளவாக, பரிக்ரஹாதிசயத்தாலும் மத்யஸ்த்தையாலும் புராணங்களிற்காட்டில் இதிஹாஸ விசேஷமான மஹாபாரதத்துக்குண்டான ப்ராபல்யம் ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்திலே பட்டராலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதிறே. (3)

4. அதின ப்ராபல்யத்தை இசைவிக்கிறார்.—(அத்தாலே என்று தொடங்கி.)

4. அத்தாலே யது முறபடடது.

அநத ப்ராபல்யததாலே, *இதிஹாஸ புராணம் பஞ்சமம* என்றும், *இதிஹாஸ புராணுபயாம்* என்றும சருதிஸமருதிகளிலே இரணடையும சேரச சொலலுகிற வளவில, இதிஹாஸமானது புராணத்துககு முனனே சொலலப்படடதெனகை. த்வநத்வ ஸமாஸத்தில் அலபாச்தரமாதல அப்யாஹிதமாதலிறே முறபடுவது. அதில அலபாசதரமன றியிலேயிருககை, அது முறபடடது அப்யாஹிததவத்தாலே யிறே; இநத அபயர்ஹிதத்வத்துககு மூலம அதின பராபலயமெனறு கருதது.

அதவா (ஸமருதீதிஹாஸ புராணஙகளாலே) என்று பாகத்வயோபபர்ம ஹணஙகளையும ஸமஸதமாகச சொலலுகிறவிடத்தில, *இதிஹாஸாசச புராணுநிச இதிஹாஸபுராணுநி, ஸம்ர்தயசச இதிஹாஸ புராணுநிச ஸ்மர்தீதிஹாஸபுராணுநி* எனறிபபடி இவாககு ஸமாஸவிவகைக்ஷ யாகையாலே, அலபாசதரமான புராணததுககு முனனே இதிஹாஸததை யருளிசசெயததின கருததை (இவை யிரண்டிலும) இத்யாதியாலே யருளிசசெயகிறுராகவுமாம. இந்த யோஜனையில (அத்தாலேயது முறபடடது) எனகிற விதுககு அந்தபராபலயத்தாலே (இதிஹாஸ புராணஙகளாலே) யெனகிற விடததில புராணததுககு முனனே இதிஹாஸஞ சொலலப்படடதெனறு பொரு ளாகக கடவது.

ஆக வேதார்த்த நிர்ணயம பணணுமளவில், ததுபப்ருமஹணஙகளாலே பணணவேணுமெனறும், அதில பூர்வோததரபாகோபபாமஹணஙகள இனன தெனறும், உத்தரபா கோபப்ர்மஹணங்களான இதிஹாஸ புராணஙகளில இதிஹாஸம ப்ரபலமெனறும அருளிசசெயகையாலே, மேல தாமருளிச செயயப புகுகிற வாத்தங்களுககு ப்ரமாண மொருஙகவிடடருளினுராயத்து. (4)

புருஷகார வைபவம

5. முதலிலே (வேதாநதம) இதயாதியாலே வேதததர்த்த ததுபபர்மஹணங களை ஸாகலயேந உபாதாநம பணணி, அநத வேதததினுடைய பாக விபாக ததுப பர்மஹண விபாகஙகளையும பணணினுரேயாகிலும சேதநருடைய உஜ்ஜீவநததுக கபேக்ஷிதாாததஙகளை யருளிசசெயய இழிநதவராகையாலும, அதுதான பூர்வபாக வேத்ய மனறிககே உததரபாகவேதய மாகையாலும, பூர்வபாகததில முமுக்ஷுவுககு ஜ்ஞாதவயாமசமுளளதும, உத்தரபாகார்ததங்களான ஸவரூபோபாய புருஷார்த்த ப்ரதிபாதந ஸதலஙகளிலே தத ததநுகுண த்யாஜயோபாதேய கதந முகேந ஜ்ஞாபிககலா யிருககையாலும, உததரபாகார்த்த நிர்ணயத்திலே ப்ரவர்த்தராய், அதுதனனிலும பகவதஸவரூப ரூபகுணவிபூதிகளையும பகவதுபாஸநாதிகளையும, பரககநினறு ப்ரதிபாதிககிற விடஙகளில, ஸாராஸார விவேகபூர்வகமாக தாத் பர்யார்த்தஙகளை ஸஙகரஹிதது, ஸமசய விபாயயமற சேதநர்ககு ப்ரதிபததிவிஷய மாமபடி யருளிசசெயது செலலுகிறுர்மேல. அதில, ப்ரதமத்திலே, உத்தரபா கோபபாமஹண தவயததில ப்ரபலமாகசசொனன இதிஹாஸஙகளில வைததுக கொண்டு ஸ்ரீராமாயணத்தினுடைய பராபலயத்தை பரகாசிப்பியா நினறுகொண்டு, தத் ப்ரதிபாத்யவிசேஷததை யருளிசசெயகிறுர் (இதிஹாஸ சரேஷ்டடமெனறு தொடங்கி).

5. இதிஹாஸ ச்ரேஷ்ட்டமான ஸ்ரீராமாயணத்தால் சிறையிருந்தவ ளேற்றஞ் சொல்லுகிறது. மஹாபாரதத்தால் தூதுபோனவ னேற்றஞ் சொல்லுகிறது.

ஸ்ரீராமாயணத்துக்கு இதிஹாஸ ச்ரேஷ்ட்டத்வமாவது, *வால்மீகயே மஹர்ஷயே ஸந்தி தேச ஆஸநம்தத:, ப்ரஹ்மணா ஸமநுஜ்ஞாதஸ ஸோப்யுபாவிசதாஸநே* என்று ஸகலலோகபிதாமஹனான ப்ரஹ்மாவாலே ஸம்பாவிதனான ஸ்ரீவால்மீகிபகவானாலே ப்ரணீதமாகையாலும், *ந தே வாகந்ருதா காவ்யே காசித்த்ர பவிஷ்யதி* என்று ப்ரஹ்மாவனுக்ரஹிக்கையாலே இதில் சொன்ன வர்த்தங்களெல்லாம் மெய்யாகக் கடவதாகையாலும், *தாவத் ராமாயணகதா லோகேஷு ப்ரசரிஷ்யதி* என்று ஸகலலோகபரிக்ரஹமுண்டாகையாலும், இதிஹாஸாந்தரங்களைப் பற்ற ப்ரபலப்ரமாணமாயிருக்கை. இதுதன்னை நடுவிற்றிருவீதிப்பிள்ளை பட்டர் தத்த்வத்ரய ப்ரபந்தத்தில் ப்ரமாணாதிகாரத்திலே யருளிச்செய்தாரிறே. இன்னமும் *வேதவேத்யே பரே பும்ஸி* இத்யாதிப்படியே ஸர்வஸ்மாத்பரனான ஸர்வேச்வரன் ஸம்ஸாரிசேதநரக்ஷணார்த்தமாக இதர ஸஜாதீயனாய்வந்து அவதரித்தாப்போலே, ஸர்வப்ரமாணோத்கர்ஷ்டமான வேதமும், தத்அவதார குணசேஷ்டித ப்ரதிபாதநமுகேந தத்ஆச்ரயணருசியை ஸம்ஸாரிகளுக்குண்டாக்கி ரக்ஷிக்கைக்காக ஸ்ரீராமாயணரூபேண அவதரித்ததென்று சொல்லப்படுகையாலும் இதினுடைய வேற்றம் ஸம்ப்ரதிபந்நம்.

பிராட்டியென்னாதே (சிறையிருந்தவள்) என்றருளிச்செய்தது, அவளுடைய தயாதிசயத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக; தேவதேவ திவ்யமஹிஷியான தன் பெருமையையும் சிறையிருப்பின் தண்மையையும் பாராதே, தேவஸ்த்ரீகள் சிறையை விடுவிக்கைக்காகத் தான் சிறையிருந்தது தயாபரவசையாயிறே. பிரஜை கிணற்றிலே விழுந்தால் ஒக்கக்குதித்தெடுக்கும் மாதாவைப்போலே, இச்சேதநர்விழுந்த ஸம்ஸாரத்திலே தானுமொக்கவந்து பிறந்து, இவர்கள் பட்டதைத் தானும்பட்டு ரக்ஷிக்கையாலே, நிருபாதிக மாத்ருத்வஸம்பந்தத்தாலவந்த நிரதிசய வாத்ஸல்யத்துக்கும் ப்ரகாசகமிறேயிது. இந்த குணாதிசயத்தை வெளியிடுகைக்காகவிறே பரமாசார்யரான நம்மாழ்வார் *தனிச்சிறையில் விளப்புற்ற கிளிமொழியாள்* என்றருளிச்செய்தது. அவருடைய திவ்யஸூக்தியிறே இவரிப்படி யருளிச்செய்கைக்கு மூலம். சிறையிருப்பு தண்மையாவது காம நிபந்தநமாகிலிறே. ஆச்ரிதரான தேவர்களுடைய ஸ்த்ரீகள் சிறையை விடுவிக்கைக்காக, தன்னனுக்ரஹத்தாலே தானே வலியச் செய்ததாகையாலே, ஏற்றத்துக்குடலாமித்தனையிறேயிது; ஸம்ஸாரிகளோடொக்க கர்ப்பவாஸம் பண்ணிப் பிறக்கிறவிது. *பலபிறப்பாயொளிவரும்* என்னும்படி ஸர்வேச்வரனுக்கு தேஜஸ்கரமாகிறது, கர்மநிபந்தநமன்றிக்கே அநுக்ரஹநிபந்தநமாகையிறே. ஆனபின்பு, இதுவும் அநுக்ரஹ நிபந்தநமாகையாலே இவளுக்கு தேஜஸ்கரமாமித்தனை. இத்தை ராவணபலாத்காரத்தாலே வந்ததாக நினைப்பார் இவள் சக்திவிசேஷமறியாத க்ஷுத்ரரிறே. *சீதோ பவ* என்றவள் *நஷ்டோ பவ* என்னமாட்டாளன்றே. ஆகையால் இது தன்னனுக்ரஹத்தாலே பரரக்ஷணார்த்தமாகச் செய்த செயலாகையாலே, இதுவே இவள் தயாதிகுணங்களுக்கு ப்ரகாசகமென்று திருவுள்ளம்பற்றியாய்த்து இவர் (சிறையிருந்தவள்) என்று அருளிச்செய்தது. ஸ்ரீராமாயணமெல்லா மிவளுடைய வேற்றஞ்சொல்லுகிற தென்னுமிடம்

காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸ்நம் ஸீதாயாச் சரிதம் மஹத் என்று ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் தானே வாயோலையிட்டு வைத்தானிறே *ஸ்ரீமத் ராமாயணமபி பரம ப்ராணிதி த்வச் சரித்ரே* என்றருளிச்செய்தாரிறே பட்டர்.

அநந்தரம் மஹாபாரத ப்ரதிபாத்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (மஹாபாரதத்தால என்று தொடங்கி.) *க்ருஷ்ணத்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும்- கோஹ்யந்யோ புவி மைத்ரேய மஹாபாரதக்ருத் பவேத்* *ஏவமஸ்திம பாரதந்து ப்ரோக்தம் யேந மஹாத்மநா - ஸோயம் நாராயணஸ் ஸாக்ஷாத் வ்யாஸரூபீ மஹாமுநி:* என்று பகவதாவேசாவதாரமாய *ஸஹோவாச வ்யாஸ: பாராசர்ய:* என்று ஆப்ததமனாக ப்ரஸித்தனாயிருந்துள்ள ஸ்ரீ வேதவ்யாஸ பகவானாலே *வேதாந் அத்யாபயாமாஸ மஹாபாரத பஞ்சமாந்* என்கிறபடியே பஞ்சமவேதமாகப் ப்ரணீதமாய், அநேக புராண ப்ரசஸ்தமாயிருந்துள்ள மஹாபாரதமும் ஸ்ரீராமாயணத்தோபாதி ப்ரபல ப்ரமாணம். இதுவும் நடுவிற்றிருவீதிப்பிள்ளைபட்டர் தாமேயருளிச் செய்தார். பெரிய பட்டரும் ஸ்ரீ ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யோபோத்காதத்திலே, *ஸ்ரீராமாயணவந் மஹா பாரதம் சரணம்* என்றருளிச் செய்தாரிறே. ஸர்வேச்வரனென்னாதே (தூதுபோனவன்) என்றது அவனுடைய ஆச்ரித பாரதந்த்ர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக; தேவதேவனான தன் பெருமையையும் செய்கிற தொழிலின் தண்மையையும் பாராதே, பாண்டவர்களுக்காகக் கழுத்திலே ஓலை கட்டித் தூது போய்த்தது, ப்ரணத பாரதந்த்ர்ய ருசி பரவசனாயிறே. இதுதான் இவனுடைய ஆச்ரயண ஸௌகர்யாபாதகமான நீர்மைக்கு டலாயிருந்துள்ள வாத்ஸல்யாதிகளுக்கெல்லாம் ப்ரகாசகமாயிருப்ப தொன்றிறே. இந்த குணத்திலே யீடுபட்டிறே *இன்னார் தூதனென நின்றான்* என்றும் *கூடமன்னரிடை நடந்த தூதா* என்றும் திருமங்கையாழ்வா ரருளிச்செய்தது. அந்த திவ்ய ஸூக்தியிறே இவரிப்படி யருளிச்செய்கைக்கு மூலம். *பேசிற்றே பேசுகையிறே இவர்களுக்கேற்றம். தூது போனது-தண்மையாவது, கர்மவச்யதை யடியாக வரிலிறே. ஐச்சமாக ஆச்ரித விஷயத்தில் செய்கிற தாழ்ச்சியெல்லாம் ஏற்றத்துக்குடலாயிறே யிருப்பது *ஸ உ ச்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந:* என்று பரார்த்தமாகப் பிறக்கையாலே சிறப்பெறுமென்று ச்ருதி சொன்னவிது பரார்த்தமாகத் தன்னிச்சையாலே செய்யுமவையெல்லாம் இவனுக்கு தேஜஸ்கரமென்னுமதுக் குபலக்ஷணமிறே. இவன் செய்த தூத்யத்தை மாந்த்யஹேதுவாக நினைப்பார், அறிவுகேடரில் தலையானவர்களித்தனை. அறிவில் தலைநின்றவர்கள் *ஏதத்ரம்* என்று மோஹிக்கும்படியாயிறே யிருப்பது. இப்படி யிருந்துள்ள இந்நீர்மையிலேற்றத்தை வெளியிடுகைக்காக வாய்த்து இவர் (தூது போனவன்) என்றருளிச் செய்தது. மஹாபாரதமெல்லாம் இவனுடைய வேற்றமே சொல்லுகையிலே தத்பரமாகையாலேயிறே, மஹா பாரத கதை சொல்லத் தொடங்குகிறவன் *நாராயணகதாமிமாம்* என்றது. ஆக ப்ரபந்தத்வயத்துக்கும் ப்ரதாநப்ரதிபாத்யங்களின்னதென்னுமிடம் ப்ரகாசிப்பிக்கப்பட்டது. (5)

6. உபப்ர்ஹ்மணமுகேந வேதாந்த தாத்பர்யத்தை நிஷ்கர்ஷித்து உஜ்ஜீவநத்துக்குடலானவற்றைச் சொல்லுவதாகவிறே உபக்ரமித்தது. அதிலிப்போது சொன்னவிவற்றால வேதாந்தத்தி லவ்வர்த்தங்கள் சொல்லிற்றாய்த்தென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச் செய்கிறார் மேல இவை என்று தொடங்கி.

6. இவை யிரண்டாலும் புருஷகார வைபவமும் உபாய வைபவமும் சொல்லிற்றாயத்து.

அதாவது (சிறையிருந்தவளேற்றம், தூதுபோனவனேற்றம்) என்றவிவை யிரண்டாலும், அபராத பூயிஷ்டரான சேதநர்க்கு ஆச்ரயணீயையாமளவில் அகில ஜகந்மாதாவான ஸம்பந்தத்தாலும் க்ருபாதிகளாலும் நடுவொரு புருஷகாரம் வேண்டாதபடிவந்து ஆச்ரயிக்கலாம்படியாய் அபராதங்களைப் பார்த்துச்சீறி *க்ஷிபாமி* *நக்ஷமாமி* என்னுமீச்வர ஹ்ருதயத்தைத் திருத்தி அவர்களை யங்கீகரிப்பிக்கும் புருஷகார பூதையானவள் வைபவமும், அங்கீகரித்தால் பின்னையவள்தானே சிதகுரைக்கிலும் *என்னடியாரது செய்யார்* என்று மறுதலித்துத் தான திண்ணியனாய் நின்று ரக்ஷிக்கும் உபாயபூதனானவன் வைபவமும் சொல்லிற்றாய்த்தென்கை. (புருஷகாரம்) என்றும் (உபாயம்) என்றும் இவற்றை நிரூபகமாக வருளிச்செய்தது, பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வமும் ஈச்வரனுக்கு உபாயத்வமும் அஸாதாரணமென்று தோற்றுகைக்காக. இதுதன்னை *மத் ப்ராப்திம் ப்ரதி ஜந்தூநாம் ஸம்ஸாரே பததாமத:, லக்ஷ்மீ: புருஷகாரத்வே நிர்திஷ்டா பரமர்ஷிபி, மமாபி ச மதம் ஹ்யேதத் நாந்யதா லக்ஷணம் பவேத்* என்றும், *அஹம் மத்ப்ராப்த்யுபாயோவை ஸாக்ஷாத் லக்ஷ்மீபதிஸ் ஸ்வயம், லக்ஷ்மீ: புருஷகாரேண வல்லபா ப்ராப்தி யோகிநீ, ஏதஸ்யாச்ச விசேஷோயம் நிகமாந்தேஷு சப்த்யதே* என்றும், *ஆகிஞ்சந்யைக சரணா: கேசித் பாக்யாதிகா: புந:, மத்பதாம்போருஹத்வந்த்வம் ப்ரபத்ய ப்ரீத மானஸா:, லக்ஷ்மீம் புருஷகாரேண வ்ருதவந்தோ வராநந, மத்க்ஷமாம் ப்ராப்ய ஸேநேச ப்ராப்யம் ப்ராபகமேவ மாம், லப்த்வா க்ருதார்த்தா: ப்ராப்ஸ்யந்தே மாமேவ நாந்ய மாநஸா:* என்று பகவச்சாஸ்த்ரத்திலே தானே யருளிச்செய்தானிறே. மற்றைப் பிராட்டிமார்க்கும் ஸூரிகள் முதலான ததீயர்க்கும் இவள் ஸம்பந்தமடியாக வருகிற புருஷகாரத்வமிறேயுள்ளது, இவளைப்போலே ஸ்வதஸ்ஸித்தமன்றே ஆகையிறே *ஏதத் ஸாபேக்ஷஸம்பந்தா தந்யேஷா மமலாத்மநாம், தேவீஸூரி குரூணாஞ்ச கடகத்வம் நது ஸ்வத:* என்று தீபஸங்க்ரஹத்திலே ஜீயரருளிச்செய்தது. உபாயத்வமும் *க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்* என்று ஸநாதந தர்மமாகச் சொல்லப்படுகிற அவனுக்கே ஸ்வதஸ்ஸித்தமாய் ததீயர்க்கு தத்ஸத்தியடியாக வருகிறதிறே யுள்ளது. ஆகையாலே பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வமும், ஈச்வரனுக்கு உபாயத்வமும் நிரூபகமாகத் தட்டில்லை. இவ்வர்த்தத்தை வெளியிடுகைக்காக வாய்த்து இவரிப்படி யருளிச்செய்தது. இப்படி உபப்ருமஹணமான ப்ரபந்த த்வயத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற புருஷகாரத்வமுமுபாயத்வமும் உபப்ருமஹ்யமான வேதாந்தத்திலுக்தமான ஸ்தலமேதென்னில், கடவல்லயுபநிஷத் ஸித்தமான த்வயத்தில் பூர்வவாக்யத்திலே உபயமும் சேர உக்தமிறே. இச்சேதநனுக்கு இருவரோடும் ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்க ஈச்வர ஸமாச்ரயணத்துக்கிவள் புருஷகாரமாக வேண்டுகிறதென்னென்னில், மாத்ருத்வ ப்ரயுக்தமான வாத்ஸல்யாதிரேகத்தாலும், அவனைப்போலே காடிந்யமார்த்தவங்கள் கலந்திருக்கையன்றிக்கே, கேவல மார்த்தவமேயாய், பிறர் கண்குழிவு காணமாட்டாத ப்ரக்ருதியாகையாலும், விமுகரையு மபிமுகராக்குகைக்கு க்ருஷிபண்ணு மவளாகையாலும், குற்றவாளர்க்குங் கூசாமல் வந்து காலிலே விழலாம்படி யிருப்பாளாய், பும்ஸ்த்வ ப்ரயுக்தமான காடிந்யத்தோடே பித்ருத்வ ப்ரயுக்தமான ஹிதபரதையையு முடையனாய், குற்றங்களைப் பத்தும் பத்தாக்க கணக்கிட்டு க்ரூர தண்டங்களைப் பண்ணுகையாலே, குற்றவாளர்க்கு முன்செல்லக் கூடலரிக்கும்படி யிருக்கு மீச்வரனை உசிதோ

பாயங்களாலே குற்றங்களை யடைய மறப்பித்துக் கூட்டிவிடுமவளுமா யிருக்கையாலே அபராதமே வடிவான இச்சேதநன அவனை யாச்ரயிக்குமளவில இவள புருஷகார மாக வேணும். ஆகையிறே அவனை உபாயமாகவரிக்க இழிகிறவளவில இவளைப் புருஷகாரமாக முனனிடுகிறது. ... . (6)

7. அநந்தரம், புருஷகாரத்தினபடிகளை விஸ்தரேண உபபாதிக்கக்கோலி, ப்ரதமத்திலே புருஷகாரத்வத்துக்கு அவச்யாபேக்ஷித குணங்களை யருளிச்செய்கிறார் (புருஷகாரமாம்போது) என்று தொடங்கி.

7. புருஷகாரமாம்போது க்ருபையும் பாரதந்த்ர்யமும் அநந்யார்ஹத்வமும் வேணும்.

(புருஷகாரமாம்போது) என்றது—புருஷகாரமாமிடத்தி லென்றபடி. க்ருபையாவது—பரது:க்காஸஹிஷ்ணுத்வம். பாரதந்த்ர்யமாவது—பராதீநத்வம். அநந்யார்ஹத்வமாவது—தத்வ்யதிரிக்த விஷயாநார்ஹத்வம் இவை புருஷகாரத்துக்கு அவச்யாபேக்ஷிதமானபடி யென்னென்னில், சேதநர் ஸம்ஸாரத்தில படுகிற து:க்கங்கண்டு பொறுக்கமாட்டாமல, ஈச்வரனோடே இவர்களைச் சேர்க்கைக்குடலான யத்நம பண்ணுகைக்கு க்ருபைவேணும், ஸ்வதந்த்ரனை வசீகரிக்கும்போது அநுவர்த்தநத்தாலே வசீகரிக்க வேண்டுகையாலே பாரதந்த்ர்யம வேணும்; நம்மையொழிந்ததொரு விஷயத்துக்கு அர்ஹமன்றியே நமக்கே அதிசயகரமாயிருக்கும வஸ்துவாகையாலே நங்கார்யமன்றோ சொல்லுகிறது என்று, சொன்னபடி யவன்செய்கைக் குறுப்பாகையாலே அநந்யார்ஹத்வம் வேணும். ஆகையாலிவை மூன்றும் புருஷகாரத்துக்கு அவச்யாபேக்ஷிதமிறே ஈச்வர க்ருபையிற் காட்டில இவள க்ருபைக்கு விசேஷமென்னென்னில், ஈச்வரனுவான நிரங்குசஸ்வதந்த்ரனாய், நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களிரண்டுக்கும் கடவனாய், சேதநகர்மங்களை நிறுத்தறுத்துத் தீர்த்துமவனாகையாலே அவனுடைய க்ருபை ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே அமுக்குண்டு கிடந்து, ஓரோ தசைகளிலே தலையெடுக்கக் கடவதாயிருக்கும். இவள அநுக்ரஹைக சீலையாகையாலே யிவளுடைய க்ருபைக்கு வேறொன்றால ஓர் அபிபவ மில்லாமையாலே எப்போது மொருபடிப்பட்டிருக்கும். ஆகையா லிவளுடைய க்ருபை கரையழிந்திருக்கும். ஸம்பந்தத்தில வ்யாவ்ருத்திபோலேயாயத்து க்ருபையில வ்யாவ்ருத்தியும். இப்படியிருக்கையாலேயிறே இவளை ஆச்ரயிப்பார்க்கு வேறொரு புருஷகாரம தேடவேண்டாதொழிகிறது ஈச்வர விஷயத்தி லிவளுடைய பாரதந்த்ர்யாநந்யார்ஹத்வங்களும ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான மாத்ரமன்றிக்கே *ஹ்ரீச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யௌ* என்றும *விஷ்ணுபத்நீ* என்றும சொல்லுகிற பத்நீத்வ ப்ரயுக்தமாயும், *அஹந்தா ப்ரஹ்மணஸ் தஸ்ய ஸாஹமஸ்மி ஸநாதநீ* என்றும *ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஸ்ரீ:* என்றும சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூப நிரூபகத்வாதி ஸித்தமான அநந்யத்வ ப்ரயுக்தமாயுமிருக்கும் இப்படியிருக்கையாலேயிறே அல்லாதாரைக்கடைய மிதுநசேஷத்வமும், இவளொருத்திக்கும ததேகசேஷத்வமுமாயத்து. இந்த அவயவதாகேந வுண்டான ஸம்பந்தத்தாலேயிறே இவளுக்கு ஈச்வரனை வசீகரிக்குமளவில புருஷகாரம வேண்டாதொழிகிறது இம் மூன்று குணத்திலும வைத்துக்கொண்டு, க்ருபையானது, *ச்ரிஞ்-ஸேவாயாம்* என்கிற தாதுவிலே நிஷ்பந்நமான ஸ்ரீசப்தத்தில *ஸ்ரீயதே* என்கிற கர்மணிவ்யுத்பத்தியிலும பாரதந்த்ர்யாநந்யார்ஹத்வங்க ளிரண்டும, *ச்ரயதே* என்கிறகர்த்தரிவ்யுத்பத்தியிலும், நித்யயோக வாசியான மதுப்பிலும ஸித்தமிறே. ... . (7)

8. இநத கருபாதிதரயததையும எலலாருமறியுமபடி தானே வெளியிட டருளின வைபவததை ஸ்ரீராமாயணததி லிவளுககுச சொலலபபடட விசலேஷ த்ரயத்தாலும தாசிப்பிககிறா மேல (பிராட்டி) என்று தொடஙகி வாகயதரயததாலே.

8. பிராட்டி முறபடப பிரிநதது தனனுடைய கருபையை வெளியிடுகைக்காக; நடுவிற பிரிநதது பாரதநதாயததை வெளியிடுகைககாக, அநநதரம பிரிநதது அநநயாாஹதவததை வெளியிடுகைககாக

(பிராட்டி யிதயாதி) *தேவதவே தேவதேஹேயம மநுஷ்யதவேச மாநுஷீ, விஷ்ணோ தேஹாநு ரூபாம வை கரோதயேஷாதமநஸ தநும* எனகிறபடியே, நாயகனை ஸாவேசவரனுடைய தத்ததவதார ஸஜாதீயமான விகரஹ பரிகரஹம பணணி வநதவதரிககுமவ ளாகை யாலே, *ராகவதவேபவத ஸீதா* எனகிறபடியே, அவன சகரவாததி திருமகனை வாறே ததநுரூபமாகத தானும ஜநகராஜன திருமகளான பிராட்டி, தணடகாரண யததிலே யெழுநதருளியிருககசசெயதே, ராவணன பிரிததானெனறொரு வயாஜத தாலே ப்ரதமம பெருமாளைபபிரிநது லஙகைககெழுநதருளிறறு, *தேவயா காருணய ரூபயா* என்று *தத்குண ஸாரதவததாலே காருணயந தானைச சொலலுமபடியான தனனுடைய பரமகருபையை பரகாசிபபிககைககாக வெனகை எஙஙனேயெனனில, தேவஸதரீகள சிறையை விடுவிககைககாகத தான சிறை யிருககையாலும, அவ விருபபிலே தனனை அலலும பகலும தாஜநபாதஸநமபணணி யருவிததினற க்ரூரராக்ஷஸிகள, ராவணன் பராஜிதனாகவும பெருமாள விஜயிகளாகவும தரிஜடை ஸ்வபநங கணடததாலே பீதபீதைகளாய நடுஙகுகிறதசையிலே *பவேயம சரணம் ஹி வ:* என்று நீஙகள நோவுபடுகிற ஸமயததுககு நானிருநதேனே, நீஙக ளஞ்ச வேண்டாவென்று அபயப்ரதாநம பணணுகையாலும, அது உக்திமாதரமாயப போகாமே, ராவணவதாநநதரம தனககு சோபநஞ சொலலவநத திருவடி அவா களை சிதரவதமபணணுமபடி காட்டிததரவேணுமெனன, அவனோடே மனறாடி, *ராஜ ஸமசரய வசயாநாம* இதயாதியாலே அவாகள குறறததை குணமாக உபபாதித தும், *மாஷ்யாமீஹ துாபலா* என்று பிறாநோவுகணடு பொறுததிருககத்தககநெஞ் சுரம தனககிலலாமையை முனனிட்டும, *காாயம கருண மாாயேண ந கசசிநநாபராதயதீ* என்று அவனுககும இரஙகியலலது நிறகவொணணாதபடி யுபதேசிததும், இப்படி யொருநிலைநின்று தானடியிறபணணின பரதிஜஞாநுகுணமாக ஆர்தராபராதை களானவாகளை ரக்ஷிககையாலும தனனுடைய கருபையை வெளியிட்டாளிறே

(நடுவிலிதயாதி) நடுவிறபிரிவாவது மீணடு பெருமாளுடனே கூடித் திருவயோ த்யையிலே யெழுநதருளித் திருவயிறு வாயததிருககிற காலததிலே *அபதயலாபோ வைதேஹி மமாயம ஸமுபஸதித:, கிமிசசஸி ஸகாமா தவம பரூஹி ஸாவம வராநநே* என்று உனககபேக்ஷை யேதெனறு கேட்டருள, *தபோவநாநி புணயாநி த்ரஷ்டுமிசசாமி ராகவ, கஙகாதீர நிவிஷ்டாநி ருஷீணாம புண்யகாமனும, பலமூலாசிநாம வீர பாதமூலேஷு வர்த்திதும் ஏஷமே பரம: காமோ யநமூலபலபோஜிஷு அப் யேகராதரம காகுத்ஸத! வஸேயம் புண்ய் கீாததிஷு* என்று தனககுணடான வநவாஸ வாஞ்சையை விணணப பஞ்செய்ய, அததைபபறறப போக விடுவாரைபபோலே லோகாபவாத பரிஹாராாதத

மர்கப் பெருமாள காட்டிலே போகவிடப போனது இப்பிரிவுககு ப்ரயோஜநம பெருமாள கட்டிலேவைத்தபோதோடு காட்டிலே விட்ட போதோடு வாசியற, அவருடைய நினைவையே பினசெலலவேண்டுமபடியான தனனுடைய பத்நீத்வப்ர யுகதமான பாரதநதர்யத்தை ப்ரகாசிபபிககை. கஙகைக கரையேறின வநநதரம இளையபெருமாள கனகக கலேசப்பட்டுககொண்டு, பெருமாள திருவுளளமாயவிட்ட கார்யத்தை விண்ணப்பஞசெயய, அதனைககேட்டு மிகவும பரலாபித்து *ந கலவந யைவ ஸௌமித்ரே! ஜீவிதம ஜாஹ்நவீஜலே, தயஜேயம ராகவம வமசே பாதது: மா பரிஹா ஸ்யதி* எனறாளிறே, இததால ஆறறாமையின கனத்தாலே முடிநது பிழைககை தேட்டமாகா நிறகச செயதேயும, அது செயயமாட்டாதே பெருமாளநினைவைப் பின சென்று தனப்ராணனை நோககிககொண்டிருகக வேண்டுமபடியான பாரதநதர்யத்தை யிறே ப்ரகாசிப்பித்தது பிறர்ககாக ஜீவிககவேணடும பரதந்த்ராகககு முடிவுதேட்ட மாறுலும முடியப் போகாதே! *மாயும வகையறியேன வலவினையேன் பெண பிறநதே* என்றாரிறே யாழவார, ப்ரதமவிசலேஷத்தில பத்துமாஸததுககுளளே படுவதெலலாம பட்டவள, *பதிர்ஹி தைவதம நார்யா: பதிர்பநது: பதிர்கதி:, பராணைரபி ப்ரியம தஸமாத பர்த்து: கார்யம விசேஷத:* என்று தானருளிச செயதபடியே, பதிசித்தாநுவிதாநமே நமககு ஸவரூபமெனனும பாரதநத்ர்ய புத்தியாலேயிறே அநேக ஸம்வதஸரம பாடாற்றியிருநதது. ஆக இப்படி இபபிரிவிலே தனனுடைய பாரதநத்ர்யததை வெளியிட்டாளிறே.

(அநந்தரமித்யாதி.) அநந்தரததில பிரிவாவது, மீணடு பெருமாள் ஸநனிதியிலே வந்திருககச் செயதே, பிரிந்து பிறநதகததிலே புககுவிட்டது. இப்பிரிவுககு ப்ரயோஜநம, *அநந்யா ராகவேணாஹம பாஸகரேண ப்ரபா யதா* *அநந்யாஹி மயா ஸீதா* என்று உபயஸமமதமான தனனுடைய அநநயத்வ ப்ரயுகதமான அநநயார்ஹத்வத்தை ஸர்வ ஸம்மதமாமபடி ப்ரகாசிப்பிககை எஙஙனேயெனனில, பெருமாள அசவமேதம் பணணியருளா நிற்கசசெய்தே, ஸ்ரீ வால்மீகி பகவானுடைய நியோகத்தாலே குசலவர்கள வநது ஸ்ரீ ராமாயணத்தைப பாடிககொணடு திரியாநிற்க, அததைப் பெருமாள திருசசெவி சாத்தி ஸந்நிதியிலே யவர்களை யழைதது விசேஷஜ்ஞரெலலாரையுந கூட்டி யவாகள பாட்டுக கேளாநிறகிற நாளிலே, அவர்களைப் பிராட்டியினுடைய பிளளைகளென்றறிநத வநநதரம, பிராட்டியளவிலே திருவுளளஞ சென்று தனககேற சுத்தையாகில கடுக இததிரளிலே நாளைவநது ப்ரதயயமுகததாலே தன சுததியை ப்ரகாசிப்பிப்பாளாகவென்று தூதமுகேந பெருமாள மஹர்ஷிககும பிராட்டிககும அறிவித்துவிட, அப்படியே ஸ்ரீவால்மீகிபகவானை முனனிட்டுககொணடு அநத மஹாபரிஷத்திலே பெருமாள ஸந்நிதியிலே வநது ஒதுஙகி நிறகச செயதே, ஸ்ரீ வால்மீகி பகவாந இவள சுத்தையெனனுமிடத்தை பலமுகத்தாலுஞ் சொலல, பெருமாளு மிவள சுத்தை யென்னுமிடம நானுமறிவன, மஹர்ஷி சொனனதுவே போரும், ஆனாலும் லோகாபவாத பரிஹாரார்ததமாக ஒரு ப்ரத்யய மித்திரளிலே பண்ணவேணுமென்று திருவுளளமானபடியாலே, *ஸர்வாந ஸமாகதாந தருஷ்ட்வா ஸீதா காஷாய வாஸிநீ-அப்ரவீத் ப்ராஞ்ஜலிர் வாகயம அதோ தருஷ்டி ரவாஙமுகீ* எனகிறபடியே கையுமஞஜலியுமாய்க கவிழதலையிட்டுக கொணடுநின்று, *யதாஹம் ராகவாதந்யம மநஸாபி ந சிந்தயே, ததா மே மாதவீ தேவீ விவரம தாது மாஹதி; மநஸா கரமணா வாசா

யதா ராமம் ஸமர்த்தயே, ததா மே மாதவீ தேவீ விவரம் தாதுமர்ஹதி யதைதத் ஸத்ய முக்தம் மே வேத்மி ராமாத் பரம் நச-ததா மே மாதவீதேவீ விவரம்தாதுமர்ஹதி* என்று சபதம் பண்ண *ததா சபந்த்யாம் வைதேஹ்யாம் ப்ராதுராஸீந் மஹாத்புதம் - பூதலாதுத்திதம் திவ்யம் ஸிம்ஹாஸந மநுத்தமம். த்ரியமாணம் சிரோபிஸ்து நாகை ரமிதவிக்ரமை:, திவ்யம் திவ்யேந வபுஷா ஸர்வரத்ந விபூஷிதம், தஸ்மிம்ஸ்து தரணீதேவீ பாஹுப்யாம் க்ருஹ்ய மைதிலீம், ஸ்வாகதே நாபிநந்த்யைநா மாஸநே சோபவேசயத; தாமாஸநகதாம் த்ருஷ்ட்வா ப்ரவிசந்தீம் ரஸாதலம் - புஷ்ப வ்ருஷ்டிரவிச்சிந்நா திவ்யா ஸீதாமவாகிரத* என்று அவ்வளவிலே பூமியில் நின்றும் ஒரு திவ்யஸிம்ஹாஸநம் வந்துதோன்ற, அதிலே ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டி இவளை ஸ்வாகதப்ரச்ந பூர்வகமாக இரண்டு கையாலு மெடுத்துக்கொண்டுபோய் வைக்க, ஆஸநகதையாய்க்கொண்டு ரஸாதலத்தை ப்ரவேசியா நிற்கிற இவளைக் கண்டு திவ்ய புஷ்ப வ்ருஷ்டி இடைவிடாமல் இவள்மேலே விழுந்ததென்கையாலே இப்பிரிவிலே தன்னுடைய அநந்யார்ஹத்வத்தை ப்ரகாசிப்பித்தாளிறே.

ஆக இவ்வவதாரத்திலிவளுக்குச் சொல்லப்பட்ட விச்லேஷத்ரயத்துக்கும் ஹேது, இக்குணங்களை இப்படி வெளியிடுகையாய்த்து. இங்ஙனன்றாகில் அநபாயிநி யாய அகர்மவச்யையா யிருக்கிற இவளுக்கு, கர்மவச்யர்க்குப்போலே, இப்படி பிரிவு வருகைக்கு யோக்யதையில்லையிறே. தன்னுடைய புருஷகாரத்வோபயோகியான குணங்களையும் புருஷகாரத்வத்தையும் ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக வந்த அவதாரமிறே யிது; ஆகையிறே *யஸ்யாநுயஸ்யாஹாரந்தி ஸீதாவதார முகமேதமமுஷ்ய யோக்யா* என்று பட்டரருளிச் செய்தது. இப்படி சேதநர்பக்க லநுக்ரஹத்துக்குடலான க்ருபையையும் ஈச்வரன் பக்கலனுகூல வசீகரிக்கைக்குடலான பாரதந்த்ர்யாதிகளையும் தானே வெளியிட்டது, சாஸ்த்ரங்களில் கேட்கிற மாத்ரமன்றிக்கே அநுஷ்டாந பர்யந்தமாகக் காண்கையாலே தன்னைப் புருஷகாரமாகப் பற்றுவார்க்கு ருசி விச்வாஸங்க ளுறைக்கைக்குறுப்பாக. .... (8)

9. ஏவம்பூதகுண விசிஷ்டையான இவளுடைய புருஷகாரத்வம் தோற்றுவ தெங்கேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல். ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்க ளென்று தொடங்கி.

9. ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்க ளிரண்டிலும் புருஷகாரத்வம் தோற்றும்.

புருஷகாரத்மாவது - கடகத்வம்; அது இவளுக்கு அவனோடு கூடியிருக்கும் தசையிலும் நீங்கியிருக்கும் தசையிலும் ப்ரகாசிக்குமென்கை. ஸம்ச்லேஷதசையிலே, இளையபெருமாள், காட்டுக்கெழுந்தருளுகிறபோது பெருமாள் நிறுத்திப் போவதாகத் தேடினவளவிலே என்னைக் கூடக்கொண்டு போகவேணுமென்று *ஸ ப்ராதுச் சரணௌ காடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந: ஸீதாமுவாசாதியசா: ராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம்* என்கிற படியே சரணம்புகுகிறவளவிலும்; பஞ்சவடியிலே யெழுந்தருளினபோது நீரும் நிழலும் வாய்த்திருப்பதொரு ப்ரதேசத்தைப் பார்த்துப் பர்ணசாலையைச் சமையு மென்று பெருமாளருளிச் செய்ய, நந்தலையிலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை வைத்த போதே பெருமாள் நம்மைக் கைவிட்டாரென்று விக்ருதராய் *ஏவமுக்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மணஸ் ஸம்யதாஞ்ஜலி:, ஸீதாஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்த மிதம் வசந மப்ரவீத். பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த த்வயி வர்ஷசதம் ஸ்திதே, ஸ்வயந்து ருசிரே தேசே க்ரியதா மிதி மாம் வத* என்கிறபடியே தம

முடைய பாரதந்த்ரயத்தைப் பெறுகைக்காகக் கையு மஞ்ஜலியுமாய் நின்றபேக்ஷிக்கிற வளவிலும் பிராட்டியைப் புருஷகாரமாக முன்னிட்டுத் தம்மபேக்ஷிதம் பெறுகையாலும், ஆஸுர ப்ரக்ருதியான ஜயந்தன் காகரூபத்தைக் கொண்டு வந்து ஜநநி பக்கலிலே அக்ருத்ய பரவருத்தனுக *ஃ: க்ரீடந் ஸரோஷேண பஞ்சவக்த்ரேண போகிநா* என்று பெருமாள் அவன்மேலே சீறித் தலையை அறுப்பதாக ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகிக்க, *ஸ பித்ரா ச பரித்யக்தஸ் ஸுரைச்ச ஸமஹர்ஷிபி:, த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ சரணம் கத:* என்கிறபடியே, எங்குஞ் சுற்றித் திரிந்தவிடத்திலும் ஒருபுகலிடம் இல்லாமையாலே போக்கற்று சரணம்புக, *ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ சரண்யச் சரணாகதம், வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத்* என்றும், *புரத: பதிதம் தேவீ தரண்யாம் வாயஸம் ததா - தச்சிர: பாதயோஸ் தஸ்ய யோஜயாமாஸ ஜாநகீ, தமுத்தாப்ய கரேணாத க்ருபாபீயூஷ ஸாகர: ரரக்ஷ ராமோ குணவாந் வாயஸம் தயயேக்ஷத*என்றும் ஸ்ரீராமாயண பாத்ம புராணங்களில் சொல்லுகிறபடியே, இவள் புருஷகாரமாகப் பெருமாள் ரக்ஷிக்கையாலும், விச்லேஷ தசையிலே *இஹ ஸந்தோ நவா ஸந்தி ஸதோவா நாநுவர்த்தஸே ததாஹி விபரீதா தே புத்தி ராசார வர்ஜிதா* இத்யாதியாலே விபரீத புத்தியான ராவணனைப் பெருமாள் திருவடிகளிலே சேர்க்கைக்கு விரகு பார்க்கையாலும், ராவணவதாநந்தரம் ராக்ஷஸிகளைச் சித்ரவதம் பண்ணுவதாக உத்யுக்தனாயி நிற்கிற திருவடியைக் குறித்து, *பாபாநாம்வா சுபாநாம்வா வதார்ஹாணாம் ப்லவங்கம கார்யம் கருணம் ஆர்யேண ந கச்சிந் நாபராத்யதி* என்று அவனிரங்கத்தக்க வார்த்தைகளைச் சொல்லி அவர்களபராதங்களைப் பொறுப்பிக்கையாலும். உபய தசையிலும் இவள் புருஷகாரத்வம் தோற்ற நின்றதிறே திருவடி, ராக்ஷஸிகளை அபராதாநுகுணம் தண்டிக்கும்படி காட்டித்தர வேணுமென்றவளவில பிராட்டி யவனுடனே மன்றாடி ரக்ஷித்தவித்தனையன்றே *மாத்ரா மைதிலி ராக்ஷஸீஸ் த்வயி ததைவார்த்ராபராதாஸ் த்வயா ரக்ஷந்த்யா பவநாத்மஜாத் லகுதரா ராமஸ்ய கோஷ்டீ க்ருதா—காகம் தஞ்ச விபீஷணம் சரணமித்யுக்தி க்ஷமௌ ரக்ஷதஸ் ஸா ந: ஸாந்த்ர மஹாகஸஸ் ஸுகயது க்ஷாந்திஸ் தவாகஸ்மிகீ* என்று பவநாத்மஜன் நிமித்தமாக ரக்ஷித்தாளென்றன்றே பட்டருமருளிச்செய்தது, அவ்விடத்தில் புருஷீகரித்தமை எங்ஙனே யென்னில், பலாத்காரத்தா லன்றிக்கே அநுஸாரத்தாலே அபராதங்களைப் பொறுப்பிக்கையாலே புருஷகாரத்வமென்கிறது; *திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவள் தன் சொல்வழி வருமவனைப் பொறுப்பிக்கச் சொல்லவேண்டா விறே* என்று திருவடி விஷயமாகவும் புருஷீகரித்தமையை யருளிச்செய்தாரிறே இவர்தாமே. ஆகையா லிரண்டு தசையிலும் இவள் புருஷகாரத்வம் தோற்று மென்கிற மாத்ரத்தைச் சொல்லுகிற இவ்வாக்யத்திலிதுவும் கூட்டக்குறையில்லை. (9)

10 இவ்வுபய தசையிலும் இவள் புருஷீகரிக்கும் ப்ரகாரமென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார்- (ஸம்ச்லேஷ தசையி லென்று தொடங்கி).

10. ஸம்ச்லேஷ தசையி லீச்வரனைத் திருத்தும் விச்லேஷதசையில சேதநனைத் திருத்தும்.

ஈச்வரனைத் திருத்துகையாவது—அபராதத்தையே பார்த்து *க்ஷிபாமி* *ந க்ஷமாமி* என்றிருக்கும் க்ருபையைக் குலைத்து, அங்கீகார உந்முகனாக்குகை; சேதனனைத் திருத்துகையாவது—அக்ருத்ய கரணாதிசீலனாய் பகவத் விமுகனாய்த் திரிகிற ஆகாரத்தைக் குலைத்து, ஆச்ரயணோந்முகனாக்குகை. ஸம்ச்லேஷ தசையில்,

இளைய பெருமாளுக்காக ஈச்வர விஷயத்திலும், விச்லேஷ தசையில ராக்ஷஸிகளுக்காகத் திருவடி விஷயத்திலும புருஷீகாரத்தமை உபயதசையிலும புருஷகாரத்வம் தோற்றுமென்கிற மாத்ரத்துக்குக் கூட்டிக்கொள்ளலாயிருந்ததாகிலும், ப்ராகரணிகமான வர்த்தம ஸம்ஸாரிசேதநனையு மீசவரனையும சேரவிடுகையாகையாலே, இவ்வாக்யத்துக் கிப்படியே அர்த்தமாகக் கடவது ஆகையால ஈச்வரனோடு தான் கூடியிருக்கும தசையில, சேதநன ஆச்ரயணோந்முகனாய வநதிருக்கச்செய்தே, பூர்வாபராதத்தைப் பார்தது ஈசவர னங்கீகரியாதிருக்குமளவில, அவன ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைத் தவிர்த்து க்ருபாதி குணங்களைக் கிளப்பி இவனை யங்கீகரிக்குமபடியாக்குகையும்; பிரிநதிருக்கும தசையில, ஈசவர னங்கீகாரோந்முகனாய வநதிருக்கச்செய்தே, இச சேதநன கர்மாநுகுணமாக விமுகனாயிருக்குமளவில இவன வைமுக்யத்தை மாற்றி ருசியை விளைப்பித்து ஆசரயணோன்முகனாக்குகையும இவவிரண்டு தலையையும திருத்துகையாவது. ஆகவிப்படி, அங்கீகார விரோதியான ஸ்வாதந்த்ரயத்தை மாற்றி, அங்கீகாரத்துக்குடலான க்ருபாதிகளை உத்பவிப்பிக்கையாலும், ஆசரயண விரோதியான வைமுக்யத்தை மாற்றி, ஆசரயண ருச்யாதிகளை ஜநிப்பிக்கையாலும், *ச்ரு-ஹிம்ஸாயாம* என்கிற தாதுவிலும், *ச்ரு விஸ்தாரே* என்கிற தாதுவிலும் நிஷ்பந்நமான ஸ்ரீசப்தத்தில *ச்ருணோதி* *ச்ருணாதி* என்கிற வ்யுத்பத்தி த்வயார்த்தமும இவவிடத்திலே தோற்றுகிறது, *ச்ருணோதி நிகிலாந் தோஷாந் ச்ருணாதி ச குணைர் ஜகத்* என்று இவ்வுத்பத்தி த்வயமும சேதநபரமாயத் தோற்றிற்றேயாகிலும், (ஈசவரனைத் திருத்தும்) என்கிற விடத்திலும இந்த ந்யாயம தோற்றுகையாலே இப்படி சொல்லுகை குறையில்லை. (10)

11. இருவரையும் திருத்துவ தெவவழியாலே யென்னு மாகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (இருவரையு மென்று தொடங்கி).

11. இருவரையும திருத்துவதும உபதேசத்தாலே.

ஈச்வரனைத் திருத்துவது இசசேதநனுடைய அபராதங்களைக் கணக்கிட்டு நீரிப்படி தள்ளிக் கதவடைத்தால இவனுக்கு வேறொரு புகலுண்டோ, உமக்கு மிவனுக்கு முண்டான பந்தவிசேஷத்தைப் பார்த்தால *உறவேல் நமக்கிங் கொழிக்க வொழியாது* என்கிறபடியே குடநீர் வழித்தாலும போகாததொன்றன்றோ, ஸ்வமமான விவனை லபிக்கை ஸ்வாமியான வுமமுடைய பேறல்லவன்றோவிருப்பது, எதிர் சூழல்புக்குத் திரிகிற வுமக்கு நான சொல்லவேணுமோ, ரக்ஷணஸாபேக்ஷனாய் வந்த விவனை ரக்ஷியாதபோது உமமுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வம் விகலமாகாதோ? அநாதிகாலம் நமமுடைய ஆஜ்ஞாதிலங்கநம்பண்ணி நமமுடைய சீற்றத்துக்கிலக்காய்ப் போந்த விவனை அபராதோசித தண்டம பண்ணாதே அத்தைப்பொறுத்து அங்கீகரித்தால் சாஸ்த்ர மர்யாதை குலையாதோ வென்றன்றோ திருவுள்ளத்திலோடுகிறது, இவனை ரக்ஷியாதே அபராதாநுகுணமாக நியமித்தால உமமுடைய க்ருபாதி குணங்கள் ஜீவிக்குமபடியென்? அவை ஜீவித்ததாவது இவனை ரக்ஷித்தாலன்றோ, நியமியாதபோது சாஸ்த்ரம ஜீவியாது, ரக்ஷியாதபோது க்ருபாதிகள ஜீவியாது, என்செய்வோமென்ன வேண்டா, சாஸ்த்ரத்தை விமுகர் விஷயமாக்கி க்ருபாதிகளை அபிமுகர் விஷயமாக்கினால இரண்டும ஜீவிக்கும், ஆனபின்பிவனை ரக்ஷித்தருளீரென்னுமுபதேசத்தாலே. இவவுபதேச க்ரமம இவர் தாமருளிச்செய்த பரந்தபடியிலும்,

ஆச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்த பரந்த ரஹஸ்யத்திலும் விஸ்தரேண காணலாம். *பித்தேவ தவதப்ரேயாந ஜநநீ பரிபூர்ணகஸீ ஜநே ஹித ஸ்ரோதோ வருத்தயா பவதி ச கதாசித் கலுஷதீ:, கிமேதந் நிர்தோஷ: க இஹ ஜகதீதி த்வமுசிதை ருபாயை விஸ்மார்ய ஸ்வ ஜநயஸி மாதா ததஸி ந:* என்று, அபராத பரிபூர்ணசேதந விஷயமாக ஹிதபரனை ஸர்வேச்வரன் திருவுள்ளம் சீறும்படியையும், அத்தசையில இச் சீறறத்துக் கடியென்னென்பது:— இவன் நீரக்கழியச்செய்தவபராத மென்றவன் சொன்னால், மணற்சோற்றிலே கல்லாராய்வாருண்டோ? இந்தஜகத்தில் அபராதமற்றிருப்பாரார்? என்பதாய், உசிதோபாயங்களாலே அபராதங்களை மறப்பித்து, பிராட்டி சேர்த்தருளும்படியையும் அருளிச் செய்கையாலே, உபதேசத்தாலே ஈச்வரனைத் திருத்தும்படியை ஸங்க்ரஹேண பட்டரும் அருளிச்செய்தாரிறே. அவதார தசையிலேயும் *ப்ராணஸம்சயமாபந்நம் த்ருஷ்ட்வா ஸீதாத வாயஸம், த்ராஹி த்ராஹீதி பர்த்தாரமுவாச தயயா விபும்* என்று வாசாமகோசரமான மஹாபராதத்தைப் பண்ணின காகத்தைத் தலையறுப்பதாக விட்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கொரு கண்ணழிவு கற்பித்துப் பெருமாள் ரக்ஷித்தருளிற்றும் இவளுபதேசத்தாலே யென்னுமிடம், பாத்ம புராணத்திலே சொல்லப்பட்டதிறே. இனி சேதநனைத் திருத்துவது, உன்னபராதத்தின் கனத்தைப் பார்த்தால் உனக்கோரிடத்தில் காலூன்ற விடமில்லை ஈச்வரனுவான் நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனகையாலே அபராதங்களைப் பத்தும் பத்தாகக் கணக்கிட்டு அறுத்தறுத்துத் தீர்த்தாகிற்கும். இவ்வநர்த்தத்தைத் தப்பவேண்டில அவன் திருவடிகளிலே தலை சாய்க்கையொழிய வேறொரு வழியில்லை, அபராத பரிபூர்ணனை யென்னை யவனங்கீகரிக்குமோ தண்டியானேயென்று அஞ்சவேண்டா. ஆபிமுக்யமாத்ரத்திலே அகிலாபராதங்களையும் பொறுக்கைக்கும் போக்யமாகக் கொள்ளுகைக்கும் ஈடான குணங்களாலே புஷ்கலனென்று லோகப்ரஸித்தனா யிருப்பானொருவன், ஆனபின்பு நீ ஸுகமேயிருக்க வேணுமாகில் அவனை ஆச்ரயிக்கப் பார்—என்னும் பரமஹிதோபதேசத்தாலே; அப்படி எங்கே கண்டோமென்னில், பாபிஷ்டனாய் வழிகெட நடந்து திரிகிற ராவணனைக் குறித்து *மித்ர மௌபயிகம் கர்த்தும் ராம: ஸ்தாநம் பரீப்ஸதா, வதஞ்சாநிச்சதா கோரம் த்வயாஸௌ புருஷர்ஷப:, விதித: ஸ ஹி தர்மஜ்ஞ: சரணாகத வத்ஸல:, தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிது மிச்சஸி* என்று பெருமாளோடே உறவுபண்ணுகைக்கா னுனக்கு ப்ராப்தம், அது செய்யப் பார்த்திலையாகில் வழியடிப்பாரக்கும் தரையிலே காலபாவி நின்று வழியடிக்கவேணுமே, உனக்கோரிருப்பிடம் வேண்டி யிருந்தாயாகிலும் அவரைப் பற்றவேணும். அவரல்லாததொரு ஸ்தலமில்லைகாண், எளிமையாக எதிரிகாலிலே குனிந்து இவ்விருப் பிருப்பதிற்காட்டில் படடுப்போக வமையுமென்றிருந்தாயோ, உன்னை சித்ரவதம் பண்ணாமல் நற்கொலையாகக் கொல்லும்போது மவரைப்பற்ற வேணுங்காண், நான் பண்ணின அபராதத்துக்கு என்னை யவர்கைக்கொள்வரோ வென்றிருக்கவேண்டா, ஆபிமுக்யம் பண்ணினால் முன்பு செய்த வபராதத்தைப் பார்த்துச் சீறுமந்த புன்மை யவர்பக்கலில்லைகாண், அவர் புருஷோத்தமர்காண், சரணாகதி பரமதர்மமென்றறியுமவராய் சரணாகததோஷம் பாராத வத்ஸலராகவெல்லாரும் அறியும்படிகாண் பெருமாளிருப்பது, நீ ஜீவிக்கவேணுமென்று இச்சித்தாயாகில் அவரோடேனக்குறவு உண்டாகவேணுமென்று இப்படி யச்சமுறுத்தி யுபதேசித்தாளிறே; அவன் திருந்தாதொழிந்தது இவளுடைய உபதேசக்குறையன்றே,

அவனுடைய பாபப்ராசுர்யமிறே. இப்படி உபயரையு முபதேசத்தாலே திருத்து மென்கையாலே *ச்ரு—சரவணே* என்கிற தாதுவிலே நிஷ்பந்நமான ஸ்ரீசப்தத்தில் *ச்ருணோதி* *சராவயதி* என்கிற வ்யுத்பத்திகளில் வைத்துக்கொண்டு *ச்ராவயதி* என்கிற வ்யுத்பத்த்யர்த்தம் சொல்லப்பட்டது; *சராவயதி* என்கிறவிது ஈச்வர விஷயமாகவே பூர்வர்கள் க்ரந்தங்களில் பலவற்றிலும் காணப்பட்டதாகிலும் *அதவா விமுகாநாமபி பகவதாச்ரயணோபதேசஃ சராவயிதர்த்வம், *விதிதஸ ஹி தாமஜ்ஞஃ சரணாகதவத்ஸலஃ-தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி* இதி ராவணம ப்ரத்யுபதேசாத்* என்று தத்த்வதீபத்திலே சேதந விஷயமாகவும் ஜீயரருளிச் செய்கையாலே, இவ்விடத்திலும் சேதந விஷயமாகவும் சொல்லக் குறையில்லை. .... (11)

12. இவ்வுபதேசத்தா லிரண்டு தலையிலும் பலிக்குமதேதென்ன வருளிச் செய்கிறார் (உபதேசத்தாலே என்று தொடங்கி).

12. உபதேசத்தாலே யிருவருடையவும் கர்ம பாரதந்த்ர்யங் குலையும்.

அதாவது—இப்படி இரண்டு தலைக்கும் தத்தத்நுகுணமாக விவன் பண்ணுமுபதேசத்தாலே புண்யபாபங்களின் வசத்திலே இழுப்புண்டு பகவத் விமுகனாய்த் திரிகையாகிற சேதநனுடைய கர்ம பாரதந்த்ர்யமும், இவன் பண்ணின கர்மத்தை ப்ரதாநமாக்கி அதுக்கீடாகவே செய்வனித்தனையென்று இவனுடைய ரக்ஷணத்தில் விமுகனாயிருக்கையாகிற ஈசவரனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யமும் நிவ்ருத்தமாமென்கை. சேதநனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யம் அநாத்யசித்ஸம்பந்த கார்யமான அவித்யா நிபந்தநம், ஈசவரனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யம் நிரங்குச ஸ்வாதந்த்ர்ய கார்யமான ஸ்வஸங்கல்ப நிபந்தநம்; இவை இரண்டும் அநாதிஸித்தமாய்ப் போந்ததேயாகிலும், மாத்ருத்வ ஸம்பந்தத்தாலே சேதநனுக்கு காப்தையாய், மஹிஷீத்வ ஸம்பந்தத்தாலே ஈசவரனுக்கபிமதையுமான இவள், இரண்டு தலையும் நெஞ்சிளகி ஆச்ரயணாங்கீகாராபிமுகமாம்படியாகப் பண்ணு முபதேசத்தாலே நிவ்ருத்தமாகத் தட்டில்லை. ... (12)

13. இவ்வுபதேசத்தால இவர்கள் மீளாதபோது இவள் செய்வதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உபதேசத்தாலே மீளாதபோது) என்று தொடங்கி.

13. உபதேசத்தாலே மீளாதபோது சேதநனை யருளாலே திருத்தும; ஈசவரனை யழகாலே திருத்தும.

சேதநன் மீளாமைக்கடி-அநாதிகாலம் *யாதானும் பற்றி நீங்கும* என்கிறபடியே பகவத்விமுகனாய் விஷயாந்தர ப்ரவணனாய்ப் போருகையால வந்த துர்வாஸநாதிகள்; ஈச்வரன் மீளாமைக்கடி—அபராதாநுகுணமிவனை சிக்ஷிக்கவேணுமென்னும் அபிஸந்தியாலே நின்ற நிலை இளகாமல் நிறைக்கக்குடலான நிரங்குசஸ்வாதந்த்ர்யம். இவ்வோ ஹேதுக்களாலே இரண்டு தலையும் தன்னுடைய உபதேசத்தால் ஸ்வஸ்வ கர்மபாரதந்த்ர்யத்தில் நின்றும் மீளாத வளவில்.

(சேதநனை யருளாலே திருத்துகையாவது)—ஐயோ இவனுடைய துர்ப்புத்தி நீங்கி அநுகூல புத்தியுண்டாகவேணுமென்று அவன் திறத்தில் தான் பண்ணுகிற *பங்கயத்தாள் திருவருள்* என்கிற பரமக்ருபையாலே அவன் பாபபுத்தி குலைந்து பகவதபிமுகனாம்படி பண்ணுகை.

(ஈச்வரனை யழகாலே திருத்துகையாவது)—'ஒங்காண்போ, உனக்குப் பணி யன்றோவிது' என்று உபதேசத்தையுதறினவாறே, கண்ணைப் புரட்டுதல் கச்சை நெகிழ்த்துதல் செய்து தன்னழகாலே யவனைப் பிசசேறறி தான் சொன்னபடி செய்தல்லது நிற்கமாட்டாதபடி பண்ணி அங்கீகாரோந்முகனாக்குகை.

ஆக (புருஷகாரமாமபோது) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக புருஷகாரத் வோபயோகிகளான குணவிசேஷங்களையும், அவைதனனைத் தானே வெளியிட்ட படியையும், ஸமசலேஷ விசலேஷங்களிரண்டிலும் புருஷீகரிக்கையையும் தத்ப்ரகார விசேஷங்களையுஞ் சொல்லிற்றாய்த்து. ... ... (13)

உபாய வைபவம்

14. க்ருபாதிகளை வெளியிட்டமை சொன்னபோதே ஸ்ரீராமாயணத்தில் புருஷகார வைபவ முகதமானபடியை யுபபாதிததாராய், மஹாபாரதத்தில உபாய வைபவ முகதமானமையை யுபபாதிக்கிறாமேல. (அறியாத என்று தொடங்கி).

14. அறியாத வர்த்தங்களையடைய வறிவித்து ஆசார்யக்ருத்யத்தையும் புருஷகார க்ருத்யத்தையும் உபாய க்ருத்யத்தையும் தானே யேறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே மஹாபாரதத்தி லுபாய வைபவமும சொல்லிற்றுய்த்து.

அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபனம் ஆசார்ய க்ருத்யமிறே, சரண்ய க்ருத்யமன்றே, ஆகை யிறே *என்னைப் பெற்றவத் தாயாய்த் தந்தையாய்* என்று ப்ரியகரத்வ ஹிதகரத்வங் களாகிற மாதா பித்ரு க்ருத்யங்களை ஸ்வயமேவ தமக்குச்செய்த உபகாரத்தை யருளிச்செய்தவநந்தரம் ஆசார்யன் செய்யும் விசேஷோபகாரத்தையும் தானே தமக்குச் செய்தமையை யருளிச்செய்கிற வாழ்வார் *அறியாதன வறிவித்த* என்றருளிச் செய்தது; இவ்விடத்தில் இவரருளிச் செய்கிற வாக்யந்தான் அந்த திவ்யஸூக்திக்கு ஸூசகமாயிறே யிருக்கிறது.

(அறியாத வர்த்தங்களை யடைய அறிவிக்கையாவது):—தத்வ விவேகந் தொடங்கி ப்ரபத்திபர்யந்தமாக அர்ஜுநனுக்கு முன்பு அஜ்ஞாதமாயிருந்த வர்த்தங் களையெல்லா மறிவிக்கை, தேஹாத்மாபிமாநியாய் தேஹாநுபந்திகளான பந்துக்கள் பக்கலிலே அஸ்தாநே ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணி நிற்கிறவிவனை ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகாதிகளாலே தெளிவிக்க வேண்டுகையாலே, *நத்வேவாஹம் ஜாது நாஸம் நத்வம் நேமே ஜநாதிபா:—நசைவ நபவிஷ்யாமஸ் ஸர்வே வயமத:பரம்; தேஹிநோஸ்மிந் யதா தேஹே கௌமாரம் யௌவநம் ஜரா—ததா தேஹாந்தர ப்ராப்திர் தீரஸ் தத்ர ந முஹ்யதி* இத்யாதி களாலே ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகம், ஆத்மபரமாத்மவிவேகமாகிற தத்த்வ விவேகத் தையும், *அந்தவந்த இமே தேஹா நித்யஸ்யோக்தா: சரீரிண: அநாசிநோ ப்ரமேயஸ்ய தஸ் மாத் யுத்யஸ்வ பாரத, நஜாயதே ம்ரியதேவா கதாசிந் நாயம் பூத்வா பவிதாவா நபூய:, அஜோ நித்ய: சாச்வதோயம் புராணோ நஹந்யதே ஹந்யமாநே சரீரே* வாஸாம்ஸி ஜீர்ணாநி யதா விஹாய நவாநி க்ருஹ்ணாதி நரோபராணி, ததா சரீராணி விஹாய ஜீர்ணாந் யந்யாநி ஸம்யாதி நவாநி தேஹீ* இத்யாதிகளாலே ஆத்ம நித்யத்வ தேஹாத் யநித்யத்வங்களையும் ப்ரதம முபதேசித்து, இவனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்ய ப்ரமத்தைத் த்விர்க்கைக்காக *பூமி ராபோ

நலோ வாயு: கம் மநோ புத்திரேவச - அஹங்கார இதீயம் மே பிந்நா ப்ரக்ருதிரஷ்டதா; அபரேயமிதஸ் த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே பராம், ஜீவபூதாம் மஹாபாஹோ யயேதம் தார்யதே ஜகத்* என்கிறபடியே சேதநாசேதந சரீரியாய *ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ மத்தஸ் ஸ்ம்ருதிர் ஜ்ஞாநமபோஹநஞ்ச* என்றும், *ஈச்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேசேர்ஜுந திஷ்டதி—ப்ராமயந் ஸர்வபூதாநி யந்த்ராரூடாநி மாயயா* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜந ஹ்ருதயஸ்தனாய் நின்று, ஸகல ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையும் பண்ணுவிக்கையாகிற தன்னுடைய நியந்த்ருத்வத்தையும், அப்படி ஸர்வநியந்தாவாய்க்கொண்டு ஸர்வஸ்மாத் பரனாயிருக்குமவன் நிக்கே *பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம், தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே* என்று அவதாரப்ரயுக்தமான தன்னுடைய ஸௌலப்யத்தையும், *ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு ந மே த்வேஷ்யோஸ்தி ந ப்ரிய:* என்று தன்னுடைய ஆச்ரயணீயத்வே ஸாம்யத்தையும், *ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணாநி குணை: கர்மாணி ஸர்வச:, அஹங்கார விமூடாத்மா கர்த்தாஹமிதி மந்யதே* என்றஹங்காரதோஷத்தையும்; *யததோஹ்யபி கௌந்தேய புருஷஸ்ய விபச்சித: இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீநி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மந:* என்றிந்த்ரிய ப்ராபல்யத்தையும், *அஸம்சயம் மஹாபாஹோ மநோ துர்நிக்ரஹம் சலம்* என்று அந்த ப்ராபல்யத்தில் மற்றை இந்த்ரியங்களைப்பற்றவும் மநஸ்ஸினுடைய ப்ராதாந்யத்தையும் தர்சிப்பிக்கையாலே ஆச்ரயண விரோதிகளையும், *தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த ஆஸீத மத்பர:, வசே ஹி யஸ்யேந்த்ரியாணி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா* என்றும் *யதோயதோ நிச்சலதி மநச்சஞ்சலமஸ்திரம், ததஸ்ததோ நியம்யைதாத்மந்யேவ வசம் நயேத்* என்று ஆச்ரயணோபகரணங்களான பாஹ்யாப்யந்தர கரணங்களை ஸ்வாதீநமாக நியமிக்கும் ப்ரகாரத்தையும், *சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸுக்ருதிநோர்ஜுந, ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸு ரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப* என்று ஆச்ரயிக்குமதிகாரிகளுடைய சாதுர்வித்யத்தையும், *த்வௌ பூதஸர்கௌ லோகேஸ்மிந் தைவ ஆஸுர ஏவ ச, தைவீஸம்பத் விமோக்ஷாய நிபந்தாயாஸுரீ மதா* என்று தன்னுடைய ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநபரரானவர்கள் தேவர்கள், தந்நிவர்த்தநபரரானவர்கள் அஸுரர்கள் என்று தேவாஸுர விபாகத்தையும்; *ஹந்த தே கதயிஷ்யாமி விபூதீராத்மநச் சுபா:, ப்ராதாந்யத: குருச்ரேஷ்ட நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே* என்று தொடங்கி இவ்விபூதியில் ஸமஸ்த பதார்த்தங்களுக்கும் வாசகமான சப்தங்கள் தன்னளவிலே பர்யவஸிக்கும்படி இவற்றையடைய ஸ்வப்ரகாரமாகக்கொண்டு வ்யாபித்து நிற்கும்படியையும், *திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு: பச்ய மே யோகமைச்வரம்* என்று திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து, *பச்யாமி தேவாந் தவ தேவ தேஹே ஸர்வாந் ததா பூதவிசேஷ ஸங்காந், ப்ரஹ்மாண மீசம் கமலாஸநஸ்தம் ருஷீம்ச்ச ஸர்வாந் உரகாம்ச்ச திவ்யாந்* இத்யாதியாலே தன்னுடைய விச்வரூபத்தைக்கண்டு பேசும்படி பண்ணுகையாலே, தானுகந்தார்க்கு திவ்ய ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுத்து தன்படிகளை தர்சிப்பிக்குமென்னுமத்தையும், *மந்மநா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு, மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவம் ஆத்மாநம் மத்பராயண:* என்று இப்படியிருந்துள்ள பரத்வ ஸௌலப்ய யுக்தனான தன் திருவடிகளை ப்ராபிக்கையாகிற பரமபுருஷார்த்தத்துக்கு உபாயமாயிருந்துள்ள கர்ம ஜ்ஞாநரூபாங்க ஸஹிதையான பக்தியையும்; *மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே* *ததேவ சாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யேத்* *தமேவ சரணங் கச்ச ஸர்வபாவேந பாரத* என்று

அநத பக்த்யஙகமான பரபத்தியையும், சரம சலோகத்தாலே அநத பகத்யுபா யததின் துஷ்கரத்வாதிகளையுணர்நது சோகிப்பார்கக ஸுகரமுமாய் ஸவரூபாநு ரூபமுமான உபாயம ப்ரபததி யெனனுமதததையும தானே அறிவித் தருளி ஞனிறே ஆக இப்படி அறியாதவர்ததஙகளை யெலலாமறிவிககையாலே ஆசார்ய கருதயததைத் தான ஏறிட்டுக கொணடானெனகிறது.

இனி புருஷகார க்ருதயமும சரணயனுன தனனதனறே, பிராட்டிகருத்ய மிறே, *மதபராபதீம் ப்ரதி ஜந்தூநாம் ஸமஸாரே பததாமதஃ, லக்ஷ்மீஃ புருஷகாரதவே நிர்திஷ டா பரமர்ஷிபிஃ. மமாபி ச மதம் ஹயேதத நாந்யதா லக்ஷணம பவேத* இத்யாதிகளாலே இதுதனனை பகவச சாஸ்த்ரததிலே தானே யருளிச செயததானிறே. இவனுககு ததவஜ்ஞாநாதிகளை யுணடாககிககொளள வேணடுகையாலே ஆசாாய கருத்யத்தை யேறிட்டுக கொணடானுகிறுன. புருஷகார கருதய மேறிட்டுக சொளளவேணடு வானெனன? அஙகீகரிதது விடவமையாதோவெனனில, அஙகீகாரத்துககு இதுவும அவசயாபேக்ஷிதமாகையாலே, எஙஙனே யெனனில, இவவுபாயததுககு புருஷ ஸாபேக்ஷதையோபாதி புருஷகாரஸாபேக்ஷதையு முணடிறே. இவவுபய ஸாபேக்ஷ தையும உபாயவரணரூபமான பூாவவாகயத்தில ப்ரதமசரம பதஙகளிலே காணலாம, ஸ்ரீசப்தததாலே புருஷகாரததையும, உததமனாலே அதிகாரியையுமிறே சொலலு கிறது; ஆகையாலே சேதநர் தனனை உபாயமாகப் பறறுமிடத்தில ஸவாபராத பயத் தாலே பிராட்டியைப் புருஷகாரமாக முனனிட, அவள இவனபராத நிபந்தநமான தனதிருவுள்ளததிலசீறறத்தை யாறறிச சேரவிட, கைககொளளுகை முறையாயிருகக, அஙஙனனறிககே இவன அபராத நிபந்தநமான தன் திருவுளளத்தின கலககத தையும தானே தணித்துககொணடு இவனைச சேர்ததுக கொளளுகையாலும், அதுதான செயகிறவளவில அர்த்தித்வ நிரபேக்ஷமாகச செயகையாலும புருஷகார கருதயத்தையும தானே யேறிட்டுக கொணடானெனகிறது இனி உபாய கருதயம தனனதாயிருகக அததையும தானே யேறிட்டுககொணடானெனகிறது, *த்வமே வோபாய பூதோ மே பவ* எனறிவனாததிததால கார்யஞ்செயய அமைநதிருகக, நாமே இவனுககுஉபாயமாயஅநிஷ்டநிவருததயாதிகளைப பண்ணககடவோமெனறு தானே யேனறுகொணடு *மாமேகம் சரணம வ்ரஜ, ஸாவபாபேபயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* எனகை யாலே; அலலது *உபாயோபேயதவே த்திஹ தவ தததவம நது குணௌ* எனகிற வஸது வுககு உபாயகருத்யம வநதேறியனறிறே; உபயலிஙகவிசிஷ்டதவததாலே உபாயோ பேயதவஙகளிரணடும ஸவதஸ ஸிததமாயிறே யிருப்பது அனறிககே உபேயமான தனனை உபாயமாககுகையாலே உபாயகருத்யதை யேறிட்டுககொண்டானெனகிற தெனபாருமுண்டு; அது பாலமருநதாமாப்போலே இவனுபாயமாமிடமெஙகு முளள தொனறுகையாலே, அர்ஜுநனுககிப்போது அஸாதாரணமாகச செயததொனறலலா மையாலும், 'உபாயம' எனறே வஸதுவை நிர்தேசிதது ததவைபவஞ் சொலலுகிற பரகரணமாகையாலும இவ்விடத்துககு உசிதமனறு, ஆனபினபு கீழ்ச்சொனன படியே பொருளாகவேணும். ஆசார்யகருதயமேறிட்டுககொளளுகிறவளவில *கார்ப பணய தோஷோபஹதஸவபாவஃ ப்ருச்சாமி தவா தர்ம ஸம்மூடசேதாஃ-யச்சரேயஸஸயாந நிச்சிதம ப்ருஹி தநமே சிஷ்யஸதேஹம சாதி மாம தவாம பரபநநம* எனறு இவனர்ததித்வமுண டாகையாலே அநயகருதயததைத் தான ஏறிட்டுக கொணடமாதரமே விவக்ஷித

மாகையாலும், புருஷகாரக்ருத்ய மேறிட்டுக்கொள்ளுகிற வளவில் அநய க்ருத்யத்தை யேறிட்டுக் கொண்டமையும், அதுதன்னை அர்த்திதவநிரபேக்ஷமாக ஏறிட்டுக் கொண்டமையும் விவக்ஷிதமாகையாலும், ஸ்வக்ருத்யமேறிட்டுக் கொள்ளுகிறவளவில அர்த்தித்வ நிரபேக்ஷமாகச் செய்தவளவே விவக்ஷிதமாகையாலும், (தானே யேறிட்டுக்கொள்ளுகையாலே) என்கிறவிது க்ருத்யத்ரயத்திலும் யதாயோகம் அந்வயிக்கக்கடவது, ஆசார்யன் அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம்பண்ண, பிராட்டி புருஷீகரிக்க, வந்து தன்னை உபாயமாகப் பற்றினவனுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்த்யாதிகளைப் பண்ணிக் கொடுக்க வமைந்திருக்க, இவையெல்லாவற்றையும் தானே யேறிட்டுக்கொண்டது வைபவமிறே (ஏறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே மஹாபாரதத்தி லுபாயவைபவஞ் சொல்லிற்றாய்த்து) என்றது, ஏறிட்டுக்கொண்டமையை ப்ரதிபாதிக்கையாலே சொல்லிற்றாய்த்தென்றபடி (14)

உபய ஸாதாரண வைபவம்

15 ஆக, புருஷகாரோபாயங்க ளிரண்டுக்கும் அஸாதாரண வைபவத்தை யருளிச்செய்தார் கீழ், உபய ஸாதாரண வைபவத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல. (புருஷகாரத்துக்கு மென்று தொடங்கி)

15 புருஷகாரத்துக்கு முபாயத்துக்கும் வைபவமாவது தோஷத்தையும் குணஹாநியையும் பார்த்து உபேக்ஷியாதவளவன்றிக்கே அங்கீகாரத்துக்கு அவைதன்னையே பச்சையாக்குகை.

தத்தத்ஸாதாரண வைபவஞ்சொல்லுகையாலே புருஷகாரத்தையு முபாயத்தையும் தனித்தனியே உபாதாநம்பண்ணி யருளிச்செய்தார் கீழ், இது உபயத்துக்கும் ஸாதாரண வைபவக்தன மாகையாலே (புருஷகாரத்துக்கு முபாயத்துக்கும்) என்று தந்த்ரே ணோபாதாநம் பண்ணியருளிச்செய்கிறார், உபயத்துக்கும் அஸாதாரண வைபவஞ் சொல்லுகிற விடங்களில் (இருவரையுந் திருத்துவது) இத்யாதியாலே சாபதமாக புருஷகார ஸ்வரூபமும், (உபாய க்ருதயத்தையும் தானே ஏறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே, என்கையாலே ஆர்த்தமாக உபாய ஸ்வரூபமுஞ் சொல்லப் பட்டது இங்கு உபயஸ்வரூப கதநபூர்வகமாக வைபவத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

(தோஷத்தையும் குணஹாநியையும் பார்த்து உபேக்ஷியாத வளவன்றிக்கே, அங்கீகாரத்துக்கு அவைதன்னையே பச்சையாக்குகை) என்று. தோஷமாவது—அக்ருத்யகரணாதி நிஷித்தாநுஷ்டாநம், குணஹாநியாவது—விஹிதாகரணம், இவை இரண்டையும், *மநோவாக்காயை:* இத்யாதி சூர்ணையாலே எம்பெருமானார் அருளிச் செய்தாரிறே. *இதம் குரு* *இதம் மாகார்ஷீ:* என்று விதி நிஷேதாத்மகமான சாஸ்த்ரங்களான பகவதாஜ்ஞா ரூபமாயிறே யிருப்பது *ச்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா* என்று தானே யருளிச் செய்தானிறே ஏவம்பூத சாஸ்த்ரத்தில் நிஷித்தத்தைச் செய்கையும், விஹிதத்தைச் செய்யாமையுமிறே அநாதிகாலம் *க்ஷிபாமி* *நக்ஷமாமி* என்னும் பகவந் நிக்ரஹத்துக்கு இலக்காய்ப் போருகைக்குக் காரணம் (இவை இரண்டையும் பார்த்து உபேக்ஷியாத வளவன

ரிக்கே) என்றது— ஆச்ரயணோந்முகசேதநகதங்களான இவற்றை தர்சித்து இவனை வேண்டோமென்று கைவிடாதே அங்கீகரிக்கும் மாதரமன்றிக்கே என்றபடி

(அங்கீகாரத்துக்கவைதன்னையே பச்சையாக்குகை) யாவது அப்படிப்பட்ட தோஷகுணஹாநிகள் தன்னையே முகமலர்ந்து அங்கீகரிக்கைக்குறுப்பான உபஹாரமாகக்கொள்ளுகை உபேக்ஷியாமைக்கு ஹேது—தயாக்ஷாந்திகள் பச்சையாகக் கொள்ளுகைக்கு ஹேது வாத்ஸல்யம் சுவடுபட்ட தரையில் புறக்கவ்வாத பசு தன் கடையிலகின்றும் விழுந்த கன்றினுடம்பில வழும்பை போக்யமாக விரும்புமாப்போலே யிருப்பதொன்றிறேயிது இக்குணத்துக் கொப்பதொரு குணமில்லையிறே. ஆகையாலேயிறே *நீகரில புகழாய* என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தது, உடையவரும் *அபார காருண்ய ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்ய* என்று குணாந்தரங்களோடொக்க வருளிச்செய்திருக்கச்செய்தே, இதின வயாவருத்தி தோற்ற மீளவும் *ஆச்ரித வாத்ஸல்யைக ஜலதே* என்றாரிறே இவ்வாத்ஸல்யந்தான் மாத்ருத்வப்ரயுக்தத்தாலே, ஈச்வரனிலும் பிராட்டிக்கு அதிசயித்திறே யிருப்பது ஆகையாலே இருவரும் தாந்தாமங்கீகரிக்கும் தசையில், இச்சேதநனுடைய தோஷகுணஹாநிகளைப் பச்சையாகக் கொண்டு அங்கீகரிப்பர்களென்கை (15)

16. இப்படி புருஷகாரமும் உபாயமும் தோஷ குணஹாநிகள் குலைவதற்கு முன்னே யங்கீகரிக்கிறதென? அவைகுலைந்தே யங்கீகரிக்கக்கடவோமென்றிருந்தால் வருவதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இரண்டுமென்று தொடங்கி)

16. இரண்டு மிரண்டுங்குலையவேணுமென்றிருக்கில இரண்டுக்கு மிரண்டும உண்டாயிற்றதாம

இரண்டுமென்கிறது—புருஷகாரோபாயங்களை (இரண்டுங்குலையவேணுமென்றிருக்கையாவது)—இவனை யங்கீகரிக்கும் போதைக்கு. இவனுடைய தோஷ குணஹாநிக ளிரண்டும் போய்க்கொள்ளவேணுமென்று நினைத்து, ஆச்ரயணோந்முகனன இவனை யங்கீகரியாதிருக்கை இப்படியிருக்கில (இரண்டுக்கு மிரண்டு முண்டாகை யாவது)—புருஷகாரத்துக்கு முபாயத்துக்கும் தோஷ குணஹாநிக ளிரண்டும் வருகை, எங்ஙனேயென்னில், தோஷம் வருகையாவது *த்வமமாதா ஸர்வலோகாநாம் தேவதேவோ ஹரிः பிதா* *அகிலஜகந் மாதரம்* *பிதாஸி லோகஸ்ய சராசரஸ்ய* என்கிறபடியே—ஸகல சேதநர்க்கும் நிருபாதிகமான தாயுந்தமப்பனுமாகையாலே இச்சேதநனுடைய நன்மைதீமைக ளிரண்டும் தங்களதாம்படியான உறவுண்டாயிருக்க, இச்சேதநனுடைய தோஷாதிகளைப் பார்த்து அங்கீகரியாமையாலே, தாத்ருச ஸம்பந்தத்துக்குக் கொத்தை விளைகை குணஹாநி வருகையாவது—இவனுடைய துக்கங் கண்டிராங்காமையாலும், இவனுடைய தோஷத்தை போக்யமாகக் கொள்ளாமையாலும் க்ருபா வாத்ஸல்யங்களுக்கு ஹாநிவருகை அதவா (இரண்டு முண்டாயத்ததாம்) என்கிறவிடத்திலும், தோஷ குணஹாநிகளாவன—அக்ருத்யகரண க்ருத்யாகரணங்களாகவுமாம், புருஷகாரத்துக்கு அக்ருத்யகரணமாவது—ஈச்வரனையுமுட்பட தோஷங் காணவொட்டாத தான், தோஷாதிகள் குலைந்தன்றி யங்கீகரியேன் என்றிருக்கை, க்ருத்யாகரணமாவது—இவனுடைய தோஷாதிகள் பாராதே கைக்கொண்டு ஈச்வரனோடே சேர்ப்பிக்கையாகிற ஸ்வக்ருத்யத்தைச

செய்யாமை ஈச்வரனுக்கு அகருத்யகரணமாவது—ஸம்ஸாரி சேதநருடைய தண்மையைப் பார்த்துக் கைவிடாதே, ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக அத்வேஷமே தொடங்கி யுண்டாக்குகைக்கு *எதிர் சூழல்புக்குத் திரிகிற ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்தான தான், இச்சேதநனை யங்கீகரிக்குமளவில இவன் தோஷாதிகள் குலைந்தாலொழிய அங்கீகரியேன் என்றிருக்கை; கருத்யாகரணமாவது—இவனுடைய தோஷாதிகளைப் பாராதே கைக்கொண்டு ஸ்வகருத்யமான அநிஷ்ட நிவருத்த்யாதிகளைப் பண்ணுமை இதுதான சேதநனுக்குச் சொன்ன அகருத்யகரணாதிகளைப் போலே சாஸ்த்ரத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறதன்றே! இவர்கள ஸ்வபாவத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறவை யித்தனையிறே! விமுகரையுமுட்பட தோஷ குணஹாநிகள பச்சையாக மேலவிழுந்து தங்கீகரிக்கும ஸ்வபாவரான இவர்களுக்கு, அபிமுக சேதநர்களை யங்கீகரிக்குமளவில தோஷாதிகள குலையவேணுமென்றிருக்கைதான் முதலிலேகூடாமையாலே இவர்களுக்கிவை வருகைக்கு அவகாசமில்லையிறே! ஆயிருக்கச் செய்தே இப்படியருளிச் செய்தது—இவ்வர்த்த தத்வமறியாதவர்களுக்கு ஆச்ரயணோந்முக சேதநகதங்களான தோஷகுணஹாநிகள குலையவேணுமென்றிராமல அவற்றுடனே யங்கீகரிக்கை இவர்களுக்கு அவச்யகரணீயமென்று அறிவிக்கைக்காக. (16)

17. இப்படி தோஷாதிகள குலைந்தாலொழிய அங்கீகரியோமென்றிருக்கில அத்தலைக்கு அவையிரண்டும வருமென்னுமிடம சொல்லி, தோஷாதிகள குலையப்பட்டன்றோ நம்மை அங்கீகரித்ததென்றிருக்கில இத்தலைக்கவை யிரண்டும வருமென்கிறார் மேல் (இரண்டுங் குலைந்ததென்று தொடங்கி.)

17. இரண்டுங் குலைந்ததென்றிருக்கில் இத்தலைக்கிரண்டும் உண்டாயிற்றதாம்.

(இரண்டுங் குலைந்ததென்றிருக்கையாவது)—இத்தனை நாளும நம்மை யங்கீகரியா திருந்தவர்கள இன்றங்கீகரித்தது - நம தோஷாதிகள குலையப்பட்டன்றோ! ஆகையால நமக்கவை குலைந்ததென்றநுஸந்தித்திருக்கை. இப்படியிருக்கில (இத்தலைக்கு இரண்டுமுண்டாகையாவது) -அகருத்யகரணமும கருத்யாகரணமும வருகை. எங்ஙனேயென்னில. இவ்வதிகாரிக்கு, அநாதிகால மங்கீகரியாதவர்கள இன்று நம்மை யங்கீகரித்தது நமமுடைய தோஷகுணஹாநிக ளிரண்டுங் குலைந்தவாறே யன்றோ! என்றநுஸந்திக்கை அகருத்யமாயிருக்க, அதைச் செய்கையாலும்; *நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்* *அமர்யாத:* *புத்தவாச நோச* *அதிக்ராமந்நாஜ்ஞாம்* இத்யாதிப்படியே - நமமுடைய தோஷ குணஹாநிகளிப்போதளவாக வொன்றுங் குலைந்ததில்லை யென்றும, இப்படி யிருக்கச்செய்தே தோஷாதிகளை பச்சையாக நம்மை யவனங்கீகரித்தருளுவதே! என்றுமநுஸந்திக்கை கருத்யமாயிருக்க அத்தைச் செய்யாமையாலும இரண்டும் வருமிறே. (17)

18. இப்படி புருஷகாரமு முபாயமும தோஷாதிகள பச்சையாக அங்கீகரித்தவிடமுண்டோவென்னு மபேக்ஷயிலே, தத்தததங்கீகாரம்பெற்ற ராக்ஷஸிகளுடையவும அர்ஜுனனுடையவும் தோஷங்களை தர்சிப்பிக்கவே அது ஸித்திக்குமென்று நினைத்து, ப்ரதமம் ராக்ஷஸிகள் தோஷங்களை தர்சிப்பிக்கிறார் (ராக்ஷஸிகள) என்று தொடங்கி.

18. ராக்ஷஸிகள் தோஷம் ப்ரஸித்தம்.

ஏகாக்ஷீ ஏககர்ணீ முதலான எழுநூறு ராக்ஷஸிகளும் பாஹுமலை பண்ணப் பெறில் உண்ணுதே தடிக்கும்படி பரக்ருத்யா பாபசீலைகளாய், பத்துமாஸ மொரு படிப்பட தர்ஜநபாதஸநம் பண்ணி நலிந்துபோந்தவர்களிறே, (இவர்கள் தோஷம் ப்ரஸித்தம்) என்றது - ஸ்ரீராமாயணம் நடையாடும் தேசத்தி லறியாதாரில்லை யென்றபடி. ஏவம்பூதைகளானவர்களைக் குறித்து, * ராஜஸம்ஶ்ரய வஶ்யாநாம* *பாபாநாம்வா ஶுபாநாம்வா * என்று குற்றத்தை குணமாக உபபாதித்து திருவடியோடே மன்றாடி ரக்ஷிக்கையாலே, தோஷமே பச்சையாக வங்கீகரிக்குமை ப்ரஸித்தமென்று கருத்து.

குணஹாநி சொல்லா தொழிந்தது, தோஷம் பச்சையாமிடத்தில் குணஹாநி பச்சையாமென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவிறே என்று இவர்கள் தங்களுக்கு குணஹாநியாவது - இடைவிடாமல் நலிந்து போருகிறவிடத்தில், இவளும் நம்மோபாதி யொரு பெண்பிறந்தவளன்றோ! என்றாகிலும் மறந்தும் அல்பம் நெஞ்சிரக்கமுண்டாகில் * பவேயம் ஶரணம் ஹி வ: * என்றதற்குப் பின்பு நலிகிற விடத்தில், ஐயோ! இப்படி சொன்னவளன்றோ! என்று சற்றும் நெஞ்சுளுக்குதல் செய்யாமை முதலானவை (18)

19. இப்படி தோஷப்ரஸித்தி அர்ஜுனன் பக்கலில்லாமையாலும், குண ப்ரதையுண்டாகையாலும் இவனுக்கு தோஷமேதென்கிற சங்கையை யநுவதித்துக் கொண்டு தத்தோஷங்களை தர்ஶிப்பிக்கிறார் (ஜிதேந்த்ரியரி லென்று தொடங்கி)

19 ஜிதேந்த்ரியரில் தலைவனாய ஆஸ்திகாக்ரேஸரனாய *கேசவஸ்யாத்மா* என்று க்ருஷ்ணனுக்கு தாரகனாயிருக்கிற ஆர்ஜுனனுக்கு தோஷமேதென்னில், பந்துக்களபக்கல் ஸ்நேஹமும் காருண்யமும் வத்பீதியும்

(ஜிதேந்த்ரியரில்தலைவன்) என்றது —* ஆபரணஸ்யாபரணம் ப்ரஸாதந விதே: ப்ரஸாதந விசேஷ:, உபமாநஸ்யாபி ஸகே ப்ரத்யுபமாநம் வபுஸ் தஸ்யா:* என்னும் வைலக்ஷண்யமுடைய ஊர்வசி வந்து மேல்விழ, முறை கூறி நமஸ்கரித்துக் கடக்க நின்றவனாகையாலே, இந்த்ரியஜயம் பண்ணினாரில் தனக்கு மேற்பட்டா ரில்லாதவ னென்னகை

(ஆஸ்திகாக்ரேஸரன்) என்றது— தாமாதாம் பரலோக சேதநேசவராதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமான சாஸ்த்ரத்தில் ப்ராமாண்ய புத்தியுடையவர்களுக்கு முன்நடக்குமவ னென்னகை

(*கேசவஸ்யாத்மா* என்று க்ருஷ்ணனுக்கு தாரகனாயிருக்கிற) என்றது *ஆர்ஜுந: கேசவஸ்யாத்மா க்ருஷ்ணச் சாத்மா கிரீடிந:* என்று அந்யோந்யம் ப்ராணபூதரா யிருப்பார்களென்கையாலே, இவனைப் பிரியில் க்ருஷ்ணன் தரிக்கமாட்டானென்னும் படி அபிமத விஷயமா யிருக்குமவ னென்னகை

இப்படி யிருக்கிற (ஆர்ஜுநனுக்கு தோஷமேது) என்று சங்கை (என்னில்) என்றது— அநுவாதம்

தோஷங்கள் தன்னைச் சொல்லுகிறது (பந்துக்கள் பக்கல் ஸ்நேஹமும் காருண்யமும் வத்பீதியும்) என்று இவற்றில் ஸ்நேஹ காருண்யங்கள் தோஷங்

களாகிறது— அஸ்தானே கருதஙகளாகையாலே; வதபீதி தோஷமாகிறது—ஸவதர்மத்தில அதர்மபுததயா வநததாகையாலே, *அஸ்தாந ஸநேஹ காருண்ய தர்மாதர்ம தியாகுலம*என றிறே ஆளவநதாரருளிசசெயதது *தாமக்ஷேத்ரே குருக்ஷேத்ரே ஸமவேதா யுயுத்ஸவ:* எனகிறபடியே—யுததேசசையாலே இரணடு தலையும வநதனைநது நினற பினபு யுததமே கர்த்தவயமாயிருகக, அத்தசையிலே, *நகாங்க்ஷே விஜயம க்ருஷ்ண நச ராஜயம ஸுகாநிச, கிம நோ ராஜ்யேந கோவிந்த கிம போகை ஜீவிதேநவா யேஷாமாததே காங்க்ஷிதம நோ ராஜயம் போகாஸ ஸுகாநிச —தஇமே வஸதிதாயுததே ப்ராணாந் த்யக்த்வா தநாநிச* இதயாதிப்படியே இவாகளைககொன்று நாம ஜீவிப்பதொரு ஜீவநமுணடோ வென்று பநதுககளபககல பணணின ஸநேஹம ஸவவாண விருததமாகையாலே நிஷிததமிறே, *தாந ஸமீக்ஷ்ய ஸ கௌநதேயஸ ஸர்வாந பந்தூநவஸதிதாந், க்ருபயா பரயாவிஷ்டோ விஷீதந்நித மப்ரவீத்* எனனுமபடி—அததசையில பணணின காருணய மும பசவாலமபநததில காருணயமபோலே நிஷித்தமிறே *கதம நஜ்ஞேயமஸமாபி: பாபாதஸ்மாந்நிவர்த்திதும், குலக்ஷய க்ருதம் தோஷம ப்ரபச்யத்பிர ஜநார்தந* என்று தொடஙகி *அஹோ பத மஹத பாபம் காததும வயவஸிதா வயம்—யத ராஜ்யஸுகலோபேந ஹநதும ஸ்வஜநமுத்யதா:* எனனுமளவும ஸவவர்ணதாமமான வததகிலே அதர்ம புத்த்யா பணணின பீதியு மப்படியேயிறே (19)

20 இவையெலலாம அப்ரதாநம இனனமும ப்ரதாந தோஷம வேறே யென்கிறார (த்ரௌபதீ யென்று தொடஙகி)

20. த்ரௌபதீபரிபவங கண்டிருநதது க்ருஷ்ணாபிப்ராயத்தாலே ப்ரதாந தோஷம்

முனபு த்ரௌபதியை துரியோதநாதிகள் பரிபவிககிறபடியைக கண்டிருககச செயதே, சூதிலே தோறறமையை நினைதது தர்மபீதியாலே பொறுததிருநதாலும், *கோவிநத புண்டரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம சரணாகதாம* என்று க்ருஷணனை சரணம புகுநத பினபு பரிபவிககிறவளவில, பகவதாசரிதரைப் பிறர பரிபவிககக கணடால சகததானால விலககவேணும, அசகதனாகில இழவோடே அவவருகே போகவேணும என்னும விசேஷ சாஸ்த்ர மர்யாதையைப் பார்ததாதல், தனனளவில க்ருஷண னுககுணடான ஸநேஹ பக்ஷபாதஙகளை நினைதது அவனை சரணம புகுநதவள பரிபவப்படப பார்ததிருநதால அவன முகததிலே நாளை விழிகக குமபடி என! என்றுதல, சடககென வெழுநதிருந்து விலககவிறே யடுப்பது; அதனைசசெயயாதே முனபுததையிற காட்டில ஒரு விசேஷமறவிருநதானிறே இதுவேயாயத்து இவன தோஷஙகளெலலாவற்றிலும ப்ரதாநமாக க்ருஷணன திருவுளளத்திலே படடுககிடப்பது. அததைப்பற்ற (க்ருஷ்ணாபிப்ராயததாலே ப்ரதாநதோஷம) எனகிறது தோஷததுககு ப்ராதாநயம க்ருஷ்ணாபிப்ராயததாலேயிறே அலலாதவைபோ லனறிககே *நக்ஷமாமி* எனனுமபடியான தோஷமிறேயிது (20)

21 இததோஷததின கொடுமையை யுபபாதிககிறார மேல (பாணடவர்களையு மென்று தொடஙகி)

21. பாணடவாகளையும நிரஸிகக ப்ராப்தமாயிருகக, வைதததது த்ரௌபதியுடைய மங்கள ஸூத்ரத்துக்காக.

அன்றிக்கே, இத்தோஷம் இவர்க்கு மொவ்வாதோ, ஆனபின்பு இத்தலை யையும் நிரஸித்துப் போகட்டாமல் வைத்ததென்னென்கிற சங்கையிலே யருளிச் செய்கிறு ராகவுமாம் முற்பட்ட ஸங்கதிக்கு, அர்ஜுநனை யென்னுதே (பாண்டவர் களையும்) என்றது—இத்தோஷ ஐவர்க்கு மொக்குமென்று தோற்றுகைக்காக வென்று யோஜிக்கக்கடவது; அநந்தர ஸங்கதிக்குத் தானே தன்னடையே சேருமிறே. பரிபவித்த துர்யோதநாதிகளோபாதி பரிபவங் கண்டிருந்தவிவர்களும் நிரஸநீயரென்கிறது - சசப்தத்தாலே. (நிரஸிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க வைத்தது) என்றது—இவர்கள் செய்த கொடுமைக்குத் தலையயறுத்துப் போகடவேண்டி யிருக்க ப்ராணனோடே யிருக்கும்படிவைத்ததென்றபடி (த்ரௌபதியுடைய மங்கள ஸூத்ரத்துக்காக) என்றது—அவளுக்கபிமதமான மங்கள ஸூத்ரம் போகாமைக் காக வென்றபடி. விரித்ததலை காணமாட்டாதவன் வெறுங்கழுத்துக் காணமாட்டா னிறே. இத்தால—ஆசரிதரைப் பரிபவித்தாரோபாதி அதுகண்டிருந்தாரும் நிரஸ நீயராவரென்னுமிடமும், அவர்கள் தாங்களே ஆசரிதர்க்கு விடவொண்ணுதவொரு பந்தமுடையராகில் அவர்களுக்காக அவனலே ரக்ஷிக்கப்படுவரென்னுமிடமும் ப்ரகடிதமாயத்து (21)

22. ஆனால், இப்படி நிரஸநீயனானவனுக்கு இழிதொழில்செய்ததும் பரம ரஹஸ்யத்தை யுபதேசித்ததும் என்செய்யவென்னவருளிச்செய்கிறார் (அர்ஜுநனுக் கிதயாதியால).

22. அர்ஜுநனுக்கு தூத்யஸாரத்த்யங்கள் பண்ணிற்றும் பரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்றும் இவளுக்காக.

தூதுபோயத்தது *பொய்ச் சுற்றம் பேசிச்சென்று பேதஞ்செய்து பூசல் விளைக் கைக்காக; (ஸாரத்த்யம் பண்ணிற்று)— ஆயுதமெடுக்கவொண்ணுதென்கையாலே *கொல்லாமாக்கோல் கொலைசெய்து பாரதப்போ ரெல்லாச்சேனையு மிருநிலத்தவிக் கைக்காக; (ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்று) *நயோத்ஸ்யாமி* என்றிருந்தவனை *கரிஷ்யே வசநம் தவ* என்னப்பண்ணி யுதத்தே ப்ரவ்ருத்தனுக்குகைக்காக. இவை யெல்லாஞ் செய்தது—சரணுகதையான இவள் ஸங்கல்பத்தின்படியே துர்யோத நாதிகளை யழியச்செய்து இவள் குழலை முடிப்பிக்கைக்காகவிறே. ஆக, அர்ஜுநன் திறத்தில் செய்த தூத்யாதித்ரயமும் இவளுக்காகச் செய்தானென்கிறது.

(பாண்டவர்களையும்) என்று தொடங்கி இவ்வளவும், கீழ்ச் சொன்ன ப்ரதாந தோஷ கரௌர்ய முபபாதிதமாயத்து ஆக விப்படி அஸ்தாந ஸ்நேஹாதி களும் சரணுகதைபரிபவங் கண்டிருந்த மஹாதோஷமு மிவனுக்குண்டாயிருக்க *ஸர்வ குஹ்யதமம் பூய: ச்ருணு மே பரமம் வச:, இஷ்டோஸி மே த்ருட இதி ததோ வக்ஷ்யாமி தே ஹிதம்* *மந்மநா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு, மாமேவைஷ்யஸி ஸத்யம் தே ப்ரதிஜாநே ப்ரியோஸி மே* என்று இவனளவி லுகப்புத்தோற்ற வருளிச்செய்கை யாலே, இவன் தோஷங்களைப் பச்சையாகக் கொண்டு அங்கீகரித்தமை ப்ரஸித்த மென்று கருத்து. குணஹாநி சொல்லாதொழிந்தது, தோஷம் பச்சையாமிடத்தில் குணஹாநி பச்சையாமென்னுமிடம் கிமுத ந்யாய ஸித்தமாகையாலே. இவன் றனக்கு குணஹாநிகளாவன—*தஸ்மாத் யுத்யஸ்வ பாரத* என்றருளிச்செய்த போதே

க்ரிஷ்யே வசநம் தவ என்றெழுந்திருந்து ஸவ கருத்யமான யுத்தத்தைப் பண்ணுமையும், க்ருஷ்ணனை சரணம்புகுந்தவனைப் பரிபவிக்கவிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தோமே! என்னுமநுதாபலேசமும நெஞ்சிலில்லாமையும தொடக்கமானவை. தூத்ய ஸாரத்யங்கள் பண்ணிற்றும் ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்று மிவனுக்காகவாகில் இவன் தோஷத்தைப் பச்சையாகககொண்டு அங்கீகரித்தானென்னுமது கூடாதீ யென்னில; அதுக்குக குறையில்லை; இவள் கார்யார்த்தமாக விவனைககுறித்து இவை யெலலாஞ் செய்கிற விடத்தில் இவன் தோஷங்களைப் பார்த்து முகம் சுளியாமல் உகப்போடே செய்கையாலே, அர்ஜுநனைக் குறித்து ஆசார்யகருத்யாதிகளை யேறிட்டுக கொள்ளுகிறவளவில அவன் தோஷத்தைப் பசசையாகக் கொண்டும் ஸாரதியாய்ப் புரையறககலந்து நின்றும செய்கை முதலானவை யுண்டாகையால் (அறியாதவர்த்தஙகளை) இத்யாதியாலே—ஆச்ரயண ஸௌகர்யாபாதகங்களான வாத்ஸல்யாதி குணங்கள் ஸூசிதம. இங்கே, (தூத்ய ஸாரத்யஙகள் பண்ணிற்றும்) என்கிற வித்தாலே—*அஸமாந் வேத்த பராந் வேத்த வேத்தார்த்தம் வேத்த பாஷிதும், யத் யதஸ்மத்திதம் க்ருஷ்ண தத்தத் வாச்யஸ ஸுயோதநः* என்கிறபடியே—கார்யாகார் யஜ்ஞனை தான்போனலல்லது கார்யஸித்தியுண்டாகாதென்று இத்தலையை ரக்ஷிக் கைககாகத் தான் தூதுபோனமையும, ஆயுதமெடுகக வொண்ணாதென்கையாலே ஸாரத்யததிலே ப்ரவ்ருத்தனாய்கொணடு தேர்க்காலாலே ப்ரதிபக்ஷத்தை யழியச் செய்தமையும் தோற்றுகையாலே ஆச்ரித கார்யாபாதகங்களான ஜ்ஞாநசக்த் யாதிகள ஸூசிதம். இன்னமும், (ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்றும்) எனகையாலும்— சரம ச்லோகத்தில் *மாம்* *அஹம்* என்கிற பதங்களால் சொல்லப்படுகிற உபயவித குணமும ஸூசிதமிறே. ஆகையால், புருஷகார வைபவஞ் சொல்லுகிற விடத்திலே ஸ்ரீமத் பதார்த்தம் ப்ரகடிதமானவோபாதி, உபாயவைபவஞ சொல்லுகிற விடத்திலே நாராயண பதார்த்தம் ப்ரகடிதம். உபாயத்வம சொல்லுகையாலே *சரணௌ சரணம்* என்றதுவும ஸூசிதம். ஆக (இதிஹாஸசரேஷ்டம்) என்று தொடஙகி இவ்வளவும் ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரதோக்தங்களான புருஷகாரோபாய வைபவங்கள் தத்தத் ஸ்வரூபங்களோடே விசதமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. ... . (22)

23. கீழுக்தமான உபாயத்தினுடைய ஸ்வீகாரரூபையாய் (ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்றும) என்று ப்ராஸங்கிகமாக ப்ரஸ்துதையான ப்ரபத்தியினுடைய படியை விஸ்தரேண வருளிச்செயகிறார் மேல. அதில ப்ரதமத்தில், அர்ஜுநனுக்கு ப்ரபத்த் யுபதேசம் பண்ணுகிறவளவில் யுத்த பூமியிலே ஒருகால விசேஷம் பாராமல் ஸ்நாநாதிகளு மின்றிககே யிருக்க உபதேசிப்பானென்? இதுககு தேசாதி நியமங்க ளில்லையோ? என்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (ப்ரபத்திககென்று தொடங்கி).

23. ப்ரபத்திக்கு தேசநியமமும் காலநியமமும் ப்ரகாரநியமமும் அதிகாரிநியமமும் பலநியமமுமில்லை.

ப்ரபத்தியாவது—பகவச்சரண வரணம். தேசநியமமாவது—புண்யதேசங் களிலே செய்ய வேணும. அந்யதேசங்களிலாகா தெனனுமது. காலநியமமாவது— வஸந்தாதி காலங்களிலே செய்யவேணும. அந்யகாலங்களிலாகாதென்னுமது, ப்ரகாரநியமமாவது — ஸ்நாந பாதப்ரக்ஷாளநாதி பூர்வகமாகச் செய்யவேணும்,

ப்ரகாராந்தரத்தாலே செய்யவொண்ணா தென்னுமது அதிகாரி நியமமாவது—த்ரை வர்ணிகராகவேணும், அத்ரைவர்ணிகராக வொண்ணாதென்னுமது பல நியமமாவது —த்ருஷ்டாத்ருஷ்ட பலங்களி லின்னபலத்துக் கிது ஸாதநம். அந்யபலத்துக்கு ஸாதநமன்றென்னுமது. தேசகால ஸாத்குண்ய வைகுண்யங்களடியாக வரும் அதி சயாநதிசயங்களை யுடைத்தாவ தொன்றலாமையாலும், தீர்த்தத்திலே யவகா ஹிக்குமளவில சுத்தாசுத்த விபாகமற அவகாஹிக்கலா யிருக்குமாப்போலே ஸ்வய மேவ பவித்ரமாய சுத்தா சுத்த விபாகமறத் தனனோடெவ்விகலாம்படி யிருக்கை யாலும், வர்ணத்ய நுரூபமா யிருப்பதொன்றன் றிக்கே ஸ்வரூபாநுரூபமாயிருப்ப தொன்றாகையாலும், சேதநருடைய ருசயநுகுணமான பல விசேஷங்களுக்கு ஸாதநமாவ தொன்றாகையாலும், இந்நியமங்களொன்றும் இதுக்கில்லை யென்கிறது. *ந ஜாதி பேதம் ந குலம் ந லிங்கம் ந குணக்ரியா:, ந தேசகாலௌ நாவஸ்தாம் யோகோ ஹ்யய மபேக்ஷதே, ப்ரஹ்ம க்ஷத்ர விசச் சூத்ரா: ஸ்த்ரியச்சாந்த்ர ஜாதய:, ஸர்வ ஏவ ப்ரபத்யேரந் ஸர்வ தாதார மச்யுதம்* என்று—ப்ரபத்திக்கு தேசகால ப்ரகாராதிகாரி நியமாபாவம் பாரத்வாஜஸம்ஹிதையிலும் *ப்ரபத்தே: க்வசிதப்யேவம் பராபேக்ஷா ந வித்யதே, ஸா ஹி ஸர்வத்ர ஸர்வேஷாம் ஸர்வகாம பலப்ரதா* என்று—பலநியமாபாவம் ஸநத்குமார ஸம்ஹிதையிலும் சொல்லப்பட்டதிறே. .. . . (23)

24. இவை இல்லையாகில் மற்றும் சில நியமங்கள்தான் இதுக்குண்டோ வென்ன, அருளிச் செய்கிறார் (விஷயநியமமே யுள்ளதென்று).

21. விஷய நியமமே யுள்ளது.

அதாவது—இன்ன விஷயத்திலே செய்யவேணும் என்கிற நியமமே யிதுக் குள்ளதென்றபடி. இவையெல்லாம் தாமே மேலே உபபாதித்தருளுகிறாரிறே. (24)

25. இதுக்கிவை யொன்றுமில்லையாகில் பின்னை யெதுக்குத்தான் இவை யெல்லா முள்ளதென்ன, அருளிச் செய்கிறார் (காமத்துக்கென்று தொடங்கி).

25. காமத்துக்குப் புண்யக்ஷேத்ரம் வஸந்தாதிகாலம் சாஸ்த்ரோக்தங்களான தத்தத் ப்ரகாரங்கள் த்ரைவர்ணிகா என்றிவையெல்லாம் வ்யவஸ்தி தங்களாயிருக்கும்

கர்மமாவது—ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகள். புண்ய க்ஷேத்ரங்களாவன—சாஸ்த்ரங் களில் பாவநதயா அபிஹிதங்களான தேசங்கள். (வஸந்தாதி) என்கிறவிடத்தில், ஆதிசப்தத்தாலே—க்ரீஷ்ம சரச்சுக்ல க்ருஷ்ணபக்ஷ பூர்வாஹ்நாபராஹ்நாதி காலங் களைச் சொல்லுகிறது; *வஸந்தே வஸந்தே ஜ்யோதிஷா யஜேத* இத்யாதிகளாலே—கால நியமம் சொல்லப்பட்டாநின்றதிறே. (சாஸ்த்ரோக்தங்களான தத்தத் ப்ரகாரங் களாவன)—சௌசாசமந ஸ்நாந வ்ரத ஜபாதிரூபேண அவ்வவ கர்மங்களுக்கு அநுகுணமாக சாஸ்த்ரவிஹிதங்களான அவ்வவ ப்ரகாரங்கள். (த்ரைவர்ணிகா) என்றது—உபநயந ஸம்ஸ்கார பூர்வகமாக வேதாதிகாரிகளானவர்களுக்கே வைதிக கர்மாதிகாரமுள்ளதாகையாலே, இதுதான் க்ருஹமேதித்வ க்ருஷ்ண கேசித்வ வேத வேதாங்கயுக்தத்வாதிகளுக்கு முபலக்ஷணம். (வ்யவஸ்திதங்களா யிருக்கும்) என்றது —நியதங்களாயிருக்கு மென்றபடி. ... . (25)

26. ப்ரபத்திக்கிவை யொன்றுமில்லை என்று கீழ்ப்பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை உபபாதிக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தராய், ப்ரதமம் தேசகாலநியம ராஹித்யத்தை யுபபாதிக்கிறார் * ஸ ஏஷ: * என்று தொடங்கி.

26. "ஸ ஏஷ தேச: கால:" என்கையாலே இதுக்கு தேசகால நியமமில்லை.

பத்த வைராச்ச பாபாச்ச ராக்ஷஸேந்த்ராத் விபீஷண:, அதேசகாலே ஸம்ப்ராப்தஸ் ஸர்வதா சங்க்யதா மயம் என்று முன்பு ஸ்ரீஜாம்பவான மஹாராஜர் பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்த பக்ஷத்தைத்தூஷிக்கிற திருவடி, *அதேச காலே ஸம்ப்ராப்த இத்யயம் ஸவிபீஷண:, விவக்ஷாசாதர மேஸ்தீயம் தாந்நிபோத யதாமதி ; *ஸஏஷதேச: காலச்ச பவதீஹ யதா ததா, புருஷாத் புருஷம் ப்ராப்ய ததா தோஷ குணாவபி; தௌராத்ம்யம் ராவணே த்ருஷ்ட்வா விக்ரமஞ்ச ததா த்வயி, யுக்தமாகமநம் தஸ்ய ஸத்ருசம் தஸ்ய புத்தித:" என்று ராவணனாலே அவமானிதனாய ஸ்வநிகர்ஷத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு சரணம் என்று வந்த ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான், அதேசத்திலே அகாலத்திலே வந்தானென்று தேவரீருடைய மந்த்ரிகளாலே யாதொன்று சொல்லப்பட்டது, இந்த பக்ஷத்தில் விசேஷித்து எனக்கிந்த விவக்ஷை யுண்டாகா நின்றது, அவன் வருகிறவளவில் யாதொரு தேசத்திலே யாதொரு காலத்திலே வந்தான், அவன் வரவுக்கு அந்த இதுவே தேசமும் அந்த இதுவே காலமுமாம் யாதொருபடி, அப்படிப்பட்ட விவக்ஷையை நானறிந்தளவு விண்ணப்பஞ் செய்யக் கேட்டருளவேணும், எங்ஙனேயெனனில், தம: ப்ரக்ருதியாகையாலே பரஹிம்ஸையே யாத்ரையான ராவணனிற் காட்டில ஸத்வோத்தராகையாலே பரரக்ஷணமே யாத்ரையா யிருக்கிற தேவரீரை ப்ராப்யராக புத்தி பண்ணி, அப்படியே யவனை விட்டுப் போராதொழிந்தால அவனுடைய அகருத்யத்துக்கு ஸஹகாரியாய அந்த ப்ராதிகூல்யத்தோடே முடிந்து போகையாகிற தோஷத்தையும், தார்மிகரான தேவரீருடனே கூடப்பெற்றால் தத் பலமாக தேவரீர் திருவடிகளில கைங்கர்யத்தை லபித்துவாழுகையாகிற நன்மையையும் புத்திபண்ணி, அப்படியே தேவரீர் திருவுள்ளத்திலே புண்படுமபடி குற்றத்தைத் தீரக்கழியச்செய்து நிற்கிற ராவணன் தௌராத்மயத்தையும், துராத்மாக்களை அநாயாஸேந அழிக்கவல்ல தேவராண்பிளளைத்தனத்தையும் கண்டால், விசேஷஜ்ஞனவனுக்கு இவ்வரவு ப்ராப்தம், ந்யாயத்திலே ஸஞ்சரிக்குமவனுடைய புத்திக்கு மிதுஸத்ருசம் என்றானிறே. ஆக இப்படி பாவசுத்தியையுடையனான ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான சரணம் என்று வந்த தேசகாலங்களில குறைபார்க்கக கடவதல்ல, அவன் வந்ததுவே தேசமும காலமும் என்று, சரணாகதி தர்மஜ்ஞனான திருவடி நிர்ணயிக்கையாலே ப்ரபத்திக்கு தேசகால நியமமில்லை யென்கை. .... (26)

27 இதுதான ப்ரபத்த்யநுஷ்டாந ரூபமான த்வயத்தில் ப்ரதமபதத்திலே காணலா மென்கிறார் (இவ்வர்த்தமென்று தொடங்கி).

27. இவ்வர்த்தம் மந்த்ரரத்நத்தில் ப்ரதமபதத்திலே ஸுஸ்பஷ்டம்.

ஸகலோபநிஷத்ஸாரமாய் ஸர்வாதிகாரமாய் அவிளம்ப்ய பலப்ரதமாய் ஸர்வேச்வரனுக்கு அத்யந்தாபிமதமாயிருக்கையாலே ஸர்வமந்த்ராந்தர உத்க்ருஷ்டதயா *த்வயேந மந்த்ர ரத்நேந* என்கிறபடியே-மந்த்ர ரத்நாக்யமாயிறே த்வயமிருப்பது ; அந்த வைபவந் தோற்றுகைக்காக, த்வய மென்னாதே (மந்த்ரரத்நம்)

என்கிறார்; அதில் ப்ரதம பதத்தில் மதுபர்த்தமான புருஷகாரோபாய நித்யயோகத்துக்கு ப்ரயோஜநம்—ஏதேனுமொரு தேசத்திலே ஏதேனுமொரு காலத்திலே யொரு ஸம்ஸாரி சேதநனுக்கு பகவத்ஸமாச்ரயண ருசி விளைந்தால், *சஞ்சலம் ஹி மந:* *நினைவார் நில்லா நெஞ்சு* என்கிறபடியே—சூறாவளிக் காற்றுப் போலே சுழன்று வருகிற நெஞ்சு தளமாக அங்குரித்து *க்ஷணபங்குரையான ருசி தீருவதுக்கு முன்னே, தத்தத்பதக்ஷணத்திலே யாச்ரயிக்கலா யிருக்கையிறே, ஆகையாலே ப்ரபத்தியினுடைய தேசகால நியமராஹித்யம் அந்த பதத்திலே நன்றாகத் தோற்று மென்கிறார். .... (27)

28. ப்ரகாரநியம ராஹித்யத்தை தர்சிப்பிக்கிறார்மேல் (ப்ரகாரநியதி) என்று தொடங்கி.

28. ப்ரகாரநியதியில்லை யென்னுமிடம் எங்கும் காணலாம்.

(எங்கும் காணலாம்) என்றது—இதனை யநுஷ்டிப்பார் சரவிப்பார் எல்லார் பக்கலிலுங்காணலா மென்றபடி. ... ... (28)

29. அதெங்கே கண்டதென்ன; பூர்வ ப்ரகருத விஷயங்களிலே தர்சிப்பிக்கிறார்—

29. த்ரௌபதி ஸ்நாதையாயன்றே ப்ரபத்தி பண்ணிற்று; அர்ஜுனன் நீசர் நடுவேயிறே இவ்வர்த்தங்கேட்டது.

(த்ரௌபதி) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே. (ஸ்நாதையாயன்றே ப்ரபத்தி பண்ணிற்று) என்றது—துச்சாஸநாக்ருஷ்டையாய் ஸபையில் வருகிறபோது *ரஜஸ்வலைக வஸ்த்ராஹம் நது மாம் நேது மார்ஹஸி—குரூணாஞ்ச புரஸ்ஸ்தாதும் ஸபாயாம் நாஹமுத்ஸஹே* என்னும்படி அசுத்தையாயிருக்கிறவள் ஸ்நாநம் பண்ணியன்றே ப்ரபத்தி பண்ணிற்றென்றபடி; இத்தால்—ப்ரபத்தி பண்ணுவார் ப்ரயதராய்ப் பண்ணவேணு மென்னும் நியதியில்லாமை காட்டப்பட்டது. (நீசர் நடுவேயிறே யிவ்வர்த்தங் கேட்டது) என்ற விடத்தில், நீசரென்கிறது—*நெடுந் தகையை நினையாதார் நீசர்* என்றாழ்வா ரருளிச் செய்த *சௌரிசிந்தாவிமுகரான ஜனங்களை. *விஷ்ணுபக்தி விஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதம:* *விப்ராத் த்விஷட்குணயுதா தரவிந்தநாப பாதாரவிந்த விமுகாச் ச்வபசம் வரிஷ்டம்* என்று பகவத் விமுகரை ச்வபசாதமராகச் சொல்லிற்றிறே, அதுக்குமேல், சரணாகதியைப் பரிபவித்தும் சரணாகதரான பாண்டவர்கள் திறத்திலே தீங்குகளைச் செய்தும் போருகையாலே, *ஸத்யச் சண்டாளதாம் வ்ரஜேத்* என்கிற கர்மசண்டாளரிறே கை கலந்து நிற்கிறது. (நீசர்நடுவே) என்கையாலே—நீசஸம்ஸ்ருஷ்டியா லிவனுக்குண்டான அசுத்தியும் நீசஸகாசத்திலே என்னுமிடமும் தோற்றுகிறது. இத்தால்—ப்ரபத்தி ச்ரவணம் பண்ணும்போது நீசமத்யத்தி லாகா தென்னும் நியதியில்லாமை காட்டப்பட்டது. .... (29)

30. இத்தால் பலித்தத்தைச் சொல்லா நின்றுகொண்டு இவ்வர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார் (ஆகையால்) என்று தொடங்கி.

30. ஆகையால் சுத்த்யசுத்திகளிரண்டும் தேடவேண்டா; இருந்தபடியே அதிகாரியாமித்தனை.

(ஆகையால) என்றது—அநுஷ்டாந தசையிலும ச்ரவண தசையிலும் இவர்களிருவரு மிப்படி செயகையாலென்றபடி. (சுதத்யசுத்திக ளிரண்டுந் தேட வேண்டா) வென்றது—ப்ரபத்தியி லந்வயிக்குமளவில அசுத்தனுயிருக்குமவனுக்கு சுத்தி ஸம்பாதிக்கவேண்டா, சுத்தனுயிருக்கு மவனுக்கு அசுத்தி ஸம்பாதிக்க வேண்டாவென்றபடி. அசுத்தி தேடவேண்டா வென்றது—கீழ்ச்சொன்னவர்களிருவரும அசுத்தரான தசையிலே ப்ரபத்தியிலந்வயித்தமை சொல்லுகையாலே அசுத்திதானிதுக்குவேணுமோ வென்று சங்கியாமைக்காக. (இருந்தபடியே யதிகாரியாமித்தனை) என்றது—ப்ரபத்திகாலத்தில அசுத்தனுயாதல சுத்தனுயாதல யாதொருபடி யிருந்தான், இருந்ததொரு ப்ரகாரத்திலே யிதுக்கதிகாரியாமித்தனை யென்றபடி. த்ரௌபதியும அர்ஜுனனும ப்ரபத்த்யநுஷ்டாந தச்சரவண தசைகளில தந்தமக்கு சுத்தி ஸம்பாதியாத வோபாதி அசுத்தியும ஸம்பாதித்துக் கொண்டமையில்லையிறே, இருந்தபடியே யதிகாரிகளான வித்தனையிறே. ... ... (30)

31. இவ்வர்த்த விஷயமாக ஆப்தவசநத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் மேல (இவ்விடத்திலே) என்று தொடங்கி

31 இவ்விடத்திலே வேல்வெட்டிப்பிள்ளைக்குப பிள்ளை அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

அதாவது—வேலவெட்டிப்பிள்ளை, "பெருமாள கடலை சரணம புகுகிறவிடத்தில் ப்ராங்முகத்வாதி நியமோபேதராய் சரணம புகுருகையாலே, இதரோபாயங்க ளோபாதி ப்ரபத்திக்கும சில நியமங்கள வேண்டியிருக்கிறதோ?" என்று நம்பிள்ளையைக் கேட்க; "பெருமாள பககல கண்ட நியமம இவவுபாயத்துக்குடன வந்தியா யிருப்பதொன்றன்று, உபாய பரிக்ரஹம பண்ணினவருடைய ஸ்வபாவத்தாலே வந்ததித்தனை, பெருமாள தமக்கு *ஸமுத்ரம ராகவோ ராஜா சரணம் கந்துமர்ஹதி* என்றுபதேசித்தான ஸ்ரீ விபீஷணுழ்வானிறே, அவனான பெருமானை சரணம புகுகிறவிடத்தில கடலிலேயொரு முழுக்கிட்டு வந்தானென்றில்லையே, இததால சொல்லிற்றாயத்தது—பெருமாள இக்ஷ்வாகு வம்சயராய் ஆசார ப்ரதாநராயிருக்கையாலே தம்முடைய நியமங்களோடே சரணம் புக்கார், இவன ராக்ஷஸஜாதீயனுகையாலே நின்றநிலையிலே சரணம புக்கான, ஆகையாலே யோக்யனுக்கு அயோக்யதை ஸம்பாதிக்க வேண்டா, அயோக்யனுக்கு யோக்யதை ஸம்பாதிக்க வேண்டா, நின்ற நின்ற நிலைகளிலே யதிகாரிகளாமித்தனை யென்னுமது" என்றருளிச்செய்த வார்த்தை. (31)

32. அநந்தரம அதிகாரி நியமா பாவத்தை யுபபாதிப்பதாக ஜிஜ்ஞாஸுப்ரசநத்தை யநுவதிக்கிறார் (அதிகாரி நியமமின்றிக்கே யொழிந்தபடி யென்னென்னில) என்று. அதுக்குத்தர மருளிச்செய்கிறார் (தர்மபுத்ராதிகளும) என்று தொடங்கி.

32. அதிகாரி நியமமின்றிக்கே யொழிந்தபடி யென்னென்னில, தர்ம புத்ராதிகளும த்ரௌபதியும் காகமும் காளியனும ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானும் ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வானும பெருமாளும இளைய பெருமாளும தொடக்கமானவர்கள சரணம் புகுருகையாலே அதிகாரிநியமமில்லை.

அதாவது—*த்ரௌபத்யா ஸஹிதாஸ் ஸர்வே நமஸ்சக்ருர் ஜநார்த்தநம்* என்று க்ஷத்ரியரான தர்மபுத்ராதிகளும்; *சங்க சக்ர கதாபாணே த்வாரகா நிலயாச்யுத, கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம் சரணாகதாம்* என்று ஸதீயான த்ரௌபதியும், *ஸ பித்ரா ச பரித்யக்தஸ் ஸுரைச்ச ஸமஹர்ஷிபி:, த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ சரணங்கத:* என்று தேவரூபத்தை மறைத்து வந்து மஹாபராதத்தைப் பண்ணின காகமும்; *ஸோஹம் தே தேவ தேவேச நார்ச்சநாதௌ ஸ்துதௌ ந ச, ஸாமர்த்யவாந் க்ருபாமாத்ர மநோவ்ருத்தி: ப்ரஸீத மே* என்று திர்யக்யோநிஜனாய ப்ரதிகூலனுமான காளியனும், *பரமாபதமாபந்நோ மநஸாசிந்தயத்தரிம், ஸ து நாகவரச் ஶ்ரீமாந் நாராயணபராயண:* என்று திர்யக்ஜந்மாவாய் அநுகூலனுமாயிருக்கிற ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானும், *ஸோஹம் பருஷிதஸ் தேந தாஸவச்சாவமாநித:, த்யக்த்வா புத்ராம்ச்ச தாராம்ச்ச ராகவம் சரணங்கத:* என்று ராக்ஷஸ ஜாதீயனான ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானும்; *பாஹும் புஜக போகாபமுபதாயாரிஸூதந:, அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிசிச்யே மஹோததே:* என்று ஸர்வ சரண்யரான பெருமாளும், *ஸ ப்ராதுச் சரணௌ காடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந:, ஸீதாமுவாசாதியசா ராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம்* என்று அக்கரையராய் தொடர்ந்தடிமை செய்யவந்த இளையபெருமாளும், (தொடக்கமானவர்கள்) என்கையாலே—ஸோஹம் த்வாம் சரணமபார மப்ரமேயம் ஸம்ப்ராப்த: பரம்பதம் யதோ ந கிஞ்சித்—ஸம்ஸார ச்ரமபரிதாப தப்த சேதா நிர்வாணே பரிணததாம்நி ஸாபிலாஷ:* என்று முசுகுந்தனும், *மூடோய மல்பமதி ரல்ப விசேஷ்டிதோயம் க்லிஷ்டம் மநோஸ்ய விஷயைர் ந மயி ப்ரஸங்கி, இத்தம் க்ருபாங் குரு மயி ப்ரணதேகிலேச த்வாம் ஸ்தோது மம்புஜ பவோபி ஹி தேவ நேச:* என்று க்ஷத்ரபந்துவும், *பகவந்தம் ப்ரபந்நாஸா பகவந்தமவாப ஹ* என்று மாதவியும், *த்வம் ப்ரபிந்நசிரோக்ரீவம் ஆஸ்யேப்ய: ஸ்ருதசோணிதம்—விலோக்ய சரணம் ஜக்முஸ் தத்பத்நயோ மதுஸூதநம்* என்று காளியபத்நிகளும், *ப்ரணம்ய ப்ரவண நாத தைத்ய ஸைந்ய பராஜிதா:—சரணம் த்வா மநுப்ராப்தாஸ் ஸமஸ்தா தேவதா கணா:* என்று இந்த்ராதி தேவர்களும், *ராக்ஷஸைர் வத்யமாநாநாம் வாநராணாம் மஹாசமூ:—சரண்யம் சரணம் யாதா ராமம் தசரதாத்மஜம்* என்று ஸ்ரீ வாநர ஸேனையும், முதலாயுள்ளவர்களெல்லாரும் சரணம் புகுருகையாலே, ப்ரபத்திக்கு இன்னாரதிகாரிகளென்றொரு நியதியில்லை, ருசியுடையாரெல்லாரும் அதிகாரிகளென்கை. .... (32)

33. அநந்தரம், பல நியமாபாவப்ரச்நத்தை யநுவதிக்கிறார் (பல நியமமின்றிக்கே யொழிந்தபடி யென்னென்னில்) என்று. அதுக்குத்தர மருளிச்செய்கிறார் (தர்மபுத்ராதிகளுக்கு பலம்) என்று தொடங்கி.

33. பலநியமமின்றிக்கே யொழிந்தபடி யென்னென்னில்; தர்மபுத்ராதிகளுக்குப் பலம் ராஜ்யம்; த்ரௌபதிக்குப் பலம் வஸ்த்ரம்; காகத்துக்கும் காளியனுக்கும் பலம் ப்ராணம், ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்குப் பலம் கைங்கர்யம்; ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்குப் பலம் ராமப்ராப்தி; பெருமாளுக்குப் பலம் ஸமுத்ரதரணம், இளையபெருமாளுக்குப் பலம் ராமாநுவ்ருத்தி.

இத்தால—கீழ் அதிகாரி நியமாபாவத்துக்குடலாகக் காட்டப்பட்ட "தர்மபுத்ராதிகள் தொடக்கமான ப்ரபத்தாக்களானவர்கள், ராஜ்யார்த்தமாகவும் வஸ்த்ரார்த்தமாகவும், ப்ராணார்த்தமாகவும், கைங்கர்யார்த்தமாகவும், ராமப்ராப்த

யர்த்தமாகவும்; ஸமுத்ரதரணார்த்தமாகவும், ராமாநுவருத்த்யர்த்தமாகவும் ப்ரபத்தி பண்ணுகையாலே ப்ரபத்திக்குப் பலநியமமில்லை யென்றதாயத்து. (33)

34. ஆக, ப்ரபத்திக்கு தேசகாலாதி நியமாபேக்ஷையில்லையென்ற ப்ரதிஜ்ஞையை யுபபாதித்தார் கீழ், (விஷயநியமமேயுள்ளது) என்ற ப்ரதிஜ்ஞையை உபபாதிக்கிறார்மேல (விஷய நியமமாவது) என்று தொடங்கி.

34. விஷயநியமமாவது குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை; பூர்த்தியுள்ளதும அர்சசாவதாரத்திலே.

(குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை) என்றது—பரத்வாதிக ளெல்லாவற்றிலும் வைத்துக்கொண்டு ஸௌலப்யாதி குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை யென்றபடி. அந்த குணபூர்த்திதா னுள்ளதெங்கேயென்ன. (பூர்த்தியுள்ளது மர்சசாவதாரத்திலே) என்கிறார். *அர்சாவதார விஷயே மயாப் யுத்தேசதஸ தத்தா—உக்தா குணநசக்யந்தே வக்தும வர்ஷ சதைரபி* என்று—ஸவஜ்ஞ ஸர்வஜ்ஞனதானே சொல்லப்புகாலும சொல்லித் தலைக்கட்ட வரிதாமபடியிறே அர்ச்சாவதார குணபூர்த்தியிருப்பது. .... (34)

35. இக்குண பூர்த்தியுள்ள அர்சசாவதாரமே ப்ரபத்திக்கடைத்த விஷயமென்னுமத்தை, ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தருடைய அநுஷ்டாநத்தாலும ப்ரகாசிப்பிக்கிறார்மேல (ஆழ்வார்கள) என்று தொடங்கி.

35. ஆழ்வார்கள பலவிடங்களிலும ப்ரபத்தி பண்ணிற்றும் அர்சசாவதாரத்திலே.

மயர்வறமதிநலமருளப் பெறுகையாலே பரத்வாதிகளையெல்லாம கரதலாமலகமாகக் கண்டிருக்கிறவர்களிறே ஆழ்வார்கள. இப்படி யிருக்கிறவர்கள ப்ராப்யத்வராதிசயத்தாலே பலகாலும ப்ரபத்தி பண்ணுகிறவளவில, பல விடங்களிலும அர்சசாவதாரத்திலேயிறே ப்ரபத்தி பண்ணிறறு ஸ்தலாந்தரத்தில கவாசித்தமித்தனையிறே. எங்ஙனேயென்னில? ஆழ்வார்களுக்கெல்லாம தலைவரான நம்மாழ்வார், *ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்* *கழல் களவையே சரணாக் கொண்ட* *நம்பெருமானடிமேல சேமங்கொள் தென்குருகூர சடகோபன்* *உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்* என்று இப்படி பலவிடங்களிலும ப்ரபத்தி பண்ணிற்று அர்சசாவதாரத்திலேயிறே; *பிறந்தவாறு ஒன்றிலுமிறே அவதாரத்திலே சரணமபுக்கது.—திருமங்கையாழவாரும, *வந்துன் திருவடி யடைந்தேன் நைமிசாரணியத்துளெந்தாய* *விரையார திருவேங்கடவா நாயேன் வந்தடைந்தேன* *காவளம்பாடி மேய கண்ணனே களைகணியே* *ஆழிவண்ண! நின்னடியிணை யடைந்தேனணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே* என்று இப்படி அர்சசாவதாரத்திலேயிறே பலவிடங்களிலும ப்ரபத்தி பண்ணிற்று.—மற்றையாழவார்களுக்கு மிப்படி தத்தத் ப்ரபந்தங்களிலே கண்டு கொள்வது. (ப்ரபத்தி பண்ணிற்றும) என்கிற விதந்த சப்தத்தாலே—(பூர்த்தியுள்ளதும) என்று கீழச் சொன்னத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது. (35)

இப்படி யிவ்வாழவார்கள ப்ரபத்தி பண்ணுமிடங்களில பரத்வாதிகளெல்லாமிருக்க அர்சசாவதாரத்திலே பண்ணுகைக்கடி—இதின குணபூர்த்தியிறே; அந்த குணபூர்த்தி தன்னை ஸப்ரமாணமாக வருளிச்செய்கிறார மேல (பூர்ணம) என்று தொடங்கி.

36. "பூர்ணை" எனகையாலே யெல்லாகுணஙகளுமை புஷகலங்கள்.

(பூர்ணமெனகையாலே) என்றது *பூர்ணஸய பூர்ணமாதாய பூர்ணமேவாவசிஷ் யதே—ஸர்வம் பூர்ணம ஸஹோம* என்று சருதிசொல்லுகையாலே யென்றபடி. (எல்லா குணஙகளுமை புஷகலஙகள்) என்றது—ஆசரயண ஸௌகர்யாபாதகங்களான குணங் களோடு கார்யாபாதகஙகளான குணஙகளோடு வாசியற ஸகல கலயாண குணஙகளு மிவவிஷயத்திலே ஸமபூர்ண மென்றபடி. .... (36)

37. ஆனால், *வாஸு தேவோஸி பூர்ணஃ* என்கிற பரத்வததிற் காட்டில் இஙகுத் தைக கேற்றமென்னென்னவருளிச செயகிறார் (ப்ரபத்திககு) என்று தொடஙகி.

37. ப்ரபத்திக்கபேக்ஷிதங்களான ஸௌலப்யாதிகள் இருட்டறையில் விளக்குப் போலே ப்ரகாசிப்பதிஙகே.

(ப்ரபத்திக கபேக்ஷிதஙகளான) என்றது—உபாயமாகப் பற்றுமிடத்தில வேணடுமவையான வென்றபடி. (ஸௌலப்யாதிகளாவன)—கண்டு பற்றுகைக குறுப்பான ஸௌலப்யமும், மேன்மை கணடகலாமைக குறுப்பான ஸௌசீல்யமும், கார்யஞ் செயயுமென்று விசவஸிக்கைக குறுப்பான ஸ்வாமித்வமும், குற்றஙகணடு வெருவாமைக குறுப்பான வாத்ஸல்யமும். *நீகிலல புகழாய்* இதயாதியாலே—இந்நாலு குணத்தையுமிறே ஆழவா ரருளிசசெயதது.

(இருட்டறையில விளககுப்போலே ப்ரகாசிப்பதிங்கே) என்றது—பரத்வததில இககுணஙகளெல்லா முண்டா யிருககச செய்தே, பரமஸாமயாபன்னர்ககு முகஙகொடுத் திருககிற விடமாகையாலே, பகலவிளககுப்போலே ப்ரகாசமற்றிருககும்; அர்ச்சாவ தாரமான விடத்தில தன்மைக கெலலைகிலமான ஸமஸாரிகளுககு முகஙகொடுததுக கொண்டிருககையாலே, அநதகாரததில தீபமபோலே அதயுஜ்வலமாயத் தோற்று மென்றபடி. விஷயமுள்ள விடத்தேயிறே குணஙகள் ப்ரகாசிபபது; அங்குள்ளாரும சீலாதி குணாநுபவம பண்ணுகைககு வருவதிஙகேயிறே ஸௌலப்யம முன்னுக வருளிசசெயதது-கணடுபற்றுகைக குறுபபான ஸௌலப்யமே ப்ரபத்திககு பரதாநா பேக்ஷிதமென்று தோற்றுகைககாக. (37)

38. "இககுணங்கள் ப்ரகாசிபபதிஙகே" என்றத்தை யுபபாதிககிறார் (பூர்த்தியையும்) என்று தொடஙகி.

38. பூர்த்தியையும ஸ்வாதந்தர்யததையும குலைததுககொண்டு தன்னை அநா தரிககிறவாகளைத் தான ஆதரிததுநிறகிறவிடம.

(பூர்த்தியாவது)—அவாப்த ஸமஸத காமத்வம்; அததைக குலைத்துக கொள்ளு கையாவது—இவனிட்டதுகொண்டு தருபதனுக வேணடுமபடி ஸாபேக்ஷனயிருக்கை. (ஸ்வாதந்த்ர்யமாவது) *ஸ்வாதீந ஸ்வரூப ஸ்திதிமததவம்; அத்தைக குலைததுக கொள்ளு கையாவது—ஆச்ரிதாதீந ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகளையுடையனுகை. *ததிசசயா மஹாதேஜா புங்க்தேவை பகதவதஸலஃ, ஸநாநம பாநம ததா யாதராம குருதேவை ஜகதபதிஃ; ஸ்வதந்தரஸ ஸஜகந்நாதோபயஸவதந்தரோ யதாதா—ஸாவசக்திராஜகதததாதாபயசகத இவ சேஷ்டதே" என்னககடவதிறே. *அரசசக பராதீநாகிலாதம ஸ்திதிஃ* என்றருளிசசெயதாரிறே பட்டர்.

தன்னிச்சையொழிய இவற்றைக் குலைக்கைக்கு ஹேதுவில்லாமையாலே (குலைத்துக் கொண்டு) என்கிறார். (தன்னையநாதரிக்கிறவர்களைத் தானாதரித்து நிற்கிறவிடம்) என்றது—தானிப்படி ஸுலபனாயவந்து நின்றால் அரியவனெளியவனாய் நிற்கப் பெற்றோமே! என்று விரும்பி மேல்விழுகை யன்றிக்கே, அவ்வெளிமை தானே ஹேதுவாக உபேக்ஷிக்கிற ஸம்ஸாரிகளைத் தான்விடமாட்டாத வளவன்றிக்கே அவர்களையொழியச் செல்லாமை தோற்றும்படி நிற்கிறஸ்தலம் அர்ச்சாவதாரமென்கை. பூர்த்தியையும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் குலைத்துக்கொண்டு நிற்கையாலே—ஸௌலப்ய ஸௌசீல்யங்களும், தன்னை யநாதரிக்கிறவர்களைத் தானாதரித்து நிற்கையாலே—ஸ்வாமித்வ வாத்ஸல்யங்களுமிங்கே தோற்றுநின்றதிறே.

அன்றிக்கே, (பூர்த்தியையும்) என்று தொடங்கி இவ்வாக்யமெல்லாவற்றாலும் குணசதுஷ்டயத்திலும் ப்ரதானமான ஸௌலப்யத்தையே யோடவைத்தாராகவுமாம்; அப்போது, இவ்விஷயத்திலுடைய ஸௌலப்யாதிசயத்தை தர்சிப்பிக்கிறாரென்று வாக்ய ஸங்கதியாகக்கடவது. கண்ணுக்கு விஷயமாம்படி நிற்கை ஸந்நிதிபண்ணுகிற வளவன்றிக்கே, ஸர்வப்ரகார பரிபூர்ணனாய் நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கிற தன்னை ஸாபேக்ஷனும் பரதந்த்ரனுமாக்கிக் கொண்டு, தன்னை யநாதரிக்கிற ஸம்ஸாரிகளைத் தானாதரித்து நிற்கைக்கு மேற்பட்ட ஸௌலப்யமில்லையிறே; *ஏவம் பஞ்சப்ரகாரோஹம் ஆத்மநாம் பததாமத:, பூர்வஸ்மாதபி பூர்வஸ்மாஜ்ஜ்யாயாம்ஸ்சைவோத்தரோத்தர:, ஸௌலப்யதோ ஜகத்ஸ்வாமீ ஸுலபோஹ்யுத்தரோத்தர:* என்று பரத்வாதிகளெல்லாவற்றிலும் ஸௌலப்ய முண்டாயிருக்கச்செய்தே பூர்வபூர்வத்திற் காட்டில் உத்தரோத்தரத்துக்கு ஸௌலப்ய மதிசயித்திருக்குமென்று தானே யருளிச்செய்கையாலே, ஸௌலப்யத்துக்கெல்லை நிலம் அர்ச்சாவதாரமிறே .... (38)

39. பரத்வாதிகளுடைய தௌர்லப்யத்தையும் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யத்தையும் த்ருஷ்டாந்தமுகேந தர்சிப்பிக்கிறார்மேல் (பூகதஜலம்) என்று தொடங்கி.

39. பூகதஜலம்போலே அந்தர்யாமித்வம், ஆவரணஜலம் போலே பரத்வம்; பாற்கடல்போலே வ்யூஹம்; பெருக்காறுபோலே விபவங்கள், அதிலே தேங்கின மடுக்கள்போலே அர்ச்சாவதாரம்.

த்ருஷ்ணார்த்தனுக்கு தேசாந்தரத்தில் போகவேண்டாதபடி நிற்கிற விடந்தன்னிலே யுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், கொட்டும் குந்தாலியும் கொண்டு கல்லினல்லது குடிக்கக் கிடையாத பூகத ஜலம்போலேயாய்த்து—கண்டு பற்றவேணுமென்றாசைப்பட்டவனுக்கு ஹ்ருதயத்திலே யிருக்கச்செய்தேயும் *கட்கிலீ* என்கிறபடியே கண்ணுக்கு விஷயமன்றிக்கே, அஷ்டாங்கயோகரூப யத்நத்தாலே காணவேண்டும்படியான அந்தர்யாமித்வம் அவனுக்கு; அண்டத்துக்குப் புறம்பே பெருகிக் கிடக்கிற ஆவரணஜலம்போலேயாய்த்து இவனுக்கும் *அப்பால் முதலாய்நின்ற வளப்பரியவாரமுது* என்கிறபடியே லீலாவிபூதிக்கப்பாலபட்டிருக்கிற பரத்வம். அப்படி அதிவிப்ரக்ருஷ்டமன்றியே அண்டாந்தர்பூதமாயிருக்கச் செய்தேயும், அவனுக்கு துஷ்ப்ராபமான பாற்கடல்போலேயாய்த்து இவனுக்கும் *பாலாழிநீகிடக்கும் பண்பை யாங்கேட்டேயும்* என்கிறபடியே, கேட்டிருக்குமத்தனையல்லது, சென்றுகாண

வரிதாமபடியிருககிற வயூஹம. பரதயாஸநமாயும தாத்காலிகர்கரு உபஜீவயமாய் பாசசாத்யனுனவனுககு துர்லபமான பெருககாறு போலேபாய்த்து *மணமீதுழல் வாய* எனகிறபடியே பூமியிலே யவதரிதது ஸஞசரிததும, தத்காலவர்த்திகளுககு ஆசரயணீயமாயப பிறகாலததிலுளளுன விவனுககுக கிடடாதபடியான விபவம. முனபு சொனனவைபோ லனறிகேக, அவனுககு விடாய கெடப பருகலாமபடி பெருககாறறிலே தேஙகின மடுககள போலேயாயத்து இவனுககும தேச கால கரண விப்ரகருஷடமனறிககே, கோயிலகளிலும கருஹஙகளிலும எனறுமொகக எல லார்ககும கணணுககிலககாமபடி நிறகிற *பினனுனா வணஙகுஞ சோதியான அர்ச் சாவதாரம்

பௌமநிகேதநேஷவபி குடீநதுஜேஷு எனகிறபடியே -பலவிடஙகளிலும் ஸநநிதிபணணி நிறகுமபடியை நினைத்திறே (மடுககள போலே) எனறு பஹுவச நத்தாலே யருளிசசெயதது. அவதார குணஙகளெலலாம ஆசசா ஸதலஙகளிலே பரிபூரணமாயிருககையாலும, அவதார விகரஹஙகளை அர்சசாரூபேண பல விடங களிலும பரிகரஹித்துக கொண்டிருககையாலும (அதிலே தேஙகின மடுககள போலே) எனகிறது. (39)

40. இப்படி ஆசரயண ருசிபிறநதார்கரு ஆசரயணீயத்வே ஸுலபமா யிருககுமளவே யன்று, ருசிஜநகத்வாதிகளும இவவர்சசாவதாரததுக குணடெனறு இதின வைபவத்தை யருளிச செயகிறா மேல (இதுதான்) எனறு தொடஙகி.

40. இதுதான் சாஸதரஙகளால திருத்தவொண்ணுதே விஷயாந்தரஙகளிலே மணடி விமுகராயப்போரும சேதநாககு வைமுககயததை மாறறி ருசியை விளைககககடவதாய, ருசிபிறநதா லுபாயமாய, உபாயபரிகரஹம பணணினால போக்யமுமாயிருக்கும.

ப்ரகருதமான ஸௌலப்யாதி குணயோகததை யுடகொணடு (இதுதான்) என்று பராமர்சிககிறர். (சாஸத்ரஙகளால திருத்த வொணணுமையாவது)—ஹிதாநு சாஸநம பணணுகிற சருதி ஸமருத்யாதி சாஸத்ரஙகளானவை அருசி பிறககுமபடி இதர விஷயஙகளினுடைய தோஷாதிகயததையும, ருசி பிறககுமபடி பகவத் விஷயத்தினுடைய குணாதிகயத்தையும உபதேசிததாலும, அவறறால இதரவிஷயங களை விடடு இவவிஷயததைப் பறறுமபடி பணணபபோகாமை துர்வாஸநாபலம உபதேசத்தை நிராததகமாககி விடுமிறே, *ஜநமாநதர ஸஹஸரேஷு யா புத்திர் பாவிதா நருணும, தாமேவ பஜதே ஜநது ருபதேசோ நிரர்த்தகஃ* எனனககடவதிறே

(விஷயாநதரஙகளிலே மணடி விமுகராயப் போருகையாவது)—*சிலமபடி யுருவிற கருநெடுங கணணா திறததனுயறததையே மறநது—புலமபடிநதுணணும போகமே பெருககி* எனறும, *சுரிகுழல மடநதையர் திறததுக காதலே மிகுத்துக கண்டவா திரிநத* எனறும, *மாதரார் கயறகணெனனும வலையுடபட்டழுநதுவேனை* எனறும சொலலுகிறபடியே இதர விஷயஙகளிலே அதயபிநிவிஷடராய, *யாதானும பறறி நீஙகும விரதத்தை யேறிட்டுககொண்டு, பகவத் விஷயத்தில முகமவைகக விசையாதே வாத்திககை

இப்படி போரும் சேதநாக்கு, (வைமுக்யத்தை மாற்றி ருசியை விளைக்கையாவது)—*போதரேயென்று சொல்லிப் புந்தியில் புகுந்து தன் பாலாதரம் பெருகவைத்த அழகன்* என்கிறபடியே—ஸௌந்தர்யாதிகளாலே சித்தாபஹாரம் பண்ணி, தன்னைக் காணவேண்டாவென்றிருக்கும் இருப்பைக் குலைத்து, கண்ட கண் மாறவைக்க மாட்டாதபடி பண்ணுகை. (ருசிபிறந்தால் உபாயமாகையாவது)—இப்படி தன் வைலக்ஷண்ய தர்சநத்தாலே தன்னை நித்யாநுபவம் பண்ணப் பெறவேணுமென்னும் ருசி பிறந்தவனந்தரம், *ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்* என்கிறபடியே ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்விகையான ஸ்வப்ராப்திக்குத் தானே ஸாதநமாகை. (உபாய பரிக்ரஹம் பண்ணினால் போக்யமுமா யிருக்கையாவது)—தன்னை யுபாயமாகப் பரிக்ரஹித்தால், உபேயஸித்திக் கொரு தேச விசேஷத்திலே போமளவும் பார்த்திருக்கவேண்டாதே *அணியரங்கனென்னமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே* என்றும், *எனக்குத் தேனே பாலே கன்னலே யமுதே திருமாலிருஞ்சோலைக் கோனே* என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே நிரதிசய போக்யமாயிருக்கையாலே தானே உபேயமுமா யிருக்கை.

ஆக, ப்ரபத்திக்கு குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாக வேணுமென்றும், அதுதானுள்ளது அர்ச்சாவதாரத்திலே யென்றும், அதைப் பற்ற ஆழ்வார்க ளெல்லாரும் ப்ரபத்தி பண்ணிற்று இவ்விஷயத்திலே யென்றும், இவ்விஷயத்திலே யெல்லாகுணங்களும் புஷ்கலங்களென்றும், விசேஷித்து ப்ரபத்திக்கபேக்ஷித குணங்கள் விசதமாக ப்ரகாசிப்பதிங்கேயென்றும், இது தான் தன்னுடைய நைரபேக்ஷ்யாதிகளை யழியமாறி தன்னை யநாதரிப்பாரை யாதரித்துக்கொண்டு நிற்கிற ஸ்தலமென்றும், பரத்வாதிகள் ஓரொரு ப்ரகாரத்தாலே துர்லபம், இது ஸர்வப்ரகார ஸுலபமென்றும், இவ்வளவேயன்று, இவ்விஷயம் ருசிஜநகமுமாய் உபாயோபேயமுமா யிருக்குமென்றும் சொல்லப்பட்டது.

இத்தால—உபாயோபேயங்க ளிரண்டும் தானேயாய், ஸ்வேதர விஷய விரக்தி பூர்வகமாக ஸ்வவிஷயருசியை ஜநிப்பிக்குமதாய், ஸர்வ ஸுலபமாய், தன் படிகளை யழியமாறிக்கொண்டு தன்னை யநாதரிப்பாரையு மாதரிக்குமதாய், ப்ரபத்த்யபேக்ஷித குணோஜ்ஜ்வலமாய், ஸமஸ்தகுண ஸம்பூர்ணமாய், ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தர்க்கு உபாயவரண விஷயமாயிருந்துள்ள அர்ச்சாவதாரமே ப்ரபத்திக்கு நியத விஷயமென்றதாய்த்து. (40)

41. (ப்ரபத்திக்கு தேச நியமம்) என்று தொடங்கி இவ்வளவும்-உபாய வரணத் மிகையான ப்ரபத்தியினுடைய தேச காலாதி நியமாபாவமும் விஷய நியமமும் தர்சிப்பிக்கப்பட்டது; இப்படி விஷய விசேஷத்தை தர்சிப்பித்த வநந்தரம் பகவச்சாஸ்த்ராதி ஸித்தமான அதிகாரி விசேஷங்களையும் ப்ரகாசிப்பிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அதிகாரி விசேஷத்தை யருளிச் செய்கிறார் (இதில் ப்ரபத்தி பண்ணு மதிகாரிகள் மூவர்) என்று.

41. இதில் ப்ரபத்திபண்ணு மதிகாரிகள் மூவர்.

அதாவது—ஸௌலப்யாதி குணபூர்த்தியாலே பரபத்திக்கு நியத விஷயமான இவ்வர்ச்சாவதாரத்திலே ப்ரபத்தி பண்ணுமதிகாரிகள் ப்ரபத்தி ஹேது பேதத்தாலே மூன்று வகைப்பட்டிருப்பர்களென்கை. (41)

42. அவர்களாரென்னு மபேக்ஷையிலே யருளிச் செய்கிறார் (அஜ்ஞரும) என்று தொடங்கி.

42. அஜ்ஞரும, ஜ்ஞாநாதிகரும், பக்திபரவசரும்.

(அஜ்ஞராகிறார)—பகவல்லாபத்துக்கு உறுப்பாக ஸாதநாநுஷ்டாநம பண்ணுகைக்கீடான ஜ்ஞாந மில்லாதவர்கள். அஜ்ஞாநம அசக்திக்கு முபலக்ஷணம. (பராப காந்தர பரித்யாகத்துக்கு மஜ்ஞாநாசக்திகளன்று) என்று மேலே யிவர் தாமே யருளிச் செய்கிறாரிறே. (ஜ்ஞாநாதிகராகிறார்). ஜ்ஞாந சக்திகள் உண்டா யிருக்கச் செய்தேயும், பகவ தத்யந்த பரதந்த்ரமான ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய தர்சநத்தாலே, உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூபவிருத்தமென்று பரித்யஜிக்கைக்கீடான ஜ்ஞாந பூர்த்தியுடையவர்கள். (பக்தி பரவசராகிறார)—ஒன்றையு மடைவுபட அநுஷ்டிக்க க்ஷமரல்லாதபடி பகவத் ப்ரேமாதிசயத்தாலே சிதிலகரணரா யிருக்குமவர்கள். (42)

43. இப்படி யிவ்வஜ்ஞாநாதிக ளடியாக ப்ரபத்தி பண்ணினவர்க ளின்னாரென்னுமிடம காணலா யிடமுண்டோ வென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச் செய்கிறார் (அஜ்ஞாநத்தாலே) என்று தொடங்கி.

43. அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நா அஸ்மதாதிகள், ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபந்நா பூர்வாசார்யர்கள், பக்திபாரவச்யத்தாலே ப்ரபந்நா ஆழ்வார்கள்.

(அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நா) என்றது—இதரோபாயாநுஷ்டாநத்தி லிழிகைக்கீடான ஜ்ஞாநாதிகள் முதலிலே யில்லாமையாலே, அநந்யகதிகளாய்க் கொண்டு பகவத் விஷயத்திலே ப்ரபத்தி பண்ணினவர்களென்றபடி. (அஸ்மதாதிகள்) என்று—ஸ்வநைச்யாநுஸந்தாநத்தாலே மந்தாதிகாரிகளோடே தம்மையும் கூட்டி யருளிச்செய்கிறார். (ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபந்நர்) என்றது—உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூபநாசக மென்று நடுங்கும்படியான ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய தர்சநத்தாலே வந்த ஜ்ஞாந பூர்த்தியாலே அநந்ய கதிகளாய்க் கொண்டு, ஸ்வரூபாநுரூபமாக பகவதி ந்யஸ்தபரரானவர்களென்றபடி (பூர்வாசார்யர்களாகிறார்) நாத யாமுந யதிவராதிகள். (பக்தி பாரவச்யத்தாலே ப்ரபந்நா) என்றது—பகவத்ப்ரேம பௌஷ்கல்யத்தாலே, *காலாழும் நெஞ்சழியும் கண் சுழலும்* என்றும், *இட்டகால் இட்டகை* என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே—சிதிலகரணராயிருக்கையாலே, ஸாதநாநுஷ்டாநத்துக்கு ஆளன்றிக்கே அநந்யகதிகளாய்க்கொண்டு அவன் பக்கலிலே பரஸமர்ப்பணம் பண்ணினவர்களென்றபடி. பக்தி பரவசர்க்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணப் போகாதென்னுமிடம் *உன்னைக் காணுமவாவில் வீழ்ந்து நானெங்குறறேனுமல்லேன்* என்றும், *என் கொள்வன்* என்கிற பாட்டிலும் ஆழ்வார் ஸுஸ்பஷ்டமாக வருளிச் செய்தாரிறே (43)

44. இப்படி அஜ்ஞாநாதிகளோரோரனந்தே யிவர்களுக்கு ப்ரபத்தி ஹேதுவாகச் சொல்லுகைக்கு மூலமின்னதென்கிறார் (இப்படி என்று தொடங்கி).

44. இப்படி சொல்லுகிறதும் ஊற்றத்தைப்பற்ற.

அதாவது—அஜ்ஞானசக்திகளும் ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய ஜ்ஞானமும் பகவத் பக்தியுமாகிற விவை மூன்றிலும், மூவர்க்கு மவ்வய முண்டாயிருக்கச் செய்தே, ஒரொன்றே யிவர்களுக்கு ப்ரபத்தி ஹேதுவாகச் சொல்லுகிறதும் இவற்றில் ஒரொன்றே இவ்வதிகாரிகளப்பக்க லூற்றத்திருக்கையாலே யென்கை.

இத்தால—முற்பட்டவர்கள் பக்கல் ஜ்ஞான பக்திகளிரண்டும் குறைந்து அஜ்ஞானமே விஞ்சியிருக்கும், நடுவிலவர்கள் பக்கல, அஜ்ஞான மல்பமாய பக்தியுமளவு பட்டு ஜ்ஞானமே விஞ்சியிருக்கும், பிற்பட்டவர்கள் பக்கல, அஜ்ஞானம் அத்யல்பமாய ஸ்வரூப ஜ்ஞானமுங் குறைவற்றிருக்கச் செய்தே, ப்ரேமமே கரைபுரண்டிருக்கும்; ஆகையால், எல்லா மெல்லார் பக்கலிலு முண்டேயாகிலும் அல்பங்களானவை கிடக்கச் செய்தே அதிகமானதுவே அவ்வவர்க்கு ப்ரபத்தி ஹேதுவாமென்றதாயத்து. இந்த யோஜனைக்கொரு குறையுண்டு மயர்வற மதிநலம் பெற்ற ஆழ்வார்களுக்கும் அஜ்ஞானம் சிறிது கிடக்கிறதுண்டென்று கொள்ள வேண்டி வருகையாலே, ஆனால் செய்வதென்னென்னில், (ஊற்றத்தைப் பற்ற) என்கிறவிதத்தை அநுஸந்தான பரமாக்கி யோஜிக்குமளவி லிவ்விரோதமில்லை, அப்போது (இப்படி) இத்யாதிக்கு—அஜ்ஞானசக்திகளும் ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய ஜ்ஞானமும் பகவத் பக்தியுமாகிற இம் மூன்றினுடையவு மநுஸந்தானம் மூவர்க்கு மேதேனுமொருபடி யுண்டாயிருக்கச் செய்தே ஒரொன்றே யிவர்களுக்கு ப்ரபத்தி ஹேதுவாகச் சொல்லுகிறதும் இவற்றிலேயொரொன்றிலே யிவ்வதிகாரிகளுக்கு ஊற்றமாகையாலே யென்று பொருளாகக் கடவது. அதாவது—அநந்யகதிகளாய ப்ரபந்நராகைக்குடலான அஜ்ஞானாதி த்ரயாநுஸந்தானமும் மூவர்க்கு முண்டானாலும், மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு ப்ரசுரமானதே தந்தாமுக்கு அநந்யகதிகளாய ப்ரபத்தியி லிழிகைக்கு ஹேதுவாக வநுஸந்தித்திருக்கையாலே யென்றபடி. இதில் ப்ரதமாதிகாரிகளுக்கு அஜ்ஞானாநுஸந்தானம் ஸ்வரஸம்; நடுவு சொன்னவர்களுக்கும், ப்ராமாணிகராகையாலே அஜ்ஞானத்தினுடைய ஸ்வாஸந நிவ்ருத்தி கூடாமையால், அஜ்ஞானாநுஸந்தானம் கூடும், பிற்பட்டவர்கள் மயர்வற மதிநலம் பெற்றவர்களாகையாலே அஜ்ஞானாநுஸந்தானம் நைச்ய நிபந்தநமாயித்தனை. (44)

45. இவ்வஜ்ஞானாதி த்ரயத்துக்கும் காரணமின்னதென்கிறார் (இம்மூன்றும்) என்று தொடங்கி.

45. இம்மூன்றும் மூன்று தத்வத்தையும் பற்றிவரும்.

(மூன்று தத்வத்தையும் பற்றிவரும்) என்றது—ஸாதநாநுஷ்டானத்தில் அஜ்ஞானசக்திகளுக்கு மூலம் காம நிபந்தமான அசித் ஸம்பந்தமாகையாலே, அஜ்ஞானம் அசித்தத்வத்தைப் பற்றிவரும், இதர ஸாதநங்கள ஸ்வரூப விருத்தமென்று பரித்யஜிக்கைக்குடலான ஜ்ஞான பூர்த்திக்கடி மத்யம பதத்தில் சொல்லுகிற ஆத்ம ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய தர்சனமாகையாலே, ஜ்ஞானாதிக்யம் ஆத்ம தத்வத்தைப்பற்றி வரும்; ஒன்றையுமடைவுபட அநுஷ்டிக்கமாட்டாதபடி கரணசைதிலயத்தைப் பண்ணும் பக்திவிவ்ருத்திக்குக் காரணம் * காதல் கடல் புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி *

என்னும் பகவத் விக்ரஹ வைலக்ஷண்யமாகையாலே பகதிபாரவச்யம் பகவத்தத் த்வத்தைப் பற்றிவரு மென்றபடி (45)

46 அதிகாரி த்ரயத்துக்கும் அஜ்ஞாநாதி த்ரயத்திலுமந்வய முண்டாயிருக்க, ஒரொன்றே ப்ரபத்ந ஹேதுவாகச் சொல்லுகிறது (ஊற்றத்தைப்பற்ற) என்றிறே சொல்லிற்று, இப்படி ஏகாதிகாரி பக்கலிலே இம்மூன்று முண்டென்னு மிடங் காணலாமிட முண்டோவென்ன வருளிச் செய்கிறார் (என்னை) என்று தொடங்கி.

46. * என்னை செய்கேன் * என்கிறவிடத்தில் இம்மூன்றுமுண்டு

அதாவது—எம்பெருமான் தம்முடைய ஆர்த்தி கண்டிரங்கக் காணாமையாலே, தன்னைப் பெறுமிடத்தில் சில ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணவேணுமென்றிருந்தானாகக் கொண்டு, உபாயாந்தராநுஷ்டாநத்துக்கு யோக்யதை யில்லாதபடி அஜ்ஞனான நான் என் செய்கேன், ஜ்ஞாநம் தந்தேறாமே என்னில், நீ தந்த ஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்வரூப பாரதந்தர்யத்தை யுணர்ந்து ஸாதநாநுஷ்டாநம் அப்ராப்த மென்றிருக்கிற நானென்ன செய்கேன், ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதாகிலும் உன்னைப் பெறலாமாகில் அது தன்னை அநுஷ்டிக்கலாயத்திறே ஜ்ஞாந மாத்ரத்தைத் தந்தாயாகில், பகதிரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தைத் தருகையாலே ஒன்றையுமடைவுபட அநுஷ்டிக்க க்ஷமனல்லாதபடி பகதி பரவசனான நானென்னசெய்கேன் என்று இம்மூன்று மாழ்வார்க்கு விவக்ஷித மாகையாலே அவ்விடத்திலே இம்மூன்று முண்டென்கை. ஆகையால இவ்விடத் திலே காணலாமென்று கருத்து. (46)

47 ஆனாலிம்மூன்றும் அவ்விடத்தில் ப்ரபத்தி காரணமாகிறதோ வென்ன? (அங்கொன்றைப் பற்றி யிருக்கும்) என்கிறார்.

47. அங்கு ஒன்றைப்பற்றி யிருக்கும்

அதாவது—அவ்விடத்தில் ப்ரபத்தியானது மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு ஊன்றி யிருக்கிற பகதிபாரவச்யத்தையே தனக்கு ஹேதுவாகப் பற்றி யிருக்கு மென்றபடி (47)

48 இந்த ஹேதுத்ரய மடியாக வரும் ப்ரபத்திகளில் முக்யமேதென்ன? (முக்யமதுவே) என்கிறார்.

48. முக்ய்யம் அதுவே.

அதாவது—பகதி பாரவச்யமடியாக ப்ரபத்தி பண்ணுமிடத்தில ப்ராப்யருசி கண்ணழிவற வுண்டாகையாலே அதுவே முக்ய மென்றபடி. (48)

49. இவ்வதிகாரித்ரயத்துக்கும் ப்ரமாணமுண்டோ வென்ன? ப்ரதமம் பட்டருளிச்செய்ததொரு ச்லோகத்தை யுதாஹரிக்கிறார் (அவித்யாத꞉) என்று தொடங்கி.

49. "அவித்யாத꞉" என்கிற ச்லோகத்திலே இம்மூன்றும் சொல்லிற்று.

அவித்யாதோ தேவே பரிப்ருடதயாவா வித்யயா ஸ்வபகதோ பூம்நாவா ஜகத் கதி மநயா மவிதுஷாம், கதி கமயச்சாஸௌ ஹரிர் ஜிதந்தாஹ்வய மந்த்ர: ரஹஸ்யம் வ்யாஜஹ்ரே ஸகலு பகவாந் சௌநகமுநி: இச்சலோகார்த்தம், ஜிதந்தா வ்யாக்யாநோபோத்காதத்திலே, "ப்ரபத்திக் கதிகாரிகள் அஜ்ஞரும் ஸர்வஜ்ஞரும் பக்திபரவசருமென்று த்ரிவிதமாகப் பட்டர் அருளிச்செய்தாரிறே" என்று தொடங்கி, *அஜ்ஞனாகிறான்—பகவல்லாபத்துக்குத் தன்பக்கலில் ஜ்ஞாந சக்திகளில்லாதவன்; ஸர்வஜ்ஞனாகிறான்—தேசகாலவஸ்துக்களால் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத வைபவத்தையுடையவனீச்வரனென்றிருக்கையாலே அநந்யஸாத்யனென்றிருக்குமவன்; பக்திபரவசனாகிறான் — ஜ்ஞாநசக்திகளுண்டாயிருக்கச்செய்தே அடைவுபட அநுஷ்டிக்கமாட்டாதவன்; இவர்கள் மூவரும், பகவத்விஷயமொழிய வேறு உபாயமுண்டென்றறியாதவர்கள்; இவர்களுக்கு ப்ராபகனுமாய், ப்ராப்யனுமாயிருக்கும் ஸர்வேச்வரன்" என்று, ஜிதந்தையென்று பேரையுடைத்தான மந்த்ர ரஹஸ்யத்தை, ஸர்வஜ்ஞனான ஸ்ரீசௌநகபகவான் வ்யாக்யாநம் பண்ணப் பெறுவதே! என்கிறார்" என்று ஆச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்தார்.

(ஜ்ஞாநாதிகயத்தாலே ப்ரபந்நர்) என்றவிடத்தில், ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநம் ப்ரபத்தி ஹேதுவாகச் சொல்லிற்று; இந்த ச்லோகத்தில், பகவதநந்ய ஸாத்யத்வ ஜ்ஞாநம் ப்ரபத்திஹேதுவாகச் சொல்லிற்று; ஆகையால், இரண்டும் ஜ்ஞாநாதிகர்க்கு அநந்யகதித்வ பூர்வகமான ப்ரபத்தித்துக்கு ஹேதுவாமென்று கொள்ள வேணும். கீழுமிதுதானே ஆத்மஜ்ஞானலாமென்னில், ஒண்ணாது, (இம்மூன்றும் மூன்று தத்வத்தையும் பற்றிவரும்) என்றதோடு சேராமையால். (49)

50. அநந்தரம், இவ்வர்த்த விஷயமாக, அகிலஜகந்மாதாவாய் ஆப்ததமையான பிராட்டி லக்ஷ்மீதந்த்ரத்திலருளிச்செய்த வசநத்தை யுபாதாநம் பண்ணுகிறார் (இதம் சரணமஜ்ஞாநாம்) என்று.

50. "இதம் சரணமஜ்ஞாநாம்."

இதம் சரண மஜ்ஞாநா மிதமேவ விஜாநதாம், இதம் திதீர்ஷதாம் பார மிதமாநந்த்ய மிச்சதாம் இந்த ச்லோகத்தில், *இதம்* என்று பராமர்சிக்கிறது கீழ்ச்சொன்ன சரணாகதியை. *அபாயோபாயநிர்முக்தா மத்யமாம ஸ்திதிமாஸ்திதா, சரணாகதி ரகர்யைஷா ஸம்ஸாரார்ணவ தாரிணீ* என்றிறே கீழ்ச்சொல்லிநின்றது (இயம் என்று ஸ்த்ரீலிங்க நிர்தேசமன்றிக்கே, * இதம் * என்ற நபும்ஸக லிங்க வ்யத்யயம் சரணசப்த விவக்ஷையாலே. இதில் அஜ்ஞஸர்வஜ்ஞர்களை ஸ்புடமாகச் சொல்லுகையாலே, மேல் பக்திபரவசரைச் சொல்லுகிறதென்று கொள்ளவேணும். *இதம் திதீர்ஷதாம் பாரம்* என்றது-சடக்கென அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பிறக்கவேணுமென்னும் த்வரையையுடையார்க்கென்றபடி. *ஆநந்த்ய மிச்சதாம்* என்றது ஸ்வரூபப்ராப்த பரிபூர்ண பகவதநுபவத்தைப் பெறாதொழிலல்லது தரிக்கமாட்டாதார்க்கென்றபடி. இவையிரண்டும் பக்தியினுடைய பூமாவாலே வருமவையிறே பக்திபாரவச்யம் உபாயாந்தராநுஷ்டாநத்தில் அசக்திக்கு முறுப்பாய், அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியிலும் இஷ்டப்ராப்தியிலுமுண்டான விளம்பாக்ஷமதைக்கு முடலாயிறே யிருப்பது; அதில், விளம்பாக்ஷமதைக் குடலான

ஆகாரத்தை இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லுகிறது. ஆனால், கீழ் அசக்திக்குடலாக வன்றோ சொல்லிப்போந்தது, அதுக்கிது ப்ரமாணமாமோவென்னில்; அதிகாரித்ரை வித்யம் தர்சிப்பிக்கிற இவ்வளவே இவ்விடத்திலபேக்ஷிதமாகையாலே இது ப்ரமாண மாகச் சொல்லத் தட்டில்லை. *அவித்யாதঃ* என்கிற ச்லோகத்தில், ஜ்ஞாநாதிக்யத்துக் குடலாகச் சொன்னதும் கீழ்ச்சொல்லிவந்ததும் பிந்நமாயிருக்கச் செய்தே, அதிகாரி த்ரைவித்யத்துக்கு ப்ரமாணமாக வத்தைச் சொன்னபோலே. ... (50)

51. ஆக, ப்ரபத்த்யதிகாரி த்ரைவித்யத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டினாராய் நின்றார்கீழ்; இந்த த்ரிவிதப்ரபத்தியிலும் பக்திபாரவச்ய ப்ரபத்தியே முக்யமென் றிறே கீழ்ச்சொல்லிற்று. ஏவம்பூத ப்ரபத்தி நிஷ்டரானவர்கள் தந்நிஷ்டை குலைந்து பகவல்லாபார்த்தமாக ஸ்வயத்நத்திலே மூளுவது, அவன்வரக்கொள்ள அவனையு பேக்ஷிப்பதாகிற விவற்றுக்கு நிதாநமேதென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (பக்திதன் னிலே) என்று தொடங்கி.

51. பக்திதன்னிலே அவஸ்தாபேதம் பிறந்தவாறே இதுதான் குலையக்கடவ தாயிருக்கும்.

(பக்திதன்னிலே அவஸ்தாபேதம் பிறக்கையாவது)—கரணசைதில்யத்தாலே ஸ்வயத்ந க்ஷமரன்றிக்கே அவனே யுபாயமாக அத்யவஸித்து, அவன் வரவு பார்த் திருக்கு மவஸ்தையளவன்றிக்கே கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு, ஏதேனுமொருபடியாலே யாகிலும் அவனை யிப்போதே பெறவேணும் என்னுமதிமாத்ர த்வராவஸ்தை விளைகை. (இது) என்று—ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகிறது. தாத்ருசாவஸ்தை பிறந்தால் ப்ரபத்தி குலைகையாவது *என்னான்செய்கேன்* என்று ஸ்வப்ரவ்ருத்தியிலந்வயமற்று பகவதி ந்யஸ்தபரரா யிருக்கு மிருப்புக்குலைகை. .... (51)

52. இப்படி ப்ரபத்தி நிஷ்டை குலையும்படி பிறந்த பக்தியும் அவஸ்தா பேதம் விளைக்குமத்தை யருளிச் செய்கிறார் (தன்னை) என்று தொடங்கி.

52. தன்னைப் பேணவும் பண்ணும் தரிக்கவும் பண்ணும்.

(தன்னைப் பேணப் பண்ணுகையாவது)—*காறைபூணும்* இத்யாதியிற்படியே—அவன் வரவுக் குடலாகத் தன்னை யலங்கரிக்கும்படி பண்ணுகை. அதாவது—பகவல்லாபார்த்தமாக ஸ்வயத்னத்திலே மூட்டு மென்றபடி. இது, மடலெடுக்கை முதலானவற்றிலே மூட்டுமதுக்கு முபலக்ஷணம். (தரிக்கப் பண்ணுகையாவது)—அரைக்ஷண மவனையொழிய தரிக்கமாட்டாமையாலே, அவன் வரவுக்குடலாக ஸ்வய த்னத்திலே மூளும்படி பண்ணின வதுதானே, அவன் வரக்கொள்ள விளம்ப ரோஷத் தாலே *போரு நம்பீ* *கழகமேறேல் நம்பீ* என்று அவனை யுபேக்ஷித்துத் தள்ளி தரித்திருக்கும்படி பண்ணுகை. ஆக, இவை யிரண்டாலும்—*என்னான் செய்கேன்* என்றும், *தரியேனினி* என்று மிருக்கு மிருப்புக்கு ப்ரதிகோடியை விளைக்கு மென்ற படி. ஆகையாலே, ப்ரபத்தி நிஷ்டை குலைந்து ஸ்வப்ரவ்ருத்த்யாதிகளி லிழிகைக்கடி—பக்தியினுடைய அவஸ்தா பேதமென்று கருத்து. (52)

53. (தன்னைப் பேணவும் பண்ணும் தரிக்கவும் பண்ணும்) என்று—எம்பெருமான் வருகைக்கு உடலாகக் க்ருஷி பண்ணுகையும் அவன் வரக்கொள்ள அவனை உபேக்ஷிக்கையுமாகிற பரஸ்பர விருத்த ஸ்வபாவங்களை விளைக்கும்படியையிறே சொல்லிற்று; இப்படி பக்தியானது ஸ்வாவஸ்தா விசேஷங்களாலே சேதநர்க்கு விளைக்கும் பரஸ்பர விருத்த ஸ்வபாவங்கள் தத்விஷய மாத்ரத்திலன்றிக்கே தத்ஸம்பந்தி வஸ்துக்கள் விஷயமாகவும் காணலாமென்கிறார் மேல் (இந்த என்று தொடங்கி)

53 இந்த ஸ்வபாவவிசேஷங்கள் கல்யாணகுணங்களிலும் திருச்சரங்களிலும் திருநாமங்களிலும் திருக்குழலோசையிலுங் காணலாம்.

(இந்த ஸ்வபாவ விசேஷங்கள்) என்று—கீழ்ச் சொன்னவைதன்னையே சொல்லுகிறதன்று, இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவ விசேஷங்களென்றபடி. அவையாவன—அநுபாவ்ய விஷய மொருபடிப்பட்டிரா நிற்கச் செய்தே, அத்தை யநுபவிக்கிறவர்களுக்கு தாரகமாய்த் தோற்றுகையும், பாதகமாய்த் தோற்றுகையும். (கல்யாண குணங்கள்) இத்யாதி. * கோவிந்தன் குணம்பாடி யாவி காத்திருப்பேனே * என்று தாரகமாகவும் * வல்வினையேனை யீர்கின்ற குணங்களையுடையாய * என்று பாதகமாகவும் சொல்லுகையாலே — கல்யாண குணவிஷயமாகவும்; * சரங்களாண்ட தண்டாமரைக் கண்ணனுக்கன்றி யென் மனந்தாழ்ந்து நில்லாதே * என்று தாரகமாகவும், * சரங்களே கொடிதாயடுகின்ற * என்று பாதகமாகவும் சொல்லுகையாலே - திருச்சர விஷயமாகவும், * திருமாலைப் பாடக் கேட்டு மடக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கினாளே * என்று தாரகமாகவும், * கண்ணன் நாமமே குழறிக் கொன்றீர் * என்று பாதகமாகவுஞ் சொல்லுகையாலே—திருநாம விஷயமாகவும், * எங்களுக்கே யொருநாள் வந்தூத உன் குழலின்னிசை போதராதே * என்று தாரகமாகவும், * அவனுடைத் தீங்குழ லீருமாலோ * என்று பாதகமாகவும் சொல்லுகையாலே திருக்குழலோசை விஷயமாகவும் காணலாமென்றபடி.

என்றுமொக்க போக்யங்களாயிருந்துள்ள கல்யாண குணாதிகள் தாரகமாய்த் தோற்றுவது, பாதகமாய்த் தோற்றுவதாகிறது — அநுபோக்தாக்களான இவர்களுடைய ப்ரேம ஸ்வபாவ விசேஷங்களாலேயிறே, அல்லது, குணாதிகளின் ஸ்வரூப பேதத்தாலன்றே. ஆகையால், பக்த்யவஸ்தா பேதஜநிதங்களான ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் இவ்வோ வஸ்துக்கள் விஷயமாகவுங் காணலாமென்கிறது. குணாதிகள் தாரகங்களாகவும் பாதகங்களாகவும் பேசுகிற விடத்தில் இரண்டு மொருவர் பேச்சன்றிக்கே யிருந்ததேயாகிலும், ஆழ்வார்களெல்லாரும் ஏகப்ரக்ருதிகளாகையாலும், எல்லாருடைய பக்தியும் பகவத் ப்ரஸாத லப்தையான பரபக்தியாகையாலும், அந்த பக்தி ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் காட்டுகிற மாத்ரமே இவ்விடத்தில் அபேக்ஷிதமாகையாலே விரோதமில்லை. * சரங்களே கொடிதாயடுகின்ற * என்கிற இது பராஜித ராக்ஷஸர் பாசுரமன்றோ, அத்தை * சரங்களாண்ட * என்கைக்கு ப்ரதிகோடியாகச் சொல்லலாமோ வென்னில்; ராமவிஜயம் தமக்கிஷ்டமாகையாலே, அந்த விஜயத்துக்கு இலக்காய், தோற்ற ராக்ஷஸர் தசைபிறந்து, பிராட்டிமார் தசை பிறந்து பேசுமாப்போலே தாமான தன்மை தோற்றாதே தோற்றராக்ஷஸர் பாசுரத்தாலே விஜயத்தைப் பேசி யநுபவிக்கிறாரென்றிறே இத்திருமொழிக்கு வ்யாக்யானம் பண்ணி

யருளுகிற வாசார்யர்க ளருளிசசெயவது. ஆகையால, தம முடைய ப்ரேம ஸவபாவத் தாலே ததவஸதாபகநமானபினபு திருச்சரஙகள பாதகமாயததும தமககேயாய்த் தோற்றிய பேசுகையாலே அப்படி சொலலக குறையிலலை.

அதவா, (தனனைப் பேணவும பணணும தரிககவும பணணும) எனற விவை யிரணடாலும—அவன் தானே வருமளவும தரியாமல வரவுககுடலாக யத்திககப் பணணுவது, வரககொளள பரணயரோஷத்தாலே தளளித தரித்திருககப பணணுவ தாம படியையிறே சொலலிறறு, இப்படி விருத்த ஸவபாவஙகளை யொனறுதானே விளைககு மெனனுமிது வேறு சில விஷயங்களிலுங காணலாமோ வெனன வருளிச செயகிறார் (இநத) எனறு தொடஙகி. அதாவது—இப்படிப்படட ஸவபாவ விசேஷஙகள, *கோவிந்தன குணமபாடி* எனறு தொடஙகி, கீழசசொனனபடியே ஒரு தசையிலே தாரகமாகப பேசுவது, ஒரு தசையிலே பாதகமாகப பேசுவதாமபடி, இவர்களுககு தரிப்பும பாதையுமாகிற விருத்த ஸவபாவஙகளை விளைககிற கலயாண குணஙகளிலேயுங காணலாமெனகை.

ஆக, (பரபத்திககு) எனறு தொடஙகி இவவளவாக—ப்ரபத்தி வைபவத்தை யும; ததவிஷய வைபவததையும. தததிகாரி தரைவிதயத்தையும, தரிவித ப்ரபத்தி யிலும பகதிபாரவசய ஹேதுக பரபததியினுடைய முககயததையையும், அது தனககு ஸவ ஹேதுபூத பகத்யவஸதா பேதத்தால வரும குலைதலையும, அநத பகத்ய வஸதாபேதஞ் செயவிககு மமசஙகளையு மருளிச்செயதார். .. .. (53)

54. இபப்ரபததி தனககு (தாமபுத்ராதிகளும) எனறு தொடஙகி கீழுகத ரான வதிகாரிகள பககலிலே ஸாதநதயா அநுஷ்டாநம காண்கையாலும், காம ஜ்ஞாந பகதி பரபத்திகளெனறு உபாயஙகளோடே ஸஹபடிதமாயப போருகையாலும், *யதயேந காமகாமேந நஸாதயம ஸாதநாநதரை:—முமுக்ஷுணா யத ஸாங்க்யேந யோகேந நச பகதித:—பராபயதே பரமம தாம யதோ நாவாததேத புந:—தேந தேநாபயதே தததநயா ஸேநைவ மஹாமுநே—பரமாதமாச தேநைவ ஸாதயதே புருஷோததம:* எனறும, *இதம சரணமஜ்ஞாநாம* எனறும இபபடியே சாஸதரஙகளித்தை ஸாதநமாகச் சொலலுகை யாலும, உபாயத்வ பரதிபத்தி யோகயதை யுணடாகையாலே, அததை வ்யாவர்ததிக கைககாக அதுககுடலான பலவறறையு மருளிசசெயகிறார் மேல; அதில பரத மததிலே, இபபரபததியை யுபாயமாகக கொணடால வரு மவதயததை தர்சிப்பிக கிறார். (இதுதனனை) எனறு தொடஙகி.

54 இதுதனனைப் பாரததால் பிதாவுககுப புதரனெழுதது வாங்குமாபோலேயிருபபதொனறு.

(இது தனனைப் பார்ததால) எனறது—இசசேதநனீசவர விஷயத்தில பண்ணு மிபப்ரபததிதனனை யுபாயமெனனப பார்த்தா லெனறபடி. ஈசவரன தனனை ரக்ஷிக கைககு ஹேதுவாக விசசேதநன பண்ணும ப்ரபத்தி தனனை நிரூபித்தால என றிஙஙனே அநதயாஹாரேண யோஜிககவுமாம, அப்போதும அர்தத மொககுமிறே.

(பிதாவுககுப் புதர னெழுத்து வாஙகுமாப்போலே யிருப்பதொனறு) என்றது உத்பாதகனுகையாலே ஹிதைஷியாய தானறியாத தசையிலும தனனை ரக்ஷித்துக

கொண்டுபோரும் தம்மப்பனுக்கு, புத்ரனானவன், தானறிந்த தசையிலே என்னை நீ ரக்ஷிக்கவேணும் என்றெழுத்து வாங்கினால், இரண்டு தலைக்கும் முண்டான உறவுக்குக் கொத்தையாமாப்போலே, ஸத்தாகாரணபூதனாய் ஸர்வதசையிலும் ரக்ஷகனாய்க் கொண்டு போருகிற அகாரவாச்யனான ஸர்வேச்வரனுக்கும் மகாரவாச்யனான இவனுக்கு முண்டான ஸம்பந்தத்துக் கவத்யகர மென்றபடி. (எழுத்து வாங்குகை யாவது)—ரக்ஷகன் பேரைத் தன் மார்பிலே யெழுதிக்கொள்ளுகை. ... (54)

55. ஆனால் இது தனக்கு ஸ்வரூபமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இது தனக்கு) என்று தொடங்கி.

55. இது தனக்கு ஸ்வரூபம் தன்னைப் பொறுத்தொழிகை.

(இது தனக்கு ஸ்வரூபம்) என்றது—இப்ப்ரபத்தி தனக்கு அஸாதாரணாகார மென்றபடி. (தன்னைப் பொறுத்தொழிகையாவது)—உபாயவரணாத்மகமான தன்னை உபாயமென்ன ஸஹியாதபடியா யிருக்கை. அதாவது—ஆபாதப்ரதிபத்தியி லொழிய உள்ளபடி நிரூபித்தால் ஸ்வஸ்மிந் நுபாயத்வ ப்ரதிபத்திக்கு யோக்யமாகமாட்டாதபடி யிருக்கை யென்றபடி. அன்றிக்கே, (தன்னைப் பொறுத்தொழிகை) என்கிறவிடத்தில், உபாயத்வேந ப்ரதீதமான தன்னைப் பொறுத்தொழிகையென்று அத்யாஹாரேண யோஜிக்கவுமாம், இப்படி சொன்னாலும், ஸ்வஸ்மிந் நுபாயத்வப்ரதிபத்த்யஸஹத்வமே பொருளாயிறே. . ... (55)

56. சரமச்லோகத்தில் இத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கையாலே *யத்யத் ஸாங்கம், தத்தத் ஸாதநம்* என்கிற ந்யாயமித்துக்கும் வாராதோ வென்ன ; அங்க ஸ்வரூபத்தை தர்சிப்பிக்கவே அந்த ந்யாயமிதுக்குவாராதென்று பார்த்து, அது தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (அங்கம்) என்று தொடங்கி.

56. அங்கம் தன்னை யொழிந்தவற்றைப் பொறுத்தொழிகை.

(தன்னை யொழிந்தவற்றைப் பொறுத்தொழிகையாவது)—ஸ்வீகாரரூபமான தன்னை யொழிந்த சேதந ப்ரவ்ருத்திகளி லொன்றையும் ஸஹியாதபடி யிருக்கை. ஸாதநரூப ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளினுடையவும் ஸ்வாஸ்த்யாகமிறே யிதுக்கங்கம். *யத்யத் ஸாங்கம்* என்கிறவிடத்தில், ப்ரவ்ருத்தி ரூபாங்க ஸஹிதமானவற்றையிறே ஸாதநமாகச் சொல்லுகிறது ; அப்படியன்றிக்கே, இதினுடைய வங்கம் நிவ்ருத்தி ரூபமாகையாலே; இதுதானே யிதினுடைய வநுபாயத்வ ஸூசகமென்று கருத்து (56)

57, 58, 59 இதினுடைய வநுபாயத்வத்தை த்ருடீகரிக்கைக்காக ஸித்த ஸாத்யோபாயங்களின் படிகளைச் சொல்லி, அவையிரண்டையும்பற்ற விதுக் குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை யருளிச்செய்கிறார் (உபாயம்) என்று தொடங்கி. (பொறுத்து) என்னுமளவாக.

57. உபாயம் தன்னைப்பொறுக்கும்.

(உபாயம் தன்னைப் பொறுக்கும்) என்றது— ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரன் இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரங்க ளிரண்டுக்கும் ஸ்வயமேவ நிர்வாஹகனா

கையாலே, தன்னை யுபாயமென்றால அதுககுத தகுதியாயிருககு மென்றபடி. *உபாயோபேயதவே ததிஹ தவ ததவம நது குணெள* என்று உபேயதவத்தோ பாதி வஸ்துவுககு ஸ்வரூபமாயிறே உபாயத்வமு மிருப்பது *யேச வேதவிதோ விப்ரா யேசாத்யாத்மவிதோ ஜநா:—தே வதந்தி மஹாத்மாநம க்ருஷ்ணம தர்மம ஸநாதநம்* *சரண்யம சரணஞ்ச தவாமாஹுர் திவ்யா மஹர்ஷய:* *அம்ருதம ஸாதநம் ஸாத்யம ஸமபச்யந்தி மநீஷிண:* என்னககடவதிறே. (தன்னைப பொறுககும) என்கிற விவவளவே சொலலிவிடுகையாலே—தன்னை யொழிந்தவற்றைப் பொறாமை அர்த்தாத் ஸித்தம். இநத ஸித்தோபாயம ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்ககாஸஹமாயிறே யிருப்பது, *இவவுபாய விசேஷம ஸவவயதிரிகதமா யிருபபதொன்றை ஸஹியாமை யாலேயிறே ஆநுகூலய ஸங்கலபாதிகளுக குபாயாங்கத்வமன்றிககே, அவகாத ஸவேதம போலே ஸமபாவித ஸ்வபாவதவமுணடாகிறது* என்று இவவாத்ததததை பரநதபடியிலே இவர்தாமே யருளிசசெய்தாரிறே. ... ... (57)

58. உபயாந்தர மிரண்டையும் பொறுககும.

(உபாயாந்தர மிரண்டையும பொறுககும) என்றது—ஸித்தோபாயேதரமான ஸாதயோபாயம, ஸ்வபாரதந்தர்ய ஜ்ஞாநரஹிதராய ஸ்வயத்நபரரா யிருபபாாககு மோக்ஷ ஸாதநதயா சாஸ்த்ரவிஹிதமாகையாலே ஸ்வஸமிந உபாயத்வ பரதிபத்தி ஸஹமமாய ஸவோத்பத்தயாதிகளில பரவருததி ரூபாங்க ஸாபேக்ஷமாகையாலே ஸ்வ வயதிரிகதங்களையும ஸஹிககுமதா யிருககுமென்றபடி. *பகதயா லபயஸ தவநநயயா, *உபய பரிகர்மித ஸ்வாந்தஸய ஐகாந்திகாதயந்திக பகதியோககை லப்ய:* ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோ தயாந ஸமாதிபி:—நராணம க்ஷீணபாபாநாம க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே* என்னக கடவதிறே.

59. இது இரண்டையும பொருது.

(இதிரண்டையும பொறாது) என்றது-ஸித்தோபாய வரண ரூபமாய, நிவருத்தி ஸாதய ரூபமாய, அதிகாரி விசேஷணமாய, ஸவருபாநதிரேகியா யிருககிற விநத ப்ரபத்தி உபயாஸஹமா யிருககு மென்றபடி. ஆகையால ஸித்த ஸாதயோபாய வயாவ்ருதத வேஷையா யிருககிற விநத பரபததிக குபாயதவ மஸமபாவித மென்ற தாய்த்து.

அன்றிககே, (இது தனககு ஸ்வரூபம) இத்யாதிககு—ஆனால ஸாங்கமாக சாஸ்த்ர விஹிதமான வித்த ப்ரபத்திக்கு ஸ்வரூபமேது, இதுககுச சொலலுகிற அங்கநதா னேதென்ன; அவையிரணடையுமடைவே யருளிசசெயகிறார் (இது தனககு) இதயாதி வாகயததாலே.

ஆனால தன்னைப் பொறுப்ப தேதென்ன வருளிசசெய்கிறார் (உபாயம) இத்யாதி.

தன்னையும தன்னையொழிநதவற்றையும பொறுககுமதேதென்ன வருளிச செய்கிறார் (உபாபாநதரம) இத்யாதி.

இந்த ஸித்தஸாத்யோபாயங்க ளிரண்டிலும இப்ப்ரபத்திக குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை தர்சிப்பியா நின்றுகொண்டு உகதாரததததை நிகமிக்கிறார் (இதிரண்டையும்) இத்யாதி—என்றிங்ஙனே ஸங்கதியாகவுமாம.

அதவா, இதி னநுபாயத்வததை ஸாதிக்கைக்காக இதினுடைய ஸவரூபாங்கங்க ளிரண்டையும தாமே யருளிச்செயகிறார் (இது தனக்கு) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே.

இதி னநுபாயதவத்தை ஸபுடமாகக்குகைக்காக ஸித்தஸாத்யோபாயஙகளின படிகளை தர்சிபபிப்போமென்று திருவுள்ளமபற்றி, ப்ரதமம ஸித்தோபாயத்தின படியை யருளிசசெய்கிறார் (உபாயம) இத்யாதியால.

அநநதரம, ஸாத்யோபாயத்தின படியை யருளிச்செயகிறார (உபாயாநதரம்) இத்யாதியால்,

இவை யிரண்டிலும ப்ரபத்திக்குணடான வயாவருத்தியை தர்சிபபிக்கிறார் (இதிரண்டையும) இத்யாதியால, என்றிங்ஙனே ஸங்கதியாகவுமாம. இவவுபய ஸங்கதிகளும் வாக்யங்களுக்கு கர்த்தம பூர்வவத் .. .... (59)

60 இப்படி இபப்ரபததி யுபாயமல்லவாய விட்டால, பலஸித்திக கிவன பக்கலிலும சில வேணடாவோவென்ன வருளிச்செயகிறார (பலத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

60. பலததுக்கு ஆதமஜஞாநமும அப்ரதிஷேதமுமே வேண்டுவது.

(பலததுக்கு) என்றது—பல ஸித்திக கென்றபடி (ஆதம ஜஞாநமாவது)—ஸவஸவரூபஜஞாநம. அதாவது—ததேகசேஷத்வ ததேகரக்ஷ்யதவங்களையறிகை. (அப்ரதிஷேதமாவது)—நிருபாதிக சேஷியாய நிருபாதிக ரக்ஷகனான வவனபண்ணும் ரக்ஷணததை விலக்காமை அதாவது—ஸவரக்ஷணே ஸ்வாநவய நிவருத்தி. அவதாரணததால—இவை யிரணடுமொழிய பின்னையொன்றும வேணடாவென்றபடி. சரமபததில சொலலுகிற பலததுக்கு, ப்ரதமபததில சொலலுகிற வாத்ம ஜ்ஞாநமும, மதயமபததில சொலலுகிற அப்ரதிஷேதமுமே வேணடுவது (60)

61. இபபடியன்றிககே, பலஸாதநமாகவிவனுஞ் சில செயயவேணுமென்றால வரும தீங்கென்னென்ன வருளிச்செயகிறார் (அல்லாத) என்று தொடங்கி

61. அல்லாதபோது பநதத்துக்கும பூர்த்திக்கும கொத்தையாம

(அலலாதபோது) என்றது—இவவளவன்றிககே பல ஹேதுவாக விவன சில செய்ய வேண்டுமபோதென்றபடி. (பநதத்துக்கும பூர்த்திக்கும கொத்தையாகையாவது)—இவனுடைய ரக்ஷணம தனபேறுமபடியான வவனுடைய நிருபாதிக சேஷித்வத்துக்கும, இவனுடைய ப்ரவருததியிலொன்றையும அபேக்ஷியாத நிரபேக்ஷோபாயதவத்துக்கும் அவதயமாயத் தலைக்கட்டுமென்கை. .... (61)

62. ஆனாலும் அநந்த க்லேச பாஜநமான ஸம்ஸாரஸாகரத்தில் அழுந்திக் கிடந்தலைகிற தன்னுடைய பத்தை யுணர்ந்தால், ஆபத்ஸகனான ஸர்வேச்வரனே ஸ்வப்ரபத்தியாலே வசீகரித்து, தத்ப்ரஸாதத்தாலே இத்தைக் கழித்துக்கொள்ள வேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆபத்தை) என்று தொடங்கி.

62 ஆபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறோமென்று ப்ரமித்து அத்தை விளைத்துக்கொள்ளா தொழிகையே வேணடுவது.

அதாவது—ஸர்வேச்வரன திருவடிகளிலே ப்ரபத்தி பண்ணி ஸம்ஸாரமாகிற ஆபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறோமென்று, தான் பண்ணுகிற ப்ரபத்தியாலே தன்னுடைய பத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறனாக ப்ரமித்து, ததேகபாரதந்த்ர்யரூப ஸ்வரூபஹாநியாகிற ஆபத்தை விளைத்துக்கொள்ளா தொழிகையே தங்கிவருத்திக்கு இவன் செய்யவேண்டுவதென்றபடி. ஓராபத்தைப் பரிஹரிக்கப்புக்கு ஓராபத்தை விளைத்துக்கொள்ளாதே, இவன் ஸ்வயத்நத்தில் நிவ்ருத்தனாயிருக்கவே எம்பெருமான் தானே ரக்ஷிக்குமென்று கருத்து. (அத்தை) என்றது—ஆபத் ஸாமாந்யத்தைப் பற்ற, அல்லது, ப்ரக்ருதாபத்து தன்னையே பராமர்சித்தபடியன்று (62)

63 ஆனாலும், *ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம ப்ரதீக்ஷதே* என்று—ரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரன் ரக்ஷ்யபூதனான விசேதநனுடைய வபேக்ஷையைப் பார்த்திருக்கு மென்கையாலே, அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு இவனுடைய வபேக்ஷையும் வேண்டியன்றோ இருக்கிறதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ரக்ஷணத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

63 ரக்ஷணத்துக்கபேக்ஷிதம் ரக்ஷ்யத்வாநுமதியே.

அதாவது—நிருபாதிக ரக்ஷகனானவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு இச்சேதநன் பக்கல் வேண்டுவது, நீ எனக்கு ரக்ஷகனமன்றோ அல்லேனென்னாதே தன்னுடைய ரக்ஷ்யத்வத்தை யிசையுமிவ்வளவே என்கை *ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம* என்கிறவிடத்தில் சொல்லுகிற வபேக்ஷை, ரக்ஷ்யத்வாநுமதி த்யோதகமித்தனை என்று கருத்து. *யாசநா ப்ரபத்தி: ப்ரார்த்தநா மதி:* என்கிற ஸ்வீகாரத்தை அப்ரதிஷேத த்யோதக மென்றிறே இவர்தா மருளிச்செய்தது. (63)

64 இப்படி அநுமதி ஸாபேக்ஷனாய் ரக்ஷிக்குமாகில் இவ்வநுமதிதான் ஸாதந மாகாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (எல்லாம்) என்று தொடங்கி.

64. எல்லா வுபாயத்துக்கும் பொதுவாகையாலும் சைதந்யகார்ய மாகையாலும், ப்ராப்தி தசையிலு மநுவர்த்திக்கையாலும், ஸ்வரூபாதிரேகி யல்லாமை யாலும், அசித்வ்யாவ்ருத்த வேஷத்தை ஸாதநமாக்க வொண்ணாது.

(எல்லா வுபாயத்துக்கும் பொதுவாகையாவது)—போக மோக்ஷோபாயங்களிலேதேனு மொன்றிலே யதிகரிக்குமவனுக்கும், நீ யிவ்வுபாயத்தை யநுஷ்டி என்றால், அப்படியே செய்கிறேன் என்னு மநுமதி பூர்வகமாக வதிலிழியவேண்டுகையாலே, ஸகலோபாய ஸாதாரணமாயிருக்கை. இத்தால் ஓரிடத்திலும் இவ்வநுமதிக்கு அதிகாரி விசேஷணத்வ மொழிய, பல ஸாதநத்வமில்லாமை காட்டப்பட்டது. (சைதந்ய

கார்யமாகையாவது) ரக்ஷ்யதவம சேதநாசேதந ஸாதாரணமா யிருககச்செய்தே, ஜ்ஞாந சூந்யமாகையாலே அவவாகாரததை யறிகைககு யோகயமலலாத அசேதநம போலனறிககே, ஜ்ஞாநாச்ரய பூதனுகையாலே யததை யறிகைககு யோகயனு யிருககிற விசசேதநன பககலுண்டான வநுமதி, இவனுடைய ஜ்ஞாந காாயமாய்க கொண்டு வந்ததா யிருககை. இததால—இவவநுமதி சேதநனை வாசியைப்பற்ற வநததாகையாலே, ஸாதந கோடியில அநவயியா தெனறபடி (ப்ராப்தி தசையிலு மநுவர்த்திககையாவது) உபாய தசையளவி லனறிககே உபேய தசையிலும, அவன வ்யாமோஹாநு குணமாகக கொளளும விநியோக விசேஷங்களில, திருவுளளமான படி கொண்டருளவேணு மெனனு மநுமதி யிவனுககு நடநது செலலுகை. இததால ஸாதநமாகில பல ஸிதநியளவிலே மீள வேணுமெனறு கருதது. (ஸ்வரூபாதிரேகி யலலாமையாவது)—சேஷி செயயுமதுக குடனபட்டிருககை சேஷத்வ பாரதநத்ர்ய கார்ய மாகையாலே இவவநுமதி ஸவரூபத்துககுப புறமபனறிககே ஸவரூபமா யிருககை. இத்தால ஸாதநமாகில ஸவரூபாதிரேகியா யிருகக வேணுமெனறு கருத்து. (அசித வயாவருத்த வேஷமாவது)—ஜ்ஞாதருத்வத்தாலே ஜ்ஞாந சூநயமான வசித தில வேறு படடிருககிற வாதமாவனுடைய வாகாரம. இவவிடததில அவவாகார மாவது ஜ்ஞாநகாாயமானவநுமதி இத்தை (ஸாதநமாககவொணணாது) எனறது—இப்படி இதினுடைய அஸாதநத்வ ஹேதுககள அநேகமுண்டாகையால் இததை ஸாதநமாகக கறபிககப்போகா தெனறபடி. (அசித வயாவருத்தி வேஷம) எனறு பாடமாகில, ஜ்ஞாந சூநயமான வசித்திற் காடடி லாதமாவுககுண்டான ஜ்ஞாதருதவ ரூப வ்யாவருத்தியின வேஷமான வநுமதியை என்று சப்தார்த்தம ... (64)

65. ஆனால இவவசித் வயாவருததிதனககொரு பரயோஜநம வேண்டாவோ வெனன வருளிசசெயகிறா (அசித வயாவருத்திககு) எனறு தொடஙகி.

65. அசிதவயாவ்ருத்திக்கு ப்ரயோஜநம, உபாயததி லுபகாரஸம்ருதியும் உபேயததிலுகப்பும.

(உபாயத்திலுபகார ஸம்ருதியாவது) *என்னைத் தீமனங் கெடுத்தாய்*, *மருவித் தொழும மனமே தநதாய* எனகிறபடியே ஸித்தோபாயமான வெமபெருமான தன திறததில பண்ணின உபகாரஙகளை யநுஸநதிககை. (உபேயத்தி லுகப்பாவது) அவன திருவடிகளில தான பணணும கைஙகர்யஙகளில *உகந்து பணி செயது* எனகிற உகப்பும, அத்தா லவனுககு விளைகிற ப்ரீதியைக கணடு தனககு விளைகிற ப்ரீதியும. ... ... (65)

66. இப்படி இவனபககலுளளதொனறு முபாயமனறாகில் இவனுககு தத் ப்ராப்தயுபாயந்தா னேதெனன வருளிச செயகிறார் (உன மனத்தால) என்று தொடங்கி.

66. "உன்மனததா லென்னினைந் திருந்தாய்" என்கிறபடியே ப்ராப்திக்கு உபாயம அவன நினைவு.

அதாவது—இததலையிலுளள தொனறும பேற்றுக குபாயமல்லாமையாலே, *உன் மனத்தா லென்னினைந்திருந்தாய்* எனறு—கை கழிநதவறறுககுமொரு போககடி

பார்த்திருக்கக்கடவ உன் திருவுள்ளத்தால் நினைத்திருந்ததென்னென்று, ஹிதைஷியான அவன் நினைவே உபாயமென்று ஆழ்வாரநுஸந்தித்தபடியே, அவனை ப்ராப்திக்கைக்குபாயம்—ஸர்வஜ்ஞனுய ஸர்வசக்தியாய ப்ராப்தனுய பரமதயாளுவாய் இருக்கிற அவனுடைய இச்சேதநோஜ்ஜீவநார்த்தமான நினைவென்றபடி. (66)

67. அந்நினைவுதானவனுக்கெப்போதுண்டாவதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதுதானெப்போதுமுண்டு) என்று தொடங்கி.

67 அதுதானெப்போதுமுண்டு

(எப்போதும்) என்றது—இவன் யாதானுமொன்றிலீடுபட்டுத் திரிகிற காலத்தோடு இன்றேடு வாசியற ஸர்வ காலத்திலுமென்றபடி (67)

68 ஆனால் அது இந்நாள்வரை பலியாதிருப்பானென்னென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (அது பலிப்பது இவன் நினைவு மாறினால்) என்று தொடங்கி

68 அது பலிப்பது இவனனிவே வு மாறினால

அதாவது—அவன் நினைவு இவனுக்குக் கார்யகரமாவது, இவனுடைய ஸ்வரக்ஷண சிந்தை மாறின காலத்திலென்றபடி (68)

69 இவ்வர்த்தத்தினுடைய ஆப்தயார்த்தமாக நஞ்சீயர் வார்த்தையை யருளிச் செய்கிறார் (அந்திம காலத்துக்கு) என்று தொடங்கி

69. "அந்திம காலத்துக்குத் தஞ்சம், இப்போது தஞ்சமென்னென்கிற நினைவு குலைகை" என்று ஜீயரருளிச்செய்வர்

அதாவது—நஞ்சீயர், தம்முடைய ஸ்ரீபாதத்திலே யுள்ளாரொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரை நோவறிகைக்காகச் சென்றெழுந்தருளி யிருக்கிறவளவிலே, அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர், *அடியேனுக்கு அந்திம காலத்துக்குத் தஞ்சமாயிருப்பதொன்றருளிச் செய்யவேணும்* என்ன, *அந்திம காலத்துக்குத் தஞ்சம் நமக்கிப்போது தஞ்சமென் என்கிற தன்னுடைய ஸ்வரக்ஷண சிந்தை குலைகைகாணும்* என்றருளிச் செய்த வார்த்தை. ஆகையாலே, ஈச்வரன் இவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்குறுப்பாகப் பண்ணும் சிந்தை பலிப்பது இவனுடைய ஸ்வரக்ஷண சிந்தை மாறினாலென்றதாய்த்து. ... (69)

70. ப்ராபகன் ஈச்வரனுனாலும் ப்ராப்தாவும் ப்ராப்திக்குகப்பானும் இவனன்றே, ஆனபின்பு இவனனினைவை யிப்படி நேராகத் துடைக்கலாமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்தாவும்) என்று தொடங்கி. அன்றிக்கே, இச் சேதநன் கையிலுள்ளவற்றில் உபாயத்வகந்தமறத் துடைத்து ஈச்வரனை உபாயமென்று நிஷ்கர்ஷித்தபோதே, ப்ராப்த்ருத்வமும் ப்ராப்தியில் வரும்உகப்பும் இவன் தன்றிக்கே, உபாயபூதனான ஈச்வரன்தேயாய்ப் பலித்து விடுகையாலே (ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக்கு உகப்பானு மவனே) என்று நிகமித்தருளுகிறாராகவுமாம்.

70. ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக்குகப்பானுமவனே.

ப்ராப்தா அவனாகையாவது—*ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம* என்கிற ஸ்வதஸ்ஸித்தமான ஸ்வஸ்வாமித்வ ஸம்பந்தமடியாக, உடைமையை ப்ராபிக்கு முடையவனைப்போலே இவ்வாத்மாவை ப்ராபிப்பான தானாயிருக்கை. ப்ராபகன அவனாகையாவது—தான இவனை ப்ராபிக்கு மிடத்தில †ப்ராப்திக்கு உபாய மும், ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வ ஸத்யஸங்கல்பத்வாதிகுணவிசிஷ்டனாய நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாய தானாயிருக்கை ப்ராப்திக்ருகப்பான அவனாகையாவது—ஸ்வத்தி னுடைய லாபத்திலே தத் போக்தாவான ஸ்வாமி ஹ்ருஷ்டனாமாப்போலே, இவனை ப்ராபித்தால, ப்ராபிக்கப் பெறறோமே! என்று உகப்பானும இவ்வாத்மாவுக்கு நித்யபோக்தாவான தானாயிருக்கை இவை மூன்றும (அவனே) என்கிற அவதா ரணத்தாலே—இவற்றிலிவனோடு அந்வயிப்பதொன்றுமில்லை யென்கை.

இதில (ப்ராப்தாவும ப்ராபகனும அவனே) என்கையாலே — இவனுக்கு ஸ்வயத்நத்தில் அந்வயமில்லை யென்னுமிடமும, (ப்ராப்திக்கு உகப்பானுமவனே) என்கையாலே ஸ்வப்ரயோஜநத்தில யிலனுமிட்ததில அந்வயமில்லை யென்னுமிடமும ஸித்தமாயத்து (70)

71 ஆனால், ஜ்ஞாத்ருத்வ கார்யமான கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களை யுடைய வனாகையாலே ஸ்வயத்ந ஸ்வப்ரயோஜநங்களுக்கு அர்ஹனா யிருக்க, இவை யிரண்டி னுடையவும நிவ்ருத்தி இவனுக்கு கெவவழியாலே வருகிறதென்கிற சங்கையிலே அத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே.

71. ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி பாரதந்த்ரய பலம், ஸ்வப்ரயோஜந நிவ்ருத்தி சேஷத்வ பலம்.

அதாவது—ஜ்ஞாத்ருத்வ நிபந்தநமான காத்ருத்வ முண்டாயிருக்கச்செய்தே பகவத் ப்ராப்திக்குத் தானொரு யத்நம்பண்ணும விருக்கையாகிற இந்த ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி, பராதீந ஸ்வரூப ஸ்தித்யாத்மதத்வமாகிற பாரதந்த்ர்யத்தின காரயம; அப்படியே, போக்த்ருத்வ முண்டா யிருக்கச்செய்தே அத்தலையை ரஸிப்பிக்கும தொழிய தனக்கென்ன ஒன்றில ரஸமின்றிக்கே யிருக்கையாகிற ஸ்வப்ரயோஜந நிவ்ருத்தி, பராதிசயாதாயகத்வமே வடிவாயிருக்கையாகிற சேஷத்வத்தின கார்யம. இத்தால—பாரதந்த்ரய சேஷத்வங்க ளிரண்டும ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலே, அவ்வாகாரங்களை யறியவே இவையிரண்டும தன்னடையே வருமென்றதாயத்து. (71)

72. ஆனால் இப்படி ஸ்வயத்ந ஸ்வப்ரயோஜநங்களிலந்வயமற்றிருக்குமாகில, இவனுடைய ப்ரயத்நத்துக்கும் சைதந்யத்துக்கும ப்ரயோஜந மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பரப்ரயோஜந) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே.

72. பரப்ரயோஜந ப்ரவ்ருத்தி ப்ரயத்நபலம்; தத்விஷய ப்ரீதி சைதந்யபலம.

அதாவது—*அஹம ஸர்வம கரிஷ்யாமி* *வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டும* *உனக்கே நாமாட் செய்வோம* என்கிறபடியே—பரனுக்கு ப்ரயோஜநமாகப் பண்ணும கைங்கர்யரூப ப்ரவ்ருத்தி இவனுடைய ப்ரவ்ருத்த்யுத்யோகரூபமான

† ப்ராபிப்பிக்கு முபாயமும என்று பெரியார திருத்துவர்.

ப்ரயத்நத்துக்கு ப்ரயோஜநம். *நித்யகிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி* என்கிறபடியே— அத்தலையில் உகப்புக் குறுப்பாகத் தான் பண்ணுகிற கைங்கர்யத்தாலே அத்யந்த ஹ்ருஷ்டனாயிருக்கிற அந்த பரனை விஷயமாக வுடைத்தான ப்ரீதி, இவனுடைய அசித்வ்யாவ்ருத்திரூபமான சைதந்யத்துக்கு ப்ரயோஜநமென்கை *படியாய்க் கிடந்துன்பவளவாய் காண்பேனே* என்னக்கடவதிறே. இத்தால—பாரதந்த்ர்ய சேஷத்வங்களாலே பலித்த ஸ்வயத்ந ஸ்வப்ரயோஜந நிவ்ருத்திகளை யுடையனான சேதநனுடைய ப்ரயத்ந சைதந்யங்களுக்கு, பாரதந்த்ர்ய சேஷத்வாநுகுணமாக ப்ரயோஜநங்கள் சொல்லிற்றாயித்து. (72)

73. சேஷத்வாதிகளும் ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளும் ஆத்ம தர்மங்களா யிருக்கச் செய்தே, சேஷத்வாதிகளை ப்ரதாநமாகக் ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளை தத்நுகுணமாக யோஜிக்கைக்கு நியாமகமேது? மற்றைப்படிதா னாலோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அஹமர்த்தத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

73. அஹமர்த்தத்துக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் தடஸ்தமென்னும்படி தாஸ்யமிறே அந்தரங்க நிரூபகம்.

(அஹமர்த்தமாவது)—*ப்ரத்யகத்வேந அஹம் புத்தி வ்யவஹாரார்ஹமான ஆத்ம வஸ்து; ஜ்ஞாநாநந்தங்களாவன—தத்கதமான ப்ரகாசத்வாநுகூலத்வங்கள், *ஜ்ஞாநாநந்தமயஸ் த்வாத்மா* *ஸ்வரூபமணுமாத்ரம் ஸ்யாத் ஜ்ஞாநாநந்தைக லக்ஷணம்* என்று இவற்றையிட்டிறே வஸ்துவை நிரூபிப்பது. (தடஸ்த மென்னும் படி) என்றது—பஹிரங்க நிரூபகதயா புறவித் தென்னும்படி யென்றபடி. (தாஸ்ய மாவது)—சேஷத்வம். இது (அந்தரங்க நிரூபகமாகையாவது)—பகவத் ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரகாரதயா சேஷமாய்க் கொண்டு தன ஸத்தையாம்படியிருக்கும் வஸ்துவாகையாலே, ப்ரதமம் சேஷத்வத்தையிட்டு நிரூபித்துக்கொண்டே மற்றுள்ள ஆகாரங்களையிட்டு நிரூபிக்க வேண்டும்படி யிருக்கை. இத்தால நிரூபகமாகையாவது—வஸ்துவை வஸ்த்வந்தரத்திற் காட்டில வ்யாவர்த்திப்பிக்குமதாகையாலே, தாஸ்யம் ஈச்வர வ்யாவர்த்தகமாய், ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் அசித்வ்யாவர்த்தகங்களாயிருக்கும்; இப்படி நிரூபகத்வயமும் வஸ்துவுக்கு அபேக்ஷிதமா யிருக்கச்செய்தே பகவத் ப்ரகாரதயா லப்த ஸத்தாகமான வஸ்துவுக்கு அசித்திற் காட்டில உண்டான வாசியை யறிவிக்கிற மாத்ரமான ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் புறவித்தாம்படி ப்ரகாரத்வ ப்ரயுக்தமான சேஷத்வமே அந்தரங்கநிரூபகமாயிருக்குமென்றதாயத்து (இறே) என்று—இவ்வர்த்தத்தில ப்ரமாணப்ரஸித்தி. ப்ரதமம் சேஷத்வத்தையிட்டு வஸ்துவை நிரூபித்துக்கொண்டு, பின்னை ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமுமாய் ஜ்ஞாநகுணகமுமாய் அசித்வ்யாவ்ருத்தமுமாயிருக்கு மென்னுமிடத்தை த்ருதீயபதத்தாலே நிரூபிக்கிற ப்ரணவமும், ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் ஸர்வேச்வரனுக்கு ப்ரகாரமென்னுமதை ப்ரதிபாதிக்கிற நாராயணபதமும், முதலானவை இதில ப்ரமாணம். *தாஸபூதாஸ் ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந:, நாந்யதா லக்ஷணம் தேஷாம் பந்தே மோக்ஷே ததைவச* இத்யாதிகளு முண்டிறே *அடியே னுள்ளான்* என்றாரிறே ஆழ்வார். திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஆறுமாஸம் ஆழ்வான் ஸேவித்து நின்று மஹாநிதியாகப் பெற்ற அர்த்தமிறேயிது. இப்படி சேஷத்வம் அந்தரங்க

நிருபகமாகையாலே நிருபித ஸ்வரூப விசேஷணங்களான ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளையே ததநுகுணமாக யோஜிக்கவேணுமென்று கருத்து. (73)

74. இது ஸ்வரூப நிருபகமாகில ஆத்மாவுள்ளவன்றே தொடங்கி யுண்டாய்ப் போரவேண்டாவோ, இதுக்கு முன்பின்றிக்கே இப்போதுண்டாகையாலும், லோகத்திலிதுதான ஔபாதிகமாய நடக்கக் காண்கையாலும், தாஸ்யமாத்மாவுக்கு வந்தேறியன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதுதான வந்தேறியன்று) என்று தொடங்கி.

74. இதுதான் வந்தேறியன்று.

(இதுதான) என்று பரக்ருதமான தாஸ்யத்தைப் பராமர்சிக்கிறது. (வந்தேறியாவது)—ஆகந்துகம். (அன்று) என்கையாலே—ஸ்வாபாவிக மென்றபடி. *ஸவோஜ்ஜீவநேச்சா யதி தே ஸவ ஸத்தாயாம ஸப்ருஹா யதி, ஆத்மதாஸ்யம் ஹரேஸ் ஸ்வாம்யம் ஸவபாவஞ்ச ஸதா ஸமர* *நானு முனக்குப் பழவடியேன்* என்னக்கடவதிறே. (74)

75. ஆனால், வந்தேறியாக விவக்ஷிதங்களவை என்ன? இதுக்கு விரோதிகளானவையென்றருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வாதந்த்ர்யமும்) என்று தொடங்கி.

75. ஸ்வாதந்த்ர்யமும் அந்யசேஷத்வமும் வந்தேறி

ஸ்வாதந்த்ர்யமாவது—நானெனக்குரியனென்றிருக்கை. அந்ய சேஷத்வமாவது—பகவதந்யவிஷயங்களிலே தொண்டுபட்டிருக்கை. இவற்றை வந்தேறியென்கிறது—இவனுடைய அவித்யாதிகளடியாக வந்தவையாகையாலே. (75)

76 இவை இதுக்கு விரோதிகளானமையை உபபாதிக்கிறார்மேல் (சேஷத்வ விரோதி) என்று தொடங்கி.

76. சேஷத்வவிரோதி ஸ்வாதந்த்ர்யம்; தச்சேஷத்வவிரோதி ததிதர சேஷத்வம்.

(சேஷத்வ விரோதி ஸ்வாதந்த்ர்யம்) என்றது—நானெனக்குரியனென்றிருக்குமளவில ஒரு விஷயத்திலும் சேஷத்வமில்லாமையாலே ஸ்வாதந்த்ர்யம் சேஷத்வத்தை யுதிக்கவொட்டாதென்றபடி. (தச்சேஷத்வ விரோதி ததிதர சேஷத்வம்) என்றது—ஸ்வாதந்த்ர்யங்குலைந்து சேஷத்வத்துக்கிசைந்தாலும பகவத்வ்யதிரிக்த விஷயங்களிலே ஒன்றுக்குத் தன்னை சேஷமென்றிருக்குமது நிருபாதிக சேஷியான அவனபக்கல சேஷத்வத்தைத் தலையெடுக்கவொட்டாதென்றபடி. (76)

77. (இதுதான வந்தேறியன்று) என்று தொடங்கி உபபாதித்த அர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார்மேல (அஹங்காரம்) என்று தொடங்கி.

77. அஹங்காரமாகிற ஆர்ப்பைத் துடைத்தால் ஆத்மாவுக்கு கழியாதபோது அடியானென்றிறே.

அஹங்காரந்தான், தேஹாத்மாபிமானரூபமாயும் ஸ்வாதந்த்ர்யரூபமாயும் இரண்டு வகைப்பட்டிறேயிருப்பது; அதில் இங்கு ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஆர்ப்பு) என்கையாலே—அதினுடைய திரோதாயகத்வமும் ஆகந்துகத்வமும் தோற்றுகிறது, அத்தை (துடைக்கையாவது) ஸதாசார்யோபதேசாதிகளாலே

ஸ்வாஸ்ரமாகப் போகக்குகை. (ஆத்மாவுக்கழியாதபேர் அடியான) என்றது— ஔபாதிகமான வர்ணாச்ரமாதிகளாலேவந்து அழிந்துபோம் நாமங்கள் போலன்றிக்கே, யாவதாத்மாநுவர்த்தியான நாமம் தாஸனென்னுமதென்றபடி (இறே) என்று இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணப்ரஸித்தி *தாஸபூதாஸ் ஸ்வத:* *ஆத்மதாஸ்யம்* இத்யாதிகள் இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதங்கள். ஆகையால், ஸ்வாதந்த்ர்யாதிகள் ஔபாதிகம். தாஸ்யம் ஸ்வாபாவிகமென்னக் குறையில்லை யென்று கருத்து. (77)

78. அதுவென்? க்ராமகுலாதிகளாலவரும் வ்யபதேசமன்றோ நடந்து போகுகிறதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (க்ராம) இத்யாதியால.

78. க்ராமகுலாதிகளால் வரும பேர் அநர்த்தஹேது

அதாவது—க்ராமகுலாதி வ்யபதேசம் அஹங்காரஜநகமாகையாலே ஸ்வரூப ஹாநிரூபாநர்த்தகர மென்றபடி. ஆகையால, அவற்றாலிவன் வ்யபதேஷ்டவ்யனல்லனென்று கருத்து. (78)

79. உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் மேல (ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்ய:) என்று.

79. "ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்ய:"

"ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவ க்ராமகுலாதிபி:, விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்யஸ் தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி". இத்தால—பகவதேக பரனாயிருக்குமவன் க்ராமகுலாதிஸம்பந்தங்களையிட்டுச் சொல்லப்படுமவனல்லன், பகவத்ஸம்பந்தத்தையிட்டுச் சொல்லப்படுமவன், அவனுக்கு அந்த க்ராமகுலாதிகளெல்லாம் பகவானேயென்கிறது. (ப்ராப்தாவும்) இத்யாதி வாக்யத்திலே இச்சேதநனுடைய ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்த்யாதிகள் தோற்றினபடியாலே இவற்றுக்கு நிதாநமின்னதென்றும், ஏவம்பூதனுடைய ப்ரயத்நசைதந்யப்ரயோஜநமும் சேஷத்வாதிப்ராதாந்யஹேது ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய தாஸ்யாந்தரங்க நிரூபகத்வமென்றும் இப்படியிருக்கிறவிது ஸ்வாபாவிகம், ஏதத் விரோதிகள் ஔபாதிகமென்றும், தந்நிவ்ருத்தியி லாத்மாவுக்கு தாஸ்யமே நித்ய நிரூபகமாயிருக்கு மென்கையாலே யிவ்வர்த்தத்தை முதலித்தும், க்ராம குலாதிகளா லிவன் வ்யபதேஷ்டவ்ய னல்லனென்றும், உக்தார்த்தத்தில் ப்ரமாணமுஞ் சொல்லுகையாலே, ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி) இத்யாதி வாக்யந் தொடங்கி யிவ்வளவும் ப்ராஸங்கிகம்.

ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால—ப்ரபத்திக்கு தேசாதிநியமங்களில்லை, விஷய நியமமேயுள்ளதென்னுமிடமும், அவ்விஷயந்தானின்னதென்னுமிடமும் அவ்விஷயத்தினுடைய வைலக்ஷண்யமும், அதில் ப்ரபத்திபண்ணுமதிகாரிகளுடைய த்ரைவிதயமும், ப்ரபத்தியையுபாயமாக்கினால் வருமவத்யமும், ப்ரபத்தினுடைய ஸ்வரூபாதிகளும், ப்ரபத்தவ்யனே உபாயமென்னுமிடமும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. (79)

80. அநந்தரம், அதிகாரி சோதநம பண்ணுகிறது. உபாயம் உபேயார்த்தமாகையாலும், (உபேயத்திலுகப்பும) என்றும (பரப்ரயோஜநப்ரவ்ருத்தி ப்ரயத்நபலம

தத்விஷயப்ரீதி சைதந்யபலம்) என்றும் உபேயாதிகாரமும் கீழ ப்ரஸக்தமாகை யாலும், த்வயநிஷ்டனுனவதிகாரிக்கு உபயமும் அபேக்ஷிதமாகையாலும், உபா யோபேயாதிகாரங்களில் இச்சேதநனின்ன வின்னபடி யிருக்கவேணு மென்னுமத்தை தத்தந்நிஷ்டரை நிதர்சநமாகக்கொண் டருளிச்செய்கிறார் (உபாயத்துக்கு) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே.

80 உபாயத்துக்கு, பிராட்டியையும் த்ரௌபதியையும் திருக்கண்ணமங்கை யாண்டானையும்போலே யிருக்கவேணும்; உபேயத்துக்கு, இளையபெரு மாளையும் பெரியவுடையாரையும் பிள்ளைதிருநறையூரரையரையும் சிந்த யந்தியையும்போலே யிருக்கவேணும்.

(உபாயத்துக்கு) என்றது—உபாயத்துக்கதிகாரியாம்போதென்றபடி. உபா யாதிகாரத்துக் கென்னவுமாம் அப்படியே (உபேயத்துக்கு) என்றதுவும் (உபாயத் தில்) என்று பாடமானபோது, உபாயவிஷயத்தி லென்றபடி இப்படியே மற்றை யதுவும். (80)

81 அவர்களைப்போலேயிருக்கவேணுமென்றதின் கருத்தை தர்சிப்பிக் கைக்காக, அவர்கள் தங்கள்படிகளை யடைவேயருளிச்செய்கிறார் மேல் அதில் பிராட் டியுடையவும் த்ரௌபதியுடையவும் படிகளையருளிச்செய்கைக் குடலாக பரதமத்திலே உபயர்க்கும் வாசியை யருளிச்செய்கிறார். (பிராட்டிக்கும்) என்று தொடங்கி

81. பிராட்டிக்கும் த்ரௌபதிக்கும் வாசி, சக்தியும் அசக்தியும்.

அதாவது—*தத் தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்* என்றிருந்த பிராட்டிக்கும் *ரக்ஷ மாம்* என்ற த்ரௌபதிக்கும் தமமிலவாசி, *சீதோ பவ* என்று நெருப்பை நீராக் கினப்போலே *தக்தோ பவ* என்று விரோதிவர்க்கத்தை பஸ்மமாக்கித் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளவல்ல சக்தியுண்டாகையும், ஸ்வயத்நத்தாலே விரோதிகளைத் தள்ளித் தன்னை நோக்கிக்கொள்ளப் பார்த்தாலும் நோக்கிக்கொள்ளுகைக் கீடான சக்தி தனக்கில்லாமையுமென்கை. (81)

82. ஏவம்பூதரானவர்கள் செய்தவைதன்னை யருளிச் செய்கிறார் (பிராட்டி ஸ்வசக்தியை விட்டாள், த்ரௌபதி லஜ்ஜையை விட்டாள்) என்று.

82. பிராட்டி ஸ்வசக்தியை விட்டாள்; த்ரௌபதி லஜ்ஜையை விட்டாள்; திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வவ்யாபாரத்தை விட்டான்.

(ஸ்வசக்தியை விடுகையாவது)—நாயகரான பெருமாள் ரக்ஷிக்குமத்தனையல்லது நம்முடைய சக்தியால் நம்மைரக்ஷித்துக்கொள்ளுகை நம் பாரதந்த்ர்யத்துக்கு நாசக மென்று ஸ்வசக்தியைக்கொண்டு கார்யம் கொள்ளாதொழிகை *அஸந்தேசாத்து ராமஸ்ய தபஸச் சாநுபாலநாத், ந த்வா குர்மி தசக்ரீவ பஸ்ம பஸ்மார்ஹதேஜஸா* என்றாளிறே. (லஜ்ஜையை விடுகையாவது)—துச்சாஸநன் ஸபாமத்யே துகிலை யுரிகிற வளவில் லஜ்ஜாவிஷ்டையாய்க்கொண்டு தானொருதலையிடுக்குகை யன்றிக்கே இரண்டுகையும் விடுகை. பேரளவுடையாளாகையாலே பிராட்டிக்கு 'பெருமாளே

ரக்ஷகா' என்று விசுவஸித்து ஸ்வசக்தியை விட்டிருக்கலாம், அத்தனையல்லவன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, மஹாபத்தசையிலே 'இவ்வளவில் க்ருஷ்ணனே ரக்ஷகன்' என்று மஹாவிச்வாஸம்பண்ணி மஹாஸபாமத்யே இவள் லஜ்ஜையைவிட்டதிறே அரிது. (திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வவ்யாபாரத்தை விட்டான்) அதாவது—ஸ்வரக்ஷணஹேதுவான ஸ்வவ்யாபாரங்களை விட்டாரென்னறபடி. ஒரு ஸேவகனுடைய நாயை ஒரு ஸேவகனடிக்க அவன் அது பொறுமல் அடித்தவனோடே எதிர்த்துப் பொருது அவனையுங்கொன்று தானும் குத்திக்கொள்வதாகவிருக்கிறபடியைக்கண்டு, ஒரு க்ஷேத்ரசேதநன் தன்னபிமாநத்திலேயொதுங்கினதென்னுமிவ்வளவுக்காகத் தன்னை யழியமாறினபடி கண்டால் பரமசேதநனபிமாநத்திலே யொதுங்கினால் அவனென்னபடுமோ! என்று, ஸ்வரக்ஷணவ்யாபாரங்களையடையவிட்டு அநந்நாயோபாதியாகத் தம்மை யநுஸந்தித்துக்கொண்டு அப்போதேவந்து திருக்கண்ணமங்கையில பத்தராவித்திருவாசலில் கைப்புடையிலே புகுந்து கண்வளர்ந்தாரென்று ப்ரஸித்தமிறே (82)

83. இனி உபயாதிகாரிகளில் ப்ரதாநரான இளைய பெருமாள் படியை விஸ்தரேணவருளிச்செய்கிறார் (பசியா என்று தொடங்கி.)

83. பசியராயிருப்பார் அட்டசோறு முண்ணவேணும் அடுகிறசோறு முண்ணவேணு மென்னுமாப்போலே காட்டுக்குப்போகிறபோது இளையபெருமாள் பிரியில் தரியாமையை முன்னிட்டு, அடிமைசெய்யவேணும் எல்லா வடிமையும் செய்யவேணும் ஏவிக்கொள்ளவும் வேணும் என்றார்; படைவீட்டில் புகுந்த பின்பு, காட்டில் தனியிடத்தில் ஸ்வயம் பாகத்திலே வயிறுநிறைப்பெருக்கினபடியாலே, ஒப்பூணுண்ணமாட்டாதே, ஒரு திருக்கையாலே திருவெண்கொற்றக் குடையையும், ஒரு திருக்கையாலே திரு வெண்சாமரத்தையும் தரித்து அடிமைசெய்தார்.

அதாவது—பசியராயிருப்பார், தங்கள் பசியின் கனத்தாலே, இதுக்குமுன் பாகின சோறும் இப்போ தாக்குகிற சோறும் எல்லாம் நாமே யுண்ணவேணும் என்று மநோரதிக்குமாப்போலே; பெருமாள் காட்டுக்கெழுந்தருளுகிறபோது, *பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்தரான இளையபெருமாள், படைவீட்டில் நின்றும் புறப்படுவதற்கு முன்னே கூடப்போவதாக உத்யோகிக்கிற படியைக்கண்டு, நீர்நிலுனும் என்று நிர்ப்பந்தித்தருள * குருஷ்வ மாமநுசரம் வைதர்மயம் நேஹ வித்யதே, க்ருதார்த்தோஹம் பவிஷ்யாமி தவசார்த்தஃ ப்ரகல்பதே * என்றும், கங்கை கடந்தேறினவன்று மீளவிடுகைக்குறுப்பாக அவர் அநேகமருளிச்செய்ய* நச ஸீதா த்வயா ஹீநா நசாஹமபி ராகவ, முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந் மத்ஸ்யா விவோத்த்ருதௌ* என்றும் சொல்லுகையாலே பிரியில் தாமுளராக மாட்டாமையை முன்னிட்டு * குருஷ்வ மாம * என்ற வநந்தரத்திலே, *தநுராதாய ஸகுணம் கநித்ர பிடகாதரஃ, அக்ரதஸ் தே கமிஷ்யாமி பந்தாந மநுதர்சயந் ஆஹரிஷ்யாமி தே நித்யம் மூலாநி பலாநிசஃ வந்யாநி யாநி சாந்யாநி ஸ்வாஹாராணி தபஸ்விநாம்* என்கையாலே ஸ்வ சேஷத்வாநுகுணமாக அடிமை செய்யவேணுமென்றும், தத்நந்தரத்திலே * பவாமஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே, அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதச்ச தே *

என்கையாலே— அதுதன்னிலும் இன்னவின்ன வடிமையென்று ஒரு நியதியின்றியே எல்லாவடிமையும் செய்யவேணுமென்றும், பஞ்சவடியிலே எழுந்தருளினபோது, நீரும் நிழலும் வாய்த்திருப்பதொரு ப்ரதேசத்தைப் பார்த்துப் பர்ணசாலையைச் சமையும் என்ன, *ஏவமுக்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மணஸ் ஸம்யதாஞ்ஜலிஃ, ஸீதா ஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்தம் இதம் வசந மப்ரவீத்* என்று—ஈந்தஜிலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை வைத்த போதே பெருமாள் நம்மைக் கைவிட்டாரென்று விக்ருதராய், பிராட்டி முன்னிலை யாகக் கையுமஞ்சலியுமாய் நின்று *பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த த்வயி வர்ஷசதம் ஸ்திதே, ஸ்வயந்து ருசிரே தேசே க்ரியதாமிதி மாம் வத* என்கையாலே—அடிமை செய்யுமளவில் ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற தோஷம் கலசாதபடி உசித கைங்கர்யங்களிலே யேவிக்கொள்ள வேணுமென்றும் ப்ரார்த்தித்தா ரென்கை. (படைவீட்டில்) இத்யாதி திருப்படை வீட்டிலே எழுந்தருளிவந்து புகுந்து திருவபிஷேகம் பண்ணியருளின போது, தம்மோடுகூட அடிமை செய்கைக்கொருவருமில்லாததொரு தனிக்காட்டிலே தாமே யடிமைசெய்து கைங்கர்யாபிநிவேசத்தைப் பெருக்குகையாலே, ஸ்வயம்பாகத்திலே வயிறறைப் பெருக்கினவன் ஒப்பூணுண்ண மாட்டாதாப்போலே, ஸ்ரீ பரதாழ்வான தொடக்கமானவர்களோடொக்கத் தாமும் ஓரடிமைசெய்து நிறகமாட்டாதே, திரு வெண்கொற்றக் குடையை யெடுக்கை திருவெண்சாமரம் பரிமாறுகையாகிற விரண்டடிமையை ஏககாலத்தில் செய்தா ரென்கை இந்த வ்ருத்தாந்தந்தான் ஸ்ரீராமா யணத்தில்லை. *சத்ரசாமர பாணிஸ்து லக்ஷ்மணோ நுஜகாமஹ* என்கிறது ஸ்ரீராமாயண மன்றோ வென்னில்; காட்டுக் கெழுந்தருளுவதற்கு முன்னே திருவபிஷேகார்த்த மாக வலங்கரித்து, தம்முடைய திவ்யாந்தஃபுரத்தில் நின்றும் புறப்பட்டு, சக்ரவர்த்தி திருமாளிகையை நோக்கித் திருத்தேரிலே யேறிப் பெருமாளெழுந்தருளுகிறபோது, இளையபெருமாள் செய்த வ்ருத்தாந்தமாகத் திருவயோத்யா காண்டத்திலே சொல்லப் பட்டதாகையாலே, இவ்விடத்துக்குச் சேராது. ஆனால், இவர் என்கொண் டிப்படி யருளிச்செய்தா ரென்னில்; பாத்மபுராண ப்ரக்ரியையாலே யருளிச்செய்தார். *அத தஸ்மிந் திநே புண்யே சுப லக்நே சுபாந்விதே, ராகவஸ் யாபிஷேகார்த்தம் மங்களஞ் சக்ரிரே ஜநாஃ* என்று தொடங்கி ப்ரகரணங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்து, *மந்த்ர பூத ஜலைச் சுத்தைர் முநயஸ் ஸம சரித வ்ரதாஃ—ஜபந்தோ வைஷ்ணவாந் ஸூக்தாந் சதுர்வேத மயாந் சுபாந்—அபிஷேகம் சுபஞ்சக்ருஃ காகுத்ஸ்தம் ஜகதாம் பதிம்— தஸ்மிந் சுபதமே லக்நே தேவ துந்துபயோ திவி—நிநேதுஃ புஷ்ப வர்ஷாணி வவர் ஷுச்ச ஸமந்ததஃ—திவ்யாம்பரைர் பூஷணைச்ச திவ்யகந் தாநுலேபநைஃ—புஷ்பைர் நாநா விதைர் திவ்யைர் தேவயா ஸஹ ரகூத்வஹஃ—அலங்க்ருதச்ச சுசுபே முநிபிர் வேதபாரகைஃ—சத்ரஞ்ச சாமரம் திவ்யம் த்ருதவாந் லக்ஷ்மணஸ் ததா—பார்ச்வே பரத சத்ருக்நௌ தாளவ்ருந்தம் விதேஜதுஃ—தர்ப்பணம் ப்ரததௌ ஸ்ரீமாந் ராக்ஷ ஸேந்த்ரோ விபீஷணஃ—ததார பூர்ண கலசம் ஸுக்ரீவோ வாநரேச்வரஃ—ஜாம்ப வாம்ச்ச மஹா தேஜா புஷ்ப மாலாம் மநோஹராம்—வாலிபுத்ரஸ்து தாம்பூலம் ஸகர்ப்பூரம் ததௌ ப்ரியாத்—ஹநூமாந் தீபிகாம் திவ்யாம் ஸுஷேணஸ்து த்வஜம் சுபம்—பரிவார்ய மஹாத்மாநம் மந்த்ரிணஸ் ஸமுபாஸிரே* என்று பாத்ம புராணத் தில் உத்தரகண்டத்தில் நாற்பத்தொன்பதா மத்யாயத்திலே சொல்லப்பட்டதிறே, *சத்ரஞ்ச சாமரம் திவ்யம் த்ருதவாந்* என்றது தோற்றவிறே (திருவெண்கொற்றக் குடையையும் திருவெண்சாமரத்தையும் தரித்து) என்றருளிச் செய்தது. ... (83)

84 பெரிய வுடையாரும பிளளை திருநறையூரரையரும உடமபை யுபேக்ஷித்தாகவ;
சிநதயநதிக குடமபு தனனடையே போயிற்று.

84 (பெரியவுடையாரும பிளளை திருநறையூரரையரும உடமபை யுபேக்ஷித்தார்கள) ஸ்ரீஜடாயு மஹாராஜரை பெரியவுடையார் எனறுய்ததது நம முதலிக ளருளிசசெயவது. இவாதாம, பஞசவடியிலே பெருமாளெழுநதருளி தமமை யங்கீகரிதத *இஹ வதஸ்யாமி ஸௌமித்ரே ஸார்ததமேதேந பக்ஷிணா* எனறவனறு தொடஙகி திருவடிகளுககு மிகவும பரிவராய, பெருமாளெழுநதருளியிருககிற திவயாசரமத்துக காஸகநமாக வர்ததியா நிறகசசெயதே, அசிநதிதமாக ராவணன வந்து பிராட்டியைப பிரிததுககொணடு போக, அபபோது பிராட்டி இவரை யொரு வருக்ஷததினமேலே கணடு *எனனை யிவனிபபடி யபஹரிததுக கொணடு போகாநினறான* எனறு இவர் பேரைச சொலலிக கூப்பிட, உறங்குகிறவிவர் அநத ஆர்த்த தவநியைக கேட்டுணாநது, ராவணன கொணடுபோகிறபடியைக கணடு *உனககிது தகாதுகாண* எனறு தாமோபதேசம பணணினவளவில அவன கேளாமையாலே, *நமப்ராணனோடே யிது கணடிருககக கடவோமலலோம, யுத்தமபண்ணி மீட்குதல, இல்லையாகில முடிதல செய்யக கடவோம* எனறு அத்யவஸிதது, அதி பலபராககரமராகையாலே யவனோடே மஹாயுததததைப்பணணி, அவன கையாலே யடிபட்டு விழுந்து தநதிருமேனியை விட்டாரிறே பிளளை திருநறையூரரையா ஸகுடுமபமாக திருநாராயணபுரததில வேதநாராயணப பெருமாளை ஸேவிககச சென்று புகுநதவளவிலே, பரஸமயிகள அநதக கோயிலிலே அககி ப்ரக்ஷேபததைப் பண்ண, உளளு நினறவாகளெலலாரும புறபபட்டோடிப் போகச செயதே, அநத வெமபெருமான திருமேனிக கழிவு வருகிறபடியைக கணடு ஸஹிககமாட்டாத ப்ரேமாதிசயததாலே தாமுமொககமுடிவதாக வதயவஸிதது இவா நிறகையாலே பிளளைகளும இவரை விட்டுப போகோம எனறு நிறக, அவர்களும தாமும கூடவதுககுளளே நினறு திருமேனியை விட்டாரெனறு பரஸிததமிறே

(சிநதயநதிக குடமபு தனனடையே போயிறறு) அதாவது *காசித் ஆவஸததஸயாந்தே ஸதித்வா த்ருஷ்ட்வா பஹிர்குரும—தந்மயத்வேந கோவிந்தம தத்யௌ மீலிதலோசநா. தச்சித்த விமலாஹ்லாத க்ஷீண புண்யசயா தத்தா—ததப்ராப்தி மஹா து:கவிலீநாசேஷ பாதகா—சிந்தயந்தீ ஜகத்ஸூதிம பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபிணம—நிருச்சவாஸதயா முக்திம கதாந்யா கோபகந்யகா* எனகிறபடியே திருககுரவையி னனறு திருககுழலோசையைக கேட்டு, ஸ்ரீபருநதாவநததேறப் போவதாகப புறப்பட்டவளவிலே, குருதர்சநததாலே போகமாட்டாமல நினறு கருஷ்ணனை த்யாநமபணணி, தத்கதசித்தை யாகையாலே வந்த நிர்மல ஸுகததாலும ததப்ராபதி நிபநதநமான நிரவதிக து:கததாலும ப்ரக்ஷீணாசேஷ புணயபாபையாய, ததஸமரணம செலலாநிறக, ததப்ராப்தயலாப க்லேசத்தாலே தரிககமாட்டாமல மூசசடஙகுகையாலே, இவளுககுத் தானுபேக்ஷிகக வேண்டாதபடி தேஹம தனனடையே விட்டுககொணடு நின்றதெனகை. . (84)

85. ஆக இப்படி நிதர்சநபூதர்படிகளைச் சொலலி, இனி யிவர்களைப்போலே யிருககவேணுமெனறதின கருததை யருளிசசெய்கிறார் (உபாயததுககு) இதயாதி வாக்யத்வயத்தாலே.

85. உபாயத்துக்கு, சக்தியும் லஜ்ஜையும யத்நமும குலைய வேணும் ; உபே யததுககு ப்ரேமமும் தன்னைப் பேறுமையும தரியாமையும் வேணும்

அதாவது—உபாயததுக் கதிகாரியாமபோது, தனனுடைய ரக்ஷணம் தானே பணணிககொளளுகைக குறுப்பான சகதியும, தான் பரிகரஹிககிற உபாயததுககு விரோதிகளானவற்றை விடுமளவில் நாடடார் சிரிககுமதுககுக் கூசும லஜ்ஜையும, தன் பாரதநத்ர்ய விரோதியான ஸவயதநமும கைவிடவேணும, உபேயத்துக கதிகாரி யாமபோது, சேஷியைப் பிரியாதே நினறு எல்லாவடிமையு மவனே வினபடி செய்ய வேணுமெனனும் ப்ரேமமும, அத்தலைககொரு தீஙகுவரில அதுகண் டாறறமாட டாமல தனனுடமபை யுபேக்ஷிககையும, ததவிகரஹாநுபவாலாபத்தில ,தரித திருககமாடடாமல மூசசடஙகுமபடியாகையும வேணுமென்றபடி. ஆகையாலே, அவர் களைப்போலே யிருககையாவது—இவவதிகாரங்களை யுடையராகை யெனறு கருத்து.

86. விஷ்ணோ: காயம ஸமுததிச்ய தேஹ தயாகோ யதா க்ருத:—ததா வைதுண்ட மாஸாத்ய முகதோ பவதி மாநவ: எனறு ஆகநேய புராணத்திலும், *தேவகார்ய பரோ பூத்வா ஸ்வாம தநும ய: பரித்யஜேத்—ஸயாதி விஷ்ணு ஸாயுஜ்ய மபி பாதக கருந் நர:* எனறு வாயவயததிலும், *ரங்கநாதம ஸமாசரித்ய தேஹதயாகம் கரோதிய:—தஸய வம்சே மருதாஸ ஸர்வே கசசநதயாதயநதிகம லயம* எனறு வாமனீயத்திலும் சொலலுகை யாலும, விசேஷித்து ஆசவமேதிக பர்வத்தில் வைஷ்ணவ தர்ம சாஸத்ரததில பஞச மாத்யாயத்திலே *அக்நி ப்ரவேசம யசகாபி குருதே மதககதாத்மநா—ஸ யாத்யக்நி ப்ரகாசேந விமாநேந மபாலயம. ப்ராணாபஸ் தயஜதி யோ மாதயோ மாம ப்ரபநநோ பயநாசகம—பால ஸூர்ய பரகாசேந வரஜேத யாநேந மத க்ருஹம* என்று பகவானதானே யருளிச் செய் கையாலும, இபபடி மோக்ஷ ஸாதநமாகச் சொலலப்படுகிற பகவதர்த்தமான ஸவதே ஹத்யாகம அநந்ய ஸாதநனை விவனுககு த்யாஜ்யமனறோ, ப்ரபந்நரா யிருககிற பிளளைதிருநறையூரரைய ரிததை யநுஷ்டிப்பா னெனனெனன வருளிச செய்கிறா. (இவனுககு) எனறு தொடஙகி

86. இவனுககு வைதமாய வருமதிறே தயஜிக்கலாவது, ராகப்ராபதமாய வருமது த்யஜிககவொண்ணாதிறே.

அதாவது. *இதம குர்யாத* எனறு ஒருவிதிப்ரயுகதமாய் வருமதிறே ப்ராப்தா ப்ராப்த விவேகம பணணி யிவனுககுக கைவிடலாவது, அஙஙனனறிககே, தன விரஹத்தி லாற்றப் போகாதபடி போகயமுமாய் ப்ராப்தமுமான விஷயத்தில் ராகப்ர யுகதமாய வருமது வருந்தியும கைவிடப் போகாதிறே யெனகை. ... (86)

87. வைதமாய் வருமளவில ஸ்வத்யஜமாய், ராகப்ராபதமாய்வருமளவில துஸத்யஜமாவானெனனெனன வருளிச செய்கிறார். (உபாயத்வ) இத்யாதியாலே.

87 உபாயதவாநுஸநதாநம் நிவர்த்தகம ; உபேயதவாநுஸந்தாநம ப்ரவர்த்தகம

(உபாயத்வாநுஸந்தாநம நிவர்ததகம்) என்றது-வைதமாய வரும தசையில தேஹத்யாக ரூப ப்ரவருத்தியி லுபாயதவாநுஸநதாநம நடககையாலே, அவ்வநு ஸநதாந மிவனை ஸாதநதயா ஸமப்ரதிபநநமான இத்தேஹத்யாக ரூப ப்ரவ்ருததியில் நினறும மீளுவிககுமெனறபடி. (உபேயதவாநுஸநதாநம் ப்ரவர்ததகம) எனறது—

ராக ப்ராப்தமாய் வரும தசையில, இவவிஷயத்துககு ஹாநிவரக கண்டிருப்பதில முடிகையே நலலது என்று தேஹதயாகந்தனனே புருஷார்ததமாக வநுஸநதிககை யாலே, அவ்வநுஸந்தாந மிவனை யதிலே மூளுவிககு மெனறபடி. அனறிககே, வைதமாய் வருமபோது, பகவத விஷயததி லுபாயதவாநுஸநதாநம இதுககு நிவர்த தகமாம; ராக ப்ராப்தமாய வருமபோது, அவவிஷயததில உபேயத்வாநுஸநதாந மிதுக்கு ப்ரவர்ததகமா மெனனவுமாம (87)

88. இப்படியொரு ஸாதந புதத்யா வனறிககே, தத விஷய ப்ராவண்யாதி சயத்தாலே ஸவதேஹததை விடுமபடியான நிலை விளையககூடுமோவெனன வருளிச் செய்கிறார் (அப்ராப்த) இத்யாதியாலே.

88. அப்ராப்த விஷயங்களிலே ஸக்தனானவன அது லபிக்கவேணும எனறிரா நின்றால், ப்ராப்தவிஷயப்வணனுககுச சொல்லவேண்டாவிறே.

அதாவது—ஸவரூப ப்ராப்தமலலாத ஹேயவிஷயஙகளிலே ப்ரவணனானவன், தன்னை யழியமாறி யாகிலும் அவவிஷயததை லபிககவேணுமெனறு ஸவதேஹ த்யாகததிலே ப்ரவர்த்தியாநினறால, ஸவரூபப்ராப்தமான விலக்ஷணவிஷயத்திலே ப்ரவணனானவனுககு, அவவிஷயத்தைப் பறறத் தனனையழியமாறுகையாகிறவிது கூடுமெனனுமிடம் கிமபுநர்ந்யாயஸிததமனறோவெனகை ஒரு வேசையையளவிலே யொருவன அதிஸகதனாய்க்கொண்டு போருமவளாய, அவளுககு வயாதி கனககவநத வளவிலே * இவள ஆறியெழுநதவாறே நான என தலையையரிநது தருகிறேன் * எனறொரு தேவதைககு ப்ரார்த்தித்து, பின்பு தலையையரிந்துகொடுப்பதும செய்தானெனறு ப்ரஸித்தமிறே. (88)

89. உபாயோபேயாதிகாரங்களுககுடலாக மறறுஞ சொனன அநுஷ்டா நங்கள்போலனறிககே, உபாயதயா சாஸ்த்ரஸிததமாகையாலே, அநநய ஸாத நனுககு அநநுஷ்டாநமான விநத தேஹதயாகம ராகப்ராப்தமாகையாலே துஸ்த யஜமா யிருந்ததே யாகிலும, உபாய கோடியிலே யநவயிததனறி நிலலாதே யெனன வருளிசசெய்கிறா (அநுஷ்டாநமும) எனறு தொடஙகி.

89. அநுஷ்டாநமும் அநநுஷ்டாநமும உபாயகோடியிலந்வயியாது

அதாவது—அநுஷ்டாநமாகச சொனன ஸவசகதித்யாகாதிகளும ப்ரேமாதி களும உபாயோபேயாதிகாராநதர்ப்பூதமாகையாலே உபாயகோடியிலநவயியாதாப் போலே, அநநுஷ்டாநமாகச சொனன ஸவதேஹத்யாகமும, உபாய புததயா அநுஷ்டிதமன்றிககே ராகப்ராப்தமாகையாலே உபாயகோடியி லந்வயியாது, உபே யாதிகாரததிலே யநதர்ப்பவிககுமததனை எனகை. உபாயதயா சாஸதர ஸிததமே யாகிலும, உபாயபுத்தயா வநுஷ்டிதமானதுககேயிறே உபாயத்வமுளளது அநங னன்றாகில ப்ரபந்நனாவ னுபாயபுததியற உபேயபுத்தயாபண்ணுகிற புணயதேச வாஸாதிகளு முபாயகோடியிலே அநவயிகக வேணுமிறே. (89)

90. அன்றிககே, இந்த ப்ரவருத்திதான உபாயகோடியிலேயந்வயிததததாகி லும் அநந்யோபாயத்வததுககுக குலைதல வருமித்தனையிறே, அது ப்ரேமபரவசர்கது

அவத்யமன்றென்னைக்காக ப்ரேமபரவசர் ப்ரவ்ருத்திகளை தர்சிப்பிக்கிறார் (அந்யோபாயத்வமும்) என்று தொடங்கி

90. அந்யோபாயத்வமும் அந்யோபேயத்வமும் அந்யதைவத்வமும் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தி காணாநின்றோமிறே.

அந்யோபாயத்வம் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது *திருந்தவே நோற்கின்றேன்* *நோற்கின்ற நோன்பினைக் குறிக்கொள்* *குதிரியாய் மடலூர்தும்* *ஓதிநாமம்* *ஊராதொழியேன் நான் வாரார்பூம் பெண்ணைமடல்* *உலகறியவூர்வன் நான்=மன்னியபூம் பெண்ணை மடல்* என்று நோன்பு நோற்கை, மடலெடுக்கை முதலான வ்யாபாரங்களிலே மிழிகை. அந்யோபேயத்வம் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது—அத்தலைக்கு அதிசயத்தை விளைக்கையே புருஷார்த்தமென்றிருக்கை தவிர்ந்து, *நமக்கே நலமாதலில்* என்றும், தூமலர்த்தண்ணந்துழாய் மலர்கொண்டு சூடுவோம்* என்றும்—தனக்கு அதிசயம் தேடத்தொடங்குகை. அந்ய தைவத்வம் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது *காமநேவா வுனையுமும்பியையும் தொழுதேன்* *பேசுவதொன்றுண்டு இங்கெம்பெருமான்* என்று காமன் பக்கலிலே தேவதா புத்தி பண்ணி யாராதிக்கை. (காணாநின்றோமிறே) என்றது—ப்ராப்ய வஸ்துவின் பராவண்யாதிசயத்தாலே பேரளவுடையவர்கள் பக்கலிலுமுண்டாகக் காணாநின்றோமிறே என்கை. முன்புசொன்ன ப்ரவ்ருத்திக்கு உபாயகோட்யந்வயம் வஸ்துகத்யா வருமென்று கொள்ளுகிற மாத்ரமிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, கேவலோபாயபுத்த்யா வநுஷ்டிதமானவையிறே யிவை, ஆகையால ப்ரேமபரவசர்களிது அவத்யமன்றென்று கருத்து. (90)

91 இதனையும் கலக்கத்தாலே வந்தவையிறே, அஜ்ஞானமூலமாய் வருமவையொன்று மாதரணீயமன்றே என்ன வருளிச்செய்கிறார். (ஜ்ஞாந) இத்யாதியாலே.

91. ஜ்ஞாநவிபாக கார்யமான அஜ்ஞானத்தாலே வருமவையெல்லாம் அடிக்கழஞ்சுபெறும்.

(ஜ்ஞாந விபாகமாவது)—*ஞானங் கனிந்தநலம்* என்கிறபடியே—ஜ்ஞானத்தினுடைய பரிபாகரூபையான பக்தி. அதின் கார்யமான (அஜ்ஞானமாவது)—அந்த பக்த்யதிசயத்தாலே வரும் ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகாபாவம்; அத்தாலே வரும் ப்ரவ்ருத்தி விசேஷங்களெல்லாம் (அடிக்கழஞ்சுபெறும்) என்றது—அதி சலாக்யங்களா யிருக்குமென்றபடி. காம நிபந்தநமான அஜ்ஞானத்தாலே வருமவையே ஹேயங்களென்று கருத்து .... (91)

92 ஆனாலும், இவ்வதிப்ரவ்ருத்தி இத்தலையில ப்ரவ்ருத்தியி லொன்றையும் ஸஹியாத ஸித்தோபாயத்தின கார்யகரத்வத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமாகாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உபாய) இத்யாதியாலே

92. உபாயபலமாய உபேயாந்தர்பூதமா யிருக்குமது உபாயப்ரதிபந்தகமாகாது.

(உபாயபலம்) என்றது—ஸித்தோபாயமான வவன் பண்ணின க்ருஷிபலமென்றபடி. *மயர்வற மதிநல மருளினன்* *பேரமர் காதல் கடல்புரைய விளைவித்த

காரமர்மேனி நங் கண்ணன்* என்றும—ஏவம்பூத ப்ரவருத்தி ஹேதுவான பக்திக்கு உத்பாதகனும வர்த்தகனு மவனேயிறே, ஆகையாலே, பக்திபாரவச்ய நிபந்தநமான இப்ப்ரவருத்தியை யுபாயபல மென்கிறது. (உபேயாந்தர்பூதமா யிருக்குமது) என்றது —ப்ராப்ய த்வரையின முறுகுதலாலே கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு இததலைபடுகிற அலமாப்பெல்லாம நமமை யாசைப்பட்டிப்படி படப்பெறுவதே! என்று அவன முகமலருகைக்குறுப்பாகையாலே, மடலெடுக்கை தொடக்கமான விநத ப்ரவருத்திகள அவன முகமலர்த்திக்காகப பண்ணும கைங்கர்யத்தோபாதியாயக்கொண்டு உபேயத்திலே அந்தர்ப்பூதமாயிருக்குமெனகை (உபாய ப்ரதிபந்தகமாகாது) என்றது—ஏவம்பூதமானது உபாயத்தினுடைய கார்யகரத்வத்துக்கு விலக்ககாதென்றபடி. (92)

93. இப்படி மடலெடுக்கை முதலானவை ஸித்தோபாய ப்ரதிபந்தகமாகாதெனனுமிடம சொல்லி, அவை தனக்கு ஸித்தோபாய ஸாமயத்தை விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறாமேல (ஸாத்ய ஸமாநம) இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.

93. ஸாத்யஸமாநம விளம்பாஸஹமென்றிறே ஸாதநத்துக்கேற்றம ; ஸாத்யப்ராவண்ய மடியாகவிறே ஸாதநத்திலிழிகிறது.

அதாவது—ஸாத்ய வஸ்துவே ஸாதநமாகையாலே ஸாத்யத்துக்கு ஸமாநமென்றும, பல விளம்பத்தை ஸஹியாதே சீக்ரமாக கார்யம் செய்து கொடுக்குமென்றுமிறே இதர ஸாதநங்களிற் காட்டில ஸித்தஸாதநத்துக்கேற்றம, ஸாத்யத்தில ப்ராவண்யமடியாகவிறே இந்த ஸாதநபரிக்ரஹத்தனனி விழிகிறது ; அவை இரண்டு மிவற்றுக்கு முண்டென்று கருத்து. எங்ஙனே யெனனில ; மடலெடுக்கை முதலான ப்ரவருத்திகள சேஷிக்கு அதிசயகரங்களாகையாலே கைங்கர்யரூப ஸாத்யத்துக்கு ஸமாநங்களா யிருக்கையாலும், மடலூருதல நோன்பு நோற்குதல செய்வனென்று துணிந்தபோதே ஸர்வேசவரன் த்வரித்துக்கொண்டு வந்து இவர்கள காலிலே விழும்படி பணணிக்கொடுக்கையாலே பலவிளம்பாஸஹங்களா யிருக்கையாலும், ஸித்தஸாதநமபோலே இதரஸாதநங்களிற காட்டிலேற்றத்தையுடைத்தாய், ஸாத்யப்ராவண்ய மடியாக இவற்றி விழிகிற வாகாரமு மொத்திருக்கையாலே, இததால—ஸித்தோபாயத்தை யொழியவு மிதுதானே காரயம செய்யவற்றாகையாலே தத் ப்ரதிபந்தக மெனனும தூஷணமிலலை யென்று கருத்து அனறிக்கே, (உபாய ப்ரதிபந்தகமாகாது) என்றதை யின்னமும முகபேதத்தாலே யுபபாதிக்கிறார் (ஸாத்ய) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே. அதாவது—பால மருந்தாமாப்போலே ஸாத்ய வஸ்து தானே ஸாதநமாகையாலே ஸாரஸ்யத்தில ஸாத்யத்தோடொத்திருக்கு மென்றும, ஸாத்யத்தை ப்ராபிக்கு மளவில காலவிளம்பத்தைப் பொறாது கடுக ப்ராபித்துவிடுமென்றுமன்றோ ஸாதநாந்தரத்திற காட்டில ஸித்த ஸாதநத்துக் கேற்றம ; இப்போதிது சொல்லுகிறது, இவ்வாகார த்வயமும ஸாத்ய ப்ராவண்ய ஹேதுவாமென்று தோற்றுகைக்காக. இப்படியாகையாலே, தானடியாக விளைந்து க்ஷணகால விளம்பம பொறாமல துடிக்கும்படி முறுகடியிடுகிற ஸாத்ய ப்ராவண்ய மடியாகவிறே மடலெடுக்கை முதலான விஸஸாதநத்தி விழிகிறதெனகை. ஆகையாலே, ஏவம்பூத ப்ராவண்யத்தின முறுகுதலாலே கணணுஞ்சுழலை யிட்டுச செய்கிற விப்ப்ரவருத்திகள உபாயம மேல்விழுந்து கார்யஞ்செய்கைக்கு உடலாமித்தனை யலலது தத்ப்ரதிபந்தகமாகா தென்று கருத்து.

ஆக, (இவனுக்கு வைதமாய வருமதிறே த்யஜிக்கலாவது) என்று தொடங்கி இவ்வளவும் வர, பிள்ளை திருநறையூரரையர் ப்ரவ்ருத்தி வ்யாஜத்தாலே, பகவத் ப்ரபந்நனாயிருந்தானேயாகிலும் உபேயபரனானவனுக்கு தத்விஷய ப்ராவண்யத்தால் வரும் ஸ்வதேஹ த்யாகம் துஸ்த்யஜம், உபாய புத்த்யாவநுஷ்டித மல்லாமையாலே அது தானுபாய கோடியிலந்வயியாது, வஸ்துகத்யா அந்வயித்ததாகிலும் ப்ரேம பரவசர்க்கு தோஷாயவன்று. புத்தி பூர்வகமாக வந்யோபாயத்வாதிகள் குலையும் படியான ப்ரவ்ருத்திகள் தெளியக் கண்டவர்கள் பக்கலிலும் காணுகையாலே; இவை தான் அஜ்ஞாந மூலமேயாகிலும் ப்ரேம கார்யமான வஜ்ஞாநத்தாலே வந்தவை யாகையால் அதிசலாக்யங்கள், ஸித்தோபாய ப்ரதிபந்தகமாகாது, அவ்வளவன்றிக்கே அத்தோடொக்கச் சொல்லலாம்படியன்றோ விவற்றின் பெருமையென்று சொல்லு கையாலே உபேயாதிகாரத்தில் (தன்னைப் பேணாமை) என்று சொன்ன விது அந்ய ஸாதநத்வத்துக்குச் சேருமோவென்னு மதிசங்கா பரிஹாரம் பண்ணப்பட்டது. (93)

94. ஏவம்பூதமான ப்ராவண்யம் விஷய வைலக்ஷண்யாதீநமத்தனையன்றோ, சமதமாதி யாத்மகுணங்களன்றோ அதிகாரத்தை மினுக்குவிப்பதென்ன; அவை தன்னையுமிது தானே யுண்டாக்குமென்கிறார் மேல் (இவனுக்கு) என்று தொடங்கி.

94. இவனுக்குப் பிறக்குமாத்மகுணங்க ளெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரதாந ஹேது இந்த ப்ராவண்யம்.

சமதம நியதாத்மா *அமாநித்வம்* இத்யாதியிற் சொல்லுகிறபடியே—இச் சேதநனுக்குண்டாகக்கடவ வாத்மகுணங்கள் தா னநேக முண்டிறே; அவை யெல்லாவற்றுக்கும் இந்த ப்ராவண்யம்—(ப்ரதாந ஹேதுவாகையாவது)—அநுகூலஸஹவாஸ சாஸ்த்ராப்யா ஸாசார்யோபதேசாதிகளான ஹேத்வந்தரங்களிற் காட்டில் முக்கியஹேதுவாயிருக்கை .. .. (94)

95. இவ்வர்த்தத்தில ப்ரமாணோபாதாநம் பண்ணுகிறார். (மாற்பால) என்று தொடங்கி

95. *மாற்பால மனஞ் சுழிப்ப* *பரமாத்மநி யோரக்த:* *கண்டு கேட்டுற்றுமோந்து*

மாற்பால மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள் கைவிட்டு—நூற்பால மனம்வைக்க நொய்விதாம் என்று—ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே ஹ்ருதயம் ப்ரவணமாக, போக்யை களான ஸ்த்ரீகளுடைய தோளோடே யணைகையில் நசையற்று, ப்ரமாணங்களிலே மநஸ்ஸை வைக்க வெளிதா மென்றும்; *பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோபரமாத்மநி* என்று—பரமாத்மாவின் பக்கலிலே ரக்தனாய் அத்தாலே பரமாத்மேதர விஷயத்தில் விரக்தனானவ னென்றும்; *ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்பக் கண்ட சதிர் கண்டு—கண்டு கேட்டுற்று மோந்துண்டுழலு மைங்கருவி கண்ட வின்பம் தெரிவரிய வளவில்லாச் சிற்றின்பம் ஒழிந்தேன்* என்று—பெரிய பிராட்டியாரும் தேவருமா யொரு தேசவிசேஷத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிற சேர்த்தியைக் கண்டு அங்கே ப்ரவணனாய், ஐச்வர்ய கைவல்யங்களில் விரக்தனானே னென்றும்; பகவத் ப்ராவண்ய மிதரவிஷய விரக்தி ஹேதுவாகச் சொல்லப்பட்டதிறே. ... . (95)

96. பகவத்ப்ராவண்ய மாத்ம குணங்களெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரதாநஹேது வென்று ப்ரஸ்தாவித்து, இதரவிஷய விரக்தி ஹேதுத்வமாத்ரத்தில் ப்ரமாணங்களை

தர்சிப்பிப்பானென்னென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (ஆத்ம குணங்களில ப்ரதாநம சமமும் தமமும) என்று.

96. ஆத்ம குணங்களில ப்ரதாநம சமமும் தமமும.

சமமாவது—அந்த: கரண நியமநம், தமமாவது—பாஹ்ய கரண நியமநம். *சமச் சித்த ப்ரசாந்திஸ் ஸ்யாத் தமச்சேந்த்ரிய நிக்ரஹ:* என்னக்கடவதிறே. *க்ஷமா ஸத்யம தமச்சம:* என்கிற விடத்தில, *தமோ பாஹ்ய கரணாநாம் நாதத விஷயேப்யோ நியமநம்—சமோந்த: கரணஸ்ய தந்நியமநம* என்றிறே பாஷ்யகாரரு மருளிச்செய்தது. மாறிச் சொல்லுமிடமுமுண்டு. இந்த சம தமங்களுண்டான விடத்தில அல்லாத குணங்கள தன்னடையே வருமாகையாலே ப்ரதாநமான விவறறுக்கு ஹேதுவென்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம காட்டப்பட்டதென்று கருத்து. அன்றிக்கே, கீழச்சொன்ன விரக்தி ஹேதுத்வம, ஸகலாத்ம குணோத்பத்திக்கும ஹேது வென்னு மிடத்துக்கு உபலக்ஷண மாக்கி, இவவாத்ம குணங்களில ப்ரதாந மேதென்கிற சங்கையிலே, (ஆத்மகுணங்களில ப்ரதாநம் சமமும தமமும) என்றருளிச்செய்தாராகவுமாம். .... (96)

97. இந்த சமதமங்க ளுண்டானால இவனுக்கு குண்டாகக்கடவ பலபரம பரையை யருளிச் செய்கிறார் மேல (இவையிரண்டும) என்று தொடங்கி.

97. இவை யிரண்டு முண்டானால் ஆசார்யன கைபுகுரும; ஆசார்யன் கைபுகுந்த வாறே திருமந்த்ரம கைபுகுரும திருமந்த்ரம கைபுகுந்தவாறே ஈச்வரன் கைபுகுரும, ஈசவரன கைபுகுந்தவாறே, *வைகுந்தமாநகர மற்றது கையதுவே* என்கிறபடியே ப்ராப்ய பூமி கைபுகுரும.

பகவத்ப்ராவண்யமடியாகவரும் பரிபூர்ணமான சமதமங்களைக் கீழச்சொல லிற்றேயாகிலும், இவவிடத்தில ஆசார்யாங்கீகாரத்துக்குப் பூர்வ பாவியானவளவிலே யொதுக்கிச் சொல்லுகிறது இந்த சமதமங்க ளிரண்டுமுண்டானால் ஆசார்யன கைபுகுருகையாவது—இவவாத்மகுணம கண்டுகந்து ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமான பெரிய திருமந்த்ரத்தை ஸார்த்தமாகவுபதேசிக்கும்படி யிவனுக்கு வசயனாகை *தஸ்மை ஸ வித்வாநுபஸந்நாய ஸம்யக் ப்ரசாந்த சித்தாய சமாந்விதாய—யேநாக்ஷரம் புருஷம வேத ஸத்யம ப்ரோவாச தாம தத்வதோ ப்ரஹ்மவித்யாம* என்று சமதமோபேதனையக் கொண்டு உபஸந்நனவனுக்கிறே ப்ரஹ்மவித்யையை தத்வத: உபதேசிக்கச் சொல்லிற்று. இந்த ச்ருதியில ஆசார்யோபஸத்திக்குடலாகச் சொன்ன சமதமங்களுக்கு, *ஏதேந சரவணோபயுக்த மவதாநம விவக்ஷிதம—ந்யூபாஸ நோபயுக்தாதயந்தேந்த்ரிய ஜயாதி:* என்றிறே ச்ருதப்ரகாசிகாகாரர் வ்யாக்யாநம பண்ணிற்று. (ஆசார்யன கைபுகுந்த வாறே திருமந்த்ரம கைபுகுருகையாவது)—*தந்மந்த்ரம ப்ராஹ்மணாதீநம* என்று—திரு மந்த்ரம ஆசார்யாதீநமாகையாலே, உபதேஷ்டாவானவன கைபுகுந்தவாறே, ததுப தேசமுகத்தாலே ஸார்த்தமாக விவனநெஞ்சிலே ப்ரதிஷ்டிதமாகை. *ப்ரஹ்மவித் ப்ராஹ்மணோ விது:* என்கையாலே *ப்ராஹ்மணாதீநம* என்கிற விடத்தில, ப்ராஹ்மண சப்தத்தால—ஆசார்யனைச் சொல்லுகிறது. (திருமந்த்ரம கைபுகுந்தவாறே ஈசவரன் கைபுகுருகையாவது)—*மந்த்ராதீநஞ்ச தைவதம்* என்று—திருமந்த்ர மிட்டவழக்கா யிருக்குமவனாகையாலே, ஆதத ஸஹிதமாக அது கைபுகுந்தவாறே, தத் ப்ரதிபாத்ய னான தா னிவனுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வ கேஷ்டப்ராப்திக்கு ப்ராபகனாகை

(ஈச்வரன் கை புகுந்தவாறே, *வைகுந்தமாநகர் மற்றது கையதுவே* என்கிறபடியே—ப்ராப்ய பூமி கைபுகுருகையாவது)—*தைவாதீநம் ஜகத் ஸர்வம்* என்று—உபய விபூதியும் ஈச்வரனிட்ட வழக்காகையாலே, அவனை ப்ராபகனாய் கைபுகுந்தவாறே, ப்ராப்ய பூமியான ஸ்ரீவைகுண்ட மிவனுக்கு கதயந்த ஸுலபமாகை. (97)

98 இப்படி சமதமங்களுண்டாகவே உத்தரோத்தர மிவையெல்லாம் ஸித்திக்கும் ப்ரகாரத்தை ஆரோஹ க்ரமத்தாலே யருளிச்செய்து, இதில் யாதொன்றுக்கு யாதொன்று ஹேதுவாகச் சொல்லிற்று அது நியதமென்னுமிடத்தை அவரோஹ க்ரமத்தாலே யருளிச் செய்கிறார் (ப்ராப்ய லாபம்) இத்யாதியாலே.

98. ப்ராப்யலாபம் ப்ராபகத்தாலே; ப்ராபகலாபம் திருமந்த்ரத்தாலே; திருமந்த்ரலாபம் ஆசார்யனாலே, ஆசார்யலாபம் ஆத்மகுணத்தாலே

இது தனக்கு ப்ரயோஜநம், இந்த ஹேதுபரம்பரையில் ப்ரதமஹேது சமதமங்களாகையாலே, அவச்யமிவை யிரண்டு மிவனுக்குண்டாகவேணு மென்கை. ஈச்வரனே ப்ராபகனாகையாலே, ப்ராப்யலாப மீச்வரனாலே என்கிற ஸ்தானத்திலே (ப்ராபகத்தாலே) என்றருளிச் செய்தது (98)

99. இந்த சமதமாதிகள்தான போகமோக்ஷகாமரெல்லார்க்கும் வேணுமென்கிறார் (இதுதான) என்று தொடங்கி

99. இதுதான ஐச்வர்யகாமர்க்கும் உபாஸகர்க்கும் ப்ரபந்நர்க்கும் வேணும்.

ஐச்வர்யகாமர்க்கு சப்தாதி போகமே புருஷார்த்தமாகிலும், தத் ஸாதநாநுஷ்டாந தசையில் சமதமாதிகள் வேணும், *இந்த்ரியாணி புராஜித்வா ஜிதம் த்ரிபுவநம் த்வயா* *படிமன்னு பல்கலன் பற்றோடறுத் தைம்புலன் வென்று* என்னக்கடவதிறே. *ஐம்புலன்வென்று* என்றது—மநோ நியமநத்துக்கு முபலக்ஷணம். உபாஸகர்க்கு வித்யாங்கதயா சமாதி வேணும், *தஸ்மாதேவம்வித் சாந்தோதாந்த உபரத ஸ்திதிக்ஷுஸ் ஸமாஹிதோ பூத்வாத்மந்யேவாத்மாநம் பச்யேத்* *புன்புல வழியடைத் தரக்கிலச்சினை செய்து நன்புல வழி திறந்து ஞான நற்சுடர்கொளீஇ* என்னக்கடவதிறே ப்ரபந்நர்க்கு கதிகாரார்த்தமாக சமாதி வேணும்; *ஏகாந்தீது விநிச்சித்ய தேவதா விஷயாந்தரை:—பக்த்யுபாயம் ஸமம் க்ருஷ்ண ப்ராப்தௌ க்ருஷ்ணைகஸாதந:* *அடக்கரும்புலன்கள் ஐந்தடக்கி யாசையாமவை—துடக்கறுத்து வந்து நின்தொழிற கணின்ற வென்னை* என்னக்கடவதிறே. (99)

100. இப்படி யதிகாரி த்ரயத்துக்கு மபேக்ஷிதமேயாகிலும், அதிகமாக வேண்டுவது ப்ரபந்நனுக்கென்கிறார் (மூவரிலும) என்று தொடங்கி

100 மூவரிலும வைத்துக்கொண்டு மிகவும் வேண்டுவது ப்ரபந்நனுக்கு.

இவனுக்கிதிலாதிக்யம சொல்லுகைக்காகவிறே அல்லாதவர்களை யிவ்விடத்தில் ப்ரஸங்கித்ததும். (100)

101. அவ் வாதிக்யந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (மற்றை யிருவர்க்கும்) என்று தொடங்கி.

101. மற்றையிருவர்க்கும நிஷித்தவிஷயநிவ்ருத்தியே யமையும; ப்ரபந்நனுக்கு விஹிதவிஷயநிவ்ருத்தி தனனேற்றம்.

அதாவது—சப்தாதி போகபரனான வைசவர்யகாமனுக்கும், ஸாதநாந்தரபரனான உபாஸகனுக்கும், சாஸ்த்ர நிஷித்த விஷயமான பரதாராதியில நிவருத்தி மாத்ர மமையும, தத்வய வ்யாவ்ருத்தனா யிருக்கிற ப்ரபந்நனுக்கு, சாஸ்த்ர விஹித விஷயமான ஸ்வதாரத்தில நிவருத்தி அவர்களைப்பற்ற வேற்றமெனகை. அவர்களிருவரிலும், ஐசவர்யகாமனுக்கு, ஸ்வதாரத்தில ஸாதந தசையில தர்மபுத்த்யா ப்ரவருத்தியும, பல தசையில போக்யதா புத்த்யாப்ரவருத்தியுமாயிருக்கும், உபாஸகனுக்கு பலம் பகவதநுபவமாகையாலே, அவனைப்போலே பலதசையில் அந்வயமில்லையே யாகிலும், உபாஸநதசையில தர்மபுத்த்யா ப்ரவருத்தி வேணும; ப்ரபந்நனுக்கு, தாமபுத்த்யா ப்ரவர்த்திக்கையும ஸ்வாதிகார பஞ்ஜகமாகையாலே விஹித விஷயத்திலும நிவருத்தி வேணுமென்ற தாயத்து. (101)

102. தாமபுத்த்யா ப்ரவருத்திக்கு பரிஹாரம பண்ணுவது போக்யதா புத்த்யா ப்ரவருத்திதான தவிர்ந்தாலன்றோ, அநாதிகாலம வாஸனை பண்ணிப்போந்த விஷயங்களில நிவருத்திதான பிறக்கும்படி யெங்ஙனே யென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (இதுதான சிலர்க்கு) என்று தொடங்கி.

102. இதுதான சிலர்க்கு அழகாலே பிறக்கும, சிலர்க்கு அருளாலே பிறக்கும; சிலர்க்கு ஆசாரத்தாலே பிறக்கும.

(சிலர்க்கழகாலே பிறக்கும) என்றது—ஸாக்ஷாத்க்ருத பகவத் தத்வரான பக்திபாரவச்ய ப்ரபந்நர்க்கு, ஸகலஜநமோஹநமான தத்விக்ரஹ ஸௌந்தர்யாநுபவத்தாலே பிறக்கு மென்றபடி. (சிலர்க்கருளாலே பிறக்கும) என்றது—தத்வ யாதாத்ம்ய தர்சிகளான ஜ்ஞாநாதிக்ய ப்ரபந்நர்க்கு, "நம்மை யநுபவிக்க இட்டுப் பிறந்த வஸ்து இப்படி அந்யவிஷய ப்ரவணமா யனர்த்தப்படுவதே" என்று அந்ய விஷய ஸங்கமறுமபடி யவன பண்ணும பரம க்ருபையாலே பிறக்குமென்றபடி. (சிலர்க்கு ஆசாரத்தாலே பிறக்கும) என்றது— அளவிலிகளான அஜ்ஞாந ப்ரபந்நர்க்கு, அவதாரங்களில *மாயாதாநாஞ்ச லோகஸ்ய காந்தா காராயிதாச ஸ:* என்கிறபடியே— அதிகாராநுகுணமாக வனுஷ்டித்தும ஆசரிப்பித்தும போந்தபடிகளையும், அளவுடையரான பூர்வாசார்யர்களாசரித்துப் போந்தபடிகளையும, சாஸ்த்ரமுகத்தாலு மாசார்யோபதேச க்ரமத்தாலுமறிகையாலே, அவ்வாசாரங்களை யநுஸந்திக்க வநுஸந்திக்கப் பிறக்கு மென்றபடி. (102)

103. இவ்வோஹேதுக்களால பிறக்கும க்ரமத்தை, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸு ப்ரச்நத்தை யநுவதித்துக்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (பிறக்கும க்ரமம) என்று தொடங்கி.

103. பிறக்கும் க்ரமமென் என்னில்; அழகு அஜ்ஞாநத்தை விளைக்கும, அருள் அருசியை விளைக்கும்; ஆசாரம அச்சத்தை விளைக்கும

(அழகு அஜ்ஞாநத்தை விளைக்கை யாவது)—சித்தாபஹாரியாகையாலே, விஷயாந்தரத்தனை யொன்றாக வறியாதபடி யாக்குகை. (அருள அருசியை விளைக்கை யாவது)—விஷயாந்தரங்களைக் காணும்போது அருவருத்துக் காரித்துமிழ்ந்துபோம் படி பண்ணுகை. (ஆசாரம அச்சத்தை விளைக்கையாவது)—ருசிசெல்லச்செய்தே, அவர்களாசரித்தபடி செய்யாதபோது நமக்கநர்த்தமே பலிக்கும என்று; விஷயஸா

சத்திலிழிய நடுஙகுமபடி பண்ணுகை. ஆகையால இகக்ரமத்திலே பிறககுமென்று கருத்து ... ... (103)

104. இநத த்ரிவித பரபந்நாககும ஸௌந்தர்யாதி த்ரயத்திலொரொன்றே விரகதி ஹேதுவாகச சொலலுகிறதுககு நிதாநத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இவையும ஊற்றததைபபற்றச சொலலுகிறது) என்று.

104 இவையும் ஊற்றத்தைபபற்றச சொல்லுகிறது

அதாவது —(அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர்) இத்யாதியால் — இவர்களுககுச் சொன்ன ப்ரபத்தி ஹேதுககளானவை ஒரொன்றி னூற்றததைப்பற்றச் சொன்னப்போலே, (அழகாலே பிறககும) என்று தொடஙகிச்சொன்ன விரகதி ஹேதுக்களான விவையும ஒரொன்றி னூற்றத்தைப பற்றச்சொலலுகிறதென்கை. இத்தால —பகதிபாரவசய ப்ரபந்நர்ககு, அருசிககடியான கருமையும அசசததுககடியான ஆசாராநுஸநதாநமு முணடா யிருககச்செய்தே, பகவத விகரஹ வைலக்ஷண்யத்தை ஸாக்ஷாத்கரித தநுபவிககுமவர்களாகையாலே வடிவழகிலே எப்போதும நெஞ்சு பற்றிககிடககையால விஷயாந்தரங்களை யறியாதபடி பண்ணுமவவழகே அவர்கள பககலுறைத்திருககும, ஜ்ஞாநாதிகய ப்ரபந்நர்ககு, அஜ்ஞாநஹேதுவான விகரஹ ஸௌநதர்யததை ஆசசாவதாரத்திலே கண்டநுபவிககையும பயஹேது வான ப்ராகதந ஸிஷ்டாசாராநு ஸநதாநமு முணடாயிருககச்செயதே, அவன் தன கருமையை முழுமடைசெய தெடுத்த விஷயஙகளாகையாலே அருசிககடியான கருமை யவாகளபகக லுறைததிருககும. அஜ்ஞாநப்ரபநநர்ககு, ஆசசாவதாரத் திலே காதாசித்கமாக விகரஹ ஸௌந்தர்யாநுபவமும அருசிஹேதுவான கருமை யும ஒருமர்யாதை யுணடாயிருககச செயதே, பூர்வர்க ளாசாரஙகளையே பலகாலம அநுஸநதித்துக கொணடு போருகையாலே பயஹேதுவான வவவாசாரஙகள அவர் கள நெஞ்சிலே யூன்றியிருககும. இவவூற்றத்தைப்பற்ற ஒரொன்றே விரகதி ஹேதுவாகச சொலலுகிற தென்றதாய்த்து. (104)

105 விஷய வைலக்ஷண்யாதிசயத்தாலே விஷயாநத ராஜ்ஞாநம விளைய வும கூடும ஆப்தரான ஸிஷ்டாகளுடைய வாசாராநுஸந்தாநத்தாலே அவிஹித விஹித விஷய ஸ்பர்சததி லசசம விளையவும கூடும, அநாதிகால மாசைப்பட்டு மேல விழுநது போந்த விஷயஙகளிலே யருசி பிறககை அகடிதமிறே; அப்படிப்பட்ட அருசிதானவனருளாலே பிறககுமபோதைககு அபேக்ஷிதாமசத்தை யருளிசசெய் கிறார் (அருசி) என்று தொடஙகி.

105. அருசி பிறக்குமபோதைக்கு தோஷதாசந மபேக்ஷிதமாயிருக்கும்.

(தோஷ தர்சநமாவது)—போகயதா புத்த்யா பரிஷ்வஙகிககிற யோஷித்தேஹம *மாம்ஸாஸ்ருக் பூயவிண் மூத்ர ஸ்நாயு மஜ்ஜாஸ்தி ஸமுதாயமாய் சர்மாவகத்தமாய துர்கந்தியாயிருககுமபடியையும், போகநதானலபமாய அஸதிரமாய துகக மிசரமாய் அநர்த்தாவஹமா யிருககுமபடியையும ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணங்களாலே தர்சிககை.

106. ஆனால அதுவோ பின்னை அருசிஹேது வென்ன அருளிசசெயகிறார் (அது) இத்யாதியால்.

106. அது ப்ரதாநஹேது வன்று.

(ப்ரதாந ஹேதுவன்று) என்றது—அதுவுமொரு ஹேது, முக்கியஹேதுவன்றென்றபடி. ... ... (106)

107. ஆனால் ப்ரதாந ஹேதுதானேதென்ன (அப்ராப்ததையே ப்ரதாந ஹேது என்கிறார்.

107. அப்ராப்ததையே ப்ரதாநஹேது.

(அப்ராப்ததையாவது)—பகவ தேகபோகமான ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராததாயிருக்கை. இத்தால—அருளருசியை விளைக்குமிடத்தில தோஷ தர்சநாதிகளைப் பண்ணுவித்து விளைப்பிக்கையால, தோஷ தர்சநமும அப்ராபதி தர்சநமும ததவனித்துக்களுடைய அருசிக்கு கௌணமுக்கய ஹேதுக்களா யிருக்கு மென்றதாயத்து.

108. *மாற்பால் மனஞ் சுழிப்ப* இத்யாதிப்படியே ப்ராவண்ய விஷயமாகச் சொன்ன பகவத் விஷயத்தில குணங்கண்டிழிகிறவோபாதி, இதுவும தோஷங் கண்டே விடுகிறதானாலோ வென்ன (பகவத் விஷயத்தி லிழிகிறதும குணங் கண்டன்று) என்கிறார்.

108. பகவத்விஷயத்தி லிழிகிறதும் குணங்கண்டன்று, ஸ்வரூபப்ராப்த மென்று.

ஆகிலெத்தாலேயென்ன (ஸ்வரூப ப்ராப்த மென்று) என்கிறார். அதாவது—பகவத் விஷயத்தைப் பற்றுகிறது அத்தலையில் கல்யாண குணங்களடியாக வன்று. இவ்வாத்மாவுக்கு வகுத்த விஷயமென்னுமத்தாலே என்கை. .. ... (108)

109. கீழ தாமருளிச் செய்தபடியே யர்த்தத்தை யங்கீகரியாதபோதைக்கு விரோதங் காட்டுகிறார் (இப்படி) என்று தொடங்கி.

109. இப்படி கொள்ளாதபோது, குணஹீநமென்று நினைத்த தசையில் பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தியும, தோஷாநுஸந்தாநதசையில் ஸம்ஸாரத்தில ப்ரவ்ருத்தியும் கூடாது.

(இப்படி கொள்ளாதபோது) என்றது—இதர விஷயங்களி லருசிக்கு ஹேது அப்ராப்ததை; பகவத் விஷயத்தில் ருசிக்கு ஹேது ப்ராப்ததை என்று கொள்ளாதே, தோஷ தர்சநத்தையும குண தர்சநத்தையும இவற்றுக்கு ஹேதுவாகக் கொள்ளும போதென்றபடி. (குண ஹீநமென்று நினைத்த தசையில் பகவத் விஷய ப்ரவ்ருத்தியாவது)—பிரிவாற்றாமை கரைபுரண்டு பெருவிடாய்ப்பட்டுத துடித்து அலமராநிற்க சடக்கென வந்து முகங்காட்டாமையாலே குண ஹீநமென்று சிந்தித்த தசையிலே, பின்னையும *அவனை யல்லல் தறியேன்* என்று அவன் பக்கலிலே அத்யபிநிவேசத்தைப் பண்ணுகை. (தோஷாநு ஸந்தாந தசையில ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியாவது)—மாதா பித்ராதிகளும் பார்யா புத்ராதிகளும ஜ்ஞாதிகளும பந்துக்களும க்ருஹ க்ஷேத்ராதிகளுமாய் சப்தாதி போகங்களை யநுபவித்திருக்கையாகிற ஸம்ஸாரத்தின் துக்க பஹுளத்வாதி தோஷத்தை ப்ரத்யக்ஷாதிகளாலே யறிந் தநுஸந்தியா நிற்கச் செய்தேயும், அதிலே அபிநிவேசம நடந்து செல்லுகை. இவை யிரண்டும கூடாதென்றபடி. அன்றிக்கே, (தோஷாநுஸந்தாந தசையில ஸம்ஸாரத்தில ப்ரவ்ருத்தியாவது)—தத்வ வித்துக்களான மஹர்ஷிகள தொடக்கமானார் ஸாராஸார விவேகவத்தயா விஷய தோஷாநுஸந்தாந முண்டாயிருக்கச்செய்தே, சாஸ்த்ர விஹித

தயா ப்ராப்தமென்கிற புத்தியாலே பண்ணுகிற ப்ரஜோத்பாதநாதிரூப ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியாகவுமாம். இப்படி கொள்ளாதபோதிவை கூடாதென்று விரோதங் காட்டுகையாலே இப்படி கொள்ளவேணு மென்னுமிடம் ஸதாபிக்கப்பட்டது. (109)

110. குண ஹீநமென்று நினைத்த தசையில பகவத் விஷய ப்ரவ்ருத்தி எங்கே கண்டதென்னவருளிச்செய்கிறார் (கொடியவெனனெஞ்சம) என்று தொடங்கி.

110. *கொடிய வென்னெஞ்ச மவனென்றே கிடக்கும்* *அடியேன நான் பின்னு முன்சேவடி யன்றி நயவேன்* என்றுநீனருாகளிறே.

அதாவது—*கடியன்* என்று தொடங்கி *அறிவரு மேனி மாயத்தன்* என்னு மளவும்—ஸ்வகார்யபரன, பிறர்நோ வறியாதவன், ஒருவர்க்கு மெட்டாதவன, வஞ்சகன, துர்ஜ்ஞேய ஸ்வபாவன என்று அவன் குண ஹாநியைசசொல்லி, இப்படி யிருந்தானாகிலும், அதிலோக க்ரூரமான வெனனெஞ்சு அவனையலலை தறியாதே யிருக்குமெனறும, வேமபுக கிட்டுப்பிறந்த புழு அந்த வேமபையே புஜிக்குமதொழிய கருமபைக் கண்டாலும விருமபாது, அப்படியே, *கடல்மல்லைக் கிடந்த கரும்பு* என்னுமபடி நிரதிசயபோக்யனானநீதானே வேமபுபோலே விரஸனானவனறும், த்வத நந்யார்ஹ சேஷ பூதனான நான எனக்கு வகுத்தசேஷியான உன் திருவடிகளை யொழிய வாசைப் படேனென்றும *மயர்வற மதிநல மருளப பெற்றவர்கள அருளிச் செய்யா நின்றார்களிறே எனகை. .... (110)

111. *குணை꞉ தாஸ்ய முபாகத꞉* என்றுரு மில்லையோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (குணகருத தாஸ்யத்திலும்) என்று தொடங்கி.

111. குணகருத தாஸயத்திலுங்காட்டில் ஸ்வருபப்ரயுக்தமான தாஸயமிறே ப்ரதாநம்.

(குணக்ருத தாஸயமாவது)—அவன் குணங்களுக்குத் தோற்றடிமையா யிருக்கை. (ஸவரூப ப்ரயுக்தமான தாஸ்யமாவது)—சேஷத்வைக நிருபணீயமான தன ஸவரூபத்தைப் பார்த் தடிமையாயிருக்கை. ஸவரூப மிப்படி யிருந்தாலும, குணாதிக விஷயமாகையாலே குண க்ருத தாஸ்யமு மிவ்விஷயத்திலே யநுவர்த்தியா நிற்கும; ஆகையிறே, சேஷத்வைக நிருபகரான இளையபெருமாள தாமப்படி அருளிச செய்ததும. ஆனாலும், குணக்ருதமானது ஔபாதிக மாகையாலே அப்ரதாநமாய், மற்றையது நிருபாதிகமாகையாலே ப்ரதாநமா யிருக்கும; அததைப்பற்ற விறே தத் ப்ராதாந்ய ப்ரஸித்தி தோற்ற வருளிச்செய்தது. .... (111)

112. இவ்வர்த்தத்துக்கு ஸமவாதமாக பிராட்டிவார்த்தையை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் மேல (அநஸூயைக்கு) என்று தொடங்கி.

112. அநஸூயைக்குப் பிராட்டியருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

அதாவது—அத்ரி பகவா னாச்ரமத்திலே பெருமாளெழுந்தருளி மஹர்ஷியையு மநுவர்த்தித்திருந்த வநந்தரம, தத்பத்நியான அநஸூயையைப் பிராட்டி சென்று அநுவர்த்தித்திருக்கிற வளவிலே அவள பிராட்டியைப் பார்த்து. *பந்துஜநத்தையும அபிமாநத்தையும் ஐச்வர்யத்தையும விட்டுப் பெருமாள பினனே காட்டிலேபோந்த விது தைவயோகத்தாலேயுமக்கு நன்றாகக் கூடிற்று, நகரஸ்தனாகிலுமாம, வநஸ்தனாகிலுமாம் நல்லவனாகிலுமாம தீயவனாகிலுமாம, ஸத்ரீகளுக்கு தைவம் பர்த்தாவேகிடீர்,

நீரிப்படி எப்போதும் பெருமாள் விஷயமாக வநுகூலித்துப் போரும என்ன; பிராட்டி, லஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலை யிட்டிருந்து, எனக்குப் பெருமாள் பக்கல் பாவபந்தம் ஸ்வதः உண்டாயிருக்கச்செய்தே, அவர்தாம குணாதிகரா யிருக்கையாலே, என்னுடைய பாவபந்தத்தை குணநிபந்தநமே யென்றிருப்பர்கள் நாட்டார், அவ்வாச்ரயத்தை குணங்களோடு வ்யதிரேகித்துக்காட்ட வொண்ணாமையாலே நானவர்பக்க லிருக்கு மிருப்பை யறிவிக்கப் பெறுகிறிலேன், அவர் குணஹீநருமாய விரூபருமானவன்றும் நானவர்பக்க லிப்படி காணு மிருப்பது” என்றருளிச்செய்த வார்த்தை. .... (112)

113. இப்படி ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தாஸ்யமே ப்ரதாநமாகில, சேஷி செய்த படி கண்டிருக்குமதொழிய, அநந்யோபாயத்வாதிகள் குலையும்படி யவ்விஷயத்தைக் குறித்துப் பண்ணுகிற ஸ்வபரவ்ருத்தி சேருமோ வென்கிற சங்கையை யநுவதிக்கிறார் (பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தி) இத்யாதியால. அத்தைப் பரிஹரிக்கிறா (அதுக்கடி ப்ராவண்யம்) என்று தொடங்கி.

113. பகவத்விஷயப்ரவ்ருத்தி பின்னைச் சேருமோ வென்னில, அதுக்கடி ப்ராவண்யம; அதுக்கடி ஸம்பந்தம; அதுதான் ஔபாதிக மன்று; ஸத்தாப்ரயுக்தம

ப்ராவண்யமாவது—அதிமாத்ர ஸ்நேஹம. அந்த ப்ராவண்யத்துக்கடி விஷய வைலக்ஷண்யமன்றோ வென்ன, (அதுக்கடி ஸம்பந்தம) என்கிறார். (ஸம்பந்தமாவது)—சேஷசேஷிபாவம. அதுதான குணக்ருதமாயும வாராதோ வென்ன, (அதுதான ஔபாதிகமன்று, ஸத்தா ப்ரயுக்தம) என்கிறார். (ஸத்தா ப்ரயுக்தம) என்றது—இவ்வாத்மாவினுடைய ஸத்தையையே பிடித்துள்ளதொன்றென்கை. .... (113)

114. இத்தால கீழ்ப் பண்ணின சங்கைக்குப் பரிஹாரமானதே தென்ன வருளிச்செய்கிறா மேல வாக்யத்ரயத்தாலே.

114. அந்த ஸத்தை ப்ராவண்யகார்யமான அநுபவமில்லாதபோது குலையும், அது குலையாமைக்காக வருமவை யெல்லாம அவர்ஜநீயங்களுமாய் ப்ராப்தங்களுமாயிருக்கும; ஆகையாலே பகவத்விஷயப்ரவ்ருத்திசேரும்.

(அந்த ஸத்தை ப்ராவண்ய கார்யமான வநுபவ மில்லாதபோது குலையும) என்றது—அப்படிப்பட்ட ஸத்தைதான, ஸ்வப்ரயுக்த ஸம்பந்தமடியாய வருகிற ப்ராவண்ய கார்யமான பகவதநுபவ மில்லாதபோது க்ஷணகாலமும நில்லா தென்றபடி. (அது குலையாமைக்காக வருமவை யெல்லாம அவர்ஜநீயங்களுமாய் ப்ராப்தங்களுமா யிருக்கும) என்றது—அந்தஸத்தை யழியாமைக்குறுப்பாக வருகிற மடலெடுக்கை முதலான ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளும, பகவதநுபவமொழியத் தரிப்பில்லாமையாலே தவிருவோமென்றாலும தவிரப்போகாதவையுமாய், எல்லாம சேஷிக அதிசயகரங்களாகையாலே ஸ்வரூப ப்ராப்தங்களுமா யிருக்குமென்றபடி. ஆகையாலே பகவத்விஷயப்ரவ்ருத்தி சேரும) என்று—உக்தத்தை ஹேதுவாக்கிக்கொண்டு ப்ரக்ருத சங்கையைப் பரிஹரித்தத் தலைக்கட்டுகிறா. .... (114)

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம. ப்ரதம ப்ரகரணம் ஸமபூர்ணம்.

த்விதீயப்ரகரணம்

ப்ராபகாந்தரபரித்யாக விவரணம்

115. *இதரவிஷயபரித்யாகத்துக்கும பகவத்விஷய பரிகரஹத்துக்கும ப்ர தாநஹேதுககளினனதெனருர் கீழ; இநத ப்ரஸஙகத்திலே, இதரோபாய பரித் யாகத்துககு ப்ரதாநஹேதுவினனதெனகிருர் மேல (ப்ராபகாநதர பரிதயாகத்துக கும) எனறு தொடஙகி.*

115. ப்ராபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கும அஜ்ஞாநாசக்திகளன்று, ஸ்வரூப விரோதமே ப்ரதான ஹேது.

ப்ராபகாநதரங்களாவன—ப்ரபத்த்யுபாயததை யொழிநத உபாயஙகள. (அஜ் ஞாநாசகதிகளனறு) எனறது—அவறறையறிகைககும அநுஷ்டிக்கைககுமீடான ஜ்ஞாந சகதிகளிலலாமை தத்யாகத்துக்கு ப்ரதாநஹேதுவனறு என்றபடி. ஸ்வரூப விரோதமே ப்ரதாநஹேது) எனறது—பகவததயநதபாரதநதர்யமாகிற ஸ்வரூபத் துககுச் சேராதெனனுமதுவே முககயஹேதுவெனறபடி. இததால்—"அஜ்ஞாநத தாலே ப்ரபநநர்" என்கிறவிடத்தில சொனன அஜ்ஞாநாசகதிகள முக்கயஹேது வனறெனனுமிடம சொலலுகிறது. அஜ்ஞாநாசகதிக ளடியாக விடில் ஜ்ஞாநசகதிக ளுணடாகில பரிகராஹயமாமிறே, ஸ்வரூபவிரோதமென்று விடடாலிறே மறுவலிடா தொழிவது. .... (115)

116. *இப்படி ப்ராபகாநதரத்தை விரோதியெனறு தளளலாமோ, அதுவும மோக்ஷோபாயமாயனறோ போருகிறது, அது பினனை யார்கது உபாயமெனன வருளிசசெய்கிருர் (ப்ராபகாந்தரம) எனறு தொடஙகி.*

116. ப்ராபகாந்தரம் அஜ்ஞர்க்கு உபாயம்.

(அஜ்ஞர்க் குபாயம) எனறது—ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வயத்ந கர்தாஸஹமான ஸ்வரூபத்தை யுளளபடி தர்சிபபிக்கைககீடான ஜ்ஞாநமிலலாதவர்களுககு உபாயமா யிருக்கு மெனறபடி. ... . (116)

117. *ஆனல், ஜ்ஞாநிகளுககு இது எஙஙனேயெனன (ஜ்ஞாநிகளுககபாயம) எனகிருர்.*

117. ஜ்ஞாநிகளுக்கு அபாயம்.

அதாவது — ஸ்வரூபயாதாதமயஜ்ஞாநமுடையவர்களுககு அபாயமாயிருக்கு மென்கை. .... (117)

118. *இவர்களுககு அபாயமாவானெனனென்ன (அபாயமாய்த்தது ஸ்வரூப நாசக மாகையாலே) எனகிருர்.*

118. அபாயமாயிற்றது ஸ்வரூபநாசக மாகையாலே.

ஸ்வரூபமாவது—அத்யந்த பாரதந்த்ர்யம; இதுக்கு ஸ்வயத்நரூபமானவது நாசகமிறே. ... ... (118)

119, தத்பாயத்வததை ஜ்ஞாநிநாமகரேஸரரான வாழுவார் பாசுரத்தாலே தர்சிப்பிக்கிறார் (நெறிகாட்டி) என்று தொடங்கி.

119. "நெறிகாட்டி நீக்குதியோ" என்றாரிறே.

அதாவது—உன்னையொழிய வேறோருபாயததைக் காட்டி உனபக்கலினின்றும் அகற்றப்பார்க்கிறாயோவெனகையாலே, பராபகாந்தராபாயத்வம ஸித்தமிறே என கை. நீககுகையாவது—பரதந்த்ரமான வஸ்துவை ஸ்வதந்த்ரகருத்யமான உபாயா நுஷ்ட்டாநததிலே மூட்டித் தனககு அசலாககுகையிறே. ... ... (119)

120. இதினுடைய ஸ்வரூபநாசகத்வப்ரயுக்தமான தூஷணவிசேஷங்களை யருளிச்செயகிறா (வர்த்ததே) இத்யாதி வாக்ய தவயத்தாலே.

120. "வாத்ததே மே மஹத் பயம" என்கையாலே பயஜநகம; "மா சுச:" என்கையாலே சோக ஜநகம்.

அதாவது—*காலேஷ்வபிச ஸர்வேஷு திக்ஷு ஸர்வாஸு சாசயுத, சரீரேச கதௌசாபி வர்த்ததே மே மஹத் பயம* என்று—உபாயாந்தராநுஷ்ட்டாநத்துக்கு யோக்யமான கால தேச தேஹ விஷயமாகவும, உபாயாந்தரஙகள் தன்விஷயமாகவும எனக்கு மஹாபயம வர்த்தியாநின்றதென்கையாலும; உபாயாந்தர ச்ரவணாநந்தரம் அர்ஜுநனுக்கு சோகம்பிறக்க, ஸ்வரூபாநுரூபோபாயததை யுபதேசித்து *மாசுச:* என்று சோகாபநோதநம பண்ணியருளுகையாலும ஸ்வரூப விரோதியான ப்ரா பகாந்தரம ஜ்ஞாநிகளுக்கு பயஜநகமுமாய சோகஜநகமுமா யிருக்குமெனகை. (120)

121. கீழ்ச்சொன்னபடியே அர்த்தத்தை அங்கீகரியாதவளவில் விரோதங் காட்டுகிறார் (இப்படி கொள்ளாதபோது) என்று தொடங்கி.

121. இப்படி கொள்ளாதபோது ஏதத்ப்ரவருத்தியில் ப்ராயசசித்தவிதி கூடாது.

(இப்படிகொள்ளாதபோது) என்றது—ஸ்வரூப நாசகமென்று கொள்ளாத போதென்றபடி. (ஏதத் ப்ரவருத்தியில பராயசசித்தவிதி கூடாது) என்றது—*ஸகருதேவஹி சாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோயம தாரயேந நரம, உபாயாபாய ஸமயோகே நிஷ்டயா ஹீயதே அநயா; அபாயஸமப்லவே ஸத்ய: ப்ராயச்சித்தம ஸமாசரேத். ப்ராயசசித்திரியம ஸாத்ர யத்புநச சரணம வரஜேத்; உபாயாநாமுபாயத்வ ஸ்வீகா ரேப்யேததேவஹி* என்று ப்ரபந்நனுக்கு ப்ராமாதிகமாக உபாயாந்தர ப்ர வ்ருததி வந்த காலத்தில, அபாய ப்ரவருத்தியிலபோலே புந:ப்ரபதநரூபப்ராயசசித் தததை விதிககக கூடாதென்கை. புந:ப்ரபதநமாவது—பூர்வப்ரபதந ஸ்மரணமு; புந:ப்ரயோகமன்று. ... ... (121)

122. இப்படி ஸ்வரூப நாசகமான உபாயாந்தரத்தினுடைய அத்யந்த நிஷித் தத்வத்தை அபியுக்த வசநத்தாலே தர்சிப்பிக்கிறார் (திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான்) என்று தொடங்கி.

122. திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் பணிக்குமபடி—மதிராபிந்துமிசரமான சாதகும்பமய கும்பகத தீர்த்தஸலிலமபோலே அஹங்காரமிச்ரமான வுபாயாந்தரம்.

திருக்குருகைப்பிரான பிள்ளானுகிறார்—ஸர்வஜ்ஞரான பாஷ்யகாரர் திருவடிகளிலே ஸேவித்து ததபிமத விஷயமாய ஸகலசாஸத்ரங்களையுமாராய்ந்தறுதியிட்டிருக்குமவ ராகையாலே, ஆப்த தமரா யிருக்குமவரிறே. (பணிக்குமபடி) என்றது - அருளிச்செயயும ப்ரகாரமென்றபடி. (மதிரையாவது) - அத்யந்த நிஷித்த த்ரவயமாய் ஸ்வஸ்பர்ச லேசமுள்ள வஸ்துக்களையும தன்னைப்போலே நிஷித்தமாக்குமதிறே; இததை அஹங்காரத்துக்கு தருஷ்டாந்த மாக்குகையாலே - அதினுடைய அத்யந்த நிஷித்ததவமும; ததஸ்பாசலேசமுள்ள வஸ்துவும தத்வத் நிஷித்தமென்னுமிடமும தோற்றுகிறது; (சாதகும்பமாவது) - ஸுவர்ணம. (தத்மயகும்பம்) என்றது - உள்ளு த்ரவயாந்தரமாய் ஸுவர்ணம மேலபூசசா யிருக்கையன்றிக்கே, அதுதானே உபாதானமாகப பணணின குடமென்றபடி, இத்தால - பாத்ரசுத்தி சொலலுகிறது. (தத்கததீர்தத ஸலிலம்) என்கையாலே - அதுக்குள்ளிருக்கிற ஜலத்தின பாவநத்வம சொல்லுகிறது. (அதுபோலே அஹங்கார மிசரமான உபாயாந்தரம்) என்கையாலே இங்கும பாத்ர சுத்தியும தத்கத பதாதத சுத்தியும சொலலவேணும. அதாவது * ஆதமா ஜ்ஞாநமயோமலஃ * என்கிற ஸ்வதோ நிர்மலதையாலும பகவதநந்யார்ஹ சேஷதையாலும பரிசுத்தமாயிறே பகத்யாசரயமான வாத்மவஸ்து விருப்பது, தத்கத பக்தியும் பகவதேகாகாரதயா பரிசுத்தையிறே, அஹங்காரம கலசிறறிலலையாகி லொரு குறையிலலையே ஆக, இத்தால சொலலிற்றாயத்த தென்னென்னில்; ஸுவர்ணபாத்ர கதமான தீர்த்தஜலம, பாத்ரசுததியுமுண்டாய்த தானும் பரிசுத்தமாயிருக்க, ஸுரா பிந்து மிசரதையாலே - நிஷித்தமாமாப்போலே, ஸ்வதோநிர்மலத்வாதிகளாலே பரிசுத்தமான ஆதமவஸ்துக்கதையாய பகவதேகவிஷயதயா பரிசுததையாயிருக்கிற பக்திதான, ஸ்வயதந மூலமான வஹங்கார ஸ்பர்சத்தாலே ஜ்ஞாநிகளங்கீகரியாதபடி நிஷித்தையா யிருக்குமென்றதாயத்து. (பணிக்குமபடி) என்றதுக்குச சேர, வாக்யத்தின முடிவிலே, என்று என்கிற விததையும கூட்டி நிர்வஹிப்பது. .... (122)

123. இன்னமு மிதுக்குப் பலவிஸத்ருசத்வ மென்பதொரு தூஷணமுண்டென்கிறார் (ரதநத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

123. ரதநத்துக்குப் பலகறைபோலேயும் ராஜயத்துக்கு எலுமிச்சம்பழம் போலேயும பலத்துக்கு ஸத்ருசமன்று.

அதாவது - த்வீபாந்தரங்களிலே சிலர் பலகறையை ஆபரணமாகப் பூண்கையாலே, பலகறையைக் கொடுத்தவர்களுக்கு ரத்நததைக் கொடுப்பர்கள்; உதாரரான ராஜாக்கள ராஜயார்த்தியாய் வநது ஒரெலுமிச்சமபழததைக் கொடுத்தவனுக்கு ராஜ்யத்தைக கொடுப்பர்கள, இப்படி கொடுபபர்களென்றால, மஹார்க்கமான ரத்நததுக்கும மஹா ஸமபத்தான ராஜ்யததுக்கும, பலகறையு மெலுமிச்சமபழமும ஸத்ருசஸாதநமலலாதாப்போலே, *பகத்யா லப்யஸ் த்வநந்யயா* *பகத்யா த்வநந்யயா சக்யஃ* என்கிறபடியே - பக்தி சபலனுய பரமோதாரனுன ஈச்வரன இவன் பக்கல பக்தி மாத்ரமே பற்றாசாக பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தாலும, பலத்துக்கிது ஸத்ருச ஸாதநமன்றென்கை. ... ... (123)

124. ஆனால விஸத்ருசமான பலகறையையு மெலுமிச்சமபழத்தையு முபஹாரமாகக்கொடுதது, ரத்நத்தையும ராஜ்யததையும பெறுகிறவர்களதான பெறுகிற

படியென், அவவோபாதி யாகிறதென்ன ; அதுதனக்கும் யோக்யதை யில்லையென்கிறார் (தான) என்று தொடங்கி.

124. தான தரித்ரனாகையாலே தனக்குக் கொடுக்கலாவதொன்றில்லை.

அதாவது-அங்கு தானும் தனக்குரியனாய் தனக்கென்ன வொரு பலகணிறையும் எலுமிச்சம் பழமுமுண்டாகையாலே அது செய்யலாம், இங்கு அப்படியன்றிக்கே * யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே * என்கிறபடியே - ஆத்மாத்மீயங்களிரண்டும் அங்குத்தையதாய், தனக்கென்ன ஒன்றுமில்லாத அகிஞ்சநனாகையாலே, பேற்றுக்கு ஹேதுவாக அவன் விஷயத்தில் தனக்கு ஸமர்ப்பிக்கலாவதொன்றுமில்லை என்கை.

125. கோதானத்தில் பிதாவுக்குப் புத்ரன் தக்ஷிணை கொடுக்குமாப்போலே, அவன் தந்ததுதன்னை அவனுக்குக் கொடுத்தாலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவன்) என்று தொடங்கி.

125. அவன் தந்தந்தைக் கொடுக்குமிடத்தில், அடைவிலே கொடுக்கில் அநுபாயமாம், அடைவுகெடக் கொடுக்கில் களவு வெளிப்படும்.

(அவன் தந்தத்தைக் கொடுக்கையாவது) *விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்தி ரீச்வராய நிவேதிதும், பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந் ஹஸ்த பாதாதி ஸம்யுதா* என்றும், *அந்நாள் நீ தந்த வாக்கை* என்றும் சொல்லுகிறபடியே—அடியிலே அவன் தந்த கரணகளேபரங்களை *மந்மநாபவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு* என்றும் *ஸததம் கீர்த்தயந்தோ மாம் யதந்தச்ச த்ருடவ்ரதா:* என்றும் சொல்லுகிறபடியே த்யாநார்ச்சந ப்ரணாமாதிகளாலே தச்சேஷமாம்படி பண்ணுகை. (அடைவிலே கொடுக்கையாவது)—ததீயமென்னும் புத்தியாலே ஸமர்ப்பிக்கை. இப்படி கொடுக்கில் (அநுபாயமாம்) என்றது—அவனதை யவனுக்கே கொடுத்தவித்தனை யொழியத் தானொன்று கொடுத்ததாகாமையாலே, அது பேற்றுக்கு ஸாதநமாகா தென்றபடி. (அடைவுகெடக் கொடுக்கையாவது)—மதீயமென்னும் புத்தியாலே ஸமர்ப்பிக்கை. இப்படி செய்யில் (களவு வெளிப்படும்) என்றது—பகவத் த்ரவ்யாபஹாரம் ப்ரகாசிக்கு மென்றபடி. *ராஜமஹேந்த்ரனபடியை ரஹஸ்யத்திலே களவுகண்டு ஓலக்கத்திலே கொடுக்குமாப்போலேயிறே இவன் கொடை. .... (125)

126. இன்னமு முபாயாந்தரத்துக்கொரு தூஷணம் சொல்லுகிறார் (பர்த்ரு போக) இத்யாதியாலே.

126. பர்த்ருபோகத்தை வயிறு வளர்க்கைக்கு உறுப்பாக்குமாபோலே இருவர்க்கும் அவத்யம்.

அதாவது—பார்யையானவள் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமான பர்த்ருபோகத்தை ஸ்வோதர போஷணத்துக்கு ஸாதநமாக்கிக்கொள்ளுமளவில், தன்னை பார்யையாக விரும்பின பர்த்தாவுக்கும் தத்பார்யையென்று பேரிட்டிருக்கிற தனக்கும் அவத்யமா மாப்போலே, பகவத் வைலக்ஷண்யாநுபவத்தாலே விளைந்த போக ரூபையான பக்தியை மோக்ஷஸாதநமாக்குமளவில் தன்னை சேஷபூதனாக விரும்பித் தன்னோடே கலந்து பரிமாறின ஈச்வரனுக்கும் தச்சேஷபூதனென்று பேரிட்டிருக்கிற தனக்கு

மவத்யமாய்த் தலைகட்டுமெனகை. *ராதரி பர்த்தாவோடே ஸம்ச்லேஷித்து விடிவோறே கைக்கூலி தரவேணும் என்று வளைக்குமாப்போலே, பகதியை யபாயமாகக் கொள்ளுகை* என்றிறே பிள்ளானு மருளிச்செயதது. .. .... (126)

127. இப்படி ஸ்வரூபவிரோதாதி தோஷ துஷ்டமான வித்தை, ஹிதாநுசாஸநம் பண்ணுகிற வேதாந்தங்கள் *ஓமித யாத்மாநம த்யாயத* *ஆத்மாநமேவ லோக முபாஸீத* *ஆத்மாவா அரே த்ரஷ்டவ்யச் ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதிந்யாஸிதவ்ய:* என்று இசசேதநனுககு மோக்ஷோபாயமாக விதிககிறதுக்கு நிதாந மருளிச்செய்வதாக, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸு ப்ரசநத்தை யநுவதிககிறார் (வேதாந்தங்கள்) என்று தொடங்கி.

127. வேதாந்தங்கள் உபாயமாக விதிக்கிறபடியென் என்னில்;

128. தந்நிதாநந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (ஔஷதஸேவை) இத்யாதியாலே.

128. ஔஷதஸேவை பண்ணுதவர்களுக்கு அபிமத வஸ்துக்களிலே அந்தைக் கலசியிடுவாரைப்போலே ஈசவரனைக் கலநது விதிக்கிறவித்தனை.

அதாவது—அத்யந்தருகணராயத் திரியாநிற்கசசெய்தே அத்தை அவிளம்பேந போக்குமாப்தமான மஹெளஷதததை ஸேவிககச்சொன்னு லதுகநிசையாத பால புத்ராதிகளுககு அவர்களாசைப்பட்டு விநியோகங்கொளளும வஸதுககளிலே அந்த ஔஷதத்தைக் கலசியிடும் வத்ஸலரான மாத்ராதிகளைப்போலே, சீக்ரமாக ஸம்ஸார வயாதியைத் தீர்க்கும் ஸித்தோபாயமாகிற *நச்சுமாமருந்தை ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸேவிககசசொலலி முதலிலே யுபதேசித்தால், அநாதியாய் வருகிற ஸ்வயதந வாஸநையாலே அதுகநிசையாத சேதநரையும விடமாட்டாமையாலே அவர்களுக கபிமதமான ஸவயத்நரூபமாயிருககிற உபாஸநத்திலே தநங்கதவேந ஸித்தோபாயமான ஈச்வரனைக கலந்து தாத்ருசமான உபாஸநததை யவர்களுககு மோக்ஷோபாயமாக விதிககிற விததனையென்கை. த்ருஷ்டாந்தத்தில் அபிமத வஸது வ்யாதிஹரமன்றியே தநமிச்ரமாக ப்ரயோகிதத ஔஷதமே வ்யாதி ஹரமாகிறாப்போலே, தார்ஷ்டாநதிகத்திலும, உபாஸநமன்றிக்கே தந் மிச்ரனை ஈச்வரனே யுபாயமென்னுமிடம ஸமபரதிபநநம். ஆவயவுதாலேந ஸேவிககுமளவில் அவிளமபேந வயாதியைப்போககும ஔஷதம் அபிமத வஸ்து மிச்ரமானபோது விளமபேந கார்யகரமாகிறாப்போலே யாய்த்து, உபாஸந மிச்ரனானபோது ஈச்வரன் விளமப்ய பலப்ரதனாகிறதும. ... ... (128)

129. இனி இப்படி யிதுதன்னை விதித்தது கீழ்நின்ற நிலையைக் குலைத்து மேலே கொண்டு போகைககாக வித்தனை யென்கிறார் (இத்தை) என்று தொடங்கி.

129. இதனை ப்ரவர்த்திப்பித்தது பராஹிம்ஸையை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக.

அதாவது—சாஸ்த்ரமாகிறது, *த்ரைகுண்ய விஷயா வேதா:* எனகிறபடியே பெற்ற தாய் அந்த பதிராதிகளான விகலகரணரோடு படுகரணரோடு வாசியற வத்ஸலையா யிருககுமாப்போலே, மாதாபித்ரு ஸஹஸ்ரங்களிற காட்டிலும் வதஸலதரமாகையாலே, தம:ப்ரசுரரோடு ரஜ:ப்ரசுரரோடு ஸத்வப்ரசுரரோடு வாசியற அவர்கள் அபதேப்ரவ்ருத்தராய் நசிககவிட க்ஷமமல்லாமையாலே, அவரவர்நடைய குணாநுகுணமாக புருஷார்த்தங்களையும் தத்ஸாதநங்களையு முபதேசித்து, கொள்கொம்பிலே

யேற்றுகைக்குச சுள்ளிக்கால நாட்டுவாரோபாதி, இவவோமுகங்களால தன்னுடைய தாதபர்யாம்சத்திலே யாரோபிக்கைக்காக ப்ரவர்த்திப்பிக்கிறதாகையாலே, சயேந விதி தொடங்கி ப்ரபத்தி பர்யந்தமாக வருமளவும, சேதநர் நின்றநின்றவளவுக கீடாக உத்தரோத்தர புருஷார்த்த ஸாதநங்களிலே ப்ரவர்த்திப்பித்து பூர்வபூர்வங்களை நிவர்த்திப்பிக்கக கடவதாயிருக்கும; ஆகையாலே இவவுபாஸநத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தது பரஹிம்ஸையை நிவர்த்திப பிக்கைக்காக (பரஹிம்ஸை) என்றது—மேலான ஹிம்ஸை யென்றபடி, பரதேவதை, பரகதி என்கிற விடங்களில—மேலான தேவதை, மேலான கதி என்றர்த்தமாகிறப்போலே. அதாவது—ச்யேந விதிக்கு மேலாக விதிக்கப்பட்ட பசவாலமபநாதிகளைச சொன்னபடி. அதத்தை ஹிம்ஸையென்னலாமோ வென்னில; விஹித ஹிம்ஸை யென்னக்கடவதிறே. *அக்நீஷோமீயம பசுமாலபேத* என்கிற விடத்தில, ஆலமபசப்தம, *ஆலமப: ஸபாச ஹிம்ஸயோ:* என்கையாலே ஹிம்ஸா வாசியிறே. இததால—காமயகர்மததைச சொன்னபடி. (பூர்வ விஹித ஹிம்ஸை) என்று சயேந விதியைச சொல்லுகையாலும், தத்பரி விஹிதமான காமயமே இவ விடத்தில விவக்ஷிதம.

அன்றிக்கே, விஹிதமேயாகிலும, பகவச்சேஷத்வ ஜ்ஞாநபூர்வகமாக அநந்யப்ரயோஜநனாயக்கொண்டு அக்நீந்த்ராதி தேவதாநதர்யாமி ஸமாராதநமாகவே பண்ணும பச்வாலமபநாதியுக்த யாகாதி காமத்தைபபற்ற, ஸவதந்த்ரனாய்க்கொண்டு ஸவர்காதி பலஸாதநமாக அக்நீந்த்ராதி தேவதாமாத்ரங்களை யுத்தேசித்துப பண்ணும பசவாலமபநாதி யுக்த காமய காமம விசேஷஜ்ஞர்க்கு பரஹிம்ஸாப்ராய மென்னலாம படி யத்யந்த நிக்ருஷ்டமா யிருக்கையாலே, இவவாகாரத்தை யிட்டு அதுதன்னை பரஹிம்ஸை யென்றருளிச்செய்ததா ராகவுமாம. சாஸ்த்ரவிஹிதமுமாய் பகவத்தேக விஷயமுமா யிருக்கிற ப்ராபகாந்தரத்தை ஜ்ஞாநிகளுக்க கபாய மென்றவோபாதி, இதுவு மதிகாரி விசேஷத்தையிட்டுச சொல்லலாமிறே *அத பாதகபீதஸ் தவம* என்று—உபாயாந்தரத்தை பாதகமாகச சொல்லிற்றிறே தாமதேவதையும், புபுக்ஷுவுக்கு குபா தேயமான புண்யந்தானே முமுக்ஷுவுக்கு பாபசப்த வாசயமாகா நின்றதிறே. ஆக, எல்லாவற்றாலும—இவவிடத்தில காமய கர்மத்தையே சொல்லுகிறது இபபடி தான யோஜிக்கிறது—உபாஸந விதிக்கு நிவாத்யம காமய கர்மமாக விவர்தாமே பரந்த [படி] ரஹஸ்யத்திலே யருளிச்செய்கையாலே (129)

130. ஆனால இப்படி விதித்ததைப் பின்னை நிஷேதிக்கிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதுதான்) என்று தொடங்கி.

130. இதுதான் பூர்வவிஹிதஹிம்ஸைபோலே; விதி நிஷேதங்களிரண்டுக்கும் குறையில்லை.

(இதுதான) என்கிறது—கீழச்சொன்ன உபாஸநத்தை. (பூர்வ விஹித ஹிம்ஸையாவது)—*சயேநேநாபிசரந யஜேத* என்று ப்ரதமத்திலே விதிக்கப்பட்ட அபிசார கர்மம, அது, தம:ப்ரசுரராய நாஸதிகராயிருப்பாரைப்பற்ற விதிக்கப்பட்டு ஆஸ்திகராய் காரீர்யாதி காமய காமங்களிலே யிழிகைக்கு யோக்யரான ரஜ:ப்ரசுரரைப்பற்ற நிஷேதிக்கப்படுகிறப்போலே, உபாஸநமும ஸ்வாதந்த்ர் யாநயசேஷத்வ நிவ்ருத்திபூர்வகமாக பகவச்சேஷத்வத்திலே யூன்றுவிக்கைக்கு யோக்யரான ஸத்த்வப்ரசுரரைப்பற்ற விதிக்கப்பட்டு, பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநம பிறந்து பகவத்தேகோபாயத்

வத்திலே யூன்றுகைககு யோக்யரான பரமஸத்வ நிஷ்டரைப்பற்ற நிஷேதிக்கப் படவும் குறையில்லை. ... ... (130)

131. இப்படி நிஷேதிக்கப்படுமவையான விவைதன்னை அடியிலே யெதுக் காக விதித்ததென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அத்தை) என்று தொடங்கி.

131. அத்தை சாஸ்த்ரவிசவாஸத்துக்காக விதித்தது. இத்தை ஸ்வரூபவிச்வாஸத்துக்காக விதித்தது.

அதாவது—*சடசித்த சாஸத்ர வசதோபா யோபிசார ச்ருதிঃ* என்கிறபடியே அபிசாரகர்மத்தை விதித்தது, சாஸதரத்தை யில்லையென்றிருககும நாஸ்திகனுககு சாஸத்ர விச்வாஸம் பிறக்கைககாக; உபாஸநத்தை விதித்தது, தன்னை ஸ்வதந்த்ர னென்றும அநயசேஷபூதனென்றும் ப்ரமித்துப் போந்த சேதநனுககு, அவை யிரண்டும வந்தேறி, பகவச்சேஷத்வமே நிலைநின்ற வேஷமென்று தன் ஸ்வரூபத்தில் விச்வாஸம் பிறககைககாக வென்கை. ... ... (131)

132. இப்படி யோரோ விச்வாஸத்துக்காக விதித்து நிஷேதித்தமை யொத் திருந்ததாகிலும, இவ்வுபாஸநத்தை விடாமல்பற்றி நின்றால அபிசார கர்மமபோலே க்ரூரமனறோ யிதுவென்ன; அதிலுங்காட்டில் க்ரூரமென்கிறார் (அது) என்று தொடங்கி.

132. அது தோல்புரையே போம்; இது மர்மஸ்பர்சி.

பரஹிம்ஸா ரூபமான அந்த அபிசார கர்மம், தேஹாத்மாபிமாநி செயலாய் விசிஷ்ட வேஷ விரோதியாய் அத்தால் வரும பலமும சில துக்காநுபவ மாத்ரமாய்க் கொண்டு மேலெழப் போகையாலே, (தோல்புரையே போம்) எனகிறது; அஹங்கார கர்ப்பமான விந்த வுபாஸநம், ஆத்ம ஜ்ஞாநம் பிறந்தவன் செயலாய நிஷ்கருஷ்டவேஷ விரோதியாய் பகவதேக பாரதந்த்ர்யரூப ஸ்வரூபநாசக மாகையாலே (மர்ம ஸ்பர்சி) என்கிறது. ... . (132)

133. இவ்வளவே யன்று, இதுதான் துஷ்கரமுமென்கிறார் (இதுதான்) இத்யாதியாலே.

133. இதுதான் கர்மஸாத்ய மாகையாலே துஷ்கரமுமா யிருக்கும்.

இப்படி ஸ்வரூபவிரோதியாயிருககிற விவ்வுபாஸநதான், *யஜ்ஞேந தாநேந தபஸா அநாசகேந ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி* *அவித்யயா மருத்யும தீர்த்வா வித்ய யாம்ருத மச்நுதே* *ஸர்வாபேக்ஷாச யஜ்ஞாதி ச்ருதே ரசவவத்* *கஷாய பங்கதே கர்மாணி ஜ்ஞாநந்து பரமா கதிঃ* *கஷாயே கர்மபிঃ பகவே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ர வர்த்ததே* *ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோ ஜ்ஞாந ஸமாதிபிঃ, நராணும் க்ஷீண பாபாநாம க்ருஷ்ணே பக்திঃ ப்ரஜாயதே* இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே காய க்லேசகரமான கர்மாநுஷ்ட்டாநத்தாலே ஸாதிககப்படுமதாகையாலே, அசக்தனை விவனல் செய்து தலைககட்ட அரிதாயிருக்குமென்கை. ஆக, (ப்ராபகாந்தர பரித் யாகத்துக்கும்) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக உபாயாந்தர தோஷம் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிககப்பட்டது. ... . (133)

ப்ரஸங்காத் ப்ரபத்தி வைலக்ஷண்ய கதநம்

134. இப்படி ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அநேகம் குற்றங்களை ப்ரதிபாதித்தீர், ப்ரபத்த் யுபாயத்துக்கு ஒரு குற்றமுந்தானில்லையோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

134. ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை.

(இக்குற்றங்கள்) என்று—ஸ்வரூப விரோதம் முதலாக துஷ்கரத்வ பர்யந்தமாகச் சொன்னவை யெல்லாவற்றையும் பராமர்சிக்கிறது. (ஒன்றுமில்லை) என்றது—ஒரு தோஷமும் இதினபக்கலில்லை என்றபடி (இக்குற்றங்க ளொன்றுமில்லை) என்கையாலே மற்றொரு குற்ற முண்டென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. அதாவது—வஸ்துத: உபாயத்வம் தனக்கின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே ஆபாதப்ரதீதியிலே உபாய ப்ரதிபத்த் யர்ஹமாம்படி யிருக்கை (134)

135. இக்குற்றங்க ளிதுக்கில்லையென்னுமத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக இதினுடைய ஸ்வரூபோசிதத்வ ஸௌகரத்வங்களை யருளிச் செய்கிறார் (ஆத்ம யாதாத்ம்ய) இத்யாதியாலே.

135. ஆத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞாநகார்ய மாகையாலே ஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமுமாய், "சிற்றவேண்டா" என்கிறபடியே நிவ்ருத்திஸாத்ய மாகையாலே ஸௌகரமுமாயிருக்கும்.

இப்ப்ரபத்தி (ஆத்ம யாதாத்ம்யஞாந கார்யமாகையாவது)—திருமந்த்ரத்தில மத்யம பதத்தில சொல்லுகிறபடியே ஆத்மாவினுடைய யதாவஸ்தித வேஷமான பகவதத்யந்த பாரதந்த்ர்யத்தை யுணருகையாலே வந்ததாயிருக்கை. (ஸ்வரூபத்துக் குசிதமாகையாவது)—அந்த பாரதந்த்ர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக் கநுரூபமாயிருக்கை. (சிற்றவேண்டா) என்கிறது, சிற்றுதல—சிதறுதலாய், பரக்கவேண்டாவென்கை அதாவது ஒரு வ்யாபாரமும் பண்ணவேண்டா வென்றபடி. (நிவ்ருத்தி ஸாத்யமாகையாலே ஸௌகரமுமா யிருக்கும்) என்றது—*பகவத ப்ரவ்ருத்திவிரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி: ப்ரபத்தி:* என்கிறபடியே—ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியாலே ஸாதிக்கப் படும் தாகையாலே எளிதாகச் செய்யலுமா யிருக்குமென்கை

இவை யிரண்டையும் சொல்லவே, கீழ்ச்சொன்ன தோஷங்களொன்று மிதுக்கில்லை யென்னுமிடம் ஸித்தித்தபடி யென்னென்னில்; அபாயத்வ பயஜநகத்வ சோக ஜநகத்வ அஹங்கார மிச்ரதயா நிஷித்தத்வ அவத்யகரத்வங்கள ஸ்வரூபவிரோதித்வத்தைப் பற்றி வருகிறவை யாகையாலும பலவிஸதருசத்வம். இது பலஸாதந மன்றிக்கே ஸித்தோபாயமே பலஸாதநமாய் இது தத்வரணமாத்ரமாய அதிகாரி விசேஷணமாயிருப்ப தொன்றாகையாலே இதின பக்கல வருகைக் கவகாசமில்லாமையாலும், இவவாறு தோஷமுமிதுக்கில்லாமை (ஸ்வரூபத்துக் குசிதம்) என்றதிலே ஸித்தமாமிறே. கர்மஸாத்யதயா வரும் துஷ்கரத்வமில்லை யென்னுமிடம் (நிவ்ருத்தி ஸாத்யமாகையாலே ஸௌகரம்) என்றதிலே ஸுஸ்பஷ்டமிறே. ஆகையால, ஸ்வரூபௌசித்ய ஸௌகரத்வங்களாகிற விவையிரண்டு மிதுக்குண்டென்னவே, கீழ்ச்சொன்ன தோஷங்களொன்று மிதுக்கில்லை யென்னுமிடம் ப்ரகாசிதமாய்த்து. .... (135)

136. இப்படி உபாயமவனென றத்யவஸித்து ஸவப்ரவருததியில நிவருத்தனு யிருந்துவிட வமையுமோ, ததஸநதோஷாாததமாக விவன சில பசசையிடவேண்டா வோவென்ன வருளிச்செயகிறா (பூர்ணவிஷயம) என று தொடஙகி

136. பூாணவிஷய மாகையாலே பெருமைக்கீடாகப பசசையிட வொண்ணாது.

அதாவது—லோகததில பசசையிடுவார் அவவோவிஷயஙகளின் தரத்துக கீடாகவிறேயிடுவது, இஙகும பசசையிடப்பார்ககில லபபடியிடவேணுமிறே, அவன அவாப்தஸமஸ்தகாமதயா பரிபூாணனு யிருககுமவனுகையாலே, அவனுடைய வைப வத்துக கநுகுணமாக விவனுலொரு பசசையிடபபோகா தெனகை. .... (136)

137. ஆனால அவனுககிவனளவில ஸந்தோஷம விளையுமபடி யெனன வருளிசசெய்கிறார் (ஆபி முககய) இத்யாதியாலே.

137. ஆபிமுகக்யஸூசக மாதரத்திலே ஸநதோஷம் விளையும.

அதாவது—அநாதிகாலம *யாதானுமபறறி நீஙகும விரததததை யேறிட்டுக கொணடு தனபககல விமுகனுயபபோநத விவன, அஙகினைவு குலைநது தன பககலபி முகனுனமைககு ஸூசகமானதொரு வயாபாரமபெறற வளவிலே, * இத்தனை காலம விமுகனுயப்போநதவன இன றபிமுகனுகப பெறுவதே* என று அவன திருவுளளம மிகவுமுககு மென றபடி. ... . (137)

138. அவனப்படி யிருநதாலும; அவன பூர்த்தியானது, அகிஞ்சநரான நம மாலவனை யுகப்பித் தனுகபபோகாது என று இவன கைவாஙகுமபடி பண்ணுதோ வென்ன வருளிசசெயகிறார் (பூர்ததி) என று தொடஙகி.

138 பூாத்தி கைவாஙகாதே மேலவிழுகைக்கு ஹேது வித்தனை.

அதாவது—அவனுடைய அவாபதஸமஸதகாமத்வம, ஆசரயணைகமுகனுன விவன * நமமாலவனை யொருபடியாலும ஸந்தோஷிபபிககபபோகாது * என று ததாசரயணத்தினின றும மீளுகையன றிககே, நாமிடடதுகொணடு த்ருப்தனுக வேண் டாத பரிபூர்ணனுகையாலே, நமபககல பெறறதுகொணடு ஸநதோஷிககுமென று அபிநிவேசிததுப பறறுகைககுடலாமித்தனை யென்கை.

அன றிககே, அவன பூர்ததி அவனை யிப்படி ஸநதோஷிகக வொட்டுமோ, உபேக்ஷித்துக கைவாஙகப்பணணுதோவெனன; (பூர்த்தி) இதயாதியாலே யருளிச செய்கிறாராகவுமாம. அதாவது—அவனுடைய பூாததியானது, * இவன பசசையிட் டிலன் * என று அநாதரித்து அஙகீகாரத்தினின றும கைவாஙகாதே, *ஆபிமுககய ஸூசகமாத்ரததுககு மேறபட நமககிவன சில செயயவேணடுவதுணடோ* என று விருமபிக கைககொளளுகைக குடலாமித்தனை யெனகை. .. .... (138)

139. இப்படியவன அலபஸந்துஷட னெனனுமதுககு ப்ரமாணமுண்டோ வென்ன வருளிசசெயகிறார் மேல (பத்ரம புஷபம) என று தொடஙகி.

139. "பதரம புஷபம" "அந்யத பூாணுத்" "புரிவதுவும் புகை பூவே".

பத்ரம புஷ்பம பலம தோயம யோ மே பகத்யா ப்ரயசசதி, ததஹம பகத்யுப ஹ்ருத மசநாமி ப்ரயதாத்மநः என் று—பதரத்தையாகவுமாம, பலத்தையாகவுமாம,

ஜலத்தையாகவுமாம், யாவனொருவ னெனக்கு பக்தியாலே தருகிறான், அநந்யப்ர யோஜநதையாகிற சுத்தியோடே கூடின மநஸ்ஸையுடையனானவனுடைய வப்படிப் பட்ட பக்தியோடே தரப்பட்டவத்தை, அவாப்தஸமஸ்தகாமனா யிருக்கிற நான், அவன் ப்ரேமத்தாலே கலங்கித் தருமாப்போலே, வ்யாமோஹத்தாலே கலங்கி அடைவுகெட விநியோகங் கொள்ளுவன் என்று தானே யருளிச்செய்தானிறே.

அநயத் பூர்ணாதபாம் கும்பா தநயத் பாதாவநேஜநாத், அநயத் குசல ஸம்ப் ரச்நாத் நேச்சசதி ஜநார்தந: அதாவது—ஸ்ரீதூதெழுந்தருளுகிறபோது, த்ருத ராஷ்ட்ரன், *பாண்டவ பக்ஷபாதியா யிருக்கிற க்ருஷ்ணன் வாராநின்றான், அவனுக் குச் சில நாட்டையுங் கொடுத்துப் பொன்னையுங் கொடுத்து நமக்காக்கிக் கொள்ளு கிறோம்* என்றாப்போலே சிலவற்றைச் சொல்ல, நினைவுஞ் சொல்வு மொத்திராத வஞ்சகனான வவன் கருத்தை யறிந்த ஸஞ்ஜயன், *வருகிறவ னங்ஙனொத்தவனல்ல காண், அவனுக்கு வேண்டுவ திவ்வளவு* என்கிறான், அதாவது—தான் குடிக்கும் தண்ணீரை யொரு குடத்திலே நிறைத்துக் குளிரவைக்கக் கடவனே, அத்தை அவன் வருகிற வழியிலே வாசலிலே வைக்கவமையும், அதுக்குமேலொன்றும் வேண்டா; தன் க்ருஹத்திலே அதிதி வந்து புகுந்தால் காலைக் கழுவுவதாக ஸாமாந்ய சாஸ்த்ரம் விதித்து வைத்ததிறே, அவ்வோபாதி அவன் திருவடிகளை விளக்கவமையும், அவனை வாசிக்கு விசேஷித் தொன்றும் செய்யவேண்டா, நெடுந்தூரம் வந்தவனைக் குசலப் ரச்நம் பண்ணக்கடவதிறே, அவ்வோபாதி யோரினசொல் சொல்லவமையும், ஏற்ற மாக வொன்றும் வேண்டா, இவ்வளவுகளையொழிய மற்றொன்றை இச்சியான்காணவ னென்கை இதத்தால—நீ கொடுக்க நினைக்கிற நாட்டையும் பொன்னையு மவனொரு சரக்காக நினைத்திருக்குமோ, வல்லையாகில உன் ஆபிமுக்ய ஸூசகமாக விவ்வளவு களைச் செய்யப்பாரென்றபடி.

* பரிவதிலீசனை * என்று தொடங்கி * புரிவதுவும் புகைபூவே * என்று—[ஹேப ப்ரத்யக்ஷனான ஸர்வேச்வரனை ஸம்ஸாரநமுக்தரா யநுபவித்து, அவ்வநுபவஜநித ப்ரீதியாலே *ஏதத்ஸாமகாயந் நாஸ்தே * என்கிறபடியே பாடி, விஸ்தருதராகையைப் பெறவேண்டியிருப்பீர், உபகரணங்களில குறைவுபாரத் தகலுகை தவிர்ந்து, அஸ்மஸ கருதமான ஜலத்தை யேதேனு மொருபடி ப்ரயோகித்து, பின்னை யவனுக்கு அருள் கொடையாகச் கொடுப்பதுவு மேதேனுமொரு புகையும் ஏதேனுமொரு பூவும், இவ் வளவு மமையுங் கிடிகோ ளவனுக்கு]* என்று அவனுடைய ஸ்வாராதநதையை ஸுஸ்பஷ்டமாக ஆழ்வா ரருளிச்செய்தாரிறே. (139)

140. (பூர்ண விஷய) என்று தொடங்கி இவ்வளவும்—ப்ரஸகதாநுப்ரஸகத மாக வந்தவித்தனையிறே ப்ரபத்தி வைலக்ஷண்யமிறே கீழ்ச்சொல்லப்பட்டது, ஆகையாலே அதுக்கின்னமுமொரு வைலக்ஷண்யம் சொல்லுகைக்காக ஸித்தோ பாயத்துக்கும் பலத்துக்கு முண்டான ஐக்யத்தை மூந்தற வருளிச்செய்கிறார் (புல்லைக் காட்டி) என்று தொடங்கி

140. புல்லைக்காட்டி யழைத்துப் புல்லையிடுவாரைப்போலே பலஸாதநங்களுக்கு பேதமில்லை.

அதாவது—கோவை வரவழைத்துப் பின்னையதுக்கு தாரகாதிகளையிட்டு நோக்க நினைப்பார் தத்போக்யமான புலலுதன்னையே தத்வசீகார ஸாதநமாக

முன்னிட்டழைத்துககொண்டு, அதுதனனையே மேலுமிடுமளவில் பலஸாதநங்களுககு பேதமில்லாதாப்போலே, விலக்ஷணகுண விகரஹ விசிஷ்டனுனதானே முந்துற விவனைச் சேர்த்துககொளளுகைக குபாயமாய, பின்னை யென்றுமொக்க விவனுக குபேயமாயிருககையாலே பலஸாதநங்களிரண்டும ஏகவஸ்துவா யிருக்குமென்கை.(140)

141. இத்தால ப்ரபததிககு வைலக்ஷண்யம பலிததபடியை யருளிசசெய்கிறார் (ஆகையாலே) எனறு தொடஙகி.

141. ஆகையாலே ஸ்வரூபமாயிருக்கும்.

அதாவது—ஸாத்ய வஸ்துதானே ஸாதநமாகையாலே, தத் வரணரூபமான விது தேவையாயிராதே ஸ்வரூபமாயிருககு மெனறபடி.

அனறிககே, இனனமும ப்ரபத்திககொரு வைலக்ஷண்ய மருளிச்செய்கிறார்.

(புலலை) இத்யாதியாலே. அதாவது—புலலைககாட்டி தேறுவை அழைத்துக் கொண்டு பினனை அப்புலலையே யிடுமளவில் பலஸாதநங்களுக்கு பேதமில்லாதாப் போலே, *ஸகருத கருதோஞ்ஜலி:* *நமச சகருர் ஜநார்தநம* இத்யாதிகளிற் சொலலுகிறபடியே அஞ்ஜல்யாதி ரூபையான ப்ரபததியை முன்னிட்டு ஈச்வரனை வசீகரித்தால் பினனை யவனுககுகப்பாகசசெயயு மடிமையும், *பத்தாஞ்ஜலி புடா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவ வாதிந:* *கைகளாலாரத் தொழுது தொழுதுனனை* இத யாதிகளிற் சொலலுகிறபடியே தன ஸ்வரூபாநுரூபமான அஞ்ஜல்யாதி வருத்தி விசேஷங்களாகையாலே பலஸாதநஙகளுக்கு பேதமில்லை. இப்படி பலமானது தானே ஸாதநமாகையாலே, இப்ப்ரபத்திதான தேவையாயிராதே இவனுககு ஸ்வ ரூபமாயிருககுமெனகை.

ஆக, (ப்ரபத்த யுபாயத்துககு) எனறு தொடங்கி, இவ்வளவாக—ப்ரபத்தியி னுடைய தோஷராஹித்யமும குணஸாஹித்யமும சொல்லபபட்டது. .... (141)

ஸித்தோபாய நிஷ்ட்டர் வைபவம்

142. இப்படி ப்ரஸ்துதையான ப்ரபத்தியினுடைய அநுபாயத்வத்தையும், தத்ப்ரதிகோடியான பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வத்தையும், (இதுதன்னைப் பார்த்தால) இத்யாதியாலும, (ப்ராப்திககுபாயம அவன நினைவு) இத்யாதியாலும் கீழருளிசசெய்த படி யன்றியே, முகாந்தரேண வருளிசசெயகிறார்மேல். அதில், இப்படி ஸ்வரூபாநு ரூபமான வித்தை ஸாதநமாகக்கிககொண்டு ஸ்வதநத்ரனை வவனை யிவன பெறப் பார்க்குமனறு, அவன் நினைவு கூடாதாகில் இது விபலிககுமென்கிறார் (இவனவனை) என்று தொடஙகி.

142. இவன் அவனைப்பெற நினைக்கும்போது இந்த ப்ரபத்தியு முபாயமன்று.

அதாவது—உடைமையை உடையவன்சென்று கைககொளளுமாப்போலே, ஸ்வாமியான அவன்றானே வந்து அங்கீகரிககக்கண்டிருககக்கடவ பரதந்தரனை விச்சேதநன், தான் பலியாய் தன ஸ்வீகாரததாலே ஸ்வதந்த்ரனை வவனைப்பெற நினைககுமளவில் அவன் நினைவு கூடாதாகில். இப்படி விலக்ஷணையாயிருக்கிற ப்ரபத்தியும் நல்லாப ஸாதநமாகாதென்றபடி. .... (142)

143. இனி அவனே ஸ்வீகரிக்குமளவில் உள்ள வாசி சொல்லுகிறார் (அவ னிவனை) என்று தொடங்கி.

143. அவன் இவனைப்பெற நினைக்கும்போது பாதகமும் விலக்கன்று.

அதாவது—ஸ்வாமியாய ஸ்வதந்த்ரனானவன் ஸ்வமமாய பரதந்த்ரனா யிருக்கிற விவனை ஸ்வேச்சையாலே பெறநினைக்குமளவில், பாபங்களில ப்ரதானமாக வெண்ணப்படும் பாதகமும ப்ரதிபந்தகமாகமாட்டா தென்கை இவை யிரண்டாலும் ஸ்வகத ஸ்வீகாரானுபாயத்வமும், பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வமும் காட்டப்பட்டது. *சிதஃ பரம நில்லாபே ப்ரபத்திரபி நோபதிஃ, விபர்யயேது நைவாஸ்ய ப்ரதிஷேதாய பாதகம்* என்னக்கடவதிறே. .... (143)

144. இப்படி யிவை யிரண்டும காணலாமிடமுண்டோ வென்ன வருளிச் செய கிறார் (இவை) என்று தொடங்கி.

144. இவை யிரண்டும ஸ்ரீ பரதாழ்வானபக்கலிலும ஸ்ரீ குஹப்பெருமாள பக்கலிலும காணலாம.

145. அவர்கள தங்களபக்க லிவைகண்டபடி என்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே

145. ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கு நன்மைதானே தீமையாயிற்று; ஸ்ரீ குஹப்பெருமாளுக்குத் தீமைதானே நன்மையாயிற்று.

அதாவது—பெருமாளை மீட்டுக்கொண்டுவந்து திருவபிஷேகம பண்ணுவித்துத் தன ஸ்வரூபானுரூபமானவடிமையைப்பெற்று வாழுகைக்காக, *ஏபிச்ச ஸசிவைஸ ஸார்த்தம இத்யாதிப்படியே-வழியேபிடித்து மநோரதித்துக்கொண்டு சென்று பெரிய வாத்தியோடேயவர் திருவடிகளிலே ப்ரபத்திபண்ணின ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கு, அப்படி பண்ணின ப்ரபத்தியாகிற நன்மைதானே, சரணயரான பெருமாள திருவுள்ளத்துக் கநிஷ்டமாகையாலே தீமையாய்விட்டது. *ஏழை யேதலன* இத்யாதிப் படியே பெருமாள தாமேவத்தங்கீகரிக்கப்பெற்ற ஸ்ரீ குஹப்பெருமாளுக்கு, தோஷமே பசசையாக வங்கீகரிக்கையாலே, பாதகமாகிற தீமைதானே நன்மையாய்விட்ட தென்கை. *யத த்வத்ப்ரியம் ததிஹ புண்யம புண்ய மந்யத்* என்றிறே புண்யபாப லக்ஷணம , ஆகையா லிவர்கள பக்கலிலே காணலாமென்கை. .... (145)

146. இவன பண்ணும ப்ரபத்தம சரண்ய ஹ்ருதயானுஸாரி யல்லாதபோது அபராதகோடி கடிதமாமென்னுமிட மருளிச்செய்தார் கீழ; இதுதா னிவனுடைய பூர்வவருத்தத்தைப் பார்த்தாலும அபராதகோடியிலேயா யிருக்குமென்னு மிடத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக பாஷ்யகாரருடைய வநுஷ்டாந ப்ரகாரத்தை யருளிச செய்கிறார் மேல (ஸர்வாபராதங்களுக்கும) என்று தொடங்கி.

146. ஸர்வாபராதங்களுக்கும ப்ராயச்சித்தமான ப்ரபத்தி தானும் அபராத கோடியிலேயாய க்ஷாமணம பண்ண வேண்டும்படி நில்லாநின்றதிறே.

அதாவது—*அஹமஸ்மயபராதாநா மாலய* என்கிறபடியே—அபராதங்களுக் கெல்லாம், கொள்கலமா யிருக்கிற விசசேதநன ப்ரபத்தி பண்ணவே, *ஸர்வ

பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்னும்படி இவனளவில ஸர்வேசவரன் திருவுள ளம் பரஸந்நமாய் விடுகையாலே, ஸர்வாபராதங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தமாயிறே ப்ரபததிதா னிருப்பது; இப்படி யிருந்துள்ள ப்ரபத்தியை, *த்வத் பாதாரவிந்த யுகளம் சரணமஹம் ப்ரபத்யே* என்று பண்ணியருளின பாஷ்யகாரர்க்கு, ஸ்வபூர்வ வ்ருத்தத்தை யநுஸந்திக்கவாறே அதுதானும அபராத கோடியிலேயாய் *தவமேவ மாதாச* என்று தொடங்கி இததலையிலபராததததைப் பொறுக்கைக்க குறுபபான பந்தவிசேஷங்களை யெல்லாம விண்ணப்பஞ் செயதுகொண்டு, *தஸ்மாத் பரணம்ய* இத்யாதியாலே இபபடி திருமுனபே கூசாமல் வந்துநினறு ப்ரபத்தி பண்ணின இவ்வபராதத்தைப் பொறுத்தருளவேணுமெனறு க்ஷாமணம் பண்ணவேண்டும்படி நில்லாநினறதிறே யெனகை; ஆகையால, இவவழியாலுமிது அபராதகோடி கடிதமா யிருக்கு மென்கை. அநாதிகால மபராததததைப்பண்ணிப பினபொருநாளிலே ஆபி முக்க்யம பண்ணினேனேயாகிலும், *நிபூணமபி வத்ஸலः* *யதிவா ராவணஸ ஸ்வயம* எனறிருக்கு மீச்வர ஹ்ருதயத்தைப பார்ததால், அவன்கைககொள்ள ஒரு குறை யிலலை. அவனப்படி யிருந்தானே யாகிலும், தன பூர்வவ்ருத்தத்தை யுணர்ந்தால் இவனித்தை அபராதமாகவே நினைத்து க்ஷாமணம பண்ணவேண்டுமபடியாயிறே யிருப்பது. .. .. (146)

147. இவன பண்ணும ப்ரபத்தி, ஸவபூர்வ வருத்தத்தை யநுஸந்தித்தால அபராதகோடியிலேயா யிருக்குமென்னுமத்தை தருஷடாந்தமுகேந தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (நெடுநாள்) என்று தொடங்கி.

147. நெடுநாள் அந்யபரையாய்ப் போந்த பார்யை லஜ்ஜாபயங்களின்றிக்கே பர்த்ருஸகாசத்திலே நின்று என்னை யங்கீகரிக்கவேணுமென்று அபேக்ஷிக்குமா போலே யிருப்பதொன்றிறே யிவன் பண்ணும் ப்ரபத்தி.

அதாவது—நெடுங்காலம பர்த்தாவோடு ஒட்டறறு பரபுருஷகாமிநியாய் தந் நிக்ரஹ பாத்ரமாய்பபோந்தா ளொருபார்யை, *இபபடிப்பட்டநா மவன ஸந்நிதி யிலே கூசாமல்செனறு நிற்குமபடியென!* எனகிற லஜ்ஜையும், *இத்தனை கால மும் நாம செயதுதிரிந்ததெல்லாம கண்டிருக்கிறவன, இப்போது நம்மைவந்திபபடி யபேக்ஷிப்பதே! என்று தண்டிக்கில செய்வதென்!* என்னும பயமுமினறிக்கே, அவன முனனேசென்று நினறு என்னை யங்கீகரிக்கவேணும் என்றபேக்ஷிக்கு மளவில் எததனை யபராதமுண்டு; அப்படியே யிருப்பதொன்றிறே, பகவதநந்யார்ஹ னய்வைத்து அநாதிகாலம் அவனுடன் பறறினறிக்கே அந்யபரனாய்ப்போந்த விவன, ஸ்வபூர்வவ்ருத்தாந்தாநுஸந்தாநத்தால் வரும லஜ்ஜையும் ஸ்வதந்த்ரனை வவன் தண்டிக்கில் செய்வதென் என்னும பயமுமினறிக்கே, தத்ஸந்நிதியிலே சென்று நின்று தன்னை யங்கீகரிக்கவேணுமென்று பண்ணுகிற சரண வரண மெனகை. ஆக இவ்வளவும, ஸ்வகத ஸ்வீகாராநுபாயத்வமும, பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வமும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. ... ... (147)

148. இனி, இவன் ஸ்வீகாரங்கண்டிரங்கி யவனிவனுக்கு பரதந்த்ரனாவதிலும் தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலவந்து பரதந்த்ரனாவதே ப்ரபலமென்கிறார். (க்ருபையாலே) என்று தொடங்கி.

148. க்ருபையாலே வரும் பாரதந்த்ர்யத்திற்காட்டில் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே வரும் பாரதந்த்ர்யம் ப்ரபலம்.

அதாவது—ஆர்த்தராய் அநந்ய சரணராய் தன் திருவடிகளிலே வந்து சரணம் புகுந்தவர்களளவில் தனக்குண்டான க்ருபையாலே அவர்கள் சொன்னதே செய்யும்படி பரதந்த்ரனாகையும், பட்டத்துக்குரியவனைப் மரசுமபோலே தன்கிரங்குச ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே நிர்ஹேதுகமாகச் சிலரை யங்கீகரித்துத் தன்னை யவர்களிட்டது வழக்காக்கி வைக்கையும், இரண்டு மீசவரனுக் குள்ளதொன்று; இதில் முற்பட்டது, ஒரோ தசைகளிலே ஸ்வாதந்த்ர்ய நிருத்தமாய விபலிக்கவுங் கூடும்; பிற்பட்டது, அப்ரதிஹதமாகையாலே ஒருகாலும் கண்ணழிவில்லை. ஆகையாலே, அதிலுங் காட்டி லிதுப்ரபலமென்கை. ... ... (148)

149 இவ்வர்த்தந்தான் வேதாபிமதமென்கிறார்மேல (இவ்வர்த்தத்தை) என்று தொடங்கி.

149. இவ்வர்த்தத்தை வேதபுருஷ னபேக்ஷித்தான்.

(இவ்வர்த்தம்) என்கிறது—கீழ் ப்ரபலமாகச் சொல்லப்பட்ட பரகதஸ்வீகாரத்தை. (வேதபுருஷனித்தை யபேக்ஷித்தான்) என்றது—*நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்ய: நமேதயா நபஹுநா ச்ருதேந—யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய: தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்* என்று கடவல்லியிலும் முண்டகோபநிஷத்திலும் சொல்லுகையாலே யாதரித்தானென்கை. அஸகருத கீதத்த மபேக்ஷா கார்யமிறே. ... . (149)

150. இத்தலையி லபேக்ஷையின்றிக்கே யிருக்க இவ்விஷயீகாரம் ஸித்திக்கப் பெற்றவர்க ளுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாக) என்று தொடங்கி.

150. அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாகத் திருவடிக்கும் ஸ்ரீகுஹப் பெருமாளுக்கும் இது உண்டாயிற்று.

அதாவது—தந்தாமபக்கல் அபேக்ஷையின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, பம்பா தீரத்திலும் கங்காகூலத்திலும் பெருமாள் தாமே சென்றங்கீகரிக்கப்பெற்ற திருவடிக்கும் ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்கும் இந்த பரகதஸ்வீகார முண்டாய்த்தென்கை (150)

151. இப்படி ஸ்வதந்த்ரனை யிவர்களை யங்கீகரிக்கிற விடத்திலும், *தமப்ய பாஷ ஸௌமித்ரே ஸுக்ரீவ ஸசிவம் கபிம்* *மாழைமான மடநோக்கி யுன்தோழி யும்பி யெம்பி *என்று இளையபெருமாளையும் பிராட்டியையும் முன்னிட்டாப்போலே, மற்றும் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டு அங்கீகரித்தவிடம் காணலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவன்) என்று தொடங்கி.

151. இவன் முன்னிடுமவர்களை அவன் முன்னிடுமென்னுமிடம் அபய ப்ரதாநத்திலும் காணலாம்

அதாவது—இச்சேதநன் தான் ஆச்ரயிக்கிறபோது புருஷகாரமாக முன்னிடுமவர்களை, அவனு மங்கீகரிக்கும்போதும் முன்னிடு மென்னுமிடம், திருவடியையும

ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளையும் அங்கீகரித்த ஸ்தலங்களை மாத்ரமன்றிக்கே, ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானை யங்கீகரித்த ஸ்தலத்திலும் காணலாமென்கை. எங்ஙனே யென்னில்? *ஸோஹம்பருஷிதஸ்தேந தாஸவச் சாவமாநித:—த்யக்த்வா புத்ராம்ச்ச தாராம்ச்ச ராகவம் சரணம்கத:* என்று சரணம் புகுந்து, ஸர்வலோக சரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே—நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம் விபீஷண முபஸ்திதம்* என்று நின்ற விபீஷணாழ்வானை அப்யபராதாநபூர்வகமாக அங்கீகரிக்கிறவிடத்தில், *ஆநயைநம் ஹரிச்ரேஷ்ட தத்தமஸ்யாபயம் மயா—விபீஷணோவா ஸுக்ரீவ யதிவா ராவண ஸ்வயம்* என்று முதலிகளுக்கெல்லாம் மூலபூதரான மஹாராஜரை முன்னிட்டிறே அங்கீகரித்தது திருவடியையும் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானையு மங்கீகரிக்கிற விடத்தில் பிராட்டி ஸந்நிதியில்லாமையாலே யவளை முன்னிட்டமை தோற்றிற்றில்லையே யாகிலும், பிராட்டி லங்கைக்கெழுந்தருளுகிறபோது மஹாராஜநும் திருவடியும் நிற்கிற விடத்திலே திருவாபரணங்களைப் பொகட்டு கடாக்ஷித்து வைத்துப் போகையாலும், லங்கையிலே எழுந்தருளினபின்பு ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானைப் பெருமாள் திருவடிகளிலே வரும்படி கடாக்ஷித்தருளுகையாலும், பெருமாளிருவரையு மங்கீகரிக்குமிடத்தில் பிராட்டியை முன்னிட்டே யங்கீகரித்தாரென்று கொள்ளவேணும். பரதந்த்ரையான வவளுக்கு இத்தலையில் நினைவொழியத் தனித்தொரு ப்ரவ்ருத்தி கூடாதிறே; ஆகையாலேயிறே, பரகத ஸ்வீகாரம் சொல்லுகிறவிடத்திலே ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை யங்கீகரித்ததையுமிவர் ஸஹபடித்தது. .... (151)

152. இவன் நிருபாதிக சேஷபூதனாய் அவன் நிருபாதிகசேஷியா யிருக்கையாலே அவ்யவதாநேந ஆச்ரயிக்கவும் அங்கீகரிக்கவு மமைந்திருக்க, இப்படி யிருவரும் புருஷகாரத்தை முன்னிடுகிற தெதுக்காகவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இருவர்) என்று தொடங்கி.

152. இருவர் முன்னிடுகிறதும் தந்தாம் குற்றங்களை சமிப்பிக்கைக்காக.

சேதனனுக்குக் குற்றமாவது—அநாதிகால மவன்பக்கல் விமுகனாய் அந்ய விஷயப்ரவணனாய் தத்தாஜ்ஞாதிலங்கநமே பண்ணிக் கூடிபூரித்து வைத்த வபராதம்; ஈச்வரனுக்குக் குற்றமாவது—அவர்ஜநீயமான ஸம்பந்த முண்டாயிருக்க அபராதத்தையே கணக்கிட்டு அநாதிகாலமிவனை யகலவடித்திருந்தவிது. இவன்றன் குற்றத்தை சமிப்பிக்கையாவது—இத்தைப்பார்த்து ஈச்வரன் சீறும்படி பண்ணுகை; அவன்றன் குற்றத்தை சமிப்பிக்கையாவது—இத்தை நினைத்து சேதநன் வெருவாதபடி பண்ணுகை. .... (152)

153. இவ்வளவேயன்று, இன்னமுமிதுக்கொரு ப்ரயோஜநமுண்டென்கிறார் (ஸ்வரூப) இத்யாதியாலே.

153. ஸ்வரூபஸித்தியு மதநாலே.

ஸ்வரூபமாவது—இவனுக்கு ததீய பாரதந்தர்யம்; அவனுக்கு ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யம்; *தேவுமெத்தனையும்* என்று ஆச்ரித பாரதந்த்ர்யத்தையிறே யவனுக்கு தானான தன்மையாக வாழ்வாரருளிச்செய்தது. இவையிரண்டு மிருவர்க்கும் ஸித்திப்பது புருஷகார புரஸ்கரணத்தாலே என்கை. .... (153)

154. கீழே * ஸ்வரூபம * என்று சொன்னததை உபபாதிககிருர் (ஔபாதி கமுமாய) என்று தொடஙகி.

154. ஔபாதிகமுமாய நித்யமுமான பாரதந்த்ர்யம இருவாக்கு முண்டிறே.

அதாவது—சேதநனுக்கு இவ்விஷயததில பாரதந்த்ர்யம தத்யத்வப்ரயுக்த மாகை யாலே ஔபாதிகமுமாய, அவவுபாதிதான நித்யமாகையாலே நிருபாதிக பகவத் பாரதந்த்ர்யத்தோபாதி நித்யமுமாயிருக்கும்; ஈச்வரனுக்கிவ்விஷயததில பாரதந்த்ர் யம ஆச்ரிதத்வ ப்ரயுக்தமாகையாலே ஔபாதிகமுமாய அவவுபாதி நித்யமாகையாலே அதுதானும நித்யமாயிருக்கு மென்கை (இருவர்க்கு முண்டு) என்னுதே, (உண்டிறே) என்றது—இவவர்த்ததகதில ப்ரமாணபரஸித்தியைத் தோற்றுவிக்கைக்காக. (154)

155. இவவளவன்று. இன்னமுமித்துக்கொரு ப்ரயோஜநமுண்டென்கிருர் (அநித்யமான) என்று தொடஙகி.

155. அநித்யமான இருவர்பாரதந்த்ர்யமும குலைவதும் அத்தாலே.

அநித்யமான பாரதந்த்ர்யமாவது—கர்மபாரதந்த்ர்யம அதில சேதநனுக்கு கர்மபாரதந்த்ர்யமாவது—அவசய மநுபோக்தவ்யஙகளான சுபாசுப கர்மஙகளின வசத்திலே இழுப்புண்டு ஸமஸரிக்கை, ஈச்வரனுக்கு கர்மபாரதந்த்ர்யமாவது—தான செய்தகர்மம தானநுபவிக்கிருனில நாம செய்வதென? என்று இவன செய்த கர்மத்தையே ப்ரதாநமாக்கி அதுக்கீடாகவே நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருகை. இது நடப்பது *ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்னுமளவுமாகையாலே, இத்தை அநித்யமென்கிறது. இவை புருஷகார புரஸ்கரணத்தாலே குலைகையாவது—இவன முன்னிடுமளவில அததலையைத் திருத்தியும், அவன முன்னிடுமளவில இத தலையைத் திருத்தியும், இரண்டு தலையும ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவேந சேருமபடி பண்ணுகை யாலே இவை தன்னடையே நிவ்ருத்தமாகை. ... . (155)

156. அநாதிகாலம ஸ்வதந்த்ரனுய *யாதானும பற்றி நீங்கித் திரிந்தவிவன் இன்றிறே ஆபிமுக்கயம பண்ணிற்று; பரகருதியோடே யிருக்கையாலே। துர்வாஸனை மேலிட்டு ஆச்ரயணுஙகீகாரஙகளாலே உத்பூதமான இந்தரக்ஷ்ய ரக்ஷக பந்தத்தை யிலலைசெய்து பழையபடியே போகப்பார்க்குதல, நிரஙகுச ஸ்வதந்த்ரனுய் கர்மாநு குணமாக விவனை லீலையிலே யநாதிகாலம விநியோகஙகொண்டு போந்த வீச்வரனுனிப்பந்தத்தை யிலலைசெய்து முனபு போலே இவனை கர்மாநுகுணமாக நிர்வஹிக்கப் பார்க்குதல செய்யிலோவென்ன வருளிச்செய்கிருர் (ஸஸாக்ஷிகம) என்று தொடஙகி.

156. ஸஸாக்ஷிகமாகையாலே இபபந்தத்தை யிருவராலுமிலலைசெய்யப்போகாது.

அதாவது—இந்த ரக்ஷ்யரக்ஷக ஸமபந்த மிரண்டு தலையுமறிந்ததாக வந்த தன்றிக்கே புருஷகாரரூப ஸாக்ஷி ஸஹிதமாக வந்ததாகையாலே, இத்தை இருவ ராலு மழியமாறப் போகா தென்கை. .... (156)

157. இதுக்கு ப்ரமாணங் காட்டுகிருர் மேல (என்னை) என்று தொடங்கி,

157. "என்னை நெசிழ்க்கிலும்" "கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய"

நப்பின்னைப் பிராட்டி புருஷகாரமாக நித்ய ஸூரிகள் நடுவே யென்னை யங்கீகரித்த பின்பு ஸர்வசக்தியான தானும் கைவிடமாட்டா னென்கையாலே, * என்னை நெகிழக்கிலும் * என்கிற பாட்டு அவனாலே இப்பந்தத்தை யிலலைசெய்யப் போகாமைக்கு ப்ரமாணம். பெரிய பிராட்டியாருக்கு ஸ்நேஹியாகையாலே அவள் பரிகரஹமான என் பக்கலிலே அதிஸ்நேஹியாய், அரியன செய்துவந்து என்னோடே கலந்த வுன்னைப் பெற்றுவைத்து இனி நழுவவிடுவேனோ வென்கையாலே, * கோலமலர்ப்பாவைக்கு * என்கிற பாட்டு புருஷகாரமுமனுகவந்த இப்பந்தத்தை சேதநனாலு மிலலைசெய்யப் போகாதென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் ... (157)

158. (ஸஸாக்ஷிகமான விபபந்தத்தை யிலலை செய்யப் போகாது) என்றது— ஸாக்ஷியான புருஷகார விஷயத்தி லிருவர்க்குமுண்டான நித்யபாரதந்த்ர்யத்தைப் பற்ற வகையாலே, இருவர்க்கு மிவ்விஷயத்திலுண்டான நித்ய பாரதந்த்ர்யத்தில் ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் மேல் (காமணி) என்று தொடங்கி

158. கர்மணி வ்யுத்பத்தியில் ஸ்வரூபகுணங்களால் வருகிற காதருஸங்கோச ராஹித்யத்தை நினைப்பது.

(கர்மணி வ்யுத்பத்தி) யாவது-*ச்ரீஞ—ஸேவாயாம* என்கிறதாதுவில், *ஸ்ரீயதே* என்கிற வ்யுத்பத்தி. இதுக்கர்த்தம—ஸேவிக்கப்படாநின்றாளென்றிறே இவ்வயுத்பத்தியில், (ஸ்வரூப குணங்களால் வருகிற காதரு ஸங்கோச ராஹித்யமாவது)— சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்தாலும் ப்ரணயித்வமாகிற குணத்தாலும் வருகிற சேதந பரமசேதநர்களாகிற ஸேவாகர்த்தாக்களுக்கு ஸங்கோசமில்லாமை அதாவது— இரண்டு தலைக்கு மிவள் விஷயத்தி லுண்டான ஸேவை அவிச்சிந்நமாய்ச் செல்லுகை. இதனை (நினைப்பது) என்றது—இவ்விஷயத்தி லிரண்டு தலைக்கு முண்டான பாரதந்த்ர்யத்தை ஸ்மரிப்பதென்றபடி. ... . (158)

159. இப்படி யிருக்கையால இப்புருஷகாரம ப்ரபத்த்யதிகாரிகளெல்லார்க்கும அவச்யாபேக்ஷிதமென்கிறார் மேல (அதிகாரி) இத்யாதியாலே

159. அதிகாரித்ரயத்துக்கும புருஷகார மவர்ஜநீயம.

(அதிகாரி த்ரயமாவது)—அஜ்ஞர், ஜ்ஞாநாதிகர், பக்தி விவசர் என்கிற மூன்றதிகாரிகளும. இவர்களுக்கு (புருஷகார மவர்ஜநீயம) என்றது—குற்றத்தைசமிப்பிக்கை முதலானவற்றுக்கு புருஷகாராபேக்ஷயம வேண்டுகையாலே, ஸர்வதா கைவிடவொண்ணாதென்கை. அதவா, இப்புருஷகாரந்தான அநந்யப்ரயோஜநராய் ப்ரபத்தி பண்ணுமவர்களுக்கேயோ, ப்ரயோஜநாந்தரபரராய்ப் பண்ணுமவர்க்கும வேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதிகாரி) இத்யாதியாலே. (அதிகாரித்ரயம) என்கிறது ஐச்வர்ய கைவல்ய பகவச் சரணார்த்திகளை. இவர்கள மூவர்க்கும (புருஷகார மவர்ஜநீயம) என்றது—ஸ்வஸ்வாபிலஷித ஸித்திக்கு ஈச்வரனை யுபாயமாக ஸ்வீகரிக்குமளவில இவர்களபராதங்களைப் பொறுத்து அவனங்கீகரிக்கும்படி பண்ணுகைக்கு புருஷகார மவச்யாபேக்ஷித மென்கை. (* பூர்வவாக்யத்தில புருஷகார பூர்வகமான

உபாய வரணம ப்ரயோஜநாநதரபரர்ககும பொதுவாகையாலேயிறே, உத்தரவாகயத்தாலே அநநய ப்ரயோஜநதவத்தைப்ரகாசிபபிகக வேணடுகிறது; பூர்வ வாகயத்தில ப்ரதிபாதிதமான ஸாதந விசேஷம பலசதுஷடய ஸாதாரணமாயிறே யிருப்பது. அதில இவவதிகாரிககு அபிலஷிதமான பல விசேஷமினனதெனனுமிடத்தை ப்ரகாசிப்பிககிறது இவவாகயம *) எனறு பரந்தபடியிலும்; (* கீழசசொன்ன ஸாதநம பல சதுஷ்டய ஸாதாரணமா யிருககையாலே இவனுக கபேக்ஷிதமான பல விசேஷத்தைச சொலலுகிறது *) எனறு சரியஃபதிபபடியிலும்; (* உத்தர வாகயத்தாலே ப்ராபயம சொலலுகிறது, ப்ராப்யாநதரததுக கனறெனகை.*) இதயாதியாலே முமுக்ஷுப்படியிலும் இவர்தாமே யருளிசசெயதாரிறே. * திருமாலைக கைதொழுவர் * * அடியாரைச சேர்தல தீர்ககுந் திருமாலை * எனகிறபடியே, புருஷகாரம முனனுகப் பற்றி பரயோஜநஙகளைககொணடகலாதே அவறறை யொழிநது (* ஒணடொடியாள திருமகளுமவனுமான சேர்த்தியி லடிமையைப் பேறெனறு கீழசசொனனவுபாய பலத்தைக காட்டுகிறது பிறகூறு *) எனறிறே இவர் திருத்தமபியாரும அருளிச செயலரஹஸயத்திலருளிசசெயதது. ஆக, (இவனவனை) எனறு தொடஙகி இவவளவாக—ஸ்வகத ஸவீகாரா நுபாயத்வமும, பரகத ஸவீகாரோபாயத்வமும, ததப்ராபலயமும, அவனே ஸவீகரிககுமளவிலும புருஷகாரம முனனுகவே ஸவீகரிககுமபடியையும, இருவரு மிப்புருஷகாரததை முனனிடுகிறது தனககு ப்ரயோஜந மினனதெனனுமிடமும, ப்ரபத்த யதிகாரிகளெலலாருககும புருஷகார மவர்ஜநீய மெனனுமதுவும சொலலப்பட்டது

ப்ரதம ப்ரகரணத்திலே, புருஷகார வைபவகதநமுகேந ஸ்ரீமத பதார்த்தத்தையும உபாயவைபவகதநமுகேந * நாராயண சரணௌ சரணம * எனகிற பதஙகளிலர்ததஙகளையும ப்ரதிபாதிதத வநநதரம, (ப்ரபத்திககு தேச நியமமும) எனறு தொடஙகி * ப்ரபத்யே * எனகிற பதததால சொலலப்பட்ட ப்ரபத்தியினுடைய தேச காலாதி நியமாபாவத்தையும, அதுககு விஷய நியமம சொலலுகைககாக (குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை) எனறு தொடஙகி முகதகண்டமாக மீளவும நாராயண பதார்த்ததையும, (இதில ப்ரபத்தி பணணு மதிகாரிகள மூவர்) எனறு உத்தமனிலே ஆக்ஷிபதனை வதிகாரியையும, ப்ரபத்தியில ஸாதநதவமிலலாமையையும, ப்ரபத்த்யதிகாராபேக்ஷிதமான சகதி லஜ்ஜா யதந நிவருத்தி சமதமாதிசயம முதலானவற்றையும, ப்ரபத்த்யங்கதயா த்யாஜ்யமான உபாயாநதரத்தினுடைய தோஷ பூயஸதவத்தையும, தத்ப்ரதிகோடிதயா ப்ரபத்தியினுடைய நைர்தோஷ்யாதிகளையும, ப்ரபத்தி ப்ரஸஙகததாலே முகபேதேந ஸவகத ஸவீகாராநுபாயத்வத்தையும பரகத ஸவீகாரோபாயதவததையும, தத்ப்ராபல்யததையும, அவனே ஸவீகரிககுமளவிலும புருஷகாரத்தை முனனிட்டே ஸவீகரிககு மெனனுமிடததையும, உபயரும புருஷகாரததை முனனிடுமதுககுணடான ப்ரயோஜந விசேஷஙகளையும, அதிகாரி த்ரயத்துககும புருஷகார மவர்ஜநீய மெனனுமததையும ப்ரதிபாதிககையாலே, இவவளவும பூர்வகண்டார்ததததை யருளிசசெயதாராயத்து .... (159)

160. இப்ப்ரகரணததியிலே (உபாயததுககு) எனறு தொடஙகி உபேயாதிகாரமும சில சொலலிற்றேயாகிலும அது ப்ராஸஙகிக மிததனை, இனி உபேயாதிகாரபர

மான ப்ரகரண சேஷத்தாலும உத்தரகண்டார்த்ததை யருளிச்செயகிறார். அது செயகிற விடத்தில், பாஷ்யகாரர் கத்யத்தில உத்தரகண்டார்தத மநுஸந்தித்தருளின கரமத்திலே, நமச்சப்தார்த்தம முனனாக வருளிச்செயகிறார். அதில இந்த நமஸ்ஸூ—தான ப்ராப்யவிரோதி நிவ்ருததி ப்ரதிபாதகமாகையாலே, ப்ராப்ய விரோதிகளானவற்றை தர்சிப்பிப்பதாகத் திருவுள்ளமபற்றி ப்ரதமம அவற்றிலே யொன்றை யருளிச்செயகிறார் (தனககுத்தான) என்று தொடஙகி.

160. தனக்குத்தான் தேடும் நனமை தீமையோபாதி விலக்காயிருக்கும்

கீழ (ஸ்ரீபரதாழ்வானுககு நனமைதானே தீமையாய்தது) என்று - ஸ்வகத ப்ரபததி 'சரணயஹ்ருதயாநுஸாரி யலலாதபோது தீமையாயத தலைககட்டுமபடி சொனன விததாலே, உபாய தசையில தனககுத்தான தேடும நனமை தீமையாமெனனுமிட மருளிச்செயதாராய், இபபரஸஙகத்திலே உபேய தசையிலும தான் தனககுத்தேடும நனமை தீமையாய் விடுமெனனுமிட மருளிச்செயகிறாரெனறு கீழோடிதுககு ஸஙகதி. (தனககு) இத்யாதி அதாவது—சேஷியானவன போகதசையில தன வ்யாமோஹததாலே "ஆருயிர்பட்ட தெனதுயிர் படடது" எனனுமபடி தன திறததில மிகவும தாழநினறு பரிமாறுமளவில, "நாம சேஷபூதரனறோ, நம சேஷத்வத்தை நோககவேண்டாவோ" என்று ஸ்வகைஙசயாநுஸநதாநததாலே பிறகாலிதது, தனககுத்தான தேடுகிற சேஷத்வமாகிற நனமை, அநாதிகாலம "ஸ்வதநதரோஹம" என்றிருந்த தீமையோபாதி அவன போகத்துககு ப்ரதிபந்தகமா யிருககுமென்கை. (தீமை) என்று—அகருதய கரணாதிகளைச சொல்லவுமாம. (160)

161. சேஷியுடைய விருப்பத்துககுடலாய ஆத்மாவுககு அலங்காரமா யிருக்கிற சேஷத்வம, போகவிரோதியாகிறபடி யெஙஙனேயெனன வருளிச்செய்கிறார் (அழகுககு) என்று தொடஙகி.

161. அழகுக்கிட்ட சட்டை அணைக்கைக்கு விரோதியாமாபோலே.

அதாவது—ஸத்ரீககு அழகுககிடடசட்டை நாயகனுகப்புககு விஷயமுமாய அவளுக் கலஙகாரமுமா யிருந்ததேயாகிலும, போகதசையில ஆலிஙகன விரோதியாமாப்போலே, இதுவும போகவிரோதியா மெனறபடி. .... (161)

162. அழகுக்குடலானது அநுபவ விரோதியா மெனனுமிடம சேஷி வசநத்தாலே தர்சிப்பிககிறார் மேல் (ஹாரோபி) என்று.

162. * ஹாரோபி *

ஹாரோபி நார்ப்பித: கண்டே ஸ்பர்சஸம்ரோத பீருணா, ஆவயோரந்தரே ஜாதா: பர்வதாஸ ஸரிதோ த்ருமா: என்று ஸமசலேஷதசையில ஸபர்ச விரோதியாமெனனுமசசத்தாலே பிராட்டி திருக்கழுததி லொரு முததுவட முடபடப் பூண்பதிலலை எனறாரிறே பெருமாள. *பீருணா* எனகிற விஙகவயத்யயம ஆர்ஷம. அனறிககே, அழகுக கிட்டது அணைககைககு விரோதியாமெனனுமிட மறிவிககைககே ப்ரயோஜநமாக்கி, லிங்காநுகுணமாகப் பெருமாள தமமளவிலே யோஜிககவுமாம. .... (162)

163. ஆனால் பின்னை பாரதந்த்ர்யமேயோ நலலதென்ன வருளிச்செயகிறார் மேல் (புண்யமபோலே) என்று தொடங்கி.

163. புண்யம்போலே பாரதந்த்ர்யமும் பராநுபவத்துக்கு விலக்கு.

(புண்யம) எனகிறது—கீழ (நன்மை) என்கிற சொலலாலே சொனன சேஷத்வத்தை; அது கீழ்ச்சொனனபடியே ஸ்வஸ்வயாநுஸநதாநததாலே யிருய்ககைக் குறுப்பாய்ககொண்டு யாதொருபடி போகவிரோதியாகா நிறகும அப்படியே, போக தசையில அவனுககு எதிர் விழிகொடாதே அசித்துப்போலே கிடககைக குறுப்பான கேவல பாரதந்த்ர்யமும் எதிர்விழி ஸாபேக்ஷனை வீசவரனுடைய போகத்துககு மிடறுபிடியா மெனறபடி.

அனறிககே. (புண்யம) எனகிறது—ஸத்கர்மத்தையாய், அது யாதொருபடி பாபத்திற்காட்டில வ்யாவருத்தமா யிருககசசெய்தே பகவத ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமாகா நிற்கும, அப்படியே, இருய்க்கைக குறுப்பான சேஷதவத்திறகாட்டில் அசித்துப் போலே எதிர்த்தலையிட்டது வழககாயிருககைக குறுப்பாகையாலே வ்யாவருததமான பாரதந்த்ர்யமும் எதிர்விழிகொடுக்கைக குறுப்பலலாமையாலே பரனுடைய வநுபவத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமா மெனனவுமாம. இததால—கேவல சேஷத்வமும கேவல பாரதந்த்ர்யமும ஓரோ ராகாரஙகளாலே போகவிரோதியாகா நிறகும ; பாரதந்த்ர்யத் தோடே கூடின சேஷதவமே உத்தேசயமெனகை. ... . (163)

164. இப்படி உபேய தசையில் சேஷத்வ பாரதந்த்ர்யங்கள் பராநுபவத் துககு விலக்காம்படியை யருளிசசெய்த அனந்தரம ப்ராப்தி தசையில் இவனுடைய நிர்பந்தமூலமாக வுண்டான தோஷ நிவருததி பராநுபவத்துககு விலககாம்படியை யருளிச் செயகிறார் (குணமபோலே தோஷ நிவருததி) எனறு

164. குணம்போலே தோஷ நிவருத்தி

(குணம) எனகிறது—கீழ விரோதியாகச சொனன சேஷத்வ பாரதந்த்ர்யங்க ளிரண்டையும். இவைதான ஆதமாவுககு அந்தரஙக குணமாயிறே யிருப்பது. இதுபோலே (தோஷ நிவருததி) எனறது—இவவாத்ம குண தவயமும கீழச்சொன்ன படியே யாதொருபடி பராநுபவத்துககு விலககாகிறது. அப்படியே, இவன் நிர்பந்திததுப் பண்ணுவித்துககொளளுகிற ப்ரகருதி ஸமபந்தமாகிற தோஷத்தி னுடைய நிவருத்தியும, சரமசரீரமாகையாலே இததோடே சிறிது தான் வைத்தநுப விகக விச்சிககிற வவனுடைய வநுபவத்துககு விலககாமெனகை. (குணம்போலே) என்று—பாரதந்த்ர்யமொன்றையும த்ருஷ்டாந்திககிற தாகவுமாம. ... (164)

165. தோஷநிவ்ருததியி லாத்மஸ்வரூபம அதயந்தபரிசுத்தமாய் போக்யமா யிருக்குமத்தனை யனறோ, ஆனபினபு தோஷநிவருத்தி அநபிமதமாய் தோஷமபி மதமா யிருககககூடுமோவெனன வருளிசசெய்கிறார் (ஆபரணம) என்று தொடங்கி.

165. ஆபரணம் அநபிமதமாய் அழுக்கு அபிமதமாயிரா நின்றதிறே.

அதாவது—லோகத்தில் விஷய ப்ரவணரா யிருப்பார்க்கு, அபிமத விஷயத்தி னுடைய ஔஜ்ஜ்வல்ய ஹேதுவான ஆபரணம் அநபிமதமாய், அனௌஜ்ஜ்வல்ய ஹேதுவான அழுக்கு அபிமதமா யிராநின்றதிறே என்கை. ... ... (165)

166. இதுதான லௌகிகத்தி லன்றிக்கே பிராட்டி திறத்தில் அவன்றனக்கு மிப்படி யிருந்தமைக்கு ஸூசகமான வார்த்தையை ஸ்மரிப்பிக்கிறார்மேல் (ஸ்நாநம என்று தொடங்கி.

166. 'ஸ்நாநம ரோஷஜநகம்' என்கிற வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

அதாவது—பிராட்டி திருமஞ்ஜநம செய்து வந்தது பெருமாளுக்கு ரோஷஜ நகம என்னுமத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிற *தீபோ நேத்ராதுரஸ்யேவ ப்ரதிகூலாஸி மே த்ருவம* என்கிற வார்த்தையை இவவர்த்தத்துக்கு குடலாக ஸ்மரிப்பதென்கை. *ஸ்பங்கா மலங்காராம* இத்யாதிப்படியே—பத்து மாஸம திருமஞ்ஜநம பண்ணும் மழுக்கடைந்திருந்த வடிவைக்காண வாசைப்பட்டிருந்தவர்க்கு, இவள் திருமஞ்ஜநம பண்ணிவந்தவிது ரோஷஜநகமாகச் சொல்லவேண்டாவிறே. ஆனால், *தீர்க்கமூஷணம் விசிசவஸ்ய மேதிநீமவலோகயந, உவாச மேகஸங்காசம விபீஷண முபஸ்திதம்; திவ்யாங்கராகாம வைதேஹீம திவ்யாபரண பூஷிதாம, இஹஸீதாம சிரஸ்ஸ்நாதா முபஸ்தாபய மாசிரம* என்று இவாதாமேயன்றோ திருமஞ்ஜநமபண்ணி யலங்கரித் துக்கொண்டு வரும்படி ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானைப பார்த்தருளிச் செய்தது; இப்படி யிருக்கச்செய்தே பின்னைரோஷம ஜநிப்பா னென்னென்னில்; தாம சலலவார்த்தை சொல்லிவிடக்கடவோம, தானே யறியாளோ என்று சொல்லிவிட்டாரித்தனை போக்கி, அது ஸஹ்ருதயமாகச் சொன்ன வார்த்தையல்ல, அல்லாதபோது ருஷ்டராகக் கூடாதிறே. அவள் தான *அஸ்நாதா தரஷ்டுமிச்சாமி பர்த்தாரம் ராக்ஷஸாதிப* என்றிருக்கச் செய்தே, *யதாஹ ராமோ பர்த்தா தே ததா தத் கர்த்து மர்ஹஸி* என்று ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான நிர்ப்பந்தித்துச் சொன்னபின்பன்றோ திரு மஞ்ஜநம பண்ணிற்றென்னில்? அவன் பெருமாள திருவுள்ளக் கருத்தை யறியாதே, அருளிச்செய்த வார்த்தையைக்கொண்டு சொன்னானித்தனையிறே. எல்லாஞ் செய் தாலும், பத்துமாஸம ராவண பவநத்திலே யிருந்த இவள் சிறையிருந்த வேஷத் தோடே சென்று காணுமித்தனையல்லது, திருமஞ்ஜநம பண்ணேன என்றிருக்க வேணுமிறே, அது செய்யாதே, சடக்கென திருமஞ்ஜநம பண்ணி வந்தாளிறே; அது, அவ விருப்புக்காண வாசைப்பட்டவர்க்கு ரோஷ ஹேதுவாய்த்து. ஆகையாலே, (ஸ்நாநம ரோஷஜநகம) என்னக் குறையில்லை

அன்றிக்கே, (ஸ்நாநம ரோஷ ஜநக மென்கிற வார்த்தையாவது)—ஸ்ரீவிபீஷ ணாழ்வான திருமஞ்ஜநம செய்தருளச் சொன்னபோது, பெருமாள திருவுள்ளத்தை யறியுமவ ளாகையாலே, 'அவர்க்கிது அநபிமத மாகையாலே ரோஷ ஜநகமாய் வந்து முடியும்' என்று நினைத்து, *அஸ்நாதா தரஷ்டுமிச்சாமி பர்த்தாரம் ராக்ஷஸாதிப* என்று பிராட்டி யருளிச்செய்த வார்த்தையாகவுமாம். ரோஷ ஜநக மென்னுமதை ப்ரகாசிப்பிக்கிற வார்த்தையென்று கீழ்ச்சொன்ன ந்யாயமிங்கு மொக்கும். .... (166)

167. இப்படி யபிமத விஷயத்தி லழுக்குக்கழுமாப்போலே, ஆத்மஜ்ஞாநம் பிறந்த விவன் *அழுக்குடம்பு* என்று கழிக்கிற வித்தேஹத்தை ஈச்வரன் விரும்ப எங்கேக்கண்டதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வஞ்சக் கள்வன்) இத்யாதியாலே.

167. "வஞ்சக்கள்வன்" "மங்கவொட்டு"

அதாவது—*வஞ்சக் கள்வன்* என்று தொடங்கி *மங்கவொட்டு* என்னுமள வாக—தம்முடைய திருமேனியிலே அத்யாதரத்தைப் பண்ணியவனநுபவித்தபடி களையும்; அவ்வளவன்றிக்கே, அதிசாபலத்தாலே இத்திருமேனியோடே தம்மைத் திருநாட்டிலே கொடுபோவதாக வவன் அபிநிவிஷ்டனா யிருக்கிறபடியைக் கண்டு, *பிரானே! இப்படி செய்தருளவொண்ணாது* என்று நிர்ப்பந்தித்து, இதினுடைய தோஷத்தை யவனுக்கு குணர்த்தி, இப்படி ஹேயமான விது மங்கும்படி யிசைய வேணும் என்று கால்கட்டி, அவனிதத்தை விடுவித்துக்கொண்டு போம்படி வருந்தி இசைவித்துக்கொண்டபடியையு மருளிச்செய்தாரிறே யாழ்வார். ... (167)

168. அபிமத விஷயத்தி லழுக்குப்போலே யாதரிக்கிறமாத்ர மன்றிக்கே, இவனுடைய ஜ்ஞாநபரிமளம இத்தேஹத்திலே ப்ரகாசிக்கையாலும இத்தையாதரிக்கு மென்னுமிடத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (வேர்) இத்யாதியாலே.

168. வேர்சூடுமவர்கள் மண்பற்றுக் கழற்றாதாப்போலே ஜ்ஞாநியை விக்ரஹத் தோடே ஆதரிக்கும.

அதாவது-மணத்தின வாசியறிந்து வேர்சூடும போகிகளானவர்கள், மண்ணை யுதறில மணங்குன்றும என்று மண்பற்றுக் கழற்றாதே சூடுமாப்போலே, பரமபோகி யான ஸர்வேச்வரன ஜ்ஞாநியானவிவனை விரும்பி யநுபவிக்குமிடத்தில, *ஆஹ்லாத சீத நேத்ராம்பு:* இத்யாதிப்படியே ஜ்ஞாந கார்யமான விகருதிகளுக்கெல்லா மாச்ரயமாய்க்கொண்டு இவனுடைய ஜ்ஞாந பரிமளமெல்லாந் தோற்றும்படி யிருக்கிற விக்ரஹத்தோடேகூட விரும்புமென்றபடி. ... ... 168)

169. இன்னம் முகாந்தரத்தாலே இவன் தேஹத்திலவன் விருப்பத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் (பரமார்த்தன்) என்று தொடங்கி.

169. பரமார்த்தனென் றிவனுடைய சரீரஸ்திதிக்கு ஹேது கேவல பகவதிச்சையிறே.

(பரமார்த்தனென்கிறன)—*இங்கின்ற நீர்மை யினி யாமுறாமை* *எந்நாள யானுன்னை யினி வந்து கூடுவன்* *எங்கினித் தலைப்பெய்வன்* *நாளே லறியேன்* *தரியே னினி* *கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங் குறுகாதோ* என்று ஸம்ஸாரத் தில் அடிக்கொதிப்பாலும், பகவதநுபவத்தில் பெருவிடாயாலும இதுக்குமே லில்லை என்னும்படி யார்த்தி விளைந்தவன், ஏவம பூதனானவனுடைய சரீர ஸதிதிக்கு ஹேது ப்ராரப்தகர்ம மென்னவொண்ணாதிறே, *ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ் யாமி* என்றத்தோடு விரோதிக்கையாலே; *ஆர்த்தாநா மாசுபலதா ஸக்ருதேவ க்ருதா ஹ்யஸௌ, த்ருப்தாநாமபி ஜந்தூநாம் தேஹாந்தர நிவாரிணீ* என்றிறே ப்ரபத்தி ஸ்வபாவந்தா னிருப்பது. ஆகையால, இவனுடைய சரீர ஸ்திதிக்கு ஹேது, "இன்னமும சிலநாளிவனை யிச்சரீரத்தோடே வைத்தநுபவிக்கவேணும" என்கிற

ஈச்வரேச்சையொழிய வேறொன்றில்லாமையாலே (கேவல பகவதிச்சையிறே) என்கிறார். ப்ராரப்த கர்மமடியாக விருககிற த்ருப்த விஷயததிலும பகவதிச்சை யுண்டாகையாலே அத்தை வயாவர்த்திககிறது கேவல சப்தத்தாலே. ... (169)

170. இப்படி தன் விருப்பத்துககு விஷயமான விவன சரீரத்தை அவன் விரும்பும் ப்ரகார மருளிசசெய்கிறார் மேல் (திருமாலிருஞ்சோலைமலை) என்று தொடஙகி.

170. "திருமாலிருஞ்சோலை மலையே" என்கிறபடியே உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவறறிலும் பண்ணும் விருப்பததை இவனுடைய சரீரைகதேசத்திலே பண்ணும்.

அதாவது—தெற்குத் திருமலையையும திருப்பாற்கடலையும என் உத்தமாங்கத்தையுமொகக விரும்பா நின்றான். ஸ்ரீ வைகுண்டத்தையும வடககுத் திருமலையையும எனனுடைய சரீரத்தையுமொகக விருமபாகின்றான என்றாரிறே ஆழவார். இப்படியோரோ ரவயவஙகளிலே இரண்டிரண்டு திருப்பதியில பண்ணும விருப்பததைப் பண்ணினானென்றவிது, எலலாத் திருப்பதிகளிலும பண்ணின விருப்பத்தை ஓரோ ரவயவங்களிலே பண்ணிநின்றா னென்னுமதுககுபலக்ஷணம. ஆகையாலே, அப்பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே. தனககபிமதமான திவய தேசங்களெல்லாவற்றிலும பண்ணும் விருப்பத்தை ஜ்ஞானியான விவனுடைய சரீரைகதேசத்திலே பண்ணுமெனகிறார். ... . (170)

171. உகந்தருளின நிலங்களி லெலலாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவ்விஷயமொன றிலுமே பண்ணுமெனறார் கீழ; இவ்விஷயம ஸித்தித்தால் உகந்தருளின நிலஙகளி லாதரம அவனுககு ஸங்குசிதமா மெனனுமிட மருளிச்செய்கைக்காக, இரண்டிடத்துககு முணடான வாசியை யருளிசசெயகிறார் (அங்குததை) என்று தொடஙகி.

171. அங்குத்தைவாஸம் ஸாதநம்; இங்குத்தைவாஸம ஸாத்யம்.

உகந்தருளின நிலங்களில் விரும்பிவர்த்திககிறது உசிதோபாயங்களாலே சேதநரையகப்படுத்திககொள்ளுகைக காகையாலே (அஙகுத்தை வாஸம ஸாதநம) எனகிறது. இச்சேதநன திருந்தி இவன ஹ்ருதயததினுள்ளே தான் வஸிககப் பெற்றவிது அங்குநின்று பண்ணின க்ருஷிபலமாகையாலே (இங்குத்தை வாஸம் ஸாதயம) என்கிறது. *நாகத்தணைக் குடந்தை* *மலைமேல தான் நின்று* *பனிக்கடலில் பள்ளிகோளை* இத்பாதிகளிலே, இவற்றினுடைய ஸாதநஸாத்யத்வங்கள் தோற்றுகின்றதிறே. ... . (171)

172. இந்த ஸாதந ஸாத்யத்வ ப்ரயுகதமான ஆதரதாரதம்யத்தை யருளிச் செய்கிறார் (கல்லும) என்று தொடங்கி.

172. "கல்லும் கனைகடலும்" என்கிறபடியே இது ஸித்தித்தால் அவற்றிலாதரம் மட்டமாயிருக்கும்.

அதாவது—தன திருவுள்ளத்தில புகுந்தபினபு, தனககுப் புறம்பொனறிலு மாதரமிலலை என்று தோறறுமபடி அவனிதிலே அத்யாதரத்தைப் பண்ணி நித்ய வாஸம் பண்ணுகையாலே, திருமலையும, தன ஸநநிதாநத்தாலே கோஷிககிற திருப் பாறகடலும, ஒருத்தர்க்குமெட்டாத பரமபதமான தேசமும புல்லியவாய்ததினவோ எனறாரிறே யாழவார்; இப்படியே, ஸாத்யமான இசசேதநஹ்ருதயம ஸித்தித்தால, இதுககு ஸாதநமாக முனபு விருமபிப்போநத திவயதேசங்களி லாதரம ஸங்கு சிதமாயிருககு மென்கை. ஸாத்யம கைபுகுரு மளவுமிறே ஸாதநததி லாதரம மிககிருப்பது. .... (172)

173. ஆதரம் மட்டமாம்படிககு அவதியை தர்சிப்பிககிறார் (இளங்கோயில) இத்யாதியாலே.

173. "இளஙகோயில் கைவிடேல" எனறிவன ப்ரார்த்திக்க வேணடும படியாயிருக்கும.

அதாவது—ஸ்ரீபூதத்தார், தமமைப் பெறுகைக குறுப்பாக முனபு தான் விருமபின திவயதேசங்களில முனபுத்தை யாதரமினறிககே தனதிருவுளளத்திலே அத்யாதரததைப்பண்ணிச் செல்லுகிறபடியைக கண்டு, அவவோ திவயதேசஙகளைக கைவிடப்புகுகிறானே எனறதிசஙகை பணணி, என ஹ்ருதயத்திலே புகுநதிருக கைககு பாலாலயமான திருப்பாறகடலைக கைவிடாதொழிய வேணும எனறாரிறே ஆகையால, இப்படி யிவன ப்ரார்ததிகக வேண்டுமபடியாய்த்து அவனுககவறறி லாதரம் மட்டமாம்படி எனகை. ... ... (173)

174. இப்படி யிவனர்த்தித்தாலும், ஸாத்யம ஸிததித்த பினபு அவனுக்கவை அபிமதங்களா யிருககுமோ வென்ன வருளிசசெயகிறார் (ப்ராப்ய) இத்யாதியாலே.

174. ப்ராப்யப்ரீதி விஷயத்வத்தாலும் க்ருதஜ்ஞதையாலும் பின்பவை அபிமதங்களாயிருககும

(ப்ராப்யப்ரீதி விஷயத்வமாவது)—தனககு ப்ராப்யபூதனன இசசேதநனுடைய வுகப்புககு விஷயமா யிருககை. * கண்டியூ ரரங்கம மெயயம் கசசி பேர்மலலையெனறு மண்டியிறே யிவனிருப்பது. க்ருதஜ்ஞதையாவது—இவ்வோதேசவாஸத்தாலேயனறோ நாமிவனைப் பெற்றது * எனறு அத்தேசம் தனககுப் பண்ணின வுபகாரத்தை யநு ஸந்திககை. இவையிரணடாலும். ஸாத்யமான இச்சேதநன கைபுகுநதிருககச் செய தேயும் அவனுககு அவ்வோ தேசங்கள் அபிமதஙகளா யிருககு மெனகை.

ஆக, (குணம்போலே தோஷநிவருத்தி) எனறு கீழசசொன்ன சேஷத்வ பார தநதர்யரூப ஆத்மகுணமபோலே தோஷ நிவ்ருததியும, (பராநுபவத்துககு விலககு) எனறு ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி ததுபபாதநார்த்தமாக அபிமதவிஷயததில அழுககபி மதமா யிருககுமபடியையும, இவன * அழுககுடமபு * எனறு கழிக்கிறவிதிலே யவன தயாதரததைப பண்ணுமபடியையும, ஜ்ஞாநியான விவனை ஸவிகரஹமாக வாதரிக கைககு ஹேதுவிசேஷததையும், பரமார்த்தனன விவன தேஹ ஸதிதி கொணடே இவன் தேஹத்தி லவன விருப்பமறியலா மெனனுமததையும், அவனிவனுடைய

தேஹத்தை விரும்பும ப்ரகாரத்தையும, ஸாத்யமானவிது ஸித்தித்தால் ஸாதநாதரம் மட்டமாமபடியையும, அதி னெலலையையும, இவன அவவோதேசஙகளைக கைவிடா தொழியவேணும எனறு அர்தநித்தால ஸ்வஸாத்யம ஸித்திதநிருககச்செய்தேயும ஹேது த்வயத்தாலே அவனுக கவை அபிமதஙகளா யிருககும்படியையு மருளிச் செய்தாராயிற்று. ... . (174)

175. இப்படி தோஷநிவருத்தி பராநுபவததுக்கு விலககெனனுமிடம ஸுஸ் பஷ்டமாமபடியான ஹேதுககள் பலவற்றையும அருளிசசெய்கையாலே அத்தை ஸித்திப்பித்தாராய், அது தனனை த்ருஷ்டாந்தமாககி ஸிம்ஹாவலோகந ந்யாயத் தாலே கீழச் சொன்ன சேஷத்வபாரதநதர்ய ரூபாத்மகுணத்தினுடைய பராநுபவ விரோதித்வத்தை ஸ்திரீகரிககிறார் (ஆகையாலே) என்று தொடஙகி.

175. ஆகையாலே தோஷநிவருத்திபோலே ஆந்தர குணமும் விரோதியாயிருக்கும்.

(ஆகையாலே) எனறு—கீழே ஸித்திப்பித்தவர்த்தத்தை யநுவதிககிறார். (தோஷ நிவ்ருததிபோலே) என்றது—தோஷங் கழிகை ஸவரூபௌஜ்ஜவலயததுக குறுப்பா யிருக்கசசெயதேயும தோஷத்தையே போகயமாக விரும்புகிற பரணயியான வவனுக் கநபிமதமாகையாலே யாதொருபடி பராநுபவததுககு விரோதியாகிறது, அதுபோலே யெனறபடி. (ஆந்தர குணம) எனகிறது—சேஷத்வ பாரதந்த்ர்யங்களை. இவற்றை (ஆந்தர குணம) எனகிறது—ஜ்ஞாநாநந்தஙகளிலுங்காட்டில ஆத்மாவுக்கு அந்தரங்கமாகையாலே. இதினுடைய பராநுபவ விரோதித்வப்ரகாரம் கீழச சொல்லப் பட்டதிறே. இவவிடத்திலும் (ஆந்தர குணம) என்கிறது—பாரதந்த்ர்ய மொன்றையு மாகவுமாம. .... (175)

176. இப்படிச சொல்லுகைக்கு தோஷ நிவருத்தியில் வரும்தோஷமே தென்ன; வேறொரு தோஷமும வேண்டா, இது தானே தோஷமா மெனகிறார் (தோஷ) இத்யாதியாலே.

176. தோஷநிவ்ருத்திதானே தோஷமாமிறே.

அதாவது—காமிநியானவள் தனனுடமபி லழுககுக் கழற்றி போகத்திலே யந்வயிக்க இசசிககுமாப்போலே, ஸவதஃ பரிசுததமான வாத்மஸ்வரூபத்துககு வந்தேறியான தோஷத்தைக கழித்து ஸ்வசேஷிககு போகயமாக விநியோகப்பட வேணும் என்று ஸ்வநிர்ப்பந்தத்தாலே இவன் பண்ணுவித்துககொள்ளுகிற தோஷ நிவ்ருத்திதானே, காமிநியுடைய வழுககுக்கும் காமுகனைப்போலே தோஷமே யபி மதமாய் இத்தோடே தனனை புஜிகக வாதரிககிற வவனுடைய போகததுககு விலக் காகையாலே தோஷமாமிறே யெனகை. அவனுககு அநிஷ்டமாமதிறே தோஷ மாவது. (இறே) என்று ப்ரஸித்தி தோற்ற வருளிச்செய்தது கீழுபபாதித்தத்தை யெல்லாம் நினைத்து. .... (176)

177. ஆக, (நன்மைதானே தீமையாயிறறு) என்றும், (தனககுத்தான் தேடும் நன்மை தீமையோபாதி விலககாயிருககும்) என்றும், (தோஷ நிவ்ருத்திதானே தோஷமாமிறே) என்றும்—தான் தனககுத் தேடும நன்மை ஹேயமென்னுமிடம்

சொல்லுகையாலே, அவன் தேடும் நன்மையே யுபாதேயமென்னுமிடம் பலித்ததிறே; இப்படி தான் தனக்குத் தேடும் நன்மை ஹேயம் அவன் தேடும் நன்மை யுபாதேய மென்னுமிடத்தை ஆப்த வசநத்தாலே தர்சிப்பிக்கிறார்மேல் (தன்னால்) என்று தொடங்கி.

177. "தன்னால் வரும் நன்மை விலைப்பால்போலே; அவனால் வரும் நன்மை முலைப்பால்போலே" என்று பிள்ளானவார்த்தை.

(தன்னால் வரும் நன்மையாவது)— ஸ்வயத்நத்தாலே தான் தனக்குண்டாக்கிக் கொள்ளும் நன்மை. (விலைப்பால்போலே) என்றது—ஔபாதிகமுமாய், விரஸமுமாய், அப்ராப்தமுமா யிருக்குமென்கை. (அவனால் வரும் நன்மையாவது)—நிருபாதிக ஸ்வாமியான வவன்றானே இவனுக்கிது வேணும் என்றுண்டாக்கும் நன்மை. முலைப் பால் போலே என்றது—நிருபாதிகமுமாய், ஸரஸமுமாய், ப்ராப்தமுமா யிருக்கு மென்கை. ... ... (177)

178. இவ்வளவன்றிக்கே, எம்பெருமானை யொழியத் தான் தனக்கு நன்மை தேட விழிந்தால் ஸ்வவிநாசமே பலிக்குமென்னுமிடத்தை ஸநிதர்சநமாக அருளிச் செய்கிறார் (அவனை என்று தொடங்கி).

178. அவனையொழியத் தான் தனக்கு நன்மை தேடுகையாவது—ஸ்தநந்தய ப்ரஜையை மாதாபிதாக்கள் கையில்நின்றும் வாங்கி காதுகனை ஆட்டு வாணியனகையிலே காட்டிக் கொடுக்குமா போலே யிருப்பதொன்று.

அதாவது—ப்ராப்தனுமாய்ப்தனுமானவவன் இவனுக்கு நன்மை தேடும் தொழிய, அதுக்கெதிர்த்தட்டான தான் தனக்கு ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்தமான நன்மை ஸம்பாதிக்கையாவது — ஸ்வரக்ஷணோபயோகியான ஜ்ஞாநசக்திகளொன்றுமின் றிக்கே ஸ்வமாதராதிக ளுணர்ந்து நோக்கவேண்டும்படியான ஸ்தநந்தய ப்ரஜையை, ரக்ஷகரான மாதாபிதாக்கள் கையில் நின்றும் வலிய வாங்கி, கொலைக்குக் கூசாதே உயிர்க்கொலையாகக் கொன்று மாமஸங்களோடே கலசி விற்றுவிடும் காதுகனை ஆட்டுவாணியன் கையிலே இத்தை நோக்கிக்கொள் என்று காட்டிக்கொடுக்குமாப் போலே யிருப்பதொன் றென்கை. இத்தால—ஸர்வேச்வரனே ரக்ஷகன், தான் தனக்கு நாசகன் என்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது. ... . (178)

179. இப்படி இவன் தன்னைத்தானே முடித்துக் கொள்ளுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தன்னைத் தானே) என்று தொடங்கி.

179. தன்னைத் தானேயிறே முடிப்பான்.

அதாவது—ஸர்வேச்வரனிவனை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கு அவஸர ப்ரதீக்ஷனாய்ப் போருமவனாகையாலே இவனுடைய விநாசத்துக்கு ஒருநாளுமவன் ஹேதுவன்று, இனி *அஸந்நேவ* என்னும்படி தன்னை நசிப்பித்துக்கொள்ளுவான் தானேயிறே யென்கை. *யானே என்னை* என்கிற பாட்டிலே, *யானே* என்று—என்னிழவு பகவத் க்ருதமல்ல, அவன் எதிர் சூழல்புக்குத் திரியாநிற்க நானே கிடர் விநாசத் தைச் சூழ்த்துக்கொண்டேன் என்றாரிறே யாழ்வார். .... (179)

180. இவன தனனைத தானே முடிககையாவது ஏதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிசசெயகிறுர் (தனனைத் தானே) எனறு தொடங்கி.

180. தன்னைத் தானே முடிக்கையாவது—அஹங்காரத்தையும் விஷயங்களையும் விரும்புகை.

(அஹங்காரமாவது)—தேஹாத்மாபிமாநமும, ஸ்வாதந்த்ர்யாபிமாநமும ; (விஷயங்களாவன)—விஹிதநிஷித்த விஷயஙகள, இவற்றை (விருமபுகையாவது)—இவற்றிலே மிகவும் ப்ரவணனுகை. ஆத்ம ஸ்வரூபந்தான் பகவதநந்யார்ஹசேஷமாய் பகவதேகபோகமாயிறே யிருப்பது, தாதருச ஸ்வரூபததை நசிப்பிக்கையிறே—இவற்றிலே இவன் ப்ரவணனுகையாவது. உத்தரவாகய நமசசப்தார்த்தஙு சொல்லுகிறுராகில் இவை எல்லா மென்னெனனில, உத்தர வாகயத்தில் நமஸ்ஸிலே புருஷார்த தத்துக கிடைசகுவரான விரோதிகளெல்லாம் தளளுண்ணுமெனனுமிடந தோற்ற விறே "மநோவாக காயைஃ" என்று தொடங்கி மூன்று சூர்ணையாலே ஸகல விரோதி நிவ்ருததியையும பாஷ்யகார ரருளிசசெய்தது. இவர்தாமும மூமுக்ஷுப்படியிலே இநத நமசசப்தார்த்தம சொல்லுகிறவளவில, *இதிலே அவித்யாதிகளும கழியுண்ணும்* எனறுரிறே. ஆகையாலே இவ்விடததிலும் தேஹாதமாபிமாநாதிரூபமான அஹங்காரம, தத் கார்யமான விஷயப்ராவண்யம, தது பயகார்யமான பாகவதாபசாரம முதலான விரோதிகளை யெல்லாம ப்ரஸக்தாநு ப்ரஸகதமாக வருளிச செய்கிறுர் ; ஆகையாலே விரோதமில்லை. .... (180)

181. இவ்வஹங்காராதிகளின கொடுமையை விஸதரேணுபபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளமபற்றி ப்ரதமம அஹங்காரத்தின கொடுமையை அருளிச்செய்கிறுர் (அஹங்காரம) என்று தொடங்கி.

181. அஹங்கார மக்நிஸ்பர்சம் போலே.

(அகநி ஸபர்சம் போலே) என்றது—அகநி ஸபர்சமானது அங்வயித்த விடமெங்கும் சுட்டுருவழிககுமாப்போலே, இதுவும ஆச்ரயாசியாய் ஸ்வரூபத்தை நேராக வுருவழித்துவிடு மென்கை. ... ... (181)

182. இவ்வஹங்காரத்தினுடைய கரெளர்யத்துக்கு ப்ரமாணங்கள் காட்டுகிறுர் மேல்.

182. "ந காமகலுஷம் சித்தம்" "நஹி மே ஜீவிதேநார்த்தஃ" "ந தேஹம்" "எமமாவீட்டுத் திறமும".

அதில் ப்ரதமத்திலே, ருக்வேதகிலமான ஜிதந்தாவசநத்தை யருளிசசெய்கிறுர் ; *நகாமகலுஷம சித்தம் மமதே பாதயோஸ்ஸ்திதம், காமயே வைஷ்ணவதவந்து ஸர்வ ஜந்மஸு கேவலம* இதுககர்த்தம்—நிருபாதிக சேஷியாய் நிரதிசய போகயரான தேவரீர் திருவடிகளிலே வ்யவஸிதமான வென்னெஞ்சானது, ஸ்ரீ வைகுண்டாதிகளாகிற வேறென்றை ஸவயம புருஷார்த்தமாக நினைத்துக கலங்கியிருக்கிற தன்று, ஸர்வ ஜந்மங்களிலும தேவர்க்கே ரஸமாமபடியிருககிற தாஸயத்தை யே யாசைப்படாநின்றது தெனறு. கேவலபதத்தால்—இத்தலைககுமா யிருககுமிருப்பைக் கழிக்கிறது ;

துசப்தம அவதாரணார்த்தம். இத்தால—மோக்ஷோபாயந்தமாகத் தன்னுகப்பால வரும தெல்லாம அஹங்கார கர்ப்பமாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம சொல்லப்பட்டது. அநந்தரம, பிராட்டி வசநத்தை யருளிச்செய்கிறார். *கஹிமே ஜீவிதேநார்த்தோ நைவார்த்தைர் நச பூஷணை:, வஸந்த்யா ராக்ஷஸீமத்யே விநா ராமம் மஹாரதம* இதுகக்கர்த்தம—மஹாரதரான பெருமாளைப் பிரிந்து ராக்ஷஸிகள நடுவே வஸியா நிற்கிற வெனக்கு ப்ராணனுலொரு ப்ரயோஜந மில்லை. அர்த்தங்களாலுமொரு ப்ர யோஜநமில்லை, ஆபரணங்களாலு மொருப்ரயோஜநமில்லை என்று இத்தால— ப்ராணாதிகளெல்லாம அத்தலையில விநியோகத்துக்காக வன்றிக்கே தனக்கான போது அஹங்கார ஸ்பர்சியாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது. அநந்தரம. பரமாசார்யரான ஆளவந்தார் வசநத்தை யருளிச்செய்கிறார், *நதேஹம நப்ராணாந் நசஸுக மசேஷாபிலஷிதம நசாத்மாநம நாந்யத கிமபி தவ சேஷத்வ விபவாத், பஹிர்ப்பூதம நாத! க்ஷணமபிஸஹே யாது சததா விநாசம தத்ஸத்யம் மது மதந விஜ்ஞாபந மிதம* இதுகக்கர்த்தம—எனக்கு வகுத்த சேஷியானவனே, உன் னுடைய சேஷத்வமாகிற வைசவர்யத்துக்குப் புறம்பான தேஹத்தையும க்ஷணமும் ஸஹியேன, இத்தேஹத்துக்குத்தாரகங்களான ப்ராணங்களையும ஸஹியேன், எல்லா ராலுமாசைப்படப்பட்ட ஸுகத்தையும ஸஹியேன, புத்ர மித்ர களத்ராதிகளான மற்றென்றும ஸஹியேன், இவையித்தனைக்கும போக்தாவான ஆத்மாதன்னையும் ஸஹியேன, இதெல்லா முருசுகாணவொண்ணுதபடி சததாவாக நசித்துப்போக வேணும், இந்த விஜ்ஞாபநம் ஸத்யம, இங்ஙனன்றாகில தேவாக்குப் பொய்யனை மது பட்டது படுகிறேன என்று இத்தால—அத்தலையில சேஷத்வத்துக்குப புறம பானதெல்லாம அஹங்கார துஷ்டமாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம சொல்லப் பட்டது.

அநந்தரம, மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றவர்களில தலையானவர் வசநத்தை யருளிச்செய்கிறார் (எமமாவீட்டுத திறமும) என்று. அதாவது—' ஆழிவீர்! மோக்ஷத்தைக் கொள்ளும்' என்ன; என்னுகப்புக்காகத் தருகிற மோக்ஷம எப்ப்ரகாரத் தாலும விலக்ஷணமா யிருந்ததேயாகிலும, அதின இடையாட்டமும ப்ரஸங்கிக்கக் கடவோ மல்லோமென்கை. இத்தால—தன்னுகப்பால வரும மோக்ஷமும் அஹங்கார கர்ப்பமாகையாலே, ஐசவர்யாதிகளோபாதி த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது.

183. ஆக, அஹங்காரத்தின் கொடுமையை யருளிச் செய்தார் கீழ்; அநந் தரம் விஷயங்களின கொடுமையை யருளிச் செய்கிறார் மேல (ப்ரதிகூலவிஷய ஸ்பர் சம) என்று தொடங்கி.

183. ப்ரதிகூலவிஷயஸ்பர்சம விஷஸ்பர்சம போலே, அநுகூலவிஷயஸ்பர்சம விஷமிச்ரபோஜனம போலே.

(ப்ரதி கூல விஷயமாவது)—லோகவிருத்தமுமாய் நரகஹேதுவுமா யிருந்துள்ள நிஷித்த விஷயம்; தத்ஸ்பர்சத்தை விஷஸ்பர்சமபோலே என்றது—ப்ராணபாதகத் வேந ப்ரஸித்தமாகையாலே ப்ராதிகூல்யந் தோற்றநின்று ப்ராணனை முடிக்கும விஷஸ்பர்சமபோலே, சாஸ்த்ர நிஷித்தத்தயா ப்ரஸித்தமாகையாலே ப்ரதிகூல

மென்றே தோற்றியிருந்து ஸ்வரூப நாசத்தைப் பண்ணுகையாலே. (அநுகூல விஷயமாவது)—லோகவிருத்தமு மன்றிககே நரகஹேதுவுமன்றிககே விசிஷ்ட வேஷாநுகூலமா யிருந்துள்ள விஹிதவிஷயம்; தத்ஸ்பர்சத்தை (விஷமிச்ர போஜனம போலே) என்றது—விஷமிச்ராந்ந போஜநம அதறியாதவனுக்கு அநுகூல மெனறே தோற்றியிருநது அவன் ப்ராணனை முடித்துவிடுமாப்போலே, சாஸ்த்ரவிஹிததயா ப்ரஸிதகமாகையாலே அநுகூலமபோலே தோற்றியிருந்து ஆத்மாவினுடைய அநந்யபோகதவரூபமான ஸ்வரூபத்தை நசிப்பிககையாலே *விஷஸ்ய விஷயாணாஞ்ச தூரமத்யந்த மந்தரம், உபபுகதம விஷமஹந்தி விஷயாஸ் ஸ்மரணாதபி* என்று—புஜிககவும வேண்டாதே ஸமரணமாத்ரத்தாலும் முடிககையாலே, விஷததிற்காட்டில் விஷய மதிகரூரமெனனுகின்றதிறே. .... (183)

184. இப்படி விநாசகரமான விஷயங்களிலே ப்ரவணனாய் ஸுகிககநினைக்கு மது விபரீதஜ்ஞாந கார்யமென்னுமத்தை ப்ரமாண ப்ரஸித்த த்ருஷ்டாந்தமுகேந வருளிச்செய்கிறார் (அக்நி ஜ்வாலையை) என்று தொடங்கி.

184 அக்நிஜ்வாலையை விழுங்கி விடாய் கெட நினைக்குமா போலேயும் ஆடுகிற பாமபின் நிழலிலே யொதுங்க நினைக்குமாபோலேயும் விஷய ப்ரவணனாய் ஸுகிக்க நினைக்கை.

அதாவது—* ஆஸ்வாத்ய தஹந ஜ்வாலா மூதந்யாசமநம் யதா—ததா விஷய ஸமஸாகாத் ஸுகஸிநதா சரீரிண:* என்றும் *விஷயாணாந்து ஸம்ஸர்காத் யோபிபர்த்தி ஸுகம நர:, ந்ருத்யத: பணிநச்சாயாம் விச்ரமாயாசரயேத ஸ:* என்றும் சொலலுகிறபடியே—தண்ணீர்கது விடாய்ப்பட்டவன், விபரீத ஜ்ஞாநத்தாலே தாபஹேதுவான அகநி ஜவாலையை விழுஙகித் தனவிடாய் தீர நினைககுமாப்போலேயும்; ஆதிதய கிரணஙகளாலே அதிமாத்ர தப்தனானவன அநத தாபத்தை யாற்றுகைககாக நிழலெனகிற மாத்ரத்தைககொணடு, ஆகாமயார்தததத்தை நிரூபியாதே, அத்யந்த குபிதமாய்ப் படத்தை விரிதது நின்றாடுகிற பாமபின நிழலிலே யொதுங்க நினைககுமாப்போலேயும இருப்பதொன்று, பாதகமான விஷயங்களை ஸுகாவஹமாக ப்ரமித்து அவற்றிலே ப்ரவணனாய் அவற்றை யநுபவித்து ஸுகிகக நினைககும தெனறபடி. .... (184)

185 விஷய ஸ்பர்சம ஸ்வரூப நாசகம, விஷய ப்ரவணனாய் ஸுகிகக நினைககுமது விபரீத ஜ்ஞாநகார்ய மென்றிறே கீழ்ச்சொலலிநின்றது; இவ்விஷய ஸ்பாசம வேண்டா, பகவத் குணங்களிலே நைந்திருககுமவன் இவற்றைக காணவே முடியுமெனகிறார் மேல (அசுணமா) என்று தொடங்கி.

185. அசுணமா முடியுமாபோலே பகவதநுபவைகபரனாய் ம்ருதுப்ரக்ருதியா யிருக்குமவன் விஷயதாசநத்தாலே முடியும்படி.

அதாவது—அசுணமாவென்கிற பக்ஷி அதிமதுரமான காந ச்ரவணத்தாலே நெஞ்சு நீர்ப்பண்டமா யிளகின தசையிலே அதிகடிநமான பறையையடிககக் கேட்டுப் பட்டுக்கிடககுமாப்போலே பாய்த்து, பகவததுபவமொன்றிலுமே தத்பரனாய தத்குண

ரஸத்திலே நைந்து இதர விஷயங்களின் பேர் கேட்கிலும் மாந்துமபடி மருந்து ப்ரக்ருதியா யிருக்குமவன பகவதேககபோகதவரூப ஸவரூபநாசகங்களான விஷயங்களைக கண்ட மாத்ரததிலே யேங்கி முடியுமபடி யெனகை. (185)

186. இவவர்த்தத்தை ஆப்தவசநத்தாலே யிசைவிககிறார் (காட்டி) என்று தொடங்கி.

186 "காட்டிப் படுப்பாயோ" என்னக கடவதிறே

அதாவது—அலப ரஸங்களாய அநேக விதங்களாயிருநதுள்ள துர்விஷயங்களைக காட்டி, அவறறோடே பொருநதாதபடியாய அவறறுககுப் பாங்கான நிலத்திலே யிருககைககீடான பாபத்தைப பணணின வென்னை முடிககப் பார்க்கிறாயோ வென்றபடி. (186)

187. ஏவமபூத விஷய தோஷததை யறியாமையாலே யிதிலே ப்ரவணனும அவனுககும, இததை யறிநதுவைத்தே பரவணனுமவனுககும வாசியை யருளிசசெய்கிறார் மேல (அஜ்ஞனன) என்று தொடங்கி.

187. அஜ்ஞனன விஷயப்ரவணன் கேவல நாஸதிகனைப் போலே, ஜ்ஞாநவானன விஷயப்ரவணன் ஆஸதிக நாஸதிகனைபபோலே

(அஜ்ஞனன விஷய ப்ரவணனாகிறான)—விஷயங்களினுடைய தோஷ பூயஸ்தையையும ஸவரூப விருததததையையும அறியாதே, அவறறை யாசைபபட்டு மேல விழுகிறவன. (கேவல நாஸதிகனாகிறான)—தர்மாதர்ம பரலோக சேதநேசவராதிகளுககு ப்ரதிபாதகமான சாஸத்ரத்தில ப்ராமாண்ய புத்தியொன்று மினறிககே ஸ்வைர ஸஞசாரபரனாயத் திரிகிற சுத்த நாஸதிகன. (ஜ்ஞாநவானன விஷய ப்ரவணனாகிறான)—விஷயங்களினுடைய தோஷதுஷடதையையும ஸவரூப விருத்ததையையு மறிநதுவைத்தே, அவறறை விருமபி மேலவிழுகிறவன (ஆஸதிக நாஸ்திகனாகிறான)—தாமாதாமாதி ஸகல பரதிபாதகமான சாஸதரத்தை ப்ரமாணமென றிசைகையாலே யாஸதிகனென்று சொலலலாமபடி யிருபபானாய. அநத சாஸத்ர மர்யாதையி லடங்காதே தோறறிற்றுச செயது திரிகையாலே நாஸதிக ஸமனாயிருககுமவன. (187)

188. தருஷடாந்தபூதரான விவர்க ளிருவாககும விசேஷமேதென்ன வருளிச்செயகிறார் (கேவல) இத்யாதியாலே.

188. கேவல நாஸதிகனைத் திருததலாம, ஆஸ்திக நாஸதிகனை யொருநாளும் திருத்த வொணணாது

அதாவது—சாஸ்தரத்தை யிலலையென்று, தோறறிறறுச செயது திரிகிறவனை சாஸதராஸதிகயம பிறககைக குறுபபான உபதேசஙகளைப் பணணி விதிநிஷேத வச்யனும்படி திருததலாம; சாஸத்ராஸதிகயமுடையனை ததப்ரதிபாத்ய பரமேயங்களையும அறிந்துவைததும, பாப பயமினறியே, நாஸ்திகவத ஸவைரம ஸஞசரிக்கிறவனைச சொலலி யறிவிக்கத்தகக தொன றிலலாமையாலே உபதேச முகததா லொரு

நாளும் திருத்தவொண்ணா தென்கை. இத்தால—அஜ்ஞனான விஷய ப்ரவணனை, விஷயதோஷாத்யுபதேச முகத்தாலே விரக்தனாம்படி திருத்தலாம்; ஜ்ஞாநவானான விஷயப்ரவணனை, விஷயதோஷாதிகளை யதாதமாக வறிந்துவைத்தே ப்ரவர்த்திக்கிறவனாகையாலே ததுபதேசத்தா லொருநாளும் திருத்த வரிதென்றதாய்த்து. *அஜ்ஞஸ் ஸுகமாராத்யஸ் ஸுகதர மாராத்யதே விசேஷஜ்ஞ:, ஜ்ஞாநலவ துர்விதக்தம ப்ரஹ்மாபி நரம் நரஞ்ஜயதி* என்னக்கடவதிறே ஆகையால, அவனிலு மிவன் நிக்ருஷ்டதமனென்னறு கருத்து. (188)

189. (தன்னைத்தானே) என்கிற வாக்யத்தில ஸ்வரூப நாசகங்களாகச் சொன்ன அஹங்காரத்தினுடையவும விஷயங்களினுடையவும க்ரௌர்யத்தைத் தனித்தனியே யருளிச்செய்தார் கீழ்; உபயத்துக்கு முளளதொரு க்ரௌர்ய விசேஷத்தை தந்த்ரேண வருளிச்செய்கிறாரமேல (இவை) என்று தொடங்கி.

189. இவையிரண்டும ஸ்வரூபேண மூடிக்குமளவன்றிக்கே பாகவத விரோதத்தையும் விளைத்து மூடிக்கும

அதாவது—உக்த தோஷ யுக்தமான விவ்வஹங்காரமும விஷயப்ராவண்யமுமாகிற விரண்டும, தானானவாகாரத்தாலேநின்று நசிப்பிக்குமளவன்றிக்கே, பாகவதாபசாரமாகிற மஹாநர்த்தத்தையும விளைத்து ஸ்வரூபநாசத்தைப பண்ணுமென்கை. (ஸ்வரூபேண) என்றது—ஸ்வேனரூபேண வென்றபடி. அஹங்காராதிகளிலே ப்ரவணனானுளள வளவன்றிறே பாகவதாபசாரம பண்ணினானுள்ள பகவந் நிக்ரஹம. (189)

190. ஆனால பாகவத விரோதம விளைந்தபோதே ஸ்வரூப நாசம பிறக்குமாகில், பாகவத விரோதத்தைப் பண்ணிப் போராநிற்கச்செய்தே ஸ்வரூபாநுரூபமான நாமரூபங்களையுடையராயக்கொண் டிருக்கிறபடி யெங்ஙனேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நாமரூபங்களை) என்று தொடங்கி.

190. நாமரூபங்களையுடையராய் பாகவதவிரோதம் பண்ணிப் போருமவர்கள் தக்தபடம் போலே.

அதாவது—வைஷ்ணவத்வ சிஹ்நமான தாஸ்ய நாமத்தையும தத்நுகுணமான ரூபத்தையுமுடையராய்க்கொண்டு, உள்ளொரு பசையின்றிக்கே அஹங்காராதி வச்யராய் பாகவதர்கள திறத்திலே விரோதத்தைபபண்ணிப் போருமவர்கள, உருக்குலைய வெந்திருக்கச்செய்தே உருவுடைத்தாய்ப்போலே தோற்றியிருக்கும தக்தபடத்தோடு ஸத்ருசரென்கை (190)

191. தக்தபடத்தின்படி தன்னை தர்சிப்பிக்கிறார்மேல் (மடி) என்று தொடங்கி.

191. மடிபுடவை வெந்தால் உண்டையும பாவுமொத்துக் கிடக்கும்; காற்றடித்தவாறே பறந்துபோம்.

அதாவது—தட்டிமடித்திருக்கிற புடவையானது தட்டுருவ வெங்கும் வெந்திருக்கச்செய்தே உண்டையும பாவும முன்புபோலே யொத்திருக்கும், ஒருகாற்று வந்து

சிதறவடித்தவாறே யுருககாணவொண்ணுதபடி. பாறிப பறந்துபோமெனகை. அப்படியே, அபசாராகளி தகதராயவைதது நாமரூபஙகளோடே யிருககிறவர்களும பகவந நிகரஹ விசேஷத்தாலே பாறவடியுணடு உருமாய்நது போவர்களென்று கருத்து. (191)

192. பாகவதாபசாரம பணணினல ஈசவரன அஸஹமாநனய் உசிததணடம் பண்ணுமெனனுமதனை ஆபதவசநத்தாலே யருளிசசெயகிறா (ஈசவரன) எனறு தொடஙகி.

192. "ஈசவர னவதரிததுப பண்ணின ஆனைத்தொழில்களெல்லாம் பாகவதாபசாரம பொருமை" என்று ஜீயரருளிச் செய்வா.

அதாவது—ஸங்கலப மாதரத்தாலே ஸர்வததையும நிர்வஹிககவலல ஸர்வ சகதியான ஸர்வேசவரன தனனையழியமாறி இதர ஸஜாதீயனு யவதரித்துக கை தொடனுயநின்று செயத ஹிரணய ராவணுதி நிரஸநரூபாதயதிமாநுஷ சேஷடிதஙக ளெலலாம, ப்ரஹ்லாதன மஹர்ஷிகள தொடககமான அவவோ பாகவத விஷயங களில அவவவர் பண்ணின வபசாரம ஸஹியாமைபாலே யென்று ஆப்ததமரான நஞ்ஜீய ரருளிசசெயவரெனகை. (192)

193 இநத பாகவதாபசாரததினுடைய கரௌர்யத்தில பகவ துகதியை தர்சிப்பிககிறுர் (அவமாநகரியா) எனறு.

193 "அவமாநக்ரியா"

யா ப்ரீதிா மயி ஸம்வருததா மதபகதேஷு ஸதாஸதுதே, அவமாந கரியா தேஷாம ஸமஹரதயகிலம ஜகத் எனருளிறே (193)

194. இபபடிப்பட்ட பாகவதாபசாரததினுடைய வைவிதயததை யருளிச செயகிறுர் (பாகவதாபசாரந்தான) எனறு தொடஙகி

194 பாகவதாபசாரநதான அநேகவிதம்

(அநேக விதம) எனறது—ஜநம நிருபணம, ஜஞாந நிருபணம, வருதத நிருபணம, ஆகார நிருபணம, பநது நிருபணம, வாஸ நிருபணம இதயாதிகளாலே பலபடிப்பட்டிருககு மெனறபடி (194)

195. அவற்றில் வைத்துககொண்டு, ஜந்மநிருபணத்தினுடைய கரௌர் யத்தை யருளிசசெயவதாக, அதனை யுபாதாநம பணணுகிறுர் (அதிலே யொனறு அவர்களபககல ஜந்ம நிருபணம) எனறு.

195. அதிலே யொன்று அவாகளபககல் ஜநமநிருபணம்

(ஜநம நிருபணமாவது)—நிகருஷ்ட குலஙகளிலே யவதீர்ணரான பாகவதர் களை, பகவதீயதவ ப்ரயுகதமான மாஹாதமயததைப் பாராதே நிகர்ஷ புத்த்யா தத் தஜ்ஜந்மஙகளை நிருபிககை. (195)

196. இதினுடைய க்ரௌர்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இதுதான்) என்று தொடங்கி.

196. இதுதான் அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாநஸ்மருதியிலுங்காட்டில் க்ரூரம்.

(இதுதான்) என்று—பாகவதஜந்ம நிரூபணத்தைப் பராமர்சிக்கிறது.

(அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாந ஸ்மருதியாவது)-ஆச்ரிதருகந்ததேதேனு மொரு த்ரவ்யத்தைத் தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டு அதிலே அப்ராக்ருத திவ்ய விக்ரஹத்தில் பண்ணும் விருப்பத்தைப்பண்ணி எழுந்தருளியிருக்கிற வைபவத்தை யறியாதே நிகர்ஷ புத்திபண்ணி விக்ரஹோபாதாந த்ரவ்ய மின்னதென்றேயென்று சிந்திக்கை; அதிலுங் காட்டில் க்ரூரமாகையாவது—அத்தைப் பற்றவும் ஸர்வேச்வரனுக்கு அத்யந்த நிக்ரஹ ஹேதுவாகை (196)

197. அது தன்னினுடைய க்ரௌர்யந்தா னெவ்வளவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அத்தை) இத்யாதியாலே

197. அத்தை மாத்ருயோநிபரீக்ஷையோ டொக்கும் என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லும்.

அர்ச்சாவதாரோபாதாந வைஷ்ணவோத்பத்தி சிந்தநம்—மாத்ருயோநி பரீக்ஷாயாஸ் துல்யமாஹுர் மநீஷிண: என்றுநின்றதிறே. இப்படி உபயத்தையும் மாத்ருயோநி பரீக்ஷா ஸமமாக சாஸ்த்ரஞ் சொல்லிற்றேயாகிலும், அது அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாந ஸ்மருதிக்கு நிதர்சநமாமித்தனை; வைஷ்ணவோத்பத்தி சிந்தனமதிலும் க்ரூரமென்றிவர்க்குக் கருத்து. (மாத்ருயோநி பரீக்ஷையாவது)—அந்ய ஸ்த்ரீயோநி வைலக்ஷண்யாவைலக்ஷண்ய நிரூபண வாஸனையாலே யித்தைபுமப்படி நிரூபிக்கை. (அத்தோடொக்கும்) என்றது—இப்படி நிரூபித்தால் அதுக்கு எத்தனை பாபமுண்டு, அர்ச்சாவதார விக்ரஹோபாதாந சிந்தநத்திலு மத்தனைபாப முண்டென்றபடி. (197)

198. இவ்வபசாரத்துக்குப் பலம்—தக்தபடம்போலே நஷ்ட கல்பனுயிருந்து தேஹாவஸாநத்திலே யுருமாய்ந்து போமளவேயல்ல, இவ்வபசாரம் பண்ணினபோதே கர்ம சண்டாளனுய் விடு மென்கிறார் (த்ரிசங்குவைப்போலே) என்று தொடங்கி.

198. த்ரிசங்குவைப்போலே காமசண்டாளனுய் மார்விலிட்ட யஜ்ஞோபவீதந்தானே வாராய்விடும்.

அதாவது—இக்ஷ்வாகு வம்சயனுயிருக்கிற த்ரிசங்குவாகிற ராஜா, தன் குல குருவாயிருக்கிற வஸிஷ்ட மஹர்ஷியை, "ஸசரீர ஸ்வர்காவாப்த்யர்த்தமாக வென்னை யஜிப்பிக்கவேணும்" என்றபேக்ஷிக்க; மஹர்ஷி, 'அது நமக்கசக்யம்' என்ன; அங்கு நின்றும் தத்புத்ரர்கள் தபஸ்ஸு பண்ணுகிற விடத்திலேசென்று இச்செய்தியைச் சொல்லி அவர்களை மிகவு மநுவர்த்தித்து, "நீங்களென்னை யிப்படி யஜிப்பிக்க வேணும்" என்று நிர்பந்திக்க; "நீ துர்புத்தியா யிருந்தாய். மஹர்ஷி 'போகாது' என்றத்தை எங்களாலே செய்யப்போமோ" என்ன; *தேஷாம தத்வசநம் ச்ருத்வா க்ரோத பர்யாகுலாக்ஷரம—ஸராஜா புநரேவைதா நிதம் வசந மப்ரவீத. ப்ரத்யாக்

கயாதோ பகவதா குருபுத்ரைஸ் த்தைவச—அநயாம்கதிம கமிஷ்யாமி ஸ்வஸ்தி வோஸ்து தபோதநா:* என்று—அவன கருத்தனுய, "குருவானவவரும தத்புத்ரர்களான நீஙகளும மாட்டோ மென்றிகோளாகில நான மற்றோரிடததிலே போகிறேன, நீங்கள ஸுகமே யிருங்கோள" என்ன, *ருஷிபுத்ராஸ்து தச்சருத்வா வாக்யம கோராபிஸமஹிதம—சேபு: பரம ஸங்க்ருத்தாச சண்டாளத்வம கமிஷ்யஸி * என்று ஸ்வாசார்யனையும ததபுத்ரர்களான தஙகளையு மிவன் அவமதிபண்ணிச சொன்ன வார்த்தையைக கேட்டு அவர்கள மிகவும கருத்தராய, 'நீ சண்டாளனுகக கடவை' என்று சபிக்க; *அத ராத்ர்யாம வ்யதீதாயாம ராஜா சண்டாளதாங்கத:—நீலவஸ்த்ர தரோ நீல: புருஷோ த்வஸ்தமூர்த்தஜ:—சித்ரமால்யாங்க ராகச்ச ஆயஸாபரணோபவத்* என்கிறபடியே அநந்தரம அவன கர்மசண்டாளனுய்விட்டானிறே. அப்படியே, பாகவதாபசாரம பண்ணினபோதே கர்மசண்டாளனுய, ப்ரஹ்மவர்ச்சஸத்வத்துக குறுப்பாக மார்பிலிட்ட யஜ்ஞோபவீதந்தான சண்டாளவேஷத்துக கடைதத வாராய்விடு மென்கை. அஙகு சாப ஸித்தமாகையாலே ப்ரத்யக்ஷமாய்த்து, இஙகு சாஸ்த்ர ஸித்தமாகையாலே, ஜ்ஞாந த்ருஷ்டி விஷயமாக விருக்கும. *அநாசாராந் துராசாராநஜ்ஞாத்ருந ஹீநஜந்மந:, மத்பக்தாந ச்ரோத்ரியோ நிந்தந் ஸத்யச சண்டாளதாம வ்ரஜேத் * என்னக்கடவதிறே. .... (198)

199—200 சண்டாளனோ ஜாதியாகிலும இவனுமொரு காலத்திலே யீடேறுமென்று நினைக்கைக கவகாசமில்லாதபடி, ஜாதி சண்டாளனில கர்மசண்டாளனுககுள்ள தண்மையை யருளிச செய்கிறார் (ஜாதி சண்டாளனுக்கு) என்று தொடஙகி.

199. ஜாதிசண்டாளனுக்குக் காலாந்தரத்திலே பாகவதனுகைக்கு யோக்யதை யுண்டு, அதுவுமில்லையிவனுக்கு

அதாவது—ஜாத்யா சண்டாளனுனவனுக்கு தஜ்ஜந்மத்திலேயாதல ஜந்மாந்தரத்திலேயாதல பகவத் கடாக்ஷமுள்ளதொரு காலவிசேஷத்திலே நாமரூபஙகளை யுடையனுய பகவத ஸம்பந்த நிரூபிதனுகைக்கு யோக்யதை யுண்டு, அந்த யோக்யதையுமில்லை பாகவதாபசாரரூப கர்மத்தாலே சண்டாளனுன இப்பாபிஷ்டனுக்கு.

200. ஆரூடபதிதனுகையாலே.

200. அதுக்கடி—பாகவதத்வமாகிற உயர்ந்த நிலத்திலே யேறி *பத்மகோடி சதேநாபி நக்ஷமாமி* என்னும்படி அதிக்ரூரமான பகவந் நிக்ரஹத்துக்கு ஹேதுவான பாகவதாபசாரத்தாலே பாறவடியுண்டு அத:பதிதனுகையாலே யென்கை.

201. இதுதான ஜந்மாதிகளாலும ஜ்ஞாநாதிகளாலும அபக்ருஷ்டரானவர்கள உத்க்ருஷ்ட விஷயத்தில பண்ணுமளவிலேயோ, அவற்றா லுத்க்ருஷ்டரானவர்கள அபக்ருஷ்ட விஷயத்தில பண்ணுமளவிலு மொக்குமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இது தனக்கு) இத்யாதியாலே.

201. இது தனக்கு அதிகாரிநியம மில்லை.

அதாவது—பாகவதாபசாரத்துக்கு அப்படி யிருப்பதோ ரதிகாரிநியதி யில்லை யென்கை. .... (201)

202. இது தனக்கு ப்ரமாணமுண்டோ வென்று மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச் செய்கிறார் (தமர்களில) என்று தொடங்கி.

202. "தமர்களில் தலைவராய சாதியந்தணர்களேலும்" என்கையாலே.

அதாவது—ஸாங்கமாக ஸகல வேதங்களையும் அத்யயநம் பண்ணி தத்ய ச்ரேஷ்டருமாய் உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாக்களுமா யிருந்தார்களேயாகிலும், தேவரீர் திருவடிகளில் ஸம்பந்தைக நிரூபகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஜந்மாதிகளை யிட்டு நிந்திப்பர்களாகில், காலாந்தரே தேசாந்தரே யன்றிக்கே அப்போதே யவ்விடந் தன்னிலே யவர்கள் தாங்கள் சண்டாளரும் இவர்களுக்கொரு போலிமாத்ரமென்னும் படி யவர்களிற் காட்டி லதயந்த நீசராவரென்று, தத்வயாதாத்ம்ய தர்சிகளான தொண்டரடிப்பொடியாழ்வா ரருளிச்செய்கையாலே யென்கை. .... (202)

203. இவ்வர்த்தவிஷயமாக இரண்டு ஐதிஹ்யத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் (இவ விடத்திலே) என்று தொடங்கி.

203. இவ்விடத்திலே வைநதேயவ்ருத்தாந்தத்தையும் பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வான் பணித்த வார்த்தையையும் ஸ்மரிப்பது.

(வைநதேய வ்ருத்தாந்தமாவது)—விச்வாமித்ரன்பக்கலிலே வித்யைகளெல்லா மதிகரித்த காலவனென்கிற ப்ராஹ்மணன், குருதக்ஷிணை கொடுத்தாலொழிய நமக்கு இவ்வித்யைகள் நிலைநில்லாது என்று பார்த்து, "நானிங்குத்தைக்கு தக்ஷிணையாகத் தரத்தக்க தேது" என்று கேட்க; "நீ நமக்கொன்றும் செய்யவேண்டா, நாமுன்னுடைய சுச்ரூஷையாலும் பக்தியாலும் மிகவும் ப்ரீதரானோம், இனியுன்னுடைய இஷ்டத்திலே போயிரு" என்று பலகாலும் சொன்னவளவிலும், இவனதுசெய யாதே, ஸர்வதா, என்பக்கலிலே தக்ஷிணை வாங்கிக்கொள்ளவேணும் என்று அதி நிர்ப்பந்தம் பண்ணுகையாலே, *கிஞ்சிதாகத ஸம்ரம்போ விச்வாமித்ரோப்ரவீ திதம்—ஏகதச்ச்யாம காந்நாம சதாந்யஷ்டௌ து தேஹி மே; ஹயாநாம சந்த்ர சுப்ராணாம் கச்ச காலவ மாசிரம்* என்று—அவன் குபிதனாய், இவனைப்பார்த்து, *உடம்பெங்கும் சந்த்ரமண்டலம்போலே வெளுத்து ஒருசெவி பச்சையாயிருக்கும் எண்ணூறு குதிரை நமக்குக் கொண்டுவந்து தா என்ன; இத்தைக் கேட்டு மஹா வ்யாகுலனாய், இதுக் கினிச் செய்வதென்? என்று பஹுமுகமாக விசாரித்து, ஸர்வாபேக்ஷித ப்ரதனான ஸர்வேச்வரனை யுபாஸிப்போம் என்று உத்யோகிக்கிறவளவிலே, முன்பே யிவனுக்கு ஸகாவா யிருக்கிற பெரியதிருவடிநாயனார் இவனுக்கு வந்து முன்னிற்க; அவரை ஸ்தோத்ரம் பண்ணி, இதுக்குச்செய்ய வடுப்பதென்? என்று கேட்க, அவர், உன்னை நானிப்பூமி எங்கும் கொண்டுபோகிறேன் இருவருங்கூட ஆராய்வோம் வா என்று, இவனை இடுக்கிக்கொண்டு திரிகிறவளவிலே, இளைப்பானவாறே, இங்கே யிளைப்பாறிப் போகக்கடவோம் என்று, மேல் ஸமுத்ரத்திலே ருஷபம் என்கிற பர்வதத்தின்மேலே வஸியா நிற்பாளாய ஜ்ஞாநாதிகையா யிருக்கிற சாண்டிலி என்கிற பாகவதையைச் சென்றுகண்டு அபிவாதநாதிகள் பண்ண; அவள் அத்யா தரத்தோடே மிகவும் ஸத்கரிக்க; அநந்தரம், விச்ராந்தராய சயிக்கிறவளவிலே; இப்படி விலக்ஷணையா யிருக்கிற விவள் ஒரு விலக்ஷண தேசங்களிலே வஸிக்கப்

பெற்றதில்லையே என்று பெரிய திருவடிநாயனார் விசாரித்து, இவளை யிங்குநின்றும் நாமொரு திவ்யதேசங்களிலே கொண்டுபோய் வைக்கக்கடவோம் என்று நினைத்துக் கொண்டு கிடக்கச்செய்தே; அந்த பாகவதை யிருந்த தேசத்தைக் குறையநினைத்த இவ்வபசாரத்தாலே சிறகுகளு முதிர்ந்து நிச்சேஷ்டராய்விட, இத்தைக்கூடப்போன ப்ராஹ்மணன் கண்டு, *கிந்நு தே மநஸா த்யாத மசுபம் பததாம்வர—நஹ்யயம் பவதஸ ஸ்வல்போ வ்யபிசாரோ பவிஷ்யதி* என்று ஏதேனுமுமமுடைய திருவுள்ளத்தாலே தீங்கு நினைத்த துண்டோ, தேவரீருக்கு அல்பமும் வ்யபிசாரம் வருகைக்கு யோக்யதையில்லையே என்ன; உண்டாய்த்துக்காண் என்று, தாமந்த பாகவதை விஷயத்தில் நினைத்த ப்ரகாரத்தை யவனுக்கருளிச்செய்து; அநந்தரம் இதத்தைப் பொறுக்கவேணும் என்று அவளைச் சென்றநுவர்த்தித்து, அவளநுகரஹத்தாலே அவ்வபசாரம் நீங்கி முன்புபோலேயானா ரென்கிறது. இது தான், க்ருஷ்ணன ஸ்ரீதூதெழுநதருளினபோது நாரதாதி மஹர்ஷிகள் பலரும் வந்திருக்கிறவளவிலே க்ருஷணன் திருவுள்ளக் கருத்தைப் பின்செல்லுகைக் குறுப்பாக த்ருதராஷ்ட்ரனைக் குறித்துப் பலகதைகளும் சொல்லிவருகிற ப்ரகரணத்திலே, ஸ்ரீநாரதபகவானநுகரஹித்ததாக உத்யோகபர்வத்திலே உக்தமாகையாலே, வேதாந்தோபப்ரும்ஹண ஸித்தமிறே. பிள்ளைபிள்ளையாழ்வானுக்காழ்வான் பணித்த வார்த்தையாவது)—பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானை யங்கீகரித்தநாளிலே, இவர் ஆபிஜாத்யாதிகளாலே யுதக்ருஷ்டராகையாலே பாகவத விஷயங்களில் அவிநயமாக வர்த்தித்துக்கொண்டு போருகிறபடியைக் கண்டு, *இவர்க்கு இப்பாகவதாபசாரம் இவருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களெல்லாவற்றையும் கீழ்ப்படுத்தித் தானே மேலாய் விநாசபர்யந்தமாக்கிவிடும்; அதுக்கு'வேலியிட்டுவைக்கவேணும் என்று திருவுள்ளம்பற்றி, ஓரயநத்தினன்று நீராடியேறினவளவிலே, இவரைப் பார்த்து, எல்லாரும் தாநம்பண்ணுகிறகாலத்திலே நீரும் நமக்கொரு தாநம்பண்ண மாட்டீரோ? என்ன; அடியேனத்தை தாநம் பண்ணுவது, எல்லாமங்குத்தையதா யிருந்ததே! என்ன; அர்த்தஸ்திதியன்றேவது, அவ்வளவு போராது, 'கரணத்ரயத்தாலும் பாகவதாபசாரம் பண்ணாமல் வர்த்திக்கக்கடவேன்' என்று நங்கையிலே உதகம் பண்ணித்தரவேணும்' என்ன; அப்படியேயிவரும் உதகம்பண்ணிக் கொடுத்த வநந்தரம், ஒரு பாகவததோஷத்தை பூர்வவாஸநையாலே நினைத்து, 'நாமினிமுடிந்தோம்' என்று பயப்பட்டு மூடிக்கொண்டு தன் திருமாளிகையிலே கண்வளர; இவர் முன்புவருகிறகாலத்தில வரக்காணாமையாலே, ஆழ்வானிவர் திருமாளிகையிலே எழுந்தருளி, 'என்தான, முசிப்பென்' என்று வினவியருள; தாம் மநஸ்ஸால நினைத்ததை விண்ணப்பஞ்செய்து, கரண த்ரயத்தாலுமபசாரம் புகுராதபடி யித்தேஹத்தோடு வர்த்திக்கை யரிதா யிராநின்றது, என்செய்யக்கடவேன் என்று திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு கிடந்து கலேசிக்க; இத்தனை யநுதாபமிவர்க குண்டாகப்பெறறேமே! என்றுகந்தருளி, மநஸ்ஸாலே நினைத்ததுக்கு அநுதாபமுண்டாகவே ஈசவரன க்ஷமித்தருளும், ப்ரத்யக்ஷ தண்டபயத்தாலே காயிகமாக வொருவரையும் நலியக்கூடாது, ஆனபின்பு அவையிரண்டு முமக்குக் கழித்துத் தந்தோம, இனி வாக்கொன்றையும் நன்றாகக் குறிக்கொண்டு வர்த்தித்துப் போரும்—என்றருளிச் செய்தது. .... (203)

204. பகவல்லாப ஹேதுவான ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் பரிபூர்ணமாக வுடையா னொருவனுக்கு பாகவதாபசாரமுண்டாயத்ததாகிலும், பகவான் அதுக்கு லகுவானதொரு தண்டங்களைப்பண்ணிக் கூட்டிக்கொண்டுவிடானோ, அவையிரண்டு மஸத்ஸமமாய் அபசாரமே ப்ரபலமாய் எம்பெருமானை யிழந்தேபோய்விடு மென்ன லாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்கள்) என்று தொடங்கி.

204. ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை யொழிந்தாலும் பேற்றுக்கு அவர்கள்பக்கல் ஸம்பந்தமே யமைகிறாப்போலே அவையுண்டானாலு மிழவுக் கவர்கள்பக்கல் அபசாரமே போரும்.

அதாவது—*உபாப்யாமேவ பக்ஷாப்யா மாகாசே பக்ஷிணாம் கதி:, ததைவ ஜ்ஞாந கர்மப்யாம ப்ராப்யதே பகவாந் ஹரி:* என்றும், *வீசுஞ் சிறகால் பறத்தீர் விண்ணாடு நுங்கட் கெளிது* என்றும் சொல்லுகிறபடியே—பகவல்லாப ஹேதுவான தத்வஜ்ஞாநமும் ததநுரூபாநுஷ்டாநமு மின்றிக்கே யொழிந்தாலும்; பகவல்லாபத் துக்கு, *பசுர் மநுஷ்ய: பக்ஷீவா யேச வைஷ்ணவ ஸம்ஸ்ரயா:, தேநைவதே ப்ரயாஸ் யந்தி தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம்* என்றும், *யம் யம ஸ்ப்ருசதி பாணிப்யாம் யம்யம பச்யதி சக்ஷுஷா ஸ்தாவராண்யபி முச்யந்தே கிம் புநர் பாந்தவா ஜநா:* என்றும் சொல்லுகிறபடியே—பாகவத ஸம்பந்தமே நிரபேக்ஷ ஸாதநமாகிறாப்போலே, அந்த ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்க ளிரண்டும் குறைவற வுண்டாயத்ததாகிலும் பகவத் விஷயத்தை யிழந்துபோகைக்கு பகவதபிமதரான அந்த பாகவத விஷயத்தில் பண்ணுமபசாரமே நிரபேக்ஷ ஸாதநமாகப் போருமென்றபடி. ... . (204)

205. இதில் ஜந்மவ்ருத்தாதி நியமமுண்டோ வென்னுமாகாங்க்ஷயிலே யருளிச்செய்கிறார் (இதில்) என்று தொடங்கி.

205 இதில் ஜன்ம வ்ருத்தாதி நியமமில்லை.

(இதில்) என்றது—'பேற்றுக்கு பாகவத ஸம்பந்தமே யமையும். இழவுக்கு அவர்கள்பக்க லபசாரமே போரும்' என்று சொன்ன விவையிரண்டிலு மென்றபடி. (ஜந்ம வ்ருத்தாதி நியமமில்லை) என்றது—ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளாலுத்க்ருஷ்டரான பாகவதர்களோடுண்டான ஸம்பந்தமே பேற்றுக்கு ஹேதுவாவது, அவற்றால் அபக்ருஷ்டரானவர்களோட்டை ஸம்பந்தம் பேற்றுக்கு ஹேதுவாகாது என்கிற நியமமும் ஜந்மவ்ருத்தாதிகளா லுத்க்ருஷ்டரானவர்கள் திறத்தில் பண்ணுமபசாரமே யிழவுக்குடலாவது; அவற்றா லபக்ருஷ்டரானவர்கள் திறத்தில் பண்ணும் அபசாரம் அப்படி யிழவுக் குடலாகாதென்கிற நியமமில்லை யென்றபடி. ... . (205)

206 இவ்வர்த்தங் காணலாமிட முண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவ் வர்த்தம்) என்று தொடங்கி

206 இவ்வர்த்தம் கைசிகவ்ருத்தாந்தத்திலும், உபரிசர வஸுவ்ருத் தாந்தத்திலும் காணலாம்.

அதாவது—சரக குலோத்பவனான ஸோமசர்மாவாகிற ப்ராஹ்மணன், யாகத் தைச் செய்வதாக வுபக்ரமித்து யதாக்ரம மநுஷ்டியாமல் அது ஸமாபிப்பதுக்கு

முன்னே மரிப்பதும் செய்கையாலே ப்ரஹ்மராக்ஷஸனாய்ப் பிறந்து திரியாநிற்க, *மத்பக்தம் ச்வபசம் வாபி* என்கிறபடியே—ஜந்மஸித்தமான நைசயத்தை யுடையராய பகவத்பக்தியே நிரூபகமாம்படி யிருப்பாரொரு பாகவதர், *உத்தாந ஏகாதசி யின்னறு ராத்ரி ஸித்தாச்ரமமான திருக்குறுங்குடியிலே நம்பியைப் பாடிப் பறை கொள்வதாக வீணாபாணியாய்க்கொண்டு போகாநிற்கச் செய்தே, அவரை பக்ஷிப்பதாக வந்தடர்க்க, அவர் மீண்டு வருகைக்குறுப்பான அநேக சபதங்களைப் பண்ணிக் கொடுத்து தத்நுமதிகொண்டுபோய் யதாமநோரதம் ஸேவித்து ஹ்ருஷ்டராய, அந்த ப்ரஹ்மராக்ஷஸன் நிற்கிறவிடத்திலே மீளவும் விரைந்து வந்து, *யதேஷ்டம் இனி யென்சரீரத்தை நீ புஜி* என்ன, அவன், இவருடைய ஸத்யவாதித்வாதி வைபவத்தைக் கண்டு, *நீ இன்று பாடினபாட்டின் பலத்தைத்தா நானுன்னை ப்ராணனோடே போகவிடும்படி* என்ன; அவரதுக்கிசையாதொழிய, ஆர்த்தராத்ரத்தில் பலம், ஏகயாமத்தில் பலம் என்றாப்போலே சொல்லிக்கொண்டு வந்தவளவிலும், *நானது செய்வதில்லை, முன்பு நீ சொன்னபடியே என்னை பக்ஷிக்குமத்தனை* என்று ஒரு நிலைநின்றபடியாலே *த்வம் வை கீதப்ரபாவேந நிஸ்தாராயிது மார்ஹஸி, ஏவமுக்த்வாத சண்டாளம் ராக்ஷஸச் சரணம் கத:* என்கிறபடியே—*நீ யுன்னுடைய கீத ப்ரபாவத்தாலே என்னை யிப்பாபத்தினின்றும் கரை யேற்றவேணும்* என்று சரணம் புக, அந்த பாகவதர், *யந்மயா பச்சிமம் கீதம் ஸ்வரம் கைசிகமுத்தமம்* இத்யாதிப்படியே—தாம் பின்புபாடின கைசிகமாகிற பண்ணின பலத்தைக் கொடுத்து, காமதோஷத்தால் வந்த ராக்ஷஸ வேஷத்தைக் கழித்து, முன்புபோலே ப்ராஹ்மணனாய் அதுக்குமேலே பாகவதனுமா யுஜ்ஜீவிக்கும்படி பண்ணினார் என்கிற கைசிக வ்ருத்தாந்தத்திலே—ஜந்மாதிகளா லுத்க்ருஷ்டரான பாகவதர்களோட்டை ஸம்பந்தமேயுஜ்ஜீவநஹேதுவாவது, அவற்றா லபக்ருஷ்டரானவர்களோட்டை ஸம்பந்த முஜ்ஜீவநஹேதுவாகாது என்கிற நியமமில்லை யென்னுமது காணலாம்.

ருஷிகளும் தேவர்களும் தன்பக்கலிலே தர்மஸந்தேஹம் கேட்கும்படி வித்யாதிகனுமாய், ஸ்வ வர்ணாநுரூப வ்ருத்தி மாத்ரமன்றிக்கே ஸாத்வததந்த்ர நிஷ்ணாதனாய், பகவதாராதந தத்பரனாய்க்கொண்டு போருகையாலேவந்த வ்ருத்தாதிகனுமாய், ஸ்வதபோ பலத்தாலே ஸவாஹந பரிவாரனாய்க்கொண்டு அந்தரிக்ஷசரனாய்த் திரியும் உபரிசரவஸு என்கிற மஹாராஜாவானவன்; யாகார்த்தமான பசு நிமித்தமாக ருஷிகளும் தேவர்களும் தங்களில் விவாதம் பண்ணுகிறவளவிலே, *மார்க்காகதோ ந்ருபச்ரேஷ்டஸ் தம்தேசம் ப்ராப்தவாந் வஸு:, அந்தரிக்ஷ சரச்ஸ்ரீமாந் ஸமக்ரபலவாஹந:, தம் த்ருஷ்ட்வா ஸஹஸாயாந்தம் வஸும் தேத்வந்தரிக்ஷகம், ஊசுர் த்விஜாதயோ தேவா ஏஷச்சேத்ஸ்யதி ஸம்சயம்* என்று ஆகாசத்திலே போகாநின்ற இவனைக் கண்டு, இவன் நம்முடைய ஸம்சயத்தை யறுக்க வல்லன் என்றறுதியிட்டு, இவனைச் சென்று கிட்டி, *செய்ய வடுப்பதேது* என்று கேட்க, அவன் *உந்தாமுடைய மதங்களைச் சொல்லுங்கோள்* என்ன, *தாந்யைர் யஷ்டவ்யமித்யேஷ பக்ஷோ ஸ்மாகம் நராதிப, தேவதாநாமஹி பசுபி: பக்ஷோ ராஜந் வதஸ்வந:* என்று—*தாந்யங்களாலே யஜிக்கப்படுமென்று எங்களுக்கு பக்ஷம், பசுக்களாலே யஜிக்கவேணுமென்று தேவர்

களுக்கு பக்ஷம, நாங்கள செய்யுமதென்? சொல் * என று ருஷிகள கேட்க, * தேவா நாந்து மதம ச்ருத்வா வஸுநா பக்ஷ ஸமாச்ரயாத—சாகேநாஜேந யஷ்டவயமேவ முக்தம வசஸ ததா * எனகிறபடியே—அவன தேவர்களளவில பக்ஷபாதத்தால * சாகததாலே யஜிககவேணும * என்ன, * குபிதாஸ் தே ததா ஸர்வே முநயஸ் ஸுர்யவர்சசஸ:—ஊசுர்வஸும விமாநஸத்தம தேவ பக்ஷார்தத வாதிநம-ஸுர பக்ஷோ க்ருஹீதஸ தே யஸமாத் தஸமாத் திவ: பத—அத்யப்ரப்ருதி தே ராஜந ஆகாசே விஹதா கதி:—அஸமச்சாபாபிகாதேந மஹீம பித்த்வா ப்ரவேக்ஷ்யஸி—விருத்தம வேதஸூத்ராணு முகதம யதிபவேந ந்ருப—வயம விருத்த வசநா யதி தத்ர பதாமஹே * என்று—ருஷிகளெலலாரும குபிதராய, தேவ பக்ஷார்த்த வாதியாய விமாநஸ்த்தனுயிருக்கிற விவனைப்பார்த்து, * நீ சொன்னது வேதஸூத்ரங்களுக்கு விருத்தமாகில, தேவபக்ஷபாதியாய வாரத்தை சொனன நீ * தயெளவிலநின்றும அதர்பதியாய், இப்போது தொடஙகி யுனனுடைய வாகாச கமநமும மாறி பாதாளத் திலே விழககடவை,நாஙகள தான விருத்தவசநம சொனனேமாகில அப்படியே பாதாளததிலே விழககடவோம * என று சொலலி சபிகக, * ததஸ தஸமிந்முஹூர்த் தேது ராஜோபரிசரச ததா—அதோவை ஸம்பபூவாசு பூமோ விவரகோ நருப* எனகிறபடியே அப்போதே பாதாளததிலே விழுநதானெனகிற உபரிசரவஸு வ்ருத் தாந்ததில, ருஷிகளும தாமஸநதேஹங்கள தனனைக கேடகுமபடி வித்யாதிகளா லவர்களி லுதகருஷடனனவன அவாகள திறத்தி லபசாரத்தாலே யத:பதித்தமை காண்கையாலே, ஜந்மவருத்தாதிகளா லுத்கருஷ்டர்திறத்தில அபகருஷடர்பண்ணு மபசாரமே யிழவுககுடலாவது, அவற்ரு லுத்கருஷ்டரானவர்கள் அபகருஷ்டர் திறத்தில பண்ணுமபசார மிழவுககுடலாகாதெனகிற நியமமிலலே யெனனுமது காண லாமெனகை. ஜநமாதிகயம ருஷிகளுககுணடானுலும ஜ்ஞாநாத்யாதிகய மிவனுக குணடாகையாலே அவர்களி லிவனுககேறறம சொலலகை குறையில்லே. ஜனமமும ஜ்ஞாநாதிகளு மொருதலேயானல ஜ்ஞாநாதிகள ப்ரபலஙகளாயிறே யிருப்பது.

கைசிகவருத்தாந்தம ஸ்ரீவராஹ புராணத்திலே ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டிக்கு ஸ்ரீவராஹநாயனு ரருளிசசெயததாகையாலும உபரிசரவஸு வருத்தாந்தம பஞசம வேதமான மஹாபாரதத்திலே மோக்ஷ தர்மத்திலே தர்மபுத்ரர்க்கு ஸ்ரீபீஷ்மராலே சொலலபபடட தாகையாலும இவைதான ஆப்த ப்ரமாண ஸிததமிறே. .... (206)

207. இப்படி ஜந்மாதிகளாலவரு முத்கர்ஷத்தில் பசையில்லேயெனறு சொல் லலாமோ சாஸ்த்ரஙகளெலலாம ப்ராஹ்மண்யத்தை அத்யாதரமபணணிச் சொலலா நிறகசசெயதே யெனன வருளிசசெயகிறுர் மேல (ப்ராஹ்மண்யம) என று தொடங்கி.

207. ப்ராஹ்மண்யம விலேச்செலலுகிறது வேதாதயயநாதி முகத்தாலே பகவல்லாப ஹேது வெனறு; அதுதானே யிழவுககுறுப்பாகில் த்யாஜ்யமாமிறே.

(விலேச செலலுகையாவது)—விருப்பத்துககு விஷயமாய்ச் செல்லுகை. 'வேதா த்யயநாதிமுகததாலே பகவலலாப ஹேதுவாகையாவது)—* ஸர்வே வேதா யத்பத மாமநநதி * என றும, * வேதைசச ஸர்வை ரஹமேவ வேதய:* என்றும் சொல்லுகிற படியே—ஆராதந ஸ்வரூபத்தையும ஆராத்ய ஸ்வரூபததையும் பூர்வோத்தர பாகங்

களாலே ப்ரதிபாதியா நின்றுகொண்டு, பகவதேகபரமா யிருக்கிற வேதத்தை, * ஸ்வாத்யாயோऽத்யேதவ்ய:* என்கிற விதிபரதந்த்ரனாய் அத்யயநம்பண்ணி, மீமாம்ஸாதிகளாலே தத்தார்த்த நிர்ணயம் செய்து, பகவதுபாஸநாதிகளிலே யிழிந்து பகவத் விஷயத்தைப் பெறுகைக் குறுப்பாகை. (அதுதானே யிழவுக் குறுப்பாகில்) என்றது —அந்த ப்ராஹ்மண்யந்தானே அஹங்கார ஹேதுவாய்க்கொண்டு, * மத்பக்தாந் ச்ரோத்ரியோ நிந்தந் ஸத்ய: சண்டாளதாம் வ்ரஜேத்* என்கிறபடியே—பகவதீயந்த நிகரஹேதுவான பாகவதாபசாரத்தைப்பண்ணி பகவத் விஷயத்துக்கு அஸாயப்போகைக் குறுப்பாகி லென்றபடி.

(த்யாஜ்யமாமிறே) என்று ப்ரஸித்திதோற்ற வருளிச்செய்தது—யாதொன்று பகவல்லாபத்துக் குறுப்பு அது உபாதேயம்; யாதொன்று தல்லாபத்துக் குறுப்பு அது த்யாஜ்யமாயத்தப் பின்பு, இதுவு மிழவுக் குறுப்பானபோதே அப்படியாகக் குறையில்லை என்கிற நிச்சயத்தாலே (207)

208. இப்படி உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாதிக ளிழவுக் குறுப்பாமாகில் அபக்ருஷ்ட ஜந்மாதிகள்தான் பேற்றுக் குடலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஜந்ம வ்ருத்தங்களினுடைய) என்று தொடங்கி.

208 ஜன்ம வ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும் பேற்றுக்கு மிழவுக்கு மப்ரயோஜகம.

அதாவது— ஜந்ம வ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் பேற்றுக்கு மிழவுக்கும் ப்ரயோஜகமன்று, அவற்றினுடைய அபகர்ஷமு மிவையிரண்டுக்கும் ப்ரயோஜகமன்றென்கை.

அன்றிக்கே, (இதில் ஜந்ம வ்ருத்தாதி நியமமில்லை) என்பது (இழவுக் குறுப்பாமாகில் த்யாஜ்யமாமிறே) என்பதாகா நின்றீர்; இங்ஙனே சொல்லலாமோ, வேதாத்யயநாதி முகத்தாலே பகவல்லாப ஹேதுவாகையாலே ஜந்ம வ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷம் பேற்றுக்குடலாகவும், அவற்றினுடைய அபகர்ஷம் அத்யயநாதிகளுக்கு அநர்ஹமாகையாலே இழவுக் குடலாகவும் கொள்ளவேண்டாவோவென்ன வருளிச் செய்கிறார். (ஜந்ம வ்ருத்தங்களினுடைய) என்று தொடங்கி. அதாவது ஜந்ம வ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷம் பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகமன்று அவற்றினுடைய அபகர்ஷமும் இழவுக்கு ப்ரயோஜக மன்றென்கை. பேறிழவுகளாவன—பகவல்லாப தத லாபங்கள். (ப்ரயோஜகமாவது) பலிப்பிக்குமது. உத்க்ருஷ்ட ஜந்ம வ்ருத்தங்களுடையவர்களில் சிலரிழப்பாரும் சிலர் பெறுவாருமாகக் காண்கையாலும், அபக்ருஷ்ட ஜந்ம வ்ருத்தங்களுடையவர்களிலு மப்படியே யிரண்டுவகையு முண்டாகக் காணகையாலும் இவையிரண்டும் இரண்டுக்கும் ப்ரயோஜக மன்றென்னுமிடம் ப்ரத்யக்ஷஸித்தமிறே. (208)

209. ஆனால் பேறிழவுகளுக்கு ப்ரயோஜகமாவதேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரயோஜகம்) என்று தொடங்கி.

209. ப்ரயோஜகம் பகவத்ஸம்பந்தமும் தத்ஸம்பந்தமும்.

அதாவது—பகவல்லாபமாகிற பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகம—நாம பகவ தநந் யார்ஹ சேஷபூதரென்றிருக்கையாகிற பகவத ஸம்பந்தம; ததலாபமாகிற விழவுக்கு ப்ரயோஜகம—ததநந்யார்ஹ சேஷத்வ ஜ்ஞாநாபாவமாகிற தத்ஸம்பந்தாபாவ மென்றபடி. .... (209)

210. *உத்கருஷ்டாபகருஷ்ட ஜந்மாககளிருவர்க்கும பகவத் ஸம்பந்தமுண் டாளுல பாகவதத்வ ஸாமயமன்றோ வுள்ளது, அத்தோடே ஜந்மோத்கர்ஷ முடைய வன மற்றையவனைப்பற்ற விசிஷ்டனனறோவெனறு நினைத்துப் பண்ணுகிற ப்ரச் நத்தை யநுவதிக்கிறார்.*

210. பகவத்ஸம்பந்த முண்டானு லிரண்டு மொக்குமோ என்னில்.

(பகவத் ஸம்பந்தமுண்டாளு லிரணடுமொககுமோ வெனனில) எனறு. (இரண் டும்) என்று உத்கருஷ்டாபகருஷ்ட ஜநமங்களைச சொலலுகிறது. .... (210)

211. *ப்ரஷடாவானவன் உத்கருஷடமாக நினைத்தத்தை அபகருஷடமாக வும, அபகருஷடமாக நினைத்ததை உத்கருஷ்டமாகவும திருவுளளம்பற்றி, அதுக குத்தர மருளிசசெய்கிறார்.*

211. ஒவ்வாது.

(ஒவ்வாது) என்று. .... (211)

212. *அத்தை உபபாதிககிறார் (உத்கருஷ்டமாக) எனறு தொடங்கி.*

212. உத்கருஷ்டமாக ப்ரமித்த ஜன்மம ப்ரமசஸம்பாவனையாலே "சரீரே ச" என்கிறபடியே பயஜநகம்.

*ஆபிஜாதயாதிகளாலே அஹங்கரித்து நசிககைக குறுப்பாகையாலே அபகருஷ் டமாயிருககிறவித்தை உத்கருஷ்டமாக நினைத்து ப்ரசநம் பண்ணிற்று * அதஸ்மிந் தத்புததியாலே என்னுமிடந்தோறற (உத்கருஷ்டமாக ப்ரமித்த ஜந்மம்) என்கிறார். (ப்ரமச ஸம்பாவனையாவது)—உபாயாந்தரங்களி லந்வயத்தாலே அநநயோபாயத்வ மாகிற வதிகாரததினின்றும் நழுவுதல் வருகைககு யோகயமா யிருககை. (சரீரேச என்கிறபடியே பய ஜநகம்) என்றது. *காலேஷ்வபிச ஸர்வேஷு* என்று தொடங்கி, உபாயாந்தரா நுஷ்டாநத்துககு யோகயஙகளாகையாலே பயஹேதுககளானவற்றைச் சொலலிவருகிற வடைவிலே அவை யெல்லாவற்றிலும் ப்ரதாநமாக, * சரீரேச வர்த் ததே மே மஹதபயம * என்று சொலலுகிறபடியே ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய வித்துக களாய் உபாயாந்தரகந்தாஸஹரா யிருக்கு மதிகாரிகளுககும இது இருக்கவிருக்க என்செய்யத் தேடுகிறதோ! எனனும பயததை விளைககுமதா யிருககுமென்றபடி.*

213. *இனனமு மிதுக கொருதோஷ மருளிச்செய்கிறார் (அதுககு) என்று தொடஙகி.*

213. அதுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம் பாவிக்க வேணும்.

(அதுகது) என்று—கீழசசொன்ன ஜநமததைப பராமர்சிககிறது. (ஸவரூப ப்ராப்தமான நைசயம பாவிககவேணும்) என்றது—பாகவதாநுவர்த்தநாதிகளில வந்தால் சேஷத்வமாகிற ஸவரூபததுககுத் தகுதியான தாழசசி, பிறர்செயகிறது கண்டநுகரித்துக கறககவேணு மென்றபடி. .... (213)

214. ஏதத்ப்ரதிகோடியான ஜநமத்தினுடைய தோஷாபாவத்தை யருளிச செய்கிறார் (அபகருஷடமாக) என்று தொடஙகி.

214. அபக்ருஷடமாக பரமிதத உதக்ருஷட ஜநமததுக்கு இரண்டு தோஷமுமில்லை.

ஆபிஜாத்யாதிகளால்வரு மஹாஙகார யோகயதை யின்றிககே சேஷத்வாநு கூலமாயிருககையாலே, உத்கருஷடமாயிருககிற வித்தை அபகருஷடமாக நினைத் ததும அதஸமிமஸதத புத்தியென்னுமிடந தோறற (அபகருஷடமாக ப்ரமித்த உதகருஷட ஜந்மம) என்கிறார். (இரணடு தோஷமு மிலலை) என்றது ப்ரமசஸம பாவனையாலே வரும பயஜநகத்வமும ஸவரூப ப்ராப்தமான நைசயம பாவிகக வேண்டுகையுமாகிற தோஷ த்வயமுமிலலை யென்றபடி. ... . (214)

215. ப்ரம்சஸமபாவனையன்றோ இல்லாதது, நைசய பாவனை யிலலையோ வென்ன வருளிசசெயகிறார் (நைசயம ஜநம ஸிததம) என்று தொடஙகி.

215. நைசயம் ஜனமஸித்தம.

அதாவது—பாகவதாநுவாத்தநாதிகளுக குறுப்பான தாழசசி பிறநதுடைமை யாயிருககையாலே பாவிககவேணடாதே பளளமடையா யிருககுமென்றபடி. (215)

216. இவ்வர்த்ததனை நிகமிககிறார் (ஆகையால) என்று தொடஙகி.

216 ஆகையாலே உதகருஷட ஜநமமே ச்ரேஷடம.

(ஆகையால) என்றது—இபபடி அது ஸதோஷமும இது நிர்தோஷமுமாகை யாலென்றபடி. (உத்கருஷடஜநமமே சரேஷடம) என்றது—சேஷத்வோசிதமாய்க கொணடு உதகருஷ்டமாயிருககிற விந்த ஜந்மமே தகநுசித ஜநமத்தைப்பறற சரேஷடமென்றபடி. .... (216)

217. இவவர்த்தத்துககு ப்ரமாணங காடடுகிறார் (சவபசோபி மஹீபால என்று தொடஙகி.

217. "சவபசோபி மஹீபால"

* சவபசோபி மஹீபால விஷ்ணு பகதோ தவிஜாதிகঃ—விஷ்ணு பகதி விஹீநஸ்து யதிசச சவபசாதமঃ*—எததனையேனும நிகருஷட ஜநமாவா யிருந்தானே யாகிலும, பகவத் பகதனனவன த்விஜனிறகாட்டில அதிகன; உதகருஷட ஜந்மாவானவளவன்றிககே உததமாசரமியுமா யிருந்தானேயாகிலும், பகவத்பகதி ஹீநனனவன சவபசனிற காட்டில அதமனென்று, வாணசரமஙகளில சரககறுத்து பகவத்ஸமபநதமே உதகர்ஷ ஹேதுவாகச சொலலுகையாலே, ப்ரமசஸமபாவநாதி

களாலே தத்ஸம்பந்த விரோதியான ஜநமததிறகாட்டில் ததநுரூபமான ஜநமமே சரேஷ்டமென்று கருதது. இஙஙனனன்றாகில, கீழசசொன்ன வர்த்தத்துககு இது ப்ரமாணமாக மாட்டாதிறே. ... ... (217)

218. ஆக, நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்ட ஜநமஙகளின்னதென்று நிச்சயிககப் பட்டது கீழ; அதில நிக்ருஷ்ட ஜந்மத்தாலவந்த தோஷம சமிப்ப தெத்தாலேயென்ன வருளிசசெய்கிறார மேல (நிக்ருஷ்ட) இதயாதியாலே.

218. நிக்ருஷ்ட ஜந்மத்தால் வந்த தோஷம சமிப்பது விலக்ஷண ஸம்பந்தத்தாலே.

அதாவது—அஹங்கார ஹேதுதயா நிக்ருஷ்டமான ஜநமமடியாகவந்த நைசயம பாவிகக வேண்டுகை முதலான தோஷம மறுவலிடாதபடி மாறுவது, ஜநம ஸித்தமான நைசயத்தையுடையராய உபாயாநதரான்வயயோக்யதா கந்த ரஹிதரா யிருககும விலக்ஷணாதிகாரிகளோடுண்டான சேஷத்வரூப ஸம்பந்தத்தாலே யென்கை.

219. தத்ஸம்பந்தயோக்யதை ஸம்பவிககுமபடி யென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (ஸம்பந்தத்துககு) என்று தொடஙகி.

219. ஸம்பந்தத்துக்கு யோக்யதை யுண்டாம்போது ஜனமக்கொத்தை போகவேணும.

அதாவது—அந்த விலக்ஷணரோட்டை ஸம்பந்தத்துககு அர்ஹதை யிவனுக் குண்டாமபோது, தன்னுடைய ஜநமகதமான கொத்தை கழியவேணுமென்றபடி.(219)

220. ஜந்மத்துககுக கொத்தையேது? தத்பரிஹாரமேதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிசசெய்கிறார் (ஜந்மத்துககு) என்று தொடங்கி.

220. ஜந்மத்துக்குக் கொத்தையும் அதுக்குப் பரிஹாரமும் "பழுதிலா வொழுகல்" என்கிற பாட்டிலே யருளிச செய்தார.

அதாவது—*மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்று தத்வவிதகரேஸரராய் ததிய சேஷத்வ ஸீமாபூமியான ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழவார், *பழுதிலா வொழுகல* இதயாதியாலே—ப்ரஹமா தொடஙகி தஙகளளவும வர கெடுகப்போருகிற வமச ப்ரவாஹத்தி லொருதோஷமின்றிககே யிருககுமவர்களாய் பலராயிருககிற சதுர் வேதிகாள்! இதில கீழப்பட்டதில்லை யென்னும நிஹீந குலத்திலே பிறந்தார்களே யாகிலும, என்னோடுண்டான வஸாதாரண ஸம்பந்தத்தைய றிந்து அந்த ஜ்ஞாநாநுரூபமான ஸ்வாசாரத்தையுடையராகில, நீங்களவர்கள காலிலே விழுந்து ஆராதியுங் கோள, அவர்களுஙகள பககலிலே ஜ்ஞாநாபேக்ஷை பண்ணில நீங்களாதரித்துச் சொலலுங்கோள. அவர்கள பகவத் ஜ்ஞாநத்தை யுங்களுக்கு பரஸாதிககில் கேட்டு கருதார்த்தராகுஙகோள, எனககு மேல பூஜயரிலலாமையாலே என்மாதரமாகிலு மவர்களையாராதித்து நலவழி போகுஙகோள என்று இந்த பரமரஹஸ்யத்தை *பகதிரஷ்டவிதாஹ் யேஷா யஸ்மிந் மலேசசேபி வர்த்ததே, தஸ்மை தேயம ததோ க்ராஹ்யம ஸச பூஜயோ யதாஹயஹம* என்று—பரமாப்தரான தேவரருளிச் செய்தபினபு இதிலொரு ஸமசயமுணடோ? இப்படி யுபதேச மாத்ரமாய்ப்போகாதே

கோயிலிலே வந்தருளி லோகஸாரங்கமஹாமுநிகள் தலையிலே திருப்பாணுழவாரை வைத்து இவருடைய வைபவத்தை வ்யாபரிப்பித்துக் காட்டிற்றிலீரோவென்ன; இப்பாட்டிலே அபிஜாத்யபிமாநமில்லாத ஜந்மகொத்தை அந்த அபிமாநமில்லாத விலக்ஷணரான ததீயர்களளவில் பண்ணுமநுவர்த்தந விசேஷம் மதுகருப் பரிஹாரமென்று ஸுவ்யக்தமாக வருளிச்செய்தாரென்கை. ... . (220)

221, ஏவமபூதமான ஜந்மகொத்தை கழிந்து விலக்ஷணரோடே ஸம்பந்த முண்டாகவே யிவனும் விலக்ஷணனாய் விடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வேதகப் பொன்) என்று தொடங்கி.

221. வேதகப்பொன் போலே யிவர்களோட்டை ஸம்பந்தம்.

வேதகமென்கிற வித்தை—வேதகமென்று த்ராவிடோக்தியாலே யருளிச் செய்கிறார். (வேதகப்பொன்னாவது) — அநேக ஸித்தௌஷதங்களையிட்டுப் பலகால் உருக்கி குளிகையாகப் பண்ணி ரஸவாதிகள் கையிலிருக்கும் ஸ்பர்சவேதியான பொன். அது ஸ்பர்சமாத்ரத்தாலே இரும்பைப் பொன்னாக்குமாப்போலே யாய்த்து, ஜந்மஸித்தமான கைங்கர்யாதிகளையுடைய விலக்ஷணரான இவர்களோட்டை ஸம்பந்தம் நிக்ருஷ்ட ஜந்மத்தால் வந்த தோஷத்தைப்போக்கி இவனையும் விலக்ஷணனாக்கி விடும்படி. .... (221)

222. இப்படி ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே யித்தலையில் தோஷத்தைக் கழித்து ஸ்வஸாம்யாபத்தியைத் தரும் விலக்ஷணரானவர்களை எங்ஙனே ப்ரதிபத்தி பண்ணி யிருக்க வேணுமென்ன வருளிச்செய்கிறார்

222. இவர்கள் பக்கல் ஸாம்யபுத்தியு மாதிக்யபுத்தியும் நடக்கவேணும்.

(இவர்கள்பக்கல் ஸாம்யபுத்தியும் ஆதிக்ய புத்தியும் நடக்கவேணும்) என்று.

223. இத்தை விவரிக்கிறார் (அதாவது) என்று தொடங்கி. .... (222)

223. அதாவது—ஆசார்யதுல்யரென்றும் ஸம்ஸாரிகளிலும் தன்னிலு மீச்வரனிலும் அதிகரென்றும் நினைக்கை.

(ஆசார்ய துல்யரென்று நினைக்கையாவது) *குருரேவ பரம்ப்ரஹ்ம* இத்யாதிப் படியே தனக்கு ஸர்வப்ரகாரோத்தேசயனான ஆசார்யனோடு இவர்களை ஸமராக ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை.

(ஸம்ஸாரிகளி லதிகராக நினைக்கையாவது)—ஜாத்யாதிகளை யிட்டு ஸம்ஸாரி களோடு ஸமபுத்தி பண்ணாதே, ஜ்ஞாநாதிகளால வந்த வ்யாவ்ருத்தியாலே அதிக ரென்று ப்ரதிபத்திபண்ணுகை. (தன்னி லதிகரென்று நினைக்கையாவது) ஸம்ஸாரி களில் வ்யாவ்ருத்தி தனக்கு முண்டாகையாலே அத்தையிட்டுத் தன்னோடொக்க நினைத்திருக்கையன்றிக்கே, தனக்கு சேஷிகளான ஆகாரத்தாலே தன்னிலதிக ரென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை. (ஈச்வரனிலதிகரென்று நினைக்கையாவது)—சேஷித் வத்தை யிட்டு நமக்கவனு மிவர்களு மொக்குமென்றிராதே கர்மாநுகுணமாக லீலையி லும் விநியோகங் கொள்ளக்கடவனாய் ஸ்வசரணகமல ஸமாச்ரயண தசையில் புருஷ

காரம வேணடுமபடியாய் உகந்தருளின நிலஙகளிலே ஸந்நிஹிதனு யிருககச்செய் தேயும அர்சசாவதார ஸமாதியாலே வாய்திறநதொருவார்ததை சொல்லக்கடவனு மன்றிககே யிருககுமவனைப்போலனறியே, ஸவரூபாநுகுணமாகவே விநியோகங் கொளளுமவர்களாய், ஸவாசரயணத்தில புருஷகார நிரபேக்ஷராய, வாய்திறந்து த்யாஜயோபாதேயங்களை யுபதேசித்து நோககிககொண்டு போருமவர்களாகையாலே, தததிகரெனறு ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை. .... (223)

224. ஆசார்யனை டொருவிஷயத்தையும ஸமபுத்தி பண்ணுகை அயுக்தமா யிருகக, ஆசார்ய ஸாம்ய புத்திககடி யேதெனனு மாகாங்க்ஷயிலே யருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்ய) இத்யாதியாலே.

224. ஆசார்யஸாம்யத்துககடி ஆசார்யவசனம்.

அதாவது—ஆசார்ய ஸாம்ய ப்ரதிபத்திக்கு மூலம—ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் நமமைககண்டாப்போலே காணும, என்று உபதேச ஸமயததிலே ஆசார்ய னருளிசசெய்த வசநமெனகை. .... (224)

225. இப்படி நினையாதபோது வருமநர்த்த முண்டோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (இபபடி) என்று தொடங்கி.

225. இப்படி நினையாதொழிகையு மபசாரம்.

அதாவது—ஜந்மாதிகளை யிட்டு நிகர்ஷபுத்தி பணணுகை அபசாரமானுப் போலே, இப்படி கௌரவித்து நினையாதொழிகையும் அபசாரமாய்த தலைககட்டு மென்றபடி. .... (225)

226. இப்படி யிந்த பாகவதவைபவம ஆப்தவசநங்களில விசதமாகக் காணலாமிடங்க ளுண்டோவென்ன வருளிசசெயகிறார் (இவவர்தத மிதிஹாஸ புரா ணஙகளிலும) என்று தொடஙகி.

226. இவவாத்தம் இதிஹாஸ புராணங்களிலும் *பயிலுஞ் சுடரொளி நெடுமாற் கடிமையிலும கண்சோர வெங்குருதியிலும் நண்ணுதவாளவுணரிலும் தேட்டருந் திறல்தேனிலும், மேம்பொருளுக்கு மேலில் பாட்டுக்களிலும் விசதமாகக் காணலாம.

(இவவர்த்தம) என்று—கீழ விஸதரேணுகதமான பாகவத வைபவத்தைப் பராமர் சிககிறது. மஹாபாரதத்திலே, *மத் பகதம சூதர ஸாமாந்யா தவமநயந்தி யே நராः—நரகேஷ்வவதிஷ்டநதி வர்ஷகோடீர் நராதமாः; சண்டாளமபி' மதபகதம் நாவமந் யேத புத்திமாந், அவமாநாத் பதத்யேவ ரௌரவே நரகேச ஸः* இத்யாதியாலும், *நசூத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ ஸமருதாः, ஸர்வ வர்ணேஷு தே சூத்ரா யேஹ்ய பக்தா ஜநார்தநே* இத்யாதியாலும, *மத்பகத ஜநவாதஸலயம பூஜாயாஞ் சாநுமோதநம, ஸ்வயமப்யர்சசநஞ்சைவ மதர்ததே டமப வர்ஜநம, மத் கதா சர வணே பக்திஸ் ஸ்வர நேத்ராங்க விகரியா, மமாநுஸ்மரணம நித்யம யசச மாம் நோபஜீவதி ; பகதி ரஷ்டவிதாஹ்யேஷா யஸமிந் மலேசசேபி வர்த்ததே—ஸவிப்

ரேந்த்ரோ முநிச் ச்ரீமாந் ஸயதிஸ் ஸச பண்டிதः, நமே ப்ரியச சதுர்வேதீ பூஜ்யந் பகதிவர்ஜிதः; ஸ மே பூஜ்யஸ ஸதாசாஸௌ மத்பகதச சவபசோபி யः, தஸ்மை தேயம ததோகராஹ்யம ஸசபூஜயோ யதாஹ்யஹம * இதயாதியாலும பலவிடங்களிலும் பாகவத வைபவம ப்ரதிபாதிதம, இதிஹாஸோத்தமததிலே, * சூத்ரமவா பகவத்பகதம் நிஷாதம சவபசம ததா, வீக்ஷதே ஜாதி ஸாமாநயாத் ஸ யாதி நரகம நரः* இத்யாதியாலே—பாகவத ப்ரபாவம ப்ரகீர்த்திதம, இனனமு மிதிஹாஸததிலே பலவிடங்களிலும — பாகவத மாஹாதமய ப்ரதிபாதநம வநதவிடஙகளிலே கண்டு கொளவது; ஸ்ரீ வராஹ புராணததிலே, * மதபகதம சவபசமவாபி நிந்தாம குர்வநதி யே நராः, பத்மகோடி சதேநாபி நக்ஷமாமி வஸுந்தரே * இத்யாதியாலே—பாகவத வைபவம ப்ரோகதம, ஸ்ரீபாகவதததிலே, * ச்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணு பகதோ த்விஜாதிகः—விஷ்ணுபகதி விஹீநஸ்து யதிச்ச சவபசாதமः * விப்ராத் த்விஷட்குணயுதா தரவிந்தநாப பாதாரவிநத விமுகாச ச்வபசம வரிஷ்டம், மநயே ததர்ப்பிதமநோ வசகே ஹிதார்த்த பராணः புநாதி ஸகலம நது பூரிமாநः* இத்யாதிகளாலே பாகவத வைபவம பலவிடஙகளிலும அபிஹிதம; லிஙகததிலும, * வைஷ ணவாநாம விசேஷோஸ்தி விஷ்ணோ ராயதநம மஹத்—ஜஙகம ஸ்ரீ விமாநாநி ஹ்ருதயாநி மநீஷிணாம. யः பசயதி சுபாசாரம வைஷ்ணவம வீதகலமஷம, யஸமிந கஸமிந் குலேஜாதம ப்ரணமேத் தணடவத்புவி * இதயாதியாலே—பாகவத வைபவம ப்ரதிபாதிதம; இபபடி பாகவத மாஹாத்மய ப்ரதிபாதநம் பலபுராணஙகளிலு முண டாகையாலே, அந்தவந்த ஸதலங்களிலே கணடுகொளவது; இதிஹாஸாதிகளில் உபாத்த வசநஙகளிலே-பாகவதர்களை ஜநமநிருபணேந அவமதிசெய்தாலவரு மநர்த்த விசேஷமும, பாகவதரானபோதே யவர்களபகருஷட ஜாதீயரலலர் உத்கருஷ்ட ஜாதீயதுல்ய ரெனனுமிடமும, உத்கருஷ்ட ஜாதீயரிலும சரேஷடராய அவர்களுககு ஜ்ஞாந ப்ரதாதருதயா குருககளுமாய பரம சேஷியான ஈசவரனோபாதி பூஜ்யருமா வர்களெனனுமிடமும, அவாகள திறத்தில அபசாரம காலதத்வமுளளதனையு மீசவரன பொருளெனனுமிடமும, கரணத்ரயவயாபாரத்தோடு அர்த்தத்தோடு ப்ரா ணாதிகளோடு வாசியற பகவத் விஷயததிலே ஸமர்ப்பித்து நிரபிமாநரா யிருககு மவர்கள ஸபர்சபாவநரென்னுமிடமும, அவர்களுடைய ஹ்ருதய மீசவரனுககு ஜங்கமவிமாநமெனனுமிடமும, அவர்களைககண்டால தணடவத் ப்ரணாமம செயவா னென்னுமிடமும சொல்லப்படடதிறே; இபபடி இதிஹாஸ புராணங்களிலும்; நமமாழவார், * பாறகடல் சேர்ந்த பரமனைப் பயிலுந திருவுடையார் பயிலும்பிறப் பிடைதோ றெமமையாளும பரமர் * எனறு தொடஙகி—பகவத் குணசேஷ்டிதாதி களிலே ப்ரவணரான பாகவதர்களே தமககு சேஷிகளெனனுமிடததை ப்ரதிபாதித் தருளுகிறவிடத்தில, * யவரேலு மவர்கண்டீர் * * குமபீ நரகர்க ளேத்துவரேலு மவர்கண்டீர் * * எத்தனை நலந்தானிலாத சண்டாள சண்டாளர்களாகிலும * எனறு ஜந்மாதிகளா லெததனையேனும் தண்ணியரேயாகிலும சேஷத்வ விரோதியான ஜநமாத் யபிமாநமில்லாதவர்களகிடீர் நமககு மிகவுமுத்தேசயரென் றருளிசசெய்த *பயிலுஞ் சுடரொளியிலும, * கொடு மாவினையே னவனடியாரடியே கூடு மிதுவல் லால்-வியன மூவுலகு பெறினும-விடுமா றென்பதென னந்தோ * என்று தொடங்கி-பாகவதர்களே தமககு பரமப்ராப்ய ரென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறவளவில், ஜந்ம வ்ருத்தாதி விபாகமினறிககே, * சயமே யடிமை தலைநின்றார்* *அவனடியார்* *மணி

மலை போல் கிடந்தான தமர்கள * * கோதிலடியார் * * நீககமிலலாவடியார் * என்று—பகவத் ஸௌநகர்யாதிகளிலே தோற்றிருககு மாகாரமே யவர்களுககு நிரூபகமாக வருளிச்செய்த * கெடுமாற் கடிமையிலும். திருமங்கையாழ்வார், * தணசேறை யெம பெருமான தாள தொழுவார் காண்மினென தலைமேலார் * என்று தொடங்கி—அர்ச சாவதார ப்ரவணரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள எனககு சிரஸாவாஹ்யர், ஸதாத்யேயர், ஸூரிகளிலும கைங்கர்ய ஸம்ருத்தியுடையவர்கள, அவர்களை யொருக்ஷண காலமும பிரிய க்ஷமனலலேன, அவர்களுக்கென ஹ்ருதயம தேனூறி யெப்பொழுது மினிய தாகா நின்றது, அவர்களைக் கண்டமாத்திரததிலே கணடிகோளே யென்னுடைய மநோ தருஷ்டிகள களிககிறபடி, அவர்களளவிலே யாகாநின்றது எனனன்பானது, அவர்களை நெஞ்சாலே நினைககவே மருத்யுவுககும பாபத்துககு மஞசவேண்டா. என னுடைய ஹ்ருதயமவர்கள விஷயத்திலே யிழிகிறபடி கணடி கோளே என்று இப்படி யருளிச்செய்கிற விடததில, ஜந்மாதி ப்ரஸங்கமற வருளிச்செய்த * கண்சோர வெங் குருதியிலும: *கடன மலலைத தலசயன மாரெண்ணும நெஞ்சுடையாரவரெமமை யாளவாரே* என்று—ஏதேனும ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளை யுடையராகவுமாம, திருக்கடல் மலலைத் தலசயனத்தை யநுஸந்திக்குமவர்கள நினறநிலைகளிலே ப்ரமாணம் காட் டாதே நமமைக காரியங்கொள்ள வுரியாரென்று தொடங்கி, *ஞானத்தினொளியுருவை நினைவா ரெனனுயகர்* *அவரெங்கள குல தெய்வமே* என்று—உகந்தருளின நிலத் திலே ப்ரவணரா யிருக்குமவர்களே நமககு சேஷிகள என்றருளிச்செய்த *நண்ணுத வாளவுணரிலும், ஸ்ரீகுலசேகரப் பெருமாள, *மெய்யடியார்கள தம் மீட்டங் கண்டிடக கூடுமே லதுகாணும கண்பயனுவது* *தொண்டரடிப்பொடியாட நாம பேறில் கங்கை நீர் குடைந்தாடும வேடகை யெனனுவது* இதயாதிகளாலே—தம்முடைய பாகவத ப்ரேமப்ரகர்ஷத்தை ப்ரதிபாதிககிறவளவில, ஜந்மாத் யுதகர்ஷாபகர்ஷ ப்ரஸங்கமினறியே பகவத் பகதி பாரவசயமே யவர்களுககு நிரூபகமாக வருளிச் செய்த* தேடடருந் திறல் தேனிலும; ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் த்வயநிஷ் டர்பகக லீசவரனுககுண்டான வுகப்பையருளிச்செய்த *மெமபொருள* என்கிற பாட்டுககு மேலில—எத்தனை யேனும தண்ணிய ஜந்மங்களிலே பிறந்தார்களே யாகி லும* மெமபொருளில சொனன ஜ்ஞாநததிலே நிஷடையையுடையராகில திருததுழா யோபாதி ஈசவரனுககு சிரஸாவாஹ்ய ரெனறும, ஜந்மத்தால வந்த தணமையே யனறிககே எத்தனையேனும தண்ணிய வருததமுடையாருமிந்த ஜ்ஞாநநிஷடராகில் அந்த துஷ்கருத பலமநுபவியா ரெனறும, தஙகளுககு ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளால் வரும் குறை யிலலாமையே யன்று, தஙகளோடு ஸமபநதிதத ஸமஸாரிகளும தங்கள் ப்ரஸாத ஸவீகாரததால பரிசுததராமபடியான உத்கர்ஷமுடையாரென்றும், ஜந்ம வருத்தாதிகளால குறையினறே யிநத ஜ்ஞாநமுடையவர்கள இநத ஜ்ஞாந விது ரராய் ஜந்ம வருததாதிகளா லுயர்நதவர்களுககு ஸர்வேசவரனேபாதி பூஜ்யராய் ஜ்ஞாந தாந ப்ரதிகரஹங்களுககு அர்ஹராவரென்றும், ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளுககு மேலே ஜ்ஞாநாதிகருமானவாகள ஜந்ம வருத்தாதி வைலக்ஷண்யமினறிககே இந்த ஜ்ஞாநமுடையரானவர்களை பகவத ப்ரபாவததால வந்த வைலக்ஷண்யத்தை புத்தி பணணுதே கர்ம நிபந்தநமான ஜந்மாத்யபகர்ஷத்தையே புத்தி பண்ணித தாழ நினைததார்களாகில அந்த க்ஷணத்திலே யவர்கள கர்மசண்டாளராவ ரென்றும்,

இப்படி ப்ரஸாதித்த வர்த்தங்கள ஸம்பவிக்குமென்னுமிடம் பரஹ்மாதிகளுக்கும் துர்லபமான பேற்றை திர்யக் ஜாதியிலே பிறந்தாரொருவன் பெற்றபின்பு சொல்ல வேணுமோ வென்று அருளிச்செய்த ஆறு பாட்டுக்களிலும். (விசதமாகக் காணலாம்) என்றது—ஸம்சய விபர்யயமற தர்சிக்கலா மென்றபடி. .... (226)

227. இப்படி இதிஹாஸாதிகளிலே பாகவத வைபவம் சொல்லப்பட்டதேயாகிலும், *நசூத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ் ஸ்ம்ருதா:* ஸர்வவர்ணேஷு தே சூத்ரா யே ஹ்யபக்தா ஜநார்தநே* (ஸவிப்ரேந்த்ரோ முநிச ஸ்ரீமாந ஸ யதிஸ் ஸ ச பண்டித:*) என்று சொன்ன விப்ரத்வாதிகள் அர்த்தவாதமாயித்தனையல்லது, அபக்ருஷ்ட ஜந்மாவானவன் அந்த சரீரந்தன்னில் உத்க்ருஷ்டனாகக்கூடுமோ வென்ன; கூடுமென்னுமிடத்துக்கு உதாஹரணதயா வருளிச்செய்கிறார் (க்ஷத்ரியனை) என்று தொடங்கி.

227. க்ஷத்ரியனை விச்வாமித்ரன் ப்ரஹ்மர்ஷியானான்.

அதாவது—க்ஷத்ரிய குலோத்பவனான விச்வாமித்ரன், அஜ்ஜந்மத்திலே தான் பண்ணின தபோ விசேஷமடியாக, வஸிஷ்ட வாக்யத்தாலே க்ஷத்ரியத்வம் *பின்னாட்டாதபடி ப்ரஹ்மர்ஷியாய் விட்டானிறே; ஆகையாலே, அத்யந்தாபக்ருஷ்ட குலோத்பவரானாலும் அந்த சரீரந்தன்னோடே அங்கவிகச்சக்திக பகவத் ஸம்பந்தரூப ஸம்ஸ்கார விசேஷத்தாலே, அத்யந்தோத்க்ருஷ்ட குலஜாநுவாத்ததீயராம்படி உத்க்ருஷ்டதமராகக் குறையில்லை யென்கை. அல்ப சக்திக வஸிஷ்டவாக்யம் செய்தபடி கண்டால், ஸர்வசக்தி ஸம்பந்த விசேஷ மென்செய்ய மாட்டாது. (227)

228. இதிஹாஸாதி ப்ரமாண முகத்தாலே பாகவத வைபவத்தை தர்சிப்பித்தார் கீழ்; சிஷ்டர்களுடைய வாசார முகத்தாலும் பாகவத வைபவத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் மேல். * தர்மஜ்ஞஸமய ப்ரமாணம் .... * என்று—ஆப்த ப்ரமாணமான வேதத்துக்கு முன்னே எடுக்கும்படியிறே சிஷ்டாசாரத்தினுடைய ப்ராமாண்ய மிருப்பது; அதில் ப்ரதமத்திலே, அபக்ருஷ்ட ஜாதீயரானவர்கள் அந்த சரீரத்தோடே ஸஜாதீய வ்யாவ்ருத்தராய உத்க்ருஷ்டதமராவர்களென்று கீழ்ச்சொன்ன வர்த்தத்தை ஸ்திரீகரிக்கைக்காக, ராவணாநுஜனைக் குறித்துப் பெருமா ளருளிச்செய்த வார்த்தையை யருளிச்செய்கிறார் (விபீஷணனை) என்று தொடங்கி.

228. ஸ்ரீவிபீஷணனை ராவணன் குலபாம்ஸந மென்றான்; பெருமாள் இக்ஷ்வாகு வம்சயனாக நினைத்து வார்த்தை யருளிச் செய்தார்.

அதாவது—* ப்ரியதாம தாசரதாய மைதிலீ * என்று தனக்கு ஹிதத்தைச் சொன்ன தர்மாத்மாவான ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை பாபிஷ்டனான ராவணன் குபிதனாய், * த்வாந்து திக் குலபாம்ஸநம் * என்று—இக்குலத்துக்கு இழுக்காகப் பிறந்தவுனை வேண்டேன் என்று பருஷித்துத் தள்ளிவிட்டான், இக்ஷ்வாகுகுல நாதரான பெருமாள் இவனை ஆதரபூர்வகமாக வங்கீகரித்தவநந்தரம், * ஆக்யாஹி மம தத்வேந ராக்ஷஸாநாம் பலாபலம் * என்று—"ராக்ஷஸருடைய பலாபலமிருக்கும்படியை நமக்குச் சொல்லும்" என்கையாலே, இவனை ராக்ஷஸ ஜாதீயனாக நினையாதே, திருத்தம்பிமாரோபாதியாக வபிமானித்து வார்த்தை யருளிச்செய்தாரென்கை. இவ்வாக்யத்திலே ராவணன் பரித்யஜித்தமையும் பெருமாள் பரிக்ரஹித்தமையும் சொல்லுகை

யாலே, பகவதாநுகூல்யமுண்டாகவே ப்ராக்ருதர் "இவன் நமக் குடலல்லன்" என்று கைவிடுவர்களென்னுமிடமும், பகவான் விரும்பி மேல் விழுந்து பரிக்ரஹிக்கு மென்னுமிடமும் சொல்லப்பட்டது. .... (228)

229. இப்படி உகதிமாத்ரத்தாலன்றிககே, பாகவத வைபவத்தை வ்ருத்தி யாலும் பெருமாள் வெளியிட்டபடியை யருளிச்செயகிறார் (பெரியவுடையார்க்கு) என்று தொடங்கி.

229. பெரிய வுடையார்க்குப் பெருமாள் ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரம் பண்ணியருளினார்.

மர்யாதாநாஞ்ச லோகஸ்ய கர்த்தா காரயிதாச ஸ: எனகிறபடியே—லோக மர்யாதாஸ்தாபநார்த்தமாக வவதரித்து, பித்ருவசந பரிபாலநாதிகளாலே ஸாமாந்ய தர்மஸ்தாபந சீலரா யிருப்பா ரொருவரிறே பெருமாள; ஏவம்பூதரானவர், பிராட்டி பிரிவுகண்டு பொறுககமாட்டாமல் தம்மை யழியமாறின பெரியவுடையார்கரு, ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளா லுத்க்ருஷ்டரானவர்களுககு தத்புத்ர சிஷ்யர்கள பண்ணும் ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரத்தை, அவருடைய ப்ரேமாதிகயமே ஹேதுவாக, திருத்தம்பியாரும் கூடநிற்கசசெய்தே தாமே ஸாதரமாகப் பண்ணியருளினாரிறே. இததால்—ஜந்மாத் யுத்கருஷ்டரானவர்கள், அவற்றால குறைந்திருககும் விலக்ஷண பாகவத விஷயத்தில புத்ரகருத்ய மநுஷ்டிககலாமெனனுமிடம காட்டபபட்டது. .... (229)

230. இவ்வர்த்தத்தை தர்மபுத்ர ரநுஷ்டாநத்தாலும தெளிவிககிறார் (தர்ம புத்ரர்) என்று தொடங்கி.

230. தர்மபுத்ரர் அசரீரிவாக்யத்தையும் ஜ்ஞாநாதிக்யத்தையும் கொண்டு ஸ்ரீவிதுரரை ப்ரஹ்மமேதத்தாலே ஸமஸகரித்தார்.

பெருமாள் பரார்த்தமாக ஸாமாந்ய தர்மததைப்பண்ணிப் போந்தாரேயாகி லும், விசேஷ தர்மத்திலே திருவுள்ளம ஊற்றிருககையாலே அவர்களுச் செய்ய லாம்; இவர் செய்ததிறே யரிது. ஸவவர்ணதர்மத்தையே உத்தேசயமாக நினைத்து ஸர்வாவஸ்தைபிலும அதுக்கொரு நழுவுதல வாராதபடி ஸாவதாநமாக நடத்திக் கொண்டு போருமவரிறேயிவர்; இப்படி யிருககிறவர், ஸ்ரீவிதுரரை ஸம்ஸகரிககிற தசையில், அவருடைய வர்ணத்தைப் பார்ப்பது, ஜஞாநாதிகயத்தைப் பார்ப்பதாய், 'என் செய்யககடவோம்' எனறு வ்யாகுலப்படாநிற்கச் செயதே, *தர்மராஜஸ்து தத்ரைநம் ஸஞ்சிஸகாரயிஷுஸ் ததா—தகது காமோபவத் வித்வாந் அதாகாசே வசோப்ரவீத்; போபோ ராஜந் நதகதவ்யமேதத் விதுர ஸமஜ்ஞிதம்—களேபர மிஹைதத் தே நைஷதர்மஸ் ஸநாதந:—லோக வைலக்ஷணே நாம பவிஷ்யத்யஸ்ய பார்த்திவ—யதிதர்ம மவாப்தோஸௌ ந சோச பரதர்ஷப* என்று—இவர் ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரார்ஹர் என்று சொனன அசரீரி வாகயத்தாலும் ஸமப்ரதிபந்ந மான விவருடைய ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலும் ஸந்தேஹமற்று வைதிகாகரேஸரர்கருச் செய்யக்கடவ ப்ரஹ்மமே ஸமஸ்காரத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தாரிறே. .... (230)

231. அநந்தரம், ஜந்மாத் யுத்க்ருஷ்டரான ருஷிகள் ததபக்ருஷ்டன் பக்கலிலே தர்மச்ரவணம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்கிறார் (ருஷிகள) என்று தொடங்கி.

231. ருஷிகள தாமவயாதனவாசலிலே துவணடு தாமஸந்தேஹங்களை சமிபபித்துக கொணடாாகள.

சதுாவேததராாய ஸர்வோத்கருஷடராயிறே ருஷிகளிருப்பது; ஏவமபூத ரானவர்களை, வேத ச்ரவண யோகயதையிலலாத குலததிலே பிறநதுளளவனுய், ஜாதி ஸமருதியோடே ஜாதனைகயாலே பூர்வஜ"மஸித்தமான ஜஞாநததில ப்ரமச மிலலா மையாலும மாதாபிதருசுசரூஷா விசேஷததாலும ஸகல தர்மஸூக்ஷ்மஜஞாநவாஞ யிருககும தாமவயாதன வாசலிலே செனறு, மாதாபித்ருசுச்ரூஷைகபரஞ யிருக கிறவவ னவஸரம பாாததுத் துவண்டு ஜஞாதவயஙகளான தாமஙகளில தங்களுககு ஸந்திகதங்களானவை யெலலா மவனபககலிலே கேடடு, அதில ஸந்தேஹஙகளைப் போககிகொண்டார்க ளெனகை.

கசசித் தவிஜாதிபரவரோ வேதாத்யாயீ தபோதந:, தபஸவீ தா்ம சீலச்ச கௌசிகோநாம பாரத. ஸாஙகோபநிஷதாந வேதாந அதீதே தவிஜஸததம:,ஸவருக்ஷ மூலே கஸமிமசசித வேதாநுசசாரயந ஸதித:, உபரிஷடாசச வருக்ஷஸய பலாகா ஸமநயலீயத, தயாபுரீஷமுதஸருஷடம ப்ராஹமணஸய ததோரஸி எனறு தொடஙகி —கௌசிகனெனறு பேரையுடையஞய அதீதஸாஙக ஸசிரஸ்க ஸகல வேததகதை யுடையஞ யிருபபாரெஞரு பராஹமணோததமன, ஒரு வருக்ஷ மூலத்திலே வேதங களையுமுசசரிததுககொணடு நிறகசசெயதே, அதினமேலே யிருநததொரு கொககு எச்சமிடடது தன மாாபிலே வநது படடவாறே கருததஞய, பாாத்த பார்வையிலே அது படடுவிழ, அத்தைககணடு, தபதசித்தஞயக கனகக சோகிதது, "ராகதவேஷ பலாதகருதராயககொண்டு அகருதயத்தைச செயதோம" எனறு பலகாலும சொல லிககொணடு, ஆஸநநமானதொரு கராமததிலே பிக்ஷார்த்தமாகப்போய், பரதம மொரு கருஹததிலே செனறு, "பிக்ஷாமதேஹி' எனறு யாசித்தவளவிலே, அந்த கருஹிணியானவள, "நிலலும, வருகிறேன" எனறு சொலலி, கரசுததயாதிகளைப் பணணி பிக்ஷைகொண்டு வருவதாக உதயோகியாநிறகசசெயதே, பர்ததாவானவன் அதிவக்ஷுதாாததஞய வநதுபுகுர அவள பதிவரதையாகையாலே பிக்ஷை கொணடு வருகிறததை விடடு பாதயாசமநீயாஸந ப்ரதாநாதிகளாலே அவனை சுசரூஷிககிற பராககிலே ப்ராஹமணன நிறகிறததை மறநது, நெடுமபோது நினறு, பினனை யவன நிறகிறததைகக கணடு நடுஙகி, பிக்ஷை கொணடுவநதவளவிலே, "எனனை நிறகசசொலலி இததனைபோது நீ புறபபடாதிருபபானேன?" எனறு அவன குபித ஞனவாறே; அவளவனை ஸாநத்வநம பண்ணி, "இததைப் பொறுகக வேணும" எனறு வேணடிககொணடு, "நான பாத்தாவே தெயவம" எனறிருப்பா ளொருததி, அவனிஙகெதுவருகையாலே தசசுசரூஷை பணணினேறனிததனை". எனன; "உனககு பர்ததாவையனறோ ஸத்கரிகக வேண்டுவது, பராஹமணரளவில கௌரவ ப்ரதிபததி யிலலையே!" எனறு வயஙகயமாகச சொலலி, "கருஹதர்மத்திலே வர்த் திககிற நீ பராஹமணரை யிபபடி யவமதி பணணலாகாது காண்" எனன; "நாஞெ ருககாலும் ப்ராஹமணரை யவமதி பண்ணேன, ப்ராஹமணருடைய வைபவமெலலாம நனறுகவறிவன" எனறு பரககச சொலலிககாட்டி, "இவவபராதத்தைபபொறுகக வேணும, 'பர்த்தாவே தெயவம' எனறிருககையாலே தசசுசரூஷையிலே பரவசை யாயினேறே னித்தனை, எனனுடைய பதிசுசரூஷையினுடைய பலத்தைப் பாரீர்,

உம்முடைய ரோஷத்தாலே அந்தக கொககு யாதொருபடி தக்தமாய்த்து அதுவு மெனக்கு விதிதங் காணும" என்று சொல்லி, *கரோதச் சத்ருச் சரீர ஸ்த்தோ மநுஷ்யாணும் த்விஜோத்தம, யஃ கரோத மோஹௌ த்யஜதி தம் தேவா ப்ராஹ்மணம் விதுஃ* என்று தொடங்கி—"காமக்ரோதாதிகள ப்ராஹ்மணனுக் காகாது, ஸத்யார்ஜவாதிக ளுண்டாக வேணும" என்று விஸ்தரேண தான ப்ரதிபாதித்து, *பவாநபிச தர்மஜ்ஞஸ் ஸ்வாத்யாய நிரதசசுசிஃ, ந்து தத்வேந பகவந தர்மாந் வேத ஸீதி மே மதிஃ; மாதாபித்ருப்யாம சுச்ரூஷூஸ ஸத்யவாதீ ஜிதேந்த்ரியஃ, மிதிலாயாம் வஸந் வ்யாதஸ் ஸ தே தர்மாந் ப்ரவக்ஷ்யதி, தத்ர கசசஸ்வ பத்ரம தே யதா காமம் த்விஜோத்தம—வ்யாதஃ பரமதர்மாத்மா ஸந்தேசசேத்ஸ்யதி ஸம்சயாந* என்று "நீரும் தர்மஜ்ஞர், வேதாத்யயந நிரதர், சுத்தர், ஆயிருக்கசசெய்தேயும், தர்மங்களை யுள்ளபடி யறியீர் எனறெனக்கு நினைவு, மாதாபித்ருசுசரூஷுவாய ஸதயவாதியாய் ஜிதேந்த்ரியனாய்க்கொண்டு மிதிலையிலே யிருககிற வ்யாதன உமககு தர்மங்களைச் சொல்லககடவன, அங்கே போம, உமககு நனமை யுண்டாவதாக, பரமதர்மாத்மாவா யிருககிற அந்த வ்யாதன் வேணடினபடி யுமமுடைய ஸமசயங்களை யெல்லாம போக கக்கடவன்" என்ன; அவன ப்ரீதனாய் இவனைக கனகக ஸந்தோதரம் பண்ணி, அங்கு நின்றும் மிதிலையிலே சென்று, "பஞ்ச காநி பவித்ராணி சிஷ்டாசாரேஷு நித்யதா, ஏதந் மஹாமதே வ்யாத ப்ரப்ரவீஹி யதாததம* என்று "சிஷ்டாசாரங்களிலே யெப்போதுமுளவாயிருக்கிற பவிதரஙகளஞ்சுமெவை? மஹாமதியானவனே இத்தைச் சொலலவேணும" என்ன; *யஜ்ஞோ தாநம தபோ வேதாஸ் ஸத்யஞ்ச த்விஜ ஸத்தம, பஞ்சைதாநி பவித்ராணி சிஷ்டாசாரேஷு நித்யதா" என்று—"யஜ்ஞமும் தாநமும் தபஸ்ஸும் வேதங்களும ஸத்யமுமாகிற பவித்ரஙகளானவிவை யைந்தும் சிஷ்டாசாரஙகளிலே யெப்போது முளவாயிருககும" என்று இத்யாதியாலே அவ னித்தை யுபதேசிகக, இப்படி மேன்மேலும தனககு ஸமசயமானவை யெல்லா மிவன கேட்ககேட்க, உபதேசமுகத்தாலே ஸகலதர்ம ஸம்சயங்களையும் தர்மவ்யாத னறுத்த ப்ரகாரத்தை தர்மபுத்ரர்க்கு மார்ககண்டேய னநுக்ரஹித்ததாக ஆரண்ய பர்வததிலே இருநூறு மத்யாயம் தொடங்கிப் பதின்மூன் றத்யாயத்தாலே பரக்கச் சொல்லப்பட்டதிறே. இன்னமு மிப்படி பலரு மிவன் வாசலிலே துவண்டு தர்ம ஸந்தேஹங்கள சமிப்பித்துக் கொண்டமை பலவிடஙகளிலு முண்டு.

இத்தால்—ஜந்மாதயுத்க்ருஷ்டரானவர்களுக்கு ததபக்ருஷ்டரானவர்கள் ஜ்ஞாநாதிகராயிருக்கில் அவர்கள் வாசலிலே துவண்டு ஜ்ஞாதவ்யார்த்தங்கள கேட்கக குறையில்லை யென்னுமிடம் காட்டப்பட்டது. .... (231)

232. அநந்தரம், *யத்யதாசரதி ச்ரேஷ்டஃ* என்று க்ருஷ்ண னுசரித்த படியை யருளிச்செய்கிறார் (கருஷ்ணன்) என்று தொடங்கி.

232. க்ருஷ்ணன் பீஷ்மத்ரோணாதிகள் க்ருஹங்களை விட்டு ஸ்ரீவிதுரர் திருமாளிகையிலே அமுது செய்தான்.

தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தமாக வவதரித்தருளி, *லோக ஸங்க்ரஹமேவாபி ஸம்பச்யந் கர்த்து மர்ஹஸி* என்று—ஜ்ஞாநியானலும் லோக ஸங்க்ரஹத்தைப் பார்த்து

வர்ணாச்ரம தர்மஙகளை நனருக வநுஷடிககவேணும* எனறு உபதேசித்தும, *யதிஹ் யஹம நவர்ததேயம ஜாது காமண்யதநத்ரிதஃ, மம வர்தமாநுவர்ததந்தே மநுஷயாஃ பார்த்த ஸர்வசஃ* எனறு—"ஒருககால'காமத்தில சோமபாதே நான பரவர்த்தியே ஞகில மநுஷயரெலலா மெனவழியைபபினசெலலும" எனறபடியே பரார்ததமாகத் தான குறிககொண் டநுஷடிததுப போரும ஸவபாவனிறே கருஷணன; ஏவம பூதனானவன ஸ்ரீதூதெழுநதருளினபோது, *பீஷமதரோண வதிகரம்ய மாஞ்சைவ மதுஸூதந, கிமாத்தம புணடரீகாக்ஷ புகதம வருஷல போஜநம* என்னுமபடி—உத்கருஷட வர்ண வருததராய இஙகே யெழுநதருளுவரெனறு பார்த்துககொண் டிருந்த பீஷ்மாதிகளுடைய கருஹஙகளை யுபேக்ஷிததுு, வர்ணத் யுத்கர்ஷ ரஹிதராய் அத்தாலே இஙகே யெழுநதருளுவரெனனும நினைவுமற்றிருநத ஸ்ரீவிதுரர் திருமாளி கையிலே ஸாதரமாகச சென்று புககு, *ஸமப்ரமைஸ துஷய கோவிந்த ஏதந் நஃ பரமம் தநம* எனறு—பகதிபரவசரான வவர் பண்ணின ஸமப்ரமஙகளை யெலலாங் கணடுகந்து, *விதுராந்நாநி புபுஜே சுசீநி குணவநதிச* எனகிறபடியே—அஹஙகா ரோபஹத மலலாமையாலே பரமபாவநமாய, பகதயுபஹ்ருத மாகையாலே பரம போகயமாயிருககிற அந்நத்தை, அநத பாவநத்வ போகயத்வஙக ளடியாக அத்யா தரம பணணி யமுதுசெயதானிறே. .... (232)

233. ஏதத்பூர்வாவதாரத்திலும இப்படி யநுஷடிதத பரகாரத்தை யருளிச செய்கிறார் (பெருமாள) எனறு தொடஙகி.

233 பெருமாள ஸ்ரீசபரிகையாலே அமுது செய்தருளினர்.

அதாவது—ரகுகுல திலகராய் ஆசார ப்ரதாநரான பெருமாள், *சபர்யா பூஜி தஸ ஸமயக ராமோ தசரதாதமஜஃ* என்னுமபடி—வேடுவிச்சியாயவைத்தே குரு சுசரூஷையிலே பழுதது ஜஞாநாதிகையாய், தனனுவுக கினியதாயிருந்த பல மூலாதிக ளெல்லா மிஙகுததைககு எனறு ஸஞசயிததுககொணடு வரவுபார்ததிருநத ஸ்ரீசபரி, தனனுதாராநுகுணமாகத் தன கையாலே யமுதசெயயப்பண்ண, அதி ஸந்துஷ்டரா யமுதுசெய்தா ரெனகை. இததால்—அபிஜநாதிகளாலவரு மபிமாநகநதமற்ற ஜஞாந ப்ரேமாதிகருடைய அபிமாந ஸபாசமுளளவை ஆத்மகுணைக தர்சிகளான விசேஷஜ ஞர்ககு அதீவ பாவந போகயஙகளாயிருககு மெனனுமிடம காடடப்படடது. ... (233)

234. இப்படி ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரத ஸித்தமான சிஷடாசாரஙகளாலே பாகவத வைபவததை ப்ரகாசிப்பித்தார் கீழ்; இனனமு மிவவர்த்தவிஷயமாக பூர்வா சார்ய வசநததை ஸமரிபபிககிறா (மாறனேரி நமபி) எனறு தொடஙகி

234. மாறனேரிநம்பி விஷயமாகப் பெரியநமபி உடையவர்க்கருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸமரிப்பது.

அதாவது—அபிமாந ஹேதுவான ஜந்ம வருததாதிகளின்றிககே ஆளவந் தார் ஸ்ரீ பாதத்தையுடையராய் ஆத்யாதமஜஞான பரிபூர்ணரா யிருககிற மாறனேரி நமபி, தமமுடைய அநதிம தசையிலே, "ஆளவநதா ரபிமாநிததருளின வித தேஹததை ப்ரகருதிபநதுககள் ஸபர்சிககில் செய்வதென்!" என்று அதிசஙகை

பண்ணி, ஸப்ரஹ்மசாரிகளான பெரியநம்பியைப் பார்த்து, *புரோடாசத்தை நாய்க நிடாதேகிடீர்* என்றருளிச்செய்து திருநாட்டுக்கெழுந்தருள; பெரிய நம்பியும் அப்படியே பிறர்கையில காட்டிக்கொடாதே தாமே பள்ளி படுத்துவக் தெழுந்தருளியிருக்க; இதனை உடையவர் கேட்டருளி, பெரியநம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே வந்து, “ஜீயா, மரியாதை கிடக்கக காரியஞ் செய்யவேண்டாவோ, தேவரீர் செய்தருள வேண்டிற்றே” என்ன, “ஆளிட்டந்தி தொழுவோ? நான் பெருமாளிற்காட்டி லுத்க்ருஷ்டனே, இவர் பெரியவுடையாரிற்காட்டி லபக்ருஷ்டரோ, *பயிலுஞ்சுடரொளி கெடுமாற்கடிமை கடலோசையோபாதியோ, ஆழ்வாரருளிச்செய்த வர்த்தத்தைச் சிறிது குறையவாகிலு மாசரிக்கவேண்டாவோ” என்றருளிச்செய்த வார்த்தை. .... (234)

235. இனி, பாகவத ஜந்மாதி சலாகயதா கதநபூர்வகமாக, அபாகவதோத்கர்ஷ நிந்த்யதையை ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் (*ப்ராதுர்ப் பாவை:*) இத்யாதி என்று.

235. ‘ப்ராதுர்ப்பாவை:*’ இத்யாதி.

ப்ராதுர்ப்பாவைஸ ஸுரநர ஸமோ தேவதேவஸ் ததீயா ஜாதயா வ்ருத்தைரபிச குணதஸ் தாத்ருசோ நாத்ர கர்ஹா, கிந்து ஸ்ரீமத் புவநபவந த்ராணதோந்யேஷு வித்யா வ்ருத்த ப்ராயோ பவதி விதவா கலபகலப: ப்ரகர்ஷ: இத்தால்— அயர்வறு மமரர்களதிபதியானவன ப்ராதுர்ப் பாவங்களாலே ஸுர நர ஸஜாதீயனாகாநிற்கும், ததீயரும ஜாதியாலும வ்ருத்தங்களாலும் குணத்தாலு மப்படியே இதர ஸமராயிருப்பர்கள, இதில் கர்ஹையில்லை, ச்லாகயையே யுள்ளது, உபயரு மிப்படி நிறகிறது இந்த லோகரக்ஷண நிமித்தமாக, இனி அபாகவதர் பக்க லுண்டான வித்யா வ்ருத்த பாஹுள்ய ரூபமான உத்கர்ஷம விதவாலங்காரம்போலே நிந்த்யமாகாநின்றதென்கிறது. .... (235)

236. பாகவதர்களன்றென்று அவர்களுக்குண்டான வேதவித்யாதிகள் வ்யர்த்தமாமோவென்ன; அப்படி ப்ரமாணம சொல்லாநின்றதிறே யென்கிறார் (பாகவத னன்றிக்கே) என்று தொடங்கி.

236. பாகவதனன்றிக்கே வேதார்த்தஜ்ஞாநாதிகளையுடையவன் குங்குமம் சுமந்த கழுதையோபாதியென்று சொல்லாநின்றதிறே.

அதாவது—*சதுர்வேத தரோ விப்ரோ வாஸுதேவம ந விந்ததி, வேத பார பராக்ராந்தஸ் ஸவை ப்ராஹ்மண கர்தப:* என்று—வேத தாத்பர்யமான பகவத்ஜ்ஞாநாதிகளில்லாமையாலே, பாகவதனன்றிக்கே வேதாத்யயநத்தோடே அதில் ஸ்தூலார்தத ஜ்ஞாநாதிகளையுடையனா யிருக்குமவன, போகிகளாயிருப்பார் விரும்பும் பரிமள த்ரவ்யமான குங்குமத்தைச சுமந்து திரியாநிற்கச்செய்தே அதின வாசியறியாத கழுதைபோலே, பூர்வோத்தர பாகங்களாலே ஆராதகஸ்வரூபத்தையும் ஆராத்ய ஸ்வரூபத்தையும ப்ரதிபாதியாநின்று கொண்டு பகவதேகபரமாயிருக்கிற வேதமாகிற விலக்ஷண வஸ்து பாரத்தைக் கினியச் சுமந்துகொண்டிருக்கச்செய்தே அதின சுவடறியாத ப்ராஹ்மணக்கழுதை யென்று வேதோபப்ருஂஹணமான ப்ரமாணம் சொல்லாநின்றதிறே யென்கை. ... ... (236)

237. பகவத் ஸம்பந்த ரஹிதமான ஜந்மாதிகள் ஸத்கர்ஹிதமென்னுமத்தை தர்சிப்பித்தார் கீழ்; தத் ஸம்பந்த ஸஹிதமான திர்யகாதி ஜந்மமும் ஸத்பரார்த்தய மென்னுமத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (ராஜாவான) என்று தொடங்கி.

237. ராஜாவான ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களை யாசைப்பட்டார்.

அதாவது—த்விதீயவர்ணரான ஏற்றத்தையுடைய ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள், திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களானவை, * வாசிகை: பக்ஷி ம்ருகதாம் * இத்யாதிகளாலே பாபயோனிகளாகச் சொல்லப்படாநிற்கச் செய்தே, * வேங்கடத்துக் கோனேரி வாழும் குருகாயப் பிறப்பேனே * * மீனாய்ப் பிறக்கும் விதியுடையேனாவேனே * * செண்பகமாய் நிற்கும் திருவுடையேனாவேனே * தம்பகமாய் நிற்கும் தவமுடையேனாவேனே * என்று — திருமலையாழ்வாரோடு ஸம்பந்தமுடைய திர்யக் ஸ்தாவர ஜந்மங்களைப் பெறப்பெறுக வாசைப்பட்டாரென்றபடி .... (237)

238 இப்படி யாசைப்பட்டவளவன்றிக்கே, தாழ்ந்த ஜந்மத்தை யாஸ்தாநம் பண்ணினவர்களை யருளிச்செய்கிறார் (ப்ராஹ்மணோத்தமரான) என்று தொடங்கி.

238. ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வாரும் திருமகளாரும் கோபஜந்மத்தை ஆஸ்தாநம் பண்ணினார்கள்.

அதாவது—* இனி இதுக்குமேலில்லை * என்னும்படியான வர்ணத்திலே யவதரித்து வித்யா மாஹாத்ம்யாதிகளாலே தஜ்ஜாதீய ஸகலோத்தமரான பெரியாழ்வாரும், வேதப்பயன் கொள்ளவல்ல அவர்தம்மைப்போலே பேதைப் பருவத்திலே வேத ஸாரார்த்தவித்தமையா யிருக்கும் அவர் திருமகளான ஆண்டாளும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாரானுபவத்தில் அபிநிவேசாதிசயத்தாலே, * மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய் * * என் மகன் கோவிந்தன் * * பன்னிரு திங்கள் வயிற்றிற்கொண்ட வப்பாங்கினால் * இத்யாதியாலும், * ஆயப்பாடிச் செல்வச் சிறுமீர்காள் * * நாமும் நம் பாவைக்கு * ஆயர்குலத்து உன்றன்னைப் பிறவி பெறுந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம் * இத்யாதியாலும் தானவளாகப் பேசும்படி, தாங்களவதரித்த வர்ணத்துக்கு மூன்றாம் வர்ணமாகையாலே தண்ணிதா யிருந்துள்ள * அறிவொன்று மில்லாத கோபஜந்மத்தைப் புரையற வேறிட்டுக்கொண்டார்களென்கை. (238)

239. இப்படி யாசைப்படுகையும் ஆஸ்தாநம்பண்ணுகையுமொழிய. கந்தல் கழிந்தால் ஸ்வரூபமிருக்கும்படிதா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கந்தல்கழிந்தால்) என்று தொடங்கி. அன்றிக்கே, இப்படி விசிஷ்டவேஷப்ரயுக்தமான தாரதம்யாவஸ்தைகளின்றிக்கே கந்தல் கழிந்தால் ஸகலாத்மாக்களுக்கும் வருமவஸ்தைதானேதென்ன வருளிச்செய்கிறாராகவுமாம் (கந்தல் கழிந்தால்) இத்யாதி

239. கந்தல் கழிந்தால் ஸர்வர்க்கும் * நாரீணமுத்தமையுடைய அவஸ்தை வரக்கடவதாயிருக்கும்.

அதாவது—ஆத்மஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி ப்ரகாசியாதபடி அநாதிகால மபிபவித்துப் போந்த வந்தேறியான அவித்யாதி தோஷம் பகவத் ப்ரஸாத விசேஷத்தாலே பின்னாட்டாதபடி ஸவாஸநமாகப் போனால், ஸகலாத்மாக்களுக்கும், * ஸர்வலக்ஷண-ஸம்பந்நா நாரீணா முத்தமாவது: * என்கிறபடியே—ஸதீத்வ லக்ஷணங்க

ளெல்லாவற்றிலும் குறைவற்று ஸ்வேதர ஸகல ஸ்த்ரீணாமுத்தமையா யிருக்கும் பெரிய பிராட்டியாருடைய நிலை தன்னடையே வரக்கடவதா யிருக்குமென்கை. (239)

240. அதெங்ஙனே யென்னு மபேக்ஷையிலே அத்தையுபபாதிக்கிறார் (ஆறு ப்ரகாரத்தாலே) என்று தொடங்கி

240. ஆறு ப்ரகாரத்தாலே பரிசுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு தத்ஸாம்ய முண்டாயிருக்கும்.

அதாவது—அநந்யார்ஹசேஷத்வம், அநந்யசரணத்வம், அநந்யபோக்யத்வம், ஸம்ச்லேஷத்தில் தரிக்கை, விச்லேஷத்தில் தரியாமை, ததேகநிர்வாஹ்யத்வமாகிற ஆறு ப்ரகாரத்தாலே, நிச்சேஷநிவ்ருத்த - அவித்யாதிதோஷதயா பரிசுத்தமான வாத்மஸ்வரூபத்துக்கு, ப்ரகாரஷட்க பரிபூர்ணையான பிராட்டியோடு ஸாம்யம் நைஸர்கிகமாக வுண்டாயிருக்கு மென்கை. இந்த ஸாம்ய ஷட்கத்தை நினைத்திறே, *கடிமாமலர்ப்பாவை யொப்பாள்* என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தது. ஆக, இவ் விரண்டு வாக்யமும் ப்ராஸங்கிகம். ... . (240)

241. இனி, அவர்களுத்கருஷ்டமான ஜந்மங்களை யுபேக்ஷித்து நிக்ருஷ்டமான ஜந்மங்களை விரும்புவா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (த்ருஷ்டத்தில்) என்று தொடங்கி.

241. த்ருஷ்டத்திலுத்கர்ஷ மஹங்காரத்தாலே; அத்ருஷ்டத்திலுத்கர்ஷ மஹங்காரராஹித்யத்தாலே.

அதாவது—ஆபிஜாத்யாதிகளும் ஐச்வர்யமுமாகிற த்ருஷ்டபுருஷார்த்தத்தி லொருவனுக் குண்டாமுயர்த்தி, விச்வாமித்ராதிகளைப்போலே தான்நின்ற நிலைக்கு மேலே உத்கர்ஷம் தேடப்பண்ணு மஹங்காரத்தாலே யுண்டாம்; சேஷத்வாதிகளும் கைங்கர்ய ஸம்பத்துமாகிற அத்ருஷ்ட புருஷார்த்தத்தில் ஒருவனுக்குண்டா முயர்த்தி, இவற்றினுடைய வபிவ்ருத்தியி லாசையாலே நிலைக்குநிலை தாழப்போம்படியான அஹங்கார ராஹித்யத்தாலே யுண்டாமென்கை. ... .. (241)

242. இவ்வஹங்கார தத்ராஹித்யங்க ளிழவுபேறுகளுக்குடலாம்படியை யருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்மாவாய்) என்று தொடங்கி.

242. ப்ரஹ்மாவா யிழந்துபோதல் இடைச்சியாய்ப் பெற்று விடுதல் செய்யும்படியாயிருக்கும்.

அதாவது — த்ருஷ்டோத்கர்ஷாதிசயத்துக்குத் தக்க அஹங்காராதிகனான ப்ரஹ்மாவாய், *தவிபராாத்தாவஸாநே மம பராப்து மர்ஹஸி பத்மஜ* என்றும் *கடிக்கமலத்துள் ளிருந்தும் காண்கிலான் கண்ணனடிக் கமலந்தன்னை யயன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே இழந்து போதல், அஹங்கார ஹேதுக்களொன்று மில்லாமையாலே தத்ராஹிதையாய் இடக்கை வலக்கை யறியாத விடைச்சியான சிந்தயந்தியாய், *முக்திம் கதாந்யா கோப கந்யகா* என்னும்படி அவன் திருவடிகளைப் பெற்று விடுதல்செய்யும்படியா யிருக்கும் இவ்வஹங்கார தத் ராஹித்யங்களின் ஸ்வபாவமென்கை. இப்படி அஹங்கார தத் ராஹித்யங்கள் அவனை யிழக்கைக்கும் பெறுகைக்கு முடலாகையாலே, ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் முதலானவர்கள் அஹங்

கார ஹேதுவான ஜந்மங்களை யநாதரித்து தத் ரஹித ஜந்மங்களை யாதரித்தார்க ளென்று கருத்து. ... ... (242)

243. (தன்னைத் தானே முடிக்கையாவது) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக, அஹங்காராதிகளின் தோஷ முபபாதிக்கப்பட்டது; அநந்தரம ப்ராப்யப்ராபகங்க ளிரண்டு மவனே யென றிருக்கும் பரபந்நாதிகாரியுடைய திநசர்யா விசேஷம சொல லப்படுகிறது (இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும) என்று தொடங்கி,

243. இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும நாசஹேதுவான அஹங்காரத்துக்கும் அதி னுடைய கார்யமான விஷயப்ராவண்யத்துக்கும் விளைநிலம் தானகை யாலே தன்னைக் கண்டால் சத்ருவைக் கண்டாறபோலேயும்; அவற றுக்கு வர்த்தகரான ஸம்ஸாரிகளைக்கண்டால் ஸாப்பத்தைக் கண்டாற் போலேயும், அவற்றுக்கு நிவர்த்தகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண் டால் பந்துக்களைக் கண்டாற்போலேயும, ஈச்வரனைக் கண்டால் பிதாவைக் கண்டாற்போலேயும, ஆசார்யனைக் கண்டால் பசியன் சோற்றைக் கண்டாறபோலேயும்; சிஷ்யனைக் கண்டால் அபிமத விஷயத்தைக் கண்டாறபோலேயும் நினைத்து அஹங்காரார்த்த காமங்கள் மூன்றும் அநுகூலர்பக்கல் அநாதரத்தையும ப்ரதிகூலர் பக்கல் ப்ராவண்யத்தையும உபேக்ஷிக்குமவர்களபக்க லபேக்ஷையை யும் பிறப்பிக்கு மென றஞ்சி, ஆத்மகுணங்கள் நம்மாலும் பிறராலும் பிறப்பித்துக்கொள்ள வொண்ணாது, ஸதாசார்யப்ரஸாதமடியாக வருகிற பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே பிறக்குமத்தனை யென்று துணிந்து தேஹயாத ரையிலுபேக்ஷையும ஆத்ம யாத்ரையிலபேக்ஷையும் ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில் போக்யதா புத்திநிவ்ருத்தியும தேஹதாரணம பரமாத்ம ஸமாராதனஸமாப்திப்ரஸாதப்ரதிபத்தி யென்கிற புத்திவிசேஷமும, தனக்கொரு க்லேசமுண்டானல் காமபலமெனறுதல க்ருபாபல மென்றுதல பிறக்கும ப்ரீதியும, ஸ்வாநுஷ்டானத்தில ஸாதநத்வபுத்தி நிவ்ருத்தியும, விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களில் வாஞ்சை யும், உகந்தருளின நிலங்களி லாதராதிசயமும, மங்களாசாஸநமும், இதர விஷயங்களில் அருசியும், ஆர்த்தியும், அநுவர்த்தந நியதியும், ஆஹாரநியதியும் அநுகூலஸஹவாஸமும், ப்ரதிகூலஸஹவாஸநிவ்ருத்தி யும் ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்.

இரண்டாம் ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

(ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக் கடவன்) என்னுமளவாக. (இப்படி) என்று—கீழுக்தமான ப்ரகாரத்தைப் பராமர் சிக்கிறது. (ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும நாசஹேதுவாகையாவது)—ஸ்வரூபேண முடித் தும், பாகவத விரோதத்தை விளைத்து முடித்தும, பகவல்லாப விரோதியாயும், எல்லாப்படியாலும, *அஸந்நேவ* என்கிறபடியே—அஸத்கல்பமாம்படி ஸ்வரூபத்தை உருவழியப்பண்ணுமதா யிருக்கை. அஹங்காரந்தான, தேஹாத்மாபிமாந ரூபமாயும்,

தேஹாதிரிக்தாத்மவிஷயத்தில ஸ்வாதந்த்ர்யாபிமான ரூபமாயும், இரண்டு வகைப் பட்டிறே யிருப்பது; இவ்விடத்தில அவை யிரண்டும சேரச்சொல்லப்படுகிறது. (அதினுடைய கார்யமான விஷயப்ராவண்யத்துக்கும்) தேஹாத்மாபிமானமும ஸ்வாதந்த்ர்யாபிமானமுமே விஷயங்களை ஸ்வபோக்யத்வேந விரும்புகைக்கு மூலமாகையாலே, விஷயப்ராவண்யத்தை அஹங்கார கார்யமென்கிறது. விஷய சப்தத்தாலே—கீழ அநுகூலமாகவும ப்ரதிகூலமாகவும சொல்லப்பட்ட விஹித நிஷித்த ரூபவிஷய த்வயத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. (விளைநிலம தானாகையாலே) என்றது—இவை யிரண்டுக்கும ஜன்மபூமி பகவத்ஸ்வரூப திரோதாநாதிகளைப் பண்ணக்கடவ குணத்ரயாத்மக ப்ரக்ருதி பரிணாமரூபமாய் ஸ்வகர்மவிசேஷாரப்தமா யிருக்கிற சரீர விசிஷ்டனான தானாகையாலே யென்றபடி. கர்மாநுகுணமாக ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே கலங்கவடிக்கும சரீரவிசிஷ்டனானபடியாலே மதிமயங்கித் தானல்லாத தேஹத்தைத் தானாகவும தனக்குரியனல்லாத தன்னை ஸ்வதந்த்ரனாகவு மபிமானிப்பதும தனக்கு அநர்த்தகரமான விஷயங்களிலே அத்யாதரத்தைப பண்ணுவது மவன்தானேயிறே (தன்னைக்கண்டால) இத்யாதி. இப்படி அநாதிகாலம போந்தவனாய் இப்போதுமதுக்கு யோக்யமான சரீரவிசிஷ்டனா யிருக்கிற தன்னை தர்சித்தால் "கொன்றல்லது விடேன்" என்று ஸாயுதனாய்ப் பலகவ்வித்திரியும சத்ருவைக் கண்டாப்போலே குடல கரித்து தனக்கு நாசகனாக நினைத்தும; நங்களுடைய உக்தி வ்ருத்திகளாலே துர்வாஸனையைக் கிளப்பி அஹங்காராதிகளை மேன்மேலும் வளரும்படி பண்ணும தத்பயவசயரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்ணெதிரே கண்டால், அணுகில மேலவிழுந்தளளிக்கொள்ளும் அதிக்ரூரமான ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாப்போலே அஞ்சி நடுங்கிப் பிற்காலித்து நமக்கு பாதகரென்றே நினைத்தும; தங்களுடைய உபதேசாநுஷ்டானங்க ளிரண்டாலும அஹங்காராதிகளின தோஷ தர்சநத்தைப் பண்ணுவித்து தத்ப்ரஸங்கத்திலே பீதபீதனாம்படிபண்ணி ஸவாஸநமாக அவற்றை நிவர்த்திப்பிக்கும மத்யமபத நிஷ்டரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காணப்பெற்றால், தனனுடைய அநர்த்தாப்யுதயங்க ளிரண்டும் தங்களதாய் தீயது விலக்கி நலலதில் மூட்டி ரக்ஷிக்கும ஆப்தபந்துக்களைக் கண்டாப்போலே யத்யாதரம்பண்ணி நமக்கு நற்றுணையானவர்களென்று நினைத்தும்; அடியிலே கரணகளேபரங்களைத் தந்து அவற்றைக்கொண்டு வயபிசரியாமல் நல்வழி நடக்கும்படி சாஸ்த்ரங்களைக் காட்டி அகருத்யகரணாதிகளில சிக்ஷித்து ஸர்வாவஸ்தையிலும தனனுடைய ஹிதமே பார்த்துப்போரு மீச்வரனை அர்ச்சாஸ்தலங்களிலே கண்களாரக் கண்டால், உத்பாதகனாய் வித்யாப்ரதனாய் அபதேப்ரவ்ருத்தனாகாதபடி நியமித்து நடத்திக்கொண்டு போரும் ஹிதைஷியான பிதாவைக் கண்டாப்போலே ஸ்நேஹஸாத்வஸ விநயங்களை யுடையனாய்க்கொண்டு நமக்கு ஹிதபரனென்று நினைத்தும்; அநாதிகாலம் *அஸந்நேவ* என்னும்படிகிடந்த தன்னை பகவத்ஸம்பந்தத்தை யறிவித்து ஸத்தாவானாக்கி மேன்மேலும தன்னுபதேசத்தாலே ஜ்ஞாந வைராக்ய பக்திகளை விளைத்து கையிற்கனியென்ன பகவத்விஷயத்தைக் காட்டித்தரும மஹோபகாரகனாய *உன்சீரே யுயிர்க்குயிராய்* என்றும *உன்றன மெய்யிற் பிறங்கிய சீரன்றி வேண்டிலன* என்றும சொல்லுகிறபடியே குணவிக்ரஹங்களாலே தனக்கு தாரகபோக்யனாயிருக்கு மாசார்யனைக் கண்ணுக்கிலக்காம்படி கண்டால், கண்ணுஞ்சுழலையிடும பெரும பசியன தாரகமுமாய் போக்யமுமான சோற்றைக் கண்டாப்போலே அத்யபிநிவேசத்தோடே யநுபவித்து நமக்கு தாரக போக்யவிஷய

மென்றே நினைத்தும், ஸாத்யாந்தர நிவ்ருத்த்யாதி ஸமஸ்த ஸ்வபாவஸம்பந்நதயா ஸம்யக்ஜ்ஞாந ப்ரேமவானாயிருக்கும் ஸச்சிஷ்யனை கண்டால், தனக்கு காந்தாவஹமான அபிமதவிஷயத்தைக் கண்டாப்போலே பகவத் குணாநுஸந்தான தசையில் நாம சொல்லுகிற பகவத் குணங்களை யாதரித்துக்கேட்பது அநுபாஷிப்பது வித்தனாவதாம் ஆகாரங்களினாலே நமக்கு காந்தாவஹனென்று நினைத்தும்; (அஹங்காரார்த்தகாமங்கள் மூன்றும்) இத்யாதி. இவை மூன்றிலுமவைத்துக்கொண்டு, அஹங்காரம் அநுகூலர்பக்கல் அநாதரத்தைப் பிறப்பிக்கும்; அதாவது—சேஷத்வத்தை தன்ஸந்நிதியில் ஜீவிக்கவொட்டாதபடிபிறே அஹங்காரத்தின் பலமிருப்பது; அஹங்காரியானவன் *ந நமேயம்* என்றிருக்குமதொழிய ஒரு விஷயத்திலும் தலைதாழ்க்க விசையானே; ஆகையாலே அஹங்காரம் மேலிடுமாகில, ஸ்வரூபவர்த்தகராயக்கொண்டு அநுகூலராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் 'நம்முடைய சேஷிகள்' என்று துடைநடுங்கி யெழுந்திருந்து ப்ரணாமாதிபூர்வகமாக அநுவர்த்தனங்களைப் பண்ணவொட்டாதே, தன்னை அவர்களி லதிகனாகவாதல் அவர்களைத் தன்னோடு ஸமராகவாதல் புத்திபண்ணி யநாதரித்திருக்கும்படிபண்ணு மென்கை. அர்த்தம் ப்ரதிகூலர் பக்கல் ப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பிக்கும்; அதாவது—ஆரையாகிலுமசென்றநுவர்த்தித்து ஒருகாசு பெற்றதாய்விடவேணு மென்னும்படிபிறே அர்த்தராகமிருக்கும்படி; ஆகையால, அது ஸ்வரூபநாசகத்வேந ப்ரதிகூலரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்டால் வெருவி போடிப்போக வேண்டி யிருக்க, ஒருகாசை நச்சி அவர்களோடே யுறவு பண்ணி அவர்களிருந்த விடங்களிலே பலகாலும செல்லுவது அவர்களை யழைத்து விருந்திடுவது, அவர்கள குணகீர்த்தநம பண்ணுவதாமபடி அவர்கள விஷயத்திலே ப்ராவண்யத்தை யுண்டாக்குமெனகை காமம [உபேக்ஷிக்குமவர்கள்பக்க லபேக்ஷையைப் பிறப்பிக்கும] *காம்யத இதி காம:* என்கிறபடியே—காம சப்தத்தாலே விஷய ஸம்போக ஸுகத்தைச் சொல்லுகிறது; அது, *ஈசிபோமின* இத்யாதிப்படியே—தாரித்ர்ய வார்த்தகாதிகளடியாக தன்னை முகம பாராமல தள்ளிக்கதவடைத்து உபேக்ஷாவாதம பண்ணும ஸ்த்ரீகள பக்கலிலே, *ஏழையர்தா மிழிப்பச் செல்வர்* என்கிறபடியே அவர்களுபேக்ஷாவாதம முதலானவைதன்னையே யுத்தேசயமாகக் கொண்டு செலலுமபடி, விலக்ஷணர் கேட்டால சிரிக்குமபடியான ஹேயாபேக்ஷையை விளைக்கு மெனகை.

ஆக, இப்படி அஹங்காராதிகள மூன்றும ஸ்வரூபவர்த்தகரை யநாதரிக்குமபடியும், ஸ்வரூபநாசகரை யாதரிக்குமபடியும், ஸ்வரூப நாசகதையோடே யுபேக்ஷிக்குமா யிருக்குமவர்களை யபேக்ஷிக்கும் படியும பண்ணுமென்று அவற்றின கொடுமைகளை யநுஸந்தித்து என செய்யத் தேடுகிறதோ வென்றஞ்சி; (அர்த்தகாமாபிமாநங்கள் மூன்றும) என்று பாடமானாலும், *கர்வோபிமாநோஹங்கார:* என்கிறபடியே—அபிமான சப்தத்தாலே அஹங்காரத்தைச் சொல்லுகிறதாகையாலே, (அநுகூலர் பக்கல) இத்யாதியை நிரை நிரையாகக்காதே யதாயோக்யங்கொண்டு கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்திலே யோஜிக்கக்கடவது; (ஆத்ம குணங்கள) இத்யாதி சமதமாத்யாத்ம குணங்கள், அநாதிகால மஹங்காராதிகளுக்கு விளைநிலமாய் அநாத்மகுணங்களைக் கூடுபூரித்துக்கொண்டு கர்ம பரதந்த்ரராயிருக்கிற நம்முடைய யத்நத்தாலும், ஆத்ம குணோதய விரோதிகளான அஹங்காராதிகளுக்கு வாத்தகராய் அநாத்மகுண பரிபூர்ணராய கர்மவச்யரா யிருக்கிற பிறருடைய யத்நத்தாலும் பிறப்பித்துக்கொள்ள

வொண்ணுது. ஆத்ம குணங்களுக்கெல்லாம் கொள்கலமாய் அடியிலே தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே நம்மை யங்கீகரித்தருளி நமக்காத்மகுணங்க ளுண்டாவ தெப்போதோவென்று பலகாலும் கரைவது பகவானை யர்த்திப்பதாய்க்கொண்டு போரும் ஸதாசார்யனுடைய ப்ரஸாதமடியாக வருகிற, நம்முடைய வாத்மகுணத்தை விரோதி பாபக்ஷயம் பிறக்குமபடி * அமலங்களாக விழிக்கும பகவானுடைய பரிபூர்ண ப்ரஸாதத்தாலே பிறக்குமத்தனையென் றத்யவஸித்து (தேஹயாத்ரையி லுபேக்ஷை யாவது)—தேஹ ரக்ஷணார்த்தமான வ்யாபாரத்தில விருப்பமற்றிருக்கை. (ஆத்மயாத் ரையி லபேக்ஷையாவது)—சேஷத்வமே வடிவான வாத்மாவுக்கு தாரகாதிகளான குணாநுபவ கைங்கர்ய ப்ரவ்ருத்தியில பெற்றவளவால த்ருப்தனாயிராதே மேனமேலு மாசைப்படுகை. (ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில போக்யதா புத்தி நிவ்ருத்தியாவது)—அசநாச்சாதநாதிகளுக்கு குறுப்பான ப்ராக்ருதபதார்த்தங்களில ஆதரத்துக் கடியான போக்யத்வபுத்தி தவிருகை. (தேஹதாரணம) இத்யாதி

அதாவது—அந்த ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில் தேஹம தரிக்கைக்குத் தக்க வளவு புஜிக்கை, பரமாத்மாவான ஸர்வேசவரனுடைய ஸமாராதநத்தின ஸமாப்தி ரூபையான ப்ரஸாத ப்ரதிபத்தியென்கிற புத்தி விசேஷமுமெனகை அனறிக்கே, (பரமாத்ம ஸமாராதந ஸமாப்தி) என்கிற புத்தி விசேஷமும, தத்ப்ரஸாத ப்ரதிபத்தி யென்கிற புத்தி விசேஷமும் என்னவுமாம்; (தனக்கு) இத்யாதி. அதாவது—முமு க்ஷுவாய் ப்ரபந்நனுனாலும ப்ராரப்த சரீர மிருக்குமளவும தாபத்ரயம வருகை தவிரா திறே; ஆகையாலே, இச்சரீரத்தோடேயிருக்கிற தனக்கு தாபத்ரயங்களி லேதேனு மொரு க்லேசமுண்டானால, “இது அநுபவ விநாசயமான ப்ராரப்தகர்மபலமன்றோ, ஏவம் பூதகர்மங்க ளுள்ளவை கழியுமளவன்றோ இச்சரீரத்தோடே நம்மை யெம்பெரு மான் வைக்கிறது, ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களிலே யொன்றுகிலுங் கழியப்பெற்றோமே” என்கிற வநுஸந்தாநத்தாலே யாதல், துர்வாஸனையாலே யிவ்வுடம்பைவிட இசை யாமல் ப்ராக்ருத பதார்த்தங்களையும ஜீவித்துக்கொண்டு ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே பொருந்தியிருக்கிற நம்மை துக்க தர்சநத்தைப் பண்ணுவித்து இதில் பற்றறுத்துக் கொண்டுபோக நினைக்கிற ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையின பலமன்றோ இது-என்கிற அநுஸந்தாநத்தாலேயாதலுண்டாகக்கடவ ப்ரீதியு மென்கை. பூர்வாகம் உத்தராகம் ப்ராரப்தகண்டமெல்லாம கழிக்கிறவனுக்கு, வர்த்தமாந சரீரத்தி லநு பாவ்ய கர்ம மித்தனையும் கழிக்கை யரிதன்றிறே; கர்மபலமான துக்க பரம்பரைகளை யநுபவியாநின்றாலும் இத்தேஹத்தை விட வென்றால இசையாத விவனை நிர்துக்க னாக்கி வைப்போமாகில். இச்சரீரத்தோடே நெடுங்காலமிருக்க விச்சித்தல் இன்ன மொரு சரீரந்தன்னை யிச்சித்தலசெய்யு மாகையால் இச்சரீரத்துக்குள்ள கர்மமநுப வித்தே யிறுக்கக்கடவ னென்றிறே வைக்கிறது; ஆனபின்பு, மற்றுண்டான கர்மங் களெல்லாம் கழித்தது ஸம்ஸாரத்தில நின்று மிவனைக் கடுகத் திருவடிகளிலே சேர்த் துக்கொள்ளுகையி லுண்டான க்ருபையாலேயானப்போலே, இத்தனையும் கழியாமல் வைத்ததும் க்ருபையாலேயிறே. அநாதிகாலம பரிக்ரஹித்த சரீரந்தோறு மநுப வித்த துக்கம் பகவந்நிக்ரஹபலம், இது அவனநுக்ரஹபலம்; *யஸ்யாநுக்ரஹமிச்சாமி தஸ்ய வித்தம் ஹராம்யஹம்* என்றானிறே; ஆகையா லித்தை (க்ருபாபலம) என்கிறது.

(ஸ்வாநுஷ்டாநத்தில ஸாதநத்வ புத்தி நிவ்ருத்தியாவது)—ப்ரபந்நனை தன் னுடைய வதிகாராநுகுணமாக வநுஷ்டித்துக்கொண்டு போரும் நலலொழுக்கங்களைப்

பேற்றுக்கு ஸாதநமாக நினையாதொழிகை. (விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களில் வாஞ்சையாவது) *நாட்டாரோ டியல்வொழிந்து நாரணனை நண்ணி யிருக்கை யாலே நிர்மல ஜ்ஞாந பக்திகரா யிருக்கும் விலக்ஷணரான பூர்வர்களுடைய விலக்ஷணமான வந்தஜ்ஞாநமும் அநுஷ்டாநமும் நமக்குண்டாகவே ணுமெனனுமாசை (உகந்தருளின நிலங்களி லாதராதிசயமாவது) * தானுகந்த வூர் * என்கிறபடியே—ஸர்வேச்வரனுகந்து வர்த்திக்கிற திவ்யதேசங்களென்றால், * கண்டியூரரங்கம் மெய்யங்கச்சி பேர் மல்லையென்று மண்டினார்* என்கிறபடியே—மநஸ்ஸு அங்கே மண்டி விழும்படி மேன்மேலும் பெருகுகிற ஆதரம். (மங்களாசாஸநமாவது)—அவ்வோ திவ்யதேசங்களை விரும்பி வர்த்திக்கிற வவனுடைய ஸௌந்தர்யத்தையும் ஸௌகுமார்யத்தையும் வாசியறிந்து நோக்கும் பரிவரில்லாமையையும், ப்ரதிகூல வர்க்கங்களி னதிசயத்தையும் நினைத்தேங்கி, "என்செய்யத் தேடுகிறது!" என்று வயிறெரிந்து இரவும்பகலும் திருப்பல்லாண்டு பாடுகை. (இதர விஷயங்களி லருசியாவது)—பகவத் வ்யதிரிக்தங்களான ஹேய விஷயங்களில் தோஷதர்சநாதிகளாலே விருப்பமற்றிருக்கை. (ஆர்த்தியாவது)—இதரவிஷய ப்ராவண்ய ஹேதுவான விவ்வுடம்போடே இருளதருமாஞாலத்திலிருக்கிற ஸ்திதி லடிக்கொதிப்பாலும், ப்ராப்யவைலக்ஷண்ய தர்சநத்தால் வந்த ப்ராப்தி விளம்பாஸஹத்வத்தாலும் பிறக்கும் க்லேசம். (அநுவர்த்தந நியதியாவது)—பகவத் பாகவத விஷயங்களில் ஸ்வசேஷத்வாநுகுணமாக நீசோக்தி நீச வ்ருத்திகளாலே பண்ணும் அநுவர்த்தநத்தை ப்ராக்ருத விஷயங்களில் மறந்தும் செய்யாதொழிகை. (ஆஹார நியதியாவது)—ஜாத்யாச்ரய நிமித்தாதுஷ்டங்களாய், ஸர்வேச்வரனுடையவும் ததீயருடையவும் ப்ரஸாதங்களான வஸ்துக்களையே ஆஹாரமாகக் கொள்ளுமதொழிய, தத்தரங்களானவை கொள்ளக்கடவோமல்லோமென்றிருக்கை.

(அநுகூல ஸஹவாஸமாவது)—ஸ்வஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை வர்த்திப்பியாநிற்கு மநுகூலரானவர்களுடனே க்ஷணகாலமும் பிரியாதே கூடி வர்த்திக்கை (ப்ரதிகூல ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தியாவது) — ஸ்வஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை நசிப்பியாநிற்கும் ப்ரதிகூலரானவர்களுடன் க்ஷணகாலமும் கூடி வர்த்தியாதொழிகை. இங்குச்சொன்ன அநுகூலரும் ப்ரதிகூலருமினன்றென்னுமிடம் மேலே தாமே யருளிச்செய்யக்கடவரிறே (ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்) அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன விவைபித்தையும், ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந பரிபூர்ணனான ஸதாசார்யனுடைய ஸர்வமங்களாவஹமான ப்ரஸாதத்தாலே தன்னடையே மேன்மேலு மபிவ்ருத்தமாம்படி செய்துகொண்டு போரக்கடவனென்றபடி. ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி யிவன பண்ணிக்கொண்டு போருகையாவது—தத்ப்ரஸாதகங்களைச் செய்துகொண்டு போருகை. தத்ப்ரஸாதகங்களாவன—இதினுடைய வுபபாதக ஸ்தலத்திலருளிச் செய்கிறவை. (போரக்கடவன்) என்று விதிரூபேண வருளிச்செய்தது—இதினுடைய அவச்யாநுஷ்டேயத்வம் தோற்றுகைக்காக. .... (243)

ப்ரபந்நதிநசர்யா நிரூபணம் முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம். இரண்டாம் ப்ரகரணம் ஸமாப்தம்.

பேற்றுக்கு ஸாதநமாக நினையாதொழிகை. (விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களில வாஞ்சையாவது) *நாட்டாரோ டியல்வொழிந்து நாரணனை நண்ணி யிருக்கையாலே நிர்மல ஜ்ஞாந பக்திகரா யிருக்கும் விலக்ஷணரான பூர்வர்களுடைய விலக்ஷணமான வங்கஜ்ஞாநமும் அநுஷ்டாநமும் நமக்குண்டாகவே ணுமெனனுமாசை (உகந்தருளின நிலங்களி லாதராதிசயமாவது) * தானுகந்த வூர் * எனகிறபடியே—ஸர்வேசவரனுகந்து வர்த்திக்கிற திவ்யதேசங்களெனறால, * கண்டியூரரங்கம் மெய்யங்கச்சி பேர் மலலையெனறு மண்டினார்* எனகிறபடியே—மநஸஸு அங்கே மண்டி விழும்படி மேனமேலும் பெருகுகிற ஆதரம். (மங்களாசாஸநமாவது)—அவவோதிவயதேசங்களை விரும்பி வர்த்திக்கிற வவனுடைய ஸௌந்தர்யத்தையும ஸௌகுமார்யத்தையும வாசி யறிந்து லோகத்தும பரிவரிலலாமையையும், ப்ரதிகூல வர்க்கங்களி னதிசயத்தையும் நினைத்தேங்கி, "என்செய்யத தேடுகிறது!" என்று வயிறெரிந்து இரவும்பகலும் திருப்பலலாண்டு பாடுகை. (இதர விஷயங்களி லருசியாவது)—பகவத் வ்யதிரிக்தங்களான ஹேய விஷயங்களில தோஷதர்சநாதிகளாலே விருப்பமற்றிருக்கை. (ஆர்த்தியாவது)—இதரவிஷய ப்ராவண்ய ஹேதுவான விவ்வுடம்போடே இருளதரு மாஞாலத்திலிருக்கிறவிதி லடிக்கொதிப்பாலும், ப்ராப்யவைலக்ஷண்ய தர்சநத்தால் வந்த ப்ராப்தி விளம்பாஸஹதவத்தாலும படும் க்லேசம. (அநுவர்த்தந நியதியாவது) —பகவத் பாகவத விஷயங்களில ஸவிசேஷத்வாநுகுணமாக நீசோக்தி நீச வ்ருத்திகளாலே பண்ணு மநுவர்த்தநத்தை ப்ராக்ருத விஷயங்களில மறந்தும செயயாதொழிகை. (ஆஹார நியதியாவது)—ஜாத்யாச்ரய நிமித்தாதுஷ்டங்களாய், ஸர்வேச்வரனுடையவும ததீயருடையவும ப்ரஸாதங்களான வஸ்துக்களையே ஆஹாரமாகக் கொள்ளுமதொழிய, தத்தரங்களானவை கொள்ளக்கடவோமலலோ மென றிருக்கை.

(அநுகூல ஸஹவாஸமாவது)—ஸ்வஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை வர்த்திப்பியாநிற்கு மநுகூலரானவர்களுடனே க்ஷணகாலமும பிரியாதே கூடி வர்த்திக்கை (ப்ரதிகூல ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தியாவது) — ஸ்வஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை நசிப்பியாநிற்கும் ப்ரதிகூலரானவர்களுடன் க்ஷணகாலமும் கூடி வர்த்தியாதொழிகை இங்குச்சொன்ன அநுகூலரும் ப்ரதிகூலரு மினனு ரெனனுமிடம மேலே தாமே யருளிச்செய்யக்கடவரிறே (ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்) அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன விவைத்தனையும், ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந பரிபூர்ணனான ஸதாசார்யனுடைய ஸர்வமங்களாவஹமான ப்ரஸாதத்தாலே தன்னடையே மேனமேலு மபிவ்ருத்தமாம்படி செய்துகொண்டு போரக்கடவ னென்றபடி. ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி யிவன் பண்ணிக்கொண்டு போருகையாவது—தத்ப்ரஸாதகங்களைச் செய்து கொண்டு போருகை. தத்ப்ரஸாதகங்களாவன—இதினுடைய வுபபாதக ஸ்தலத்திலருளிச் செய்கிறவை. (போரக்கடவன்) எனறு விதிரூபேண வருளிசசெயதது—இதினுடைய அவசயாநுஷ்டேயத்வம தோற்றுகைக்காக. .... (243)

ப்ரபந்நதிநசர்யா நிரூபணம் முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம். இரண்டாம் ப்ரகரணம ஸமாப்தம.

துத் தன்னை ரக்ஷகனாகக்கொண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணி அவனை ரக்ஷிக்கு மென்கை இவ்விடத்தில் ஸௌந்தர்யம் சொல்லிற்றில்லையேயாகிலும், அதுவும் மங்களாசாஸந ஹேதுவாகையாலும் மேலே சொல்லுகையாலும் ஸௌகுமார்ய மிதுக்கு முபலக்ஷணம். (245)

246 இப்படி ஸௌகுமார்யாதிகளைக்கண்டு கலங்கி ரக்ஷ்ய ரக்ஷகனான வனுடைய சக்திவைபவத்தை மறந்து தானவனை ரக்ஷிக்குமென்கிற விவ்வர்த்தம் மெங்கே காணலாமென்னு மபேக்ஷையிலே, இது சிஷ்டாசார ஸித்தமென்னுமிடங் காட்டுகிறார் மேல (இவர்த்தம்) என்று தொடங்கி

246 இவ்வர்த்தம் சக்ரவர்த்தி ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் விச்வாமித்ரன் ஸ்ரீதண்டகாரண்ய வாஸிகளான ருஷிகள் திருவடி மஹாராஜர் ஸ்ரீநந்தகோபர் ஸ்ரீவிதுரர் பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் தொடக்கமானவர்கள் பக்கலிலே காணலாம்

சக்ரவர்த்தி, பெருமாள் பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்ந்து மீண்டெழுந்தருளாநிற்க, பரசுராமன் வந்து தோற்றினவளவிலே, காட்கொட்டுகைய கிரஸங்களாலே யிவருடைய சக்திவைபவத்தை வ்யக்தமாக அறிந்திருக்கச்செய்தேயும், இவருடைய பால்யத்தையும் ஸௌகுமார்யத்தையுமே பார்த்து, * என்னாகப்புகுகிறதோ'* என்று பீதனாய், தான் முன்னே யோடிச்சென்று, * க்ஷத்ரரோஷாத் ப்ரசாந்தஸ் த்வம் ப்ராஹ்மணச்ச மஹாயசா:, பாலாநாம் மம புத்ராணாமபயம் தாதுமாஹஸி * என்று சரணம் புக்கு, பின்னையுமவன் பெருமாள் மேலே அடர்ந்து செல்லுகிறபடியைக்கண்டு நிஷ்ப்ராணனாயகின்று, * கதோ ராம இதி ச்ருத்வா ஹ்ருஷ்ட: ப்ரமுதிதோ ந்ருப:, புநர் ஜாதம் ததா மேநே ஸுதா நாத்மாநமேவச * என்கிறபடியே— அவன் தோற்று மீண்டுபோனானென்று கேட்டபின்பு, தானும் பிள்ளைகளும் மறுபிறவி பிறந்ததாக நினைத்திருந்தானிறே.

ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் தலைநீர்ப்பாட்டிலே யிவருடைய வைபவமெல்லா மறியுமவளாயிருக்கச்செய்தேயும் திருவபிஷேகம் பண்ணுகைக்காக அலங்க்ருதத்திவ்ய காத்ராயக்கொண்டு சக்ரவர்த்தி திருமாளிகைக் கெழுந்தருளுகிறபோது, இவரழகிலே தோற்று "இதுக் கென்வருகிறதோ" என்று ப்ரேமத்தாலே கலங்கி, * பதி ஸம்மாநிதா ஸீதா பர்த்தார மஸிதேக்ஷணா, ஆத்வாரமநுவவ்ராஜ மங்களாந் யபிதத்யுஷீ * என்று—திருவாசலளவும் தான் மங்களாசாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு பின்சென்று, * பூர்வாம் திசம் வஜ்ரதரோ தக்ஷிணாம் பாது தே யம:, வருண: பச்சிமாமாசாம் தநேசஸ்தூத்தராம் திசம் * என்று—திக்பாலர்களை யிவர்க்கு ரக்ஷகராக அபேக்ஷித்தாளிறே (ஸ்ரீஜநகராஜன்) என்றும் (திருமகள்) என்றும் பிரித்துச் சொல்லவுமாம் அப்போதைக்கு ஸ்ரீஜநகராஜன், மஹேச்வர தநுர்பங்கத்தாலே பெருமாளுடைய சக்திவைபவத்தைக் கண்டிருக்கச்செய்தேயும், * இயம் ஸீதா மம ஸுதா ஸஹதர்மசரீ தவ, ப்ரதீச்ச சைநாம் பத்ரம் தே பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா * என்று—"ஆபிஜாத்யாதிகளால் வீறுடையளான விவளைக் கைக்கொண்டருளும்" என்று காட்டிக்கொடுக்கிறவளவிலே, இவருடைய வழகையும் ஸௌகு

மார்யத்தையும் கண்டு கலங்கி, இசசேர்ததிக கொரு தீஙகு வாராதொழியவேணும் என்று *பத்ரம தே* என்று மஙகளாசாஸநம பண்ணினுனென்கை.

விச்வாமித்ரன், தன்னுடைய அத்வர த்ராணர்த்தமாகப் பெருமாளை யழைத்துககொண்டு போருகிறபோது, நடுவே தாடகை பெரிய ஆர்பபரவததோடே ஆகரமித்துககொண்டு வருகிறபடியைககண்டு, *அஹம வேதமி மஹாத்மாநம ராமம ஸத்ய பராகரமம* என்கிறபடியே—பெருமாளுடைய சகதிவைபவததை யறிந்திருககச செய்தேயும, ஸௌகுமார்யத்தைப் பார்ததுக கலஙகி, *விசவாமித்ரஸ்து ப்ரஹ்மர்ஷிர் ஹுஙகாரே ணுபிபர்த்ஸ்ய தாம, ஸ்வஸதி ராகவயோரஸ்து ஜயஞ்சை வாப்யபாஷத* என்கிறபடியே—தான முன்னே நின்று அவளை ஹுஙகரித்து, பெருமாளுககும திருத தம்பியார்ககும் ஒருதீங்கு வாராமைககாக மஙகளாசாஸநமு செயதானிறே.

ஸ்ரீ தண்டகாரண்யவாஸிகளான ருஷிகள, *தே தம ஸோமமிவோத்யந்தம் த்ருஷ்ட்வாவை தர்மசாரிணః, மங்களாநி ப்ரயுஞ்ஜாநாః ப்ரத்யக்ருஹ்ணந் த்ருடவ்ரதாः* என்று தங்க ளாபந நிவருத்தியையும அபிமத ஸித்தியையும பண்ணித்தருவாரிவரேயென்று ஸாதநாநுஷ்டாநமபண்ணுகிற தாஙகள, இவர் ஸந்நிஹிதரானவாறே அவற்றை மறந்து, இவர் வடிவழகிலே துவககுண்டு மங்களாசாஸநம பண்ணினார்களிறே.

திருவடி, ப்ரதம தர்சநத்திலே *ஆயதாச்ச ஸுவ்ருத்தாச்ச பாஹவః பரிகோபமாः, ஸர்வ பூஷண பூஷார்ஹாः கிமர்த்தம நவிபூஷிதாः* என்று கணையஙகள் போலே யிருககிற திருததோளகளில மிடுககைக கண்டு, "நமககிவர் ரக்ஷகராகக குறையில்லை" என்று புததி பண்ணுகிற்கசசெயதே, அவற்றி னழகைககண் டுடுபட்டு, "பிறர் கண்ணெசசில படில செயவதென" என்றதிசஙகை பணணி, "திருவாபரணஙகளாலே யித்தை மறைததிடடு வையாதே யிப்படி வெளியிடக காரணமென!" என்று வயிறுபிடித்து, பினபும, பெருமாளுடைய சகதிவிசேஷத்தை பஹுமுகமாகக காணுகிற்கச் செயதேயும, ஸௌகுமாயாநுஸநதாநததாலே "இவர்ககெனவருகிறதோ" என்று துணுககுத துணுககென்று ஸர்வ தசையிலும கூடநின்று நோககிக கொண்டு திரிந்தானிறே.

மஹாராஜர், வாலிவதாதிகளாலே பெருமாளுடைய சகதி கௌரவத்தைக கண்டிருககச செய்தேயும, ஸௌகுமார்யத்தையே பார்த்துக கலஙகி, ஸ்ரீவிபீஷணுழவான நாலுபேரும தானுமாய வநது தோற்றினபோது, *ஏஷ ஸர்வாயுதோ பேதச சதுர்ப்பிஸ ஸஹ ராக்ஷஸைः, ராக்ஷஸோப்யேதி பசயத்வம அஸமாந ஹந்தும் நஸம்சயः* என்று—நமககெலலாம ஒருயிரான பெருமாளை நலிகிற வழியாலே நமமையெலலாரையும முடிபபதாக வருகிருனிவன என்றறுதியிட்டு, முதலிகளுககுக காட்டி, *ராகவமசரணம கதः* *நிவேதயத மாம க்ஷிப்ரம* என்ற உகதிகளைக கேட்டு வைத்தும, *வதயதாமேஷ தீவ்ரேண தண்டேந ஸசிவைஸ ஸஹ, ராவணஸய ந்ருசமஸஸய ப்ராதா ஹயேஷ விபீஷணः* என்று—ராவண ஸமபநததததையே பார்தது இவனை சிதரவதம பணணவேணுமெனபது, *ராவணேந ப்ரணிஹிதம

தமவைஹு நிசாசரம, தஸயாஹம நிகரஹம மந்யே க்ஷமம க்ஷமவதாமவர* என று-ராவணன வரவிட வநதவனென றே யவனைத திருவுளளம பறறவேணும, அவனை தண்டிககைகயே பராபதமென று புத்திபணணுநினறேன எனபதாய இபபுடை களிலே பலவறறையுஞ சொலலி, "இவனை ஸாவதா கைககொளள வொணணாது" என று ஒருநிலைநின று, *பிசாசாந தாநவாந* இதயாதியாலே தமமுடைய பலத்தைக காட்டியும, கபோதோபாககயாநம கணடுபாககயாநம இவை யருளிசசெயதும தெளி வித்து பயததைக கெடுத்து, *ஆநயைநம ஹரிசரேஷட* என னவேணடுமபடி பெரு மாளைக குழைசசரககாக நினைததுக காததுககொணடு போநதாரிறே, (மஹாராஜா) என கிறது—ஸ்ரீ ஜடாயுமஹாராஜரை யெனறும சொலலுவர்கள். அதாவது—ஸ்ரீ ஜடாயுமஹாராஜா, பிராட்டிககாக ராவணனோடே பொருது குறறுயிராயககிடக கிறதமமைப பெருமாளவந்து கணடவளவிலே, ஜநஸதாநததிலிருநத பதினலாயிரம ராக்ஷஸரையும தனிவீரஞசெயதுநினறு கொனற தோளவலியை யறிநதிருககச செய்தேயும, * யாமோஷதி மிவாயுஷமந அநவேஷஸி மஹாவநே, ஸாதேவீ மமச ப்ராணு ராவணேநோபயம ஹருதம* என று-" அருமருநது தேடுவார் அடவிதோறுந தடுமாறுமாப்போலே யாவளொருத்தியை யிநதப பரநதகாட்டிலே தேடிககொணடு திரிகிறீர, உமககு நிதயமபராண ஸமையான வவளும என னுடைய ப்ராணஙகளு மிரண்டும ராவணனுகிற பையலாலே அபஹருதமாயததுககாணும" என று சொலலாநிற்கசசெயதே; இவருடைய விரஹகலேசத்தால வநத தளாத்தியையும ஸௌகுமார்யததையும ராக்ஷஸரோடடை வான பகையையும நினைதது, " என னுகத தேடுகிறதோ" என றஞசி; * ஆயுஷமந * என று. ஆயுஸஸை ப்ரார்த்திததாரிறே

ஸ்ரீநந்தகோபர், பூதநா நிரஸநத்தாலே க்ருஷணனுடைய திவயசகதியோகத தைககண்டிருககசசெயதேயும, சைசவபரயுகதமான ஸௌகுமாாயததையே பாாததுக கலஙகி வயிறெரிநது, *ரக்ஷது தவா மசேஷாணாம பூதாநாம பரபவோ ஹரி:, யஸய நாபி ஸமுதபூத பஙகஜா தபவஜ ஜகத* என று—"ஸாவ ஜகதகாரண பூதனுய ஸகல விரோதி நிரஸநசீலனுன ஸர்வேசவரன உமமை ரக்ஷிபபானுக" என று ரக்ஷை யிட்டாரிறே

ஸ்ரீவிதுரா, க்ருஷணனுடைய ஸாவஜ்ஞத்வ ஸர்வசகதிதவாதிகளை அறிநதிருக கசசெயதேயும, துரயோதந கோஷடியில எழுநதருளினபோது பொயயாஸநமிட்ட படியைக கணடஞசி பரேமாநததையாலே, *ஸமஸபருசந நாஸநம சௌரோ விதுரஸ ஸ மஹாமதி:* என று—தமமுடைய திருமாளிகையில தாமிட்ட ஆஸநததையு மதிசஙகை பண்ணித தன கையாலே அழுககிப் பாாததாரிறே

பிளளையுறங்கா விலலிதாஸா, அத்தலையில ஜ்ஞாந சகத்யாதிகளெலலா மறிந்து, " பெருமாள நமககு ரக்ஷகா" என றிராநிறகச செயதேயும, பரேம பரவச ராகையாலே, 'பெருமா ளுலாவி யருளுமபோது எஙகேனு மொரு சலநம பிறககில நம ப்ராணனை விடுமிததனை' என று சொட்டையை யுருவிப பிடிததுககொணடு ஸேவிபபரென று பரஸித்தமிறே

(தொடக்கமானவர்கள்) என்கிற வித்தால—*ஸ்த்ரியோ வ்ருத்தாஸ் தருண்யஸ்ச ஸாயம் ப்ராத: ஸமாஹிதா: - ஸர்வாந் தேவாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே யசஸ்விந:* என்கிற திருவயோத்யாவாஸி ஜனங்கள்; *யம் மங்களம் ஸுபர்ணஸ்ய விநதா கல்பயத் புரா, அம்ருதம் ப்ரார்த்தயாநஸ்ய தத்தே பவது மங்களம்* என்ற ஸ்ரீகௌஸல்யையார்; *ஜாதோஸி தேவதேவேச சங்கசக்ரகதாதர!, திவ்யம் ரூபமிதம் தேவ ப்ரஸாதேநோபஸம்ஹர* என்ற ஸ்ரீவஸுதேவர், *உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந் ரூபமேதச் சதுர்புஜம், ஜாநாது மாவதாரம் தே கம்ஸோயம் திதிஜந்மஜ:* என்கிற தேவகிப்பிராட்டி முதலானாரையெல்லாம் நினைக்கிறது. (246)

247. இவ்விஷய வைலக்ஷண்யமெல்லாரையும் மங்களாசாஸநத்திலே மூட்டுமென்னுமிடத்துக்கு இன்னமொரு உதாஹரணம் காட்டுகிறார் (இளையபெருமாளை) என்று தொடங்கி

247 இளையபெருமாளை ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் அதிசங்கை பண்ண இருவரையுமதிசங்கை பண்ணி ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் பரிகரம் பெருமாளை நோக்கிற்றிறே

அதாவது—ச்ருங்கிபேரபுரத்திலே எழுந்தருளி ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளை விஷயீகரித்தருளினவன்று, பாங்கறிந்து இளையபெருமாள் படுத்துக்கொடுத்த பர்ணசய்யையிலே பெருமாளும் பிராட்டியும் பள்ளிகொண்டருளாநிற்க, *பால்யாத்ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்தராகையாலே என்ன வருகிறதோவென்றஞ்சி, முதுகிலிட்ட அம்பறாத்தூணியும் கட்டினவிறற்சரமும் நாணியேற்றிட்டு நடுக்கொத்துப் பிடித்த வில்லும் தாமுமாய் நடையாடும் மதிள்போலே வளையவருகிற இளையபெருமாளைக் கண்டு, ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள், ஒரு தம்பி தமையனைக்கொண்டு ராஜ்யத்தைவாங்கி கட்டின காப்போடே காட்டிலே தள்ளிவிட்டான், இவனும் அவ்வோபாதி பொருந்தம்பியன்றோ, தனியிடத்திலே என்செய்ய நினைத்திப்படி ஆயத்தமாய் நின்றானென்று தெரியாது என்றதிசங்கை பண்ணி, அப்படி ஏதேனுமொரு தீங்கு நினைக்கில் இவன்றன்னைத் தீரக்காணக் கடவோமென்று வில்லும் கோலுமாய்க்கொண்டு இவரிட்டவடியிலே அடியிட்டுநிற்க; ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் ஏவற்றொழில்செய்து திரியும் பரிகரம், "அவன் ஜ்ஞாதி, இவன் குறும்பனானவன் அன்யன், இவர்களிருவருமாக இவ்விஷயத்தை என்செய்யத்தேடுகிறார்களோ' என்று இருவரையுமதிசங்கைபண்ணி, அப்படி செய்யில் இவர்களை அழியச்செய்தும் நாம் அத்தலையை நோக்கக்கடவோமென்று தனித்தனியே கையும் வில்லுமாய்க்கொண்டு பெருமாளை ரக்ஷித்ததிறே என்கை.

ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு விசேஷம் சொல்லுகிற இடத்திலே, ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் *நியம்ய ப்ருஷ்டே து தலாங்குலித்ரவாந் சரைஸ் ஸுபூர்ணாவிஷுதீ பரந்தப:— மஹத்தநுஸ் ஸஜ்யமுபோஹ்ய லக்ஷ்மணோ நிசாமதிஷ்டத் பரிதோஸ்ய கேவலம். ததஸ்த்வஹஞ்சோத்தம பாணசாபப்ருத் ஸ்திதோபவம் தத்ர ஸ யத்ர லக்ஷ்மண:— அதந்த்ரிபிர் ஜ்ஞாதிபிராத்த கார்முகைர் மஹேந்த்ரகல்பம் பரிபாலயம்ஸ்ததா* என்று அற்றை ராத்ரியில் வ்ருத்தாந்தத்தைச் சொன்னானிறே. ... (247)

248. ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்கும் பரிகரத்துக்கு மன்று கண்டமாத்ரமொழிய பெருமாளுடன் முன்புவாஸனையிலலையே; இப்படியிருக்கச்செய்தே, இவர்களுக்கிவ்வாதரம் கூடினபடியென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஒருநாள) என்று தொடங்கி.

248. ஒரு நாள முகத்திலே விழித்தவர்களை வடிவழகுபடுத்தும் பாடாயிற்று

அதாவது—நெடுநாள வாஸனைபண்ணுகையன்றிக்கே ஒருநாள முகதர்சநம பணணினவர்களையும அவன விக்ரஹவைலக்ஷணயம படுத்துமபடியாயத் திதுவென்கை. *ஸ்தாபசயந்தி பண்ணினுரோபாதி ஸக்ருத் தர்சநம பண்ணினுரையும ப்ரேமாந்தராய அஸ்தாநே பயசங்கையாலே அநுகூலரையு மதிசங்கைபண்ணிப பரிந்து நோக்குமபடி பண்ணவற்றாயிறே பகவத்விக்ரஹ ஸௌந்தர்ய மிருப்பது (248)

249 இன்னமு மிவவர்த்தத்துக்கு உதாஹரணமாக, கீழசசொன்னவர்களிற் காட்டில வயாவ்ருத்தரான ஆழவார்களுடைய மங்களாசாஸந நிஷ்டையை யருளிச செய்கிறார் (இவர்கள) என்று தொடங்கி.

249 இவர்கள நம்முடைய கோடியிலே யென்னுமபடியாயிற்று ஆழவார்கள நிலை.

(இவர்கள) என்று—சக்ரவர்த்தி முதலாகக கீழசசொன்ன வதிகாரிகளையடையப பராமர்சிக்கிறது. ஆனால் பிராட்டியையுமொக்கச சொல்லலாமோ வென்னில, ஆழவார்களில தலைவரான நமமாழவாரிலும காட்டில.பெரியாழவார்க்கு ஏற்றம சொல்லு கிறவோபாதி, போக பரவசையான அவளிறகாட்டில மங்களாசாஸநத்தி லூற்றத்தாலே ஆழவார்களுக்கேற்றம சொல்லக் குறையிலலை. ஆனாலும, (நமமுடைய கோடியிலே) என்னலாமோ வென்னில; இவ்வர்த்தநிஷ்டையி லவர்களுடைய வாதிக்யத்தை தர்சிப்பிக்கைக்காகச சொன்னதாகையாலே விரோதமிலலை ஆகையால இவவிஷய வைலக்ஷணய கலுஷிதத்தராய இதுக கென்வருகிறதோ வென்று பரிந்து நோக்கின வர்களாகக கீழசசொலலப்பட்டவர்க ளெலலாரு மென்றபடி. (நமமுடைய கோடியிலே என்னுமபடியாயத்து) என்றது — இவவிஷயத்திலே அநுபவித்திருக்கச்செய்தேயும ப்ரேமாபாவத்தாலே மங்களாசாஸநத்தி லூற்றமற்றிருக்கிற நமபோலவாரமாதர மென்று சொல்லலாம படியாயத் தென்றபடி. (ஆழவார்கள நிலை) என்றது—மயாவற மதிநலம பெற்றவர்களாகையாலே நிரதிசய ப்ரேமயுக்தரான ஆழவார்களுடைய மங்களாசாஸந நிஷ்டை யென்றபடி. ... . (249)

250. இவவாழவார்கள தாங்கள மங்களாசாஸநத்தில வந்தால தங்களிலொப் பர்களோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல (ஆழவார்கள) என்று தொடங்கி.

250. ஆழவார்களெல்லாரையும போலலலா பெரியாழவார.

அதாவது — மங்களாசாஸநத்தில மற்றுள்ள வாழவார்களுக்கும பெரியாழவாருக்கும நெடுவாசி யுண்டென்கை. (250)

251. அவர்களைப்பற்ற இவர்க்கிதி லேற்றமேதென்ன வருளிசசெய்கிறார (அவர்களுக்கிது) என்று தொடங்கி.

25. அவர்களுக்கிது காதாசித்கம; இவர்க்கிது நித்யம்.

அதாவது—மயர்வற மதிநலம் பெற்றமை யொத்திருக்கச்செய்தே, வயிரவுருக காய் ஆண்களையும பெண்ணுடை யுடுததும பகவத் விகரஹவைலக்ஷண்யத்தை யநுஸந்தித்தால, உத்தரோத்தராநுபவ காமராகாகிற்கும மற்றை யாழவார்களுக்கு பரஸமருத்தியே ப்ரயோஜநமான விந்த மங்களாசாஸநம எப்போதுமொகக வன் றிகேகே எஙகேனு மொருதசையிலே தேடிப்பிடிககவேண்டுமபடியா யிருக்கும்; தத்வை லக்ஷண்ய தர்சநாநந்தரம ததநுபவபரராகை யன்றிகேகே, அஸ்தாநே பயசங்கை பண்ணித் திருப்பல்லாண்டு பாடும ப்ரேம ஸ்வ பாவரான விவர்ககிந்த மங்களாசாஸநம் ஸர்வகாலவர்த்தியாய்ச் செலலுமென்கை (251)

252. அதுககு ஹேது வெனனெனன வருளிசசெய்கிறார் (அவர்களுடைய) எனறு தொடஙகி.

252. அவர்களுடைய ஆழங்கால்தானே இவர்க்கு மேடாயிருக்கும்.

அதாவது—அநுபவபரரான வவர்களை த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரம பணணி ஆழங்கால படுத்து மவனுடைய ஸௌநதர்யந்தானே இதுககென்வருகிறதோ! எனறஞசி மேனமேலும காபபிடுமபடி மங்களாசாஸநபரரான விவர்க்கு தரித்து நினறு மஙகளாசாஸநம பணணுகைககீடான நிலமாயிருக்கு மென்கை. .... (252)

253. அதெங்ஙனேயெனனு மபேக்ஷையிலே யருளிசசெய்கிறார் (அவர்களுக்கு உபய சேஷத்வத்தையும) எனறு தொடங்கி.

253. அவர்களுக்கு உபயசேஷத்வத்தையு மழிதது ஸவரூபததைக் குமிழநீருண்ணப் பண்ணுமது, இவர்க்கு உபயவ்ருத்திககும ஹேதுவாய் ஸவரூபத்தைக் கரையேற்றும்.

அதாவது—பகவதநுபவைகபரராய் ததலாபத்தி லாற்றாமை கரைபுரளும்படி யிருக்கும் மற்றை ஆழ்வார்களுக்கு "கணணபுரமொனறுடையானுக் கடியே னொருவர்க குரியேனோ" எனறும "உற்றது முனனடியார்க கடிமை" என்றும அநுஸந்திககும்படி ப்ரதம மத்யமபத ஸித்தமான பகவச்சேஷத்வமும், ததகாஷடையான பாகவதசேஷத்வமுமாகிற உபய சேஷத்வத்தையும, 'நமக்கே நலமாதலில" என்னும் படி ஸ்வப்ரயோஜநத்திலே மூட்டியும், விளம்பரோஷத்தாலே "போகுநம்பி" "கழகமேறேல நம்பி" எனனுமபடியாககியும. ஸ்வப்ரவ்ருத்தி யாகாதென்னுமளவில் "உஙகளோ டெங்க ளிடையிலலை" எனறு உதறுமபடி பண்ணியும, *வெஞ்சிறைப் புள்* இத்யாதியாலே வெறுத்து வார்த்தை சொலலுவிததும அழித்து, பாரதந்த்ர்யகாஷ்டையான ஸ்வரூபத்தை மஙகளாசாஸநமென்பதொன் றறியாதபடி தன் பககலிலே மககமாகப் பணணுமதான பகவத் ஸௌநதர்யம; அந்த ஸௌந்தர்ய தர்சநத்தில் அநுபவத்திலே நெஞ்சு செலலாதே அதுககெகன வருகிறதோ வென்று வயிறெரிந்து காப்பிடுமவரான விவர்ககு, "உன்சேவடிசெவ்வி திருககாப்பு" "மங்கையும பலலாண்டு" "சுடராழியும் பல்லாண்டு" "பாஞ்சசனனியமும் பலலாண்டு" என்று தத்விஷயத்துக்கும் ததீயவிஷயத்துககும் மஙகளாசாஸநம பண்ணுவிக்கையாலே,

உபய சேஷத்வவ்ருத்திக்கும் ஹேதுவாய், ஸ்வரூபத்தைத் தன்பக்கல் மக்நமாகாதபடி நடத்துமென்றபடி. ஆக, அவர்களுக்கப்படி ஸ்வரூபத்தைக் குமிழ்நீருண்ணப் பண்ணுகிறவனுடைய ஸௌந்தர்யம் இவர்க்கிப்படி செய்கையாலே அவர்களுடைய ஆழங்காலதானே யிவர்க்கு மேடாயிருக்கையாலே அவர்களுக்குப் போலே காதாசித்க மாகையன்றிக்கே மங்களாசாஸந மிவர்க்கு நித்யமாய்ச் செல்லுமென்றதாய்த்து (253)

254. மற்றை யாழ்வார்களுக்கு மங்களாசாஸநம் காதாசித்கமாகச்செய்தே இவர்க்கு நித்யமாகைக்கு நிதாந மின்னதென்று தாசிப்பித்தார் கீழ், இதுதா னிவர்க்கு நித்யமாய்ச் செல்லும்படி தன்னை வ்யக்தமாக வருளிச்செய்கிறாமேல (பய நிவர்த்தகங்களுக்கு) என்று தொடங்கி.

254. பயநிவர்த்தகங்களுக்கு பயப்படுவது ப்ரதிகூலரையு மநுகூலராக்கிக் கொள்ளுவது, அதீதகாலங்களி லபதாநங்களுக்கு உத்தரகாலத்திலே வயிறெரிவது ப்ராப்திபலமு மிதுவே யென்பது அபிமிஷரைப் பார்த்து உறகலுறகல என்பதாய்க் கொண்டு இதுதானே யாத்ரையாய் நடக்கும்

அதாவது—தன் ஸௌகுமார்யத்தைக் கண்டு கலங்கி இவ்விஷயத்துக்கென் வருகிறதோவென்று மறுகுகிற விவர் பயத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக மல்லவர்க்கத்தை அநாயாஸேந அழித்த தோள்வலியைக் காட்ட, இந்தத் தோள்வலியை நினைத்து மதியாதே அஸுர ராக்ஷஸ யுத்தத்திலே புகுரில் என்னாகக்கடவது! என்று அதுதனக்கு பயப்பட்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணுவது, உண்டான அமங்களங்கள் போகைக்கும் இல்லாத மங்களங்க ளுண்டாகைக்கும் தன்கடாக்ஷமே அமைந்திருக்கிற விவள் "அகலகில்லே னிறையும்" என்று நம்மைப் பிரியமாட்டாதேயிருக்க நமக்கு வருவதொரு அமங்களங் களுண்டோ! என்செய்யப் படுகிறீர்! என்று லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தைக் காட்ட, இச்சேர்த்திதனக் கொருதீங்குவரில் செய்வதென் என்றஞ்சி "மங்கையும் பல்லாண்டு" என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுவது; இந்த பயத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக இச்சேர்த்திக் கொருதீங்கு வாராதபடி கலமதி ளிட்டாப்போலே யிருக்கிற விவர்களைப் பாரீரென்று இரண்டட்டத்திலுமேந்தின ஆழ்வார்களைக்காட்ட, அவர்கள் தங்களுக்கொரு தீங்கு வரில் செய்வதென் என்றஞ்சி, "சுடராழியும் பல்லாண்டு" "பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டு" என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுவது, அநந்ய ப்ரயோஜநதயா அநுகூலரான பகவச்சரணார்த்திகளை மங்களாசாஸநத்துக்குத் துணையாகக் கூட்டிக்கொண்டவளவாலே பர்யாப்தி பிறவாமையாலே, ப்ரயோஜநாந்தர பரதயா ப்ரதிகூலரான கேவலரையும் ஐச்வர்யார்த்திகளையும் திருத்தி மங்களாசாஸநத்துக் காளாம்படி யநுகூலராக்கிக் கொள்வது, "இலங்கை பாழாளாகப் படை பொருதானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும்" இத்யாதியாலே - கீழ்க் கழிந்த காலத்தி லவன் செய்த அபதாநங்களுக்குப் பிற்காலத்திலே ஸமகாலத்திற்போலே வயிறெரிந்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுவது, "சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு" என்று பகவத்ப்ராப்திக்குப் பலமு மிந்தமங்களாசாஸநமே யென்பது, * ஸ்நேஹா தஸ்தாநரக்ஷா வ்யஸநிபி ரபயம் சார்ங்க சக்ராஸி முக்கையைः* என்கிறபடியே - அஸ்தாந ரக்ஷா வ்யஸநிகளாகையாலே அநிமிஷா

யிருக்கிற திவ்யாயுதாழ்வார்கள் முதலானவரைப் பார்த்து ஜணவித்தராய் கஞ்சுகண்டா ரைப்போலே உத்தாமை யறியாதிருத்தல் அநுபவத்திலே யிழிந்து கைங்கர்யபரரா யிருத்தல் செய்யாதே உணர்ந்து நோக்குநகோளென்று பலகாலும் சொல்லுவதாய்க் கொண்டு இம்மங்களாசாஸநமே வ்ருத்தியாய்ச் செல்லுமெனகை. .... (254)

255. இப்படி மங்களாசாஸநத்துக்கு ஆளதேடி ப்ரதிகூலரை யநுகூலராக்கு கைக்குப் பண்ணுகிற வுபதேசம் திருப்பல்லாண் டொன்றிலுமன்றோ வுள்ளது, மேலிவ ருபதேசித்த விடங்களில் அல்லாதா ருபதேசத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி என? எனகிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (அல்லாதவர்களைப்போலே) என்று தொடங்கி.

255 அல்லாதவர்களைப் போலே கேட்கிறவர்களுடையவும சொல்லுகிறவர்களுடையவும் தனிமையைத் தவிர்க்கை யன்றிக்கே ஆளுமாளாரென்கிறவனுடைய தனிமையைத் தவிர்க்கைக்காகவாயிற்று பாஷ்யகாரரு மிவரு முபதேசிப்பது.

அதாவது—பரோபதேசத்தில் வந்தால, மற்றுள்ள ஆழ்வார்களையும் ஆசார்யர்களையும போலே உபதேசிக்கிறவர்த்தந கேட்கிற ஸம்ஸாரிகளுடைய அநாதயஜ்ஞானத்தாலே நற்றுணையான பகவத்விஷயத்தை அகன்று திரிகையால் வந்த தனிமையையும், வக்தாக்களான தங்களுடைய பகவத்குணாநுஸந்தாந தசையிலே* போதயந்த: பரஸ்பரம பண்ணுகைக்கு உசாத்துணை யில்லாமையால் வந்த தனிமையையும் தவிர்க்கை ப்ரயோஜநமாக உபதேசிக்கையன்றிக்கே, ஸௌகுமார்யாநுஸந்தாநத்தாலே வயிறுமறுகின ஆழ்வார் ஆராய்ந்து பார்த்த விடத்தில, அடைய அந்யபரராய்த் தோற்றுகையாலே, உபய விபூதியிலும் பரிகைக் காளில்லை, தம வாசியறிந்து பரிநதுநோக்குகைக்கும ஒராளு மாளுகிறிலரே யென்று பேசுமபடி யிருக்கிற அதிசய ஸௌகுமார்யயுக்தனை ஸர்வேச்வரனுடைய தனிமை தீர மங்களாசாஸநத்துக்கு இவர்கள ஆளாகவேணுமென்னுமிதுவே ப்ரயோஜநமாக வாய்த்தது, ப்ராமாணிகரான வாசார்யர்களில பாஷ்யகாரரும் *மயர்வற மதிநலம் பெற்றவர்களி லிவ்வாழ்வாரு முபதேசித்தருளுவ தென்கை. ஆகையால் இவ் வாழ்வார் ப்ரதிகூலரை அநுகூலராகக உபதேசிக்குமிடமெல்லாம மங்களா சாஸநார்த்தமாகவென்னக் குறையில்லையென்று கருதது. எம்பெருமானா ரெனனதே, பாஷ்யகாரரென்றது—ஸ்ரீபாஷ்யமுகத்தாலே வேதாந்த தாத்பர்ய நிர்ணயம் பண்ணி யருளினவ ரென்னும வைபவந் தோற்றுகைக்காக. .... (255)

256. மயர்வற மதிநலம பெற்றவர்க ளெல்லார்க்கும் ஸத்தாஸம்ருத்திகள் பகவத் தர்சநாநுபவ கைங்கர்யங்களாலே யாகவன்றோ தோற்றுகிறது, அவ்வாகார மிவர்க்கு மொவ்வாதோ, அப்போதைக்கு மங்களாசாஸநமே யாத்ரையாக நடக்கு மெனனுமிது கூடுமபடி என்னென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (அல்லா தார்க்கு) என்று தொடங்கி.

256. அல்லாதார்க்கு ஸத்தாஸம்ருத்திகள் தர்சநாநுபவ கைங்கர்யங்களாலே; இவர்க்கு மங்களாசாஸநத்தாலே.

ஸதுதையாவது - தாஙகளுளராகை. இது பகவத் தர்சநாநுபவ கைங்கர்ய காமரான மற்றை யாழவார்களுககவனைக காணுதபோது தரிககமாட்டாதே, *காண வாராயெனறெனறு கூப்பிடுகையாலே தததாசநத்தாலேயாயிருககும். "அவராவி துவராமுன—அவர் வீதியொரு நாள—அருளாழிப் புடகடவீர்* எனறு—எஙகள ஸதுதை கிடககைககு ஜாலகரநதரத்தாலேயாகிலு மொருககால காணுமபடி எஙகள தெருவே யொருநாள போககவமையுமெனறு சொல லெனகையாலே தர்சநமே ஸதுதா ஹேது வெனனுமிடம ஸித்தமிறே (ஸமருததியாவது)—உளளாயிருககிறமாதர மன றிககே மேலுணடாயச செலலுந தழைபபு அது அவர்களுககு "அநதாமததனபு" "முடிசசோதி" தொடககமான வறறிற்போ லுணடான அநுபவததாலும், "ஒழிவில காலத்"திறபடியே செயயும கைஙகர்யத்தாலுமா யிருககும அனறிககே, தர்சநாநு பவஙக ளிரண்டாலும ஸத்தையும, கைஙகர்யத்தாலே ஸமருததியுமாகச சொலலவு மாம. அஙஙனுமனறிககே, (அநத ஸதுதை ப்ராவணய கார்யமான வநுபவமிலலாத போது குலையும) எனறு இவர்தாமே கீழே யருளிசசெயகையாலும, நாளை விதி யோகங கொளளுகிறேரு மெனனில * அழுகவுஙகூட ஸதுதையிலலை எனறு கைங கர்யம ஸதுதாஹேதுவாக வநுஸந்தாநத்திலே சொலலுகையாலும, "கண்டு களிபபன" எனறு தாசநநதான ஸமருததி ஹேதுவாகவும தோறறுகையாலும, ஸதுதைககும ஸமருததிககும மூனறும காரணமெனனவுமாம. *மயர்வற மதிநலம பெறற வனறு முதல பகவத்ஸௌகுமார்யாதிகளைக கணடு இவறறுக கெனவருகிறதோ வெனறு வயிறெரிந்து மஙகளாசாஸநாபிநிவிஷ்டரான விவர்ககு, மஙகளாசாஸந விசசேதம வரில தாமுளராக மாட்டாமையாலும, அபபடி யவிசசிநநமாயச செலலுமதுதானே தழைபபுக குடலா யிருககையாலும, ஸத்தையும ஸமருத்தியு மிரண்டும மஙகளாசாஸ னததாலேயா யிருககும; ஆகையாலிவாககு மஙகளாசாஸநம நிதயமாயச செலலுத தட்டிலலையெனறு கருதது. ... . (256)

257. ஆக. மஙகளாசாஸநத்தில பெரியாழவாாக குணடான அநவரத நிஷ்ட டையை தாபிபபிததாா கீழ; இனிமேல, இவருடைய யாதரையே நமககெலலார்ககும யாதரையாகவேணுமெனறு, (உகநதருளின நிலஙகளி லாதராதிசயமும மஙகளா சாஸநமும) எனறு முனபு திநசர்யையி லுகதமான மஙகளா சாஸநததினுடைய அவசய காத்தவயதையை யருளிசசெயகிறாா (உகநதருளின நிலஙகளை) எனறு தொடஙகி

257 உகநதருளின நிலஙகளை யநுஸநதித்தால ஊனு முறக்கமு மினறிககே இவருடைய யாதரையே நமககெலலாக்கும யாதரையாகவேணும.

அதாவது—அதயநத ஸுகுமாரனை ஸாவேசவரன ஆசரித ஸுலபதவாாதத மாகத் தனனை யமைததுககொணடு "தானுகநதவூா" எனனுமபடி தானதயாதரத தைப்பண்ணி வாததிககும கோயில திருமலை முதலான திவயதேசஙகளை யநுஸநதித தால, அபாய பஹுளமான தேசமாகையாலே இஙகெழுநதருளிநிறகிற நிலைககு ஏதேனுமொரு தீஙகுகளவரில எனனுககககடவது எனனும வயிறெரிசசலாலே, ஆஹார நித்ரைகளிலு மநவயமினறிககே நிரதிசய பரேமயுகதரான விவவாழவாருடைய

நிரந்தர மங்களாசாஸந யாத்ரையே சேஷபூதரான நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாக வேணுமென்கை. .... (257)

258. உக்தார்த்தத்தை நிகமித்தருளுகிறார் (ஆகையாலே) என்று தொடங்கி.

258. ஆகையாலே மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூபாநுகுணம்.

அதாவது—இப்படி சேஷபூதரானவர்களுக்கெல்லாம அவச்ய கர்த்தவ்யமாயிருப்ப தொன்றாகையாலே, மங்களாசாஸநம ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரு மென்கை சேஷ வஸ்துவாகில் சேஷிககதிசயத்தை விளைத்தே தன ஸ்வரூபஸித்தியாகையாலே, சேஷிககதிசயத்தை யாசாஸிக்கிற வித்து சேஷபூதனானவிவனுடைய ஸ்வரூபத்துக் கநுகுணமிறே. .... .. (258)

259. இப்படி நிகசர்யையி லுக்தமான மங்களாசாஸநத்தினுடைய ஸ்வரூப விருத்தத்வ சங்கையைப் பரிஹரித்த வநந்தரம், "அநுகூல ஸஹவாஸம்" என்ற விடத்திற் சொன்ன அநுகூலருடைய லக்ஷணத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அநுகூலர்) என்று தொடங்கி

259 அநுகூலராகிறார் ஜ்ஞான பக்தி வைராக்யங்கள் இட்டுமாறினாற்போலே வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம்படி யிருக்கும் பரமார்த்தர்.

(அநுகூலராகிறார்) என்றது — ஜ்ஞாநாதி வர்த்தகராகையாலே ஸஹவாஸ யோக்யராகக கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட வநுகூலராகிறா ரென்றபடி. (ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களாவன)—தத்வயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநமும், பகவத்தேக விஷயையான பக்தியும், தத்துபய கார்யமாய் வரும் பகவத் வ்யதிரிக்த விஷயவிரக்தியும், இவைதான வைஷ்ணவாலங்காரங்களிறே. இவற்றைபிட்டிறே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்க கேற்றஞ் சொல்லுவது ஆகையிறே, நாதமுநிகளுடைய திவ்ய வைபவத்தை யருளிச்செய்கிற ஆளவந்தார், * அசிந்த்யாத்புதாக்லிஷ்ட ஜ்ஞாந வைராக்ய ராசயே—அகாத பகவத் பக்தி ஸிந்தவே * என்றருளிச்செய்தது.

(இட்டுமாறினாற்போலே) என்றது — ஒரு பதார்த்தமிருந்த பாத்ரத்திலே பதார்த்தாந்தரத்தை யிட்டு முன்பிருந்தத்தை மாற்றினா லதுவே யுள்ளதாய்த் தோற்றுமாப்போலே, இந்த ஜ்ஞாநாதிகள் மூன்றும் ஏகாச்ரயகதமா யிருக்கச்செய்தே, இவற்றி லோரொன்றையே பார்க்குமளவில் ஒன்றைபிட்டு மற்றையவற்றை மாற்றினாப்போலே இதுவே யிவ்வாச்ரயத்திலுள்ளதென்று தோற்றும்படி யிருக்கை. (வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம்படி யிருக்கையாவது)—இவர்கள் வடிவு கண்டபோதே இவற்றே டிவர்களுக்குண்டான ஸம்பந்தம க்ரஹிக்கலாமபடி யிருக்கை த்யாஜ்யோபாதேய விவேக பூர்வகமான பரிமாற்றத்தாலே, ஜ்ஞாநம வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம; * ஆஹ்லாத சீத நேத்ராம்பு:* "காலுமெழா கண்ண நீரும நில்லா" இத்யாதிப் படியே யிருக்கையாலே பக்தி வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம; இதர விஷயங்களைக் கடைக்கணியாம லிருக்கையாலே வைராக்யம வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம் அன்றிக்கே, ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யங்கள் மூன்றும நவநவோந்மேஷ சாலிகளாய் வருகை

யாலே அபூர்வமான ஜ்ஞாநாதிகளையிட்டு பூர்வதகி லவற்றை மாற்றினபபோலே, தஙகள வடிவிலே யிவை காணலாமபடி யிருககும பரமாரதத ரெனனவுமாம (பர மார்த்தா) எனறது — ஸமஸாரததில பொருநதாமையாலும பகவதவிஷயததைத கிட்டப்பெறுமையாலும இனி யிதுகநுமேலில்லை யெனனுமபடியான ஆர்த்தியை யுடையவாகளெனகை. (259)

260 இவர்களோடடை ஸஹவாஸத்தால ஸித்திககு மதைதெனன வருளிச செயகிறார்மேல (ஒருசெய) எனறு தொடஙகி

260. ஒரு செய நிரம்ப நீர நினறால அசல செய பொசிநது காட்டுமாபோலே இவையில்லாதாாகதி மிவாகளோடடை ஸமபநதததாலே உருவுதல தீரககடவதாயிருககும

அதாவது—ஒரு வயலிலே நிறைய நீர்நினறால நீரறறு உறவிககிடககிற அசல வயல ததாஸததியால வநத பொசிவாலே வாடடமறறுக கிடககுமாபபோலே, ஜ்ஞாந பகதி வைராகயஙகளாகிற விவை யிலலாமையாலே ஸவரூப முறுவிககிடககிறவா களுககும இவறறால பரிபூர்ணரான விவர்களோடடை ஸஹவாஸரூப ஸமபநதத தாலே இவறறிலே சிறிதநவயமுண்டாய இவை நேராக விலலாமையாலுணடான வுறவுதல தீரககடவதா யிருககுமெனகை. (260)

261. ஏதத் ஸஹவாஸத்தால இப்படி உறவுதல தீர்நதுகிடககுமளவோ வெனனில, இவவளவு மனறு, இநத ஸவபாவவிசேஷஙகள ப்ராப்திககுமுனனே பூர்ணமாக விளைநதறுமெனகிறார் (ஆறுநீர்) எனறு தொடஙகி

261. ஆறுநீர் வரவணித்தானுல் அதுக்கீடான அடையாளஙகளுணடாமா போலே பராபதியணித்தானவாறே இநத ஸவபாவவிசேஷஙகள தன னடையே விளையக கடவதாயிருககும

அதாவது—வறறிககிடககிற ஆறு நீர் வரதது ஆஸநநமானவாறே ததஸூசக மான மணல பொசிகை முதலான அடையாளஙக ளுணடாமாபபோலே, பகவத் ப்ராப்தி ஆஸநநையானவாறே ததஸூசகமான விநத ஜ்ஞாநாதி ஸவபாவ விசே ஷஙகள ஸவயமேவ விளையககடவதா யிருககுமெனகை (261)

262 இவையிப்படி விளைநதுவரப்புககால ப்ராபதி அணித்தெனறு தோறறி யிருககுமோவெனன வருளிசசெயகிறா (இவறறைககொணடு) எனறு தொடஙகி

262. இவறறைககொணடு சரமசரீரமெனறு தனககுததானே யறுதியிடலாயிருககும.

அதாவது—இப்படி மேனமேலும புதுககணிதது விளைநதுவருகிற ஜ்ஞாநபகதி வைராகயஙகளைககொணடு, "இனி நமககொரு சரீரபரிகரஹமில்லை, இது சரம சரீரம" எனறு தனமநஸஸுககே நிசசயித்துக கொளளலாயிருககு மெனகை .... (262)

263. ஆக, இப்படி ஸஹவாஸ விஷயமாக திநசாயைபிறசொனன அநுகூல ருடைய லக்ஷணததையும ததஸஹவாஸ பலததையு மருளிச செயது, ததநநதரம

ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தி விஷயமாகச்சொன்ன ப்ரதிகூல ரின்னுரென்னுமிட மருளிச் செய்கிறார்மேல் (ப்ரதிகூலராகிறார்) என்று தொடங்கி.

263. ப்ரதிகூலராகிருர் தேஹாத்மாபிமாநிகளும் ஸவதந்த்ரரும் அந்யசேஷபூதரும் உபாயாந்தரநிஷ்டரும் ஸ்வப்ரயோஜநபரரும்.

(ப்ரதிகூலராகிறார்) என்றது—ஜ்ஞாநாதி நாசகராகையாலே ஸஹவாஸயோக்ய ரல்லராக்க கீழ்ச்சொன்ன ப்ரதிகூலராகிறா ரென்றபடி. (தேஹாத்மாபிமாநிகளா கிறார்)—இதயாதி (தேஹாத் மாபிமாநிகளாகிறார்) காண்கிற தேஹத்துக்க வ்வருகு ஓராத்மா வுண்டென்றறியாதே, தேஹத்திலே அஹம புத்தியைப்பண்ணி அத் தையே யாத்மாவாக வபிமாநித் திருக்குமவர்கள். (ஸவதந்த்ரராகிறார்)—தேஹாதிரிக்த மான வாத்மவஸ்துவை யறிந்திருக்கச்செய்தே அத்தைத் கனக்குரித்தாகவே நினைத்து ஒருவிஷயத்திலும் சேஷத்வத்துக்க கிசையாதவர்கள (அந்யசேஷபூதராகிறார்)— சேஷத்வத்தை யிசைந்திருக்கச்செய்தே அத்தை அப்ராப்த விஷயங்களிலே விநி யோகித்திருக்குமவர்கள

(உபாயாந்தர நிஷ்டராகிறார்)—ப்ராப்த சேஷிவிஷய சேஷத்வத்தை யுடைய ராய்வைத்தே தத்ப்ராப்த்யுபாயம தச்சரணாரவிந்த சரணாகதி என்றிருக்கை யன் றிக்கே, கர்மாத்யுபாயங்களைப் பற்றி நிற்கிறவர்கள (ஸ்வப்ரயோஜநபரராகிறார்)— ப்ராப்தசேஷிசரண கமலங்களை யுபாயமாகப் பற்றியிருக்கச்செய்தே தாங்கள் பற்றினபற்றை யுபாயமாக நினைத்தும், உபேயமான கைங்கர்யத்தை ஸ்வபோக்ய மாக நினைத்து மிருக்கிறவர்கள். இப்படி யிருக்கிறவிவர்கள், ப்ரணவத்தில் த்ருதீயா க்ஷரத்தாலே ஆத்மாவினுடைய தேஹாதிரிக்தத்தையையும, ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தி யாலே—பகவச்சேஷத்வத்தையும், மத்யமாக்ஷரத்தாலே—ததந்யார்ஹத்வத்தையும், மத்யம பதத்தாலே அநந்ய சரணத்வத்தையும, சரம பதத்தாலே – அநந்ய போக்யத வத்தையும தர்சித்திருக்கு மதிகாரிக்கு ப்ரதிகூலரிறே. .... (263)

264. இந்த ப்ராதிகூல்யத்தை உபபாதிக்கைக்காக இவர்களுடைய விபரதி பத்தி நிபந்தநமான வுத்தேச்யாதி பேதங்களை யருளிச்செய்கிறார் மேல (இவர்களுக்கு) என்று தொடங்கி.

264. இவர்களுக்கு உத்தேசயரும் உபாயோபேயங்களும பேதித்திருக்கும்.

(உத்தேச்யராகிறார்)—ஆதரணீயர். அவர்களாகிறார்—இவ்விடத்தில் ஸ்வாபி மதப்ரதரானவர்கள. (உபாயங்களாவன)—ஸ்வாபிமத புருஷார்த்த ஸாதநங்கள. (உபேயங்களாவன)—ஸ்வாபிமத புருஷார்த்தங்கள். இவை (பேதித்திருக்கையாவது) —தத்தத விப்ரதிபத் த்யநுகுணமாக வேறுபட்டிருக்கை. .. .. (264)

265. அதுதன்னை யடைவே யுபபாதிக்கிறார்மேல (தேஹாத்மாபிமாநிகளுக்கு) என்று தொடங்கி.

265. தேஹாத்மாபிமானிகளுக்கு உத்தேச்யர் தேஹவர்த்தகரான மநுஷ்யர் கள், உபாயம் அர்த்தம, உபேய மைஹிகபோகம்; ஸ்வதந்த்ரர்க்கு

உத்தேசயா ஸவர்க்காதி போகப்ரதர், உபாயம காமாநுஷடாநம்; உபேயம ஸ்வர்ககாதி போகம, அநயசேஷபூதாக்கு உததேச்யர் ப்ரஹமருதராதிகள, உபாயம ததஸமா சரயணம, உபேயம் ததஸா யுஜயம, உபாயாநதர நிஷடர்க்கு உததேசயன தேவதாந்தாயாமி யான ஸர்வேசவரன, உபாயம் காமஜஞாநபகதிகள, உபேயம பகவ தநுபவம, ஸவப்ரயோஜநபரர்க்கு உத்தேசயன் *நெஞசினுல் நினைப் பான யவனெனகிறவன; உபாயம ஸவகீய ஸவீகாரம, உபேயம ஸவாாதத கைஙகாயம்

*அதாவது—தேஹததையே தாஞக வபிமாநிததிருககுமவர்களுக குததேசயர், தாரக போஷக போகய பதார்ததஙகளையிடடு தேஹததை நனருக வளர்த்துக கொணடுபோரும மநுஷயா; அபிமதஸிததிககுபாயம, ஸ-வர்ணுதியான தநம, அபி மதமான உபேயம, இஹலோகததி லுணடான ஸத்ர்யநநபாநாதி விஷயாநுபவம; தேஹாதிரிகதஞ யிருப்பாஞெரு ஆத்மா உளன, அவனருன ஜஞாத்ருத்வ கர்தருதவ போகதருத்வ யுகதஞ யிருககு மெனகிறமாதரத்தை சாஸதரமுகத்தாலே யறிநது தஙகளை ஸவதநத்ரராக நினைததிருககு மவர்களுக குததேசயர், அநுஷடிதத ஸாத நததுக கநுகுணமாக ஸவாகாத யாமுஷமிக போகஙகளைககொடுககு மகநீநத்ராதி தேவதைகள, உபாயம *ஜயோதிஷடோமேந ஸவர்ககாமோ யஜேத* இத்யாதி களாலே சொலலப்படுகிற பலாபிஸந்தி ஸஹிதமான யாகாதி கர்மாநுஷ்டாநம; உபே யம, ஐஹிக போகாத விலக்ஷணமான ஸவர்காத் யநுபவம; ஜகத்து தைவாதீந மெனனுமததை சாஸத்ரஙகளிற கேடகையாலே சேஷதவததை யிசைந்து வைததே அததை பரதேவதாபார்யநதமாகபபோக வறியாதே, ஆபாதப்ரதீதிஸிததஙகளிலே ஒனறைபபறறி நிறகு மநய சேஷபூதாக குததேசயர் ஜகத்ஸாகாதி கர்தருதயா பரத்வ புததயர்ஹரான பரஹம ருதராதிகள, உபாயம துராராதரானவர்கள பககல பணணும துஷ்கர ஸமாசரயணம, உபேயம, அவாகளோடு ஸமாநபோகஞகை யாகிற ஸாயுஜயம, *ஸாயுஜயமுபயோரதர போகதவயஸயா விசிஷடதா, ஸார்ஷடிதா ததர போகஸ்ய தாரதமய விஹீநதா* எனனககடவதிறே. ஆத்மஸவரூபம பகவ தநயார்ஹ சேஷமெனனுமிடததை வேதாந்தமுகேந அறிநதுவைததே அபிமத லாபததுக கவனறனனையே யுபாயமாகப் பரிகரஹிகக வறியாதே உபாயாநதர நிஷடரானவர்களுககு உததேசயன அகநீநதராதி தேவதைகளுக கநதர்யாமியான வீசவரன. இது காமயோகத்துககு ஸவரஸம, ஜஞாநயோக பகதியோகஙகளுககு அஸாதாரண விகரஹ விஷயதவமுணடேயாகிலும அவை காமாநுஷடடாநம தளமாக வெழுநதிருநதவையாகையாலும, கர்மாராத்யஞன வவனே ஸவாஸாதாரண விகரஹ விசிஷடவேஷத்தை நமககு ப்ரகாசிப்பித்தானெனனும நினைவு நடககையாலும, தேவதாநதாயாமியே யுததேசயஞகச சொலலுகிறதெனறு கொளளவேணும. உபா யம, தனித்தனி மோக்ஷஸாதநதயா சாஸதரஸித்தஙகளான கர்ம ஜஞாந பகதி யோகஙகள, இவை தனிததனி யுபாயமாமிடத்தில ஒரொனறுககு மறறையவை யிரணடு மஙகமா யிருககும. *ஜஞாந பகதயநவிதம காம ஜநகாதிஷு த்ருசயதே, கர்ம பகத்யநவிதம ஜஞாநம பராயேண பரதாதிஷு, கர்ம ஜஞாநாநவிதா பகதிஃ*

ப்ரஹ்லாத ப்ரமுகாச்ரய என்னக்கடவதிறே. அன்றிக்கே, (கர்மஜ்ஞாநபக்திகள்) என்கிற விடத்திலே, வேதாந்தமர்யாதையாலே கர்மஜ்ஞாநாநு க்ருஹீதையான பக்தியே யுபாயமாய், தததங்கதயா கர்மஜ்ஞாநங்களை யுபாயமென்று உபசரித்துச் சொல்லுகிறதாகவுமாம்.

உபேயம *ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந ஸஹப்ரஹ்மணா விபச்சிதா* இத்யாதி ச்ருதிகளாலும், *நிரஸ்தாதிசயாஹ்லாத ஸுகபாவைக லக்ஷணா—பேஷஜம் பகவத் ப்ராப்தி ரேகாந்தாத்யந்திகீ மதா* இத்யாதி ச்ருத் யுபப்ரும்ஹணங்களாலும சொல்லப்படுகிற நிரதிசயாநந்தரூப பகவதநுபவம இந்த ச்லோகத்தில ‘பகவத் ப்ராப்திः’’ என்கிறவிது பகவதநுபவமாகவிறே நம்மாசார்யர்கள் ஸ்வப்ரபந்தங்களிலே யருளிச்செய்தது. கர்மாத் யுபாயங்களில் துஷ்கரத்வபுத்தியாலே யவற்றை விட்டு ஸுகரத்வ புத்த்யா ப்ரபத்தியிலே யிழிந்த ஸ்வப்ரயோஜநபரர்க்கு உத்தேச்யன், *நெஞ்சினால் நினைப்பான யவன்* என்கிறபடியே—ஆச்ரிதர் தங்கள நெஞ்சாலே யாதொரு த்ரவ்யத்தைத் தனக்குத திருமேனியாகக கோலினார்கள, அத்தையே தனக்குத் திருமேனியாக வபிமாநித்து அதிலே அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தில் பண்ணு மாதரத்தைப் பணணிககொண்டு அத்யந்த ஸுலபனாயிருக்கிற அர்ச்சாவதாரமான ஸர்வேச்வரன ; உபாயம், அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்கு மிஷ்டப்ராப்திக்கு மவனை யுபாயமாக நினைதது தான பற்றினபற்று . உபேயம, தனக்குகப்பாகப் பணணும் கைங்கர்யம்.

266. ஆக, உத்தேச்யாதிபேதத்தாலே யிவர்களுக்குண்டான அந்யோந்ய விசேஷத்தை தர்சிப்பித்தார் கீழ , இவர்களில் பகவத்விஷயத்தோடு ஒட்டறநின்ற மூவர்க்கும பகவத்விஷயத்தையே பற்றிநினற இருவருக்குமுண்டான விசேஷத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் மேல (முதல்சொன்ன மூவரும) எனறு தொடங்கி.

266. முதல் சொன்ன மூவரும் நிக்ரஹத்துக்கிலக்கு. மற்றை இருவரும் அநுக்ரஹத்துக்கிலக்கு.

அதாவது—தேஹாதமாபிமாநமும் ஸவஸ்வாதந்த்ர்யமும அந்யசேஷத்வமு மாகிற விவற்றுககு அவ்வருகொன றறியாமையாலே, பகவதந்வயகந்த ரஹிதரான மூவரும, *க்ஷிபாமி* எனகிற பகவந் நிக்ரஹத்துக்கு விஷயம; ப்ரக்ருதேःபரமாய்பகவத நந்யார்ஹசேஷமான ஸ்வரூபததை யறிந்து பகவதநுபவ கைங்கர்யங்களைப் புருஷார்த்தமாகக கொளளுகையாலே அநந்யப்ரயோஜநராய, கர்மஜ்ஞாநாதிகளான வுபாயாந்தரங்களிலும் ப்ரபதநத்திலும நிஷ்டரான விருவரும் * ததாமி * * மோக்ஷயிஷ்யாமி * எனகிற பகவதநுக்ரஹத்துக்கு விஷயமென்கை. . ... (266)

267. இவர்களுக்கு கர்மவிநாச ஹேதுபேதத்தால வந்த விசேஷங்களை தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (மூவருடையவும) என்று தொடங்கி.

267 மூவருடையவும் கர்ம மநுபவ விநாசயம, நாலாமதிகாரிக்கு ப்ராயச்சித்த விநாசயம்; அஞ்சாமதிகாரிக்குப் புருஷகார விநாச்யம்.

அதாவது—நிக்ரஹத்துக் கிலக்கான மூவருடையவும அநாதிகாலார்ஜிதமான ஸதஸத் கர்மம, * அவச்ய மநுபோக்தவ்யம் க்ருதம் கர்ம சுபாசுபம் — நாபுக்தம்

க்ஷீயதே கர்ம கல்பகோடி சதைரபி * என்கிறபடியே—அவச்யம் தத்பலமுள்ளது அநுபவித்தாலன்றி நசியாமையாலே (அநுபவவிநாசயம்) என்கிறார். அநுக்ரஹத்துக்கு இலக்காகச் சொன்ன இருவரிலும் வைத்துக்கொண்டு, உபாயாந்தர நிஷ்டனான நாலாமதிகாரிக்கு, கர்மஜ்ஞாநபக்திகளாகிற வுபாயவிசேஷங்களிலொன்றை யநுஷ்டித்தால் அத்தை ப்ராயச்சித்த ஸ்தாநீயமாகக் ஈச்வரன ஸர்வகாமங்களையும் கழிக்கையாலே, கர்ம ப்ராயச்சித்த விநாசய மென்கிறார் ப்ரபத்ந நிஷ்டனான அஞ்சாமதிகாரிக்கு, ஆச்ரயணவேளையிலே யநாதிகால க்ருதாபராதபீதனாய் அவற்றையடைய ஈச்வரன் பொறுக்கைக்கு நற்பபாகப் பிராட்டியை புருஷகாரமாக முன்னிட்டாச்ரயிக்கையாலே அவளுக்காக விவனுடைய வபராதத்தை யெல்லா மவன் பொறுத்த தங்கீகரித்து இவனுடைய அகில காமங்களையும் தள்ளிப் போகடுகையாலே புருஷகார விநாசய மென்கிறார். (267)

268 இப்படி புருஷகார ஸாபேக்ஷமென்னில் உபாயத்தினுடைய நைரபேக்ஷ்ய ஹாநிவாராதோ வென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறாமேல (உபாயம்) என்று தொடங்கி

268 உபாயம் ஸ்வீகாரகாலத்தில் புருஷஸாபேக்ஷமுமாய புருஷகாரஸாபேக்ஷமுமாய இருக்கும், கார்யகாலத்தில் உபயநிரபேக்ஷமாயிருக்கும்.

அதாவது—ஸஹாயாந்தர ஸமஸர்காஸஹமான ஸித்தோபாயம், சரணவரணரூப ஸ்வீகார காலத்தில் ஸ்வீகர்த்தாவான புருஷனையும், ஸ்வீகரிப்பிக்கும் புருஷகாரத்தையும் அபேக்ஷித்திருக்கும், ஸ்வீகருதனான தான இவனுக்கநிஷ்ட நிவருத்தி பூர்வக இஷ்டப்ராப்தியைப் பண்ணுகையாகிற கார்யகாலத்தில், புருஷனும் புருஷகாரமுமாகிற வுபயத்தையு மபேக்ஷியாதே தானேசெய்து தலைக்கட்டுமென்கை கார்யகாலத்தில் ஸஹகாரி ஸாபேக்ஷத்வமுண்டாகிற்றிறே உபாயத்தினுடைய நைரபேக்ஷ்யத்துக்கு ஹாநிவருவதென்று கருத்து. (268)

269 ஸ்வப்ரயோஜநபரரை (ப்ரதிகூலர்) என்று அவிசேஷேண வருளிச்செய்தாரிறே, இந்த ஸ்வப்ரயோஜநபரதை அநுகூலாக்ரேஸரரான ஆழ்வார்கள் பக்கலிலும் தோற்றியிருக்கையாலே தந்நிபந்தநமான ப்ராதிகூல்ய மவர்கள்பக்கல் வாராதபடி பரிஹரிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளமபற்றி, தத்விஷய சங்கையை யநுவதிக்கிறார (ஸ்வப்ரயோஜநபர ரெல்லாரையும்) என்று தொடங்கி.

269 ஸ்வப்ரயோஜநபரரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலராக நினைக்கலாமோ வென்னில்?

"நமக்கே நலமாதலில" என்றும், "நாம கண்டுகந்து கூத்தாட ஞாலத்தூடே நடவாயே" என்றும், "கண்டு நானுன்னை யுகக்க" என்றும் இத்யாதி வசநங்களாலும், மடலெடுக்கை முதலான ப்ரவருத்திகளாலும் ஆழ்வார்களுக்கு மிகுந்த ஸ்வப்ரயோஜநபரத்வ முண்டாகத் தோற்றுகின்றதிறே, ஆனபின்பு, ஸ்வப்ரயோஜநபர ரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலரென்று சொல்லப்பார்க்கில் ஆழ்வார்களையு மப்படி நினைக்க வேண்டி வாராதோ வென்று சங்கைக்கபிப்ராயம். .... (269)

270 அத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் (இங்கு) என்று தொடங்கி.

270 இங்கு ஸ்வப்ரயோஜந மெனகிறது ஆச்ரயதோஷ ஜந்யமானததை.

அதாவது—ப்ரதிகூலமாகச சொலலுகிற இவ்விடத்தில, ஸவப்ரயோஜநமென கிறது, அநுபவகைங்கர்யஙகளுக காசரயமான சேதநனுடைய அவித்யாதி தோஷத் தால் வநத ஸவப்ரயோஜநததை எனகை. இத்தை (ஆச்ரயதோஷஜந்யம) என் றெடுககுகையாலே, ஆழவார்களுடைய ஸவப்ரயோஜநம விஷயதோஷ ஜந்ய மெனறு கருத்து இது தனனை (விஷயதோஷததாலே வருமவை) என்கிற வாக் யத்திலே வயகதமாக வருளிச்செய்கிறாரிறே. .... (270)

271. இவ்வர்த்ததை நிகமிககிறார் (ஆகையாலே தோஷமில்லை) எனறு தொடஙகி.

271. ஆகையாலே தோஷமில்லை.

அதாவது—ப்ராதிகூல்ய ஹேதுவாகச் சொல்லப்படட ஸ்வப்ரயோஜநம ஆச்ரயதோஷ ஜந்யமாய, ஆழவார்கள பககல ஸ்வப்ரயோஜநம விஷயதோஷ ஜநயமா யிருககையாலே, அந்த ப்ராதிகூல்ய மிவர்களபககலிலும வருமென்கிற தோஷமிலலை யெனகை.

அனறிக்கே, ஸவப்ரயோஜநபரரை ஸாமாந்யேந ப்ரதிகூலரென்று சொல்லு மளவில, அநுகூலரான ஆழவார்களபககலிலுமிந்த ஸவப்ரயோஜநபரதை தோற்று கையாலே அவர்களையும் ப்ரதிகூலரென்று நினைககவேண்டி வருகையால், ஸ்வப்ர யோஜநபரரை ப்ரதிகூலரென்கை தோஷமன்றோவென்று நினைத்துப் பண்ணுகிற சங்கையை யநுவதிக்கிறார் (ஸ்வப்ரயோஜநபர ரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலராக நினைககலாமோ வென்னில) எனறு. அததைப் பரிஹரிக்கிறார் (இங்கு) எனறு தொடங்கி. அர்த்தம பூர்வவத் நிகமிககிறார் (ஆகையாலே தோஷ மிலலை) எனறு (ஆகையாலே) எனகிற விதுககர்த்தம பூர்வவத். (தோஷமில்லை) என்றது, ஸ்வப்ரயோஜநபரரை ப்ரதிகூலரென்று சொனனதில் தோஷமில்லை யென்கை—எனறு இஙஙனே யோஜிககவுமாம் ... (271)

272. இப்படி ஆச்ரயதோஷ ஜந்யமனறிககே விஷயதோஷ ஜநயமானாலும ஸ்வரூபவிருத்தமானது த்யாஜ்யமனறோ வென்ன வருளிசசெய்கிறார் மேல் (விஷய தோஷத்தாலே) எனறு தொடங்கி

272 விஷய தோஷததாலே வருமவையெல்லாம் துஸ்த்யஜமாயிறேயிருப்பது.

அதாவது—அநுபவ விஷயமான வவனுடைய வயிரவுருக்காய் ஆண்களையும பெண்ணுடை யுடுததுமபடியான விகரஹ வைலக்ஷண்யமாகிற தோஷத்தாலே வருகிற ஸவபரயோஜநபரதை, தத்தேதுவான ப்ராவண்யம், ததஸித்த்யர்த்தமான வ்யாபாரஙகளாகிற விவையெலலாம ஸ்வரூப விருத்தமென்று விடப்பார்த்தாலும் விட வரிதாயிறே யிருப்பதெனகை. (விஷய தோஷத்தாலே வருமது) என்று பாட மானபோது, ஸவப்ரயோஜநமாத்ரத்தையே சொலலுகிறது. .... (272)

273. விஷயதோஷத்தால் வருமதின் துஸ்த்யஜத்வததில ப்ரமாணங் காட்டு கிறார் மேல் ("ஊமையரோடு செவிடர் வார்த்தை", *கதமந்யதிச்சதி*) என்று,

273. "ஊமையரோடு செவிடர் வார்த்தை" "கதமந்யதிச்சதி."

"மற்றிருந்தீர்கட்கு" என்று தொடங்கி "அததலையாலே பேறென் றறுதியிட டால அவன வருமளவும க்ரமப்ராப்தி பார்த்தாறியிருக்க வேணுங்காண், நீ இங்ஙனே பதறலாகாதுகாண்" என்ற தாயமாரைக் குறித்து, "இவவிஷயத்தில் ப்ராவண்ய மின்றிக்கே என்னுடைய நிலைக்கு வேறாயிருந்த வுங்களுக்கு எனக் கோடுகிற தசை யறியப்போகாது, அவன அவன என்று வாய்புலற்றும்படி ச்ரிய:பதி விஷயமான ப்ராவண்யத்தை மறுபாடுருவ வுடையேனை, இப்படி யவனை யொழியச் செல்லாமை யுண்டானா லவனிருந்த விடத்தே சென்று கிட்டுகை ப்ராப்தமா யிருக்க, அதுக்குக் கால் நடைதாராதபடி யிருக்கிற வெனக்கு, நானவனோடே சென்று சேராமைக் குறுப்பாக நீங்கள் சொல்லும வார்த்தை கேட்கைக்குப் பரிகரமில்லாத செவிட ரோடே சொல்லுகைக்குப பரிகரமில்லாத ஊமைகள வார்த்தை சொன்னப்போலே யிருப்பதொன்று" என்று ஆண்டாளருளிச்செய்கையாலும், * தவாம்ருத ஸ்யந்திநி * என்று தொடங்கி—"வகுத்த சேஷியான தேவரீருடைய தேனேமலரும திருவடித் தாமரைகளில் போகயதையிலே யழுந்தின நெஞ்சு மற்றொரு க்ஷுத்ர விஷயத்தை விரும்பும்படி யெங்ஙனே!, மதுவே ஜீவநமான வண்டு மது பரிபூர்ணமான தாமரைப் பூவானது நிலாநிற்கச்செய்தே, அதின சுவடறிநத தான, கிட்டுகை யரிதாய கிட்டினாலுமநாக்கு நனைக்கப்போராததா யிருக்கிற மூளளிப்பூவிற் சென்று படியாத மாத்ரமன்றிக்கே அத்தைக்கடாக்ஷிப்பதும செய்யாதிறே" என்று ஆளவந்தா ரருளிச் செய்கையாலும்; விக்ரஹ வைலக்ஷண்யங்கண்டு பகவத் விஷயத்தில ப்ரவணரானவர்களை மீட்க வரிதென்று தோற்றுகையாலே, விஷயதோஷத்தால வருமது துஸ்த்யஜ மென்னுமிடம ஸித்தமிறே. (273)

274. ஆக, திநசர்யோக்த மங்களாசாஸந அநுகூல ஸஹவாஸ ப்ரதிகூல ஸஹவாஸநிவ்ருத்திகளை விவரித்தார் கீழ்; (ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக் குமபடி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன) என்றதை விவரிக்கிறா மேல் (இப்படி) என்று தொடங்கி.

274. இப்படி யிவை யித்தனையும ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும போதைக்கு வஸதவ்ய மாசார்யஸந்நிதியும பகவத்ஸந்நிதியும; வக்தவ்ய மாசார்ய வைபவமும் ஸ்வநிகர்ஷமும; ஜப்தவ்யம் குருபரம்பரையும த்வயமும், பரிக்ராஹ்யம் பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநமு மநுஷ்டாநமும, பரித்யாஜ்ய மவைஷ்ணவஸஹவாஸமு மபிமாநமும, கர்த்தவ்ய மாசார்ய கைங்கர்யமும் பகவத் கைங்கர்யமும

(இப்படி யிவை யித்தனையும ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும போதைக்கு) என்றது, கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்திலே இந்த ஸ்வபாவ விசேஷங் களெல்லாம ஸதாசார்யனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே கொழுந்துவிட்டு வளர்ந்துவரும் போதைக்கென்றபடி. (வஸதவ்யம ஆசார்ய ஸந்நிதியும பகவத ஸந்நிதியும) அதாவது, இவனுக்கு வாஸஸ்தலம, ஹிதைஷியாய் உபதேசாதிகளாலே யிவற்றுக்கு உத்பாதக னான ஸ்வாசார்யனுடைய ஸந்நிதியும், அவன காட்டிக்கொடுக்கக் கைக்கொண்டு அவனுக்கு விஷயமாய் தன்பக்கலிலே விசேஷ கடாக்ஷாதிகளைப் பண்ணிக்கொண்டு போரும அர்ச்சாவதாரமான பகவான ஸந்நிதியுமெனகை. இது ஸமுச்சயமு மன்று

ஸம் விகல்பமுமன்று, ஆசார்ய ஸந்நிதியே ப்ரதானம்; தத்லாபத்தில் அர்ச்சாவதார ஸந்நிதி என்றபடி. ஆகையிறே ஆசார்ய ஸந்நிதியை முற்பட வருளிச்செய்தது *மத்பக்தைஸ் ஸஹ ஸம்வாஸ: தத்ஸித்தௌ மயாபிவா* என்றிறே 'பகவதுகதிபுழ இனி வக்தவ்யம் தொடங்கி மேலுடைய ஸமுச்சயம் (வக்தவ்யம் ஆசார்ய வைபவமும் ஸ்வநிகர்ஷமும்) அதாவது, இவனுக்கு ஸர்வகாலமும் வாக்கால் சொல்லப்படுமது, துர்கதியே பற்றாசாகத் தன்னை அங்கீகரித்தருளின வாசார்யனுடைய தயா க்ஷாந்த்யாதிவைபவமும், எத்தனையேனும் தயாதிகுணபரிபூர்ணரு மேறிட்டுப்பார்க்கில் அருவருக்கும்படிநின்ற அநாத்மகுணபூர்த்தியாகிற தன்னுடைய நிகர்ஷமுமாகிற இவையுமென்கை. ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார், "நன்மையால்" என்கிற பாட்டுத் தொடங்கி இவையிரண்டையும் விசதமாக அருளிச்செய்தாரிறே. (ஜப்தவ்யம் குருபரம்பரையும் த்வயமும்) அதாவது, இவனுக்கு காலக்ஷேபத்துக்கும் போகத்துக்கும் உறுப்பாக ரஹஸ்யமாக வநுஸந்தித்துக்கொண்டு போரப்படுமது, *ராமாநுஜாங்க்ரி சரணோஸ்மி* இத்யாதிப்படியே ஸர்வேச்வரன் குளிரநோக்குகைக்குடலாய், *ஸசாசார்ய வம்சோ ஜ்ஞேய:—ஆசார்யாணாமஸாவஸா விதி ஆபகவத்த:* என்கிறபடியே, ஸ்வாசார்யாதி பரமாசார்ய பகவத்பர்யந்தையான குருபரம்பரையும், அந்த குருபரம்பரா ப்ராப்தமாய் ஸ்வாசார்யன் தனக்குத் தஞ்சமாக வுபதேசித்த த்வயமுமென்கை. இத்தால், குருபரம்பரா பூர்வகமான த்வயமே யிவனுக்கு ரஹஸ்யமாக வநுஸந்தித்துக்கொண்டு போரப்படுமதென்றபடி. பாஷ்யகாரர்க்கு காலக்ஷேப ப்ரகாரமருளிச்செய்கிறவிடத்தில், *த்வயமர்த்தாநுஸந்தாநேந ஸஹ ஸதைவம் வக்தா* என்றிறே பெரியபெருமாளருளிச்செய்தது. (பரிக்ராஹ்யம் பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநமும் அநுஷ்டாநமும்) அதாவது, தனக்கு ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்கள் ஊற்றிருக்கைக்கு உறுப்பாகக் கண்டகண்ட விடங்களிலே யிவனால் பரிக்ரஹிக்கப்படுமது, நாதமுநிகள் முதலாக இவ்வருகுள்ள பூர்வாசார்யர்களுடைய ஜ்ஞாநவைராக்ய ப்ரகாசகமான திவ்ய வசநங்களும், அந்தவசநாநுரூபமாக மறுவற்ற வநுஷ்டாநங்களுமென்கை. *ஸுவ்யாஹ்ருதாநி மஹதாம் ஸுக்ருதாநி ததஸ்தத:, ஸஞ்சிந்வந் தீர ஆஸீத ஸிலஹாரீ ஸிலம் யதா* என்னக்கடவதிறே. (பரித்யாஜ்யம் அவைஷ்ணவ ஸஹவாஸமும் அபிமாநமும்) அதாவது—ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந நாசகமென்னும் பயத்தாலே யிவனுக்கு ஸவாஸநமாக விடப்படுமது, வைஷ்ணவ லக்ஷணமில்லாதவர்களோட்டை ஸஹவாஸமும், அவர்கள் இவன் நம்முடையவன் என்று ஓரோரந்வயங்களாலே தன்திறத்தில் பண்ணுமபிமாநமுமென்கை.

(கர்த்தவ்யம் ஆசார்யகைங்கர்யமும்—பகவத் கைங்கர்யமும்) அதாவது—இவனுக்கு ஸ்வரூபாநுகூலமாகவே யெப்போதும் செய்யப்படுமது, மஹோபகாரகனான ஸ்வாசார்யன் விஷயத்தில் ப்ரேமபூர்வகமாகப் பண்ணும் கைங்கர்யமும், தந்நியோக பரதந்த்ரனாய்ப்பண்ணும் பகவத் கைங்கர்யமுமென்கை. ஆக, திநசர்யையிற்சொன்ன ஸ்வபாவ விசேஷங்களெல்லாம் (ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போருகையாவது), இப்படி யிருந்துள்ள வஸ்தவ்ய வக்தவ்ய ஜப்தவ்ய பரிக்ராஹ்ய பரித்யாஜ்ய கர்த்தவ்யங்களை யறிந்து இவற்றிலே நிஷ்டனாய்ப் போருகை யென்றதாய்த்து. .... (274)

275 இபபடி காத்தவயமான கைஙகர்யஙகளிரணடு மறிவது எமமுகத்தாலே யெனனு மாகாஙகைஷயிலே யருளிசசெயகிறாமேல (கீழசசொனன) என றுதொடஙகி.

275. கீழசசொனன பகவத கைஙகாயமறிவது சாஸதரமுகததாலே, ஆசாாய கைஙகாயமறிவது சாஸதரமுகததாலு மாசாாய வசநததாலும

(கீழ) எனறது — வஸதவயாதிகளைசசொனன இநத ஙணகையிலெனறபடி. (பகவத கைஙகாயமறிவது சாஸதரமுகததாலே) எனறது, பகவா னிவனுககிபபோது வாயதிறநதொனறை யருளிசசெயயாமையாலே, ததபரதிபாதகமான சருதிஸமருத யாதி சாஸத்ரமுகததாலே யறியவேணு மெனகை (ஆசாாய கைஙகாயமறிவது சாஸதரமுகத்தாலுமாசாாய வசநததாலும) எனறது. ஆசார்ய விஷயததில சுசரூஷா பரகாரஙகளை பரதிபாதிககிற சாஸதரமுகததாலும, தனககிஷடா நிஷடஙக ளினன தெனனுமிடததை யவனருளிசசெயத வசநததாலு மெனகை (275,

276 இனிமேல கைஙகர்யவேஷநதனனை யறிவிககைககாக (கைஙகாயநதா னிரணடு) எனகிறா

276. கைஙகாயந்தா னிரணடு.

277. அதாவதேதெனன

(அதாவது இஷடஞசெயகையும அநிஷடய தவிருகையும) எனகிறா.

277. அதாவது இஷடம் செயகையு மநிஷடம தவிருகையும.

278. இவைதானிரணடு மெததை யவலமபித்திருககுமெனன வருளிசசெய கிறார்மேல (இஷடாநிஷடஙகள) எனறு தொடஙகி

278. இஷடாநிஷடஙகள வர்ணாசரமஙகளையு மாதமஸவருபததைய மவலமபிததிருககும

அதாவது—கீழசசொனன கைஙகாய பரதிஸமபநதிக ளிருவருடையவு மிஷடா நிஷடஙகள இவவதிகாரியுடைய வர்ணாசரமஙகளையும ஆதமஸவருபததையுமபறறி யிருககுமெனகை. (இஷடாநிஷடஙகள வாணாசரமஙகளைப பறறியிருககையாவது), ஸவவாண - ஸவாசரமோசிதமான தாமஙகளை பராாத்தபுதத்யாவநுஷடிககை இஷட மாய, ஸவார்ததபுதத்யாவநுஷடிககை அநிஷடமாயிருககை. பரார்த்தபுத்தயாவநுஷ டிககையாவது, லோகஸஙகரஹதயாவாகவும சிஷயபுதரர்களுடைய வுஜஜீவநாதத மாகவும ஆநருசமஸயததாலேயநுஷடிககை. இவவாததததை "இனி இவறறில நமமா சாாயாக ளநுஷடிககிறவை சிஷயபுத்ராகளுடைய வுஜஜீவநார்ததமாக ஆநருசம ஸயததாலே யநுஷடிககிறாகளிததனை, இபபடி யநுஷடியாதபோது பகவதவிபூதி பூதரான சேதநாகரு நாசஹேதுவாகையாலே ஈசவரனுக கநபிமதபூதலுவன, ஆகையால, யாதோராளவாலே லோகஸஙகரஹம பிறககும, யாதோராளவாலே சிஷய புதரர்களுக குஜஜீவநமுண்டாம, அவவளவு மநுஷடேயமெனறதாயதது ; ப்ரவருத்தி தர்மநதானே அபிஸநதிபேதத்தாலே நிவருத்தி தாமமான வேபாதி, இநத நிவருததி தாமமும பராப்யமாகக கடவது, இவவிடததில அகரணேப்ரதபவாயம, எமபெருமா னுடைய வநபிமதத்வமும தனனுடைய புருஷார்ததஹாநியுமாகக கடவது" எனறு தனிசலோகத்திலே இவர்தாமே யருளிசசெயதாரிறே இனி ஸவார்தத புததயா அநுஷ்டிககையாவது, ஸவவாண ஸவாசரமோசிதமாக விஹிதமாகையாலே நமக

கிவையநுஷ்டியா தொழியில கருத்யாகரணரூப பாபம் வருமென்று நினைத்தநுஷ்டிக்கை. (இஷ்டாநிஷ்டங்களை ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பற்றியிருக்கையாவது) ''இச்சை ஸ்வரூபம'' என்கிறபடியே, விநியோக தசையில சேஷியுடைய இச்சாநுகுணமாக ஸ்வரூபத்தை விநியோகப்படுத்துகை யிஷ்டமாய், தட்டுமாறி விநியோகங்கொள்ளுமளவில தன்னுடைய சேஷத்வததையிட்டிருயததல பாரதநத்ர்யத்தையிட டெதிர்விழி கொடாதொழிதல செயகை அநிஷ்டமாயிருக்கை. அங்ஙனனறிக்கே, (இஷடாநிஷ்டங்கள) இதயாதிககு, ஸவவர்ண ஸ்வாசரமோசிதங்களைச் செயகையிஷ்டம, தத்விருத்தங்களைச செயகை அநிஷ்டமென்றும, ஆதமஸவரூபத்துககு உசிதமானவறறைச் செயகை யிஷ்டம, தத்விருத்தங்களைச் செயகை யநிஷ்டமெனறும யோஜிககவுமாம. அங்ஙனுமனறிக்கே, ஔபாதிகமுமாய் அநிதயமுமான வர்ணாசரமங்களிலே ஊறறிருக்கை யநிஷ்டம, நிருபாதிக நித்யசேஷமான வாத்மஸ்வரூபத்திலே ஊற்றிருக்கை யிஷ்டமெனறும யோஜிககவுமாம இங்ஙனுற்றத்தை யிடுசசொலலுகையன்றிக்கே, அநிஷ்டம வர்ணாசரமததை யவலமபிததிருக்கும, இஷடம ஆத்மஸவரூபததை யவலமபித்திருக்கும எனறிங்ஙனே விபஜித்து, வர்ணாச்ரமாசாரத்தை யநிஷ்டகோடியாகச் சொலலப்பார்க்கில, *ச்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா யஸ்தா முலலங்கய வர்த்ததே, ஆஜ்ஞாச்சேதீ மமத்ரோஹீ மதபகதோபி நவைஷ்ணவ:* எனறும, *அவிப்லவாய தர்மாணாம பாலநாய குலஸயச, ஸங்க்ரஹாயச லோகஸய மர்யாதா ஸதாபநாயச, ப்ரியாய மம விஷ்ணோச்ச தேவதேவஸ்ய சார்ங்கிண:, மநீஷீவைதிகாசாரம மநஸாபி நலங்கயேத், யதாஹி வலலபோ ராஜ்ஞோ நதீம ராஜ்ஞா ப்ரவாத்திதாம, லோகோபயோகிநீம ரம்யாம பஹுஸஸ்ய விவர்த்திநீம், லங்கயந் சூலமாரோஹே தநபேக்ஷோபி தாம்ப்ரதி, ஏவம விலங்கயந் மர்தயோ மர்யாதாம வேதநிமிதாம, ப்ரியோபி நப்ரியோஸௌ மே மதாஜ்ஞாவ்யதிவர்ததநாத், உபாயதவ க்ரஹம ததர வர்ஜயேந் மநஸா ஸுதீ:'' என்றும ஸர்வேசவரனும பிராட்டியு மருளிசசெயத வசநங்களோடும் பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநாநுஷ்டாநங்களோடும் விரோதிக்குமிறே; ஆனபினபு, கீழ்சசொனனபடியே இவவாகயத்துக்குப் பொருளாகககடவது. .. (278)

279. இமமூனறு யோஜனைக்கும மேலில் வாகயத்தோடு ஸங்கதி யெனனென்னில; பரதமயோஜனையில இப்படி வர்ணாசரமாநுஷ்டாநததில் ப்ரதிபத்தி விசேஷங்களிலும் ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய விநியோக தசையி லாநுகூல்ய ப்ராதிகூல்யங்களிலுமாக இஷ்டாநிஷ்டங்களுககு விஷய விபாகம் பண்ண வேணுமோ, வர்ணாசரமாநுரூபமாயும் ஸவரூபாநுரூபமாயு முள்ளவறறைச் செய்கை யிஷ்டம், தத்விருததங்களான அகருத்யாதிகளைச் செய்கை அநிஷடமென்றாலோவென்ன வருளிசசெயகிறார் மேல (புண்யத்துககு) எனறு தொடங்கி. த்விதீயயோஜனையில, இப்படி வர்ணாசரம விருததங்களையும் ஸ்வரூபவிருத்தங்களையுஞ் செயகை அநிஷடமென றிவனுககுச சொலலித் தவிர்ப்பிக்கைதான வேணுமோ, எனன (புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன) என்று தொடங்கி யருளிசசெய்கிறார். தருதீய யோஜனையில, இப்படி வர்ணாச்ரமங்களி லூறறமறுத்தால அக்ருத்யகரணங்கள வந்து புகுராதோ வெனன, (புண்யத்துககஞ்சுகிறவன) இத்யாதியாலே யருளிசசெயகிறார்.

279 புண்யத்துக் கஞ்சுகிறவன் பாபத்தைப் பண்ணுனிறே.

(புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன பாபத்தைப் பண்ணுனிறே) என்றது, பகவதநுக ரஹஹேதுவாக சாஸ்த்ரஸித்தமா யிருக்கச்செய்தேயும் மோக்ஷ விரோதி யென்னு மத்தாலே புண்யம் செய்கைக்குட்பட அஞ்சுகிற இவ்வதிகாரி, பகவந்நிக்ரஹஹேது வாக சாஸ்த்ரஸித்தமாய் நரகாவஹமென்று ஸாமாந்யருமுட்படச்செய்யாத பாபத்தை யொருக்காலும் செய்யானிறே என்கை (279)

280. இவன புண்யத்துக்கஞ்சும்படியையும், வத்ஸலனான ஈச்வரனுக்கும் இடமறும்படி பாபப்ரவ்ருத்தியிலந்வயமற்றிருக்கும்படியையும் தர்சிப்பிக்கிறார் மேல (இவன் புண்யத்தை) இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே.

280. இவன புண்யத்தைப் பாபமென்றிருக்கும்; அவன் பாபத்தைப் புண்ய மென்றிருக்கும். அவனுக்கது கிடையாது ; இவனது செய்யான்.

அதாவது *ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜநஃ பரமம் ஸாம்ய முபைதி* என்கையாலே புண்யபாபங்களிரண்டும் மோக்ஷ விரோதி என்றிருக்கு மிவ்வதிகாரி, நாட்டார் ஸுகஹேதுவென்று விரும்பியிருக்கும் புண்யத்தை பகவத ப்ராப்திப்ரதிபந்தகதயா அநிஷ்டாவஹமாகையாலே, துக்கஹேதுவான பாபமென்று நினைத்து வெருவியிருக்கும் ; ஆச்ரிதர் செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொள்ளு மதி மாத்ரவத்ஸலனான ஈச்வரன், இவ்வதிகாரி யேதேனுமொரு பாபத்தைப் பண்ணிலும் அத்தைக் குற்றமாக நினையாதே நற்றமாக நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் ; அவனப்படி யிருந் தானேயாகிலும், இவ்வதிகாரி பாபப்ரவ்ருத்தியிலந்வயமற்று நியதனாய் வர்த்திக்கை யாலே, பாபத்தை புண்யமாகக்கொள்ளும் வத்ஸலனானவனுக்கு, அதாசைப் பட்டுப் போமித்தனையொழியக் கிடையாதென்கை. ஆக, கீழ் கர்த்தவ்யமாகச் சொன்ன கைங்கர்யமறிவது இன்னத்தாலே என்றும், கைங்கர்யந்தான் த்விவிதமென்றும், அதுதா னின்னதென்றும் தத்ப்ரயுக்தமின்னத்தை யவலம்பித்திருக்குமென்றுஞ் சொல்லி, அதில் ப்ராஸங்கிக சங்காபரிஹாரமும் பண்ணப்பட்டது (280)

281. ஏதருச கைங்கர்ய மிவனுக்கு ஏதேனுமொரு வழியாலேயாகிலு முண் டாகவேணுமென்னு மிதினுடைய அவச்யகரணீயத்வத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல (கைங்கர்யந்தான்) என்று தொடங்கி.

281. கைங்கர்யந்தான் பக்திமூல மல்லாதபோது பீதிமூலமாய் வரவேணும்.

(பக்திமூலமாய் வருகையாவது)—சேஷியுடைய முகமலர்த்திக் குறுப்பான வையே செய்துகொண்டு நிற்கவேண்டும்படியான தத்விஷய ப்ரேமமடியாக வருகை (அல்லாதபோது பீதிமூலமாய் வருகையாவது)—அதின்றிக்கே யொழிந்தால், *அகிஞ்சித்கரஸ்ய சேஷத்வாநுபபத்திஃ* என்கிறபடியே—சேஷவ்ருத்தியில்லாத போது சேஷத்வஹாநி பிறக்குமென்னும் பீதியடியாக வருகை. இதில பக்தி மூல மானதுவே முக்கியம், ததலாபத்தில பீதிமூலந்தானாகிலும் வேணுமென்றபடி. (281)

282 அதுதானு மில்லாவிடில செய்வதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதுவுமில்லாதபோது) என்று தொடங்கி.

282 அதுவுமில்லாதபோது அதிகாரத்திலும் உபாயோபேயங்களிலும் அந்வய மின்றிக்கேயொழியும்.

அதாவது—அமுகக்யமான ப்ரீதிமூல கைங்கர்யந்தானுமிலலாதபோது, கிஞ்சித்காராபாவத்தாலே சேஷத்வரூபமான வதிகாரத்திலும், அதிகாரி ஸாபேக்ஷமாயிருந்துள்ள சேஷியுடைய கருபாரூபமான வுபாயத்திலும், இவனுடைய வநுகூலவ்ருத்தி ஸாபேக்ஷமான வவனுடைய முகமலர்த்தியாகிற வுபேயத்திலு மந்வய மற்றுவிடுமெனகை. .... (282)

283. ஆக, கீழிரண்டு வாக்யத்தாலும்—கைங்கர்யாவச்ய கர்த்தவ்யத்வமும், கைங்கர்யாபாவத்தில்வரு மனர்த்த விசேஷங்களுங் காட்டப்பட்டது; ஏவம்வித கைங்கர்யத்தில் ஸாதந புத்தியைத் தவிர்க்கிறார் மேல (கைங்கர்யந்தன்னை) என்று தொடங்கி.

283 கைங்கர்யந்தன்னைப் பலஸாதநமாக்காதே பலமாக்க வேணும்.

அதாவது—இப்படி யவச்ய கரணீயமாகக் கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யந்தன்னைப் பண்ணுமளவில, த்ருஷ்டாத்ருஷ்டபலங்களி லேதேனுமொன்றுக்கு ஸாதநமாக ப்ரதிபத்திபண்ணுதே ஸ்வயம ப்ரயோஜநமாக ப்ரதிபத்தி பண்ணவேணுமெனகை (283)

284 இத்தை விசதீகரிக்கிறார் மேல் (அதாவது) என்று தொடங்கி.

284. அதாவது - தான கையேலாதே அவனைக் கையேற்கப் பண்ணுகை.

(அதாவது) என்றது—இத்தை ஸாதநமாக்காதே பலமாக்குகையாவதென்றபடி. (தான கையேலாதே அவனைக் கையேற்கப்பண்ணுகையாவது)—கைங்கர்யம பண்ணுகிறதான அதுக்குப் பலமாக வவனபக்கலிலே யொன்றை அர்த்தியாதே ஸ்வயம ப்ரயோஜநமாகச் செய்யாநின்றுகொண்டு, கைங்கர்யங் கொள்ளுகிறவனை *தாஸ ஸர்வாச் சிரஸா' தேவ: ப்ரதிக்ருஹ்ணுதிமை ஸ்வயம* என்கிறபடியே தன் பூர்த்தி பாராதே ஸாபேக்ஷனுய் விரும்பிக் கொள்ளுமபடி பண்ணுகை. (284)

285 இவ்வளவும போராது, தான்கொடுத்தத்தை அவன கொண்டதுக்கு ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணவும வேணுமெனகிறார் மேல (கொடுத்து) என்று தொடங்கி.

285 கொடுத்துக் கொள்ளாதே கொண்டத்துக்குக் கைக்கூலி கொடுக்கவேணும்.

அதாவது—*தேஹிமே ததாமிதே* என்கிறபடியே—தானவனுக்கொன்றை ஸமர்ப்பித்து அவன பக்கலிலேயொரு ப்ரயோஜநம கொள்ளாதே, "இன்று வந்தித்தனையு மமுது செய்திடப்பெறில, நானொன்று நூறாயிரமாகக் கொடுத்துப பின்னுமாளுஞ்செய்வன" என்ற பெரியாழ்வார் திருமகளாரைப்போலே, தான ஸமர்ப்பித்த த்ரவ்யத்தை யவனங்கீகரித்த வுபகாரத்துக்காக, அப்படி யிருந்துள்ளவற்றைத் தன்னபிநிவேசாநுகுணமாக நிறையக்கொண்டுவந்து ஸமர்ப்பியாநின்று கொண்டு பின்னையு மடிமைசெய்கையாகிற கைக்கூலி கொடுக்க வேணுமெனகை. .. (285)

286. இப்படி அநந்யப்ரயோஜநனுய் கிஞ்சித்கரித்தாலாய்த்து ஸ்வரூப முஜ்ஜ்வலமாவதென னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் மேல் (ஸ்ரீவிதுரரையும) என்று தொடங்கி.

286. ஸ்ரீவிதுரரையும் ஸ்ரீமாலாகாரரையும் கூனியையும் போலே கிஞ்சித்கரித்தால் ஸ்வரூபம் நிறம் பெறுவது

287. த்ருஷ்டாந்தபூதரான வவர்கள கிஞ்சித்கரித்த ப்ரகாரந்தன்னை யருளிச் செய்கிறார் (மடிதடவாத) என்று தொடங்கி.

287. மடிதடவாத சோறும் சுருநாறுத பூவும் சுண்ணம்பு படாத சாந்துமிறே யிவர்கள் கொடுத்தது.

(மடிதடவாத சோறுவது)—மூந்துற வாதரத்தோடே யிட்டு பின்னை இதுக்குக் காசுதரலாகாதோ என்று மடிச்சீலை சோதிக்கைக்காக மடியைப் பிடித்துத் தடவி உண்டவனனெஞ்சு உளையும்படி பண்ணும ப்ரயோஜநாந்தர பரரிடுஞ் சோறுபோலன்றிக்கே, உண்டவன்னெஞ்சு உக்கக்குமபடி அநந்யப்ரயோஜநமான சோறு; இப்படி யிருந்துள்ள சோறிறே, *புக்தவந்தஸ்¬த்விஜாகர்யேஷு¬ நிஷண்ண: பரமாஸநே, விதுராந்நாநிபுபுஜே சுசீநி குணவந்திச* என்று பாவநத்வ போக்யத்வ ப்ரசஸ்தமாம்படி ஸ்ரீவிதுர ரவனுக்கு ஸமர்ப்பித்தது. (சுருநாறுத பூவாவது), அக்நி ஸ்பர்சமுண்டானல் சுரு நாறும்படியிறே பூவின் ஸ்வபாவமிருப்பது; அப்படியே, ப்ரயோஜநாந்தர ஸ்பர்சமாகிற சுருநாற்றமில்லாதபடி அநந்யப்ரயோஜநத்வ பரிமளயுக்தமாகவிடும புஷ்பம, இப்படியிருந்துள்ள பூவிறே, *ப்ரஸாத பரமௌநாதௌ மமகேஹ முபாகதௌ, தந்யோஹ மர்ச்சயிஷ்யா மீத்யாஹ மால்யோபஜீவந:* என்று விசேஷஜ்ஞர் சலாகிக்கும்படி அதயாதரபூர்வகமாக ஸ்ரீமாலாகார ரவனுக்குக் கொடுத்தது.

(சுண்ணம்புபடாத சாந்தாவது)—ஆயிரம்பொனனழியக் கூட்டியும சுண்ணம்பு திவலைபடக் கெடும்படியிறே சாந்தின ஸ்வபாவம்; அப்படியே ப்ரயோஜநாந்தர ஸ்பர்சமாகிற தோஷமின்றிக்கே அநந்ய ப்ரயோஜநமான சாந்து: இப்படியிருந்துள்ள சாந்திறே *ஸு¬கந்த மேதத் ராஜார்ஹம ருசிரம ருசிராநநே, ஆவயோர் காதர ஸத்ருசம தீயதா மநுலேபநம* என்று அவனர்த்தித்த வநந்தரம *பூசுஞ்சாந்தாம்படி கூனி கொடுத்தது. ஆக, இப்படி அநந்யப்ரயோஜநமாக கிஞ்சித்கரிததாலாய்த்து கைங்கர்யாச்ரயமான ஸ்வரூப முஜ்ஜ்வலமாவ தென்கை.

ஆக, இவ்வளவும்—வஸ்தவ்யாதி கணையில் சரமோக்தமான கர்த்தவ்யரூப கைங்கர்யத்தை சோதித்து தாத்ருச கைங்கர்யத்தாலே ஸ்வரூப முஜ்ஜ்வலமாமென்னுமிடத்தையு மருளிச்செய்தாராய்த்து. ... ... (287)

288. இப்படி அநந்யப்ரயோஜநனய்க் கொண்டு கைங்கர்யஞ்செய்தாலே ஸ்வரூபமுஜ்ஜ்வலமாவ தென்று சொன்னவிதிலே முக்தாவஸ்தையில் கைங்கர்ய தசையில ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யமும அர்த்தாதுக்தமென்று நினைத்து, இப்படி கைங்கர்யதசையில ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்குமோபாதி ஏகத்பூர்வ தசாவிசேஷங்களிலும ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்கவேணுமென் றருளிச்செய்கிறார் மேல (கைங்கர்ய தசைபோலே) என்று தொடங்கி.

288. கைங்கர்ய தசைபோலே முன்புள்ள தசைகளிலும் ஸவரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்க வேணும்.

(முன்புள்ள தசைகளிலும்) என்றது—கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வதசைகளிலு மென்றபடி (288)

289 முன்பே யெத்தனை தசை யுண்டென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச் செய்கிறார் (முன்பே நாலுதசையுண்டு) என்று.

289 முன்பே நாலுதசை யுண்டு.

290 அந்த நாலுதசையுந்தா னேதென்னு மபேக்ஷையிலே யருளிச்செய் கிறார் (அதாவது) என்று தொடங்கி.

290. அதாவது ஜ்ஞாநதசையும் வரணதசையும் ப்ராப்தி தசையும் ப்ராப்யாநுபவதசையும்.

(ஜ்ஞாநதசையாவது)—ஆசார்யோபதேசத்தாலே தனக்கு ஜ்ஞாநம் பிறந்து செல்லுகிறதசை (வரணதசையாவது), ஸித்தோபாயபூதனான ஸர்வேச்வரனைத் தனக்கு உபாயமாக வரிக்கிற தசை (ப்ராப்திதசையாவது), ஸாமஸாரிகஸகல துரித நிவ்ருத்திபூர்வகமாக அவன் திருவடிகளை ப்ராபிக்கிற தசை. (ப்ராப்யாநுபவ தசையாவது), ப்ராப்யபூதனான வவனைக்கிட்டி யநுபவிக்கிற தசை. இவ்வநுபவஜநித ப்ரீதி காரித கைங்கர்யமிறே பரமபுருஷார்த்தம் பரதமாபேக்ஷிதமான தத்த்வ ஜ்ஞாநமும், ஜ்ஞாநபலமான வுபாயவரணமும், வரணபலமான ப்ராப்தியும், ப்ராப்திபலமான வநுபவமும், அநுபவஜநித ப்ரீதிகாரித கைங்கர்யமுமாயிறே க்ரமமிருப்பது, ஆகையாலே, கைங்கர்ய தசை சரமதசையாய, பூர்வதசைகள் நாலு மிதிலே வந்தேறுகைக் கிட்ட படியொழுங்காயிருக்கும். (290)

291 இவ்வோ தசைகளில் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்கும்படியை தர்சிப் பிக்கிறார் மேல் (ஜ்ஞாந தசையில்) என்று தொடங்கி.

291 ஜ்ஞாநதசையில் அஜ்ஞாநத்தை முன்னிடும், வரண தசையில் அபூர்த்தியை முன்னிடும் ப்ராப்தித்தசையில் ஆர்த்தியை முன்னிடும், ப்ராப்யாநுபவ தசையில் அபிநிவேசத்தை முன்னிடும்.

(ஜ்ஞாந தசையில் அஜ்ஞாநத்தை முன்னிடுகையாவது)—ஆசார்யன் மேன் மேல் தனக்கு ஜ்ஞாத ஜ்ஞாநமபண்ணும்படி தத்வஹித புருஷார்த்தங்களில் தன் னுடைய அஜ்ஞாநத்தைப் பலகாலும் விஜ்ஞாபிக்கை. (வரண தசையில் அபூர்த்தியை முன்னிடுகையாவது) "நோற்ற நோன்பிலேன்" *நதர்ம நிஷ்டோஸ்மி* *ஸத்கர்மகை வகில கிஞ்சநஸஞ்சிநோமி* இத்யாதியிற்படியே, பேற்றுக்கு ஹேதுவாகக் கொள்ள லாவதொரு ஸுக்ருதாதிகளொன்றும் தனக்கில்லாமையாகிற ஆகிஞ்சந்யத்தைப் புரஸ்கரிக்கை (ப்ராப்தி தசையி லார்த்தியை முன்னிடுகையாவது), பெறறபோது பெறு கிறோம் என்றிராதே, "வானுலகந் தெளிந்தே யென்றெய்துவது" "தரியேனினி" "கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங்குறுகாதோ" இத்யாதிப்படியே, விளம்பாஸஹத்வ நிபந்தநமான தன்னுடைய க்லேசாதிசயத்தை தர்சிப்பிக்கை. (ப்ராப்யாநுபவ தசையி லபிநிவேசத்தை முன்னிடுகையாவது), பெருவிடாயனுக்குக் குடித்த தண்ணீர் ஆரா தாப்போலே அநுபூதாம்சத்தால த்ருப்திபிறவாதே மேன்மேலும் தனக்கு விளைந்து செல்லுகிற வநுபவாபிநிவேசத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கை. ஆக, ஜ்ஞாநதசை முதலான

நாலுதசையிலும் (ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்குகையாவது) இவ்வோவாகாரங்களை முன்னிடுகையென்று கருத்து. (291)

292 இப்படி இவனிவற்றை முன்னிட்டா லிவனுக்கிவை சமிப்ப தெத்தாலே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல (அஜ்ஞானம் போவது) என்று தொடங்கி

292. அஜ்ஞானம் போவது ஆசார்ய ஜ்ஞானத்தாலே, அபூர்த்தி போவது ஈச்வர பூர்த்தியாலே; ஆர்த்தி போவது அருளாலே, அபிநிவேசம் போவது அநுபவத்தாலே

அதாவது—தத்வஹிதாதிகளி லிவனுக்குள்ள அஜ்ஞானம் ஸவாஸநமாக நிவ ருத்தமாவது, அவற்றை யலகலகாக தர்சிப்பித்த அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபகம் பண்ணுகைக் கீடான வாசார்யனுடைய ஜ்ஞானத்தாலே, பேற்றுக்கு ஹேதுவாயிருந்துள்ள ஸத் கர்மாதிகளொன்றும் தனக்கில்லாமையாகிற வபூர்த்தி சமிப்பது இத்தலையிலுள்ள தொன்றையு மபேக்ஷியாமல் கார்யஞ்செய்யு முபாய பூதனான ஈச்வரனுடைய ஸஹகாரி நைரபேக்ஷ்யமாகிற பூர்த்தியாலே; அவிளம்பேந திருவடிகளை ப்ராபிக்கப் பெருமையாலுண்டான வார்த்தி தீருவது, ஆர்த்திகண்டா லாற்றமாட்டாதே அப் போதே கார்யஞ்செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு றுப்பான பரதுஃகாஸஹிஷ்ணுத்வமாகிற வவனுடைய கருபையாலே, அநுபவத்தையி லநுக்ஷணம் பிறக்கு மபிநிவேச மடங்கு வது. அவ்விஷயத்தை மேன்மேலு மநுபவிக்கையாலே யென்கை (292)

293. இவ்வஜ்ஞானாதி சதுஷ்டயத்துக்கும் ஹேதுவேதென்னு மாகாங்க்ஷை யிலே யருளிச்செய்கிறார் (அஜ்ஞானத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

293. அஜ்ஞானத்துக்கடி அபராதம், அபூர்த்திக்கடி ஜ்ஞாநபூர்த்தி ஆர்த்திக்கடி அலாபம், அபிநிவேசத்துக்கடி அழகு

அதாவது—ஜ்ஞானதசையில முன்னிடுகிற அஜ்ஞானத்துக்கு மூலம், அநாதி காலகருத அக்ருத்யகரண க்ருத்யாகரணாதி ரூபமான அபராதம், வரணதசையில முன்னிடுகிற அபூர்த்திக்கு நிதானம், பேற்றுக்கு ஹேதுவாக நினைக்கலாவதொன்றும் தனக்கில்லாமையை தர்சிப்பிக்கைக்கு குடலான ஜ்ஞானபூர்த்தி; ப்ராப்தி தசையில முன்னிடுகிறவார்த்திக்கு ஹேது, ப்ராப்ய வஸ்துவை சீக்ரமாகக் கிட்டப்பெறாமை யாகிற அலாபம்; ப்ராப்யாநுபவ தசையில முன்னிடுகிற அபிநிவேசத்துக்கு காரணம், அநுபவித்தவளவால தருப்தி பிறவாதே மேன்மேலு மாசைப்படப்பண்ணு மவன் வடிவழகென்கை. (293)

294 ஆர்த்யபிநிவேச வேஷ மிருக்கும்படி யென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆர்த்தியமபிநிவேசமுமிருக்கும்படி ஆசசிராதிகநியிலே சொன்னோம் என்று

294 ஆர்த்தியு மபிநிவேசமு மிருக்கும்படி ஆசசிராதிகநியிலே சொன்னோம்.

["இங்கின்ற நீர்மையினி யாமுறாமை" என்று தொடங்கி "திருவாறனின் ணை கண்டாய்" என்று கடுத்ததும் வளைத்தும் பெற்வொண்ணாபடி பரமபக்தி தலை யெடுத்தல*] என்னுமளவாக - ஆர்த்தியிருக்கும்படியையும், ("செய்யவுடையுந் திரு

முகமுஞ் செங்கனிவாயுங் குழலுங்கண்டு" என்கிறபடியே முன்புத்தை யழகை யநுபவித்து என்று தொடங்கி, தன்னைப் பெற்ற ப்ரீதியால வந்த செவ்வியை யநுபவித்து] என்னுமளவாக அபிநிவேசமிருக்கும்படியையும் அந்த ப்ரபந்தத்திலே ஸுஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்தாரிறே.

ஆக, கைங்கர்ய தசைகக்குமுனபே நாலு தசையுண்டென்றும், அவை தானின்னதென்றும், அவ்வவ தசாநுகுணமான வஜ்ஞாநாதிகளை முன்னிடவே அவ் வவதசைகளில் ஸ்வரூப முஜ்ஜவலமாமென்றும், அவவஜ்ஞாநாதிகளைப் போககு மவை ஆசார்யஜ்ஞாநாதிகளென்றும், அவவஜ்ஞாநாதிகளுககு நிதாநங்களுஞ் சொல் லிற்றாய்த்து. ... . (294)

295. இந்த தசாசதுஷ்டய ப்ரஸங்கத்திலே, இவனுடைய குணசதுஷ்டயத் தையு மருளிசசெய்கிறார் மேல (இவன தனககு) என்று தொடங்கி.

295. இவன் தனக்கு நாலுதசைபோலே நாலுகுணமுண்டு.

அதாவது—இவ்வதிகாரிககு ஸ்வரூபௌஜ்ஜவலயத்துக குடலாகக கீழச சொன்ன தசாசதுஷ்டயம்போலே ஸ்வரூபௌஜ்ஜவல்ய ஹேதுவான குணசதுஷ்ட யமு முண்டெனகை. ... ... (295)

296. அவைதானெவை யென்னு மாகாங்க்ஷயிலே (அதாவது ஜ்ஞாநமு மஜ்ஞாநமும் சகதியுமசகதியும) என்று. அந்த குணங்கள தன்னை யருளிசசெய்கிறார்.

296. அதாவது ஜ்ஞாநமு மஜ்ஞாநமும் சக்தியு மசக்தியும்.

297. இவனுடைய குணசதுஷ்டயஞ சொன்ன ப்ரஸங்கத்திலே ஈச்வரனுககு மிவையுணடென்னுமிடத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இதுதா னவனுககுமுண்டு) என்று.

297 இதுதான் அவனுக்கு முண்டு.

(அவன) என்று—கீழச்சொலலிககொணடு வந்த ஈச்வரனைப் ப்ராமர்சிககிறது.

298 இப்படி இருநதுள்ள இருவருடைய குணஙகளுககு விஷயங்களெவை யென்ன, அவற்றை விபஜித்தருளிசசெய்கிறார் (அவனுடைய) என்று தொடஙகி.

298. அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துககிலக்கு இவனுடைய குணம, அஜ்ஞாநத்துக் கிலககு இவனுடைய தோஷம். சகதிக்கிலககு இவனுடைய ரக்ஷணம்; அசக்திக்கிலக்கு பரிதயாகம்.

கீழெடுத்தவடைவி லன்றிககே ஈசவர குணவிஷயங்களை முந்துறவருளிச செய்தது, சேதநகுண விஷயங்கள் சொலலி முடித்தால அதினயேலே ப்ராஸங்கிக மாக நிஷித்த சாதுர்வித்யத்தை விஸ்தரேண அருளிசசெய்கைககாக. (அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துககிலககு இவனுடைய குணம) என்றது, *யஸ்ஸர்வஜ்ஞ:* என்றும் *ஸஹஸ்ராம்சு:* என்றும சொலலுகிறபடியே ஸர்வஜ்ஞனான அவனுடைய திவ்ய ஜ்ஞாநத்துககு விஷயம, அத்வேஷாபிமுக்யந் தொடங்கி யிசசேதநனபககலுண்

டான ஆத்மகுண மென்கை (அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய தோஷம்) என்றது, *அவிஜ்ஞாதா ஸஹஸ்ராம்சு:* என்றும், *அவிஜ்ஞாதாஹி பக்தாநாமாகஸ்ஸு கமலேக்ஷண:, ஸதா ஜகத் ஸமஸ்தஞ்ச பச்யந்நபி ஹ்ருதிஸ்தித:* -என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸர்வஜ்ஞனு மிருக்கச்செய்தே அவிஜ்ஞாதாவாயிருக்கு மவனுடைய வஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், ப்ரக்ருதிவச்யனான விவன் பண்ணும் அக்ருத்யகரணாதி தோஷமென்கை (சக்திக்கிலக்கு இவனுடைய ரக்ஷணம்) என்றது, *பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே* என்கிறபடியே ஸர்வசக்தியான அவனுடைய அகடிதகடநா ஸாமர்த்யமாகிற சக்திக்கு விஷயம், இவனுடைய ஸகலாநிஷ்டங்களையும் போக்கி ஸ்வரூபாநுகுணமான ஸகலேஷ்டங்களையும் கொடுக்கையாகிற ரக்ஷண மென்கை. (அசக்திக்கிலக்கு பரித்யாகம்) என்றது, அப்படி ஸர்வசக்தியான அவனுடைய வசக்திக்கு விஷயம், துஸ்ஸஹமாக விவன்செய்யும் தோஷங்களாலே சீறிக் கைவிடுகை யென்கை. (298)

299. இப்படி ஈச்வர குண விஷயங்களை யருளிச்செய்து மேல் சேதநகுண விஷயங்களை யருளிச்செய்கிறார் (இவனுடைய) என்று தொடங்கி

299. இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்யகுணம், அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்யதோஷம், சக்திக்கிலக்கு ஆசார்யகைங்கர்யம், அசக்திக்கிலக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம்.

(இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்யகுணம் என்றது, இச்சேதநனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், மஹோபகாரகனான ஆசார்யனுடைய ஸத்குண ஸமூஹமென்கை. (அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்ய தோஷம்) என்றது, இவனுடைய அஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், ஆசார்யன் திருமேனி ஸ்வபாவஜமாய ஆகந்துகமாயுள்ள தோஷமென்கை. (சக்திக்கிலக்கு ஆசார்ய கைங்கர்யம்) என்றது, இவன் ப்ரவ்ருத்தி சக்திக்கு விஷயம், ஸ்வாசார்யனுக்கு உகப்பாகச்செய்யும் கைங்கர்யமென்கை. (அசக்திக்கிலக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம்) என்றது, இவனுடைய அசக்திக்கு விஷயம், ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த விரோதிகளான சாஸ்த்ர நிஷித்தங்களினுடைய அநுஷ்டாந மென்கை. (299)

300 இப்படி யிருந்துள்ள நிஷித்தத்தினுடையபடியை யருளிச்செய்கிறார் (நிஷித்தாநுஷ்டானம்) என்று தொடங்கி.

300. நிஷித்தாநுஷ்டானமும் நாலுபடியாயிருக்கும்.

அதாவது—உபாதேயமான குணசதுஷ்டயம்போலே ஹேயமான நிஷித்தாநுஷ்டானமும் சதுர்விதமா யிருக்குமென்கை. (300)

301. அந்நாலுபடியானவதுதானேதென்னுமபேக்ஷையிலே (அதாவது அக்ருத்யகரணமும் பகவதபசாரமும் பாகவதாபசாரமும் அஸஹ்யாபசாரமும் என்று அவைதன்னை யுத்தேசிக்கிறார்.

301. அதாவது அக்ருத்யகரணமும் பகவதபசாரமும் பாகவதாபசாரமும் அஸஹ்யாபசாரமும்.

302. இவற்றினுடைய வேஷந்தானே தென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யிவற்றை அடைவே விவரிக்கிறார் (அக்ருத்யகரணமாவது) என்று தொடங்கி.

302. அக்ருத்யகரணமாவது—பரஹிம்ஸை பரஸ்தோத்ரம் பரதார பரிக்ரஹம் பரத்ரவ்யாபஹாரம் அஸத்யகதநம் அபக்ஷ்ய பக்ஷணம் தொடக்கமானவை

(பரஹிம்ஸையாவது), * நஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வபூதாநி * என்கிற விதியை யதிக்ரமித்துப் பண்ணும் ப்ராணிபீடை (பரஸ்தோத்ரமாவது), ப்ராப்தவிஷய ஸ்தோத்ராஹமான வாக்கைக்கொண்டு அப்ராப்த விஷயங்களை ஸ்துதிக்கை (பரதார பரிக்ரஹமாவது), பிறர்க்கு நியதாஹமான ஸ்த்ரீ விஷயங்களை மோஹாதிகளாலே ஸ்வீகரிக்கை. (பரத்ரவ்யாபஹாரமாவது), பிறருடைமையானவற்றை, அவர்களிசைவின்றிக்கேயிருக்க, ப்ரகாசமாகவாதல் அப்ரகாசமாகவாதல் க்ரஹிக்கை. (அஸத்யகதநமாவது), யதாத்ருஷ்டார்த்த விஷயமும் பூதஹிதமுமன்றிக்கேயிருக்கும் வசநத்தைச் சொல்லுகை. (அபக்ஷ்யபக்ஷணமாவது), ஜாத்யாச்ரயநிமித்த துஷ்டங்களாய்க் கொண்டு தனக்கு பக்ஷ்யமன்றிக்கே யிருக்குமவற்றை பக்ஷிக்கை (தொடக்கமானவை) என்றது, * பரத்ரவ்யேஷ்வபித்யாநம் மநஸாநிஷ்ட சிந்தநம், விததாபிநிவேசச்ச த்ரிவிதம் காம மாநஸம், பாருஷ்யமந்ருதஞ்சைவ பைசுந்யஞ்சைவ ஸர்வச:, அஸம்பத்த ப்ரலாபச்ச வாங்மயம் ஸ்யாச் சதுர்விதம், அதத்தாநா முபாதாநம் ஹிம்ஸா சைவாவிதாநத:, பரதாரோப ஸேவா ச சாரீரம் த்ரிவிதம் ஸ்ம்ருதம் * இத்யாதிகளாலே மந்வாதி ஸ்ம்ருதிகளிற் சொல்லப்படுகிறவை யநேகமாகையாலே. (302)

303. அநந்தரம் பகவதபசாரத்தை விவரிக்கிறார் (பகவதபசாரமாவது) என்று தொடங்கி.

303. பகவதபசாரமாவது—தேவதாந்தரங்களோடொக்க ஈச்வரனை நினைக்கையும் ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களில் மநுஷ்ய ஸஜாதீயதா புத்தியும் வர்ணாச்ரமவிபரீதமான வுபசாரமும், அர்ச்சாவதாரத்தில் உபாதாநநிரூபணமும் ஆத்மாபஹாரமும் பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமும் தொடக்கமானவை

(தேவதாந்தரங்களோடொக்க ஈச்வரனை நினைக்கையாவது), * யேது ஸாமாந்ய பாவேந மந்யந்தே புருஷோத்தமம், தேவைபாஷண்டிநோஜ்ஞேயாஸ் ஸர்வகர்ம பஹிஷ்க்ருதா:; யஸ்து நாராயணம் தேவம் ஸாமாந்யேநாபிமந்யதே, ஸயாதி நரகம் கோரம் யாவச் சந்த்ர திவாகரம் * என்று, தேவதாந்தரங்களோடு ஈச்வரனை ஸமபுத்தி பண்ணலாகாதென்று சாஸ்த்ரஞ் சொல்லாநிற்க, * அந்த:ப்ரவிஷ்டச் சாஸ்தாஜநாநாம் ஸர்வாத்மா, *தமீச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம்* நதத்ஸமச் சாப்யதிகச்ச த்ருச்யதே * என்கிறபடியே, ஸர்வேச்வரஸ்ஸகல நியாமகனாய் ஸமாநாதிக ரஹிதனான ஈச்வரனை, "அங்காந்யந்யா தேவதா:" என்று, தச்சரீரதயா பிஹிதரான ப்ரஹ்மாதிதேவதைகளோடு ஸமபுத்தி பண்ணுகை (ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களில் மநுஷ்ய ஸஜாதீயதா புத்தியாவது), * அஜோபிஸந் நவ்யயாத்மா பூதாநா மீச்வரோபிஸந், ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம்யாத்மமாயயா * என்கிறபடியே, அஜஹத் ஸ்வபாவனாய் அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்தானத்தை யிதரஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு *துயரில்மலியும் மனிசர் பிறவியிற்றோன்றி நிற்கிற நிலையறியாதே, அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டுக்காக

அவன்செய்து காட்டின கர்ப்பவாஸ ஜந்ம சோக மோஹாதிகளையிட்டு கர்மவச்யரான மநுஷ்யரோடு ஸஜாதீயனாக நினைக்கை. (வர்ணாச்ரம விபரீதமான வுபசாரமாவது) தத்தாராதநத்தசையில் தரைவர்ணிகார்ஹமான வைதிகமந்த்ரங்களாலே சதுர்த்த வர்ணரானவர்க ளாராதித்தல், உத்தமாச்ரமிகள் முதலானோர் கருஹஸ்தவத் தாம்பூல நிவேதநாதிகளைப் பண்ணுதல் தொடக்கமானவை (அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாந நிரூபணமாவது), "தமருகந்த தெவ்வுருவமவ்வுருவம்" இத்யாதிப்படியே, ஆச்ரிதாபிமதமானதேதேனுமொரு த்ரவ்யத்தைத் திருமேனியாக வங்கீகரித்து அதிலே அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தில்பண்ணு மாதரத்தைப் பண்ணி எழுந்தருளியிருக்கிற ஏற்றத்தை யறியாதே, மாதருயோநி பரீக்ஷகரைப்போலே இது இன்ன த்ரவ்யமன்றோ வென்று விக்ரஹோபாதாநத்தை நிரூபிக்கை.

(ஆத்மாபஹாரமாவது, *யோந்யதா ஸந்தமாத்மாநம் அந்யதா ப்ரதிபத்யதே, கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா * என்று ஸகலபாப மூலமாகச் சொல்லப்படுகிற பகவச்சேஷபூதமான ஆத்ம வஸ்துவில் ஸ்வதந்த்ரபுத்தி. (பகவத் த்ரவ்யாப ஹாரமாவது), அமுதுபடி சாத்துப்படிக் காஹமானவற்றை ப்ரகாசமாகவாதல் அப்ரகாசமாகவாதல் தனக்காக்குகை. (தொடக்கமானவை) என்றது, இன்னபடி க்ரூரமாக சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுமவை பலவுமுண்டாகையாலே. தவாதரிமச தபசாராதிகளு முண்டிறே. (303)

304. கீழ்ச்சொன்னவற்றோபாதி பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமும் பகவதநிஷ்டமாயிருக்குமோ வென்கிற சங்கையிலே, தானபஹரிக்கிறமாத்ர மன்றிக்கே அபஹரிப்பார்க்கு ஸஹகரிக்கை முதலானவையும் அவனுக் கநிஷ்டமா யிருக்கு மென்கிறார் (பகவத் த்ரவ்யத்தை) என்று தொடங்கி.

304 பகவத்த்ரவ்யத்தைத் தானபஹரிக்கையும் அபஹரிக்கிறவர்களுக்கு ஸஹகரிக்கையும் அவர்கள் பக்கலிலே யாசிதமாகவும் அயாசிதமாகவும் பரிக்ரஹிக்கையும் பகவானுக்கு அநிஷ்டமாயிருக்கும்.

(தானபஹரிக்கையாவது)—நேரே தானே யிதுக்கு கர்த்தாவாய்ச் செய்கை. (அபஹரிக்குமவர்களுக்கு ஸஹகரிக்கையாவது), நாமபஹரிக்கிறோ மில்லையிறே என்று நினைத்து, (அபஹர்த்தாக்களுக்கு அநுமத்யாதிகளாலே ஸஹாயம் பண்ணுகை. (அவர்கள் பக்கலிலே யாசிதமாகப் பரிக்ரஹிக்கையாவது), நாமிவ்வபஹாரத்துக்குக் கூட்டன்றே யென்று நினைத்து தானவர்கள் பக்கலிலே சிலவற்றை யபேக்ஷித்து வாங்கிக்கொள்ளுகை. (அயாசிதமாகப் பரிக்ரஹிக்கையாவது), நாமபேக்ஷித்திலோமே என்று நினைத்து அவர்கள் தாங்களே தருமவற்றை வாங்குகை. (பகவானுக் கநிஷ்டமாயிருக்கும்) என்றது, இவை யித்தனையும் இவனுடைய வுஜ்ஜீவநபரனாய் க்ருஷிபண்ணிப் போரும் ஸர்வேச்வரன் திருவுள்ளத்துக்கு அநபிமதமாயிருக்குமென்கை. (304)

305. அநந்தரம், பாகவதாபசாரத்தை விவரிக்கிறார் (பாகவதாபசாரமாவது) என்று தொடங்கி.

305. பாகவதாபசாரமாவது அஹங்காரார்த்த காமங்களடியாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப் பண்ணும விரோதம்.

அதாவது—பரோத்கர்ஷங்கண்டு ஸஹியாமைக்கும ஸ்வோத்கர்ஷ புத்திககு மூடலான அஹங்காரமடியாகவும, அவாகள வைஷ்ணவாகாரத்தை புத்திபண்ணியிவர்களாசைப்பட்ட தொன்ருகில இவற்றைவிட்டுப் பற்றுவோமென நிருககமாட்டாமல அர்த்தகாமஙகளடியாகவும ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுககுச் செயயும விரோத மெனகை (305)

306. *அநந்தரம அஸஹ்யாபசாரத்தை விவரிககிருர் (அஸஹ்யாபசாரம) என்று தொடஙகி*

306. அஸஹ்யாபசாரமாவது நிர்நிபந்தநமாக பகவத் பாகவதவிஷயமென்ருல் அஸஹமாநுயிருக்கையும் ஆசார்யாபசாரமும் தத்பக்தாபசாரமும்.

*அலலாத அபசாரங்களிலுங காட்டில் ஈசவரனுககிது அத்யந்தாஸஹ்யமாயிருககையாலே (அஸஹ்யாபசாரம) என்கிறது; *பவதஸஹநீய-ஆகஸி ரத:" என றிறே பட்டரருளிசசெயதது (நிர்நிபந்தநமாக பகவத பாகவத விஷய மென்ருல் அஸஹமாநு யிருககையாவது), கீழசசொனனபடியே ஆததகாமாதி நிபந்தநமாக வன றிககே, ஹிரணயனைப்போலே பகவத விஷயம பாகவத விஷயம எனருல் காணக கேட்கப்பொருதபடி யிருககை (ஆசார்யாபசாரமாவது), அவனருளிச செயத வர்த்தத்தினபடி யநுஷ்டியாமையும, அவனுபதேசித்த மந்தர ததர்த்தங்களை அலபப்ரயோஜநங்களை நசசி அநதிகாரிகளுககு உபதேசிககையுந் தொடககமானவை. (தத்பகதாபசாரமாவது)—ஆசார்ய பகதரான ஸபரஹ்மசாரிகளுடன் ஐகரஸ்யமுண்டாய் வர்த்திகக வேண்டியிருக்க, அது செயயாதே, அவர்கள திறத்தில பண்ணும ஸூயையும அவஜ்ஞையுந தொடககமானவை* (306)

307 *இப்படி அகருத்யகரணாதி சதுஷ்டயத்தையு மடைவே விவரித்தருளி, இவற்றினுடைய க்ரௌர்ய விசேஷங்களையும இவைதானினனதுககு விரோதியாயிருககு மெனனுமத்தையு மருளிசசெயகிருர் மேல் (இவை) என்று தொடங்கி*

307. இவை யொன்றுக்கொன்று க்ரூரங்களுமாய் உபாய விரோதிகளுமாய் உபேய விரோதிகளுமாயிருக்கும்.

*(ஒன்றுககொன்று க்ரூரஙகளாகையாவது), அக்ருத்யகரணத்தில் பகவதபசாரம க்ரூரமாய், அதிலும பாகவதாபசாரம க்ரூரமாய, அதுதனனிலும அஸஹ்யாபசாரம க்ரூரமாயிருககை. இதுககடி, பூர்வ பூர்வங்களிற் காட்டி லுத்தரோத்தரங்களில் பகவந்நிக்ரஹ மதிசயித்திருககை அகருத்யகரணத்தில, ஸ்வாஜ்ஞாதிலங்கநமடியான சீற்றமிறே; அவ்வளவன்றிறே இவவாத்மாவுககு ஆத்மாவாய் அதின ஸத்தையே பிடித்து நோககிககொண்டு போரும் தனதிறத்தி லபசாரத்தால வரும சீற்றம; அவ்வளவுமன்றிறே *ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ* என்கிறபடியே தனககுயிராக நினைத்திருககும பாகவத விஷயங்களில அஹங்காராதிக ளடியாகப் பண்ணுமபசாரத்தால் வரும சீற்றம; அதுதனனளவுமன்றிறே நிர்நிபந்தநமாகத் தன்பககலிலும் தன்னுடையார் பக்கலிலுமாதல உபயவைபவ ஜ்ஞாபகனுய உபாபி*

மதனுன வாசார்யன பக்கலிலேயாதல் மூவர்க்கு மபிமதரான தத்பகதர் பககலிலே யாதல் செயயு மபசாரத்தால் வரும சீற்றம்; ஆகையா லொனறுககொனறு கநூரமா யிருககும். அகருத்பகரணத்தில பகவ தபசாராதிகளு மந்தர்ப்பவிககுமாயிருகக தனித தனி யிப்படி பிரித்துசசொல்லுகிறது, இவற்றினுடைய கரௌர்ய விசேஷங்களைப் பற்றவிறே. (உபாய விரோதிகளுமாய் உபேய விரோதிகளுமா யிருககையாவது)— இவ்வாதமாவினுடைய வுஜ்ஜீவநத்தி லொருப்பட்டு மேனமேலும கருஷி பண்ணு கைக குறுப்பான வெமபெருமானுடைய கருபைககும், எப்போது மிவனுக்கு ப்ராப்ய மாயிருந்துளள வவனுடைய முகோலலாஸத்துககும விலககாயிருககை. *இரகக முபாயம், இனிமையுபேயம* எனனக கடவதிறே ஆகையால இவ்வக்ருதயகரணதி கள் நீரிலே நெருப்பெழுமாப்போலே அவன திருவுளளத்திலே நிக்ரஹததைக கிளப்பி அவனுடைய கருபையு முகப்பு மிவனபகக லறுமபடி பண்ணுகையாலே, இவற்றை யுபாயோபேய விரோதிகளெனனத் தட்டிலலை. (தனககுத்தான் தேடும் நன்மை) என்று தொடங்கி, நமச் சப்தார்த்தத்தை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிககை யாலும், (உகந்தருளின நிலங்களிலாதராதிசயமும) என்று உகந்தருளின நில ப்ரஸங் கத்தாலும, மேலே (பகவத கைஙகர்யம்) எனகிறவிடத்தில் பகவச்சப்ததத்தாலும், கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பநதி ப்ரதிபாதகமான ஸ்ரீமத்பத நாராயண பதார்த்தஙகளை ஸூசிப்பிககையாலும; மங்களாசாஸந ப்ரகரணத்தாலும, (காத்தவய மாசார்ய கைங் கர்யமும் பகவத் கைங்கர்யமும) என்று தொடஙகி (கிஞ்சித்கரித்தால் ஸவரூபம நிறம் பெறுவது) எனனுமளவாகவும, சதுர்த்த்யர்த்தத்தை யருளிச்செய்கையாலும், நிஷித்த சாதுர்வித்ய ப்ரதிபாதநமுகேந ப்ராஸங்கிகமாக மீளவும நமச்சப்தார்த்தத்தைப் பேசு கையாலும இவ்வளவும் உத்தரகண்டார்த்தத்தை யருளிச்செய்தா ராயத்து.

ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால—கீழுகதோபாயத்தைக கொண்டு உபேயத்தைப் பெறும சேதநனுககு உபாயோபேயாதிகார ப்ரதாநா பேக்ஷிதங்களையும், ப்ராப காந்தர பரித்யாக ஹேதுவான ஸவரூப நாசகத்வாதியையும, ப்ரபத்தியின ஸ்வரூபாநு கூலத்வாதியையும, ஸவகதஸவீகாராநுபாயத்வத்தையும, பரகத ஸ்வீகாரோபாயத் வத்தையும, ததப்ராபல்யத்தையும், அவனே ஸ்வீகரிககுமிடத்திலும புருஷகாரததை முனனிடுமபடியையும, உபயரும் முனனிடு மதுககு ப்ரயோஜந விசேஷங்களையும், உபேய தசையிலும ப்ராப்தி தசையிலு மிவன் சேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்களும் ஸ்வ தோஷ நிவருத்தியும பராநுபவ விரோதியாமபடியையும, தனனுல்வரும நன்மையில் அவனுல்வரும் நன்மைக்குள்ள வாசியையும், ஈசவரனே ரக்ஷகன, தான தனககு நாசகனெனனுமத்தையும், தன்னைத்தான் நசிப்பிககும ப்ரகாரததையும், அஹங்கார மும் விஷயங்களும ஸவருபேணவும பாகவத விரோதத்தை விளைத்து மிவன் ஸவ ரூபத்தை நசிப்பிககுமபடியையும, பாகவதாபசார கரௌர்யத்தையும், தத் ப்ரஸங்கத் திலே பாகவத மாஹாத்மயத்தையும், இவன திநசர்யையும, திநசர்யோகதங்களுடைய ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திககுமபோதைககு அபேக்ஷிதமான வஸ்தவ்யாதி யையும, தச்சர மோகக கர்த்தவயரூபகைங்கர்ய வேஷத்தையும், கைங்கர்ய தத் பூர்வ தசைகளில ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாககும்படியையும், இவனுக்குண்டான குண சதுஷ்டயத்தையும, தத்விஷய விபாகத்தையும, அதில அசகதி விஷய நிஷித்த சாதுர்வித்யத்தையும் சொலலுகையாலே, அதிகாரி நிஷ்டாகரமம சொலலப்பட்டது.

308. *அநந்தரம், (தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது) என்று தொடங்கி, (உகப்பு முபகார ஸ்ம்ருதியும நடக்கவேணும) என்னுமளவாக, இவ்வதிகாரிககுக கீழ்ச்சொனன அர்த்த விசேஷஙகளுக்கெலலா முபதேஷ்டாவான ஆசார்ய விஷயத்தி லுணடாகவேண்டும ப்ரதிபத்த்யநுவர்த்தந ப்ரகாரங்களை தர்சிப்பிககைககாக, ஸதாசார்ய லக்ஷணம், ஸசிஷ்ய லக்ஷணம், ததுபயருடைய பரிமாறறம இவை யிருககுமபடியை ப்ரஸகதாநுப்ரஸக்தமாக வருளிச்செய்கிறார். இவ்வதிகாரிககு அசகதி விஷயமான நிஷித்தங்கள சொன்ன ப்ரஸஙகத்திலே, அவையெல்லாவற்றி லும க்ரூரநிஷித்தம-பரோபதேச ஸமயத்தில விப்ரதிபத்தியென றருளிசசெய்கிறார் (தான ஹிதோபதேசமபணணும்போது) இத்யாதிவாகயததாலே.*

308. **தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது தன்னையும் சிஷ்யனையும் பலததையும் மாறாடி நினைக்கை க்ரூர நிஷித்தம்.**

அதாவது—கீழப்ரகரணத்தில் சொல்லப்பட்ட அதிகாரி லக்ஷணங்க ளெல்லா வற்றாலும குறைவற்றிருந்துள்ள தான், உஜ்ஜிஜீவிஷுக்களாய் வந்து தன்னை உபஸத்தி பண்ணினவர்களுககு உஜ்ஜீவநஹேதுவான மந்த்ரரூபஹிதத்தை உப தேசிககுங் காலத்தில, உபதேஷ்டாவான தன்னையும், உபதேசபாத்ரனான சிஷ்யனை யும், உபதேச பலத்தையும விபரீத ப்ரதிபத்திபணணுகை, பூர்வோகத நிஷித்தங களிற்காட்டில் க்ரூரநிஷித்த மென்கை. அவ்வோ நிஷித்தங்கள் இவன்றனக்கு நாசகமித்தனையிறே; அவ்வளவன்றிக்கே, இவனுக்கும் உபதேசங் கேட்டவனுக்கும கேடாகையாலே இத்தை அவற்றிலுங் காட்டில் க்ரூரநிஷித்த மென்கிறது. (இரு வர்க்கும ஸ்வரூபஸித்தி யில்லை) என்றிறே மேல்சொல்லத் தேடுகிறது. .... (308)

309. *தன்னையும் சிஷ்யனையும பலத்தையும் மாறாடி நினைக்கையாவதே தென்னு மாகாங்க்ஷையிலே, அவற்றை யுபபாதிக்கிறார் (தனனை மாறாடி நினைக்கை யாவது) எனறு தொடங்கி.*

309. **தன்னை மாறாடி நினைக்கையாவது தன்னை ஆசார்யனென்று நினைக்கை; சிஷ்யனை மாறாடி நினைக்கையாவது தனக்கு சிஷ்யனென்று நினைக்கை. பலத்தை மாறாடி நினைக்கையாவது த்ருஷ்ட ப்ரயோஜனத்தையும், சிஷ்யனுடைய உஜ்ஜீவனத்தையும் பகவத் கைங்கர்யத்தையும் ஸஹ வாஸத்தையும் பலமாக நினைக்கை.**

அதாவது—உபதேஷ்டாவான தன்னை யுள்ளபடி நினையாமல் (மாறாடி நினைக் கையாவது), உபதேச ஸமயத்தில் தனனுடைய வாசார்யனையே யிவனுககுபதேஷ்டா வாகவும் தான அங்குத்தைக்குக கரணபூதனாகவும ப்ரதிபத்தி பண்ணிககொண்டு உபதேசிகக வேண்டியிருகக, அப்படி செய்யாதே, ஆசார்யபரதந்த்ரனா யிருககிற தன்னை இவனுக்காசார்யனென்று நினைக்கை. உபதேச பாத்ரனான சிஷ்யனை யுளளபடி நினையாமல் (மாறாடி நினைக்கையாவது), தன்னோபாதி இவனையும தன் னுடைய வாசார்யனுக்கு சிஷ்யனாக ப்ரதிபத்திபண்ணி உபதேசிக்க வேண்டியிருகக, அது செய்யாதே, இவனைத் தனக்கு சிஷ்யனெனறு நினைககை. உபதேச பலத்தை

உள்ளபடி நினையாதே (மாறுடி நினைக்கையாவது), பரோபதேசம் பண்ணுமளவில், இவ்வாத்மா திருந்தி "ஆளுமாளார்" என்கிற விஷயத்துக்கு மங்களாசாஸநத்துக் காளாகவேணும் என்னுமிதுவே பலமாக உபதேசியாதே, இவனாலே வரும் அர்த்த சுசச்ருஷாரூபமான த்ருஷ்ட ப்ரயோஜநத்தையாதல், சிஷ்யனானவன் ஸம்ஸாரத் உத்தீர்ணனாய் வாழுகையாகிற உஜ்ஜீவநத்தையாதல், திருநந்தவனாதிகளைச் செய்கிற திருவுகாட்டி லோராதமாவைத் திருத்தினால் எம்பெருமான் திருவுள்ள முகக்கையாலே இப்படி யிருந்துள்ள பகவத் கைங்கர்யத்தையாதல், ஸம்ஸாரத்தி லிருக்குமளவும் தன் தனிமைதீரக் கூடிவர்த்திக்கையாகிற ஸஹவாஸத்தையாதல் உபதேசத்துக்குப் பலமாக நினைக்கை யென்றபடி (309)

310. இப்படி யிவன் நினையாதிருக்க இந்நாலு பலமும் ஸித்திக்கிறபடி தானென்? என்கிற தஜ்ஜிஜ்ஞாஸா ப்ரசங்கத்தை யநுவதித்துக்கொண்டு, அவை ஸித்திக்கும் வழி யருளிச்செய்கிறார் (நினையாதிருக்க) என்று தொடங்கி

310. நினையாதிருக்க இந்நாலு பலமும் ஸித்திக்கிறபடி யென்னென்னில்; சேஷபூதனான சிஷ்யன் நினைவாலே த்ருஷ்டபலம் ஸித்திக்கும்; ஈச்வரன் நினைவாலே உஜ்ஜீவனம் ஸித்திக்கும், ஆசார்யன் நினைவாலே பகவத் கைங்கர்யம் ஸித்திக்கும், உபகார ஸ்ம்ருதியாலே ஸஹவாஸம் ஸித்திக்கும்

(சேஷபூதனான சிஷ்யன் நினைவாலே த்ருஷ்டபலம் ஸித்திக்கும்) என்றது— சிஷ்யனானவன் தனக்கு சேஷத்வமேஸ்வரூபம் என்றநுஸந்தித்துக் கொண்டிருக்கையாலே, கிஞ்சித்கார மில்லாதபோது சேஷத்வம் கூடாதென்று தன் ஸ்வரூப லாபத்துக்காகத் தன்னாலான கிஞ்சித்காரம் பண்ணிக்கொண்டு போருகையாலே, அர்த்த சுசச்ருஷைகளாகிற த்ருஷ்ட பலம் ஸித்திக்குமென்றபடி (ஈச்வரன் நினைவாலே உஜ்ஜீவநம் ஸித்திக்கும்) என்றது, *எதிர்சூழல் புக்குத் திரிந்து தன் விசேஷ கடாக்ஷங்களாலே அத்வேஷாதிகளை யுண்டாக்கி ஆசார்ய ஸமாச்ரயணத்திலே மூட்டி இவ்வாசார்யனுடைய உபதேசாந்வயத்தை யுண்டாக்கி அதடியாக விவனை ஸம்ஸாரத்தில் நின்று மக்கரைப்படுத்தவேணுமென்கிற, எம்பெருமானுடைய க்ருபாகார்யமான நினைவாலே சிஷ்யனானவனுடைய வுஜ்ஜீவநம் ஸித்திக்கு மென்றபடி. (ஆசார்யன் நினைவாலே பகவத் கைங்கர்யம் ஸித்திக்கும்) என்றது, இவன் ஹிதோபதேசம் பண்ணி மங்களாசாஸநத்துக் காளாம்படி சேதநரைத் திருத்துகிறவிது எம்பெருமான் திருவுள்ளத்துக்கு மிகவு முகப்பாகையாலே, இது பகவத் கைங்கர்யமன்றோ! என்று ஸந்தித்திருக்கும் தன்னுடைய வாசார்யன் நினைவாலே உபதேஷ்டாவான தனக்கு பகவத் கைங்கர்யம் ஸித்திக்குமென்றபடி. (உபகார ஸ்ம்ருதியாலே ஸஹவாஸம் ஸித்திக்கும்) என்றது, அநாதிகால மஹங்கார மமகாரங்களாலே நஷ்ட ப்ராயனாய்க் கிடந்த வென்னை அஹேதுகமாக அங்கீகரித்து அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநமுகத்தாலே யவற்றில் ருசியைமாற்றி மங்களாசாஸநத்துக்காளாம்படி பண்ணின மஹோபகாரகனன்றோ என்கிற உபகார ஸ்ம்ருதியாலே, சிஷ்யனானவன் க்ஷணகாலமும் பிரியக்ஷமனன்றிக்கே கூடி நடக்கையா லவனோடுண்டான ஸஹவாஸம் தன்னடையே ஸித்திக்குமென்றபடி. .... (310)

311. இபபடி யிவன நினையாதிருகக இப்பலசதுஷடயமும சிஷயேசவரஸவா சார்யர்கள நினைவாலே ஸித்திகருமெனனுமிட மருளிச்செயது, உபதேசத்துககு ஸாக்ஷாத பலமாயுளளதும உபதேஷடாவான வாசார்யபரதநத்ரனுக குபதேசபாதர மான விவனைகருறித்துணடா மாசார்யத்வமும ஸிததிககுமபடியை பரசனோததரரூ பேண வருளிசசெயகிறார் (ஸாக்ஷாத்பலமும) என று தொடஙகி.

311. ஸாக்ஷாதபலமும ஆசாாயத்வமும ஸித்திககிறபடி யெனனெனனில ; தன நினைவாலும ஈசவரன் நினைவாலும ஸிததிககும.

(ஸாக்ஷாத்பலமாவது), உபதேசபாதரமான விவன திருநதி மஙகளாசாஸநத் துககாளாகை; இது (தன நினைவாலே ஸித்திககையாவது), உபதேஷடாவான தான விபரதிபததிக ளொன றுமினறி இதுவே பலமாக நினைத்து உபதேசிககவே அவ னபபடி திருநதி மஙகளாசாஸநாதிகாரியாகை. (ஆசாாயதவமாவது), தனனை யாசார்ய பரதநதரனுககவே யநுஸநதிததிருககிற விவன தனபகக லுபதேசஙகேடகிறவனுககு ஆசார்யனுகை; இது (ஈசவரன நினைவாலே ஸிததிககையாவது). இபபடி தனனையும சிஷயனையும பலததையும விபரதிபததி பணணுதே உளளபடியநுஸந்தித்து உப தேசிககும பரிபாகமுடையனுனவிவன இவனுககாசாாயனெனறு நினைபபிடடருளு கையாலே இவனுககாசார்யதவமுண்டாகை. (311)

312. இஙஙனன றி கரூரசிஷத்தமாக வடியில சொனன விப்ரதிபத்தியோடே யுபதேசிககில உபயஸவரூபமும ஸிததியாதெனகிறா (இப்படியொழிய) என று தொடஙகி.

312. இபபடி யொழிய உபதேசிக்கில் இருவாக்கும ஸவரூப ஸித்தி யில்லை.

(இருவர்ககும ஸவரூபஸித்தி யிலலை) எனகிறது – கீழசசொனனபடியே யதா ப்ரதிபததியோடே யுபதேசிககிலொழிய ஈசவரனிவனை யாசாாயனுக நினைபபிடாமை யாலே, உபதேஷடாவுக காசார்யதவமாகிற ஸவரூபஸிததி யிலலை; இபபடி யதாபரதி பத்தியோடே இவனுபதேசியாத வளவில உபதேசசுத்தி யிலலாமையாலே, உபதேச பாத்ரமானவவனுககு சிஷயத்வமாகிற ஸவரூபஸிததி யிலலையெனகை (312)

313. ஆசார்யனுக கிரணடு குண மவசயம வேணுமெனகிறார் (ஆசார்யனுககு) என று தொடஙகி.

313. ஆசாாயனுககு சிஷயனபககல் கருபையும ஸவாசாாயன்பககல பார தந்த்ாயமும வேணும.

அதாவது—உபதேஷடாவான வாசாாயனுககு, உஜ்ஜீவிஷுவாயவநது உபஸநனனை சிஷயனபககல, ஐயோ! எனறிரஙகி அவனுஜ்ஜீவிக்கைக குறுப பான உபதேசாதிகளைப பணணுகைககீடான கருபையும, தனனை கர்ததாவாக நினையாதே அததலைககுக கரணபூதனுக வநுஸநதிககைககீடான ஸவாசாாய விஷ யத்தில பாரதநதாயமும அவசயமுணடாக வேணடுமெனகை. .... (313)

314. இவற்றால் பலிக்குமவற்றை யருளிச்செய்கிறார் (க்ருபையாலே) என்று தொடங்கி.

314. க்ருபையாலே சிஷ்யனஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும், பாரதந்த்ர்யத்தாலே தன ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும்.

அதாவது—அப்படி யவன ஸ்வரூபம திருந்துமளவும உபதேசாதிகளைப பண்ணிப்போரு மிவன் க்ருபையாலே நாளுக்கு நாளும ஸ்வரூபம நிர்மலமாகையாலே சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபம ஸித்திக்கும்; ஸ்வகர்த்ருத்வபுத்தியற்று ஸ்வாசார்ய கரண பூதனுக்கத தன்னை யநுஸந்திக்கைக்கும மற்றும ஸர்வகார்யத்திலும தததீனனாய் வர்த்திக்கைக்கு முடலான பாரதந்த்ர்யத்தாலே ஆசார்யனுன தன்னுடைய ஸ்வரூபம ஸித்திக்கு மென்கை.

ஆக, கீழ்ச்செய்ததாயத்து — ஹிதோபதேச ஸமயத்தில ஸ்வவிஷயத்திலும் சிஷ்ய விஷயத்திலும பலவிஷயத்திலு முண்டாம விப்ரதிபத்திகள கரூரநிஷித்த மென்றும, அந்த விப்ரதிபத்திகளதா னின்னதென்றும, இவன நினையாதிருக்க த்ருஷ்ட ப்ரயோஜநாதிகள வந்து ஸித்திக்கும வழியும, ஸாக்ஷாத பலாசார்யத்வங்கள ஸித்திக்கும வழியும, இப்படியறியே விப்ரதிபத்தயா உபதேசிக்கிலுபயஸ்வரூபமும ஸித்தியாமையும, ஆசார்யனுனவனுக கவச்யாபேக்ஷித குணத்வயமும, தத்துபய பலமும சொல்லிற்றாய்த்து. .... (314)

315. இப்படி உபதேசாநுகுண நியமங்களை தாசிப்பித்த வநந்தரம, உபதேசிக்குமளவில இன்னமந்த்ரத்தை யுபதேசித்தவனையே ஸாக்ஷாதாசார்யனென்ப தென்கிறார் (நேரே) என்று தொடங்கி.

315. நேரே ஆசார்யனென்பது ஸம்ஸார நிவர்த்தகமான பெரிய திரு மந்த்ரத்தை யுபதேசித்தவனை

(நேரே ஆசார்யனென்பது) என்கிறது—ஆசார்யத்வம குறைவற வின்றியிருக்கச் செய்தே ப்ரதீதிமாத்ரங்கொண்டு சொல்லுமளவன்றிக்கே ஸாக்ஷாதாசார்ய னென்று சொல்லுவதென்றபடி.

(ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமான பெரிய திருமந்த்ரத்தை யுபதேசித்தவனை (என்றது, * ஐஹலௌகிக மைச்வர்யம * இத்யாதிப்படியே அகில பலப்ரதமா யிருந்ததே யாகிலும அந்யபலங்களில தாத்பர்யமின்றிக்கே மோக்ஷபலத்திலே நோக்காயிருக்கையாலே, * ஸர்வவேதாந்த ஸாரார்த்தஸ ஸம்ஸாரார்ணவதாரகः, கதிரஷ்டாக்ஷரோ நருணா மபுநர்பவ காங்க்ஷிணும* என்கிறபடியே ஸம்ஸார நிவர்த்தகமாய், அதவ * மந்த்ராணும பரமோ மந்த்ரோ குஹ்யாநாம குஹ்யமுத்தமம, பவித்ரஞ்ச பவித்ராணும மூலமந்த்ரஸ ஸநாதநः* என்கிறபடியே ஸர்வமந்த்ராநதரோதக்ருஷ்டமான பெருமையையுடைத்தான திருமந்த்ரத்தை, ஸம்ஸாரநிவர்த்தகத்வ ப்ரதிபத்தியோடே யுபதேசித்தவனை யென்கை. த்வயம பூர்வோத்தரவாக்யங்களாலே இதில மத்யம சரமபத விவரணமாய், சரமச்லோகம பூர்வோத்தரார்த்தங்களாலே அதில பூர்வோத்தர வாக்யவிவரணமா யிருக்கையாலே, மற்ற ரஹஸ்யத்வயமும ப்ரதம ரஹஸ்யமான

வித்தோடே அநந்யமா யிருக்கையாலே, இத்தைச சொல்லவே அவற்றினுடைய வுபதேசமும் தன்னடையே சொல்லிற்றாமென்று திருவுள்ளமபற்றி (பெரியதிருமந்த்ரத்தை உபதேசித்தவனை) என்கிறார். ஆகையால இது ரஹஸ்யத்ரயோபதேசத்துககு முபலக்ஷணம். ... ... (315)

316. பகவந மந்த்ரங்களிலேதனுமொன்றை உபதேசித்தவர்களுககு மாசார்யத்வமிவ்லையோ வென்ன அருளிச செய்கிறார் (ஸம்ஸார வர்த்தகங்களுமாய்) என்று தொடங்கி.

316. ஸம்ஸார வாத்தகங்களுமாய க்ஷுத்ரங்களுமான பகவந மந்த்ரங்களை யுபதேசித்தவர்களுக்கு ஆசார்யத்வ பூர்த்தியில்லை.

அதாவது—ஸம்ஸாரத்தை நிவர்த்திப்பியாதமாத்ரமன்றிககே வளர்க்கு மவையாய், பெருமையின்றிககே க்ஷுத்ரங்களுமா யிருந்துள்ள தத்தர பகவந்மந்த்ரங்களை யுபதேசித்தவர்களுககு, உபதேஷ்டருத்வபரயுக்தமான ஆசார்யத்வ ப்ரதீதிமாத்ர மொழிய தத்பூர்த்தி யில்லையென்கை. .. .. (316)

317. க்ஷுத்ரங்களென்பது க்ஷுத்ரதேவதா மந்த்ரங்களையன்றோ? பகவந மந்த்ரங்களை யிப்படி சொல்லுகிறதென்னென்ன அருளிசசெய்கிறார (பகவந்மந்த்ரங்களை) என்று தொடங்கி,

317. பகவந மந்த்ரங்களை க்ஷுத்ரங்களென்கிறது பலத்வாரா

அதாவது—பரதேவதையான பகவத் விஷயமாகையாலே வந்த பெருமையை யுடைய மந்த்ரங்களை க்ஷுத்ரங்களென்று சொல்லுகிறது, அர்த்தகாமபுத்ர வித்யாதி க்ஷுத்ரபலங்களைக கொடுககிற வழியாலேயென்கை. (317)

318. ஸம்ஸார வர்த்தகங்களென்கிற தென்னென்ன வருளிசசெய்கிறார (ஸம்ஸார) இத்யாதியாலே.

318. ஸம்ஸாரவாத்தகங்களென்கிறதும அத்தாலே.

(அத்தாலே) என்றது—கீழ்ச்சொன்ன பந்தகமான க்ஷுத்ரபலங்களைக கொடுக்கையாலேயென்கை. .... (318)

319. ஆனாலிவற்றுக்கிது ஸ்வாபாவிகமோ வென்ன அருளிசசெய்கிறார (இதுதான்) என்று தொடங்கி.

319. இதுதான் ஔபாதிகம்.

(இதுதான்) என்று—க்ஷுத்ர பலப்ரதத்வத்தைப் பராமர்சிக்கிறது. (ஔபாதிகம்) என்றது, உபாதி ப்ரயுக்தமாய வந்ததித்தனை யென்கை. (3,9)

320. அத்தை யுபபாதிக்கிறார் (சேதநனுடைய ருசியாலே வருகையாலே) என்று.

320. சேதநனுடைய ருசியாலே வருகையாலே.

அதாவது—பகவந மநதரஙகளாகையாலே மோக்ஷப்ரதத்வ சகதியுமுணடா யிருககசெய்தே, இவறறினுடைய க்ஷுதர பலப்ரதத்வம, பரகருதி வசயனன சேதநனுடைய க்ஷுத்ரபல ருசியாலே வருகையாலே யெனகை. ஐசவர்யகாமாககு கோபால மநதராதிகளும, புதரகாமாககு ராமமந்த்ராதிகளும, விதயாகாமர்ககு ஹயகரீவமநதராதிகளும, விஜயகாமாககு ஸுதர்சந நாரஸிமஹ மந்தராதிகளுமாய, இப்படி நியமேந க்ஷுதரபலஙகளையே கொடுத்துப் போருகிறவிது, சேதநருடைய ருசயநுகுணமாக இவவோமநதரஙகள இவவோபலஙகளைக கொடுககக கடவதெனறு ஈசவரன நியமேந கலபிதது வைககையிறே, அதுதான சேதநருடைய ருசயநுகுண மாகக கலபிதததாகையாலே, அவறறுககவை ஸவாபாவிகமனறு, ஔபாதிகமெனன லாமிறே. (320)

ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில ஸச்சிஷ்ய லக்ஷண சோதனம

321. ஆக, (தான ஹிதோபதேசம பண்ணுமபோது) எனறு தொடஙகி, (ஆசார்யத்வ பூர்த்தியிலலை) எனனுமளவும ஆசார்ய ஸவரூப சோதநமபணணி, அநந்தரம, அதினமேல வநத பராஸஙகிக சஙகைகளையும பரிஹரிததார் கீழ், மேல சிஷய ஸவரூப சோதநம பணணுகிறார் (சிஷ்யனெனபது) எனறு தொடங்கி.

321. சிஷயனென்பது ஸாதயாநதர நிவருத்தியும் பலஸாதந சுச்ரூஷையும, ஆர்ததியும ஆதரமும அநஸூயையும் உடையவனே.

(சிஷ்யனென்பது) எனறது-உபதேச ச்ரவணமாத்ரங்கொணடுமேலெழுந்தவாரி யாகச சொலலுகையனறிககே, சிஷயனெனறு முககயமாகச சொலலுவதெனறபடி.

(ஸாதயாநதர நிவருததியாவது), ஸவரூப விரோதியான ஐசவாய கைவலயங களாகிற பராப்யாநதரததில மறநது மநவயமறறிருககை. அனறிககே, இவவாசாா யனறனனையொழிய வேறொரு பராபயவஸது வறியேனெனறிருககையாகவுமாம. (பலஸாதநசுசரூஷையாவது), "குரு சுசரூஷயா வித்யா" எனகிறபடியே ஆசார் யனைத தானபணணுகிற சுசரூஷையாலே ஸநதோஷிப்பிதது ஜஞாநோபஜீவநம பணணுகை பராப்தமாகையாலே, ஆசார்யன தனககுபகரிககிற தத்த்வஜஞாநமாகிற பலததினுடைய ஸிததிககு ஸாதநமாயிருநதுளள ஆசாாயபரிசாயை. அனறிககே, ஸ்வரூபாநுரூபமான பலததிலும ஸாதநத்திலு முண்டான சரோதுமிசசை யாகவுமாம. அதவா, ஆசார்யமுகோலலாஸமாகிற பலததுககு ஸாதநமான ததபரிசாயை யெனன வுமாம. (ஆர்ததியாவது), "இருள தருமாஞாலம" எனகிறபடியே பிறநத ஜஞாநத துககு விரோதியான இவவிபூதியினினறும கடுகப் போகபபெருமையாலேயுளள கலேசம. அனறிககே, ஆசார்ய விகரஹாநுபவாலாபத்தில கலேசமாகவுமாம. (ஆதரமாவது), உத்தரோததர மநுபபூஷை விளையுமபடி ஆசார்யனருளிசசெயகிற பகவதகுணாநுபவததில் மேனமேலு முணடாகாநிற்கிற விருபபம. அனறிககே, ஆசார்யனைககணடால பசியன சோறறைககண்டாபபோலே ததநுபவ கைஙகர்யங களிலே மணடி விழுமபடியான விருப்பமாகவுமாம். (அநஸூயையாவது), ஆசாாயன்

பகவத் பாகவத வைபவங்களைப் பரக்க உபபாதியா நின்றால், *ப்ரவக்ஷ்யாமயந ஸூயவே* என்னும்படி அதிலஸூயையற்றிருக்கை அன்றிக்கே, ஆசார்யனுடைய உத்கர்ஷத்தையும் ஸப்ரஹ்மசாரிகளுடைய உத்கர்ஷத்தையுங் கண்டால் அதி லஸூயை யற்றிருக்கை யென்னவுமாம். *அஸூயாப்ரஸவபூ:* என்கிற விதுக்கு, "ஹிதம் சொன்னவனுடைய உத்கர்ஷமேயாயத்துப் பொறுத்து" என்றிறே பூர்வர்க ளருளிச்செய்தது. பகவத் விஷயத்திலுட்பட அஸூயைபண்ணு நின்றால் ததீயவிஷயத்தில் சொல்லவேணுமோ, *இதந்து தே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம யநஸூயவே* என்றானிறே. ஆக, இப்படியிருந்துள்ள ஸத்குண ஸம்பந்நனாயாயத்து நேரே சிஷ்யனென்பது (321)

322 இப்படி உக்தலக்ஷணயுக்தனான சிஷ்யனுக்கு ஸ்வாசார்ய விஷயத்தி லுண்டாகவேண்டும் ப்ரதிபத்தி விசேஷத்தை விதிக்கிறாரமேல் (மந்த்ரமும்) என்று தொடங்கி.

322. மந்த்ரமும் தேவதையும் பலமும் பலாநுபந்திகளும் பலஸாதநமும் ஐஹிகபோகமுமெல்லா மாசார்யனே யென்று நினைக்கக்கடவன்

அதாவது *மந்தாரம் த்ராயத இதி மந்த்ர:* என்கிறபடியே அநுஸந்தாத்ரு ரக்ஷகமாயிருந்துள்ள திருமந்த்ரமும், தத்ப்ரதிபாத்ய பரதேவதையும், தத்ப்ரஸாத லப்யமான கைங்கர்யரூப மஹாபலமும், தத்நுபந்திகளான அவித்யாதி நிவ்ருத்தி பூர்வகமான ஸ்வஸ்வரூபாவிர்ப்பாவமும் ஸாலோக்யாதிகளுமாகிற விவையும், ததாவித பலப்ரதமான ஸாதநமும், புத்ர தார க்ருஹ க்ஷேத்ர பசவந்நாத யநுபவரூபமான இஹலோகத்தில் போக்யமாகிற இவையெல்லாம் நமக்கு நம்முடைய ஆசார்யனே யென்று ப்ரதிபத்திபண்ணக்கடவ னென்கை. *குருரேவ பரம்ப்ரஹ்ம குருரேவ பராகதி:, குருரேவ பராவித்யா குருரேவ பராயணம், குருரேவ பர:காமோ குருரேவ பரந்தநம், யஸ்மாத் தநுபதேஷ்டாஸௌ தஸ்மாத் குருதரோ குரு:* என்றும் *ஐஹிகாமுஷ்மிகம் ஸர்வம் ஸசாஷ்டாக்ஷரதோ குரு:, இத்யேவம் யே ந மந்யந்தே த்யக்தவ்யாஸ் தே மநீஷிபி:* என்றும், இப்படி சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகையாலே, (நினைக்கக்கடவன்) என்று விதிருபேண அருளிச்செய்கிறார். (322)

323. இப்படி தாமருளிச்செய்த இவ்வர்த்தத்தி லாப்திக்குடலாக இது பரமா சார்ய வசந ஸித்தமுமென றருளிச்செய்கிறார் (மாதா) என்று தொடங்கி.

323. "மாதா பிதா யுவதய:" என்கிற ச்லோகத்திலே இவ்வர்த்தத்தைப் பரமாசார்யரு மருளிச்செய்தார்.

அதாவது "மாதாபிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதி:" என்று, ஐஹிகபோகங் களையும், "ஸர்வம்" என்று, அநுக்த ஸகலகதநத்தாலே மந்த்ர தேவதா பலாதி களையு மெடுத்து, இத்தனையும் ஆழ்வார் திருவடிகளேயென றருளிச்செய்கையாலே, அந்த ச்லோகத்திலே யிவ்வர்த்தத்தைப் பரமாசார்யரான ஆளவந்தாரு மருளிச் செய்தாரென்கை. ... ... (323)

324. இப்படி யெல்லாமிவனே யென றநுஸந்திக்கைக்கடியேதென்ன அருளிச் செய்கிறார் (இதுக்கடி உபகாரஸ்ம்ருதி) என்று.

324. இதுக்கடி உபகார ஸ்ம்ருதி.

அதாவது—இப்படி ஆசார்யனே நமக்கு ஸகலமும் என்றநுஸந்திக்கைக்கு ஹேது, நித்ய ஸம்ஸாரியாய்க்கிடந்த தன்னை உபதேசாதிகளாலே திருத்தி நித்ய ஸூரிகளுடைய அநுபவத்துக்கு அர்ஹனுமபடிபண்ணின உபகாராநுஸந்தான மென்கை. (324)

325. இவ்வுபகாரஸ்ம்ருதி ப்ரஸங்கத்திலே அதினுடைய ப்ரதம சரமாவதிகளை தர்சிப்பிக்கிறார் (உபகார ஸ்ம்ருதிக்கு) என்று தொடங்கி.

325. உபகார ஸ்ம்ருதிக்கு முதலடி ஆசார்யன்பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை; முடிந்தநிலம் ஈச்வரன்பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை

இச்சேதநன மூந்துற அநுஸந்திப்பது, அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநமுகத்தாலே தனக்கு அகிலத்தையு மறிவித்து பகவத்விஷயத்தைக் கைப்படுத்தின வாசார்யன பண்ணின உபகாரத்தையாகையாலே, (உபகார ஸ்ம்ருதிக்கு முதலடி ஆசார்யன பக்கல க்ருதஜ்ஞதை) என்கிறது க்ருதஜ்ஞதையு முபகாரஸ்ம்ருதியும பர்யாயம ஆசார்ய கௌரவம நெஞ்சில படபட அவ்விஷயத்திலே தன்னைக்கொண்டுவந்து சேர்த்த வீச்வரன பண்ணின க்ருஷிபரமபரையைப பின்னை யநுஸந்திக்கையாலே (முடிந்தநில மீச்வரன பக்கல க்ருதஜ்ஞதை) என்கிறது. இதுவு மீச்வரனபக்க லுபகாரஸ்ம்ருதி யென்றபடி. இத்தால—பகவத் விஷயத்தை யுபகரித்த வாசார்யன பண்ணின உபகாரத்தை யநுஸந்திக்க விழிந்தால, அவனுடைய வைபவம நெஞ்சிலே ஊற்றிருந்தவாறே, இப்படி யிருக்கிற விஷயத்தை நாமபெற்றது எமபெருமானாலேயன்றோ வென்று தத்க்ருதோபகாராநுஸந்தாநத்திலே சென்று தலைக்கட்டு மென்றதாய்த்து. ... (325)

326. இனி, இந்த ஸதாசார்ய ஸச்சிஷ்யர்களுடைய பரிமாற்றமிருக்குமபடியை அருளிச்செய்கிறார் மேல (சிஷ்யனுமாசார்யனும) என்று தொடங்கி.

326. சிஷ்யனு மாசார்யனும அந்யோந்யம் ப்ரிய ஹிதங்களை நடத்தக் கடவர்கள.

(அந்யோந்யம ப்ரியஹிதங்களை நடத்துகையாவது)—சிஷ்ய னுசார்யனுக்கு ப்ரியஹிதங்க ளிரண்டையும நடத்துகையும், ஆசார்யன சிஷ்யனுக்கு ப்ரியஹிதங்க ளிரண்டையும நடத்துகையும (நடத்தக கடவர்கள) என்றது—இதினுடைய அவச்ய கரணீயத்வம தோற்றுகைக்காக. (326)

327. இருவரு மிரண்டையும அந்யோந்யம நடத்தும க்ரமமென்னென்ன அருளிச்செய்கிறா (சிஷ்யன) என்று தொடங்கி.

327. சிஷ்யன் தான ப்ரியத்தை நடத்தக்கடவன் ; ஈச்வரனைக்கொண்டு ஹிதத்தை நடத்தக்கடவன ; ஆசார்யன் மாருடி நடத்தக்கடவன.

அதாவது—சிஷ்யனுசார்யனுக கிரண்டையும நடத்துமிடத்தில, தன ஸ்வரூபாநுகுணமாக ஆசார்ய முகோல்லாஸமே புருஷார்த்தமென்று நினைத்து தன்னுடைய கிஞ்சித்காராதிகளாலே தானுசார்யனுக்கு ஸர்வகாலமும ப்ரியத்தை நடத்திப

போரக்கடவன ; மங்களாசாஸநபரனுகையாலே இவ்விபூதிஸ்வபாவத்தால திருவுள்ளத்தி லொருகலக்கம வாராதொழியவேணுமெனறும, அப்படி யேதேனுமொனறு வநதகாலத்தில் இதனைப் போக்கித்தந்தருளவேணுமென்றும் ப்ராாத்தித்து, ஈச்வரனைக்கொண்டு ஹிததைத நடத்தக்கடவனென்கை (ஆசார்யன் மாருடி நடத்துகையாவது)-ஹிதைகபரனுகையாலே இவனுககு ஸ்வரூபஹாநி வாராதபடி ஹேயோபாதேயஙகளினுடைய ஹாநோபாதானங்களில ஸகாலித்யம் பிறவாமல நியமித்து, ஸர்வகாலமும நலவழி நடத்திககொண்டு போருகையாகிற ஹிதத்தைத் தான்நடத்தி. த்ருஷ்டத்தில ஸஙகோசத்தால இவன மிகவும் நலங்குமளவில் இருந்த நாளைககு இவன் நலஙகாமல இவையுமவனுககுண்டாம்படி திருவுள்ளம்பற்றி யருளவேணுமெனறர்த்தித்து, ஈசவரனைக்கொண்டு ப்ரியத்தை நடத்தக்கடவனென்கை. ... (327)

328. இப்படி செய்து போருமிடத்தி லிருவர்க்குமிரண்டும் ஸமப்ரதாநமாயிருக்குமோவெனகிற சஙகையிலே யருளிச் செய்கிருர் (சிஷ்யனுகப்பிலே) என்று தொடஙகி.

328. சிஷ்யன் உகப்பிலேயூன்றிப்போரும, ஆசார்யன் உஜ்ஜீவனத்திலே யூன்றிப்போரும்.

அதாவது —சிஷ்யன் சேஷபூதனுகையாலே சேஷியான ஆசார்யனுடைய ப்ரீதியிலே யூறறமாய்ப்போரும ; ஆசார்யன் பரமக்ருபாவானுகையாலே தன்னுடைய சிஷ்யனனவிவன் ஸம்ஸாரா துத்தீர்ணனுய் உஜ்ஜீவிக்கையிலே யூற்றமாய்ப் போருமெனகை. ஆகையால், சிஷ்யனுககு ப்ரியகரணமும் ஆசார்யனுககு ஹிதகரணமுமே ப்ரதாநமெனறு கருத்து. ... ... (228)

229. கீழசசொன்னவற்றல் பலிககுமத்தை அருளிச்செய்கிருர் (ஆகையால்) எனறு தொடங்கி.

32௯. ஆகையால் சிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய ஹாஷத்துக்கு இலக்காகையொழிய ரோஷத்துக்கு இலக்காகைக் கவகாசமில்லை.

அதாவது—சிஷ்யனுசார்யனுடைய ப்ரியகரணமும ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஹிதகரணமும ப்ரதாநமாக நடததிப்போருகையாலே, சிஷ்யனனவிவ னுசார்யனுடைய ப்ரீதிககு விஷயமாயப் போருகையொழிய அநிஷ்டகரணுதிகளாலே நிகரஹததுககு விஷயமாகைககு இடந்தான் முதலிலே யில்லையென்கை. (ஆகையால்) எனறு, உகப்பிலே யூன்றிப் போருமென்று சொனன தொன்றையும அநுவதிககிற தாகவுமாம். ... . (329)

330. ப்ரகருதி ஸம்பந்தத்தோடேயிருக்கிற விவனுக்கு எப்போது மொருபடிப்படடிருககுமோ, காலுஷ்யஙகளுண்டாகாதோ, அதடியாக நிகரஹபாத்ரமாம்போது அந்த நிகரஹம இரண்டு தலைககு மெங்ஙனேயாகக் கடவதெனன அருளிச் செய்கிருர் (நிக்ரஹத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

330. நிக்ரஹத்துக்குப் பாத்ரமாம்போது அநு ஹிதரூபமாகையாலே யிருவர்க்கு முபாதேயம்.

அதாவது—அபிஷேடகரணாதிகளடியாக ஆசார்ய நிக்ரஹத்துக்குப் பாத்ரமாம் தசையில் அந்த நிக்ரஹம் சிஷ்யனானவிவனை அபதேபரவருத்தனாகாதபடி நியமித்து நல்வழி நடத்துகைக் குறுப்பாயக்கொண்டு ஹிதரூபமாயிருப்பதொன்றாகையாலே, இப்படி நம்மை நிக்ரஹிப்பதே என்று இவன் நெஞ்சுளேதல், இவனை யிப்படி நிக்ரஹிக்கவேணுகிறதேயென்று ஆசார்யன் நெஞ்சுளேதல் செய்கை யன்றிக்கே, நிக்ரஹ விஷயமான விவனுக்கும் நிக்ரஹாச்ரயமான வாசார்யனுக்கும் அங்கீகார்ய மென்கை (330)

331. நிக்ரஹ முபாதேயமாகில் நிக்ரஹகாரணமு முபாதேயமாகாதோ வென்ன? (சிஷ்யனுக்கு நிக்ரஹ காரணம் த்யாஜ்யம்) என்கிறார்

331. சிஷ்யனுக்கு நிக்ரஹகாரணம் த்யாஜ்யம்

அதாவது—நிக்ரஹ முபாதேயமென்று நினைத்து மீளவும் தத்காரணத்தைச் செய்யவொண்ணாது, யாதொரு காரணத்தாலே நீரிலே நெருப்பெழுமாப்போலே தன் விஷயத்தில் குளிர்ந்து தெளிந்திருக்கிற வாசார்ய ஹ்ருதயத்திலே நிக்ரஹமெழுந்திருந்தது, அந்த காரணத்தை மறுவலிடாதபடி விடவேணு மென்கை (331)

332. கீழ்ச்சொன்ன வாசார்ய நிக்ரஹம் ஹிதரூபமென்று வைதமாக உபாதேயமாமளவன்றிக்கே, இவனுக்கு ப்ராப்ய கோடி கடிதமாயிருக்கு மென்னுமதை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (நிக்ரஹந்தான்) என்று தொடங்கி.

332. நிக்ரஹந்தான் பகவந் நிக்ரஹம்போலே ப்ராப்யாந்தர்க்கதம்

அதாவது—ஸ்வாசார்யன் ஸ்வவிஷயத்தில் ஹிதரூபேணபண்ணுகிற நிக்ரஹந்தான், ஸ்வவிரோதி நிவ்ருத்திக் குறுப்பாகையாலே, "கொண்ட சீற்றமொன் றுண்டு" "செய்யேல் தீவினை" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற பகவந் நிக்ரஹம் போலே புருஷார்த்தகோடியிலே அந்தர்ப்பூதமென்கை "ஆசார்ய னார்த்தகாமங்களில் நசையற்றவனாகையாலே அவை ஹேதுவாகப் பொறுக்கவும் வெறுக்கவும் ப்ராப்தியில்லை, இனி இவனுடைய ஹிதரூபமாக வெறுத்தானாகில் அதுவும் ப்ராப்யாந்தர்க்கதமாகக்கடவது" என்று இத்தனை மாணிக்கமாலையிலே ஆச்சானபிள்ளை அருளிச்செய்தாரிறே. (332)

333. கீழிருவர்க்கும் ப்ரதாந க்ருத்யங்களாகச் சொன்ன ஹிதகரண ப்ரியகரணங்களின் வேஷத்தை விசதமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யன்) என்று தொடங்கி.

333. ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பேணக்கடவன், சிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய தேஹத்தைப் பேணக்கடவன்

அதாவது—உஜ்ஜீவநபரனான ஆசார்யன், உஜ்ஜிஜீவிஷுவாய் வந்து உபஸத்தி பண்ணி உகப்பிலே யூன்றிப்போருகிற சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தை ப்ராமாதிகமாகவும் ஒரு பழுது வாராதபடி ஏகாகரசித்தனாய்க்கொண்டு உபதேசாதிகளாலே நோக்கிக்கொண்டு போரக்கடவன், ப்ரியபரனான சிஷ்யன், தன்னுடைய

உஜ்ஜீவநபரனாய் தன ஸ்வரூப ரக்ஷணமே பண்ணிக்கொண்டுபோருகிற ஆசார்யனுடைய திருமேனியை உசிதகைங்கர்யங்களாலே ஸர்வகாலமும் மேகாக்ரசித்தனாய் நோக்கிக்கொண்டு போரக்கடவ னென்கை. ... . (333)

334. இப்படியிருவருமிரண்டையும பேணின விரண்டு தலைக்கும பலிக்குமதை அருளிச்செய்கிறார் (இரண்டும) என்று தொடங்கி.

334. இரண்டு மிருவர்க்கும ஸ்வரூபமுமாய பகவத்கைங்கர்யமுமாயிருக்கும்.

அதாவது—ஆசார்யனாலே சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப பேணுகையும சிஷ்யனாலாசார்யனுடைய தேஹத்தைப பேணுகையும ஸ்வஸ்வாஸாதாரணகாரங்களாகையாலே, இரண்டு மிருவர்க்கும ஸ்வரூபமுமாய; * அஹமந்நம * என்கிறபடியே அவனுக்கு போக்யமாகைக்கு யோக்யமாயவைத்து அநாதிகால மப்படி விநியோகப்படப்பெறாமல கிடந்த விவன ஸ்வரூபம தாத்ருச விநியோகார்ஹமாகத் திருந்தும்படி பேணிக்கொண்டு போருகையும, "நனகென னுடலங் கைவிடான" என்கிறபடியே, அவனுக்கு விட்டுப்பிடிக்க ஸஹியாதபடிபோக்யமாயிருக்கிற ஆசார்ய விக்ரஹத்தைப பேணிக்கொண்டு போருகையும், பகவானுக்கு மிகவு முகப்பாகையாலே, இவைதான வஸ்துகத்யா பகவத் கைங்கர்யமுமா யிருக்குமென்கை. (334)

335 இப்படி வ்யவஸ்திதமாகவேணுமோ, ஆசார்யனுக்குத தன்னுடைய தேஹரக்ஷணத்திலும சிஷ்யனுக்குத தன்னுடைய ஸ்வரூப ரக்ஷணத்திலு மந்வயமுண்டானால வருமதேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யனுக்கு) என்று தொடங்கி.

335 ஆசார்யனுக்கு தேஹரக்ஷணம் ஸ்வரூபஹாநி, சிஷ்யனுக்கு ஆத்ம ரக்ஷணம் ஸ்வரூபஹாநி.

அதாவது—தன்னுடைய தேஹயாத்ரையில தானுபேக்ஷகனாயிருக்க சிஷ்யனானவன இதுவே நமக்கு ஸ்வரூபம என்று தன்னுடைய தேஹத்தைப பேணிக்கொண்டு போருகையொழிய, தன்னுடைய தேஹத்தைத தான ரக்ஷிக்கையாகிற விது ஆசார்யனுக்கு ஆசார்யத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு ஹாநி, தானாசார்யன பக்கலிலே ந்யஸ்தபரனான பினபு தன ஸ்வரூபத்தை அவன் பேணிக்கொண்டுபோரக் கண்டிருக்கையொழிய தான தன்னாத்மரக்ஷணம பண்ணுகையாகிற விது, சிஷ்யனுக்கு சிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு ஹாநியென்கை ஆகையால, மற்றும், சிஷ்யனுக்குத் தன்னுடைய ஸ்வரூப ரக்ஷணமும, ஆசார்யனுக்குத தன்னுடைய தேஹரக்ஷணமும கர்த்தவ்யமன்றென்றதாயத்து (335)

336. இனி, ஆசார்யனும சிஷ்யனு மிப்படி தந்தாமுக்கு வ்யவஸ்திதங்களான ஆத்மரக்ஷண தேஹரக்ஷணங்களைப் பண்ணுமிடத்தில, அவச்யம பரிஹரணீயங்களான விரோதிகளை அருளிச்செய்கிறா (ஆசார்ய னாத்மரக்ஷணம பண்ணுமிடத்தில) என்று தொடங்கி

336 ஆசார்யன ஆத்மரக்ஷணம பண்ணுமிடத்தி லஹங்காரம் விரோதி; சிஷ்யன் தேஹரக்ஷணம பண்ணுமிடத்தில மமகாரம விரோதி.

அதாவது—ஹிதபரனன ஆசாரயன ஸவோபதேசாதிகளாலே சிஷயாதம ரக்ஷணம பணணுமிடத்தில, நான ரக்ஷித்துககொணடு போருகிறேன எனகிற ஹங்காரம, ஆசாரய பாரதந்த்ர்யமாகிற தனனதிகார விரோதி, ப்ரியபரனான சிஷயன தரவயாதிகளாலே ஆசார்ய தேஹரக்ஷணம பணணுமிடத்தில, என னுடைய தரவயங களாலும கரணஙகளாலும இபபடி ரக்ஷித்துககொணடு போருகிறேன எனகிற மமகாரம, சரீராத்த ப்ராணாதிகளெலலா மாசார்யசேஷமென றிருககககடவ தனன திகார விரோதி யெனகை. (336)

337. ஆசாரயனுககும சிஷயனுககும தநதாமுடைய தேஹரக்ஷண தசையில பரதிபததி விசேஷஙகளை வகுத தருளிச செயகிறார மேல (ஆசாரயன) என று தொடஙகி

337 ஆசாரயன தனனுடைய தேஹரக்ஷணம தன வஸதுவைககொணடு பண்ணககடவன ; சிஷயன ஸவதேஹரக்ஷணம ஆசாரயனவஸது வைககொணடு பணணககடவன.

(ஆசாரயன தனனுடைய தேஹரக்ஷணம தன வஸதுவைககொணடு பண்ணக கடவன) என றது— *சரீரமர்த்தம பராணஞச ஸத்குருப்யோ நிவேதயேத* எனகிற படியே சிஷய ஸாவஸவமும அடியிலே ஸமாபபிதமாகையாலே ஸவதேஹரக்ஷ ணததுக குறுப்பாக வவன காலோசிதமாக கிஞசிதகரிககுமவறறை, அவனதெனனும நினைவின றிககே தனனதென று வாஙகி வினியோகங கொளளககடவ னெனகை

(சிஷயன ஸவதேஹரக்ஷண மாசார்யன வஸதுவைககொணடு பண்ணக கடவன) என றது—தனககோருடைமை யின றிககே ஸகலமுமாசாரய சேஷமாகை யாலே, ஸவதேஹரக்ஷணததுக குறுபபாக விநியோகங கொளளுமவறறை ஆசாரய னுடைய தென று ப்ரதிபததிபணணி விநியோகங கொளளககடவனெனனகை. (337)

338 ஆசார்ய தேஹரக்ஷணததில வநதால, சிஷயன தனககுளள தலலா மஙகுததை யுடைமையெனனும நினைவாலே கொடுககையும, ஆசாரயனும தாதருச வஸதுவை வாஙகுகையுமொழிய, சிஷயனுடைய மமதா தூஷிதமான வஸதுவை யிருவரும கொளளவும கொடுககவும கடவாகளலல ரெனகிறார் (ஆசாரயன சிஷயன வஸதுவை) என று தொடஙகி.

338. ஆசார்யன் சிஷயனவஸதுவைக கொள்ளககடவனல்லன , சிஷயன தன வஸதுவைக கொடுககக் கடவனலலன

(சிஷயன வஸதுவைக கொளளககடவ னலலன) என றது—இவன மதீயம என றபிமாநிததிருககும வஸதுவை மறநதும அஙகீகரிககக கடவனலல னெனகை. (சிஷயன தன வஸதுவைக கொடுககக கடவனலலன) என றது—ஸவகீயம என றபி மாநிததிருககும வஸதுவை, அஹஙகார மமகார ஸபாசமுளளவை விஷம என று வெருவியிருககும மருது பரகருதியான வாசாரயனுககு, விஷத்தை யிடுமாபோலே ஸமாபபிககககடவனலல னெனகை. (338)

339. அப்படி கொள்ளுதல கொடுத்தல் செய்தால வருவதெனனென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கொள்ளில) என்று தொடங்கி.

339. கொள்ளில் மிடியனும், கொடுக்கில் கள்ளனும.

அதாவது—சிஷ்யன என்னது என்றிருக்கும வஸ்துவை சாபலத்தாலே ஸ்வீகரிக்கில, ஈச்வரன அகிலபர நிர்வாஹகனாயப் போருகையாலே நமக்கென்ன குறையுண்டு என்றிருக்கும பரிபூர்ணனை தான தேஹ யாத்ரைக்குங்கூட முதலற்ற தரித்ரனாயவிடும; என்னது என்று புத்திபண்ணி ஒன்றை யாசார்யனுக்குக்கொடுக்கில *சரீரமர்த்தம* இத்யாதிப்படியே அடியிலே ஸமர்ப்பிதமாகையாலே ததீயமாயிருக்கிற வதிலே மதீயத்வ புத்தி பண்ணுகையாலே ஆசார்ய ஸ்வாபஹாரியாய் விடுமெனகை.

340. இவ்வளவேயன்று, ஸம்பந்த ஹாநியும வருமெனகிறார் (கொள கொடை) என்று தொடங்கி.

340. கொள கொடையுண்டாகில் ஸம்பந்தம குலையும்.

அதாவது—சிஷ்யாசார்யத்வமாகிற ஸம்பந்தமுண்டானால, சேஷபூதனான சிஷ்யன *சரீரமாதகம* இத்யாதிப்படியே ஸர்வமும மதீயத்தையத் தென்னும நினைவாலே ஸமர்ப்பிக்கையும, அப்படி ஸமர்ப்பித்தவற்றை சேஷியான வாசார்யன அங்கீகரிக்கையும முறையாயிருக்க, இவன தன்னது என்றபிமானித்தவற்றை ஆசார்யன் ஸ்வீகரிக்கையும, இவன என்னது என்றபிமானித்ததொன்றை ஆசார்யனுக்கு ஸமர்ப்பிக்கையுமாகிற முறைகேடான கொளகொடை யுண்டானபோது, சிஷ்யாசார்யத்வரூப ஸம்பந்தம குலைந்தேவிடு மெனகை. (340)

341. இப்படி தாரித்ரயதரவ்யாபஹாரங்கள வருவதும ஸம்பந்தங் குலைவதும கொளகொடைதா னுண்டாகிலிறே, அதுதானிவர்கள செய்யார்களென்னுமிடத்தை ஸஹேதுகமாக அருளிச்செய்கிறார (இவன) என்று தொடங்கி.

341. இவன மிடியனாகையாலே கொடான, அவன பூர்ணனாகையாலே கொள்ளான்.

அதாவது—சிஷ்யனான இவன, "ஸகலமு மாசார்ய ஸ்வம, நமமதென்று ஸமர்ப்பிக்கலாவ தொன்றுமில்லை" என்றிருக்கும மிடியனாகையாலே, நாம அங்குத்தைக்கு ஒன்றைக கொடுக்கிறோம என்று கொடான, ஆசார்யனானவன, "ஈச்வரன ஸகலபர நிர்வாஹகனாய நடத்திக்கொண்டு போருகையாலே நமக்கினியென்ன குறையுண்டு" என்றிருக்கும பரிபூர்ணனா யிருக்கையாலே, இவனபிமான துஷ்டமானவை யொன்றையு மங்கீகரியா னெனகை. (341)

342. இந்த பூர்த்தி தாரித்ர்யங்களா லிருவர்க்கும பலித்தவற்றை யருளிச்செய்கிறார் (அவனுக்கு) என்று தொடங்கி

342 அவனுக்குப பூர்த்தியாலே ஸ்வரூபம ஜீவித்தது, இவனுக்கு மிடியாலே ஸ்வரூபம ஜீவித்தது.

அதாவது— ஆசார்யனுக்கு, இவனபிமான துஷ்டமானவை யொன்றையும கொள்ளாமைக்கு உடலான பூர்த்தியாலே ஆசார்யத்வமாகிற ஸ்வரூபம ஜீவித்தது;

சிஷ்யனான இவனுக்கு, ஸ்வகீயத்வ புத்த்யா ஒன்றையும் ஸமர்ப்பிக்கைக்கு யோக்யதையில்லாத ஸகல ததீயத்வ ப்ரதிபத்தி ஸித்த தாரித்ர்யத்தாலே சிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபம் ஜீவித்ததென்கை. (342)

343. இனி, சிஷ்யனாசார்யனுக்குப் பண்ணு முபகார மின்னதென்ற ருளிச் செய்வதாக, தத்விஷய ப்ரச்நத்தை யநுவதிக்கிறார் (ஆனால் சிஷ்ய னாசார்யனுக்குப் பண்ணு முபகார மொன்றுமில்லையோ வென்னில்) என்று

343 ஆனால் சிஷ்யன் ஆசார்யனுக்குப் பண்ணுமுபகாரம் ஒன்றுமில்லையோ வென்னில்

அதாவது—இப்படி கொள்கொடைகளுக்கு யோக்யதை இல்லையாகிலும், உபகார ஸ்ம்ருதியுடைய சிஷ்யன் மஹோபகாரகனான ஆசார்யனுக்குப் பண்ணு முபகாரமொன்று மில்லையோவென்னி லென்கை (343)

344. அதுக்குத்தர மருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யன் நினைவாலேயுண்டு) என்று.

344 ஆசார்யன் நினைவாலே யுண்டு.

அதாவது—ஸ்வரூபஜ்ஞனான சிஷ்யன் நினைவா லொருக்காலு மொன்றுமில்லை; ஸ்வக்ருஷிபல ஸந்துஷ்டனான ஆசார்யன் நினைவாலே யுண்டென்கை. (344)

345. அதேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதாவது) என்று தொடங்கி.

345. அதாவது ஜ்ஞாந வ்யவஸாய ப்ரேம ஸமாசாரங்கள்

(ஜ்ஞாந வ்யவஸாய ப்ரேம ஸமாசாரங்களாவன) ,ஸ்வரூபயாதாத்ம்யஜ்ஞாநமும், தத்நுரூபங்களான உபாய வ்யவஸாயமும், உபேயப்ரேமமும், இவை மூன்றுக்கு மநுரூபமான ஸம்யகநுஷ்டாநமும் இத்தால், திருமந்த்ரத்தில் பதத்ரயத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்களில் ஜ்ஞாந வ்யவஸாய ப்ரேமங்களையும், தத்நுரூபாநுஷ்டாநங்களையுஞ் சொல்லுகிறது. (345)

346. ஆசார்யனுக் குகப்பாக இவன்பண்ணும் கைங்கர்யந்தான் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ரூபமா யிருக்கையாலே, ப்ரவ்ருத்தி ரூபமானவற்றை அருளிச்செய்த அநந்தரம், நிவ்ருத்திரூபமானவற்றை யருளிச்செய்கிறார் மேல் (ஆசார்ய ப்ரீத்யர்த்தமாக இவனுக்குத் தவிர வேண்டுவது) என்று தொடங்கி.

346 ஆசார்யப்ரீத்யர்த்தமாக இவனுக்குத் தவிரவேண்டுவது பகவத் த்ரவ்யத்தை யபஹரிக்கையும் பகவத் போஜநத்தை விலக்குகையும் குரு மந்த்ர தேவதா பரிபவமும்.

(பகவத் த்ரவ்யத்தை) இத்யாதியாலே, அவைதன்னை உத்தேசிக்கிறார். (346)

347. இப்படி யுத்தேசித்தவற்றின் ப்ரகாரங்களை யடைவே விசதீகரிக்கிறார் மேல் (பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமாவது) என்று தொடங்கி.

347. பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமாவது ஸ்வாதந்த்ர்யமும் அந்ய சேஷத்வமும்; பகவத் போஜநத்தை விலக்குகையாவது அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தை விலக்குகை

(பகவத் த்ரவ்யம்) என்கிறது, "பிறர் நன்பொருள்" என்னும்படி ஸ்ரீகௌஸ்துபம்போலே ஈச்வரனுக்கு ஸ்பருஹணீயமான ஆத்மத்ரவ்யத்தை (ஸ்வாதந்தர்யமாவது), சேஷத்வைக நிரூபணீயமான வற்றைத் தனக்குரித்தாக நினைத்திருக்கை. (அந்ய சேஷத்வமாவது), பகவதேக சேஷமானவற்றை தத்தரசேஷமாக நினைத்திருக்கை. இதுதான மாதா பிதராதி தேவதாந்தரபர்யந்தமா யிருக்கும இவையிரண்டும ப்ரதமாக்ஷரத்தில சதுர்த்தியாலும மத்யமாக்ஷரத்தாலும், கழிக்கப்படுகிறவையிறே. இது தன்னை * ஸ்தேந நகருதம பாபம சோரேணாத்மாபஹாரிணா * என்று, ஸகல பாப மூலமாகச் சொல்லாநின்றதிறே (பகவத்போஜநம்) இத்யாதி ரக்ஷணத்தை பகவத் போஜநமென்கிறது, ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷண மவனுக்கு பசித்தவனுக் குணவுபோலே தாரகமாயிருக்கையாலே "மண்ணும் விண்ணுமெல்லா முடனுண்ட" என்கிறவிடத்தில, "ரக்ஷண மவனுக்கு தாரகமாகையாலே 'உண்ட' என்கிறது, இல்லையாகில காக்கும என்னவமையும்" என்றிறே நம்பிள்ளை யருளிச்செய்தது ஏவம பூதமான வவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தை விலக்குகையாவது, * அவ-ரக்ஷணே * என்கிற தாதுவாலே நிருபாதிக ஸர்வரக்ஷகனுக்கச் சொல்லப்படுகிற வவனுக்கு ரக்ஷிக்க விட மறும்படி ஸ்வயத்நத்தாலேயாதல பிறராலேயாதல தன்னை ரக்ஷிக்கையிலே ப்ரவருத்தனாகை. இதுதான. பகவதேகரக்ஷ்யத்வ பரதிபாதகமான நமஸ்ஸாலே கழிக்கப் படுகிறதிறே (347)

348 அவன ரக்ஷித்தருளும க்ரமந்தா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறா (அவனுடைய) என்று தொடங்கி.

349 அவனுடைய ரக்ஷகத்வக்ரமம் ப்ரபந்ந பரித்ராணத்திலே சொன்னோம குருபரிபவமாவது கேட்டவர்த்தத்தின்படி யனுஷ்ட்டியா தொழிகையும அநதிகாரிகளுக்கு உபதேசிக்கையும, மந்த்ர பரிபவமாவது அர்த்தத்தில விஸ்மருதியும விபரீதார்த்தப்ரதிபத்தியும்; தேவதாபரிபவமாவது கரணத்ரயத்தையும அபராபத விஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்குகையும, தத்விஷயத்தில ப்ரவணமாக்கா தொழிகையும.

அதாவது—ஸர்வரக்ஷகனான அவனுடைய ரக்ஷகத்வ க்ரமம், ப்ரபந்நபரித்ராண மென்கிற ப்ரபந்தத்திலே விசதமாகச்சொன்னோம, அங்கே கண்டுகொள்வதென்கை. அதிலே, அவனையொழிந்தா ரடங்கலும அரக்ஷக ரென்னுமத்தை ப்ரதிபாதித்த வநந்தரம "ஈச்வரன மாதாபிதாக்கள கைவிட்ட வவஸ்தையிலும *பின்னும் நின றடியேனுக் குற்றானைய வளர்த்து* என்கிறபடியே தன்னுருக்கெடுத்து வேற்றுருக் கொண்டு தாயமுகங்காட்டி இன்சொல்சொல்லியும" என்று தொடங்கி "இவனே யெல்லார்க்கும ரக்ஷகன" என்கிறதளவாக, அவனுடைய ரக்ஷகத்வ க்ரமத்தை ஸுவ்யக்தமாக வருளிச்செய்தாரிறே.

(குருபரிபவம) இத்யாதி (கேட்டவர்த்தத்தின்படி அநுஷ்டியா தொழிகையாவது), ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்தமாக அவனருளிச்செய்யக்கேட்ட த்யாஜ்யோபாதேய ரூபமான வர்த்தவிசேஷங்களுக்குத் தகுதியா யிருந்துள்ள த்யாகஸ்வீகார ரூபமான வநுஷ்டானத்தைப் பண்ணு தொழிகை. (அநதிகாரிகளுக் குபதேசிக்கையாவது),

தனக்குத் தஞ்சமாக அவனுபதேசித்த ஸாரார்த்தங்களை, நாஸ்திகயாதிகளாலே யிதுக்கதிகாரிக ளல்லாதவர்களுக்கு கயாதிலாபாதிகளை நச்சி உபதேசிக்கை (மந்த்ர பரிபவம்) இத்யாதி. (ஆத்மத்தில விஸ்மருதியாவது) ஆசார்யன் அந்த மந்த்ரத்துக்கு அருளிச்செய்த யதார்த்தங்களைப் பலகாலும் மநுஸந்தித்து போக்கிக்கொண்டு போருகை யன்றிக்கே ஔதாஸீந்யத்தாலே மறந்துவிடுகை. (விபரீதார்த்த ப்ரதிபத்தியாவது), ஆசார்யனருளிச்செய்த ப்ரகார மன்றிக்கே, மந்த்ரத்துக்கு விபரீதமாயிருக்கு மர்த்தங்களை இதுக்கர்த்தமென்று ப்ராந்தியாலே ப்ரதிபத்தி பண்ணியிருக்கை (தேவதா பரிபவம்) இத்யாதி. (கரணத்ரயத்தையும் அபராபத விஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்குகையாவது) — *விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்தி ரீச்வராய நிவேதிதும்* *மாயவனற்னை வணங்கவைத்த கரணமிவை* என்கிறபடியே—பகவத் பரிசர்யார்த்தமாக ஸ்ருஷ்டங்களாய், *உன்சின்னமும் திருமூர்த்தியுஞ் சிந்தித்தேத்திக் கைதொழவே* என்கிறபடியே—அவனை நினைக்கைக்கும் ஸ்துதிக்கைக்கும் வணங்குகைக்கு முறுப்பான மநோவாக்காயங்களை, ஸ்வரூப ப்ராப்தமல்லாத ஹேயவிஷயங்களிலே, மேட்டில நீர் பள்ளத்திலே விழுமாபோலே ப்ரவணமாம்படி பண்ணுகை (தத்விஷயத்தில் ப்ரவணமாக்கா தொழிகையாவது)—*மாலகொள் சிந்தையராய* *நாத்தழும்பெழ நாரணவென் றழைத்து மெய்த்தழும்பத்தொழுது* இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே—ஸ்வரூபப்ராப்தமான வவ்விஷயத்தில் மண்டிவிழும்படி பண்ணுவியாதொழிகை. ஆச, *மந்த்ரே தத் தேவதாயாஞ்ச ததா மந்த்ர ப்ரதே குரௌ, த்ரிஷு பக்திஸ் ஸதா கார்யா* என்றும் *மந்த்ரநாதம் குரும் மந்த்ரம் ஸமதவே நாநுபாவயேத்* என்றும்—பூஜ்யமாகச் சொல்லப்படுகிற இம்மூன்று விஷயத்தையும் பரிபவிக்கையாவ திவையாய்த்து. (348)

349. ஆக, இப்படி ஆசார்ய ப்ரீத்யர்த்தமாகச் செய்யவேண்டுமவையும், தவிர வேண்டுமவையு மருளிச்செய்தாராய் நின்றார் கீழ், இன்னமு மிவனுக் கபேக்ஷிதமாயிருப்பதொன்றை அருளிச்செய்கிறார் மேல (இவனுக்கு) என்று தொடங்கி

349 இவனுக்கு சரீராவஸாநத்தளவும் ஆசார்ய விஷயத்தில் "என்னைத் தீமனம் கெடுத்தாய" "மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய" என்று உபகாரஸ்ம்ருதி நடக்கவேணும்.

அதாவது—இவ்வதிகாரிக்கு, சரீரத்தோடிருக்கும் காலமித்தனையும் மஹோபகாரகனான வாசார்யன் பக்கலில், என்னுடைய தீயமனஸ்ஸைப் போக்கினாய், அநந்ய ப்ரயோஜநமாக வநுகூல வ்ருத்திகளைப் பண்ணும் மநஸ்ஸைத் தந்தாய என்று உபகார ஸ்மருதி யநுவர்த்திக்கவேணுமென்கை (349)

350. மநஸ்ஸுக்குத் தீமையாவ தேதென்னு மாகாங்க்ஷயிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல (மநஸ்ஸுக்கு) என்று தொடங்கி.

350 மநஸ்ஸுக்குத் தீமையாவது ஸ்வகுணத்தையும் பகவத் பாகவத தோஷத்தையும் நினைக்கை

(ஸ்வகுணத்தை நினைக்கையாவது)—சமதமாத் யாத்ம குணங்கள் தனக்குண்டானாலும் *நிறைவொன்றுமிலேன்* *கலந்தாரெனன்றுமிலேன்* என்கிறபடியே—நமக்கோராத்மகுணமுமில்லை என்று தன் வெறுமையை யநுஸந்திக்க வேண்டியிருக்க, இவையெல்லாம் நமக்கிப்போதுண்டென்று தனக்குண்டான ஸத்குணங்களைப் போரப்பொலிய நினைக்கை (பகவானுடைய தோஷத்தை நினைக்கையாவது), தனக்குப் பரதந்த்ரமான இவ்வாத்ம வஸ்துவைத் தன்னுபேக்ஷையாலே அநாதிகாலம் கர்மத்தை வயாஜமாக்கிக் கைவிட்டிருந்தவன், அவ்வளவு மன்றிக்கே நிர்தயரைப்போலே யதாகர்ம பலதாயியாய் நிரயங்களிலே தள்ளி யறுத்தறுத்துத் தீத்துமவன் கைக்கொண்டாலும் நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனுகையாலே இன்னபோதின்னபடி செய்யும் என்று விச்வஸிக்கவொண்ணாதவன் என்றாப்போலவும், க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸ்வைர விஹாரங்களையிட்டு தர்ம ஸம்ஸ்தாபனம் பண்ணப் பிறந்தவனுக்கு இங்ஙன் செய்கை முறைமையா யிருந்ததில்லையீ! என்றாப்போலவும் நினைக்கை அல்லது, ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகமான விஷயத்தில் நினைக்கலாவதொரு தோஷமில்லையிறே. இனி, (பாகவத தோஷத்தை நினைக்கையாவது), திரு மேனியோடே இருக்கையாலே மேலெழுந்த தோற்றுகிற வாகாரங்களையிட்டு, ப்ரக்ருதி வசயா, அஹங்கார க்ரஸ்தரா என்றாப்போலே நினைக்கை. ஆக, இது ஸ்வகுணத்தையும் பகவத் பாகவத தோஷத்தையும் நினைக்கையாவது (350)

351. ஆனால், தனக்குச் சில குணமுண்டாயிருக்க அது நினைக்கலாகாதென்கிறபோலே, அததலைக்கும் சில தோஷமுண்டாயிருக்க நினைக்கலாகாதென்கிறதோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தோஷம் நினையாதொழிகிறது) என்று தொடங்கி.

351 தோஷம் நினையாதொழிகிறது குணம்போலே யுண்டாயிருக்கவன்று, இல்லாமையாலே.

அதாவது—பகவத் பாகவத விஷயங்களில் தோஷம் நினையாதொழிகிறது, தனக்கு குணமுண்டாயிருக்க அது நினையாதொழிகிறாப்போலே உண்டாயிருக்க நினையாதொழிகிறதன்று, முதலிலே இவ்விஷயங்களில் அதில்லாமையாலே யென்கை. எங்ஙனே யென்னில்? ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கம் வாராதபடி தானிட்ட கட்டளையிலே அங்கீகரிக்கைக்காக, "ஒன்றி யொன்றி யுலகம் படைத்தான்" என்றும், "எதிர் சூழல்புக்கு" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸகலாத்மாக்களுடையவு முஜ்ஜீவநத்துக்கு ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளாலே க்ருஷி பண்ணிக்கொண்டு போருகையாலே, அநாதிகால முபேக்ஷகனயக் கைவிட்டிருந்தா னென்னவொண்ணாது, நிர்தயரைப்போலே கர்மாநுகுணமாகத் தண்டிக்கிறதும், மண்தின்ற ப்ரஜையை நாக்கிலே குறியிட்டு அஞ்சப்பண்ணும் மாதாவைப்போலே ஹிதபரனய்ச் செய்கையாலே உஜ்ஜீவநத்துக்குடலாமித்தனை, நிரங்குசஸ்வாதந்த்ர்யம் பூர்வம் பந்தஹேதுவாயப் போந்ததேயாகிலும், க்ருபா பரதந்த்ரனய் அங்கீகரித்த பின்பு, நித்யஸம்ஸாரியை நித்யஸூரிகளோடு ஸமான போகபாகியாக்குமளவில் நிவாரகரற்ற செய்கைக்குறுப்பா மித்தனை ஆகையாலே, சலாக்யமாமித்தனை; க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸ்வைர விஹாரம் *யதி மே ப்ரஹ்மசர்யம் ஸ்யாத்* என்கிறபடியே தனக்கிந்த போகத்தி லொட்டில்லாமையை வெளியிடுகைக்காகவும், "கோப்ய: காமாத்" என்கிறபடியே அவ்வழியாலே யவர்

களைத் தனபககல ப்ரவணராககி உததரிபபிககைககாகவும செயததாகையாலே, குணமித்தனையலலது குறறமனறு. இனி, பாகவதர்களும "குறறமினறிக குணம பெருககி" எனகிறபடியே, நிர்தோஷராய நிரவதிககுணரா யிருககையாலே, உளளுற வாராயநது பார்த்தால, அவர்கள பககலிலும காணலாவதொரு தோஷமிலலையிறே. மறறுமிபபுடைகளிலே பகவத் பாகவத விஷயஙகளில தோஷஙகள தோறறிறறுகில பரிஹாரஙகள கணடுகொளவது. இததையெலலாம திருவுளளமபறறியாயத்து (இலலாமையாலே) எனறிவ ரருளிசசெயதது. (351)

352. தோஷமிலலை எனறு ஸவபக்ஷததாலே ஸாதித்தார் கீழ, இனி, பர பக்ஷத்தாலே தோஷஸதபாவததை அஙகீகரிததுககொணடு தத்பரிஹாரததை அருளிசசெயகிறார் மேல (தோஷமுணடு) எனறு தொடஙகி

352. தோஷமுணடெனறு நினைககில அது பரதோஷமனறு, ஸவதோஷம.

அதாவது, கீழச சொனனபடியனறிககே பகவத பாகவத விஷயஙகளில தோஷமுணடெனறு நினைககில, அவாகள பககல தனககுத தோறறுகிற தோஷம அவர்கள தோஷமனறு; தத தரஷடாவான தனனுடைய தோஷமெனகை (352)

353 அது ஸவதோஷமானபடியை ஸாதிககைககாக தத்விஷய ப்ரசஙகததை அநுவதிககிறார் (ஸவதோஷமானபடி யெனனெனனில) எனறு.

353. ஸவதோஷமானபடி யென்னெனனில்,

பரகதமாய்த் தோறறுகிறவது ஸவதோஷமானபடி யெஙஙனேயெனனி லெனறபடி. (353)

354. அதுக குத்தர மருளிசசெயகிறார் (ஸவதோஷததாலும) இதயாதியாலே.

354. ஸ்வதோஷததாலும பநததராலும்

அதாவது—காசாதிதுஷட த்ருஷடிமானுககு, சநதர த்விதவாதிகள தோறறு மாப்போலே, நிர்தோஷமான விஷயஙகளிலே தோஷம தோனறுமபடியான துர் வாஸநாதுஷட சித்ததையாகிற ஸவதோஷத்தாலும, பித்ராதிகள தோஷம புதராதி களதாமாப்போலே அவர்களுககுணடான தோஷம தனனதாமபடி அவாகளோடு தனககுண்டான பநத விசேஷத்தாலு மெனகை. (ஸவதோஷததாலும) எனகிற விது, அத்தலையில தோஷாபாவத்தைப பறறச சொலலுகிறது, மறறையது, தோஷ வத்தையை அங்கீகரித்துககொணடு சொல்லுகிறது. (354)

355. ஸவதோஷத்தாலே எனனலாவது தோஷநதானுணடாலெனறே வெனன அருளிசசெயகிறார் (தோஷமிலலையாகில) எனறு தொடஙகி

355 ஸவதோஷமில்லையாகில் குணப்ரதிபததி நடககும.

அதாவது—சநத்ர தவிதவ தாசநஹேதுவான சக்ஷுராதோஷமிலலாதபோது

சந்த்ரைகத்வமே தோற்றுமாப்போலே, தோஷதர்சந ஹேதுவான ஸ்வசித்த தோஷ மில்லாதபோது பகவத பாகவத விஷயங்களில குணப்ரதிபத்தியே நடக்குமெனகை. அது நடவாமையால தோஷமுணடென்று கொள்ளவேணுமென்று கருத்து. (355)

356, நடந்ததில்லையாகில வரும தோஷமெனனென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நடநததில்லையாகில) என்று தொடங்கி.

356. நடந்ததில்லையாகில் தோஷஜ்ஞாநமே தோஷமாம்

அதாவது—குணப்ரதிபததி நடவாதொழிந்தால் தோஷ ப்ரதிபத்தியிறே நடப்பது, அந்த தோஷஜ்ஞாநந்தானே இவனுக்கு பகவந் நிக்ரஹஹேதுவான தோஷமாம; இதடியாக வேறொரு தோஷமுண்டாமென்ன வேண்டாவெனகை. இததால, இது அவசயம பரிஹரணீய மெனனுமிடம சொலலிற்றாயதது. (356)

357 இதுதானெல்லாம சொல்லவேண்டுவது இதுதனககு அவகாசமிவனுக குண்டாலுலிறே யெனகிறார மேல (இதுதனக கவஸரமில்லை) என்று.

357. இதுதனக்கு அவஸரமில்லை.

அதாவது—பகவத் பாகவத தோஷசிந்தநமாகிறவிதுதனககு அவஸரந்தானிவனுக்கு முதலிலே யில்லையெனகை. (357)

358. அதெத்தாலேயெனன அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வதோஷததுககும) என்று தொடங்கி.

358. ஸ்வதோஷத்துக்கும் பகவத பாகவத குணங்களுக்குமே காலம போருகையாலே.

அதாவது—"நீசனேன நிறைவொன்றுமிலேன" "பொய்ந்நின்ற ஞானமும பொல்லாவொழுககு மழுக்குடமபு, மிந்நின்ற நீர்மை" "அமர்யாதஃ க்ஷுத்ரஃ" "வித் வேஷமாநமக்ராக விலோப மோஹாதயாஜ்ஞாநபூமிஃ" * அதிக்ராமந் நாஜ்ஞாமதவவிதி நிஷேதேஷூபவதேப்யபிதருஹ்யந வாகதீக்ருதிபிரபி பகதாய ஸததம, அஜ்ஞாநந் ஜ்ஞாநநவா பவதஸஹநீயாகஸி ரதஃ* * ஸ்ரீரங்கேச தவத குணநாமிவாஸமததோஷாணும கஃ பாரதருசவா யதோஹம * இதயாதிகளிற சொலலுகிறபடியே, அநவதிகமான தனனுடைய தோஷாநுஸந்தாநத்துககும, அந்த தோஷததைப பாராம லங்கீகரிததருளின பகவானுடையவும "வேதம வலலார்களைககொணடு" என்றும * போதயநதஃபரஸ்பரமென்றும* அவனடியார் சிறுமாமனிசரா யெனனையாண்டா ரிங்கேதிரிய, நறுமாவிரை நாணமலரடிககீழ புகுதல, உறுமோ" என்றுஞ சொலலுகிறபடியே, புருஷகாரமும உசாததுணையும ப்ராப்யருமான பாகவதாகளுடையவும், * ஸமஸத கல்யாண குணம்ருதோததிஃ* *அஸங்கயேய கல்யாண கணகணௌகமஹார்ணவ" *யதா ரத்நாநி ஜலதே ரஸங்கயேயாநி புத்ரக, ததா குணஹ் யநநதஸய அஸங்கயேயா மஹாத்மநஃ" என்றும, * நாஹம ஸமாததோ பகவத ப்ரியாணாம வக்தும குணாந பத்மபுவோப யகஃயாந * என்றுஞ சொலலுகிறபடியே அஸங்கயேயமாயிருநதுள்ள குணாநுஸந்தாநஙகளுககுமே காலம போநது மறறொன்றுக கவகாசமில்லாமையாலே யெனகை.

(இவற்றுக்கே காலம் போருகையாலே) என்கையாலே, ஸ்வகுண ஸ்மரணத்துக்கு அவகாசமில்லையென்னுமிடமும் அர்த்தாத்ஸித்தமிறே. (358)

359 ஆக, (மநஸ்ஸுக்குத் தீமையாவது) என்று தொடங்கி இவ்வளவும்—பகவத்பாகவத தோஷஸ்மரண மாகாதென்னுமிடமும், அவர்களுடைய நைர்தோஷ்யமும்; தோஷமுண்டென்று நினைக்கில் அது தத்தோஷமன்று ஸ்வதோஷமென்றும், அது ஸ்வதோஷமாகைக்கு நிதாநங்களும், ஸ்வதோஷாபாவசங்கைக்குத்தரமும், தோஷப்ரதிபத்தி நடக்கிலதுதானே இவனுக்கு மஹாதோஷமாமென்றும், ஸ்வதோஷ பகவத்பாகவத குணாநுஸந்தாநத்துக்கே காலம் போருகையால இதுதனக்கு இவனுக்கவஸரமில்லையென்றும் அருளிச்செய்தாகிற்று. இப்படி தனக்கு உத்தேச்யமான பகவத்பாகவத விஷயங்களில் தோஷம் நினையாமலும் நினைத்தானாகிலுமது தன்னுடைய தோஷமாக நினைத்திருக்கவேணுமென்றருளிச்செய்த ப்ரஸங்கத்திலே, ஸம்ஸாரிகள் தோஷவிஷயாநுஸந்தாநமு மின்னபடியாகவேணு மென்கிறாமேல (ஸம்ஸாரிகள்) என்று தொடங்கி.

359. ஸம்ஸாரிகள்தோஷம் ஸ்வதோஷமென்று நினைக்கக் கடவன்

அதாவது—ஸம்ஸாரிகளுக்குண்டான பகவத் வைமுக்யம், அநாத்மந்யாத்மபுத்தி அஸ்வேஸ்வபுத்தி முதலான தோஷங்கண்டால அந்த தோஷங்களையிட்டு அவர்களை யிகழ்ந்து இவர்களுக்கும் நமக்கும் பணியென்னென்றிராதே அவர்களுடைய தோஷமும் தன்னுடைய தோஷமென்றநுஸந்தித்திருக்கக்கடவனென்கை (359)

360. அதுக்கு ஹேது வென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அதுக்கு ஹேது பந்தஜ்ஞாநம்) என்று.

360. அதுக்கு ஹேது பந்தஜ்ஞானம்

அதாவது—தனக்கு சேஷிகளான பகவத்பாகவதர்கள் தோஷம் ஸ்வதோஷமாக வநுஸந்திக்கைக்கு ஹேது அவர்களோடு தனக்குண்டான ஸம்பந்தஜ்ஞாநமானாப்போலே, ஸம்ஸாரிகள் தோஷத்தைத் தன்னுடைய தோஷமாக அநுஸந்திக்கைக்கு ஹேது நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான ஸம்பந்தஜ்ஞாநமென்கை எல்லார்க்கு மீச்வரனோடு ஸம்பந்த மொத்திருக்கையாலே அவ்வழியாலே தனக்கு மவர்களுக்கும் ஸம்பந்தமுண்டாகையாலே, தனக்கு அவர்ஜ்ஞீயரான ப்ரக்ருதிபந்துக்களுக்கு வந்த தோஷம் தனக்கு வந்ததாக நினைத்திருக்குமோபாதி, ஸம்ஸாரிகளுக்குண்டான தோஷம் தன்னுடைய தோஷமென்றே நினைக்கக் குறையில்லையிறே (360)

361 இதுதான் வேண்டுவது அவர்கள் தோஷந்தா னிவனுக்குத் தோன்றிலிறே. அதுதான் முதலிலே யிவனுக்குத் தோன்றதென்கிறார் மேல் (இறைப்பொழுது மெண்ணோம்) என்று தொடங்கி

361. ‘இறைப்பொழுது மெண்ணோம்’’ என்கையாலே அதுதான் தோன்றாது.

அதாவது—*கடல் மல்லைத் தலசயனத் துறைவாரை எண்ணாதே யிருப்பாரை இறைப்பொழுது மெண்ணோம்* என்று, பரமபதத்திலே நித்யஸூரிகள் பரிந்து

பரிசர்யை பண்ண விருக்கும் பெருமையை யுடையனாய் வைத்து திருக்கடல் மல்லையிலே வந்து தங்களைப் பெறுகைக்குத் தரைக்கிடைகிடக்கிற நீர்மையை யுடையவனை, இதொருநீர்மை யிருக்கும்படியென! என்று அநநீர்மையிலே தோற்று அநவரதாநு ஸந்தாநம் பண்ணவேணுடியிருக்க, அவனிடையாட்டங்கொண்டு காரியமற்று கேவல தேஹபோஷணாதி பரராயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளை க்ஷணகாலமும் நினையோமெனகை யாலே, ஸம்ஸாரிகள் தோஷந்தா னிவ்வதிகாரிக்குத் தோன்றுமென்கை திருமங்கை யாழ்வாரருளிச்செய்தவிது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லார்க்கு மொக்குமிறே (361)

362. (தோன்றுது) என்னப்போமோ, *சொன்னால் விரோதம்* *ஒருநாயகம்* *கொண்டபெண்டிர்* இத்யாதியிலே ஆழ்வார்க்குமுட்பட ஸம்ஸாரிகள் குற்றம் தோன்றிற்றில்லையோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தோன்றுவது) என்று தொடங்கி.

362. தோன்றுவது நிவர்த்தநார்த்தமாக.

அதாவது—ஸம்ஸாரிகள் தோஷம் தோன்றுவது அந்த தோஷங்களினின்று மவர்களை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக வென்கை. *சொன்னால் விரோதம்* முதலான வற்றால் ஆழ்வாருமதில் திருவுள்ளம்வைத்தது அஸேவ்ய ஸேவாதிகளினின்று மவர் களை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காகவிறே, அதெல்லார்க்கு மொக்குமென்று கருத்து (362)

363. ஆக, இவ்வதிகாரி ஸம்ஸாரிகள் தோஷங்கண்டா லநுஸந்திக்கும் ப்ரகாரமும், தத்தோஷந்தா னிவனுக்குத் தோன்று மென்னுமிடமும், தோன்றுவ தின்னதுக்காகவென்று மருளிச்செய்தார் கீழ், இப்படி காதாசித்கமாகத் தோன்றும் ஸம்ஸாரிகள் தோஷங்களை ஸ்வதோஷமாக நினைத்தும் தந்நிவர்த்தகனாயும் போருமள வன்றிக்கே, ஸ்வவிஷயத்திலே குற்றங்களைச் செய்தால் இவனிருக்க வடுக்கும்படி யருளிச்செய்கிறார் மேல் (பிராட்டி) என்று தொடங்கி

363. பிராட்டி, ராக்ஷஸிகள் குற்றம் பெருமாளுக்கும் திருவடிக்கும் அறிவி யாதாப்போலே தனக்குப் பிறர்செய்த குற்றங்களை பகவத் பாகவத விஷயங்களில் அறிவிக்கக் கடவனல்லன்

அதாவது—ஏகாக்ஷீ ஏககர்ணீ முதலான எழுநூறு ராக்ஷஸிகள் ஏகதிவஸம் போலே பத்து மாஸம் தர்ஜந பர்த்ஸநம் பண்ணவிருந்த பிராட்டி, இவர்களப்படி செய்த குற்றத்தை பகவத் விஷயமான பெருமாளுக்கும் பாகவத விஷயமான திரு வடிக்கு மறிவியாதாப்போலே, தன்விஷயமாகப் பிறர்செய்த குற்றங்களை பகவத் விஷயத்திலாதல் பாகவத விஷயத்திலாதல் மறந்தும் விண்ணப்பஞ்செய்யக்கடவ னல்லனென்கை (அறிவிக்கக்கடவ னல்லன்) என்கிறது, அவர்கள் திருவுள்ளத் திலே புண்பட்டால் பண்டே யழிந்துகிடக்கிற இவர்களுக்கு மிகவும் விநாச ஹேதுவா மென்று நினைத்து (363)

364. இது ஸிம்புநாயாய ஸித்தமாம்படி நசவரன்படியை அருளிச்செய்கிறார் (அறிவிக்க வுரியவன்) என்று தொடங்கி.

364. அறிவிக்க வுரியவனகப்பட வாய்திறவாதே ஸர்வஜ்ஞ விஷயங்களுக்கும் மறைக்கு மென்னுநின்றதிறே.

அதாவது—"எதிர்சூழல்புக்கு" என்கிறபடியே தம்முடைய சீலஸௌலப்யாதிகளைக் காட்டி ஸம்ஸாரி சேதநரைத் தப்பாமல் கைப்படுத்திக்கொள்ளுவதாக வந்தவதரித்து தமக்கடியார் வேணுமென்றபேக்ஷித்தால் அவர்கள் அப்படி அநுகூலராய்த் தோன்றுதொழிந்தாலும், "இவர்கள் செய்தபடி செய்கிறார்கள், நாமிவர்களுக்கு குறுப்பாகப் பெற்றோமிறே" என்று அதுதானே போக்யமாக விருப்பர், அதுக்குமேலே அவர்கள் வைமுக்க்யம் பண்ணினார்கள் என்று அவர்கள் குற்றத்தைத் தனியிருப்பிலே பிராட்டிக்கும் அருளிச்செய்யாரென்கிற "சூழ்ந்தடியார்" என்கிற பாட்டிலே, சேதநர் செய்த குற்றங்களைத் தன் திருவுள்ளத்துக் குகந்தவர்களுட னறிவிக்கைக்கு ப்ராப்தனான ஸர்வேச்வரனுடைபடத் தன் திருப்பவளம் திறந்தருளிச்செய்யாதே, தானருளிச் செய்யா தொழிந்தாலும் அறியவல்ல ஸர்வஜ்ஞ விஷயங்களுக்கும் மறைக்குமென்று சொல்லா நின்றதிறே யெனகை இத்தால், அவனுடைய விப்படி மறையாநின்றால் இவனுக்குப் பின்னைச் சொல்லவேணுமோ வென்றபடி. (364)

365. இப்படி உத்தேச்ய விஷயங்களி லறிவியாதிருக்கும் மாத்ரமும் போராது, குற்றஞ் செய்தவர்கள் விஷயமாக க்ஷமாதயாதிகளும் நடக்கவேணு மென்கிறார் மேல் (குற்றஞ் செய்தவர்கள் பக்கல்) என்று தொடங்கி.

365. குற்றம் செய்தவர்கள்பக்கல், பொறையும் க்ருபையும் சிரிப்பும் உகப்பும் உபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்.

(பொறையாவது), அவர்கள் செய்த குற்றத்துக்குத் தாமொரு ப்ரதிக்ரியை பண்ணுதல் நெஞ்சிலே கன்றியிருத்தல் செய்யாமையாகிற அபராத ஸஹத்வம். (க்ருபையாவது), நாம் பொறுத்திருந்தோமாகிலும் எம்பெருமா னுசிதத்தண்டம் பண்ணவன்றோ புகுகிறான், ஐயோ! இனி யிதுக்கென் செய்வோம்! என்கிற பரதுஃக காஸஹிஷ்ணுத்வம். (சிரிப்பாவது), அத்ருஷ்ட விரோதமாக விவர்களால் செய்யலாவ தொன்றில்லையிறே, பாருஷ்யாதி முகத்தாலே காயாதிலாபாதித்ருஷ்ட விரோதங்களிறே இவர்களால் செய்யலாவது, அப்படி சிலவற்றைச் செய்தால் தங்களோபாதி நாமுமிவற்றிலே சபலராய் இவற்றினுடைய ஹாநியைப்பற்ற நெஞ்சாறல் பட்டுத் தளர்வுதோமென் றிருந்தார்களாகாதே, இவர்க ளறிவிலித்தன மிருந்தபடியென! என்று பண்ணும் ஹாஸம். (உகப்பாவது), அவர்கள் பண்ணும் பரிபவாதிகளுக்கு விஷயமான சரீரத்தைத் தனக்கு சத்ருவாகவும், அவர்கள் ஹாநிபண்ணும் த்ருஷ்ட பதார்த்தங்கள் தனக்கு ப்ரதிகூலங்களாகவும் நினைத்திருக்கையாலே, தன்னுடைய சத்ரு விஷயமாக வொருவன் பரிபவாதிகளைப் பண்ணுதல் தனக்கு ப்ரதிகூலங்களானவற்றைப் போக்குதல் செய்தா லுகக்குமாபோலே, அவர்க ளளவில பிறக்கும் ப்ரீதி. (உபகார ஸ்ம்ருதியாவது), நம்முடைய தோஷங்களை நாம் மறந்திருக்கும் தசைகளிலே உணர்த்தியும், நமக்கிவ்விருப்பில் நசையறும்படியான செறுப்புக்களைச் செய்தும், இவர்கள் நமக்குப்பண்ணுகிற உபகாரமென்றான்! என்றிருக்கும் கருத

ஜ்ஞரை (நடக்கவேணும்) என்றது, இவை இத்தனையும் குற்றஞ் செய்தவர் விஷயத்திலே இவனுக்கு அவஶ்யமுண்டாய்ப் போரவேணுமென்று தோற்றுகைக்காக.

ஆக இப்ப்ரகரணத்தால், ஹிதோபதேசஸமயத்தில் விப்ரதிபத்திவிசேஷங்களும், தத்ரஹிதமாக உபதேசிக்கவேணுமென்னுமிடமும், உபதேச ஸாக்ஷாத்பலமும் உபதேஷ்டாவினுடைய ஆசார்யத்வம் ஸித்திக்கும் வழிகளும், விப்ரதிபத்தியுடனுபதேசிக்கில் உபயாகரும் ஸ்வரூப ஸித்தியில்லாமையும், உபதேஷ்டாவான ஆசார்யனுக்கு அவஶ்யாபேக்ஷித குணத்வயமும், ஸாக்ஷாதாசார்யத்வமின்ன மந்த்ரத்தை உபதேசித்தவனுக்கு என்றும் சொல்லுகையாலே, ஸதாசார்ய லக்ஷணத்தையும்; ததநந்தரம் ஸச்சிஷ்ய லக்ஷணத்தையும், தது பயருடைய பரிமாற்றங்களையும், சிஷ்யனுக்காசார்ய விஷயத்தில் "தீமனங் கெடுத்தாய்" இத்யாதிப்படியே யாவச்சரீரபாதமுபகாரஸ்ம்ருதி நடக்கவேணுமென்னு மத்தையும், மநஸ்ஸுக்குத்தீமை யின்னதென்னுமிடத்தையும், அதிலுபாதேயாம்சத்தி னுபபாதநத்தையும், தத்ப்ரஸங்கத்திலே மற்று மிவனுக்கபேக்ஷிதமான அர்த்த விசேஷங்களையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே, கீழ்ச் சொல்லிவந்த தவ்யநிஷ்டனான அதிகாரிக்கு தது பதேஷ்டாவான ஆசார்ய விஷயத்திலுண்டாக வேண்டும் ப்ரதிபத்த்யநுவர்த்தந ப்ரகாரங்களும் சொல்லப்பட்டது. (365)

பகவந் நிர்ஹேதுக விஷயீகார வைபவம்.

366. இனி, (ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம் பயஹேது, பகவத் குணாநுஸந்தாநம் அபயஹேது) என்று தொடங்கி, (நிவர்த்யஜ்ஞாநம் பயஹேது, நிவர்த்தகஜ்ஞாநமபயஹேது) என்னுமளவாக, இவ்வதிகாரிக்கநாதிகாலார்ஜித கர்மவிநாசகாரணமாய் அத்வேஷம் முதலாக ப்ராப்திபர்யந்தமாக நடுவுள்ள பேறுகளுக்கெல்லாம் ப்ரதாந ஹேதுவான பகவந்நிர்ஹேதுக க்ருபாவைபவம் சொல்லப்படுகிறது. ஸம்ஸாரிகள் தோஷமும் ஸ்வதோஷமென்று நினைக்கை முதலாக ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாய் வந்த அர்த்தவிசேஷங்களை ப்ரதிபாதித்துத் தலைக்கட்டின அநந்தரம், கீழ் (ஸ்வதோஷத்துக்கும்) இத்யாதி வாக்யத்திலே இவனுக்கு அநவரதகர்த்தவ்யமாகச்சொன்ன ஸ்வதோஷ பகவத்பாகவத குணாநுஸந்தாநங்களில் வைத்துக்கொண்டு, பாகவத குணாநுஸந்தாநம் ப்ரதிபாத்யாம்சத்துக்கு உபயுக்தமல்லாமையாலே அத்தைவிட்டு, அதுக்குபயுக்தமான ஸ்வதோஷ பகவத் குணாநுஸந்தாநங்களை அங்கீகரித்துக்கொண்டு அவை இரண்டுக்கும் ப்ரயோஜநமின்னதென்கிறார்மேல் (ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம்) என்று தொடங்கி.

366. ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம் பயஹேது; பகவத் குணாநுஸந்தாநம் அபயஹேது.

(ஸ்வதோஷமாவது)—அநாத்ம குணாதிகளும்; அதுக்கு மூலமாய் அநாதிகாலமே பிடித்துக் காழ்ப்பேறிக்கிடக்கிற அவித்யாதிகளும்; ஏததநுஸந்தாநம், இது விதுவாக இன்னம் ஸம்ஸரணம் வரில் செய்வதென்! என்னும் பயத்துக்கு ஹேது. (பகவத்குணமாவது), இத்தோஷத்தைப் பார்த்திகழாமல் அங்கீகரித்து இவற்றைப் பொறுத்து இவ்வாத்மாவைத் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்குடலான

அவனுடைய தயாக்ஷாந்த்யாதிகள் ; ஏதத நுஸந்தாநம, அநாதிகாலம ஸமஸாரஹேது வாயப்போந்த ஸவதோஷபலத்தைப் பார்த்து இன்னமு மப்படியாகில செயவதென என்கிற பயத்தினுடைய நிவருத்திகது ஹேதுவெனகை * துரந்தஸ்யாநாதே ரபரிஹரணீயஸயமஹதோ நிஹீநாசாரோஹம நருபசு ரசுபஸ யாஸபதமபி, தயாஸிநதோ பநதோ நிரவதிக வாதஸலய ஜலதே தவஸ்மாரம ஸமாரம் குணகணமிதீசசாமி கதபீ:* என்னககடவதிறே (366)

367. இபபடி இவவிடத்திலே பயாபயஹேதுககளான ஸகலதோஷ ஸகல குணஙகளையும சேரச சொலலியிருககசசெயதே, (இழவுககடி காமம, பேறறுககடி கருபை) என்றும, (காம பலமபோலே கருபாபலமு மநுபவிததேபறவேணும) என்றும, காமத்தையும கருபையையுமே இழவுபேறுகளுககு ஹேதுவாகச சொலலிக கொண்டுபோய, (பயஹேது கர்மம, அபயஹேது காருணயம) என்று நிகமித்தது இவையெலலாவற்றிலு மிவனுககு ஸம்ஸார மோக்ஷஙகளுககு ப்ரதாநஹேதுக களவையாகையாலே, இவை இரணடையும பினசெலலும மற்றுள்ளவையும இவை புககவிடத்தே தானே வநது விடுமிறே. இஙஙனன்றிககே, அவனபடியைநினைதது பயமும, தனபடியைநினைத்து அபயமுமாமளவில அறிவிலிததனமே பலிககுமென கிறார் (பயாபயஙக ளிரண்டும) என்று தொடஙகி.

367. பயாபயங்களிரண்டும மாருடில அஜஞதையே ஸித்திக்கும.

அதாவது—கீழசசொன்னபடியன்றிககே, அநாதிகாலம தனககுப பரதநத்ர மான ஆதமவஸ்துவை கர்மவயாஜத்தாலே ஸமஸரிபபித்துப் போநதவனன்றோ! நிரஙகுசஸவதநத்ரனவவ னின்னமும ஸமஸரிபபிககில செய்வதென ; என்று அவனபடியை நினைதது பயப்படுகையும், முனபுபோலன்றிககே நமககிப்போ தாத்ம குணஙகளுண்டாகையால பேற்றில கணணழிவிலலையென்று தனபடியை நினைத்து பயஙகெடுகையுமாமளவில, தானதனககு நாசகனென்று பயபபடுகையும், ஈசவரனே ரக்ஷகனென்று பயஙகெடுகையுமாகிற ஜஞாத்ருத்வவேஷ மிலலாமையாலே அஜ ஞதையே ஸித்தித்துவிடு மெனகை. (367)

368 (அஜஞதையே ஸிததிககும) என்ற விததைத் தளளுகைககாக, ஆழ வாரகள பாசுரஙகளைககொணடு பரத்யவஸதாநம பணணினவர்கள சஙகையை யநு வதிககிறார் (ஆனால) என்று தொடஙகி.

368 ஆனால "நலிவானின்ன மெண்ணுகின்ருய்" "ஆற்றங்கரைவாழ மரம போலஞ்சுகினறேன" எனகிற பாசுரஙகளுக்கு அடியெனனென்னில்.

அதாவது—இப்படியாகில, ததத்வவிதகரேஸரரான ஆழவார்கள, "உணணிலாவிய வைவரால குமைதீற்றி எனனையுன பாதபஙகயம, நணணிலா வகையே நலிவானின்னமெணணுகின்றாய" என்று, "காட்டிபபடுபபாயோ" எனகிறபடியே விஷயஙகளைக காணில முடியுமபடியான வென்னை, உளளே நிரநதரவாஸம பணணுகையாலே ஆநதரசத்ருககளாயிருககிற இநத்ரியஙகளைநதாலும நலிவுணணுமபடி

பண்ணி ப்ராப்தமுமாய் போக்யமுமான உனதிருவடிகளைக் கிட்டாதபடியாகவே, சரணாகதனான பின்னும் ஸம்ஸாரத்திலே வைத்து நலிய வெண்ணுகின்ருயென்றும்; "மக்கள் தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய்கொ லென்றின்ன மாற்றங்கரைவாழ மரமபோ லஞ்சுகின்றேன" என்று—மநுஷ்யர்களுடைய கர்ப்பஸ்தானத்திலே என்னுடைய கர்மாநுகுணமாக வின்னம் ஸம்ஸரிப் பிக்கிருயோவென்றும், இப்போதிப்போது போய்த்து என்னும்படி பயஸ்தானமான ஆற்றங்கரையிலே வர்த்திக்கிற மரம்போலே உன ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை நினைத் தஞ்சாநின்றேன என்றும் அருளிச்செய்த பாசுரங்களுக்கு நிதானமென்னென்னி லென்கை .... (368)

369. அதுக்குத்தரம அருளிச்செய்கிருர் (பந்தாநுஸந்தானம்) என்று.

369 பந்தாநுஸந்தானம்.

அதாவது—பேறிழவுகளிரண்டு மவனாலே யென்னலாம்படி நிருபாதிக ரக்ஷகனானவனோடு தங்களுக்குண்டான ஸம்பந்தத்தினுடைய அநுஸந்தான மென்கை. (369)

370 பந்தாநுஸந்தானத்தாலே இப்படி தன்னாலவருமவற்றை அவன குறையாகச் சொல்லலாமோ வென்ன; ஆமென்னு மிடத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிருர் (ப்ரஜை) என்று தொடங்கி

370 ப்ரஜை தெருவிலே யிடறித் தாயமுதுகிலே குத்துமாபோலே, நிருபாதிக பந்துவாய் சக்தனுயிருக்கிறவன விலக்காதொழிந்தால் அப்படிச் சொல்ல லாமிறே.

அதாவது—க்ரீடார்த்தமாகத் தெருவிலே ஓடித்திரிகிற ப்ரஜை, அங்கே யிடறிக் கால் நொந்தவாறே அழுதுகொண்டு அகத்திலே வந்து, தனக்கிவ்வேதனை வந்தது தாயாலேயாக நினைத்து, அவள் முதுகிலே குத்துமாப்போலே, ஒருபாதி ப்ரயுக்தமல்லாமையாலே ஒழிக்க ஒழியாத பந்தத்தையுடையவனுமாய், இச்சேதநனுடைய கர்மத்தோடு ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களோடு வாசியற ஸர்வமும் ஸ்வாதீநமாகையாலே கர்மாநுகுணமாக ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களாலே யிவனபடுகிற நலிவைத் தவிர்க்கைக்கு சக்தனுமா யிருக்கிறவன், நலிவுபடவிட்டு விலக்காதொழிந்தால், அவனிவற்றையிட்டு நலிவிக்கிற னென்னலாமிறே யென்கை. ... ... (370)

371. விலக்காதமாத்ரங்கொண்டு அவனே செய்தா னென்னலாமோவென்ன அருளிச்செய்கிருர் (ப்ரஜையை) என்று தொடங்கி.

371 ப்ரஜையைக் கிணற்றின் கரையினின்றும் வாங்காதொழிந்தால் தாயே தள்ளினு ளென்னக்கடவதிறே.

அதாவது—கிணற்றின கரையிலே ப்ரஜை யிருக்கிறபடியைக் கண்ட மாதாவானவள் அப்போதே யோடிச்சென்று கிணற்றின் கரைநின்றும் வாங்காதொழிந்தால், அக்கிணற்றிலே ப்ரஜை விழுந்தவளவில, "தாயப்போதே சென்றெடுத்தாளாகில் ப்ரஜை விழுமோ, கிணற்றின கரையிலிருப்பை யிவளநுமதி பண்ணியிருக்கையாலேயன்றோ விழுந்தது, ஆனபின்பிவளன்றோ தள்ளினுள்" என்று லோகஞ் சொல்லக் கடவதிறே யென்கை. .. .. (371)

372. ஆனால், * அப்ரதிஷித்தமநுமதம் * என்கிற ந்யாயத்தாலே, விலக்காமையாவது அநுமதியாய்த்தபின்பு, அவனநுமதியோ பின்னை இவனிழவுக்கு ஹேதுவென்ன அருளிச்செய்கிருர் மேல் (இவனுடைய) என்று தொடங்கி.

372 இவனுடைய அநுமதி பேறுக்கு ஹேது வல்லாதாப்போலே அவனுடைய அநுமதியும் இழவுக்கு ஹேதுவன்று.

அதாவது—ரக்ஷ்யபூதனான இவனுடைய ரக்ஷ்யத்வாநுமதி அசித்வ்யாவ்ருத்தி வேஷமாகையாலே பகவல்லாபத்துக்கு ஹேதுவல்லாதவோபாதி, ரக்ஷகனான அவனுடைய ஸம்ஸாராநுமதியும ஸ்வாஜ்ஞாரூப சாஸ்த்ர மர்யாதை ஜீவிக்கைக்காக க்ரமேணங்கீகரிக்கிறேனென்று இவன் ருசிபார்த்திருக்கிற விருப்பாகையாலே தத்லாபத்துக்கு ஹேதுவன்றென்கை (372)

373 இவ்வநுமதி த்வயமும் பின்னை யேதாவதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இரண்டும்) என்று தொடங்கி

373. இரண்டு மிருவர்க்கும ஸ்வரூபம

(இருவர்க்கும ஸ்வரூபம்) என்றது, பரதந்த்ரராயும ஸ்வதந்த்ரராயு மிருக்கிற இருவர்க்கும ஸ்வாஸாதாரணாகார மென்றபடி அதாவது, பரதந்த்ரனான இவனுக்கு ஸ்வரக்ஷ்யத்வாநுமதி ஸ்வரூபாதிரேகியல்லாமையாலே ஸ்வரூபம்; ஸ்வதந்த்ரனான அவனுக்கு ஸ்வரக்ஷ்யவஸ்து ரக்ஷணத்தில ஸ்வாஜ்ஞாரூப சாஸ்த்ராநுகுண நிர்வஹணார்த்தமான ஸம்ஸாராநுமதி ஸ்வாதந்த்ர்ய வேஷமாகையாலே ஸ்வரூபமென்கை

374. ஆனால் இழவு பேறுகளுக்கடி யேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இழவுக்கடி) என்று தொடங்கி.

374. இழவுக்கடி காமம; பேற்றுக்கடி க்ருபை.

அதாவது—பகவத் விஷயத்தை அநாதிகால மிழக்கைக்கு ஹேது, "முன் செய்த முழுவினை" என்னும்படி அநாதிகால ஸஞ்சிதமான இவனுடைய கர்மம; இப்படி இழந்துகிடக்கிறவிவனவிஷயத்தைப் பெறுகைக்கு ஹேது, "விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்" என்னும்படி இருகரையுமழியப் பெருகும பகவத் க்ருபையென்கை. (374)

375. இங்ஙனன்றிக்கே மாறிச் சொல்லுமளவில வரும்நாத்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல (மற்றைப்படி சொல்லில) என்று தொடங்கி

375. மற்றைப்படி சொல்லில இழவுக்குறுப்பாம்.

அதாவது—இப்படியன்றிக்கே, (பயாபயங்க ளிரண்டும மாறுடில) என்கிற விடத்திற்போலே, "இழவுக்கடி ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ர்யம, பேற்றுக்கடி சேதந ஸத்குணம்" என்று இழவு பேறுகளுக்கு ஹேதுவை மாற்றிச் சொல்லில ஈச்வரன் கைவாங்குகையாலே அவன் திருவடிகளைப் பெறும விழந்து போகைக்குடலாமென்கை. அதவா, (மற்றைப்படி) இதுயாதிகத்து, "இழவுக்கடி சேதந கர்மம, பேற்றுக்கடி ஈச்வர க்ருபை" என்று இழவிவனாலும பேறவனாலுமாகச் சொன்னபடியன்றிக்கே, இழவு பேறுக ளிரண்டுக்குமடி யீச்வர ஸ்வாதந்த்ர்யமென்று அநாதிகால மிழந்ததுக்குமடி அவனென்று சொல்லில அவன் கைவாங்குகையாலே ஒருகாலமு மவனைப் பெறும விழந்து போகைக்குடலாயவிடு மென்னவுமாம. (375)

376. இப்படி சொல்லுமளவில ஈச்வரன் கைவாங்கு மென்னுமத்தை, லௌகிக நயாயத்தை யுபஜீவித்துக்கொண்டு தாசிப்பிக்கிறார் (எடுக்க நினைக்கிறவனை) என்று தொடங்கி.

376 எடுக்க நினைக்கிறவனைத் தள்ளினுயென்கை எடாமைக்குறுப்பிறே.

அதாவது—ஆழந்த கிணற்றில் தன கர்மாநுகுணமாக அநவதாநத்தாலே விழுந்தவனை அருகினின்று ஒரு கருபாவானுனவ னெடுப்பதாக யதநிக்கிறவள விலே, தான விழுகிறபோது அவனுஸந்நனெனகிறமாத்ரததைக்கொண்டு அவன் தன்னைத் தளளினுனக நினைத்து, "இககிணற்றிலே யென்னை த தளளினயும நீயன்றோ" என்று, "நான செய்யாத காரியத்தை இவன சொல்லுவதே!' என்று சீற்றமெழுந்திருந்து எடாமல கைவாங்குகைக குறுபபாமாப்போலே, ஸ்வகர்மத்தாலே ஸமஸாரமாகிற படுகுழியிலே விழுநதுகிடககிற தன்னை யெடுகக நினைககிற கருபா வானுன வீச்வரனை, "இத்தனை காலமுமென்னை ஸமஸாரததிலே தளளிவிட்டு வைத் தாயும நீயே" என்று, சீறிக கைவாங்கி. படடது படுகிறுன என்றிருந்து விடுகைக குறுப்பாமிறே யெனகை. .. .. (376)

377. இப்படி சொலலுகை ஈச்வரனுககுச் சீற்றததுக குடலென்னுமிது லௌகிகநயாயத்தைககொண்டு சொல்லவேணுமோ, தத்வ தர்சிகளான திருமங்கை யாழ்வார் பூர்வோகதிக கநந்தரத்திலே தாமே அருளிசசெய்தாரிறே யென்கிருர் (சீற்றமுள) என்று தொடங்கி.

377 சீற்றமுளவென்ற வநந்தரத்திலே யிவவர்த்த்தைத் தாமே அருளிச்செய்தாரிறே.

அதாவது-"இன்னம, மககள தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய்கொல்" என்று, ஈசவரன் தன ஸ்வாதநத்ர்யத்தாலே ஸம்ஸரிப்பிககிறுனைகச சொனனவிது, கர்மாநு குணமாக ஸமஸரிககிற ஆத்மாவை ஸமஸாரத்தினின்று மெடுக்கைக்கு கருஷி பண்ணிப்போருமவன திருவுள்ளம சீறுகைக் குடலென்று நினைத்து, கீழ விண்ணப் பஞ் செய்த வார்த்தையாலே திருவுள்ளத்துக்குச் சீற்றமுண்டென்ற முதல் வார்த் தைக கநநதரததிலே, இழவுககடி யவனுகச சொல்லுகை நிகரஹ ஜநகமென்னு மிவ் வர்த்தத்தை முன்பப்படி அருளிசசெயத தாமே அருளிச்செய்தாரிறே யெனகை. 377

378. "சீற்றமுள" என்ற பினபும "ஆகிலும் செப்புவன் என்று முன்பு சொனனது தன்னையே சொலலுகைககு ஹேதுவை, ப்ரசநோத்தரரூபேண ப்ரகா சிப்பிககிருர் (சீறறம) என்று தொடஙகி

378. சீற்றமுண்டென்றறிந்தால் சொலலுமபடி யென்னென்னில், அருளும் ஆர்த்தியும அநந்யகதித்வமும் சொல்லப்பண்ணும்.

அதாவது—கீழச்சொனன வித்தாலே ஈசவரன திருவுளளத்துககுச் சீற்ற முண்டென றறிநதால பினனையு மிவ்வார்த்தையைக கூசாமல் திருமுனபே சொல் லுமபடி யெஙஙனே யெனனில்? அவன் சீறறத்தைத தன ஸந்நிதியில ஜீவிக்க வொட்டாத பரதுஃகாஸஹிஷ்ணுத்வரூபையான கருபையும், சீற்றங்கணடஞ்சி வாய் மூடவொட்டாதபடி கரையழிந்து செலலுகிற ஸமஸாரார்த்தியும், சீறிபெடுத் தெறி யிலுமவேறு புகலிலலாமையாகிற அநந்யகதித்வமும சொலலுமபடி பண்ணுமென்கை. இத்திருமொழியிலே, "அடைய வருளா யெனககுனறனருளே" "துணியேனினி நினனருளலல தெனககு" "தொண்டரானவர்க கினனருள் செயவாய்" என்று பல விடஙகளிலுமவ்வனருளையும, "ஆற்றஙகரை வாழ மரமபோ லஞ்சுகினறேன" "காம்பத திடைப்பட்ட கலவா மனமபோ லாற்றத் துளககாநிற்பன" "பாம்போடொரு கூரை யிலே பயினறாப்போல தாஙகாதுளளந் தளளும" "இருபாடெரி கொள்ளியுனுள்

ளெறும்பேபோ லுருகா நிற்கு மென்னுள்ளம்" "வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரியினம் போலே யுள்ளந் துளங்கா நிற்பன்" என்று பல த்ருஷ்டாந்தங்களாலும் தம்முடைய ஆர்த்யநந்யகதித்வங்களையு மருளிச் செய்தாரிறே (378)

379. இப்படி அநந்யகதித்வாதிக ளுண்டானாலும் அவனுக்குச் சீற்றம் பிறக்கும்படி சிலவற்றைச் சொல்லலாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (சீறினாலும்) என்று தொடங்கி.

379. சீறினாலும் காலைக் கட்டிக்கொள்ளலாம்படி யிருப்பாளொருவனைப் பெற்றால் எல்லாம் சொல்லலாமிறே

அதாவது—சீறின காலத்திலும் சீற்றத்துக்கு விஷயமானவர்களுக்குச் சென்று திருவடிகளைப் பூண்டுகொள்ளலாம்படி பரமக்ருபாவானா யிருப்பானொருவனைப் பெற்றால் நினைத்தபடியெல்லாம் சொல்லலாமிறே யென்கை (379)

380. சீறின தசையிலும் காலைக்கட்டிக் கொள்ளலாயிருக்கும்படிக்கு ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் (* க்ருபயா பர்யபாலயத் * "அரிசினத்தால்") என்று.

380 "க்ருபயா பர்யபாலயத்" "அரிசினத்தால்".

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

அதாவது—* ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ சரண்யச் சரணாகதம், வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத் * என்று, அபராதத்தைத் தீரக்கழியச்செய்து ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு இலக்காய்ப் புறம்புபுகலற்றவாறே வந்து திருவடிகளிலே விழுந்த காகத்தை, க்ருபையாலே ரக்ஷித்தா ரென்கையாலும், 'அரிசினத்தா லீன்றதாய் அகற்றிடினும் மற்றவள் தன்னருள் நினைந்தே யழுங்குழவி யதுவே போன்றிருந்தேன்'" என்று, பெறுகைக்கு வருந்தி வரங்கிடந்து பெற்ற தாயானவள், இது செய்த தீம்பைக்கண்டு அரிந்துபொகடவேண்டும் சீற்றத்தை யுடையளாய்க் கொண்டு கிட்ட வரவொட்டாமல் தள்ளிவிட்டாலும், வேறு போக்கடியற்று, சீறியெடுத்தெறிகிற அவளுடையமுகத் திரக்கத்தையே நினைத்து அழுது காலைத் தழுவிக்கொள்ளும் குழவி போலே, என்னபராதத்தைக்கண்டு அருகுவாராதபடி நீ தள்ளிவிடப் பார்க்கிலும் திருவடிகளல்லது வேறு போக்கடி யற்றிருந்தேன் என்று ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமாளருளிச்செய்கையாலும், (சீறினாலும் காலைக் கட்டிக்கொள்ளலாம்படி யிருப்பாளொருவன்) என்னுமிடம் ஸித்தமென்கை இப்படி, ஆழ்வா ரருளிச்செய்த இவ்வர்த்தத்தை, " நிரஸ்தகஸ்யாபி ந தாவதுத்ஸஹே மஹேச ஹாதும் தவ பாத பங்கஜம், ருஷா நிரஸ்தோபி சிசுஸ்ஸ்தநந்தயோ நஜாதுமாதுச் சரணௌ ஜிஹாஸதி * என்று ஆளவந்தா ரருளிச்செய்தாரிறே. ஆக, இவ்வளவால், (ப்ராப்யங்க ளிரண்டும் மாறுபடில அஜ்ஞதையே ஸித்திக்கும்) என்றதின்மேல் வந்த சங்கா பரிஹாரங்கள் பண்ணப்பட்டது. (380)

த்ருதீய ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மங்களாசாஸந ப்ரகரணமான த்ருதீய ப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்

ளெறும்பேபோ லுருகா நிற்கு மெனனுள்ளம்'' "வெள்ளத்திடைபபட்ட நரியினம போலே யுள்ளந் துளங்கா நிற்பன'' என்று பல தருஷ்டாந்தங்களாலும தமமுடைய ஆர்த்யநந்யகதித்வங்களையு மருளிச் செய்தாரிறே. (378)

379. இப்படி அநந்யகதித்வாதிக ளுண்டானாலும அவனுககுச் சீற்றம பிறக கும்படி சிலவற்றைச சொல்லலாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (சீறினாலும) என்று தொடங்கி.

379. சீறினாலும் காலைக் கட்டிக்கொள்ளலாம்படி யிருப்பானொருவனைப் பெறுகல் எல்லாம் சொல்லலாமிறே.

அதாவது—சீறின காலத்திலும சீற்றத்துககு விஷயமானவர்களுங்குச் சென்று திருவடிகளைப் பூண்டுகொள்ளலாம்படி பரமகருபாவானா யிருப்பானொரு வனைப் பெறறால நினைத்தபடியெல்லாம சொல்லலாமிறே யெனகை (379)

380. சீறின தசையிலும காலைககட்டிக கொள்ளலாயிருககும்படிககு ப்ர மாணங் காட்டுகிறார் (* க்ருபயா பர்யபாலயத் * "அரிசினத்தால்") என்று.

380. "க்ருபயா பாயபாலயத்" "அரிசினத்தால்".

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம.

அதாவது—* ஸதம நிபதிதம் பூமௌ சரண்யச் சரணாகதம், வதார்ஹமபி காகு த்ஸ்தஃ க்ருபயா பர்யபாலயத் * என்று, அபராதத்தைத் தீரககழியச்செய்து ப்ரஹ் மாஸ்த்ரத்துக கிலககாய்ப் புறம்புபுகலற்றவாறே வந்து திருவடிகளிலே விழுந்த காகத்தை, க்ருபையாலே ரக்ஷித்தா ரெனகையாலும; "அரிசினத்தா லீன்றதா யகற்றிடினும மற்றவள்த னருள நினைந்தே யழுஙகுழவி யதுவே போனறிருந்தேன''' என்று, பெறுகைககு வருநதி வரஙகிடநது பெற்ற தாயானவள, இது செய்த தீமையைககண்டு அரிநதுபொகடவேணடும சீற்றத்தை யுடையளாயக கொண்டு கிட்ட வரவொட்டாமல் தளளிவிட்டாலும, வேறு போககடியற்று, சீறியெடுததெறிகிற அவளுடையமுகத் திரககததையே நினைதது அழுது காலைத தழுவிககொள்ளும குழவி போலே, என்னபராதத்தைககணடு அருகுவாராதபடி தேவா தளளிவிடப் பார்க கிலும் திருவடிகளலலது வேறு போககடி யற்றிருநதேன என்று ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமாளருளிசசெயகையாலும; (சீறினாலும காலைக கட்டிககொளளலாமபடி யிருப் பானொருவன்) என்னுமிடம ஸித்தமெனகை இப்படி, ஆழ்வா ரருளிசசெய்த இவ வர்த்தத்தை, "நிராஸகஸ்யாபி நதாவதுதஸ்ஹே மஹேசஹாதும தவபாத பஙகஜம, ருஷா நிரஸ்தோபி சிசுஸ்ஸ்தநநதயோ நஜாதுமாதுச சரணௌ ஜிஹாஸதி* என்று ஆளவந்தா ரருளிசசெய்தாரிறே. ஆக, இவ்வளவுமு, (பயாபயஙக ளிரண்டும மாருடில அஜ்ஞதையே ஸித்திககும) என்றதினமேல வநத சஙகா பரிஹாரஙகள பண்ணப் பட்டது. .... (380)

தருதீய ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம.

மஙகளாசாஸந ப்ரகரணமான த்ருதீய ப்ரகரணம ஸமபூர்ணம

னுமபடி அலபமா யிருககும , பரமாகாசத்தில இவனுடைய நித்யமான விபூதி த்ரிபாத் தெனனுமபடி மும்மடஙகா யிருககும. "இந்த விபூதி த்வய விஷயமான பாதசபத மும தரிபாசசப்தமும அலபதவ மஹத்தவஙகளுக குபலக்ஷணமித்தனையொழிய பரிசசேதபர மனறு, லீலாவிபூதியி லணடங்களதானே அஸஙகயாதஙகளாயிறே யிருப்பது" எனறு தீபபரகாசத்திலே ஜீயரருளிசசெயகையாலே, இவவிபூதியில கார்யரூப ப்ரதேசத்தைப்பறற பரமாகாசத்தில நித்யவிபூதி மும்மடஙகா யிருககு மெனனவுமாம. அனறிககே, "திவி' இதி அப்ராகருதம ஸதாநமுசயதே; தரிபாத த்வஞச, அபராகருதைா போகயபோகோபகரண போகஸ்தாந விசேஷைா வா, பூஷணாஸதராதிரூபேண ஜகதநதாகத வஸதவபிமாநிபி நித்யைர் பகவதநுபவ மாத்ர பரைசச நித்யஸித்தைர் முகதைச சாத்மபிராவா ஸமபவதி" எனறு சருதபர காசிகையிலே படடரருளிச செயதபடியே, அபராகருதமா யிருந்துள்ள போகய விசேஷஙகள போகோபகரண விசேஷஙகள போகஸதாந விசேஷஙகளாகிற மூனறமசஙகளோடே கூடியிருககையாலே, அஸத்ர பூஷணாத்யாயததிறபடியே பூஷணாஸதராதி ரூபத்தாலே ஜகதநதர்கத வஸதவபிமாநிகளான நிதயரும, கேவல பகவதநுபவபரரா யிருககும நிதயரும முகதருமா யிப்படி மூனறமசமா யிருககு மாத் மாககளை உடைத்தாகையாலே யாதல தரிபாதமெனனவுமாம. ஆக, இப்படி லீலா விபூதியில அதயநதவயாவருத்தையாகையாலே நிரதிசய ஸுகாவஹையான நிதய விபூதியிலே.

(பரிபூர்ணநுபவம நடவாநிறக) நிதயமுகதரோடே கூடியிருநது ஒரோனறே நிரதிசயாநநத ஜநகமான ஸவரூப ரூபகுண விபூதிகளெலலாவறறையும யுகபதே வாநுபவிககையாகிற பரிபூரணநுபவம அவிசசிநநமாயச செலலாநிறக வெனகை.

(அது உணடாருககாடடாதே) அதாவது—அபபோதபபோது வடிவு இடடு மாறினைபபோலே புதுககணிதது வரப்பணணு மநத வநுபவமொனறும வடிவில தோறறாதே யெனகை

(தேசாநதரகதனை புத்ரன பககலிலே பிதரு ஹருதயங கிடககுமாபபோலே ஸமஸாரிகள பககலிலே திருவுளளம குடி போய) அதாவது—அநேக புதராகளில வைததுககொணடு ஒருவன ஸவகாமாநுகுணமாக தேசாநதரமே போனால, மறறுண டான புதரர்களும தானுமாயிருநது ஜீவியாநிறகசசெயதேயும, 'இவாகளோபாதி அவனுங கூடவிருநது வாழுகைக கிடடுபபிறநது வைத்தும இதனை யிழநது கிடக கிறானே!" எனறு, தேசாநதரகதனை வந்த புதரனபககலிலே பிதாவினுடைய ஹ்ருதயங கிடககுமாபபோலே, நிதய முகதரும தானுங கூடியிருநது வாழசசெயதே "இபபோகததில பராபதியுணடாயிருகக இசசேதநர் இத்தை யிழநது கிடபபதே!" எனறு தேசாந்தரஸதரான ஸமஸாரிகள பககலிலே திருவுளளம நோககபபோ யெனகை.

(இவாகளைப் பிரிநதால ஆறறமாடடாதே) அதாவது ஸமஹருதி ஸமயத்தில [பராபதி யுண்டாயிருகக] நிதய விபூதியிலே இஸஸமஸாரி சேதநரைப பிரிநது தானிருககுமளவில, புதரபௌதராதிகளோடே ஜீவிததவன அவர்களை யிழநது

தனியனுனைப்போலே, * ஸைகாகீ நரமேத* என்கிறபடியே அவ்விழவு ஸஹிக்கமாட்டாதே யெனகை. ஸமஹ்ருதரா யிருககுமளவிலும இவர்களை சரீரமாகக்கொண்டு தான சரீரியா யிருககசெயதேயும், அதனையொரு கலவியாக நினையாதே, கரண களேபர ஸஹிதராய அவர்கள வர்த்திககிற காலத்தில் அந்தராத்மதயா ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளை நிர்வஹித்துககொணடிருக்கை முதலானவறறை இவர்களோட்டைக கலவியாகவும், இவர்கள கரணகளேபர விதுரராய், அசிதவிசேஷிதராய்ககிடகக தான் நித்யவிபூதியிலே யிருக்குமிருப்பு இவர்களைப் பிரிந்திருககிற விருப்பாகவும் அவன நினைத்திருககையாலே (இவர்களைப் பிரிந்தால) எனறருளிச்செய்கிறார்

(இவர்களோடே கலநது பரிமாறுகைககு கரணகளேபரங்களைக கொடுத்து) அதாவது—அந்தராத்மதையாலும அவதாரார்ச சாவதாரஙகளாலும் இவர்களோடே கலந்து பரிமாறுகைக குறுப்பாக, *விசிதரா தேஹஸமபத்தி:* இத்யாதிப்படியே, ஸ்வசரணகமல ஸமாச்ரயணோபகரணங்களான கரணகளேபரஙகளை *தயமாந மநா வாய்க் கொடுத தென்கை.

(அவறறைககொண்டு வ்யாபரிககைககீடான சகதிவிசேஷஙகளையுங் கொடுத்து) அதாவது—அந்த கரணகளேபரங்களைக கொண்டு அறியவேண்டுமவற்றை அறிந்து செய்யவேண்டுமவற்றைச செயது தவிரவேண்டுமவற்றைத் தவிர்ந்து இப்படி வயாபரிககைக கீடான சிசசகதி ப்ரவருத்திசகதி நிவருததிசக்திகளாகிற சகதி விசேஷங் களையுங் கொடுததெனகை

(கணகாணநிற்கில ஆணையிடடு விலககுவர்களெனறு கணணுககுத தோற் றுதபடி) அதாவது—இததனையுஞ்செய்து ஸ்வாமிதவ ப்ராபதிதோறற இவர்கள கண் ணுககு விஷயமாய நிறகில, *த்வமமே* எனறால ஸஹியாமல், *அஹமமே* எனனும ஸவதநதரராகையாலே, எங்கள கணமுகப்பிலே நீயொருககாலும நிற்ககடவை யலலை எனறு திருவாணையிட்டு நிஷேதிப்பாகளெனறு நினைத்து, *நசக்ஷுஷா பசயதி கசசநைநம:* *கட்கிலீ* என்கிறபடியே இவாகள கண்ணுககு ஒருகாலமும விஷயமாகாதபடி யெனகை. (உறங்குகிற ப்ரஜையைத தாயமுதுகிலே யணைத்துக கொண்டு கிடககுமாப்போலே, தானறிந்த ஸமபந்தமே ஹேதுவாக விடமாட்டாதே அகவாயிலே யணைதது) அதாவது—தன்னையும தாயையுமறியாதே கிடந்து உறஙகுகிற ப்ரஜையை வத்ஸலையான மாதாவானவள தானறிநத ரக்ஷ்யரக்ஷக ஸமபந்தமடியாக முதுகிலே யணைத்துககொணடு கிடககுமாப்போலே, அநாதிமாயயா ஸுப்தராய் ஸவ பரஸவரூபங்களி லொன்றையு மறியாமல கிடக்கிற விசசேதநரை சேஷியான தானறிந்த ரக்ஷ்யரக்ஷக ஸமபந்தமே ஹேதுவாக விட க்ஷமனனறிககே, *ஆதமநி திஷ்ட்டந *எனகிறபடியே அநதராதமதவேந இவறறை ஸ்பாசித்துககொண டெனகை

(ஆடசியில தொடாசசி நனறெனறுவிடாதே ஸத்தையை நோககி) அதாவது—ஒருவனுடைமையை யொருவ னபஹரித் தாளாநிறக உடையவனுய வைதது உடை மையை யிழநதவன தனனதெனனு மிடந்தோற்றப் பலநாளும் தொடர்நது போந் தால பினபு வயவஹாரததில விஜயஹேதுவாகா நிற்குமிறே, அபபடியே, "அநுபவ விபவாத்" என்கிற சேதநருடைய ஆட்சியிலும மமதெனனுமிடநதோற்ற ஒருதலை

பற்றிக்கொண்டு போருகிற தொடர்ச்சி ப்ரபலமென்று நினைத்து, அந்தராத்மதயா அவஸ்திதனான தானிவர்களை யொருக்காலும் கைவிடாதே தாரகனாய்க்கொண்டு தார்ய பூதரான இவர்கள் ஸத்தை யழியாமல் நோக்கி யெனகை. (உடன் கேடனாய்) அதாவது—இப்படி ஸத்தாதாரகதயா ஸ்வர்க்க நரக ப்ரவேசாதி ஸர்வாவஸ்தையிலு மிவர்களுக்குத் துணையாய்ப் போருகை (உடன்கேடன்) என்பது, இவன்கேடு தன் கேடாயிருக்குமவனையிறே

(இவர்கள் ஸ்தகர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கும்போது மீட்க மாட்டாதே அநுமதிதா நத்தைப் பண்ணி உதாஸீநரைப்போலே யிருந்து மீட்கைக் கிடம்பார்த்து) அதாவது—*ஆத்தாவீச்வர தத்கயைவ புருஷஸ் ஸ்வாதந்த்ர்ய சகத்யா ஸ்வயம் தத்தத ஜ்ஞாந சிகீர்ஷண ப்ரயத்நாந் யுத்பாதயந் வர்த்ததே* என்கிறபடியே, அடியிலே தான் கொடுத்த ஜ்ஞாத்ருத்வரூப ஸ்வாதந்த்ர்ய சக்தியாலே ஸ்வருசயநுகுணமாக ப்ரவ்ருத்தி களைப் பண்ணிக்கொண்டு போருகைக்கு யோக்யரான இச்சேதநர், துர்வாஸநாபலத் தாலே பாபகர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திக்குமளவிலும் அந்தர்யாமியான தான் நினைத் தால் மீட்கலா யிருக்கச் செய்தேயும், அப்படி செய்யுமளவில் ஸ்வாஜ்ஞாரூப சாஸ்த்ர விநியோகமற்று மென்னுமதைப்பற்றவும், ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கம் வருமென்னு மதைப்பற்றவும் மீட்கமாட்டாதே அநுமதி தாநத்தைப்பண்ணி, உதாஸீநனன் றிக்கே யிருக்கச்செய்தே இவர்க ளென்பட்டால் நல்லதென்றிருக்கு முதாஸீநரைப் போலே யிருந்தும், அதில் நின்று மவர்களை மீட்கைக் குறுப்பாகச் சொல்லிக் கொள் ளத்தக்கதொரு நன்மையாகிற அவகாசம் பார்த்தென்கை

(நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையுங் காணாதே) அதாவது—(இப்படி இடம் பார்த்துப் போருமளவில் சாஸ்த்ர மர்யாதாநுகுணமாகவாதல் தானறிந்ததாக வாரோபித்துக்கொண்டாதல் இவர்களை அஸத் கர்மத்தினின்றும் மீட்கைக் கவகாச மாயிருப்பதொரு நன்மை காணாதவளவன்றிக்கே. அவ வஸத்கர்மங்கள் தன்னிலே நன்மையென்று பேரிடுக் கொள்ளலாவதொரு தீமைதானு மகப்படக் காணப் பெறாதே யெனகை. (நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையாவது), ப்ரஹ்மஸை செய்து கொண்டு திரியாநிற்கச் செய்தே பகவத் பாகவத விரோதிகளா யிருப்பாரை யாத்ருச்சிகமாக ஹிம்ஸிக்கை விஷய ப்ரவணனாய் பகவத் தாஸிகளைப் பின்பற்றிப் பலகாலும் கோயில்களிலேபுக்குப் புறப்படுகை, பயிர் தின்றப் பசுவைத் தொடர்ந்தவாறே அதொரு கோயிலை வளைய வருமாகில் அதனை அடிக்கையிலுண்டான ஆக்ரஹத் தாலே தானுமதனை வளையவருகை, நிந்தார்த்தமாகத் திருநாமங்களைச் சொல்லுகை முதலானவை. (நெற்றியைக் கொத்திப் பார்த்தா லொருவழியாலும் பசை காணா தொழிந்தால் அப்ராப்யமென்று கண்ண நீரோடே மீளுவது) அதாவது—ஸர்ப்ப தஷ்டராய் மருந்தகலப்பரானவர்களை மந்த்ராதிகளாலே யெழுப்புகைக்கு ப்ராண ஸ்திதிபரீக்ஷார்த்தமாக நெற்றியைக் கொத்திப்பார்த்தால் ஒரு ப்ரகாரத்தாலும் ரக்தப் பசை காணாதவளவில், இவ்விஷயம் நமக்கினி கைபுகுராதென்று இழவோடே கைவாங்கும் பந்துக்களைப்போலே, நன்மை காணாதவளவில் விடாதே நன்மை யென்று பேரிடலாவதொரு தீமை காணுமண்டோ வென்னுமளவாகப் பார்த்தவளவி லும் ஒரு ப்ரகாரத்தாலு மிவர்கள்பக்கல் பசைகாணாவிட்டால், இவ்விஷயம் நமக்கு ப்ராபிக்கப்படுமதல்ல, இதனை யிழந்தோமென் றழுது கண்ண நீரோடே மீளுவ

தென்கை. அன்றிக்கே, (நன்மையென்று பேரிட லாவதொரு தீமை) என்கிறது, * சயேநேநாபிசரந் யஜேத * என்று ஆஸ்திக்ய ஜநகமாக விஹிதமாகையாலே நன்மையென்று பேரிடலாயிருக்குமதாய், பரஹிம்ஸையாகையாலே தீமையாயிருக்கிற சயேநவித்யநுஷ்டாநத்தையாய், அங்கீகாரத்துக்குடலானதொரு நன்மை காணாத வளவன்றிக்கே சாஸ்த்ர மர்யாதையாலே மேல் தானுகிலு மாக்கிக்கொள்ளுகைக்கு யோக்யமான சாஸ்த்ராஸ்திக்யத்துக் குடலான அதுதானுமுட்பட இவர்கள்பக்கல் காணப்பெறாதே யென்னவுமாம்.

அப்போதைக்கு, (நெறறியைக் கொத்திப்பார்த்தால்) இத்யாதியாலே, ஜ்ஞாத ஸுக்ருதயோக்யதை யில்லாமையாலே அஜ்ஞாத ஸுக்ருதந்தா னுண்டோவென் றாராய்ந்து, அதுவுமில்லாமையாலே ஒருவழியாலு மங்கீகார யோக்யதையற்று இழ வோடே மீளும்படி சொல்லுகிறது.

(தனக்கேற இடம்பெற்றவளவிலே) அதாவது—இப்படி மீண்டாப்போலே மீண்டுவிடுகையன்றிக்கே இவர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கிலுண்டான சாபலத்தாலே, பின்னையு மங்கீகரிக்கைக்க் கவகாசம் பார்த்துத் திரியும் தனக்கேற அவகாசம் பெற்ற வளவிலே யென்கை.

(என்னூரைச் சொன்னாய் இத்யாதி, என்றாப்போலே சிலவற்றை யேறிட்டு) அதாவது—அவவூர் இவ்வூர் என்று இவன் பல ஊர்களையுஞ் சொல்லா நிற்க, கோயில் திருமலை முதலாகத் தானுகந்த ஊர்களிலே யேதேனுமொன்றைச் சொன்னால், அம் மாத்ரமே பற்றாசாக, என்னுடைய ஊரைச் சொன்னாய் என்றும், அவர் இவர் என் றாப்போலே சொல்லா நிற்க, ஒருவன் பேரைச் சொல்லுகிறதாக திருநாமங்களிலே யொன்றைச் சொன்னால், அவ்வளவே கொண்டு, என் பேரைச் சொன்னாய் என்றும்; சில பாகவதர்கள் காட்டிலே வழி போகா நிற்க அவர்களை ஹிம்ஸித்துக் கையிலுள் ளது பறிப்பதாக வழி பறிக்கா ருத்யோகிக்கிறவளவில், ஸ்வகார்யத்திலே போகிறா னொரு சேவகன் அவர்கள் பின்னே தோன்ற, அவனைத் தத்க்ஷணாத்தமாக வருகிறா னென் நினைத்து அவர்கள் பயப்பட்டுப் பறியாதொழிய, அது பற்றாசாக அந்த சேவ கனை, என்னடியாரை நோக்கினாய் என்றும், ஒருவன் கர்மகாலத்தில் தன் வயல் தீயப்புக்கவாறே நீருள்ளவிடத்தே நின்றும் வயலிலே வர நெடுந்தூரத்திலே துலையிட டிறையா நிற்க. மருபூமியிலே நெடுந்தூரம் நடந்து, இத்தனை ஜலம்பெறில் நம் ப்ராணன் தரிக்கும் என்னும்படி யிளைத்து வருகிறார்கள் சில பாகவதர் அவனறி யாமல் அந்த நீரிலே தங்கள் ஸ்ரீபாதம் முதலானவற்றை விளக்கி இளைப்பாறிப் போனால், அதடியாக, என்னடியார் விடாயைத்தீர்த்தாய் என்றும்; ஒருவன் தனக்குச் சூதுசதுரங்கம் பொருகைக்கும் காற்றபேக்ஷிதமானபோது வந்திருக்கைக்கும் இவற் றுக்காகப் புறந்திண்ணை கட்டிவைக்க, வர்ஷபீடிதராய் அங்கே யொதுங்குவோ மென்று வருகிறார் சில பாகவதர் அங்கே யொதுங்கி இருந்துபோக, தாவந்மாத்ரத் தாலே, என்னடியார்க்கு ஒதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய் என்றும், இப்புடைகளிலே சிலவற்றை அவர்க ளறியாதிருக்கத் தானே யாரோபித தென்கை.

(மடிமாங்காயிட்டு) மடிமாங்கா யிடுகையாவது—மாங்கா யெடாமல வெறுமனே வழி போகிறவன மடியிலே மாங்காயை மறைத்துககொணடு சென றிட்டு, மாஙகாயைக களவுகண்டா யெனகை. இது வலிய ஆரோபிககுமதுககு த்ருஷ்டாநதம.

(பொன் வாணியன இத்யாதி, ஒன று பததாககி நடத்திககொண்டு போரும) அதாவது, பொன வாணியம செயவானொருவன ஆரேனும் பரீக்ஷிககைககுக காட டின பொனனை உரை கலலிலே யுரைத்து ஒன றும சோராதபடி மெழுகாலே யொத்தி யெடுத்து நாளோட்டத்துடனே கால பொனனுயதது, கழஞசு பொன னுய்த்து என று திரட்டுமாபபோலே, ஒரு ஜநம மிரணடு ஜநமத்கள வன்றிககே சேதநருடைய ஜநம பரமபரைகளதோறும, விடாயைத் தீர்த்தாய, ஒதுஙக நிழலைக கொடுத்தாய எனறாப்போலே யுணடாம யாத்ருசசிகம, ஊரைச சொனனுய், பேரைச சொனனுய் எனறாப்போலே வரும பராஸஙகிகம, அடியாரை நோககினுய எனறாப போலேயுண்டா மாநுஷஙகிகம எனகிற ஸுக்ருத விசேஷஙகளை, சாஸ்த்ர விஹித மும சேதந விதிதமுமன றியேயிருககத் தானே கலபித்து, கலபிதமானவைதனனை ஒன்றை அநேகமாககி நடத்திககொணடு போருமெனகை (381)

382 இவ்வஜ்ஞாத ஸுக்ருத மடியாக ஈச்வர னஙகீகரிககுமெனனுமது காணலாமிடமுணடோ வெனன (லலிதா சரிதாதிகளிலே இவவர்ததம சுருகக மொழி யக் காணலாம) எனகிறார்.

382. லலிதா சரிதாதிகளிலே இவ்வர்த்தம் சுருகக மொழியக் காணலாம.

அதாவது—விதாபபராஜ ஸுதையாய் காசீராஜ மஹிஷியான லலிதை, ஸபத் நிகளான முநநூறு ஸதரீகளிலுங் காட்டில ஆபிரூபயம அதிவசய பர்த்ருமத்தை தேஹதேஜஸஸு ஸர்வகுண ஸமபந்நதை இவை யுடையளாய அஹோராத்ர விபாக மற பகவத் ஸநநிதியிலே அநேகந் திருவிளககேற்றி அதிலே நிரதையாயப் போருகிற படியைக கண்டு, "உனக கிவவாபிரூபயாதிகளுககும தீபாரோபண கைஙகர்ய ப்ரா வண்யத்துக்கும காரணமென" என று ஸபதநிகள கேட்க, அவள ஜாதி ஸமருதி யோடே பிறநதவளாகையாலே, *ததேஷா கதயாமயேதத் யத் வருத்தம மம சோபநா:! * என று தொடஙகி, *ஸௌவீர ராஜஸய புரா மைதரேயோபூத புரோ ஹித:, தேந சாயதநம விஷ்ணோ: காரிதம தேவிகாதடே, அஹநயஹநி சுசரூஷாம புஷ்ப தூபாமபு லேபநை:, தீபதாநாதிபிசசைவ சகரே தத்ரவஸந தவிஜ:" என று ஸௌவீரராஜ புரோஹிதனான மைத்ரேயன, தேவியாறறஙகரையிலே ஓரெமபெரு மான கோயிலையுணடாககி, அஙகே நாளதோறும ஸகல கைஙகாயஙகளையும பணணி வர்ததிததபடியையும; *கார்த்திகே தீபிதோ தீப உபாத்தஸ தேநைகதா, ஆஸீந நிர்வாண பூயிஷ்டோ தேவஸ்ய புரதோ நிசி, தேவ தாயதநேசாஸம தத்ரா ஹமபி மூஷிகா, பரதீபவாததிகரஹணே கருதபுததிர் வராநநா:, கருஹீதாச மயா வர்ததீ ப்ருஷ்தமசோ ரராவச, நஷ்டாசாஹம தகஸதஸய மார்ஜாலஸய பயாநுகா, வகதர பராநதேந சயநதயா ஸதீப: ப்ரேரிதோமயா, ஜஜவால பூரவவத தீபதயா தஸமிந நாயதநேபுந:* என ற, கார்ததிகமாஸத்திலே, அவனநத எமபெருமான ஸநநிதியி லேறறின அத திருவிளககு அவியத்தேடுகிற வளவிலே, அககோயிலிலே யொரு பெண்ணெலியாயககொணடு வர்ததிககிறதான அததிருவிளககில திரியைக கவவிக

கொண்டு போவதாக நினைத்துச்சென்று கவ்வினவளவிலே ஒருபூனைகத்தின குரலைக் கேட்டஞ்சி மரணத்தையடையா நிற்க, அப்போது பயத்தாலே நடுங்குகிற தன்மூஞ்சியாலே அந்தத் திரி தூண்டப்பட்டு முன்புபோலே அத்திருவிளக்குப் பளபளத்தெரிந்த படியையும்; *மருதா சாஹம் ததோ ஜாதா வைதர்ப்பீ ராஜகந்யகா, ஜாதிஸ்மரா காந்திமதீ பவதிநாம பரா குணை:" என்று அநந்தரம் தான் மரித்து விதர்ப்பராஜனுக்குப் புத்ரியாய் ஜாதிஸ்மருத்யாதிகளோடே பிறந்தபடியையும்; *ஏஷ ப்ரபாவோ தீபஸ்ய கார்த்திகே மாஸி சோபந:!, தத்தஸ்ய விஷ்ணவாயதநே யஸ்யேயம் வ்யுஷ்டிருத்தமா, அஸங்கல்பிதமப்யஸ்ய ப்ரேரணம் யத்க்ருதம் மயா, விஷ்ணவாயதந தீபஸ்ய தஸ்யைதத் புஜ்யதே பலம். ததோ ஜாதிஸ்மருதிர்ஜந்ம மாநுஷ்யம் சோபநம் வபு:, வசய: பதிர் மே ஸர்வாஸாம் கிம புநர் தீபதாயிநாம்* என்று, அந்த அஜ்ஞாதஸுக்ருதபலமாக தனக்குண்டானவேற்றங்களெல்லாமுண்டான படியையும் சொன்னாளென்று, ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்திலே லலிதாசரிதம் விஸ்தரேண சொல்லப்பட்டதிறே.

இனி, ஆதிசப்தத்தாலே. தத்வவித்தாயிருப்பானொரு ப்ராஹ்மணனுடைய புத்ரியான ஸுவ்ரதை அதிபால்யத்திலே மாத்ருஹீனையாய், அது தோற்றுதபடி பரமதயாளுவான பிதா வளர்த்துக்கொண்டுபோக வளர்ந்துகொண்டு, இனி ஒருவன் கையிலே பரதாநம் பண்ண ப்ராப்தமென்னுமளவிலே அந்தபிதாவும் மரிக்கையாலே அதீவ சோகார்த்தையாய், *யேந ஸம்வர்த்திதா பாலா யேநாஸ்மி பரிரக்ஷிதா, தேந பித்ரா வியுக்தாஹம் நஜீவேயம் கதஞ்சந த்யாமவா நிபதிஷ்யாமி ஸமித்தேவா ஹுதாசநே, பர்வதாத்வா பதிஷ்யாமி பித்ருஹீநா நிராச்ரயா* என்று தேஹத்யாகோத்யுக்தையான வளவிலே, *ஆகத்ய க்ருணாவிஷ்டோ யமஸ் ஸர்வஹிதேரத:, ஸ்தவிரோ ப்ராஹ்மணோ பூத்வா ப்ரோவாச சேதம் வசஸ் ததா* என்கிறபடியே, ஸர்வப்ராணிகளுடையவும் ஹிதத்திலே நிரதனாயிருக்கும் யமன் க்ருபாவிஷ்டனாய் ஒரு வ்ருத்த ப்ராஹ்மண வேஷத்தைக்கொண்டுவந்து, *அலம் பாலே! விசாலாக்ஷி ரோதநேநாதி விஹ்வலே, நபூய: ப்ராப்யதே தாதஸ் தஸ்மாந் நார்ஹஸி சோசிதும்* இத்யாதியாலே இவளுடைய சோகாபநோதநத்தைப்பண்ணி. *தஸ்மாத் த்வம் துக்க முத்ஸ்ருஜ்ய சரோதுமர்ஹஸி ஸுவ்ரதே, பித்ருப்யாம் விப்ரயோகோயம் யேநாபூத கர்மணா தவ* என்று, ஆகையாலுன்னுடைய துக்கத்தை விட்டு இந்த மாதா பித்ரு வியோகம் உன்னுடைய யாதொரு கர்மத்தாலே யுண்டாயத்து அத்தைச் சொல்லக் கேளென்று தானே சொல்லி, *புரா த்வம் ஸுந்தரீ நாம வேச்யா பரம ஸுந்தரீ, ந்ருத்த கீதாதி நிபுணா வீணா வேணு விசக்ஷணா* என்று தொடங்கி நீ பூர்வஜந்மத்திலே ஸுந்தரி யென்பாளொரு வேச்யை, உன்னாலே வசீக்ருதனாய் உன்னுடனே ஸம்ஸர்கித்துப் போருவானொரு ப்ராஹ்மண புத்ரனை உன்நிமித்தமாக ஸ்பார்த்தையாலே யொரு சூத்ரன் வதிக்க, அவனுடைய மாதாபிதாக்கள், "எங்கள் புத்ரனைக் கொல்லுவித்த நீ இனியொரு ஜந்மத்திலே மாதாபிதாக்களை இழந்து மறுகிப் பரிதபிப்பாய" என்று சபித்தபடியாலேகாணுனக்கிந்த சோகம் வந்ததென்ன, "ஆனால் இந்தபாபியான நானுத்தம ஜந்மத்திலே பிறக்கைக்கு ஹேதுவென்" என்று கேட்க; *சருணு தஸ்ய மஹாப்ராஜ்ஞே நிமித்தம் கததோமம, யேந த்வம் ப்ராஹ்மணஸ்யாஸ்ய குலே ஜாதா மஹாத்மந:* என்று தொடங்கி, ஜ்ஞாநாதிகனாய் ஒன்றிலும்

பற்றற்று ஸர்வத்ர ஸமதர்சியாய் பகவத்த்யாநபரனாய் க்ராமைகராத்ர ந்யாயத்தாலே யெங்கும ஸஞசரிப்பானொரு பாகவதன ஒருராத்ரி உனவாசல புறத்திணணையிலே யொதுஙகினவளவிலே தலாரிககாரர் அவனைக களளனெனறு பிடித்துக கடட, அவவளவிலே நீயோடிசசெனறு அககடடை விடுவிததது அநத பாகவதனை உன கருஹத்திலே கொண்டுபோய ஆசவஸிபபிததாய, அத்தாலே யிது உனககுண டாயதது என்று இதிஹாஸ ஸமுசசயததிலே சொலலபபடட ஸ்வரதோபாககயாந மும; இனனமும ஒருஸதரீ யமபடராலே அத்யநத பீடிதையாய ஆகாசத்திலே ரக்ஷகா பேக்ஷை தோறறக கூபபிடடுககொணடு வாராநிறக, அசவத்த தீரத்தததிலே சிர காலம தபஸ்ஸு பணணியிருநத மாதவி அதனைககண்டு கருபை பணணி, தானொரு நாள செயத தபஃபலத்தை அவளுககுக கொடுகக, அபபோதே யமபடரும பநது பூதராய, யாமயமாககமும ஸ்வர்கோத்தரமாய, யாதநா சரீரமும போய விலக்ஷண சரீரமாய, இவளையுங கொண்டு அவாகள யமன ஸநநிதியிலே செனறவளவிலே, *பிதேவ தர்மராஜோபூத் தஸ்யாஸ தத ப்ரியதாசநஃ, ஸாநதவயந ஸ மஹாதேஜா வயாஜஹாரச தாமபரதி* எனறு, பித்ருவத் ப்ரஸநநவதநனாய இவளைககுறிதது இன சொலலுச சொலலுகிற யமன, *பதரே! த்வயா ஸுஷடு க்ருதம நகிஞசிதிஹவிதயதே, இதோ தவாதச ஜநமாநதே த்வாமகசசித ஸிதத ஆவிசத, விஷ்ணுபகதோ நிவா ஸாததம ராத்ர்யாநது தவவேசமநி,தததஸநநிதாந பரபவஸ தவஸாதுஸமாகமஃ,ஸாஹி வைப்ரஹ்ம விதுஷீ ஸ்ரீமதரஙகமுபாச்ரிதா, தத்ரதீர்த்தோததமம ஸ்ரீமதசவததம நாமஸமசரிதா, தர்மஜ்ஞாதர்ம பரமா யஸ்யாஸ்தே ஸஙகமோ பவத் * எனறு, மாதவி யினுடைய வஙகீகார முனககு வருகைக குறுப்பாக நீயறியச செயத தொரு நனமை யிலலை, இஜ ஜந்மத்துககுப் பனனிரண்டாம ஜநமததிலே யொரு ராத்ரி உனனு டைய க்ருஹததிலே தஙகிப போகைககாக ஒரு பாகவதன வந்துனனைக கிடடி யிருநதுபோனான, தத்ஸநநிதாநததாலே யுணடானது காணு னககிநத ஸாதுஸமா கமம எனறு முனபே யுணடானதோர அஜ்ஞாத ஸுக்ருதததை இவள பேறறுக கடியாகச சொனனானெனகிற காருடபுராணததில கோயில மாஹாதமயததில கதை யும முதலானவறறைச சொலலுகிறது. (சுருககமொழியக காணலாம) எனறது, விஸ தரேண காணலாமெனறபடி. இவவஜ்ஞாதஸுக்ருதஙக ளடியான பகவத கடா க்ஷமே இவர்களுககிவவோ பலஙகள வருகைககு ஹேதுவாகையாலே, அஜ்ஞாதஸு க்ருதங்களைப பறறுசாககக கொணடு ஈசவரனஙகீகரிகக மெனனுமிதுககு இவை உதாஹரணமாகலாயிறே (382)

383. ஆக, ஸர்வேசவரன தன நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே ஸமஸாரி சேத நரை யுஜ்ஜீவிபபிக்கையிலே உதயுகதனாய கரணகளேபர ப்ரதாநாதிகளைப பணணி ஸவாஜ்ஞாரூப சாஸ்த்ராநுருணமாக இவாகள பககலிலே சில ஸுக்ருத விசேஷங கணடு அஙகீகரிககலாமவழியுணடோவெனறு பார்த்து, தததலாபததில ஸாவமுகதி ப்ரஸங்கமும வைஷமய நைர்க்ருணயமும வாராமைககாக அஜ்ஞாத ஸுக்ருதஙகளைத் தானே கலபித்து, அவை தனனை ஜநம பரமபரைகள தோறுமொனறு பததாககி நடத்திககொணடு போகுமபடியை விஸதரேண அருளிசசெயது, அஜ்ஞாதஸுக்ருத மஙகீகார ஹேதுவாமபடியையும தாசிபபிததாராய நின்றார கீழ; இநநிர்ஹேதுக

விஷயீகார வாசி அறியாதவர்கள இதுககிசைந்து வைத்தே ஏதத நுஸநதாநேந வித்த ராகாம விருப்பர்களெனகிறார் மேல (அஜ்ஞரான மநுஷயர்கள) என று தொடஙகி

383. அஜ்ஞரான மநுஷயர்கள் வாளா தநதாரனென்றிருபபாகள.

அஜ்ஞராகிறார்—நிர்ஹேதுக விஷயீகார வைபவ மறியாதவர்கள, (வாளா தநதா னெனறிருபபாகள) எனறது, இப்படி உபகரித்தருளுவதே' எனறு தலை சீயதது ஈடுபடவேணடியிருகக அது செய்யாமல், வெறுமனே, உபகரிததா னெனகிற மாத்ரத்தை யநுஸநதித்திருநதுவிடுவர்களெனறபடி. (383)

384. இதில வாசி அறிநதவாக ளீடுபடுமபடியை அருளிசசெய்கிறார் (ஜ்ஞாந வானகள) எனறு தொடஙகி

384 ஜ்ஞானவானகள "இனறெனனைப பொருளாககித தனனை யென்னுள் வைததான" "எநநனறி செயதேனே வென்னெஞ்சில் திகழுவதுவே" "நடுவேவநதுய்யககொளகினற நாதன" "அறியாதன வறிவிதத வததா நீ செயதன வடியேனறியேனே" "பொருளலலாத வெனனைப பொருளாககி அடிமை கொணடாய" "எனனைத தீமனஙகெடுத்தாய" "மருவித்தொழும மனமேதநதாய" எனறு ஈடுபடா நிறபாகள.

ஜ்ஞாநவானகளாகிறா, நிர்ஹேதுக விஷயீகார வைபவததை உளளபடி அறியுமவாகள. ("இனறெனனைப பொருளாககித் தனனை யெனனுள வைததான" இதயாதி) அநாதிகால மவஸதுவாயக கிடநதவெனனை இனறு வஸதுவாககி நித்ய ஸூரிகளுககு மவ்வருகான தனனை நித்ய ஸம்ஸாரிகளுககு மிவவருகான வென னுடைய ஹேயமான நெஞ்சிலேவைததான; பெரிய வுடையாரைப்போலே தலை யோடே முடிநதேனே, திருவடியைபபோலே * த்ருஷ்டா ஸீதா * எனறு வந தேனே, அனறிககே தனனுடைய ஆஜ்ஞாநுவாத்தநம பணணினேனுமபடி விஹித கர்மஙகளை அநுஷடித்தேனே, எனன நனமை செயதேனுக வெனனெஞ சிலே புகுநது பெருபபேறு பெறறானாய விளஙகுகிறது, விஷய பரவணனாயப போகா நிறக நடுவே வநது உஜ்ஜீவிபபியாநினற ஸவாமி, எனககஜ்ஞாத ஜ்ஞா பநததைப பணணி ஸவாமியான நீ சேஷபூதனை வெனபககல பணணின உப காரம உபகரிதத நீயறியிலறியுமிததனை, எனனால் சொலலித தலைககடடபபோமோ; * அஸநநேவ * எனகிறபடியே அஸதகலபனாயக கிடநதவெனனை * ஸநதமேநம * எனகிறபடியே ஸததாவானாய ஒரு வஸ்துவாமபடி பணணி, அநதஸததை நிலைநிற குமபடி கைஙகாயததையும கொணடருளினாய், அமருததததையும விஷத்தையுமொகக விருமபுவாரைபபோலே உனனையுமுகநது க்ஷுத்ர விஷயஙகளையுமுககும பொல லாத நெஞசைப போககினாய; அநநயப்ரயோஜநமாயகொணடு உனனையே அநுப விககும மநஸஸைத தநதாயெனறு அவன நிர்ஹேதுகமாகப பணணின உபகார விசேஷஙகளை அநுஸநதிததுத் தலைசீயதது ஈடுபடா நிறபாகளெனகை

அனறிககே, (அஜ்ஞா) இதயாதிககு (வாளாா தநதாா) எனறு பாடமாகில, இப்படி ஸாவேசவரன தன நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே தஙகளை உஜ்ஜீவிப்பிகக

கருஷிபண்ணிக்கொண்டு வரும் ப்ரகாரத்தை அறியாத மநுஷ்யர், வாள்வலியாலே ஜீவித்துத் திரிவார் தங்களுக்கு வந்ததொரு ஸம்ருத்தியை நம்முடைய வாளார்ந்தாரென்று நினைத்திருக்குமாபோலே, நிர்ஹேதுகமாகவந்த பகவதங்கீகாரத்தை தங்கள் ஸுக்ருத பலத்தாலே வந்ததாக நினைத்திருப்பர்களென்று பொருளாகக்கடவது. அப்போதைக்கு, ஸகலமுமவனருளாலே வந்ததென்று தெளியக்கண்டவர்கள் அவன் நிர்ஹேதுகமாகப்பண்ணின உபகார விசேஷங்களை அநுஸந்தித்தீடுபடும்படியை அருளிச்செய்கிறாரென்று மேலே வாக்யத்துக்கு ஸங்கதி. (384)

385 இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகார ஸ்தாபகமானதொரு ஐதிஹ்யத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் (பாஷ்யகாரர் காலத்திலே) என்று தொடங்கி.

385 பாஷ்யகாரர்காலத்திலே ஒருநாள் பெருமாள் புறப்பட்டருளுந்தனையும் பார்த்துப் பெரிய திருமண்டபத்துக்குக் கீழாக முதலிகளெல்லாரும் திரளவிருந்த வளவிலே இவ்வார்த்தை ப்ரஸ்துதமாக, பின்பு பிறந்த வார்த்தைகளை ஸ்மரிப்பது.

அதாவது—ஸகல வேதாந்த தாத்பர்யார்த்தங்களெல்லாம் ஸம்சய விபர்யயமற நடந்து செல்லாநிற்கிற நல்லடிக்காலமான பாஷ்யகாரர் காலத்திலே, ஒருநாள் பெருமாள் புறப்பட்டருளுந்தனையும் பார்த்துப் பெரியதிருமண்டபத்துக்குக்கீழாக ஜ்ஞாநாதிகரான முதலிகளெல்லாரும் திரளவிருந்தவளவிலே, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், "இது நெடுங்கால மார்வாசலிலே அவர்கள் புறப்பாடு பார்த்திருந்தோமோவென்று தெரியாது, இன்று வகுத்த சேஷியான பெருமாள் புறப்பாடு பார்த்து வந்திருக்க என்ன ஸுக்ருதம் பண்ணினோம்!" என்ன, தத்ப்ரஸங்கத்திலே "நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவனுக்கு பகவத் விஷயத்தில் ருசி பிறக்கைக்கு கடியென்" என்று விசாரிக்கச் செய்தே, யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதமென்ன அஜ்ஞாத ஸுக்ருதமென்னப் பிறந்ததாய், அவ்வளவிலே கிடாம்பிப்பெருமாளிருந்தவர் "நமக்கு பகவத் விஷயம்போலே ஸுக்ருத தேவரென்றுமொருவருண்டோ வாச்ரணீயா" என்ன, பிள்ளைதிருநறையூரரையர், "ஸுக்ருதமென்று சொல்லுகிறதும் நீ நினைக்கிற விஷயந்தன்னையே காண்" என்றருளிச்செய்ய, ஆக இப்படி பின்பு பிறந்த வார்த்தைகளை இவ்விடத்திலே நினைப்பதென்றபடி. இக்கதைதான் "தருதுயரந்தடாயேல்" என்கிற பாட்டின் வ்யாக்யாநத்திலே ஸங்க்ரஹேண பூர்வர்களருளிச்செய்து வைத்தார்களிறே. இத்தால் அஜ்ஞாத ஸுக்ருத முண்டாய்த்தாகிலும் அது பலஹேதுவன்று, அதை வ்யாஜமாக்கி அங்கீகரிக்கு மீச்வரனே பலஹேது என்றதாய்த்து. (385)

386 கீழுக்தமான அர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார் (ஆகையால்) என்று தொடங்கி.

386. ஆகையால் அஜ்ஞாதமான நன்மைகளையே பற்றாசாகக்கொண்டு கடாக்ஷியாநிற்கும்.

அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்தாலே ஸாவமுகதி ப்ரஸங்காதிகள் வாராமைக்காக இச்சேதநனறியாமலே விளையுமவையான சிலஸுக்ருத விசேஷங்களையே இவனை அங்கீகரிக்கைக்குப் பற்றாசாகப் பிடித்துக்கொண்டு விசேஷ கடாக்ஷத்தைப் பண்ணுநிற்குமென்கை. (386)

387. இப்படி அஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களையாகிலும் ஹேதுவாகக்கொண்டு கடாக்ஷிக்குமளவில் அங்கீகாரம் ஸஹேதுகமாகாதோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவையுங்கூட) என்று தொடங்கி

387 இவையுங்கூட இவனுக்கு விளையும்படியிறே இவன்தன்னை முதலில் அவன் ஸ்ருஷ்டித்தது

அதாவது—இந்த யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்களும்தான் இவனுக்குண்டாம் படியிறே இவற்றுக்கும் யோக்யதையில்லாதபடி கரணகளேபர விதுரனாய்க் கிடந்த இவன்றன்னை ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே கரணாதிகளைக்கொடுத்து அவ னுண்டாக்கிற் றென்கை இத்தால், கடாக்ஷ ஹேதுவாகச் சொன்ன யாத்ருச்சிகாதிகளு மவ னுடைய க்ருஷிபல மென்கை ச்சப்தத்தாலே, துல்யந்யாயாத் அஜ்ஞாதஸுக்ருதங் களுக்கு மடி அவன்க்ருஷி யென்கிறது அன்றிக்கே, வக்ஷ்யமாண நிரூபணவிசே ஷங்களை ஸமுச்சயிக்கிறதாகவுமாம் ஸ்ருஷ்டிதான சேதநகர்மாநுகுணமாகவன்றோ வென்னில்? ஸ்ருஷ்டிப்பது கர்மத்தைக் கடாக்ஷித்தேயாகிலும் யௌகபத்ய மநு க்ரஹ கார்யமிறே. (387)

388. தங்நிரூபணத்தி லிவனுக்கு ஸம்பவிக்குமதகை அருளிச்செய்கிறார் (அதுதன்னை) என்று தொடங்கி.

388. அதுதன்னை நிரூபித்தால் இவன்தனக்கு ஒன்றும் செய்யவேண்டாத படியா யிருக்கும்

அதாவது—அசித்விசேஷிதமாய்க் கிடக்கிற தசையிலே உஜ்ஜீவநோபயோகி யான கரண களேபரங்களை பரமதயையாலே அவன் தந்தபடியை அநுஸந்தித்தால், தத்தீந ஸத்தாதிகனான இவன்றனக்கு ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்தமாக அவன் செய்தபடி கண் டிருக்கையொழியத் தானொரு ப்ரவ்ருத்தி பண்ணவேண்டாதபடியா யிருக்குமென்கை.

389. ஈச்வர ஸ்ருஷ்டியா லிவனுக்கு விளையு மங்கீகாரப்பற்றுசுகன யாத்ருச்சி காதிகளமாத்ரமே யன்று, இன்னமும் சிலவுண்டென்று தாசிப்பிக்கைக்காகவாதல், கீழ்ச்சொன்ன இவைதா னுண்டாம் ப்ரகாரத்தை யுபபாதிக்கைக்காகவாதல அருளிச் செய்கிறார்மேல (பழையதாக) என்று தொடங்கி.

389 பழையதாக உழுவது நடுவது விளைவதாய்ப்போரும் க்ஷேத்ரத்திலே உதிரி முளைத்து பலபர்யந்தமாமாபோலே, இவைதான தன்னடையே விளையும்படியாயிற்று பத்தியுழவன் பழம்புனத்தை ஸ்ருஷ்டித்தக்கட்டளை.

அதாவது—புதிதாகத் திருத்தினதன்றிக்கே பழையதாக உழுவது நடு வது விளைவதாய்க்கொண்டு செய்காலாய்ப்போரும் க்ஷேத்ரத்திலே கர்ஷகன அதுக் கென்ன வொரு க்ருஷியும் பண்ணாதிருக்க உதிரியானது முளைத்து விளைந்து தலைக் கட்டுமாப்போலே, மேற்சொல்லப்புகுகிற நிரூபண விசேஷங்களாதல கீழ்ச்சொன்ன யாத்ருச்சிகாதிகளாதல இதுக்கென்ன வொரு க்ருஷி செய்யவேண்டாதே இச் சேதநர் புக்கலிலே தன்னடையே விளையும்படியாய்த்து, பக்திக்கு கர்ஷகனான

ஈச்வரன ப்ரவாஹரூபேண நடக்கிற ஸம்ஸாரமாகிற பழம்புனத்தை ஸ்ருஷ்டித்துத் திருத்து மென்றபடி. (389)

390. (இவை) என்று கீழருளிச்செய்தவத்தை விசதீகரிக்கைக்காக தத்விஷய ப்ரசநத்தை அநுவதிக்கிறார் (அவைதானெவை யென்றால்) என்று.

390. அவைதானெவை யென்றால் ;

391 அதுக்கு உத்தர மருளிச்செய்கிறார் (பூர்வக்ருத) இத்யாதியாலே.

391 பூர்வக்ருத புண்யா புண்ய பலன்களை சிரகாலம் புஜித்து, உத்தர காலத்தில் வாஸனைகொண்டு ப்ரவர்த்திக்கு மதத்னை யென்னும்படி கையொழிந்த தசையிலே, நாமார்? நாம நின்ற நிலையேது? நமக்கினிமேல் போக்கடியேது? என்று பிறப்பன சில நிரூபண விசேஷங்களுண்டு, அவையாதல், முன்பு சொன்னவையாதல்.

அதாவது—முன்பு செய்யப்பட்ட புண்யபாபரூப கர்மத்வயத்தினுடையவும் பலன்களை ஸ்வர்க்க நரகாதிகளிலே நெடுங்கால மநுபவித்து மேலுள்ள காலத்தில பூர்வகர்ம வாஸனைகொண்டு புண்யபாபரூப கர்மங்களில ப்ரவர்த்திக்குமதத்னை யென்று சொல்லத்தக்கதாம்படி * அசசகர்மாவாய கர்ம பலாநுபவத்தில கையொழிந்துநின்ற தசையிலே காணகிற தேஹமோ தேஹாதிரிக்தரோ ஸ்வதந்த்ரரோ பரதந்த்ரரோ நாமாரென்றும், நசிக்கும்படி நின்றோமோ பிழைக்கும்படி நின்றோமோ? நாம நின்றநிலையேதென்றும்; இப்படி நின்ற நமக்கினிமேல் வீடேறுகைக்கீடான போக்கடி யேதென்றும் தன்னடையே யுண்டாவன சில நிரூபண விசேஷங்களுண்டு, அந்நிரூபண விசேஷங்களாதல, பூர்வோக்தங்களான யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்களாத லென்கை (391)

392. இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகார க்ரமம சாஸ்த்ரத்திலெங்கே சொல்லிற்றென்ன அருளிச்செய்கிறார் (யதாஹி) என்று தொடங்கி

392. "யதாஹி மோக்ஷகாः பாநதே" என்று தொடங்கி இதனுடைய க்ரமத்தை பகவச் சாஸ்த்ரத்திலே சொல்லிற்று,

பகவச் சாஸ்த்ரம நூற்றெட்டு ஸம்ஹிதையாயிறே யிருப்பது ; அதிலே யொன்றிறே அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை *பஞ்சராத்ரஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்ய வக்தா நாராயணஸ்ஸ்வயம* என்கிறபடியே ஸகலத்துக்கு மாதிவக்தா பகவானு யிருக்கச்செய்தே தத்தத ஸம்ஹிதைகள்தோறும அவாந்தர வக்தாக்களுமுண்டிறே ; அதிலிந்த ஸம்ஹிதைக்கு அஹிர்புத்ந்ய ஸமஜ்ஞகனான ருத்ரன வக்தாவாகையாலே இத்தை அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை என்கிறது ; இந்த ஸம்ஹிதையிலே, "நுண்ணுணர்வின் நீலார் கண்டத்தம்மான" என்கிறபடியே ஸத்வம தலையெடுத்தபோது ஸூக்ஷ்மதர்சியா யிருக்கும ருத்ரனை, தேவர்ஷியாய ப்ரஹ்ம விதத்மனான ஸ்ரீ நாரதபகவான சென்றநுவர்த்தித்து ஸ்வ ஸம்சயங்களெல்லாம கேட்க, அவன நிர்ணயித்துக்கொண்டு வாராநிற்க, பதினொமத்யாயத்தில இவன பண்ணின ப்ரசநத்துக்கு உத்தரமாக ஸம்ஸார மோக்ஷஹேதுக்களான நிக்ரஹசக்தி அநுக்ரஹசக்தி யென்று ஸர்வேச்வரனுக்கிரண்டு சக்தி யுண

டென்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி, அதில *திரோதாநகரீ சக்திஸ ஸா நிக்ரஹஸமாஹ்வயா, புமாமஸம ஜீவஸமஜ்ஞும ஸா திரோபாவயதி ஸவயம* என்று தொடங்கி, நிக்ரஹாத்மிகையான சகதியாலே திரோஹித ஸவஸவரூபாதிகனாய் ஜீவாத்மா ஸமஸரிககுமபடியை விஸதரேண ப்ரதிபாதிகதது, அநநதரம அநுகரஹாதமிகையான சகதியாலே ஸமஸாராநமுகதனுமபடியை ப்ரதிபாதிபபதாக,*ஏவம ஸமஸ்ருதிசக்ரஸதே ப்ராமயமாணே ஸவகர்மபிஃ, ஜீவே துஃகாகுலே விஷ்ணோஃ க்ருபா காபயுபஜாயதே, ஸமீக்ஷிதஸது தாஸோயம க்ருணுவாஷ்ருபயா, காமஸாமயம பஜதயேவ ஜீவோ விஷ்ணு ஸமீக்ஷயா, சகதி பாவஸ ஸவை ஜீவ முத்தாரயதி ஸமஸ்ருதேஃ, காமணீச ஸமேததர தூஷ்ணீம பாவ முபாகதே* என்று, ஸமஸார சகரஸதனாய் துஃகாகுலனான ஜீவன விஷயமாக ஸாவேசவரனுககொரு க்ருபை ஜநிககுமபடியையும், அந்த க்ருபையடியாக உணடானவவன கடாக்ஷததுககு விஷயபூதனாய்க்கொணடு இவன கர்ம ஸாமயத்தை பஜிககுமெனனுமத்தையும், அந்த அநுகரஹாத்மிகையான சக்தியினுடைய ஸத்பாவமிவனை ஸமஸாரததினின்று முத்தரிபபிககு மென்னுமிடத்தையும், கீழ காம ஸாமயமெனறதின க்ருததையும ஸங்கரஹேண சொலலி, * யதாஹி மோஷகாஃ பாநதே பரிபர்ஹ முபேயுஷி, நிவருதத மோக்ஷணேத்யோகாஸ ததா ஸந்த உதாஸதே, அநுகரஹாதமிகாபாஸது சகதேஃ பாதக்ஷணேததா, உதாஸாதே ஸமீபூய கர்மணீதே சுபாசுபே, ததபாதாநநதரம ஜநதுர்யுகதோ மோக்ஷ ஸமீக்ஷயா, பரவாததமாந வைராகயோ விவேகேபிநிவேசவாந, ஆகமா நுஸஞ்சிநதய குருநபயுபஸர்பபயச, லப்தஸததஃ பரகாரைஸதைஃ ப்ரபுததோ போதபாலநஃ* இதயாத யதயாய சேஷததாலே, வழிபோகிறவன ஸமபாரததை வைதது மறைய நின்றவளவிலே அவனுடைய ஸமபாரததை அபஹரிப்பதாக உத்யோகிககிற தஸகரா, அநத ஸமபாரததை அவனவநது கைபபறறினவளவில,யாதொருபடி நிவருதத மோஷணேதயோக ராகாநின்றுகொண்டு எப்போது முதாஸீநரா யிருநது விடுவாகள அப்படியே, பகவதநுகரஹ சகதி இவன பககலிலே வந்த க்ஷணத்திலே, இவவாத்மாவைத தன வழியே இழுபபதாக நின்ற புண்யபாப கர்மஙகளிரண்டுமிவனை வநது மேலிடாமல உதாஸீநிததிருந்துவிடும; அநத அநுகரஹாதமிகையான சகதி தனபககலவநத வநந்தரம இசசேதநன மோக்ஷஸமீக்ஷாயுகதனாய பரவாததமாந வைராகயனாய விவேகாபிநிவேசியாய சாஸ்த்ர பரவணனாய் ஸதாசாரய ஸமாச்ரயணம பண்ணி லபதஸத்தாகனாய லபதஜ்ஞாநனாய அநத ஜ்ஞாநததை ரக்ஷிததுககொணடு ஸாரகராஹியாய ஸமுசிதோபாய பரிகரஹததாலே ஸமஸாராதுத்தீர்ணனாய பரமபதததை பராபிககுமெனறு சொனனானிறே, ஆகையாலே, * யதாஹி மோஷகாஃ பாநதே* எனறு தொடஙகி இநநிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்தினுடைய கரமததை ஆபதப்ரமாணமான பகவச சாஸத்ரத்திலே சொலலிறறெனகிறார். (392)

393. இப்படி சாஸத்ரம சொனனவளவனறிககே. நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்துககு நேரே பாதரபூதராய ஆபததமாகரேஸரரான ஆழவார இவவாததததைத தெளிய வருளிசசெயதாரெனகிறார மேல (வெறிதே) எனறு தொடஙகி.

393. "வெறிதே யருள்செயவர" என்று இவ்வர்த்தத்தை ஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செயதாரிறே.

(வெறிதே யருளசெய்வா) என்றது–நிர்ஹேதுகமாக க்ருபை பண்ணுவரென்ற படி. (இவவர்ததததை ஸபஷ்டமாக வருளிசசெயதார்) என்றது, இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகாரமாகிற ரஹஸ்யார்த்தத்தை ஸமசய விபர்யயமற ஸகலரு மறியும்படி ப்ரகாசமாக வருளிச்செய்தா ரெனகை. (393)

394. அந்த திவ்யஸூக்திக கநந்தரோகதியி லபிப்ராய மறியாதார் சங்கையை யநுவதித்துப் பரிஹரிககிறார் (செயவார்கடகு) என்று தொடஙகி.

394 "செயவாாகட்கு" என்று அருளுககு ஹேது ஸுக்ருத மெனனுநின்றதே யெனனில; அப்போது "வெறிதே" எனகிற விடம சேராது.

அதாவது—"அருளசெய்வர்" என்ற வநந்தரம, ஆாககுத தானெனனு மபேக்ஷையிலே, "செயவார்கடகு" என்று, அருளுகைக குறுபபாகத் திருவுள்ள முககும படி சிலவற்றைச் செயயுமவர்களுக கெனகையாலே, அவன க்ருபை பண்ணுகைககு ஹேது சேதந ஸுக்ருத மெனனுநின்றதே யெனனில? அப்படி சொலலுமபோது நிர்ஹேதுக வாசகமான "வெறிதே" எனகிறவிடம ஸஙகதமாகா தெனகை. ஆகையால, "செய்வார்கடகு" என்றது, தானசெயய நினைத்தவாகளுக கென்றபடி. (394)

395. ஆபிமுக்யத்துககு பகவத் க்ருபை காரணம, அத்வேஷத்துககு ஸுக்ருதம காரணமென்று நினைததுச சொலலுவார் வசநததை அநுவதிததுககொண்டு பரிஹரிககிறார் (பகவதாபிமுககயம) என்று தொடஙகி.

395. பகவதாபிமுக்க்யம ஸுக்ருதத்தாலனறிக்கே பகவத க்ருபையாலே பிறககிறது. அத்வேஷம ஸுக்ருதத்தாலே யெனனில, இநத பல விசேஷத்துக்கு அதனை ஸாதநமாக்க வொணணாது.

அதாவது–அநாதிகாலம விமுகனாயப்போநத இச்சேதநனுககு பகவத விஷயத்தில பிறககிற வாபிமுககயம, இவனுடைய ஸுக்ருத நிபந்தநமாகவனறிககே கேவல பகவத் க்ருபையாலே பிறககிறது; தத்பூர்வபாவியான அத்வேஷம ஸுக்ருதமடியாகப் பிறககிறதென்று சொலலப்பார்ககில, அகிலாதமகுணதியாய ஆத்மோஜ்ஜீவநாங்குரமா யிருநதுள்ள பகவதத்வேஷமாகிற இபபலவிசேஷத்துககு அதிக்ஷுத்ரமான யாத்ருசசிகாதி ஸுக்ருதத்தைக காரணமென்று சொலலவொணணா தெனகை. ஆகையால அத்வேஷத்துககும பகவத்க்ருபையே காரணமென்று சொலலவேணுமென்று கருத்து. .... (395)

396. சாஸ்த்ராவிஹிதமுமாய சேதநாவிதிதமுமான இநத யாத்ருசசிகாதிகளுககு ஸுக்ருதமென்று பேரிட்டா ரினனுரென னுமிட ததை சஙகாபரிஹாரரூபேண அருளிசசெயகிறார் (சாஸ்த்ரமும) என்று தொடஙகி

396 சாஸதரமும் விதியாதே நாமுமறியாதே யிருககிற இததை ஸுக்ருதமென்று நாம் பேரிடுகிறபடி யெனனென்னில, நாமனறு, ஈசவரனென்று கேட்டிருக்கையாயிருக்கும்.

அதாவது—"இதம் குர்யாத்" என்று சாஸ்த்ர விஹிதமுமாய் கர்த்ருபூதரான சேதநராலே புத்திபூர்வேண அநுஷ்டிதமுமானதொன்றையிறே ஸுக்ருதமென்பது; அப்படியே, இத்தைச்செய்வானென்று சாஸ்த்ரமும் விதியாதே இன்ன ஸுக்ருதம் பண்ணினோமென்று தத்கர்த்தாக்களான நாமுமறியாதேயிருக்கிற இந்த யாத்ருச்சிகாதியை ஸுக்ருதமென்று நாம் பேரிடுகிறபடி எங்ஙனே என்னில்? "இதுக்கு ஸுக்ருதமென்று பேரிடுகிறோம் நாமன்று, ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கம் வாராமைக்காக ஸர்வஜ்ஞன் ஈச்வரன் ஸுக்ருதமென்று பேரிட்டு வைத்தான்" என்று தத்வதர்சிகளான ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையாயிருக்குமென்கை.

ஆக, கீழ் "வெறிதே யருள்செய்வர்" என்று மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்றவர்களில் தலைவரான நம்மாழ்வார் நிர்ஹேதுக விஷயீகாரமாகிற இவவர்த்தத்தை விசதமாக அருளிச்செய்தபடியை தர்சிப்பித்து, அதின்மேல்வந்த சங்காபரிஹாரங்களும் பண்ணி யருளினாராய்த்து. .. .. (396)

397. இனி, இவ்வர்த்த விஷயமாக ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களில் அந்யோந்ய விருத்தம்போலே தோற்றுமவற்றுக்குப் பரிஹாரமும், இவ்வர்த்த ஸ்தாபகமாக மற்றுஞ்சொல்லவேண்டும் ப்ரமாண தாகங்களும் இவ்விடத்தில் தாமருளிச்செய்யாமைக்கு ஹேது இன்னதென்கிறார் (இவ்வர்த்த விஷயமாக) என்று தொடங்கி.

397. இவ்வர்த்த விஷயமாக ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களில் பரஸ்பர விருத்தம் போலே தோற்றுமவற்றில் சொல்லுகிற பரிஹாரமும், மற்றுமுண்டான வக்தவ்யங்களும் விஸ்தர பயத்தாலே சொல்லுகிறிலோம்.

அதாவது—நிர்ஹேதுக விஷயீகாரமாகிற இவ்வர்த்த விஷயமாக, இவ்விஷயீகாரத்துக்கிலக்காய் மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுடைய பகவதங்கீகார ப்ரகாசகங்களான பாசுரங்களில், "வெறிதே யருள்செய்வர்" "எந்நன்றி செய்தேனோ வென்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே" என்றும், "திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேனென்ன" 'மாதவனென்றதேகொண்டு" என்றும், "நல்லதோரறஞ் செய்துமிலேன்" என்றும், "நோற்றேன் பலபிறவி" என்றும், "யானெத்தவத்தாற் காண்பன்கொலின்று" என்றும், "யானே தவஞ்செய்தேன்" என்றும், இத்யாதிகளாலே பகவதங்கீகாரஹேதுக்களொன்றும் தங்கள்பக்கல் இல்லையென்பது உண்டானாற்போலே சொல்லுவதாகையாலே கருத்தறியாதவர்களுக்கு பரஸ்பரவிருத்தம் போலே ப்ரதிபாஸிக்குமென்கை அவற்றில் சொல்லும் பரிஹாரங்களாவன, "மாதவன்" "மலை" என்கிறவை வ்யாவ்ருத்தயுக்திமாத்ரமாகையாலே அவற்றை ஆரோபித்துவந்து மேல்விழுகிற பகவத்க்ருபையே அங்கீகாரஹேது, அவை ஹேதுவன்றென்னுமிடம் ஸித்தம்; 'நோற்றேன் பலபிறவி' என்றது, எனக்குப் பல ஜந்மங்களுண்டாம்படியாகவாய்த்து நான் ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ணிற்றென்று ஸ்வநிகர்ஷம் சொன்னவித்தனை, அநேக ஜந்மம் உன்னைப் பெறுகைக்கு ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ணினேனென்றபடியன்று; "யானே தவஞ்செய்தேன்" என்றது, "இருந்தமிழ்நன்மாலை யிணையடிக்கே சொல்லப்பெற்ற பரீதயதிசயத்தாலே என்னைப்போலே பாக்யம் பண்ணினாரில்லையென்று இப்பேறுபெற்ற தம்மை ச்லாகித்தமாத்ரமென்றிப்புடைகளிலே நிர்ஹேதுகவசந விரோதம் வாராதபடி ஸஹேதுகம்போலத்

தோறறுமவறறுககுச சொலலும பரிஹாரஙகள (மறறுமுணடான வகதவயஙகளா வன), மறறுமிந் நிர்ஹேதுக ஸதாபநார்த்தமாகச சொல்லவேண்டுமவையான *ஏவம ஸமஸ்ருதி சகரஸதே பராமயமாணே ஸவ காமபிః, ஜீவே துஃககாகுலே விஷ்ணேஃ க்ருபா காபயுபஜாயதே*, *நிர்ஹேதுக கடாக்ஷேண மதீயேந மஹாமதே, ஆசார்ய விஷயீகாராத் பராபநுவந்தி பராஙகதிம, நாஸௌ புருஷகாரேண நசாபயநயேந ஹேதுநா, கேவலம ஸவேசசயைவாஹம பரேக்ஷே கஞ்சித கதாசந* இத்யாதி பரமாணஙகளும, ஏததநுகராஹகதர்க்கஙகளும. (விஸதரபயததாலே சொலலுகிறிலோம) எனறது, இவையெலலாஞ சொலலபபாககுமளவில கரநதபபரபபு வருமென றஞசிச சொலலுகிறேமிலலை யெனறபடி. (397)

398. ஆக, கீழ (பகவத் குணாநுஸநதாந மபயஹேது) எனற பரதிஜ்ஞைககு உபபாதகமாக, (தரிபாத விபூதியிலே) எனறு தொடஙகி இவவளவும, ஈசவரன இவ வாதமோஜ ஜீவநார்த்தமாக விமுகதசையே பிடிதது கருஷிபணணிப போருமபடியை விஸ்தரேண அருளிசசெயதார், அதுதனனை நிகமிககிறா (ஆகையால) எனறு தொடஙகி.

398. ஆகையால் இவன விமுகனான தசையிலுஙகூட உஜ்ஜீவிககைககு க்ருஷிபண்ணின ஈசவரனை யநுஸநதித்தால எபபோதும நிரபபரனாயே யிருககு மிததனை.

அதாவது—ஈசவர னிவவாத்மோஜஜீவநத்துககு கருஷிபணணும கடடளை யிதுவாகையாலே, இபபடி யிசசேதநன தனபககல விமுகனான அவஸதையிலுமுடபட இவனுஜஜீவிககைககு கருஷி பணணிபபோநத குணாதிகனான அவனை அநுஸநதித தால, ஏவமபூத ஞனவவ னிவவவஸதாபகநாககி நமமை காமாநுகுணமாக ஸம ஸரிககவிடானெனறு தததகுணவிசவாஸத்தாலே ஸாவகாலமும நிரபபரனாயே யிருககு மிததனை, பயபரஸஙகமிலலை யெனறபடி. (398)

399. (விமுகனான தசையிலுஙகூட உஜ்ஜீவிககைககு கருஷிபணணின வீசவரனை யநுஸநதிததால எனறு தாம கீழருளிசசெயத வாததததி லாபதிககுடலாக ஜ்ஞாநாதிகருடைய அநுஸநதாந விசேஷததை யருளிசசெயகிறா (எதிர்சூழலபுகககு) எனறு.

399. "எதிர் சூழல் புகககு."

"எதிர்சூழலபுகககு" எனறது, எனககுத் தபபவொணணாதபடி பாரததவிட மெஙகும தானேயாமபடியான வயாபதியிலே உளபுக கெனறபடி. "எதிர்சூழல" எனகிறது, அவதாரபரமாக மறறுளளாராலே வயாககயாதமாயததாகிலும, இபபோது இவரிவவிடததில வயாபதிபரமாக வருளிசசெயகிறார். அநேகயோஜனைக ளுணடா யிறே யிருபபது. (399)

400. அதுககு தருஷ்டாநதம (ஒருவனைபபிடிகக நினைதது ஊரை வளைவாரைப போலே) எனறு.

400. ஒருவனைப பிடிககநினைதது ஊரைவளைவாரைப போலே வயாபதியும.

அதாவது—ஒருவனைப்பிடிக்க நினைத்தவன அவனைத்தப்பாமல் பிடிக்கவேணு மென்னு மபிநிவேசத்தாலே அவவூரைச சேர வளையுமாபபோலேயாயதது ஓராத மாவை யகப்படுத்திக்கொள்ளுகைக்காக ஸகல சேதநாசேதநங்களிலும வயாபித்து நிற்குமபடி ; ஆகையால, வயாப்தியும ஸ்வார்த்தமாகவெனறிறே ஜ்ஞாநாதிகரநு ஸநதிப்பதெனகிறார். (வயாப்தியும) எனறது, ஸர்வஸத்தாஹேதுவானவதுவு முடபட வென்றபடி. (400)

401. ஸ்ருஷ்டயவதாராதிகளை ஸ்வார்த்தமாக வநுஸநதிக்கையை ஸித்தவத் கரித்து, இதுக்கு த்ருஷ்டாநதமாக வருளிச செய்கிறார் (ஸ்ருஷ்ட யவதாராதிகளைப போலே) எனறு

401. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப போலே ஸ்வாரத்தமாக எனறிறே ஜ்ஞாநாதிக ரநுஸநதிப்பது

*முநநீர ஞாலத்தில முதறபாட்டிலே, ஸ்ருஷ்டியை ஸ்வார்த்தமாகவும், இரண் டாம பாட்டிலும மூனறாம பாட்டிலும, அவதாரஙகளை ஸ்வார்த்தமாகவும இவாதாமே யநுஸநதித்தருளினாரிறே (அவதாராதிகள) எனகிறவிடத்தில, ஆதிசபதத்தாலே, குணசேஷ்டிதாதிகளைச சொலலுகிறது. (401)

402. இபபடி இவன விமுகனானதசையிலும ஸ்ருஷ்டயவதாராதிகளாலே யிவனுடைய வுஜ்ஜீவநத்துக்க கவன க்ருஷிபணணிப்போருகிறது தனனுடைய நிர் ஹேதுக க்ருபையாலேயிறே, தா தருச க்ருபாபலமிவனுக்கு அவசயாநுபாவயமெனனு மிடத்தை ஸதருஷ்டாநதமாக வருளிசசெய்யாநினறுகொண்டு, கீழ,(நிர்பபரரா யிருக்கு மித்தனை) எனறவததை ஸதிரீகரிக்கிறார் மேல (கர்மபலமபோலே) எனறு தொடஙகி.

402 காமபலமபோலே க்ருபாபலமு மநுபவித்தே யறவேணும.

அதாவது—தான செயத புண்யபாபரூப கர்மபலம, *அவசய மநுபோகதவயம* எனகிறபடியே அநுபவித்தேயறவேணடுமோபாதி, நிதயஸமஸார ஹேதுவான காமத்தைத தளளி நிதயஸூரிகளோடு ஸமாநபோக பாகியாக்குகைக்கு ஹேதுவான அவனுடைய க்ருபாபலமும இவனுக்கு இசசையிலலையேயாகிலும அவசய மநுப வித்தேவிடவேணு மென்கை. (402)

403. ஏவமபூதக்ருபை அநாதியாயிருக்கசசெயதே, காமகாததாவான சேதந னுடையவும தத்பலதாதாவானவீசவரனுடையவும ஸ்வாதநத்ர்யஙகளாலே தகையப பட்டனறோ கிடநதுபோநதது, இனனமு மப்படியானாலோவெனன வருளிசசெயகிறா (க்ருபை பெருக்கபபுக்கால) எனறு தொடங்கி.

403. க்ருபை பெருக்கபபுக்கால இருவா ஸ்வாதநதாயததாலும் தகைய வொணணுதபடி இருகரையுமழியப பெருகும.

அதாவது—க்ருபாகுணம நிரஙகுச ஸ்வதநத்ரனான வீசவரன தானிட்டகட்டளையிலே வநதவாறே யஙகீகரிக்கக்கடவோமெனறு இசசேதநனை கர்மாநுகுணமாக நிர்வஹிக்குமளவில, இருவா ஸ்வாதநதர்யத்தாலும தகையப்பட்டு நிறகுமதொழிய,

அக்கட்டளையில் வாராமையாலே துர்க்கதியேபற்றாசாக விவனை யவன்தானே மேல விழுந்தங்கீ கரிக்கைக்குடலாம்படி பெருகுமளவில், ஸ்வாசரயமான வீசவரனுடைய சேதநகர்மாநுகுணமாகவே நிர்வஹிக்கக்கடவோமென்றிருக்கிற ஸ்வாதந்த்ர்யத்தா லும், ஸ்வவிஷயமான சேதநனுடைய * சுருதிஸ் ஸ்மருதிர் மமைவாஜ்ஞா யஸ்தா முல்லங் கயவர்த்தேதே * என்கிறபடியே ஈசவராஜ்ஞையை யதிலங்கித்து நடக்கைக் கடியான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும் நிரோதிக்கவொண்ணாதபடி "விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார" என்கிறபடியே உபய ஸ்வாதந்த்ரயரூபமான விரண்டு கரையுமுடைந்தழியும்படி ஒருமட்டில் நில்லாமை மேன்மேலும் பெருகாநிற்கு மென்கை. (403)

404 ப்ரகரணாந்தியில பயாபயஹேதுக்களாகச் சொன்ன ஸ்வதோஷ பகவத் குணங்களில் வைத்துக்கொண்டு, கர்ம காருண்யங்கள ப்ரதாநங்களாகையாலே அவற்றை யுபபாதித்துக்கொண்டு வந்தார் கீழ்; அது தன்னை நிகமித்தருளுகிறார் மேல (பயஹேது) என்று தொடங்கி.

404. பயஹேது காமம்; அபயஹேது காருண்யம்.

அதாவது—ஈசவரனே உபாயமென்றிருக்கிற இவ்வதிகாரிக்கு இன்னமும் ஸம்ஸாரமநுவாததிக்கில் செய்வதென? என்கிற பயத்துக்கு ஹேது, * அநாதிகாலம் ஸம்ஸரிக்கைக்குக் காரணமாய்ப்போந்த ஸ்வகாம ஸ்மரணம், "சூழ்பிறப்பு மருங்கே வரப்பெறுமே" என்கிறபடியே, ஸம்ஸாரம நம்மருகும் வரமாட்டாது, சரீராவஸாநத் திலே பகவத் ப்ராப்திக்கும் கண்ணழிவில்லை என்று நிர்பயனா யிருக்கைக்கு ஹேது, கர்மத்தைப் பாராமலங்கீகரித்து ஸம்ஸாரத்தை யடியறுத்துத் தன திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளுகைக் குறுப்பான அவனுடைய நிர்ஹேதுக காருண்ய ஸ்மரண மென்கை (ஸ்வ தோஷாநுஸந்தாநம், பகவத் குணாநுஸந்தாநம்) என்று தொடங்கி னத்தை நிகமிக்கிற விடமாகையாலே (கர்மம், காருண்யம்) என்கிறவிடத்தில் ஸ்மரண பர்யந்தம் விவக்ஷிதம். (404)

4 5. இப்பயாபயங்க ளிரண்டு மிவனுக் கெவ்வளவாக நடக்குமென்ன அரு ளிச்செய்கிறார் (பயாபயங்க ளிரண்டும்) என்று தொடங்கி

405. பயாபயங்களிரண்டும் மாறிமாறி ப்ராப்தியளவும் நடக்கும்

அதாவது—பகவத் க்ருபா விஷயமாய ப்ரக்ருதியோடே யிருக்கையாலே அநாதிகாலம் ஸம்ஸரண ஹேதுவாய்ப்போந்த ஸ்வகாமத்தை அநுஸந்திப்பது அத தைப்பாராதே அங்கீகரித்த பகவத் காருண்யத்தை அநுஸந்திப்பதாய்க்கொண் டிறே இவ்வதிகாரி யிருப்பது; அதில், கர்மத்தை யநுஸந்தித்தபோது பயமும், காருண யத்தை யநுஸந்தித்தபோது அபயமுமாய், இரண்டும் மாறிமாறி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த மற்று பகவத்ப்ராப்தி பண்ணுமளவும் நடக்குமென்கை. (405)

406. இப்படி உபயமும் மாறிமாறி ப்ராப்தியளவும் நடக்கிறதென? தத்குண விசவாஸத்தாலே யெப்போதுமொக்க நிர்பயனா யிருக்கவொண்ணாதோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நிவர்த்ய ஜ்ஞாநம்) என்று தொடங்கி.

406 நிவர்தயஜஞாநம பயஹேது, நிவாததக ஜஞாநம அபயஹேது.

அதாவது—அவனுடைய காருணயததாலே நிவாததிப்பிககபபடுமதான அவித்யா காமவாஸநா ருசி ப்ரகருதி ஸமபநத விஷய ஜஞாநம, இவை கிடககையாலே இனன முமஸமஸாரம மேலிடில செயவதென? எனகிற பயஹேது, ✝ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷயாமி * என்று, ஸர்வேசவர னிவறறைத தளளிப்பொகடுமபடி பண்ணுகையாலே இவறறுககு நிவர்த்தகமான அவனுடைய காருணயவிஷய ஜஞாநம, ததபய ராஹிதய ஹேதுவெனகை, நிவர்த்தக பலமறிநதாலும நிவர்தயம கிடககுமளவும பயமும நடுநடுவே கலசிசசெலலுமென்று கருத்து

ஆக, இப்பரகரணததால இவனுககு பயாபய ஹேதுககளும, ததுபய விபர்யயத்தில ஸிததிககுமதுவும, தநநிபநத சஙகா பரிஹாரஙகளும, ஸர்வேசவரன ஸமஸாரிகளுக குஜஜீவநததில கருஷி பணணுமபடியும, அஜஞாத ஸுகருத பகவதஙகீகார ஹேதுதவமும, இநநிர்ஹேதுக விஷயீகார வைபவாநபிஜஞர் படியும, ஏதத வைபவாபிஜஞா படியும, இவவர்தத மபியுகத வசநஸித்தமெனனுமதுவும, அஜஞாத ஸுகருத வயாஜேந அவனஙகீகரிககுமபடியும, அஙகீகார ஹேதுவாககு மஜ்ஞாத ஸுகருதஙகளின தத்கருஷி பலதவமும, தந்நிரூபண பலிதமும, அஙகீகாரப் பறறு சாமவை காதாசிதகமாக ஸவயமேவ விளைகைக கடியும, அவறறின தவைவிதயமும, ஏவமபூத விஷயீகார சாஸதரஸிததததவமும, இவவிஷயீகாரம பெறறவர் இத்தை வெளியாகப பேசினபடியும, ஏததநபிஜஞவசந பரிஹாரமும, ஆபிமுகயவத் த்வேஷ ஸயாபிததகருபாஜநிதத்வமும, யாத்ருசசிகாதிகளில ஸுகருதநாமமீசவரகருதமெனனுமதுவும, ஏததர்தத விஷயாபியுகதவசந பரஸபர விரோத பரிஹாராத்யநுகதிஹேதுவும, கீழபபரகக உபபாதிததுவநததின பலிதமும, கதாபதிஹேதுதயா ஜஞாநாதிகரநுஸநதாநமும, நிர்ஹேதுக கருபாபலாவசயாநுபாவயதவமும, ஈதருச கருபா ப்ரவாஹதுர்நிவாரதவமும, ப்ரகரணதி ப்ரதிஜஞாதார்தத நிகமநமும, பயாபயாநுவாத்தகாலாவதியும, ஏததுபய ஹேதுபூத ஜஞாந விசேஷஙகளும சொலலுகையாலே, இவவதிகாரிககு அதவேஷாதி மோக்ஷபாயநத அகிலலாப ஹேதுவான பகவதாகஸமிக கருபா பரபாவம விஸதரேண பரதிபாதிககப்பட்டது. இததால, தவயோபதேஷ்டருபூத-ஆசார்யோபஸததயாதிகளுககும ததுபதிஷடதவயார்த்த ஜஞாநாதிகளுககும ஹேதுவான பகவந நிர்ஹேதுக கருபா வைபவம சொலலபபட்டது .... (406)

சரம ப்ராபய ப்ராபக பரகரணம

407. இப்பரபநததததில உபகரமமே பிடித்து இவ்வளவாக, ஸித்தோபாயபூதனன ஸர்வேசவரனே சேதநனுககு பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷ ஸித்திககு நிரபேக்ஷ ஸாதநமென்றருளிசசெயது, உபாயபூதனன ஸர்வேசவரன காமநிபந்தநமாக ஸமஸரிப்பிககவும காருண்யநிபநதநமாக ரகதஞககவும வலல நிரங்குச ஸவதந்தரனகையாலே அவனை உபாயமாகப்பறறி யிருககுமவர்களுககு, ஸவகாமாநுஸநதானததாலும தத காருணயாநுஸநதாநததாலும வரும பயாபயஙகள யாவத்ப்ராப்தி மாறி மாறி நடககும்படியையும தர்சிப்பித்தார் கீழ்; இனிமேல. *ஸாக்ஷாத்காராயணோ தேவः கருதவா மர்த்யமயீம தநும * என்றும "திருமாமகள கொழுநன தானே

குருவாகி" என்றுஞ் சொல்லுகையாலே அநந்ய ஸித்தோபாய பஹிர்ப்பூதமன்றியே தச்சரமாவதியாய், பந்த மோக்ஷங்க ளிரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்கை யன்றிக்கே மோக்ஷைக ஹேதுவா யிருக்கையாலே தந்நிஷ்டர்க்கு பயபரஸங்கமின்றியே எப்போதுமொக்க நிர்ப்பயராய்க் கொண்டிருக்கலாம்படியாய், சரமாவதியான ஸ்வரூப ப்ராப்யங்களுக்கு அநுரூபமான சரமோபாயம் ஸதாசார்யாபிமாநமேயென்று ஸகல வேதாந்தஸார வித்தமரான பூர்வாசார்யர்கள் தங்களுக்குத் தஞ்சமாகவநுஸந்தித்து உபதேசித்தும்போந்த ரஹஸ்யார்த்தத்தை ஸகலருமறிந்துஜ்ஜீவிக்கும்படி ப்ரபந்த சேஷத்தாலும் ஸுஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்கிறார் அதில் இப்படி பயாபயங்க ளிரண்டும் மாறிமாறி யநுவர்த்தியாமல் எப்போது மொக்க நிர்ப்பயனாயிருக்கலாவ தொரு வழியில்லையோ வென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வதந்த்ரனை) என்று தொடங்கி.

407. ஸ்வதந்த்ரனை உபாயமாகத்தான பற்றினபோதிறே இப்ரஸங்கந்தா னுள்ளது.

அதாவது—கர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும் காருண்யாநுகுணமாக ஸம் ஸார நிவ்ருத்தியைப்பண்ணித் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளவும் வல்ல நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனான ஈச்வரனை இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்திபரிஹாரங்களுக்கு உபாயமாகப் பற்றினபோதிறே, யாவத்ப்ராப்தி பயாபயங்களிரண்டும் மாறிமாறி நடக்குமென்னு மிப்ப்ரஸங்கந்தானுள்ளதென்கை பரதந்த்ரஸ்வரூபனாய மோக்ஷைகஹேதுவான ஸ்வாசார்யனை உபாயமாகப்பற்றினால் இப்பரஸங்கமில்லை, ஸதா நிர்ப்பயனா யிருக்கலா மென்றுகருத்து (உபாயமாகத்தான) என்று ஒரு முழுச்சொல்லித்தனை. (407)

408. பரமாணுத் பரமேயநிச்சயம் பண்ணவேணுமிறே; இவ்வர்த்தமென் கொண்டு நிர்ணயிக்கக்கடவோமென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் (உண்ட போது) என்று தொடங்கி.

408. உண்டபோ தொருவார்த்தையு முண்ணாதபோ தொருவார்த்தையும் சொல்லுவார் பத்துப்பேருண்டிறே, அவர்கள் பாசுரங்கொண் டன்று இவ்வர்த்த மறுதியிடுவது.

*மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்று பகவதநுபவைகதாரகராயிருக்கும் ஆழ்வார் களுக்கு உண்டபோது முண்ணாதபோதுமாவன, பகவதநுபவ தத்லாப காலங்கள்; அதில், பகவதநுபவம்பண்ணி ஹ்ருஷ்டரானபோது, தத்தாஸ்யவிவ்ருத்திகாமதயா ததீயதாஸ்யத்திலேயூன்றி, "பயிலும் பிறப்பிடைதோ றெம்மையாளும் பரமர்" "நாளும் பிறப்பிடைதோ றெம்மையாளுடை நாதர்" "வருமையுமிம்மையும் நம்மை யளிக்கும் பிராக்கள்" "சலிப்பின்றியாண்டெம்மைச் சன்மசன்மாந்தரங்காப்பர்" "நன்மைபெறுத்தெம்மை நாளுய்யக்கொள்கின்ற நம்பர்" "எம்பல்பிறப்பிடைதோறு எந்தொழுகுலந்தாங்கள்" "அவனடியார் சிறுமாமனிசரா யென்னை யாண்டாரிங்கே திரிய, செந்தாமரைக் கண்திருக்குறளன் நறுமாவிரை நாண்மலரடிக்கீழ்ப் புகுதல், உறுமோபாவியேனுக்கு" என்றும், "ஆரெண்ணும் நெஞ்சுடையாரவ ரெம்மையாள் வாரே" "ஞானத்தின்னொளியுருவை நினைவாரென் னையர்கே" "நச்சித்தொழுவாரை நச்சென்றன் நன்னெஞ்சே" "பேராளன்பேரோதும் பெரியோரை யொருகாலும் பிரிகிலேனே," "கண்ணாரக் கண்டுருகிக் கையாரத் தொழுவாரைக் கருதுங் கால,

உண்ணாது வெங்கூற்றமோவாது பாவங்களசேரா" என்றும், "ஈட்டங்கண்டிட்டக் கூடுமே லதுகாணும் கண்பயனாவதே," 'தொண்டரடிப்பொடியாட நாமபெறில கங்கைநீர் குடைந்தாடும்வேட்கையென்னாவதே," "இனபுறுந்தொண்டர் சேவடியேததி வாழ்த்து மெனனெஞ்சமே" என்றும், இத்யாதிகளாலே தத்விஷயத்திலுங் காட்டில் ததீயரே நமக்கு சேஷிகளும்ப்ராப்யோபாய பூதருமென்று அத்யாதரம்பண்ணிப்பேசுவது, பகவதநுபவாலாப கலிஷ்டரானபோது, அப்படிபரம சேஷிகளும் பரம ப்ராப்யப்ராபக பூதருமான ததீயர் ஸந்நிஹிதராயிருந்தாலும் அவர்களபக்கல நெஞ்சு செல்லாமல பகவத விஷயமே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாக நினைத்து, "காணவாராய," "காணுமாறருளாய, "வரிகொள வெஞ்சிலைவளைவித்த மைந்தனும வந்திலனென செய்கேன," "வெஞ்சமத்தடுசரந்துரந்த வெம்மடிகளும வாராரால," "வாசுதேவா வுன வரவு பார்த்து, வார்மணற் குன்றில புலரநின்றேனே" என்று இதயாதிகளாலே ஆர்த்திபரவசராயலற்றுவது ஊடுவது, "வெஞ்சிறைப்புள" 'உங்களோடெங்களிடை யில்லை" என்று இத்யாதிகளாலே, வெறுப்பது உதறுவதாகையாலே, (உண்டபோ தொருவார்த்தையும உணணாதபோதொரு வார்த்தையும சொல்லுவார்) என்கிறா ஆழ்வார் களெல்லாரு மேக ப்ரக்ருதிகளாய ஏககண்டரா யிருக்கையாலே, (பததுபேருண்டிறே) என்கிறார். (அவர்கள பாசுரங்கொண்டன்று இவவர்ததமறுதியிடுவது) என்றது, மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்றவர்களாகையாலே ப்ரதம பர்வத்திற காட்டில சரமபர்வததுக்குளள தன்னேற்றமடையத் தெளியக்கண்டு பேசினார்களேயாகிலும், சரமபர்வைக நிஷ்டரன்றியே ப்ரதமபாவத்திலே மண்டி ததநுபவ ஹ்ருஷ்டரானபோதொன்றைச சொல்லுவது, ததலாப கலிஷ்டரானபோதொன்றைச் சொல்லுவதாய, ஒருபடிப்பாடரல்லாதவர்கள பாசுரங்கொணடன்று ஆசார்யனே உபாயமென்றிவவாதத நிசசயம பண்ணுவதெனகை. (408)

409 பின்னை ஆர்பாசுரங்கொண் டறுதியிடுவதென்ன அருளிச்செய்கிறார், (அவர்களை) என்று தொடங்கி.

409. அவர்களைச் சிரித்திருப்பாரொருவ ருண்டிறே, அவர் பாசுரங்கொண்டு இவவர்த்த மறுதியிடக்கடவோம்.

அதாவது—"மேவினேனவன பொன்னடி, தேவுமற்றறியேன" என்று, ஸ்வாசார்யரான நம்மாழ்வார் திருவடிகளே ப்ராப்யமும ப்ராபகமுமாகப் புரையறப் பற்றி அவிதிதாநயதைவதராய "நாவினாலநவிற்றின்பமெய்தினேன" என்று தத் ஸங்கீர்த்தநாநந்த நிர்பரராய, "அடியேன சதிர்த்தேனே" என்று, உறுவதறிந்து பற்றின சதுரராயிருக்கையாலே சரமபாவததிலேயூற்றமறிந்து பேசாநிற்கச்செய்தே தந்நிஷ்டரன்றியே ப்ரதமபாவததிலே மண்டி தத்வைலக்ஷண்யபரவசராய, உண்டபோதொருவார்த்தையு முண்ணாதபோதொரு வார்த்தையுஞ் சொல்லுகிற ஆழ்வார்கள பதின்மரையும அடியிலே ஓராசார்யன திருவடிகளைப்பற்றி அநவரத ஸேவிகளாயிருக்கப்பெறாதே ஸவவைலக்ஷண்யததாலே பிசசேற்றும பகவத விஷயத்திலே மூந்துற முன்னமிழிந்து ததநுபவத்தைப் பின்னறைச சொல்லுவது ததலாபததையில வொன்றைச சொல்லுவதாய, இவர்கள படுகிறபாடென்! என்று பரிஹஸித்திருக்கும ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வாரொருவருண்டிறே; சரமபர்வ நிஷ்டராய்

ஸதைகரூப வசநரான இவருடைய பாசுரமான கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பைக் கொண்டு இவ்வர்த்தத்தை ஸம்சயவிபர்யய கந்தமற நிச்சயிக்கக் கடவோமென்கை. அதவா, (உண்டபோது) இத்யாதிக்கு, பகவதநுபவம் பண்ணினபோது "உண்டு களித்தேற் கும்பரென்குறை" "யாவர் நிகரகல் வானத்தே" "மாறுளதோ விம் மண்ணினமிசை" என்று இப்படி அநுபவ ஜநித ஹர்ஷப்ரகாஷ கர்விதமானதொரு வார்த்தையும், தததநுபவம் பெறாதபோது "மதியெல்லா முள்கலங்கி மயங்குமால" "சாயலொடுமணிமாமை தளர்ந்தேன் நான்" "காணவாரா யென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து" "தீயோடுடன் சேர்மெழுகா யுலகில் திரிவேனே" என்று இப்படி சோகவேக ஜநிதமானதொரு வார்த்தையுஞ் சொல்லுவாரொருவரிருவருமன்றிக்கே பததுப் பேருண்டிறே; ததீயரே சேஷிகளும் உபாயோபேயபூதருமென் றறிந்திருக்கச் செய்தே, தததநுகுணமாக நிற்கமாட்டாமல் பகவத் விஷய வைலக்ஷண்ய பரவசராய் இப்படி உண்டபோதொரு வார்த்தை சொல்லுகிறவர்க ளுகதிகொண்டன்று ஸ்வா சார்ய சரணயுகளமே யுபாயோபேயமென்கிற இப்பரமார்த்த நிர்ணயம் பண்ணுவது, ஆழ்வார் திருவடிகளையே தமக்குத் தஞ்சமாகப்பற்றி "தேவுமற்றறியேன" என்றிருக்கையாலே ப்ரதம பர்வத்திலேமண்டி ஹர்ஷசோக பரவசராய்ப் பேசுகிறவர் களைப் பரிஹஸித்திருப்பா ரொருவருண்டிறே; அப்படியிருந்துள்ள ஸ்ரீமதுரகவிகள் திவ்யஸூக்தியைக் கொண்டிவ்வர்த்த நிச்சயம் பண்ணக்கடவோமென்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். ... . (409)

410. இப்படி ப்ரமாணஸித்தமான அர்த்தத்தை உபபத்தியாலே ஸ்திரீகரிக் கிறார் மேல் (ஸ்வரூபத்துக்கும்) என்று தொடங்கி

410. ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்க வேணுமிறே ப்ராபகம்.

ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்களை நிஷ்கர்ஷிக்குமளவில், ப்ரதமம் ஸ்வ ரூபத்தை உள்ளபடி நிஷ்கர்ஷித்து, அநந்தரம் ப்ராப்யத்தை தததநுரூபமாக நிஷ்கர் ஷித்து ப்ராபகத்தை தததுபயாநுரூபமாக நிஷ்கர்ஷிக்கவேணுமிறே: வ்யுத்பத்தி தசையில் உபேயமுற்பட்டு உபாயம் பிற்பட்டிருக்கும், அநுஷ்டாநதசையில் மாறாடி யிருக்கும்; ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேராமையாலேயிறே உபாயாந்தரத்தை பரித்யஜித்தது; ஆகையாலே (ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்க வேணுமிறே) என்கிறார். இனி, ஸ்வரூபந்தன்னை நிரூபித்தால் ஜ்ஞாநாநந்தங்களும் புறவிதழென்னும்படி பகவதநந்யார்ஹ சேஷத்வமே வடிவாய், அதினுடைய யாதாத்ம்யம் ததசேஷத்வமும் புறவிதழென்னும்படி ததீயசேஷத்வமே வடிவாயிறே யிருப்பது, ஏவம்பூத ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யத்தை நிரூபித்தால் தத் கைங்கர்யம் ப்ரதமாவதியாய ததீயகைங்கர்யம் சரமாவதியா யிருக்கும்; ஸ்வரூபப்ராப்ய வேஷ மிதுவாகையாலே தததுபயாநுகுணமான ப்ராபகம் ததீயரேயாகவேணுமிறே யிருப் பது; இனி அந்த ததீயரில் வைத்துக்கொண்டு, முதலடியிலே தன்னையங்கீகரித்து தத்வஜ்ஞாந ப்ரதாநத்தைப் பண்ணின மஹோபகாரகனான ஸ்வாசார்யனுக்கு சேஷ மாயிருக்கை ஸமஸ்த பாகவதருடைய உகப்புமாய், தன் ஸ்வரூபத்தினுடைய எல்லை நிலமுமா யிருக்கும்; இந்த ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமான ப்ராப்யமும் ஸ்வாசார்யன் திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யமா யிருக்கும். இப்படி ஸ்வரூப ப்ராப்யங்களாயு

அத்தால இவையிரண்டுக்கும ஸத்ருசமான ப்ராப்கம ஸ்வாசார்யசரணயுகள மாக வேணுமென்கை. இதுவே ஸவரூப ப்ராப்யங்களுக்குச் சேர்ந்த உபாயமென்கையால, ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ர்யபீதயா நிர்ப்பரத்வத்தைப்பற்ற இதிலபோந்தவளவல்ல, முக்யோபாய மிதுவேயென்னுமிடம ஸமப்ரதிபந்நமிறே. (410)

410. இவவர்த்த விஷயமாக ஓரைதிஹ்யத்தை யருளிச் செய்கிறார் மேல (வடுகநமபி) என்று தொடங்கி.

411. வடுகநமபி ஆழ்வானையு மாண்டானையு மிருக்கரைய ரென்பர.

அதாவது—ஆழவார திருவடிகளில ஸ்ரீமதுரகவிக ளிருந்தாப்போலே, ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டு மெமபெருமானார் திருவடிகளே என்று ப்ரதிபத்திபண்ணி "தேவுமற்றறியேன" என்றிருக்கும வடுகநமபி ; எமபெருமானாருக்கு நிழலுமடிதாறும போலே அவிநாபூதராய *ராமாநுஜஸ்ய சரணௌசரணம ப்ரபத்யே* *ராமாநுஜார்யவசக: பரிவர்த்திஷீய* என்று உபாயோபேயங்க ளவர்திருவடிகளும அத்திருவடிகளில பண்ணும கைங்கர்யமுமென்றிருக்கும கூரத்தாழ்வானையும, தாசரதியான முதலியாண்டானையும, ஸம்ஸாரத்தி லிருப்பி லடிகளொதிப்பாலேவந்த ஆர்த்தியின மிகுதியாலே கலங்கி காதாசித்கமாகப் பெருமாள பக்கலிலும சென்று பலகாட்டுவது, தத்வைலக்ஷண்யங் கண்டவாறே பரவணராயப்போருவதா மிவவளவைககொண்டு எமபெருமானார் திருவடிகளே ப்ராப்யமும ப்ராபகமுமானல "தேவுமற்றறியேன" என்றிருக்கவேண்டாவோ, அங்ஙனன்றிக்கே சரமாவதியிலும ப்ரதமாவதியிலும கைவைத்து நிற்கிறவிவர்க ளிருக்கரையரென்றருளிச்செய்வ ரென்றபடி. ... (411)

412. (ஸவரூபத்துக்கும ப்ராப்யத்துக்கும சேர்ந்திருக்க வேணுமிறே) என்றவிடத்தில், ஸவரூபத்தை யொருவழியாலிசைந்து பகவத் கைங்கர்யமன்றோ ப்ராப்யம, ப்ராப்யத்துக்கு ஸதருசமாகவேணுமென்றபடி யெங்ஙனே? என்பாருடைய சங்கையைப் பரிஹரிக்கைக்காக, ப்ரதம ப்ராப்யவேஷத்தை ஓடவைத்துக் காட்டுகிறார் (ப்ராப்யத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

412. ப்ராப்யத்துக்கு ப்ரதமபர்வம ஆசார்யகைங்கர்யம ; மத்யமபர்வம பகவத்கைங்கர்யம, சரமபர்வம் பாகவதகைங்கர்யம.

(ப்ராப்யமாவது)—சேஷத்வைக நிரூபணீயமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு புருஷார்த்தமான கைங்கர்யம பர்வசப்தம, அவசவாசி இங்கு, ப்ரதமபர்வமாகச் சொல்லுகிற ஆசார்ய கைங்கர்யமாவது, "திருத்தித்திருமகள கேள்வனுக்காக்கியபின" என்கிற படியே முதலடியிலே தன்னையங்கீகரித்து பகவத விஷயத்துக்காளாமபடி திருத்தின ஆசார்யனுக்கு உகப்பாகப் பண்ணும பகவத கைங்கர்யம, மத்யம பர்வமாகச்சொல்லுகிற பகவத கைங்கர்யமாவது "அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன" என்கிற படியே தானுகந்தாரைத் தன்னடியார்க்கடிமைப் படுத்தும பகவானுக்கு உகப்பாகப் பண்ணும பாகவத கைங்கர்யம, சரமபர்வமாகச் சொல்லுகிற பாகவத கைங்கர்யமாவது. ஆசார்யவானென்ற றுக்கக்கூடவர்களாய, ஆசார்யவைபவ ஜ்ஞாபகராய ஆசார்ய கைங்கர்யத்தினேற்ற மறியுமவர்களான பாகவதர்களெல்லார்க்கு முகப்பாகப்பண்ணு மாசார்ய கைங்கர்யம. ஆக, ஆசார்ய ப்ரீதி விஷயமான பகவத கைங

கர்யத்தை ஆசார்ய நைஙகர்யமெனறும், பகவத ப்ரீதிவிஷயமான பாகவத கைஙகர்யத்தை பகவத்கைஙகாய மெனறும, பாகவத ப்ரீதி விஷயமான வாசாாய கைஙகர்யத்தை பாகவத கைங்கர்யமெனறும சொலலிறறுய்ததது. ஆகையால, ஆசார்ய கைஙகாயம பராபயமெனறு சொனனவிதில குறையிலலையெனறு கருதது. (412)

413. இப்படி ஆசாாய கைஙகாயமே சரமபர்வமெனறு சாஸரஞ சொலலா நிருககசசெயதே, இது வருகிறவழிதானெனனெனகிற சஙகையிலே யருளிசசெயகிறாா (ஸவரூப ப்ராபதியை) எனறு தொடஙகி.

413. ஸவரூப ப்ராப்தியை சாஸதரம புருஷார்ததமாகச சொல்லாநிறக, பராபதிபலமாயக கொணடு கைஙகாயம் வருகிறுபபோலே ஸாதய விவருததியாயக கொணடு சரமபாவம வரககடவது.

அதாவது—*பரஞஜயோதி ருபஸமபதய ஸவேனருபேண அபிநிஷபதயதே* எனறு—பரபராபதி பூர்விகையாய அநாதிகர்மபநத நாசித ஸமபநதத்தாலே மலா வகுண்டித மணிபரபைபோலே திரோஹிதமான ஸவாஸாதாரணாகாரத்தினுடைய ஆவிர்ப்பாவ ருபையான பராபதியை வேதாநத சாஸதரம புருஷார்ததமாகச சொலலாநிறக, இபபடி ஆவிாபபூதமான ஸவரூபததையுடைய வாதமா, சேஷதவைக நிருபணீயதயா சேஷிவிஷய கிஞசிதகாரததாலலலது செலலாகபடியாய இருககையாலே, அநத ஸவரூப பராப்தி பலமாயககொணடு பகவத நுபவ ஜநிதப்ரீதிகாரித கைஙகர்யம வருகிறுப்போலே, சேஷியானபகவானுககு ஸவவிஷய கிஞசிதகாரததிலும ஸவகீய விஷய கிஞசிதகார முகபபாகையாலே, அநத பகவத கைஙகர்யமாகிற ஸாதயத்தின வருத்திருபமாய்ககொணடு மதயமபர்வமான பாகவத கைஙகர்யம வரககடவதாய, அநத பாகவதாக ளெலலாககும ஸவவிஷய கிஞசிதகாரததிலும தனககுபகாரகனை வாசார்ய விஷயததில கிஞசித்காரமே யுகபபாகையாலே அநத ஸாத்யததினுடைய விசேஷ வருததியாயககொணடு சரமபாவமான வாசார்ய கைஙகர்யம வரககடவதெனகை. (413)

414. இநத சரமபர்வ லாபததி னருமையை தாசிபபிககிறாா மேல (இதுதான துர்லபம) எனறு.

414. இதுதான துாலபம

415. இதுதனனை விவரிககிறார் மேல விஷய பரவணனுககு எனறு தொடஙகி.

415. விஷயபரவணனுககு அததைவிடடு பகவத விஷயததிலே வருகைககுளள அருமைபோலனறு, பரதம பாவததைவிடடு சரமபாவததிலே வருகைககுளள அருமை

அதாவது—க்ஷுத்ர விஷயஙகளின புறபபூசசான வைலக்ஷணயததிலே யீடுபடடு மீடகவொணணாதபடி அவறறிலே பரவணனாய நினறவனுககு, அவறறைக கைவிடடு வகுத்த விஷயமான பகவத் விஷயததிலே வருகைககுளள அருமைபோலனறு, *புமஸாம தருஷ்டிசிததாபஹாரியான பகவதவிஷய பரவணனாய ததகைங

கர்ய நிரதனனவனுக்கு பரதம பாவமானவததைவிட்டு சரமபர்வமான ஆசார்ய கைங கர்யத்திலே வருகைக்குள்ள அருமை என்றபடி. (415)

416. அதெங்ஙனே யென்னுமாகாங்க்ஷயிலே அருளிச்செய்கிறார் (அங்கு) என்று தொடங்கி

416. அங்கு தோஷதாசநத்தாலே மீளலாம, இங்கு அது செய்ய வொண்ணாது.

அதாவது—க்ஷுத்ர விஷயங்களின தேஹதோஷாதிகளும அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷங்களு முண்டாயிருக்கையாலே அவற்றை தர்சிக்கவே அருவருத்து மீளலாயிருக்கும்; விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தமாய ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகமாய நித்யமாய அபரிச்சேத்யமான இவ்விஷயத்தில தோஷகந்த மில்லாமையாலே தோஷதர்சநம பண்ணி மீளப்போகாதென்கை. * ஸங்கயாதும நைவ சக்யந்தே குணா தோஷாச்ச சார்ங்கிண:, ஆநந்த்யாத ப்ரதமோ ராசி ரபாவாதேவ பச்சிம:* என்னக்கடவதிறே. (416)

417 க்ஷுத்ர விஷயங்களுக்குச் சொல்லுகிற தோஷமொன்று மிங்குச்சொல்லலாவதில்லையேயாகிலும், ஸவவிஷய பக்ஷிபரவசர்க்கு ஸவஸமச்லேஷஸுகத்தை உருவ நடத்தாதே விச்லேஷித்து துக்கத்தை விளைக்கையாலே "கடியன கொடியன" இத்யாதிப்படியே சொல்லலாமபடி தோற்றுவன சில தோஷமுண்டே, அதுதான மீளுகைக்கு உடலாகாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தோஷமுண்டானாலும) என்று தொடங்கி.

417. தோஷமுண்டானாலும குணம போலே உபாதேயமா யிருக்கும.

அதாவது—அப்படி ஆற்றாமையாலே, தோற்றுவன சிலதோஷ முண்டானாலும, "கொடிய வென்னெஞ்ச மவனென்றே கிடக்கும" என்று அவைதன்னையே விரும்பி மேல்விழும்படி இருக்கையாலே ஹேயமாயிராது, விஷயத்தை விரும்பி மேல விழுகைக்குடலான குணமபோலே உபாதேயமா யிருக்குமென்கை. (417)

418 லோகத்தில தோஷம ஹேயமாய குணமுபாதேயமாயன்றோ இருப்பது தோஷம குணமபோலே உபாதேயமாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (லோகவிபரீதம) என்று தொடங்கி.

418. லோகவிபரீதமா யிறே இங்கிருப்பது

அதாவது—தோஷம விடுகைக்குடலாய குணம பற்றுகைக் குறுப்பாயிருக்கும லோகப்ரக்ரியை யன்றியே, தோஷமும குணமபோலே உபாதேயமாயிறே இவ்விஷயத்தி லிருப்பதென்கை. (418)

419 எல்லாஞ் செய்தாலும தோஷம குணமபோலே உபாதேயமாகக் கூடுமோ வென்னு மாகாங்க்ஷயிலே அருளிச்செய்கிறார் (குண முபாதேயமாகைக்கு) என்று தொடங்கி

419. குணம உபாதேயமாகைக்கீடான ஹேது தோஷத்துக்கு முண்டிறே.

அதாவது—பகவத்குணம தத்ப்ரவணர்கது உபாதேயமாகைககீடான ப்ராப்த சேஷிகதத்வமாகிற ஹேது, அவவிஷயததில தோறறுகிற தோஷததுககு முண்டிறே யெனகை இததால, அவன பககலுளள தெனனுமததாலே குண மூபாதேயமாகிற வோபாதி, அவன பககலுளள தெனனுமத்தைப்பற்ற தோஷமு மூபாதேயமாகக குறையிலலை யெனறதாயதது இபபடியாகையாலே தோஷமுண்டானனுமது மீளுகைக குடலாகாதென்று கருதது. (419)

420 விசலேஷ தசையில தோறறும நைர்கருண்யாதி தோஷததை அங்கீகரித்து, அதுதான குணவதுபாதேயமாயி நககுமபடியை அருளிசசெய்கார் மேழ, அநத நைாகருணயாதி தோஷநதான முதலிலே இவவிஷயததி லிலலையெனனுமிடத்தை அபியுகத வசநஙகளாலே தாசிபபிககிறா மேல அகில முதலிலே, ஆழவாருடைய வசநத்தை தர்சிப்பிககிறா (நிர்கருணன) என்று தொடஙகி.

420. நிர்கருணனெனறு வாய மூடுவதறகு முனனே கருணுவானெனறு சொலலுமபடியா யிருநததிறே.

அதாவது—"என தவளவணணா தகவுகளே" என்று எஙஙனே யிருநதன சுத்த ஸ்வபாவரான உமமுடைய கருபைகள, நாடடிலே இப்படி ருஜுககளுமாய பரதுஃகாஸஹிஷ்ணுககளுமா யிருபபா சில தார்மிகா நடையாட அபலைகளுககு அழுகிதாகக குடிககிடககலா யிருககதென்று, பெணபிளளை யாறறாமைக குதவாதது கொணடு திருததாயாா நிாகருணனெனறு வாய மூடுவதறகு முனனே, அவள வாயைப் புதைததாப்போலே "தகவுடையவனே" என்று, கெடுவாய! ஆகரததில தகவு மறுககுமோ, அது நஙகுறறஙகாண என்று கருணுவத்தையைச சொலலும படியா யிருநததிறே யெனறபடி. (420)

421. இவவுகதிதான தாயாாசொனன குணஹாநிககு ஒரு பரிஹாரம பணணின மாதரமோ ஸஹ்ருதயமாகச சொனனதோ வெனகிற சஙகையிலே, இதின ஸஹ்ருதயத்வததை மூதலிககிறார் (இபபடி) என்று தொடஙகி.

421 இபபடி சொலலுமபடி பணணிறறு கருபையாலே யெனறு ஸநேஹமும உபகாரஸமருதியும நடநததிறே.

அதாவது—குணஹாநி சொனனததைத தளளி குணம் சொலலுமபடி பணணிறறு கருபையாலே யென்று, "மிக விருமபும" என்று, ஸநேஹமும, "பிரான" என்று, உபகார ஸமருதியும நடநததிறே, ஆகையால "தகவுடையவனே" என்ற விது ஸஹ்ருதயோகதி யெனகை. (21)

422. அநநதரம, பிராட்டியுடைய வசநத்தை தாசிபபிககிறா (நிாகருணனுக) என்று தொடஙகி

422 நிாககருணனுக சஙகிததுச சொலலுமவஸ்ததையிலும காரணததை ஸவகதமாகவிறே சொலலிறறு.

அதாவது—பிரிவாறறாமையாலே பெருகக கலஙகின ஸ்ரீஜநகராஜன திருமகள, பெருமாள தனனுறறாமைக குதவவநது மூகஙகாட்டபபெறாத இனனுபபாலே,

கபாத: ப்ராஜ்ஞ: க்ருதஜ்ஞச்ச ஸாநுக்ரோசச்ச ராகவ:, ஸத்வ்ருத்தோ நிரநுக்ரோசச்சங்கே என்று, பெருமாளை நிரநுக்ரோசராக சங்கித்துச் சொல்லுகிற அவஸ்தையிலும், *மத்பாக்ய ஸங்க்ஷயாத்* என்று, இப்படி சங்கிக்கைக்கடி யென்னுடைய பாக்ய ஹாநி யென்கையாலே, சங்கா காரணத்தை ஸ்வக்ருதமாகவிறே சொல்லிற்றென்கை.

423 (ப்ரதமபாவத்தை விட்டு) என்கிறவிடத்திலே, அர்த்தாதுக்தமான பகவத் ஸம்ச்லேஷமும், (தோஷமுண்டாகிலும்) என்கிறவிடத்தில், அர்த்தாதுக்தமான தத்விச்லேஷமுமாகிற இவையிரண்டும் செய்யுமதத்தை அருளிச்செய்கிறார் (குண தோஷங்களிரண்டும்) என்று தொடங்கி

423 குணதோஷங்களிரண்டும் க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையும் குலைக்கும்

குணமாவது—ஸ்வஸௌந்தர்யாதிகளை ஆச்ரிதர்க்கு முற்றூட்டாக அநுபவிக்கக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்குமது கலவி, தோஷமாவது, அவ்வநுபவாலாபத்தாலே அவர்கள் கண்ணுஞ்சுழலை யிட்டுத் துடிக்கத் தான் முகங்காட்டாதே யிருக்கையாகிற பிரிவு இவை யிரண்டும், (க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையும் குலைக்கையாவது), ஒவ்வொன்றே யிரண்டையும் குலைக்கை. இதில் குண மிரண்டையும் குலைக்கையாவது, "மாற்பால மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு" என்றும், "மணிப்பால பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாந், துறந்தார் தொழுதாரத்தோள்" என்றும் தத்விஷய வைலக்ஷண்யத்தாலே க்ஷுத்ர விஷய வைராக்யத்தைப் பிறப்பிக்கையாலே, க்ஷுத்ர புருஷார்த்தாநவயத்தைக் குலைக்கையும், *பயிலுஞ்சுடரொளியிலே ததீயசேஷத்வத்திலே ஊன்றி நின்ற ஆழ்வாரை, அந்த ததீயருடைய ஸ்வரூபநிரூபகத்வேந ப்ரஸ்துதமான தத்ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளாலே ததீயதாஸ்யரஸத்தை மறந்து அவனை அநுபவிக்கையிலாசை கரை புரண்டு அநந்தரத்திருவாய்மொழியிலே தாமும் தம்முடைய கரண க்ராமங்களும் பெருவிடாய்ப்பட்டுக் கூப்பிடும்படி பண்ணினப்போலே, வேறொன்றுக்காகப் புகுந்தாலும் தன்னை யொழியப் புறம்போனாக் காளாகாதபடி பண்ணும் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரியான அவன் பக்கலிலே சுழியாறுபடுத்தி புருஷார்த்த காஷ்டையான ததீய சேஷத்வத்தில் நிலையைக் குலைக்கையும், தோஷ மிரண்டையும் குலைக்கையாவது, அநுபவாலாப க்லேசத்தாலே ஸர்வகாலமும் தன்பக்கலிலே மநஸ்ஸாய், "உண்டற்றியா ளுறக்கம் பேணாள்" "பந்தோடு கழல் மருவாள் பைங்கிளியும் பாலூட்டாள் பாவைபேணாள்" என்கிறபடியே, முன்பநுபவித்துப்போந்த ப்ராக்ருத போகங்களாகிற க்ஷுத்ர புருஷார்த்தங்களில் பொருந்தாமையை விளைக்கையும்; "அவனடியார் சிறுமாமனிசராய் யென்னையாண்டாரிங்கே திரிய, செந்தாமரைக்கண் திருக்குறளன் நறுமாவிரை நாண்மலரடிக்கீழ்ப் புகுதல், உறுமோ பாவியேனுக்கு" என்றும் "கனிமாத தெய்வத தனிரடிக்கீழ் புகுதலன்றி யவனடியார், நனிமாக் கலவியின்பமே நாளும் வாய்க்க நங்கட்கு" என்றும் இப்படி தத்விஷய ஸம்ச்லேஷ ரஸம் வேண்டாதபடி ததீயவிஷய ஸம்ச்லேஷ ரஸமே அமையுமென்றிருக்குமவர்களையும், அந்த ததீயருடனே கூடியிருந்தாலுமவர்கள்பக்கல் நெஞ்சற்று அவனை அநுபவிக்கையிலாசையாலே, "காணவாராய்" "காணுமாறருளாய்" என்று கூப்பிடுவது,

"வெருநிறைப்புள" இத்யாதிகளாலே அவர்கள் தங்களோடே வெறுத்து வார்த்தை சொல்லுவதாம்படி பண்ணுகையாலே, புருஷார்த்த காஷ்டையில் நெஞ்சுபற்றும்படி பண்ணுகையும். (423)

424 இதில், க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்குமென்றவிது தன்பக்க லிலே அகப்பட்டாரைப் புறம்பொருவிஷய மறியாதபடிபண்ணும் இவ்விஷயத்தின் ஸ்வபாவம் சொல்லுகைக்காகக் கூட்டிக்கொண்டவித்தனை, புருஷார்த்த காஷ்டை யைக் குலைக்குமென்னுமதுவே இவ்விடத்தில் அபேக்ஷிதம், ஆனபின்பு க்ஷுத்ர புரு ஷார்த்த பஞ்ஜகத்வம் ப்ராஸங்கிக மாகையாலே அதனைவிட்டு ப்ராகரணிகமான சரம புருஷார்த்த பஞ்ஜகத்வத்தை மூதலிக்கிறார் (நித்ய சத்ருவாயிறே யிருப்பது) என்று

424. நித்யசத்ருவா யிறே யிருப்பது

அதாவது—"சத்ருக்நோ நித்யசத்ருக்ந:" என்று, பெருமாளுக்கு அபிமத விஷயமான ஸ்ரீபரதாழ்வானையே தனக்கு உத்தேச்யமாகப் பற்றி அவனையல்லதறியா தேயிருக்கும் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான பரதாநுவ்ருத்திக்கு விரோதியான ராம ஸௌந் தர்யமாகிற நித்யசத்ருவை ஜயித்திருக்கு மென்கையாலே ததீயசேஷத்வ நிஷ்ட னுக்கு நித்ய சத்ருவாயிறே பகவத் ஸௌந்தர்ய மிருப்பதென்கை ஆகையால், இப்படி விலக்ஷணமான விஷயத்தில் ஸமச்லேஷ விச்லேஷங்களிரண்டும் புரு ஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்குமென்னக் குறையில்லை என்று கருத்து.

அன்றிக்கே, கீழ்ச் சொன்ன குணதோஷங்களிரண்டும் செய்யுமதனை யருளிச் செய்கிறார் (குணதோஷங்க ளிரண்டும்) என்று தொடங்கி குணமாவது, (இங்கு அது செய்யவொண்ணாது) என்கிறவிடத்திற் சொன்ன புமஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாப ஹாரியான ஸௌந்தர்ய சீலாதிகள்; தோஷமாவது, (குணம்போலே யுபாதேயமா யிருக்கும்) என்கிற விடத்திற் சொன்ன "கடியன் கொடியன்" இத்யாதிகள் (இரண் டும் க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையுங் குலைக்கும்) என் றது, ஓரொன்றே யிரண்டையும் செய்யுமென்றபடி குணமிரண்டையும் செய்கை யாவது, "மனைப்பால் பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாந் துறந்தார் தொழுதா ரத்தோள்" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே, க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத் தைக் குலைக்கையும், ஸ்வ வைலக்ஷண்யத்தாலே ஆழங்காற்படுத்தி புருஷார்த்த காஷ்டையான ததீயசேஷத்வ நிஷ்டையைக் குலைக்கையும்; தோஷமிரண்டையுங் குலைக்கையாவது, குணம்போலே உபாதேயமாய், அவனென்றே கிடக்கும்படி பண்ணுகையாலே ஊணுறக்கம் பந்து கழல் முதலானவற்றில் பொருந்தாமையை விளைத்து க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தத்தைக் குலைக்கையும், "சிறுமா மனிசரா யென்னை யாண்டாரிங்கே திரிய, நறுமாவிரை நாண்மலரடிக்கீழ் புகுதல், உறுமோ" என்னும் படியான புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்கையும் என்றிங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். இந்த யோஜனைக்கு, (நித்யசத்ரு) என்கிறவிது, ஸௌந்தர்யாதி குணவிசிஷ்ட வஸ்து விஷயமாகக் கடவது. அங்ஙனுமன்றிக்கே, குணம் புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்கும், தோஷம் க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்கும் என்று இங்ஙனே

விபஜித்து யோஜிப்பாரு முண்டு அப்போதைக்கும், குணம் புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்குமென்னுமதுக்கும், தோஷம் க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்குமென்னுமதுக்கும் பூர்வ யோஜனைகளிற் சொன்னபடியே பொருளாகக் கடவது. இவ்விஷய ஸ்வபாவ மிதுவாகையாலே சரமபாவமான ஆசார்ய கைங்கர்யமாகிற இது தான் துர்லபமென்று ஸிம்ஹாவலோகநயாயத்தாலே கீழோடே யந்வயம். .. (424)

425. (ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்கவேணுமிறே ப்ராபகம்) என்றவிதில, ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யம் சரமபர்வமான ஆசார்ய கைங்கர்யமென்று நிர்ணயித்தாராய் நின்றார் கீழ், இந்த ப்ராப்யாநுரூபமான ப்ராபக நிர்ணயம் பண்ணுகிறார்மேல (இப்படி ப்ராப்யத்தை யறுதியிட்டால) என்று தொடங்கி.

425 இப்படி ப்ராப்யத்தை யறுதியிட்டால அதுக்கு ஸதருசமாக வேணுமிறே ப்ராபகம்.

அதாவது—இப்படி ஆசார்ய கைங்கர்யமே ப்ராப்யமென்றறுதியிட்டால், இந்த ப்ராப்யத்துக்குத் தகுதியாகவேணுமிறே, ஏதத் ப்ராபகமென்கை இததால, ஆசார்ய கைங்கர்யமாகிற சரம ப்ராப்யத்துக்கு ஆசார்யனே ப்ராபகனாகவேணு மென்றபடி.

426. இப்படி யல்லாதபோது வரும் ஹாநியேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அல்லாதபோது) என்று தொடங்கி

426. அல்லாதபோது ப்ராப்ய ப்ராபகங்களுக்கு ஐகயமில்லை.

அதாவது—இப்படி ப்ராப்யத்துக்கு ஸத்ருசமாம்படி ஆசார்யனை ப்ராபகமாகக் கொள்ளாதே ஈச்வரனை ப்ராபகமாகக் கொள்ளும்போது, ப்ராப்யத்துக்கும் ப்ராபகத்துக்கும் தன்னிலைக்யமில்லை யென்கை ப்ரதம பர்வத்துக்குண்டான ப்ராப்யப்ராபகைக்யம், சரமபாவத்துக்கு மொக்குமிறே. ஆகையாலேயிறே பிள்ளை யமுதனார், "பேறொன்றுமற்றில்லை நின்சரணன்றி அப்பேறளித்தற் காறொன்றுமில்லை மற்றச் சரணன்றி" என்று ப்ராப்ய ப்ராபகங்க ளிரண்டு மேகவிஷயமேயாக அருளிச்செய்தது .... (426)

427 இப்ப்ரபந்தத்தி லுபக்ரமமே பிடித்து (ஸ்வதந்த்ரனை) இத்யாதி வாக்யத்தளவும், ஸித்தோபாயதயா ஸகல சாஸ்த்ர ஸித்தனை யீச்வரனை பரமோபாயமாகவும், ஆசார்ய னஜ்ஞாத ஜ்ஞாபகமுகேந உபகாரகனாகவுமிறே சொல்லிப் போந்தது; இப்போது, ஈச்வரனைவிட்டு ஆசார்யனே யுபாயமென்னுமளவில் சாஸ்த்ர விரோதமும் ஸ்வோக்தி விரோதமும் ஸம்பவியாதோ, ஈச்வரனை யுபாயமாகப் பற்றுமதிற் காட்டில் ஆசார்யனை யுபாயமாகப் பற்றினால்வரு மேற்றந்தானேதோ வென்கிற சங்கையின்மேலே யருளிச்செய்கிறார் (ஈச்வரனைப் பற்றுகை) என்று தொடங்கி.

427. ஈச்வரனைப் பற்றுகை கையைப்பிடித்துக் காரியங் கொள்ளுமோபாதி, ஆசார்யனைப் பற்றுகை காலைப் பிடித்துக் காரியங்கொள்ளுமோபாதி.

அதாவது—ஈச்வரனைப் பற்றுகை, அவன் கையைப் பிடித்துக் காரியங்கொள்ளுமோபாதி, ஆசார்யனைப் பற்றுகை, அவன் காலைப்பிடித்துக் காரியங்கொள்ளுமோ

பாதி யென்கை. இவ்வனருளிச் செய்தது, ஈச்வர விஷயத்தோடு ஆசார்ய விஷயத்துக்குண்டான அந்நயத்வமும், அவ்விஷயத்தைப் பற்றுமதில் இவ்விஷயத்தைப் பற்றுமதுக்குண்டான கார்ய ஸித்தியில் அமோகத்வமும் தோற்றுகைக்காக அதெங்ஙனே யென்னில்? சரணத்வோக்தியாலே தந்நயத்வம் ஸம்பரதிபந்நம் (ஈச்வரனைப் பற்றுகை அவன் கையைப் பிடித்துக் காரியங்கொள்ளுமோபாதி) என்கையாலே—மஹாப்ரபுவா யிருப்பானொருவனை வசீகரித்துக் காரியங் கொள்ளுவா னொருவன் அவன் கையைப் பிடித்து வேண்டிக்கொண்டு காரியங்கொள்ளப் பார்க்குமளவில், நீர்மையாலே நெஞ்சிளகிக் காரியஞ் செய்யவுமாய், ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே உதறி விடவுமா யிருக்கையாலே இன்னபடியென்று அறுதியிட வொண்ணாதாப்போலே, ஆச்ரிதனை இவனுடைய வபேக்ஷிதம் தன்னுடைய க்ருபையாலே நெஞ்சிளகிக் காரியஞ்செய்யில் பலிக்கும்படியாய், ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே முனிந்து செய்யாதொழியில் விபலிக்கும்படியா யிருக்கையாலும்; (ஆசார்யனைப் பற்றுகை அவன் காலைப் பிடித்துக் காரியங் கொள்ளுமோபாதி) என்கையாலே—அப்படி ப்ரபுவானவன் றன்னையே காலைப் பிடித்து வேண்டிக்கொண்டு காரியங்கொள்ளுமளவில் தயாபரவசனாய்க் காரியஞ் செய்தல்லது நில்லாமையாலே தப்பாமல் காரியம் ஸித்திக்குமாப்போலே, ஆச்ரிதனை இவனுடைய வபேக்ஷித மறுதியாகப் பலிக்கும்படி யிருக்கையாலும் அமோகத்வம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். (427)

428. ஆக, ப்ராப்ய நிர்ணயத்தைப்பண்ணி, (இதுக்கு ஸத்ருசமாக வேணுமிறே ப்ராபகம்) என்றவித்தாலே—ஆசார்ய கைங்கர்யமாகிற சரமப்ராப்யத்துக்கு ஆசார்யனே ஸத்ருசோபாய மென்னுமத்தை ப்ரதிபாதித்து, அப்படியன்றிக்கே ஈச்வரனை யுபாயமாகக் கொள்ளுமளவில் வரும் விரோதங் காட்டி, ஆசார்யனுக்கு ப்ராப்யத்வ மீச்வரனோ டந்வயத்தாலேயாமோபாதி ப்ராபகத்வமும் தந்நயத்வ நிபந்தந மென்னுமத்தையும் ஈச்வரனைப் பற்றுமதில் இவனைப் பற்றுமதுக்குள்ள வேற்றத்தையு மருளிச்செய்தார் கீழ், இனிமேல், பல ஹேதுக்களாலும் ஆசார்ய வைபவத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் இவ்விஷயத்தை யுபாயமாகப் பற்றுமவர்களுக்கு ருசி விச்வாஸங்கள் விளைக்கைக் குறுப்பாக. அதில் ப்ரதமத்திலே, ஈச்வர சேதநாக ளிருவாக்குமிவ னுபகாரகனென்மையை யருளிச் செய்கிறார் (ஆசார்யன்) என்று தொடங்கி.

428. ஆசார்யன் இருவர்க்கும் உபகாரகன்.

அதாவது—இப்படி யுபாயமாகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட வாசார்யன், சேஷிசேஷ பூதரான வீச்வர சேதந ரிருவர்க்கும் அபிமத வஸ்துக்களைக் கொடுத்த உபகாரகனென்கை ... . (428)

429 இரண்டுதலைக்கு மிவனுபகரித்தவை யெவை யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஈச்வரனுக்கு) என்று தொடங்கி.

429 ஈச்வரனுக்கு சேஷவஸ்துவை யுபகரித்தான், சேதநனுக்கு சேஷியை யுபகரித்தான்.

அதாவது மேன்மேலும் ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப் பண்ணி வசீகரிக்கப் பார்த்த விடத்திலும் ஓராத்மவஸ்துவு மெட்டப்படாமையாலே இழவாளனா யிருக்கிற வீசவரனுக்கு, சேஷமான வாத்மவஸ்துவை, அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநமுகேந திருத்தி இஷ்ட விநியோகார்ஹமாம்படி கைப்படுத்தினை; பகவத் ஜ்ஞாநாபாவத்தாலே அநாதிகால மஸத்கல்பனுய்க் கிடந்த சேதநனுக்கு, பகவத ஸம்பந்தத்தை யறிவித்து சேஷியான வவனைக் காட்டிக்கொடுத்தா னென்கை இத்தால, ஆசார்யனுடைய சேதநேச்வரர்க ளிருவர்க்கு முபகாரகனுகையாகிற வைபவம் சொல்லப்பட்டது. (429)

430. இன்னமொரு ப்ரகாரத்தாலே ஆசார்ய வைபவத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிருர் (ஈசவரனருனும்) என்று தொடங்கி.

430 ஈசவரனதானும ஆசாரயதவத்தை ஆசைப்பட்டிருக்கும்.

அதாவது—இதுக்கிட்டுப் பிறவாத வீசவரனருனும இவவாசார்யத்வத்தினேற்றத்தைப்பற்ற விதில மிகவும சரததைபணணி யிருக்குமெனகை. (430)

431. அதெங்கே கண்டதென்னு மபேக்ஷையிலே, அததை மூதலிக்கிருர் (ஆகையிறே) என்று தொடங்கி.

431. ஆகையிறே குருபரமபரையிலே அநவயிதததும, ஸ்ரீகீதையு மபயப்ரதாநமு மருளிச்செய்ததும.

அதாவது—ஆசார்யதவத்தை யாசைப்பட்டிருக்கையாலேயிறே, *ஸசாசார்யவம்சோ ஜ்ஞேய:, ஆசார்யாணாமஸாவஸா விதி ஆபகவதத:* என்னும்படி குரு பரமபரையிலே தவயோபதேஷ்டருதவே நாநவயித்ததும், ஆசார்ய கருதயததை யேறிட்டுக்கொண்டு அர்ஜுனனைக் குறித்து, ததவ விவேகாதி சரமோபாயபர்யந்தார்த்த ப்ரதிபாதிகையான ஸ்ரீகீதை யருளிச்செய்ததும, ஸ்ரீவிபீஷணுழவான நிமித்தமாக, *ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதிச யாசதே, அபயம ஸாவபூதேபயோ ததாம யேதத வரதம மம* என்று அபயப்ரதாந மருளிச்செய்ததுமெனகை. இததால, ஈசவரனு மாசைபபடுமபடியனறோ ஆசார்யதவத்தின பெருமை யென்று ஆசார்ய வைபவம சொல்லிறறாயதது. (431)

432. இன்னமு மொரு வழியாலே ஆசார்ய வைபவத்தை தர்சிப்பிக்கிருர் (ஆசாரயனுககு) என்று தொடங்கி.

432. ஆசாரயனுககு ஸதருச ப்ரதயுபகாரம பணணலாவது விபூதி சதுஷடயமும ஈசவர தவயமு முண்டாகில.

அதாவது—உபயவிபூதியையும விபூதிமானன வீசவரனையும தானிட்டது வழக்காமபடி பணணிக்கொடுதத வாசார்யன பணணின உபகாரததுக்கு ஸதருசமாக ப்ரத்யுபகாரம பணணலாவது, இபபடியே இன்னமுமிரணடு விபூதியும விபூதிமானு யிருப்பானெருரீசவரனும வேறேயுண்டாகி லெனகை. *யோததயாத பகவத ஜ்ஞாநம குர்யாத தர்மோபதேசநம், கருத்ஸ்நாமவா ப்ருதிவீம தத்யாந்ந தததுல்யம கதஞ்சந* என்னுநின்றதிறே. இக்தால, ஆசார்யனுடைய ப்ரத்யுபகாராவகாசரஹித மஹோபகாரகாதருதவமாகிற வைபவம சொல்லிறறாயதது. (432)

433. இனனமுமொரு முகததாலே ஆசாாய வைபவததை அருளிசசெயகிறூர் (ஈசவர ஸமபந்தம) என று தொடஙகி.

433. ஈசவர ஸமபநதம பநத மோக்ஷஙகளிரணடுககும பொதுவாயிருக்கும. ஆசாாய ஸமபநதம மோக்ஷததுககே ஹேதுவாயிருககும

இவவிடததில, (ஈசவர ஸமபநதம) எனகிறது, (ஈசவரனைப பறறுகை) என று கீழசசொனன ததாசரயணரூப ஸமபநதத்தை, அது, (பநத மோக்ஷஙக ளிரணடுககும பொதுவாகையாவது), காமாநுகுணமாக ஸம்ஸரிபபிககவும காருணயாநுகுணமாக முகதனுககவும வலல நிரஙகுச ஸவதநத்ரனோடுணடான ஸமபநத மாகையாலே, உபய ஸாதாரணமா யிருககை ஆசாாய ஸமபநதமாகிறது, (ஆசாாயனைப பறறுகை) என று கீழசசொனன ததாசரயணரூப ஸமபநதம; அது, (மோக்ஷத்துககே ஹேது வாகையாவது), காமாநுகுணமாக ஸமஸரிககவுமவிடும ஸவதநதர னன றிககே ஸாவ பரகாரததாலு மிவனை யுஜஜீவிப்பிததே விடும நிரதிசய கருபாவானோடேடை ஸம பநத மாகையாலே, ஸமஸார மோக்ஷஙகளுககுப பொதுவன றிககே ஸமஸார விமோசனைக ஹேதுவா யிருககை.

இத்தால, மோக்ஷைக ஹேதுதவ நிபநதநமான வைபவம சொலலபபட்டது. (433)

434. உததாரகதவததி லாசாாயனுடைய ஆதிகயத்தை அருளிசசெயதாா கீழ்; உபகாரகதவததி லீசவரனுடைய வாதிகயத்தை யருளிசசெயகைககாக அடி கொணடெழுநதிருககிறூா மேல (பகவல லாபம) என று தொடஙகி.

434. பகவலலாபம ஆசாாயனாலே,

அதாவது—நிருபாதிக சேஷியாய நிரஙகுச ஸவதநதரனாயிருககும பகவானை லபிககை, ததஸமருததயேக பரயோஜநனாயககொணடு மஙகளாசாஸநததுக காளாக வேணுமென று தனனை யஙகீகரிதது தத வயாமோஹ விஷயமாககின ஸவாசாாய னாலே யெனகை. (434)

435. ஏவமபூதனான வாசார்யன றனனை லபிககைககு ஹேது டுவதெனனு மாகாஙக்ஷையிலே அருளிசசெயகிறூா (ஆசாாய லாபம) என று தொடஙகி

435 ஆசாாயலாபம பகவானாலே.

அதாவது—பகவலலாப ஹேதுவாய பரமபராபயபூதனான வாசாாயனை லபிககை, * ஈசவரஸயச ஸௌஹாரததம * இதயாதிபடியே, நிருபாதிக ஸௌஹாருத் தாய விசேஷகடாக்ஷப பறறுசுகளையும தானே கலபிததுககொணடு விசேஷ கடா க்ஷததைப் பணணி அதவேஷததைப பிறபபிதது ஆபிமுகயததை யுணடாககி ஸாதவிக ஸமபாஷணததிலே மூட்டி ஸதாசாாய பராபதியைப பணணுவிககும நிர்ஹேதுக கருபாவானான பகவானாலே யெனகை. (435)

436. ஆனால இருவரு முபகாரததில ஸமரோவெனன அருளிசசெயகிறூர் மேல (உபகாாய வஸது) என று தொடஙகி.

436 உபகார்யவஸ்துகௌரவத்தாலே ஆசார்யனிற்காட்டில் மிகவு முபகாரகன் ஈச்வரன்.

அதாவது—உபயருமுபகரித்த வஸ்துக்களைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்தால் ஆசார்யோபகார்ய வஸ்துவான பந்தமோக்ஷோபாய ஹேதுவாய் ப்ரதம பர்வமுமாயிருக்கிற பகவத் விஷயத்திற் காட்டில் பகவதுபகார்ய வஸ்துவான மோக்ஷைக ஹேதுவாய் சரமபாவமுமாயிருக்கிற ஆசார்ய விஷயத்தினுடைய கௌரவத்தாலே, ஈச்வரனை யுபகரித்த ஆசார்யனிற் காட்டில் ஆசார்யனை யுபகரித்த ஈச்வரன் மஹோபகாரகனென்கை. (436)

437 * அஸிந்த்யாத் புதாகலிஷ்ட ஜ்ஞாந வைராக்ய ராசயே, அகாத பகவத் பக்தி ஸிந்தவே * என்கிறபடியே ஆசார்யனற்றனக் கேற்றம் ஜ்ஞாந வைராக்ய பக்திகளாலேயிறே; அந்த ஜ்ஞாந வைராக்ய பக்திக ளுண்டானவனிந்த ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை நெகிழ நின்றானாகிலும் அவை பகவல்லாபத்துக் குடலாமோவென்ன அருளிச் செய்கிறார் மேல் (ஆசார்ய ஸம்பந்தங் குலையாதே கிடந்தால்) என்று தொடங்கி.

437. ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலையாதே கிடந்தால் ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்க ளுண்டாக்கிக் கொள்ளலாம், ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தால் அவை யுண்டானாலும் ப்ரயோஜனமில்லை.

அதாவது—கீழ்ச்சொன்னபடியே யுத்தாரகனுமாய் உபகாரகனுமா யிருந்துள்ள ஸ்வாசார்யன் "இவனென்னுடையவன்" என்றபிமானிக்கும்படி அவன் திருவடிகளில் தனக்குண்டான ஸம்பந்தம் ஸ்வ விப்ரதிபத்தியாலே குலையாதபடி அத்தை நோக்கிக் கொண்டு கிடந்தால், ஆத்மாலங்காரங்களான தத்வஜ்ஞாநம் அப்ராப்த விஷய வைராக்யம் ப்ராப்த விஷயபக்தியாகிற ஆத்மகுணங்களில்லையேயாகிலும், அவ்வாசார்ய ப்ரஸாதாதிகளாலே க்ரமேண உண்டாக்கிக்கொள்ளலாம், ஸர்வமங்கள ஹேதுவான அந்த ஆசார்ய ஸம்பந்தம் ஸ்வ விப்ரதிபத்தியாலே குலைந்தால், ஜ்ஞாநாதிகளானவவை பூர்வஸுக்ருதங்களாலே சிறிதுண்டாயத்தாகிலும், பகவதங்கீகார ஹேதுவாகாமையாலே நிஷ்ப்ரயோஜநமென்கை. (437)

438. ப்ரயோஜந மில்லாமையேயன்று, அவத்யகரமுமென்கிறார் (தாலி கிடந்தால்) என்று தொடங்கி.

438. தாலி கிடந்தால் பூஷணங்கள் பண்ணிப் பூணலாம்; தாலி போனால் பூஷணங்க ளெல்லாம் அவத்யத்தை விளைக்கும்.

அதாவது—பதிவ்ரதையான ஸதீக்கு பதிஸம்பந்த ஸூசகமான தாலியொன்றும் போகாமல் கிடந்தால், பூஷணங்க ளில்லையேயாகிலும் முதலுண்டானபோது பண்ணிப் பூண்டுகொள்ளலாயிருக்கும்; இத்தனை பூஷண முண்டே! என்று நினைத்துத் தாலியை வாங்கிப்பொகட்டால், விதவாலங்காரகல்ப மாகையாலே பூண்ட பூஷணங்க ளெல்லாம் அவத்யாவஹங்களா யிருக்குமென்கை. இத்தால், ஆத்மபூஷணங்களான ஜ்ஞாந வைராக்ய பக்திகளில்லையேயாகிலும் ஆசார்ய ஸம்பந்தமாத்ரம் குலையாமல் கிடந்தால், அவன் ப்ரஸாதத்தாலே அவை க்ரமேண உண்டாக்கிக்கொள்ளலாம்;

ஆசார்ய ஸம்பந்த மித்தனையுங் குலைந்தால், ஆத்ம குணங்களான ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களெல்லா முண்டானாலும் அவை சலாக்யதா ஹேதுவன்றிக்கே அவத்யாவஹமாய் விடுமென்றபடி (438)

439. ஆசார்ய ஸம்பந்தம் கிடந்தாலும் ஸ்வரூப விகாஸக னீச்வரனன்றோ, அது குலைந்தாகிலு மித்தனை ஆத்மகுணமுடையவனுக்கு அவன் ஸ்வரூப விகாஸத்தைப் பண்ணானோ என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (தாமரையை) என்று தொடங்கி.

439 தாமரையை அலர்த்தக்கடவ ஆதித்யன்தானே நீரைப் பிரிந்தால் அத்தையுலர்த்துமா போலே, ஸ்வரூப விகாஸத்தைப்பண்ணு மீச்வரன் தானே, ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தால் அத்தை வாடப்பண்ணும்.

அதாவது, ஜலஜமென்னும்படி ஜலத்திலே பிறந்து ஜலைக தாரகமாயிருக்கும் தாமரைக்கு, "செங்கமல மந்தரஞ்சேர வெங்கதிரோற் கல்லாலலராவால" என்னும்படி நியமேந விகாஸகனுப் போரு மாதித்யனன்றோ, ஸ்வதாரகமான ஜலத்தை விச்லேஷித்தால் அந்த தாமரையை விகஸிப்பியாதமாத்ர மன்றிக்கே சோஷிப்பிக்குமாப் போலே, ஆசார்யாநவயத்தாலே ஸத்தைபெற்று ஸ்வஸத்தாதாரகமான தத்ஸம்பந்தம் குலையாதே நிற்குமளவில, இவனுடைய ஸ்வரூபத்தை ஜ்ஞாந விகாஸமுகேந "உள்ள உலகளவும் யானு முளனவன்" என்னும்படி விகஸிப்பிக்கு மீச்வரனன்றோ, ஸ்வஸத்தாதாரகமான ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை ஸ்வவிப்ரதிபத்தியாலே இவன் குலைத்துக்கொண்ட காலத்தில் தான் விகஸிப்பிக்கக்கடவ அந்த ஸ்வரூபத்தை விகஸிப்பியாத மாத்ரமன்றிக்கே நாளுக்கு நாளும் நஷ்டப்ரஜ்ஞமாய் ஸங்கோசித்துப் போம்படி பண்ணுமென்கை *நாராயணோபி விக்ருதிம் யாதி குரோ: ப்ரச்யுதஸ்ய துர்புத்தே:, கமலம் ஜலாதபேதம் சோஷயதி ரவிர்ந தோஷயதி* என்னக்கடவதிறே.

440. இங்ஙன் சொல்லுகிறதென்? இவ்வாசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்ததாகிலும் "ஒழிக்க வொழியாது" என்கிற பகவத் ஸம்பந்த முஜ்ஜீவநத்துக் குடலாகாதோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இத்தையொழிய) என்று தொடங்கி.

440. இத்தையொழிய பகவத் ஸம்பந்தம் துர்லபம்,

அதாவது—அநாதி ஸித்தமா யிருக்கச்செய்தேயும், ஆசார்ய னுணர்த்துவதற்கு முன்பு அஸத்கல்பமாய் அவனுணர்த்தின பின்பு இவனுக்கு கார்யகரமாகக் கடவதா யிருக்குமது இவ்வாசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தபோது இதடியாகவந்த தானும் குலைந்துபோமாகையாலே, இவ்வாசார்ய ஸம்பந்தத்தை யொழிய பகவத் ஸம்பந்தம் இவனுக்குக் கிடையாதென்கை. ஆகையால் இது போயத்தாகிலும் அது நமக்கு உஜ்ஜீவநத்துக் குடலென்றிருக்க விரகில்லை யென்று கருத்து. .... (440)

441. இப்படி ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை யொழிய பகவத் ஸம்பந்தம் லபியாமையா லாத்மோஜ்ஜீவநத்துக் கிரண்டும் வேணுமென்னுமத்தை தர்சிப்பித்த

அநந்தரம், பாகவத விஷய ஸமபந்தமு மவ்வோபாதி யிவனுககவச்யாபேக்ஷித மெனனுமத்தை தர்சிப்பிககைககாக, தத்விஷய பரச்நத்தை யநுவதிககிறார் (இரண்டு மமையாதோ ? நடுவிற பெருங்குடி யெனனெனனில) என று.

441. இரண்டு மமையாதோ, நடுவில் பெருஙகுடி யென்னென்னில்;

அதாவது— ஆத்மோஜ்ஜீவநத்துககு பகவத ஸமபநத ஸதாபகமான ஆசார்ய ஸமபந்தமும, தத ஸதாபிதமான பகவத் ஸமபந்தமுமாகிற உபயமும போராதோ, ப்ராப்ய மதயமபர்வோகததயா நடுவிற் பெருங் குடிபோலே யிருககிற பாகவதர்க ளோடு *ஸாத்விகைஸ்ஸம்பாஷணம* எனகிற ஸமபந்த மெத்தைப் பற்றவேண்டுவ தெனகிறதாகி லென்கை. ... . (4 1)

442 இப்ப்ரசநத்துக குத்தர மருளிச்செயகிறார் (கொடியை) எனறு தொடஙகி.

442 கொடியைக கொள்கொமபிலே துவக்கும்போது சுள்ளிக்கால் வேண்டுமா போலே, ஆசாரயாநவயததுக்கும இது வேணும்.

அதாவது—உபகநாபேக்ஷமாய வளருவதொரு கொடியை அதின பரிணாஹத் துககெல்லாம இடங்கொடுககததகக பெரியதொரு உபகநத்திலே சேர்ககுமபோது, முதலிலே அது தனனோடே சேர்ககப்போகாமையாலே தறைபபடாமல முநதுறதான இதுககாச்ரயமாய்ககொண் டணுகி நின று தனனோடடை யந்வயமுகேந கொள் கொமபிலே கொழுநதுவிககும சுளளிககா லபேக்ஷிதமாமாப்போலே, *கோலதேடி யோடுஙகொழுநதுபோலே அபிமுகனன விசசேதநன ஆசரித ரதஃபதியாம லுததரிப் பிககும மஹாதாச்ரயமான ஆசார்யன திருவடிகளில அநவயிககுமபோது, முதலிலே ததநவயம ஸிததிககை அரிதாகையாலே முந்துறத் தாஙக ளாஸநநராய் நின று தஙகளோடே யிணககுவித்து அவவழியாலே ஆசார்ய விஷயததிலே சேர்ககும பாகவதர்க ளோடடை ஸமபநத மவச்யா பேக்ஷித மென்கை இப்படி ஆசார்யாந் வயத்துககடி பாகவதர்களாகில, (ஆசார்ய லாபம பகவானாலே) எனபானென் னென் னில ; அதுககுக குறையில்லை. பாகவதாநவயந்தனககடி யவனாகையாலே ; ஆபிமுகா பர்யந்தமாகத் தானே கருஷி பணணிககொண்டு வநது பின்னை பாகவதர்களோடே யிணககி அவ்வழியாலேயிறே யவன்றான ஆசார்ய விஷயததிலே சோப்பது ; இது இததனையும இவரருளிச் செய்த த்ருஷ்டாந்தத்திலே ஸிததம. எஙஙனே யெனனில் ; சேதநனை கொடியினுடைய ஸதாநேயாகவும, ஆசார்யனை கொளகொமபினுடைய ஸதாநேயாகவும, பாகவதர்களை சுளளிககாலினுடைய ஸ்தாநேயாகவுமருளிச்செய் கையாலே, கர்ஷகனாயிருப்பானொருவன ஸ்வப்ரயோஜநார்த்தமாக முதலிலே வித்தை யிட்டு முளைப்பிதது கொழுந்து சரிககுமளவும் வளர்த்துககொணடு போந்ததொரு கொடியை, இதுககினி ஓர் உபகநம் வேணுமெனறு தானே உபகநமும்தேடி அதிலே சென்றேறுகைககு சுளளிககாலும நாட்டி இவவழியாலே உபக்நத்திலே சேர்ககுமாப்போலே, ஸர்வசேஷியான ஸர்வேச்வரன ஸவப்ரயோஜநார்த்தமாக இச்சேதநனை முதலிலே ஸ்ருஷ்டித்து, *ஈசவரஸ்யச ஸௌஹார்ததம* இத்யாதிப் படியே கரமேணாபிமுகய பர்யந்தமாக விளைத்து இவனுககோ ராசார்யனையும் இன்ன

னென்றுதானே திருவுள்ளம்பற்றி, அவனோடே சோகமும் பாகவதர்களோடே முதலனவயிப்பித்து, அவ்வழியாலே ஆசார்ய விஷயத்திலே அநவயிப்பிக்குமென்னு மிடம் தோற்றுகையாலே, கொள்கொம்பிலே யேறவிட்ட கர்ஷகனுக்கே அந்தக் கொடியாலுள்ள ப்ரயோஜநமாமாப்போலே, ஆசார்ய விஷயத்தி லீச்வரன் சேர்த்த சேதநனாலுள்ள ப்ரயோஜநமு மீச்வரனதே யென்னுமிடமும் பலிதம். இனி அசேதநமான கொள்கொம்புபோலன்றியே சேதநோத்தமனான இவ்வாசார்யன்றானும் பரஸம்ருத்தயேக ப்ரஜையாலே, ஸ்வசேஷியான வீச்வரனுடைய ப்ரயோஜநமே ஸ்வப்ரயோஜநமாக நினைத்திருக்குமிறே (442)

443. இனி (ஸ்வாபிமாநத்தாலே) என்று தொடங்கி, (ஆசார்யாபிமாநமே யுத்தாரகம்) என்னுமளவாக, இப்படி ததீயர்முன்னாகப்பற்றப்படும் ஸதாசார்யனுடைய அபிமாநமே உஜ்ஜீவநத்துக்கு உபேதோபாயமென்று இப்ப்ரபந்த தாத்பர்யத்தை ப்ரகாசிப்பித்தருளுகிறார். பெருவிலையனான ஆபரணத்துக்கு நாயகக் கல்போலேயாயத்து வசநபூஷணத்துக்கு இப்ப்ரதேசம் நாயகரத்நமாயிருக்கும்படி இத்தனையு மருளிச்செய்கையைப்பற்ற அதிஷ்டிகைபிடுக்கொண்டு வந்தது கீழுடங்கலும்; மேலடங்கலும் இதில் நிஷ்டையை ஸ்தாபிக்கிறது. இதில் ப்ரதமத்திலே, இவ்வர்த்தம ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸித்தமென்று ஸர்வரும் விச்வஸிக்கைக்குடலாக இது தமக்கு ஆப்தோபதேசலப்த மென்னுமிடத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வாபிமாநத்தாலே) என்று தொடங்கி.

443 ஸ்வாபிமாநத்தாலே ஈச்வராபிமாநத்தைக் குலைத்துக்கொண்ட இவனுக்கு ஆசார்யாபிமாநமொழிய கதியில்லையென்று பிள்ளை பலகாலு மருளிச் செய்யக் கேட்டிருக்கையா யிருக்கும்

அதாவது—"அநாதிகாலம் 'நானேயெனக்கு நிர்வாஹகன்' என்றிருக்கும் தன்னுடைய ஸ்வாபிமாநத்தாலே, 'இவன் நமக்குசேஷம்' இவன் கார்யம் நமக்கே பரம்" என்று தன்னை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்குடலான ஈச்வராபிமாநத்தை அழித்துக் கொண்ட இவனுக்கு, துர்கதியேபற்றாசாக அங்கீகரித்து தன்னுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷிபண்ணிப் போரும் பரமதயாளுவான ஆசார்யன், 'இவன் நம்முடையவன்' என்றபிமாநித்திருக்கு மந்த அபிமாநமொழிய வேறு உஜ்ஜீவநோபாயமில்லை' என்று, ஸகல சாஸ்த்ரஸாரவித்தகரேஸரரான நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே பழுக்க ஸேவித்து தத்தேக பரதந்த்ரராய ஸகல சாஸ்த்ரதாத்பர்யங்களையும் அவரருளிச்செய்யக்கேட்டு தந்நிஷ்டராயிருக்கும் நம்முடைய ஆசார்யரான பிள்ளை, தஞ்சமாகப்பலகாலு மருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையா யிருக்குமென்றபடி. ஆகையால், ஆசார்யாபிமாநமே இவ்வாத்மாவுக் குஜ்ஜீவநோபாய மென்று கருத்து. (443)

444 இப்படி, (ஆசார்யா பிமாநமொழிய கதியில்லை) என்பானென்? சாஸ்த்ரஸித்தங்களான பக்த்யாத்யுபாய விசேஷங்களுண்டே! என்கிற சங்கையிலே, இதொழிந்தவை யெல்லா மிவனுக் குபாயமன்றிக்கே நின்றமையை அடைவேயருளிச்செய்கிறாமேல. அதில் ப்ரதமத்திலே, பக்தி உபாயமன்றியே நின்றபடியை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய) இத்யாதியாலே.

444 ஸ்வ ஸ்வாதந்த்ரய பயத்தாலே பக்தி நழுவிற்று

அதாவது—பகவத்ப்ராப்தி ஸாதநதயா விஹிதையாய ஸ்வயத்நஸாத்யையான பக்தி, பகவதேகபாரதந்த்ரய விரோதியான ஸ்வஸ்வாதந்த்ரயத்தை யுண்டாக்கு மென்னும் பயத்தாலே இவனுக்கு உபாயமன்றியிலே நழுவி நின்றதென்கை (444)

445. அநந்தரம், ப்ரபத்தி யுபாயமன்றியே நின்றபடியை அருளிச்செய்கிறார் (பகவத் ஸ்வாதந்த்ரய) இத்யாதியாலே

445 பகவத் ஸ்வாதந்த்ரய பயத்தாலே ப்ரபத்தி நழுவிற்று.

அதாவது—ஸ்வாதந்த்ரயாநுரூபமாய் ஸஹாய விச்வாஸரூபையான ப்ரபத்தி, பந்தமோக்ஷோபய நிர்வாஹகனான பகவானுடைய ஸ்வாதந்த்ரயத்தாலே மீளவும் கர்மாநுகுணமாக வைத்துக்கொண்டு வாங்குவித்து ஸம்ஸரிப்பிக்கில் செய்வதென்? என்கிற மஹா பயத்தாலே இவனுக்கு உபாயமன்றியிலே நழுவி நின்றதென்கை. .. (445)

446. அநந்தரம், ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸ்வகீய ஸ்வீகார முபாயமன்றிக்கே யொழிந்தமையை அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யனையும்) என்று தொடங்கி

446 ஆசார்யனையும் தான் பற்றும் பற்று அஹங்கார கர்ப்ப மாகையாலே, காலன்கொண்டு மோதிரமிடுமோபாதி.

அதாவது—ஆசார்யனையும் உபாயமாகத்தான் ஸ்வீகரிக்கிற ஸ்வீகாரம், ஸ்வ பலித்வ கர்த்ருத்வரூபமாய் ஸ்வரூபநாசகமா யிருக்கிற அஹங்காரத்தையுள்ளே யுடைத்தா யிருக்கையாலே, ஸ்வ விநாசகரமான காலனை ப்ரதி க்ரஹித்து அந்தப் பொன்னாலே அங்குளீயக தாரணம் பண்ணினால் அவத்யகரமாமோபாதி தன்னுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு அவத்யகரமா யிருக்கு மென்கை. ஆகையால் இதுவும் உபாயமன்றியே நின்றதென்று கருத்து. . . .. (446)

447. *பாரிசேஷ்யாத் கீழ் தாமருளிச்செய்ததே உபாயமென்று தலைக்கட்டு கிறார் (ஆசார்யாபிமானமே யுத்தாரகம்) என்று

447. ஆசார்யாபிமானமே யுத்தாரகம்.

அதாவது—மோக்ஷ ஸாதநதயா சாஸ்த்ர ஸித்தங்களான பக்த்யாதி களொன்று முபாயமன்றியிலே நின்ற பின்பு, நிரதிசய க்ருபாவானாய் நிர்ஹேதுக மாகத் தன்னை யங்கீகரித்தருளி நிரபாயமாக நோக்கிக் கொண்டுபோரு மாசார்யன 'இவன் நம்முடையவன்' என்றிருக்கு மந்த்வபிமாநமே இவனை ஸம்ஸாரத்தினின்றும் உத்தரிப்பிக்கு மென்கை. ஆக, (ஸ்வதந்த்ரனை யுபாயமாகத்தான் பற்றின போதிறே) என்று தொடங்கி உபபாதித்துக் கொண்டுவந்த சரமோபாய ஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி சோதித்து நிர்ணயித்தருளினாராயித்து (447)

448. அநந்தரம், இவ்வுபாய நிஷ்டனான வதிகாரிக்கு காதத்வ்யாகாதத்வ்ய விஷயங்களை விஸ்தரேண வருளிச்செய்கிறார் அதில், ப்ரதமத்திலே, ஸுலபமான ஆசார்யவிஷயத்தை விட்டு துர்லபமான பகவத்விஷயத்தை யிச்சிப்பானல்லனென்னு மிடத்தை த்ருஷ்டாந்த முகேந வருளிச்செய்கிறார் (கைப்பட்ட) இத்யாதியாலே.

448. கைப்பட்ட பொருளைக் கைவிட்டுப் புதைத்த பொருளைக் கணிசிக்கக் கடவனல்லன.

அதாவது—கையிலே யிருக்கிற தநம்போலே அதிஸுலபனா யிருக்கிற ஆசார்யனைக் குறைய நினைத்து அநாதரத்தாலே கைவிட்டு, பூமியிலே பிறர் புதைத்து வைத்த தநம்போலே எட்டப்படாமையாலே "அரும் பொருள்" என்னும்படி துர்லபமான பகவத் விஷயத்தை ரக்ஷகமாகப் பற்ற இச்சிக்கக்கடவ னல்லனென்கை. *ஸுலபம் ஸ்வகுரும் த்யக்த்வா துர்லபம் ய உபாஸதே, லப்தம் த்யக்த்வா தநம் மூடோ குப்தம் அந்வேஷதி க்ஷிதௌ* என்றும் "பற்று குருவை" என்று தொடங்கி, "தன், கைப்பொருள் விட்டாரேனும் காசினியில் தாம் புதைத்த, அப் பொருள் தேடித்திரிவானற்று" என்றும் சொல்லக் கடவதிறே (448)

449. இன்னமும் சில த்ருஷ்டாந்த முகத்தாலே, ஸுலபமான ஆசார்ய விஷயத்தை விட்டு துர்லபமான பகவத் விஷயத்தை யாசைப்படுவானல்ல னென்கிறார் மேல் (விடாய் பிறந்தபோது) என்று தொடங்கி.

449. விடாய்பிறந்தபோது கரஸ்தமான உதகத்தை உபேக்ஷித்து ஜீமூத ஜலத்தையும் ஸாகரஸலிலத்தையும் ஸரித்ஸலிலத்தையும் வாபீகூப பயஸ்ஸுக்களையும் வாஞ்சிக்கக் கடவனல்லன.

அதாவது—பிபாஸை விஞ்சினபோது சடக்கென பாநம் பண்ணலாம்படி பாத்ர கதமாய்க்கொண்டு தன் கையிலிருக்கிற ஜலத்தை ஸௌலப்யத்தையே ஹேதுவாக அநாதரித்துத் தரையிலே யுகுத்து, ஆகாசஸ்தமாய்க் கொண் டெட்டாதபடியாயும் பூமிஸ்தமா யிருக்கத் தூரஸ்தமாயும் ஆஸந்நமா யிருக்கச்செய்தே பெருங்காலமொழிய வற்றின காலமின்றிக்கேயும் எப்போது முண்டாலும் அவ்வளவும் சென்று உபஜீவிக்கவேண்டியும் இருந்தவிடந்தன்னிலே யுண்டாயும் கநித்ராதிகள் கொண்டு கல்லிப் பெறவேண்டி யிருக்கும் ஜீமூதாதிகளின் ஜலத்தை யாசைப்படுமவனைப் போலே, ரக்ஷகாபேக்ஷை பிறந்த தசையில் அப்போதே தனக்கு உதவும்படி கைபுகுந்திருக்கிற ஆசார்ய விஷயத்தை ஸௌலப்யமே பற்றாசாக உபேக்ஷித்து, பரமாகாசவாசதியாய் துஷ்ப்ராபமா யிருக்கிற பரத்வத்தையும் பூமியிலேயாயும் க்ஷீராப்தியளவும் செல்ல வல்லவர்களுக்கன்றியே யுதவாத வ்யூஹத்தையும், ஆஸந்நமாக வந்தும் தாத்காலிகாகவொழிய பாச்சாத்யர்க்கு உதவாத விபவத்தையும், நித்யஸந்நிதி யுண்டாயும் ஸமபாஷணாதிகளா லிவனோடு கைகலந்திராத அர்ச்சாவதாரத்தையும், இருக்கிறவிடந்தன்னிலே யுண்டாயிருந்ததாகிலும் யமநியமாதி க்ரமேண யத்நித்து காணிக்கவேண்டும் அந்தர்யாமித்வத்தையு மாசைப்படக் கடவனல்ல னென்கை, *சக்ஷுர்கம்யம் குரும் த்யக்த்வா சாஸ்த்ரகம்யந்து யஸ் ஸ்மரேத், கரஸ்தமுதகம் த்யக்த்வா கநஸ்த மபிவாஞ்சதி* என்றும், "எட்டவிருந்த குருவை யிறையன்றென்று விட்டு" என்று தொடங்கி, "அப்புத்தத்தைப் பார்த்திருப்பா னற்று" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே இது வ்யூஹாதிகளுக்கு முபலக்ஷணம் (449)

450 இப்படி ஸுலபமான ஆசார்ய விஷயம் ஸ்வ ரக்ஷணத்துக்குடலா யிருக்க இத்தை யுபேக்ஷித்து துர்லபமான பரத்வாதிகளை வாஞ்சிக்கக் கடவனல்லனே

யாகிலும, பராபயத்வேநவவை யிவனுககு வாஞ்சநீயஙகளனறோ வெனன, அவை யெலலா மாசார்யனேயென றிருககககடவ னெனகிறார் (பாடடுக கேடகுமிடமும) எனறு தொடஙகி.

450. பாடடுக்கேட்குமிடமும, கூபபிடுகேடகுமிடமும, குதித்தவிடமும, வளைத்த விடமும, ஊட்டுமிடமும எலலாம வகுத்தவிடமே யெனறிருக்ககடவன்.

அதாவது—*ஏதத் ஸாம காயந் நாஸதே* எனகிறபடியே நிரந்தராநுபவபரரான நிதயமுகதர் அநுபவத்துககுப் போககுவிடாகப பண்ணும ஸாமகாநம கேட்கும ஸதலமான பரமபதமும அஸுர ராக்ஷஸ பீடிதரான ப்ரஹ்மாதி தேவர்க ளார்தத நாதம கேடகச செவி கொடுத்துககொண்டு கணவளரும வ்யூஹ ஸதலமும, அவர்க ளார்த்த த்வநி கேட்டுத துடிததுககொண டெழுநதிருந்து *நாகபர்யஙக முத்ஸருஜய ஹ்யாகதோ மதுராம புரீம* எனகிறபடியே திருபபாற கடலிலே திருவரவணையில நின்று மிவவருகே வரக குதிப்பாரைபபோலே வநதவதரிதத வவதார ஸதலமும, நினைத்தது தலைககட்டுமளவும மலையாளா வளைப்புப்போலே இடடவடி பேரவிடாதே வளைத்துககொணடிருககிற வர்சசாவதார ஸதலஙகளும, *யேஷாமிநதீவர சயாமோ ஹ்ருதயே ஸுப்ரதிஷ்டிதஃ* எனறும "ஒணசஙகதை வாளாழியா னொருவனடியே னுளளானே" எனறும சொலலுகிறபடியே ஹ்ருதய கமலததிலே யிருநது தானுகந தார்கருத தனனழகை புஜிப்பிககும அநதர்யாமித்வ ஸதலமாகிற விநத ப்ராப்ய ஸதலஙகளெலலாம, தனககு வகுத்த ஸதலமாய ப்ராப்யமா யிருககு மாசார்ய விஷயமேயென றத்யவஸித திருககக கடவனெனகை. (வளைத்தவிடமாவது), பிறரறியாதபடி திரைவளைததுககொணடிருககிற வநதர்யாமிதவ ஸ்தலம, (ஊடடுமிடமாவது) சக்ஷுா விஷயமா யிருநது தன வடிவழகையும குணஙகளையும ஆசரிதரை புஜிப்பிககு மாசசாவதார ஸதலமெனறு சொலலவுமாம. *யேநைவ குருணாயஸய நயாஸ விதயா பரதீயதே, தஸய வைகுணட துககாபதி த்வாரகாஸ ஸர்வ ஏவஸஃ* என்றும "விலலார்மணி கொழிககும" எனறு தொடஙகி "அருளாலே வைததவவா" எனறும சொலலக கடவதிறே அனறிககே (பாடடுக கேட்குமிடம) இத்யாதிகககு, ரக்ஷகமாக வவறறை யாசைபபடக கடவனலலனெனகிற அளவனறிககே அவையெலலாம தனக கிவ்விஷயமே யெனறிருகககககடவ னெனகிறதெனறு கீழோடேசேர யோஜிககவுமாம. (450)

451. ஏவமபூதனான இவவதிகாரிககு ஸவரூபநாசகத்வ ஸ்வரூப வர்த்தகதவ ததுபய ரஹிததவஙகளால பரதிகூலராயும அநுகூலராயும அநுபயராயு மிருககுமவர்களை தாசிப்பிககிறா மேல (இவனுககு பரதிகூலர்) எனறு தொடஙகி.

451. இவனுககு பரதிகூலா ஸவதநதரரும தேவதாநதர பரரும; அநுகூலா ஆசாரயபரதநதரர், உபேக்ஷணீயா ஈசவர பரதந்தரர்.

அதாவது—இபபடி ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டனாய பரதவாதி பஞசகத்திலுமுள்ள பராவண்யமடைய இவவிஷயத்திலே ஒருமடை படுதத், "தேவுமறறறியேன" என றிருககு மிவவதிகாரிககு, அணுகிலாதமநாசகதைப பிறப்பிககும பரதிகூலர், ஆதமாபஹாரிகளான ஸவதநத்ரரும, பாரககதாயதது ககிசைநதுவைத்தே பகவத்வயதிரிகத

தேவதைகளுக்கு பரதந்த்ரரா யிருக்குமவர்களும்; ஸ்வஸமஸர்கத்தாலே ஸ்வரூபத்தை வளர்க்கு மநுகூலர், ஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி யுணர்ந்து தசசரமாவதி நிஷ்டரான ஸதாசார்ய பரதந்த்ரர்; இப்படி ஸ்வரூப நாசகரும் ஸ்வரூப வர்த்தகருமல்லாமையாலே வெருவுதலுக்கும் விருப்பத்துக்கும விஷயமல்லாத உபேக்ஷணீயர், சரமபர்வமான வாசார்ய பாரதந்த்ர்யத்தி லூற்றமன்றியிலே ப்ரதம பர்வமான ஈச்வர பாரதந்த்ர்யத்திலே யூன்றியிருக்குமவர்களென்றபடி. ப்ரதிகூலரைச் சொல்லுகிறவிடத்தில் ஸ்வதந்த்ர தேவதாந்தரபரதந்த்ர ரிருவரையுஞ் சொன்னவிது, ப்ரபத்தி ப்ரகரணத்திற் சொன்ன மற்றுள்ள ப்ரதிகூலர்க்கு முபலக்ஷணம். ப்ரதமபர்வ நிஷ்டனுக்கு ப்ரதிகூலமானவர்கள் இவனுக்கு ப்ரதிகூலாலலாமை யிலலையிறே. இததால், கீழ பகவத் ப்ரபந்நாதிகாரிக்கு ஸஹவாஸ தந்நிவ்ருத்திகளுக்க குறுப்பாக வநுகூல ப்ரதிகூல தர்சநம பண்ணுவிததாப்போலே, ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டனுன விவனுக்கும ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தி விஷயமான ப்ரதிகூலரையும ஸஹவாஸ விஷயமான வநுகூலரையும தர்சிப்பிதது, ததிகமாக உபேக்ஷணீய விஷயமுமிவனுக்கொன றுண்டென்னு மிடம் தர்சிப்பித்தா ராயத்து. ... ... (451)

452. இவவதிகாரிக குணடாகவேண்டும ப்ரதிபத்த்யநுஷ்டாநங்களைப் பல படியாலு மருளிசசெய்தார் கீழ், இநத ப்ரஸங்கத்திலே அநந்யோபாய நிஷ்டருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநஙகளுக்கும இவனுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநஙகளுக்கு முணடான விநியோக விசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல (ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்க ளிரண்டுக்கும) என்று தொடங்கி.

452. ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும அல்லாதார்க்கு உபாயாங்கமாயிருக்கும், இவனுக்கு உபேயாங்கமாயிருக்கும்

அதாவது—தத்வஜ்ஞாநமும ததநுரூபமான வநுஷடாநமும, ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டனுன விவனையொழிந்த வதிகாரிகளுக்கு, உபாய மதிகாரிஸாபேக்ஷமாகை யாலே உபேயப்ராப்தியளவும உபாயாதிகாரம நழுவாமல நடக்கைக்குறுப்பாய்க் கொண்டு அவவழியாலேயுபாய சேஷமா யிருக்கும; ஆசார்யாபிமாநமே யுததாரக மாகையாலுபாயாதிகார சேஷமாக வேணடுவதொன றிலலாமையாலே, இவ்வதிகாரிக குண்டான ஜ்ஞாநாநுஷடாநஙகளிரண்டும ஆசார்யன முகமலர்த்தியாகிற வுபேயத்துக்கு சேஷமாயிருக்கு மென்கை (இவனுக குபேயமாயிருக்கும) என்று பாடமான போது, ஆசார்யனுக்கபிமதமாய்க் கொண்டு இவைதா னிவனுக்கு உபேயமாயிருக்கு மென்றபடி. (452)

453. இப்படி ஜ்ஞாநாநுஷடாநஙகளிரணடும ஆசார்ய ப்ரீதி ஹேதுவாக நினைத்துக் குறிக்கொண்டு வர்த்திக்கு மிவவதிகாரிக்கு அவசியம நிவர்த்தநீயங்களை யருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளமபற்றி, ப்ரதமம நிஷித்தாநுஷ்டாநம த்யாஜ்ய மென்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம) என்று தொடங்கி.

453. இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷடாநம தன்னையும் பிறரையும நசிப்பிக்கையாலே த்யாஜ்யம

அதாவது—ஏவம்பூதனான விவக்ஷிதாதிகாரிக்கு பரதாரபரிக்ரஹமாகிற நிஷித்தானுஷ்டானம், ஸ்வவிநாசத்தையும் ஸ்வானுஷ்டானங்கண்ட பரருடைய விநாசத்தையும் பண்ணுகையாலே பரித்யஜிக்கப்படுமதொன்றென்கை . ... (453)

454. உபயவிநாசமும் இத்தாலே வருகிறபடி யெங்ஙனேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தான்நசிக்கிறது) என்று தொடங்கி.

454 தான் நசிக்கிறது மூன்றபசாரத்திலும் அந்வயிக்கையாலே; பிறர் நசிக்கிறது தன்னையநாதரித்தும் தன் அனுஷ்டானத்தை யங்கீகரித்தும்

ஆதாவது-ஆசார்யாபிமானத்திலே யொதுங்கி பகவத் பாகவதாசார்ய விஷயங்கள் மூன்றுக்கும் அபிமத விஷயமா யிருக்கிற தான் நசிக்கிறது, அம்மூவர்க்கும் இது அநிஷ்டமாகையாலும் அபசாரமாவது அநிஷ்டகரணமாகையாலும், அதிக்ரூரமான அபசாரத்ரயத்திலு மந்வயிக்கையாலே, பிறர் நசிக்கிறது, சரமபர்வபர்யந்தமாக வந்து நிற்கிற பாகவதோத்தமனான தன்னை நிஷித்தானுஷ்டானம் பண்ணினவனென்று அநாதரித்தும், தத்வவித்தான இவனிப்படி செய்கிறான் இதில் தோஷமில்லை பாகப்பட்டன்றோ! நமக்குப் பின்னையென்! என்று தன்னுடைய அனுஷ்டானத்தைத்தாங்கள் அங்கீகரித்துமென்கை. அநாதரிப்பார் பாகவத வைபவமறியாதவர்கள், அனுஷ்டானத்தை யங்கீகரிப்பார் ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகசூன்யரானவர்கள் அனுஷ்டானத்தை அங்கீகரிக்கிறவர்கள் நசிக்கிறார்கள், அநாதரிக்கிறவர்கள் நசிப்பானென், தோஷங்கண்டா லநாதரிக்கலாகாதோ வென்னில், ராஜபுத்ரனுக்கு தோஷமுண்டானால் ராஜாதான் சிக்ஷித்துக்கொள்ளுமதொழிய அவனை அநாதரித்தவர்கள் மேலே நிக்ரஹம் பண்ணித் தண்டிக்குமாப்போலே, ஸ்வாபிமதனான இவனுக்கு தோஷமுண்டானாலும் ஸர்வேச்வரன்றானே திருத்திக்கொள்ளுமதொழிய பிறரநாதரிக்கப் பொறாமையாலே, அநாதரித்தவர்களுக்கு விநாசமே பலிக்கையாலே அநாதரிக்கலாகாது. * அபிசேத் ஸுதுராசாரோ பஜதே மாமநந்யபாக். ஸாதுரேவ ஸ மந்தவ்ய: ஸம்யக் வ்யவஸிதோ ஹி ஸ: * என்று உபாஸக விஷயமாக அருளிச்செய்தபடி கண்டால், எல்லை நிலத்திலே வந்து நின்ற இவ்வதிகாரி விஷயத்தில் வனிருக்கும்படி சொல்ல வேண்டாவிறே, ஆகையால், இப்படி தானும் பிறரும் நசிக்கும்படி இருக்கையாலே இவனுக்கு நிஷித்தானுஷ்டானம் பரித்யாஜ்யமென்றதாய்த்து. (454)

455 இப்படி பரதாராதிபோகம் ஸ்வபரவிநாசஹேதுவாகைக்கடி, சாஸ்த்ர நிஷித்தமாகையிறே, இங்ஙனன்றிக்கே, சாஸ்த்ரவிஹித விஷயமான ஸ்வதார போகத்துக்குக் குறையில்லையேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் (விஹிதபோகம்) என்று தொடங்கி.

455 விஹிதபோகம் நிஷித்தபோகம்போலே லோகவிருத்தமுமன்று; நரக ஹேதுவுமன்று, ஆயிருக்கச் செய்தே ஸ்வரூப விருத்தமுமாய் வேதாந்த விருத்தமுமாய் சிஷ்டகர்ஹிதமுமாய் ப்ராப்யப்ரதிபந்தகமு மாய் இருக்கையாலே த்யாஜ்யம்.

அதாவது—விசிஷ்ட வேஷவிஷயியான சாஸ்த்ரத்திலே விதிக்கப்பட்ட ஸ்வ தாரத்தில் போகம், தாத்ருச சாஸ்த்ர நிஷித்தமான பரதார பரிக்ரஹம்போலே லோக

விருத்தமுமன்று, *செமபினுலியன்ற பாவையைத்தழுவுகை முதலான கோரதுக்கானு பவம பண்ணும நரகஹேதுவுமன்று, இப்படி ப்ரத்யக்ஷபரோக்ஷ ஸித்தங்களான லோகவிருத்தத்வ நரகஹேதுத்வங்களிரண்டு மற்றிருக்கச்செய்தே, அந்ய போக்த்வ ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமுமாய், * சாந்தோ தாந்த உபரத ஸ்திதிக்ஷுஸ் ஸமாஹிதோ பூத்வா ஆத்மந்யேவாத்மாநம பச்யேத் * இத்யாதிகளாலும் திருமந்த்ராதிகளாலும், உபாஸகனுக்கு ப்ரபந்நனுக்குமாசிய இருவர்க்கும் விஷயபோகமாகா தென்னு மிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வேதாந்தத்துக்கு விருத்தமுமாய், தோஷதர்சனத்தாலும் அப்ராப்தி தர்சநத்தாலும விஷயபோகத்தை யருவருத்திருக்கு மாசாரபரரான சிஷ்டர்களாலே ஹேயமென்று நிந்திக்கப்பட்டிருப்பதுமாய, அப்ராப்தவிஷய விரக்தி ப்ரியனுன வாசார்யனுக்கு கம்பிமதமாகையாலே ஆசார்ய முகக்மல விகாஸாநுபவரூப ப்ராப்யத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமுமாய், இப்படி அநேகாநர்த்தாவஹமா யிருக்கையாலே இவ்வதிகாரிக்கு பரித்யாஜ்யமென்றபடி (455)

456. போக்யதா புத்தியைவிட்டு தாமபுத்யா ப்ரவர்த்திக்குமளவில இவை யொன்றுமில்லையேயென்ன அருளிச்செய்கிறர் மேல (போக்யதாபுத்தி குலைந்து) என்று தொடங்கி

456 போக்யதாபுத்தி குலைந்து தாமபுத்த்யா ப்ரவாத்தித்தாலும ஸ்வரூபம குலையும

அதாவது—விஹித விஷயப்ரவ்ருத்தியில காமுகத்யாவரும போக்யதாபுத்தியை விட்டு, உபாஸகரான மஹார்ஷிகள் தொடக்கமான சிஷ்டா சைதருகருணமோசக பரஜோதபாதநாத்தமாகவும ஸ்நாந திவஸத்தி லங்கீகரிபாவிடில ப்ரூணஹத்யாதி தோஷமுண்டென்னுமத்தைப் பற்றவும தர்மபுத்த்யா ப்ரவர்த்திக்கு மாபபோலே இவனுமப்படி தாமபுத்த்யா ப்ரவாத்தித்தாலும், ஸித்ததாமநிஷ்டனுன இவனுக்கு அந்யதாமமாகவும விரோதியாகையாலே அநந்யோபாயத்வ ரூபமான ஸ்வரூபம குலையுமென்கை. இத்தால, போக்யதா புத்த்யா ப்ரவாத்திக்கில அநந்ய போக்த்வ ரூபமான ஸ்வரூபம குலையுமோபாதி, தாமபுத்த்யா ப்ரவாத்திக்கில அநந்யோபாயத்வ ரூபமான ஸ்வரூபம குலையும, ஆனபின்பு ஒருபடியாலு மிவ்வதிகாரிக்கு விஹித விஷய ப்ரவ்ருத்தி யாகாதென்றதாய்த்து ஆகையால ஏதேனு மொருபடி யந்வயித்தாலும ஸ்வரூபஹாநி தப்பாது, ஆனபின்பு பரித்யஜிக்கவேணு மென்னுமிடம நிச்சிதமிறே. (456)

457. இப்படி ஸ்வரூபஹாநி வருமென்னும பயத்தாலே விடுகிறவளவு போராது, ப்ராப்த விஷயப்ரவண சித்ததையாலே பராக்ருத ஸகல போக்ய வஸ்துக்களும ப்ரதிகூலமாய்த தோற்று மவஸ்தை பிறக்கவுமவேணும ஸ்வரூபம குலையாமைக்கென்கிறுர்மேல (க்ஷேத்ராணி) என்று தொடங்கி

457. "க்ஷேத்ராணி மித்ராணி" என்கிற ச்லோகத்திலவஸ்தை பிறக்கவேணும ஸ்வரூபம குலையாமைக்கு.

அதாவது—*க்ஷேத்ராணி மித்ராணி தநாநி நாத புத்ராச்ச தாராஃ பசவோ க்ருஹாணி, த்வத் பாதபத்ம ப்ரவணாத்ம வ்ருத்தேர் பவந்தி ஸர்வே ப்ரதிகூல ரூபாஃ*

என்று பேரருளாளரான பெருமாளைக் குறித்து ப்ரஹ்மா விஜ்ஞாபித்த ச்லோகத்திற் சொல்லுகிற க்ஷேத்ரமிதர தநாதிகளான ஸமஸ்தவஸ்துக்களு மகிகல்பமாய்த் தோற்றும்படியான அவஸ்தை பிறக்கவேணும் ஸ்வரூப ப்ரச்யுதி பிறவாமைக் கென்கை இந்தச்லோகார்த்தத்தை "நலல புதலவர்" இத்யாதியாலே அருளாளப் பெருமாளெம்பெருமானரு மருளிச்செய்தாரிறே. (457)

458 இனிமேல் ப்ராப்ய பூமியில் ப்ராவண்யாதித்ரயமு மிவனுக் கவச்யா பேக்ஷிதமென்னுமத்தை அறிவிக்கைக்காக, அவற்றினுடைய உபாய சதுஷ்டய ஸாதாரண்யத்தை அருளிச் செய்கிறார் (ப்ராப்ய பூமியில) என்று தொடங்கி

458 ப்ராப்யபூமியில ப்ராவண்யமும், த்யாஜ்யபூமியில் ஜிஹாஸையும், அநுபவாலாபத்தில் ஆத்மதாரண யோக்யதையும; உபாயசதுஷ்டயத் துக்கும் வேணும

(ப்ராப்ய பூமியாவது)—தனக்கு வகுத்த சேஷியான விஷய மெழுந்தருளி யிருக்கிற தேசம்; (தத்ப்ராவண்யமாவது), அத்தேசத்தைக் கிட்டியல்லது தரியாத அதிமாத்ரமான வாசை (த்யாஜ்ய பூமியாவது), அவ்விஷயத்தை அகன்றிருக்கைக் குடலான தேசம்; (தஜ்ஜிஹாஸையாவது), இதனைவிட்டே நிற்கவேணுமென்னு மிச்சை (அநுபவாலாபத்தி லாத்ம தாரணயோக்யதையாவது), வகுத்த சேஷியான விஷயத்தினுடைய விக்ரஹாத்யநுபவம் பெறாதபோது, தேஹதாரணமான போஜந மில்லாவிடில தேஹம் தரியாதாப்போலே தான் தரித்திருக்கைக்கு யோக்ய னன்றிக்கே யிருக்கை (உபாய சதுஷ்டயத்துக்கும வேணும) என்றது, இவையித்தனை யும, உபாய சதுஷ்டயாதிகாரிகளுக்கும அதிகாராநுகுணமாக வேணுமென்றபடி. (உபாய சதுஷ்டயமாவது), (ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலே) என்று தொடங்கி கீழருளிச்செய்த பக்தி ப்ரபத்திகளும, ஆசார்ய விஷயத்தில ஸ்வகத பரகத ஸ்வீகாரங் களும பகவத் விஷயத்தில ஸ்வகத பரகத ஸ்வீகாரங்களுமாகவுமாம இதிலும் மூறபட்ட யோஜனைக் கௌசித்யமுண்டு; கீழே நாலுபாயத்தையும சேர இவர்தாமே யருளிச்செய்ததுக்குச் சேருகையாலே. இதில பக்தி ப்ரபத்தி நிஷ்டரிருவர்க்கும, "மாக வைகுந்தம காண்பதற் கென்மன மேகமெண்ணும" என்கிற ப்ராப்ய பூமி யான பரமபதத்திலே ப்ராவண்யமும, *வரம ஹுதவஹஜ்வாலா பஞ்ஜராந்தர் வ்யவஸ்திதிঃ, ந சௌரிசிந்தா விமுக ஜந ஸம்வாஸ வைசஸம* "கொடுவுலகங் காட் டேல' என்னும்படி, ப்ராப்ய வஸ்துவை யிழந்து ப்ராக்ருதமத்யே யிருக்கைக்குட லான ஸம்ஸாரமாகிற த்யாஜ்ய பூமியில ஜிஹாஸையும, "உன்னைவிட்டொன்று மாறறகிற்கின்றிலேன" என்கிறபடியே, பகவதநுபவாலாபத்தி லாத்மதாரணயோக யதையு மவச்யமுண்டாக வேணும. ஆசார்ய விஷயத்தில ஸ்வகத பரகத ஸ்வீகார நிஷ்டரான விருவருக்கும (எல்லாம் வகுத்தவிடமே) என்றிருக்கையாலே, ஆசார்ய னெழுந்தருளி யிருந்த தேசம் ப்ராப்ய பூமியாய, அவனைப் பிரிந்திருக்கிற விடம் த்யாஜ்ய பூமியாய, அவனுடைய விக்ரஹாதிகளே அநுபவ விஷய மாகையாலே, ப்ராப்ய பூமியில ப்ராவண்யாதிகள் மூன்று மிதுக்கநுகுணமாக அவச்ய முண்டாக வேணுமென்று, அதிகாராநுகுணம் விபஜித்துச் சொல்லக் கடவது அன்றிக்கே, "மதுரகவி சொன்ன சொல் நம்புவார்பதி வைகுந்தம" என்று, தாமருளிச்செய்த

ப்ரபந்தத்தை அப்யஸித்தவர்களுக்கு வாஸஸ்தாநம் ததீய வைபவமே நடக்கும் ஸ்ரீவைகுண்டமென்று ஸ்ரீமதுரகவி யாழ்வா ரருளிச்செய்கையாலும், சரமபர்வ நிஷ்டரானவர்களுக்கும் ஸ்வாசார்யனுகந்த பகவத் விஷயத்தில பரிபூர்ணாநுபவாதிகள் ஸித்திப்பது தவவிபூதியிலேயாகையாலும் ப்ராப்ய பூமி பரமபதம்; இருள்தருமா ஞாலமாகையாலே அதுக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரம் த்யாஜ்ய பூமி. (அநுபவாலாபத்திலாத்ம தாரணயோகயதையாவது), ஸ்வாசார்ய விஷயத்திலும் அவனுகந்த பகவத் விஷயத்திலு முண்டான வநுபவம் பெறுக வளவில தான தரித்திருக்கமாட்டாமை என்றிங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம் (458)

459. உக்தோபாய சதுஷ்டயத்திலும் பகவத் விஷயத்தை யவலம்பித்திருக்கிற பகதி ப்ரபத்திகளாகிற உபாய த்வயமு மிவ்வதிகாரிக்கு நழுவினின்ற ப்ரகாரத்தைக் கீழருளிச்செய்த வநந்தரம், (ஆசார்யனையும் தான் பற்றும் பற்று) என்றும் (ஆசார்யாபிமானமே யுத்தாரகம்) என்று மருளிச்செய்த ஆசார்ய விஷயத்தில ஸ்வகத பரகத ஸ்வீகாரரூபோபாய த்வயத்துக்கும் ப்ரமாண தர்சநம் பண்ணுவிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, ப்ரதமம் ஸ்வகத ஸ்வீகாரோபாயத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (பழுதாகாது) என்று தொடங்கி.

459. "பழுதாகா தொன்றறிந்தேன்" என்கிற பாட்டைப் பூர்வோபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்திப்பது.

அதாவது—அமோகமா யிருப்பதோ ருபாயமறிந்தேன், ஆச்ரயிப்பார்க்கு ஸமாச்ரய ணீயனாய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண் வளர்ந்தருளுகிற வவனுடைய திருவடிகளைத் தப்பாத ப்ரகாரத்தை நினைத்து நாடோறு மநுகூல வருத்தியைப் பண்ணிக்கொண்டு போரும ஜ்ஞாநாதிகரைக் கண்டு தங்களுக் குத்தாரகராக வாச்ரயித் துஜ்ஜீவிக்குமவர்கள், ஆத்மாவோ டவிநாபூதமான பாபத்தைப் போக்கி ஸ்ரீவைகுண்டத்தில திருவாசல திறந்து அங்கே ஸமருத்தமான ஜ்ஞாநாதிகளை யுடையராய ததீய கைங்கர்ய நிரதராய்க்கொண்டு வ்யாவருத்தரா யிருப்பர் என்று பரமாப்தரான திருமழிசைப்பிரா னருளிச்செய்த "பழுதாகாதொன றறிந்தேன" என்கிற பாட்டை ஆசார்ய விஷயத்தில் முற்பட்ச்சொன்ன ஸ்வகத ஸ்வீகாரமாகிற வுபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக வநுஸந்திப்ப தென்கை.

இத்தால, ஸ்வகத ஸ்வீகார மஹங்காரகர்ப்பதயா அவத்யகரமா யிருந்ததேயாகிலும் பலஸித்தியில் வந்தால் பழுதுபோகாதென்னுமிடம் சொல்லிற்றாய்த்து. *குருணா யோபிமந்யேத குரும் வா யோபிமந்யதே, தாவுபௌ பரமாம ஸித்திம நியமாதுபகச்சதஃ" என்று, பரகத ஸ்வீகாரத்தோபாதி ஸ்வகத ஸ்வீகாரத்துக்கும் பலம் தப்பாதென்னுமிடம் பாரதவாஜ ஸம்ஹிதையிலும் சொல்லப்பட்டதிறே. (459)

460. இனிமேல, பரகத ஸ்வீகாரமாகிற பரமோபாயத்துக்கு ப்ரமாணங்கள் பலவற்றையும் தர்சிப்பித்தருளுகிறார் (நல்ல வென்தோழீ) என்று தொடங்கி.

460 "நல்லவென் தோழீ" 'மாருய தானவனை" என்கிற பாட்டுக்களையும் ஸ்தோத்ரத்திலே முடிந்த சலோகத்தையும் "பசுர் மநுஷ்யஃ" என்கிற சலோகத்தையும் இதுக்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்திப்பது.

அதாவது—தோழியானவள் இவள் தனக்குப் பேறாக கூடலாக நினைத்திருப்பது, அவன் *நதயஜேயம* என்ற வார்த்தையையும, பெரியாழ்வார் வயிற்றிற் பிறப்பையுமாய்த்து, இப்போ தவன் வார்த்தை தனக்குப் பலியாத மாத்ரத்தைக் கொண்டு இதுதன்னிலே அதிசங்கை பண்ணு கின்றாள், இனி இவளெங்ஙனே ஜீவித்துத் தலைக்கட்டப்புகுகிறுளென்னு மிழவு தோற்றவிருக்க, அவளைப் பார்த்து, என்னிலும் மென்னிழவுக்கு நோவுபடும்படி ஸங்கதையான வென்னுடைய தோழீ! அநந்த சாம்யாய அதஏவ ஸாவஸமாதபரரா யிருக்கிறவர், அதுக்குமேல சரியஃபதிகளாய் ஒருவருக்கு மெட்ட வொண்ணுத பெருமையை யுடையரா யிருப்பா ரொருவர், தேவயோநியிலே பிறந்து சிறிதளவிய நிறகையு மன்றிக்கே அவர்க்கும நமக்கும பர்வத பரமாணுசகளோட்டை வாசிபோருமபடி க்ஷுத்ரரான மநுஷ்யா நாம, ஆனபினபு நம்மால செய்யலாவதுண்டோ, அவரொரு வார்த்தை முனபே சொல்லிவைத்தா ரென்றத்தைக்கொண்டு நம்மால அவரை வளைக்கப்போமோ, அது கிடக்கிடும், நமக்குப் பேற்றுக்கு வழியுண்டுகாண, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே யவதரித்த வேற்றத்தையுடைய ஸர்வ வ்யாபக வஸ்துவைத் தன திருவுள்ளத்திலே யடக்கிக் கொண்டிருக்கிற பெரியாழ்வார். * ஆசார்யதேவோபவ * என்கிறபடியே நமக்குத் தேவரான தமக்குத் தேவராயிருக்கிற அவரை ஓரிசையைச்சொல்லி யிசைக்கவுமாம, கிழியை அறுத்து வரப் பண்ணவுமாம, திருமஞ்சனத்தைச சோதிதுவைத் தழைக்கவுமாம, திருக்குழல பணியைச் சமைத்துவைத் தழைக்கவுமாம, திருவந்திக்காப்பிட வழைக்கவுமாம். அன்றிக்கே நான் தம்மை முன்னிட்டாப்போலே தமக்குப் புருஷகாரமாவாரை முன்னிட்டு வரப்பண்ணவுமாம, வல்லதொரு ப்ரகாரம் வருவித்தாராகில் அத்தைக் கண்டிருக்கக் கடவோம, நாம மேல்விழக் கடவோமல்லோம என்றருளிச்செய்த "நல்லவென தோழி" என்கிற பாட்டையும்; ஈச்வரனென்றுபாராதே, தனக்கெதிரியான ஹிரண்யாஸுரனைக் கூரிய திருவுகிராலே, வரபலங்களாலே பூண்கட்டியிருக்கிற மார்வை பொன்மலை பிளந்தாப்போலே யிரண்டுகூறும்படி அநாயாஸேந கிழித்துப் பொகட்ட மிடுக்கையுடைய நரஸிம்ஹத்தை, "அந்தியம் போதிலரியுருவாகி யரியை யழித்தவனைப் பல்லாண்டு பாடுதும்" என்று, அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணியிருப்பாரை ஜயிக்குமே, வயாவருத்தராயிருக்கிற அவர்கள் பக்கலிலே ந்யஸ்தபரராய அவர்களபிமாநத்திலே யொதுங்கி யிருப்பாருடைய ஸுக்ருதம - என்று திருமழிசைபபிரான அருளிசசெய்த 'மாறாய தானவனை" என்கிற பாட்டையும், * அக்ருத்ரிம * என்று தொடங்கி, ஸ்வாபாவிகமாய் தேவருடைய - ப்ராப்தமுமாய போக்யமுமான திருவடிகளிலுண்டான ப்ரேமத்தினுடைய அதிசயத்துக் கெல்லையிலமா யிருப்பாராய, அந்தப்ரேம ப்ரகர்ஷத்துக் கடியான ஆத்மயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநத்தை யுடையராய, வித்யையாலும ஜந்மத்தாலும் அடியேனுக்குப் பிதாமஹராயிருக்கிற நாதமுநிகளைப்பார்த்து, அடியேனுடைய வருத்தத்தைப் பாராதே ப்ரஸந்நரா யருளவேணும" என்று பரமாசார்யரான ஆளவந்தா ரருளிசசெய்த வேதாந்த தாத்பர்யமான ஸ்தோத்ரத்தில் சரமமான சலோகத்தையும்; ஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்கு யோக்யதையில்லாத பசுபக்ஷிகளாகவுமாம், ஜ்ஞாநயோக்யதையுள்ள மநுஷ்யனாகவுமாம, யாவர் சிலர் பகவத் ஸம்பந்தமே நிரூபகமாம்படி யிருப்பானொரு ததீயனோடே ஸம்பந்தித்திருக்கிறார்கள், அவர்களந்த வைஷ்ணவனாலே ப்ராப்ய

பூமியான பரமபதத்தை ப்ராபிப்பர்க ளென்கையாலே, ஜ்ஞாநமுண்டாகவுமாம் இல்லையாகவுமாம, ததீயாபிமாநமே உத்தாரக மெனனுமிடத்தை ஸுஸ்பஷ்டமாகச சொலலுகிற, *பசுர் மநுஷ்ய: பக்ஷீவா யேச வைஷ்ணவ ஸமச்ரயா:, தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத் விஷ்ணோ: பரமம்பதம* எனகிற பௌராணிக சலோகததையும; ஆசார்யாபிமாநமாகிற விந்த பரகதஸ்வீகாரோபாயத்துககு ப்ரமாணமாக வநுஸந்திப்ப தெனறபடி. ... . (460)

461. கீழ்ச்சொனன ப்ரபத்தி நிஷ்டனுன வதிகாரிககு உபாயாதிகாரத்தில் குறையுணடாகிலும், அது பாராம லீசவரன கார்யஞசெய்கைககுடலாய்க்கொண்டு அவ்வுபாய சேஷமாயிருநதுள்ள ஆசார்யாபிமாநத்தை இப்போது ஸ்வதந்த்ரோபாய மாகச சொல்லுவானென ? ஒனறுககே உபயாகாரமும கூடுமோவென்கிற சங்கை யிலே யருளிச்செய்கிறுர் மேல (ஆசார்யாபிமாநந்தான) என்று தொடங்கி.

461. ஆசார்யாபிமாநந்தான் ப்ரபத்திபோலே உபாயாந்தரங்களுக்கங்கமுமாய் ஸ்வதந்த்ரமுமாயிருக்கும்

அதாவது—ஆசார்யாபிமாநமாகிற விதுதான, *தமேவசாத்யம் புருஷம ப்ரபத்யே* தமேவ சரணம கசச* இத்யாதிகளிற சொலலுகிறபடியே விரோதி பாப க்ஷயத்துககும் பகதிவிவ்ருத்திககு முடலாயககொண்டு உபாயாந்தரமான பகதிககங்கமுமாய்; தத்யாக பூர்வகமாக *மாமேகம் சரணம வரஜ* எனறு விதிககும்படி இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரங்க ளிரண்டுககும ஸ்வயமேவ உபாயமாய்க்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரோபாயமுமா யிருககும ப்ரபத்திபோலே, உபாயாதிகார மாநதயததைப் பார்த்து ஈசவர னுபேக்ஷியாமல கார்யம செயகைக குறுப்பாகையாலே ஸ்வேதரோபாயமான ப்ரபத்திககு ஸாபலயத்தை யுண்டாக்காநினறுகொண்டு அவ்வழியாலே அதுககங்கமுமாய, அத்தையொழியத தனனையே யுபாயமாகக கொளளுமளவில அநிஷ்ட நிவ்ருத்த்யாதிகளுககுத தானே உபாயமாயககொணடு ஸவதநதரமுமாயிருககு மெனகை. அனறிககே, *அநாசார்யோபலப்தா ஹி வித்யேயம நசயதி தருவம* என்றும *சாஸ்த்ராதிஷு ஸுதருஷ்டாபி ஸாங்கா ஸஹபலோதயா, நபரஸித்த்யதி வை வித்யா விநா ஸதுபதேசத:* எனறும சொலலுகையாலே ஏதேனுமொரு வித்யையை யவலமபிககுமவனுககும அதுககோ ராசார்யோபதேசம வேண்டுகையாலே ஆசார்யாபிமாநம ஸகலோபாயாங்கமாயிருகக, *தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி* எனறு ஸ்வதநத்ரோபாயமாகச சொலலுவானெனனெனன, (ஆசார்யாபிமாநந்தான்) எனறு தொடஙகி அருளிசசெயகிறுராகவுமாம அதாவது, பரபத்திதான கர்மஜ்ஞாநபகதிகளாகிற உபாயாநதரஙகளுககு உத்பத்தி விவருததி விரோதி பரிஹாரார்ததமாக விஹிதமாய்க்கொணடு ததங்கமுமாய, *அநந்யஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே மஹாவிசவாஸ பூர்வகம, ததேகோபாயதா யாசஞா பரபத்திச சரணாகதி:* எனகிற படியே, அந்யோபாயஙகளை யொழிநது தனனையே யுபாயமாகக கொளளுமளவில அநிஷ்டநிவருததி பூர்வகேஷ்ட ப்ராபதிகது ஸவயமேவ நிர்வாஹகமாய்க்கொணடு ஸ்வதந்தரமாயிருக்குமாப்போலே ஆசார்யாபிமாநமாகிற விதுதான ஏதேனுமொரு உபாயத்துக்கு மாசார்யோபதேச மவசயாபேக்ஷிதமாகையாலே அவவழியாலே யுபாயாந்தரங்களுககு அங்கமா யிருநததேயாகிலும், *பாலமூக ஜடாந்தாசச பங்கவோ

பதிராஸ ததா, ஸதாசார்யேண ஸமத்ருஷடாஃ பராபநுவநதி பராஙகதிம* *பசுர் மநுஷயஃ பக்ஷீவா* இத்யாதிபபடியே ஸவயமே ஃவோததாரகமாகையாலே ஸவதநத்ரோபாயமுமா யிருககுமெனகை. (461)

462. இப்படி ஸவதநத்ரமான இவவுபாயத்துககு அதிகாரி யின்னெரென றருளிசசெயகிறா (பகதியில அசகதனுககு) எனறு தொடஙகி.

462. பகதியிலசக்தனுக்கு பரபததி; பரபததியிலசக்தனுக்கு இது.

அதாவது—"உபய பரிகாமித ஸவாந்தஸய" எனகிறபடியே ஜநமாந்தர ஸஹஸர ஸிதத காம ஜஞாந ஸமஸகருதாநதஃ கரணனுககு ஜநிகருமதாய ஸவபாரதந்த்ர்ய விரோதியான ஸவயதநரூபமா யிருககும பகத் யுபாயததில, துஷகரதவ புத்தியாலும ஸவரூப விரோதிதவ புததியாலும நாமிதுககு சகதரலலரெனறு கை வாஙகினவனுககு, நிவருததி ஸாதயதயா ஸுகரமுமாய பகவத பாரதநதர்ய ரூப ஸவரூபாநுரூபமுமான பரபத்தயுபாயம; அதயவஸாய ஜஞாநரூபமான பரபதத யுபாயத்தில மஹாவிசவாஸ முணடாகை அரிதாகையாலும பநதமோக்ஷஙக ளிரணடுககும பொதுவான ஈசவர ஸவாதநத்ர்ய பயததாலும நாமிதுககு சகதரலலரெனறு தேஙகினவனுககும பசவாதிகளுககும கார்பகரமாகையாலே விசவாஸ ஸாபேக்ஷமனறிககே மோக்ஷைக ஹேதுவுமா யிருககும பரதநதர ஸவரூபனான ஸதாசார்யனுடைய அபிமாந ரூபமான விநத சரமோபாய மெனகை பகதியி லசகதனுககு துஷகரதவ ஸவரூபவிரோதிதவஙக ளிரணடும ஹேதுவாகிலும இவவிடத்தில ஸவரூப விரோதிதவமே பரதாந ஹேது, பரபததியி லசகதனுககும விசவாஸமாநத்ய பகவத ஸவாதநதர்யபயரூப ஹேது தவயமுணடேயாகிலும பகவத ஸவாதநதர்யபயமே பரதாந ஹேது, (ஸவஸவாதநதர்ய பயததாலே பகதி நழுவிறறு; பகவத ஸவாதநதர்ய பயததாலே ப்ரபததி நழுவிறறு) எனறிறே இவா தாம கீழருளிச செயதது இததால, அநயோபாயாசகததயா அநயகதியானவனே பரபததயதிகாரியாமோபாதி, இவவுபாயாதிகாரியும அநயோபாயா சகததயா அநயகதியானவனெனறதாயததுு அனறிககே, இதின ஸவதநதரதவததை (பகதியி லசகதனுககு) இதயாதியாலே ஸதிரீகரிககிறாராகவுமாம. வாகயாதத யோஜனையில பேதமிலலை, பகதியி லசகதனைக குறிதது விஹிதமான பரபததயுபாயம ஸவதநதரமானாப்போலே, ப்ரபத்தியி லசகதனைக குறிதது விஹிதமானவிதுவும ஸவதநதரமாகக குறையிலலை யெனறு கருதது. (162)

463. இவவாசார்யாபிமாந நிவனுக குணடாககும பல பரமபரையை யருளிச செய்து, இவவாத்தத்தை நிகமிததருளுகிறா (இது) எனறு தொடஙகி.

463. இது பரதமம ஸவரூபத்தைப பலலவிதமாககும, பினபு புஷபிதமாககும, அநநதரம பலபாயநதமாககும.

பிளளைலோகாசாரயா திருவடிகளே சரணம.

அதாவது—இபபடி கீழசசொனன ஆசாரயாபிமாநமாகிற விது, ப்ரதமததிலே இசசேதநனுககு பரணவோகத பகவதநயாாஹ சேஷதவத்தைச சரமபர்வ

பர்யந்தமாக உணர்த்தி, அநாதிகாலம் ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற அழலிலே மண்டிச் சருகெழுந்து கிடந்த ஸ்வரூபத்தைத் துளிர்த்தெழும் படியாக்கும்; இப்படி பல்லவிதமான பின்பு, மத்யமபதோக்தாநந்ய சரணத்வத்தை சரமபர்வ பர்யந்தமாக உணர்த்திப் பலஸூசகமான உபாயாத்யவஸாய யோகத்தாலே ஸ்வரூபத்தை புஷ்பிதமாம்படியாக்கும்; இப்படி புஷ்பிதமான வநந்தரம், சரமபதோக்தாநந்ய போகத்வத்தையும் சரமபர்வ பர்யந்தமாக உணர்த்தி, நித்ய கைங்கர்ய போகத்தாலே ஸ்வரூபத்தை பலபர்யந்தமாமபடியாக்கு மென்றபடி. ப்ரதம ரஹஸ்யமான திருமந்த்ரத்தில பதத்ரய ப்ரதிபாத்யமான அநந்யார்ஹ சேஷத்வாத்யாகார த்ரயமு மாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாய், அதுதான சரமபர்வ பர்யந்தமாயிறே யிருப்பது; இவைதான ஆசார்யோபதேசாதிகளாலே லப்தங்களாகையாலும், அவ்வுபதேசாதிகளுக்கடி இவன் நம்முடையவனென்கிற ஆசார்யாபிமாந மாகையாலும், ஆசார்யாபிமாந மிவற்றை யுண்டாக்கு மென்கிறது. ஆக, இப்படி யிருந்துள்ள பதத்ரயார்த்த நிஷ்டையை இவ்வாசார்யாபிமாந மிவனுக்குண்டாக்கி யுஜ்ஜீவிப்பித்தேவிடும்படி சொல்லிற்றாயத்து. அதவா, இப்படி ஸ்வதந்த்ரோபாயமான விது இவன் ஸ்வரூபத்தை பர்வக்ரமேண உஜ்ஜீவிப்பிக்கும்படியை ப்ரகாசிப்பியா நின்றுகொண்டு, இவ்வர்த்தத்தை நிகமித்தருளுகிறார் (இது) இத்யாதியாலே. அதாவது, ஆசார்யாபிமாநமாகிற விது, ப்ரதமம் பகவத் விஷயத்திலே அந்வயிப்பித்து, அநாதிகாலம ததந்வய ராஹித்யத்தாலே "வாடினேன" என்னுமபடி உருவிக்கிடந்த ஸ்வரூபத்தை பல்லவிதமாக்கும்; பின்பு, பாகவத விஷயத்திலே யூன்றுவித்து பலாந்வய யோக்யமாக்குகையாலே பல்லவிதமா யிருந்தவத்தை புஷ்பிதமாக்கும்; அநந்தரம், "நின்று தன புகழேத்த" என்கிறபடியே சரமபர்வத்தில நிலைபெறுத்தி புஷ்பிதமா யிருந்தவத்தை பலபர்யந்தமாக்கு மென்னவுமாம்.

ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால, ஆசார்யனை உபாயமாகப் பற்றினார்க்கு பயாபயங்களிரண்டும மாறி மாறி நடக்குமென்னும ப்ரஸங்கமில்லாமையும், இவ்வர்த்த நிர்ணயக ப்ரமாண மின்னதென்னுமதும, இவ்வர்த்த ஸ்தாபநத்துக்கீடான உபபத்தியும், ஐதிஹ்யமும, இவ்வர்த்தோபபாதநார்த்தமாக ப்ராப்ய நிர்ணயமும், இப்படி ப்ராப்ய நிர்ணயம பண்ணினால இதுக்கு ஸத்ருசமாகவே கொள்ள வேணும ப்ராபகமென்னுமதும. அல்லாதபோது வரும தூஷணமும ஈச்வர விஷயத்திலிவனுக்குள்ள சரணவத் பாரதந்த்ர்யாநந்யத்வங்களை ஸூசிப்பித்துக் கொண்டு ஈச்வரனைப் பற்றுமதில இவனைப் பற்றுமதுக்குள்ள விசேஷமும், ஈச்வர சேதநர்களிருவர்க்கு மிவனுபகாரக னென்றும், ஈச்வரனு மாசைப்படும் பதத்தை யுடையவனென்றும், இவன்பண்ணு முபகாரத்துக்கு ஸத்ருச ப்ரத்யுபகாரமில்லை யென்றும், இவனோடுடை ஸம்பந்தம மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவா யிருக்குமென்றும், ஈச்வரனை யுபகரித்த விவனிலும் இவனையுபகரித்த வீச்வரனே மஹோபகாரக னென்றும், இவ்வாசார்ய வைபவமும், ஆத்மகுணமுண்டானாலும ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை நெகிழில அந்தப்ரயோஜநமும அவத்யகரமும ஈச்வர நிக்ரஹஹேதுவுமாம்படியும், ஆசார்ய ஸம்பந்த விச்சேதத்தில் பகவத் ஸம்பந்த தௌர்லப்யமும், ஆசார்யாந்வயத்துக்கும பாகவத ஸம்பந்த மபேக்ஷிதமென்னுமதும், ஆசார்யாபிமாந

மொழிய உஜ்ஜீவனோபாயமில்லை யெனனுமிடத்தில ஆப்தோபதேசமும், இவ்வர்த்தத்தினுடைய ஸதிரீகரணமும், இவ்வாசார்யாபிமாந நிஷ்டனுனவன ஸுலபமான இவவிஷயத்தைவிட்டு துர்லபமான பகவத் விஷயததை ரக்ஷகமாக இசசிககக கடவனலலனெனறும், பரதவாதி பராப்ய ஸதலஙகளெலலா மிவவிஷயமே யென றிருககககடவனெனறும, இவனுககு ப்ரதிகூலாநுகூலாநுபய ரினனெனறும, இவனுடைய ஜ்ஞாநாநுஷடாநஙகளுககு விநியோகமும, இவனுககு நிஷிதாநுஷடாநமும் விஹிதபோகாதிகளும தயாஜயமெனனுமிடமும, ஸவரூபப்ரசயுதி வாராமைககு வேணடுமவஸதையும், பராபயபூமி பராவணயாதித்ரயமு மிவனுக கவசயாபேக்ஷிதமெனனுமதும, ஆசார்ய விஷயததில ஸவகத பரகத ஸவீகாரோ பாயதவய பரமாணஙகளும், ஆசார்யாபிமாநததின ஸவதநதரோபாயத்வமும, தததிகாரி நிர்ணயமும, இவவாசார்யாபிமாந நிஷ்டனுக குணடாகும பலபரம பரையையும சொலலுகையாலே, ஸதாசார்யாபிமாநமே ஸாவர்ககு முககியமாக மென்னுமிடமும சொலலபபடடது ஆக இததால வாகய தவயோகதோபாயோ பேய சரமாவதியை அருளிச செயதாராயத்து. . .. ... (463)

பெரியஜீயா திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்த்ர க்ரந்தமாலையில

ஸ்ரீவசநபூஷண வியாககியானம்

முற்றிற்று.

— சாற்றுத் தனியன் —

வாழி யுலகாசிரியன வாழியவன மனனுகுலம்*
வாழி முடுமபையெனனும மாநகரம—*வாழி
மனஞ்சூழநத பேரின்ப நலகுமிகு நலலார்*
இனஞ்சூழந் திருககு மிருப்பு.

பிளளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

———

ஸ்ரீவசனபூஷண மூலத்திலுள்ள ஐதிஹ்யங்களுக்கு அட்டவணை

---

31. இவவிடததிலே வேல்வெட்டிபபிளளைககுப் பிளளை யருளிசசெய்த வார்ததை

69 அநதிமகாலத்துககுத தஞசம .. . என்று ஜீயரருளிசசெயவா.

82. திருக்கணணமங்கையாணடான ஸ்வவயாபாரததை விடடான்.

84 பிளளை திருநறையூரரையர் உடம்பையுபேக்ஷிததார்

112. அநஸூயைககுப் பிராடடியருளிசசெயத வாாததையை ஸமரிப்பது.

122 திருககுருகைப்பிரான பிளளான பணிககுமபடி மதிராபிநதுமீசரமான

166 ஸநாநம ரோஷஜநகமெனசிற வாாததையை ஸமரிபபது

177. தனனுலவரும நன்மை விலைபபால் போலே எனறு பிளளானவாாததை

192. ஈச்வரனவதரிததுப பணணின எனறு ஜீயர் அருளிசசெயவா

203 பிளளைப்பிளளையாழவானுக்கு ஆழவான பணிதத வாாததையை ஸமரிபபது.

234. மாறனேரிநம்பி விஷயமாகப் பெரியநம்பி உடையவாக்கருளிசசெய்த

246. பிளளையுறஙகாவில்லிதாஸர் பககலிலே காணலாம.

385. பாஷயகாரர் காலததிலே ஒருநாள பினபுபிறநத வாாததைகளை ஸ்மரிப்பது

396. சாஸ்தரமும விதியாதே ஈசவரனென்று கேடடிருக்கையாயிருக்குமா

411. வடுகநம்பி ஆழவானையுமாணடானையும இருகரையரெனபா

443. ஸவாபிமானததாலே எனறு பிளளை பலகாலுமருளிசசெயயககேடடிருககை

முமுக்ஷுப்பபடி மூலததிலுளள ஐதிஹ்யஙகள்

41. *அதர பகவத ஸேநாபதி மிசரா வாகயம*

263. *உயயககொணடாா விஷயமாக உடையவா*

265. *இதுதான அநுவாத கோடியிலே யெனறு வஙகிபபுரததுநமபி வார்த்தை.*

275. *ஆஸதிகனுய இவவர்ததத்தில படடருககு எமபார் அருளிசசெயத வாாததை.*

ஆசாாய ஹருதய மூலததிலுளள ஐதிஹ்யஙகள

85. *மலேசசனும பகதனுல யாகாநுயாகோத்தர வீதிகளில*

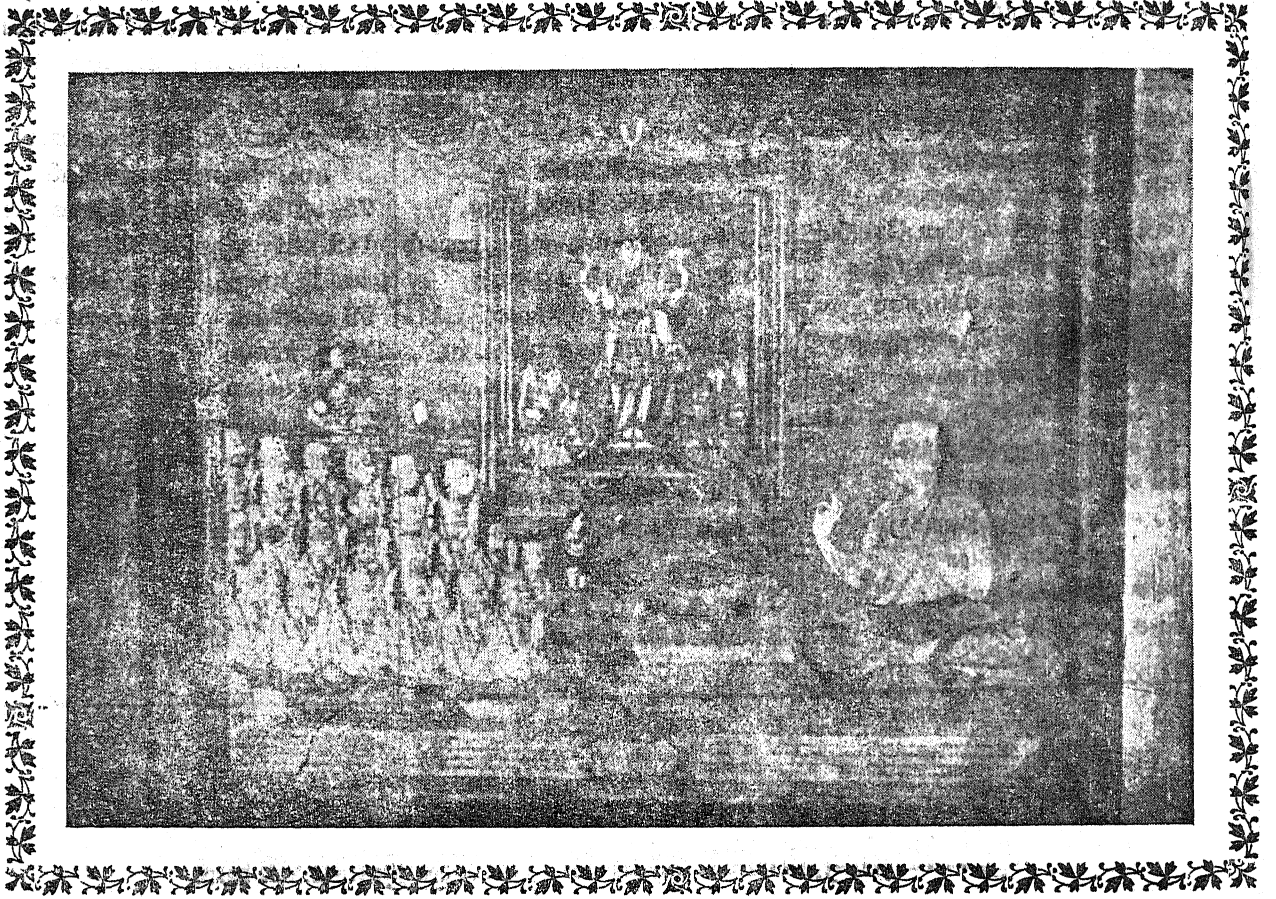
204. *தாயககும மகனுககும... இவரடி பணிநதவாககுமே இவையுளளது*

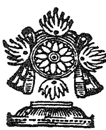
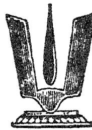
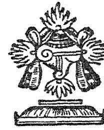
4. ஆசார்ய ஹ்ருதய வ்யாக்யான ஸம்ஸ்க்ருத ப்ரமாணனுக்ரமணிகை

ஆசார்யஹ்ருதயவ்யாக்க்யான ப்ரமாணநுக்ரமணிகை

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்த

ஆசார்யஹ்ருதயம்.

பொதுத் தனியன்கள்

ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரம் தீபகத்யாதிகுணார்ணவம்
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்.
லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம் நாதயாமுநமத்யமாம்
அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம் வந்தே குருபரமபராம்.

யோ நித்யமச்யுதபதாம்புஜயுக்மருக்ம
வ்யாமோஹதஸ் ததிதராணி த்ருணாய மேநே,
அஸ்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தயைகஸிந்தோ
ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம ப்ரபத்யே.

மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதி:
ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம்,
ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர் வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத் ததங்க்ரியுகளம ப்ரணமாமி மூர்த்நா.

பூதம் ஸரச்ச மஹதாஹ்வய பட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸாரகுலசேகரயோகிவாஹாந்,
பக்தாங்க்ரிரேணுபரகாலயதீந்த்ரமிச்ராந்
ஸ்ரீமத்பராங்குசமுநிம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம.

ஆசார்யஹ்ருதயத் தனியன்கள்

ஆசார்யஸ்வாந்தவக்தாரமபிராமவராபிதம்,
ஸ்ரீகருஷ்ணதநயம வந்தே ஜகத்குருவராநுஜம்.
த்ராவிடாம்நாயஹ்ருதயம் குருபர்வ க்ரமாகதம்,
ரம்யஜாமாத்ருதேவேந தர்சிதம் கருஷ்ணஸூநுநா.

பணவாளரவணைப்பள்ளிபயில்பவர்கெவ்வுயிரும்
குணபோகமென்றுகுருகைக்கதிபனுரைத்ததுய்ய
உணர்பாவினுட்பொருளொன்றுமறியாவுலகறிய
மணவாளன்மாறன்மனமுரைத்தானவண்முடுமபைவந்தே.

மாதவத்தோன்மாறன்மனம்கூறும்மணவாளன்
தோதவத்தித்தூய்மறையோரானபெற்றார்—நீதியினா
லாங்கவர்தாள்சேர்பெற்றாராய்மணவாளமுனி
பூங்கமலத்தாள்கள்நெஞ்சேபோற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்த்ர கரந்தமாலையில்
மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

ஆசார்யஹ்ருதய வ்யாக்க்யாநத்தின் அவதாரிகை

---

*சரிய பதியாய் ஸர்வஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரன், நிரதிசயாநந்த மயமான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே, நித்ய நிர்மலஜ்ஞாநாதிகுணகராய ஸ்வசசந்தாநுவர்த்திஸ்வ ரூபஸ்திதிப்ரவருத்தி பேதரான நித்யஸூரிகளாலே அவிரதபரிசர்யமாணசரண நளி நனாய்க்கொண்டு எழுந்தருளியிரா நிற்க, லீலாவிபூதியிலுள்ளார் அவர்களோபாதி தன்னை யநுபவிக்கப் ப்ராப்தி யுண்டாயிருக்க இழந்துகிடக்கிறபடியைக்கண்டு அதி வ்யாகுலனாய், இவர்களை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கையிலுண்டான நசையாலே, *அசிதவிசேஷி தாந் ப்ரளயஸீமநி ஸம்ஸரத: கரணகளேபரைர்க் கடயிதும் தயமாநமநா* என்கிறபடியே, கரணகளேபர விதுரராய் அசிதவிசேஷிதராய் அதஏவ போகமோக்ஷ சூந்யராய்க் கிடக்கிற தசையிலே தயமாந மநாவாய்க்கொண்டு, ஸ்வசரணகமல ஸமாச்ரயணோப கரணமான கரணகளேபரங்களைக்கொடுத்து ஜ்ஞான விகாஸத்தையும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி சக்தியையு முண்டாக்கி இந்த ஜ்ஞாநகார்யமான த்யாஜ்யோபாதேய விவேகபரிகரமாக *மாநம ப்ரதீபமிவ காருணிகோ ததாதி* என்கிறபடியே, வேதப்ரதா நத்தைப்பண்ணி, அநந்தரம் மந்வாதிகளுக்கந்தர்யாமியாய் நின்று, சேதநருடைய விசிஷ்ட வேஷவிஷயமான சாஸ்த்ரத்தை வெளியிட்டருளி, அந்த சாஸ்த்ராப்யாஸம் அநேக யோக்யதாஸாபேக்ஷமாய், சிரகால ஸாத்யமுமாயிருக்கையாலே துஷ்கரமா யிருக்கிறபடியைத் திருவுள்ளம் பற்றி தாத்ருசயோக்யதா நிரபேக்ஷத்வாதிகளாலே ஸுகரமுமாய சேதந நிஷ்க்ருஷ்டவேஷ விஷயமுமான திருவஷ்டாக்ஷரப்ரஹ்ம வித்யையை ஸ்வயமேவ வெளிப்படுத்தினவளவிலும் கார்யகரமாகாமையாலே, ஓலைப் புறத்திலே செல்லாத ராஜபத்தை எடுத்துவிட்டுச் செலுத்திக்கொள்ளும் ராஜாக்களைப் போலே நாமே சென்று திருத்தக்கடவோமென்று ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரமுகேந இவர்களிருக்கிற விடத்திலே தானவந்து திருத்தப் பார்த்தவிடத்திலும், ஒருவரும் திருந்தக் காணாமையாலே விஜாதீயரான நம்மாலொருபடியாலும் இவர்களைத் திருத்தப் போகாதாயிருந்தது; இனி, இணக்குப்பார்வையிட்டு மருகம்பிடிப்பாரைப்போலே ஸஜாதீயரைக்கொண்டே காரியம்கொள்ளுவோமென்று அறுதியிட்டு அதுக்கு, * ஆமுதல்வரையுண்டாக்குகைக்காக ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்தான தன்னுடைய நிர்ஹேதுக ப்ரஸாதத்தாலே எங்கும்பார்த்து இலக்குக்காணாமல் வாராநிற்க, அந்தப் பார்வை தனக்குப்பள்ளமடையான தென்திசையிலே யானவளவிலே, *மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து* என்கிறபடியே ஜந்ம பரம்பரைகளிலே தோளமாறி நித்யஸம் ஸாரியாய்ப்போருகிற விவர்மேலேபட, அந்த நிர்ஹேதுக கடாக்ஷ விசேஷலப்த திவ்யஜ்ஞாநபக்திகரானவாழ்வார், தத்ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிகளை விசத விசததர விசததமமாக அநுபவித்து அவ்வநுபவ பரீவாஹ ரூபேண பேசுகிற பாசுரமானது சோகவேக ஜநிதமான * மாநிஷாதேத்யாதி ச்லோகம் ப்ரஹ்மாவின ப்ரஸாதத்தாலே லக்ஷணோபேதமானப்போலே பகவத்ப்ரஸாதமடியாக ஸர்வலக்ஷணோபேதமான ப்ரபந்தமாயத் தலைக்கட்டிற்று.*

இதுதானும், த்ராவிடவேதயா விஸதீரணமாய அநேகார்த்த ப்ரதிபாதக மாயிருக்கையாலே, இதில தாதபர்யாாததம ஸாவர்ககும பரதிபததி விஷயமாகை அரிதெனறு பாாத்து, இதிலாதத விசேஷஙகளேயும, இவற்றில ஆழவாா திருவுளளக் கருத்தின பரகாரததையும இவவாசார்ய ருசிபரிகருஹீதமான அாததமே யெலலார்க கும தஞ்சமெனனுமத்தையும, இவா தமமுடைய பரமகருபையினலே பரகாசிப்பியா நினறுகொணடு ஆசாாய பரமபராபராப்தமான இவவர்த்தஙகள எலலார்ககும ப்ரதி பத்தியோகயமாமபடி அநதிஸஙகரஹாநதிவிஸதரமாக இவவாசாாயஹருதய ப்ர பந்தமுகேந அருளிசசெயகிருர்.

* ஆதயஸய ந: குலபதே * எனகிறபடியே வைதிகஸநதாநத்துககு ப்ரதமா சார்யரான ஆழவாரருளிசசெய்த திவய ப்ரபநதஙகளில அவருடைய திருவுளளக கருததுககளேச சொலலுகையாலேயிறே இபப்ரபநதத்துககு ஆசாாயஹருதயமெனறு நிரூபகமாய்த்து. இபபரபநதத்தில இவரருளிச செயகிற வாகயஙகளெலலாம அருளிச் செயல சநதைகளேச சோததருளிச செயகிறது—* மயாவற மதிநல மருளபபெறறவர் கள பேசின திவயஸூகதிகளாகையாலே ஆப்ததமமுமாய அதயந்தபோகயமுமா யிருககிறவிதுவே தமககு அநவரதாபிமதமாகையாலும, முகமறிந்தவன கோதத முதது பெருவிலையனுமாபபோலே சநதைகளேத் தாம சேர்த்தசாதுரியாலே அருளிச செயலில ரஸஜ்ஞாகது இதில அாத்தததிலுங காட்டில சபதநதானே மிகவு மினிதா யிருககுமெனனு மபிபராயத்தாலும. ஆகையாலிபபரபநதம சப்தார்ததஙகளிரண்டின ரஸத்தாலும விசேஷஜ்ஞஜநமநோஹரமாயிருககும. .... *

அவதாரிகை முறறிறறு.

1. இதில முதலசூர்ணையாலே *ஜாதுதும் நமஸ ஸதஸதீ ச விவேகுமீசோ மாநும் ப்ரதீப மிவ காருணிகோ ததாதி* எனகிறபடியே, ஆகஸமிககருபாவானன ஸாவேசவரன அஜ்ஞரான ஸமஸாரிசேதநர்ககு ஸதஸத விவேக பரிகரமாக சாஸதரபரதாநத்தைப் பண்ணி யருளினபடியை அருளிசசெயகிருர்.

(மூலம்) காருணிகனன ஸர்வேசவரன அறிவிலாமனிசர் உணாவெனனும சுடர் விளககேற்றிப பிறஙகிருள நீஙகி மேலிருந்த நந்தா வேத விளககைக் கண்டு நல்லதும தீயதும விவேகிககைககு மறையாயவிரிநத துளக்கமில் விளககில்கோளுததின பரதீபமான கலைகளே நீாமையினலருள்செய்தான. 1

(காருணிகனன ஸாவேசவரன)—கருபா விசிஷடஸவதநத்ரனெனறபடி. கருபா வானனலும ஸவதநத்ரனனருகில தான நினைத்தபடி கார்யம செயயப் போகாது; கேவல ஸவதந்த்ரனனலும ஸமஸார மோக்ஷஙக ளிரண்டுககும பொதுவான ஸவா தநத்ர்யம சேதநோஜ்ஜீவநார்த்தமான கருஷிககு உறுபபாகமாட்டாது, ஆனபினபு கருபாவிசிஷடமான ஸவாதநத்ரயமேயிறே ஸமஸாரிசேதநோஜ்ஜீவந விஷயமாக அவன பணணும கருஷிககு ஹேதுவாவது, அதவா, ஸர்வேசவரனெனறு ாசேசி தவயஸமபநதத்தைச சொலலுகிறதாகவுமாம * க்ருபாயோகாச்ச சாசவதாத * எனற வசநதரம், *ஈசேசிதவய ஸமபநதாத அநிதமபரதமாநபி* எனகையாலே கருபாயோகமும ஸமபநதமும இரண்டும ஸமஸாரி சேதந ஸமரக்ஷணர்த்த ப்ரவருத்திஹேதுவிறே. கருபாயோகததுககு மேலே ஸமபந்தம உகதமாகையாலே ஸமபநத ப்ராதாநயம

சொல்லிற்றுகிறது. இத்தால, இவை நமமுடையவையனறோவெனகிற அபிமாநத் தோடே பரதுःககாஸஹிஷ்ணுத்வரூபையான கருபையும கூடுகையாலே உத்தரோத் தரம சேதநோஜ்ஜீவநத்துககு கருஷிபண்ணிப் போருமவனெனறதாய்த்து.

(அறிவிலா மனிசர்)—*அறிவிலா மனிசரெலலாம* எனகிறபடியே அஜ்ஞாந தமோயுக்தரான சேதநர். *அநதம தம இவாஜஞாநம* எனனககடவதிறே. *ஊர்ந்தும் தம:* எனறு அஜஞாநத்தைத தமச்சப்தத்தாலே அருளிசசெய்தாரிறே. இத்தால் அநாத்யஜஞாநாந்தகாரத்தாலே அபிபூதராய், அததாலே ப்ரகருத்யாத்ம விவேகம் முதலானவொரு விவேகமுமினறிககே யிருககிற ஸமஸாரிசேதநரெனகை.

(உணர்வென்னும் சுடர்விளககேற்றி)—*உணர்வென்னு மொளிகொள் விளக் கேற்றி* எனறும, *ஞானச சுடர்விளககேற்றினேன* என்றும சொல்லுகிறபடியே தைலவர்த்திகளாலுண்டான அழுககனறிககே திணுஙகின தேஜஸ்ஸாயிருககிற ஜ்ஞாநமாகிற உஜ்ஜவலதீபபரகாசத்தை உடைத்தாய் ஜஞாநத்தை விளககென் கிறது, ஸ்வபர ப்ரகாசகத்வமாகிற ஸவபாவ ஸாமயத்தாலே.

(பிறங்கிருள் நீங்கி)—*பிறஙகிருள நிறஙகெட* எனறும *பின்னிவ்வுலகினில் பேரிருளநீஙக* எனறும சொலலுகிறபடியே, மிகுந்த அஜஞாநாநதகாரமபோய.

(மேலிருந்த நந்தா வேதவிளககைக கண்டு)—*வேதாநத விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளககு* என்றும் *நந்தாவிளககு* எனறும *வேதவிளககினை* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, வேதாநதஙகளில ஸர்வஸமாத்பரனாக ப்ரகாசியாநிறபானுமாய்; நித்யமாய் ஸ்வயமப்ரகாசமான ஜஞாநத்தை ஸவரூபமாக உடையனுமாய், வேதைக ஸமதிகம்யனுமான தன்னை, *எனதககஞானககணகளாலே கணடு* என்கிறபடியே ஜஞாநசக்ஷுஸஸாலே தர்சித்து.

(நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு)—*இவையனறே நலல இவையனறே தீய* என்கிறபடியே, ஸதஸத் விவேகம பண்ணுகைககு. *ஸதஸதீ ச விவேக்தும்* என்று ரிறே, "நல்லதும தீயதும விவேகிககைககு" எனகிற விது ஸாமாந்யேந விலக்ஷண விலக்ஷண விவேகத்தைக காட்டுமேயாகிலும, இவவிடத்தில, பகவத்விஷயம நனறு, ஸம்ஸாரம தீது என்று விவேகிககையைக காட்டககடவது. "நந்தாவேத விளக்கைக் கண்டு நல்லதும தீயதும் விவேகிக்கைக்கு" எனகையாலும, விவேக பலமான த்யாக ஸ்வீகாரவிஷயஙகள ஸமஸார மோக்ஷங்களாகவே மேலசொல்லுகையாலும். பகவத் விஷயத்தைக கண்டபினபு ஸதஸத்விவேகம பண்ணுகையாவது என்னென் னில்? ப்ரதிகோடி கண்டாலொழிய அதினதோஷம யதாவாகத் தோறறுமையாலும், இத்தைப்பறற இது நனறு இது தீது எனனும்போது உபயகோடியும் கண்டுகொள்ள வேண்டுகையாலும சொலலிறறு.

(மறையாய் விரிந்த துளககமில் விளக்கில் கொளுத்தின ப்ரதீபமான கலிகனை)-*மறை யாய் விரிந்த விளககை* எனறும *துளககமில விளககம* எனறும் சொலலுகிற படியே *அகாரோ வை ஸர்வா வாக்* எனகையாலே வேதரூபேண விஸ்த்ருதமாய்த் தது தானென்னுமபடி ஸகலவேத காரணமாய, தனககொரு காரணமில்லாமையாலே சலநமின்றிககே ஸகலார்த்த ப்ரகாசகமாயிருககிற அகாரத்தில நினறு முத்பந்நமாய்,

தீபாதுத்பந்ந ப்ரதீபம்போலே *மாநம் ப்ரதீபமிவ* என்கிறபடியே த்யாஜ்யோபாதே யார்த்தங்களை ஸ்புடதரமாக ப்ரகாசிப்பியா நின்றுள்ள, *பனுவல்கலை நாலவேதம* *கலைகளும் வேதமும்* இத்யாதியாலே சொல்லப்படுகிற ச்ருதியும் ததுபப்ரும் ஹணங்களுமான சாஸ்த்ரங்களை. *மறையாய் விரிந்த விளக்கை* *துளக்கமில் விளக்கமாய்* என்று அகாரத்தை ஈச்வரனோடே ஸமாநாதிகரித்தது *அ இதி ப்ரஹ்ம* என்கிறபடியே வாச்ய வாசக ஸம்பந்தத்தாலே.

(நீர்மையினு லருள்செய்தான்)—நீர்மை—ஸ்வபாவம் தன ஸ்வபாவத்தாலே கொடுத் தானென்னகை. அதாவது, தன சேஷித்வஸ்வபாவத்தாலே யென்னுதல், காருணி கனென தன் கருபையாகிற ஸ்வபாவததாலே என்னுதல், ஸமுச்சயமாதல. பூர்வ யோஜனை—நீர்மையினு லென்கிறதற்குப் பூர்வர்களிட்ட [பெரிய திருமொழி 2-8-5.] வ்யாக்யாநத்திற்கும், "இந்த உதிரத்தெறிப்பு தரைகுண்ய விஷயமானவற்றுக்கு ப்ரகாசகம்" என்றிவர்தாம மேலருளிச செய்கிறதற்கும சேரும நடுவில யோஜனை, காருணிகனென என்றிவர் ப்ரதமத்திலே யெடுத்ததுக்கும *காருணிகோ ததாதி* என்று பட்டரருளிச் செய்ததற்கும் சேரும. மூன்றுமயோஜனை, "காருணிகனென ஸர்வேச் வர" னென்கிற விடத்தில சொன்ன இரண்டாம யோஜனைக்குச சேரும. ஆக இச்சூர்ணையால அஜ்ஞான ஸம்ஸாரி சேதனர் ஜ்ஞாநப்ரகாசததையுடையராய் அந்தவஜ்ஞாநம் நீங்கித் தன்னைக்கண்டு ஸதஸத்விவேகம பண்ணுகைக்கு உறுப்பாக ஈச்வரன சாஸ்த்ர ப்ரதாநம் பண்ணினபடியை தந்நிதாநததோடே அருளிச செய்தாராய்த்து. . ... (1)

2. இவ்விவேகத்திற்குப் பலமேதென்னச சொல்லுகிறது; (விவேகேத்யாதி.)

(மூலம்.) விவேகபலம் விடுபற்று. 2

அதாவது இப்படி யவன் கொடுத்த சாஸ்த்ர ஜந்ய ஜ்ஞாநத்தாலே நல்லதும தீயதும விவேகிக்கைக்குப்பலம், த்யாஜ்யத்தை விடுகையும உபாதேயத்தைப் பற்று கையு மென்கை. த்யாக ஸ்வீகார மென்றதே வீடுபற்றெனகையாலே * வீடுமின் முற்றவும * அற்றிறைபற்று * என்ற ஆழ்வார் பாசுரத்தை யுட்கொண்டருளிச் செய் தமை தோற்றுகிறது. .... (2)

3. த்யாஜ்யோபாதேயங்களதாமெவையென்னச் சொல்லுகிறது - (த்யாஜ் யேத்யாதி.)

(மூலம்) த்யாஜ்யோபாதேயங்கள் ஸுகதுக்கங்கள். 3

அதாவது:— * ஸுகீ பவேயம், துঃக்கீ மா பூவம் * என்று ஸர்வர்க்கும் துঃக்கம் அநிஷ்டமாய் ஸுகம்இஷ்டமாகையாலே துঃக்கம த்யாஜ்யம், ஸுக முபாதேயம் என்கை. ... ... (3)

4. இவைதான் கர்மாநுகுணமாக நின்ற நின்ற நிலைகளிலே யுண்டாகை யாலே இவற்றின பரமாவதியைச் சொல்லுகிறது (இவற்றுக் கித்யாதி.)

(மூலம்.) இவற்றுக்கெல்லை இன்புதுன்பளி பன்மா மாயத்தழுந்துகையும்,
களிப்புங் கவர்வுமற்றுப் பேரின்பத்தின்புறுகையும். 4

அதாவது து:க்கத்துக்குப் பரமாவதி "இன்பு துன்பளி" என்று தொடங்கி ஸுக து:க்காவஹங்களாய அநாதியாய துஸ்தரமாயிருந்துள்ள ப்ரக்ருதிஸம்பந்த நிபந்தநமான ஜந்மங்களில் நின்றும் ஒருகாலும் நீங்காமைக்குறுப்பானவையாய், பலவகைப்பட்டிருப்பனவாய், அகப்பட்டார் தப்பவரிதாமவையாய *இன்னமுதெனத் தோன்றி எத்தனையேனும் அறிவுடையாரையும் கலங்கப்பண்ணுகையாலே ஆச்சர்யங்களாயிருந்துள்ள சப்தாதி விஷயங்களிலே அகப்பட்டு *அழுந்துமா* என்கிற படியே *அநந்தக்லேச பாஜநமான ஸம்ஸாரத்திலே யழுந்துகை. ஸுகத்துக்குப் பரமாவதி *களிப்புங் கவர்வுமற்று* என்று தொடங்கிச் சொல்லுகிற அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷ துஷ்டமான விஷய லாபத்தாலே வரும் கர்வமும் தல்லாபத்தாலே வரும் க்லேசமும் கழிந்து ஷட்பாவவிகாரங்களும் நீங்கி சுத்த ஸத்வதயா ப்ரகாசமாயிருக்கிற அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தைப் பெற்று *அந்தமில்பேரின்பம்* என்கிறபடியே அபரிமிதாநந்தமயமான பரம பதத்திலே அடியார்கள் குழாங்களையுடன் கூடி *சூழ்ந்தகன்றாழ்ந்துயர்ந்த முடிவில் பெரும் பாழேயோ* ... *சுழிபட்டோடுஞ்சுடர்ச் சோதிவெள்ளத்து இன்புற்று* என்கிறபடியே அநவரத பகவதநுபவத்தாலே ஆநந்த நிர்ப்பரனாயிருக்கை யென்கை .. . (4)

5. ஏவம்பூத து:க்கமும் ஸுகமும் இவனுக்குண்டாகைக்கு ஹேது ஏதென்னச் சொல்லுகிறது (அநந்தேத்யாதி)

(மூலம்) அநந்தக்லேச நிரதிசயாநந்த ஹேது—மறந்தேன் அறியகிலாதே உணர்விலேன் ஏணிலேன் அயர்த்தேன் நும், உய்யும்வகை நின்றவொன்றை நன்கறிந்தனன் உணர்வினுள்ளே ஆம்பரிசென்றும் சொல்லுகிற ஜ்ஞாதவ்ய பஞ்சகஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்கள் 5

அதாவது, *ஸம்ஸாரஸாகரம் கோரம் அநந்த க்லேச பாஜநம்* என்கிற ஸம்ஸார ப்ரயுக்த—அனந்த து:க்கஹேது—*மறந்தேனுன்னை முன்னம்* என்கிற பரவிஷயாஜ்ஞாநமும், *என்னையறியகிலாதே* என்கிற ஆத்மவிஷயாஜ்ஞாநமும், *ஓடியுழன்றுமுயிர்களே கொன்றேனுணர்விலேன்* என்கிற விரோதி விஷயாஜ்ஞாநமும், *பிறவிநோயறுப்பானேணிலேனிருந்தேன்* என்கிற உபாய விஷயாஜ்ஞாநமும், *ஆழியங்கையம்மானையேத்தாதயர்த்து* என்கிற புருஷார்த்த விஷயாஜ்ஞாநமுமாகிற ஜ்ஞாதவ்யார்த்த பஞ்சக ஜ்ஞாநாபாவம் *நிரஸ்தாதிசயாஹ்லாத ஸுக பாவைக லக்ஷணா* என்கிற பகவத் ப்ராப்திரூபமோக்ஷப்ரயுக்த நிரதிசயஸுகஹேது, *நின்னை நெஞ்சிலுய்யும் வகையுணர்ந்தேன்* என்கிற பரவிஷயஜ்ஞாநமும், *நின்றவொன்றையுணர்ந்தேன்* என்கிற ஆத்ம விஷயஜ்ஞாநமும், *அகற்ற நீ வைத்த மாயவல்லைம்புலன்கள் ஆமவை நன்கறிந்தனன்* என்கிற விரோதிவிஷயஜ்ஞாநமும், *அவனதருளாலுறல் பொருட்டு என்னுணர்வினுள்ளேயிருத்தினேன்* என்கிற உபாய விஷயஜ்ஞாநமும், *ஆம்பரிசறிந்துகொண்டு* என்கிற புருஷார்த்த விஷயஜ்ஞானமுமாகிற ஜ்ஞாதவ்யார்த்த பஞ்சகஜ்ஞாநமென்கை இத்தால் *ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷ: அஜ்ஞாநாத் ஸம்ஸார:* ஆகையாலே, *ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துச்ச ப்ரத்யகாத்மந: ப்ராப்த்யுபாயம் பலம் ப்ராப்தே: ததா ப்ராப்திவிரோதி ச, வதந்தி ஸகலா வேதாஸ் ஸேதிஹாஸபுராணகா:; முநயச்ச மஹாத்மாநோ வேதவேதார்த்த வேதிந:* என்கிறபடியே ஸகலசாஸ்த்ர தாத்பர்யமாய ஆத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு அவச்யஜ்ஞாதவ்யமான அர்த்தபஞ்சகத்தையும் அறியாமையும் அறிகையுமே ஸம்ஸார மோக்ஷங்களுக்கு ஹேதுவென்றதாயிற்று. ... ... (5)

6. இவ்வஜ்ஞாநாதிகள் தனக்கு அடியேதென்னச் சொல்லுகிறது (இவற்றுக்குக் காரண மித்யாதி).

(மூலம்) இவற்றுக்குக் காரணம் இரண்டிலொன்றினில் ஒன்றுகைகள் 6

அதாவது—இவ்வாத்தபஞ்சக—அஜ்ஞாநத்துக்குக் காரணம் *முத்திறத்து வாணியத்திரண்டிலொன்றுகையாகிற ரஜஸ்தம ப்ரசுரதை. இவ்வாத்த பஞ்சகஜ்ஞாநத்துக்குக் காரணம்*முக்குணத்திரண்டவையகற்றி ஒன்றினில் ஒன்றுகையாகிற ஸத்வப்ரசுரதை யென்கை. ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாந ஹேதுவாய், ஸத்வம் யதாஜ்ஞாநஹேதுவாயிறேயிருப்பது ... (6)

7. இவற்றுக்கு நிதாநமேதென்னச் சொல்லுகிறது—(ஸத்வேத்யாதி).

(மூலம்.) ஸத்வாஸத்வநிதாநம் இருள்தரும் அமலங்களாகவென்னும்
ஜந்மஜாயமாந காலகடாக்ஷங்கள் 7

அதாவது ஸத்வேதரங்களான ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களுக்கு நிதாநம் இருள்தருமா ஞாலத்துள்ளினிப்பிறவி* என்கிற அஜ்ஞாநாவஹமான ஸம்ஸாரத்தில் ஜந்மம்; ஸத்வத்துக்கு நிதாநம் *ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேந் மதுஸூதந:, ஸாத்விகஸ் ஸ து விஜ்ஞேயஸ் ஸ வை மோக்ஷார்த்தசிந்தக:* என்கிறபடியே ஜாயமாந காலத்தில் *அவன் கண்களாலே அமலங்களாக விழிக்கும்* என்கிற நிர்மலத்வகரமான பகவத்கடாக்ஷமென்கை. ... . (7)

8. இவைதனக்கு மூலமேதென்னச் சொல்லுகிறது—(இவற்றுக்கு மூலமித்யாதி)

(மூலம்.) இவற்றுக்கு மூலம் இருவல்லருள் நல்வினைகள் 8

அதாவது—இஜ்ஜந்மத்துக்கு மூலம், *சார்ந்தவிருவல்வினை* என்று ஆத்மாவோடு பிரிக்கவொண்ணாதபடி பொருந்திக்கிடக்கிற ப்ரபலங்களான புண்யபாபங்கள். இக்கடாக்ஷத்துக்கு மூலம் *தொல்லருள் நல்வினை* என்கிற அவனுடைய ஸ்வாபாவிக க்ருபையாகிற ஸுக்ருதம் என்கை. (இருவல்லருள் நல்வினைகள்) என்றது இருவல்வினையும் அருள்நல்வினையுமென்றபடி. . , (8)

9. இவைதனக்கடியேதென்னச் சொல்லுகிறது—(கர்மேத்யாதி)

(மூலம்.) கர்மக்ருபாபீஜம் பொய்ந்நின்ற அருள்புரிந்த வென்கிற
அவித்யாஸௌஹார்த்தங்கள். 9

அதாவது—கர்மத்துக்கு பீஜம், *பொய்ந்நின்ற ஞானம்* என்கிற அவித்யை; க்ருபைக்கு பீஜம் *அருள்புரிந்த சிந்தை* என்கிற ஸௌஹார்த்தம்—என்கை. *ஈச்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்த்தம்* என்று இவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு அவன் க்ருஷி பண்ணுகையில் இழிகைக்கு மூலகாரணமாக ஸௌஹார்த்தத்தைச் சொல்லிற்றிறே. இஸ்ஸௌஹார்த்தமடியாகவாயிற்று இவ்வாத்மவிஷயமாக அவன் திருவுள்ளத்தில் இரக்கம் பிறப்பது. . . . . .. (9)

10. இந்த அவித்யாஸௌஹார்த்தங்கள் தனக்கு அடியேதென்னச் சொல்லுகிறது (ஏதந்நிமித்த மித்யாதி)

(மூலம்.) ஏதந்நிமித்தம் முன்னமே முதல்முன்னமேயான அசித்யநாதி ஸம்பந்தங்கள். 10

ஏதச்சப்தத்தாலே இரண்டையும் பராமர்சிக்கிறது. அதாவது—அவித்யைக்கு நிமித்தம், *மூதாவியில் தடுமாறுமுயிர் முன்னமே* என்கிற அநாதியான அசித்ஸம் பந்தம். ஸௌஹார்தத்துக்கு நிமித்தம், *அடியேனடைந்தேன் முதல் முன்னமே* என்கிற அநாதியான அயநஸம்பந்தமென்கை. அயந சப்தத்தாலே ஈச்வரனைச் சொல்லுகிறது. *நாராயணனிறே. ஆக அநாத்யசித்ஸம்பந்தமடியாக அவித்யை யாய் அதடியாக புண்யபாபரூபகர்மமாய், அதடியாக அஜ்ஞாந ஹேதுவான ஜந்ம மாய், அதடியாக ரஜஸ்தமோவ்ருத்தியாய் அத்தாலே அர்த்த பஞ்சகஜ்ஞாநாபாவ மாய், அதடியாக *அஜ்ஞாநாத் ஸம்ஸார:* என்கிறபடியே ஸம்ஸார துঃக்கம் வரும். அநாத்யயநஸம்பந்தமடியாக பகவத்ஸௌஹார்த முண்டாய், அதடியாக க்ருபை யுண்டாய், அதடியாக விசேஷகடாக்ஷ முண்டாய்; அதடியாக ஸத்வவ்ருத்தியுண் டாய், அதடியாக அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞாந முண்டாய் அதடியாக *ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷ:* என்கிறபடியே மோக்ஷஸுகமுண்டாமென்றதாய்த்து. (10)

11. இவ்வுபயஸம்பந்தமும ஆத்மவஸ்துவுக்குச் செய்யுமவற்றைச் சொல்லு கிறது மேல (இவை என்று தொடங்கி)

(மூலம்.) இவை கிட்டமும் வேட்டுவேளானுமபோலே ஒண்பொருள் பொருளல்
லாத(வை) என்றுதே நானிலாத யானுமுளனுவனெனகிற ஸாம்யம
பெறத் தின்றுதி அந்தமும வாழ்வுமாகிற ஹாநிஸத்தைகளையுண்டாக்கும். 11

அதாவது—அசித்ஸம்பந்தம—தன்னோடே சேர்ந்தமாணிக்யத்தை ஒளியறத் தின்று உருவழித்தத தன்னைப்போலேயாக்கும கிட்டமபோலே, *அநலத்தொண் பொருள்* என்கிற விலக்ஷணஜ்ஞாநகுணகமாய் ஸ்வயமப்ரகாசமான வஸ்துவென்று இதின்சீர்மை பாராதே, *இலலது* என்றும, *யந்நாஸதீ* என்றும சொல்லுகிற தன்னோடே, *நானிலாத* என்கிற ஸாமயம பெறுமபடியாக ஜ்ஞான லேசமறத் தின்று, *அந்தமும வாழவும* என்கிறவற்றில அநதமாகிற ஹாநியை யுண்டாக்கும்—*அஸந்நேவ ஸ பவதி* என்கிறபடியே ஸத்தாஹாநியைப பண்ணுமென்கை. அயந ஸம்பந்தம, *கீட பேசக்ருதா ருதந. குட்யாந்தரநுசிந்தயந், ஸம்ரம்ப பயயோகேந விந்ததே தத்ஸருபதாம* என்கிறபடியே ஏதேனுமொரு கீடத்தைக் கொண்டு வந்து வைத்தூதி ஸ்வஸாமயாபந்நமாக்கும வேட்டுவேளானைப் போலே, *பொருளலலாதவென்னை* என்கிறபடியே ஜ்ஞாநாபாவத்தாலே அவஸ்துசப்தவாசயமாய்க கிடக்கிறவிதின சிறுமை பாராதே ஸ்வரூபேண விபுவான தன்னோடு *பரம ஸாம்யமுபைதி* என்கிற படியே, *உள்ளவுலகளவும் யானுமுளனுவன* என்று ஜ்ஞாநத்வாரா வரும விபுத்வ ஸாம்யம பெறுமபடி தன்னிறமாக்கூதி வாழவாகிற ஸத்தையை யுண்டாக்குமென்கை. *ஸந்தமேநம் ததோ விது:* என்று பகவத்ஜ்ஞாநாநந்தரம ஆத்மஸத்தாஸித்தியாகச் சொல்லிற்றிறே. (11)

12. இப்படி அநாதியாகச்சொன்ன உபயஸம்பந்தமும் ஆத்மாவுக்கு நித்யமா யிருக்குமோவென்கிற சங்கையிலே சொல்லுகிறது.—(ஒன்றித்யாதி.)

(மூலம்.) ஒன்று கூடினதாயப் பற்றறுக்க மீண்டொழிகையாலே
பழவடியேனென்னுமதொன்றுமே ஒழிக்கவொழியாதது. 12

அதாவது அசித்ஸம்பந்தம, *பெருந்துயரிடுமனையில் பிறந்து கூடினேன்* என்கையாலே ஆத்மாவுககு ஸ்வரூபமன்றிககே வந்தேறியாய், *வினைபற்றறுககும்* என்று ஒரு ஸர்வசகதி ஸ்வாஸநமாகப்போக்க, *அடைந்தவருவினையோடல்லல் நோய் பாவம மிடைந்தவை மீண்டொழிய* என்கிறபடியே நிவ்ருத்தமாய் விடுகையாலே, *திருமாலே நானு முனககுப் பழவடியேன்* என்னுமபடி அநாதியா யிருககிற சேஷசேஷிபாவரூப பகவத்ஸம்பந்தமொன்றுமே, *உறவேல் நமக் கிங்கொழிகக வொழியாது* என்கிறபடியே ஈச்வரனுலும் சேதநனுலும கழிககப் பார்த்தாலும கழிக்கப்போகாததென்கை. இத்தால, அசித்ஸம்பந்தம ஆகந்துகமாய் கர்மோபாதிகமாகையாலே அநித்யமாயிருக்கும். அயநஸம்பந்தம அநாதியாய் நிருபாதிகமாகையாலே நித்யமாயிருககுமென்றதாயிற்று. ஆனல் ஆகந்துகமான வித்தை அநாதியென்பானேனனென்னில்; வந்தேறின காலத்துககு அடி தெரி யாமையாலே அநாதியெனறு ப்ரமாணஙகள சொல்லுகையாலே. ஒருநாள்வரையிலே பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே அது கழியக காண்கையாலே வந்தேறி யென்னுமிடம் நிச்சிதமிறே. .... (12)

13. இவ்வயநஸம்பந்தமே கீழ்ச்சொன்ன சாஸ்த்ரப்ரதாநத்துக்கு ஹேது வென்கிருர் மேல்—இந்தவித்யாதி).

(மூலம்.) இந்த உதரத்தரிப்பு த்ரைகுண்ய விஷயமானவற்றுக்கு ப்ரகாசகம். 13

அதாவது—இந்த நாராயணத்வ ப்ரயுகதமான குடல்துடககு, *த்ரைகுண்ய விஷயா வேதா:* எனகிறபடியே ஸத்வரஜஸ்தமோரூப குணத்ரயவசயரான சேதநரை விஷயமாகவுடைய வேதங்களை ப்ரகாசிப்பிக்கைககு ஹேதுவென்றபடி. தம: ப்ரசுர ராயும ரஜ:ப்ரசுரராயும் ஸத்வப்ரசுரராயுமிருக்கும் சேதநருடைய ருச்யநுகுணமான புருஷார்த்த— தத்ஸாதநங்களையிறே பூர்வபாகத்தில பரககச் சொல்லுகிறது. ஆகை யால் (த்ரைகுண்யவிஷயமானவை) என்கிறது. இத்தால் (நீர்மையினல் அருள் செய்தான) எனறு கீழச்சொனன சாஸ்த்ரப்ரதாநத்துககு ப்ரதாநஹேது ஸம்பந்த மென்றதாயிற்று. .... (13)

14. இப்படி ஸம்பந்தமடியாகச் செய்தானுகில மோக்ஷஹேதுவான சாஸ்த்ரங் களையே காட்டாதே ஐஹிகபாரலௌகிக போக ஸாதநவிதாயகதயா பந்தஹேதுவான சாஸ்த்ரங்களையும் காட்டுவானென்னென்னச் சொலலுகிறது (வத்ஸலையித்யாதி.)

(மூலம்.) வத்ஸலையான மாதா பிள்ளை பேகணியாமல் மண்தின்னவிட்டு ப்ரத்யௌ ஷதமிடுமாபோலே எவ்வுயிர்க்கும் தாயிருக்கும் வண்ணமானவிவனும் ருசிக்கீடாகப் பந்தமும் பந்தமறுப்பதோர் மருந்தும் காட்டுமிறே. 14

அதாவது, வாத்ஸல்யயுக்தையான பெற்றதாயானவள் மண்ணையாசைப்பட்ட பிளளை பேகணியாமல் முந்துற மண்ணைத்தினனவிட்டுப் பினனை அதுக்கு மாற்று மருந்திடுமாபோலே, *எவ்வுயிர்கும தாயோன்* எனறும், *தாயிருக்கும் வண்ணமே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸகலாத்மாககளளவிலும மாத்ருவத் வத்ஸலனை விவனும சேதநருடைய ருசிககீடாக பந்தகங்களையும தர்சிப்பித்து, பினனை பந்த நிவர்த்தகபேஷஜமானவற்றையும் தர்சிப்பிககுமிறேயென்கை. இத்தால் இப்படிச் செய்தது ஸமபந்தப்ரயுகத வாத்ஸல்யகார்யமாகையாலே ஸம்பந்தகொத்தை வாராதென்றதாயிற்று. .... (14)

15. இப்படி வாத்ஸல்யத்தாலே செய்தானாகிலும் குணத்ரய வச்யரான சேதநருக்கு ருச்யநுகுணமான பலஸாதநங்களை விதிக்கிற பந்தகசாஸ்த்ரங்களையும் தர்சிப்பித்தால் அவர்கள் ஸம்ஸரித்தே போகைக்குடலாகாதோவென்ன அதுவும் க்ரமேண அவர்களீடேறுகைக்கு இட்டவழி யென்கிறார் மேல்—(அதுதானு மித்யாதி).

(மூலம்.) அதுதானும் ஆஸ்திக்ய விவேக அந்யசேஷத்வஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய
நிவ்ருத்தி பாரதந்த்ர்யங்களையுண்டாக்கின வழி. 15

அதாவது—மோசகசாஸ்த்ர மாத்ரத்தை தர்சிப்பியாதே ச்யேநவிதி முதலான பந்தக சாஸ்த்ரங்களையும் தர்சிப்பித்ததுதானும் தம:ப்ரசுரராய் அர்த்தார்ஜநத்துக்காகப் பரஹிம்ஸாசீலராய்த் திரிகிற நாஸ்திகரைக்குறித்து மோக்ஷத்தை விதித்தால், அவர்களுக்கு அது ருசியாமையாலே அந்த பரஹிம்ஸா ரூபமான அபிசாரகர்மத்தை, *ச்யேநேநாபிசரந் யஜேத* என்று விதித்து தத்பலஸித்தியாலே அவனுக்கு 'சாஸ்த்ர முண்டு' என்கிற ஆஸ்திக்யத்தை யுண்டாக்கி, ஆஸ்திகனான பின்பு *ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்ககாமோ யஜேத* இத்யாதிகளாலே ஸ்வர்க்காதி புருஷார்த்த தத்ஸாதநங்களை விதித்து அவ்வழியாலே ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகத்தையுண்டாக்கியும் இப்படி ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகம் பிறந்த பின்பு ஆத்ம போகத்துக்கு வழிகாட்டி அவ்வழியாலே அந்ய சேஷத்வநிவ்ருத்தியை யுண்டாக்கி, அநந்தரம் பரமாத்ம போக வைலக்ஷண்யத்தையும் தத்ப்ராப்தி ஸாதந பக்தியையும் காட்டி, அவ்வழியாலே ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தியை யுண்டாக்கியும், அநந்தரம் உபாயாந்தர துஷ்கரத்வாதிகளாலே தளருமளவில் ஸ்வயத்நநிவ்ருத்திரூப ப்ரபத்தியிலே மூட்டி ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய வேஷமான பாரதந்த்ர்யத்தையுண்டாக்கியும் இப்படி க்ரமத்திலே ஈடேறுகைக்கு இட்டவழியிறே என்றபடி. (இவை கிட்டமும் வேட்டுவேளானும் போலே—சூ—11) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக, ஸம்ஸார மோக்ஷகாரண பரம்பரைகளிலே சரமாவதிகளான அசித்ஸம்பந்தங்கள் ஆத்மவஸ்துவுக்குச் செய்யுமவைகளும், அதில் அசித்ஸம்பந்தம் அநித்யம் அயந்ஸம்பந்தமே நித்யமென்றும், அந்த அயந ஸம்பந்தம் கீழ்ச்சொன்ன சாஸ்த்ரப்ரதாநத்துக்கு ஹேதுவென்றும், அதில் மோசக சாஸ்த்ரமாத்ரமன்றிக்கே பந்தகசாஸ்த்ரத்தையும் தர்சிப்பித்தது, வத்ஸலனாகையாலே சேதநருச்யநுகுணமாகவென்றும், அதுதானும் க்ரமத்திலே அவர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கு இட்டவழியென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று. (15)

16. இனிமேல் சாஸ்த்ரப்ரதிபாத்யார்த்த விசேஷங்களை ஸங்க்ரஹேண ப்ரதிபாதித்துக்கொண்டு, ஏவம்பூத சாஸ்த்ராப்யாஸம் அநேக யோக்யதாஸாபேக்ஷதயா துஷ்கரமென்று தானே திருவுள்ளம்பற்றி ஏதத்ஸாநேகயோக்யதா நிரபேக்ஷத்வேந ஸுகரமாய், சாஸ்த்ரதாத்பர்யமுமான திருமந்த்ரத்தை ஈச்வரன் வெளியிட்டருளின படியை அருளிச்செய்கிறார்—(சதுர்விதேத்யாதி சூர்ணையாலே).

(மூலம்.) சதுர்விதமான தேஹவர்ணாச்ரமாதிகார பல மோக்ஷ ஸாதந கதி யுகதாம வ்யூஹ
ரூப க்ரியாதிகளை அறிவிக்கிற பாட்டுப் பரப்புக்குப் பெரிய தீவினில் ஒன்பதாம்
கூறும் மானிடப் பிறவியும் ஆக்கைநிலையும் ஈரிரண்டிலொன்றும் இளமையு
மிசைவு முண்டாய் புக்குவரேலு மென்கிறதுக்குள்ளே விகல்பமற நின்றவா நில்லாப்
ப்ரமாதியைக் கொண்டு அறுக்குறைக்கை அரிதென்றிறே வேதஸாரோபநிஷத்

ஸாரதராநுவாக ஸாரதம காயத்ரியில் முதலோதுகிற பொருள் முடிவான சுருக்கைத் தெய்வவண்டாய அன்னமாய அமுதம கொணடவன் சாகை களிலும ஓதமபோல்கிளர் நால்வேதக கடலிலும் தேனும் பாலு மமுதுமாக வெடுததுப் பெரு விசுமபருளும் பேரருளாலே சிங்காமை விரித்தது. 16

சதுர்விதமான வெனகிறது மேற்சொலலுகிறவை யெல்லாவற்றிலு மநுவர்த் திககிறது; அதாவது-தேவமநுஷ்யதிர்யகஸ்த்தாவராகாரேண நாலு வகைப்படட தேஹம, ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரிய வைசய சூத்ர ரூபேண நாலு வகைப்பட்ட வர்ணம், ப்ரஹ்மசர்ய கார்ஹஸத்ய வாநப்ரஸத்த ஸந்யாஸாத்மகதயா நாலு வகைப்பட்ட ஆச்ரமம், *ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ* எனகிற நாலு வகைப்பட்ட அதிகாரம், தர்மார்த்த காம மோக்ஷங்கள எனகிற நாலு வகைப்படட பலம, ஸாலோக்ய ஸாமீபய ஸாரூப்ய ஸாயுஜ்யங்கள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட மோக்ஷம், கர்ம ஜ்ஞாந பகதி ப்ரபத்திகள எனகிற நாலு வகைப்பட்ட ஸாதநம, பஞ்சாக்நி வித்யோகதப்ரகாரேண வரும கர்ப்பகதி யாமயகதி தூமாதிகதி அர்சசிராதி கதியெனகிற நாலு வகைப்பட்ட கதி, க்ருத த்ரேதா த்வாபர கலிகள எனகிற நாலுவகைப்படட யுகம, *த்யாயந் க்ருதே யஜந் யஜ்ஞை: த்ரேதாயாம த்வாபரேர்ச்சயந், யதாப்நோதி ததாப்நோதி கலௌ ஸங்கீர்த்ய கேசவம்* எனறு சொன்ன த்யாந யஜந அர்ச்சந ஸங்கீர்த்தநஙகளாகிற நாலு வகைப்பட்ட யுகதர்மம, வாஸுதேவ ஸஙகர் ஷண ப்ரத்யும்நாநிருத்தர்களாகிற நாலு வகைப்பட்ட வ்யூஹம, க்ருதாதி யுகங்களில், *பாலின நீர்மை* இத்யாதிப்படியே சொலலுகிற ஸித பீத ச்யாம நீலதயா நாலு வகைப்பட்ட ரூபம, ஸ்ருஷ்டி ஸதிதி ஸம்ஹார மோக்ஷப்ரதத்வங்கள எனகிற நாலு வகைப்படட க்ரியை. ஆதிசப்தத்தாலே மற்றும சதுர்விதமான ப்ரமேய விசேஷங்களைச் சொல்லுகிறது. வாஸுதேவா த்யுத்பந்நரான கேசவ நாராயண மாதவர்கள, ஸங்கர்ஷணாத்யுத்பந்நரான கோவிந்த விஷ்ணு மதுஸூதநர்கள, ப்ரத்யும்நாத்யுத்பந்நரான த்ரிவிக்ரம வாமந ஸ்ரீதரர்கள, அநிருத்தாத்யுத்பந்நரான ஹ்ருஷீகேச பத்மநாப தாமோதரர்கள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட வ்யூஹாந்தரம, ஆமோத ப்ரமோத ஸம்மோத வைகுண்ட ரூபேண நாலு வகைப்பட்ட வ்யூஹஸ்த்தாநம முதலானவை பலவுமுண்டிறே. ஆக இப்படி சதுர்விதமான அர்த்த விசேஷங்களை ப்ரகாசிப்பிககிற *பாட்டும் முறையும்* எனகிற பாட்டில் சொல்லுகிற சாஸ்த்ர விஸ்தரத்துக்கு.

(பெரிய தீவினி லித்யாதி) *நாவலம பெரிய தீவு* என்கிற போகமோக்ஷஸாத நாநுஷ்ட்டாந பூமியாகையாலே த்வீபாந்தரங்களில உத்க்ருஷ்டமான ஜம்பூத்வீபத் தில் நவ கண்டத்திலும வைத்துக்கொண்டு வர்ஷாந்தரங்களைப் போலே பௌமமான ஸ்வர்க்கமென்னலாம்படி போக பூமியாயிராதே ஸ்வர்ககமோக்ஷ ரூபமான பலங் களுக்கு ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணுகைககீடான ஸ்தலமாய், *காயந்தி தேவா: கில கீதகாநி தந்யாஸ்து யே பாரதபூமிபாகே, ஸ்வர்க்காபவர்க்காஸ்பதமார்க்க பூதே பவந்தி பூய: புருஷாஸ் ஸுரத்வாத்* என்று தேவர்களும சலாகிககுமபடியான நவமகண்டமான பாரத வர்ஷமும், *துர்லபோ மாநுஷோ தேஹ:* என்றும் *அத்ர ஜநமஸஹஸ்ராணும் ஸஹஸ்ரைரபி ஸத்தம, கதாசித் லபதே ஜந்து: மாநுஷ்யம் புண்யஸஞ்சயாத்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, *மானிடப் பிறவியந்தோ* என்று துர்லபமாகச் சொன்ன

மநுஷ்ய ஜந்மமும், *மாநுஷோ தேஹோ தேஹிநாம க்ஷணபங்குர:* என்கிறபடியே,
மின்னின்னிலையில மன்னுயிராக்கைகள் என்று அஸ்த்திரமாகச் சொன்ன சரீரத்
தினுடைய ஸத்தையும், சாஸ்த்ர ஜ்ஞாநயோக்ய வர்ணங்களில் ப்ரதம கண்ய
மாய், *குலங்களாய வீரிரண்டிலொன்று* என்கிற ப்ராஹ்மண ஜந்மமும், *தஸ்மாத்
பால்யே விவேகாத்மா யதேத ச்ரேயஸே ஸதா* என்கிறபடியே புத்தி கொழுந்துவிட்டு
அப்யஸிக்கைக்கு குறுப்பான *இளரொளியிளமை* என்கிற பால்யமும், *யானு
மென்னெஞ்சு மிசைந்தொழிந்தோம்* என்கிறபடியே எல்லாத்துக்கும் இசைவு
வேண்டுகையாலே இதில் மூளுகைக்கு குறுப்பான இச்சைபுகுண்டாய், *வேத
நூற்பிராயம் நூறு மனிசர் தாம் புகுவரேலும்* என்று—*சதாயுர் வை புருஷ* என்று
வேதசாஸ்த்ரோக்தமான ஆயுஸ்ஸு நூறும் மநுஷ்யர்கள் தாங்கள் புகுந்தார்
களாகிலுமென்கிற இவ்வாயுஸ்ஸுக்குள்ளே, *அநந்தபாரம் பஹு வேதிதவ்யம்
அல்பச்ச காலோ பஹவச்ச விக்நா:* என்றும், *ச்ரேயாம்ஸி பஹுவிக்நாநி பவந்தி மஹதாமபி*
என்றும் சொல்லுகிறபடியே, சாஸ்த்ராப்யாஸம் பண்ணவொண்ணாதபடி வரும்
விக்நங்களுமற்று, *நின்றவா நில்லா நெஞ்சு* என்றும், *சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண
ப்ரமாதி பலவத் த்ருடம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஒரு விஷயத்தில் அரை
க்ஷணமும் நில்லாதே இவனையடாதத்துத் தன் வழியே யிழுக்கும் மநஸ்ஸைக் கொண்டு,
கலையறக் கற்ற மாந்தர் என்கிறபடியே ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதி சாஸ்த்ரங்களைத் தாத்
பர்யம் கைப்படும்படி அதிகரிக்கை, *ஆமாறறிவுடையாராவ தரிதன்றே* என்று தாத்
பர்யத்திலே யுற்று நிற்கை, யுக்தமாம்படி அறிவுடையராகை அரிதன்றோ வென்கிற
படியே அரிதென்று திருவுள்ளம் பற்றியிறே. (வேதஸாரோபநிஷத்தியாதி) *அஸார
மல்ப ஸாரஞ்ச ஸாரம் ஸாரதரம் த்யஜேத், பஜேத் ஸாரதமம் சாஸ்த்ரே ரத்நாகர இவாம்ருதம்*
என்று ஸாரதமமான சாஸ்த்ரத்தை பஜிப்பானென்கையாலே வக்ஷ்யமாணத்தின்
ஸாரதமத்வத்தை தர்சிப்பிக்கிறார், (வேதஸாரோபநிஷத்) என்றது பூர்வபாகத்தில்
ஸாரமான வேதாந்தமென்றபடி. அயதார்த்த ப்ரதிபாதகமாகையாலே அஸாரமான
பாஹ்ய சாஸ்த்ரங்கள் போலன்றிக்கே யதா பூதவாதியா யிருந்ததேயாகிலும், ச்யேந
விதி முதலாக ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளீறாக ஐஹிக பாரலௌகிக புருஷார்த்த ஸாத
நங்களை ப்ரதிபாதிக்கிற பூர்வபாகம், க்ஷுத்ர புருஷார்த்த தத்ஸாதந ப்ரதிபாதக
மாகையாலும் சாஸ்த்ராஸ்திக்யம் பரக்ருத்யாத்ம விவேகம் இவற்றைப் பிறப்பிக்கும்
மாத்ரமாகையாலும் அல்ப ஸாரமாயிருக்கும். அங்ஙனன்றிக்கே அநந்தஸ்த்திர பல
ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபாதிகளையும் தத்ப்ராப்தி ஸாதநத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே உப
நிஷத் பாகம் ஸாரமாயிருக்கும். அது தன்னிலும் அவ்வுபநிஷத்துக்களிற் சொல்லு
கிற பரம்ப்ரஹ்ம பரதத்வ பரஞ்ஜ்யோதி. பரமாத்மாதி ஸாமாந்யவாசி சப்தங்களா
லும் விசேஷவாசியான சம்பு சிவாதி சப்தங்களாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற
நாராயணனே யென்று பகவத்பரத்வத்தை ஸுஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிக்கிற அநந்ய
பரமான நாராயணாநுவாகம் ஸாரதரமாயிருக்கும். அது தன்னிலுங் காட்டில் ஸர்வஸ்
மாத்பரத்வத்துக்குப் ப்ரதாநலிங்கமான அவனுடைய ஸர்வாந்தராத்மத்வத்தை ப்ரகாசிப்
பிப்பதாய், அவ்யாபகமான ஸகல பகவந் மந்த்ரங்களிலும் ச்ரேஷ்டமாயிருக்கிற
வ்யாபக மந்த்ரத்ரயத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிற விஷ்ணு காயத்ரீ ஸாரதமமாயிருக்கும்.

இப்படி யிருந்துள்ள காயத்ரியிலே வ்யாப்யார்த்யாஹாராதி ஸாபேக்ஷமான
வ்யாபகாந்தரங்களில் வ்யாவ்ருத்தமாகையாலே, *நாராயணாய வித்மஹே* என்று

ஆதரம தோற்ற ப்ரதமத்திலே ஓதப்படுகிற *ஓத்தின பொருள முடிவு மித்தனையே—மாதவன பேர் சொலலுவதே யோத்தின சுருககு* என்கிறபடியே வேதாந்த தாத்பர்யமாய, *ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணாநிச, ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்தஸ்ஸ்த்தம* எனகிறபடியே ஸகல வேத ஸங்கரஹமான திருமநதரததை, (தெயவவண்டாயித்யாதி) வேதஸாரமாய், *தேனும பாலுமமுது மாய திருமால திருநாமம* எனனும்படியிருககிறவித்தை வேதத்தில நின்றும அவன கரஹிககிறபோது கரஹித்த ப்ரகாரத்தை த்ரிப்ரகாரமாக வர்ணித்தருளிச செயகிறார். அதாவது, *தூவியம புளளுடைத்தெய்வவண்டாகையாலே ஷடபதமானது சாகாஸஞ்சாரம பணணி மதுவை யெடுககுமாபோலே ஸாரபூத ஸமஸதாாதத போதகதயா ஸர்வ ரஸமான தேனபோலே யிருககிற விததை வேதசாகைகளிலே தேனை கரஹிககு மாபோலே கரஹித்தபடியும, *அனனமாயனறங கருமறை பயந்தான* எனகிறபடியே ஹமஸ ரூபியானவனுகையாலே அனனமானது நீரிலே கலந்துகிடக்கிற பாலை விவேகித்தெடுககுமாபோலே, *நானும சொனனேன நமரு முரைமின* எனனுமபடி யிருககையாலே ஸர்வாதிகாரமான பாலபோலே யிருககிறவித்தை, *ஓதமபோலகிளர் வேதநீரிலே பாலை கரஹிககுமாபோலே கரஹித்தபடியும, *அமுதஙகொணட பெருமான* என்கிறபடியே அஸுரபயபீதராய அமரதவ ஸாபேக்ஷரான தேவாகளுடைய ரக்ஷணார்த்தமாக க்ஷீராப்தியை மதிதது அமருதத்தை வாஙகினுபபோலே ஸமஸாரபீதராய அமருதத்வ காமரானவர்களுடைய ரக்ஷணாததமாக விலக்ஷண போகயமாய விநாசஹரமுமாகையாலே அமருதமபோலே யிருககிற வித்தை *நாலவேதக கடலிலே அம்ருதத்தை கரஹிககு மாபோலே கரஹித்தபடியும சொலலுகிறது. ஆக விபபடி வேதஸாரமான வித்தை ஸவயமேவ எடுத்து, *அமரா பெரு விசுமபருளும பேரருளாளன—வதரியாச்சிராமத்துளளான* எனகிறபடியே நித்ய ஸூரிகளுககு போகயமாய் பரமாகாச சபத வாசயமான பரமபதததைக கொடுபபதான நிர்ஹேதுக கருபையாலே, *நரநாரணனு யுலகத் தறநூல சிஙகாமை விரிததவன* என்கிறபடியே ஸ்ரீபதரிகாசரமததிலே நரநாராயண ரூபேண அவதரித்துத தானே சிஷயனுமாய் ஆசார்யனுமாய நினறு ஸவரூப சாஸத்ரம ஸஙகுசிதமாகாமல உபதேசாநுஷ்டாநஙகளாலே விஸதருதமாமபடி பணணிற்று—(அறககறகை யரிதெனறிறே) எனறத்தோடே அந்வயிககிறது. ... . (16)

17. ஆக ஸர்வேசவரன தன கருபையாலே ஸமஸாரி சேதநரை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைககாக சாஸத்ரத்தையும சாஸ்த்ர தாத்பர்யமான திருமநத்ரத்தையும வெளியிட்டானெனறு நினறது கீழ. இவை யிரணடையும வெளியிடட ப்ரகாரமெனன? அவறறுககு விஷயமேது? எனனுமாகாஙக்ஷயிலே தத்பரகாரஙகளையும தோற்றுவித்துககொண்டு விஷயஙகளையும சொலலுகிறது (முனிவரை யித்யாதி)

(மூலம) முனிவரை யிடுக்கியும் முநநீா வணணனுயும வெளியிட்ட சாஸ்த்ர தாதபாயஙகளுக்கு விசிஷ்ட நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷஙகள விஷயம. 17

அதாவது, *இருளகள கடியும முனிவர்* எனகிற ஸ்மர்த்தாககளான வ்யாஸாதிருஷிகளை, *கருஷ்ணதவைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும், கோ ஹ்யந்ய: புண்டரீகாக்ஷாத் மஹாபாரதக்ருத் பவேத்* எனகிறபடியே தானுகச சொல்லலாமபடி அந்தர்யாமியாய எடுத்து நினறு தந்முகேந வெளியிடட சாஸ்த்ரத்துககு சேதந

ருடைய தேஹ விசிஷ்ட வேஷம் விஷயம். *வதரியாச்சிராமத்துள்ளானைக் கருங் கடல் முனனீர் வண்ணனை* என்கிறபடியே ஸ்ரீ பதரிகாச்ரமத்திலே ஸ்வேந ரூபேண நின்று வெளியிட்ட (சாஸ்த்ர) தாத்பர்யமான திருமந்த்ரத்துக்கு சேதநருடைய நிஷ்கருஷ்ட வேஷம் விஷயமெனகை. இத்தால சாஸ்த்ரத்துக்கு தேஹத்திலே நோக்கு, தாத்பர்யத்துக்கு ஸ்வரூபத்திலே நோக்கு என்றதாய்த்து .... (17)

18. ஏவமபூதமான விவை யிரண்டும ஸர்வாதிகாரமோ, அதிக்ருதாதிகாரமோ வெனனச் சொலலுகிறது (தோல்புரை யித்யாதி)

(மூலம்.) தோல்புரையே போமதுக்குப் பழுதிலா யோக்யதை வேணும்;
மனமுடையீரென்கிற ச்ரத்தையே அமைந்த மர்மஸ்பர்சிக்கு
நானும் நமருமென்னும்படி ஸர்வருமதிகாரிகள். 18

அதாவது, விசிஷ்ட வேஷ விஷயமாகையாலே ஆந்தரமான ஸ்வரூபத்தி லூற்றமின்றியே மேலெழ தேஹத்திலே நோக்காய் நடக்கிற சாஸ்த்ரத்துக்கு, *பழுதிலா வொழுகலாறு* என்கிறபடியே நெடுகப் போருகிற வமச ப்ரவாஹத்திலே உத்பத்தியிலேயாதல, ஆசாரத்திலேயாதல் ஒரு பழுதற்றிருக்கையாகிற யோக்யதை வேணும; *கண்ணன கழலிணை நண்ணும மனமுடையீர்* எனறும், *ச்ரத்தைவ காரணம் பும்ஸாம் அஷ்டாக்ஷரபரிக்ரஹே* எனறும சொலலுகிறபடியே ச்ரத்தாமாத்ரமே அமைநத ஸ்வரூபஸ்பர்சியான தாத்பர்யததுக்கு, *நானும சொனனேன நமருமுரை மின் நமோ நாராயணமே* என்று சொலலும்படி யோகயா யோகய விபாகமற ஸர்வருமதிகாரிகளெனகை. இத்தால சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களின் அதிகருதாதிகாரத்வ ஸர்வாதிகாரத்வங்களை தத்தேது ஸஹிதமாகச் சொலலிற்றாயிற்று. .... (18)

19. இனிமேல இந்த சாஸ்த்ர நிஷ்டராயும் தாத்பர்ய நிஷ்டராயு மிருக்கும் முமுக்ஷுக்கள் படிகளைச் சொலலுகிறது—(சாஸ்த்ரிகளி த்யாதி)

(மூலம்.) சாஸ்த்ரிகள் தெப்பக்கையரைப்போலே இரண்டையு மிடுக்கிப்
பிறவிக்கடலை நீந்த ஸாரஜ்ஞர் விட்டததிலிருப்பாரைப்போலே
இரண்டையும விட்டுக் கரைகுறுகும் காலமெண்ணுவர்கள். 19

அதாவது—*ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்யச் ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய* *ஆத்மேத்யேவோபாஸீத*, *ஓமித்யாத்மாநம த்யாயத* என்று ஸமஸார நிவ்ருத்திபூர்வக பகவத்ப்ராப்தி ஸாதநமாக பகவ துபாஸநத்தை விதித்து, *அம்ருதஸ்யைஷ ஸேது:* *பலமத உபபத்தே:* எனறு பகவானே அதுக்கு பலப்ரதனுகவும்சொல்லும் சாஸ்த்ரத்திலே நிஷ்டரானவர்கள் ஆறு நீஞ்சுவார் தெப்பத்தை ஒரு கையிலே யிடுக்கித் தாங்களும் ஒருகை துழாவுமா போலே ஸ்வயத்நமும் தத்ஸாத்ய பகவத் க்ருபையு மாகிற உபயத்தையுமவலமபித்துக்கொண்டு, *பிறவிககடல் நீந்துவார்க்கே* என்கிற படியே ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தைக கடககத் தேட, ஸ்வயத்நநிஷேத பூர்வகமாக ஆத்மாவின் பகவதேகோபாயத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற சாஸ்த்ரஸாரமான திரு மந்த்ரஜ்ஞரானவர்கள், ஓடமேறினவர்கள் தீரகமநார்த்தமான ஸ்வயத்நத்தையும் தெப்பத்தையும் கைவிட்டு 'கரை குறுகுவது எப்போது' என்று பார்த்துககொண்டு அதின் விட்டத்திலே யிருக்குமாபோலே, *விஷ்ணுபோதம்* என்கிறபடியே அக்கரை யும் இக்கரையும் ஊடுருவ நின்று ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தைக் கடத்தும் *வைகுந்த

னெனபதோர் தோணியை ஸமஸார நிஸதாரகமாகப் பறறி, தத்ஜ்ஞாந சகத்யாத்யநு ஸநதானத்தாலும ஸவபாரதநதர்யத்யநு ஸநதானத்தாலும நிப்பரராகையாலே இரண்டு கையும விடுமாபோலே, ஸவயத்நருபோபாஸநாதியையும தத்ஸாத்ய பகவத் க்ருபையையும அவலமபிககையை விடடு கேவல பகவத் க்ருபையே உததாரக மெனறத்யவஸிதது, *கூவிகெகொளளுநகால மினனம குறுகாதோ* எனறும, *ஆககை விடும பொழுதெணணே* எனறும சொலலுகிறபடியே பகவத்ப்ராப்தி யாகிற கரையைக குறுகுகைககீடான கால சிந்தனை பண்ணு நிறபர்களெனகை. இத்தால சாஸத்ரஜ்ஞருடையவும ஸாரஜ்ஞருடையவும பரதிபததிகரமம சொல விறறுயிறறு. (19)

20. இவர்களுககு இவவாகாரஙகளுண்டாகைககு அடி இனனதெனகிறது— (இவையித்யாதி)

(மூலம.) இவை ஸ்வரூபதநதை உணாநதுணாந துணரவும்
உணர்வைப பெறவூர மிகவுணரவுமுணடாம. 20

அதாவது சாஸதரிகளானவாகளுககு, *உணர்நதுணாநதிழிநதகனறுயர்ந துருவியநத விநநிலைமை யுணாநதுணாநதுணரிலும* எனகிறபடியே ஆதம ஸவரு பத்தை ஜ்ஞப்திமாதரமனறிககே நித்யஜ்ஞாந குணகமாய அநத ஜ்ஞாநத்தாலே எஙகுமெொகக வயாபித்து தேஹததிறகாட்டில வேறுபடடிருககுமதாய அநத ஜ்ஞாத்ருத்வபலாயாத கர்த்ருதவ (போகதருதவ) ஸஹிதமாய பகவசசேஷமாயிருககு மெனறு சரவணமநநஙகளாலே ஸாக்ஷாதகரிககவே ஸவயதநத்தாலே ஸமஸார நிஸதரணம பணணத தேடுகையாகிற விது உணடாம ஸாரஜ்ஞரானவாகளுககு ஆத்ம ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யததை தாசிப்பிககைககு உடலாக, *உணர்வு முயிரு முடம்பும மறறுலப்பிலனவும பழுதேயாமுணாவைப பெறவூர்நது* எனகிறபடியே வைஷயிகஜ்ஞாநமும ப்ராணனும சரீரமும மறறுமபரிசசேத்யமான ப்ரகருதி விகாரஙகளும ப்ரகருதியும ஹேயமெனனு மறிவைப பெறுமபடி நிர்ஹேதுகமாக ஈசவரன் நடத்த, *மெய்மமையை மிகவுணர்நது* எனகிறபடியே ஆத்ம ஸ்வரூபததை தேஹாதி விலக்ஷணமாய ஜ்ஞாநாநநத ஸவரூபமாய ஜ்ஞாத்ருதவாதிகுணகமாய ததீய சேஷத்வபர்யநத தச்சேஷதவயுகதமாய ததகாஷடையான பாரதநத்ர்ய யோகய தைக வேஷமாயிருககுமெனறு உணரவே ஸவபரத்தை அவன மேலே போகட்டு ஸவயத்நரஹிதரா யிருககையாகிற விது உணடாமெனகை. இத்தால இவர்களுடைய ஸ்வரூப ஜ்ஞாநதாரதம்யமே கீழசசொனன வாகாரஙகள இவர்களுககு உணடா கைககு ஹேதுவெனறதாயிறறு. ஆக முனிவரை யிடுககியும [சூ. 17] எனறு தொடங்கி இவவளவாக சாஸத்ரதாத்பர்யஙகளின விஷய பேதமும அதிகாரி பேதமும அவவதிகாரிகளின ப்ரதிபத்தி பேதமும, அதுககடியான ஜ்ஞாநதாரதம யமும சொலலப்படடது. .... (20)

21. ஸவரூப ஜ்ஞாநமெனறும ஸவரூப யதாத்மயஜ்ஞாநமெனறும ஆத்ம ஸவரூப விஷய ஜ்ஞாநததிலே தாரதமயமுணடிறே அதில், *பதிம விசவஸய* *யஸயாஸமி* எனறும, *நஹி விஜஞாதுர்விஜ்ஞாதே விபரிலோபோ வித்யதே, ஜாநாதயே வாயம புருஷ:* எனறும ஆத்மாவுககு பகவசசேஷத்வததையும ஜ்ஞாத்ருத்வத்தையும சொல்லி அந்த ஜ்ஞாத்ருத்வகாாயமான போகத்ருதவப்ரயோஜநமாக, *ஸோசநுதே

ஸாவாந காமாந ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா” என்று பகவதநுபவத்தையும் சொல்லுகிற சாஸ்த்ர முகத்தாலே ஸ்வரூபத்தையறியுமளவில பகவச் சேஷத்வமும பகவதநுபவ போகத்ருத்வமுமிறே ப்ரகாசிப்பது. அந்த சாஸ்த்ரதாத்பர்யமான திருமந்த்ரத்தில உள்புக்காலிறே பாரதந்த்ர்ய போக்யதா ரூபமான ஸ்வரூப யாதாத்மயம் ப்ரகாசிப்பது. இதுவே ஸ்வரூப யாதாத்மயமெனனுமிடத்தை யறிவிக்கிறார் மேல—(சேஷத்வேத்யாதியால)

(மூலம்.) சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள போலன்றே பாரதந்த்ரய போக்யதைகள். 21

சேஷத்வமாவது இஷ்டவிநியோகார்ஹதாமாத்ரம். பாரதந்த்ர்யமாவது சேஷிக்கு இஷ்டமானபடியே விநியோகப்படுகை. ‘கட்டிப் பொனபோலே சேஷத்வம, பணிப்பொனபோலே பாரதந்த்ர்யம்’ என்னக்கடவதிறே, (ஆகையாலே சேஷவஸ்துவை சேஷிக்கு இஷ்டமானபடியே விநியோகப்படுத்துமது பாரதந்த்ர்யம்?) போகத்ருத்வமாவது ஜ்ஞாத்ருத்வ பலத்தாலே போகதசையிலே விளைகிற ரஸங்களுக்குத் தான் போகதாவாகை. போக்யதையாவது பதார்த்த கதமான ரஸவர்ணாதிகள போகதாவுக்கே போக்யமாயிருக்குமாபோலே ஆத்மகதமான ஜ்ஞாநாதிகளும ஈச்வரனுக்கே போக்யமாயிருக்கை ஆகையால் இஷ்டவிநியோகார்ஹதாமாத்ரமான சேஷத்வம போலன்றே, இவ்வஸ்துவை சேஷிக்கு இஷ்டமானபடி விநியோகப்படுத்திக் கொடுக்கிற பாரதந்த்ர்யம, போகத்தில ஸ்வார்த்ததா புத்தி ஹேதுவான போகத்ருத்வம போலன்றே அந்த போகத்ருத்வத்தை சேஷியுடைய ப்ரீத்யுபயோகியாக்கிக் கொடுக்கிற போக்யதை யென்றபடி. .... (21)

22. இவவர்த்தத்தை ஸ்வரூப யாதாத்மய ப்ரகாசகமான திருமந்த்ரத்திலே தர்சிப்பிக்கிறார (ஜ்ஞாநேத்யாதியாலே.)

(மூலம்.) ஜ்ஞாந சதுர்த்திகளின மேலேயிறே ஆநந்தஷஷ்டிகளுக்கு உதயம. 22

அதாவது, ஆத்மவாசியான மகாரத்திலே (மந—ஜ்ஞாநே) என்கிற தாதுவிலே உதிதமாய் போகத்ருத்வ ப்ரகாசகமா யிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தின மேலேயிறே, அந்த மகாரவிவரண ரூபமாய போக்யதாப்ரகாசகமான சதுர்த்தியில ஆநந்தத்துக்கு உதயம ப்ரதமாக்ஷரத்தில சேஷத்வவாசியான சதுர்த்தியின மேலேயிறே பாரதந்த்ர்ய ப்ரகாசகமான நமஸ்ஸுக்கு உதயமென்கை. இத்தால ஆத்ம ஸ்வரூபத்தினுடைய சேஷத்வ போகத்ருத்வங்கள உதித்திருக்கச் செய்தே அதினமேலே ஸ்வரூப யாதாத்மய வேஷமாக உதித்தவையாகையாலே சேஷத்வ போகத்ருத்வங்களில பாரந்த்ர்ய போக்யதைகளுக்கு நெடுவாசியுண்டென்றதாயிற்று. இந்த யோஜனைக்கு அல்பம அநுபபத்தியுண்டு. ஷஷ்டியென்கிறவிது முகயவருத்தியாலேயாதல கௌணவ்ருத்தியாலேயாதல நமஸ்ஸைக் காட்டமாட்டாமையாலே; ஷஷ்ட்யந்த பதமென்கிறதை ஷஷ்டியென்று சொல்லிற்றாகாதோவென்னில, அது சேராது. நமஸ்ஸு இரண்டு பதமாகையாலும அதில உத்தரபதமே ஷஷ்ட்யந்தமாகையாலும. ஆனால செய்யவடுப்பதென்னென்னில, இன்னம ஒரு யோஜனை சொல்லப்படுகிறது; அதாவது—த்ருதீயாக்ஷரத்தில [மந—ஜ்ஞாநே] என்கிற தாதுவிலே உதிதமாய் போகத்ருத்வ ப்ரகாசகமான ஜ்ஞாநத்தின மேலேயிறே மகாரவிவரணமான சதுர்த்தியில சொல்லப்படுகிற போகத்தில காகாக்ஷிந்யாயத்தாலே நமச்சப்தத்தாலே கழிக்கப்

படுகிற ஸ்வப்ரயோஜநத்வ ப்ரயுக்தமான ஆநந்தத்துககு உதயம். ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சேஷத்வவாசியான சதுர்த்தியின் மேலேயிறே நஞ்ஞாலே நிஷேதிக்கப்படுகிற ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வப்ரவருத்தி ஹேதுபூத ஸ்வாதந்த்ர்ய ப்ரகாசிகையான ஷஷ்ட்டிக்கு உதயமெனகை. இத்தால் சேஷத்வ ப்ரகாசகமான சதுர்த்தியின் மேலே ஸ்வரக்ஷண ஹேதுபூத ஸ்வாதந்த்ர்ய வாசியான ஷஷ்டி உதிக்கையாலும், போக்த்ருத்வ ப்ரகாசகமான ஜ்ஞாநத்தின மேலே போகஸ்வார்த்ததா புத்தி மூலமான ஆநந்தம உதிககையாலும சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள ஸ்வ விரோத்யுதய ஸஹங்களாயிருககும. நமஸ்ஸிலே பாரதந்த்ர்யம் உதித்தபினபு ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வயத்நம் நிவ்ருத்தமாகையாலும, நமச்சப்தாநுகருஹீதையான சரமசதுர்த்தியிலே ஈச்வரனுககு போகயமாயிருககையே ஆத்மாவுககு வேஷமென்று தோற்றினபின்பு ஸ்வப்ரயோஜநம் நிவ்ருத்தமாகையாலும பாரதந்த்ர்ய போகயதைகள் ஸ்வவிரோத்யுதய ஸஹங்களனறு. ஆகையால் ஸ்வ விரோத்யுதய ஸஹஙகளான சேஷத்வ போகத்ருத்வங்கள போலன்றே அத்தை ஸஹியாதபடியிருக்கும் பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகள் என்றதாயிற்று. .. .. (22)

23. இப்படி ஸ்வரூப யாதாத்மய ஜ்ஞாநதசையில் தோற்றுகிற பாரதந்த்ர்யாதிகள் ஸ்வரூப ஜ்ஞாநதசையில தோற்றுகிற சேஷத்வாதிகளைத் திரஸ்க்ருதமாகும்படி சொல்லுகிறது—(மூளைத்தெழுந்த வித்யாதி,)

(மூ.) 23. மூளைத்தெழுந்த ஸூர்யதுல்யயாதாத்ம்யசரமம் விதியில் காணும் ப்ரதமமத்யமதசைகளைப் பகல்விளக்கும் மின்மினியுமாக்கும்.

அதாவது, *மூளைத்தெழுநத திஙகள தானய* என்றும், *யதா ஸூர்யஸ் ததா ஜ்ஞாநம்* எனறும சொல்லப்பட்ட ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்கார ஜ்ஞாநத்தினுடைய யாதாத்மயா வஸ்தையான சரமமென்று ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய வேஷமாகப் பின்பு சொன்ன பாரதந்த்ர்ய போகயதைகளைச் சொல்லுகிறது. ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்கார ஜ்ஞாநத்துககு சந்த்ரனை த்ருஷ்டாந்தமாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது தமக்கு பகவத் ப்ரஸாத லப்தமாகையாலே அயத்நஸித்தமாகையாலும், அந்த ஜ்ஞாநந்தான் ஆஹ்லாதகரமா யிருக்கையாலுமிறே. இங்கும் (உணர்வைப் பெறவூர மிகவுணரவுமுண்டாம. ஸூ. 20) என்று இந்த ஸ்வரூப யாதாத்மய ஜ்ஞாநம் பகவத் ப்ரஸாத லப்தமாக விறே சொல்லிற்று. *யதா ஸூர்ய:* எனகிற விதிலே ஸ்வபத்நத்தால் வந்த க்லிஷ்டதை தோற்றிற்றுகிலும் இவ்விடத்தில அது அவிவக்ஷிதம். ஜ்ஞாநத்தினுடைய ப்ரகாசாதிசயம சொலலுகிற மாத்ரமே அபேக்ஷிதம். ஏவமபூதமாயிருந்துள்ள ஸாக்ஷாத்கார ஜ்ஞாநத்தினுடைய யாதாத்ம்யா வஸ்த்தையில ப்ரகாசிககிற பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகளாகிற சரமங்கள், (ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்துணர்ந்துணரவும. ஸூ. 20) என்று கீழ்ச்சொன்ன ந்யாயத்திலே, *விதியில் காண்பார்* என்கிற படியே சாஸ்த்ரவிதிப்ரகாரேண ச்ரவணமநநாதிகளாலே தர்துக்கமபடுகிற ப்ரதமதசையான சேஷத்வத்தையும் மத்யமதசையான போக்த்ருத்வத்தையும் - பகல் விளக்கும் மின்மினியும போலே அப்ரயோஜநமாகவும் அல்ப ப்ரகாசமாகவும் பண்ணுமென்கை. ப்ரணவோதிதமான ஸ்வரூபத்தினுடைய யாதாத்ம்யத்வேந மத்யம சரம பதங்களிலே பின்பு உதிக்கு மவையாகையாலே பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகளை சரமங்களென்கிறது. ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தியிலே ப்ரதமமேவ சேஷத்வம் உதிக்கையாலும் அநந்தரம் ததாச்ரயவாசியான சரமாக்ஷரத்தில் உத்தர பதத்வயத்தில்

பாரதந்த்ர்ய போகயதோதயத்துக்கு முன்னே நடுவே ஜ்ஞாத்ருத்வ பலாயாத போக த்ருத்வம் உதிக்கையாலும் சேஷத்வ போகத்ருத்வங்களை ப்ரதமமத்யமதசைகளென்கிறது ஆக இவ்வாக்யத்தால ஸ்வப்ரயோஜநகந்தாஸஹங்களாய ஸ்வசேஷி போகாத்யந்தாநுகூலங்களாயக்கொண்டு ஸ்வரூபத்தை நிறம்பெறுத்தும் இப் பாரதந்த்ர்ய போகயதைகள் இவ்வாகாரங்களில்லாத சேஷத்வ போகத்ருத்வங்களைத் திரஸ்கருதமாக்கித் தானே மேலாயிருக்குமென்றதாயிற்று. ... . (23)

24. இப்படியிருந்துள்ள ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தையும் ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய ஜ்ஞா நத்தையுமுடையராய *சாஸ்த்ரிகள்* (ஸூ. 19) இத்யாதி வாக்யத்தில ப்ரவர்த்திபரராகவும் நிவ்ருத்திபரராகவும் சொல்லப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கு ப்ரவர்த்தக நிவர்த்தகங்களின்னதென்கிறது மேல—(நாலிலித்யாதி)

(மூ) 24. நாலில் ஒன்று ப்ரவர்த்தகம், ஒன்று நிவர்த்தகம்.

அதாவது, சேஷத்வ போகத்ருத்வங்களும் பாரதந்த்ர்ய போகயதைகளுமாகிற நாலிலும் வைத்துக்கொண்டு சேஷத்வ போகத்ருத்வங்களே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமென்று சர்சித்த சாஸ்த்ரிகளை, போகத்ருத்வமானது—போகதாவானவன் போகய ஸித்திக்கு யத்நம் பண்ணவேண்டாவோவென்னும் நினைவாலே போகயபூத பகவத் விஷயலாபார்த்தமான உபாய ப்ரவ்ருத்தியிலே மூளவிக்கும். பாரதந்த்ர்ய போகயதைகளையே ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய வேஷமென்று தாசித்த ஸாரஜ்ஞரை, போகயதையானது.—(போகதாவான ஈச்வரனன்றோ ஸ்வபோகயமான இவ்வஸ்துவைப் பெறுகைக்கு யத்நம் பண்ணுவான்; தத்போகயபூதமான இவ்வஸ்துவுக்கு தல்லாபத்துக்கு யத்நிக்க ப்ராப்தியில்லை என்னும் நினைவாலே உபாயப்ரவ்ருத்தியில நின்றும் மீளவிக்குமென்கை. ... ... (24)

25. ஆனால் சேஷத்வ போகத்ருத்வங்களதான் இவர்களுக்குமுண்டே; செய்வதென்னென்னச் சொல்லுகிறது—(முற்பாடாகத்யாதி)

(மூ) 25. முற்பாடாகக் கர்யாங்கமானவை யிரண்டும் செயல் தீர்ந்தார் வருத்தியில் ஸ்வநிர்பபந்தமறுக்கும்.

அதாவது—சாஸ்த்ரிகளென்று ப்ரதமத்திலே சொல்லப்பட்ட உபாஸகர்க்கு போகத்ருத்வமானது போகயஸித்திக்குடலான யத்நத்திலே மூட்டுகையாலும், அது தான் ஆத்ம ஜ்ஞான பூர்வகமாக யத்நிக்கவேண்டுகையாலே சேஷத்வமும் அதுக்கு உறுப்பாகையாலும் உபாஸன ப்ரதமபாவியான காமத்துக்கு உத்பத்தியிலே ஸஹகரித்துக்கொண்டு தத்தங்கங்களாயிருக்கிற அவை யிரண்டும், *செயல் தீரச் சிந்தித்து வாழுவார்* என்கிறபடியே, 'இவ்வாத்மா செய்யக் கடவதொன்றுமில்லை, எம்பெருமானே நிர்வாஹகன்' என்றநுஸந்தித்து உபாய ரூபப்ரவ்ருத்தியில நிவ்ருத்தரான ப்ரபந்நருடைய கைங்கர்ய ரூபப்ரவ்ருத்தியில அவனுகப்பைப் பின்செல்லும் தொழிய, தங்கள் நிர்ப்பந்தத்தைத் தவிர்க்குமென்கை *பரகதாதிசயாதாநேச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ சேஷ:* என்கிறபடியே பராதிசயகரத்வ ரூபமான சேஷத்வம் ஸ்வாசரயேச்சயா வரும் ஸ்வநிர்ப்பந்தத்தைத் தவிர்க்குமிறே. இனி போகத்ருத்வம், ஸ்வநிர்ப்பந்தத்தைத் தவிர்க்கையாவது—பாரதந்த்ர்ய போகயதா ஜ்ஞாநம் பிறந்தவனுடைய போகத்ருத்வமாகையாலே ஸ்வரஸத்துக்கு உடலன்றிக்கே சேஷிரஸத்துக்கு உடலாயிருக்கை. 'ஆநந்தம் அவன் ப்ரீதியைத் துளி

ரெழுப்ப' எனகிறபடியே இவனுடைய போகத்ருத்வம சேஷியானவன ப்ரீதிககு வர்த்தகமாயிறே இருப்பது ஆகையிறே, அஹமநநமஹமநநம்* என்று ஸ்வபோகய தையை முனனிட்டு சேஷியை உகப்பிகக இழிநதவன, *அஹமநநாத* என்று ஸ்வபோகதருத்வததையும புரஸகரிககிறது. இபபடியலலாதபோது ஒரு சேதநனோடு அநுபவிததததாயிராதிறே. இவறறை யெலலாத்தையு முடகொணடாயதது (வருததியில் ஸவநிர்ப்பநதமறுககும) என றருளிச செய்தது (25)

26. இநத கரியாவருததி சபதஙகளால சொனன கர்ம கைஙகர்யங்கள இவர் களுககு எதுககு அநுகுணமாயிருககுமெனனச் சொலலுகிறது—(கர்மேத்யாதி)

(மூ.) 26. காமகைஙகர்யஙகள ஸத்யாஸதய நிநயாநிதய வாண தாஸயாநுகுணஙகள்.

அதாவது—காமம அஸதயமுமாய அநித்யமுமான வர்ணத்துககு அநுகுணமா யிருககும, கைஙகர்யம ஸதயமுமாய நித்யமுமான தாஸ்யத்துககு அநுகுணமா யிருககுமெனகை. வாணததை அஸத்யம அநித்யம எனகிறது ஆத்மாவுககுளள வேஷமலலாமையாலே ஸததைக ரூபமனறிககே ஔபாதிகமுமாய அநித்யமுமாய நசவரமுமான தேஹாவதியாயப போருகையாலே; தாஸ்யததை ஸத்யம நிதயமென கிறது ஆதமாவுககுளள வேஷமாகையாலே ஸததைக ரூபமாய் யாவதாதமாநு வாததியாகையாலே. வர்ணாநுகுணமெனறது - வர்ணத்துககுச சேர்ந்த தெனறபடி. தாஸ்யாநுகுணமெனறதும - அபபடியே. .. .. (26)

27 இவையிரணடுககும ப்ரேரகஙகள எவையெனனச சொல்லுகிறது—(இவறறுககித்யாதி)

(மூ.) 27. இவறறுககு விதிராகஙகள் ப்ரேரகங்கள்.

அதாவது—*யஜேத, ஜுஹுயாத* இதயாதியான சாஸத்ரவிதி கர்மத்துக்கு ப்ரேரகம. அசேஷ சேஷதைகரதியாகிற ராகம கைஙகர்யத்துககு ப்ரேரகமெனகை. *பகவதநுபவஜநிதப்ரீதிகாரிதமிறே கைஙகாயம, *உகநது பணி செயது* எனனக கடவதிறே. ... ... (27)

28 இவறறுககு ஆசரயமாரெனனச சொலலுகிறது—(மணடினுருமித்யாதி).

(மூ) 28. மணடினுரும மறறையாருமாசரயம.

அதாவது—*கணடியூரரஙகம மெயயம கசசிபேர மலலையெனறு மணடினார்* எனறு உகநதருளின நிலஙகளிலே அத்யபிநிவிஷடராயிருககிற பரபனனா—கைங காயததுககு ஆசரயம. *விளககினை விதியில காணபார* எனறு கீழ்றபாட்டில் சொனன மறறையாரான உபாஸகா காமததுககு ஆசரயமெனகை. இத்தால் கர்மகர்த்தாககளையும கைஙகர்ய காத்தாககளையும சொலலிறறுயதது. .... (28)

29. இவறறுககு விஷயமேதெனனச சொலலுகிறது—(அருளமுடியவித்யாதி).

(மூ) 29. அருள முடிய நிறுத்தி அடைய நினறதும் நல்லதோரருள்தன்னாலே நனறு மெளியனாகிறதும விஷயம்.

அதாவது—*எததவம செயதாககும அருள முடிவகாழியானபால* எனகிற படியே ஆசரயண பலஸித்தி தனனுடைய ப்ரஸாதததாலேயாமபடி, *தன் மூர்த்தி நிறுத்தினை தெயவஙகளாக* எனகிறபடியே தனககு தநுபூதரான தேவதைகளை நிறுத்தி *அவரவர் விதிவழியடைய நினறனர்* எனகிறபடியே ஆசரயிககிற சேதநர்

வித்யுகதப்ரகாரேண ஆச்ரயித்து பலம் பெறும்படி தேவதாந்தர்யாமியாய் நின்ற விடம் கர்மத்துக்கு விஷயம்; *நல்லதோரருள் தன்னாலே காட்டினான் திருவரங்கம்* என்றும் *கருத்துக்கு நன்று மெளியனாய* என்றும் சொல்லுகிறபடியே கேவல ஸ்வ க்ருபையாலே அத்யந்த ஸுலபனாய்க் கொண்டு அர்ச்சாவதாரமாய் நிற்கிற விடமே கைங்கர்யத்துக்கு விஷயமென்கை. ... ... (29)

30. இவ்வோநிலைகளை விஷயமாக வுடைத்தாகையாலே கர்ம கைங்கர்யங்கள இப்படி சொல்லப்பட்டன வென்கிறார்—(இவற்றாலே யித்யாதி).

(மூ.) 30 இவற்றாலே ஸாதாரண மஸாதாரண மென்னும்.

அதாவது—இப்படி தேவதாந்தர்யாமியையும் அர்ச்சாவதாரத்தையும் விஷய மாகவுடைய இவ்வாகாரங்களாலே ஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனை விஷயமாக வுடைய கர்மத்தை ஸாதாரணமென்றும், அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனை விஷய மாகவுடைய கைங்கர்யத்தை அஸாதாரணமென்றும் சொல்லுமென்கை. .... (30)

31. இவ்வஸாதாரண ஸேவையிலே அதிகரித்தார்க்கு ஸாதாரணமானவதில் அந்வயம் தன்னடையே கழியும்படியை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார்— (ஜாத்யாச்ரமேத்யாதி).

(மூ.) 31. ஜாத்யாச்ரமதீக்ஷைகளில் பேதிக்கும் தர்மங்கள்போலே அத்தாணிச் சேவகத்தில் பொதுவானது நழுவும்.

அதாவது—*ஸ்வகர்ம ப்ராஹ்மணஸ்ய அத்யயநம், அத்யாபநம், யஜநம் யாஜநம், தாநம் ப்ரதிக்ரஹணம், தாயாத்யம் ஸிலோஞ்ச்ச: அந்யச்ச அபரிக்ருஹீதம், ஏதாந்யேவ க்ஷத்ரியஸ்ய அத்யாபந யாஜந ப்ரதிக்ரஹணாநி பரிஹார்யாணி; தண்டயுத்தாதிகார:, க்ஷத்ரிய வத் வைச்யஸ்ய, தண்டயுத்தவர்ஜம் க்ருஷி கோரக்ஷணவாணிஜ்யாதிகம் கராஹ்யம்* என்கையாலே, அத்யயநாத்யாபந யஜநயாஜந தாநப்ரதிக்ரஹ ரூப ஷட்கர்மமும் ப்ராஹ் மணனுக்கு கர்த்தவ்யமாய், க்ஷத்ரிய வைச்யர்களுக்கும் அத்யாபநாதி த்ரயமொழிய அத்யயநாதித்ரயமே கர்த்தவ்யமாய், அவர்கள் தங்களுள்ளும் தண்டயுத்தங்கள் க்ஷத்ரியனுக்கே அஸாதாரணமாய், க்ருஷிகோரக்ஷண வாணிஜ்யங்கள் வைச்ய னுக்கு அஸாதாரணமாய், *சுச்ரூஷா சூத்ரஸ்ய இதரேஷாம் வர்ணாநாம்* என்கையாலே சூத்ரனுக்கு த்ரைவர்ணிக சுச்ரூஷையே தர்மமாய், இப்படி தத்தஜ்ஜாத்யநுகுணமாக ஒருவனுக்கு உபாதேயமானது ஒருவனுக்கு த்யாஜ்யமாய்க்கொண்டு தர்மங்கள் பேதித்திருக்குமிறே. ப்ரஹ்மசாரியான தசையில் உபாதேயமான பிக்ஷாசரண ஸமிதாதாநாதிகள் க்ருஹஸ்தனான தசையில் த்யாஜ்யங்களாய், அக்நிஹோத்ர-அதிதி ஸத்காராதிகள் உபாதேயமாகையாலும் வநஸ்த்தனான தசையில், *ஸந்த்யஜ்ய க்ராம்ய மாஹாரம் ஸர்வஞ்சைவ பரிச்சதம்* என்கையாலே பூர்வாச்ரமத்திலுபாதேயமான க்ராமயாஹார பரிச்சதாதிகள் த்யாஜ்யமாய், *வஸீத சர்ம சீரம் வா* என்று தொடங் கிச் சொல்லப்பட்ட சர்ம சீரவஸநத்வ ஜடிலத்வ ச்மச்ருலோம நகதாரண வந்யா ஹாரங்கள் உபாதேயமாகையாலும், ஸந்ந்யாஸியான தசையில் பூர்வாச்ரமோ பாதேயமான அக்நிஹோத்ராதிதி ஸத்காராதிகளும் ஜடிலத்வாதிகளும் த்யாஜ்யமாய், *அநக்நி ரநிகேதஸ் ஸ்யாத்* இத்யாதிப்படியே அநக்நித்வாநிகேதத்வாஸஹாயத்வாதி களுபாதேயமாகையாலும் ப்ரத்யாச்ரமம் தர்மம் பேதியா நின்றதிறே ஜ்யோதிஷ்டோ மாதிகளிலே தீக்ஷித்தவனுக்கு வர்ணத்ரயாச்ரம சதுஷ்டய ஸாதாரணமாய் அகரணே

ப்ரத்யவாயதயா அவசய கர்த்தவ்யமாயப் போரும நித்யகர்மம் அநநுஷ்டேயமாய் ஜ்யோதிஷ்டோமாதி தர்மமே அநுஷ்டேயமாகையாலே தீக்ஷையிலே தர்ம பேதித்திருக்குமிறே. ஆக இப்படி ப்ராஹ்மணாதி ஜாதிகளிலும் ப்ரஹ்மசர்யாத் யாச்ரமஙகளிலும் ஜ்யோதிஷ்டோமாதி தர்மாந்தர தீக்ஷைகளிலும் பேதிக்கும தர்மங்கள் போலே அஸாதாரண விக்ரஹஸஹிதேச்வர விஷயமாகையாலே அஸாதாரணமாய, அதாவ, *அத்தாணிச சேவகம* என்று அந்தரங்க ஸேவையாயிருக்கிற கைங்கர்யத்திலே அதிகரித்தவர்களுககு தேவதாநதர்யாமி விஷயமாய் தசசரீர பூத தேவதாத்வாரா ததாராதகமாகையாலே ஸாதாரணமாயிருந்துள்ள கர்மம் உறங்குவான கைப்பண்டம்போலே தனனடையே நழுவுமெனகை. இத்தால வர்ணாச்ரமாதி நிஷ்ட்டர்கது தத்ததிகாராநுரூப தர்மமொழிய அநநுருணமானது த்யாஜயதயா கழிக்கப்படுமா போலே ஸ்வரூப யாதாதமய தாஸிகளானவர்களுககு ததநுரூப தர்மமொழிய அநநுரூபமானது த்யாஜ்யமாய் தன்னடையே விட்டுககழியுமெனறதாயிற்று இப்படியிருககச் செய்தே சிஷ்டர்கள அநுஷ்டித்துப் போருகிறது—ஸ்வாநுஷ்ட்டாநத்தைப் பின்சென்று லோகம் நசிக்கவொண்ணாதெனனு மாநருசம்ஸ்யத்தாலேயிறே. *யதி ஹ்யஹம் ந வர்த்தேயம் ஜாது கர்மண்யதந்த்ரித:, மம வர்த்மாநுவர்த்தந்தே மநுஷ்யா: பார்த்த ஸர்வச:, உத்ஸீதேயுரிமே லோகா ந குர்யாம் கர்மசேதஹம், ஸங்கரஸ்ய ச கர்த்தா ஸ்யாமுபஹந்யாமிமா: ப்ரஜா:* என்கிறபடியே பரார்த்தமாகவிறே இவர்களுமநுஷ்ட்டிப்பது. .. .. (31)

32. இந்த கைங்கர்ய நிஷ்டடாகது கர்ம நிஷ்டரோடு சேர்த்தியிலலாமையைச் சொலலுகிறது—(ஸாதநேதயாதி)

(மூ.) 32. ஸாதநஸாத்யஙகளில் முதலும் முடிவும் வர்ணதர்மிகள் தாஸவ்ருத்திகளெனறு துறைவேறிடுவித்தது.

அதாவது—ஸாதநத்தில் முதலடியான கர்மமும ஸாத்யத்தில முடிந்த நிலமான கைங்கர்யமும்—இந்த நெடுவாசியறிநதவர்களை, 'நீஙகள் வர்ணதர்மிகள், நாங்கள் தாஸவ்ருத்திகள' எனறு உறவறுத்துத் துறைவேறிடடுப் போகப்பண்ணிற்றென்கை. அதாவது—திருவயிந்திரபுரத்திலே, 'வில்லிபுத்தூர்ப் பகவர்' என்பாரொருவர், எலலாருமொரு துறையிலே அநுஷ்டடாநம் பணண, தனியே ஒரு துறையிலே அநுஷ்ட்டாநம பண்ணுவாராய், ஒருநாள அநுஷ்ட்டாநம பணணி மீளாநிற்கச் செய்தே இருந்த ப்ராஹ்மணர் 'ஜீயரே! எங்கள துறையிலே அநுஷ்ட்டாநம் பண்ணவாராதொழிகிறதென்?' எனன, *விஷ்ணுதாஸா வயம் யூயம் ப்ராஹ்மணா வர்ணதர்மிண:, அஸ்மாகம் தாஸவ்ருத்தீநாம யுஷ்மாகம் நாஸ்தி ஸங்கதி:* என்று துறைவேறிடடுப் போனாராய்த்து. .... (32)

33. கீழ, (ஜாத்யாதிகளில் பேதிககும் தர்மங்கள் போலே. ஸூ 31) என்றவித்தாலே ஸூசிதமான அதிகார பேதத்துக்கும துறைவேறிட்டுப் போகும்படியான நெடுவாசிககும் ப்ரகாசகமான கர்ம கைங்கர்ய நிஷடடரிருவர்க்குமுண்டான ஜந்மாதி விசேஷத்தை தர்சிப்பிப்பதாகக கோலி, ப்ரதமம் ஜந்ம விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது—(வேதவித்துக்கவித்யாதி).

(மூ) 33. வேதவித்துக்களும் மிக்க வேதியரும் ச்சந்தஸாம் மாதாவாலும் அதுக்குந் தாயாய்த் தாயினுமாயின செயயுமததாலும் பிறப்பிக்குமது இருவர்க்கும் சிரேஷ்ட்ட ஜந்மம்.

அதாவது—*யேச வேதவிதோ விப்ரா:* எனகிற வேதவித்துககளான பூர்வபாக நிஷ்ட்டர், *காயத்ரீம் ச்சந்தஸாம் மாதா* என்கிறபடியே ச்சந்தஸ்ஸூக்களுக்கு மாதாவா

யிருக்கிற காயத்ர்யுபதேசத்தாலே பிறப்பிக்குமது—கர்ம நிஷ்டர்க்கு ச்ரேஷ்ட்ட ஜந்மம. *யோசாத்யாத்மவிதோ ஜநா* என்கிற மிக்க வேதியரான வேத தாத்பர்ய வித்துக்கள், *ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணாநிச, ஸர்வ மஷ்டாக்ஷராந்தஸ்தம் யச்சாந்யதபி வாங்மயம்* என்று ஸகல வேதஸங்க்ரஹமாகையாலே அந்த காயத்ரிக்கும மாத்ருபூதமாய், *பெற்ற தாயினுமாயின செய்யும்* என்கிறபடியே சரீரோத்பாதிகை யான மாதாமாத்ரமன்றிக்கே உஜ்ஜீவநத்துக் குறுப்பான ஜ்ஞாநத்தையுண்டாக்கும திருமந்த்ரோபதேசத்தாலே பிறப்பிக்குமது கைங்கர்ய நிஷ்டர்க்கு ச்ரேஷ்ட்ட ஜந்மமென்கை. *ஸஹி வித்யாதஸ்தம் ஜநயதி தச்ச்ரேஷ்ட்டம் ஜந்ம* என்கையாலே கேவல ஜந்மமெனனாதே ச்ரேஷ்ட்ட ஜந்மமெனகிறது. அது வர்ணாநுகுணமான விதிநிஷேதங்களுக்கும ததநுரூபாநுஷ்ட்டாநத்துக்கும் ததநுகுண பலப்ராப்திக்கும் உறுப்பாகையாலே அவர்களுக்கு ச்ரேஷ்ட்ட ஜந்மம. இது ஸ்வரூபாநுரூபமான விதிநிஷேதங்களுக்கும் ததநுரூபாநுஷ்ட்டாநத்துக்கும ததநுரூப பலப்ராப்திக்கும் உறுப்பாகையாலே இவர்களுக்கு ச்ரேஷ்ட்ட ஜந்மம. ... . (33)

34. இப்படி ச்ரேஷ்ட்ட ஜந்மாக்களான இருவர்க்கும் நிரூபகங்கள் இன்ன தெனகிறது—(அந்தணரித்யாதி).

(மூ) 34 அந்தணர் மறையோரென்றும் அடியார் தொண்டரென்றும் இவர்களுக்கு நிரூபகம.

அதாவது—*சாதியந்தணர்* *துணை நூல் மார்வினந்தணர்* *தீயோம்பு கைமறையோர்* *நந்தாவன்கை மறையோர்* என்று விசேஷண பூத சரீரத்வாரா வந்த வர்ணமும, தத்ப்ரயுக்தமான வைதிகத்வமும் அவர்களுக்கு நிரூபகம். *திருமாலடியார், *அணியரங்கன் திருமுற்றத்தடியார்* *திருமாலுக்குரிய தொண்டர்* *திருநாரணன் தொண்டர்* என்று ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்களிற் காட்டில் அந்தரங்க நிரூபகமான சேஷத்வமும ததப்ரயுக்த கிஞ்சித்கரத்வமும இவர்களுக்கு நிரூபகமென்கை. ... ... (34)

35. கேவலம் இவையோ நிரூபகம். க்ராம குலாதிவ்யபதேசங்களுமில்லையோ? என்னச் சொல்லுகிறது—(ஒருதலையிலித்யாதி).

(மூ.) 35. ஒருதலையில் க்ராமகுலாதிவ்யபதேசம் குலந்தருமென்னும் மாசிற் குடிப் பழியென்று பதியாகக் கோயிலில்வாழுமென்பர்கள்.

அதாவது—கர்மநிஷ்ட்டரென்று சொல்லப்பட்ட வொருதலையில் சரீராநுபந்திகளான க்ராம குலாதிகளையிட்டு வ்யபதேசிக்கும் அந்த வ்யபதேசத்தை, கைங்கர்ய நிஷ்ட்டரான மற்றைத்தலையிலுள்ளவர்கள், *குலந்தரும* என்கிறபடியே திருமந்த்ர ஸித்த பகவத் ஸம்பந்தஜ்ஞாந ப்ரயுக்தமாய், *மாசில் குடி* என்று சேஷத்வ விரோதியான அஹங்காராதிகளில்லாமையாலே நிர்தோஷமாயிருக்கிற இக்குலத்துக்கு அவத்யகரமென்று கருதி, *வேங்கடத்தைப் பதியாக வாழ்வீர்காள்* *கோயிலில் வாழும் வைட்டணவன* என்று பகவதந்வயமுள்ள தேசஸம்பந்தத்தை யிட்டு வ்யவஹரிப்பர்களென்கை. இது பகவத் ஸம்பந்தத்தையிட்டும் பகவதீய ஸம்பந்தத்தையிட்டும வ்யபதேசிக்கு மதுக்குமுபலக்ஷணம். *ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவ க்ராமகுலாதிபி:, விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்யஸ் தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி* என்னக் கடவதிறே. ... ... (35)

36. இனி உபயருடையவும் கூடஸ்தரைச் சொல்லுகிறது—(விப்ராக்கித்யாதி)

(மூ.) 36. விப்ராக்கு கோத்ரசரணஸூத்ரகூடஸ்த்தர் பராசர பாராசர்ய போதாய னாதிகள்; ப்ரபந்ந ஜநகூடஸ்தர் பராங்குச பரகால யதிவராதிகள்.

அதாவது—அந்தணர் மறையோர் என்கிற ப்ராஹ்மணர்க்கு கோத்ரகூடஸ்தர் பராசராதிகள்; கோத்ரமாவது=அபத்யஸந்ததி. *ஸந்ததிர்கோத்ரஜந்ம குலாந்யபிஜநாந்வயௌ* என்னக் கடவதிறே. அந்த கோத்ரந்தான் அநேகமாய், தத்தத் கூடஸ்தரான வஸிஷ்ட காச்யப பரத்வாஜ வத்ஸ ப்ரப்ருதிகள் பலருண்டாகையாலே பராசராதிகளென்கிறது. சரண கூடஸ்த்தர் பாராசர்யாதிகள். சரணங்களாவன—வேதசாகைகள், தத்தத்யாயிகளையும் கௌணமாக சரண சப்தத்தாலே சொல்லக்கடவது. *சரணசப்த: காடககாலாபாதி சாகாவிசேஷேஷு முக்ய, தத்த்யாயிஷு புருஷேஷு கௌண* என்கையாலே இவ்விடத்தில் சாகைகளைச் சொல்லுகிறது. ஸர்வ சாகைகளுக்கும் ப்ரதாநப்ரவர்த்தகன் பாராசர்யனாயிருக்கச்செய்தேயும், பின்பு தத்தச்சாகைகளுக்கு தனித்தனி ப்ரவர்த்தகரான கட கலாப கண்வாதிகளுமுண்டாகையாலே பாராசர்யாதிகளென்கிறது. ஸூத்ரகூடஸ்த்தர்கள் போதாயநாதிகள். ஸூத்ரமாவது—கர்மாநுஷ்டாநப்ரதிபாதகமான கல்பம். *சீக்ஷாயாம வர்ணசிக்ஷா* என்று தொடங்கிச் சொல்லிவருகிறவளவிலே, *கல்பேநுஷ்டாநமுக்தம்* என்றதிறே. அதுதானும் பலவாய் தத்தத்கர்த்தாக்களான ஆபஸ்தம்பாச்வலாயநாதிகளுமுண்டாகையாலே போதாயநாதிகளென்கிறது. ஆக, இவர்கள் விப்ரர்க்கு கூடஸ்த்த புருஷர்கள். *அடியார், தொண்டர்* என்கிற ப்ரபந்நஜனங்களுக்கு கூடஸ்தர், *பத்யு ச்ரிய: ப்ரஸாதேந ப்ராப்தஸார்வஜ்ஞ்ய ஸம்பதம், ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தம் ப்ரபத்யே ஸ்ரீபராங்குசம்* என்கிற நம்மாழ்வார் திருமங்கையாழ்வார் தொடக்கமான ஆழ்வார்களும் எம்பெருமானார் முதலான ஆசார்யர்களுமென்கை. கூடஸ்த்தராகிறார்—மூலபூதரிறே. உபதேசாநுஷ்டாநங்களாலே ப்ரபத்திமார்க்கத்தைத் தலைப்பெறுத்தி வளர்த்தவர்களாகையாலே இவர்களை ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தர்களென்கிறது (36)

37. இனி இரண்டுக்கும் ப்ராஹ்மண்ய வைஷ்ணவத்வ ஸித்தி ஹேது நியமங்களை தர்சிப்பிக்கிறார்—(அத்யயநேத்யாதியால்).

(மூ.) 37. அத்யயநஜ்ஞாநா நுஷ்டாநங்களாலே ப்ராஹ்மண்யமாகிறப்போலே சந்தங்களாயிரமுமறியக் கற்றுவல்லாராலல்ல வைஷ்ணவத்வஸித்தி.

அதாவது—*ஸ்வாத்யாயோத்யேதவ்ய* என்கிறபடியே ப்ரதமம் வேதத்தை ஆசார்யோச்சாரணாநுச்சாரணமுகேந அக்ஷரராசிக்ரஹணம் பண்ணுகையாகிற அத்யயநத்தைப் பண்ணி மீமாம்ஸாச்ரவணாதிகளாலே தத்தார்த்தஜ்ஞாநம் பிறந்து தத்நுரூபமான அநுஷ்டாநமுண்டானால் ப்ராஹ்மண்யம் ஸித்திக்குமாப்போலே, *சந்தங்களாயிரம்* என்கிறபடியே சச்சந்தோரூபமாய் ஸஹஸ்ரசாகையாயிருக்கிற திருவாய் மொழியை, *அறியக்கற்று வல்லார் வைட்டணவர்* என்கிறபடியே, *அத்யேதவ்யம் த்விஜச்ரேஷ்டை: வேதரூபமிதம் க்ருதம்* என்கிற ப்ரகாரத்திலே ஆசார்யோச்சாரணா நுச்சாரணமுகேந அப்யஸிக்கையாகிற அத்யயநத்தைப்பண்ணி, உபதேசமுகத்தாலே தத்தார்த்தஜ்ஞாநம் பிறந்து தத்நுரூபமாக அநுஷ்டிக்கவும் வல்லரானாலாய்த்து வைஷ்ணவத்வம் ஸித்திப்பதென்கை (37)

38. அந்த வேதாத்யயநாதிகளுடையவர்களுக்கு இந்த வேதாத்யயநாதிகள் இல்லாதவளவில் வைஷ்ணவத்வஸித்தியொழிய ப்ராஹ்மண்யஹாநி இல்லையே யென்னச் சொல்லுகிறது (இந்தவித்யாதி)

(மூ) 38. இந்தவுட்பொருள கற்றுணர்ந்து மேலேத்தலேமறையோராகாதாரை அயற்சதுப்பேதிமாரென்று உதபத்திநிரூபிக்கும.

அதாவது—*மிககவேதியர் வேதத்தினுட்பொருள* எனறு உபநிஷத்குஹ்ய மான இந்த த்ராவிடவேதார்த்தத்தை, *கற்றுணர்ந்த மேலேத்தலேமறையோர்* எனகிறபடியே ஆசார்யோபதேசமுகேந கற்றறிந்து உதகருஷ்டரான வேதாந்திக ளாகாதாரை, *அயலசதுப்பேதிமார்* எனறு, வேதாத்யயநப்ரயோஜநம் ஈச்வரனே யுளளபடியறிந்து ஸ்வரூபாநுரூப புருஷார்த்தம கைங்கர்ய மெனறிருககையாயிருகக இநத ஜ்ஞாநாபாவத்தாலே நாலு வேதங்களேயும அதிகரித்திருக்கச்செய்தே அநத வேதத்தோடு தங்களுககு ஒட்டினறி அதுககு அசலானவர்களென்று அறுதியிட்டு, *விஷ்ணுபக்தி விஹீநோ ய. ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்தவேத்யபி, ப்ராஹ்மண்யம் தஸ்ய தபவேத தஸ்யோத்பத்தி நிரூப்யதாம்* எனகிறபடியே இவர்கள ப்ராஹ்மணரல்லரெனறு உத்பத்தி ஆராயப்படுமென்கை. *ய: புத்ர' பிதரம த்வேஷ்டி தம விதயாதநயரேதஸம், யோ விஷ்ணும் ஸததம த்வேஷ்டி தம விதயாதந்யரேதஸம்* என்னககடவதிறே. ஆக, (காம கைங்கர்யஙகள) எனறு தொடங்கி இவவளவாக இரண்டும் இன்னதுககநுகுண மென்றும், இவற்றுககு ப்ரேரக-ஆச்ரய-விஷயபேதஙகளும இவற்றின் ஸாதாரணா ஸாதாரணத்வமும அஸாதாரணாந்வயத்தில் ஸாதாரண நிவ்ருத்தியும், கைங்கர்ய நிஷ்டர்கது கர்மநிஷ்டரோடு பொருந்தாமையும், அதுககடியான இருவருடையவும ஜந்மநிரூபககூடஸ்தபேதங்களும, இருவர்ககும ப்ராஹ்மண்ய வைஷ்ணவத்வ ஸித்தி ஹேதுககளும த்ராவிடவேதார்த்த ஜ்ஞாநாபாவத்தில ஸ்வாதீதவேதாநந்வயராய் நிஹீநத்வபுத்த்யர்ஹராமபடியும சொலலிற்று. .... (38)

39. இனிமேல, *சந்தங்களாயிரம* என்று திருவாய்மொழிககுச் சொன்ன வேதத்வத்தை ஸாதிககககோலி ப்ரதமம ஏவமவிதமாயிருப்பதொரு வேதமுணடோ வெனகிற சங்கைக்குப் பரிஹாரம பண்ணுகிறார்—(எவ்வுலகத்தித்யாதியால)

(மூ) 39. எவ்வுலகத்தெவ்வெவையுமெனகையாலே வேதம் பஹுவிதம்.

அதாவது—*ஓதுவாரோத்தெல்லா மெவவுலகத்தெவவெவையும்* என்கை யாலே வேதமானது அத்யேதாககளினுடைய பேதத்தாலும் லோகபேதத்தாலும் பஹுவிதமாயிருககுமென்கை. ஆகையால அதிலே இதுவும ஒருவிதமென்றுகருத்து.

40. ஆனால் ஏகபாஷையாயிருக்க வேண்டாவோ? ஸமஸ்க்ருதமும் த்ராவிடமு மாய் அந்யோந்ய பேதித்திராநின்றதீயென்னச் சொல்லுகிறது—(இதிலித்யாதி.)

(மூ) 40. இதில் ஸம்ஸ்க்ருதம் த்ராவிடமென்கிறபிரிவு ருகாதிபேதம்போலே.

அதாவது இப்படி பஹுவிதமான இவ்வேதத்தில் 'ஸமஸ்க்ருதவேதம், த்ராவிடவேதம்' எனகிற பிரிவு, ஸமஸ்க்ருதாம்சந்தனனில் ருக்வேதம, யஜுர்வேதம், ஸாமவேதம, அதர்வணவேதம் என்கிறபிரிவுபோலேயெனகை. இத்தால் வேதராசி ஒன்றாயிருக்கச்செய்தே ஸம்ஸ்க்ருத பாஷாரூபமானவதுதன்னிலே ருகாதிரூபேண பலபடியாகப்பிரிந்தாப்போலே பாஷாபேதேநவும இப்படி பிரிந்திருககு மெனறபடி.

41. அப்படி சொல்லலாமோ? ஸம்ஸ்க்ருதபாஷைபோலே த்ராவிடபாஷை அநாதியன்றே, ஆகஸ்த்யமன்றோவிது? என்னசசொல்லுகிறது-(செந்திறத்தவித்யாதி).

(மூ) 41. செந்திறத்த தமிழென்கையாலே ஆகஸ்த்யமு மநாதி.

அதாவது—*செந்திறத்த தமிழோசை வடசொல்லாகி* எனறு ஸமஸ்க்ருதத் தோடே ஸஹபடிதமும் ப்ரதமோகதமுமாகையாலே அகஸ்த்ய ப்ரகாசிதமான மாத்ரங் கொண்டுஆகஸ்த்யமென்று சொல்லப்படுகிற த்ராவிடமும் அநாதியாயுளள தென்கை. இத்தால் அநாதித்வம் ஸமஸ்க்ருத த்ராவிடஸாதாரண மெனறதாய்த்து. .... (41)

42. ஆனால், அந்தபாஷை அநாதியாகிறது, திருவாய்மொழிக்கு வேதத்வ ப்ரகாசகமான வசநமுண்டோ வென்னச் சொல்லுகிறது—(வடமொழியித்யாதி)

(மூ) 42. வடமொழிமறையென்றது தென்மொழிமறையை நினைத்திறே.

அதாவது—'மறை' என்று கேவலவேதவாசி சப்தத்தாலே சொல்லவமைந்திருக்க, *வடமொழிமறை* என்று ஸம்ஸ்க்ருதவேத மென்றது—த்ராவிடவேதமுமுண்டென்று நினைத்திறேயென்கை. ப்ரதிகோடியில்லாதபோது இப்படி விசேஷிக்கவேண்டியதில்லையிறே யென்று கருத்து (42)

43. ஆனால் அந்த வேதத்துக்கு அங்கோபாங்கங்களுண்டானவோபாதி இதுக்கும் அவையுண்டோவென்னச் சொல்லுகிறது—(வேத சதுஷ்டயேத்யாதி)

(மூ) 43 வேதசதுஷ்டயாங்கோபாங்கங்கள் பதினாலும்போலே இந்நாலுக்கும் இருந்தமிழ்நூற்புலவர்பனுவலாறும் மற்றையெண்மர் நன்மாலைகளும்.

அதாவது—ருகாதிவேத சதுஷ்டயத்துக்கும் சீக்ஷாவ்யாகரண நிருக்தச்சந்தஃகல்பஜ்யோதிஷங்களாகிற ஆறங்கங்களும் மீமாம்ஸாந்யாய புராணதர்மசாஸ்த்ராத்யுபாங்கங்களெட்டுமாயிருந்துள்ள பதினாலும்போலே இந்த த்ராவிடவேத சதுஷ்டயத்துக்கும், *இருந்தமிழ்நூல்புலவன் மங்கையாளன்* என்று ஒருவரால் கரைகாணவொண்ணாதபடி யிருக்கிற த்ராவிடவேதசாஸ்த்ரத்தைக் கரைகண்ட ஜ்ஞாநாதிக்யத்தையுடையரான திருமங்கையாழ்வாருடைய *கலியன் வாயொலிசெய்த பனுவல்* என்று சாஸ்த்ரரூபமான ப்ரபந்தங்களாறும், மற்றையாழ்வார்கள் எண்மருடையவும் விலக்ஷணமான ப்ரபந்தங்களுமென்கை. (நன்மாலைகள்) என்றது *நயநின்ற நன் மாலை* என்று முதலாழ்வார் ப்ரபந்தத்தி லருளிச்செய்தது எல்லா ப்ரபந்தத்துக்கு மொக்குமென்று நினைத்து.

பொய்ந்நின்ற ஞானமும் இத்யாதியாலே ஸ்வரூபவிரோதியாய வந்தேறியான தோஷங்களை முதலடியிலே பேசினப்போலே, ப்ரதமத்திலே, *வாடினேன்* இத்யாதியாலே ஸ்வரூபத்துக்கு வந்தேறியான தோஷங்களைக்கண்டு நொந்து பேசுகையும், பகவத்பராவண்யப்ராசுர்யமும், அதில் அர்ச்சாவதாரத்திலூற்றமும், கலவியும் பிரிவும் மாறி மாறி வருகையும், அந்யாபதேசப்பேச்சும், அதுதன்னில் ராத்ரிவ்யஸநம், தூதப்ரேஷணம், அநுகாரம், மடலெடுக்கை, தோழி தாய் மகள் என்னுமவஸ்தாத்ரயாபத்திகளும், இந்த்ரியவ்யாக்ரோசம், ஈச்வரஸ்வாதந்த்ர்ய பயம், அஸக்ருத்ப்ரபத்திகரணமு, ஆர்த்தியினுடைய கரைபுரட்சிகளும், பரதுக்காஸஹிஷ்ணுதையாலே பலகாலும் ஹிதம் சொல்லுகையும் தொடக்கமான கட்டளையாலே மற்றையாழ்வார் ப்ரபந்தங்களிலும்காட்டில் இப்ப்ரபந்த சதுஷ்டயார்த்த ஜ்ஞாபகமாயிருக்கையாலே திருமங்கையாழ்வார் ப்ரபந்தங்களை இதுக்கு அங்கங்களென்கிறது, மற்றையாழ்வார் ப்ரபந்தங்களும் ஏதத்தர்த்தாநுஸாரிகளாய், இதிலர்த்த நிர்ணயத்துக்கு உறுப்பாயிருக்கையாலே இதுக்கு உபாங்கங்களென்கிறது. ஆக, *சீக்ஷாயாம் வர்ணசிக்ஷா பதஸமதிகமோ வ்யாகரியா நிர்வசோப்யாம் சந்தச் சந்தச்சிதௌ ஸ்யாத் க்ஷமயதி ஸமயம் ஜ்யோதிஷம் ரங்கநாத, கல்பேநுஷ்டாநமுக்தம் ஹ்யுசித கமிதயோர் ந்யாய மீமாம்ஸயோஸ் ஸ்யாத் தாத்த்வயகதி புராணஸ்ம்ருதிஷு ததநுகாஸ் த்வாம் விசிந்வந்தி வேதா:* என்கிறபடியே அவை அந்த வேதசதுஷ்டயத்துக்கும் உபகாரகங்களாயிருக்குமாபோலே இவையும் கீழ்ச்சொன்னபடியே இந்த வேதசதுஷ்டயத்துக்கும் உபகாரகங்களாயிருக்கு மென்றதாயத்து .... (43)

44. வித்யாந்தரங்களில் வேதத்துக்குண்டான ஆதிக்யம் இதுக்குமுண்டோ வென்னச் சொல்லுகிறது—(ஸகலேத்யாதி.)

(மூ.) 44 ஸகலவித்யாதிகவேதம்போலே இதுவும் திவ்யப்ரபந்த ப்ரதாநம்.

அதாவது—*அங்காநி வேதாச் சத்வாரோ மீமாம்ஸா ந்யாயவிஸ்தர., புராணம் தர்ம சாஸ்த்ரஞ்ச வித்யா ஹ்யேதாச் சதுர்தச* என்று ஸஹபடிதமாயிருக்கச்செய்தே ஸ்வாங்கோபாங்கங்களான ஸகலவித்யைகளிலும் ஸ்வவைபவத்தால் மேலாயிருக்கும் வேதம் போலே திவ்யப்ரபந்த கணத்தில் ஸஹபடிதமாயிருக்கச்செய்தே ஸ்வாங்கோபாங்கங்களான ஸகல திவ்யப்ரபந்தங்களிலும் ஸ்வவைபவத்தாலே இதுவும் மேலாயிருக்குமென்கை. ... . (44)

45. ஆனால், அந்த வேத வைபவத்துக்கு உடலான சாஸ்த்ரத்வ பகவதாஜ்ஞாரூபத்வ நிர்தோஷத்வ சுருதித்வ ஸத்யத்வாநாதிநிதநத்வங்கள இதுக்குமுண்டோ வென்னச் சொல்லுகிறது—(வேதநூலித்யாதி.)

(மூ) 45. வேதநூல் இருந்தமிழ்நூல் ஆஜ்ஞையாணை வசையில் ஏதமில் சுருதி செவிக்கினிய ஓதுகின்றதுண்மை பொய்யில்பாடல் பண்டைநிறகும் முந்தையழிவில்லாவென்னும் லக்ஷணங்களொக்கும்

அதாவது—*வேதநூல்* என்று அத்தை வேதசாஸ்த்ர மென்றாப்போலே இத்தையும், *இருந்தமிழ்நூல்* என்று பெரிய த்ராவிடசாஸ்த்ர மென்கையாலும் அத்தை *சுருதிஸ் ஸ்மருதிர் மமைவாஜ்ஞா* என்று பகவதாஜ்ஞாரூபமாகச் சொன்னாப் போலே இத்தை *ஆணையாயிரம்* என்று ததாஜ்ஞாரூபமாகச் சொல்லுகையாலும், அத்தை, *வசையில் நான்மறை* என்று விப்ரலம்பாதி தோஷரஹித மென்றாப் போலே இத்தையும், *ஏதமிலாயிரம்* என்று நிர்தோஷமாகச் சொல்லுகையாலும் அத்தை, *சுடர்மிகுசுருதி* என்று *ச்ரூயதே இதி ச்ருதி:* என்கிறபடியே பூர்வபூர்வோச்சாரண க்ரமத்திலே ச்ரவணைகநிரூப்யத்தாலே க்ரஹிக்கப்படுமதாகச் சொன்னாப் போலே இத்தையும், *செவிக்கினிய செஞ்சொல்லே* என்று ச்ராவ்யமாகச் சொல்லுகையாலும், அத்தை *வேதநூலோதுகின்றதுண்மை* என்று—சொல்லு மதிலொருபொய்யில்லை யென்றாப்போலே இத்தையும், *பொய்யில்பாடல்* என்று அஸத்யகந்தரஹிதமென்கையாலும், அத்தை, *பண்டைநான்மறை* நிறகும் நான் மறை* என்று அநாதியாகவும் மேல் அழிவில்லாததாகவும் சொன்னாப்போலே இத்தையும், *முந்தையாயிரம், *அழிவில்லாவாயிரம்* என்று அநாதியாய் அழிவற்றிருக்குமதாகச் சொல்லுகையாலும் இந்த லக்ஷணங்களெல்லாம் இரண்டுக்கு மொக்குமென்கை. .... (45)

46. ஆனால் அந்தவேதம்போலே இதுவும் அஸ்மருதகர்த்ருகமாயிருக்க வேண்டாவோ? ஆழ்வார் இதுக்கு கர்த்தா வென்கையால் நித்யத்வாபௌருஷேயத்வங்கள கூடாதீயென்னச் சொல்லுகிறது—(சொல்லப்பட்டவித்யாதி)

(மூ) 46. சொல்லப்பட்டவென்றவிதில் காதருத்வம் ஸ்ம்ருதி அத்தை ஸ்வயம்பூ படைத்தானென்றதுபோலே.

அதாவது—*சடகோபன் சொல்லப்பட்டவாயிரம்* என்று இதில் ஆழ்வாருக்குச் சொன்ன கர்த்ருத்வம், *அநாதிநிதநா ஹ்யேஷா வாகுத்ஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம்புவா* என்று ஸ்மருதி அந்தவேதத்தை ப்ரஹ்மா ஸ்ருஷ்டித்தா னென்று சொன்ன வோபாதியென்கை. ஸ்வயம்பூஸ்ருஷ்டித்தா னென்னாதே (படைத்தான்) என்றது, *முன்னம் திசைமுகனைத்தான் படைக்க மற்றவனும் முன்னம் படைத்தனன் நான்மறைகள்* என்ற ஆழ்வார்ஸூக்தியையும் தர்சிப்பிக்கைக்காக. அநாதிநிதநமான ஸந்தர்ப்பம் ப்ரஹ்மாவின் வாக்கிலநின்றும் ஆவிர்பவித்தமாத்ரங்கொண்டு ப்ரஹ்மாவுக்கு அதில் சொன்ன கர்த்ருத்வத்தோபாதி இதிலும் ஆழ்வார்க்குச் சொன்ன கர்த்ருத்வமாகை யாலே இத்தால இதின் நித்யத்வாபௌருஷேயத்வஹாநி வாராதென்று கருத்து. (46)

47. பூர்வஸங்கர்ப்பப்ரக்ரியையை இவர் தர்சித்துப் பேசினதேயுள்ளதென்னுமிடத்தை அறிவிக்கிறார்—(நால்வேதமித்யாதியால)

(மூ.) 47. நால்வேதங்கண்ட புராணரிஷி மந்த்ரதர்சிகளைப்போலே இவரையும் ரிஷி முநி கவி யென்னும்.

அதாவது—[நால்வேதமகண்ட புராண ருஷி] *நால்வேதங்கண்டானே* என்னுமபடி ஈச்வரன் தானடியில செய்தாப்போலே நாலு வேதங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து, *அஷ்டாதசபுராணாநாம் கர்த்தா ஸத்யவதீஸுத.* என்கிறபடியே அஷ்டாதச புராணங்களினுடைய ஆநுபூர்வியையும தர்சித்துச்சொன்ன வேதவ்யாஸ பகவானைச் சொல்லுகிறது.

நால்வேதங்கண்டான எனகிறவிடத்தில் ஸவேந ரூபேண நின்று தர்சித்தமையன்றிக்கே வ்யாஸரூபேண நின்று தர்சித்தமைதனைச் சொல்லுகிறதென்று இவருக்கு கருத்தாகவுமாம். *ஸங்கீர்ணபுத்தயோ தேவா ப்ரஹ்மருத்ர புரஸ்ஸரா., சரண்யம சரணம் ஜக்மு: நாராயணமநாமயம். தைர் விஜ்ஞாபிதகார்யஸ்து பகவாந் புருஷோத்தம:, அவதீர்ணோ மஹாயோகீ ஸத்யவத்யாம பராசராத்* என்றும், *க்ருஷ்ண த்வைபாயநம் வ்யாஸம வித்தி நாராயணம் ப்ரபும்* என்றும பகவதாவேசாவதாரதயா பகவான் தானாகச் சொல்லக்கடவதிறே.

இப்படியிருந்துள்ள ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவானை வேதங்களின் பூர்வஸித்தாநுபூர்வியை தர்சித்துச் சொன்னபடியாலே, *தர்சநாத ருஷி:, மநநசீலோ முநி:, கவி: க்ராந்ததர்சீ* எனகிறவர்த்தங்களை நினைத்துக்கொண்டு, *ச்ரூயதாம் ஸிம்ஹநாதோயம் ருஷே ஸ்தஸ்ய மஹாத்மந, தாமே சார்த்தேச காமே ச மோக்ஷே ச பரதர்ஷப* என்றும் *ஏவமித்ம பாரதம து ப்ரோக்தம் யேந மஹாத்மநா, ஸோயம் நாராயணஸ் ஸாக்ஷாத் வ்யாஸரூபீ மஹாமுநி* என்றும *ஸாக்ஷால்லோகாந் பாவயமாந: கவிமுக்ய: பாராசர்ய:* என்றும ருஷி முநி கவி என்றும் சொல்லிற்றிறே. மந்த்ரதர்சிகளானவர்களை பூர்வஸித்த ஸந்தர்ப்பத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்துச் சொன்னவர்களென்னுமிடம தோற்ற *நம ருஷிப்யோ மந்த்ர கர்த்ப்ய.* என்றும், *பகவாந் சௌநகமுநி.* என்றுமித்யாதிகளிலே ருஷி முநி என்று சொல்லிற்றிறே இவர்கள் விஷயத்திலும் கவிசப்தப்ரயோக முண்டாகில் வந்த ஸ்த்தலங்களிலே கண்டுகொள்வது.

ஆக இப்படி இவர்களைச் சொன்னாப்போலே த்ராவிடமானவிதின் பூர்வஸித்தாநுபூர்வியை ஸாக்ஷாத்கரித்துப் பேசின இவவாழ்வாரையும *ருஷிம ஜுஷாமஹே க்ருஷ்ண த்ருஷ்ணா தத்வமிவோதிதம், ஸஹஸ்ரசாகாம யோத்ராக்ஷீத த்ராவிடீம ப்ரஹமஸம்ஹிதாம்* என்றும, *சடகோபமுநிம் வந்தே சடாநாம புத்திதூஷகம, அஜ்ஞாநாம் ஜ்ஞாநஜநகம் திந்த்ரிணீ மூலஸம்ச்ரயம்* என்றும, *உலகம் படைத்தான கவியாயினேற்கு* என்றும முனபுண்டான ஸந்தர்ப்பத்தை தர்சித்துப் பேசினவரென்னுமிடம் தோற்ற ருஷியென்றும முனியென்றும கவியென்றும சொல்லுமென்கை. .... (47)

48. இன்னமும இதினுடைய அநாதித்வ ஸூசகமான தொன்றை தர்சிப்பிக்கிறார்—(படைத்தானித்யாதி).

(மூ.) 48. படைத்தான்கவி யென்றபோதே இதுவும யதாபூர்வகல்பநமாமே.

அதாவது—*உலகம படைத்தானகவி* என்கையாலே *ஒன்றியொன்றியுலகம படைத்தான* எனகிறபடியே ஒருப்படடொருபபட்டு மேன்மேலும் லோக ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுமிடத்தில், *ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ தாதா யதாபூர்வ மகல்பயத்* என்கிறபடியே ஸ்ருஷ்டிதோறும சந்த்ரஸூர்யாதிஸகல பதார்த்தங்களும யதாபூர்வ கல்பநமாய் வருமாபோலே த்ராவிடவேதமான இப்ப்ரபந்தமும் ஸ்ருஷ்டிதோறும் யதாபூர்வ கல்பநமாய வருமென்று தோன்றுமிறேயென்கை. .. ... (48)

49. ஏவம்பூதமான விது பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஆழ்வாருக்கு ஸித்தித்து ஆழ்வார் ப்ரஸாதத்தாலே இவ்வருக்குள்ளார்க்கு உபஜீவ்யமாய் இவரையிட்டு நிரூபிக்கும்படியானமையை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் — (உறக்கமிந்யாதியால்).

(மூ) 49 உறக்கந்தலைக் கொண்டபின்னை மறைநான்குமுணர்ந்த தங்களப்பனோடே
யோதின சந்தச்சதுமுகன் சலங்கலந்த வெண்புரிநூல் மானுரி திரிந்து
துணையும் காமனுடலிருக்கிலங்கு ஜ்யேஷ்ட புத்ராதிகளுக்கு மறை
பயந்தாப்போலே ஆதுமில் காலத்தெந்தையான வாய்முதலப்பன் பிரம
குருவாய் இராப்பகல் முன்சொல்லக் கற்றனமேயென்றவிவரும் நாவினல்
நன்மையாலென்னு மோதவல்லபிராக்களைக் கன்மின்களென்று சொல
பயிற்ற, வேதம் ஓதுவாரோத்தாகையாலே ஆதர்வணாதிகள்போலே
இதுவும் பேர்பெற்றது

அதாவது — *உன்னியயோகத்துறக்கம் தலைக்கொண்ட பின்னை* என்கிறபடியே ஸம்ஹ்ருதிஸமயத்தில் நாமரூப விபாகாநர்ஹமாய் ஸத்வஸத்தமாய்க் கிடந்த வித்தை ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தவாறே விபக்தமாக்கி மஹதாதி ஸகல தத்வங்களையும் அண்டத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்து சதுர்முக ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னுக ஏகார்ணவத்திலே "இவை நலவழியாயக் கரைசேருமவிரகேதோ" என்று அநுஸந்திக்கையாகிற யோகநித்ரையைச் செய்தவனந்தரம், *உணர்ந்தாய் மறைநான்கும்* என்கிறபடியே ஸுப்தப்ரபுத்த ந்யாயத்தாலே ஸம்ஸ்காரகதமாய்க்கிடந்த நாலு வேதங்களையும் ஆநுபூர்விதப்பாதபடி ஸ்மரித்த *திசைமுகனார் தங்களப்பன்* என்கிறபடியே தனக்கு ஜநகனான ஸர்வேச்வரனோடே, *யோ வை வேதாம்ச்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை* என்னும்படி ஓதின *சந்தச் சதுமுகன்* என்கிறபடியே சந்தஸ்ஸை நிரூபகமாகவுடைய சதுர்முகன், *சலங்கலந்த செஞ்சடை* வெண்புரிநூல்மார்வன் *மானுரியதளுமுடையவா* பிறர் மனை திரிதந்துணணும* *காமனுடல் கொண்டதவத்தார்* இருக்கிலங்கு திருமொழிவாய் எண் தோளீசா* என்று நித்யஸ்நாநோபவீத க்ருஷ்ணாஜிநதாரண பிக்ஷாந்நபோஜந இந்த்ரியஜய ஸதாத்யயநபரத்வங்களான ப்ராஹ்மணாய லக்ஷணயுக்தனாய், *ப்ரஹ்மண: புத்ராய ஜ்யேஷ்டாய* என்கிறபடியே தனக்கு ஜ்யேஷ்ட புத்ரனான ருத்ரன் முதலானார்க்கும், *சரணுமறைபயந்த* என்கிறபடியே புருஷார்த்த தத்துபாய ஜ்ஞாநஸாதநமான வேதத்தை ஓதுவித்தாப்போலே, *ஆதுமில்காலத் தெந்தை* என்று *ஒன்றும் தேவும்* இத்யாதிப்படியே ஒன்றுமில்லாத ஸம்ஹார காலத்திலே நாமரூபங்களை இழந்தவோபாதி ஸத்தையுமிழந்துபோகாமே எந்தையான முறையாலே தன் மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு நோக்கி மீளவும் கரணாதிகளைத் தந்து ஜ்ஞாநவிகாஸத்தைப் பண்ணின *வாய்முதலப்பன்* என்கிற வாய்த்த காரணபூதனான உபகாரகன் *பீதகவாடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகி* என்கிறபடியே தானே ஆசார்யனாய், *இராப்பகலோதுவித்து* என்கிறபடியே திவாராத்ரவிபாகமற *என் முன் சொல்லும்* என்கிறபடியே முன்னுருச் சொல்ல, *திருநாமச் சொல்கற்றனமே* என்று அநுசசாரணம் பண்ணினேனென்று இப்படியே அவனோடே ஓதின இவரும், *நாவினுல் நவிற்றின்பமெய்தினேன்* என்று தொடங்கி, *குருகூர்நம்பி பாவினின்னிசை பாடித்திரிவன்* என்று ஸ்வாசார்ய ப்ரேமத்தையும், *நன்மையால் மிக்க நான்மறையாளர்கள் புன்மையாகக் கருதும்படியான என்னை *அன்னையாய் அத்தனாய் என்னை ஆண்டிடும் தன்மையான சடகோபன்* என்று க்ருதஜ்ஞதையை முன்னிட்டுக்கொண்டு, *ஓதவல்லபிராக்கள்* என்று இத்தை அப்யஸிக்கவல்ல உபகாரகரென்னும்படி சரத்தாபூர்வகமாக ஓதும் ஸ்ரீமதுரகவிகள் போல்வாரை, *கன்மின்களென்றுமமை யான்* என்கிறபடியே "இத்தை அப்யஸியுங்கோள்" என்று சொல்லி *சொல்பயிற்றிய* என்கிறபடியே இச்சப்தத்தை அப்யஸிப்பிக்க, வேதமானது *ஓதுவாரோத்து* என்று அத்யேதாக்களையிட்டு நிரூபிக்கப்படுமதாகையாலே ஆதர்வணம் தைத்திரீயம் காண்வம் என்று பேர்பெற்றாப்போலே இவர்

இதுககு ப்ரதமாதயேதாவானது கொணடு இதுவும *சடகோபனசொல* என று பேர்பெற்றதெனகை. ஆக (அத்யயந. சூ. 37) இதயாதிவாகயததில 'சந்தங்க ளாயிரம' என்று ப்ரஸ்துதமான திருவாய்மொழியின வேததவததை (எவவுலகதது சூ 39) இத்யாதிவாகயம தொடஙகி இவவளவாக ஸாதிததாராய்தது. (49)

50. திருவாயமொழி ஒன்றுககுமனறே வேததவம ஸாதித்தது; இவருடைய ப்ரபந்தஙகள நாலுககுமொககுமிறே. ஆகையிறே, (வேதசதுஷ்டய. ஸூ 43) இத்யாதிவாகயததில இவாபரபநதஙகள நாலையும நாலு வேதத்தினுடைய ஸ்தாநே யாக வருளிச்செயதது. அதில எநத ப்ரபந்தம எநத வேதத்தினுடைய ஸதாநத்திலே யென்னவருளிசசெய்கிறார்—(இயற்பாவித்யாதி)

(மூ) 50. இயறபா மூனறும வேதத்ரயமபோலே, பணணார்,பாடல் பணபுரை யிசைகொள வேதம்போலே.

அதாவது—இயறபாவான திருவிருததம திருவாசிரியம திருவநதாதி யெனகிற ப்ரபந்தஙகள மூனறும—அடைவே ருக யஜுஸ அதாவணஙகளாகிற மூனறு வேதத்தினுடையவும ஸதாநததிலே, *பண்ணாபாடல* என்று பணணோடே சேர்ந திருநதுள்ள இசையையுடைய திருவாயமொழி, *பண்புரைவேதம* என்றும, *இசை கொளவேதம* எனறும பண்ணையும இசையையுமுடைத்தான ஸாமவேதம்போலே யெனகை. வயாககயாநஙகளில "பணபுடைவேதம" என்றொழிய பணபுரை வேதம' என்று பாடமும, இசைகொளவேதம்' என்கிறதுககு ஸாமவேத பரத்வமும கணடதில்லையேயாகிலும், ஆபததமரான இவர் இபபரபநதததிலே இபபடி யருளிச செயகையாலே இப்படியும கொளளவேணும, அபபோதைககு ஆவவவஸதலங் களில ஸாமவேத வைலக்ஷணயததைகபபறற இததைச சொனனதேயுளளது. மறறையவறறுககும இது உபலக்ஷணமெனறு கொளளககடவது.

(பண்புரைவேதம) எனறது—பணணைபபுரைந்திருககிற வேதமெனறதாய் அப்பண்ணுககாசரயமான வேதமெனறபடி. "இசைகொளவேதம" எனறது இசையை யுடைத்தான வேதமெனறபடி. *பணணார்பாடல* என்று திருவாயமொழி பணணையும இசையையுமுடைத்தாகையாலே ஸாமவேததுககுப் பண்ணும இசையு முணடெனனுமிடம அறிவிககைககாக வாயதது ஸாமவேதபரமான சநதைகள வேணடுவதுண்டாயிருகக இவறறை இபபோது இவரெடுததது. (50)

51 ஆனால அநத சதுஷ்டயத்தில ருககு ஸாம ரூபேண விஸதருதமாமாகாரம் இங்குமொககுமோ வெனனுமாகாஙகைக்ஷயிலேயருளிச செயகிறார்—(ருக்கித்யாதி).

(மூ.) 51. ருக்கு ஸாமத்தாலே ஸரஸமாய் ஸதோபத்தாலே பரமபுமாபோலே சொல்லார தொடையல் இசை கூட்ட அமர்சுவையாயிரமாயிறறு.

அதாவது—ஸாமஸஙகரஹமான ருககானது ஸ்வவிவரணமாய், *ருசஸ் ஸாம ரஸ* எனகிறபடியே தனககு ரஸமாயிருந்துள்ள காந ரூபமான ஸாமததாலே ரஸஸஹிதமாய *ஹாவு ஹாவு ஹாவு* இதயாதியான ஸதோபத்தாலே விஸத்ருத மாமாபோலே ருகவேதஸதாநேயாயிருககிற *சொலலார தொடையலான திருவிருத் தம நூறு பாட்டும, *இசைகூட்டி* எனகிறபடியே இசையிலே கூட்டினவாறே ஸாம வேதஸதாநேயாய, *அமாசுவையாயிரம* எனகிறபடியே ஸரஸமாயிருநதுளள வாயிரம பாட்டாகப் பரமபிறறெனகை. ... ... (51)

52. இனி இந்த ஸாமந்தான் அநேகவிதமாகையாலே இது எந்த ஸாமத்தோடொக்குமென்ன வருளிச் செய்கிறார்மேல.

(மூ.) 52. சந்தோகனென்று ஸாமாந்யமாகாமல் முதலிலே பிரித்து யாழ் பயில் காநஸ்வரூபியைப் பாலையாகியென்று விசேஷிக்கையாலே வேதகீதச சாமி நானென்ற ஸாமந்தோன்ற உத்கீத ப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே மாருடிச் சரமகதிமுடிவாகத தொண்டாக்கமுதென்ன தேவாநமாக்கி மஹாகோஷநல்வேத வொலிபோலே மஹாதயயநமென்னப் பாடுகையாலே இத்தைச் சாந்தோக்யஸம மென்பாகள்.

(சந்தோகனென்று ஸாமாந்யமாகாமல் முதலிலே பிரித்து) அதாவது—*சாமவேத கீதனை, *சாமியப்பன, *ஸாமவேதோஸ்மி* என்று அபியுக்தரும அவன்தானும் சொன்ன ஸாமம ஸாமாந்யமாகாமல, *சந்தோகன பௌழியன ஐந்தழலோமபு தைத்திரியன் சாமவேதி* என்கிறவிடத்தில் 'சாமவேதி' யென்று மேல சொல்லாநிறக, 'சந்தோகன' என்று முதலிலே பிரிததெனகை. இது நினைவனறாகில 'சாமவேதி' என்றதுக்குள்ளே இந்த ஸாமமும அந்தர்ப்பவிக்குமாயிருக்க இங்ஙன பிரித்துச் சொல்லவேண்டாவிறே என்று கருத்து.

(யாழ் பயில் காந ஸவருபியைப் பாலை யாகி யென்று விசேஷிக்கையாலே) அதாவது *யாழ பயில நூல நரமபின முதிர்சுவை* என்று யாழ விஷயமாக அப்யஸிக்கப் படுவதான சாஸ்த்ரத்திற் சொன்ன லக்ஷணத்தையுடைய நரமபிலே பிறந்த பண பட்ட ரஸமென்னுமபடி காநஸவரூபமபோலே இனியனானவனை, காநஸாமாந்ய மாகாமல *யாழ நரமபில் பெறற பாலையாகி* என்று அந்த சசந்தோக ஸாமத்தின நிறமான பாலையாழென்கிற பண்ணையிட்டு விசேஷிக்கையாலே யெனகை. இப்போது இது சொல்லிற்று — *சாமவேதகீதன* என்கிறவிடத்தில வேதத்தோடன்றிக்கே இதின கீதத்தோடே ஸமாநாதிகரிக்கையாலே அந்த கீதமும ச்சந்தோக ஸாமகீதமென றறிவிக்கைக்காக.

(வேதகீதச்சாமி நானென்ற ஸாமந்தோன்ற) அதாவது இப்படி விசேஷிக்கையாலே பர்வதிகரணந்யாயத்தாலே *சாமவேதகீதன, *சாமி, *ஸாமவேதோஸ்மி* என்று சொன்ன ஸாமாந்யமான இஸ்ஸாமசப்தமும் கீதசப்தமும கீழசொன்ன ச்சந்தோகத்தகீதங்களாகிற விசேஷத்திலே பர்யவஸிக்குமிறே ஆனபின்பு சசந்தோகஸாமமே இத்தால் சொல்லப்பட்டதாகையாலே இப்படி அபியுக்தரும தானும தனனோடு ஸமாநாதிகரிக்குமபடி உத்க்ருஷ்டமாய அவனுக்கு ஆதரணீயமான சசந்தோகஸாமம ஈதென்னுமிடம தோன்றுமபடியாகவென்கை.

(உத்கீதப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே மாருடி) அதாவது, ஒரு ஸாமந்தனக்கே ப்ரஸ்தாவம், உத்கீதம, ப்ரதிஹாரம், உபத்ரவம, நிதநம் என்று அஞ்சு பாகங்களுண்டாகையாலே, அவற்றுக்குள்ளே ஒன்றாயிருக்கச் செய்தே, *ஸாம்ந உத்கீதோ ரஸ:* என்று ஸாமத்துக்கு ரஸமாகச் சொல்லப்படுமதாய், ப்ரணவபூர்வகமாக காநம பண்ணப்படுமதா யிருப்பதொன்றிறே உத்கீதம ; ஆகையால், அந்த உத்கீதாவயவமான ப்ரணவத்தை, *ஓமித்யேதத்க்ஷரமுத்கீதமுபாஸீத* என்று சாந்தோக்யத்தனனில ப்ரதமத்திலே யெடுத்தாப்போலே இங்கும ப்ரதமத்திலே யெடுக்கிறவளவில் ஓம என்று ஸம்ஹிதாகாரேண வெடுத்தால அதிக்ருதாதிகாரமா மென்று அஸம்ஹிதாகாரேண அக்ஷரத்ரயத்தையும ப்ரதம த்விதீய த்ருதீய பாதங்களில எடாநிற்கச செய்தே ப்ரதமாக்ஷரமான அகாரம முதலாகவெடாதே உகாரம் முதலாகவெடுக்கையாலே அக்ஷரக்ரமத்தை மாருடியென்கை.

இப்படி உகாரம் முதலாக எடுத்ததுக்கு ப்ரயோஜனம் அந்த சசாந்தோக்யரஸமான உத்கீதத்துக்கு நோக்கான 'உத்' என்கிற திருநாமம் இதுக்கு உள்ளுறையானமை தோன்ற உகாராதியாக எடுத்தது "உயர்நதே" என்று தகாராந்தமாக முடிக்கை இதுதான் மேலில் சூர்ணையிலே வ்யக்தம். ஆக இப்படி அக்ஷரத்ரய ரூபேண ப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே கீர்த்தியா நிற்கச்செய்தே ஏதத்பிப்ராயேண அக்ஷரக்ரமத்தை மாறுடி.

(சரமகதிமுடிவாக) அதாவது—சசாந்தோக்யமத்யே சொன்ன அர்ச்சிராதியான சரமகதியை *சூழ்விசும்பணிமுகிலிலே பேசுகையாலே சரமகதியை முடிவாகக் கொண்டென்கை. இத்தை சரமகதியென்கிறது—காப்ப யாம்ய தூமாதிகள் போலன்றிக்கே எல்லையில்லாத மோக்ஷமார்க்கமாகையாலே. (தொண்டாக்கமுதென்ன தேவாந்நமாக்கி) அதாவது—அந்தஸாமம், *ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே* என்கிறபடியே பகவதநுபவஜநித ஹர்ஷத்துக்குப் போக்கு வீடாக *ஹாவு ஹாவு ஹாவு* இத்யாதிப்படியே ஸாமகாநம் பண்ணி, *அஹமந்நாதஃ* என்று களிக்கும் நித்யமுக்தரான தேவர்களுக்கு போக்யமாமாபோலே, *தொண்டர்க்கமுதுண்ண* என்கிறபடியே இதுவும் பகவதநுபவசபலர்க்கு போக்யமாம்படியாக்கியென்கை.

(மஹாகோஷ நல்வேதவொலிபோலே மஹாஃத்யயநமென்னப் பாடுகையாலே) அதாவது—ஸர்வேப்யோபி ஹி வேதேப்ய ஸாமகோஷோ மஹாந்பூத; அநவகோஷ்ய தத்யாத்தம நேந ப்ரஹ்மாண்டமண்டப* என்றும் *பாடுநல்வேதவொலி* என்றும் சொல்லுகிற பெரிய கோஷத்தை யுடைத்தான ஸாமவேதம்போலே பெரிய திருவத்யயன மென்னப்பாடுகையாலே யென்கை (இத்தை சசாந்தோக்யஸாமமென்பர்கள்) ஆக இப்படி கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரங்களைக் கொண்டு இத்தை சசந்தோகஸாமத்தில் உபநிஷத்பாகமான சசாந்தோக்யத்துக்கு ஸமமென்று அபியுக்தர்கள் சொல்லுவர்களென்கை. (52)

53. (உத்கீதப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே மாறுடி) என்று கீழ்ச்சொன்னதின் கருத்தை ஆப்தோபதேசமுகேந அறிவிக்கிறார் மேல—(புரவியேழித்யாதி சூர்ணையாலே)

(மூ) 53. புரவியேழொருகாலுடைய தேரிலே திருச்சக்கர மொத்துக் கால சக்கரச் செங்கோல்நடாவி ஜ்யோதிச்சக்ர வொளிசுருக்கி அக்நீஷோமீயதேஜோமருத்தத்துக் கூற்றும் மந்தேஹாக்குச் செந்தீயும் முக்தி மார்க்கத்தலை வாசலும் கண்ணுவான கண்ணில் பிறந்த கண்மணியும் த்ரயீமயமுமான மண்டலத்திலே தண்டாமரை சுமக்கத் தோள்வளையும் குழையும் திருச்செய்ய முடியு மாரமும் படையும் திகழும் பொன்மேனியும் செஞ்சுடர்த் தாமரைக் கண்ணுமாய் அணிநிறமூர்த்தியீதென்னும்படி இரண்டையும் தன்னிறமாக்குகிற செய்யாளான வித்யையோடே அருக்கனமேவின ஸத்தாத்யயேதேஜஸ்ஸின ஸாமர ஸோதகாந் நாம முள்ளுறையான ஆத்யந்தங்களாலே ஓராயிரமாமவற்றிலே ஒன்றை ஆயிரமுகத்தினலருளின தீர்த்தம்போலே தீர்த்தங்களாயிரமுமாக விஸ்தரிக்கிறாரென்று வேதகுருபதேசம்

(புரவியேழொருகாலுடைய தேரிலே) அதாவது—*காரார்புரவியேழ் பூண்ட* என்றும், *ஒருகாலுடையதேர்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, காயத்ரீ, ப்ருஹதீ, உஷ்ணிக், ஜகதீ, த்ரிஷ்டுப், அநுஷ்டுப், பங்க்திஃ என்கிற ஏழு சசந்தஸ்ஸுக்களும்

ஏழு திரைகளாய்க்கொண்டு வஹிக்கையாலே ஸப்தாச்வ யுக்தமாய், காலசக்ர மயமான ஏகசக்ரத்தையு முடையதான ரதத்திலே யென்கை *ஸப்த யுஞ்ஜந்தி ரதமேக சக்ரம்* என்றும், *ஹயாச்ச ஸப்த சந்தாம்ஸி தேஷாம நாமாநி மே ச்ருணு, காயத்ரீ ச ப்ருஹத் யுஷ்ணிக் ஜகதீ த்ரிஷ்டுபேவ ச, அநுஷ்டுப் பங்க்திரித்யுக்தா ச்சந்தாம்ஸி ஹரயோ ரவே:* என்றும் சொல்லக் கடவதிறே *ஏகோ அச்வோ வஹதி ஸப்தநாமா* என்றதுக்கு ஹ்ருதயம் ஏதத்நுகுணமாக வ்யாக்யாதமான விடங்களிலே கண்டுகொள்வது. *த்ரிநாபிமதி பஞ்சாரே ஷண்ணேமிந்யக்ஷயாத்மகே, ஸம்வத்ஸரமயே க்ருத்ஸ்நம் காலசக்ரே ப்ரதிஷ்டிதம்* என்கிறபடியே சாதுர்மாஸ்யத்ரயாத்மகமான நாபியை யுடைத்தாய ஸம்வத்ஸரம், பரிவத்ஸரம், இதாவத்ஸரம், அநுவத்ஸரம், இத்வத்ஸரம் என்று சொல்லப்பட்ட அஞ்சு வத்ஸரத்தையும் அரங்களாகவுடைத்தாய், வஸந்த க்ரீஷ்ம வர்ஷா சரத்தேமந்த சிசிரங்களாகிற ஆறு ருதுக்களையும் நேமியாக வுடைத்தாய், ப்ரவாஹ பரிவ்ருத்தியாலே அக்ஷயரூபமாயிருக்கிற காலசக்ரத்திலே *ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டித* மென்கையாலே இந்த ஏகசக்ரம் காலசக்ரபரமாயிறே யிருப்பது. ஆக இப்படி யிருந்துள்ள ஸப்தாச்வங்களையும் ஏக சக்ரத்தையு முடைத்தாகையாலே இதரவ்யாவ்ருத்த வைபவமான ரதத்திலே யென்றபடி.

இனிமேல் மண்டலத்தை வர்ணிக்கிறது—(திருச்சக்கரமொத்து) அதாவது—*அம்மேருவில் செஞ்சுடரோன் திருமால் திருக்கைத்திருச்சக்கர மொக்கும்* என்னும்படி வ்ருத்தாகாரதையாலும் தேஜோவிசேஷத்தாலும் திருவாழியோ டொத்திருக்கை. (காலசக்கரச் செங்கோல் நடாவி) அதாவது—*திருச்சக்கரத்தால் அகல் விசும்பும் நிலனு மிருளார் வினைகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர்* என்கிறபடியே உபய விபூதியிலும் ஈச்வரன் தன் ஆஜ்ஞையை நிர்வஹிக்கைக்கு உபகரணமான திருவாழியைப்போலே *காலசக்ரத்தாய்* என்னும்படி காலசக்ர நிர்வாஹகனானவனுடைய காலசக்ர விஷயமான ஆஜ்ஞையை *தனிவளர் செங்கோல் நடாவு* என்கிறபடியே நடத்துகை. (ஜ்யோதிச்சக்ர வொளிசுருக்கி) அதாவது—*சுடரொளி பரந்தன சூழ்திசை யெல்லாம்* என்னும்படி ஸார்வதோதிக்கமாக வ்யாப்தமான ஸ்வதேஜ:ப்ரகர்ஷத்தாலே—*துன்னிய தாரகை மின்னொளி சுருங்கி* இத்யாதிப்படியே நக்ஷத்ராதியான ஜ்யோதிர்கணங்களின் தேஜஸ்ஸை ஸங்கோசிப்பிக்கை. (அக்நிஸோமீய தேஜோம்ருதத்துக் கூற்றும்) அதாவது—அக்நிம் வாவாதித்யஸ் ஸாயம் ப்ரவிசதி, தஸ்மாதக்நிர் தூராந் நக்தம் தத்ருசே, உபே ஹி தேஜஸீ ஸம்பத்யேதே* என்றும், *ப்ராபா விவஸ்வதோ ராத்ரௌ அஸ்தம் கச்சதி பாஸ்கரே, விசத்யக்நிமதோ ராத்ரௌ வஹ்நிர் தூராத் ப்ரகாசதே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே அஸ்தமய ஸமயத்திலே தன்னுடைய ப்ரபையை அக்நியிலே ப்ரவேசிப்பித்து ராத்ரியில் அக்நிக்கு தேஜோவ்ருத்தியை யுண்டாக்குகையாலே அக்நியினுடைய தேஜஸ்ஸுக்கு ஊற்றென்கிறது *க்ஷீணம் பீதம் ஸுரைஸ் ஸோமம் ஆப்யாயயதி தீப்திமாந், மைத்ரேயைக்கலம் ஸந்தம் ரச்மிநைகேந பாஸ்கர, க்ரமேண யேந பீதோஸௌ தேவைஸ் தேந நிசாகரம், ஆப்யாயயத்யநுதிநம் பாஸ்கரோ வாரிதஸ்கர.* என்கிறபடியே அபரபக்ஷத்தில் ப்ரதமை தொடங்கி சதுர்தசி யளவும் நித்யம் ஒரு கலையாக அம்ருதமயமான பதினாலு கலைகளையும் தேவர்கள் புஜித்து பதினஞ்சாவது கலையை பஞ்சதசியின்று அபராஹ்ணத்திலே பித்ருக்கள் புஜிக்க, இப்படி க்ஷீணனான சந்த்ரனுக்கு பூர்வ பக்ஷப்ரதமை தொடங்கி நித்யம் ஒரு கலையாக பஞ்சதசியளவும் பதினஞ்சு கலைகளையும் தன்னுடைய ரச்மிகளாலே வர்த்திப்பிக்கை யாலே ஸோமனுடைய அம்ருதத்துக்கு ஊற்றென்கிறது. ஆக இப்படி அக்நியினுடைய தேஜஸ்ஸுக்கும் ஸோமனுடைய அம்ருதத்துக்கும் உத்பத்திஸ்தானமா யிருக்குமென்கை.

(மந்தேஹாக்குச் செந்தீயும்) அதாவது—மந்தேஹ ரென்பார் சில ராக்ஷஸர் ஸந்த்யாஸமயத்திலே ஆதித்ய ரதத்தைப் பற்றிக்கொண்டு போகவொட்டாதே ஆதித்யனோடே மஹாயுத்தம் பண்ணி அவனைக் கொல்லத் தேடுவர்களாய், அவ

ஏழு குதிரைகளாய்க்கொண்டு வஹிக்கையாலே ஸப்தாச்வ யுக்தமாய், காலசக்ர மயமான ஏகசக்ரத்தையுமுடையதான ரதத்திலே யென்கை *ஸப்த யுஞ்ஜந்தி ரத மேக சக்ரம* என்றும், *ஹயாச்ச ஸப்த சந்தாம்ஸி தேஷாம் நாமாநி மே ச்ருணு, காயத்ரீ ச ப்ருஹத் யுஷ்ணிக் ஜகதீ த்ரிஷ்டுபேவ ச, அநுஷ்டுப் பங்க்திரித்யுக்தா: சந்தாம்ஸி ஹரயோ ரவே:* என்றும் சொல்லக் கடவதிறே *ஏகோ அச்வோ வஹதி ஸப்தநாமா* என்றதுக்கு ஹ்ருதயம் ஏதத்அநுகுணமாக வ்யாக்யாதமான விடங்களிலே கண்டுகொள்வது. *த்ரிநாபிமதி பஞ்சாரே ஷண்ணேமிந்யக்ஷயாத்மகே, ஸம்வத்ஸரமயே க்ருத்ஸ்நம் காலசக்ரே ப்ரதிஷ்டிதம்* என்கிறபடியே சாதுர்மாஸ்யத்ரயாத்மகமான நாபியை யுடைத்தாய் ஸம்வத்ஸரம், பரிவத்ஸரம், இதாவத்ஸரம், அநுவத்ஸரம், இத்வத்ஸரம் என்று சொல்லப்பட்ட அஞ்சுவத்ஸரத்தையும் அரங்களாகவுடைத்தாய், வஸந்த க்ரீஷ்ம வர்ஷா சரத்தேமந்த சிசிரங்களாகிற ஆறு ருதுக்களையும் நேமியாக வுடைத்தாய், ப்ரவாஹ பரிவ்ருத்தியாலே அக்ஷயரூபமாயிருக்கிற காலசக்ரத்திலே *ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டித*மென்கையாலே இந்த ஏகசக்ரம் காலசக்ரபரமாயிறே யிருப்பது. ஆக இப்படி யிருந்துள்ள ஸப்தாச்வங்களையும் ஏக சக்ரத்தையு முடைத்தாகையாலே இதரவ்யாவ்ருத்த வைபவமான ரதத்திலே யென்றபடி.

இனிமேல் மண்டலத்தை வர்ணிக்கிறது—(திருச்சக்கரமொத்து) அதாவது—*அம்மேருவில் செஞ்சுடரோன் திருமால் திருக்கைத்திருச்சக்கர மொக்கும்* என்னும் படி வ்ருத்தாகாரதையாலும் தேஜோவிசேஷத்தாலும் திருவாழியோ டொத்திருக்கை. (காலசக்கரச் செங்கோல் நடாவி) அதாவது—*திருச்சக்கரத்தால் அகல்விசும்பும் நிலனு மிருளார் வினைகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர்* என்கிறபடியே உபய விபூதியிலும் ஈச்வரன் தன் ஆஜ்ஞையை நிர்வஹிக்கைக்கு உபகரணமான திருவாழியைப்போலே *காலசக்கரத்தாய்* என்னும்படி காலசக்ர நிர்வாஹகனானவனுடைய காலசக்ர விஷயமான ஆஜ்ஞையை *தனிவளர் செங்கோல் நடாவு* என்கிறபடியே நடத்துகை. (ஜ்யோதிச்சக்ர வொளிசுருக்கி) அதாவது—*சுடரொளி பரந்தன சூழ்திசை யெல்லாம்* என்னும்படி ஸர்வதோதிக்கமாக வ்யாப்தமான ஸ்வதேஜ ப்ரகர்ஷத்தாலே—*துன்னிய தாரகை மின்னொளி சுருங்கி* இத்யாதிப்படியே நக்ஷத்ராதியான ஜ்யோதிர்கணங்களின் தேஜஸ்ஸை ஸங்கோசிப்பிக்கை. (அக்நீஷோமீய தேஜோம்ருதத்துக் கூற்றும்.) அதாவது—அக்நிம் வாவாதித்யஸ் ஸாயம ப்ரவிசதி, தஸ்மாதக்நிர் தூராந் நக்தம் தத்ருசே, உபே ஹி தேஜஸீ ஸம்பத்யேதே* என்றும், *ப்ரபா விவஸ்வதோ ராத்ரௌ அஸ்தம் கச்சதி பாஸ்கரே, விசத்யக்நிமதோ ராத்ரௌ வஹ்நிர் தூராத் ப்ரகாசதே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே அஸ்தமய ஸமயத்திலே தன்னுடைய ப்ரபையை அக்நியிலே ப்ரவேசிப்பித்து ராத்ரியில் அக்நிக்கு தேஜோவ்ருத்தியை யுண்டாக்குகையாலே அக்நியினுடைய தேஜஸ்ஸுக்கு ஊற்றென்கிறது *க்ஷீணம் பீதம் ஸுரைஸ் ஸோமம் ஆப்யாயயதி தீப்திமாந், மைத்ரேயைககலம் ஸந்தம் ரச்மிநைகேந பாஸ்கர, க்ரமேண யேந பீதோஸௌ தேவைஸ் தேந நிசாகரம், ஆப்யாயயத்யநுதிநம் பாஸ்கரோ வாரிதஸ்கர:* என்கிறபடியே அபரபக்ஷத்தில் ப்ரதமை தொடங்கி சதுர்தசி யளவும் நித்யம் ஒரு கலையாக அம்ருதமயமான பதினாலு கலைகளையும் தேவர்கள் புஜித்து பதினஞ்சாவது கலையை பஞ்சதசியின்று அபராஹ்ணத்திலே பித்ருக்கள் புஜிக்க, இப்படி க்ஷீணனான சந்த்ரனுக்கு பூர்வ பக்ஷப்ரதமை தொடங்கி நித்யம் ஒரு கலையாக பஞ்சதசியளவும் பதினஞ்சு கலைகளையும் தன்னுடைய ரச்மிகளாலே வர்த்திப்பிக்கை யாலே ஸோமனுடைய அம்ருதத்துக்கு ஊற்றென்கிறது. ஆக இப்படி அக்நியி னுடைய தேஜஸ்ஸுக்கும் ஸோமனுடைய அம்ருதத்துக்கும் உத்பத்திஸ்தானமா யிருக்குமென்கை.

(மந்தேஹர்க்குச் செந்தீயும்) அதாவது—மந்தேஹ ரென்பார் சில ராக்ஷஸர் ஸந்த்யாஸமயத்திலே ஆதித்ய ரதத்தைப் பற்றிக்கொண்டு போகவொட்டாதே ஆதித்யனோடே மஹாயுத்தம் பண்ணி அவனைக் கொல்லத் தேடுவர்களாய், அவ்

(செஞ்சுடர்த்தாமரைக்கண்ணுமாய்) அதாவது—*அஞ்சுடர் வெய்யோன் அணி நெடுந்தோ தோன்றுதல்* என்ற அநந்தரம், *செஞ்சுடர்த் தாமரைக்கண் செல்வனும் வாரான்* என்றது—அந்த ஆதித்யமண்டலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிறவனை யிறே ச்ருதியும், *தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவ மக்ஷிணீ* என்றது அவ்விருப்பிலே யிறே. ஆகையால் ஆதித்ய கிரணங்களாலே விகஸிதமானபோதைச் சிவந்த வொளியை யுடைய தாமரை போன்ற திருக்கண்களுமா யென்கை (அணிநிற மூர்த்தியீதென்னும்படி இரண்டையும் தன்னிற மாக்குகிற செய்யாளான வித்யையோடே) அதாவது—*திருக்கண்டேன்* என்று முதலிலே தன்னைக் கண்ட வநந்தரம், *ருக்மாபம்* என்னும்படியிருக்கிற அவன் திருமேனியைக் கண்டு, *பொன்மேனி கண்டேன்* என்றிருக்கச் செய்தேயும் தன் திருமேனி நிறத்தில் வ்யாப்தியாலே இளவெய்யில் கலந்தாப் போலே விளங்கி தர்சநீயமாயிருக்கிற அவன் திருமேனி நிறத்தைக் கண்டு, *திகழுமருக்கன் அணி நிறமும் கண்டேன்* என்னும்படியாகவும், *செய்யதோர் ஞாயிற்றைக் காட்டிச் சிரீதரன் மூர்த்தி யீதென்னும்* என்று அந்த மண்டலவாஸிநியான தன் விக்ரஹ தேஜோ வ்யாப்தியாலே சிவந்த வொளியாலே அத்விதீயமா யிருக்கிற படியைக் கண்டு ஸ்ரீதரனுடைய வடிவு இதென்று ப்ரமித்துச் சொல்லும்படியாகவும் பகவத் விக்ரஹமும் ஆதித்ய மண்டலமுமாகிற இரண்டையும் தன்னிறமாம்படி பண்ணுகிற சிவந்த நிறத்தையுடையளாகையாலே, *ஹிரண்ய வர்ணாம்* இத்யாதிப்படியே, *கமல மலர்மேல் செய்யாள்* என்று நிரூபகமாம்படி யிருப்பாளாய *வித்யாஸஹாய மாதித்ய ஸம்ஸ்தம் வித்யாப்ரஸாதகம்* என்றும், *வித்யாஸஹாயவந்தம் மாம் ஆதித்யஸ்தம் ஸநாதநம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே வித்யாசப்த வாச்யையான பிராட்டியோடே கூட.

(அருக்கன்மேவின) அதாவது—*வானிடையருக்கன் மேவி நிற்பார்க்கு* என்கிறபடியே ஸவித்ருமண்டலமத்யவர்த்தியான *ய ஏஷோந்த ராதித்யே* என்றதைச் சொல்லுகிறது (ஸதாத்யேய தேஜஸ்ஸின்) அதாவது—*த்யேயஸ் ஸதா* என்கிறபடியே ஸர்வகாலமும் த்யாநம் பண்ணுவார்க்கு விஷயமாய், ஹிரண்மயச் சக்ரீ ப்ரஹ்ம நாம. யேந ஸூர்யஸ் தபதி தேஜஸேத்த* என்றும், *தத் ஸவிதுர் வரேண்யம் பர்க்க* என்றும் *தேஜ: பரம் தத் ஸவிதுர் வரேண்யம் தாமநா பரேணுபரணாத ஸுவர்ணம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தேஜோமயமாயிருக்கிற வஸ்துவினுடைய (ஸாமரஸோத்கார நாம முளளுறையான ஆத்யந்தங்களாலே) அதாவது—*ஸாமந் உத்கீதோ ரஸ:* என்கையாலே சசந்தோக ஸாமத்துக்கு ரஸமாயிருந்துள்ள உத்காந மூண்டு—உத்கீதம், அதில் உத் என்று சொல்லப்பட்ட *தஸ்ய உதிதி நாம* என்கிற திருநாமம் இதுக்கு உள்ளுறையானமை தோற்றும்படியான ஆத்யந்தங்களை உடைத்தா யிருக்கையாலே யென்கை. *உயர்வு என்று எடுத்து *உயர்ந்தே* என்று தலைக்கட்டுகையால் உகாரம் ஆதியும் தகாரம் அந்தமுமாயிறே யிருக்கிறது. (ஆத்யந்தங்களாலே) என்றது மேல் சொல்லுகிறதுக்கு ஹேது இதென்று தோற்றுகைக்காக

(ஓராயிரமாமவற்றிலே ஒன்றை) அதாவது—*ஓராயிரமாயுலகேழளிக்கும் பேராயிரம்* என்கிறபடியே ஒரு திருநாமமே ஆயிரமுகமாக நின்று ஜகத்ரக்ஷணம் பண்ணவல்ல திருநாமங்களிலே ஒரு திருநாமத்தை. (ஆயிரமுகத்தினலருளின வித்யாதி) அதாவது—*ஆயிரமுகத்தினலருளி மந்தரத்திழிந்த கங்கை* என்று கங்கைதானும் ஒன்றாயிருக்க, லோகபாவநார்த்தமாக ஸஹஸ்ர முகமாக ப்ரவஹித்தாப்போலே, *தீர்த்தங்களாயிரம்* என்கிறபடியே லோகபாவநமான ஆயிரம்பாட்டாக விஸ்தரிக்கிறாரென்று வேதாசார்ய பட்டர் உபதேசித்தருளும்படி யென்கை. விஸ்தரிக்கிறாரென்ற கர்த்ருத்வத்தை அபௌருஷேயத்வ விரோதமறக் கீழ்ச்சொன்னபடியே கொள்வது.

ஆக (எவ்வுலகத் தெவ்வெவையும் ஸூ. 39, என்று தொடங்கி இவ்வாழ்வார் ப்ரபந்த சதுஷ்டயத்துக்கும் வேதரூபத்வமும் அங்கோபாங்க ஸாஹித்யமும்,

சாஸ்த்ரத்வாதிவேதலக்ஷணஸாமயமும இதில. இவர்கருத்தோறறுகிற கர்தருத்வத்தால இதின நிதயத்வாபௌருஷேயத்வ ஹாநியிலலாமையும இவறறில இனன ப்ரபநதம இனன வேதஸத்தாநே யென்னுமதுவும, அதில ஸாமவேத ஸ்தாநீயமான திருவாயமொழி—ஸாமவேதசரேஷ்டமான சசநதோக ஸாமோபநிஷத்ஸமமெனனுமதுவும சொலலிறறாயத்து. (53)

54 ஆக இப்படி இப்பரபநத சதுஷடயததுககும வேத ஸாமயத்தை ஸாதித்தார் கீழ; இஙஙனனறிககே இதுதனககு வேதோப ப்ரமஹணஸாமயமும சொலலுவாகளெனகிறார் மேல—(அனறிககே யென்று தொடஙகி).

(மு) 54. அனறிக்கே ஸ்வருபகுண விபூதிசேஷ்டிதஙகளை விசதமாக்குகிற பஞ்சராதர புராணேதிஹாஸங்கள போலே நீலபாருபோக்தி தெரியச சொனன வேதோபபாமஹண மென்பாகள.

அதாவது—இப்படி வேதஸாமயம சொலலுகையனறிககே பகவத் ஸ்வருபரூப குணவிபூதி சேஷ்டிதஙகளுககெலலாம பரதிபாதகமாயிருநதுளள வேததகில, "யததத்தரேசய மகராஹய மகோதர மவாண மசக்ஷுசசரோதரம ததபாணி பாதம, நிதயம் விபும ஸாவகதம ஸுஸூக்ஷமம தத்வயயம யத பூதயோநிம பரிபசயநதி தீரா:" "ஸதயம ஜ்ஞாநமநநதம பரஹம" "நிஷகலம நிஷகரியம் சாநதம நிரவத்யம நிரஞ்ஜநம" நிர்குணம" இதயாதிகளால சொலலப்படுகிற ஸவரூபததையும, "யஸ ஸர்வஜ்ஞஸ ஸாவவித" "பராஸய சக்திர விவிதைவ சரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலகரியா ச" "ஸதயகாமஸ ஸதயஸங்கலப." இதயாதிகளால சொலலப்படுகிற குணஙகளையும, "சாணு தத பரமம ஸூக்ஷமம ஸர்வஜ்ஞம ஸாவபருத ததா, ஜ்ஞாநருப மநாதயந்த மவிகாரி நிராமயம அசக்ஷுசசரோத்ர மஸபாசமபாணிசரணம த்ருவம, நாமஜாதயாதிரஹித மவாண மதுணம தவபி, விசவசரவோ விசவசக்ஷு விசவபாணிபதம பரம, அஸகதமசரம சாநதம ஸவயமஜயோதி ரநூபபம, தூரஸதத மநதிகசரம ஜ்ஞாந கமயம நிரஞ்ஜநம, பூதபாதருஸமம ஜயோதிர ஜயோதிஷாம தமஸ பரம, அக்ஷரம ஸாவபூதஸததம தத விஷ்ணோ பரமம பதம" இதயாதிகளாலும, "அபராகருத குணஸபாசாதநிககுணம பரிகியதே, சாணு நாரத! ஷாட்குண்யம கததயமாநம மயாநக, அஜடம ஸ்வாதமஸமபோதி நிதயம ஸாவாவகாஹநம, ஜ்ஞாநம நாம குணம பராஹு பரதமம குண சிநதகா:, ஸவருபம பரஹமணஸ தசச குணசச பரிகீயதே, ஜகதபரகருதிபாவோ ய ஸா சகதி: பரிகீாததிதா. காதருதவம நாம யத தஸய ஸ்வாதநதாய பரிபாமஹிதம, ஐசவாயம நாம தத பரோகதம குணதகவாதத சிநதகை, சரம ஹாநிஸது யா தஸய ஸததம குாவதோ ஜகத, பலம நாம குணஸதஸய கதிதோ குணசிந்தகை., தஸயோபாதாநபாவேபி விகாரவிரஹோ ஹி ய, வீாயம நாம குணஸ ஸோயம அசயுததவாபராஹவய, ஸஹகாாயநபேக்ஷா யா தத தேஜஸ ஸமுதாஹருதம" இதயாதிகளாலும விசதமாககுகிற, பஞசராத்ரமபோலேயும, "யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயநதே, யேந ஜாதாநி ஜீவநதி, யத பரயநதயபிஸமவிசநதி" "பராஹமணோஸய முகமாஸீத, பாஹூ ராஜநய கருத, ஊரு தததஸய யத வைசய, பதபயாம சூதரோ அஜாயத" "அநத. ப்ரவிஷ்டச் சாஸதா ஜநாநாம" "பாதோஸய விசவா பூதாநி" இதயாதியாலும, "ஸ ஹோவாச. மஹிமாந ஏவைஷாம. ஏதே தரயஸதரிமசதேவ தேவா இதி, கதமேதே தரயஸதரிமசதிதி, அஷ்டௌ வஸவ: ஏகாதச ருதரா:, தவாதசாதிதயா: த ஏகதரிமசத இந்தரசசைவ பரஜாபதிசச, த்ரயஸ்தரிமசத" இத்யாதியாலும, "பௌதிமாஷயோ கோபவநாத கோபவாந: கௌசிகாத கௌசிக, கௌண்டிநயாத கௌண்டிந்ய, சாணடிலயாத சாணடிலய, கௌசிகாசச கௌதமாசச கௌதம:, ஆக்நிவைசயாதாகநிவைசய சாணடிலயாத" இத்யாதியாலும. ஜகஜ்ஜநமாதி

களையும் ப்ராஹ்மணாதிவர்ணங்களையும் தேவஜாதியில வைவித்யத்தையும் ருஷி வம்சாதிகளையும ப்ரதிபாதிக்கிற வாக்யங்களால சொல்லப்படுகிற விபூதியை, *ஸர்கச்ச ப்ரதிஸர்க்கச்ச வம்சோ மந்வந்தராணி ச, வம்சாநுசரிதஞ்சைவ புராணம பஞ்சலக்ஷணம* என்கிற படியே ஸர்க்காதிகளையும வம்சங்களையும மந்வந்தரங்களையும் வம்சாநு சரிதங்களையும விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கிற மூலேந விசதமாக்குகிற புராணம்போலவும், *உத்தர்தாஸி வராஹேண*, *இதம விஷ்ணுர் விசக்ரமே த்ரேதா நிதத்தே பதம்* இத்யாதிகளாலே சொல்லப் படுகிற அவதாரசேஷ்டிதங்களை *ராமாயணம, *நாராயண கதாம* என்னும்படி ராம க்ருஷ்ணாவதார சேஷ்டிதங்களை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கையாலும, *அத விஷ்ணு மஹாதேஜா அதித்யாம ஸமஜாயத, வாமநம ரூபமாஸ்தாய வைரோசநிமுபாகமத், த்ரீந் க்ரமாந்அத பிக்ஷித்வா ப்ரதிக்ருஹ்ய ச மாதவ:, ஆக்ரம்ய லோகாந் லோகாத்மா ஸர்வலோக ஹிதே ரத:, மஹேந்த்ராய புந: ப்ராதாத் நியம்ய பலிமோஜஸா* இத்யாதிகளாலே ப்ராஸங்கிக மாக அவதாராந்தர சேஷ்டிதங்களையும ஸ்ரீராமாயணத்திலே சொல்லுகையாலும்.

மோக்ஷதர்மத்திலே ஸ்ரீஜந்மரஹஸ்யத்திலே *நாரதேநைவ முக்தஸ்து ப்ரத்யுவாச ஜநார்தந:* என்று தொடங்கி, *பூர்வம் மத்ஸ்யோ பவிஷ்யாமி ஸ்த்தாபயிஷ்யாமி மேதிநீம், வேதாம்சசைவோத்தரிஷ்யாமி மஜ்ஜமாநாந் மஹார்ணவே, த்விதீயம் கூர்மரூபேண ஹேமகூட ஸமப்ரபம, மந்தரம தாரயிஷ்யாமி அம்ருதார்த்தே தவிஜோத்தம* இத்யாதியாலே தசாவதார சேஷ்டிதங்களையும விசதமாக்குகிற இதிஹாஸம போலவும், *நீலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா* *மநோமய: ப்ராணசரீரோ பாரூப:* இத்யாதிகளாலே விக்ரஹத் தைச் சொன்ன வித்தை ஆதிமத்பாந்தம் விக்ரஹத்தைப் பலவிடங்களிலும் வர்ணித் துக்கொண்டு பேசுகையாலே, *தெரியச் சொன்ன* என்கிறபடியே விசதமாக்கிச் சொன்ன வேதோபப்ர்ம்ஹணமென்று இத்தைச் சொல்லுவர்களென்கை.

இப்ப்ரபந்த சதுஷ்டயமும், *முழுசீர் முகில வண்ணன்* மைப்படிமேனி* *பச்சைமேனி—தாமரைக்காடு *கறபூவைப் பூவீனற* *கார்கலந்த மேனி* துயரறு சுடரடி *புனக்காயாநிறத்த* என்று உபக்ரமமே பிடித்து உபஸம்ஹாரபர்யந்தம் விக்ரஹத்தை வர்ணித்துக் கொண்டு செல்லாநிற்குமிறே. *தெரியச் சொன்ன* என்கிறவிது—திருவாய்மொழிச் சந்தையேயாகிலும்—உபப்ர்மஹணத்வம ப்ரபந் தாந்தரங்களுக்கும் ஒக்குமென்றே கொள்ளவேணும். வேதத்வம சொல்லுகிற போது ஸாதாரணமாகச் சொன்னது இங்கு ஒக்குமிறே. பஞ்சராத்ரபுராணேதி ஹாஸங்களிலும இப்ப்ரபந்தத்திலும் ஸ்வரூபாதிஸமஸ்தார்த்தங்களும சொல்லப் பட்டதேயாகிலும இவவோவர்த்தங்களிலே இவற்றுக்கு நோக்காகையாலே இப்படி வகையிட்டுச் சொல்லக்குறையில்லை. .... (54)

55. உபப்ர்மஹணத்வ ஸாம்யமுண்டானாலும், இவ்வாழ்வார் ப்ரபந்தங்களுக் குள்ள வேற்றம் ஆர்ஷமான புராணாதிகளுக்கில்லை யென்னுமிடத்தை அறிவிக் கைக்காக, உபயத்தினுடையவும உத்பத்தி மூலங்களை அருளிச்செய்யக் கோலி, ப்ரதமம ஆர்ஷப்ரபந்தோத்பத்தி மூலத்தை அருளிச்செய்கிறார்—(கல்பாதியிலென்று தொடங்கி)

(மூ.) 55. கல்பாதியில் தோற்றிற்று வர்ணிக்கும் சதுர்முகன் சந்தஸ்ஸும், மோஹ
சாஸ்த்ரப்ரவர்த்தகன் பிணச்சுடலை வெந்தாரக்கு மாறுமணிந்து ஏறேறிச
சுழன்றுடுமாலமமர்பிச்சுத் தெளிந்து தான் வணங்குமாறுரைக்கக் கேட்ட
ஸஜாதீயர் ப்ரஸாதமும் ஆர்ஷமூலம்.

அதாவது—*யஸ்மிந் கல்பே து யத் ப்ரோக்தம புராணம் ப்ரஹ்மணா புரா, தஸ்ய தஸ்ய து மாஹாத்ம்யம் தத்ஸ்வரூபேண வர்ண்யதே* என்கிறபடியே குணத்ரய வச்யனான

தன்க்கு காலபேதேந குணத்ரயமும் ஸங்கீர்ணமாயும், அதிலொரு குணம் ப்ரசுரமாயிருக்கும் விசேஷத்தையிட்டு *ஸங்கீர்ணாஸ் ஸாத்விகாச்சைவ ராஜஸாஸ் தாமஸாஸ் ததா* என்று ஸங்கீர்ணங்களென்றும் ஸாத்விகங்களென்றும் ராஜஸங்களென்றும் தாமஸங்களென்றும் சொல்லப்படுகிற அஹஸ்ஸுக்களாகிற கல்பங்களினுடைய ஆதிகளிலே உத்ரிக்தமான குணாநுகுணமாக ப்ரதிபந்நமானபடியே, *அக்நேச் சிவஸ்ய மாஹாத்ம்யம் தாமஸேஷு ப்ரகீர்த்திதம், ராஜஸேஷு ச மாஹாத்ம்யம் அதிகம் ப்ரஹ்மணோ விது, ஸாத்விகேஷ்வத கல்பேஷு மாஹாத்ம்யமதிகம் ஹரே, தேஷ்வேவ யோக ஸம்ஸித்தா கமிஷ்யந்தி பராம் கதிம், ஸங்கீர்ணேஷு ஸரஸ்வத்யா பித்ரூணாஞ்ச நிகத்யதே* என்கிற படியே தாமஸ கல்பங்களில் அக்நிசிவர்களுடைய மாஹாத்ம்யத்தையும், ராஜஸ கல்பங்களில் தன்னுடைய மாஹாத்ம்யத்தையும், ஸாத்விக கல்பங்களில் ஸர்வேச்வரனுடைய மாஹாத்ம்யத்தையும், ஸங்கீர்ண கல்பங்களில் பித்ரு ஸரஸ்வதிகளின் மாஹாத்ம்யத்தையும் வாணியாகிறகும் சதுர்முகனுடைய *மச்சந்தாதேவ தே ப்ரஹ்மந் ப்ரவ்ருத்தேயம் ஸரஸ்வதீ* என்கிறபடியே இவன் வாக்கிலே இச்சப்தம் பிறக்கைக்கடியான அநுக்ரஹ கார்யமான நினைவும். சந்தஸ்ஸென்கிறவிது நினைவென்றே இவ்விடத்தில் கொள்ளவேணும். ச்சந்தமென்றே நினைவுக்கு வாசகம்; சந்தஸ்ஸென்கிறவிதுவும் நினைவுக்கு வாசகமாக வந்தவிடங்களிலே கண்டுகொள்வது.

ஆக இப்படி யிருந்துள்ள சதுர்முகன் நினைவும், *அந்யம் தேஹி வரம் தேவ ப்ரஸித்தம் ஸர்வஜந்துஷு, மாத்தயோ பூத்வா பவாநேவ மாமாராதய கேசவ. பாம வஹ்நேஷ்வ ச தேவேச: வரம் மத்தோ க்ருஹாணச, யேநாஹம் ஸர்வபூதாநாம் பூஜ்யாத் பூஜ்யதரோ பவம்* என்று வரம் வேண்டின ஸ்வோத்கர்ஷ காமனுகையாலே, *த்வஞ்ச ருத்ர! மஹாபாஹோ மோஹசாஸ்த்ராணி காரய* என்று பகவான் நியோகித்தது வ்யாஜமாக ஆகமாதி மோஹ சாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தகனான ருத்ரன் *பிணங்களிடு காட்டதனுள் நடமாடு பிஞ்ஞகன்* என்றும், *சுடலையில் சுடுநீறன்* என்றும், *வெந்தாரென்பும் சுடுநீறும் மெய்யில் பூசி* என்றும், *அக்கும் புலியினதளுமுடையார்* என்றும், *ஆறும் பிறையும் அரவமும் அடம்பும் சடைமேலணிந்து* என்றும், *ஏறேறி* என்றும், *சுழன்றும் கொன்னவிலும் மூவிலைவேல் கூத்தன்* என்றும், *ஆலமமர் கண்டத்தரன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தம ப்ரசுரனுகையாலே நிஹீனவ்ருத்திபரனாய், *உந்மத்தவத்ப்ரநத்த பரபு பரமவதாமபி, ராத்ரௌ ச்மசாநேஷ்வடஸி தத் கிமேதத் த்வமேச்வர* இத்யாதியாலே, 'ச்மசாநபர்யடநம் தொடக்கமான நிஹீநவ்ருத்திகளை நீ அநுஷ்டிக்கைக்கு ஹேதுவென்' என்று தேவி கேட்கும்படி ச்மசாநங்களிலே ஸஞ்சரித்து, சவபஸ்மத்தை உடம்பெங்கும் பூசி, அஸ்திமாலையைப்பூண்டு, வ்யாக்ர சர்மத்தை யுடுத்து, நதீ சந்த்ர ஸர்ப்பாதிகளை ஜடையிலே யணிந்து ஸர்வேச்வரன் தன் ஸர்வஜ்ஞயாநுகுணமாக வேதமயனான விஹகேச்வரனை மேற்கொண்டு உலாவுமா போலே தன்னறிவுகேட்டுக்கநுகுணமாக ஜ்ஞாநஹீநமான ரிஷபத்தை வாஹநமாக உடையவனாய், மத்தர் களித்து ந்ருத்தம் பண்ணுமோபாதி சக்ரப்ரமம் போலே சுழன்றுடுவது, விஷத்தைக் கண்டத்திலே தரிக்கையாலே நம்மிற்காட்டில் அதிசயித சக்திகரில்லை யென்று தன்னை ஈச்வரனாக நினைத்திருப்பதாகிற ப்ராந்தி நீங்கி, ஸத்வ குணம் தலையெடுத்து, *ஸத்வம் விஷ்ணுப்ரகாசகமாகையாலே, *ஆலமேல் வளர்ந்தானைத் தான் வணங்குமாறு—நால்வர்க்கு மேலையுகத்துரைத்தான்* என்கிறபடியே அகடிதகடநாஸமர்த்தனான ஸர்வேச்வரனைத் தான் உபாஸிக்கும் ப்ரகாரத்தை உபதேசிக்கக் கேட்டவர்களாகையாலே ஸத்வநிஷ்டராய் ருஷித்வத்தால் வந்த ஸாஜாத்யத்தையுமுடையரான அகஸ்த்ய புலஸ்த்ய தக்ஷ மார்க்கண்டேயர்கள் நால்வரிலே ஒருவனான புலஸ்த்யன், *புராண ஸம்ஹிதாகர்த்தா பவாந் வத்ஸ பவிஷ்யதி, தேவதா பாரமார்த்யஞ்ச யதாவத் வேத்ஸ்யதே பவாந்* என்று ஸ்ரீபராசரபகவானுக்கு வரப்ரதானம் பண்ணுகையாலே ஸஜாதீயரான ருஷிகள் ப்ரஸாதமும் ருஷிப்ரோக்தங்களான ப்ரபந்தங்களினுடைய உதயத்துக்கு மூலமென்கை.

அதாவது—*ஸ்ருஷ்டிம் தத: கரிஷ்யாமி த்வாமாவிச்ய ப்ரஜாபதே* *கல்பாந்தே ருத்ரரூபீ யோ க்ரஸதே ஸகலம் ஜகத்* *விஷ்ணுராத்மா பகவதோ பவஸ்யாமிததேஜஸ:* என்கிறபடியே, *திசைமுகன் கருவுள் வீற்றிருந்து படைத்திட்ட கருமங்களும்* என்றும், *வெள்ளை நீர்ச்சடையானும் நின்னிடை வேறலாமை விளங்க நின்றதும்* என்றும் சொல்லும்படி ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கு அந்தர்யாமியாய்க் கொண்டு ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாராதிகளைப் பண்ணா நிற்கச் செய்தே, *அரனயனென வுலகழித்து அமைத்துளனே* என்று ஜகத்ஸ்ருஷ்டி வேதோபதேசம் ஜகத்ஸம்ஹாரம் த்ரிபுர தஹநமாகிற விவற்றை ப்ரஹ்ம ருத்ரர்கள் தாங்களே செய்தார்களாக லோகத்தார் சொல்லும்படி செய்தாப்போலே, *மூவுருவா முதல்வனே* என்று ஸ்வேந ரூபேண நின்று கார்யம் செய்யுமிடத்தில் தனக்குத்தானே அடியானாப்போலே ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கும் தானே அடியாய் அவர்களை சரீரமாகக் கொண்டு நின்று ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணி அவர்கள் செய்தார்களென்று ப்ரஸித்தமாக்குமவன்.

திறத்துக்கே துப்பரவாம் என்கிறபடியே ஏதேனுமொரு காரியத்திலும் வந்தால் ஒருத்ருணத்தைக்கொண்டு கார்யம் தலைக்கட்டிக்கொள்ளவல்ல ஸாமர்த்த்யத்தையு முடையவனுகையாலே *இன்கவிபாடும் பரமகவிகளால் தன்கவிதான் தன்னைப்பாடுவியாது* என்று சொல்லுகிறபடியே தன்னைக் கவிபாடுவிக்க வேண்டினால் அதுக்கீடான ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளால் குறைவற்றவர்களாய் இனிய கவிகளைப் பாடவல்ல மேலான கவிகளான வ்யாஸபராசர வால்மீகி ப்ரப்ருதிகளும், *செந்தமிழ் பாடுவாரான முதலாழ்வார்களு முண்டாயிருக்க, அவர்களைக் கொண்டு பாடுவித்துக் கொள்ளாதே *நேர்பட்யான் சொல்லும் நீர்மையிலாமையில்* என்கிறபடியே தனக்குத் தகுதியாம்படி வாய்க்கச் சொல்லுகைக் கடியான ஜ்ஞாநாதி குணங்கள் எனக்கின்றிக்கேயிருக்க *என்னைத்தன்னாக்கி* என்கிறபடியே என்னைத் தன்னோடொத்த ஜ்ஞாநசக்திகளையுடையனும்படி பண்ணி, *என் நாமுதல்வந்து புகுந்து* என்கிறபடியே என்னுடைய வாக்ப்ரவ்ருத்திக்கு முதலாய் வந்து புகுந்து.

என்னாகியே தப்புதலின்றி என்கிறபடியே என்னை உபகரணமாகக் கொண்டு பாடாநிற்கச் செய்தே என்னுடைய ஸ்பர்சத்தால் வந்த தோஷம் தட்டாதபடியாகக் கொண்டு, *தன்னை வைகுந்தனாகப் புகழ்* என்கிறபடியே நான் புகழ்ந்தவித்தாலே ஸ்ரீவைகுண்டநாதனாய் அங்குத்தை ஐச்வர்யம் பெற்றானாக நினைத்து, *தன் சொல்லால் தான் தன்னைக் கீர்த்தித்த* என்றும், தன்னைத்தானே துதித்து* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, 'சொல்லும் தன்னது, *சொன்னானும்தான், சொல்லிற்றும் தன்னை' என்னும்படி எனக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று தன்னைத்தானே ஸ்துதித்து.

வலக்கையாழி யிடக்கைச் சங்கமிவையுடை மால்வண்ணனை மலக்கு நாவுடையேற்கு என்று ஒன்றுக்கும் விகருதனாகாத ஸர்வாதிகனை என்னுக்தி மாத்ரத்தாலே விக்ருதனும்படி பண்ணவல்ல நாவீறுடைய வெனக்கென்றும், *நாவியலாலிசை மாலைகளேத்தி நண்ணப் பெற்றேன* என்று நெஞ்சொழியவாக் ப்ரவ்ருத்தி மாத்ரத்தாலே இசைமாலைகளைக் கொண்டு ஸ்துதித்துக் கிட்டப் பெற்றேனென்றும், *மொய்ய சொல்லாலிசை மாலைகளேத்தி யுள்ளப்பெற்றேன்* என்று செறிந்த சொல்லாலேயுண்டாய் இசையோடே கூடியிருந்துள்ள தொடைகளாலே யேத்தி அநுஸந்திக்கப் பெற்றேனென்றும், *வானக் கோனைக் கவி சொல்ல வல்லேற்கு* என்று ஸ்ரீவைகுண்டநாதனைக் கவிசொல்லவல்ல வெனக்கென்றும் நான்பாடினேனாக நினைத்து நானும் சொல்ல, *சடகோபன் சொல்* என்றவாறே நானித்தைப் பாடினேனாக நினைத்து நாடும் அஞ்ஜலிபண்ணும்படி, *என் சொல்லால் யான் சொன்ன வின்கவி யென்பித்து* என்கிறபடியே என்னுடைய வசநவ்யக்தியாலே நான் கர்த்தாவாகச் சொன்ன இனிய கவியென்று நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கின

அதாவது—*ஸ்ருஷடிம தத கரிஷயாம் தவாமாவிசய பரஜாபதே* *கல்பாந்தே ருத்ரரூபீ யோ கரஸதே ஸகலம ஜகத* *விஷணுராதமா பகவதோ பவஸயாமிததேஜஸ:* எனகிறபடியே, *திசைமுகன கருவுள வீறறிருநது படைததிட்ட கருமங்களும* என்றும, *வெள்ளை நீர்சசடையானும நின்னிடை வேறலாமை விளங்க நினறதும* என்றும சொலலுமபடி ப்ரஹம ருதராகளுககு அந்தாயாமியாயக கொண்டு ஸ்ருஷடி ஸமஹாராதிகளைப பண்ணு கிறகச் செயதே, *அரனயனென வுலகழித்து அமைத துளனே* என்று ஜகத்ஸருஷடி வேதோபதேசம ஜகத்ஸமஹாரம தரிபுர தஹந மாகிற விவறறை ப்ரஹம ருத்ராகள தாஙகளே செயதாாகளாக லோகததாா சொலலுமபடி செயதாபபோலே, *மூவுருவா முதலவனே* என்று ஸவேந ரூபேண நின்று கார்யம செயயுமிடததில தனககுத்தானே அடியானபபோலே ப்ரஹமருதரா களுககும தானே அடியாய அவாகளை சரீரமாகக கொணடு நின்று ஸ்ருஷ்டயாதி களைப பணணி அவாகள செயதாாகளென்று ப்ரஸித்தமாககுமவன.

திறத்துககே துப்பரவாம எனகிறபடியே ஏதேனு மொரு காரியத்திலும வநதால ஒருதருணத்தைககொணடு கார்யம தலைககடடிககொள்ளவலல ஸாமாதத யததையு முடையவனாகையாலே *இனகவிபாடும பரமகவிகளால தனகவிதான தனனைபபாடுவியாது* என்று சொலலுகிறபடியே தனனைக கவிபாடுவிகக வேணடி னால அதுககீடான ஜஞாநசகதயாதிகளால குறைவறறவாகளாய இனிய கவிகளைப பாடவலல மேலான கவிகளான வயாஸபராசர வாலமீகி ப்ரப்ருதிகளும, *செந தமிழ பாடுவாரான முதலாழவார்களு முணடாயிருகக, அவர்களைக கொணடு பாடு விததுக கொளளாதே *நோபடயான சொலலும நீர்மையிலாமையில* எனகிற படியே தனககுத தகுதியாமபடி வாயககச சொலலுகைக கடியான ஜஞாநாதி குணஙகள எனககினறிககேயிருகக *எனனைததனனாககி* எனகிறபடியே எனனைத தனனோடொதத ஜஞாநசகதிகளையுடையனாமபடி பணணி, *என நாமுதல வநது புகுநது* எனகிறபடியே எனனுடைய வாகப்ரவருததிககு முதலாய வநது புகுநது

எனனாகியே தபபுதலினறி எனகிறபடியே எனனை உபகரணமாகக கொணடு பாடாநிற்கச செயதே எனனுடைய ஸபர்சததால வநத தோஷம தட்டாத படியாகக கொணடு, *தனனை வைகுந்தனாகப புகழ* எனகிறபடியே நான புகழநத வித்தாலே ஸ்ரீவைகுணடநாதனாய் அஙகுததை ஐசவாயம பெறறானாகை நினைதது, *தன சொலலால தான தனனைக கீர்ததித்த* என்றும, தனனைததானே துதிதது* என்றும சொலலுகிறபடியே, ‘சொலலும தனனது, *சொனனானுமதான, சொல் லிற்றும தனனை’ எனனுமபடி எனககு அநதராதமாவாய நின்று தன்னைததானே ஸதுதித்து.

வலககையாழி யிடககைச சங்கமிவையுடை மாலவண்ணனை மலககு நாவுடை யேறகு என்று ஒன்றுககும விகருதனாகாத ஸர்வாதிகனை எனனுகதி மாதரத் தாலே விகருதனாமபடி பணணவலல நாவீறுடைய வெனககென்றும, *நாவிய லாலிசை மாலைகளேததி நண்ணப பெற்றேன* என்று நெஞசொழியவாக ப்ரவருத்தி மாத்ரத்தாலே இசைமாலைகளைக கொண்டு ஸதுதிததுக கிடடப் பெறறேனென்றும, *மொயய சொலலாலிசை மாலைகளேததி யுளளப்பெறறேன* என்று செறிநத சொலலாலேயுணடாய இசையோடே கூடியிருநதுளள தொடைகளாலே யேத்தி அநுஸநதிககப பெறறேனென்றும, *வானக கோனைக கவி சொலல வலலேறகு* என்று ஸ்ரீவைகுணடநாதனைக கவிசொலலவலல வெனககென்றும நானபாடினே னாக நினைத்து நானும சொலல, *சடகோபன சொல* என்றவாறே நானிதனைப் பாடினேனாக நினைத்து நாடும அஞ்ஜலிபணணுமபடி, *என சொலலால் யான சொனன வினகவி யெனபிதது* எனகிறபடியே எனனுடைய வசநவயகதியாலே நான கர்த்தாவாகச சொனன இனிய கவியென்று நாடடிலே ப்ரஸித்தமாககினு

னென்று அருளிச்செய்தாரிறே யென்கை. ஆகையால இவர் ஸர்வேச்வரனரு ளடியாகவே பாடினமை நிச்சிதமென்று கருத்து. .... (57)

58. இப்படி இப்ப்ரபந்தங்களுக்கு மூலவைலக்ஷண்யத்தாலே வந்தவேற்ற முண்டென்றறிவித்தவளவு மன்றிக்கே வகத்ருவைலக்ஷண்யத்தால் வந்த வேற்றமு முண்டென்று அறிவிக்கைக்காக ருஷிகளிற் காட்டில ஆழ்வார்க்குண்டான வ்யா வ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார்—(தர்மவீர்யஜஜ்ஞாநத்தாலே என்று தொடங்கி).

(மூ.) 58. தர்மவீர்யஜஜ்ஞாநத்தாலே தெளிந்து ஹ்ருஷ்டராய் மேலே மேலே தொடுப் பாரைப்போலன்றே அருளின பக்தியாலே உள்கலங்கிச் சோகித்து மூவாறு மாஸம் மோஹித்து வருந்தியேங்கித் தாழ்ந்த சொற்களாலே நூற்கிறவிவா.

அதாவது—*ஹஸிதம் பாஷிதம் சைவ கதிர்யா யச்ச சேஷ்டிதம், தத ஸர்வம தர்ம வீர்யேண யதாவத் ஸம்ப்ரபச்யதி* எனகிறபடியே தாம் தாம் அநுஷ்டித்த தபோரூப மான தர்மத்தினுடைய சக்தியாலே ஜனித்த ஜ்ஞாநத்தாலே, *கண்டும தெளிந்தும்* என்கிறபடியே ஜ்ஞாதவ்யங்களைத் தெளியவறிந்து, அதுதான, *ந போதாத் அபரம் ஸுகம்* என்னும்படி யிருக்கையாலே ஹர்ஷயுக்தராய், அந்தத் தெளிவும ஹர்ஷமு மடியாக உத்தரோத்தரம் சப்தங்களைத் தொடுக்கும் ருஷிகளைப்போலன்றே, தர்ம வீர்யத்தால் வந்ததுக்கும் அதுதான் ஜ்ஞாநமாத்ரமானதுக்கும் எதிர்த்தட்டாம்படி *மயர்வறமதிநலமருளினன்* என்கிறபடியே நிர்ஹேதுக பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே வந்ததாய் ஜ்ஞாநவிபாகரூபையான பக்தியாலே. தெளிவுக்கும ஹர்ஷத்துக்கும எதிர்த்தட்டாமபடி *மதியெலலாமுள்கலங்கி* எனகிறபடியே விரஹவ்யஸநையாலே ஜ்ஞாநமெல்லாம் அடிமண்டியோடே கலங்கி, யதாமநோரதம பகவதநுபவம் பெறாமையாலே சோகித்து மேலே மேலே தொடுக்குமதுக்கு எதிர்த்தட்டாம்படி *எத்திறம்* என்றும் *பிறந்தவாறும* என்றும, *கண்கள் சிவந்து* என்றும ஸர்வாதிகனாய் அவாப்த ஸமஸ்த காமனாயிருக்கச் செய்தே க்ஷுத்ரராய் சபலரா யிருப்பாரைப்போலே அவன் செய்த நவநீத சௌர்யவ்ருத்தாந்தத்தையும, அகர்ம வச்யனா யிருக்கச் செய்தேயும் கர்மவச்யரைப்போலே பிறந்தபடியையும், *மாயக கூத்தனில் தாம் கண்ணும் வாயும துவர்ந்தாப்போலே தம்மைப் பிரிகையாலே அவன கண்ணும் வாயும துவர்ந்து தம்மோடு கலந்த பின்பு அவை தன்னிறம பெற்றபடியை யும் அநுஸந்தித்து 'ஈதென்ன ப்ரகாரம! ஈதென்ன ப்ரகாரம்!' என்று ஒரொனறில அவ்வாறுமாஸமாக மூவாறுமாஸம் மோஹித்து, *வருந்தி நான் வாசகமாலை கொண்டு* என்கிறபடியே ஒரு சொல்லெடுக்கும்போது ஒருமலை யெடுக்குமாபோலே வருத்தப் பட்டு *என்றென்றேங்கியழுதக்கால்* என்கிறபடியே அநுபவாலாபக்லேசத்தாலே அவன்படிகளைப் பலகாலும சொலலிப் பொருமிப் பொருமி அழுது *அங்கே தாழ்ந்த சொற்களால்* எனகிறபடியே *எங்கே காண்கேன்* என்கிற மநச்சைதில்யத்தாலே கத்கதஸ்வரமான சப்தங்களாலே *வண்டமிழ் நூற்கநோற்றேன்* என்று இப்ப்ர பந்தத்தை நிர்மிக்கிறவிவ ரென்கை. .... (58

59. இப்படி பகவத் ப்ரேமத்தாலே ருஷிகளில் வ்யாவ்ருத்தரான வளவன றிக்கே இதரவிஷய வைராக்யத்தாலும அவர்களில இவர் வ்யாவ்ருத்தர் என்கிறார்—(ஸ்வாத்யாயேத்யாதியால்).

(மூ) 59 ஸ்வாத்யாய யோகங்களைக் கற்றுந் தெளிந்தும் கண்ட மைமைப்பாலே ஓதி யுணர்ந்தவர் இன்னு மாசாபாசபத்தர்; அவன வழங்கும் திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸாலே நேரே கார்செறிந்த நீருடி கட்கரிய அரும்பொருளைக் கண்டபோதே யாமுருமை யென்னும்படி இவர்க்கு வன்பாசங்கள் நீங்கிறது.

அதாவது—*ஸ்வாத்யாயாத் யோகமாஸீத யோகாத் ஸ்வாத்யாய மாமநேத், ஸ்வாத்யாய யோகஸம்பத்த்யா பரமாத்மா ப்ரகாசதே, தத்க்ஷுய ஸ்வாத்யாயச் சக்ஷுர்யோகஸ் ததா பரம், நமாமஸசக்ஷுஷா த்ரஷ்டும் ப்ரஹ்ம பூதஸ் ஸ சகயதே* என்கிறபடியே ஸ்வாத்யாய யோகஙகளாகிற இரண்டு த்ருஷ்டிகளாலுமொழிய மாமஸ சக்ஷுஸ்ஸால பரமாத்மாவைக காணப்போகாமையாலே ஸ்வாதயாய சப்தவாச்யமான வேதததை ஓதியும், யமநியமாத்யஷ்டாங்க யோகத்தை அப்யஸித்தும அவவழியாலே ததுபயவிஷயமான பரமாத்மாவை ஏவமபூதனென்று தெளிந்தும் இமமுகத்தாலே ஸவயத்நேக கண்ட காட்சியில (அ)வைசதயததாலே *ஓதியுணாந்தவர்* எனகிறபடியே வேத சாஸ்த்ரங்களையோதி த்யாஜயோபாதேயஙகளை யுணர்ந்திருககிற ருஷிகள் இன்றளவும் *ஆசாபாச சதைர் பத்தா:* எனகிறபடியே ஸாமஸாரிக போகவிஷயஙகளான *ஆசாககய பாசசதங்களாலே பந்திககபபட்டிருபபர்கள, *திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு:* எனகிறபடியே தன்னைககாண்கைககு ஸாதநமாக அவன கொடுதத திவய ஜ்ஞாநரூப சக்ஷுஸ்ஸாலே, *நேரே கடிககமலத்துள்ளிருந்தும காணகிலான* எனறும *கார் செறிந்த கண்டத்தா னெண்கண்ணும காணுன* என்றும், *நீருடி தான காணமாட்டாத தாரகலசேவடி* எனறும, *கடகரிய பிரமன சிவனிந்திரனென்றிவர்ககும கடகரிய கண்ணன* எனறும சொலலுகிறபடியே இவ்வருகுளளாரிற் காட்டில ஜ்ஞாநசகதயாதிகளாலதிகராய, *தாமோதரனைத் தனி முதல்வனை ஞாலமுண்டவனை—ஒருவாககுத தரமறியலாமோ* என்று தஙகளை யொழிய ஒருவர்ககு மறியப்போகா தென்றிருககும ப்ரஹ்மருத்ரர்களுககும காணவரியனாய், *அறிந்தனவேதவரும பொருள் நூலகள அறிந்தன கொளக அருமபொருளாதல* எனகிறபடியே *யஸயாமதம் தஸ்ய மதம்* இத்யாதியாலே வேதஙகளும அறியவரிய வஸ்துவெனறே அறியும்படியாய் *கேட்பார்ககருமபொருளாய நின்ற* என்று, *நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்யோ ந மேதயா ந பஹுநா ச்ருதேந* என்கிறபடியே தன ப்ரஸாத மொழிய ஸ்வயத்நத்தாலே சரவணாதிகள பணணுவார்க்கு துர்லப வஸ்துவான ஸர்வேச்வரனை, *கண்டேன கமலமலாபபாதம* எனகிறபடியே அவன தானே காட்டுகையாலே விசததமமாகக கண்டபோதே *பொய்ந்நினற ஞானமும* என்று தொடங்கி, *இந்நின்ற நீர்மையினியாமுருமை* என்று அவித்யாதிகளை விடுவித்தருளவேணுமென்று அவனைக் காலகட்டுமபடி இவர்ககு *மற்ற வனபாசங்கள* என்று ஸ்வயத்ந நிவர்த்யமலலாதபடி ப்ரபலமான பாஹ்யஸஙகஙகள *பாசங்கள நீக்கி* என்னுமபடி தத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸவாஸநமாக விடடகன்றதெனகை. (59)

60. இவ்வளவு மன்றிககே தாரகாதிவைலக்ஷண்யத்தாலும அவர்களில் இவர்க்குண்டான வ்யாவருத்தியை யருளிச் செயகிறார்—(அவர்களுக்கித்யாதியாலே)

(மூ.) 60. அவர்களுக்குக் காயோடென்னுமிவையே தாரகாதிகள், இவர்க் கெல்லாம் கண்ணனிறே

அதாவது—ருஷிகளானவர்களுக்கு *காயோடு நீடு கனியுண்டு வீசுகடுங்கால் நுகர்நது* என்றும *வீழுகனியு மூழிலையு மென்னு மிவையே நுகர்ந்து* என்றும சொல்லுகிறபடியே பலமூலபத்ரவாயு தோயஙகளே தாரகபோஷக போகயங்கள்;

ருஷிம் ஜுஷாமஹே என்று இவரையும் ருஷியென்று சொல்லிற்றாகிலும் தாரகாதிகள் அவையன்று, க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணாதத்வமான விவாகத *உண்ணுஞ்சோறு பருகு நீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாம் கண்ணன்* என்கையாலே தாரகபோஷகபோகயங்களெல்லாம் க்ருஷ்ணனே யிறே யென்கை. ... .. (60)

61 இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ப்ராக்ருதவிஷயங்களில நசையற்று பகவத்தேகபரரானவிவர் தத்விரஹத்தில படுமதெல்லாம அவர்கள ப்ராக்ருதவிஷயஸங்கம அருமையாலே அவ்விஷயங்களினுடைய விரஹத்திலே படுவர்களென்கிறார்–(அழு நீர் இத்யாதியால)

(மு.) 61. அழுநீர்துளும்பக் கடலும மலையும் விசும்புந்துழாய் திருமாலென்று எங்கே காண்கேனென்னுமிவரலமாப்பு அவர்களுக்குப் புத்ர வியோகத்திலே.

அதாவது—*சேயரிக்கண அழுநீர் துளும்ப அலமருகின்றன* என்றும், *கடலும மலையும விசும்பும துழாய* என்றும், *சிந்தை கலங்கித் திருமாலென்றழைப்பன* என்றும், *எங்கே காண்கேனீன துழாயம்மான தன்னை* என்றும, *உன்னைக்காண்பான நானலப்பாய்* என்றும சொல்லுகிறபடியே பகவத் விரஹ வ்யஸநத்தாலே கண்ணும கண்ணீருமாய அபரிச்சேத்யமான கடலோடு நீர்விவரமான மலையோடு அச்சமான ஆகாசத்தோடு வாசியற எங்குமதேடி ஹ்ருதயம கலங்கி 'சரிய.பதியே! என்றுகூப்பிட்டு எங்கே காணக கடவேனென்று இவர் படுமலமாப்பு, ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவான புத்ரவியோக க்லேசத்தாலே, *ஸ மேரு கூடாதாத்மாநம் முமோச பகவாந் ருஷி, சிரஸ தஸ்ய சிலாயாஞ்ச தூலராசாவிவாபதத, ந மமார ச பாதேந ததா ஸ முநீஸத்தம:, ததாக்நிமித்தவா பகவாந ஸ விவேச மஹாவநே, தம ததா ஸுஸமித்தோபி ந ததாஹ ஹுதாசந:, தீப்யமாநோப்யமித்ரக்ந சீதோக்நிரபவத தத ஸ ஸமுத்ரமபி ப்ரேத்ய சோகாவிஷ்டோ மஹாமுநி, கண்டே பத்தவா சிலாம குர்வீம நிபபாத ததம்பஸி* என்கிறபடியே மலையிலே ஏறிவிழுவது, நெருப்பிலே புகுவது, கழுத்திலே கல்லைக் கட்டிக் கடலிலே விழுவதாகையாலும், ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவான புத்ரவிரஹம பொறுக்கமாட்டாமல *த்வைபாயநோ விரஹகாதர ஆஜுஹாவ புத்ரேதி* என்கிறபடியே புத்ரனே! யென்று வாயவிட்டுக்கூப்பிட்டு அழுது கொண்டு காணப் பெறாமையால அலமந்துதிரிகையாலும அவர்களுக்குப் புத்ரவிச்லேஷத்திலே நடக்குமென்றபடி.

62. இம்மாத்ரமேயன்றியே பலஸாதநாதிகளில ப்ரதிபத்தி விசேஷத்தாலும இரண்டு தலைக்குமுண்டான நெடுவாசியை அருளிச் செய்கிறார் மேல்—(பலஸாதநேத்யாதியால.)

(மு) 62. பலஸாதந தேவதாந்தரங்களில் இவர்கள் நினைவு பேச்சிலே தோன்றும்.

அதாவது—*நிரஸ்தாதிசயாஹ்லாதஸுக பாவைகலக்ஷண, பேஷஜம பகவத்ப்ராபதிரேகாந்தாத்யந்திகீ மதா, தஸ்மாத தத்ப்ராப்தயே யத்ந: கர்தவ்ய பண்டிதைர் நரை, தத் ப்ராபதி ஹேதுர் ஜ்ஞாநஞ்ச கர்ம சோக்தம மஹாமுநே* இத்யாதிகளாலே பகவத்ப்ராபதியே பலமாகவும, கர்மஜ்ஞாநாதிகளே உபாயமாகவும, இந்த்ராதிதேவதாந்தர்யாமியான ஈச்வரனே உத்தேச்யனாகையாலே இந்த்ராதிதேவதைகள அநுவர்த்தநீயராகவுமிறே ருஷிகள சொல்லுவது. *தனக்கேயாகவெனைக் கொள்ளுமீதே* *வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டு நாம* என்று கைங்கர்யம புருஷார்த்தமாகவும், தத் ஸாதநமும *நாகணைமிசை நமபிரான சரணேசரண்* அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே* என்கிற ப்ரபத்தியாகவும், *மற்றொரு தெய்வம தொழாள* என்று தேவதாந்தரங்கள்

அநுவர்த்தநீயரல்லராகவுமிறே இவரருளிச செய்தது. ஆகையால பலததிலும் ஸாதநத்திலும தேவதாந்தரங்களிலும அவர்கள ப்ரதிபத்தியும் இவர் ப்ரதிபத்தியும இரண்டுதலையில பேசிலும தெரியுமெனகை.

ஸகல வேதஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரத்தில ப்ரதமபதத்தாலே சேஷத்வைக நிரூபணீயமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தம சரமபதத்தில சதுர்த்தியால சொல்லப்பட்ட கைங்கர்யமேயாகையாலும், மத்யமபத ப்ரதிபாதிதமான பகவதத்யந்த பாரதந்த்ர்யததுக்கு தநதேகோபாயதவ மொழிய ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வப்ரவருத்தி சேராமையாலும மதயமாக்ஷரபரதிபாதிதமான பகவத நயார்ஹதவததுக்கு தேவதாந்தராநுவர்த்தநகந்தமும ஸஹியாமையாலும பகவத ப்ராப்திமாத்ரம பலமாகவும, ஸ்வயத்நரூபகாமாதிகள உபாயமாகவும, அஹங்கார யுக்ததேவதைகள பகவத விசேஷணதயா உபாதேயராகவும கொள்ளுமது ஸ்வரூப யாதாத்மய தர்சிகளுக்குப் பரிதயாஜ்யமாயிறே யிருப்பது. ஆனபினபு பலாதித்ர யததில அவர்கள ப்ரதிபததிக்கும இவர் ப்ரதிபத்திக்கும நெடுவாசியுண்டாகையாலே இவ்வழியாலும அவர்களில் இவர் அத்யந்தவயாவ்ருத்தர் என்றதாயிற்று. ... (62)

63. ஆக, தாமவீர்யேத்யாதி (58) வாக்யம் தொடங்கி இவ்வளவும் இப்ப்ரபந்த வக்த்ரு வைலக்ஷண்யத்தை ப்ரதிபாதித்தார் கீழ. இனி இப்ப்ரபந்த வைலக்ஷண்யந் தன்னை ப்ரதிபாதிக்கிறார் மேல்—(ராமாயணமென்று தொடங்கி)

(மூ.) 63. ராமாயணம் நாராயண கதையென்று தொடங்கி கங்காகாங்கேய ஸம்ப வாத்யஸத் கீர்த்தநம் பண்ணின எச்சில்வாய் சுத்திபண்ணுமல் திருமால வனகவியென்ற வாயோலைப்படியே மாற்றங்களாய்ந்துகொண்டு உரிய சொல்வாய்த்தவிது வேதாதிகளில் பௌருஷ மாநவ கீதா வைஷ்ண வங்களபோலே அருளிச செயலில் ஸாரம்.

அதாவது—*காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸ்நம் ஈத்ருசை: கரவாண்யஹம்* என்று ராம கதையைச சொல்லுவதாக ராமாயணமென்று உபகரமித்து கங்காஸம்பவ ஸுப்ரஹ்மண்யோத்பத்தி புஷ்பகவர்ணநரூப கதைகளைப பரக்கப் பேசுகையாலே அஸத்கீர்த்தநம பண்ணின வாக்சுத்திவந்ததிறே ஸ்ரீ வால்மீகி பகவானுக்கு. *நாராயண கதாமிமாம்* எனகிறபடியே நாராயண கதையென்று உபகரமித்து ஸம்பவ பர்வத் திலே காங்கேயரான ஸ்ரீ பீஷ்மருடைய உத்பத்தி தொடக்கமாக அநேகருடைய உத்பத்திப்ரகாரங்களை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கையாலும், 'பூசல்பட்டோலை' எனனும்படி பாரதயுத்த ப்ரகாராதிகளையே பரக்க நின்று வர்ணித்த படியாலும' அஸத்கீர்த்தநத்திலே மிகவும பரந்து அசுத்தையான வாக்கை, *அஸத் கீர்த்தநகாந்தார பரிவர்த்தநபாமஸுலாம், வாசம் சௌரிகதாலாபகங்கயைவ புநீமஹே* என்று அஸத் கீர்த்தநமாகிற காட்டிலே அலமந்து புழுதி படைத்த வாக்கை பகவத் கதாலாபமாகிற கங்கையாலே சுத்தமாக்குகிறேனென்று சுத்தி பண்ணினானிறே ஸ்ரீ வேதவ்யாஸ பகவான். ஸ்ரீ வால்மீகி பகவான் இப்படி அநுதபித்து வாக்சுத்தி பண்ணிற்றிலனே கிலும இந்த ந்யாய மவனுக்கு மொக்குமென்று நினைத்திறே இவர் கூட்டியெடுத்தது. ஆக இப்படி உபக்ரமித்ததுக்குச் சேராதபடி அஸத்கீர்த்தனததைப் பண்ணி வாக்கை அசுத்தையாக்கி, அதுக்கு சுத்தி பண்ணவேண்டாதபடி, *திருமாலவன கவி யாது கற்றேன* என்று சரியபதியினுடைய கவியென்று அடியில் வாயோலையிட்ட ப்ரகாரத்திலே *மாற்றங்களாய்ந்துகொண்டு* எனகிறபடிறய அங்யபரமான சப்தங் கள ஒன்றும் ஊடுகலசாதபடி சப்தங்களைத் தெரிந்தெடுத்து *உரிய சொல்லாலிசை மாலைகளேத்தி* எனகிறபடியே விஷயத்துக்குத தகுதியான சொல்லாலே சொல்லப் பட்டதாய் *வாய்த்தவாயிரம* என்று வாச்யனான ஸர்வேச்வரனுக்கு வாய்த்த இப்

ப்ரபநதம, *வேதேஷு பௌருஷம் ஸூக்தம் தர்ம சாஸ்த்ரேஷு மாநவம், பாரதே பகவத் கீதா புராணேஷு ச வைஷ்ணவம்* என்று வேதஙகளில புருஷ ஸூகதமும, தர்ம சாஸ்தரஙகளில மநுப்ரணீதமும, மஹாபாரததகில் ஸ்ரீ கீதையும, புராணங்களில் ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணமும் ஸாரமாயிருககு மாபோலே, அங்யகதாகந்த ரஹிதமான அருளிச செயலில ஸாரமாயிருககுமெனகை. இத்தால *தீதிலந்தாதி* என்கிறபடியே கதாந்தர பரஸதாவ தோஷ ராஹித்யத்தாலே ஆர்ஷ ப்ரபந்தங்களில் வயாவ்ருத்த மாய, பகவத் ப்ரதிபாதந ஸாமர்த்யததாலே பகவதேகபரமான மற்றையாழ வாாகள பரபந்தஙகளிலும ஸாரமாயிருககுமெனறு இப்ப்ரபந்த வைலக்ஷண்யம சொலலிற்றுயிற்று. ... . (63)

64. இனிமேல இப்படி அருளிச் செயலில ஸாரமான இதின ப்ராமாண்யாதிச யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைககாக ஆழவார்களுடைய ஐககண்ட்யததையும, அவர்களில தலைவரான இவரருளிசசெய்த இப்ப்ரபநதத்தினுடைய ப்ராபலயததையும ப்ரதி பாதியா நின்றுகொண்டு, ஏவம்பூதமான விதுக்குச் சேராத சாஸத்ரங்கள் பரீக்ஷக பரிதயாஜ்யங்களாம படியை அருளிச செய்கிறுர் (குருசிஷ்யேத்யாதியால.)

(மூ.) 64. குருசிஷ்ய க்ரந்தவிரோதங்களைப் பரமதாதிகளாலே பரிஹரியாமல் செஞசொல் செந்தமி ழின்கவி பரவி யழைக்குமென்று அந்யோந்யம் கொண்டாடிப் பேசிற்றே பேசுமேககண்டரில் என்னில்மிகு வென்னு மிவ ருரைகொளின்மொழிகொண்டு சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் நிர்ணயிக்க வேண்டுகையாலே வலங்கொண்ட விதுக்குச் சேராதவை மநு விபரீதஙகள் போலே.

அதாவது—ருஷிகளில் குருசிஷ்யர்களான வயாஸ ஜைமிநிகளில குருவான வ்யாஸனுடைய க்ரந்தமான ப்ரஹ்மஸூதரத்தோடு சிஷ்யனுன ஜைமிநியுடைய க்ரந்தமான கர்மஸூதரததுககு நிரீசவரவாதாதிகளால வந்த விரோததததை, *ஸம்பத்தேரிதி ஜைமிநிः* அந்யார்த்தம் து ஜைமிநி. *பரம ஜைமிநிர் முககயத்வாத் *ப்ராஹ்மேண ஜைமிநி.* இதயாதியான பரஹம ஸூதரங்களாலே ஜைமிநிககு ப்ரஹ்ம ஸ்வரூப ததகுண ததுபாஸந ததபலாதிகளினுடைய அஙகீகார முணடெனனுமிடம தோறறுகையாலும், மஹாபாரதத்திலே ஹயசிர உபாகயாநாதிகளிலே பகவத வ்யாஸோபதேசலப்த பரமாதம ததவஜஞாநமுடையவனுகச் சொல்லுகையாலும், ஸ்ரீவேதவயாஸனும ஜைமிநியும ஏககணடர்கள. இனி தேவதா நிராகரணம் பண்ணினவிது ஈசவரப்ரணீதமாக வேததததைச் சிலர் சொல்லுகையாலே அந்த பௌருஷேயதவமடியாக விப்ரலமபாதி தோஷங்களைக கலபிதது வேதாப்ரா மாண்யம சொலலுவது, வைதிக கர்மஙகளை நிநதிப்பதாகிற பாஹ்யரை நிராகரிதது, வேதப்ராமாண்ய கர்மாவச்ய கர்தகவ்யதைகளை ஸாதிககையிலுண்டான இச்சை யாலே ஸ்வமதமனறியிலேயிருககப் பரமதத்தை அவலமபிததுச் சொனனனென றுதல, அன்றிககே தேவதா நிராகணத்தில தாத்பர்யமிலலை. அசருத வேதாந்தர்க்கு கர்மத்தில அச்ரத்தையை நிவாரிககைககாக கர்மப்ராதாநயம சொலலுகையிலே தாத பர்யமாகையாலே, *நஹி நிநதா நிந்த்யம் நிந்திதும் ப்ரவர்த்ததே, நிந்திதாத் இதரத் ப்ரசம்ஸிதும்* என்கிற ந்யாயத்தாலே தேவதாநிராகரணம் பணணின விது காம ப்ரசம்ஸார்த்த மாகையாலே அநயபரமெனறுதல் கொள்ளவேணுமெனறு, இப்படி பரமதாங்ய பரத்வங்களாலே பரிஹரிக்க வேண்டிற்றிறே. அப்படியே யிங்கும அந்யோங்ய வசந விரோதமுண்டாய் அதுக்கு ஒரு பரிஹாரம் பண்ணவேண்டாதபடி, *செஞ் சொற்கவிகாள* எனறும *செந்தமிழ பாடுவார்* என்றும் *இன்கவிபாடும் பரம

கவிகள்* என்றும், *பதியே பரவித்தொழும் தொண்டர்* என்றும் *அரங்கவோ வென்றழைக்கும் தொண்டர்* என்றும் பரஸ்பரம் சலாகித்துக் கொண்டு *பேசிற்றே பேசலல்லால்* என்கிறபடியே ஒருவர் பேசினதே எல்லாரும் பேசுமேக்கண்டரான ஆழ்வார்களில் வைத்துக்கொண்டு, *என்னில் மிகுபுகழார் யாவர்* என்று சேஷிக்கு அதிசயகரராகப் பெற்ற ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே என்னிற்காட்டில் மிக்க புகழையுடையார் ஆரென்னும் ஸர்வாதிகரான இவருடைய *உரைகொளின் மொழி* என்கிற படியே ஸ்ரீராமாயணாதிகளையும் ஸ்வவைலக்ஷண்யத்தாலே ஜயிக்கும்படியான உக்திகளைக்கொண்டு வேதத்துபப்ர்மஹணரூப சாஸ்த்ரங்களில் ஸம்சயிதமான அர்த்தங்களை நிர்ணயிக்க வேண்டும்படியாயிருக்கையாலே *வலங்கொண்டவாயிரம்* என்கிற படியே ப்ரதிபாத்ய வஸ்துவை உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கவல்ல ஸாமர்த்யத்தையுடைத்தான இப்ப்ரபந்தத்துக்குச் சேராத சாஸ்த்ரங்கள், *மந்வாத்த விபரீதா து யா ஸம்ருதிஸ் ஸா ந சஸ்யதே* என்று சொல்லப்பட்ட மநுவிபரீதமான ஸம்ருதிகள் போலக் கழிக்கப்படுமெனகை. .... (64)

65. இப்படி இதுகொண்டு சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் நிர்ணயித்தவ ராரென்னும் அபேக்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார். (பாஷ்யகாரரித்யாதி).

(மூ.) 65. பாஷ்யகாரர் இதுகொண்டு ஸூத்ர வாக்யங்களொருங்கவிடுவர்.

அதாவது—பாஷ்யகாரர் ஸ்ரீபாஷ்யம் பண்ணியருளும்போது ஸூத்ரவாக்யங்களில் ஸந்திக்தங்களான அர்த்தங்களெல்லாம் இப்ப்ரபந்தத்தில் ஸூக்திகளைக் கொண்டு நிர்ணயித்து ஒருங்கவிட்டருளுவரெனகை. (65)

66. அவர்தாம் அப்படி அருளிச்செய்தருளுகைக்கு மூலம் ஏதென்னு மபேக்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார்—(அதுக்கு மூலமித்யாதி).

(மூ.) 66. அதுக்கு மூலம் 'விதயச்ச' என்கிற பரமாசார்யவசநம்.

அதாவது—பாஷ்யகாரர் அப்படி செய்தருளுகைக்கடி, *விதயச்ச வைதிகாஸ் த்வதீய கம்பீரமநோநுஸாரிண* என்று 'இதம் குரு' 'இதம் மாகார்ஷீ' என்கிற ஸ்வதந்த்ரமான வைதிக விதிகளும் அநந்யப்ரயோஜநராயாச்ரயித்திருக்கும் த்வதீயருடைய, ஐச்வர்யாதிகளால் கலக்கவொண்ணாதபடி கம்பீரமான மநஸ்ஸைப் பின் செல்லுமென்று—இவ்வாழ்வார்போல்வார் நினைவை சாஸ்த்ரங்கள்தான் பின் செல்லும் தாகப் பரமாசார்யரான ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த வசநமெனகை. .... (66)

67. இப்படி அபியுக்தரானவர்கள் இது கொண்டு சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் நிர்ணயிக்கும்படி ஸகலவேதோபப்ர்மஹணங்களிலும் அதிப்ரபலமாய், இவ்வளவு மன்றிக்கே கீழ்ச்சொன்னபடியே த்ராவிட வேதமாய்க் கொண்டு வேத ஸமமாயிருக்கிற ஆப்ததமமான இப்ப்ரபந்தத்திலே ஆப்திக்கு உறுப்பாக இவர் வேறே சில விஷயங்களை எடுப்பானென்னென்கிற சங்கையிலே அருளிச் செய்கிறார்—(ஆப்திக்கித்யாதி).

(மூ.) 67. ஆப்திக்கு இவர் கருதி மார்க்கண்டேயன் பார்த்தனென்கிற வை வ்யாஸ மநு ப்ரஹ்மவாதிகளை வேதம் சொல்லுமாபோலே.

அதாவது—இதில் சொல்லுகிற அர்த்தங்களில் ஆப்திக் குறுப்பாக, இவர் *உளன்சுடர்மிகு சுருதியுள்* என்றும், *மார்க்கண்டேயனும் கரியே* என்றும்,

பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்த என்றும் சுருதியையும் மார்க்கண்டேயனையும் பார்த்தனையும் சொல்லுகிறவை, பரமாப்தமான வேதம், *ஸ ஹோவாச வ்யாஸ: பாராசர்ய:* என்றும், *யத் வை கிஞ்ச மநுரவதத் தத் பேஷஜம்* என்றும், *ப்ரஹ்மவாதிநோ வதந்தி* என்றும் ஆப்திக்குறுப்பாக வ்யாஸனையும் மநுவையும் ப்ரஹ்மவாதிகளையும் சொல்லுகிறாப்போலே யென்கை. ஆனபின்பு அது தாழ்வல்ல, ஆப்த்யதிசயத்துக்கு உறுப்பென்று கருத்து. இத்தால், கீழ் வேதஸாம்யம் சொன்னவிடத்திலே சொல்ல வேண்டியிருக்க, அநுக்தமாய்க் கிடந்தவற்றை இங்கே அருளிச்செய்தாராயத்து. (67)

68. ஆனால் இத்தை உபப்ர்மஹணமாகச் சொன்ன பக்ஷத்தில் வேதவ்யாக்கயையாமதொழிய *வேதரூபமிதம் க்ருதம் *த்ராவிடம் ப்ரஹ்மஸம்ஹிதாம் *த்ராவிடவேதஸாக்ஷேதத்.* என்று அபியுக்தர் சொல்லுகிற வேதத்வம் இதுக்குக் கூடுமோவென்ன அருளிச் செய்கிறார்—(பாரத கீதைகளினித்யாதியால்).

(மூ.) 68. பாரதகீதைகளின் வேதோபப்ருஹ்மத்த்வம்போலே இதுவும் வ்யாக்க்யையாலும் வேதாஹஸ்யமாம்.

அதாவது—வேதோபப்ர்மஹணமான மஹாபாரதமும், அதில் ஸாரமான ஸ்ரீகீதையும், *வேதாநத்யாபயாமாஸ மஹாபாரத பஞ்சமாந்* என்றும், *பகவத் கீதாஸூபநிஷத்ஸு* என்றும் சொல்லுகிறபடியே வேதமும் உபநிஷத்துமாகிறாப்போலே இது வேதவ்யாக்கயையான உபப்ர்மஹணமானாலும் வேதரஹஸ்யமாமென்கை. வேதரஹஸ்யமாவது வேதத்தில் ரஹஸ்யபாகமான உபநிஷத்து. கீழ் சசாநதோக்ய ஸமமாகவிறே சொல்லிற்று. ஆகையால் இந்தப் பக்ஷத்திலும் இதன் த்ராவிட வேதத்வஹாநி வாராதென்று கருத்து. .. .. (68)

69. ஆக இப்படி இப்ப்ரபந்தத்தை வேத ஸமமென்பது ததுபப்ர்மஹண ஸமமென்பதாகா நின்றீர், அவை யிரண்டுக்கும் தத்ததநுரூபமா யிருப்பன சில அலங்காரங்களுண்டிறே, தாத்ருசாலங்காரங்கள் இதுக்குமுண்டோவென்ன, ஸம்ஸ்க்ருதமானவற்றுக்கு தத்ததநுகுணமான அலங்காரங்கள் பலவுமுண்டானாப்போலே த்ராவிடமான இதுக்கும் ஏதததநுகுணமான அலங்காரங்கள் பலவுமுண்டென்கிறா (உதாத்தாதியென்று தொடங்கி).

(மூ.) 69 உதாத்தாதி பத க்ரம ஜடா வாக்ய பஞ்சாதி பாதவ்ருத்த ப்ரசந காண்டாஷ்ட காத்யாயாம்ச பர்வாத்யலங்காரங்களபோலே எழுத்தசை சீர்ப்பந்தமடி தொடை நிரைநிரையோசை தளையினம் யாப்புப் பாத்துறை பண்ணிசை தாளம் பத்துநூ ருயிரம் முதலான செய்கோலம் இதுக்குமுண்டு.

அதாவது—உதாத்தாதியென்கிறவிடத்தில் ஆதிசப்தத்தாலே அநுதாத்த ஸ்வரித ப்ரசயங்களைச் சொல்லுகிறது. இந்த உதாத்தாதிஸ்வர விசேஷங்களும், க்ரமஜடா பஞ்சாதிகளும் ப்ரசநாஷ்டகங்களும் வேதாஸாதாரணம். அம்சபர்வாதிகள் உபப்ர்ம்ஹண ஸாதாரணம். பர்வாதியென்கிறவிடத்தில் ஆதிசப்தத்தால ஸ்கந்தாதிகளைச் சொல்லுகிறது பத வாக்ய பாதவ்ருத்த காண்டாத்யாயங்கள் உபய ஸாதாரணம். ஸ்ரீராமாயணத்தில் ப்ரதாநபரிச்சேதங்களிலும் காண்டவ்யவஹாரமுண்டிறே. கௌஷீதகி முதலான உபநிஷத்துக்களிலே அத்யாயமென்கிற பரிச்சேதவ்யவஹாரம் கண்டுகொள்வது.

ஆக இப்படி வேதத்துக்கும் தத்உபப்ர்மஹணங்களுக்குமுண்டான அலங்காரங்களைச் சொல்லி, அப்படியே இதுக்குமுண்டான அலங்காரங்களையெல்லாம் சொல்லுகிறது மேல்—(எழுத்தித்யாதி) எழுத்தாவது குற்றெழுத்து நெட்டெழுத்து முதலான பதின்மூன்றெழுத்தும். அசையாவது—நேரசை. நிரையசை ஆகிறவிரண்டசையும் சீராவது ஆசிரிய உரிச்சீர் நான்கும், வெண்பாவுரிச்சீர் நான்கும், வஞ்சியுரிச்சீர் நான்கும். பொதுச்சீர் பதினாறும், ஓரசைச்சீரிரண்டும ஆக முப்பது சீரும். பந்தமெனினும் தளையெனினும் ஒக்குமென்று தமிழர் சொல்லுகையாலே பந்தமும் தளையுமொன்றுகையால இங்கே பந்தமென்றும் மேலே தளையென்றும் சொல்லுமளவில புநருக்தமாகையாலே இரண்டத்தொன்று வர்ஜிக்கவேணும்.

அடியாவது, குறளடி, சிந்தடி முதலான அடியைந்தும், தொடையாவது மோனை, இயைபு, எதுகை, முரண், அளபெடை என்கிற ஐந்திலும் அடிமோனை முதலாக ஒரொன்றிலே எவ்வெட்டுத் தொடையாக நாற்பதும், அந்தாதித்தொடை, இரட்டைத் தொடை, செந்தொடை யென்கிற மூன்றுமாக நாற்பத்துமூன்று தொடையும், நிரைநிரையாவது, நேர்நிரைநிரை, நிரைநிரைநிரை முதலானவை. ஓசையாவது செப்பலோசை அகவலோசை முதலான நாலோசையும், தளையாவது, நேரொன்றாசிரியத்தளை, நிரையொன்றாசிரியத்தளை முதலான ஏழுதளையும், இனமாவது, "தாழிசை, துறை, விருத்தம்" என்கிற பாக்களினம் மூன்றும். யாப்பாவது ப்ரபந்தரூபமாயிருக்கை. பாவாவது, வெண்பா ஆசிரியப்பா முதலான பாக்கள். துறை என்கிறவிதுவும், இனத்தின் வகையிலொன்றுகையாலே புநருக்தமாம். அர்த்தாந்தரமுண்டாகில கண்டு கொள்வது.

பண்ணாவது முதிரந்த குறிஞ்சி, நட்டபாஷை, நட்டராகம், செந்திரிபியம், தைந்தளும முதலானவை இசையாவது *குரள் துத்தம கைக்கிளை உழையினி விளரிதாரம்* என்கிற பேரால சொல்லப்படுகிற நிஷாதாஷப காந்தாரஷட்ஜ மத்யம தைவத பஞ்சமங்களாகிற ஏழிசையும். தாளமாவது—*கஜகர்ணை சோரகதிர் மகரத்வஜ தாளக: லக்ஷ்மீ கீர்த்தி பாணிபாதௌ கௌரீ பஞ்சாநநஸ் ததா, சதுராம்நாய தாளச்ச தாளோயம் கருடத்வஜ:, ஸங்கீத சாஸ்த்ர விதஜ்ஞைரபி ரேதே தாளா ப்ரகீர்த்திதா* என்கிறபடியே, கஜ கரணம, சோரகதி, மகரத்வஜம முதலான தாளங்கள். பத்தாவது அம்சபர்வாதிகளில அவாந்தர பரிச்சேதங்களான அத்யாயாதிகளைப்போலே நூற்றினுடைய அவாந்தர பரிச்சேதங்களாய, *இப்பத்தும *இவை பத்தும்* என்று சொல்லப்படுகிற திருவாய்மொழிகள்.

நூறாவது—ப்ரதாந பரிச்சேதங்களான அம்ச பர்வ காண்டாதிகளைப்போலே *நூறே சொன்ன* *பத்துநூறு* என்னும்படி நூறுநூறு பாட்டாயிருந்துள்ள ப்ரதாநபரிச்சேதங்கள். ஆயிரமாவது, *சதுர்விம்சதி ஸஹஸ்ராணி ச்லோகாநாம்* என்னும் போலே யிருந்துள்ள மஹாபரிச்சேதம், முதலான வென்கையாலே, முதலிட்டு மூன்று பத்து உத்தரகண்ட விவரணமாய் நடுவிட்டு மூன்று பத்து பூர்வ கண்ட விவரணமாய, மேலிட்டு மூன்று பத்தும அதுக்கு உபயோகியான அர்த்த ப்ரதிபாதகமாய் மேலிலபத்து பலாவாப்தி கதநமாயிருக்கையாலே உண்டான விபாக விசேஷங்களும விவக்ஷிதங்களென்று தோற்றுகிறது: (முதலான செய்கோல மிதுக்குமுண்டு) என்றது *செய்கோலத்தாயிரம* என்று கவிக்குச் சொல்லுகிற அலங்காரங்களால குறைவற்றவாயிர மென்கையாலே ஏவமாதிகளான ஸர்வாலங்காரங்களும் இதுக்குமுண்டென்கை. .... (69)

70. ஆக இதுக்குக் கீழ திவ்யப்ரபந்தத்துக்கு வேத ஸாமயமும் தத்உபப்ர்மஹண ஸாம்யமும உண்டென்னுமிடத்தை அருளிச செய்தார்—இங்ஙனன்றிக்கே

வேதாவிர்ப்பாவ விசேஷமாய் இவ்வாழ்வாராலே நிர்மிதமாக ப்ரஸித்தமாயிருப்ப தொன்றென்று, இதுக்கு இன்னமும் ஒரு யோஜனை பண்ணுகிறார்மேல்—(அதவா வேத வேத்ய ந்யாயத்தாலே என்று தொடங்கி)

(மூ) 70 அதவா, வேதவேத்யந்யாயத்தாலே பரத்வபரமுதுவேதம வ்யூஹ வ்யாபதி அவதரணங்களில ஓதினநீதி கேட்டமனு படுகதைகளாய் ஆகமூர்த்தியில் பண்ணிய தமிழானவாறே வேதத்தை த்ராவிடமாகச் செய்தாரென்னும்.

அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன உபயப்ரகாரமுமன்றிக்கே, *வேதவேத்யே பரே பும்ஸி ஜாதே தசரதாத்மஜே, வேத: ப்ராசேதஸாதாஸீத் ஸாக்ஷாத் ராமாயணாத்மநா* என்று வேத வேத்யனான பரமபுருஷன் தசரத புத்ரனாயவதரித்தவிடத்தில அபௌருஷேயமான வேதமும் ஸ்ரீ வால்மீகி பகவான் பக்கல் ஸ்ரீராமாயண ரூபேண அவதரித்த தென்கிற ந்யாயத்தாலே, *க்ஷயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே* ஆதித்ய வர்ணம தமஸ: பரஸ்தாத* தத்விஷ்ணோ பரமம பதம ஸதா பச்யந்தி ஸூரய:* யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே வ்யோமந், ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ, ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா* இத்யாதிகளாலே பலவிடங்களிலும ஈச்வரனுடைய பராவஸ்தையை ப்ரதிபாதிக்கையாலே ப்ரத்வத்திலே நோக்காய், *முதுவேதம* என்கிறபடியே புருஷ புத்திப்ரபவதோஷகந்தமில்லாதபடி அநாதித்வேந பழையதாயிருக்கிற வேதமானது, *ஷாட்குண்யாத வாஸுதேவ: பர இதி ஸ பவாந் முக்தபோக்ய:* என்கிறபடியே ஷாட் குண்ய பரிபூர்ணனாய முக்தபோக்யனாயிருக்கிற அநத பரனானவன், *பலாட்யாத் போதாத் ஸங்கர்ஷணஸ த்வம ஹரஸி விதநுஷே சாஸ்தர மைச்வர்ய வீர்யாத, ப்ரத்யும்நஸ ஸர்கதர்மௌ நயஸி ச பகவந சக்திதேஜோநிருத்தோ பிபராண: பாஸி தத்வம, கமயஸி ச ததா வ்யூஹ்ய* என்கிறபடியே ஸர்காதிநிர்வஹணார்த்தமாக வ்யூஹீ பவித்த அவஸ்த்தையில, *ஸங்கர்ஷணதி ஸதபாவம பஜே லோகஹிதேப்ஸயா, க்ரமச: பரலயோத பத்தி ஸ்திதிபி: ப்ராண்யநுக்ரஹ:, ப்ரயோஜநமதாநயச்ச சாஸ்தர சாஸத்ரார்த்த தத்பரை:, தசாஸ துர்ய ஸுஷுப் தயாத்யாச சதுர்வ்யூஹோபி லக்ஷயே* இத்யாதியாலும, *தத்ர ஜ்ஞாந பலத்வந்த் வாத ரூபம ஸாங்கர்ஷணம ஹரே:, ஐச்வர்ய வீர்ய ஸம்பேதாத ரூபம ப்ராத்யும்ந முச்யதே. சக்திதேஜஸ்ஸமுத்கர்ஷா தாநிருத்த தநுர் ஹரே:, ஏதே சகதிமயா வ்யூஹா குணோத்ரேகமேஷ ஸ்வலக்ஷணா:* இத்யாதியாலும அநத வ்யூஹ விசேஷ தத்குணரூப க்ருத்யாதிகளை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கைக்காக *பஞ்ச ராத்ரஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்ய வக்தா நாராயண: ஸ்வயம்* என்கிறபடியே ஸர்வத்துக்கும் ஆதிவக்தா ஈச்வரனானாகை யாலே, *ஓதினாய் நீதி* என்று சொல்லப்பட்ட பஞ்சராத்ரமாய் ஆவிர்ப்பவித்து,

இப்படி வ்யூஹீபவித்த மாத்ரமன்றிக்கே ஸர்வசப்தவாச்யனாய ஸர்வகர்ம ஸமாராத்யனுமாகக் கொண்டு ஸர்வாந்தர்யாமித்வேந வ்யாபித்து நிற்குமவஸ்த்தையில, *ஆபோ நாரா இதி ப்ரோக்தா ஆபோ வை நர ஸூநவ:, தா யதஸ்யாயநம பூர்வம தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத* இத்யாதியாலும, *ப்ரசாஸிதாரம் ஸர்வேஷாம் அணீயாம்ஸ மணீ யஸாம், ருக்மாபம ஸ்வப்நதீகம்யம வித்யாத் து புருஷம பரம. *ஏநமேகே வதந்த்யக்நிம மருதோநயே ப்ரஜாபதிம், இந்த்ரமேகே பரே ப்ராணமபரே ப்ரஹ்ம சாச்வதம்* *ஏஷ ஸர்வாணி பூதாநி பஞ்சபிர் வ்யாப்ய மூர்த்திபி:, ஜந்மவ்ருத்திக்ஷயைர் நித்யம் ஸம்ஸாரயதி சக்ரவத்* இத்யாதியாலும, *ஸ ஆத்மா, அங்காந்யந்யா தேவதா:* என்கிறபடியே ஸர்வதேவதா சரீரதயா ஸர்வ கர்மஸமாராத்யன இவனென்று தோற்றும்படி பூர்வபாகோப ப்ரும்ஹணமாய்க் கொண்டு ஸர்வாந்தர்யாமிதயா வ்யாப்தியை ப்ரதிபாதிக் கைக்காக *கேட்ட மனு* என்கிறபடியே ஆப்தமாகக் கேட்கப்பட்ட மந்வாதி ஸ்ம்ருதியா யாவிர்ப்பவித்து,

அப்படி அதீந்த்ரியனுய நிற்கிறவவன ஸாதுபரித்ராணாதிகளுக்காக ராம க்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களைப் பண்ணினவவஸ்த்தையில ததததவதார சேஷ்டிதாதிகளை ப்ரதிபாதிக்கைக்காக *படுகதையும* எனகிறபடியே வருததகீர்த்தநரூபமான ஸ்ரீ ராமாயண மஹாபாரதாதீதிஹாஸங்களாய ஆவிர்ப்பவித்து,

அபபடி அவதாரமுகேந முனனின்று ரக்ஷிததருளுமவன, அவதாரத்தில பிற்பாடரும இழவாதபடி, *ஆகமூர்த்தியாயவணண மெனகொல* என்று விசேஷஜ் ஞா ரீடுபடும்படி ஆசரிதஹ்ருதயாநுகுணமாக *தமருகந்ததெவவுருவம* இத்யாதிப படியே தரவயநாமரூபாஸனசயநாதிகளிலும தேசகாலாதிகாராதிகளிலும ஸநாந போஜநாதிகளிலும ஒரு நியமமறபப ஈணிககொணடு அதயநதஸுலபனுயிருக்கும அர்ச்சாவதாரமான அவஸ்த்தையில தத்வைபவ ப்ரதிபாதநார்த்தமாக *சடகோபன பண்ணிய தமிழ* எனனுமபடி பரமேயநதனனைபபோலே தானும ஸர்வஸுலபமாய ஸர்வாதிகாரமாகைக்கு குறுப்பாக த்ராவிடரூபமாயககொணடு ஆழவார் பக்கலிலே ஆவிர்ப்பவிக்கையாலே ஸமஸ்க்ருத ரூபமாயிருக்கிற வேதத்தை த்ராவிடமாகச் செய்தாரெனறு சொலலுவதும ஒரு ப்ரகாரமுணடெனகை. *எயதறகரிய மறைகளை ஆயிரமின தமிழால செய்தற்குலகில வரும சடகோபனை* எனனககடவதிறே இவையெலலாததிலும எலலாம சொலலுமேயாகிலும ஒனறுக்கு ஒன்றிலே நோக்கா யிருக்கையாலிறே இவரிப்படி யருளிச்செய்தது. இததான *பரத்வபரமெனகை யாலே ஸ்பஷ்டமிறே. (70)

71. ஆனால அபௌருஷேயமான வேதம இப்படி அவஸ்ததாந்தரத்தை பஜிததாகில கலுஷமாய அாததபரகாசகத்வம குனருதோவெனன, வக்த்ரு விசேஷத்தாலே அது மறறைப்படியாயததென்னுமதை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறா—(மணணுடின வித்யாதியால).

(மூ) 71. மணணுடின ஸஹ்யஜலம தோதவத்திச்சங்கணி துறையிலே துகில வண்ணத் தெணணீராய அந்தஸ்ஸத்தத்தைக் காட்டுமாபோலே அல்பச்ருதா கலக்கின சருதி நனஞானத்துறை சோந்து தெளிவுற்று ஆழபொருளையறிவித்தது.

அதாவது, உசச ஸ்ததலத்தில நின்றும வேகத்தோடே வந்து பூமியிலே விழு கையாலே மருந்மிச்ரமாயக் கலங்கி ஸஹ்யத்தில நினறும வருகிற ஜலமானது, *தோதவத்தித்தூயமறையோர் துறை* என்றும, *பொருநலசங்கணி துறை* என்றும சொலலுகிற துறைகளிலே வந்தவாறே துறைவாஸியாலே *துகிலவணணத்து நீர்* என்றும, *தெணணீர்ப்பொனனி* என்றும சொலலுகிறபடியே தெளிந்தநீராய தனக்குளளே கிடக்கிற பதார்ததங்களை ப்ரகாசிப்பிக்குமாபோலே, *பிபேத்யல்ப ச்ருதாத் வேதோ மாமயம ப்ரதரிஷ்யதி* எனகிறபடியே வேதந்தான நடுங்கும்படி தத்தப்ப் ராயமறியாமல ப்ரதிபந்நங்களைச சொலலும அல்ப ச்ருதா, ஒரு வாக்யத்துக்காத்தம சொலலப்புக்கால அதுதனனிலே நினறு விப்ரதிபத்திபணணி, த்வைதமெனபார், அத்வைதமெனபார், த்வைதாத்வைத மெனபாராய இப்படி கலக்கக் கலங்கின சருதியானது, *நனஞானத்துறை* எனறு இவர் தாமருளிச செய்தபடியே யதா ஜ்ஞாநத்துக்குத் துறையான இவ்வாழ்வார் பக்கலிலே வந்து சோந்து *தெளிவுற்ற வாயிரம* எனகிறபடியே முனபுததைக் கலக்கம தீரந்து தெளிவையடைந்து *அறிவித்தேனாழபொருளை* எனகிறபடியே அகாதமாய, பரமரஹஸ்யமான அர்த்த விசேஷங்களை யெலலாம தோனறுவித்த தெனகை, (71)

72. ஆனால் வேதத்துக்கு அத்யயந கால நியதியும் அதிகாரி நியதியுமுண்டா யிரா நின்றதே. அந்த வேதாவதாரமான இதுக்கு அவையின்றிக்கே யொழிவானென்ன வென்ன வருளிச்செய்கிறார்—(மேகம் பருகின வித்யாதி).

(மூ.) 72. மேகம்பருகின ஸமுத்ராம்புபோலே நூற்கடற்சொல் இவா வாயனவாய்த் திருந்தினவாறே ஸர்வதா ஸர்வோபஜீவ்யமாமே.

அதாவது—விரஸமாய் தத்தந்தர்க்கதஸத்வங்களுக்கொழியப் புறம்புள்ளார்க்கு உபஜீவ்யமன்றிக்கே பர்வங்களிலொழிய ஸ்பர்சிக்கலாகாதென்கையாலே ஸ்பர்ச கால நியதியையு முடைத்தாயிருக்கிற ஸமுத்ரஜலமானது மேகம் பருகி வர்ஷிக்க அந்த மேக ஸ்பர்சத்தாலே தன் விரஸதை போய் ஸர்வதா ஸர்வஜந போக்யமாமா போலே, *ச்ராவண்யாம் ப்ரௌஷ்ட்டபத்யாம் வா உபாக்ருத்ய யதாவிதி, யுக்தச் சந்தாம்ஸ்யதீயீத மாஸாந் விப்ரோர்த்த பஞ்சமாந். அத ஊர்த்வம் து சந்தாம்ஸி சுக்லேது நியத: படேத், வேதாங்காநி ரஹஸ்யம் ச க்ருஷ்ணபக்ஷேது ஸம்படேத்* என்கிறபடியே அத்யயநகால நியதியையும், த்ரைவர்ணிகாதிகாரத்யா அதிகாரி நியதியையு முடைத்தாயிருந்துள்ள *நூற்கடல்* என்கிற வேதவித்யாஸமுத்ரத்திலவசநம் *இவள வாயனகள்திருந்த* என்கிறபடியே இவருடைய வாக்கதமாய காலநியம அதிகாரிநியம நிரபேக்ஷமான ஆகாரத்தையடைந்து கட்டளைப்பட்டவாறே, *அத்யேதவ்யம த்விஜச்ரேஷ்டை: வேதரூபமிதம் க்ருதம், ஸ்த்ரீபிச சூத்ராதிபிச்சைவ தேஷாம முக்தி: கரே ஸ்திதா* என்கிறபடியே ஒரு கால நியமமின்றிக்கே ஸர்வகாலமும ஸர்வர்க்குமுபஜீவ்யமாமிறே யென்கை. (72)

73. இன்னமும் வேதகார்யமாயிருக்கச் செய்தே காரணமானவதுபோல் அதிக்ருதாதிகாரமன்றியே இது ஸர்வாதிகாரமா யிருக்கக் குறையில்லை யென்னுமிடத்துக்கு ஒரு த்ருஷ்டாந்த விசேஷம் தர்சிப்பிக்கிறார்—(ம்ருத்க்கடமித்யாதி).

(மூ.) 73. ம்ருத்க்கடம்போலன்றே பொற்குடம்.

அதாவது—ம்ருத்கடம தொடுமவர்களே தொடுமித்தனை போக்கி எல்லார்க்கும் தொடவொண்ணாதாயிருக்க, பார்த்திவமா யிராநிற்கச்செய்தே பொற்குடம் எல்லார்க்கும் ஸ்பர்சிக்கலாயிரா நின்றதிறே யென்கை இத்தால் காரணமான வேதம அதிக்ருதாதிகாரமா யிருந்தாலும தத்கார்யமானவிது ஸமஸ்கார விசேஷத்தாலே ஸர்வாதிகாரமாகக் குறையில்லையென்றதாய்த்து. த்ருஷ்டாந்தத்திலே தோற்றுகிற காரணத்கார்யச்லாக்யதாதிகள் தார்ஷ்டாந்திகத்திலும விவக்ஷிதம். ... (73)

74. இனிமேல் இப்படியிருந்துள்ள திருவாய்மொழியும் ஏதத்ப்ரதிபாத்யமான அர்ச்சாவதாரமுமாகிற ப்ரமாண ப்ரமேய சரமங்கள் இவற்றினுடைய பூர்வாவஸ்த்தைகளில் அவகாஹனக்ஷமரல்லாதார்க்கு ஸுலபமாகக் கல்பிதங்களானவையென்று *வேதவேத்ய* (ஸூ. 70) இத்யாதி வாக்யத்திற் சொன்ன ப்ரமாணப்ரமேய சரமங்களை நிகமிக்கிறார்—(பெரும்புறக்கடலென்று தொடங்கி).

(மூ.) 74 பெரும்புறக்கடலும் ச்ருதிஸாகரமும் அலைத்தாழ்ந்தோடு மிடங்களில் அயோக்யர்க்குச் சமைத்த மடுவும் சாய்கரகமும் மாநமேயசரமம்.

அதாவது—எல்லாக்கடலுக்கும் புறம்பாய் தான் பெருத்திருக்கிற கடல் போலே அபரிச்சேத்யமா யிருக்கிற பரவஸ்துவான ப்ரமேயம—ஸமுத்ரம் தரங்கிதமாய் அலைந்து நிற்குமிடம்போலே ஜ்ஞாநாதி ஷட்குண பரிபூர்ணமான தானே

அவற்றிலே இவ்விரண்டு குணங்களை ப்ரகடிப்பித்துக் கொண்டு ஸங்கர்ஷணாதி ரூபேண வ்யூஹித்திருக்குமிடத்திலும், ஸமுத்ரத்தில் நிலைகாண வொண்ணாதபடி ஆழ்ந்திருக்குமிடம்போலே, *யமாத்மா ந வேத* என்றும், *கடகிலீ* என்றும் சொல்லுகிறபடியே அத்ருச்யத்வேந அந்தர்யாமியாய் நிற்குமிடத்திலும், ஸமுத்ரமானது கழிகளாய்க் கொண்டோடுமிடம்போலே, *மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ்ஸநாதந* *யஸ்யாம ஜாதோ ஜகந்நாதஸ் ஸாக்ஷாத் விஷ்ணுஸ் ஸநாதந* நாகபாயங்களுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம் *விஷ்ணு: மாநுஷரூபேண சசார வஸுதாதலே* என்கிறபடியே கண்காண வந்து தோன்றி *ஞாலத்தூடே நடந்து திரிந்த அவதாரமான விடத்திலும், தேசகரணகால விப்ரக்ருஷ்டதைகளாலே கிட்டி யனுபவிக்க யோக்யரல்லாதார்க்கு "அதிலே தேங்கின மடுக்கள்போலே" என்கிறபடியே தேசாதிவிப்ரகர்ஷகந்தமில்லாதபடி கல்பிக்கப்பட்ட அத்யந்த ஸுலபவிஷயம் பரமேயாவிர்ப்பாவபரம்பரையினுடைய சரமாவஸ்த்தையான அர்ச்சாவதாரம்.

மதிமந்தாநமாவித்ய யேநாஸௌ ச்ருதிஸாகராத் என்கிறபடியே அபரிச்சேத்யமாய பரத்வபரமான வேதம—ஸமுத்ரதரங்கித ப்ரதேசம்போலே தத்வவ்யூஹப்ரதிபாதகதயா அவஸ்த்தாந்தராபந்நமாய பஞ்சராத்ரமானவிடத்திலும் ஸமுத்ரத்தில் அகாத ஸ்தலம்போலே தந்தர்யாமித்வ ப்ரதிபாதகதயா அவகாஹித்து அர்த்த தர்சநம் பண்ணவரிதாம்படி மந்வாதிஸம்ருதிரூபமான விடத்திலும், ஸமுத்ரம் கழிகளாயோடுமாபோலே தத்வதார ப்ரதிபாதகதயா இதிஹாஸரூபேண விஸ்த்ருதமாய் நடக்கிற விடத்திலும், ஜ்ஞாநசக்த்யாதிஸங்கோசத்தால அவகாஹித்து விடாய் தீரமாட்டாதார்க்கு விடாய்த்தவன் வாயை அங்காந்திருக்கத் தானே தண்ணீர் வந்து குதிக்கும்படி கல்பிதமான சாய்கரகம்போலே அநாயாஸேந உபஜீவிக்கலாம்படி அத்யந்த ஸுலபமான சாஸ்த்ரம் ப்ரமாண பூதமான வேதத்தினுடைய ஆவிர்ப்பாவ பரம்பராசரமாவஸ்தையான திருவாய்மொழியென்கை. இத்தால மடுவும் சாய்கரகமுமென்கையாலே பரமாண பரமேயங்களினுடைய ஒளியும் (?) எளிமையும் இனிமையும் தொடக்கமான ஸத்குண ஸாஹித்யம் சொல்லப்பட்டது. .... (74)

75. இப்படி ப்ரமாண ப்ரமேய வைபவத்தை ப்ரதிபாதித்த வநந்தரம் ப்ரமாத்ரு வைபவத்தை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கிறார் மேல. அதில ப்ரதமத்திலே ப்ரமாண ப்ரமேயங்கள இப்படி விலக்ஷணமாயிருந்ததாகிலும் இப்பரமாண வக்தா வானவர் சதுர்த்த வர்ணரன்றோ வென்ன, பாகவதோத்தமரான இவருடைய ஜந்மநிரூபண தோஷத்தை பரமாண ப்ரமேயங்களில த்ரவ்யபாஷாநிரூபண தோஷம் கீழ்க்கதமன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே அத்தை ஸித்தவத்கரித்து த்ருஷ்டாந்தமாக்கிக் கொண்டருளிச் செய்கிறார்—(வீட்டின்ப மென்று தொடங்கி).

(மூ.) 75. வீட்டின்பவின்பப்பாக்களில் த்ரவ்யபாஷா நிரூபண ஸமம் இன்பமாரியிலாராய்ச்சி.

அதாவது *கனிவார் வீட்டின்பம்* என்கிறபடியே பகவத் விஷயமென்றால உள்ளங்கனிந்திருக்குமவர்களுடைய க்ருஹங்களிலே அவர்களுகந்ததொரு த்ரவ்யத்தைத் திருமேனியாகக் கொண்டிருந்து இன்பத்தை விளைக்கிற அர்ச்சாவதாரத்தில த்ரவ்ய நிரூபணத்தோடும், *அந்தமிழினின்பப்பா* என்கிறபடியே த்ராவிட ரூபமாய் பகவத் குணகண ப்ரதிபாதகதயா விசேஷஜ்ஞர்க்கு ஆநந்தாவஹமாயிருக்கிற திருவாய்மொழியில பாஷாநிரூபணத்தோடும் துல்யதோஷம் *அடியாக்கினபமாரி* என்கிறபடியே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குத் திருவாய்மொழி முகத்தாலே ஆநந்தத்தை வர்ஷிக்கும்மேகமான ஆழ்வார்பக்கல உத்பத்திநிரூபணமுமென்கை.

விஷ்ணோரர்ச்சாவதாரேஷு லோஹபாவம் கரோதி ய:. யோ குரௌ மாநுஷம் பாவ முபௌ நரக பாதிநௌ யோ விஷ்ணௌ ப்ரதிமாகாரே லோஹபாவம் கரோதி வை, குரௌச மாநுஷம் பாவமுபௌ நரகபாதிநௌ. *அர்ச்சாவதாரோபாதாநவைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநம், மாத்ரு யோநி பரீக்ஷாயாஸ் துல்யமாஹுர் மநீஷிண: *ஹரிகீர்த்திம் விநைவாந்யத் ப்ராஹ்மணேந நரோத்தம, பாஷாகாநம் ந காதவ்யம் தஸ்மாத் பாபம் த்வயா க்ருதம்* கிமப்யத்ராபிஜாயந்தே யோகிநஸ் ஸர்வ யோநிஷு, ப்ரத்யக்ஷிதாத்மநாதாநாம் நைஷாம் சிந்த்யம் குலாதிகம் * சூத்ரம் வா பகவத் பக்தம் நிஷாதம் சவபசம் ததா, வீக்ஷதே ஜாதிஸாமாந்யாத் ஸ யாதி நரகம் நர:* ஏவமாதி சாஸ்த்ர வசனங்களை ஹ்ருதிகரித்திறே இவரிப்படி யருளிச்செய்தது. *அவஜாநந்தி மாமமூடா:* என்கிறபடியே வாசியறியாமல் அவஜ்ஞைபண்ணும் மூடர்க்கும் *பச்யந்தி கேசிதநிசம் த்வதநந்யபாவா:* என்கிறபடியே வாசியறிந்து ஆதரிக்கும் அநந்யபாவர்க்கும் மூன்றிடமும் ஒக்குமிறே. .... (75)

76. இங்ஙனன்றிக்கே பேச்சிலும், இது சொன்னவர் பிறவியிலும் தாழ்வு பார்த்து இப்ப்ரபந்தத்தை இகழுமவர்களுக்கு அநிஷ்டப்ரஸஞ்ஜநம் பண்ணுகிறார்— பேச்சிந்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.

(மூ.) 76. பேச்சுப்பார்க்கில் கள்ளப்பொய்ந்நூல்களும் க்ராஹ்யங்கள் ; பிறவி பார்க்கில் அஞ்சாமோத்தும் அறுமூன்றும் கழிப்பனும்

அதாவது—ஸம்ஸ்க்ருதமாகவுமாம், த்ராவிடமாகவுமாம், பகவத்பரமானது உபாதேயம் ; அந்யபரமானது த்யாஜ்யமென்று கொள்ளாதே பாஷாமாத்ராவதியாக விதிநிஷேதங்களை அங்கீகரித்து த்ராவிட பாஷையாகையாலே இது த்யாஜ்யமென்னப்பார்க்கில், *வெள்ளியார் பிண்டியார் போதியாரென்றிவரோதுகின்ற கள்ள நூல்* என்றும், *பொய்ந்நூலை மெய்ந்நூலென்றென்று மோதி* என்றும் சொல்லுகிற பாஹ்ய சாஸ்த்ராதிகளும் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையானவாகாரத்தாலே உபாதேயமாக வேணும். சதுர்த்தவர்ணோத்பவரென்று வக்தாவானவர் பிறவியைப் பார்த்து இத்தை யிகழுமளவில மத்ஸ்யகந்தாஸுதனான வ்யாஸன் சொன்ன பஞ்சமவேதமான மஹாபாரதமும், கோபஜந்மாவான க்ருஷ்ணன் சொன்ன ஷட்கத்ரயாத்மகமான கீதோபநிஷத்தும் த்யாஜ்யமாக வேணுமென்கை. இத்தால பாஷாமாத்ரத்தையும் வக்த்ரு ஜன்மத்தையும் பார்த்து இப்ப்ரபந்தத்தை இகழுமளவில் வரும் விரோதம் காட்டப்பட்டது.

அதவா, பாஷா வக்த்ருஜந்மமாத்ர்யங்கள் நிரூபிக்கலாகாதென்று கீழ்ச் சொன்னபடியன்றிக்கே ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையாயுள்ளதும், ஜந்மகௌரவமுடையார் சொல்லுமதுவுமே உபாதேயமென்று கொள்ளுமவர்களுக்கு அநிஷ்டப்ரஸஞ்ஜநம் பண்ணுகிறார் — பேச்சுப்பார்க்கிலித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது — பகவத் பரத்வாந்யபரத்வங்களைப் பரிக்ராஹ்ய பரித்யாஜ்யத்வங்களுக்கு ஹேதுவாக்காதே ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையானது உபாதேயமென்று பேச்சினுடைய கௌரவமாத்ரத்தைப் பார்க்கில், *கள்ள நூல்* *பொய்ந்நூல்* என்று கழிக்கப்பட்ட பாஹ்ய சாஸ்த்ராதிகளும் பரிக்ராஹ்யங்களாம். யதாஜ்ஞானர் சொன்னது உபாதேயம், அயதாஜ்ஞானர் சொன்னது த்யாஜ்யமென்று கொள்ளாதே ஜந்மகௌரவமுடையார் சொன்னதே உபாதேயம்; அல்லாதார் சொன்னது த்யாஜ்யமென்று பிறவி மாத்ரத்தையே பார்க்கில் மத்ஸ்யகந்தாஸுதனான வ்யாஸன் சொன்ன பஞ்சம வேதமும், கோபஜந்மாவான க்ருஷ்ணன் சொன்ன கீதோபநிஷத்தும் த்யாஜ்யமாக வேணுமென்கை இத்தாலே பேச்சில் கௌரவமும், சொல்லுமவர்கள் பிறவியில் கௌரவமும் ப்ரபந்தோபாதேயத்வ ஹேதுவாகச் சொல்லுமளவில் வருமநிஷ்டம் காட்டப்பட்டது. .... (76)

77. இவ்வாழ்வாருடைய உத்பத்தியை வ்யாஸ க்ருஷ்ணோத்பத்தி ஸமமாக வருளிச்செய்தார் கீழ். அவற்றில் இதுக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை யருளிச் செய்கிறார் மேல்—(க்ருஷ்ண க்ருஷ்ணேத்யாதியால்.)

(மூ.) 77. க்ருஷ்ண க்ருஷ்ணத்வைபாயநோத்பத்திகள் போலன்றே க்ருஷ்ண த்ருஷ்ணா தத்வஜந்மம்.

அதாவது *ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து ஓரிரவிலொருத்தி மகனான க்ருஷ்ண னுடையவும் கந்யாஸூதனான வ்யாஸனுடையவும் உத்பத்தி போலன்றே *கண்ணன் நீண் மலர்ப்பாதம் பரவிப் பெற்றவராய், *க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணா தத்வமிவோதிதம்* என்கிற படியே க்ருஷ்ண விஷயத்ருஷ்ணை தான் ஒரு வடிவு கொண்டாப் போலே யிருக்கிற ஆழ்வாருடைய அவதாரமென்கை. (77)

78. அதெங்ஙனேயென்னு மபேக்ஷையிலே பல ஹேதுக்களாலும் இவர் ஜந்ம வ்யாவ்ருத்தியை ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் மேல், அதில் ப்ரதமத்திலே அவர்களைப் பெற்றவர்கள் இவரைப் பெற்றவளுக்கு ஸத்ருசரல்லாமையை இசைவிக்கிறார்—(பெற்று மென்று தொடங்கி.)

(மூ.) 78. பெற்றும் பேறிழந்து(ம்) கன்னிகையானவளும், எல்லாம் பெற்றாளாயும் தத்துக்கொண்டாள் என்பாநின்றாரென்னுமவளும், நெடுங்காலமும் நங்கைமீரென்னுமவளுக்கு நேரன்றே.

அதாவது *திருவின் வடிவொக்கும் தேவகி பெற்ற* என்கிறபடியே க்ருஷ்ணனைப் பிள்ளையாகப் பெற்றிருக்கச் செய்தேயும் அவனுடைய பால்யரஸம் ஒன்றுமநுபவிக்கப் பெறாமையாலே *திருவிலேனொன்றும் பெற்றிலேன்* என்று பேறிழந்தவளான தேவகியும், *த்வீபே பதரிகாமிச்ரே பாதராயணமச்யுதம், பராசராத் ஸத்யவதீ புத்ரம் லேபே பரந்தபம்* என்கிறபடியே வ்யாஸனைப் பிள்ளையாகப் பெற்றிருக்கச் செய்தேயும் அவனோடுள்ள ரஸம் ஒன்றுமநுபவிக்கப் பெறாதபடி *புந: கந்யா பவிஷ்யஸி* என்ற பராசரவசனத்தாலே மீளவும் கந்யகையான மத்ஸ்யகந்தையும்; *எல்லாம் தெய்வநங்கை யசோதை பெற்றாளே *என்னும்படி க்ருஷ்ணனுடைய பால சேஷ்டிதாதிகளையெல்லா மநுபவிக்கப் பெற்றிருக்கச் செய்தேயும் *தத்துக் கொண்டாள் கொலோ தானே பெற்றாள் கொலோ* என்றும் *இம்மாயம் வல்ல பிள்ளை நம்பி யுன்னை யென்மகனே யென்பர் நின்றார்* என்றும் அவனுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களடியாகத் தானும் பிறரும் சங்கிக்கும்படியான மாத்ருத்வத்தை யுடைய யசோதையும், *நெடுங்காலமும் கண்ணன் நீண் மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற* என்று—ஸக்ருதாச்ரயணமமைந்திருக்க ஆதராதிசயத்தாலே சிரகாலம் ஆச்ரித ஸுலபனான க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை யாச்ரயித்து இவரைப் பெற்றவளாகவும், *நங்கைமீர் நீருமோர் பெண்பெற்று நல்கினீர்* என்று தொடங்கி—பூர்ணைகளான நீங்களும் ஒரு பெண்பிள்ளை பெற்று வளர்த்திகோளிறே, பகவல்லாஞ்சநாதிகளை திவாராத்ர விபாகமற வாய்புலற்றாநின்றுள்ள சபலையான வென் பெண்பிள்ளை படியை எங்ஙனே சொல்லுவேனென்று வாசாமகோசரமான இவருடைய முக்தவசநாதிகளை அநுபவித்தவளாகவும் சொன்ன விவரைப் பெற்றவளுக்கு ஸத்ருசரன்றே யென்கை. .... (78)

79. இனி மூவருடையவும் உத்பத்திஸ்தல கந்த விசேஷங்களைப் பார்த்தால் மற்றையவை யிரண்டிலும் இவருடைய உத்பத்திஸ்தலத்துக்குண்டான வைபவம் விலக்ஷணமென்னுமிடத்தை முதலிக்கிறார்—(மீனேத் யாதியால்.)

(மூ.) 79. மீந நவநீதங்கள் கந்திக்குமிடமும் வெறிகொள்துழாய்கமழுமிடமும் தன்னிலொக்குமோ.

அதாவது—மீன்வெறி நாறுகிற வ்யாஸோத்பத்தி ஸ்தலமும், வெண்ணெய் முடை நாறுகிற க்ருஷ்ணோத்பத்தி ஸ்தலமும், *வெறிகொள் துழாய் மலர் நாறும் வினையுடையாட்டியேன் பெற்ற* என்றும், *இவளந்தண்டுழாய் கமழ்தல்* என்றும். பகவத் ஸம்பந்த ப்ரகாசகமான திருத்துழாய் மணம் நாறுகிற ஆழ்வாரவதரித்த ஸ்தலத்துக்கு ஸத்ருசமோவென்றபடி. ப்ராக்ருதவிஷய ஸம்ஸர்க்கஜமான ஹேய கந்தங்களிறே அவை, அப்ராக்ருத விஷய ஸம்ஸர்க்கஜமான உபாதேயகந்தமிறே யிது. இத்தால தாத்ருசஸ்தலங்களிலுண்டான அவர்களுடைய உத்பத்தியில் ஈத்ருசஸ்தலத்திலுண்டான விவருடைய உத்பத்தியினேற்றம் காட்டப்பட்டது. (79)

80. இன்னமும் அவர்களுடைய உத்பத்தி ஸ்தலங்களுக்கும் இவருத்பத்தி ஸ்தலத்துக்குமுள்ள வைஷம்யாதிசயத்தைக் காட்டுகிறார்—(ஆற்றிலித்யாதியால்.)

(மூ.) 80. ஆற்றில் துறையில் ஊரிலுள்ள வைஷம்யம் வாசாமகோசரம்.

அதாவது, வ்யாஸோத்பத்திஸ்தலம்—ஆறுதானே அசிஷ்ட பரிக்ரஹமுடைய கங்கையாய், அத்துறை ஓடத்துறையாய், ஊர் வலைச்சேரியாயிருக்கும். க்ருஷ்ணோத்பத்திஸ்தலம்—ஆறானது க்ருஷ்ண ஜலப்ரவாஹதயா தமோமயியான யமுனையாய், துறையும் அதில் காளிய விஷதூஷிதமான துறையாய், ஊர்தானே *அறிவொன்றுமில்லாத வாய்க்குலம்* என்கிறபடியே இடக்கை வலக்கை யறியாதார் வர்த்திக்கிற இடைச்சேரியாயிருக்கும்.

இவ்வாழ்வாருடைய உத்பத்திஸ்தலம்—ஆறு *பவள நன்படர்க்கீழ்ச் சங்குறை பொருநல்* என்கிறபடியே விலக்ஷண பதார்த்தங்களுக்கு ஆகரமுமாய் வாஸஸ்தலமுமாய்க் கொண்டு அதிசலாக்யமாயிருக்கும் தாமரபர்ணியாய், துறை சுத்த ஸ்வபாவமாய் அவதாதமாயிருக்கிற சங்கங்கள் வந்து சேருகிற திருச்சங்கணித்துறையாய், ஊர், *நல்லார் நவில் குருகூர்* என்கிறபடியே ஸகல ஸஜ்ஜநச்லாகநீயமாய், *சயப்புகழார் பலர்வாழும் தடங்குருகூர்* *நல்லார் பலர்வாழ்குருகூர்* என்கிறபடியே ஸம்ஸாரத்தை ஜயித்த புகழையுடையராய் பகவதநுபவம் பண்ணி வாழ்கிற ஜ்ஞாநாதிகரான விலக்ஷணர் பலரும் நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற திருக்குருகூராயிருக்கும்.

ஆகையால் அந்தவாறுகளையும் துறைகளையும் ஊர்களையும் பற்ற இந்த ஆற்றுக்கும் துறைக்கும் ஊர்க்கும் உண்டான வைஷம்யம் பேசுக்கு அவிஷயமாயிருக்கு மென்கை. ஆக க்ருஷ்ணக்ருஷ்ணத்வைபாயநோத்பத்தியிற் காட்டில் க்ருஷ்ண த்ருஷ்ணா தத்வமான இவருத்பத்திக்கு ஏற்றத்துக்குடலாகக் கீழ்விவக்ஷிதமானவற்றை யடைய வெளியிட்டாராய்த்து. .... (80)

81. எல்லாம் செய்தாலும் பூர்வவர்ணங்களில் பிறவிபோலே சதுர்த்த வர்ணத்தில் பிறவி தேஜஸ்கரமன்றே யென்ன, தாஸ்யரஸஜ்ஞர்க்கு இது தேஜஸ்கரமென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார்—(தேவத்வமு மென்று தொடங்கி.)

(மூ.) 81. தேவத்வமும் நிந்தையானவனுக்கு ஒளிவரும் ஜநிகள்போலே ப்ரஹ்ம ஜந்மமும் இழுக்கென்பார்க்குப் பண்டைநாளிற்பிறவி உண்ணாட்டுத் தேசிறே.

அதாவது-ராவணவதாநந்தரம பரஹ்மாதிகள *பவாந நாராயணோ தேவ * என்றது அஸஹ்யமாய, *ஆத்மாநம் மாநுஷம மநயே ராமம தசரதாத்மஜம* எனகையாலும, கோவாததநோததரணநநதரம அநத அதிமாநுஷசேஷடிதம கணடு ஆச்சரியப்படட கோபர், *பாலதவஞ்சாதிவீரயஞச ஜநமசாஸமாஸவசோபநம, சிநதயமாநமமேயாதமந சங்காம கருஷண ப்ரயசசதி, தேவோ வா தாநவோவா தவம யக்ஷோ கநதாவ ஏவ வா* என்று சஙகித துச சொலல, *க்ஷணம பூதவா தவஸௌ தூஷணீம கிஞசித ப்ரணய கோபவாந* எனகிற படியே அது அஸஹ்யமாமென னுமிடம தோன றச சிறிதுபோது வாயதிறவாமலிருந்து பினனை, *நாஹம தேவோ ந கநதாவோ நயக்ஷோ நச தாநவ:, அஹம வோ பாநதவோ ஜாத: நைவ சிநதயமதோநயதா* எனகையாலும, தேவர்ககும தேவனை தான லோகர க்ஷணார்த்தமாக மநுஷயஸஜாதீயனு யவதரிததவளவில தேவனகச சொலலுகையும நினைதயாமபடி புரையறபபிறககும சீலாதிகளுன ஈசவரனுககு *ஸ உ சரேயாந பவதி ஜாயமாந:* எனகிறபடியே *பலபிறபபாயொளிவருமுழுநலம* என்று தாழவிழிநத தனையும கலயாண குணஙகள ஒளிபெறறு வரும ஜநமஙகள போலே *மா ஸ்ம பூதபி மே ஜநம சதுர்முகாதமநா* என்று பராஹ்மணயததுககு எலலைநிலமான ப்ரஹ்மா வாயப பிறககையும சேஷதவவிரோதியான அஹஙகாரஹேதுவாகையாலே ஆதமா வுககு அவதயமென று இகழுமபடி தாஸயரஸமறிநதார்ககு, *பணடைநாள* எனகிற திருவாயமொழியில *பலபடிகால குடிகுடி வழிவநதாட செயயும தொணடர்* உன பொனனடிககடவாதே வழிவருகினறவடியர்* தொலலடிமை வழிவரும் தொண்டர்* என்று சொனனபடியே தாஸயவிரோதியான ஜநமாதயபிமாநமினறிககே கைஙகர் யாநுரூபமான குடிபபிறவி, *ஆழியஙகைப் பேராயறகாளாம பிறப்பு—உண ணுடைத் தேசனறே* எனகிறபடியே பகவத்விமுகபரசுரமாகையாலே புறநாடான லீலாவிபூதி போலனறிககே பகவதாநுகூலயைக போகரஸததிலே நெருங்கி போக விபூதியாய அவனுககநதரஙகமாயிருககிற பரமபதத்தில வாத்திககிற தேஜஸ்ஸை யுடைத்திறேயெனகை . பரமபதததில பகவத் கைஙகர்யாநுகுணமாகப் பரிகர ஹிககும தேஹததோபாதி சேஷவஸதுவான ஆதமாவுககு இதுவும தேஜஸ கரமென று கருத்து. (81)

82. இனி இவரவதாரத்தின பரோபகாரகத்வத்தை ஸநிதர்சநமாக வருளிச் செயகிருர்—(ஜநகேதயாதியால.)

(மூ.) 82. ஜனக தசரத வஸுதேவ குலஙகளுக்கு மூத்தபெண்ணும் நடுவிற பிளளையும கடைக்குட்டியுமபோலே இவரும பிறந்து புகழுமாக்கமுமாககி அஞசிறையுமறுததார்.

அதாவது—ஜநக குலததுககு மூத்த பெணணன பிராட்டி பிறந்து, *ஜநகாநாம குலே கீர்ததிமாஹரிஷயதி மே ஸுதா, ஸீதா பாததாரமாஸாதய ராமம தசரதாத்மஜம* எனகிற படியே தான பிறநத குலததுககுக கீரததியுணடாககினைப்போலேயும், தசரத குலததுககு நடுவிலபிளளையான ஸ்ரீ பரதாழவான பிறநது, *ராஜயஞ்சாஹஞ்ச ராமஸய தர்மம் வகதுமிஹாாஹஸி, கதம் தசரதாஜ்ஜாதோ பவேத ராஜ்யாபஹாரக:* இதயாதியாலே மூத்தாரிருகக இளையார் முடிசூடக கடவரனறெனகிற குலமாயாதையை நடத்தின வளவனறிககே, *ஜடிலம சீரவஸநம பராஞஜலிம பதிதம புவி*என றும, *பஙகதிக்தஸது ஜடிலோ பரதஸ் தவாம பரதீக்ஷதே* என றும சொலலுகிறபடியே ஜயேஷடரான பெருமாளுடைய விசலேஷததில சடைபுனைந்து வறகலையுடுத்துக கணணீராலுண டான சேற்றிலே தரைககிடை கிடநது, குலத்துககு முனபிலலாத வேற்றஙகளை யுண்டாககினைப்போலவும், வஸுதேவ குலத்துககு *மககளறுவரைக கலலிடை மோதவிழந்தவள தன வயிற்றில சிககன வநது பிறந்து நினறுய* எனகிறபடியே

கடைக்குட்டியான க்ருஷ்ணன் பிறந்து *தந்தைகாலில பெருவிலங்கு தாளவிழ* என்கிறபடியே தங்களால விடுவித்துக கொள்ளவொண்ணாத மாதாபிதாககள் கால் கட்டையறுத்தாப்போலவும இவரும திருவவதரித்து *மலிபுகழுவண் குருகூர்* என்னுமபடி தாம்பிறந்தவூாககுப் புகழுண்டாககி *குடிககிடந்தாககம் செய்து* என்கிறபடியே சேஷத்வகுலமர்யாதை தப்பாதபடி நின்றமாத்ரமன்றிக்கே சேஷி விரஹக்லேசாதிசயத்தாலே *காணவாராயென்றென்று கண்ணும் வாயுமதுவர்ந்து, *கண்ணநீர்கைகளாலிறைத்து, *இடடகாலிட்டகையாம்படி நிசசேஷ்டராய், தரைக கிடைகிடந்தப்ரேமவிசேஷத்தாலே இக்குடிககுப் பண்டில்லாத வேற்றத்தையுமுண் டாககி *அறுவர் தம்பிறவியஞ்சிறையே* எனகிறபடியே தம்முடைய ப்ரபந்தாப் யாஸமுகத்தாலே தமமோடனவிதரான இவர்களுடைய ஸம்ஸாரமாகிற அறவைச் சிறையையுமறுத்தாரெனகை த்ருஷ்டாந்தபூதரான மூவர்செய்ததும ஒருத்தரே செயகையாலும். இத்தனையும ஸ்வரூபாநுகூலமாகச் செய்கையாலும இவர் பிறப் பிறே மிகவும பரோபகாரகமாய்த்து. .... (82)

82 இன்னமும இவருடைய அவதாரத்தாலே லோகத்துக்குண்டான நன்மைகளை யருளிசசெய்கிறார் (ஆதித்யேத்யாதியால்.)

(மு.) 83. ஆதித்ய ராமதிவாகராச்யுதபாநுக்களுக்குப் போகாத உள்ளிருள் நீங்கி சோஷியாத பிறவிக்கடல் வற்றி விகஸியாத போதில் கமலமலர்நதது வகுளபூஷண பாஸ்கரோதயத்திலே.

அதாவது—*கதிரவன குணதிசைச் சிகரமவந்தணைந்தான் கனவிருளகன்றது* எனனுமபடி பாஹ்யாந்தகாரத்தைப் போக்கிககொண்டு உதிககுமாதித்யனுககுப் போகாத உள்ளிருளான அஜ்ஞாநாந்தகாரம்,*தமோ பாஹ்யம விநச்யேத்து பாவகாதித்யஸந்நிதௌ, பாஹ்யமாப்யந்தரஞ்சைவ விஷ்ணுபகதார்க்க ஸந்நிதௌ* எனகிறபடியே நீங்கி *சரஜாலாமசுமாந் சூர: கபே! ராமதிவாகர:, சத்ருரக்ஷோமயம தோய முபசோஷம் நயிஷ்யதி* என்கிறபடியே சரஜாலங்களாகிறகிரணங் களையுடையனாயககொண்டு சத்ருராக்ஷஸராகிற ஸமுத்ரத்தை வற்றப்பண்ணின ராம திவாகரனுக்குவற்றாத *பிறவியெனனும கடல* என்கிற ஸம்ஸாரஸமுத்ரமவற்றி, *ததோகிலஜகத்பத்ம போதாயாசயுதபாநுநா, தேவகீபூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்ப்பூதம மஹாத்மநா* என்று ஜகத்பத்மம விகஸிதமாம்படி தேவகியாகிற பூர்வ ஸந்த்யையிலே ஆவிர்ப்பவித்த அச்யுதபாநுவான கருஷ்ணனுககு விகஸியாத *போதில்கமல வன்னெஞ்சம்* என்கிற ஹ்ருத்பத்மம் விகஸிதமாய்த்து, *யத்கோ ஸஹஸ்ரம் அபஹந்தி தமாம்ஸி புமஸாம் நாராயணோ வஸதி யத்ர ஸசங்க சக்ர:, யன்மண்டலம் ச்ருதிகதம் ப்ரணமந்தி விப்ராஸ் தஸ்மை நமோ வகுளபூஷண பாஸ்கராய* என்று திருவாய் மொழியாயிரமுமாகிற கிரணங்களையுடையராய மஹிஷீ பூஷணாயுத விசிஷ்டனான நாராயணனை *கண்கள சிவந்தில்படியே உள்ளேயுடையராய, வேதவித்துக் களான ஸர்வசிஷ்டர்களும கேட்டபோதே தாமிருந்ததேசத்தை நோக்கி வணங்கும் படியான வைபவத்தையுடையராய் வகுளாபரணராயிருககிற ஆழ்வாராகிற பாஸ்கரனுடைய உதயத்திலேயெனகை.

ஆதித்ய திவாகர பாநு சப்தங்களா லன்றிக்கே பாஸ்கரசப்தத்தாலே இவரைச் சொலலுகையாலே *ஊரும நாடும* இத்யாதிப்படியே ஸ்வஸம்பந்தமுடையாரெல் லார்க்கும் ப்ரகாசத்தைப் பண்ணுமவரென்று தோற்றுகிறது. .... (83)

84. இப்படி பரோபகாரஜனமரானவிவர் வர்ணத்ரயத்திலொன்றிலே அவதரியாதே சதுர்த்தவர்ணத்திலே தாழவிழுவானென்னென்ன, அதுவும் பரரக்ஷணார்த்தமாகவே யென்கிறார்—(வம்சேத்யாதியால்)

(மூ) 84. வம்ச பூமிகளை யுத்தரிக்கக் கீழ்க் குலம் புக்க வராஹ கோபாலரைப் போலே இவரும் நிம்நரை யுயர்த்தத் தாழ விழுந்தார்.

அதாவது—*யயாதி சாபாத் வம்சோயம் ராஜ்யார்ஹோ ஹி ஸாம்ப்ரதம்* என்கிறபடியே யயாதி சாபத்தாலே ராஜ்யார்ஹமல்லாதபடி நிஹீநமான யதுவம்சத்தை *அயம் ஸ கத்யதே ப்ராஜ்ஞை: புராணார்த்தவிசாரதை:, கோபாலோ யாதவம் வம்சம் மக்நமப்யுத்தரிஷ்யதி* என்கிறபடியே உத்தரிக்கைக்காக *அநேகோராய்க் குலம்புக்கதும்* என்கிறபடியே கோபகுலத்திலே உள்புக்க கோபாலனான க்ருஷ்ணனைப்போலவும், ஹிரண்யாக்ஷ பலத்தாலே நிலைகுலைந்து ப்ரளயங்கதையான பூமியை *உத்த்ருதாஸி வராஹேண* என்றும், *நமஸ்தஸ்மை வராஹாய லீலயோத்தரதே மஹீம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே உத்தரிக்கைக்காக *கேழலாய்க் கீழ்புக்கு* என்கிறபடியே பாதாளத்திலே தாழவிழுந்த வராஹரூபியைப் போலவும் குலந்தாங்கு மபிமாநத்தாலே ஸம்ஸாரத்தில் நிம்நரானவர்களை அந்நிலையில் நின்றும் பேதித்து *அபிமாநதுங்கன்* என்னுமுயர்த்தியையுடையராக்குகைக்காக அஹங்கார ஹேதுவான வர்ணங்கள் அநர்த்தகரமென்று தோற்றும்படி கத்ரஹீநரான சதுர்த்த வர்ணத்திலே தாழவிழுந்தாரென்கை. இத்தால் – நாம் உத்க்ருஷ்டவர்ணரென்னு மபிமாநத்தாலே ஸம்ஸாரத்திலே அழுந்துகிறவர்கள் அது ஹேயமென்றறிந்து அவ்வபிமாநமற்றுக் கரையேறுகைக்காக, அவர்கள் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்திருக்கும் வர்ணங்களை ஹேயமென்றுவிட்டு நிக்ருஷ்டவர்ணத்திலே தாழ விழுந்தாரென்றதாய்த்து.

ஆக (ஸூ 75) வீட்டின்பமென்று தொடங்கி இவ்வளவும் மந்தமதிகளுடைய சங்காநிராகரணார்த்தமாக ஆழ்வாருடைய உத்பத்தி நிரூபணத்தில் வரும் ப்ரத்யவாயமும், வ்யாஸாதிகளைப்பற்ற இவரவதார வைலக்ஷண்யமும், அவதாரம் பரார்த்தமென்னுமிடமும், மஹாப்ரபாவரானவிவர் தாழவவதரிக்கைக்கு நிதானமுமருளிச் செய்தாராய் நின்றார் .... (84)

85. இன்னமும் ஆழ்வாருடைய வைபவத்துக்குறுப்பாக ஸாமாந்யேந பாகவத வைபவத்தைப் பல உதாஹரணங்களாலும் ப்ரகாசிப்பியா நின்றுகொண்டு இவ்வாகாரங்களறிவார்க்கிறே ஜந்மத்திலுத்கர்ஷாபகர்ஷம் தெரிவதென்கிறார் மேலொரு சூர்ணையாலே.

(மூ) 85 மலேசனும் பக்தனுல் சதுர்வேதிகள் அநுவர்த்திக்க அறிவு கொடுத்துக் குலதைவத்தோடொக்கப் பூஜை கொண்டு பாவநதீர்த்தப்ரஸாதனு மென்கிற திருமுகப் படியும் விச்வாமித்ர விஷ்ணுசித்த துலஸீப்ருத்யரோடே உள்கலந்து தொழுகுல மானவன் நிலையார் பாடலாலே ப்ராஹ்மண வேள்விக் குறை முடித்தமையும், கீழ்மகன் தலைமகனுக்கு ஸமஸகாவாய்த் தம்பிக்கு முன்பிறந்து வேலும் வில்லும் கொண்டு பின்பிறந்தாரைச் சோதித்துத் தமையனுக்கு இளையோன் ஸத்பாவம் சொல்லும்படி ஏகதல மானமையும், தூது மொழிந்து நடந்து வந்தவர்களுடைய

ஸம்யக் ஸகுண ஸஹபோஜநமும், ஒரு பிறவியிலே இரு பிறவியான திருவாக்கு நர்மஸூநு ஸ்வாமிகள் அக்ர பூஜை கொடுத்தமையும், ஐவரில் நால்வரில் மூவரில் முற்பட்டவர்கள ஸநதேஹியாமல் ஸஹஜரோடே புரோடாசமாகச செய்த புதரக்ருத்யமும, புஷ்பத்யாக போக மண்டபங் களில் பணிப்பூவு மாலவட்டமும் வீணையும் கையுமான அந்தரங்கரை முடிமனனவனும் வைதிகோததமரும் மஹாமுனியும் அநுவர்த்தித்தக்ரம மும், யாகாநுயாகோத்தர வீதிகளில காயாந்நஸ்தலசுததி பண்ணின வ்ருத்தாசாரமும் அறிவார்ககிறே ஜந்மோத்காஷாபகர்ஷங்கள தெரிவது.

(மலேச்சனும பகதனுைல்) *மத்பக்தஜநவாதஸல்யம் பூஜாயாஞசாநுமோதநம், ஸ்வயமப்யாசநஞசைவமதர்ததேடம்பவாஜநம,மத்கதாசரவணேபக்திஃஸவரநேத்ராங்கவிகரியா மமாநுஸ்மரணம நிதயம் யசச மாம் நோபஜீவதி பக்தி ரஷடவிதா ஹ்யேஷா யஸமிந மலேசசேபி வர்த்ததே* என்கிறபடியே மலேசசஜாதீயனுயுள்ளவனும என்னுடைய பகதஜனஙகள பக்கல வாத்ஸலயமும, என்னுடைய ஆராதனத்திலுகப்பும, தானே ஆராதிககையும, எனபககல் டமபமறறிருககையும், என கதையைக கேடகுமிடத்தில பகதியும, பகதி கார்யமான ஸவரநேத்ராஙகங்களில விகாரமும என்னையே எப்போதும நினைககையும, என்னை ப்ரயோஜநாநதரம கொளளாதொழிகையுமென்று அஷடவிதையாக வருளிச செய்த பகதியையுடையனுைல, (சதுர்வேதிகளநுவாததிகக அறிவு கொடுத்து) *ஸ விப்ரேந்த்ரோ முநி ஸ்ரீமாந ஸ யதிஸ் ஸ ச பண்டித, தஸமை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம்* என்றும் *பழுதிலாவொழுகலாற்றுப் பலசதுப்பேதிமாாகள இழிகுலத்தவர்களேனு மெமமடியார்களாகில், தொழுமினீர் கொடுமினகொளமின* என்றும சொலலுகிற படியே ஸர்வோத்க்ருஷடனுய், உத்க்ருஷ்டவர்ணரான சதுர்வேதிகள அபிஜநாத் யபிமாந தூஷிதமான ஸ்வஸவரூபசுத்த்யர்த்தமாக அநுவர்த்திககைககு விஷய மாய், அவர்களுககு ஜ்ஞாநாபேக்ஷையுண்டாகில ஜ்ஞாநப்ரதாநம பண்ணி, (குலதைவத் தோடொக்கப் பூஜை கொண்டு) *ஸச பூஜ்யோ யதாஹ்யஹம்* கினேனேடொகக வழிபட வருளினுயபோல* எனகிற படியே, *மம நாதம, மம குலதைவதம்*என்று குலதைவமாகச சொலலப்படுகிற ஸர்வேசவரனேடொகக, *அவரெஙகள குலதெயவம* எனகிற படியே குலதெயவமாய் அவர்களைப் பூஜை கொண்டு. (பாவநதீர்த்த ப்ரஸாதனுமெனகிற திருமுகப்படியும்) *நதபாதாம்ப்வதுலம் தீர்ததம் ததுசசிஷடம் ஸுபாவநம* என்று அவன திருவடிகள விளககின ஜலம அநுபமமான தீர்த்தம; அவன முதுசெயதசேஷம பரம பாவநம என்கையாலே அஹஙகார மதிராபாநமத்தரான அசுத்தரும இந்த தீர்த்த ப்ரஸாதாநவயத்தாலே சுத்த ஸவரூபராமபடி பாவந தீர்த்த ப்ரஸாதனுமென்றருளிச செய்த பகவதுகதியான திருமுகமும அதின படியெடுபபான ஆழவார பாசுரமும,

(விச்வாமித்ர விஷ்ணுசித்த துளஸீபருத்யரோடே உள்கலந்து தொழுதலமானவன்) அபரராத்ரியிலே சென்றுபாடி நமபியைத திருப்பள்ளியுணர்த்துகையாலே, *கௌஸல் யாஸுப்ரஜாராமபூர்வாஸந்த்யாப்ரவர்த்ததே,உத்திஷ்டநரசார்த்தூலகர்த்தவயப தைவமாஹநிகம என்றும்,*அரவணையாயாயரேறே அமமமுண்ணத் துயிலெழாயே* என்றும*அரஙகத தம்மாபள்ளியெழுந்தருளாயே* என்றும திருப்பள்ளியுணர்த்தின விசவாமிதரன பெரியாழவார் *துளபத தொண்டாய தொணடரடிபபொடியாழவார் ஆகிற இவர்க ளோடே ஸகோதரியாய, வலநதாஙகு சககரத்தணணல மணிவணணற்கா ளென்றுளகலந்தார்* எனகிறபடியே பகவசசேஷதவஜ்ஞாநபூர்வகமாக அநநயப்ர யோஜநவருததியிலே அந்விதனுயுளகலந்து *எமதொழுகுலம* என்று விசேஷஜ்ஞர் ஆதரிககுமேற்றத்தையடைந்த ஜந்மஸிததநைச்யனுன பாகவதன, (நீலையா பாட

லாலே ப்ராஹ்மண வேள்விக்குறை முடித்தமையும்) சரகுலோத்பவனான ஸோம சர்மாவாகிற ப்ராஹ்மணன் உபக்ரமித்த யாகத்தை யதாக்ரமம் அநுஷ்டியாமையாலும், அது ஸமாப்பிப்பதுக்கு முன்னே மரிக்கையாலும் ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸாய்ப் பிறந்து திரியா நிற்கச்செய்தே, *த்வம் வை கீதப்ரபாவேந நிஸ்தாரயிதுமர்ஹஸி, ஏவ முக்த்வாத சண்டாலம் ராக்ஷஸச் சரணம் கத:* என்கிறபடியே, நீ உன்னுடைய கீதப்ரபாவத்தாலே என்னை இவ்வாபத்தில் நின்றும் கரையேற்றவேணுமென்று சரணம் புக, *யந் மயா பச்சிமம் கீதம் ஸ்வரம் கைசிகமுத்தமம், பலேந தஸ்ய பத்ரம் தே மோக்ஷயிஷ்யஸி கில்பிஷாத்* என்று நம்பிஸங்கிதியில் பின்பு பாடின *நிலையார் பாடலான கைசிகப்பண்ணாலே, *ஏவம் தத்ர வரம் க்ருஹ்ய ராக்ஷஸோ ப்ரஹ்மஸம்ஜ்ஞித:, யஜ்ஞசாபாத் விநிர்முக்த: ஸோமசர்மா மஹாயசா:* என்னும்படியாக வைகல்யதோஷத்தால் வந்த ரக்ஷஸ்த்வத்தைப் போக்கி உஜ்ஜீவிப்பிக்கையாலே அந்த ப்ராஹ்மணனுடைய யாகத்தில் குறையைத் தலைக்கட்டினபடியும்,

(கீழ்மகன் தலைமகனுக்கு ஸமஸகாவாய்) நிஷாதவம்சஜராகையாலே *ஏழையேதலன் கீழ்மகன்* என்னும்படி ஜந்மவ்ருத்த ஜ்ஞானங்களால் தண்ணியரான ஸ்ரீ குஹப்பெருமாள், அயோத்தியர் கோமானாகையாலே அவையெல்லாத்தாலும் உத்க்ருஷ்டனாயிருக்கிற வளவுமன்றிக்கே தர்மஜ்யைஷ்ட்யத்தாலே *வானோர் தலைமகனாயிருக்கிற சக்ரவர்த்தி திருமகனுக்கு *உகந்த தோழன் நீ* என்கையாலே ஸமனான ஸகாவாய் (தம்பிக்கு முன்பிறந்து) *உம்பியெம்பி* என்கையாலே இவர் தம்பியான இளைய பெருமாளுக்கு முன்பிறந்தவராய், (வேலும் வில்லுங்கொண்டு பின்பிறந்தாரைச் சோதித்து) இப்படி தம்மை அங்கீகரித்தவன்று ராத்ரி பெருமாள் பள்ளி கொண்டருளாநிற்க, அவருடைய ஸௌகுமார்யாநுஸந்தானத்தாலுண்டான பரிவாலே கண்ணுறக்கமற்று கையும் வில்லுமாய்க் காத்துக்கொண்டு நிற்கிற இளைய பெருமாளை அதிசங்கை பண்ணி, *கூரணிந்த வேல்வலவன்* என்றும் *ததஸ்த்வஹஞ்சோத்தமபாணசாபத்ருத் ஸ்திதோபவம் தத்ர ஸ யத்ர லக்ஷ்மண:* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸாயுதராய்க்கொண்டு இவர் மேலே கண்ணாய் நின்று அவர் நினைவு சோதித்தது, (தமையனுக்கிளையோன் ஸத்பாவம் சொல்லும்படி ஏககுலமானமையும்) *ஆசசக்ஷேத ஸத்பாவம் லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாத்மந:, பரதாயாப்ரமேயாய குஹோ கஹநகோசர:* என்கிறபடியே ராமவிரஹக்லிஷ்டனாய்த் திருச்சித்ரகூடத்தேறப்போவதாக வந்த தமையனான ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கு, தம்பியான இளையபெருமாளுடைய *பால்யாத்ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த:* என்றும், *பரவாநஸ்மி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பெருமாள் பக்கல் ப்ரேமபாரதந்த்ர்யங்களே நிரூபகமாம்படியிருக்கையாகிற ஸத்தையோடே வ்யாப்தமான ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லும்படி இக்ஷ்வாகுவம்சயரோடு ஏககுலமானபடியும்;

(தூதுமொழிந்தித்யாதி) *முன்னோர் தூதுவானரத்தின் வாயில் மொழிந்து* என்று பிராட்டிக்கு தூதுவாக்கியத்தைத் திருவடி வாயிலே சொல்லிவிட்ட சக்ரவர்த்தி திருமகன், *சபர்யா பூஜிதஸ் ஸம்யக் ராமோ தசரதாத்மஜ:* என்கிறபடியே ஸ்ரீ சபரிகையால் பண்ணின ஸமயக்போஜநமும், *குடைமன்னரிடை நடந்த தூதா* என்னும்படி பாண்டவர்களுக்காகத் தூது போன க்ருஷ்ணன் பீஷ்ம த்ரோணாதி க்ருஹங்களை விட்டு, *விதுராந்நாநி புபுஜே சுசீநி குணவந்தி ச* என்கிறபடியே பாவநத்வ போக்யத்வங்களைக் கண்டு உகந்து ஸ்ரீ விதுரர் திருமாளிகையில் பண்ணின ஸகுண போஜநமும், *தூதுவந்த குரங்கு* என்கிற திருவடி, *த்ருஷ்டா ஸீதா* என்ற ப்ரீதியாலே, *உபகாராய ஸுக்ரீவோ ராஜ்ய காங்க்ஷீ விபீஷண:, நிஷ்காரணாய ஹநுமாந் தத்துல்யம் ஸஹபோஜநம்* என்று திருவுள்ளம்பற்றி, *கோதில்வாய்மையினாயொடுமுடனே யுண்பன் நான்* என்று பெருமாளோடு பண்ணின ஸஹபோஜநமும்,

(ஒருபிறவியிலே இத்யாதி) யது குலத்திலே பிறந்து கோபகுலத்திலே ஸஜாதீயத்வேந வளருகையாலே ஒருபிறவியிலே இருபிறவியான க்ருஷ்ணனுக்கு தர்மபுத்ரர்

தம்முடைய யாகத்திலே அக்ரபூஜை கொடுத்தமையும், ருஷிபுத்ரராய்ப்பிறந்துபோய் மற்றோரிடத்திலே தஜ்ஜாதீயராய வளருகையாலே ஒருபிறவியிலே இருபிறவியான திருமழிசைப்பிரானுக்குப் பெரும்புலியூரடிகள் தம்முடைய யாகத்திலே அக்ர பூஜை கொடுத்தமையும்;

(ஜ்ஞவரிஷ்ட்யாதி) பாண்டவர்களைவரில் ப்ரதாநரான தர்மபுத்ரர் ஸ்ரீவிதுரர்க்கு ஜ்ஞாநாதிக்யத்தையும் அசரீரிவாக்யத்தையுங்கொண்டு ஸந்தேஹியாமல் செய்த புத்ரக்ருத்யமும், தசரதாத்மஜர் நால்வரில் ப்ரதாநரான பெருமாள், *ஸௌமித்ரே ஹர காஷ்டாநி நிர்மதிஷ்யாமி பாவகம், க்ருத்ரராஜம் திதக்ஷாமி மத்க்ருதே நிதநம் கதம்* என்று ஸஹஜரான இளைய பெருமாளும் கூடநிற்கச்செய்தே அவர்கையிலுங்காட்டாமல், *ஏவமுக்த்வா சிதாம் தீப்தாமாரோப்ய பதகேச்வரம், ததாஹ ராமோ தர்மாத்மா ஸ்வபந்துமிவ து:கித:* என்கிறபடியே பெரியவுடையாருக்குச் செய்த புத்ர க்ருத்யமும், பெரியநம்பி, திருக்கோட்டியூர்நம்பி, பெரியதிருமலைநம்பி என்று ஸப்ரஹ்மசாரிகளாயக் கொண்டு ஆளவந்தார் திருவடிகளிலே ஸேவிக்கையாலும், உடையவர்க்கு ஆசார்யர்களாகை யாலும் ப்ரஸித்தரான நம்பிகள் மூவரிலும் ப்ரதாநரான பெரிய நம்பி மாறனேரி நம்பிக்கு "புரோடாசத்தை நாய்க்கிடாதே கொள்ளும்" என்று அவர் அருளிச் செய்துபோனபடியே புரோடாசமாக நினைத்துச்செய்த புத்ரக்ருத்யமும்;

(புஷ்பத்யாகேத்யாதி) *சிந்து பூமகிழும் திருவேங்கடம்* என்கிறபடியே புஷ்ப மண்டபமான திருமலையில் பணிப்பூவும் கையுமாய் திருவுள்ளமறிப்பரிமாறுகையாலே திருவேங்கடமுடையானுக்கந்தரங்கரான குறும்பறுத்தநம்பியை, *தூளங்குநீண் முடியரசர்தம் குரிசில் தொண்டை மன்னவன்* என்கிற அபிஷிக்தக்ஷத்ரியாகர்யரான தொண்டைமான் சக்ரவர்த்தி அநுவர்த்தித்த க்ரமமும், *வேகவத்யுத்தரே தீரே புண்ய கோட்யாம் ஹரிஸ் ஸ்வயம், வரதஸ் ஸர்வபூதாநாம் அத்யாபி பரித்ருச்யதே* என்கிறபடியே த்யாகமண்டபமான பெருமாள்கோயிலில் திருவாலவட்டமும் கையுமாய்ப் பெருமா ளுக்கு அந்தரங்கராய் நின்ற திருக்கச்சிநம்பியை வைதிகோத்தமரான உடையவர் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும், *தெண்ணீர்ப் பொன்னிதிரைக்கையாலடிவருடப் பள்ளி கொள்ளும்* என்கிறபடியே போகமண்டபமான கோயிலில் வீணையும் கையுமாய்ப் பெரிய பெருமாளுக்கந்தரங்கராய் வர்த்தித்த திருப்பாணாழ்வாரை லோகஸாரங்க மஹாமுனிகள் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும்.

(யாகாநுயாகேத்யாதி) *யஜ-தேவபூஜாயாம்* என்கையாலே யாகசப்தவாச்யமான திருவாராதநத்தில் பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் ஸ்பர்சத்தாலே காயசுத்தி பண்ணின உடையவரும், பகவதாராதநாநந்தரம் ததீஸமாராதநம் பண்ணப்படுமதாகை யாலே அநுயாக சப்தவாச்யமான ப்ரஸாதஸ்வீகாரத்தில் பிள்ளையேறுதிருவுடை யார் தாஸர் கரஸ்பர்சத்தாலே அங்கசுத்தி பண்ணின நம்பிள்ளையும், உத்தரவீதிகுடி புகுருகிறபோது பிள்ளைவானமாமலைதாஸர்ஸஞ்சரணத்தாலே ஸ்தலசுத்திபண் ணின நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை பட்டருமாகிற ஜ்ஞாந வ்ருத்தர்களுடைய ஆசாரமும், (அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது) இப்படி கீழ்ச்சொன்ன விவை யெல்லாமறிவார்க்கிறே 'இன்ன ஜந்மம் உத்க்ருஷ்டம், இன்ன ஜந்மம் அபக்ருஷ்டம், என்று ஜந்மத்தினுடைய உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும் தோன்றுவதென்றபடி.

இத்தால் ஜந்மாத்யபக்ருஷ்டர் பகவத்பக்தர்களானார்களாகில் உத்க்ருஷ்டவர் ணரால் அநுவர்த்தநீயராய், அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநப்ரதராய், ஈச்வரனோபாதி அவர் களுக்குப் பூஜ்யராய், ஸ்வதீர்த்தப்ரஸாதங்களாலே ஸர்வரையும் சுத்தராக்குமவர் களாம்படியையும், பாபமகரான உத்க்ருஷ்டவர்ணர்க்கும் ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே உத்தாரகராம்படியையும், அவர்களளவில் பகவத்ததீயர்களுடைய ஆதராநுவர்த்தந ப்ரகாரங்களையும் அவர்களுடைய ஸ்பர்சமே பரமபாவநமென்னுமத்தையும், ப்ரமேய

பூதனான ஈச்வரனுடையவும் ப்ரமாத்ருபூதரான ருஷிகளுடையவும் வசனாநுஷ்டானங்களாலே மந்தமதிகளுமறியும்படி ப்ரகாசிப்பித்தாராய்த்து ... (85)

86 'ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது' என்றவிடத்தில் சொன்ன உத்கர்ஷாபகர்ஷங்களுக்கு உடலாக விவக்ஷிதமானவற்றை மேலிரண்டு வாக்யத்தாலே வெளியிடுகிறார். அதில் ப்ரதமத்திலே அபக்ருஷ்டஜந்மம் இன்னதென்று தோற்றும்படி பகவத்ஜ்ஞாநரஹிதமான வர்ணாச்ரமிகளின் ஹேயத்வத்தை ஸப்ரமாணமாக தர்சிப்பிக்கிறார்— (அஜ்ஞரென்று தொடங்கி).

(மூ) 86 அஜ்ஞர் ப்ரமிக்கிற வர்ணாச்ரமவித்யாவ்ருத்தங்களை கர்தபஜந்மம் சண்டாளதாம் சில்பநைபுணம் பஸ்மாஹுதி சவவிதவாலங்காரமென்று கழிப்பர்கள்.

அதாவது, பகவத்தாஸ்யமே ஆத்மாவுக்கு நிரூபகமென்றும் நிரூபகர்ஷித்தது குணமாக ஹேயோபாதேய விபாகம் பண்ணத்தக்க ஜ்ஞானமில்லாதவர்கள் பகவத்விஷயரஹிததயா அபக்ருஷ்டராயிருக்க, உத்தமவர்ணம், உத்தமாச்ரமம், ஸத்வித்யை, ஸத்வ்ருத்தம் என்று உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரமிக்கிற வர்ணாதிகளையும், *சதுர்வேததரோ விப்ரோ வாஸுதேவம் நவிந்ததி, வேதபாரபராக்ராந்தஸ் ஸவை ப்ராஹ்மணகர்தப:* என்று நாலு வேதங்களையுமதிகரித்துவைத்தே *ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி* *வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:* என்கிறபடியே ஸகலவேத ப்ரதிபாத்யனான ஸர்வேச்வரனை யறியாதவனை குங்குமம் சுமந்த கழுதைபோலே தான் பரித்துக் கொண்டு திரிகிற வேதத்தின் பரிமளமறியாத ப்ராஹ்மணகழுதையென்றும், *ச்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிக:, விஷ்ணுபக்திவிஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதம:* என்று சராசரமியாகிலும் பகவத்பக்திஹீனனானவனை சண்டாளனிற்காட்டில் தண்ணியனென்றும், *தத்கர்ம யந்ந பந்தாய ஸா வித்யா யா விமுக்தயே, ஆயாஸாயாபரம் கர்ம வித்யாந்யா சில்பநைபுணம்* என்று பகவத்பரதயா மோக்ஷார்த்தமானதுவே வித்யை, அல்லாதது செருப்புக்குத்தக்கற்றவோபாதியென்றும், *ஆம்நாயாத்யயநாந்யரண்யருதிதம் வேதவ்ரதாந்யந்வஹம் மேதச்சேதபலாநி பூர்த்தவிதயஸ் ஸர்வே ஹுதம் பஸ்மநி, தீர்த்தாநாமவகாஹநாநி ச கஜஸ்நாநம் விநா யத்பதத்வந்த்வாம்போருஹஸம்ஸ்ம்ருதி விஜயதே தேவஸ் ஸ நாராயண:* என்று பகவத்ஸ்ம்ருதியில்லாதவர்களுடைய கர்மாநுஷ்டானம் பஸ்மாஹுதிவத் நிஷ்ப்ரயோஜநமென்றும், *யஸ்யாகிலாமீவஹபிஸ் ஸுமங்களைர் வாசோ விமிச்ரா குணகர்மஜந்மபி:, ப்ராணந்தி சும்பந்தி புநந்தி வை ஜகத் யாஸ் தத்விரக்தாச் சவசோபநா மதா:* *விஷ்ணுபக்திவிஹீநஸ்ய வேதச் சாஸ்த்ரம் ஜபஸ் தப:, அப்ராணஸ்யைவ தேஹஸ்ய மண்டநம் லோகரஞ்ஜநம்* என்று பகவத்விஷயரஹிதோக்திகளும் பகவத்பக்திஹீனனுடைய வித்யாவ்ருத்தங்களும் சவாலங்காரகல்பமென்றும், *ப்ராதுர்ப்பாவைஸ் ஸுரநரஸமோ தேவதேவஸ் ததீயா ஜாத்யா வ்ருத்தைரபி ச குணைஸ் தாத்ருசோ நாத்ர கர்ஹா, கிந்து ஸ்ரீமத்புவநபவநத்ராணதோந்யேஷு வித்யாவ்ருத்தப்ராயோ பவதி விதவாகல்பகல்ப: ப்ரகாச:* என்று பகவதநந்விதருடைய வித்யாவ்ருத்த பாஹுள்யமாகிற உத்கர்ஷம் பகவத்ஸம்பந்தஜ்ஞான ரூபஸௌமங்கல்யாபாவத்தாலே விதவாலங்காரஸமமென்றும் ஜ்ஞானிகளானவர்கள் இகழுவர்களென்கை. ஆக இப்படி பகவத்விஷய ஸ்பர்சமற்ற வர்ணாச்ரமங்களும் ஜ்ஞானவ்ருத்தங்களும் ஹேயமென்கையாலே கீழ் அபக்ருஷ்டஜந்மதயா விவக்ஷிதமானது இன்னதெனுமிடமறிவித்தாராய்த்து. ... (86)

ஆசார்யஹ்ருதய வ்யாக்யானத்தில் முதல் ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ:
ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஆசார்ய ஹ்ருதய வியாக்க்யானத்தில்

இரண்டாம் பிரகரணம்

---

87. இனிமேல் ஆத்மநிரூபக சேஷத்வாநுகூல ஜந்மமே உத்க்ருஷ்ட ஜந்மமென்னுமத்தை அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரும் முமுக்ஷுக்களுமான மஹாத்மாக்களாதரமுகேந ப்ரகாசிப்பிக்கிறார்—(அணையவென்று தொடங்கி)

(மூ) 87. அணையவூரப்புனைய அடியும் பொடியும்படப் பர்வத பவநங்களிலே ஏதேனுமாக ஜநிக்கப் பெறுகிற திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களைப் பெருமக்களும் பெரியோரும் பரிக்ரஹித்து ப்ரார்த்திப்பர்கள்

அதாவது, *அணைவதரவணைமேல் பூம்பாவையாகம் புணர்வது* என்று பிராட்டி திருமேனிஸ்பர்சத்தோடொக்க விகல்பிக்கலாம்படி அத்யந்தஸுகஸ்பர்சமாய், சைத்யமார்தவ ஸௌரப்யங்களை ப்ரக்ருதியாக வுடைத்தாய்க்கொண்டு ச்ரிய:பதியானவன் கண்வளர்ந்தருளுகைக்குப் பாங்காயிருக்கும் திருவரவணையாயும், *ஊருமபுள்* என்கிறபடியே ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்கும் அநுகூலரை அநுபவிப்பிக்கைக்கும் தன் உகப்புத்தனக்குமாக அவன் பலகாலும் மேற்கொண்டு நடத்துகைக்கு வாஹனமான கருளப்புள்ளாயும், *தோளிணைமேலும் நன்மார்பின்மேலும் சுடர்முடி மேலும் தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாய்* என்கிறபடியே அவனுதரித்துச் சாத்துகைக்கு அர்ஹமான திருத்துழாயாயுமிருக்கும் திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களை *பெருமக்களுள்ளவர்* என்கிறபடியே *அஹ்ருதஸஹஜதாஸ்யராகையாலே *அஸந்நேவ* என்பது *ஸந்தமேநம்* என்பதாக வேண்டாதபடி என்றுமொக்க வுளராயிருக்கிற மஹாத்மாக்களான நித்யஸூரிகள் பகவத் கைங்கர்யேச்சையாலே பரிக்ரஹித்தார்கள்.

பத்யு: ப்ரஜாநாமைச்வர்யம் பசூநாம் வா ந காமயே, அஹம் கதம்போ பூயாஸம் குந்தோ வா யமுநாதடே என்று ப்ரஜாபதிபசுபதிகளுடைய ஐச்வர்யத்தையும் வேண்டேன்; *பூத்தநீள்கடம்பேறி* என்றும் *பூங்குருந்தேறியிருந்து* என்றும் சொல்லுகிறபடியே யமுனைக்கரையில் அவன் திருவடிகளால் மிதித்தேறின கடம்பாதல், குருந்தாதலாவேனாக வேணுமென்றும் *ஆஸாமஹோ சரணரேணு ஜுஷாமஹம் ஸ்யாம் ப்ருந்தாவநே கிமபி குல்மலதௌஷதீநாம். யா துஸ்த்யஜம் ஸ்வஜநமார்யபதஞ்ச ஹித்வா பேஜுர் முகுந்தபதவீம் ச்ருதிபிர் விம்ருக்யாம்* என்று ச்ருதிகளாலே தேடப்படுமதான க்ருஷ்ணன் போனவழியைஸ்வஜநாதிகளையும் அதிக்ரமித்து யாவர்சில பெண்கள் பின்தொடர்ந்தார்கள், அவர்களுடைய பாத ரேணுவை பஜித்திருப்பனவாய ப்ருந்தாவனத்திலிருக்கும் சிறுசெடிகள் கொடிகள் ஓஷதிகளில் வைத்துக்கொண்டு ஏதேனுமொன்றாவேனாக வேணுமென்றும்; *கோனேரிவாழும் குருகாய்ப்பிறப்பேனே* *மீனாய்ப்பிறக்கும்விதியுடையேனாவேனே* *செண்பகமாய் நிற்கும் திருவுடையேனாவேனே* *தம்பகமாய் நிற்கும் தவமுடையேனாவேனே* *எம்பெருமான் பொன்மலைமேலேதேனுமாவேனே* என்று திருமலையாழ்வாரோட்டை ஸம்பந்தமுடைய திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களில் ஏதேனுமொன்றாகப் பெறுவேனாகவேணுமென்றும், *தவ தாஸ்யஸுகைகஸங்கிநாம் பவநேஷ்வஸ்த்வபி

கீடஜந்ம மே* என்று தேவரீருடைய தாஸ்யஸுகமொன்றிலுமே ஸங்கத்தையுடைய ரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர் திருமாளிகைகளிலே உத்பத்தி விநாசங்களிரண்டும் அங்கேயாம் படியான கீடஜந்மமே எனக்குண்டாகவேணுமென்றும், இப்படி அவனடிபடவும், அவனையணைந்தாரடியிலபொடி படவும், அவனுகந்தருளின நிலத்திலேயாதல், அவனடியார் அபிமாநமுள்ள நிலத்திலேயாதல வாத்திககவுமீடாக ஜநிக்கப்பெறுகிற திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களை *பேராளன் பேரோதும் பெரியோரான ஸ்ரீசுகப்ரஹ்மர்ஷி (உத்தவர்) ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் பெரியமுதலியார் முதலான முமுக்ஷுக்கள் ப்ரார்த்தித்தார்களென்றபடி.

இத்தால் *வாசிகை: பக்ஷி ம்ருகதாம் மாநஸை ரந்த்யஜாதிதாம், சரீரஜை: கர்ம தோஷைர் யாதி ஸ்தாவரதாம் நர:* என்று இந்தவிபூதியில் திர்யக்ஸ்தாவரஜந்மங்கள் வாசிக காயிக பாபபலங்களாக சாஸ்த்ரம் சொல்லாநிற்க, அப்படியன்றிக்கே பகவத் விநியோகார்ஹமாக இந்தஜந்மங்களை நித்யஸூரிகள் ஸ்வேச்சையாலே ஏறிட்டுக் கொள்ளுவர்களென்றும், தாஸ்ய ரஸஜ்ஞரான முமுக்ஷுக்கள் தத்ஸம்பந்த ததீய ஸம்பந்தமுள்ள திர்யக்ஸ்தாவரஜந்மங்களை ப்ரார்த்திப்பர்களென்றும் சொல்லுகை யாலே தாஸ்யாநுகுணஜந்மமே உத்க்ருஷ்டமென்றதாய்த்து. ... (87)

88. பகவத் விநியோகார்ஹமாகையாலே திர்யக ஸ்தாவர ஜந்மங்களை நித்ய ஸூரிகள் பரிக்ரஹிக்கை ப்ராப்தம்; அங்ஙனன்றிக்கே முமுக்ஷுக்களான இவர்கள் பகவத் பாகவத சேஷத்வ வாஞ்சையாலே திர்யக ஸ்தாவர ஜந்மங்களை ப்ரார்த்தித் தார்களாகிலும், உத்க்ருஷ்டதயா சாஸ்த்ரஸித்தமான வர்ணத்தை இப்படி கழிக்கிறதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சேஷத்வே த்யாதி.)

(மூ) 88. சேஷத்வ பஹிர்பூத ஜ்ஞாநாநந்தமயனையும் ஸஹியாதார் த்யாஜ்யோ பாதியை ஆதரியார்களே.

அதாவது—*நதேஹம் நப்ராணாந் நச ஸுக மசேஷாபிலஷிதம் நசாத்மாநம் நாந்யத் கிமபி தவசேஷத்வவிபவாத், பஹிர்ப்பூதம் நாத க்ஷணமபி ஸஹே யாது சததா விநாசம் தத் ஸத்யம் மதுமதந! விஜ்ஞாபநமிதம்* என்று தேவரீருடைய சேஷத்வத் துக்குப் புறம்பான தேஹாதிகளொன்றையும் க்ஷணமும் ஸஹியேன். அவ்வள வன்றியே ஜ்ஞாநாநந்த மயமான ஆத்மவஸ்துவையும் ஸஹியேன், அது சததாவாக விநாசத்தையடைவதாக, இந்த விண்ணப்பம் அஹ்ருதய மன்று ஸத்யம், நீரு முன்பே பொய் சொன்னேனாகில் தேவரீர்க்குப் பொய்யனென மதுபட்டது படுகிறே னென்கையாலே, சேஷத்வத்துக்குப் புறம்பானபோது *ஜ்ஞாநாநந்த மயஸ்த் வாத்மா* என்று ஜ்ஞாநாநந்த மயத்வத்தாலே சலாக்யமாயிருக்கு மாத்மாவையும் ஸஹியாதவர்கள் சேஷத்வ விரோதி பூத அஹங்கார ஹேதுவாகையாலே த்யாஜ்ய மாய் கர்மநிபந்தனமாகையாலே ஔபாதிகமாயிருக்கிற வர்ணத்தை ஆதரிப்பர் களோவென்கை. ஔபாதிகமான வித்தை உபாதியென்றது கார்யே காரணோப சாரம். .. .. (88)

89 வர்ணத்தினுடைய ஔபாதிகத்வந்தன்னை உதாஹரண முகேந தெளிவிக்கிறார்மேல் (இதினௌபாதிகத்வம் ஒரு ராஜாவென்று தொடங்கி.)

(மூ.) 89 இதின ஔபாதிகத்வம ஒரு ராஜா தன்னை மறைமுனிவனுக்கினவன் நீசனுக்குவித்த ராஜாவை வாரே உறுப்பாக யஜிப்பித்து ஸ்வர்க்க மேற்றினபோதே தெரியும்.

அதாவது, இவ்வர்ணத்தினுடைய ஔபாதிகத்வம் குசிகவம்சயனாய் ராஜாவான விச்வாமித்ரன் ப்ரஹ்மர்ஷித்வகாமனாய், நெடுங்காலம் தபஸ்ஸு பண்ணின ப்ரஹ்மர்ஷியாக்கின சக்தி தன்னை *மந்திரங்கொள் மறைமுனிவன்* என்னும்படி ப்ரஹ்மர்ஷியாக்கின சக்தி மானான வஸிஷ்டன் தன் வார்த்தை கேளாமல் தன்னை அவமதி பண்ணிப்போனது கொண்டு ஸ்வபுத்ரர்கள் பண்ணின சாபத்தாலே மார்பிலிட்ட யஜ்ஞோபவீதமே வாராய்ப்படி சண்டாளனாக்குவித்த இக்ஷ்வாகு வம்ச்யனாயிருந்துள்ள த்ரிசங்குவாகிற ராஜாவை அந்த வார்த்தானே யஜ்ஞோபவீதமான உறப்புத்தோலாகக்கொண்டு தன்னுடைய தபோபலத்தாலே யஜிப்பித்து ஸ்வர்க்காரோஹணம் பண்ணுவித்த போதே ஸுஸ்பஷ்டமென்கை.

இத்தால், ஒரு க்ஷத்ரியன் ஸுக்ருதவிசேஷத்தாலே அந்த சரீரந்தன்னோடே ப்ரஹ்மர்ஷியாகையாலும், ஒரு க்ஷத்ரியன் துஷ்க்ருத விசேஷத்தாலே அந்த சரீரந் தன்னோடே சண்டாளனாகையாலும், க்ஷத்ரியத்வம் போய ப்ரஹ்மர்ஷியானவன் தான் ப்ரஹ்மர்ஷியாவதுக்கு முன்பே க்ஷத்ரியவேஷம் போய சண்டாளவேஷமாய் நிற்கிறவனை அந்த வேஷந்தன்னோடே யஜிப்பித்து ஸ்வர்க்கத்திலே யேற்றுகை யாலும் வர்ணத்தின் கர்மோபாதிகத்வம் எல்லார்க்கும் தோன்றுமென்ற ... (89) தாய்த்து.

90 இனிமேல் ப்ராகரணிகமாய் வருகிற ப்ரமாத்ருவைபவ ஸ்தாபநத்துக்கு உறுப்பாக ப்ரமாண ப்ரமேயங்களையும் கூட்டிக்கொண்டு மூன்றிலும் த்யாஜ்யோபாதேயாம்சங்களுண்டென்னுமிடத்தை விபஜித்துச் சொல்லி இவ்விசேஷமறிவார் பெறும்பேற்றையும், இதறியாமல் பாகவத ஜன்ம நிரூபணம் பண்ணுவார் அதபதிக்கும்படியையும் அருளிச்செய்கிறார் (மாவுருவிலித்யாதியாலே).

(மூ) 90. மாவுருவில் கள்ளவேடம், திருநந்து வேதமலமான மானிடம் பாடல்,
ஸர்வவர்ண சூத்ரத்வம், காடுவாழ்சாதியில் கடல்வண்ணன் வேடம்,
தென்னுரையில் ஹரிகீர்த்தி, ச்வபசரில் பத்திபாசனமுமறிவார் ஆரார
மரென்ன வேற அறியாதார் சாதியந்தணர்களேலும் தகரவிழுவா.

அதாவது, *எம்மாவுருவும் வேண்டுமாற்றாலாவாய்* என்கிறபடியே எல்லா ரூபமும் அப்ராக்ருதமாகையாலே ச்லாக்யமுமாய் இச்சாக்ருஹீதமுமாயிருக்கும் பகவதவதார விக்ரஹங்களிலே வைத்துக்கொண்டு வேதாப்ராமாண்யத்தை உபபாதித்து வைதிகருசியைக் குலைக்கைக்காக *யதாஹி சோரஸ் ஸ ததாஹி புத்த:* என்கிறபடியே *கள்ளவேடத்தைக் கொண்டு* என்னும்படி பரிக்ரஹித்த புத்த முனியான விக்ரஹமும், பகவத் ஸ்வரூபாதிகளை யதாவாக ப்ரதிபாதிக்கையாலே கட்டளைப்பட்டிருந்துள்ள வேதத்தில *நஸ்மர்த்தவ்யோ விசேஷேண வேத மந்த்ரோப்யவைஷ்ணவ:* என்கிறபடியே ஸ்மரிக்கவுமாகாதபடி மலாமசமான *மானிடம் பாடலென்னாவது* என்கிறபடியே க்ஷேத்ரஜ்ஞரை ப்ரசம்ஸிக்கிற வாக்யங்களும், *நசூத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ்ஸ்ம்ருதா:, ஸர்வவர்ணேஷு தே சூத்ரா யேஹ்யபக்தா ஜநார்தநே* என்று எல்லாவர்ணங்களிலும் பகவத்பக்தரல்லாதார் சூத்ரத்வமாகிற — ப்ரமேயத்திலும் ப்ரமாணத்திலும் ப்ரமாதாக்களிலுமுண்டான த்யாஜ்யாம்சங்களும்,

காடுவாழ் சாதியுமாகப் பெற்றான் என்று ஊர்மனையில் வஸியாமல் பசுக்களுக்குப் புல்லும் தண்ணீருமுள்ள காடுகளிலே வர்த்திக்கையாலே *காடுவாழ் சாதி* என்கிற கோபஜாதியிலே ஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்து நிற்கிற க்ருஷ்ணனுடைய *காலிப்பின்னே வருகின்ற கடல்வண்ணன் வேடத்தை வந்து காணீர்* என்று தாமநுபவித்துப் பிறர்க்கு

மழைத்துககாட்டுமபடி பசுமேய்த்து வருகிறபோதை யலங்காரத்தோடே கூடியிருக்கிற விக்ரஹமம. *தென னுரையில கேட்ட றிவதுணடு* எனகிறபடியே தக்ஷிண திகவர்த்தி யானதுகொணடு தென னுரை என்று சொலலபபடுகிற தராவிட பாஷையான ப்ரபந் தங்களில *ஹரிகீர்த்திம விநைவாங்யத்* இத்யாதிப்படியே பகவத்ப்ரதிபாதகமானவை யும, *சவபசோபி மஹீபால விஷ்ணுபக்தோ தவிஜாதிக:* எனகிறபடியே ச்வபசரில் *பெறறகரியனனபாத பத்தியானபாசனம* என்று ஸ்வயத்நத்தால பெறுதறகரிதா யிருநதுளள பகவத் பாத கமல பகதியாகிற தனமுடையவாகளுமாகிற-ப்ரமேயாதித்ர யததிலுபாதேயாமசஙகளுமான இவவிபாகமறிவார் *ஆராரமரா* எனகிறபடியே ஏதே னும ஜந்ம வருத்தஙகளையுடையரேயாகிலும ஸூரிஸமரென னுமபடி சலாகயராய *இலஙகுவான யாவரு மேறுவர்* எனகிறபடியே அத்யுஜ்ஜ்வலமான பரமபதத்தை ப்ராபிகக, இபப்ரமேயாதி தரயத்திலும கீழசசொனனவாசி யறியாதாராயககொணடு பாகவத ஜநமநிருபணம பணணுவார் *அமரவோரஙகமாறுய* எனகிற பாட்டில 'ஸாஙகமாக ஸகலவேதஙகளையும அத்யயனம பணணி ததிய சரேஷ்டருமாய உத கருஷட ஜநமாககளுமா யிருநதாககளேயாகிலும தேவரீர்திருவடிகளின ஸமபந்தைக நிருபணீயரான ஸ்ரீவைஷ்ணவாகளை ஜநமாதிகளையிட்டு நிநதிப்பர்களாகில காலாந தரே தேசாநதரே யனறிககே அபபோதே அவவிடநதனனிலே அவர்கள தாஙகள சண்டாளராவாகள' எனகிறபடியே உத்க்ருஷ்ட ஜநமாககளே யாகிலும கர்மசண் டாளராய் இனியொருகாலமும கரையேற யோகயதையிலலை யெனனுமபடி அத: பதிப்பர்களெனகை. *அநாசாராந் துராசாராந அஜ்ஞாத்ரூந ஹீநஜந்மந:, மதபகதாந் சரோத்ரியோ நிநதந் ஸத்யச சண்டாளதாம வரஜேத்* எனனககடவதிறே.

ஆக (ஸூ. 75) *வீட்டினப விதயாதி வாகயந தொடஙகி (ஸூ. 84) *நிமகநரை உயர்த்தத தாழ விழிநதார்* என னுமளவும ஆழவாருடைய வைபவத்தை ப்ரதி பாதிதது ததஸதாபநார்த்தமாக *மலேசசனுமபகதனுலை* என்று தொடஙகி, மேலெலலாம ஸாமாநயேந பாகவத வைபவததை விஸதரேண ப்ரகாசிப்பித்து உபகரம வாக்யத்திறபோலே ப்ரமாணப்ரமேயஙகளுடனே சேர்த்து ப்ரமாத்ரு வைபவத்தை நிகமிததாராயத்து. (90)

91. இபபடி பாகவதத்வ ஸாமாநய ப்ரயுகத வைபவ மாத்ரமனறிககே *ஜநக தசரத* இத்யாதி (82) வாகயநதொடஙகி மூனறு வாகயத்தாலே கீழச் சொனன வைபவவிசேஷ த்யோதகமான ப்ரமாணமேதெனனு மாகாஙகைஷயிலே யருளிச செய்கிறுர்மேல (தமிழ மாமுனி யெனறு தொடஙகி).

(மூ.) 91. தமிழமாமுனிதிக்கு சரண்யமென்றவாகளாலே கவசித்கவசித்தென்று இவராவிாபபாவம கலியும கெடும்போலே ஸூசிதம்.

(தமிழமாமுனிதிககு சரண்யமெனறவர்களாலே) *தக்ஷிண திக கருதா யேந சரண்யா புணயகர்மணு* எனறு *வணதமிழ மாமுனி* எனகிறபடியே தராவிட சாஸதர ப்ரவர்த்தகனை அகஸத்யனிருககிற திககு ஸர்வாககும புகலிடமெனற மஹர்ஷிகளாலே. இபபோது இது சொலலிறறு-வைதிகரான ருஷிகள தராவிட ப்ரபந்த வகதாவானவிவரை இபபடி பஹுமதி பணணிச சொலலககூடுமோவெனறு சஙகிப்பார்ககு ஒரு த்ராவிட ஜனனலே தக்ஷிணதிககுககு நனமை சொனனவர்கள த்ராவிடப்ரபநத முகேந லோகோஜ ஜீவநகரரான இவரையும இபபடி பஹுமாநம பண்ணிச சொலலக குறையிலலையெனறு தோறறுகைககாக.

(கவசித்கவசித்தெனறு இவராவிர்ப்பாவம) *க்ருதாதிஷு நரா ராஜந கலா விச்சநதி ஸமபவம, கலௌ கலு பவிஷயநதி நாராயண பராயணு:, கவசித்கவசித

மஹாராஜ த்ராவிடேஷு ச பூயச:, தாம்ரபர்ணீ நதீ யத்ர க்ருதமாலா பயஸ்விநீ, காவேரீ ச மஹாபாகா ப்ரதீசீ ச மஹாநதீ, யே பிபந்தி ஜலம் தாஸாம் மநுஜா மநுஜேச்வர, தேஷாம் நாராயணே பக்திர்பூயஸீ நிருபத்ரவா* என்று ஜ்ஞாதாக்கள் வந்து ஆவிர்ப்பவிக்கும் ஸ்தலவிசேஷங்களை தத்தந்நதீ விசேஷங்களாலே ப்ரகாசிப்பித்து அந்த நதீவிசேஷங்களில் ஜலத்தைப் பானம் பண்ணுமவர்களுக்கு பகவத் பக்தி அதிசயிக்கும்படியையும் சொல்லுகிறவளவில் ப்ரதமத்திலே *தாம்ரபர்ணீ நதீ யத்ர* என்று இவராவிர்ப்பாவ ஸ்தலத்தைச் சொல்லுகையாலே இவ்வாழ்வாருடைய ஆவிர்ப்பாவமானது.-(கலியும் கெடும் போலே ஸூசிதம்) இவர் தாம் மயர்வறமதிநலம் பெற்றவராகையாலே *கலியும் கெடும்* என்று திருமங்கையாழ்வார் உடையவர் போல்வார் அவதரித்து கலியுகஸ்வபாவம் கழியுமென்று மேல்வருமர்த்தத்தை தர்சித்தருளிச் செய்தாப்போலே த்ரிகாலஜ்ஞரான ஸ்ரீ சுகாதிகளாலே ஸூசிப்பிக்கப்பட்டதென்கை.

க்ருதே கலியுகே ப்ராப்தே நாஸ்திகை: கலுஷீக்ருதே, விஷ்ணோரம்சாம்சஸம்பூதோ வேத வேதார்த்த தத்வவித், ஸ்தோத்ரம் வேதமயம் கர்த்தும் த்ராவிட்யாபி ச பாஷயா, ஜநிஷ்யதி ஸ்தாம் ச ச்ரேஷ்டோ லோகாநாம் ஹிதகாம்யயா இத்யாதிவசநங்களும் இவராவிர்ப்பாவ ஸூசகங்களாகையாலே இவ்விடத்திலே விவக்ஷிதங்கள். கேவல ஜந்மவாசக சப்தங்களிலொன்றைச் சொல்லாதே அவதார சப்தபர்யாயமான ஆவிர்ப்பாவ சப்தத்தைச் சொல்லிற்று இவர் பிறப்பும் ஈச்வரன் பிறப்போபாதி ப்ராரர்த்தமென்று தோற்றுகைக்காக. இத்தால் இவர் ஓரவதார விசேஷமென்றதாயிற்று. (91)

92. இப்படி அவதரித்தவிவர் தாம் ஆரென்னு மாகாங்க்ஷையிலே பேரளவுடையாரும் இவரை இன்னாரென்று அளவிடமாட்டாமை அதிசங்கை பண்ணும்படியை அருளிச் செய்கிறார் மேல் (அத்ரியென்று தொடங்கி).

(மூ.) 92. அத்ரி ஜமதக்நி பங்க்திரத வஸு நந்த ஸூநுவானவனுடைய யுகவர்ண க்ரமாவதாரமோ? வ்யாஸாதிவதாவேசமோ? ஸூதுவா க்கரைகண்டோர் சீரியரிலே ஒருவரோ? முன்னம் நோற்ற அனந்தன்மேல் புண்ணியங்கள் பலித்தவரோவென்று சங்கிப்பார்கள்.

அதாவது-க்ருத யுகத்திலே அத்ரியும் ஜமதக்நியுமாகிற ப்ராஹ்மணோத்தமர்களுக்குப் பிள்ளையாய்க்கொண்டு தத்தாத்ரேயனும் பரசுராமனுமாய், த்ரேதா யுகத்திலே க்ஷத்ரியனான தசரத சக்ரவர்த்திக்குப் பிள்ளையாய் த்வாபர யுகத்திலே யயாதி சாபத்தாலே அபிஷேக ப்ராப்தியற்ற யதுகுலோத்பவராகையாலே க்ஷத்ரியரில் தண்ணியராய் வைச்யப்ராயராயிருக்கிற வஸுதேவர்க்கும் *க்ருஷி கோரக்ஷ்வாணிஜ்யம் வைச்யம் கர்ம ஸ்வபாவஜம்* என்கிறபடியே கோரக்ஷணாதி தர்மத்தையுடைய ஸாக்ஷாத் வைச்யரான ஸ்ரீ நந்தகோபர்க்கும் புத்ரனாய், இப்படி க்ருதாதி யுகக்ரமத்திலே ப்ராஹ்மணாதி வர்ணக்ரமேண அவதரித்துவந்த ஸர்வேச்வரன் சதுர்த்தமான கலியுகத்திலே சதுர்த்த வர்ணத்திலே வந்தவதரித்தபடியோ வென்கை.

பூர்வ யுகத்ரயத்திலும் அடைவே வர்ணத்ரயத்திலும் அவதரித்து வருகையாலும், *கலௌ புந: பாபராதாபிபூதே ஸ உத்பபூவாசரித வத்ஸலத்வாத், பக்தாத்மநா ஸர்வஜநாந் ஸுகோபதும் விச்வாதிகோ விச்வமயோஹி விஷ்ணு:* என்று கலியுகத்திலே ஸர்வேச்வரன் பக்தரூபேண அவதரித்தானென்று ருஷிகள் சொல்லுகையாலும் இவர் வைபவம் கண்டவர்களுக்கு இப்படி சங்கிக்க யோக்யதை யுண்டிறே.

(வ்யாஸாதிவதாவேசமோ) அதாவது *க்ருஷ்ணத்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும்* என்றும் *ஸோயம் நாராயண: ஸாக்ஷாத் வ்யாஸரூபீ மஹா-

முநி:* என்றும் சொல்லுகிறபடியே வேதங்களை வ்யஸிக்கை முதலான கார்யங்களை நிர்வஹிக்கைக்காக வ்யாஸாதிகள் பக்கல் ஆவேசித்தாப்போலே இவரைக்கொண்டு த்ராவிட வேதத்தை ப்ரவர்த்திப்பிக்கைக்காக இவர் பக்கல் ஆவேசித்தானோ வென்கை. இவரைக்கொண்டு லோகத்தைத் திருத்துகைக்காக இவர் பக்கலிலே ஆவேசித்து நிற்கவும் கூடுமாகையாலே இப்படியும் சங்கிக்கலாமிறே.

(முதுவர் கரைகண்டோர் சீரியரிலே ஒருவரோ) அதாவது-*விண்ணுளாட்டவர் மூதுவர்* என்று பரமபதத்துக்கு நிலத்தாளிகளான நித்யஸூரிகளிலே இவ்விபூதியைத் திருத்துகைக்காக ஈச்வர நியோகத்தாலே அவதரித்தார் ஒருவரோ?' அன்றிக்கே *கரை கண்டோர்* என்று ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்து அக்கரைப்பட்டிருக்கும் முக்தரிலே ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்துவதாக பகவந்நிதேசத்தால் அவதரித்தார் ஒருவரோ? அன்றிக்கே, *முக்தாநாம் லக்ஷணம் ஹ்யேதத் ச்வேதத்வீபநிவாஸிநாம்* என்கிறபடியே முக்தப்ராயராய், *பாற்கடல் பாம்பணைமேல் பள்ளிகொண்டருளும் சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியர்* என்கிற ச்வேதத்வீப வாஸிகளிலே இவ்வருத்துள்ளாரைத் திருத்துகைக்காக ஈச்வரேச்சையாலே அவதரித்தா ரொருவரோவென்கை. இவருடைய வைபவம் பார்த்தால் எல்லாப்படியும் சொல்லலாம்படியிருக்கையாலே இப்படியும் தனித்தனியே சங்கிப்பார்க்கு சங்கிக்கலாமிறே *பின்னை கொல் நிலமாமகள்கொல் திருமகள்கொல்* என்கிறபடியே பிராட்டிமாரோடு சேர்த்துப் பார்க்கும்போதும் தனித்தனியே சங்கிக்கலாம்படியிறே யிருப்பது; மற்றுள்ள ததீயருடன் பின்னை சொல்லவேண்டாவிறே.

(முன்னம்நோற்ற அநந்தன்மேல் புண்ணியங்கள் பலித்தவரோ) அதாவது—கீழ்ச்சொன்னவர்கள் ஒருவருமன்றிக்கே ஸம்ஸாரிகள் தன்னிலே *முன்னம்நோற்ற விதி கொலோ* என்கிறபடியே ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரஸஞ்சிதமான தம்முடைய ஸுக்ருத பலமாய்க்கொண்டு இப்படி திருந்தினாரொருவரோ? அன்றிக்கே, *அநந்தன் மேல்கிடந்த வெம்புண்ணியா* என்று நிர்ஹேதுக கடாக்ஷ விசேஷத்தாலே நித்ய ஸம்ஸாரியை நித்ய ஸூரிகல்பமாக்கவல்ல அநந்தசாயியான ஸநாதநபுண்யம் முழு நோக்காக பலித்து இப்படி திருந்தினார் ஒருவரோவென்று சங்கிப்பர்கள். அதாவது—இப்படிக் கீழ்ச்சொன்ன வகைகளாலே இவரை இன்னாரென்று நிச்சயிக்கமாட்டாமல் பேரளவுடையாரும் சங்கியாநிற்பர்களென்றபடி. ... ... (92)

93 இப்படி இவரை ஜ்ஞாநிகளானவர்கள் சங்கிக்கைக்கு ஹேதுவேதென்னுமாகாங்க்ஷையிலே இதுக்குமூலம் இவருடைய ப்ரபாவமென்கிறார்மேல்.

(மூ.) 93. **இதுக்குமூலம்—யான் நீ என்று மறுதலைத்து வானத்து மண்மிசை மாறும் நிகருமின்றி நிலையிடம் தெரியாதே தெய்வத்தின் மொருவகைக் கோப்பாக இனத்தலைவன் அந்தாமத்தன்பு செய்யச் சோந்தமைக் கடையாளமுளவாக உகந்துகந்து திமிர்கொண்டாலொத்து நாட்டியல் வொழிந்து சடரையோட்டி மதாவலிப்தர்க்கு அங்குசமிட்டு நடாவிய கூற்றமாய்த் தீயனமருங்குவாராமல் கலியுகம் நீங்கிக் கிதயுகம் பற்றிப் பட்டெழுபோதறியாதிருந்த ப்ரபாவம்.**

இதுக்குமூலம்—அதாவது, இவரைக்கண்ட ஜ்ஞாநாதிகர் 'இவர் இன்னார்' என்று நிர்ணயிக்கமாட்டாமை இங்ஙன் சங்கிக்கைக்கு ஹேது (யான் நீ யென்று மறுதலைத்து) *புவியுமிருவிசும்பும்* என்று தொடங்கி உபய விபூதியும் உன் ஸங்கல்பத்திலே கிடக்கின்றன; ஏவம்பூதனை நீ என்னுடைய சரோத்ரேந்த்ரியத்வாரா புகுந்து விசேஷித் மின்றிக்கே என் ஹ்ருதயத்திலே உளையாகாநின்றாய இப்படி

யான பினபு விபூதியையுடைய நீயோ விபூதிமானையுடைய நானோ பெரியாராரென றறிவாரார். அபரிஹத சகதியான நீதான இததை நிருபித்தறிநது காண என று உபயவிபூதியுகதனோடே மறுதலைககிற வைபவத்தையுடையராய.

(வானதது மணமிசை மாறும நிகருமினறி) *யாவர் நிகரகல வானத்தே* எனறும *மாறுளதோ விமமணணினமிசையே* எனறும அவனுடைய உபயவிபூதி யோகத்துககும ஸௌகுமாரயததுககும தகுதியாமபடியாகவும ஸர்வேசவரனை அவாப்த ஸமஸதகாமனாய ஒன றுககும விகருதனாகாதவன, தமமுடைய உகதிசரவண ஹர்ஷப்ரகாஷத்தாலே தெகுடாடுமபடியாகவும, திருவாயமொழிபாடுகிற நாவீறுடைமையாலே உபயவிபூதியிலும உபமாந ரஹிதராய், (நிலையிடம தெரியாதே) கலவியும பிரிவும கலசி நடககையாலே கலவியால வநத ரஸமேயாயச செலலும் அஙகுளளார் படியுமனறி, பகவத்குணகதாரகதையாலே அநந பாநாதிகளால தரிககுமிங குளளார படியுமனறி இபபடி உபயவிபூதியிலும அடங்காமையாலே *வைகுந்தமோ வையமோ நுமநிலையிடம* என று வாஸஸதலம தெரியாதபடியாய,

(தெய்வத்தின மொருவகைக கொபபாக) *தெயவத்தினமோரனையீர்களாய்* என று ஒருவரிருவரனறிககே நிதயஸூரிகளெலலாரும கூடினாலும தமககு ஒரு வகைக கொப்பாமபடியாய (இனததலைவன அநதாமத தனபுசெயய) *வானோரினத் தலைவன் *என று அனநத ஸூரிஸஙகநிர்வாஹகனான ஸர்வேசவரன *அநதாமத தனபுசெயது* என று அழகிய தாமமான பரமபதத்தில பணணும வயாமோஹத்தை யடையத் தம பககலிலே ஒரு மடைகொளளப்பணண, (சோநதமைககு அடையாளமுளவாக) *திருவருளகளும சேர்நதமைக கடையாளம திருநதவுள* என று மேன் மேலும அவன விஷயீகாரஙகளைப பெறறமைககு ஸூவயகதலாஞசநமான ராகம வாயகரையிலே தோன்றுகை முதலான கலவிககுறிகளுணடாயச செலல.

(உகநதுகந்து திமிர்கொணடாலொதது) *உகநதுகநதுள மகிழ்ந்து குழையும* என்றும, *திமிர்கொணடா லொதது நிறகும்* என றும், அவன ஸௌநதரயசீலாதிகளை அநுஸநதிதது உததரோததரம விளைகிற பாஹ்யாபயநதர ஹர்ஷததாலே சிதிலராவது, *ஸதபதோஸயுத நமாதேசமப்ராக்ஷ்யః* எனகிறபடியே ஸர்வநியாமக பரபரஹ்மஸாக்ஷாதகாரமபிறநதாரைப் போலே ஸதிமிதராவகாய (நாடடியல வொழிநது) *நாடடாரோடியல வொழிந்து* என று-*உணடியே உடையே யுகநதோடி *யானே யென றனதே* என று அஹஙகார மமகார வசயராயிருககிற லௌகிகரோடு ஸமபநதமறறு, (சடரை யோடடி) சடகோபராகையாலே *வேதசாஸ்த்ராவிரோதிநா* எனகிறபடியே ப்ரமாணாநுகூலதர்ககஙகளாலே மதயஸதமாகவர்ததததை ஸாதிககை யனறிககே ஸவபுதத்யா கலபிதகுஷகதாககஙகளாலே ஸவஸவ மதஸதாபனம பணணும பாஹயகுதருஷடிகளாகிற சடரை சருதயநத தாத்பர்யமான ஸவோகதி விசேஷஙகளாலே ஸவஸநநிதானத்தில நிலலாதபடி துறத்தி. (மதாவலிப்தர்க்கு அஙகுசமிடடு) பராங்குசராகையாலே *வித்யாமதோ தநமத ஸத்ருதீயோ பிஜநோ மதஃ, ஏதே மதாவலிபதாநாம* என று மதஹஸதிபோலே அபிஜநவிதயாதி மததராயாவலிபதராயத் திரியு மவர்களுககு நிர்மதராயததலைவணககுமபடி உபதேசரூபாஙகுசமிடடு. (நடாவிய கூறறமாய) *பறவையின பாகன மதன செங்கோல நடாவிய கூறறம* என று வேதவேதயதவ தயோதகமாமபடி வேதமய கருடவாஹநனான ஸர்வேசவரன விஷயததிலே *நினகணவேடகை யெழுவிப்பன* என று எலலார்ககும பகதியை யுணடாககி நடததாநின றுகொணடு தமதர்சநததிலகபபடடவர்களின் ஸமஸாரததுககு மருநதுவாய், (தீயனமருஙகுவாராமல) *கொனறுயிருண்ணும் விசாதி பகை பசிதீயனவெலலாம* என று சரீரத்தை முடித்து ப்ராணனை அபஹரிககக கடவதான வயாதி சாதரவ க்ஷுதாதி தோஷங்களும, ஸாமஸாரிக ஸகலதுஃகஹேதுவான பாபஙகளும *வனதுயரை—மருஙகு—கண்டிலமால* எனனும்படி அருகும வாராதபடியாய், (கலியுகம நீங்கிக கிதயுகம பறறி) *திரியும்

கலியுகம் நீங்கி* என்று *பவிஷ்யத்யதரோத்தரம* என்கிறபடியே பதார்த்தஸ்வ பாவங்கள் மாறும்படி பண்ணுவதாய், *கலௌ ஜகத்பதிம் விஷ்ணும் ஸர்வ ஸ்ரஷ்டாரமீச்வரம், நார்ச்சயிஷ்யந்தி மைத்ரேய பாஷண்டோபஹதா ஜநா:* என்கிற படியே பகவத்ருசி விரோதியான கலியுகம்போய், *பெரிய கிதயுகம்பற்றி* என்கிற படியே கேவல வைஷ்ணவதாமமே நடக்கும்தாய், யுகாந்தரவ்யவதாநமின்றிக்கே ஒரு போகியான க்ருதயுகம் ப்ரவேசிக்கும்படியாக, (பட்டெழு போதறியாதிருந்த ப்ரபாவம்) *பட்டபோதெழு போதறியாள் விரை மட்டலர் தண்டுழா யென்னும்* என்று பகவத்விஷயத்தில் போக்யதாநுஸந்தானத்தாலே *நந்தந்த்யுதித ஆதித்யே நந்தந்த்யஸ்தமிதே ரவௌ* என்று ஆதித்யோதயத்திலே வந்தவாறே த்ரவ்யார்ஜந காலம் வந்ததென்று உகப்பர்கள், அவன் அஸ்தமித்தவாறே அபிமதவிஷயங்களோடே ரமிக்கைக்குக் காலம் வந்ததென்று உகப்பர்களென்றும், *ப்ராதர் மூத்ரபுரீஷாப்யாம் மத்யாஹ்நே க்ஷுத்பிபாஸயா, ஸாயம் காமேந பாத்யந்தே ஜந்தவோ நிசி நித்ரயா* என்றும் சொல்லுகிறபடியே நாட்டார்க்குப் புறம்பே காலக்ஷேபத்துக்குடலாய்ச் செல்லுகிற திவாராத்ர விபாகமுமறியாதே அகாலகால்யமான தேசத்திற் போலே பகவதநுபவைகபரரா யிருந்த ப்ரபாவம் [இதுக்குமூலம்—இப்படியிருந்த ப்ரபாவம்] என்று வாக்யஸம்பந்தம். இத்தால் கீழ்ச்சொன்ன சங்கைக்குக் காரண மின்னதென்று எல்லாரு மறியும்படி அருளிச் செய்தாராய்த்து. ... (93)

94. இவர்க்கு இந்த ப்ரபாவத்துக்கு அடியேதென்னுமாகாங்க்ஷையிலே இதுக்கு ஹேது—பகவந்நிர்ஹேதுக கடாக்ஷமென்கிறார் மேல். இப்படிக் கடாக்ஷித்தது தான் இந்த லோகத்தை இவரைக்கொண்டு திருத்துகைக்காக வென்னுமத்தையும், இவர் தம்முடைய பூர்வாவஸ்தையையும், இவரைக் கடாக்ஷித்த ப்ரகாரத்தையும் விசதமாகச் சொல்லுகிறது இச்சூர்ணையாலே.

(மூ) 94. இதுக்குஹேது—ஊழிதோறும் சோம்பாது ஒன்றிப் பொருளேறவி
மகிழ்ந்து முற்றுமாய்நின்று நூலுரைத்து யோகுபுணர்ந்து கண்கரண
வந்து ஆளாக்கிறவன் உலகினதியல்வை நலவீடுசெய்ய இணக்குப்
பாவைதேடிக் கழலலர் ஞானமுருவின முழுதுமோட்டின பெருங்கண்
எங்குமிலக்கற்று அன்பொடு நோக்கான திசையிலே ஆக்கையில்
புக்குழன்று மாறிப்படிந்து துளங்குகிறவர் மேலேபட்ட பக்கநோக்கறப்
பண்ணின விசேஷகடாக்ஷம்.

(இதுக்குஹேது) இவருடைய இந்த ப்ரபாவத்துக்கு ஹேது. (ஊழிதோறும் சோம்பாதொன்றிப் பொருளென்றளிமகிழ்ந்து) *ஊழிதோறும் தன்னுள்ளே படைத்து* என்றும், *சோம்பாதிப்பல்லுருவை யெல்லாம் படர்வித்த* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, பண்ணின க்ருஷிகள் தப்பினாலும் சோம்பிக் கைவாங்காதே பின்னையும் க்ருஷிதன்னையே பண்ணும் கர்ஷகனைப்போலே கல்பந்தோறும் ஸ்ருஷ்டிக்கச் செய்தே ஸபலமாகாதிருக்கக் கூசியாதே மிகவுமொருப்பட்டு, என்றேனுமொரு நாள் ப்ரயோஜனப்படுமென்று க்ருஷியை யுகந்து ஜகத் ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணி.

(முற்றுமாய்நின்று) *நிலநீரெரிகால் விண்ணுயிரென்றிவைதான் முதலா முற்றுமாய் நின்ற* என்று *தத் ஸ்ருஷ்ட்வா, ததேவாநு ப்ராவிசத்* இத்யாதிப் படியே ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே இவற்றினுடைய வஸ்துத்வ நாம பாகத்வங்களுக்கும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி சக்திகளுக்குமாக அநுப்ரவேசித்து இவற்றைச் சொல்லும் வாசகசப்தம் தன்னளவிலே பர்யவஸிக்கும்படி ப்ரகாரியாய் நின்று (நூலுரைத்து) *அன்ன மதாயிருந்தங்கற நூலுரைத்த* என்கிறபடியே கேட்பார் உபஸத்தி பண்ண மாட்டாமையாலே இழக்கவேண்டாதபடி திர்யக்ரூபேண தன்னைத் தாழவிட்டுநின்று ஜ்ஞாதவ்ய தர்மப்ரகாசகமான சாஸ்த்ரத்தை உபதேசித்து (யோகுபுணர்ந்து)

குறைவில தடங்கடல் கோளரவேறித்தன கோலச் செந்தாமரைக்கண், உறைபவன போலவோர் யோகுபுணர்ந்த வொளிமணி வண்ணன என்கிறபடியே திருப்பாற் கடலிலே திருவனந்தாழ்வானமேலே யேறிப் படுக்கைவாய்ப்பாலே கண்வளர்ந்தருளுகிறாப் போலே ஜகத்ரக்ஷணோபாய சிந்தைபண்ணிக் கண்வளர்ந்து, (கண்காணவந்து) சிந்திதோபாயாநுகுணமாக *துயரிலமலியும் மனிசர்பிறவியில தோன்றிக் கண்காண வந்து* என்கிறபடியே *சக்ஷுஷா பச்யதி கச்சநைநம்* என்றும், *நமாம்ஸசக்ஷுரபிவீக்ஷதே தம* என்றும் *கட்கண்ணால் காணுதவவ்வுரு* என்றும் சொல்லப்படுகிற தான துஃககோததரமான மநுஷ்யருடைய பிறவியிலே ஆவிர்ப்பவித்தருளி, அவர்கள மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்கு விஷயமாம்படி வந்து. (ஆளபார்க்கிறவன) இப்படி அவதாராதிகளாலே *ஆளபார்த்து உழிதருவாய* என்கிறபடியே 'எனக்கடிமையாவாருணடோ' என்று இதுவே வேளாண்மையாகத் தேடித்திரிகிறவன.

(உலகினதியலவை நல்வீடுசெய்ய) *ஓ ஓ உலகினதியல்வே* என்று தத்வவித்துக்கள கண்டால ஸஹிக்கமாட்டாமல் விஷண்ணராம்படி *பெற்றதாயிருக்க மணை வெந்நீராட்டுவாரைப்போலே—உத்பாதகனாய் ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகனாய்ப் போருகிற பரதேவதையான தன்னைவிட்டு, கிடந்தவிடம் தெரியாதபடி அப்ரஸித்தமான க்ஷுத்ரதேவதைகளை ஆட்டையறுத்தல ப்ரஜையை அறுத்தல, அதயந்தநிஷித்தமான மதிராதிகளை நிவேதித்தலாகிற பரஹிம்ஸாதிஸாதந முகத்தாலே பஜித்து தத்பலமாக துக்கமிச்ரமான ஸுகத்தைத் தருமவையாய், அநாதியாய் துஸ்தரமாயிருக்கிற ப்ரக்ருதிஸம்பந்த நிபந்தநமான ஜந்மங்களினின்றும ஒருகாலும நீங்காமைக குறிப்பாய், பலவகைப்படுத் தப்பவரிதாயிருந்துள்ள சப்தாதி விஷயங்களிலே துஃகப்பட்டழுந்துகிற லோகஸ்வபாவத்தை *யாதானுமபற்றி நீங்கும் விரதத்தை நலவீடுசெய்யும* என்று, அநாதிவாஸனையாலே ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களில் ஏதேனுமொன்றை அவலம்பித்துத் தன்னைவிடடகலுகையே ஸ்வபாவமான ஸம்ஸாரி சேதனன வரத்தத்தை நன்றாக விடுவிக்கு மென்கிறபடியே ஸவாஸநமாகப் போக்குகைக்காக. (இணைக்குப் பார்வைதேடி) மருகபக்ஷிகளைப் பிடிப்பார் ஸஜாதீயபுத்தியாலே தன்னோடே இணைக்கவற்றான மருகபக்ஷிகளைப் பார்வையாக வைத்துப் பிடிப்பாரைப்போலே பார்வைவைத் திணக்குவதாக, அதுக்காவார் ஆரென்று தேடி (கழலலர் ஞானமுருவின முழுதுமோடடின பெருங்கண்) *கழறலம* என்று தொடங்கி ஒரு திருவடிதத்தலமே பூமி யடையத் தானாயிற்று, ஒரு திருவடி பூமியிலே இடமில்லாமையாலேபோய், ஸர்வர்க்கும ஸர்வகாலத்திலும் இஸ்ஸம்பந்தத்தை நினைத்துத் தன்னிழலில் ஒதுங்கலாம்படி நிழலைக் கொடுக்கைக்காக ஊர்த்வலோகங்களெல்லாத்திலும் நிறைந்தது. பரப்பையுடைத்தான அவ்வண்டத்தையடையப்புக் குழறுகையாலே விகஸிதமாயிருந்துள்ள ஜ்ஞாநமாகிற ப்ரகாசரூபமான தீபத்தையுடையனா யென்கிறபடியே கழலதலமும், உழறலர் ஞானமும மறுபாடுருவின பரப்பெங்கு மோட்டிப் பார்த்த *அழறலர் தாமரைபோன்ற செவ்வியையுடைய *பெருங்கண்மலர்* என்கிற பெரிய திருக்கண்களானவை (எங்குமிலக்கற்று) ஓரிடத்திலும் அதுக்கு ஆவாரைக் காணமல ஒரு விஷயத்தை அப்படிக் காக்குவதாகப் பார்க்கிற வளவிலே, (அன்பொடு நோக்கான திசையிலே ஆக்கையில் புக்குழன்று மாறிப் படிந்து துளங்குகிறவர் மேலேபட) *அன்பொடு தென்திசை நோக்கிப் பள்ளிகொள்ளும்* என்று ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான விஷயமாக எப்போதும் ஸஸ்நேஹமாகப் பார்த்துக்கொண்டு கிடக்கையாலே தனக்குப் பள்ளமடையான தக்ஷிண திக்கிலே *யாதானுமோ ராக்கையில்புக்கு* என்றும் *ஆக்கையின் வழியுழலவேன்* என்றும, *மாறிமாறிப் பல பிறப்பும பிறந்து* என்றும், *பலபிறவியில படிகின்ற யான* என்றும *பிறவிக்கடலுள் நின்றுநான துளங்க* என்றும் சொலலுகிறபடியே ஜாதிநியமமாதல் வர்ணநியமமாதலின்றிக்கே கர்மாநுகுணமாக ஏதேனுமொரு சரீரத்திலே ப்ரவேசித்து அந்த சரீரத்தின் வழியேபோய் ஜந்மபரம்பரைகளிலே தோள்மாறி

அவ்வவர்த்தத்தில வெறுப்பினறிககே அதிலே அவகாஹித்துத் தரை காண வொண்ணுத ஸம்ஸாரஸாகர மதயஸ்தராயக கொணடு நடுஙகுகிற விவர்மேலேபட, (பககநோககறப பணணின விசேஷகடாக்ஷம) இபபடி இவாமேலே படடவிததை *நமமேலொருநகே பிறழவைததார்* எனகிறபடியே ஒருமடைப்படுத்தி *பககநோக கறியான* எனறு நாசசிமார திருமூலத தடத்தாலே நெருககி யணைததாலும புரிந்து பார்கக வறியானெனனுமபடி *நாஸௌ புருஷகாரேண நசாபயநயேந ஹேதுநா, கேவலம ஸ்வேசசயைவாஹம ப்ரேக்ஷே கஞ்சித கதாசந* எனறும, *நிர்ஹேதுக கடாக்ஷேண மதீயேந மஹாமதே, ஆசாரய விஷயீகாராத ப்ராபநுவநதி பராம கதிம* எனறும சொலலுகிறபடியே ஸவேசசையாலே நிர்ஹேதுகமாகப பணணப் படட விசேஷ கடாக்ஷம [இதுககு ஹேது—இபபடிப பணணின விசேஷ கடாக்ஷம] எனறு வாகயாநவயம. ஆகக கீழுகதமான இவருடைய ப்ரபாவத்துககு ஹேது ஸபஷடமாக பரதிபாதிதமாயிறறு இத்தாலே சஙகாவாகயத்திற் சொனன சஙகைகளெலலாம கிடகக *அனநதனமேல புணணியஙகள பலித்தவர் இவரெனறு நிர்ணீதமாயவிடடது. (94)

95. நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தாரொருவர்கு பகவத கடாக்ஷ விஷயமான வளவிலே நிகில பாபஙகளும நீங்கி இப்ப்ரபாவமெல்லா முணடாகக கூடுமோ வெனகிற சஙகையிலே பகவத கடாக்ஷ வைபவததை அருளிசசெயகிறார். (சரமணீ யெனறு தொடஙகி).

(மூ). 95. சரமணீ விதுர ரிஷிபத்நிகளைப் பூதராக்கின புண்டரீகாக்ஷனநெடு நோககு சாபமிழிந்தென்னப் பணணுமிறே.

அதாவது—*சரமணீம தர்மநிபுணு மபிகசச* எனறு கபநதன் சொனன வநந்தரம *ஸோபயகசசத மஹாதேஜாச சபரீம* எனகிறபடியே ஸவயமேவ சென்று விஷயீகரிதத வேடுவிச்சியான சரமணியை *சக்ஷுஷா தவ ஸௌமயேந பூதாஸமி ரகுநநதந. பாதமூலம கமிஷயாமி யாநஹம பாயசாரிஷம* எனறு—தேவரீருடைய அழகிய திருககணபார்வையாலே எனனுடைய ப்ராப்தி ப்ரதிபநதகஙகளெலலாம போயப் பரிசுததையானேனெனறு சொலலுமபடி யாகவும, வெள்ளமானது பள்ளத் திலே தானே சென்று விழுமாபோலே அபிஜநாதயஹஙகார யோகயதையு மிலலாமையாலே *நிவாஸாய யயௌவேசம விதுரஸய மஹாத்மநஃ* என்று தானே சென்று கருஹத்திலே புகக *விதுநாநாநி புபுஜே சுசீநி குணவநதிச* எனறு தமமுடைய ஸபாசமுளளவறறை விருமபி அமுது செயயப்பெறற ஸ்ரீ விதுரரை *பீஷம த்ரோணாவதிகரமய மாஞ்சைவ மதுஸூதந, கிமர்ததம புணடரீகாக்ஷ! புகதம வருஷலபோஜனம* எனறு எதிரியானவன சீறிசசொலலச செயதேயும *புணடரீகாக்ஷ* எனனுமபடி அழகிய திருககணகளின கடாக்ஷததாலே ஸகல ஸாம் ஸாரிக தோஷஙகளும போயப் பரிசுததராமபடியாகவும, *வோத்துப் பசிதது வயிற சைநது வேண்டடிசிலுண்ணுமபோது ஈதெனறு பாரத்திருநது நெடுநோககுக கொளளுகிறபோதை நெடுநோககாலே பகதவிலோசனததில ருஷிபதநிகளிலே ஒருததியை *தத்ரைகா விதருதா பர்த்ரா பகவநதம யதாசருதம. ஹருதோபகூஹய விஜஹௌ தேஹம காம நிபநதநம* எனறு ஸ்வவிஷயப்ராவண்யத்தாலே அப்போதே ஸம்ஸாரந் முகதையாமபடியாகவும, அலலாதாரை க்ஷீணபாபராய முகத்யர்ஹராமபடி பரிசுத்தராகவும பணணின ஸாவேசவரனுடைய கடாக்ஷ மானது *அஙகணிரண்டுங கொணடெஙகளமேல நோககுதியேல எங்களமேல் சாபமிழிந்து* எனறு அழகிய திருககணகளாலே எஙகளைப பார்த்தருளினுயாகில சாபோபஹதரைபபோலே அநுபவிததாலலலது நசியாத வெஙகள பாபம போய விடுமெனகிறபடியே அநுபவ விநாசயமான ஸகல பாபஙகளும நிவருத்தமாமபடி

பண்ணுமிறேயெனகை. பகவத் கடாக்ஷந்தான ஸகல பாபக்ஷபண நிபுணமாகை யாலே பட்டவிடம *அமலங்களாக* என னுமபடி நிர்தோஷமாமிறே. .... (95)

96. இப்படி இவரை ஈசவரன நிர்ஹேதுகமாக விசேஷகடாக்ஷம பண்ணிறறு ஏதுககாக? விசேஷகடாக்ஷ வேஷந்தானேது? இவர்தாம பின்புஆனபடி எங்ஙனே யெனனுமபேக்ஷையிலே அருளிசசெயகிறாமேல (கோவருத்திகெனறு தொடங்கி)

(மூ) 96. கோவருத்திககு நெரிஞ்சியைப புல்லாககினவன் ஜகத்திதார்த்தமாக எனககே நல்லவருளகளெனனும்படி ஸாவஸௌஹார்த ப்ரஸாதத்தை ஒருமடை செயது இவரைத் தனனுகக லோகமாகத் தமமைப்போல ஆக்குமபடியானு.

அதாவது—*திவததிலும பசுநிரைமேயப்புவததி* என்று பரமபதத்திற் காட்டிலும பசுநிரைமேயக்கையை விருமபியிருககுமவனாகையாலே *ப்ருநதாவநம் பகவதா கருஷ்ணேநாக்லிஷ்டகர்மணா, சுபேந மநஸா த்யாதம கவாம வருத்திமபீபஸதா* எனகிறபடியே கோரக்ஷணத்துககாக நெரிஞ்சிககாட்டை *உதபநந நவசஷபாடயா* எனகிறபடியே தத்போக்யமான புலலாமபடி பரஸமருத்த்யேக ப்ரயோஜநமான திருவுள்ளத்தாலே ஸங்கலபித்த ஸர்வசகதியானவன், *நமோ ப்ரஹ்மணய தேவாய கோ ப்ராஹ்மணஹிதாயச, ஜகத்திதாய கருஷ்ணாய கோவிந்தாய நமோநம:* எனகிறபடியே கோரக்ஷணத்தோபாதி ஜகதரக்ஷணத்துககும கடவன தானேயாகையாலே ஜகத்தினுடைய ஹிதார்த்தமாக, *எனைத்தோர் பிறப்பும—எதிர்சூழல புககு—எனககே யருளகள செயய—அமமானதிரிவிக்கிரமனை—விதி சூழ்ந்தது* என்று அநேக ஜநமஙகள நான பிறநத ஜந்மஙகளுககு எதிரே பிறநது வந்து எனககே தன ப்ரஸாதங்களைப பணணுமபடி ஸர்வேசவரனை கருபை கால கட்டிறறெனறும், *நலலவருளகள நமககே தநதருள செயவான்* எனறும இத்தலையில குறறமாதல, (அஜ்ஞத்வமாதல,) தன ஸார்வஜ்ஞ்யமாதல பாராதே தன பேறாகப் பணணுமதானவருளகளை நமககே அஸாதாரணமாகத் தநதருளுகிறவனெனறும இவர்பேசுமபடி *ஸுஹ்ருதம ஸர்வபூதாநாம* எனகிறபடியே ஸர்வபூதஙகளின பககலிலும நடககிற தனனுடைய ஸௌஹார்தபலமான ப்ரஸாதமாகிற கருபையை இவரொருவர் விஷயமாகவும ஒரு மடைபபடுத்தி, *எனனைத் தனனாககி* என்கிற படியே அஜ்ஞாந சகதிகளுககு எலலையாயிருககிற இவரைத் தன்னோடொத்த ஜ்ஞானசகதிகளையுடையராமபடி பணண, இபபடி அவனாலே திருநதினவிவர் *ஊரும் நாடுமுலகமும தனனைபபோலவனுடைய பேருமதார்களுமே பிதற்றி* எனகிறபடியே தமமோடநவயித்த லோகத்திலுளளவர்களை யெலலாம தமமைப்போலே பகவத்தேக பராகப பணணுமபடியானுரெனகை. (96)

97. தனனுககுகையாவ தெனனெனன வருளிசசெயகிறார் (அதாவதித்யாதி).

(மூ) 97. அதாவது மயர்வறமதிநலமருளுகை.

அதெனறு—தனனுககவெனறததைப பராமர்சிககிறது. *மயர்வறமதிநல மருளுகையாவது—அஜ்ஞாநத்தை ஸவாஸநமாகப்போககி பகதிரூபாபநந ஜ்ஞாநத்தைக கொடுககை. .... (97)

98. அதுதனனை விசதமாகவருளிச செயகிறார்மேல (இருள் துயககென்று தொடங்கி).

(மூ). 98. இருள் துயக்கு மயக்கு மறபபெனகிற அநுதய ஸம்சய விபர்யய விஸம்ருதிகளறறு மலாமிசை யெழுகிற ஞானத்தைக் காதலனபு வேட்கை அவாவெனனும ஸங்க காமாநுராக ஸநேஹாதயவஸ்தா நாமஙகளோடே பரமபக்திதசையாககுகை.

மயர்வறமதிநல மருளுகையாகிறதுதான *இருள தருமாஞாலம* *இருள தீர்ந்திவ்வையம் மகிழ* என்று இருள என்கிற சப்தத்தால சொல்லப்படும் ஜ்ஞாநாநுதயமும், *துயக்கன மயக்கன* இத்யாதிஸ்தலங்களில *துயக்கு* என்கிற சப்தத்தால சொல்லப்படும "ஸதாணுர்வா புருஷோவா" என்கிறபடியே கராஹ்யவஸ்துவை இன்னதென்று நிச்சயிக்கமாட்டாத ஸம்சயமும *மயக்கு* என்கிற சப்தத்தால சொல்லப்படும ரஜ்ஜு சுகத்யாதிவிஷய ஸர்ப்பரூப்யாதி புத்திபோலே அதஸ்மிந் தத்புத்தியாகிற விபர்யயமும, *மறப்பும் ஞானமும* *மறப்பறவென்னுள்ளே மன்னினன* இத்யாதிகளிற்போலே மறப்பு என்கிற சப்தத்தால் சொல்லப்படும பூர்வாநுபூதவிஷயமாய அநுபவஸம்ஸ்கார மாத்ரஜமான ஜ்ஞாநத்தினுடைய அபாவமாகிற விஸ்ம்ருதியுமான சதுர்விதஸங்கோசாவஸ்தையுமற்று, *மனனகமல மற மலர்மிசை யெழுதரும* என்கிறபடியே மந: பரிசுத்தியாலே விகஸிதமாய்க் கொழுந்துவிட்டு *தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்கும* என்கிறபடியே ப்ராப்தவிஷயமான தன்னை நோக்கிக்கிளருகிற ஜ்ஞாநத்தை *உளப்பெருங்காதல* *நேரிய காதல* *காணக்கழி காதல* *கழியமிக்கதோர் காதல்* *காதல் கடல் புரைய* *காதல கடலில மிகப்பெரிதால* *காதலுரைக்கில—நீளவிசும்பும கழியப் பெரிதால* *மெய்யமர் காதல்* என்றும், *அன்புகூடிய* *அன்பிலின்பு* *அன்பே பெருகுமமிக* *ஆராவன்பு* என்றும, *வேவாராவேட்கை நோய* *பெருகுமால வேட்கையும* *ஆவியின பரமல்லவேட்கை* என்றும *அவா வொருக்கா வினை யொடும* *காண்பானவாவுவன* *சூடுதற்கவா* *அதனில் பெரிய வென்னவா* என்றும, இப்படிப் பலவிடங்களிலும் காதல, அன்பு, வேட்கை, அவா என்று சொல்லப்படுகிற விஷயதர்சநத்தில ப்ரதமபாவியாய் ஸ்நேஹாங்குரமான ஸங்கமும், *ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காம:* என்கிறபடியே ததநந்தரஜாதமாய் அவ்விஷயத்தை அநுபவித்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடியிருக்கும தத்விபாகதசையான காமமும் தத்கார்யமாய் அநுபாவ்யவிஷய ராகாவிச்சேதரூபமான அநுராகமும, ததநந்தரம் அவ்விஷயத்தை உத்தரோத்தரமநுபவிக்கு மதொழிய விட்டுப் பிடிக்கப் பற்றாதபடி விளையும ஸ்நேஹமும முதலான அவஸ்தைகளுக்கு அநுரூபமான நாமங்களை யுடைத்தாய்க்கொண்டு பரமபக்தி தசாபர்யந்தமாமபடி பண்ணுகை யென்கை. காதல், அன்பு, வேட்கை, அவா என்னுமிவை ஸங்காத்யுத்தரோத்தராவஸ்தைகளுக்கு வாசகமாயிருக்க, முன்பின் கலந்துவந்ததேயாகிலும எல்லாவவஸ்தைகளும் இவர்க்கு எப்போதும ப்ரகாசித்திருக்கையாலே அப்போதப்போது தம்முடைய ஆற்றாமைக்கீடாகப் பேசுகிறதாகையாலே விரோதமில்லை.

ஆக இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து, மயர்வற மதிநல மருளுகையாவது—அஜ்ஞாந பிதையாக சாஸ்த்ரஸித்தமான அநுதயாதி சதுர்வித ஸங்கோசாவஸ்தையுமற்று விகஸிதமாய்க் கொழுந்துவிட்டு விஷயோந்முகமாய்க் கிளருகிற ஜ்ஞாநத்தை ஸ்நேஹ ப்ரதமாங்குரமான ஸங்கம முதலான உத்தரோத்தர விபாகரூபாவஸ்தைகளுக்கு அநுரூபமான காதலித்யாதி நாமங்களை பஜித்து ப்ரேமஸீமாபூமியான பரமபக்தி தசாபந்நமாமபடி பண்ணுகை யென்றதாய்த்து.

ஆக, கீழ (அத்ரிஜமதக்நி—92) இத்யாதி வாக்யத்திற சொன்ன சங்கைக்கு மூலம இவர் ப்ரபாவமென்றும, அதுதனக்கு ஹேது பகவந்நிர்ஹேதுக கடாக்ஷ மென்று—கடாக்ஷத்தினுடைய சக்தியும், இவரை இப்படி கடாக்ஷித்தது. லோக ஹிதார்த்தமாக வென்றும, கடாக்ஷிக்கையாவது—மயர்வற மதிநலமருளுகை யென்றும, அதுதன்னின் ப்ரகாரமும் சொல்லப்பட்டது. .... (98)

99. இனிமேல் இவருடைய இந்த பக்திதான கர்மஜ்ஞாந ஸாத்யையாய் பகவத்ப்ராப்தி ஸாதநபூதையாயிருக்கு முபாஸகர் பக்தியிலும ப்ரபந்நர் பகவான் பக்கல் அர்த்தித்துப் பெறும் கைங்கர்யோபகரண பக்தியிலும் வயாவ்ருத்தை யென்னு

மிடம் அறிவிக்கைக்காக ப்ரதம ஸாதநபக்தி வேஷத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் (ஜந்மாந்தரே த்யாதி) சூர்ணையாலே.

மூ. 99. ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ர நல் தவங்களாலே க்யாதகுலங்களிலே பிறந்து எழுதி வாசித்து தத்வஜ்ஞராய்க் குளித்து ஓதி உருவெண்ணும் மந்தி ஐவேள்வி அறுதொழில்களால் மிக்கு ஊன்வாட்டப் பொருப்பிடைத் தாம் வருந்தித் துன்ப வினைகளை விடுத்து விவேக சமாதிகள் வளர எட்டுநீக்கி எட்டுமிட்டு எட்டினைய பேதப் பூவில் சாந்தொடு தேவ காரியம் செய்து உள்ளம் தூயராய் வாரிப் புலன் புலவகத்தினுள் இளைப்பினையடைவே விளக்கினைக் கண்டு யோகநீதி நண்ணி அறம் தீக்குமறையோர் மனந்தன்னுள் அமர்ந்துறையும் அரும்பெரும் சுடரைக் கண்கள் சிவந்திறப்படியே மனவுடகொண்டு நிரந்தரம் மறவாமை தொடக்கரு ஸ்ம்ருதியாய் கனவில் மிக்க தர்சந ஸமமாய் ஆகத்துப் புக்கு மத்யாத்தப்ரியமாய் வைகும் சிறப்புவிட்டுக் குறைவிலென்னுதை அநந்ய ப்ரயோஜநமாய் வேதநோபாஸந த்யாநாதிகளென்று சொல்லுமது ஸாத்யஸாதநபக்தியாக சாஸ்த்ர ஸித்தம்.

(ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ர நற்றவங்களாலே) *ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோ ஜ்ஞாந ஸமாதிபி:, நராணாம் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே* என்றும் *ஒன்றினின்று நற்றவம்செய்து ஊழியூழிதோறெலாம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரங்களிலே த்ரிவிதபரித்யாக பூர்வகமாக பகவத் ஸமாராதந ரூபேண அநுஷ்டிதங்களான ஸத்கர்மங்களாலே, (க்யாதகுலங்களிலே பிறந்து) *சுசீநாம் ஸ்ரீமதாம் கேஹே யோகப்ரஷ்டோபிஜாயதே, அதவா யோகிநாமேவ குலே பவதி தீமதாம்* என்றும், *ஜநித்வாஹம் வம்சே மஹதி ஜகதி க்யாதயசஸாம் சுசீநாம் யுக்தாநாம் குணபுருஷதத்வஸ்திதி விதாம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தத்வ வித்துக்களாய், பரமயோகிகளென்று ஜகத்ப்ரஸித்தரானவர்களுடைய குலங்களிலே பிறந்து, (எழுதிவாசித்து தத்வஜ்ஞராய்) *தெரித்தெழுதி வாசித்தும் கேட்டும்* என்கிறபடியே பகவத்விஷயத்தை அநுஸந்தித்து தத்விஷயமான சப்தங்களை லிகிப்பது, வாசிப்பது, பிறர்சொல்லக் கேட்பதாய்க் கொண்டு இந்த சாஸ்த்ராப்யாஸமூலகமாக பிறந்த தத்வஜ்ஞானத்தையுடையராய், (குளித்தோதி யுருவெண்ணும் அந்தியை வேள்வியறுதொழில்களால் மிக்கு) *குளித்து மூன்றனலை யோம்பும்* என்கிறபடியே உபாஸநாங்கமான நித்யகர்மாநுஷ்டாநோபயுக்தமாய் இருந்துள்ள காயசுத்த்யர்த்தமான ஸ்நாநத்தைப்பண்ணி *ஓதியுருவெண்ணுமந்தி* என்றும், *ஐவேள்வி* என்றும், *அறுதொழில்* என்றும் சொல்லுகிற ஸந்த்யாவந்தந காயத்ரீ ஜபமென்ன, தேவயஜ்ஞ பித்ருயஜ்ஞ பூதயஜ்ஞ மநுஷ்ய யஜ்ஞ ப்ரஹ்மயஜ்ஞங்களாகிற பஞ்ச மஹாயஜ்ஞமென்ன, அத்யயந அத்யாபந யஜந யாஜந தாநப்ரதிக்ரஹங்களாகிற ஷட்கர்மங்களென்ன. இப்படியிருந்துள்ள நித்ய நைமித்திக கர்மாநுஷ்டானங்களால் பரிபூர்ணராய், (ஊன்வாட்டப் பொருப்பிடைத் தாம் வருந்தி) *ஊன்வாட வுண்ணாது உயிர்காவலிட்டு* என்றும், *பொருப்பிடையே நின்றும் புனல்குளித்துமைந்து நெருப்பிடையே நிற்கவும்* என்றும், *வீழ்கனியு மூழிலையு மெண்ணும் இவையே நுகர்ந்துடலம் தாம் வருந்தி* என்றும் சொல்லுகிற படியே நித்ய கர்மாதிகளை அவிகலமாக அநுஷ்டிக்கையாலே தபச்சர்யாயோக்யதை பிறந்தவாறே காயசோஷணார்த்தமாக அசநத்தைக் குறைத்து ப்ராணதாரணத்துக்குத் தக்கவளவாக்கி, உஷ்ண காலங்களில் பர்வதாக்ரத்திலும் பஞ்சாக்நி மத்யத்திலும் நின்றும், சீதகாலங்களில் அகாதமான தடாகத்திலே மூழ்கிக் கிடந்தும் ஜீர்ண பர்ணபலாசநராயும், இப்படி தபச்சர்யையாலே சரீரத்தை சோஷிப்

பித்து, (துனபவினைகளை விடுத்து) கீழ்ச்சொன்ன கர்மாநுஷ்டானத்தாலே, *மேவு துன்பவினைகளை விடுத்து* என்கிறபடியே திலதைலாதிவத ஆத்மாவோடே பிரிகக வொண்ணுதபடி பொருநதிககிடககிற துஃகஹேதுவான பாபஙகளை *தர்மேண பாப மபநுததி* என்கிறபடியே போக்கி, (விவேக சமாதிகள வளர) இப்படி பரதிபநதக பாபநிவருததியாலே மனசசுததி ஹேதுவான விவேகாதி ஸபதகமும், *சமதமநிய தாத்மா ஸர்வபூதாநுகமபீ* இத்யாதயுகதசமதமாதிகளும அபிவருத்தமாக.

இதில விவேகமாவது—*ஜாதயாசரய நிமித்தாதுஷடாதந்நாத காயசுத்திர் விவேகஃ* என்கிறபடியே ஜாதிதுஷடமும ஆசரயதுஷடமும நிமித்ததுஷடமுமன றிககே யிருககுள்ள அனனததாலுண்டான காயசுத்தி. ஜாதிதுஷடஙகளாவன—களஞ்ஜகருஞ்ஜநாதிகள ஆச்ரயதுஷடமாவது—அபிசஸத பதித சணடாளாதி களுடைய த்ரவயம ஆசரயமென்று—தரவயஸவாமியான புருஷனைச சொலலுகிறது. நிமித்ததுஷடமாவது—உசசிஷட கேசாத்யுபஹதமானது இநத தரிவித தோஷமு மிலலாத ஆஹாரத்தின விவேசந பலமான காயசுத்தியிலே விவேகசபதம உபசா ரேணுகதம அனறிககே, விவிகதாஹார'ஸேவையாலே ராஜஸ தாமஸாஹார-ஆப் யாயித தேஹததிறகாடடில ஸ்வதேஹத்தினுடைய விவேசனம விவேகமென்னவு மாம சுததியாவது—அசுத்தேபயோ விவேசநமிறே, *காயசுததிஃ* என்கிறவிடத்தில காயசப்தததால அநதஃகரணத்தைச சொலலுகிறது *ஆஹாரசுத்தெள ஸதவ சுத்திஃ* என்றிறே சருதி சொலலிற்று ஸதவமாவது—அநதஃகரணமிறே. *அபயம ஸத்வஸம்சுததிஃ* என்றும *ஸதவாநுரூபா ஸர்வஸய சரததா பவதி* என்றும சொலலுகிறவிடஙகளில ஸத்வம—அநதஃகரணமென்று ஸத்வசபதம அநதஃகரண வாசியாக பாஷயகார ரருளிசசெய்தாரிறே. ஆகையிறே விவேகமாவது—*ஆஹார சுத்தெள ஸத்வசுத்திஃ* என்கிறபடியே அநதஃகரணசுததிககடியான அங்கசுத்தி யென்று ஆசசானபிள்ளை யருளிசசெயதது.

விமோகமாவது—*விமோகஃ காமாநபிஷவஙகஃ* என்கிறபடியே காமத்தில அநபிஷவஙகம யாதொரு விகாரத்தாலே விஷயத்தை புஜியாமல நிறகமாட்டான. அநத விகாரம—அபிஷவஙகம. அதிலலாமை—அநபிஷ்வஙகம. *காமாத கரோ தோபிஜாயதே* இதயாதி வசநததாலே கரோதாதயபாவமும இவவிடததிலே பலிதம. அப்யாஸமாவது—*ஆரமபணஸமசீலநம புநஃபுநரபயாஸஃ* என்கிற படியே தயாநாலமபநமான வஸதுவிலே பலகாலும பரிசீலனம பணணுகை. ஆரமபணமென்றது—ஆலமபனமென்றபடி. இவவிடத்தில ஆலமபனமாவது—சுபாசரயம. கரியையாவது—*பஞச மஹாயஜ்ஞாத்யநுஷடாநம சகதிதஃ கரியா* என்கிறபடியே பஞசமஹாயஜ்ஞாதி நிதயகாமஙகளை வலலவளவும அநுஷடிககை.

கலயாணமாவது—*ஸத்யார்ஜவ தயா தாநாஹிம்ஸாநபித்யாஃ கலயாணநி* என்கிறபடியே ஸதயம, ஆர்ஜவம, தயை, தானம, அஹிமஸை, அநபித்யை ஆகிற விவை. இவற்றில, ஸத்யம—பூதஹிதம, ஆர்ஜவம்—மநோவாககாயாநாமைகருப்யம. தயை—ஸவாாததநிரபேக்ஷ பரதுஃககாஸஹிஷ்ணுதவம, தாநம—லோபராஹிதயம, அஹிமஸை—கரணதரயேண பரபீடாநிவருத்திஃ அபித்யை—பரகீயே ஸவதவபுததிஃ. அனறிககே நிஷபல சிநதை யாதல, பரகருதாபகார சிநதையாதலாகவுமாம. அதிலலாமை—அநபித்யை'

அநவஸாதமாவது-*தேசகால வைகுண்யாத் சோகவஸ்த்வாத்யநுஸமருதேசச தஜ்ஜம தைநயமபாஸவரதவம மநஸோவஸாதஃ* என்கிறபடியே தேசகாலங் களுடைய வைகுணயததாலும, சோகஹேதுவாயும பயஹேதுவாயுமுள்ள வஸதுக களின அநுஸமருதியாலுமுண்டான தைந்யமாகிற மநஸஸினுடைய அபாஸவரதவம அவஸாதமாகையாலே, அதினுடைய விபர்யயம. சோகவஸது வென்றது சோக

நிமித்தவஸ்து வென்றபடி. அதாவது அதீதமான புத்ரமரணாதி. ஆதிசப்தத்தாலே பயநிமித்தமான ஆகாமிவஸ்து விவக்ஷிதம். சோகம்—அதீதவிஷயமாய், பயம—ஆகாமிவிஷயமாயிறே யிருப்பது. அபாஸ்வரத்வ மெனகிறவிது—தைந்ய சப்த விவரணம. தைந்யமாவது—அபீஷ்டகார்ய ப்ரவ்ருத்த்யக்ஷமத்வம். பாஸ்வரத்வ விரோதியென்று தைந்யவிசேஷணமாகவுமாம். அநுத்தர்ஷமாவது—*தத்விபர்யயஜா துஷ்டிருத்தர்ஷ:* என்கிறபடியே தேசகால ஸாத்குண்யததாலும ப்ரியவஸ்த்வாதயநுஸ்மருதியாலுமுண்டான துஷ்டி உத்தர்ஷமாகையாலே, அதினுடைய விபர்யயம; அதாவது—ஹர்ஷஹேதுககளுண்டானாலும அதிப்ரீதனாகாதொழிகை.

இனி—சமாதிகளில. சமமாவது—அந்த:கரணநியமநம. தமமாவது—பாஹ்ய கரணநியமநம். *சமச் சித்தப்ரசாந்திஸ் ஸ்யாத தமசசேந்தரியநிக்ரஹ:* என்னக் கடவதிறே. *க்ஷமா ஸத்யம தமச் சம:* என்கிறவிடத்தில *தமோ பாஹ்யகரணாநாமநர்த்த விஷயேப்யோ நியமநம; சம:—அந்த:கரணஸ்ய ததாவிதநியமநம்* என்றிறே பாஷ்யகாரரருளிச செய்தது. மாறிசசொலலுமிடஙகளுமுணடு. ஆதம குணஙகளில ப்ரதானங்களிறே இவை. *சாந்தோ தாநத உபரதஸ் திதிக்ஷு: ஸமாஹிதோ பூத்வா ஆதமநயே வாத்மாநம பச்யேத்* எனகையாலே உபாஸநததிலிழியுமவனுககு ப்ரதமாபேக்ஷிதஙகள் இவையாகவிறே சருதியும சொலலிற்று. மற்றுமுண்டான ஆத்மகுணஙகளுககும யதாயோகம அர்த்தம கணடுகொளவது. ஆக இப்படியிருநதுளள விவேகாதிகளும சமாதிகளும மேன்மேலும அபிவருததமாய் வளர (எட்டுநீககி) *ஈனமாயவெட்டு நீககி* என்று--ஜ்ஞாநஸங்கோசகதயா ஆதமாவுககுக குறையான அவிதயாதிகளைந்தும, சரீரஸமபநத ப்ரயுகதமான தாபதரயங்களுமாகிற எட்டையும போககி. (துன்பவினைகளை விடுத்து) என்று கீழேயும கர்மவிமோசநம் சொல்லிற்றேயென்னில; அங்குச் சொல்லிற்று—ஜ்ஞாநோதபத்தி விரோதி ப்ராசீந கர்மமாத்ரமாகையால் விரோதமிலலை: அன்றிககே ஆதமாவுககுப் பொல்லாங்கைப் பண்ணுவதான காம க்ரோத லோப மோஹ மத மாதஸர்யாஜ்ஞாநாஸூயைகளாகிற எட்டையும போககியென்னவுமாம.

காமமாவது—அர்த்தித்த பதார்த்தம் அநுபவித்தலலது நிற்கவொண்ணாத தசை. க்ரோதமாவது—அதினகார்யமாய அர்த்திதத பதார்த்தாலாபததில் ஸந்நிஹிதர் பக்கல் பிறககும சீற்றம். லோபமாவது—ஸந்நிஹிதபதார்ததத்திலதிப்ராவண்யம். மோஹமாவது கர்த்தவ்யாகர்ததவ்யஙகளை விவேகிககமாட்டாதொழிகை. மதமாவது—அர்த்திதார்ததலாபததால வரும் களிப்பு. மாதஸர்யமாவது—பரஸமருத்தி பொறாமையை அநுஷ்டாநபர்யந்தமாக நடததுகை. அஜ்ஞானமாவது—இவற்றால் மேலவருமனர்த்தம நிரூபியாமை. அஸூயையாவது—குணஙகளிலே தோஷத்தை ஆவிஷ்கரிக்கை. ஏவம பூதஙகளானவிவற்றைப் போககியென்றபடி. (எட்டுமிட்டு) *இனமலரெட்டுமிட்டு* என்றும *கந்தமாமலரெட்டுமிட்டு* என்றும சொல்லுகிற படியே ஓரோவக்ஷரங்கள பரிமளோததரமான புஷ்பமபோலே அவனுககு போகயமாம்படி யிருககையாலே அஷ்டவிதமான புஷபததை ஸமர்ப்பிப்பாரைப்போலே திருமந்தரத்தை யநுஸநதிதது. *அவன பெயரெட்டெழுத்து மோதுவார்கள வல்லர் வானமாளவே* என்றும் *ஆர்வமோடிறைஞ்சி நின்றவன் பெயரெட்டெழுத்தும வாரமாக வோதுவார்கள் வலலர் வானமாளவே* என்றும சொல்லககடவதிறே. அன்றிககே *அஹிமஸா ப்ரதமம் புஷ்பம புஷ்பமிந்த்ரியநிக்ரஹ:, ஸர்வபூததயா புஷபம க்ஷமாபுஷ்பம விசேஷத:, ஜ்ஞாநம புஷ்பம தப: புஷ்பம த்யாநம புஷ்பம் ததைவச, ஸத்ய மஷ்டவிதம புஷ்பம விஷ்ணோ: ப்ரீதிகரம் பவேத்* எனகிறபடியே அஹிம்ஸாத்யஷ்டவித புஷ்பஙகளையுமிடடென்றுமாம. கீழே *விவேகசமாதிகள* என்றதிலந்தர்ப்பூதஙகளானவை இதிலேயும வந்ததாகிலும் ஈசவரனுககு இவற்றை போகயத்வேந அநுஸந்தித்து அநுஷ்டிககையைச சொலலுகிறதாகையாலே விரோதமிலலை. ஆகையிறே இவற்றைப் புஷ்பஸமர்ப்பணமாகச் சொல்லுகிறது.

(எட்டினுய பேதபபூவில சாநதொடு தேவகாரியம செயது) *எட்டினுய பேத மோடிறைஞசி* எனகிறபடியே *மநோபுதத்யபிமாநேந ஸஹ ந்யஸய தராதலே, கூர்மவசசதுரः பாதாந் சிரஸ தத்ரைவ பஞசமம* என்கிறபடியே பகநாபிமாநனுய் விழுகையும, மநோபுததிகளுககு ஈசவரனே விஷயமாகையும, பாதத்வயஙகளும கரதவயஙகளும சிரஸஸும பூமியிலே பொருந்துகையுமாகிற அஷ்டாஙக ப்ரணமத்தைப் பணணி *பூவில புகையும விளககும சாந்தமும நீரும மலிந்து* *சாந்தொடு விளககம தூபம தாமரை மலர்கள நலலவாயநது கொணடு* எனகிறபடியே புஷபாங்கராகாதிகளான ஸமாராதநோபகரணஙகளை பலஸஙக கர்த்ருத்வங்களாகிற தூராலும மயிரும புழுவும படாதபடி ஆராயநது மிகவும ஸமபாதித்துககொண்டு *தேவகாரியம செயது* எனகிறபடியே பகவத்ஸமாராதநத்தைச செயது.

(உளளம தூயராய) *ஒன்றிநின்று நற்றவம் செய்து ஊழியூழிதோறெலாம் நினறுநினறவன குணஙகளுளளியுளளம தூயராய்* என்கிறபடியே நித்ய காமாநுஷ்டாநம தொடஙகி பகவதாராதந பர்யநதமாகப் பண்ணும தரிவித பரித்யாக பூர்வகமான காமாநுஷடாநததாலும பகவத்குணநுஸநதாநத்தாலும, *கஷாயே கர்மபிः பகவே ததோ ஜ்ஞாநம ப்ரவர்த்ததே* எனகிறபடியே ஜ்ஞாநயோகார்ஹமாம்படியே மருதித கஷாயராகையாலே பரிசுத்தாநதःகரணராய்.

(வாரிபபுனபுலவகததினுளிளைப்பினையடைவே விளககினைககணடு) *பரநீர்ணே விஷயாரணயே பரதாவநதம் பரமாதிநம, ஜ்ஞாநாஙகுசேந குருஹ்ணீயாத வசய மிநத்ரிய தந்திநம* எனறு விஸதீர்ணமான விஷயாடவியிலே ஓடாநிற்பதாய, அகப்பட்டாரைக கொலலுமதான இந்த்ரியமாகிறவானையை த்யாஜ்யோபாதேய விவேக ஜ்ஞாநமாகிற அஙகுசத்தாலே வசயமாகப் பண்ணுவானெனகிறபடியே. *வாரிசுருககி மதககளிறைநதினையும சேரிதிரியாமற் செந்நிறீஇ* எனறு—மதித்தவானைகளைத் தண்ணீரிலே செறுப்பிககுமாபோலே இந்த்ரியஙகளாகிற மதஹஸ்திகளை விஷயாநுபவமாகிற போகத்தைக குலைத்து. அவவளவுமனறிககே விஷயங்கள நடையாடுமிடத்தில் போகாதே ப்ரத்யகவஸதுவிஷயமாகையாகிற செவவையிலே நிறுத்தியெனறும, *புனபுல வழியடைத்தரககிலச்சினை செய்து நனபுலவழி திறநது ஞான நற்சுடர் கொளீஇ* எனறு அலபாஸ்திரத்வாதி தோஷதுஷ்டமான க்ஷுத்ரவிஷயஙகளைப் பறறிப்போகிற இந்த்ரிய மார்ககத்தை நிரோதித்து, அவறறினுடைய க்ஷுத்ர தாநுஸநதாநததாலே வாஸநா நுவ்ருததியுமறுமபடி அத்தை உறைபபித்து, விலக்ஷண விஷயததில இநத்ரிய மார்ககததை ப்ரகாசிப்பித்து நன்ரான ஜ்ஞாந ப்ரபையை மிகவுமுணடாககியெனறும், *ஐம்புலனகத்தினுள செறுத்து* என்று—ச்ரோத்ராதீநதரியஙகள சப்தாதி விஷயங்களிற் போகாமே உள்ளேயடககியெனறும சொலலுகிறபடியே நிகருஹீதேந்த்ரியகராமராய, *இளப்பினை யியககம் நீககி* எனகிற பாட்டில சொலலுகிறவடைவிலே *அவித்யாஸ்மிதாராகதவேஷாபிநிவேசாः பஞச கலேசாः* எனறும சொலலுகிற கலேசங்களுடைய ஸஞசாரத்தைத் தவிர்த்து, *நாத்யுசசரிதம நாதிநீசம* இத்யாதியில சொலலுகிறபடியே ஓராஸநத்தேயிருந்து *ஸமப்ரேக்ஷய நாஸிகாகரம ஸவம திசசசாநவலோகயந்* என்னுமபடியே நாஸாகரந்யஸத லோசநராய், ஓரளவில்நிலலாத இந்த்ரியங்களை ப்ரத்யககாககி, த்யேயமான பகவத விஷயததிலே ஸ்நேஹத்தை வைத்து விடாம லநுஸந்திதது, சுடர் விடடுத தோனறுகிற ஜ்ஞாநததாலே ஸவயமப்ரகாசமான ஆதமஸ்வரூபத்தை சாஸதரோகத ப்ரகாரத்தாலே ஸாக்ஷாதகரிதது ஸதகர்மாநுஷ்டாநத்தாலே க்ஷீண பாபனுய், நிர்மலாந்தःகரணனுனவனுககு பகவதஸாக்ஷாதகாரத்துக்குறுப்பாக விளையும யோகஜந்யஜ்ஞாநந்தான் ப்ரதமம் ஆதம ஸ்வரூபத்தை தர்சித்துக் கொண்டிறே மேலபோவது.

விளக்கினை விதியிற் காண்பார் என்கிறவிது பகவத்ஸாக்ஷாத்காரமாக பூர்வர்கள் வ்யாக்யாநம் பண்ணிவைத்தார்களாகிலும், இவர் ஆத்மபரமாகவே அருளிச்செய்தாரென்று கொள்ளவேணும், பகவத்த்யாந தசைகளை மேலே சொல்லுகையாலே. "விதியிற் காணும் ப்ரதம மத்யம தசைகளை" யென்று ஆத்மபரமாகவிறே கீழும் இவரருளிச்செய்தது. யோஜநாபேதங்களுண்டா யிருக்குமிறே

(யோகநீதி நண்ணி) *யோகநீதி நண்ணுவார்கள்* என்கிறபடியே யோகமாகிற உபாயத்தாலே கிட்டி. (அறத்திகழ் மறையோர் மனந்தனுள்மாந்துறையும் அரும்பெருஞ் சுடரைக் கண்கள்சிவந்திலபடியே மனவுட்கொண்டு) *மறந்திகழ் மனமொழித்து வஞ்சமாற்றி வன்புலன்களடக்கி யிடர்ப்பாரத் துன்பம் துறந்து இரும்பொழுதேத்தி யெல்லையில்லாத தொன்னெறிக்கண் நிலைநின்ற தொண்டரான அறந்திகழ் மனத்தவர்தம் கதியை* என்று—கொலையும் சினமும் கொடுமையுமாகிற மறத்தால் விளங்கா நின்றுள்ள மநஸ்ஸை வாஸனையோடே போக்கி, பொய்யைத் தவிர்ந்து, வன்புலச்சேக்கைகளைப் பட்டிபுகாமே கட்டி மிக்க து:க்கத்தை விளைப்பதான *பாரமாய பழவினையைப் பற்றறுத்து* சலாக்யமாயிருந்துள்ள ஆதிநடுவந்தியாகிற மூன்றுபொழுதிலுமேத்தி அளவிறந்த பழைய மார்யாதையிலே சிலவரால் கலக்கவொண்ணாதபடி நிலைநின்ற வைஷ்ணவர்களான ஆந்ருசம்ஸ்யோஜ்ஜ்வல சித்தர்க்குப் பரமப்ராப்யனானவனை யென்றும், *மறையோர் மனந்தனுள் விண்ணுளார் பெருமானை* என்று ப்ராஹ்மணருடைய ஹ்ருதயங்களைத் தனக்கு வாஸஸ்தாநமாக வுடையனாயிருக்கும் அயர்வறுமமரர்களதிபதியை என்றும், *மந்தவமானவா தங்கள் சிந்தையமர்ந்துறைகின்ற வெந்தை* என்று மஹாதபஸ்ஸையுடையராயிருக்கும் மனுஷ்யர்களுடைய ஹ்ருதயங்களிலே அநந்யப்ரயோஜநனாய்க்கொண்டு நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஸ்வாமியென்றும் சொல்லுகிறபடியே பரிசுத்தாந்த:கரணரான பரமயோகிகள் ஹ்ருதயங்களிலே *ஆரமார்வனரங்கனென்னும் அரும்பெருஞ் சுடரொன்றினைச் சேரும் நெஞ்சினர்* என்னும்படி ஆபரணத்யலங்க்ருதமாய அத்யுஜ்ஜ்வலமான விக்ரஹத்தோடே யெழுந்தருளியிருக்கும் ஸர்வேச்வரனை *கண்கள் சிவந்து* என்கிற பாட்டில் சொல்லுகிறபடியே அவயவசோபை ஆபரணசோபை ஆயுதசோபைகளோடே கூடி காளமேக நிபச்யாமமாயிருந்துள்ள திவ்யவிக்ரஹத்துடனே *கற்றவர் தந்தம் மனவுட்கொண்டு* என்று அறிவுடையரான யோகிகளானவர்கள் தந்தாமுடைய ஹ்ருதயத்திலே கொண்டு-என்கிறபடியே ஹ்ருதய கமலத்திலே த்யாநம் பண்ணி (நிரந்தரம் மறவாமை துடக்கற்ற ஸ்ம்ருதியாய) *நிரந்தரம் நினைப்பதாக* என்றும், *மன்னு சேவடிக்கே மறவாமை வைத்தாய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்த த்யாநத்துக்கு விச்சேதமும் விஸ்ம்ருதியுமற்று *சோர்விலாத காதலால் துடக்கறுமனத்தராய்* என்று ஸர்வகாலமும் விஷயாந்தரங்களால் அபஹ்ருதமாகாத ப்ரேமத்தையுடையராகையாலே தத்ஸம்ச்லேஷ வியோகைக ஸுகது:கராம்படி *ஸத்வ சுத்தௌ த்ருவா ஸ்ம்ருதி:* என்கிறபடியே த்யேய வஸ்துவில் துடக்கறுமல் நடக்கும் த்ருவாநுஸ்ம்ருதியாய. (கனவில் மிக்க தர்சன ஸமமாய) *கனவில் மிக்கக்கண்டேன்* என்று இந்த்ரியங்களால் கலக்கவொண்ணாதபடி மாநஸ ஜ்ஞாநத்தாலே அழகிதாகக் கண்டேனென்னலாம்படி *ஸா ச ஸ்ம்ருதிர் தர்சநஸமாநாகாரா* என்கிறபடியே அதுதான் ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாய (ஆகத்துப் புலக்கும் அத்யர்த்தப்ரியமாய்) அப்படி தர்சநஸமமானவதுதான், *நாடோறும் ஞானத்தாலகத்தணைப்பார்க்கு* *ஆகத்தணைப்பாரணைவரே* *எல்லையிலன்னலம்புலக்கு* *ஆவம் புரிய பரிசினால் புலக்கில்* என்னும்படி அங்கநாபரிஷ்வங்கம்போலே *ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோ த்யர்த்தமஹம்* என்கிற ஸ்மர்த்தவ்ய விஷயஸாரஸ்யத்தாலேதானும் அத்யர்த்தப்ரியமாய. (வைகும் சிறப்புவிடுக் குறைவறவென்னுதை அநந்யப்ரயோஜநமாய்) *நின்புகழில் வைகும் தம் சிந்தையிலும் மற்றினிதோ நீ அவர்க்கு வைகுந்தமென்றருளும்வான்* என்று உன்னுடைய கல்யாண குணங்களிலே விச்சேத

மின்றியே செல்லுகிற சிந்தையிலும் காட்டில் இனிதோ நீ அவர்க்கு நன்றாகச் சொல்லிக் கொடுக்கும் பரமபதமென்றும், *உலகு படைத்தித்யாதி—அமுதவெள்ளத் தானும் சிறப்புவிட்டு ஒருபொருட்கசைவோரசைக நலவீடு பெறினும் கொள்வ தெண்ணுமோ தெள்ளியோர் குறிப்பு* என்று பரத்வஸௌலப்யாதிகளால் பரிபூர்ண ஞன ஸர்வேச்வரனுடைய நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளை அநுபவிக்கையி லுண்டான அபிநிவேசத்தாலே த்ரவீபூதமாய ஒரவயவியாகக் காணவொண்ணாதபடி மங்கின ஆத்மவஸ்துவிலே அந்த ஆதரமடியாகப் பிறந்த விலக்ஷணமான ஸங்க காமாத்யவஸ்தைகளையுடைய பக்தியால் விளைகிற நிரதிசயரஸத்திலே உள்ளுகையாகிற லாபத்தைவிட்டு க்ஷுத்ர புருஷார்த்தங்களுக்கு க்லேசப்படுவார் அங்ஙனே க்லேசப் படுக, சலாக்யமான ஐச்வர்யம், அதில் விலக்ஷணமான ஆத்மாநுபவம், அவ்வளவன் றிக்கே பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமான மோக்ஷம், இவற்றைப் பெறுமளவானாலும் ஸாராஸாரவிவேகஜ்ஞானவான்களுடைய ஹ்ருதயத்தில் அவற்றை ஸ்வீகரிக்கவும் நினைவுண்டோவென்றும், *உனது பாலே போல் சீரில் பழுத்தொழிந்தேன் மேலால் பிறப்பின்மை பெற்றடிக்கீழ்க் குற்றேவலன்று மறப்பின்மையான் வேண்டும் மாடு* என்று உன்னுடைய ஸமர்யமாண தசையே தொடங்கி இனிதான குணங்களிலே பழுத்தொழிந்தேன்: பின்பு ஒருகால் பிறவாமை பெற்று திருவடிகளில் நித்ய கைங்கர்யம் பண்ணுகையன்று எனக்கு வேண்டுவது, பிறந்த ஜ்ஞானத்துக்கு மறப் பில்லாமை எனக்கு வேண்டும் தனமானது—என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவ்வநு ஸந்தானத்தாலே தேசவிசேஷத்திலநுபவத்தையுபேக்ஷிக்கும்படி தானே பரம ப்ரயோஜநமாம்படி ரஸிக்கையாலே அநந்யப்ரயோஜனமாய்.

(வேதநோபாஸந ஸேவா த்யாநாதிகளென்று சொல்லும் அது ஸாத்யஸாதந பக்தியாக சாஸ்த்ரஸித்தம்) வேதநமென்றும் உபாஸனமென்றும் ஸேவையென்றும் த்யாநமென்றும் ஏவமாதி சப்தங்களாற் சொல்லப்படுகிற பக்தியானது *உபய பரிகாமித ஸ்வாந்தஸ்ய* என்கிறபடியே காமஜ்ஞாந ஸம்ஸ்க்ருதாந்தஃகரணனுக்குப் பிறக்கும்தொன்றாகையாலே சேதநஸாத்யமாய பகவத்ப்ராப்த்யோபாயதயா தத்ப்ராப்திஸாதநமான பக்தியாக ஸோபப்ரும்ஹண வேதாந்த சாஸ்த்ரத்திலே சொல்லப்பட்டதென்கை. .... (99)

100. இப்படி உபாஸநரூபமாய் (உபாயமுமாயும்) இருந்துள்ள வித்துபோலன் றிக்கே உபேயபூத கைங்கர்யோபகரணமாக ப்ரபந்நா பகவான்பக்கல் அபேக்ஷித்துப் பெறும் பக்திவிசேஷத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறார் (ஸ்வீகருதேத்யாதியால்).

(மூ) 100. ஸ்வீக்ருத ஸித்த ஸாதநா இத்தை ஸாத்யமாக இரக்க ப்ராப்திக்கு முன்னே ஸித்திக்கும்.

அதாவது—*த்வத்பாத மூலம் சரணம் ப்ரபத்யே* என்றும், *த்வத்பாதார விந்த யுகளம் சரணமஹம் ப்ரபத்யே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வீகரிக்கப் பட்ட ஸித்த ஸாதநத்தையுடையவர்கள், இந்த பக்தியை போஜநத்துக்கு க்ஷுத்துப் போலே கைங்கர்யத்துக்கு உபகரணமாகையாலே ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்தோபாதி இதுவும் நமக்கு ப்ராப்யமென்று புத்திபண்ணி *பகவந் பக்திமபி ப்ரயச்ச மே* என்றும், *ஸ்தாநத்ரயோதித பரபக்தி யுக்தம் மாம் குருஷ்வ பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்த்யேகஸ்வபாவம் மாம் குருஷ்வ* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவான் பக்கலிலே அர்த்திக்க *இமாம் ப்ரக்ருதிம் ஸ்தூல ஸூக்ஷ்மரூபாம் விஸ்ருஜ்ய ததாநீமேவ* இத்யாதியில் சொல்லுகிறபடியே சரீரவியோகஸமநந்தரம் பகவத் ப்ராப்தி பண்ணுவதற்கு முன்னே ஸித்திக்கு மென்கை ... (100)

101. இனி இவ்வாழ்வாருடைய பக்திவிசேஷமிருக்கும்படியை அறிவிக்கிறார் (இதுவென்று தொடங்கி)

(மூ.) 101. இது உபயமுமன்றிக்கே அறியாக்காலத்தே ஒக்கப் பிறந்து தழுவி நின்று கட்டமே நோயாயுலாத்தி வீழ்ந்தலப்பாய் த்யாகஸ்வீகார நிஷ்டா ஹாநிகளாக்கி ஸத்தாபோக வ்ருத்த்யுபகரணமாவதொன்று.

அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன விவ்வாழ்வாருடைய பக்தி ஸ்வயத்ந ஸாத்யையாய் உபாயபூதையாயிருக்கும் பக்தியும், உபாயபரிகரஹாநந்தர மபேக்ஷிக்க உபாய பலமாய் வரும் பக்தியுமாகிற நடுவிற் சொல்லுகிற விரண்டு மன்றிக்கே *அறியாக் காலத்துள்ளே யடிமைக்கண்ணன்பு செய்வித்து* என்று *பால்யாத்ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த* என்கிறபடியே அறிவுக்கு ஸம்பாவனையில்லாத பால்யத்திலே ப்ராப்திபலமானவடிமையிலே அதிப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பித்தென்னும்படி திருத்துழாயக்கு மணம்போலே ஒக்கப்பிறந்து *தழுவிநின்ற காதல்* என்று விடுவேனென்றாலும் விடவொண்ணாதபடி உடன்வந்தியாய *கட்டமே காதல்* *வேட்கைநோய்கூர* என்று அநுபாவ்ய விஷயத்தை யதாமநோரத மநுபவிக்கப் பெறாதபோது, போஜ்ய பெறாததசையில் பசிபோலே கஷ்டமென்பது, வ்யாதியென்பதாம்படி வெறுப்பை விளைத்து, *வேவாரா வேட்கைநோய் மெல்லாவியுள்ளுலர்த்த* என்றும் *உன்னைக்காணுமவாவில் வீழ்ந்து* என்றும் *உன்னைக் காண்பான் நானலப்பாய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே அசோஷ்யமான ஆத்மவஸ்துவைக் குருத்துவறும்படி சோஷிப்பித்துக் கடலிலே விழுந்தாப்போலே கரையேறவொண்ணாதபடி அபிநிவேச ரூபமான தன்னுள்ளே யாழ்ந்து போக்யமான அவ்விஷயத்தைக் காணவேணுமென்று அலமாக்கப்பண்ணி, *உன்னாலல்லால் யாவராலுமொன்றும் குறைவேண்டேன்* என்கிறபடியே இதரோபாயபரித்யாக பூர்வகமாக அவனே உபாயமென்று துணிவிட்டிருக்கு மிவரை *குதிரியாய் மடலூர்தும்* *யாமடலூர்ந்து மெம்மாழியங்கைப் பிரானுடைத் தூமடல் தண்ணந்துழாய்மலர்கொண்டு சூடுவோம்* என்னும்படி த்யஜித்த உபாயத்திலே மூட்டுகையாலே த்யாகநிஷ்டா ஹாநியையும், *ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்* *கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட* *அடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்* *நாகணை மிசை நம்பிரான் சரணே சரண்* *அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே* என்று அடுத்தடுத்து ப்ரபத்தி பண்ணும்படி யாக்குகையாலே *ஸக்ருதேவ ஹி சாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோயம் தாரயேந்நரம்* *ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய* இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே ஸக்ருத் கர்த்தவ்யமான ஸ்வீகாரத்தில் நிஷ்டாஹாநியையுமுண்டாக்கி பகவத் விஷயத்தை நினையாமை யென்றும் ஸத்தாஹாநி யென்றும் இரண்டில்லை யென்றிருக்கு மிவர்க்கு அநவரத தத்விஷயஸ்மரண ஹேதுவாகையாலே ஸத்தைக்கும் *எல்லாம் கண்ணன்* என்றிருக்குமிவர்க்கு தத்விஷயாநுபூதையை மேன்மேலும் விளைக்கையாலே போகத்துக்கும், *வழுவிலாவடிமை செய்ய வேண்டும்* என்றிருக்குமிவர்க்கு அசேஷ சேஷவ்ருத்திக்கு கூடலாகையாலே வ்ருத்திக்கும் உபகரணமாயிருக்கு மென்கை.

அன்றிக்கே, ஸத்தாபோகேத்யாதிக்கு *நாகிஞ்சித்குர்வதச் சேஷத்வம்* என்று கிஞ்சித்கரியாத வஸ்துவுக்கு சேஷத்வமில்லை யென்கையாலே சேஷத்வைக நிரூபணீயனான இவனுடைய ஸத்தை கிஞ்சித்காரத்தாலே யாதலால் இவனுக்கு ஸத்தாஹேதுவாய், *தனக்கேயாக* *உன்றன் திருவுள்ளமிடர் கெடுந்தோறும்* *கதா ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி* இத்யாதிகளிற்படியே இதுதான் பரமப்ரயோஜநமாகப் பண்ணுமதாகையாலே அவனுக்கு போகமாயிருக்குமதான கைங்கர்ய வ்ருத்திக்கு உபகரணமாயிருப்பதொன்றென்னவுமாம்.

ஆகக் கீழ்ச் செய்ததாயிற்றது, இவருடைய பக்தி—ஸாதித்துப் பெற்றது மன்று, அபேக்ஷித்துப் பெற்றதுமன்று. ஸஹஜையாய் ஸத்தாதிகளுக்கு உபகரணமாயிருப்பதொன்றென்றதாயத்து. ... ... (101)

104. இங்ஙனன்றிக்கே, இவருடைய இந்தப் பரமபக்தி—காமஜ்ஞானபக்தி களாகிற ஸாதநத்ரயத்தையும் இஜ்ஜந்மத்திலே அநுஷ்டிக்கையாலேயாதல், பூர்வ ஜந்மங்களிலப்யாஸத்தாலாதல் உண்டானதாலோவென்கிற சங்கையிலே இரண்டுபடியாலும் வந்ததன்றென்னுமிடத்தை இவர் தம்முடைய உக்திகளாலே ஸாதிக்கிறார் (இடகிலேனென்று தொடங்கி)

(மு.) 104. இடகிலேன நோன்பறிவிலேன கீறபன் கீழநாளகளெனகையாலே ஸாதந்த்ரய பூர்வாபயாஸஜமலல.

அதாவது—*இடகிலேன்* இத்யாதியாலே—பசித்தார்க்குச் சோறுமிடுதல், தாஹித்தார்க்குத் தண்ணீர் வார்த்தல் செய்தேனாகில் *யஜ்ஞோ தாநம் தப: கர்ம* என்கிறபடியே தாநமும் கர்மயோகாந்தர்பூதமாகையாலே கர்மயோகத்திலே நிவேசிப்பிக்கலாம் அதுசெய்ய மாட்டுகிறிலேன். இந்த்ரியங்களை விஷயங்களில் போகாதபடி நியமித்தேனாகில் ஜ்ஞாநயோகத்திலே நிவேசிப்பிக்கலாம்; அதுவும் செய்யமாட்டுகிறிலேன் நியதனாய்க்கொண்டு சாஸ்த்ரோக்தமான காலங்களிலே புஷ்பாத்யுபகரணங்களை ஸம்பாதித்து ஆராதித்து ஸ்துதித்தேனாகில் பக்திசரீரத்திலே நிவேசிப்பிக்கலாம், அதுவும் செய்ய மாட்டுகிறிலேனென்றும், *நோற்றநோன்பி லேன் நுண்ணறிவிலேன்* என்று பலவ்யாப்தமாம்படி அநுஷ்டிதமான கர்மயோக முடையேனல்லேன் அதிலல்லாமையாலே ஸூக்ஷ்மரூபமான ஜீவபரவிஷயஜ்ஞாந யோகத்தையுமுடையேனல்லேன் ஆகையாலே உபயஸாத்யையான பக்தியில்லை என்னுமிடம் ஆத்ததாஸித்தமென்று மருளிச்செய்கையாலே வர்த்தமானஜந்மத்தில கர்மஜ்ஞாந பக்திகளாகிற ஸாதநத்ரயாநுஷ்டானத்தாலுண்டானதல்ல. *கீறபன் கிலலே னென்றிலன் முன்னாளால்* என்று—முன்புண்டான காலமெல்லாம் *க்ரியாத்* என்று நன்மைசெய்யவடுக்குமென்றுல வல்லேனென்று இசைந்திலேன். *நக்ரியாத்* என்று தீமைசெய்யலாகாதென்றுல மாட்டேனென்று தவிர்ந்திலேன். இப்படி விஹிதத்தைச் செய்யாமல் நிஷித்தத்தைச் செய்து போந்தேனென்றும், *தெரிந்துணர்வொன்றின்மையால் தீவினையேன் ஆழியங்கையம்மானை யேத்தா தயாதது—வாளாவிருந்தொழிந்தேன் கீழநாளகளெல்லாம்* என்று பகவத்விஷ யத்தை ஆராயும் ஜ்ஞாநமொன்று மில்லாமையாலே பகவதநுபவ யோக்யமான காலத்தைப் பாழேபோக்கின பாவியான நான், பிராட்டிசொன்னது செய்தல்லது நிற்கமாட்டாமையாலே மாயாம்ருகத்தை அன்று பின்பற்றிப்போன—அருகாழியைத் திருக்கையிலேயுடைய ஸர்வேச்வரனை மங்களாசாஸநம் பண்ணப்பெறாதே அறிவு கெட்டு வ்யர்த்தமேயிருந்துவிட்டேன் கீழுள்ளகாலமெல்லாமென்று மருளிச்செய்கை யாலே பூர்வஜந்மங்களிலப்யாஸத்தாலுண்டானதுமல்லவென்கை (102)

103. இன்னமும் இவர் தம்முடையதொரு திவ்யஸூக்தி விசேஷத்தாலே இத்தனை வ்யக்தீகரிக்கிறார் (இப்பிறப்பேயித்யாதியால்).

(மு) 103 இப்பிறப்பே சிலநாளிலென்றபோதே இரண்டும் கழியும்

அதாவது—*குறிக்கொள்ஞானங்களாலெனையூழி செய்தவமும் கிறிக்கொண் டிப்பிறப்பே சிலநாளிலெய்தினன்யான்* என்று யமநியமாத்யஷ்டாங்கயுக்தராய்க்கொண்டு ஸம்பாதிக்க வேண்டும்வேதந த்யாநோபாஸநாத்யவஸ்தா விசேஷங்களான ஜ்ஞாநங்களாலே அநேககல்பம்கூடி சரவணமாய் மநநமாய் த்ருவாநுஸ்ம்ருதியாய் வரக்கடவ பக்தியோகமாகிற தபஸ்ஸினுடைய பலத்தை ஒருயத்நமு மின்றிக்கே யிருக்க, நல்விரகான்வவனாலே இஜ்ஜந்மத்திலே அத்தனையும் அல்பகாலத்திலே பெற்றேனென்கையாலே ஜந்மாந்தராப்யாஸஜமென்னும், இஜ்ஜந்மந்தன்னிலே ஸாதநத்ரயாநுஷ்டானஜமென்னும் சொல்லுகிற விரண்டும் போமென்றபடி *இப் பிறப்பே* என்றும், *சிலநாளில்* என்றுமிரண்டுமருளிச்செய்தது, ஜந்மாந்தரங்களி

லப்யாஸத்தையும இஜ்ஜந்மந்தனனிலே சிரகாலஸாத்யமானவவற்றிலந்வயத்தையும் வ்யாவர்த்திககைககாகவிறே.

அன்றிககே (இடகிலேன) இத்யாதிவாகயத்திலே யெடுத்த சங்கைகளெலலாத் தாலும பூர்வஜந்மஸித்தமான ஸாதநத்ரயாப்யாஸ பலமல்லாமையை ஸாதித்ததாய், அதிலலையாகில இஜஜனமந்தனனிலே அவறறையப்யஸித்து வந்ததானலோ வெனகிற சஙகைவர பூர்வஜந்மததிலும இஜஜனமத்திலும இவர்கக அவறறி லந்வயமிலலை யென்னுமிடத்தை *இப்பிறபபே* இத்யாதியான விவருடைய ஸூகதி விசேஷத்தாலே தர்சிப்பியா நினறுகொணடு உபயசங்கையையும சேரத் தளளுகிறு ரெனறு இஙஙனே யோஜிககவுமாம. இநத யோஜனையைபபறறவும பூர்வ யோஜனையே இதனுடைய படடோலையான பெரியபடிககுச் சேருவது. (103)

104. ஆனுல இவர்கக இந்த பகதியுண்டாகைககு ஹேதுவென? எனனு மாகாங்க்ஷையிலே பலபோகதாவான ஈசவரன கருஷிபல மெனனுமததை க்ஷேதர மும கர்ஷகனும கருஷியும ததபலமுமாக ரூபித்துககொணடு அருளிசசெய்கிறுர் (பெருமபாழிலிதயாதி சூர்ணையாலே).

(மூ.) 104. பெரும்பாழில க்ஷேத்ரஜஞனபெருமசெய் — கலியாரேவ ஆளும் வனகுறும்பர் குடியேறிப் பெருங்குடியும தங்கள கருததுளளேயாக்கிப் படிநதுண்ணும போகததே தூராதே பொறுக்கொணுப் போகததுககுக் காவல் செயது குமைத்துத் திரிதது வீழ்ததி ஊலிததெற்றி அருவி யறுத்துக கடனுயின இறுபபிக்கப் பாழ்தத விதியானவாறே தன்பால் மனம் வைபபிப்பதாகத் தேயந்தறமன்னி ஒளவாளுருவி வீனைத் தூற்றை வேரறுவித்துத தீக்கொளீஇக் கவ்வை யெருவிட்டு அமுத வாறுதலைப்பறறி ஈரியாயக் கசிந்ததிலே ஈரநெல்விததி எழுநாற்றுககளை யையும் வேர் முதல மாயததுப் பட்டிச்சேவதககி மீது கொளளாமல் குறிககொளவித்துக் கடல்புரைய விளைந்து தலைவணககினவாறே நாளுநாள் கோட்குறையாக நினருரறியாமல் குநதஙகொண்டு ஆராமை யுணடு காலக்கழிவாலே நிலததுகாமல் பற்றறுத்துத் தண்டாலடிததுப பதரறுததுப் போரதததோல் வீடுதது ஸூக்ஷம வொடடும் நீரிலே கழுவி வேருே கலத்திட்டுப பைநதொடி மடநதையரைக கொணடு ஷடகுண ரஸாநநமாக்கி வானுேரகஃந ஆராவமுதானவாறே முற்று முண்ண முன்னம பாரித்து உழுவதோர் நாஞசில் கொண்டு பெருக முயலும பததியுழவன க்ருஷி பலமிறே.

(பெருமபாழில் க்ஷேத்ரஜஞன பெருமசெய) *மூடிவில பெருமபாழ* எனறு நித்யமாய் அபரிசசேத்யமாய சேதனர்கக போகமோக்ஷங்களை விளைததுககொளள லாம நிலமான பரகருதிதத்வத்தில க்ஷேதரஜஞனகிற பத்தசேதநனுடைய *நெஞ்சப் பெருமசெய* எனறு பகதிககு விளைநிலமான மனஸஸானது. (பாழுததவிதியான வாறே) எனறத்தோடு இதுககு ஸமபநதம். பாழபடுகைககுஅடி சொலலுகிறது நடுவுள்ள தடஙகளும.

(கலியாரேவ ஆளும வனகுறுமபர் குடியேறி) *ஏவினுர்கலியார் நலிகவெனறு எனமேல* எனகிறபடியே கலியுகமாகிற வனனியன "இவனை நலியுஙகோள்" எனறு ஏவ, *மனமாளுமோரைவர் வனகுறுமபர்* எனகிறபடியே சேதநசேஷமான மனஸ்ஸைத் தஙகளுகக சேஷமாககிககொண்டு நடத்துமவர்களாய் முனகை

மிடுககராய அதவிதீயராயிருநதுளள இநதரியஙகளாகிற குறுமபர் *கோவாயைவ ரென மெயகுடியேறி* ஒனகிறபடியே இசசேதநனுககு நியாமகராயககொண்டு தேஹததிலே குடிபுகுநது (கலியாரேவ) எனறது—இந்தரியஙகளினுடைய நலி வுககுக கலிகாலம ப்ரவாத்தகமாகையாலே, (கலியார்) எனறும, (ஐவா) எனறும சேதநஸமாதியாலே சொலலுகிறது—தனககெனன ஆகரஹமுடையாரைப்போலே நலிகிற கொடுமையைபபறற கலியாரெனறு ரேபாநதமாக ஆழவாரருளிச செயதது கலிகாலததுககு அஞசினபடியாலேயிறே

(பெருஙகுடியும தஙகள கருததுளளேயாககி) முனனினறு முறைபோககும பெருஙகுடிபோலே தஙகளுக்கு ப்ரதாநமான மனஸஸையும *ஐமபுலன கருதும கருததுளே திருததினேன மனததை* எனகிறபடியே தாஙகள நினைததவழியே ஒழுகுமபடியாகப பணணி (படிநதுணணும போகததேதூராதே பொறுககொணைப போகததுககுக காவலசெயது) *புலன படிநதுணணும போகம* எனறு விஷயங களிலே அவகாஹித்து புஜிககிறபோகததிலே *தூராககுழி* எனகிறபடியே ஒரு காலும பூரணமாகாதே *பொறுத்துககொணடிருநதால பொறுககொணைப்போகமே நுகர்வான* எனகிறபடியே இவறறால வநதநலிவை ஆறறியிருப்போமெனறால ஆறறவொணணாதபடியான விஷயபோகஙகளை புஜிககவேணுமெனறு *கடியார காளையரைவா புகுநது காவலசெயத* எனகிறபடியே கரூரராய நலியநலிய இளகிப பதியாநினற பருவததையுடையராய்ககொணடு இவனைச சிறைசெயது

(குமைததுத்திரித்தி வீழததிவலித்தெறறி யருவியறுததுக கடலுயினவிறுப பிககக) *கூறைசோறிவை தாவெனறு குமைததுப்போகார்* *செககிலிடடுத் திரிககுமைவர்* *கொடு வன குழியினில வீழககுமைவர்* *ஐவர்திசைதிசை வலித் தெறறுகினறனா* *ஐவா—அருவிததினறிட* *ஐவரறுத்துததினறிட* எனகிற படியே தனககபீஷடமானவறறைத தாவெனறு துகைத்திழுத்து, சரீரமாகிற செககிலேயிடடுச சுழறறி கரூரமாய கரையேற வொண்ணாதபடியாயிருககும விஷயங களாகிற படுகுழியிலேதளளி, அவைதான அனேகஙகளாகையாலே ஸவஸவவிஷயங களிலே கொடுபோகைககாக நாலுதிககிலுமிழுத்து நலிநது அருவிததினனுமா போலவும, அறுததுததினனுமாபோலவும. ‘என விஷயததைக காடடு, என விஷயத்தைக காடடு’ எனறு நெருககி, இபபடி பஹுவிதமாக தண்டிதது *பொரு ளினபமென விரணடுமிறுததேன ஐமபுலனகட கடலுயின* எனறு சரோத்ராதி களுககு ப்ராப்தமாயிருககிற அாத்தகாமஙகளெனறு சொலலப்படுகிற விரண்டையும கடமையிறுப்பாரைபபோல அவறறாலே பரிபூதனுயக கொடுததுப போநதேனென னுமபடி தஙகளுககு ப்ராப்த கரஙகளை யிறுப்பிததுககொளள.

(பாழததவிதியானவாறே) இப்படியாகையாலே *வாழத்தியவனடியைப பூப புனைநது நினதலையைத் தாழதது இருகைகூபபெனறால கூபபாத பாழத்தவிதி* எனகிறபடியே வகுத்த சேஷியானவனை வாழத்தி ஆராதித்து வணஙகிக குமபி டுகைகளாகிற இவறறிலொனறிலும அந்வயியாமையாலே ததஙகீகாரப்பறறாசான ஸுகருத கநதமறறு மனஸஸு பாழபடடவாறே. (தனபால மனம வைப்பிப்பதாகத் தேய்நதறமனனி) *தனபால மனமவைககததிருத்தி* எனகிறபடியே இநத்ரியவச யதையாலே இபபடிபபாழபடட மனஸஸைப பயிர்படுமபடி தனபககலிலே வைககப் பண்ணுகைககாக *எனதேழை நெஞசாளும திருநதாதவோரைவரைத் தேயந்தற மனனி இருநதான* எனகிறபடியே கணடதெலலாததிலும சபலமாயிருககிற மனஸஸை அதுவே பற்றாசாகபபொதியெடுதது ஆளாகிறபாராய், எத்தனையேனும பலவானகள திருத்தப்புககாலும திருந்தாதே இனி இப்படி ஒரைவரிலலை யெனனும படியிருககிற இநதரியஙகளாகிற ஐவர் க்ஷயிதது முடிநதுபோமபடி ஆஸநபலத்தாலே குறுமபரை அழிககும ராஜாககளைப்போலே ஸதாவரபரதிஷடையாயிருநது.

(ஔவாளுருவி வினைத்தூற்றை வேரறுவித்து) *நீபணித்தவருளென்னும் மொள்வாளுருவி* என்கிறபடியே *மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ* என்று என்னுடைய ப்ரஸாதத்தையே உனக்கு உஜ்ஜீவந ஹேதுவாக அத்யவஸியென்ன, *ஸ்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹ:* என்னும்படி ஸகலஸந்தேஹங்களையும் துணித்துப்போகட்டவற்றாய் *ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்று அருளிச்செய்தபடியே ஸர்வபாபங்களையும் சேதிக்கைக்கு ஸமர்த்தமுமான ஒண்மையையுடைய க்ருபையாகிற வாளை அப்ரதிஹதமாகக் பக்தியாகிற பயிருக்கு விளைநிலமாகக் கல்பிதமாயிருந்துள்ள மனஸ்ஸாகிற பாழேகிடந்துபோம்படி *கொடுவினைத்தூறு* என்கிறபடியே இவனுலடிகாணவும் அறுக்கவுமொண்ணாதபடி மூடின பாபமாகிற தூற்றை*வினைகளைவேரற* என்றும் *வல்வினைத்தொடர்களை முதலரிந்து* என்றும் சொல்லுகிறபடியே மறுகிளையுண்டாகாதபடி வாஸநாருசிகளாகிற ஊசிவேரோடும் பக்கவேரோடும் அறுப்பித்து. வினைத்தூற்றை வேரறுத்தென்னாதே 'வேரறுவித்து' என்கையாலே நிஜர்த்தமும் தோற்றுகிறது; வினையறுக்கையில் ப்ரயோஜககர்த்ருத்வம் ஈச்வரனுக்கும் ஸாக்ஷாத்கர்த்ருத்வம் க்ருபைக்குமாகலாமிறே.

(தீக்கொளீஇ) வெட்டினகாட்டைச் சுட்டுப்போகடுமாபோலே *மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்கிற க்ருபாப்ரயுக்த ஸங்கல்பத்தாலே முந்துற அடியறுத்தவற்றை *இறவுசெய்யும் பாவக்காடு தீக்கொளீஇ வேகின்றதால்* என்று இவ்வாத்மாவை மூடிக்கிற கர்மஸந்தாநம் நெருப்புக்கொளுந்தி வேகாநின்றதென்னும்படி *யதேஷீகதூலமக்நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூயேத; ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே* என்கிறபடியே உருமாய்ந்து போம்படி தக்தமாக்கி. (கவ்வையெருவிட்டு) *ஊரவர்கவ்வை எருவிட்டு* என்கிறபடியே பகவதபிமுக்யம் பிறந்தவளவிலே இவன் பாகவதனானென்று ஸம்ஸாரிகள் சொல்லும் பழிமொழியை பக்தியாகிற பயிருக்கு வர்த்தகமான எருவாக விட்டு; (அமுதவாறு தலைப்பற்றி) *அறிவையென்னும் அமுதவாறு தலைப்பற்றி வாய்க்கொண்டது* என்கிறபடியே ஜ்ஞாநமாகிற அம்ருத நதியை வாய்தலாய்த் தலைக்கு மேலே போம்படி பெருகப்பண்ணி. (ஈரியாய்க் கசிந்ததிலே) *கண்ணநுக்கென்னீரியா யிருப்பாள்* *கசிந்த நெஞ்சினளாய்* என்று சொல்லுகிறபடியே அந்த ஜ்ஞாநவாரியாலே நலத்துக்கண்டால் அவனுக்கென்னும் அநுஸந்தாநத்தாலே ஆர்த்ரதை விளையும்படி நெஞ்சு பதம்செய்து செவ்வி வாய்த்தவாறே அந்நெஞ்சிலே (நாற்செல்வித்தி) ஸங்கமாகிற நெல்லை விரைத்து (எழுநாற்றுக்களையையும் வேர்முதலமாய்த்து) *செய்த்தலையெழுநாற்று* என்கிறபடியே ததப்ரத்யாஸந்நமாய ததேகபரதந்த்ரமாய் ததேகபோக்யமாய் வளருகிற இப்பயிரில் கர்த்ருத்வபோக்த்ருத்வ புத்தியை விளைக்கும் அஹங்கார மமகாரங்களாகிற களையையும், *நீர்நுமதென்றிவை வேர்முதல மாய்த்து* என்கிறபடியே ஊசிவேரோடே பறித்துப்போகட்டு. (பட்டிசேவதக்கி) களை பறித்தாலும் போராதே, பட்டிபுகாமல் நோக்கினாலிறே பயிர் தலைப்பெற்றுச் செல்லுவது. ஆகையாலே *வன்புலச்சேவை அதக்கி* என்கிறபடியே விஷயாந்தரங்களில் ப்ரவணமாய் பகவத்பக்தியைத் தலையழிக்கையாலே பக்தியாகிற இப்பயிருக்குப் பட்டியான இந்த்ரியங்களாகிற சேக்களினுடைய ஸ்வைரஸஞ்சார ஹேதுவான கர்வத்தைப்போக்கி.

(மீதுகொள்ளாமல் காறிக்கொள்வித்து) பயிர் பலபர்யந்தமானாலும் பலிதாம்சத்தை ராத்ரிசரரபஹரிக்க யோக்யதையுண்டாகையாலே ரக்ஷைபண்ணிவைக்க வேணுமாய்த்து; அப்படியே *விளைந்ததானியமு மிராக்கதர் மீதுகொள்ளகிலார்கள்* என்கிறபடியே அநர்ஹமாம்படி *அரக்கரசுரர் பிறந்தீருளரேல்* என்று ராக்ஷஸப்ரக்ருதிகளும் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளுமாகச் சொல்லலாம்படியான அபாகவத ஜநங்கள் 'எங்களுக்கு இவன் ஸ்நேஹி' என்றிருக்கும் வழியாலே இத்தை அபஹரிக்கைக்கு அவகாசமற பக்தியாகிற பயிர்விளைந்துகிடக்கிற நெஞ்சுக்கு *பள்ளியறைகுறிக்கொள்மின்* என்கிறபடியே காவலடைத்து, கடலபுரைய விளைந்து

தலைவணக்கினவாறே *காதல் கடல் புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி* என்கிற படியே, ஏருவும் நீருமுண்டானாலும் மேல் வர்ஷமில்லாதபோது பயிர்த்தலை குளிர்ந்து வளராதென்று காளமேகநிபச்யாமமான வடிவழகை வர்ஷித்து வளர்க்கையாலே அந்த பக்தியாகிற பயிர் கடல்போலே அபரிச்சேத்யமாம்படி பலித்து *வரம்புற்ற கதிர்ச்செந்நெல் தாள்சாய்த்துத் தலைவணக்கும்* என்கிறபடியே பலித்த பயிரானது பரிபக்வமாய்த் தலைவணக்குமாபோலே பலிதமான அதனுடைய பரிபாகநிபந்தனமான ஆர்த்தியால் வரும் பாரவச்யம் பிறந்தவாறே (நாளுநாள் கோட்குறையாக நின்றூறறியாமல் குத்தங்கொண்டு ஆராமையுண்டு) பக்திபரிணாமம் சொன்னவித்தால பலித்தது—ததாச்ரயமான ஆத்மவஸ்து பகவத்போக்யமாம்படி திருந்தினமையிறே ஆகையால *நாளுநாள் வந்தென்னை முற்றவும் தானுண்டான* *கோட்குறைபட்டதென்னுருவி* *நின்றூறறியாவண்ணம் என்னெஞ்சு ஞூபிருமவை யுண்டு* என்கிற படியே ஒருநாள் புஜித்து விடுகையன்றிக்கே நாடோறும் வந்து புஜியாநிற்கச் செய்தே பின்னையும் பர்யாப்தனன்றிக்கே படுகிற அலமாப்புக்கண்டு இத்தலையிலே சிறிது தொங்கிற்றுண்டென்று நிரூபித்தறியவேண்டும்படியாக இப்பரிமாற்றத்தில தலைநின்ற பிராட்டி, திருவடி திருவனந்தாழ்வான் முதலானாருமறியமாட்டாதபடி, பெரும்பசியரானவர்கள் விளைந்தநெல்லைச் சேரவறுத்துக்கொண்டுபோய் புஜிக்கப் பற்றாமே முற்றின வளவுகளைக் குத்தங்கொண்டு புஜிக்குமாபோலே முகந்தனை வாறே பின்னைச்சேர புஜிக்கப்பற்றாத தன் அபிநிவேசத்தாலே இச்சரீரத்தோடே யிருக்கச் செய்தே விளைந்தபரிபாகாநுகுணமாக *மனக்காரமைமன்னியுண்டிட்டாய்* என்கிறபடியே மனஸ்ஸுக்கு ஒருகாலும் த்ருப்தி பிறவாதே மேன்மேலும் விரும்பி புஜித்து. (கால்கழிவாலே நிலத்துகாமல பற்றறுத்து) *கால்கழிவுசெய்யேல்* என்றும், *மனனும் வறுநிலத்துவாளாக்குத்ததுபோல* என்றும் சொல்லுகிற படியே பரிபக்வமான விவஸ்து காலக்ஷேபத்தாலே தரைப்பட்டு மங்கிப்போகாமல *வினைபற்றறுக்கும்* என்கிறபடியே ப்ராப்திவிரோதியான கர்மங்களையறுத்து. (தண்டாலடித்துப் பதராறுத்து) அறுத்தநெற்கதிரைத் தடியாலேயடித்துப் பதரும் மணியும் பிரிக்குமாபோலே *அருளென்னும் தண்டாலடித்து* என்கிறபடியே தன்னுடைய கருணையாகிற த்ருடகரஸாதனத்தாலே கெலேரைகோடக்க விளைந்திருப்பதாய் அஸாரமான பதர்போலேயிருக்கிற அதமாநுபவத்தில ருசியையறுத்து, (போர்த்ததோலவிடுத்து) அந்நெல்லில் உமியை விடுவிக்குமாபோலே *போர்த்த பிறப்பொடுநோயொடு மூப்பொடு இறப்பிவை பேர்த்து* என்கிறபடியே ஆத்மாவைப் பொதிந்துகொண்டு கிடப்பதாய் ஆவிர்பாவத்துக்கும் ஷட்பாவ விகாரங்களுக்கும் அடியான ஸ்தூலதேஹத்தினுடைய விமோசனத்தைப் பண்ணி.

(ஸூக்ஷ்மவொட்டும் நீரிலேகழுவி) அநந்தரம் தண்டுலத்தைத் தவிடறக் கழுவுமாபோலே ஸ்தூலதேஹம் போனாலும் தான் போகக்கடவதன்றிக்கே ஸம்ஸரணஹேதுவாய்க்கொண்டு போந்ததாய் பகவதநுபவ விரோதியுமாயிருக்கச் செய்தே விரஜாபர்யந்தகமந ஸாதநமாய்க்கிடந்த ஸூக்ஷ்மசரீரத்தையும் *தத்தோய ஸ்பர்சமாத்ரேண* என்கிறபடியே விரஜாஜலஸ்பர்சத்தாலே வாஸநாரேணுக்களோடே போக்கி. "கர்மஸம்பந்த மறுகையாலே ஸூக்ஷ்மசரீரமிருக்கைக்கு ஹேதுவில்லாமையால் இங்கேகழிந்துவிடலாயிருக்கச் செய்தே விரஜாபர்யந்தம் இவனுக்கு கமநஸாதநமாக ஈச்வரன் தன்னிச்சையாலேவைத்து விரஜையிலே உள்புக்கவாறே கழித்துவிடும்" என்றிறே நம்மாசார்யர்களருளிச்செய்வது. ஸூக்ஷ்மப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் கிடக்குமளவும் வாஸநாரேணுவும் கிடக்கையாலே அதுவும் அப்போதாய்த்து நிவ்ருத்தமாவது "விரஜையைச் சென்று கிட்டி அனேசேறறலைனலையும் வாஸநாரேணுவையும் கழுவி" என்றாரிறே (வேரோர் கலத்திட்டு, *சீரார் தயிர்கடைந்து வெண்ணெய் திரண்டதனை வேரார்நுதல மடவாள் வேறோர்கலத்திட்டு* என்கிறபடியே

ஸ்தூலஸூக்ஷ்மரூபையான ப்ரக்ருதியில் நின்றும் விவேகித்து வாங்கின இவ்வாத்ம வஸ்துவை அமாநவகரஸ்பர்சத்தாலே அப்ராக்ருத தேஹத்திலே ப்ரவேசிப்பித்து.

(பைந்தொடி மடந்தையரைக் கொண்டு ஷட்குண ரஸாந்நமாக்கி) *அணைவர் போயமருலகில் பைந்தொடி மடந்தையர்தம் வேய்மருதோளிணை* என்கிறபடியே *தம் பஞ்சசதாந்யப்ஸரஸாம் ப்ரதிதாவந்தி சதம் மாலாஹஸ்தா:* இத்யாதிப்ரகாரேண வந்தெதிர்கொண்டு *தம் ப்ரஹ்மாலங்காரேணாலங்குர்வந்தி* என்று தங்கள் கையாலே இவ்வாத்மவஸ்துவுக்கு ப்ரஹ்மாலங்காரத்தைப் பண்ணி ஸத்கரிக்கும் திவ்யாப்ஸரஸ்ஸூக்களைக்கொண்டு தன்னுடைய போகத்துக்கர்ஹமாம்படி அலங்கரிப்பியா நின்று கொண்டு *ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே* என்கிறபடியே ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவம் பிறந்து முன்பு திரோஹிதமாய்க் கிடந்த ஆத்மகுணங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கப்பெற்றிருக்கிற இவ்வஸ்துவை ஜ்ஞாநாதி ஷட்குணங்களாகிற ஷட்ரஸயுக்தமாய *அஹமந்நம்* என்கிற அந்நமாம்படி அவர்கள் கரஸ்பர்சத்தாலே பக்வமாக்கி சேஷவஸ்துகதமான ஜ்ஞாநசக்த்யாதி ஷட்குணங்களும், சேஷிவிநியோகத்துக்கு உறுப்பாகையாலே இக்குணங்களோடே கூடி *அஹமந்நம்* என்றிருக்கு மிவ்வஸ்து அவனுக்கு அறுசுவையடிசிலாயிறே யிருப்பது.

(வானோர்க்காராவமுதானவாறே) *வானோர்க்காராவமுதே* என்கிறபடியே *வைகுந்தன் தமரெமரெமதிடம் புகுது* என்பது, *விதிவகை புகுந்தனர்* என்பதாய், *பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்* இத்யாதிப்படியே ஆதரிக்கும் நித்யஸூரிகளுக்குப் பரமபோக்யமாம்படியானவாறே (முற்றும் முன்னம் பாரித்து) *என்னை முற்றுமுயிருண்டு* என்கிறபடியே இவ்வாத்மவஸ்துவை முழுக்க புஜிப்பதாக *என்னில் முன்னம் பாரித்து* என்கிறபடியே இவ்வாத்மாவுக்கு ருசிபிறப்பதற்கு முன்னே பிடித்தும் பாரித்து.

(உழுவதோர் நாஞ்சில் கொண்டு பெருகமுயலும் பத்தியுழவன் க்ருஷிபலமிறே) *உழுவதோர் படையும்* *ஒற்றைக்குழையும் நாஞ்சிலும்* என்கிறபடியே இவன் கர்ஷகனென்று தோற்றும்படி க்ருஷிஸாதநத்தைக் கையிலே கொண்டு *அரியதெளிநாகுமாற்றலால் மாற்றிப் பெருக முயல்வாரைப் பெற்றால்* என்கிறபடியே அரிதான தன் திருவடிகளில் ப்ராப்தியு மெளிதாம்படி இவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு மிகவும் யத்நியாநிற்கும் ஸ்வபாவனாய், *பத்தியுழவன்* என்கிறபடியே, இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வவிஷய பக்தியை விளைக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணித்திரியும் ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருஷி பலமிறே இவ்வாழ்வாருக்குண்டான இந்த பக்தியென்றபடி. இத்தால இவருடைய பக்த்யுத்பத்திகாரணம் பகவத்க்ருஷியென்றதாயத்து.(104)

105. இப்படி இத்தலையிலொரு நன்மையற்றிருக்கச்செய்தே ஈச்வரக்ருஷி பலிக்கக் கண்டவிடமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்மேல் (கோஸலேத்யாதி).

(மூ) 105. கோஸல கோகுல சராசரம் செய்யும்குணமொன்றின்றியே அற்புத மென்னக் கண்டோம்.

அதாவது—*த்வாமாமநந்தி கவய: கருணாம்ருதாப்தே ஜ்ஞாநக்ரியாபஜநலப்யமலப்யமந்யை:, ஏதேஷு கேந, வரதோத்தரகோஸலஸ்தா: பூர்வம ஸதூர்வமபஜந்த ஹி ஜந்தவஸ்த்வாம்* என்கிறபடியே *அயோத்தியில் வாழும் சராசரம் முற்றவும்—ஒன்றின்றியே நற்பாலுக்குய்த்தனன்* என்று திருவயோத்யாதி கோஸலதேசவர்த்திகளான சராசரங்களெல்லாம் நிர்ஹேதுகமாக *ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ரஜாநாமபவந் கதா:, ராமபூதம் ஜகத்பூத் ராமே ராஜ்யம் ப்ரசாஸதி* *அபிவ்ருக்ஷா: பரிம்லாநாஸ் ஸபுஷ்பாங்குரகோரகா, விஷயே தே மஹாராஜ ராமவ்யஸநகர்சிதா: உபதப்தோதகா நத்ய: பல்வலாநி ஸராம்ஸி ச, பரிசுஷ்க பலாசாநி வநாந்யுபவநாநி ச.* *அகால பலிநோ வ்ருக்ஷா: ஸர்வேசாபி மதுஸ்ரவா:* இத்யாதிப்

படியே, ஸ்வஸமசலேஷவிசலேஷைக ஸுக துஃககஙகளாகையாகிற நலலஸவபாவத்தை யுடைததாமபடி நடததினனெனறும, கோகுலததிலுண்டான சராசரஙகளெலலாம, *அவனொருவன குழலூதினபோது மரஙகள நினறு மதுதாரைகள பாயும மலர்கள வீழும வளாகொமபுகள தாழும இரஙகும கூமபும திருமால நினறநினறபககம நோககி யவை செயயும குணமே* *மருணடுமானகணஙகள மேயகைமறநது மேயநத புலலும கடைவாய வழிசோர, இரணடுபாடும துலுஙகா புடைபெயரா வெழுது சிததிரஙகள போல நினறனவே* *பறவையின கணஙகள கூடுதுறநதுவநது சூழநது படுகாடு கிடபப, கறவையின கணஙகள காலபரபபிட்டுக கவிழநதிறஙகிச செவியாட்டகில லாவே* *கோவலா சிறுமியரிளஙகொஙகை குதுகலிபபவுடலுள்விழநதெஙகும காவலும கடநது கயிறு மாலையாகிவந்து கவிழநது நினறனரே* எனகிறபடியே சைதநய பரஸரண மிலலாத வருக்ஷஙகளோடு சைதநயலேச முளள திரயககுககளோடு, சைதநயவிசேஷாஹமநுஷய ஜாதீயரான சிறுபெணகளோடு வாசியற நிர்ஹேதுக மாக பகவதபராவணய பரவசஙகளானமை கணடு, *நஙகலகமீர்களிதோரறபுதம கேளீர்* எனறு விசேஷஜ்ஞா விததராயச சொலலும்படியாகக கணடோமெனகை. இததால பகவநநிர்ஹேதுகவிஷயீகாரம இபபடி பலிககககாணகையாலே ஆழவா ருடைய பகதியும பகவநநிர்ஹேதுக கருஷிபலமெனனத தட்டிலலை யெனறதாயத்து.

106 ஆனால இபபடி நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரிககுமளவில எலலாரையும விஷயீகரிககலாயிருகக, இஙஙனே இவரொருவரை விஷயீகரிககைககு அடியென னெனனுமபேக்ஷயிலே நிரஙகுச ஸவதநதரனானவன ஈசவரதவச செருக்காலே செயயுமவறறுககு அடி ஆராயபபடா தெனனுமதததை லௌகிகதருஷ்டாநதத்தாலே தாசிபபிககிறார் (பட்டத்துககுரியவானையும அரசும செயயுமவையாராயாது) எனறு.

(மு) 106 பட்டததுக்குரிய வானையு மரசும செயயுமவை ஆராயாது

அதாவது—அராஜகமான தேசததிலே பட்டத்துககுரிய ஆனையைக கணணைக கட்டிவிட்டால அவவானை யெடுததவனொருவன ராஜாவாமளவில அலலாதாரெலலாம கிடகக, இவனை இப படி இது எடுககைககடி யெனனெனறும, ராஜாவானவன தன செருககாலே ஒருததியைத தனககு மஹிஷியாகப பரிகரஹிககு மளவில இஙங னொதத ஸதரீகள பலருமுணடாயிருகக இவளை இபபடி இவன பரிகரஹிககைககடி யெனனெனறும ஆராயவாரிலலை யெனறபடி

இததால சொலலிறறாயிறறு, *ஸவாதநதாய மைசவர மபாயநுயோஜய மாஹுஃ* எனகிறபடியே பாயநுயோஜயமலலாத ஐசவர ஸவாதநதாயயுகதனாய *பவ மோக்ஷணயோஸ தவயைவ ஜநதுஃ கரியதே* எனகிறபடியே ஸவாதீநபநதமோக்ஷனாய வேணடினபோது வேணடின வஸதுவை வேணடினபடியாகக வலலனுமான ஸாவேச வரன, அஹேதுகமாயிருகக ஆதரவிஷயமாமபடி பட்டத்துககுரிய வானையும அரசும செயயுமவைபோலே ஸவாதீனமுமாய ஸவாாததமுமான ஆதமவஸதுக்களிலே ஒரொனறை ஈசவரதவச செருககடியான ஸவேசசையாலே ஸவவிஷயோகாஹமாம படி விஷயீகரிததால, அலலாத ஆத்மவஸதுககளெலலாம கிடகக இவவஸதுவை இவனிபபடி விஷயீகரிபபானெனனெனறு இதுககடி ஆராயபபடாதெனகை (106)

107 இஙஙன சொலலுவானெனன? இவா தமககு ஜ்ஞாதஸுகருதஙகளனறோ விலலை யெனறது, யாதருசசிகாதயஜ்ஞாதஸுகருதஙகளடியாக அஙகீகரிததானு னலோ வெனனவருளிசசெயகிறார (முநநீரெனறு தொடஙகி)

(மு) 107. முநநீா வாழநதாா சூட்டும கோவையாழி யெனகிற ஸாக்ஷாத்கருத ஸவபரவருததாநதாககு யாதருசசிநாதிகளுணடாகில தோனறும.

அதாவது—*முந்நீர்ஞாலம் படைத்த வெம்முகில வண்ணனே* என்று தொடங்கி ஸாவேசவரான *விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி:* இத்யாதிப்படியே ஸ்வசரண கமல ஸமாச்ரயணோபகரணமான கரண களேபரங்களை இவ்வாத்மாவுக்குண்டாக்கி உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கே ப்ரயோஜநமாக ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ண, நான் அவன் தந்த சரீரத்தைக் கொண்டு அவனை ஆச்ரயிக்கையன்றிக்கே அதின் வழியே யொழுகி ஸம்ஸரித்துப் போந்தேனென்று ஸ்வவருத்தாநத்தையும், *வாழ்ந்தார்கள்* என்று தொடங்கி—முன்பு ஜீவித்தவர்கள் ஜீவித்த ப்ரகாரம் மஹாவர்ஷ ஜலபுத்புதம் போலே நசித்து நசித்து அத:பதித்தார்களென்னுமதொழிய, ஸ்ருஷ்டிகாலம் தொடங்கி இன்றளவும் வர ஜீவித்தவர்கள் ஒருபடிப்பட ஜீவித்தே போந்தார்களென்னுமிவ்வர்த்தந்தானில்லை யென்று ஐச்வர்யவான்களாய் முன்பு ஜீவித்துப் போந்தவர்கள் வருத்தாந்தத்தையும், *சூட்டு நன்மாலைகள்* என்று தொடங்கி—பரமபதவாஸிகள் ஸமாராதநோபகரணங்களை தரித்துக்கொண்டு ஸமாராதநம் பண்ணுகிறபடி செய்யத்தே அதனையுபேக்ஷித்து திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயை விரும்பி வந்தவதரித்தமை சொல்லுகையாலே பரமபதத்திலுள்ளார் வருத்தாந்தத்தையும், *கோவை வாயாள் பொருட்டு* என்று தொடங்கி—தேசகால விப்ரக்ருஷ்டங்களான ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களில் விரோதிநிரஸநாபதாநங்களை தத்தத்தேசகாலங்களிற் போலே தரித்து, நீ இப்படி விரோதிநிரஸநம் பண்ணுகிற தசைகளிலே உதவி சிசிரோபசாரம் பண்ணப்பெற்றிலேனாகிலும், என்னுடைய ஹ்ருத்யாதிகளே உனக்கு போகோபகரணமாம்படி என்பக்கலிலே வ்யாமுக்தனானவனே! யென்கையாலும், *ஆழியெழ* என்று தொடங்கி—த்ரைவிக்ரமக்ரமணம், ஸமுத்ரமதநம், ஸமுத்ர தரணம், ஜகந்நிகரணம், பாரதஸமர நிர்வஹணம். ஹிரண்யநிரஸநம், ராவணவதம், பாணகர சேதநம், ஜகத்ஸ்ருஷ்டி, கோவர்த்தநோத்தரண மாகிற பூர்வசரிதங்களைப் பத்தும் பத்தாகப் பேசுகையாலும், ஈச்வரவ்ருத்தாந்தங்களையும் ஒரு உபாதியற ஒருபோகியாக ஸாக்ஷாத்கரித் தருளிச் செய்கிற விவர்க்கு அஜ்ஞாதமான தொன்றில்லாமையாலே தம்மை ஈச்வரனங்கீகரிக்கைக்கடியான யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்களுண்டாகில் அல்லாதவற்றோபாதி ப்ரகாசிக்குமிறே யென்றபடி. இத்தால், ப்ரகாசித்ததாகில் அருளிச்செய்வர், அப்படி யருளிச்செய்யக் காணாமையாலும், கேவல நிர்ஹேதுகப்ரஸாத ப்ரகாசகவசநங்கள் பலவுமருளிச் செய்கமை காண்கையாலும் அவையும் இவர்க்கில்லை யென்றதாயத்து (107)

108. இப்படி அங்கீகார ஹேதுவாயிருப்பதொரு ஸுக்ருதமில்லையே யாகிலும் அத்வேஷாபிமுக்யங்கள் ஸுக்ருதமடியாக வாணலோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (செய்தநன்றிதேடிக்காணாதே) என்று தொடங்கி.

(மூ) 108. செய்தநன்றி தேடிக காணாதே கெடுத்தாய தந்தாயென்ற அத்வேஷாபிமுக்யங்களும் ஸத்கர்மத்தாலல்ல.

அதாவது—*வாட்டாற்றெம்பெருமான் நின்றி செய்தேனவனெஞ்சில் திகழுவதுவே* என்று ஸாவேசவரான தம்மை விஷயீகரிக்கைக்கு உடலாகத் தாம் செய்த ஸுக்ருதமேதேனுமுண்டோவென்று—தேடிக்காணாதே, *என்னைத் தீமனம் கெடுத்தாய்* *மருவித் தொழும் மனமேதந்தாய்* என்று தீமனம் போகையாகிற அத்வேஷமும், மருவித்தொழும் மனமுண்டாகையாகிற ஆபிமுக்யமும், இரண்டும் அவனாலே உண்டாய்த்தென்று தாமே நிஷ்கர்ஷிக்கையாலே அத்வேஷாபிமுக்யங்களும் ஸத்கர்மமடியாக வந்ததன்றென்கை (108)

109. ஆனால் பரமபக்திக்கு முகம்காட்டுமோபாதி, பரிக்ஷணைக்கும் முகம்காட்டுமென்றாரிறே இவர்தாமே; அந்தப் பரிக்ஷணைதான் இவர்க்குண்டாய்த்தாணலோ வென்னவருளிச் செய்கிறார் (எண்ணிலும் வரும் கண்ணைக் கெணதானுமில்லை) என்று.

(மூ.) 109 எண்ணிலும் வரும் கண்ணீக்கு எண்டானுமில்லை.

அதாவது—*எண்ணிலும் வருமென்னினி வேண்டுவம்* என்றது—ஈசவர குணதிகயம் சொன்ன விதத்தை போக்கி அந்த பரிகணனைக்குத் தம்மோடு அந்வய மில்லாமைகண்டு *நெஞ்சே கருமங்கள் வாய்க்கின்று ஓரெண்டானு மின்றியே வந்தி யலுமாறு—கண்டாயே* என்று காரியங்கள் பலிக்கு மிடத்தில *எண்ணிலும் வரும்* என்றது தான் மிகையாமபடி ஓரெண்தானுமின்றி யிருக்கச் செய்தே பலித்துக்கொடு நிற்கிறபடி கண்டாயே யென்று தம் திருவுள்ளத்துக்கு மூதலிக்கையாலே அதுவும் இவாக்கில்லையென்கை. ... ... (109)

110. அதுதான வேணுமோ? தமக்கு அநுமதீச்சைகளுண்டாக வருளிச் செய்தாரே? அவைதான ஹேதுவாலுலோவென்ன, அவையும் அவனாலேயுண்டான தென்கிறார் (மதியாலிசைந்தோமென்று தொடங்கி)

(மூ.) 110. மதியால இசைந்தோ மென்னும் அநுமதீச்சைகள் இருத்துவ மென்றத வென்னை இசைவித்த என்னிசைவினது.

அதாவது—*வைத்தேன மதியா லெனதுள்ளத்தகத்தே* என்று அநுமதி மாதரத்தாலே அவனை என்னெஞ்சுக்குள்ளே வைத்தேனென்றும், *யானுமென னெஞ்சுமிசைந் தொழிந்தோம்* என்று விரோதியைப் போக்கும்படியாக நானு மென்னெஞ்சுமிசைந்தோமென்றும் தமக்குண்டாகச்சொன்ன அநுமதியும் இச்சை யும், *யாதொடியென னுள்ளிருத்துவமென்றிலன* என்று அவன் தம்முள்ளே புகுந் திருப்பதாகக் கேட்டவளவில் நான இசைந்து என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே இருத் துவோ மென்றிலேனென்றபடியே அவனை உள்ளேயிருத்துவோமென்றிசையாத தம்மை *இசைவித்தென்னை* என்கிறபடியே வருந்தி இசையப்பண்ணி *என்னிசை வினை* என்று நானல்லேனென்று அகலாதபடி என்னிசைவுதாயைப்புகுந்தவனை யென்னும்படி யதனித்த ஈசவரனுடைய கருஷிபலமென்கை. அநுமதீச்சைகள் தமக்குமுன்னே உண்டாயிருந்ததாகில் *இருத்துவமென்றிலன* என்றும், *இசை வித்தென்னை* என்று மருளிச்செய்யக்கூடாதிறே. (110)

111. இவையொன்றுமில்லையாகிலும் *மாதவன* என்றும், *திருமாலிருஞ் சோலைமலை* என்றும் சொன்ன உக்திமாதரங்களைப் பற்றாசாகக்கொண்டு விஷயீ கரித்தாக வருளிச்செய்கையால, அவைதானுண்டேயென்ன, அவை பேற்றுக் கடியாகச் சொல்லத் தக்கவையன்றென்னுமிடத்தை மற்றுமிவற்றோடு ஸஹபடி தங்களாகத் தக்கவற்றையும் கூட்டிக்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (மாதவன மலைநீர் நிழலென்றேறிடுமதென்று தொடங்கி).

(மூ.) 111. மாதவன மலை நீர் நிழலென்று ஏறிடுமது—வயாவ்ருத்தயுக்தி அந்யாரத்தம அபுத்தி பூர்வகம் அவிஹிதம் பலவிஸதருசம பலாந்தரஹேது.

அதாவது—*மாதவனென்றதே கொண்டென்னை யினியிப்பாறபட்டது யாத வங்களும் சேர்கொடேனென்று என்னுள புகுந்திருந்து* என்று அந்தஃபுரவாஸிகள் சொல்லும் *மாதவன* என்கிற திருநாமத்தை அஹருதயமாகச் சொன்னவளவிலே அத்தையே குவாலாகக்கொண்டு அல்லாததிருநாமங்களுக்கும் இதுக்கும் வாசியறியாத வென்னை விஷயீகரித்து என்னுள்ளே புகுந்திருந்து ஸகலகாமங்களையும் போக்கினு னென்றும், *திருமாலிருஞ் சோலைமலை யென்றேனென்னத் திருமாலவந்தென் னெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான* என்று ஓரோதேசங்களில் மலைகளைச் சொல்லாநின்றால, ஓரோ

விசேஷங்களை யிட்டுச் சொல்லுமோபாதி யாத்ருச்சிகமாக *திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேன்* என்னுங்காட்டில் தானுகந்தருளின திருமலையின்பேரை விரும்பிச் சொன்னேனாகக் கொண்டு நிரபேக்ஷனான தான் பிராட்டியோடே கூடவந்து என்னுள்ளே பரிபூர்ணமாகப் புகுந்தானென்றும் சொல்லும்படி, மாதவனென்று நம் பேரைச் சொன்னார், திருமாலிருஞ்சோலை யென்று நம்மூரைச் சொன்னாரென்றும் ஏறிடுகிறவை-ஈச்வரனுகந்த திருநாமமென்றும் அவன் உகந்துவர்த்திக்கிற திருமலை யென்றும் சொன்னவையல்ல, பேருக்கும் பேருக்கும் மலைக்கும் மலைக்கும் வ்யாவ்ருத்தி சொன்னமாத்ரம்.

மற்றுமிவற்றோடு ஸஹபடிதமாய்ப் போருமவையான "என்னடியார் விடாயைத் தீர்த்தாய், அவர்களுக்கொதுங்க நிழலைக்கொடுத்தாய்" என்றேறிடுகிறவை— தன்பயிர் தீயாமைக்காக நீருள்ளவிடத்திலின்றும் நெடுமதகுலையிட்டு இறைக்கிறதும், தனக்குச் சூதுசதுரங்கம்பொருகைக்கும் காற்றுவரவுக்கிருக்கைக்குமாக விரிவுண்டாகப் புறந்திண்ணை கட்டிவைக்கிறதுமொழிய, பாகவதர்கள் விடாயைத் தீர்க்கைக்கும் அவர்களுக்கொதுங்க நிழலாகைக்கும் செய்கிறதல்லாமையாலே அந்யார்த்தம். இவைதான் இத்தனையும் இத்தலையில் நினைவின்றியிருக்க, அவன் அடித்தேறிடுகிறவையாகையாலே புத்தி பூர்வகமுமல்ல. இவைதான் பலஹேதுதயா சாஸ்த்ரவிஹிதங்களுமன்று. பகவத்விஷயீகாரமாகிற மஹாபலத்துக்கு இவை ஸத்ருசமுமல்ல. இவையுண்டாய்த்தாகில் இவ்வருகே சில அல்பப்ரயோஜநங்களுக்கு ஹேதுவாமித்தனையென்கை. ஆகையால் இவை பகவதங்கீகார ஹேதுவாகமாட்டாதென்று கருத்து.

கீழே *யாத்ருச்சிகாதிகளுண்டாகில் தோன்றும்* (ஸூ. 107) என்றதுவும், இங்கே *மாதவனித்யாதியாலே அவனேறிட்டத்தக்கவை சிலவுண்டாக இவர் தம்முடைய உக்தியாலே கண்டெடுத்துக் கழிக்கிறவிதுவும் தன்னில் சேரும்படி யெங்ஙனே யென்னில், யாத்ருச்சிகாதிகள்தான் பலவுமுண்டாகையாலே அத்யுத்கடங்களாய் மஹாபலத்துக்குறுப்பாய் வந்துவிழுமவையும் ஆபாஸங்களாயிருக்குமவையுமுண்டாகையால் அத்யுத்கடங்களாய் அவனுக்கு ஹேதுவாகக் கொள்ளலாம்படி யிருக்குமவற்றைக் கீழே சொல்லிற்றாக்கி, ஆபாஸங்களாய் அவனாரோபித்துக்கொள்ளத் தக்கவற்றை இங்கே சொல்லிற்றென்று விபஜித்துக் கொள்ளுமளவில் விரோதமில்லை. ... ... (111)

112. ஆனால் இவரை இப்படி நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரிக்கவேண்டுவானென் னென்னுமபேக்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார்மேல் *இவன் நடுவேயென்று தொடங்கி*.

(மூ) 112. இவன் நடுவே அடியானென்று ஓலைப்பட்ட ப்ரமாணம் பக்ஷபாதி ஸாக்ஷிகளவனுபவமாக இந்த்ர ஜாலங்கள் காட்டிக் கொள்ளக் காப்பாரற்று விதி சூழ்ந்தது.

அதாவது—இப்படி ஒன்றை ஆரோபித்தாகிலும் விஷயீகரிக்குமிவன், *நடுவே வந்துய்யக் கொள்கின்ற நாதன்* என்கிறபடியே நாதனாகையாலே நிர்ஹேதுகமாக வந்து, *அடியானிவனென்றெனக் காரருள் செய்யும்* என்று *த்வம் மே* என்கிறபடியே இவன் என்னடியானென்று பிடிக்க, *அஹம் மே* என்கிறபடியே அதுக்கு இவர் இசையாமல் 'என்னை நீ உன்னடியானென்றது எத்தாலே' என்ன; *இதம் வேத மூலப்ரமாணாத்* என்கிறபடியே இவரை இசைவிக்கைக்காக, *பதிம் விச்வஸ்ய* *ப்ரதாந க்ஷேத்ரஜ்ஞபதி:* *க்ஷராத்மாநாவீசதே தேவ ஏக:* இத்யாதிகளாலே சேதநாசேதநங்களுடைய தனக்கு சேஷமென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வேதத்தை ப்ரமாணமாகக் காட்ட, அது எழுதாமறையாகையாலே அது ஓலைப்படா ப்ரமாணமென்று இவர் அத்தை அநாதரித்துத் தம்முடைய அநாத்யநுபவத்தை ப்ரபலமாகக் கொண்டு

நிற்கையாலே, ஆடசியிலும் ப்ரபலமானதொடர்ச்சியை முன்னிடடவளவில், அதுக்கும் ஸாக்ஷிஆரெனறு கேட்டவாறே *ஸுதீஸஸ்யாத* எனகிறபடியே தத்வதர்சிகளான ஜ்ஞாநிகளை ஸாக்ஷியாகக காடட, *தவதுபக்ஷபாதீ ஸ:* என்கிறபடியே அவர்கள உனககுப் பக்ஷபாதிகளென்று அதுககும இவர் கண்ணழிவு சொல்லுகையாலே *வனகளவன* எனறு விஷயீகாராநநதரம அநாதிகாலம தாம *அஹம மம* என றிருந்து போநதவநுபவம ஆதமாபஹாரமாகிற வலிய களவாலே வநததெனறு இவர் அநுதபிககும்படி *இநதிர ஞாலஙகள் காடடிபிவவேழுலகுஙகொணட* எனறு இநத்ரஜாலஙகள போலே தருஷ்டிசிததாபஹாரிகளான வடிவழகையும சீலத்தையும சேஷ்டிதத்தையும காடடி வாய்மாளப்பணணி, ஆஸுரப்ரகருதியான மஹாபலி 'எனனது' எனறிருநத லோகத்தைத் தனனதாககிக கொண்டாபபோலே இவரை யும வடிவழகையும சீலாதிகளையும காடடி வாய்மாளப்பண்ணி இவர் 'எனனது' என்றிருந்த ஆத்மாவைத தனனதாககிக கொள்ளுமபடியாக *விதிவாயக கினறு காப்பாரார்* எனறு கருபாஜநிகையான இவள காககவோ? கருபாபரதந த்ரனை நீ காககவோ? கருபாபாத்ரமான நான காககவோ வெனனுமபடி ஒருவரால நிவாரிககவொண்ணாதபடி பெருகுவதாய ஸ்வதந்தரனை தனனையும தப்பவொண் ணாதபடியிருககையாலே விதிசபதவாசயையா யிருந்துள்ள கருபை, *எனைத்தோர் பிறப்பும—எதிர்சூழலபுககு எனக்கே யருளகள் செய்ய—அம்மான் திரிவிகரமனை— விதிசூழநதது* எனறு அநேக ஜநமங்கள நான பிறநத பிறளிககு எதிராகப் பிறந்து கொடுவநது, எனககொருவனுககுமே தன ப்ரஸாதஙகளைப் பணணுமபடியாக ஸர்வேசவரனை வைதது த்ரிவிகரமாபதாந முகததாலே எலலார் தலையிலும திருவடி களை வைத்த ஸுசீலனை கருபை சூழ்ந்ததெனனுமபடி இவரை அஙகீகரித்தலலது நிறக வொணணாதபடி வளைந்து கொண்டதெனகை. காட்டிககொளள வெனகிற விடததில (காட்டி) எனகிறவிது *ப்ரமாணமகாட்டி, ஸாக்ஷி காடடி, இநதிரஞாலங்கள காடடி* எனறு ஸாவதராநவிதமாய்க கிடககிறது. .... (112)

113. எலலாம செய்தாலும், ஏவமபூதகருபைதான அநாதிகாலம இவவாத்ம விஷயமாகப் பெருகாமல இனறு பெருகுமளவில இதுககு ஓரடிவேண்டுகையாலே இதுககு உடலாகக கற்பிககலாவதொரு ஸுகருதமிலலையோ வெனன, அருளிச செய்கிறார் (வரவாறென்றுதொடஙகி).

(மு) 113. வரவாறில்லை வெறிதே என்றறுதியிட்டபின் வாழுமுதலெனகிற ஸுக்ருத மொழியக கற்பிக்கலாவதில்லை.

அதாவது—*வரவாறொன்றிலலையால வாழவினிதால* எனறு இது வநதவழி இன்ன தெனறு இதுககுச சொலலலாவதொரு ஹேதுவிலலை, பேறும மிகவும இனிதாயிராநிறகுமெனறும, *வெறிதேயருள செயவர் செய்வார்கட்கு* எனறு— தாம செயயநினைததவர்களுககு நிர்ஹேதுகமாக கருபை பணணுவரெனறும, இப்படி விஷயீகாரம நிர்ஹேதுகமெனறு தாமே அறுதியிடடபினபு, *தனியேன வாழ முதலே* என்று ஸமஸாரததிலொருதுணையினறிககே யிருககிற வெனனுடைய அநுபவததுககு ப்ரதமஸுகருதமானவனே! எனறு தமமுடைய பேறறுககு மூலஸுகருதமாக இவரருளிச்செய்த அவனதனனையொழிய வேறு கறபிககலாவ தொரு ஸுகருதயிலலை யெனகை.

அனறிககே, *யாதருசசிகாதிகளுண்டாகில தோனறும* எனறு அஜ்ஞாத ஸுகருதமும இவாககு இலலை யென்றவாறே இப்படி நேராககககழிககவேணுமோ? அநாதிகாலம அஙகீகரியாதவன இனறு செயகையாலும, அலௌதவாதமாகக ளெல லாம் கிடகக இவரை இப்படி விஷயீகரிக்கையாலும, இதுககுடலானது ஏதேனு மொரு ஸுகருதம இவர்ககுண்டாகக கூடுமென்று கார்யத்தையிட்டு அநுமித்

தாகிலும் கல்பிக்கலாவதொன்றில்லையோவென்ன; அப்படி கல்பிக்கலாவதில்லை யென்னுமிடத்தை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கிறுரென்று ஸங்கதியாக்கி *செய்தநன்றி தேடிக்காணுதே* (ஸூ. 103) என்று தொடங்கி *வெறிதேயென்றறுதியிட்டபின* என்னுமளவும் ஏகவாக்யமாகக் கொண்டு இவ்வாழ்வார் கருத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு செல்லுகிறதாய், *எந்நன்றி செய்தேனே* என்று பகவதங்கீகாரத்துக்குடலாகத் தாம் செய்த ஸுக்ருதமுண்டோ வென்று தேடிக் காணுதே அங்கீகாரத்துக்குடலான தில்லையாகில அத்வேஷாபிமுக்யங்களுக்குத் தக்கதுதானுண்டோவென்னில், அவை யும் அவனாலேவந்தது, ஸத்கர்மத்தாலே வந்ததல்ல. *எண்ணிலுமவரும்* என்ற பரிகணனைதானுண்டோவென்னில், அதுக்கு *எண்டானுமில்லை* *வைத்தேன மதியால்* *யானுமென்னெஞ்சுமிசைந்தொழிந்தோம்* என்கிற அநுமதீச்சைகள் தானுண்டோவென்னில், அவையும் அவனுண்டாக்கினது; *மாதவனென்றதே கொண்டு* *திருமாலிருஞ் சோலைமலையென்றேனென்ன* இத்யாதிகளால ஈச்வரன் வலியவேறிடுகிறவை-வ்யாவ்ருத்தயுக்த்யாதிகள். இவன் நடுவேவந்து அடியானென்று பிடித்து ப்ரமாணஸாக்ஷிகள் காட்டி, அவை கார்யகரமாகாதவளவில் வடிவழகைக் காட்டி இப்படி இவ்வஸ்துவை ஸ்வாதீனமாக்கிக்கொள்ளும்படி இவனை நிவாரகரற்ற க்ருபை சூழ்ந்தது. இவ்விஷயீகாரத்துக்கு *வரவாறொன்றில்லை; *வெறிதேயருள் செய்தவிதத்தை—என்று இவர்தாமே அறுதியிட்டபின்பு *தனியேன் வாழ்முதலே* என்று தம்பேற்றுக்கு மூலஸுக்ருதமாக இவரருளிச்செய்த ஈச்வரன் தன்னை யொழிய இவர்க்கு வேறு கல்பிக்கலாவதொரு ஸுக்ருதமில்லை யென்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம்; இந்தயோஜனை இதின் படடோலையான க்ரந்தத்தில் இவரருளிச் செய்த மர்யாதைக்குச் சேரும்.

ஆக இதுக்குக்கீழ் இவர்ப்ரபாவத்தையும், அதுக்கடி பகவந்நிர்ஹேதுக கடாக்ஷமென்னுமதையும், அதனால், இவர்க்குண்டான பக்தியின் வ்யாவ்ருத்தியை யும், அது தான கர்மஜ்ஞாநஸாத்யை யல்லாமையையும், இவரை ஈச்வரனங்கீகரித்த துக்கு கேவல க்ருபையொழிய ஹேத்வந்தர மில்லாமையையும் சொல்லிற்றாய்த்து.(113)

114. இப்படி நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரபாத்ரபூதரான இவருடைய பக்தி பகவத்க்ருபைகல்ப்யையாயிருந்ததாகிலும் உபாஸகனுக்கு கர்மஜ்ஞாநஜநிதையான பக்தியோபாதி இவர்க்கு ப்ராப்திஸாதநமிதுவோவென்ன வருளிச்செய்கிறுர்மேல் (நலமருளினனென்று தொடங்கி).

(மூ.) 114. நலமருளினன் என்கோலென்று ஆமூலசூடம் அருளால் மன்னு மிவர்க்கு அன்புக் கடியானதுவே அடிசேருகைக்கும் ஸாதநம்.

அதாவது—*மயர்வறமதிநல மருளினன்* என்று தம்முடைய பக்த்யுத்பத்தி காரணம் கேவல பகவத்க்ருபையென்று உபக்ரமித்து *என்கோலம்மான் திருவருள் கள்* என்னுமளவாக ஜ்ஞாநதசையோடு (வரணதசையோடு) ப்ராப்திதசையோடு வாசியற, ஆமூலசூடம் *மாலருளால் மன்னுகுருகூர்ச்சடகோபன்* என்று—பிடி தோறும் நெய்யொழியச் செல்லாத ஸுகுமாரரைப்போலே நின்றநிலைதோறும் அவனருளகொண்டே தரிக்கவேண்டும் ஸ்வபாவரானவிவர்க்கு *ஆராவன்பிலடியே னுன்னடிசேர் வண்ணமருளாய்* என்கையாலே *நலமருளினன்* என்று பக்தி காரணமாகச் சொன்ன க்ருபையே அடிசேருகையாகிற ப்ராப்திக்கும் ஸாதந மென்றபடி. .... (114)

115. இப்படி ப்ராப்திஸாதநம் க்ருபையேயாகில *இங்கின்றநீர்மையினியா முருமை* என்றபோதே இவரபேக்ஷிதம் செய்துவிடலாயிருக்க, இவரை வைத்து ஸ்வஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களாலே ஜ்ஞாநபக்திகளை வளர்த்தது ஏதுக்காகவென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறுர் (புணர்தொறுமென்று தொடங்கி).

(மு.) 115. புணர்தொறு மெனனக கலநது பிரிநது ஜ்ஞாந பகதிகளை வளாததது கனஙகுழையிடக் காதுபெருககுதலும மாஸோபவாஸிபோஜநப் புறப் பூசசும போலே ஆறறநலல மாபோகசசிரமமாக.

அதாவது—*புணர்தொறும புணர்சசிககாரா* இதயாதியாலே ஸமசலேஷிக குந்தோறும ஸமசலேஷத்துககுத்தகக வளவலலாத ஸுகஸாகரமானது அபரிச சேத்யமான ஆகாசத்தையும கடநது அவவருககுபபடடு, விபூதிதவயததையும விளாக குலை கொளளவலலவறிவையும முழுததுமபடி பெருகி, இபபடி பெருகினவிது—விசலேஷபரஸஙகத்திலே, பெருககாறுவறறி அடிசுடுமாபோலே ஸவப்நகல்ப மெனனலாமபடி வறறிபபோய, அததசையிலே பராணஸதாநமான ஹருதயததில் பூர்வஸமசலேஷத்தாலுணடான புடைதோறுமுளளே புகுநது ஆசரயமான ஆதமாவுககுப் பொறுககவொணணாதபடி அபிநிவேசம பெருகிவாராநினறதென்று சொலலுமபடியாகக கலப்பது பிரிவதாய் கலவியாலே ஜ்ஞாநததையும பிரிவாலே பகதியையும வளர்த்தது, கனதத பணியிடுகைக கிடமாமபடி. நூலிடடுத் திரியிட்டுக குதம்பையிட்டுக் காது பெருககுமாபோலவும, மாஸோபவாஸிகளுககு பரதமததிலே போஜனத்தையிடில பொருதெனறு சோறறையரைதது உடமபிலே பூசிப் பொரிக கஞ்சி கொடுத்துப் பொரிககூழகொடுதது ஒநிககததிலே போஜநம பொறுப்பிககுமா போலவும.

ஆறறநலலவகைகாடடுமமமான என்று எனககுப் பொறுககப்பொறுககத தன குணசேஷடிதாதிகளைககாடடி, அவவழியாலே எனனை யடிமைகொணடவ னெனனுமபடி பகவதநுபவம கஞககணடறியாதவிவாககு *எமமாவீடு* எனறும, *கட்டெழில வானவர்போகம* எனறும சொலலுகிறபடியே எவவகையாலும விலக்ஷணமாயக கொணடு கடடடஙக நனருயிருப்பதாய அபரிசசிநந ஜ்ஞாநசகதி கரான நிதயஸூரிகளநுபவிககிற போகத்தை முதலிலே கொடுககில ஸாதமியா தென்றுகருதி, அது ஸாதமிககைககாகச சிரமம செயவித்தபடியெனகை.

ஆனபின்பு ஜ்ஞாநபகதிகளை வளாத்தது பராபதி ஸாதநதயாவன றெனறு கருதது. மாஸோபவாஸிககுப் புறபபூசசு மாதரத்தால போஜநம பொருமையாலே புறபபூசசுச சொனனவிது மறறைபவறறுககு மூபலக்ஷணம. *மாபோகம* என்றது—*மாவீடு* *வானவாபோகம* எனகிற சநதைகளிலாதயநதஙகளைச சேர்ததுச சொனனபடி. ... ... (115)

116 ஆனால ஜ்ஞாநபகதிகளை வளர்ததது அதுககாகிறது, *மூனியேநான மூகனளவும மாநஸாநுபவ மொழிய ப்ரதயக்ஷாநுபவமிலலாதவிவர்ககு இவறறை வளாககைகக குறுப்பாக வரும ஸம்ச்லேஷவிச்லேஷங்களாகிறவை எவையெனன அருளிசசெயகிறார்மேல (இவறறுலெனறு தொடஙகி)

(மு.) 116. இவறறுல் வரும ஸமசலேஷ விசலேஷஙகளாகிறன—நீ எளியனுய நிறகுமரியனுய எயதாளென்கிற தாசந ஸமமான மாநஸாநுஸந் தானமும திணகொளளப் பெருத மநசசைதிலயமும.

அதாவது—கீழசசொனன இககாரியஙகளடியாக வரும ஸமசலேஷமும் விசலேஷமுமாகிறன—*கருததுககு நனறு மெளியனுய* *நிறகுமுனனேவநது* எனறு—நெஞ்சுக்குமிகவும விசததமாநுபவ விஷயமாயககொணடு என் முனனே வந்துநிறகுமெனறும *கண்கள காணடறகரியனுய* *கைகக மெயதான* என்று கணணுககு அவிஷயமாய்சகொணடு கையாலணைகைககு எடடுகிறிலனெனறும சொலலுகிற ப்ரதயக்ஷதுலயமான மாநஸாநுஸநதாநமும, *கணகடகுத திணகொளள

வொருநாளருளாயுன திருவுரு* என்று அபேக்ஷிதமான பாஹ்யாநுபவம் பெறுகை யாலே ஆந்தராநுபவமும் அடிமணடியோடே கலங்கும்படி பிறந்த அந்தஃகரண சைதில்யமுமெனகை. .... (116)

117. ஆனால் அபிமதவிஷய ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்கள் புண்யபாபநிபந்தந மாகவன்றோ லோகத்தார்க்கு வருவது. லோகவ்யாவ்ருத்தரான இவர்க்கு இவை வருகைக்கு நிதானமேதென்னுமபேக்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் (புண்ணியமென்று தொடங்கி).

(மூ) 117. புண்ணியம் பாவம் புணர்ச்சி பிரிவை அவை சரிதத்தவர்க்கு ப்ரிய ஹிதபரன் தான் துளக்கற வெங்கும் தழைக்க நடத்தும்.

அதாவது—*புண்ணியம் பாவம் புணர்ச்சி பிரிவென்றிவையாய்*என்கிறபடியே நாட்டார்க்குப் புண்யபாபபலமாய்க்கொண்டு வருகிற ஸம்ச்லேஷவிச்லேஷங்களை, *சார்ந்தவிருவல்வினைகளும் சரித்து* என்று *த்ஸ்தைலவத் தாருவஹ்நிவத்* என்கிற படியே ஆத்மாவோடே பிரிக்கவொண்ணாதபடி பொருந்திக்கிடக்கிற புண்யபாப ரூபமான பரபலகாமங்களை விரகர் நெருஞ்சுவா தளளுமாபோலே தான் போக்கு கையாலே அவை யிரண்டு மற்றிருக்கிறவிவர்க்கு ப்ரியபரனும் ஹிதபரனுமான ஈச்வரன் தான் ஜ்ஞாநபக்திகளை வளர்க்கையில் நினைவாலே *துளக்கற்றமுதமா யெங்கும் பக்கநோக்கறியான் என் பைந்தாமரைக்கண்ணன்* என்று விபூதி ரக்ஷணத்தைப்பற்ற வருமநயபரதை கலசாதபடி அததை ஒருங்கவிட்டுக்கொண்டு வந்து இனிப்போராதபடி என்னுள்ளே புகுந்து அத்தாலே விகஸிதஸஹஸ்ரஜ்ஞஸார்வஜ்ஞ யனுமாய, *விஜ்வர:* என்கிறபடியே உளநடுக்கமும் தீர்ந்து எனக்கு நிரதிசய போகயனுமாய நாயச்சிமாரையும் புரிந்து பாராமல் என்னையே பார்த்துக்கொண்டு, இதனாலே திருக்கண்களும் செவ்விபெற்று இப்படி என்னோடே கலந்திருந்தா னென்று இவர் அதிப்ரீதராமபடியாகவும், *தழைநல்லவின்பம் தலைப்பெய்தெங்கும் தழைக்க* என்று விச்லேஷவ்யஸனத்தாலே நானமுடியாகின்றேன்; இனி என் துஃக்கமகாணமையாலே லோகமெல்லாமவிஸ்தீர்ணமாய நன்றான ஸுகத்தைப் பெற்று ஸம்ருத்தமாக்கக்கடவதென்னுமபடி அதிமாத்ர துஃக்க நிமக்நராமபடியாகவும் நடத்திக்கொண்டு போருமென்றபடி. ... ... (117)

118. இப்படி ஈச்வரன் வளர்த்துக்கொண்டு போருகிற ஜ்ஞாநப்ரேமங்களை யுடையரான இவருடைய ஜ்ஞாநதசையிலும் ப்ரேமதசையிலுமுண்டான பேச்சுக் களிருக்கும்படி எங்ஙனே யென்னவருளிச்செய்கிறார்மேல (ஜ்ஞாநத்திலித்யாதி).

(மூ.) 118. ஜ்ஞாநத்தில் தம்பேச்சு, ப்ரேமத்தில் பெண்பேச்சு.

அதாவது—ஜ்ஞாநதசையில் தாமானதன்மையிலே நின்றுபேசுவர், ப்ரேம தசையில் அவஸ்தாந்தராபந்நராய்ப் பெண்பேச்சாகப் பேசுவரென்கை. ... (118)

119. இப்படி தெளிவும் கலக்கமுமான இத்தசைகளில், பேச்சில் பேத மொழிய ஸ்வரூபத்திலும் பேதமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தேறுமகலங்கி) என்று தொடங்கி.

(மூ) 119. தேறும் கலங்கியென்று தேறியும் தேருதும் ஸ்வரூபம் குலையாது.

அதாவது—*தேறுமகைகூப்பும்* *கலங்கிக்கைதொழும்* என்று தெளிந்த தசையிலும் கலங்கின தசையிலும் சேஷத்வப்ரகாசகமான அஞ்ஜலி மாறாமையாலே பிண்டத்வ கடத்வ கபாலத்வ சூர்ணத்வங்களாகிற அவஸ்தாந்தரங்களை பஜித்தாலும்

மருத்தானவாகாரத்துக்கு அழிவில்லாதாப்போலே *தேறியும் தேறாதும் மாயோன் திறத்தனளே இத்திருவே* என்கிறபடியே தெளிந்த தசையோடு கலங்கின தசையோடுவாசியற உபயாவஸ்தையிலும் சேஷத்வரூபமான ஸ்வரூபம் நிலைகுலையாதென்றபடி. .... (119)

120. ஆனால் இவர்க்கு அவஸ்தாந்தரமாவதேதென்னுமபேக்ஷையிலே அருளிச் செய்கிறார் (அடியோமித்யாதி).

(மூ.) 120. அடியோம் தொடர்ந்து குற்றேவல் அடிச்சியோ மடிக்கீழ் குற்றேவலாகை அவஸ்தாந்தரம்.

அதாவது—*அடியோமபோற்றியோவாதே* *தொடர்ந்து குற்றேவல் செய்து* என்று தாமான தன்மையில் சொல்லுமோபாதி *அடிச்சியோம் தலைமிசைநீயணியாய்* *திருவடிக்கீழ் குற்றேவலமுன்செய்ய* என்று சொல்லுகையாலே ஸ்வரூபத்திலும் ஸ்வரூபாநுரூபவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனையிலும் பேதமில்லை பிராட்டியான பாவனையாலே தம்பேச்சானவிதுபோய் பெண்பேச்சாகை இவர்க்கு அவஸ்தாந்தரமாவதென்றபடி. 'அடியோம் தொடர்ந்து குற்றேவல்' என்று தம்பேச்சாலே சொல்லுகிறவிது— 'அடிச்சியோம் அடிக்கீழ்குற்றேவல்' என்று பெண்பேச்சாகை இவர்க்கு அவஸ்தாந்தரமாவதென்று வாக்யத்துக்குச் சொல்லப்படுத்தும் க்ரமம். (120)

121. ஆனால் இவர்க்குத் தம் பேச்சன்றோ ஸ்வாபாவிகம்; பிராட்டிமார் தசையை ப்ராபித்துப்பேசும் பெண்பேச்சு வந்தேறியன்றோ வென்ன; பகவதேக பரதந்த்ரமுமாய் பகவதேகபோகமுமாயிருக்கு மாத்மவஸ்துவுக்கு ஸ்த்ரீ ஸாதாம்யம் ஸ்வரூபாநுபந்தி யாகையாலே தத்ப்ரயுக்தமான பேச்சு இவர்க்கு வந்தேறியன்றென்னுமிடத்தை ரூபகத்வேந வருளிச்செய்கிறார் மேலொரு சூர்ணையாலே.

(மூ) 121. வித்யை தாயாகப் பெற்றுப் பாலுமமுதுமான திருநாமத்தாலே திருமகள்போல வளர்த்த தஞ்சமாகிய தந்தை மற்றொருவர்க்குப் பேச்சுப்படாமல் விச்வபதி லோகபர்த்தா வென்னும் மணவாளரை நாலிரண்டிழை கொண்டு முப்புரியான ப்ரஹ்ம ஸூத்ர பந்தத்தோடே வரிப்பிக்க, பரம்புருடன் கைக் கொண்டபின் சதுர்த்தி யுள்புக்கு இடையீடு நடுக்கிடக்கும் நாள்கழித்து ஜந்மபூமியை விட்டகன்று சூழ்விசும்பிற்படியே உடன் சென்று குடைந்து நீராடி வியன் துழாய் அஞ்சனத்தின் நீறு நானப்பொடி பீதகவாடை பல் கலன்கொண்டு நோக்கியர் அலங்கரித்துப் பல்லாண்டிசைத்துக் கவரிசெய்ய நிறைகுடவிளக்கமேந்தி இளமங்கையர் எதிர்கொள்ள வைகுந்தம் புக்கிருந்து வாயமடுத்துப் பெருங்களிச்சியாக வானவர் போகமுண்டு கோப்புடைய கோட்டுக்கால் கட்டில் மீதித்து ஆரோஹித்து பரதா கரூர மாருதிகளைப் பரிஷ்வங்கித்த மணிமிகு மார்பிலே குருமாமணியாயணையும் வஸ்துவுக்கு மணிவல்லிப் பேச்சு வந்தேறியன்று.

அதாவது—(வித்யை தாயாகப்பெற்று) *ஸஹி வித்யாதஸ் தம் ஜநயதி* என்கிறபடியே ஆசார்யன் திருமந்த்ரமுகேந ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்கினபோது இவ்வாத்மஸத்பாவமாகையாலே, வித்யையை மாதாவாகக்கொண்டு இவ்வாத்ம வஸ்துவை ஜநிப்பித்து. (பாலுமமுதுமான திருநாமத்தாலே திருமகள் போல வளர்த்த) *தேனும்பாலுமமுதுமாய திருமால் திருநாமம்* என்கிற போக்யபதார்த்த

மான திருமந்த்ரததாலே *திருமகளபோலவளர்த்தேன* என்கிறபடியே அநந்யார்ஹ சேஷத்வாதிகளாலே லக்ஷ்மீஸதருசமாக வளர்த்துககொண்டுபோந்த.

(தஞ்சமாகியதந்தை) தேஹோத்பாதகனாய் *ஸ பித்ரா ச* இத்யாதிப்படியே ஆபத்தசைகளிலே கைவிடும பிதாவைப் போலனறிககே *பூதாநாம் யோவ்யயஃ பிதா* என்கிறபடியே ஸமபந்தம் கண்ணழிவற்றிருககை, *பவமோக்ஷணயோஸ் த்வயைவ ஜந்து: க்ரியதே* எனனுமபடி ஸமஸாரமோக்ஷங்களிரண்டுககும பொதுவாயிருக்கும் பிதாவைப்போலு மனறிககே; ஸவரூபோதபாதகனாய் ஒரு தசையிலும் கைவிடாதே ஹிதைஷியாய், உஜ்ஜீவனைகபரனாய்க் கொண்டு மோக்ஷகஹேதுவாயிருக்கையாலே ஆபத்ரக்ஷகனான ஆசார்யனாகிற பிதா. (மறறொருவர்ககுப் பேச்சுப்படாமல) *மற்றொருவர்கரு என்னைப் பேசலொட்டேன்* *மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில்* எனகிற அந்யசேஷத்வப்ரஸஙகம் வாராதபடி—(விச்வபதி லோகபர்ததாவெனனும் மணவாளரை) *பதிம் விச்வஸய* *கௌஸல்யா லோகபர்த்தாரம்* என்று பதிசப்தத்தாலும் பர்த்ருசப்தததாலும ஸர்வலோகநாயகராகச் சொலலப்படுகிற *பணவாளரவணைப் பற்பலகாலமும பள்ளிகொளளும மணவாளரை, (நாலிரண்டிழை கொண்டு முப்பிரியான ப்ரஹ்மஸூதர பந்தத்தோடே வரிப்பிக்க) *எட்டிழையாய் மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மஙகளஸூத்ரமபோலே, எட்டக்ஷரமாய் மூனறு பதமாய் ஈச்வர ஸம்பந்தப்ரகாசகமானதிருமந்தரமாகிற மங்கள ஸூதரபந்தத்தோடே *பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா* எனகிறபடியே வரிககுமபடிபண்ண, (பரமபுருடன்கைககொணடபின) *பரம புருடா நீ எனனைக கைககொண்டபின்* எனகிறபடியே பரம புருஷரான மணவாளர் பரிகரஹிததவனந்தரம, (சதுர்த்திபுள்புககு) விவாஹாநந்தரம சேஷஹோமபர்யந்தமான சதுர்திவஸத்திலும அகலுதலு மணுகுதலுமற்று, அநந்யார்ஹசேஷதவாநுகுணமான பரிமாறறத்துககு அர்ஹமென்னுமளவை ப்ரகாசிப்பித்துக கொண்டிருககுமோபாதி, ப்ரணவோகதமான அநந்யார்ஹசேஷத்வத்தில கண்ணழிவற அங்கீகரிககையாலும், ததநுகுணமாகக கிட்டிப் பரிமாறப் பெருமையாலும், அகலுதலுமணுகுதலுமற்று, கைஙகர்யப்ரார்த்தனையோடே செலலும சரமசதுர்ததியிலே உளபுககு. (இடையீடு நடுககிடககும நாள் கழித்து) தமபதிகளிருவரும் ஏகசயயையிலே வர்ததிககச செய்தே அந்யோந்ய ஸ்பர்சயோக்யதை யிலலாதபடி இடையீடான ஸோமாதிகள நடுவே கிடககும நாளபோலே, சேஷத்வஜ்ஞாநமும சேஷவருததி ப்ரார்ததனையுமுண்டாகையாலே இரண்டு தலைககும் அண்ணிமை யுண்டாயிருககவும சேர்நது பரிமாற வொண்ணாதபடி *நண்ணியும் நண்ணகில்லேன் நடுவேயோருடமபிலிட்டு* என்கிறபடியே அநுபவவிரோதியாய் இடையீடான சரீரம நடுவேகிடககிற நாலுநாளையும *நாள கடலைக கழிமின்* எனகிறபடியே கழிதது. (ஜநமபூமியை விடடகனறு) *முற்றிலும் பைஙகிளியும பந்துமூசலும பேசுகின்ற சிறறில மெனபூவையும விடடகன்ற செழுங்கோதை* என்கிறபடியே ஒருவராலும விடவரிதான ஜநமபூமியான ஸம்ஸார விபூதியை முன்பு ஆதரணீயமாய்ப்போந்த வஸதுககளோடே கூட புரிந்துபாராமல விடடுநீங்கி. அனறிககே *அன்றுநான பிறநதிலேன்* என்னும்படி கிடந்த தனககு, ஆசார்யன் திருமந்த்ரத்தினாலுண்டாக்கின ஜந்மமபெற்றது இஙகேயாகையாலே ஜந்மபூமியான இவ்விபூதியை, பகவதநுபவ ப்ராவண்யத்தாலே *முற்றிலும் பைங்கிளியும* இத்யாதிப்படியே முனபு ஆதரணீயமாய்ப்போநத வஸ்துககளோடே கூட விட்டகன்றென்னவுமாம்; பிறந்தகத்தைவிட்டுப் புககககததுக்குப் போகிறதாகச் சொல்லுகிற இந்த ரூபகத்துககு இது மிகவும் சேருமிறே.

(சூழ்விசும்பிற்படியே உடன்சென்று) *சூழ்விசும்பு* என்கிற திருவாய்மொழியில் சொலலுகிறபடியே அர்ச்சிராதி மார்ககத்தாலே வழியிலுள்ளாரடைய ஸத்கரிக்க, *அங்கவனொடு முடன்சென்று* என்கிறபடியே *சுபாமி* என்கிற நாயகன் முன்னே போக, பின்னேபோய். (குடைந்துநீராடி) *குள்ளக்குளிரக்குடைந்து நீராடி* என்கிற

படியே பர்த்ருக்ருஹத்துக்குப் போகிற பெண் அவ்வூரெல்லையிலே சென்றவாறே அவர்கள் குளிப்பாட்டக் குளிக்குமாபோலே அம்ருதவாஹிநியான விரஜையிலே இப்பாலுள்ள அழுக்கறும்படி நீராடி.

(வியன்துழாயஞ்சனத்தின்நீறு நானப்பொடி பீதகவாடை பல்கலன் கொண்டு நோக்கியலங்கரித்து) குளித்தேறின பெண்ணை பர்த்ரு பந்துக்களான ஸ்த்ரீகள் வந்து அலங்கரிக்குமாபோலே *வியன்துழாய் கற்பென்று சூடும்* *ஆராயிர்வேற் கணஞ்சனத்தின் நீறணிந்து* *மெய்திமிருநானப்பொடி* *உடுத்துக்களைந்தநின்பீதக வாடை* *பல்கலனும்யாமணிவோம்* என்கிறபடியே அலங்காரோபகரணங்களான திவ்யமால்ய திவ்யாஞ்ஜந திவ்யசூர்ண திவ்யவஸ்த்ர திவ்யாபரணங்களை *தம் பஞ்ச ஶதாந்யப்ஸரஸாம் ப்ரதிதாவந்தி ஶதம் மாலாஹஸ்தா:, ஶதமஞ்ஜநஹஸ்தா:, ஶதம் சூர்ண ஹஸ்தா:, ஶதம் வாஸோஹஸ்தா:, ஶதம் பூஷணஹஸ்தா:* என்கிறபடியே ஏந்திக்கொண்டு, *மானேய நோக்கியரான திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்கள் எதிரேவந்து *தம் ப்ரஹ்மாலங்காரேணாலங்குர்வந்தி* என்கிறபடியே போகத்ருபூதராசவர போக்யமாம்படி அலங்கரித்து.

(பல்லாண்டிசைத்துக் கவரிசெய்ய) *தொக்குப் பல்லாண்டிசைத்துக் கவரி செய்வரேழையரே* என்கிறபடியே இவ்விஷயத்தில் கிஞ்சித்கரிக்கையிலுண்டான சாபலம் தோற்றத் திரள்நின்று மங்களாசாஸநம் பண்ணி சாமரம் பணிமாற. (நிறைகுடம் விளக்கமேந்தி இளமங்கையரெதிர் கொள்ள) அலங்க்ருதையாய் உபலாலநத்தோடே செல்லுகிற பெண் பர்த்ருக்ருஹத்தை அணுகச் சென்றவாறே அங்குள்ள ஸ்த்ரீகள் மங்கள தீபாதிகளை யேந்திக்கொண்டு எதிரே வந்து ஸத்கரிக்குமாபோலே *நிதியும் நற் சுண்ணமும் நிறைகுடவிளக்கமும் மதிமுகமடந்தையரேந்தினர்* என்கிறபடியே மங்களாவஹமான பூர்ணகும்பதீபாதிகளை தரித்துக்கொண்டு, *கதிரிளமங்கையர் தாம் வந்தெதிர்கொள்ள* என்கிறபடியே நித்யயௌவந ஸ்வபாவைகளான வேறு சில திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்கள் எதிர்கொள்ள.

(வைகுந்தம் புகக்கிருந்து) உபலாலநத்தோடே சென்ற பெண் பர்த்ருக்ருஹத்திலே புகுருமாபோலே *மன்னிய மாதவனோடு வைகுந்தம் புக்கிருப்பார்* என்கிற படியே ஶ்ரிய:பதியானவனுக்கு போகஸ்தாநமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ப்ராபித்து அவனோடே கூடியிருந்து (வாயமடுத்துப் பெருங்களிச்சியாக வானவர்போகமுண்டு) பர்த்ருக்ருஹத்திலே பெண்வந்தபின்பு தம்பதிகளும் மற்றுமுள்ள பந்துக்களும் கூடியிருந்து பெருங்களிச்சியுண்ணுமாபோலே *அடியார்கள் குழாங்களும் அவனுமாக விருக்கிற சேர்த்தியிலே *அடியேன் வாயமடுத்துப் பருகிக்களித்தேனே* என்று பெருங்களிச்சியாக முழுமிடறுசெய்து, *கடலெழில் வானவர்போக முண்பாரே* என்கிறபடியே நித்யஸூரிகள் புஜிக்கிற போகத்தை *ஸோஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபஶ்சிதா* என்கிறபடியே புஜித்து (கோப்புடைய கோட்டுக்காற் கட்டில் மிதித்தாரோஹித்து) பர்த்ருஸம்ஶ்லேஷத்துக்குப் படுக்கையிலே யேறுமா போலே *கோப்புடைய சீரியசிங்காசனம்* என்றும், *கோட்டுக்காற்கட்டில்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே உபயவிபூதியும் தொழிலாக வகுப்புண்டு ஸர்வாஶ்சர்ய மயமான திவ்யபர்யங்கத்திலே *தமேவம்வித் பாதேநாத்யாரோஹதி* என்கிறபடியே பாதபீடத்திலே அடியிட்டேறி (ப்ரதாக்ரூர மாருதிகளைப் பரிஷ்வங்கித்த மணிமிகு மார்விலே) *தம் ஸமுத்தாப்ய காகுத்ஸ்தஶ்சிரஸ்யாக்ஷி பதம் கதம், அங்கே பரதமாரோப்ய முதித: பரிஷஸ்வஜே* என்றும், *ஸோப்யேநம் த்வஜவஜ்ராப்ஜக்ருதசிஹ்நேந பாணிநா, ஸம்ஸ்ப்ருஶ்யாக்ருஷ்ய ச ப்ரீத்யா ஸுகாடம் பரிஷஸ்வஜே* என்றும், *ஏஷ ஸர்வஸ்வபூதஸ்து பரிஷ்வங்கோ ஹநூமத:, மயா காலமிமம் ப்ராப்ய தத்தஸ்தஸ்ய மஹாத்மந:* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்ரீ பரதாழ்வானையும் அக்ரூரனையும் திருவடியையும் ஆதரித்தணைத்துக்கொண்ட *மணிமிகுமார்பு* என்று ஸ்ரீ கௌஸ்துபம் நிறம்பெறும்படி அழகிய திருமார்பிலே; (குருமாமணியாயணையும் வஸ்துவுக்கு) *குருமாமணிப்பூண்*

என்று ச்லாக்யமாய் ஈச்வரத்வசிஹ்நமான ஸ்ரீ கௌஸ்துபத்தோபாதி போக்யமாய் தேஜஸ்கரமாய்க் கொண்டு அணைகிற ஆத்மவஸ்துவுக்கு.

(மணிவல்லிப்பேச்சு வந்தேறியன்று) *வண்பூமணிவல்லி* என்று உதாரமாய் போக்யமாய்த் தனக்குத்தானே ஆபரணமாம்படி அழகியதாய், கொள்கொம்பு பெறுவிடில் தலையெடுக்கமாட்டாமை தரைப்பட்டுக் கிடக்கும் கொடிபோன்றவளென் கிற ஸ்த்ரீத்வ ப்ரயுக்தமாய வருமபேச்சு வந்தேறியன்று; ஸ்வாபாவிகமென்றபடி. பெண்பேச்சென்ன வமைந்திருக்க மணிவல்லிப்பேச் சென்றது—*மணிமிகுமார்பிலே மணியாயணையும* என்றத்தோடொக்க 'மணிவல்லி' என்றால சொற்கட்டளையால வரும் ரஸமுண்டாகையாலே. இத்தால ஸ்த்ரீத்வம ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஸ்வாபாவிக மாகையாலே அத்தை உள்ளபடி தர்சித்தவிவர்க்கு தத்ப்ரயுக்தமான பேச்சு ஸ்வ ாபாவிகமென்று சொல்லிற்றாயத்து. .... (121)

122. இப்படி கேவலம ஸ்த்ரீஸாமயமே யன்றிக்கே *நாரீணாமுத்தமையான பிராட்டியோடே ஸாமயமும பரிசுத்தாத்மஸ்வரூபத்துக்கு உண்டென்னுமத்தை ஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்கிறார்மேல் (இன்புமன்புமென்று தொடங்கி).

(மூ.) 122. இன்புமன்பும முற்படுவது கொழுநது விடுவதாகிறது கடிமாமலர்ப் பாவையோடுளள ஸாம்ய ஷட்கத்தாலே.

அதாவது—*நமக்கும பூவின்மிசைநங்கைக்கு மின்பனே* என்று இன்றாச்ர யித்த நமக்கும நித்யஸூரிகளுக்கு மவ்வருகாய் ரூபகுணத்தாலும ஆத்மகுணத் தாலும் பூர்ணையாயிருக்கிற பிராட்டிக்கும இன்பனுமிடத்தில, முற்பட இங்கே இன் பனாய், பின்பாயிற்று அவளுக்கு ஸ்நேஹிப்பதென்னுமபடி, பிராட்டிக்குமுன்னே இவர்பக்கல இன்பனாவது, *கோலமலர்ப்பாவைக் கன்பாகிய வென்னன்பே* என்று நிரதிசய போக்யையான பிராட்டிக்கு அன்பனாகையாலே அவள் பரிகரஹ மான என்பக்கலிலும அன்பனானவனேயென்னும்படி அவள்பக்கல் பண்ணின ஸ்நேஹம் இவ்வளவும வளரவருவதாய், இப்படி இன்புமுற்படுவது அன்புகொழுந்து விடுவதாகிறது, *கடிமாமலர்ப்பாவை யொப்பாள்* என்று பரிமளப்ரசுரமானபூவில பிறப்பாலும நிருபாதிகஸ்த்ரீத்வத்தாலும நிரதிசயபோக்ய பூதையான பிராட்டி யோடொக்கச் சொல்லலாமவளென்னுமபடி, பிராட்டியோடு இத்தலைக்குள்ள ஸாம யத்துக்கூடலான அநந்யார்ஹசேஷத்வம், அநந்யசரணத்வம, அநந்யபோக்யத்வம, ஸம்ச்லேஷத்தில்தரிக்கை, விச்லேஷத்தில தரியாமை, தததேகநிர்வாஹ்யத்வமாகிற ஆறுப்ரகாரத்தாலேயென்கை.

'இன்பன்' என்றது—ஸநிகதனென்றபடி, ஆகையால அன்போபாதி இன்பும ஸ்நேஹவாசியாகையாலே, ஸநேஹம முற்படுவது கொழுநதுவிடுவதாகிறதென்றபடி. *இன்பும, அன்பும* என்று இரண்டுபோலச் சொல்லிற்று—முற்படுதலும கொழுநது விடுதலும சொல்லுகிற ஸ்தலங்களில ஸ்நேஹவாசகதயா ப்ரயுக்தசப்தங்கள இவை யாகையாலே இரண்டுசந்தையும தோற்றுகைக்காக. "பிராட்டியோடுள்ள" என்ன வமைந்திருக்க. "கடிமாமலர்ப்பாவையோடுள்ள" என்றது—அந்த சந்தையிலே பிராட்டிஸாமயம முகதகண்டமாகச் சொல்லியிருக்கையாலும, கந்தல் கழிந்த ஸ்வ ரூபத்தையுடையவர்களெல்லாரையும இப்படிச் சொல்லுகிறது—ஸ்வரூபாநுபந்தி யான இஸ்ஸாமய ஷட்கத்தாலே யென்றறிவிக்கைக்காகவும், ஸாமயத்தாலே யென்னாமல், ஸாமயஷட்கத்தாலே யென்றது—நிரூபகத்வம, அநுரூபத்வம, அபி மதத்வம், சேஷத்வஸம்பந்தத்வாரபாவம, புருஷகாரத்வம, ப்ராப்யபூரகத்வம முதலான ஸ்வபாவ விசேஷங்கள தத்ஸாதாரணங்களாகையாலே. .... (122)

123. இப்படி ஆறுப்ரகாரத்தாலே பரிசுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு தத்ஸாமய முண்டாகையாலே பிராட்டிதசை இவர்க்கு வந்தேறியல்லாமையை ப்ரகாசிப்பித் தாராய் நின்றார்கீழ. ஏவம்பூதாகாரத்தாலே பெரியபிராட்டியாரோடுள்ள ஸாம்யமே

யனறிககே தம்முடைய பாவவிசேஷங்களாலே பகவதபிமத திவ்யமஹிஷிகளான பிராட்டிமார் மூவரோடும இவர்ககுணடான ஸாமயம் இவர்பாசுரஙகளிலே ப்ரகாசிககு மென்கிறார்மேல் (உண்ணுதென்று தொடஙகி).

(மூ.) 123. உண்ணுது கிடந்தோர் மாயையிலு லென்னும் வீறுடைய முடிக்குரியா ரோடு இததிரு மண்ணோரன்ன வொணுனுதல பினனைகொல் என்கிற ஒபபு, தென்பால் நெடுமாடம் கடுஞ்சிலை அம்பெரியூட்டி நீரேழு வெரித்த பெருநதோற்றததாருயிர் காகுததன் ஆதியங் காலம் மண புரை பொன்மாதின் துகளாடி எருதேழுதழீஇச சறையினுரென்னு மவற்றிலே தோன்றும்.

அதாவது—*உண்ணுது றங்காது ஒலிகடலை யூடறுத்துப் பெண்ணுககையாப் புண்டு தாமுற்றபேதெலலாம* எனகிறபடியே ஜநககுலஸுந்தரியான தன்னைப் பிரிநதபோது தீரோதாத்தநாயகனுகையாலே விகாரஹேதுக்களுண்டானுலும் தைர்யத்தாலே புறமதோற்றுமலிருககும் சகரவர்த்திதிருமகனை *நமாம்ஸம ராகவோ புங்க்தே* *அநிதரஸ ஸததம் ராமః* *நைவ தமசாந ந மசகாந்* இத்யாதிப்படியே ஊணுமுறககமு மறறு, கடிததது மூர்ந்தது மறியாதபடி *பண்ணவல்ல வைலக்ஷண்யத்தால் வந்த வீறுடையளாய், ஸர்வேசவர ஸாமராஜயத்தில் அவனேடொகக முடிசூடுகையாலே முடிககுரியளான பெரிய பிராட்டியாரோடும, *கிடந்திருநது நினறளந்து* என்கிற பாட்டினபடியே ஸர்வஜ்ஞனுய அவாப்தஸமஸ்தகாமனுன ஸர்வேசவரனை, பஹுப்ரகாரமாகத் தன்னை அனுபவிததாலும பர்யாப்தனுகாதபடி பிசசேற்றவல்ல வைலக்ஷண்ய ப்ரயுக்தமான வீறுடையளாய் பெரியபிராட்டியா ரோபாதி முடிககுரியளான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாரோடும, *ஓர் மாயையினுல* இத்யாதிப்படியே நித்ய ஸூரிகள் ஸமாராதந பரராய் நிற்க அவர்களறியாதபடி அத்தை உபேக்ஷித்து தாழவுக்கெல்லையான இடைககுலத்திலே கருஷ்ணனுய் வந்து பிறந்து தனனைப் பெறுகைக்கு சுலகமாகவிட்ட ம்ருத்யுஸமங்களான ருஷபங்களின கொமபினிடையிலே கருமாறி பாய்ந்தாற்போலே தன்னைப் பேணுமல் சென்று விழுமபடி பண்ணவல்ல வைலக்ஷண்ய வீறுடையளாய், முற்பட்ட மஹிஷிகளோபாதி முடிககுரியளான நப்பின்னைப் பிராட்டியாரோடும்; *மாயோன திறத்தனளே இத்திரு* என்று *அநந்யா ராகவேணுஹம* என்கிறபடியே ஸர்வதசையிலும அவன திறமலலதறியாளா(ன)ய ஸாக்ஷால்லக்ஷ்மியோடு விகல்பிக்கலாம் ஸ்வபாவையானவிவளென்றும், *மண்ணோரன்னவொண்ணுதல்* என்று ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியோடொத்த வைலக்ஷண்யத்தையுடையவளென்றும, *பினனைகொல நிலமாமகளகொல் திருமகளகொல்* என்று *நப்பின்னைப்பிராட்டியோ? ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியோ? பெரியபிராட்டியாரோ? என்றும் சொல்லுமபடி இவர்ககுண்டானஸாம்யம், *தென்பாலிலங்கை வெங்களம் செய்த நம விண்ணோர்பிரானுர்துழாய் துணையாஙகளை மாமைகொளவான் வந்து தோன்றிநலிகின்றதே* என்று சக்ரவர்த்திதிருமகனைப் பிரிந்து பாதகபதார்த்தங்களாலே நோவுபடுவது. *வழாநெடும் துன்பத்தளென்றிரங்காரமமனே இலங்கைக குழாநெடுமாட மிடித்தபிரானுர் கொடுமைகளே* என்று 'ப்ரணயித்வமில்லையானுல் ஸாமாந்யகருபையுமிலலையோ?' என்று கொடுமை சொல்லுவது. *காயும கடுஞ்சிலை யென்காகுத்தனவாராளுல்* என்று எதிரிகளபக்கல் தான் கண்பார்ககிலும் கண் பாராத விலலையுடையகாகுத்தன், இத்தசையில வருகிறிலனென்று வெறுப்பது, *இலஙகைநகர் அமபெரியுய்த்தவர்தாளிணை மேலணி வமபவிழ தண்ணந்துழாய் மலர்ககே இவள நமபும* என்று—இலங்கையை சராககியாலே தக்தமாககினவர் திருவடிகளில திருத்துழாயை ஆசைப்படுவது, *தீமுற்றத் தென்னிலங்கை யூட்டினுன் தாளநயந்த யாமுற்ற துறறுயோ* என்று லஙகையையெல்லாம அகநிககு விருந்திட்டவன் திருவடிகளை யாசைப்பட்ட நான் பட்டது பட்டாயோவென்று ஸமதுஃககினைக்

கட்டிக்கொண்டழுவது, *மாறில்போரரக்கன் மதிள்நீறெழச் செற்றுகந்த ஏறுசேவகனார்க்கு என்னையுமுளளென்மின்களே* என்று எதிரில்லாத போரையுடைய ராவணன் தனக்கு அரணாகவிட்ட மதிளைத் தூளாக்கிப் போகட்ட ப்ரஸித்தமான சேவகத்தையுடையவர்க்கு ரக்ஷ்யவர்க்கத்திலே நானுமொருத்தியுண்டென்று சொல்லுங்கோளென்று தூதுவிடுவது. *கிளரரக்கன் நகரெரித்த களிமலர்த்துழாயலங்கல் கமழ்முடியன் கவராத வறிவினால்குறைவிலம்* என்று ஐச்வர்யோத்தனான ராவணனுடைய நகரத்தைத் தக்தமாக்கி முடிசூடி விளையம வைத்திருக்கிறவன் விரும்பாத அறிவினால் என்ன கார்யமுண்டென்று அவனுக்கு உறுப்பல்லாததை உபேக்ஷிப்பது. *காண்பெருந்தோற்றத் தெங்காகுத்த நம்பிக்கு என்பூண்புனைமென்முலை தோற்றது பொற்பே* என்று கண்ணுக்கினிதாய் அபரிச்சேத்ய போக்யமான ஸந்நிவேசத்தையும் குணபூர்த்தியையுமுடைய சக்ரவர்த்தி திருமகனுக்கு இவள் தன்னழகை யிழந்தாளென்னும்படி அவனை ஆசைப்பட்டு அழகழிவது. *என்னாருயிர் காகுத்தன் நின்செய்யவாயொக்கும் வாயன் கண்ணன் கைகாலினன் நின்பசுஞ்சாமநிறத்தன் கூட்டுண்டு நீங்கினான்—சிறு கிளிப்பைதலே இன்குரல் நீ மிழற்றேல்* என்று விச்லேஷத்தில் தரிக்கவொண்ணாதபடி எனக்கு ப்ராணபூதனான சக்ரவர்த்திதிருமகன் என்னோடே கலந்துவைத்துப் பிரிந்தான்; இத்தசையிலே அவனுக்குப் போலியான உன்வடிவாலே நலிகிறதுக்குமேலே பேச்சாலும் நலியாதேகொள் என்றுகிளியைப் பார்த்து நிஷேதிப்பதாகக்கொண்டு பேசினபாசுரங்களிலும், *ஆழியங்காலத்தகலிடம் கீண்டவர் பாதங்களமேலணி பைம்பொற்றுழாயென்றே யோதுமாலெய்தினள்* என்னும்படி வராஹகல்பாதியிலே மஹாப்ருதிவியை அண்டபித்தியிலநின்று ஒட்டுவிடுவித்து எடுத்தவனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயென்றே பலகாலும் சொல்லும்படி பிச்சேறுவது, *மண்புரைவையமிடந்தவராகற்கு—என் கண்புனைகோதை இழந்தது கற்பே* என்னும்படி அவனை ஆசைப்பட்டு அறிவிழப்பது. *ஞாலப் பொன்மாதினமணாளன் துழாய்நங்கள் சூழ்குழற்கே ஏலப்புனைந்தென்னைமார்எம்மை நோக்குவதென்றுகொல்* என்று ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி செவ்விகொள்ள இட்டுப் பிறந்தவன் சூடின திருத்துழாயை பந்துக்களானவர்கள் ஏற்கவே கொண்டுவந்து நம் குழலிலே சூட்டி நம்மை ரக்ஷிப்பதென்றோவென்பது. *ஏனமொன்றாய் மண்துகளாடி வைகுந்தமன்னான குழல்வாய் விரைபோல விண்டுகள்வாரும் மலருளவோ நும் வியலிடத்தே* என்று அத்விதீயவராஹமாய் ப்ரளயங்கதையான பூமியையெடுத்தபோது வடிவில் பெருமையாலே திருவயிற்றில் கிடக்கிற பூமி ஒருதுகள் மாத்ரமென்னும்படிநின்றவனுடைய அபதாநத்தை அநுபவித்திருக்கிறவிவள் போக்யதை உபயவிபூதியிலுமுண்டோவென்று விசேஷஜ்ஞர் சலாகிக்கும்படியை ப்ரகாசிப்பிப்பதாகக்கொண்டு பேசினபாசுரங்களிலும், *ஏருதேழுதழீஇக்கோளியார் கோவலனார் குடக்கூத்தனார் தாளிணைமேலணிதண்ணந்துழாயென்றே நாளுநாள் நைகின்றது* என்னும்படி ஏறுதழுவுகை முதலான அபதாநங்களையுடைய க்ருஷ்ணன் திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்பட்டு நாள்தோறும் சைதில்யத்தையடைவது; *கறையினார் துவருடுக்கை கடையாவின் கழிகோற்கைச்சறையினார் கவராத தளிர்நிறத்தால் குறைவிலம்* என்று கோபவேஷதரனாய் ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்துக்காகத் தன்னுடம்புபேணாமல் திரியும் க்ருஷ்ணன் விரும்பாத ஸ்நிக்தமான நிறம் எனக்கு வேண்டாவென்பதாய்ப் பேசின பாசுரங்களிலும் தோன்றுமென்றபடி.

இத்தால் திவ்யமஹிஷிகள் மூவரோடும் இவர்க்குண்டான ஸாம்யம் ஜநககுல ஸுந்தரியான பிராட்டிக்கு அஸாதாரணமான ராமாவதார தத்பதாநங்களிலும், ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு அஸாதாரணமான வராஹாவதார தத்பதாநங்களிலும், நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு அஸாதாரணமான க்ருஷ்ணாவதார தத்பதாநங்களிலும் அந்தப் பிராட்டிமார் தங்களைப்போலே அதிமாத்ரப்ரவணராயருளிச்செய்த அவ்வவ திவ்யஸூக்திகளிலே அபிவ்யக்தமென்றதாயிற்று. .... (123)

124. இப்படி ப்ரதாநமஹிஷிகளான இவர்களோடுள்ள ஸாம்யமேயன்றிக்கே இவர்களை உபேக்ஷித்தும் தங்களையுகக்கும்படி அவனுக்கு அபிமதைகளான திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களுடையவும் அவர்களையும் தங்கள் பேச்சழகாலே அவன் மறக்கும்படி பண்ணும் ஸ்ரீ மதுரையில் பெண்களுடையவும், நரகவதாநந்தரம் பரிக்ரஹித்த ஸ்ரீமத் த்வாரகையில் பதினாறாயிரம் தேவிமாருடையவும் பாவங்கள் இவர்க்குண்டென்னுமிடம் இவர்தம் பேச்சிலே தோன்றுமென்கிறார் (இவர்கள் தேடிநிற்க வென்று தொடங்கி).

(மூ) 124 இவர்கள் தேடிநிற்கப் பொய்கை முதுமணல் முல்லைப் பந்தல் முற்றம் மசசொடு மாளிகை அவ்வவ்விடம் புக்கு வாரிச் சிதைத்துப் பறித்துக் கிழித்துக் கோயினமை குறும்பு செய்து அல்லல் விளைத்துக் கவரு முகக்கு நல்லவர் மூழுசி ஆவரென்னும் தேன்மொழியாலே கோகுலத்தை மறப்பிக்கும் நகரஸ்த்ரீகள், நரகனைத் தொலைத்துக் கவர்ந்த பதினாறு பல்லாயிர மெண்ணிறந்தார் பாவம்—கடல் ஞாலம் மின்னிடை மல்லிகை வேயமரு பேய்முலை முனிந்து மற்பொரு விறல் கஞ்சனை மங்கநூற்ற வாயும தீர்ப்பாரென்னுமவற்றிலே தோனறும்.

அதாவது—*தேடித்திருமாமகள் மணமகள் நிறக* என்கிறபடியே ப்ரதாந மஹிஷிகளான இவர்கள் தன்னைத்தேடி நிற்கும்படி இவர்களை உபேக்ஷித்து *இப்பொய்கைக் கெவ்வாறு வந்தாய்* *முதுமணல்குன்றேறி* *முல்லையின் பந்தர்நீழல் மன்னியவளைப் புணரப்புக்கு* *முற்றத்தூடு புகுந்து* *மசசொடுமாளிகையேறி* *அவ்வவ்விடம்புக்கு அவ்வாயர் பெண்டிர்க்கணுக்கனாய்* என்கிறபடியே இவர்கள் ஜலக்ரீடை பண்ணுமிடம், விளையாடுமிடம், மற்றும் அவர்களிச்சாநுகுணமாகத் திரளவும் தனியவுமிருக்குமிடங்களான பொய்கை, மணற்குன்று, முல்லைப்பந்தல், முற்றம், மசசொடு மாளிகை அவ்வவ ஸ்தலங்களிலே சென்று புக்கு, *துகிலவாரியும் சிற்றில சிதைத்தும்* *பந்துபறித்துத் துகிலபறி* *கசசொடு படைக்கிழித்து* என்கிறபடியே குடைந்துநீராடுகிறவர்கள் கூறைகளை வாரிக்கொள்வது, *இட்டமா விளையாடுகிறவர்களிழைத்த சிற்றிலைச் சிதைப்பது, பந்து கழல முதலான லீலோபகரணங்களைப் பறிப்பது. அவர்களோடே இட்டுக்கொண்டு பட்டுக்கள் கச்சுக்கள் கட்டினவற்றைப்பற்றி வலிந்து கிழிப்பதாய், *கோயினமைசெய்து கன்மமொன்றில்லை* *குறும்புசெய்வானோர் மகனைப் பெற்ற* என்னும்படி நியாமகரற்ற ஸ்வதந்த்ரர் செய்யுமத்தையும், நியாமகர் கீழடங்காமல மூலையடியே நடத்துவார் செய்யுமத்தையும் செய்து, *அல்லலவிளைத்த பெருமான்* என்கிறபடியே பாராவாரம் விளைத்து, *ஆயபாடிகவர்ந்துண்ணும்* என்று திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களை யடைய முற்றூட்டாக விரும்பி புஜிக்குமென்கிறபடியே அவன் விரும்பப்படுமவர்களாய், அத்தாலே *நீயுகக்கு நல்லவர்* என்னும்படி அவனுகப்புக்கு விஷயமான வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவர்களென்று நிரூபகமாயிருக்கிற திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களுடைய பாவம் இவர்க்குண்டென்னுமிடம்—க்ருஷ்ணவிரஹம் மாற்றமாட்டாமல் *துஷ்டகாளிய திஷ்டாத்ர க்ருஷ்ணோஹமிதி சாபரா* *க்ருஷ்ணோஹ மேஷ லலிதம் வ்ரஜாம்யாலோக்யதாம் கதி:* இத்யாதிப்படியே அவர்கள் அநுகரித்தாப்போலே இவர் அவனைப் பிரிந்தாற்றாமையாலே அநுகரித்த *கடல்ஞாலத்திலும், அந்யவிஷயங்களிலே பரப்பறைகையாலே அபேக்ஷித ஸமயத்தில் வாராமல அவன் விளம்பித்து வந்தால் அவர்கள் ஊடுமாபோலே இவர் அவனோடூடின *மின்னிடைமடவாரிலும், பகலெல்லாம் பசு மேய்க்கப்போய் அவற்றுடனே வரும க்ருஷ்ணனை பசுக்களின் முற்கொழுந்தில் காணாதே பிற்கொழுந்திலே வருகிறவன் வரப்பற்றாமல் ஒரு ஸத்தையிலே பஞ்சலக்ஷம் குடியில பெண்களும பாதகபதார்த்தங்களுக்கு இடைந்து கூப்பிட்டாப்போலே இவர் கூப்பிட்ட மாலைப்பூசலான *மல்லிகை கமழ்தென்றலிலும், இரவெல்

லாம் க்ருஷ்ணஸம்ச்லேஷம் பண்ணியிருந்து போதுவிடிந்தவாறே அவன் பசுமேய்க்கப்போகுங்காலமென்னும் நினைவாலே அவனை யணைத்துக்கொண்டிருக்கச் செய்தே போனானாகவே கருதி பாதகபதார்த்தங்களும் ஸம்ச்லேஷதசையில் அவன் பரிமாற்றங்களும் புறம்புமுள்ளனும் நின்று நலிகிறனவிவை அவர்கள் அவனறனக்குச் சொல்லிக் கூப்பிட்டாப்போலே இவர் கூப்பிட்ட காலைப்பூசலான *வேய்மருதோளிணையிலும், தனக்கு பாதகங்களாய் வந்து கிட்டின பூதநா சகட யமளார்ஜுநாதிகள் நினைவை அவைதன்னோடே போக்கித் தன்னை நமக்காக நோக்கித்தந்த வுபகாரகனை நான் கிட்டுவதென்னோ வென்றும், அப்படி செய்த க்ருஷ்ணனாகிற வுபகாரகனுக்கு என் ஸ்த்ரீத்வத்தை யிழந்தேனென்றும் சொன்ன *பேயமுலையுண்டு* *முனிந்துசகடமுதைத்து* என்கிற பாட்டுக்களிலும் தோன்றும்.

ஸ்ரீ மாலாகாரரும் கூனியும் கொடுத்த திருமாலையையும் சாந்தையும் சாத்திக்கொண்டு ராஜமார்க்கத்தாலே யெழுந்தருளி, குவலயாபீடநிரஸநம்பண்ணி நிற்கிறபோது *முழுசிவண்டாடிய* *ஆவரிவைசெய்தறிவார்* என்கிற பாட்டுக்களிற் சொல்லுகிறபடியே ஒப்பனையழகிலும் வடிவழகிலும் குவலயாபீட நிரஸநமாகிற சேஷ்டிதத்திலும் தோற்று *ஸக்ய: பச்யத க்ருஷ்ணஸ்ய முகமத்யருணேக்ஷணம், கஜயுத்தக்ருதாயாஸ ஸ்வேதாம்புகணிகாசிதம்* இத்யாதிப்படியே அந்யோந்யம் தங்களிலே பேசுகிற மழறு தேன்மொழி* என்கிறபடியே மழலைத்தேன்போலே இனிதான பேச்சுக்களாலே *மதுராம் ப்ராப்ய கோவிந்த: கதம் கோகுலமேஷ்யதி, நகரஸ்த்ரீகலாலாபமது ச்ரோத்ரேண பாஸ்யதி* என்று சொல்லுகிற பெண்கள் பேசும்படி அவன் கோகுலத்தை மறக்கப்பண்ணும் ஸ்ரீமதுரையில் பெண்களுடைய பாவம் இவர்க்குண்டென்னுமிடம், *மற்பொரு தோளுடை மாயப்பிரானுக்கு என் கற்புடையாட்டி யிழந்தது கட்டே* என்று ப்ரபலரான மல்லரோடே தோளில் சாந்தழியாதபடி மல்லைப்பொருத ஆச்சர்யபூதனான உபகாரகனுக்கு அறிவுடையளா யிருக்கிறவென் பெண் தனக்குள்ள தடங்கலும் இழந்தாளென்றும், *விறல்கஞ்சனை வஞ்சனை செய்தீர் உம்மைத் தஞ்சமென்றிவள் பட்டனவே* என்று பெருமிடுக்கனான கம்ஸனை அவன் வஞ்சனை அவனோடே போம்படி பண்ணினவரே! உம்மையே தனக்குத் தஞ்சமென்றிவள்பட்ட வெள்ளமென்தானென்று தமக்குப் பரிவரானவர்கள் சொன்ன பாசுரத்தாலே மல்லரையும் கம்ஸனையும் நிரஸித்த க்ருஷ்ணனை அச்சுவடோடே அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டமையைப் பேசின பாசுரத்திலே தோன்றும்.

நரகனைத்தொலைத்த கரதலத்த என்றும் *நரகன்றன்னைச் சூழ்போகிவளைத் தெறிந்து கன்னிமகளிர் தம்மைக்கவர்ந்த* என்றும் சொல்லுகிறபடியே நரகாஸுரன் கந்யகைகளாகக் கொண்டுவந்து திரட்டிவைக்க, அவனை நிரஸித்துப் போகட்டுப் பரிக்ரஹித்தவர்களாய், *பதினாறாமாயிரவர் தேவிமார்* *பல்லாயிரம் பெருந்தேவிமார்* *எண்ணிறந்த பெருந்தேவிமார்* என்கிறபடியே ஆயிரமிரண்டாயிர மல்லாமையாலே பல்லாயிரமென்றும் எண்ணிறந்தவென்றும் சொல்லப்படுவாராய், *ஷோடசஸ்த்ரீஸஹஸ்ராணி* என்று புராணஸித்தரான பதினாறாயிரம் தேவிமார்பாவம் இவர்க்குண்டென்னுமிடம், *நூற்றுவரையன்று மங்க நூற்ற நிகரில் முகில் வண்ணன் நேமியான் என்னெஞ்சம் கவர்ந்தெனை யூழியானே* என்று துர்யோதநாதிகள் மண்ணுண்ணும்படி மந்த்ரித்த க்ருஷ்ணனுக்கு நெஞ்சுபறிகொடுத்தமை சொன்னதிலும், துர்யோதநாதிகளை நிரஸிக்கைக்காக அவனெழுந்தருளினபோது அவர்கள் பிரிவாற்றாமையாலே கண்ணுஞ்சுழலை யிட்டு, *குரரி! விலபஸி த்வம் வீதநித்ரா நசேஷே ஸ்வபிதி ஜகதி ராத்ர்யாமீச்வரக்ரஸ்தபோதே, வயமிவ ஸகி! கச்சித் காடநிர்விண்ணசேதா நளிநநயநஹாஸோதார லீலேக்ஷணேந* இத்யாதிகளாலே ப்ரலாபித்தாப்போலே, நாரை அன்றில் தொடக்கமானவற்றுக்கு வெளுப்பு விரஹக்கூப்பீடு முதலானவை நியதஸ்வபாவமென்றறியாதே தமக்குப்போலே பகவத் விரஹஜமான வைவர்ண்யாதிகளாகக் கருதி, அவற்றுக்குமாகத் தாம் நோவுபட்டு ப்ரலாபித்த *வாயுந்திரையுகளிலும், *தேர்ப்பாகனார்க்கு

இவள் சிந்தைதுழாய திசைக்கின்றதே* என்று ஆசரிதர்க்காக ஸாரத்த்யம்பண்ணின வனை அநுபவிக்கைக்காக இவளந்த:கரணம் கலங்கி அறிவு கெடுகிறதென்று தொடங்கி, *வண்டுவராபதிமன்னனை யேத்துமினேத்துதலும் தொழுதாடுமே* என்று ஸ்ரீமதத்வாரகைக்கு நிர்வாஹகனானவனை மங்களாசாஸநம்பண்ண இவள நோவு பரிஹ்ருதமா மென்று தலைக்கட்டின*தீர்ப்பாரை யாமினியிலும் தோன்று மென்றபடி. .... (124)

125. இப்படி ப்ரதாநமஹிஷிகளோடும் மற்றும் பகவத் பரிகரஹமுடையா ரோடும் இவர்க்கு ஸாம்யமுண்டேயாகிலும், அவ்வளவல்லாதாரெல்லாம் இவர்க்கொருவகைக் கொப்பா மித்தனை யாகையாலே, ஸர்வதா ஸாம்யம் ஜநககுல ஸுந்தரியான பிராட்டி யோடே யென்கிறார் மேலொரு சூர்ணையாலே.

(மூ.) 125. இராமனெனில்* நசவாகக் குழைத்தவன பின் தொடர விருந்த வன் சிறையிலும விதித்தன் புணைவனென்று ஜீவிதாதிகளால் குறைவின்றி மாயும் வகை விஷசஸ்தரங்கள் தேடி விலவலவா ஹா வென்று இரக்கமெழாக் கொடுமைகள சங்கித்து என்னையும் ஜீவந்தீ மென்று ஆளவிட்டுச சுடரையடைந்து அகலகில்லா முற்றுவமை பெருமகளோடே.

(இராமனெனில நசவாகக் குழைத்தவன பின்தொடரவிருந்த வன்சிறையிலும்) *நச ஸீதா* இத்யாதி ச்லோகத்திற்படியே ஜலாதுதத்ருதமான மத்ஸ்யம்போலே விச்லேஷத்தில ஸத்தாஹாநி பிறக்கும்படி, *ந்நஸவீ ந்தக்த:* என்று ஜாதிகுணங்கள த்ரவ்யத்துக்கு ப்ரகாரமாய் பிரிக்கவொண்ணாதபடி யிருக்குமாபோலே, பிரிக்கவொண்ணாதபடி ஒருநீராகக் கலந்த சக்ரவர்த்தித்திருமகன *உண்ணாதுறங்காதொலிகடலை யூடறுத்து லங்காத்வாரத்தளவும் பினதொடர்ந்து வரும்படியாக *தனிசசிறையில விளப்புற்ற* என்கிறபடியே 'ஒருத்தி சிறையிருந்து ரக்ஷிக்கும்படியே!' என்று லோகமடையக் கொண்டாடும்படி தேவஸ்த்ரீகள சிறையை விடுவிக்கைக்காகப் பிராட்டி லங்கையிலே தனிப்பட்டுச சிறையிருந்தாப்போலே *மராமரமெய்த மாயவ னென்னுளிராமனெனில பின்னையானெட்டுவேனே* என்று சக்ரவர்த்தி திருமகன் எனபக்கல இரேனென்று அகலுமாகில பின்னை நான் தொங்குவனேவென்று விர ஹத்தில் ஸத்தாஹாநி பிறக்கும்படியாக *இலங்கை செற்றாய—உன்னையென னுளளே குழைத்தவெம்மைந்தா* என்கிறபடியே ஏகதத்வமென்னலாம்படி ஸம்ச்லேஷித் தவன பிரிவில் தம ஆற்றாமை குளப்படியாம்படி கடல்போனறவாற்றாமையோடே விண்ணுலகம் தர விரைந்து தாமிருந்த விடத்தேறவரும்படி *வனசிறையிலவன் வைக்கில்* என்கிறபடியே ஸம்ஸாரிகள சிறையை விடுவிக்கைக்காக அவன ஸம ஸாரத்திலே வைக்கவிருந்த வனசிறையிலும், (விதிதனபுணைவனென்று) அச்சிறை யிருப்பிலேயும் அவள, விமுகனான ராவணனுக்கு *விதித்ஸ் ஸஹி தர்மஜ்ஞ: சரணாகத வத்ஸல:, தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி* என்று நீ ப்ராணனோடே யிருக்க வேண்டி யிருந்தாயாகில் சரணாகதிதர்மஜ்ஞருமாய் சரணாகதவத்ஸலருமாக ப்ரஸித்த ராயிருக்கிற பெருமாளோடே உறவுபண்ணென்று ஹிதோபதேசம் பண்ணினாப் போலே இவரும விமுகரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு *புணைவன பிறவிக்கடல் நீந்து வார்க்கே* என்று ஸம்ஸார ஸமுத்ர திதீர்ஷுக்களுக்கு தக்நிஸ்தரணோபாயம் அவ னென்று ஹிதோபதேசம பண்ணுகையாலும், (ஜீவிதாதிகளால குறைவினறி) அவள, *நஹி மே ஜீவிதேநார்த்தோ நைவார்த்தைர் நச பூஷணை:, வஸந்த்யா ராக்ஷஸீமத்யே விநா ராமம மஹாரதம்* என்று பெருமாளைப் பிரிந்து ராக்ஷஸிகள நடுவேயிருக்கிற வெனக்கு ப்ராணாதிகளா லென்ன ப்ரயோஜந மென்று தத்விநியோகத்திற்குப் புறம் பாமவற்றை உபேக்ஷித்தாப்போலே, இவரும, *மாறாளன்கவராத மணிமாமை குறை விலம* என்று தொடங்கி அத்தலைக்குறுப்பல்லாத ஆத்மாத்மீயங்களை உபேக்ஷிக்

கையாலும், (மாயும்வகை விஷ சஸ்த்ரங்கள் தேடி) அவள், ஆற்றாமையின் அதிசயத்தாலே *விஷஸ்ய தாதா ந ஹி மேஸ்தி கச்சித் சஸ்த்ரஸ்ய வா வேச்மநி ராக்ஷஸஸ்ய* என்று உயிர்க்கொலையாகக் வைத்தவனுடைய க்ருஹத்தில் நற்கொலையாக்குவதித்தனை விஷம் தருவாரில்லையோ? விஷம்போலே சிறிதுபோது நின்று கொல்லுகையன்றிக்கே அப்போதே முடிப்பதொரு சஸ்த்ரம் தருவாரில்லையோவென்று முடியும் வகை தேடினாப்போலே, இவரும், *மாயும்வகையறியேன்* என்று முடியும் வகை தேடுகையாலும், (வில்வல்லவாஹாவென்று) அவள் அதிமாத்ரதுக்கிதையாய் ரக்ஷகரான பெருமாளுடைய சௌர்யாதிகளை நினைத்து *ஹாராம* என்று கூப்பிட்டாப்போலே, இவரும், *புணராநின்ற மரமேழன்றெய்தவொரு வில்வலவா வோ* என்று அவன்வீரப்பாட்டைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகையாலும், (இரக்கமெழாக்கொடுமைகள் சங்கித்து) அவள், தன்னுடைய ஆற்றாமைக்கு உதவவந்து முகம் காட்டாமையாலே *க்யாதঃ ப்ராஜ்ஞঃ க்ருதஜ்ஞச்ச ஸாநுக்ரோசச்ச ராகவঃ, ஸத்வ்ருத்தோ நிரநுக்ரோசச் சங்கே* என்று பெருமாளை நிரகருணராகச் சங்கித்தாப்போலே, இவரும் *இரக்கமெழீர்* வழாகெடுந்துன்பத்தளன்றிரங்காரம்மனே! இலங்கைக்குழா நெடுமாடமிடித்தபிரானார் கொடுமைகளே* என்று இத்தசையில் கருணைபண்ணாமலிருக்கிற கொடுமையாலே, *அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்* என்கிறபடியே நைர்க்ருண்யசங்கை பண்ணுகையாலும்.

(என்னையும் ஜீவந்தீமென்று ஆள்விட்டு) அவள், *ஜீவந்தீம் மாம் யதா ராமஸ் ஸம்பாவயதி கீர்த்திமாந், தத்த்வயா ஹநுமந் வாச்யோ வாசா தர்மமவாப்நுஹி* என்று ஸத்தையோடே கிடக்கிறவென்னை இஸ்ஸங்கை போவதற்கு முன்னே யாதொருபடி பெருமாள் வந்து ரக்ஷிக்கக்கொள்வர் அப்படி அவர்க்கு விண்ணப்பம் செய்யென்று தூது விட்டாப்போலே, இவரும், *ஏறு சேவகனுக்கென்னையுமுளளென்மின்களே* என்று என் ஸத்தைகிடந்தமையை அவர்க்கு அறிவியுங்கோளென்று ஆற்றாமை தோற்றத் தூதுவிடுகையாலும், (சுடரையடைந்து) அவள், *அநந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா* என்று ஆதித்யனோடு ப்ரபைபோலே நான் பெருமாளோடு அநந்யையாயிருப்பனென்றாப்போலே, இவரும் *அரக்கியை மூக்கரிந்தாயை — சுடரை — அடியேனடைந்தேன் முதல் முன்னமே* என்று அநாதியான ப்ரகாரதயா சேஷத்வத்தாலே அவனோடு தாம் நிதயஸம்யுக்தராகப் பேசுகையாலும்; (அகலகில்லா) அவள், *அகலகில்லேனிறையு மென்றலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா* என்கிறபடியே உன்னை க்ஷணகாலமும் அகல சக்தையல்லேனென்னுமாப்போலே, இவரும் *அடியேனுன்பாதமகலகில்லேனிறையும்* என்று உன்னை க்ஷணகாலமும் பிரியசக்தனல்லேனென்கையாலும், (முற்றுவமை பெருமகளோடே) இவருக்கு ஸர்வதா ஸாத்ருச்யம் *பெருமகள் பேதைமங்கை* என்கிற பெரியபிராட்டியாரோடே யென்றபடி. "இராவணனில் நசவாக" என்று தொடங்கி "அகலகில்லா" என்று தலைக்கட்டுகையாலும், ஜீவிதாதிகளால் குறைவறுதி முதலாக ஆள்விடுகைபிறக்க நடுச்சொன்னவையும், விரஹதுঃகாஸஹத்வ கார்யங்களாகையாலும், பிரியில் தரியாமையிறே இச்சூர்ணையிலே ப்ராசுர்யேண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. ... . (125)

126. இப்படி பிராட்டியோபாதி பிரியில் தரியாமைக்கு இவரொருவருமேயோ? பின்னையுமுண்டோவென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் (பிரியில் இலேனுக்கு இளங்கோவும் அக்குளத்தில் மீனிறே) என்று.

(மூ.) 126. பிரியில் இலேனுக்கு இளங்கோவும் அக்குளத்தில் மீனிறே.

அதாவது — நிருபாதிகசேஷியானவனைப் பிரியில் *நின்னலாலிலேன்காண்* என்று இலராகைக்கு *நேரிழையுமிளங்கோவும்பின்புபோக* என்கிறபடியே பிராட்டியோபாதி பின்தொடர்ந்துபோன இளையபெருமாளும், நிறுத்திப்போவதாகப் பெருமாளருளிச்செய்தபோது *ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராகவ, முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ* என்கையாலே அந்த ஜலத்தில் மத்ஸ்யமிறேயென்கை,

இத்தால பிராட்டியைப்போலே பிரியில் முடிகைகக்கு இளையபெருமாளும் இவரும ஒககுமெனறதாய்ததது. ... . (126)

127. இனிமேல் பகவததநன்யராய் ஸஹஜபககதிகராயிருககும் லக்ஷ்மண பரத சத்ருகநர்களபடியும, பகவத்ப்ரத்யாஸந்நராய தததபககதியுகதரான தசரத யசோதா ப்ரஹலாத விபீஷண மாருதி பார்ததர் படிகளும இவர்பககலிலே உண்டென்னு மததைத் தனிததனியே அடைவே தர்சிப்பிக்கிறார் ஒரு சூர்ணையாலே தருஷடாந்த தார்ஷடாந்திகங்களிரணடுககும தனித்தனியே வாசகமிடாதே இரண்டும் ஒருஸநதர்ப் பத்திலே பலிககுமபடி வாககியததைச் சுருககியருளிச்செயகையாலே த்ருஷடாந்தத் திலாதல தார்ஷ்டாந்திகததிலாதல வசநமிலலாதவற்றுககு ப்ரதிகோடிககு அநுகுண மாகக கூட்டி நிர்வஹிககக கடவது. இநத ந்யாயம இப்ப்ரபந்தத்திலிப்படி வந்த ஸ்தலங்களுககெல்லாமொககும்.

(மூ) 127. அழுநதொழும ஸநேஹபாஷ்பாஞ்ஜலியோடே ருசிரஸாநுககளில் கூவிக்கொளளும பிரியாவடிமைககுச சரணேசரணென்று வாளும் வில்லுஙகொண்டு பந்துவும் பிதாவுமவரே யென்கையும, அன்னை யென செயயிலென் ராஜ்யமும யானேயென்று பெருஞ் செல்வமு மிசசியாமல வேண்டிச் சென்று திருவடியே சுமந்து விரைநது வரு மளவும கண்ணநீர் பஙகமாக நிலம்துழாவிக் குடிக்கிடநத கையற வும், கோதிலடிமை உறுமோ வென்பித்த புலன்கெ:ள் நித்ய சத்ரு விசிந்தநமுமான ப்ராதாக்கள, அப்பொழுதைக்கபபொழுது போறு யென்னும் மாதாபிதாக்கள், செந்தீத தண்காற்று இளநாகம் முதலான பகையறச் சிந்தை செயது எங்கு முளனென்னும் பள்ளிப்பிள்ளை, முற்றவிட்டு மற்றிலே னென்னும் தாமாத்மா, வாளி பொழிந்த நீர்க் குணை விசவாத்மா உளளேயுறைய வீரசரிதம ஊனுகக்கற்பார் பாவம் மற்றிலே னென்னும ராமதாஸன், பல்வகையும கண்டு வெண்சங் கேந்தின ரூபபரனை சவேதன் முதலானார்படிகளும் காணலாம்.

(அழுந்தொழுமிதயாதி). அதாவது—இளையபெருமாள *பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த:* என்கிறபடியே பாலயமேதொடங்கிப் பிரியில தரியாத ஸநேஹததாலே *பாஷ்பபர்யாகுலமுக:* எனறும, *ப்ரஹ்வாஞ்ஜலிபுடம் ஸ்திதம்* எனறும சொலலுகிற படியே விசலேஷப்ரஸஙகஜமான சோக வேகததாலே சொரிகிற பாஷ்பததோடே ஸவரூபப்ரகாசகமான அஞ்ஜலியும கையுமாய்க கொண்டு *ஸ்வயந்து ருசிரே தேசே க்ரியதாமிதி மாம் வத* எனறும, *பவாமஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரமஸ்யதே, அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதசச தே* எனறும சொலலுகிறபடியே திருச் சித்திரகூடகிரித் தாழவரை முதலான ருசிரதேசஙகளிலே பிராட்டியோடேகூட தேவரீர் ஸ்வைரமாக வெழுந்தருளியிருககக, ஸர்வவிதகைங்கர்யங்களையும அடியேன் செய்யவேணும்; அதுசெய்யுமிடததில் ஏவிககொண்டருள வேணுமெனறு ப்ரார்த் தித்து அப்படி ஏவிக்கொள்ளச் செய்யப்படுமதாய் *குருஷவ மாமநுசரம* என்கிற படியே விச்சேதமறப் பினதுடர்ந்து செய்யுமடிமைத தொழிலைப் பெறுகைககாக, *ஸ ப்ராதுச்சரணௌ காடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந:, ஸீதாமுவாசாதியசா ராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம்* எனகிறபடியே புருஷகாரபூர்வகமாகத் திருவடிகளைக் கட்டிககொண்டு *அக்ரத: ப்ரயயௌ ராம: ஸீதா மத்யே ஸுமத்யமா, ப்ருஷ்டதஸ்து தநுஷ்பாணிர் லக்ஷ்மணோநுஜகாமஹ* என்கிறபடியே ஸாயுதராய்ககொண்டு பெருமாளைப் பினசெனறு *ப்ராதா பர்த்தாச பந்துச்ச பிதா ச மம ராகவ:* என்று தமககு ஸர்வவிதபந்துவும் பெருமாளே யென்றாப் போலே, இவரும் *அறியாக்காலத்துளளே அடிமைககணன்புசெய்விதது* என்கிற

படியே பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னே பிரியில் தரியாதபடி பிறந்த ஸ்நேஹத்தாலே *அழும் தொழும்* என்று, விச்லேஷம் பொறாமல் கண்ணும் கண்ணீருமாய் கையும் அஞ்ஜலியுமாய் திருவேங்கடத்தெழில் கொள் சோதி யெந்தை தந்தை தந்தைக்கு— ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்ய வேண்டும்* என்று— மொய்த்த சோலையும் மொய்பூந்தடம் தாழ்வரையுமான போகஸ்தலங்களையுடைய திருமலையிலே *அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பனுகையாலே பிராட்டியோடே கூடி ரஸோத்தரமாகவிருக்கிற பரமசேஷியானவவனுக்கு ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸகலசேஷவ்ருத்திகளையும் பண்ணவேணும். அதுதன்னிலும், *முகப்பே கூவிப் பணிகொள்ளாய்* என்று ஸந்நிதியிலே யேவிக்கொள்ளவும் வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்து, அப்படி ஏவிக்கொள்ளப்படுமதாய், *பிரியாவடிமை* என்கிற படியே யாவதாத்மாநுவர்த்தியான கைங்கர்யத்தைப் பெறுகைக்கு உபாயமாக *நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கு* என்று புருஷகாரம் முன்னாக அவன் திருவடிகளைப்பற்றி. *வாளும் வில்லுங்கொண்டு பின்செல்வார் மற்றில்லை* என்று திவ்யாயுதங்களைக் கொண்டு தாம் பின்னே திரியவாசைப்பட்டு, *சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களுமமேலாத் தாய்தந்தையுமவரே* என்று சேஷியான ஸர்வேச்வரனே தமக்கு மாதாபித்ராதி ஸர்வவித பந்துவுமென்கையாலும்;

ஸ்ரீபரதாழ்வான், பெருமாள் திருமுடிசூடியிருக்கத் தாமடிமைசெய்து வாழப் பெறாதபடி அவரைக் காட்டிலே அகல்வடித்துத் தம்மேலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை ஆரோபித்த கொடுமையாலே *ஹந்யாமஹமிமாம் பாபாம் கைகேயீம் துஷ்டசாரிணீம்* என்று மாதாவானவளைச் சீறியுபேக்ஷித்து ஸ்வாதந்த்ர்யாஸஹதை தோற்ற *ராஜ்யஞ்சாஹஞ்ச ராமஸ்ய* என்று ராஜ்யமும் நானும் பெருமாளுக்கு சேஷமென்று, *ம்ருதே து தஸ்மிந் பரதோ வஸிஷ்டப்ரமுகைர் த்விஜை:, நியுஜ்யமாநோ ராஜ்யாய நைச்சத் ராஜ்யம் மஹாபல:* என்கிறபடியே வஸிஷ்டாதிபுரோஹிதர் நீ ராஜாவாக வேணுமென்று நியோகியாநிற்க, *இக்ஷ்வாகூணாமியம் பூமிஸ் ஸசைலவநகாநநா* என்கிற மஹத்தை ஸ்வாயத்தமாக்கியும் இச்சியாதே பெருமாளை மீட்டுக்கொண்டுவந்து திருவபிஷேகம் பண்ணுவிக்கையிலே அபேக்ஷை தோன்ற *ஏபிச்ச ஸசிவைஸ்ஸார்த்தம்* என்கிறபடியே அவர் திருவடிகளிலே சென்று *அயாசத் ப்ராதரம் ராமம்* என்கிறபடியே மீண்டெழுந்தருள வேணுமென்றபேக்ஷித்த விடத்தில் அவர் அதுசெய்யாதே, *பாதுகே சாஸ்ய ராஜ்யாய ந்யாஸம் தத்வா புந: புந:* என்கிறபடியே திருவடிநிலையைக் கொடுத்துவிட, *ததஸ்து சிரஸா க்ருத்வா பாதுகே பரதஸ்ததா, ஆருரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்டச் சத்ருக்நேந ஸமந்வித:* என்கிறபடியே அத்திருவடி நிலையை சிரஸாவஹித்துக்கொண்டு ஹ்ருஷ்டராய் மீண்டுபோந்து *சிரஸா யாசதஸ்தஸ்ய வசநம் ந க்ருதம் மயா* என்கிற இழவு திருவுள்ளத்திலே கிடக்கையாலே *ந மே ஸ்நாநம் பஹுமதம் வஸ்த்ராண்யாபரணாநி ச, தம் விநா கைகயீபுத்ரம் பரதம் தர்மசாரிணம், இத ஏவ யதா க்ஷிப்ரம் ப்ரதிகச்சாம தாம் புரீம், அயோத்யா மாகதோ ஹ்யேஷ பந்தா: பரமதுர்கம:* என்று நாம் பிள்ளை பரதனையொழியக் குளித்தலொப்பித்தல் செய்யக்கடவோமல்லோம். சீக்ரமாக நாம் இனி அங்கே செல்லலாம்படி யென்னென்று பெருமாள் த்வரையோடே மீண்டெழுந்தருளுமளவும் *பங்கதிக்தஸ்து ஜடிலோ பரத:* என்கிறபடியே கண்ணீராலுண்டான சேற்றிலே தரைக்கிடை கிடக்கையாலே பங்கதிக்தராய், மூத்தாரிருக்க இளையார் முடிசூடக்கடவரல்லரென்கிற இக்ஷ்வாகுகுலமர்யாதை தப்பாமல் நோக்கிக் கொண்டு *ஸ காம மநவாப்யைவ* என்கிறபடியே தாமாசைப்பட்ட பொருள் கைபுகுராத விழவோடே யிருந்தாப்போலே, இவரும் பகவத்ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே வழியல்லா வழியேயாகிலும் கிட்டுமத்தனை யென்கிற த்வரைக்கு இடங்கொடாமல் விலக்கும் மாதாவை சத்ருபக்ஷமாகக் காண்கையாலே *அன்னையென் செய்யிலென்* என்று 'ஜீவிக்கிலென்? முடியிலென?' என்று சீறி உபேக்ஷித்து *யானே யென்றனதே* என்கிற ஸ்வாதந்த்ர்யாஸஹராய்க்கொண்டு *யானே நீ யென்னுடைமையும் நீயே* என்று ஆத்மாத்

மீயங்களிரண்டும் அநந்தைக்குசேஷமென்று *கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ் செல்வம் நெருப்பு* என்று மேன்மேலும் ஸம்ருத்தமாய்வரும் ராஜ்யைச்வர்யத்தையும் அகிஞ்சனமாகக் கொண்டு *வேங்கடவாணனை வேண்டிச் சென்று* என்று திருச்சித்ரகூடத்திலிருந்தாப்போலே திருமலையிருக்கிறவனை யதாமனோரதம் அநுபவிக்கைக்காக அபேக்ஷித்துச் சென்று தம் அபேக்ஷிதம் அவன் அப்போது செய்யாதே ஒருவைசத்யமுகத்தாலே *திருவடியே சுமந்துழலக் கூட்டரிய திருவடிக்கள் கூட்டினை* என்று திருவடிகளைத் தந்தாயென்று ஹ்ருஷ்டராம்படி பண்ணிவிட, அப்படி அவன் கொடுத்த திருவடிகளை சிரஸாவஹித்து வீடுதிருத்தப் போனவன் விண்ணுலகம் தரவிரைந்து வருமளவும் *கண்ணநீர் கைகளாலிறைக்கும்* *இருநிலம் கைதுழாவிருக்கும்* என்கிறபடியே கண்ணநீர் வெள்ளத்தாலுண்டான சேற்றிலேயிருந்து ஆற்றாமையாலே நிலந்துழாவி, *குடிக்கிடந்தாக்கம் செய்து* என்கிறபடியே ப்ரபந்ந குலத்தில் செய்து போரும் மர்யாதை தப்பாமல் *காமுற்றகையறவோடு* என்கிறபடியே தாமாசைப்பட்ட பொருள் கைபுகுராத விழவோடே யிருக்கையாலும்; ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான், *கச்சதா மாதுலகுலம் பரதேந ததாநகஃ, சத்ருக்நோ நித்யசத்ருக்நோ நீதஃ ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத* என்கிறபடியே பாகவதசேஷத்வமே பரமபுருஷார்த்தமென்று ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கே சேஷபூதராய், அவருடைய பாவநத்வ போக்யத்வங்களிலே கால்தாழ்ந்து *பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்* என்கிறபடியே வயிரவுருக்காய் ஆண்களையும் பெண்ணுடையுடுத்தும் பெருமாளுடைய வடிவழகில் துவக்குண்ணாதே, பரதாநுவ்ருத்தியில் போகாதபடி தன்பக்கலிலே துவக்கவற்றென்னுமத்தாலே தம்முடைய நிஷ்டைக்கு அது நித்யசத்ருவென்றறுதியிட்டிருக்கச் செய்தே ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கு உகப்பாகையாலே உத்தேச்ய ப்ரீதியென்று புரிந்து பெருமாள்வடிவிலே நெஞ்சுசென்று *வீசிந்தயந்* என்கிறபடியே எப்போதும் அத்தை மநஸ்ஸிலே கொண்டிருக்குமாபோலே, இவரும் *கோதிலடியார்* என்று ப்ரதமாவதியில் நிலைபோலன்றிக்கே ஸ்வரூபத்தினுடைய எல்லைநிலமாகையாலே *கோதிலடிமை* என்று சொல்லப்படுகிற பாகவத சேஷத்வத்தினுடைய ரஸம் *அவனடியார் சிறுமாமனிசராயென்னை யாண்டார்—இங்கேதிரிய, அவர்களைத் தவிர்ந்து செந்தாமரைக்கண் திருக்குறளன் நறுமாவிரைநாண்மலரடிக்கீழ்புகுதல்—பாவியேனுக்கு—உறுமோ?* என்று சொல்லுவிக்கப்பட்டதாய், ஸர்வேந்த்ரியாபஹார க்ஷமமாகையாலே அந்த பாகவதசேஷத்வநிஷ்டாவிரோதியான பகவத்விக்ரஹத்தை உத்தேசயப்ரீதியென்னுமதைப் பற்ற *திரிதந்தாகிறபடியே மீண்டு, *புலன்கொள்வடிவென்மனத்ததாய்* என்று எப்போதும் தம்மநஸ்ஸுக்கு விஷயமாகக் கொண்டிருக்கையாலும், கீழ்ச்சொன்ன வாகாரங்களை யுடையரான இளைய பெருமாள் ஸ்ரீபரதாழ்வான் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானென்கிற திருத்தம்பிமார் மூவர்படியும் இவர்பக்கலிலே காணலாம்.

வீசிந்தநம் என்கிறவிதுக்கு இப்படி வ்யாக்யாநம் பண்ணிற்று இதின் பட்டோலையானதிலே, *உறுமோவென்று நித்யசத்ருவை வென்று *புலன்கொள்வடிவை விசிந்தயனுயிருக்கும்* என்று *வீசிந்தயந்* என்று ஒரு வசமுண்டாகவுமெடுத்து இப்படி இவர்தாமே அருளிச்செய்துவைக்கையாலே. இவ்விடத்திலும் சிந்தநமென்னுமல் விசிந்தநமென்றது அவ்வசந ஸூசகமாகவிறே. *வீசிந்தயந்* என்கிற வசநம் இன்னவிடத்திலேயென்று த்ருஷ்டமாயத்திலலை; வந்தவிடத்திலே கண்டுகொள்வது.

(அப்பொழுதைக்கித்யாதி) சக்ரவர்த்தி *ந த்ருப்தி ஸமாயாந்தம் பச்யமாநோ நராதிப* என்கிறபடியே வைத்தகண்வாங்காதே உத்தரோத்தரமநுபவியா நிற்கச் செய்தே ஒருகாலும் த்ருப்தனாகாமல் அநுபுபூக்ஷுவாய்ச் செல்லுமாபோலே இவரும் *எப்பொழுதும் நாள்திங்களாண்டு* இத்யாதிப்படியே யாவத்கால மநுபவியாநின்றாலும், *அப்பொழுதைக் கப்பொழுதென்னாராவமுதம்* என்று அநுக்ஷணம் எனக்கு அத்ருப்திகரமான போக்யவஸ்துவென்று, மேன்மேலும் அபிநிவிஷ்ட

ராகையாலும், *யமளார்ஜுநயோர் மத்யே ஜகாம* என்று கருதஸங்கேதமாய் நலிய வந்து நின்ற யமளார்ஜுநங்களின் நடுவே க்ருஷ்ணன் போனபோது யசோதைப் பிராட்டி ஓடிச்சென்று எடுத்துக் கொள்ளாநிற்க, மருதுகளின் பெருமையையும் இவன் மௌக்த்யத்தையும் கண்டு வயிறு எரிகொளுந்தி முகத்தைப் பார்த்து *இப்பெரிய மருதுகளின் நடுவே போனாயே* என்று வெறுத்தாப்போலே, இவரும் அதீதகாலஸ்தமாயிருக்கவும் ஸமகாலத்திற்போல ப்ரகாசிக்கையாலே அப்படி வயிறெரிந்து கொண்டு *போனாய் மாமருதின் நடுவே* என்கையாலும் பிதாவும் மாதாவுமான அவர்களிருவர்படியும் இவர்பக்கலிலே காணலாம்.

ஸ்ரீ ப்ரஹ்லாதன் *நாக்நிர்தஹதி நைவாயம் சஸ்த்ரைச் சிந்நோ நசோரகை:, க்ஷயம் நீதோ நவாதேந நவிஷேண நக்ருத்யயா* *ஸத்வாஸக்தமதி: க்ருஷ்ணே தச்யமாநோ மஹோரகை:, நவிவேதாத்மநோ காத்ரம் தத்ஸ்ம்ருத்யாஹ்லாத ஸம்ஸ்தித:* என்கிறபடியே அக்நி முதலானவை பாதகமாகாதபடி *ஸர்வபூதாத்மகே தாத ஜகந்நாதே ஜகந்மயே, பரமாத்மநி கோவிந்தே மித்ராமித்ரகதா குத:* என்று மித்ராமித்ரகதாவகாசமற ஸர்வமும் பகவதாத்மகதயா அநுகூலமாக அநுஸந்தித்து *எங்குமுளன் கண்ணன்* என்கிறபடியே *உர்வ்யாமஸ்தி* என்று தொடங்கி, *ஸர்வத்ராஸ்தி* என்று பிறர்க்குமுபதேசித்தாப்போலே, இவரும், *அறியும் செந்தீயைத்தழுவியச்சுதனென்னும் மெய்வேவாள், எறியும் தண்காற்றைத்தழுவி யென்னுடைக் கோவிந்தனென்னும்* *போமிளநாகத்தின் பின்போய அவன்கிடக்கையீதென்னும்* என்று—அக்நிமுதலான பாதக பதார்த்தங்கள் பகவதாத்மகத்வேந அநுகூலமாம்படி *என் முன்னைக் கோளரியே—உன்னைச் சிந்தைசெய்து செய்து—என் முன்னைத் தீவினைகள் முழுவேரரிந்தனன் யான—முடியாததென்னெனக்கு* என்று அவனை அநவரதாநுஸந்தானம் பண்ணி *கறந்தசிலிடந்தொறுமிடந்திகழ் பொருடொறும் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்* என்று அவனுடைய ஸர்வகதத்வத்தைப் பிறருமறியும்படி அருளிச்செய்கையாலே *பள்ளியிலோதிவந்த தன்சிறுவன்* என்றும், *பிள்ளையைச்சீறி* என்றும் சொல்லப்பட்ட பள்ளிப்பிள்ளையான ப்ரஹ்லாதன்படியும் இவர்பக்கலிலே காணலாம்.

ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் *த்யக்த்வா புத்ராம்ச்ச தாராம்ச்ச ராகவம் சரணங்கத:* என்றும், *பரித்யக்தா மயா லங்கா மித்ராணி ச தநாநி ச, பவத்கதம் மே ராஜ்யஞ்ச ஜீவிதஞ்ச ஸுகாநி வை* என்றும் லங்கையோடேகூட புத்ரதாராதிகளான ஸர்வத்தையும் விட்டு சக்ரவர்த்தி திருமகனையே தமக்கெல்லாமாகப் பற்றினாப்போலே, இவரும் *பாதமடைவதன் பாசத்தாலே மற்ற வன்பாசங்கள் முற்றவிட்டு* என்று ஸாமஸாரிகஸகல ஸங்கங்களையும் ஸவாஸநமாகவிட்டு *தயரதற்கு மகன்றன்னையன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே* என்று சக்ரவர்த்தி திருமகனையே தமக்கு ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகனாகப் பற்றுகையாலே *விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா* என்று தர்மபுத்தியுடையவனென்கிற மாத்ரமன்றிக்கே, *ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:* என்று சொல்லப்பட்ட தர்மஸ்வரூபனான சக்ரவர்த்தி திருமகனையே தனக்கு தாரகமாகவுடையவனாகையாலே *தர்மாத்மா* என்று விசேஷஜ்ஞர் சொல்லும் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான்படியும் இவர் பக்கலிலே காணலாம்.

திருவடி, *நிர்குண: பரமாத்மாஸௌ தேஹம் தே வ்யாப்ய திஷ்டதி* என்கிறபடியே விரோதிவர்க்கத்தைக் கிழங்கெடுக்கையாலே ஏறிட்டநாணி இறங்கிட்டு *பவாந் நாராயணோ தேவ:* என்கையாலே பரமாத்மசப்தவாச்யனாய்க்கொண்டு *விச்வாத்மாநம்* என்கிறபடியே விச்வத்துக்கும் ஆத்மபூதனாயிருக்கிற சக்ரவர்த்தி திருமகனைத் தன்னுள்ளேயுடையனாய் *ஸோத்ரைவ ஹந்த ஹநுமாந் பரமாம் விமுக்திம் புத்த்யாவதூய சரிதம் தவ ஸேவதேஸௌ* என்கிறபடியே சக்ரவர்த்தி திருமகனுடைய வீரசரிதத்தை போக்யமாகவுடையனாய் *ஸ்நேஹோ மே பரமோ ராஜம்ஸ்த்வயி நித்யம் ப்ரதிஷ்டித:, பக்திச் ச நியதா வீர பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி* என்று குணத்தாலும் சரத்தாலும் அநுகூலரையும்

ப்ரதிகூலரையும் ஜயிக்கும் வீரரான சக்ரவர்த்தி திருமகனளவிலே எப்போதும் ப்ரதிஷ்டிதமாய், இதுக்குமேலில்லை யென்னும்படி யிருக்கிற ஸ்நேஹத்தாலும் நிய்யதையான பக்தியாலும் இவ்விஷயத்தைவிட்டுப் பரத்வத்தில் தன்னெஞ்சு போகாமை சொல்லுகிறவிடத்தில் பரத்வத்தின் பேரும் சொல்லுகை அஸஹ்யமாய் *அந்யதா* என்னும்படி சக்ரவர்த்தி திருமகனையல்லதறியே னென்றிருந்தாப்போலே, இவரும், *செருக்கடுத்தன்று திகைத்தவரக்கரை உருக்கெட வாளி பொழிந்தவொருவன்—திருக்கடித்தானமு மென்னுடைச் சிந்தையுமொருக்கடுத்துள்ளே யுறையும் பிரான் கண்டீர்* என்று மூலபலம் முதலானபடி சரவர்ஷத்தை வர்ஷித்த ஏகவீரனான சக்ரவர்த்தி திருமகனைத் தம்முள்ளேயுடையராய், *கண்ணாணி லோவாத்தொழில் சார்ங்கன் தொல்சீரை நன்னெஞ்சே ஓவாதவூணாகவுண்* என்கிறபடியே அவனுடைய வீரசரித்தை போக்யமாக வுடையராய், *கற்பாரிராமபிரானை யல்லால் மற்றும் கற்பரோ?* என்று பரிஹ்ருதங்களைப் பற்ற ஒன்றைக் கற்குமவர்கள் ரமணீயனுமாய் உபகாரகனுமான சக்ரவர்த்தி திருமகனையொழிய *பரத்வாதிகளையும் அவதாராந்தரங்களையும் கற்பரோ வென்று தமக்கு இவ்விஷயத்திலுண்டான ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே பரத்வாதிகளைக் கழிக்கிற விடத்தில் அவற்றின் பேர் சொல்லுகையும் அஸஹ்யமாய் *மற்றும்* என்னும்படி *தயரதற்குமகன் றன்னை யன்றி மற்றிலேன்* என்றிருக்கையாலே *தாஸோஹம் கோஸலேந்த்ரஸ்ய* என்று ராமதாஸனாயிருக்கும் திருவடியுடைய படியும் இவர்பக்கலிலே காணலாம்.

அர்ஜுனன் *பஶ்யாமி தேவாம்ஸ்தவ தேவ தேஹே ஸர்வாம்ஸ்ததா பூதவிஶேஷஸங்காந், ப்ரஹ்மாணமீஶம் கமலாஸநஸ்தம் ருஷீம்ஶ்ச ஸர்வாநுரகாம்ஶ்ச திவ்யாந்* என்று விஶ்வரூபம் கண்டவனந்தரம் *அத்ருஷ்டபூர்வம் ஹ்ருஷிதோஸ்மி த்ருஷ்ட்வா பயேந ச ப்ரவ்யதிதம் மநோ மே, ததேவ மே தர்ஶய தேவ ரூபம் ப்ரஸீத தேவேஶ ஜகந்நிவாஸ கிரீடிநம் கதிநம் சக்ரஹஸ்தமிச்சாமி த்வாம் த்ரஷ்டுமஹம் ததைவ, தேநைவ ரூபேண சதுர்புஜேந ஸஹஸ்ரபாஹோ பவ விஶ்வமூர்த்தே.* என்று திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸாலே இப்போது கண்ட விச்வரூபம் அத்ருஷ்ட பூர்வதையாலும் உக்ரதையாலும் ஹர்ஷபயங்களிரண்டையும் விளைக்கையாலே ஸததஹர்ஷஹேதுவாய் பூர்வபரிசிதமுமான ஸௌம்ய ஸ்வரூபத்தைக் காணவாசைப்பட்டு சதுர்புஜமுமாய் சங்கசக்ரகதாதரமுமான திவ்யவிக்ரஹத்தைக் காட்டவேணுமென்று தத்தர்ஶந தத்பரனாயபேக்ஷித்தாப்போலே, இவரும், *நலகுரவும்* என்று தொடங்கி, *பலவகையும் பரந்தபெருமானை—திருவிண்ணகர்க்கண்டேனே* என்று விருத்த விபூதியுக்தனாய்க் கொண்டு விபூதிமுகத்தாலே பலபடியாக விஸ்த்ருதனாயிருக்கிறவனைக் கண்டு *நீராய்நிலனாய்* என்று தொடங்கி *சிவனாய்அயனாய்* என்று கார்யகாரணங்களிரண்டையும் சரீரமாகக்கொண்டு நீ ஜகதாகாரனாயிருக்கிற விருப்பை எனக்குக் காட்டித் தந்தாயாகிலும், இத்தால் நான் பெற்றது உன்னதான வஸ்துக்களை என்னதென்றும் பிறரதென்றுமிருக்கும் விப்ரதிபத்திபோய் உன்னதே ஸகலமு மென்றிருக்கிற மாத்ரம்; இது எனக்கு ஆகாங்க்ஷிதமாய் அநுபாவ்யமாயிருக்கிறதில்லை ஆன்பின்பு, *கூராராழிவெண்சங்கேந்தி-வாராய்* என்று சங்க சக்ரதரமான உன் அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே என்முன்னே வரவேணுமென்று அஸாதாரண விக்ரஹாநுபவ தத்பரராய் அபேக்ஷிக்கையாலே *சின்னப்போர்சசுவேதன்* என்று சொல்லப்பட்ட அர்ஜுனன்படியும் இவர்பக்கலிலே காணலாமென்கை.

சவேதனென்றது—சவேதவாஹநனென்றபடி. முதலானாரென்றது — *உபமாநமஶேஷாணாம் ஸாதூநாம் யஸ் ஸதாபவத்* என்கிறபடியே எல்லார்க்கும் தம்முடைய ஓரோ வகைகளாலே உபமாந பூமியாயிருக்குமவராகையாலே இன்னமும் ஜ்ஞாநிகளானவர்கள் பலர்படியும் இவர் பக்கலிலே காணலாமென்று தோற்றுகைக்காக; பிராட்டிமாரோடு ஸாம்யம் சொன்னபின்பு ஸ்ரீ கோபிமார் முதலானாரோடு ஸாம்யம் சொன்னவோபாதியிறே, லக்ஷ்மணாதிகளோடே ஸாம்யம் சொன்ன பின்பு தசரதாதிகளோடே இவர்க்குண்டான ஸாம்யம் சொன்னவிதுவும். ... . (127.)

128, ஆக, இப்படி நித்யஸூரிகளில் தலைவராய், தொடர்ந்தடிமை செய்யப் பிறந்த லக்ஷ்மணுதிகளோடும், நித்ய ஸம்ஸாரிகளிலே அந்யதமராயவைத்து பகவத் ப்ரத்யாஸந்நராகப் பெற்ற தசரதாதிகளோடும் இவர்க்குண்டான ஸாம்யத்தை யருளிச் செய்தார் கீழ். அவர்களிலேவரிலும் இவர்க்குள்ள வேற்றத்தை அருளிச் செய்கிறார் மேல (குழலில் நெஞ்சு மருகலில் சுவையுமான இவர் அவர்களிலவல்லர்) என்று.

(மூ) 128. குழலில் நெஞ்சும் அருகலில் சுவையுமான வீவா அவர்களிலவல்லர்.

அதாவது—*குழற்கோவலா* என்கிற பாட்டில் சொல்லுகிறபடியே பிராட்டிமாரும் நித்யஸூரிகளுமவனுமான திரளிலே பற்றின நெஞ்சையுடையராய், *அருகலிலாய* என்கிற பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே பிராட்டிமாரோடும் திருவடி திருவனந்தாழ்வான் முதலான நித்யஸூரிகளோடும் ஓரோவகையாலே பரிமாறுமவன், அவர்களோடே பரிமாறுமாபோலே ஒருவழியாய் வந்த ரஸத்தைத்தந்து விடுகிறிலன் என்னளவில்; அவர்களெல்லார்பக்கலிலும் பண்ணுமாதரத்தை என்பக்கலிலே பண்ணுநின்றுனென்னும்படி எல்லாவழிகளாலுமுள்ள ஸம்ச்லேஷரஸத்தை அவன் தமக்கு விளைக்கையாலே போகரஸமும் விஞ்சப்பெற்றவரானவிவா, ஓரோ அவதாரமாத்ரத்திலும் கேவலம் அவன்றன்னளவிலும் பற்றின நெஞ்சையுடையராய பகவத்ப்ராவண்யம் காதாசித்கமாய விஷயாந்தர ப்ராவண்யமும் கலசியிருப்பாரும்; இதர விஷய வைராக்ய பூர்வகமாக எப்போதும் நடந்து செல்லும் பகவத்ப்ராவண்யமுண்டாயும், ததீயரும் அவனுமான சேர்த்தியில் ரஸமறியாதாருமான தசரதாதிகளும் பரத்வாவதார விபாகமற அவகாஹித்த நெஞ்சையுடையராயும் ஒருவழியால் வந்த ரஸத்தைப் பெற்றிருக்கும் லக்ஷ்மணுதிகளுமான அவர்களில் அத்யந்தவ்யாவ்ருத்தரென்கை.

ஆக, லக்ஷ்மணுதிகள் தசரதாதிகளோடும் இவர்க்குள்ள ஸாம்யத்தை தர்சிப்பித்தாப்போலே அவர்களில் இவர்க்குண்டான ஆதிக்யத்தையும் தர்சிப்பித்தாராயிற்று. (128)

129. இப்படிப்பட்ட நெஞ்சையும் சுவையையுமுடைய இவர் தமமுடைய அபிநிவேசத்தாலே அவன் பிறவிக்கு அநுகுணமாகப் பிறந்து அநேகாநுவ்ருத்திகளைப் பண்ணும் பிராட்டிமாரையும், அசேஷசேஷதைகரதிகராய அநேகதாபவித்து அநேகவித கைங்கர்யங்களைப் பண்ணும் அநந்தவைநதேயாதிகளையும் அவர்களாமென்னலாம்படி பாவிப்பரென்கிறார் (எற்றைக்குமென்று தொடங்கி.)

மூ. 129. எற்றைக்குமென்றது தோன்றப் பிறந்து ஒப்பித்து வீசிக் காப்பிட்டுக் காட்டுக்கு முற்பட்டு தாமம சொல்லிக்கேட்டு சிஷ்யாதாஸீ பக்தைகளாய பாடி வருடி இன்று வந்தேனென்பாரையும். சென்றாலாம் நிவாஸதாஸ பேதம் கொள்வாரையும், தாமவராக பாவிப்பர்.

அதாவது—ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியவதாரமான ஆண்டாள் ப்ரார்த்தனை மூவர்க்கும் மொக்குமாகையாலே *எற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் உன்றன்னோடுற்றோமே யாவோம் உனக்கே நாமாட்செய்வோம்* என்று அநேகஜந்மங்கள் பிறந்து உன்னோடே சேஷ சேஷிபாவமாகிற உறவையுமுடையோமாய், உனக்கே உகப்பான அடிமைகளை நாங்கள் செய்யவேணுமென்றபேக்ஷித்தமை தோன்ற *தேவத்வே தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ, விஷ்ணோர்தேஹாநுரூபாம் வை கரோத்யேஷாத்மநஸ்தநும்* என்கிறபடியே ஈச்வரன் லோகரக்ஷணார்த்தமாக தேவமநுஷ்யாதி ஸஜாதீயனாயவதரிக்குமளவில், அவன் கொண்டவடிவுக்கு அநுரூபமான வடிவுகொண்டு தோற்றுமவளாகையாலே *ராகவத்வேऽபவத் ஸீதா* என்கிறபடியே அவன் சக்ரவர்த்தி திருமகனாயவதரித்தபோது தானும் ஸ்ரீ ஜநகராஜன் திருமகளாயவதரித்து.

வராஹருதிராபேந சுசீநாச ஸுகந்திநா, அநுலிப்தம பராரத்யேந சந்தநேந பரந்தபம் என்கிறபடியே திருவபிஷேகார்த்தமாக அலங்கரித்து *ஸீதயா பாரசவத சசாபி வாலவ்யஜநஹஸ்தயா, உபேதம ஸீதயா பூயச சித்ரயா சசிநம யதா* என்கிறபடியே அப்போதருகே ஸேவித்து நின்று திருவெண்சாமரம் பணிமாறி, அநந்தரம் சக்ரவர்த்தி மாளிகைக்கெழுந்தருளுகிறபோது *பதிஸம்மாநிதா ஸீதா பாதத்வாரமஸிதேக்ஷணா, ஆத்வாரமநுவவராஜ மங்களாந்யபித்யுஷீ, பூர்வாம திசம வஜ்ரதரோ தக்ஷிணம பாது தே யமஃ, வருணஃ பச்சிமா மாசாம தநேசஸ்தூத்தராம திசம* என்கிறபடியே பெருமாள் வடிவழகைக் கண்டு இது நமக்குத் தொங்கப் புகுகிறதோ வென்னும் வயிறுபிடியாலே அந்தஃபுரத்வாரத்தளவும் பின்சென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணி, தத்நந்தரம் காட்டுக்கெழுந்தருளுகிறபோது *அக்ரதஸ்தே கமிஷ்யாமி ம்ருத்நந்தீ குசகண்டகாந்* என்று தானமுற்பட்டு ஸ்ரீதண்டகாரண்யத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கிறபோது அவராயுதங்களை தரித்துக்கொண்டு நிற்கிற நிலையைக்கண்டு *நஹி மே ரோசதே வீர கமநம தண்டகாம்ப்ரதி, காரணம் தத்ர வக்ஷ்யாமி வதந்த்யாச சரூயதாம் மம த்வம ஹி பாணதநுஷ்பாணிஃ ப்ராத்ரா ஸஹ வநம் கதஃ, த்ருஷ்ட்வா வநசராந ஸர்வாந கச்சித் குர்யாச சரவ்யயம, க்ஷத்ரியாணாஞ்ச ஹி தநுர்ஹுதாசஸ்யேந்தநாநிச, ஸமீபதஸ்ஸ்திதம தேஜோ பல முச்ச்ரயதே ப்ருசம* என்று—இவர் ஸாயுதராயிருக்கில் ஆரேனையும் மேல்விழுந்து பரமாதம் விளையக்கூடுமென்று பயப்பட்டு *தர்மாதர்த்தஃ ப்ரபவதே தர்மாத ப்ரபவதே ஸுகம்* இத்யாதியாலே ஸர்வத்துக்கும் தர்மமே மூலமென்னுமிடத்தை ஸமர்ப்பித்து, ஆனபின்பு ஆயுதத்தை வைத்து தாபஸவேஷத்தோடே தர்மத்தை அநுஷ்டிக்கவமையுமென்று தாமோபதேசத்தையும் பண்ணின பெரியபிராட்டியாரையும், *அஹம சிஷ்யாச தாஸீச பக்தாச த்வயி மாதவ, மத்கருதே ஸர்வபூதாநாம் லகூபாயம் வத பரபோ* என்று ஸ்ரீவராஹநாயனார் பக்கலிலே பரமார்த்தம் கேட்டு தந்மூலமாக சிஷ்யையும் தாஸியும் பக்தையுமாய், *உன்றன்னைப்பாடி* என்கிறபடியே கவிபாடி, *திருமகளும் புவியும் செம்பொற்றிருவடியின்இணைவருட* என்கிறபடியே பெரியபிராட்டியாரோபாதி அவன் திருவடிகளைப் பிடித்து, *இன்று வந்தித்தனையுமமுது செய்திடப் பெறில் நானொன்று நூறாயிரமாகக்கொடுத்துப் பின்னுமாளும் செய்வன* என்று தன்னைக் கைங்கர்யங்கொண்டால் அதுக்கு ப்ரத்யுபகாரமும் பண்ணுவனென்ற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாரையும்

சென்றால் குடையாம என்கிற பாட்டிலும், *நிவாஸ சய்யா* இத்யாதி ச்லோகத்திலும் சொல்லுகிறபடியே பகவத்விநியோகாநுகுணமாக சத்ர ஸிம்ஹாஸந பாதுகாம்சுகாதிசரீரபேதம் கொண்டு ஸகலவித கைங்கர்யங்களையும் செய்யும் திருவனந்தாழ்வானையும், *ஊரும் புட்கொடியுமஃதே* என்கிற சந்தையிலும் *தாஸ ஸஸகா* இத்யாதி ச்லோகத்திலும் சொல்லுகிறபடியே வாஹநத்வஜ விதாந வ்யஜநாதி தேஹபேதங்களைக் கொண்டு ஸகலவித கைங்கர்யங்களைச் செய்யும் பெரியதிருவடியையும் போலே, இவரும் *'பிறந்திட்டாள்'* என்கிறபடியே பிறந்து பிராட்டிமார் தசையிலே நின்று பேசும்படியான பலபாவவ்ருத்திகளையும், "ஒழிவில்காலமெல்லாமுடனாய்மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்ய வேண்டு நாம" என்று ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும், உசிதமான ஸகல சேஷவ்ருத்திகளையும், பண்ணவேணுமென்னு மபிநிவேசாதிசயத்தையு முடையராகையாலே, பிராட்டிமாரையும் அநந்தாதிகளான ஸூரிகளையும், அவர்களுக்கும் தமக்குமொரு விசேஷமற அவர்கள் தாமாகவே பாவிப்பரென்றபடி. .... (129)

130. இப்படியிவர்க்கிவ்வவஸ்தை விளையும்படி 'ஈச்வரவிக்ரஹ வைலக்ஷண்யம இவர் பும்ஸ்த்வத்தையழித்து ஸ்த்ரீத்வபாவனையை ஜநிப்பித்ததுக்கும் இத்திருமேனியோடேயிவர்க்கிவ்விஷயத்தில் அநேகவிதாநுவ்ருத்திக ளுண்டானதுக்கும், த்ரௌபதி கௌஸல்யைகள் படிகளை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லலாமோ வென்னு மாகாங்க்ஷையிலே இதுக்கவற்றை த்ருஷ்டாந்தமாகுகை ஸ்தூல மென்னுமிடத்தை தர்சிப்பிக்கிறார். (எழுவதோருருவென்று தொடங்கி).

(மூ) 130. எழுவதோருரு அழிகக, செயகிற வழுவிலாவடிமைக்குப் பாஞ்சாலி படுததுமதும கௌஸல்யாநுவ்ருததியு மொப்பாக்குகை பரிசு.

அதாவது—*சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே யெழுவதோருரு* என்று தேஜோரா சிமத்யே உந்நேயமாமபடி யிருப்பதாய *புமஸாம த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம* எனகிறபடியே வயிரவுருக்காய ஆணகளேயும பெண்ணுடை யுடுத்துமதானவவ னுடைய அப்ராகருதவிகரஹம இவருடைய புமஸத்வத்தை யழித்து ஸத்ரீத்வ பாவனையை விளேத்ததுகரும், நிருபாதிக சேஷியான அவன விஷயத்தில நிரதிசய ப்ரேமத்தாலே *வழுவிலா வடிமை செயய* எனகிறபடியே தமமுடைய பாவவிசேஷங களால் இவர் செயகிற நாநாவிதாநுவருததிகளுககும *பாஞ்சாலயா:பத்மபத்ராக்ஷயா: ஸ்நாயந்த்யா ஜகநம கநம, யாஸஸதரீயோ தருஷ்டவத்யஸ்தா: பும்பாவம் மநஸா யயு:* எனகிறபடியே பராகருதமாய மாமஸாஸ்ருகாதிமயமான தேஹத்தையுடைய த்ரௌபதி, ஸவதேஹஸௌநதர்யததாலே ஸஜாதீயரை ஸ்த்ரீத்வததை யழிதது புமபாவத்தை யடைவிததததையும *யதாயதா ஹி கௌஸலயா தாஸீவசச ஸகீவச, பார்யாவத் பகிநீவசச மாதருவசசோபதிஷ்டதி* எனகிறபடியே. கௌஸலேயார், ஔபாதிக பர்த்ரு விஷயத்தில அவஸதாநுகுணமாகபபண்ணின பாவவிசேஷ ப்ரயுகத கதிபயாநுவருத்தியையும த்ருஷடாநதமாககுகை ஸ**ஸத்ருசமலலாமையாலே ஸதூலமெனறபடி. இததாலொருபுடை ஒபபுசசொலலுவோமெனறூம இதுககது பற்றுதென்றதாயிற்று. .... (130)

131. இப்படி யவஸதாந்தராபநநராஞலும தாமான தனமையால் செல்லும அபிநிவேசமும், இவர்ககுக குறையாதென்னு மத்தை ஸதருஷடாந்தமாக வருளிச் செயகிறார்மேல (பெருககாறெனறு தொடஙகி).

(மூ) 131. பெருககாறு பலதலேததுக கடலே நோக்குமா போலே நெகககொசிந்து கரைநதலேநதிடிந்து உடையப் பெருகு (மிகு) காதல் கடலிடங கொணட கடலே பஹுமுகமாக அவகாஹிககும.

அதாவது—கிண்ணகமெடுத்தவாறு பலதலேயாயப் பாயந்து செல்லாநிறக தனககொரு குறைவினறியே, *பெயருங கருஙகடலே நோககுமாறு* என்கிறபடியே தனககுப்புகலான கடலே நோககிசசெனறு புகுமாபபோலே *நெககொசிநதுகரை யும* *நீராயலேந்து* *நெஞ்சிடிந்து* *எனமனமுடைவது மவர்ககே* எனறு உடை குலேபபட்டு சிதிலராய் பரவசராய த்ரவீபூதராய நிலேகலஙகி நெஞ்சுகட்டழிநது உருக குலேநது போமபடி *பெருகுமால வேடகை* *கழியமிககதோர் காதல* என்கிறபடியே கரையழியப் பெருதுகிற காதலானது *கடலிடங கொண்ட கடல வண்ணு* எனகிற படியே ஒரு கடலொரு கடலிலே சாய்நதாறபோலே திருப்பாற்கடலிலே கண் வளர்நதருளின சரமஹரமான வடிவையுடைய பெரியபெருமாளாகிற அபரிசசேத்ய வஸதுவைத் தாமான தனமையாலும அவஸதாநதராபத்தியாலுமுண்டான பேதத் தாலே பலமுகமாகச சென்று அவகாஹிககு மென்கை. இத்தால் உகதலக்ஷயமாஞ வஸைதகளுககெலலாமுடலான விவருடைய பகதி வைபவம ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

132. இவருடைய பகதிதான சாஸ்த்ரங்களில சொலலுகிறபடியே ஸக்ரம மாய் ஸாத்மயமாய் ஏகமுகமாயிராமலிபபடி அமர்யாதமாய அஸாத்மயமாய் அநேக முகமாய் நடப்பானென்னெனனு மாகாங்க்ஷையிலே அருளிசசெயகிறார் (அச்சேத்ய மெனறு தொடஙகி).

(மூ.) 132. அசசேத்ய மென்னுமது ஈரும வேம ஈரியாயுலர்தத வென்னப்பட, சிததம் சிததாய அல்லேனெனறு நீங்க, கரணங்கள் முடியானே யிலவையாக, உடலமாத்மதர்மம கொள்ள, காற்றுங் கழியும் கட்டி யழக் கொண்ட பெருங்காதலுக்குப் பத்திமை நூல்வரம்பில்லேயே.

அதாவது —*அச்சேத்யோய மதாஹ்யோய மக்லேத்யோசோஷ்ய ஏவச* என்று சேதந தஹந க்லேதந சோஷணா நர்ஹமாகச் சொல்லப்பட்ட ஆத்மவஸ்து *சிவனொடு பிரமன் வண்திருமடந்தை சேர்திருவாகம் எம்மாவியீரும்* என்று பிராட்டியோடு ருத்ராதிகளோடு வாசியற உடம்பு கொடுக்குமவனுடைய சீலம் ஸ்மாரகமாய் என்னுத்மாவை யீராநின்றதென்றும், *வேமெமதுயிரழல் மெழுகிலுக்கு* என்று என்னுத்மாவானது நெருப்பிலிட்ட மெழுகுபோல உருக்குலைந்து வேவாநின்றதென்றும், *கண்ணனுக்கென்று ஈரியாய* என்று நல்லது கண்டால் க்ருஷ்ணனுக்கென்கிற அநுஸந்தாநத்தாலே ஆர்த்ரதையையடையுமென்றும் *வேட்கை நோய் மெல்லாவி யுள்ளுலர்த்த* என்று ப்ரேமவ்யாதியானது ம்ருதுஸ்வபாவமான ஆத்மாவைக் குருத்துவற்றுக்கவுலர்த்தவென்றும், இப்படி சேதநார்த்யர்ஹமாயிற்றென்று ஸ்வயமேவ சொல்லும்படியாக, *என்னெஞ்சென்னை நின்னிடையே னல்லேனென்று நீங்கி* என்று அசேதநமான சித்தமானது சேதநஸமாதியையடைந்து அவன் விச்லேஷித்துப்போன உனக்குக் கரணமாவேனல்லேனென்று *ஸந்ந்யஸ்தம் மயா* என்கிறபடியே உறவறச் சொல்லித் தம்மைவிட்டு நீங்க, பாஹ்ய கரணங்கள் *முடியானேயிற்படியே சேதநஸமாதியாலே ஒரு கரணத்தினுடைய வ்ருத்தியைக் கரணாந்தரமாசைப்படும்படி விடாய்க்க, *உடலம் நின்பாலன்பாயே நீராயலைந்து கரைய* என்று பகவத்ப்ரேம பாரவச்யத்தாலே ஆத்மா சிதிலமாய்ப் போகாதபடி கட்டின கரையான சரீரம் த்ரவ்யமிருந்த குழைறயும் உருகுமாபோலே, அன்பும் அதுக்காச்ரயமுமென்றிரண்டின்றியே அன்புதானொரு வடிவு கொண்டாப் போலேயாய், உத்தரோத்தரம் சைதில்யத்தையடைந்து ஆத்மதாமத்தை ஏறிட்டுக் கொள்ள *கடலும் மலையும்* *இருளின் திணிவண்ணம்* இத்யாதிகளிற்படியே காற்றுக்கு ஸத்தகதித்வமும், கழிக்கு ஏறுவது வடிவதாகையும் நியதஸ்வபாவமென்றறியாதே, அவற்றுக்கு அவை பகவத்விரஹக்லேசஜநிதமாகக் கருதி அசேதநமானவற்றைத் தமக்கு ஸமதுக்கிகளாகக் கொண்டு *எம்மாற்றாமை சொல்லியழுவோமை* என்று தாம் அவற்றைக் கட்டிக்கொண்டுகிடந்து கதறும்படியாக *அலர் தூற்றிற்றது முதலாகக் கொண்டவென் காதல்* என்றும் *மயல் பெருங்காதல்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பிறர் பழி சொன்னதுவே எருவாகப் பணைத்துச் செல்லுமதாய் க்ருத்யாக்ருத்யம் தெரியாதபடி அறிவுகேட்டை விளைப்பதுமான அபரிச்சேத்ய பக்திக்கு *ந சாஸ்த்ரம் நைவ ச க்ரம:* என்கிற தேசவிசேஷத்தில் அநுபவோபகரணபக்திபோலே சென்றபடி கண்டிருக்குமத்தனையல்லது *பத்திமைக்கன்புடையேனாவதே* என்கிறபடியே நூல்பிடித்துப் பரிமாறும்படி வரம்பு கட்டவொண்ணாதிறேயென்கை.

இத்தால், *நிதித்யாஸிதவ்ய:* என்கிற விதிப்ரேரிதையாய் சேதநஸாத்யையாய் க்ரமபரிணாமிநியான பக்தி போலன்றிக்கே அதுக்கெதிர்த்தட்டாய்க் கரையழிந்து செல்லுகிற விதிசாஸ்த்ரமர்யாதையின் கீழ் அடங்காதென்றதாய்த்து. ஆக 'ஞானத்தில் தம் பேச்சு' என்று தொடங்கி இவ்வளவும் ஜ்ஞாநதசையில் தாமான தன்மையாலும், ப்ரேமதசையில் ஸ்த்ரீத்வரூபேணவும் பேசுவரென்றும், ஸ்த்ரீத்வம் ஆத்மாவுக்கு வந்தேறியல்லாமையாலே இவர்க்கு இது ஸ்வாபாவிகமென்றும், அது தான் ஸாமாந்யமன்றிக்கே ஆறு ப்ரகாரத்தாலே லக்ஷ்மீஸமரென்றும், மற்றைப் பிராட்டிமார் பகவத்பரிக்ரஹமுடையாரெல்லாரோடும் ஸாம்ய முடையவரென்றும், ஸர்வதா ஸாம்யம் இவர்க்கு லக்ஷ்மியோடேயென்றும், மற்றும் பகவதநயராயும் பகவத் ப்ரத்யாஸந்நராயுமுள்ள லக்ஷ்மணாதிகள் தசரதாதிகள் படியும் இவர்க்குண்டென்றும், அவர்களில் இவர் வ்யாவ்ருத்தரென்றும், பிராட்டிமாரையும் அநந்தாதிகளையும் அவர்கள் தாமாகவே பாவிப்பரென்றும் இந்த பாவநாஹேதுவான இவருடைய ஸ்த்ரீத்வவரலாற்றுக்கும் அநேக வ்ருத்திகளில் அபிநிவேசத்துக்கும் த்ரௌபதீ கௌஸல்யைகள் படிகளை த்ருஷ்டாந்திக்கை ஸ்தூலமென்றும், இந்த பாவவ்ருத்திகளுக்கு மூலமான பக்திப்ரகாரங்களையும் சொல்லிற்றாய்த்து. .... (132)

133. ஏவமபூதபகதிதசையில் இவர் பெணபேசசாகப் பேசுமிடத்தில் தோழி தாய் மகள என்று த்ரிவிதமாகப் பேசுகிறவிதுககுக கருதததென னெனனுமபேகைஷயிலேஅத்தை ப்ரகாசிப்பிககிறாமேல (ஸமபநதோபாய பலஙகளில உணர்ததி துணிவு பதறறமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸதைகளுககுத் தோழி தாயார் மகளென்று பேர) என்று.

(மூ) 133. ஸமபநதோபாய பலஙகளில் உணாததி துணிவு பதற்றமாகிற பரஜ்ஞாவஸதைகளுககுத் தோழி தாயாா மகளென்றுபோ.

அதாவது:—தோழியாவாள, நாயக நாயகிகளை இணககிச சேர்ககுமவளாகை யாலே திருமந்த்ரத்தில ப்ரதம பதத்தால ஈச்வரனோடு ஆத்மாவுககுச் சொலலப்பட்ட அநந்யார்ஹ சேஷத்வாதி ஸமபந்தஜ்ஞாநமே அவனோடு இவவா தமாசேருகைககு ஹேதுவாகையாலே அநத ஸமபந்தஜ்ஞாநமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்த்தையைத் தோழி யென்றும,

தாயாராவாள, பெறறு வளர்த்து பெண்பிளளை ப்ராப்தயௌவனையாய் நாயகவிஷயததில அதிமாத்ரப்ராவணயத்தாலே அவனிருநதவிடத்தேறப் போக வேணுமென்று பதறுமளவிலும அவன்தானே வரககண்டிருககையொழியப் படி கடநது புறப்படுகை குலமர்யாதைககுப் போராதென்று நிஷேதித்துபபோருமவ ளாகையாலே, ஸித்தோபாயத்தைப்பற்றினாககு ப்ராப்திவிளமப ஹேதுவிலலாமை யாலே சீக்ரமாக ப்ராப்யததைப் பெறவேணுமெனகிற அநத த்வரையினுடைய உதபத்த்யாதிகளுககு ப்ரதம ஹேதுவாய அநத தவரை ப்ராபயவைலக்ஷண்யதர்ச நத்தாலே கரமப்ராபதி பற்றாமல முறுகி நடககுமளவில இது ப்ரபந்நகுலமர்யாதைக குச சேராதென்று நிஷேதித்து சேஷியானவன தானேவநது விஷயீகரிககக கண்டிருககவேணுமென்று இதினதுடிப்பை அடககபபாாககிற மத்யமபதப்ரதிபாதி தோபாயாத்யவஸாயமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸதைதையைத தாயாரென்றும,

தலைமகளாவாள, இயற்கையிலே புணர்நது நாயகன வைலக்ஷண்யத்திலே ஈடுபட்டுக குலமர்யாதைகளையும பாராதே கிட்டியலலது தரியேனென்னும பதறறத் தையுடையளாகையாலே ப்ரதம மத்யம பதஙகளால அறுதியிடப்பட்ட சேஷியாய சரணயனானவனுககு சரமபதப்ரோக்தமான ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகளால வநத வைலக்ஷணயததை யநுஸந்தித்து ததநுபவவிலமபாக்ஷமதவத்தாலே ததேகோ பாயத்வாத்யவஸாயத்தையு மதிகரமிததுககிட்டி அநுபவிததலலது தரியாதபடி நடககிற ப்ராப்யதவரையாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸததையை மகளென்றும பேரிட்டுச சொல்லக கடவதெனகை.

ஜ்ஞாநாவஸததைகளென்னுமல ப்ரஜ்ஞாவஸ்த்தைகளென்றது த்ரிவிதா வஸ்த்தையும இவாககு ஸர்வகாலமுமுண்டென்னுமிடம தோற்றுகைககாக *ப்ரஜ்ஞா த்ரைகாலிகீ மதா* என்னககடவதிறே. பததரயாாததஜ்ஞாநமும திருவுளளததில எப்போதுமுண்டாயிறேயிருப்பது. .... (133)

134. இவவவஸதைகள மூன்றும் இவா பேசசிலே தோற்றுமோ வென்னு மபேக்ஷையிலே தோழி தாய மகள பேச்சான திருவாய மொழிகளிலே இவை தெரியுமென்னுமத்தை ஸங்கரஹமாக வரைந்து அருளிச செயகிறார்மேல் (ஸகி யென்று தொடஙகி)

(மூ.) 134. ஸகி வெறிவிலககி ஆசையறுத்து அறததொடு நின்ற மூன்றில் அநந்யாாஹதவமும, வாடி மெலிநது பித்தேறி ஏறப்பேசிக் கட்டிழந்தகன்று சார்வதே வலிததமை ஸாதநமாமோ வென்று மாதா அஞ்சிமுறைப்பட்டு முறையிடுகிற ஏழில அதயவஸாயமும, புதரீ பலகால ஆளவிட்டு ஆற்றாமை சொலலிக் கூவாதவை விட்டு இரைகக மடலெடுததுக் கண புதையப் போக்கற்று உருநெஞ்சுகள் ளொழக் கூடுநாளதேடித் தாழ்த்ததுககு ஊடி உசாததுணையறறுச்

சூழவும் பகைமுகஞ் செய்யத் தடைநில்லாதே புயக்கற்று மாலையும் காலையும் பூசலிடுகிற பதினேழில தவரையும் தெரியும்.

அதாவது—எம்பெருமானோடே இயற்கையிலே புணர்ந்து பிரிந்து ஆற்றாமையாலே மோஹங்கதையாய்க் கிடக்கிற பிராட்டி தசையைக் கண்டு தாயமார் கலங்கி இவள் நோவையும் அதுக்கு நிதானத்தையும் பரிஹாரத்தையும் அறியாதே பரதிபந்ந பாஷிணியாயிருப்பாளொரு கட்டுவிச்சி சொல்லைக் கொண்டு இந் நோய்க்குப் பரிஹாரமாகக் கருதி வெறியாடலுற, இவள் ப்ரக்ருதியறியுமுயிர்த் தோழி அந்யார்ஹையான விவளுக்கு அந்யஸ்பர்சம் ஸஹியாது, நாம் இதை விலக்காதொழியில் இவளை யிழக்கவரு மென்று பார்த்து அப்போது நிரூபித்தறிந்தாளாக இவள் நோவையும் அதுக்கு நிதானத்தையும் அவர்களுக்குச் சொல்லி தகுசிதபரிஹாரங்களையும் விதித்து, *அங்கோர் களனுமிறைச்சியும் தூவேலமின* *உணங்கல கெடக் கழுதை யுதடாட்டம் கண்டென பயன* இத்யாதிகளாலே வெறியை விலக்கின பாசுரத்தாலே ப்ராப்யத்வராதசையில அவஸாதமடியாக உபாயாத்யவஸாயம் கலங்கி, *தாமேணபாபமபநுததி* என்கிறபடியே தாமாநுஷ்டானத்தாலே துக்கஹேதுவைப் போக்கலா மென்பார்வார்த்தையைக்கொண்டு இவ்வவஸாதத்தைப் பரிஹரிக்கலாமோ வென்று தேவதாந்தர்யாமி பரமான கர்மகலாபங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கத்தேட அவ்வளவிலே ஸம்பந்தஜ்ஞானமானது, இவ்வவஸாதம் கர்மபலமன்றிக்கே, ஆகஸ்மிகபகவத்கடாக்ஷபலமாய் அஸாதாரண விக்ரஹவிசிஷ்டனானவனை அநுபவிக்கையிலுண்டான ப்ராவண்யகார்யமாகையாலே இதுக்கு அது பரிஹாரமுமன்று; அந்யார்ஹசேஷத்வத்துக்கு விருத்தமாகையாலே ஸ்வரூப நாசகமுமாமென்று, அந்யஸ்பர்சத்தை நிவர்த்திப்பித்த *தீர்ப்பாரையாமினியும், திருத்துலைவில்லிமங்கலத்திலே அதிப்ரவணையாயிருக்கிற பெண்பிள்ளையை மீட்கப் பார்க்கிற தாய்மாரைக் குறித்துத் தோழியானவள் *இவளை நீரினியன்னைமீர் உமக்காசையில்லை* என்று நீங்களே யன்றோ திருத்துலைவில்லிமங்கலத்திலே கொண்டுபுக்கு இப்ப்ராவண்யத்தை விளைத்திகொள்; இனி ப்ராப்த விஷயப்ரவணையான இவளை உங்களால் மீட்கப் போகாது. ஆனபின்பு இவள் பக்கல் உங்களுக்காசையறவமையுமென்ற பாசுரத்தாலே, அர்ச்சாவதாரஸ்தலபமான விஷயமே உபாயமாகையாலே எப்போதும் இதிலே நோக்காயிருக்கு முபாயாத்யவஸாயம் அவ்விஷயவைலக்ஷண்யத்தை விஷயீகரித்த ப்ராவண்யகார்யமான த்வரை உபாயத்திலே அந்வயிக்கிறதோவென்னு மதிசங்கையாலே அத்தை நிவர்த்திப்பிக்கத்தேட, அவ்வளவிலே ஸம்பந்தஜ்ஞானம் சேஷவஸ்துக்தமான இப்ப்ராவண்யம் சேஷியுகப்புக்கு விஷயமாமித்தனையல்லது உபாய கோடியிலந்வயியாது. ப்ராப்தவிஷயவைலக்ஷண்யாதீனமாக வந்ததாகையாலே நிவர்த்திப்பிக்கவும் போகாது இத்தை ஸ்வநிர்வாஹ்யமாக நினைத்திருக்கிற ஸ்வாதந்த்ர்யம் அத்யந்த பாரதந்த்ர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமாகையாலே த்யாஜ்யமென்று ஸ்வஸ்பர்சத்தை நிவர்த்திப்பித்த *துவளில் மாமணியும், தலைமகள் பருவத்தைக்கண்ட பந்துஜனங்கள் ஸ்வயம்வரத்துக்கு ராஜலோகத்தைத் திரட்டுகைக்கு மணமுரசறைவிக்க, திருப்புலியூரில் நாயனாரோடே இவளுக்குக் கலவியுண்டாயதென்னுமிடத்தை இவள் வடிவிலும் பேச்சிலுமுண்டான வேறுபாட்டாலே அறிந்த வுயிர்த்தோழியானவள் இதத்வநி பெண்பிள்ளை செவிப்படுமாகில் *மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழாததன்மையளாயிருக்கிற விவளைக் கிடையாது; ஏறக்வே பரிஹரிக்கவேணுமென்று இவள் பந்துஜனங்களைக் குறித்து இவளுக்குத் திருப்புலியூரில் நாயனாரோடே ஸம்ச்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாயிற்றுப் போலேயிராநின்றது, தத்குணசேஷ்டிதங்களையே வாய்புலற்றாநின்றாள். ஆனபின்பு நீங்கள் செய்கிறது தாமல்லவென்ன; ஆகில் இவளுக்குத்தக்க அவயவசோபை ஆபரணசோபை முதலான நாயக லக்ஷணங்கள் அவனுக்குண்டோவென்ன, அவையெல்லாம் குறையில்லை. அவையொன்றுமில்லையேயாகிலும் இவள் அங்கே

அநந்யார்ஹையானமைக்கடையாளம் ஸுவ்யக்தமாகக் காணலாம். ஆனபின்பு இத்தைத் தவிருங்கோளென்று மத்யஸ்தையாய் நின்று தர்மம் சொல்லுகிறாளாய், அந்த மணத்தை விலக்கின பாசுரத்தாலே ப்ராப்யத்வரையினுடைய பரிபாகத்தை உபாயாத்யவஸாயதசையிலே நின்று தர்சித்தவனந்தரம் அது பகவதநந்யார்ஹையானமையறியாதே அந்ய விஷயத்துக்கு மர்ஹமோவென்று நிரூபிக்க, அவ்வளவிலே ஸம்பந்தஜ்ஞானம், இதுக்கு அந்ய சேஷத்வப்ரஸங்கமும் ஸ்வரூப நாசகம் சேஷியானவனுடைய போக்யதையாலும் அது தன்னையொழியவும் நிருபாதிக சேஷத்வத்தாலும் இவ்வஸ்து அவனுக்கே சேஷமென்றறுதியிட்ட *கருமாணிக்க மலையுமாகிற தோழிப்பேச்சான இம்மூன்று திருவாய்மொழியிலும் அநந்யார்ஹ சேஷத்வம் தோன்றுமென்கை.

ஆகவித்தால், தோழியானவள் வெறிவிலக்கியும், ஆசையறுத்தும், அறத்தொடு நின்றும், இவ்வஸ்து—அந்யசேஷமுமன்று, ஸ்வசேஷமுமன்று, பகவதேக சேஷமென்று சொன்ன இம்மூன்று திருவாய்மொழியும் ஸம்பந்தஜ்ஞானதசையிலே பேச்சென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நமென்றதாயிற்று.

(வாடிமெலிந்தித்யாதி) அதாவது—*ஆடியாடியிலே *வாடிவாடும்* என்று *அடியார்கள் குழாங்களையுடன்கூடப் பெறாமையால் வந்த க்லேசத்தாலே ஆச்ரயத்தையிழந்த தளிர் போலே வாடி, *பாலனாயேழுலகிலே *கண்ணன் கழல்துழாய் பொன்செய்பூண்மென்முலைக்கென்று மெலியும்* என்று கைகழிந்தவற்றையாசைப்பட்டு மெலிந்து *மண்ணையிருந்து துழாவியிலே *என் பெண்கொடியேறிய பித்தே* என்னும்படி ஸத்ருச பதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்தி பதார்த்தங்களையும் அவனாக நினைத்துக் கிடக்கும்படி பித்தேறி, *கடல் ஞாலத்திலே *ஈசன் வந்தேறக்கொலோ* என்று ஆற்றாமையாலே அநுகரிக்கிறமையறியாதே ஈச்வரனாவேசித்தானோவென்னும்படி அவனாகப்பேசி, *மாலுக்கு வையத்திலே *கற்புடையாட்டியிழந்தது கட்டே* என்னும்படி பகவத்லாபக்லேசத்தாலே கட்டடங்கவிழந்து, *உண்ணுஞ்சோற்றிலே *இன்றெனக்குதவாதகன்ற* என்று தன்னைப் பிரிந்து க்லேசப்படுகிற இவ்வாபத்தசையில் எனக்கு உதவாதே போனானென்னும்படி அகன்று, *கங்குலும் பகலிலே *சந்தித்துன் சரணம் சார்வதே வலித்த தையல்* என்னும்படி அவனைக்கிட்டி அவன் ஸந்நிதியிலே முடியவேணுமென்று வ்யவஸிதையானமை உபாஸகனுக்குப் பரபக்தி தசையிலுண்டாம் க்லாநி கார்ச்யாதிகள் போலே ஸாதநத்திலே முதலிடுமோவென்று மாதாவானவளஞ்சி, அவன் தன்னையும் வினவவந்தவர்களையும் குறித்து வாடாநின்றாள், மெலியாநின்றாள் என்றாற்போலே முறைப்பட்டு *முறையோ வரவணைமேல் பள்ளிகொண்ட முகில் வண்ணனே* என்று அத்தலையில் க்ருபையொழிய இவள் பக்கலுள்ளவை ஒன்றும் ஹேதுவல்ல. ஆனபின்பு இவளை இப்படித் துடிக்கவிட்டிருக்கை உம்முடைய க்ருபைக்கும் ரக்ஷகத்வத்துக்கும் போருமோவென்று கூப்பிடுகிற ஏழு திருவாய்மொழிகளிலும் உபாயாத்யவஸாயம் தோன்றுமென்கை.

இத்தால், தாய்ப்பேச்சான ஏழுதிருவாய்மொழியும் உபாயாத்யவஸாயதசையிலே பேச்சென்னுமிடம் ஸ்பஷ்டமென்றபடி.

(புதரியித்யாதி) அதாவது—தலைமகளானவள், *அஞ்சிறையமடநாரை* *வைகல்பூங்கழி* *பொன்னுலகாளீர்* *எங்கானல்* என்கிற நாலு திருவாய்மொழிகளிலும் க்ரமப்ராப்தி பற்றாமல் தூதுவிட்டு, *வாயுந்திரையுகளிலே *ஆற்றாமை சொல்லியழுவோமை* என்று ஸகலபதார்த்தங்களும் பகவத்லாபத்தாலே நோவுபடுகிறனவாகக் கருதி அவற்றை ஸமதுக்கிகளாகக் கொண்டழுது, *ஏறாளுமிறையோனிலே* மாறாளன் கவராத மணிமாமைகுறைவில்லம்* என்று அவன் விரும்பாதவற்றையுபேக்ஷித்து, *மாசறு சோதியிலே *நாடுமிரைக்கவே—யாமடலூர்தும்* என்று ஜகத்க்ஷோபம் பிறக்கும்படி மடலூர்வனென்று, *ஊரெல்லாம் துஞ்சியிலே

பின்னின்ற காதல் நோய் நெஞ்சம் பெரிதடுமால் முன்னின்றிராவூழி கண்புதைய மூடிற்றால் என்று ப்ரேமவ்யாதியும் ராத்ரியாகிற கலபமும் க்ருதஸங்கேதிகளாய்ச் சூழ்ப்பொருகையாலே போக்கடியற்று, எங்ஙனேயோவிலே *சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே யெழுவதோருரு வென்னெஞ்சுள்ளெழும்* என்று தேஜஸ்தரங்கமத்யே உகநேயமான அப்ராக்ருத விக்ரஹம், ப்ரீதயப்ரீதிஸமமாம்படி உருவெளிப்பாடாய் நெஞ்சிலே ப்ரகாசிக்க, *மானேய நோக்கிலே *திருவல்லவாழுறையும் கோனாரை அடியேனடிகூடுவதென்று கொல்* என்று அவனைக் கூடும் நாளை ப்ரார்த்தித்து, இப்படி ப்ரார்த்தியாநிற்கவும் தாழ்த்துவந்தவாறே *மின்னிடைமடவாரிலே *போகு நம்பீ* என்று ப்ரணயரோஷத்தாலேயூடி, *வெள்ளைச் சுரிசங்கிலே *என்னெஞ்சினுருமங்கே யொழிந்தார்—இனியாரைக்கொண்டென்னுசாகோ* என்று அபஹ்ருதசித்தையாகையாலே உசாத்துணையுமின்றி, *ஏழையராவியிலே *கண்ணன் கோளிழை வாண்முகமாய்க் கொடியேனுயிர் கொள்கின்றவே* என்று உருவெளிப்பாட்டாலே பாதக வர்க்கம் ஒருமுகமாய் நலிய, *நங்கள் வரிவளையிலே *காலம்பலசென்றும் காண்பதாணையுங்களோடெங்களிடையில்லை* என்று ஹிதம் சொல்லுகிற தாய்மார் தோழிமாரை அதிக்ரமித்து, *இன்னுயிர்ச்சேவலிலே *இழை நல்ல வாக்கையும் பையவே புயக்கற்றது* என்று போலிகண்டு நொந்து முடிகையிலே வ்யவஸிதையாய் *மல்லிகைகமழ் தென்றலிலே ஸந்த்யாகாலத்தில் க்ருஷ்ணனைப் பசுக்களின் முற்கொழுந்தில் வரக்காணாமல் பாதகபதார்த்தங்களாலே நலிவுபட்டு, *வேய்மருதோளிணையிலே ப்ராதஃகாலத்திலே க்ருஷ்ணன் பசுமேய்க்கப்போனாகை அதிசங்கை பண்ணி, அவன்முகத்தைப்பார்த்து, நீ பசுமேய்க்கப்போனால் நலியக்கடவ பாதக பதார்த்தங்கள் நலியாநின்றதென்று கூப்பிடுகிற பதினேழு திருவாய்மொழிகளிலும் ப்ராப்யத்வரை தோன்றுமென்கை. இத்தால் தலைமகள் பேச்சான பதினேழு திருவாய்மொழிகளும் ப்ராப்யத்வரா தசையில் பேச்சென்னுமிடம் வ்யக்தமென்றபடி.

135. ஆனால் தோழியென்றும் தாயென்றும் சொல்லுகிறது ஸம்பந்தஜ்ஞானத்தையும் உபாயாத்யவஸாயத்தையுமாகில் தத்தத் விஷயமான பன்மைச்சொல்லுக்குத் தாத்பர்யமேதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (தோழிமாரென்று தொடங்கி).

(மூ.) 135. தோழிமாரன்னையரென்கிற பன்மை ரக்ஷகத்வாதிபந்தவாத்ஸல்யாதி வ்யவஸாய புத்திபேதத்தாலே.

அதாவது.—*தோழிமார்களுமன்னையரும்* *அன்னையரும் தோழியரும்* *தோழிமார்விளையாடப்போதுமின்னென்ன* *அன்னையர்நாண* *ஊரென்சொல்லி லென்தோழிமீர்* *எங்ஙனேயோவன்னைமீர்காள்* என்று இப்படி தோழி தாய் விஷயமாகச் சொல்லுகிற பன்மை—திருமந்த்ரத்திற் சொல்லுகிறபடியே இவ்வாத்மாவோடு ஈச்வரனுக்கு ரக்ஷகத்வ சேஷித்வ காரணத்வ சரீரித்வாதி ஸம்பந்தங்கள் பலவுமுண்டாகையாலே அவ்வோ ஸம்பந்தங்களை விஷயீகரித்த ஜ்ஞானத்தினுடைய பேதத்தாலும், உபாயபூதனான அவனுடைய வாத்ஸல்யஸ்வாமித்வஸௌசீல்ய ஸௌலப்யஜ்ஞான சக்திக்ருபாதிகளைப் பற்றிவரும் வ்யவஸாயரூபமான ஜ்ஞானத்தினுடைய பேதத்தாலுமென்கை. புத்தி சப்தம்—ஜ்ஞானவாசி, *புத்திர்மநீஷா திஷணா தீ: ப்ரஜ்ஞா சேமுஷீ மதி:* என்னக்கடவதிறே. இத்தால் ஸம்பந்தஜ்ஞானத்துக்கும் உபாயாத்யவஸாயத்துக்கும் விஷயபேதத்தாலே வ்யக்திபேதமுண்டாகையாலே தத்தத் விஷயபஹுவசன ப்ரயோகத்துக்குக் குறையில்லையென்றதாயிற்று. (135)

136. தலைமகளென்கிறது—ப்ராப்யத்வரையையாகில் தலைமகளுக்குச் சொல்லும் பருவமேழும் இங்ஙகக்கொள்ளும்படியென்னென்னு மபேக்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (அபிலாஷேத்யாதி).

(மூ) 136 அபிலாஷாசிந்தநாநுஸ்ம்ருதீச்சாருசி பர பரம பக்திகளிலே பேதை முதலான பருவம் கொள்ளும்.

அதாவது:—அநுபாவ்யவிஷயப்ரதமதர்சநத்தில் பிறக்கும் ஆசையாகிற அபிலாஷையும் த்ருஷ்டமான அவ்விஷயத்திலுண்டாம் ஸ்மரணமாகிற சிந்தனையும், அந்த ஸ்மரணம் அநவரதம் நடக்கையாகிற அநுஸ்மருதியும், அவ்விஷயத்தை அவசியமநுபவித்தே நிற்கவேணுமென்னுமாசையாகிற இச்சையும், அவ்வாசைதான ரஸாந்தரத்தால் மாற்றவொண்ணாதபடி முதிருகையாகிற ருசியும், அவ்விஷயத்தில ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களே ஸுகதுக்கங்களாகையாகிற பரபக்தியும், அவ்விஷயத்தினுடைய விச்லேஷத்தில ஸத்தை கிடவாதொழிகையாகிற பரமபக்தியுமாகிற ஏழவஸ்தையிலும் *பேதை பெதும்பை மங்கை மடந்தை அரிவை தெரிவை பேரிளம் பெண்* என்கிற ஏழுபருவமும் தலைமகளான ப்ராப்யத்வரைக்குக் கொள்ளுமென்றபடி. இத்தால பக்தி ரூபையான ப்ராப்யத்வரைக்கு பக்தியினுடைய ப்ரதமதசை தொடங்கி சரமதசாபர்யந்தமான அவஸ்தாவிசேஷங்களிலே பர்வஸப்தகமும் கொள்ளலாமென்றதாயிற்று. .. .. (136)

137. இனி, தலைமகளானவவஸ்தையில வர்ணிக்கு மவயவ விசேஷங்கள் எவையென்னுமாகாங்க்ஷையிலே அத்தை தாசிப்பிக்கிறார் (மயிலபிறையென்று தொடங்கி).

(மூ.) 137. மயில பிறை வில் அம்பு முத்துபபவளம் செப்பு மின் தோரணம தெய்வவுரு விகாஸ சுத்தி தாந்தி ஜ்ஞாநாநந்தாநுராக பக்நயணுத்வ போக்யதாகதிகளையுடைய அகமேனியின் வகுப்பு.

அதாவது:—*தோகைமாமயிலார்கள்* என்று ஸ்த்ரீகளை மயிலாகச் சொல்லுகிறது—அலகபாரவிஸ்தருதியையிட்டாகையாலே. அத்தால இங்கு ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாநவிகாஸத்தைச் சொல்லுகிறது *பிறையுடைவாணுதல்* என்று நெற்றியைப் பிறையாகச் சொல்லுகையாலே அதின் தாவள்யத்தையிட்டு ஸ்வாதந்த்ர்யாந்ய சேஷத்வங்களாகிற தோஷஸ்பர்ச மற்றிருக்கும் சுத்தியைச் சொல்லுகிறது. *விற்புருவக்கொடி* என்று புருவத்தை வில்லாகச் சொல்லுகிறது—வளைவையிட்டாகையாலே பாஹ்யாப்யந்தரகரண நியமந ரூப தாந்தியைச் சொல்லுகிறது. *அம்பன்னகண்ணாள்* என்று கண்ணை லக்ஷ்யபாதியான அம்பாகச் சொல்லுகையாலே *தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு* என்று தனக்கடைத்த விஷயத்தை அவலம்பித்த ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறது.

முத்தன்னவெண்முறுவல் என்று முறுவலை முத்தாகச் சொல்லுகையாலே *முத் ப்ரீதிः ப்ரமதோ ஹர்ஷः* என்கிறபடியைக்கொண்டு அவ்விஷயாநுபவத்தாலுண்டான ஆனந்தத்தைச் சொல்லுகிறது *பவளவாயாள்* என்று அதரத்தை ப்ரவாளமாகச் சொல்லுகிறது சிவப்பையிட்டாகையாலே, அவ்விஷயத்தைப்பற்றவுண்டான அநுராகத்தைச் சொல்லுகிறது. *செப்பன்னமென்முலை* என்று பரிணதமான முலையை செப்பாகச் சொல்லுகையாலே சேஷிவிரும்பி மேல்விழும்படி பரிணதையான பக்தியைச் சொல்லுகிறது. *மின்னனைய நுண்மருங்குல்* என்று இடையை மின்னாகச் சொல்லுகிறது நுண்மையையிட்டாகையாலே, கீழ்ச்சொன்ன ஜ்ஞாநாவஸ்தாவிசேஷங்களுக்கெல்லாமாதாரமான ஆத்மஸ்வரூபத்தின அணுத்வத்தைச் சொல்லுகிறது.

தோரணங்கலகுல என்கிற நிதம்பவைலக்ஷண்யம் போக்தாவுக்கு போக்யமாயிருக்குமதாகையாலே *தேனும்பாலும் கன்னலுமமுதுமாகித்தித்தித்து* என்கிறபடியே சேஷிக்கு மிகவும் ரஸாவஹமாமபடியிருக்கிற ஆத்மவஸ்துவின் போக்யதையைச் சொல்லுகிறது. *அன்னமன்ன நடையாள்* என்று அன்னத்தை யொப்பிடுகிறது நடையழகுக்காகையாலே சேஷியும் ததீயரும் ச்லாகிக்கும்படி ஸ்வரூபாநுரூபமாக நடக்கையாகிற கதியைச் சொல்லுகிறது.

ஆக, இப்படி மயிலபிறைபித்யாதி வாணனுர்ஹாவயவ விசேஷயுகதமாய், *தெயவவுரு* எனறு அப்ராகருதமாகச சொனன ரூபமாவது—ஜ்ஞாநவிகாஸசுத த்யாதிகளுககு ஆசரயமாய, *அகமேனி* எனறு ஆநதரமாயிருககிற ஆத்மஸ்வ ரூபத்தின வகுப்பெனறபடி, வகுபபாவது—தர்மிதாமவைசிஷ்டியாலே ஏவம்பூத ரூபகாரஹமாமபடி யிருககிறகட்டளை. கீழ ப்ராபயதவரையை யனறோ தலைமகளாகச் சொலலிறறு அவயவவாணனையில ஆத்மஸவரூபபரமாகச சொலலுவானென் னெனனில, மூனறவஸ்தையும இவர்தமககேயாகையாலே தத்ததவஸதைகளோடு சேர்நத வேஷத்தாலே ஸகலமும இவர்தாமேயாய நினறு பேசுகையாலே ப்ராப்யத் வரையை யடைந்து நிறகிறவிவா ஸவரூபததுககே தலைமகளான நிலையாகையாலே அப்படி சொலலக குறையிலலை.

138. ஆக,தோழிதாயென னுமவஸதைகளிற சொலலும, பஹுவசனததுககு விஷ யங்களையும, தலைமகளான அவஸதையிற் சொலலும பருவஙகளையும,அவயவவர்ணனை களையும தாசிப்பிததாராய நினறாரகீழ. இவவவஸ்தாதரயத்தினுடைய வருத்தி விசே ஷஙகளை யெலலாருமறியுமபடி பரகாசிபபிககிறாரமேல (சூழசசியெனறு தொடங்கி)

(மூ.) 138. சூழ்சசி அகறறினீரெனனும பழி, இணககி எஙஙனேயென்னும மேலெ
முத்து, முனனினறுய இவளை நீரெனனும இருபடைமெயக்காட்டு,
நீரென்னேயெனனுமுடனபாடு, இடையிலலை யெனனு முதறுதல்,
இருநதிருந்து நடநதாளெனனும் கொணடாட்டம அவஸ்தாதரயவருததி.

அதாவது :—*தோழிமார் பலர்கொணடுபோயச் செயத சூழசசியை யார்க் குரைககேன* எனறு தோழிமாரனறோ இவளைககொடுபோய அவவிஷயத்திலே அகப்படுத்தி இப்படியாககினர்களெனறு தாயானவள தோழிமார்மேலே பழியிடுவது, *துலைவிலலி மங்கலம கொணடுபுகக்கு அமுதமெனமொழியாளை நீருமககாசையினறி யகறறினீர்* எனறு அவவூரிலேகொண்டுபுககு அவவிஷயததைககாட்டி நீஙகளே யனறோ இவளை இபபடிக கைகழியபபண்ணினீர்கோளெனறு தோழியானவள தாய்மார்மேலே பழியிடுவதாகிறவிதுவும, *இணககியெமமையெமதோழிமா விளை யாடப போதுமினெனனப்போநதோமை* எனறு உனனைவெறுககிறதென ? இணகருபபாரவையாய நினறு உனபககலிலே அகபபடுததின தோழிமாராலே வந்ததனறோவிதெனபது, *எஙஙனேயோவன்னைமீர்காள் எனனைமுனிவது நீர்* எனறு எனககு அவவிஷயத்தைககாட்டி இப்ப்ராவணயத்தை விளைத்த தாய்மாரான நீஙகள எனனைப்பொடிகிறபடி எஙஙனேதானெனபதாய் கீழச்சொனன பழி இரணடுககும ஒககுமெனறு தலைமகளமேலெழுத்திடுகையும ; *முனனினறாயெனறு தோழிமாகளுமனனையரும முனிதிா* எனனுமபடி இதுககு முன்பு ஒருவர்கண் படாமல வளர்ந்துபோநத நீ இபபோதெலலாரும காணப்புறபபட்டு முனனே நினறா யெனறு, தோழி, தாயமாரோடே கூடிநினறு தலைமகளைபபொடிவது, *இவளை நீரினி யனனைமீருமககாசையில்லை விடுமினோ* எனறு தாய்மார்ககுக காரியோபதேசம் பண்ணுவாரைப்போலே, தோழி, தலைமகளுககுத் துணை செயவதாயககொணடு இரண்டு தலைக்கும ஒரொருபோதிலே ஸஹகரிககையாகிற இருபடைமெய்ககாட்டும, *அனனையரும தோழியரும நீரெனனேயெனனுதே நீளிரவும துஞ்சுவரால* எனறு தாயமாரும் தோழிமாரும இத்தசையில எனனை ஆசவஸிப்பியாதே இரவுமுழுகக உறஙகாநின்றார்களெனறு தாயமாரோடும தோழிமாரோடும தலைமகளுககுண்டான உடன்பாடும *அன்னைமீர்காளென் னுடைததோழியர்காளென்செய்கேன* எனற வளவில அவர்கள எங்களைக கேட்கில மீளவமையுமெனன, *உங்களோடெங்களிடை யிலலை* எனறு இவவிஷயத்தில நின்றும மீட்கநினைககிற உஙகளோடு எனககொரு ஸம்பநதமிலலையெனறு இரணடு தலையையுமுதறுகையும ;

இருநதிருநதரவிநதலோசனவெனறெனறே நைநதிரங்கும் என்று ஒருகால் அரவிந்தலோசனவென் னுமபோது பலஹாநியாலே நடுவே பலகாலிளைத்திருந்திருந்து

அவன் கண்ணழகுக்கு வாசகமான அத்திருநாமத்தை இப்படிப் பலகாலும் சொல்லிச் சிதிலையாய் அழியாநின்றாளென்று இவளதிப்ராவண்யத்தைக்கண்டு தோழிகொண்டாடுவது. *திருக்கோளூர்க்கே நேரிழை நடந்தாள்* என்று அவன் வர்த்திக்கிற தேசத்தைக் குறித்துப் போனாளென்னவமைந்திருக்க, பகவத்ப்ராவண்யாதிசயத்தைப்பற்ற பஹுமாநம்பண்ணி நடந்தாளென்று தாயார்கொண்டாடுவதாகிறவிதுவும், தோழி தாய் மகளென்கிற அவஸ்தாத்ரயத்தினுடையவும் வ்யாபாரமென்றபடி.

இதில் பழி, மேலெழுத்து என்கிறவிரண்டாலும் *அகிஞ்சித்கரஸ்ய சேஷத்வாநுபபத்தி:* என்கிறபடியே சேஷவ்ருத்த்யந்வயமில்லாதபோது சேஷத்வஸித்தியில்லாமையாலே சேஷவ்ருத்தியிலே நோக்காயிருக்கும் ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் ப்ராப்யருசிக்கு ஹேதுவாகையாலும், விலக்ஷண குணவிக்ரஹ விசிஷ்டமாய் உபேயமாயிருக்கிற வஸ்துதன்னையே தத்ப்ராப்த்யுபாயமாகப் பரிக்ரஹிக்கையாலே உபாயாத்யவஸாயம் உபேய வைலக்ஷண்யத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கையாலே உபேய ருசிக்கு ஹேதுவாகையாலும். இவற்றிலோரொன்றைப்பார்த்தால் இதுவே ப்ராப்யத்வராஹேதுவென்னும்படியிருக்கையும், ப்ராப்யத்வராவேஷந்தன்னை நிரூபித்தாலும் அவையிரண்டுமடியாக இது வந்ததென்று தோற்றும்படியிருக்கையும் சொல்லுகிறது. இப்படி ஸம்பந்தஜ்ஞாநமும் உபாயாத்யவஸாயமும் ப்ராப்யத்வரைக்குக் காரணமாயிருக்கிறவிது ப்ரதமதசை.

இருபடைமெய்க்காட்டு, உடன்பாடு என்கிறவிரண்டாலும் ஸம்பந்தஜ்ஞாநமானது—சேஷத்வம் ஸ்வரூபமானபின்பு சேஷிதானே வந்து விஷயீகரிக்கக் கண்டிருக்கையொழியத் தான் பதறுகை ஸ்வப்ரயோஜனத்திலே முதலிடுகையாலே ஸ்வரூபவிருத்தமென்னுமாகாரத்தாலே ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவர்த்தகமான உபாயாத்யவஸாயத்துக்கு ஸஹகரித்தும், இவ்வதிப்ராவண்யம் உபாயத்திலே முதலீடில்லை செய்வதென்னென்று இத்த்வரையை நிவர்த்திப்பிக்கப் பார்க்கிற வுபாயாத்யவஸாயத்தை, ப்ராப்த விஷயத்தில் ப்ராவண்யம் ஸ்வரூபாதிரேகியல்லாமையால், இது நிவர்த்தநீயமன்று; நிவர்த்திப்பிக்கத்தானும் போகாதென்று நிவர்த்தநோத்யோகத்தைக் குலைத்து ப்ராப்யத்வரைக்கு ஸஹகரித்தும், இப்படியிரண்டுக்கும் அநுகூலிக்கத்தக்கதாயிருக்கும்படியும், சேஷிக்கு அதிசயகரமான கைங்கர்யத்தில் வரிப்பதெப்போதோ வென்னுமத்தாலும், ஸித்தோபாயத்தைப் பற்றினார்க்கு விளம்பஹேதுவில்லாமையாலே சீக்ரமாக ப்ராப்யத்தைப் பெறவேணுமென்னுமத்தாலும் செல்லுகிற ப்ராப்யத்வரைக்கு ஸம்பந்தஜ்ஞாநமும் உபாயாத்யவஸாயமும் அநுகூலமாயிருக்கும்படியையும் சொல்லுகிறது. இப்படி ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் உபயஸஹகாரியாவது ப்ராப்யத்வரைக்கு நிரோதகங்களான ஸம்பந்தஜ்ஞாநோபாயாத்யவஸாயங்கள் முகம்பேதந் தத்ததநுகூலங்களாவதாகிறவிது மத்யமதசை. உதறுதல், கொண்டாட்டம் என்கிறவிரண்டாலும் இப்படி அநுகூலமாய்த் தோற்றியிருக்கிற ஸம்பந்தஜ்ஞாநமும் உபாயாத்யவஸாயமும் க்ரமப்ராப்தியே அமையுமென்றும் த்வரைக்கு நிவர்த்தகமாமளவில் த்வரையிரண்டையுமதிக்ரமித்துப்போம்படியையும் அப்படி அதிக்ரமித்த காலத்தில் அந்தத்வரை ஸம்பந்தஜ்ஞாநத்துக்கும் உபாயாத்யவஸாயத்துக்கும் அவத்யமாய்த் தோற்றுகையன்றிக்கே ச்லாக்யமாயிருக்கும்படியையும் சொல்லுகிறது. இப்படி ப்ராப்யத்வரை ஸம்பந்தஜ்ஞாநோபாயாத்யவஸாயங்களை அதிக்ரமிக்கையும், அதுதான் ச்லாக்யமாகையுமாகிறவிது சரமதசை. ஆக ஸம்பந்தஜ்ஞாநம், உபாயாத்யவஸாயம், ப்ராப்யத்வரையாகிற அவஸ்தாத்ரயத்தினுடைய வ்ருத்திவிசேஷங்களை ஸர்வருமறிந்து அநுஸந்திக்கும்படி ஸங்க்ரஹேண தர்சிப்பித்தாராய்த்து. ... . (138)

139. இவ்வவஸ்தாத்ரயத்தில் தாயென்றும் மகளென்றும் சொல்லுகிற அவஸ்தைகளில் ஸ்வஸ்வசத்ருக்களும் பந்துக்களுமாகச் சொல்லுகிறது ஆரையென்னு மாகாங்க்ஷையிலே அவற்றையருளிச்செய்கிறார் (தாயாரென்று தொடங்கி).

(மூ.) 139. தாயாா ஏதலர் உறறீகளென்னும ஸாத்யஸிததஸாதநநிஷடரை; மகள நம்முடையேதலா யாமுடைததுணையென்னும ஸிதத ஸாதநஸாதயபரரை.

*அதாவது:—தாயாரான உபாயாதயவஸாயதசையில *ஏதலர் முன்னுவென் நிணைந்திருநதாய* எனறு சதருககளாகவும *உறறீர்கடகென சொலவிச் சொலலு கேனயான* எனறு பநதுககளாகவும சொலலும—ஸிததஸாதநநிஷடா ப்ரதி கூலரான ஸாதயஸாதந நிஷடரையும, அநுகூலரான ஸித்தஸாதந நிஷடரையும். மகளான ப்ராபயதவராதசையில *நமமுடையேதலர் முனபு நாணி* எனறு அநத ரஙகசதருககளாகவும, *யாமுடைததுணையெனனும தோழிமார்* எனறு ஸவஸமாந ஸுகதுஃககரான பநதுககளாகவும சொலலும—பகவதேகபரராயிருககச செயதே ததுபாயபாவததிலே ஊனறிநினறு, இத்வரை பாரதநதர்யததுககுச சேராதென்று நிஷேதிககும ஸிததஸாதநபரரையும, தனனைபபோலே உபேயபாவததிலே யூனறி உடனபாடராயிருககும ஸாதயபரரையுமெனகை. கீழில வாகயத்திலே *சூழசசி* எனறும, இவவாகயத்திலே *ஏதலர் எனறும மறறையாழவார்கள சநதைகளையும கூட்டியெடுததது ஆழவார்களெலலாரும ஏககணடராகையாலே அருளிச செயலுக கெல்லாம இநத ஸவாபதேசம ஒககுமெனறு தோறறுகைக்காக.* .... (139)

140. *இநத ப்ரஸங்கத்திலே அருளிச செயலில வரும பல அந்யாபதேசங களுககும ஸவாபதேசஙகளை அருளிசசெயகிறார்மேல பலவாகயஙகளாலே (நாலய லாரிதயாதி)*

(மூ.) 140. நாலயலாா அயறசேரியார் உபாயசதுஷ்டயாநதாயாமித்வபரர்.

*அதாவது.—*நாலயலாருமறிந்தொழிந்தார்* எனகிற நாலயலாரும, *அயற்சேரி யீர்காள* எனகிற அயறசேரியாருமாகிறா—கர்ம ஜஞாந பகதி ப்ரபத்திகளாகிற உபாயசதுஷடயத்திலும ஊனறியிருககுமவர்களும, அர்ச்சாவதாராதிகளிலபேக்ஷை யற்று அநதர்யாமித்வததிலே ஊனறியிருககுமவர்களுமெனகை.* ... (140)

141. *ப்ரபத்திபரரையும அசலாகச சொலலலாமோ வெனகிற சஙகையிலே அருளிச செயகிறார் (கீழையிதயாதி.)*

(மூ) 141. கீழைமேலை வடககிலவைபுறமபாகத் தனபற்று உளளசல்.

*அதாவது:—*கீழையகத்துத தயிர்கடைய* எனறும *மேலையகத்து நஙகாய் வநது காணமினகள* எனறும *வடககிலகம புககிருநது மினபோல நுணணிடை யாளொரு கனனியை வேறறுருவம செயதுவைத்த* எனறும, கரியையும தர்சந மும அநுபவமுமாகிற காமயோகமும ஜஞாநயோகமும பகதியோகமும ஸித்த ஸாதநபராகுப் புறவசலாய அவவிஷயநதனனில ஸவகதஸவீகாரம உளளசலா யிருககுமெனறபடி.* .... (141)

(மூ.) 142. ஊராா நாடடாருலகா கேவலைசவாயகாம ஸவதநத்ரா.

142. *(ஊராரிதயாதி) அதாவது:—*ஊராரிகழிலும* *ஊரவர்கவ்வை* *நாடடாரோடியலவொழிநது* *எஙகள கணமுகப்பேயுலகர்களெலலாம* *இமமட வுலகர்* *ஊரும நாடுமுலகமும* எனகிற விடஙகளில ஊராரெனபது ஆத்ம ப்ராபதி காமரான கேவலரை. நாடடாா எனபது—புத்ர பசவநநாதிகளான இஹலோகை ச்வர்யகாமரை. உலகர் எனபது ஸ்வர்ககாதி பரலோகைச்வர்யகாமரான ஸவதந் த்ரரையெனகை.* ... . (142)

143. கேவலரை ஒரூராகச் சொல்லுவானென்? என்கிற சங்கையிலே அருளிச் செய்கிறார் (இறுகலித்யாதி.)

(மூ) 143. இறுகலிறப்புக்கும் இறந்தால் தங்குமூர் ஒக்குமே.

அதாவது.—அபரிச்சிந்ந ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிக பரப்ரஹ்மாநுபவம் போலன்றிக்கே அணுபூதாத்மாநுபவமாத்ரமாகையாலே, *இறுகலிறப்பு* என்கிற ஸங்கோசரூபமான மோக்ஷத்துக்கும *ஜராமரணமோக்ஷாய* என்கிறபடியே ஜராமரணாதிகளில் அந்வயமற்றிருந்து அநுபவிக்கும்போது ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களுக்கு கர்மீபவிக்கும ப்ரக்ருதிமண்டலத்துக்கு அவ்வருகான பரமாகாசத்திலே யிருந்து அநுபவிக்கவேண்டுகையாலே, *யோகிநாமம்ருதம் ஸ்தாநம் ஸ்வாத்ம ஸந்தோஷகாரிணம்* என்கையாலே *இறந்தால் தங்குமூரண்டமே* என்கிறபடியே ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்றால் போய்வஸிக்கும் தேசமொக்குமென்றபடி. .... (143)

(மூ.) 144. சிறுசீரார் சுளகுகள் உபயவிவேகபரிகரம்.

144. (சிறுசீராரித்யாதி) அதாவது —*சிறுசுளகுமணலுங்கொண்டு* என்றும் *சீரார் சுளகில சிலநெல் பிடித்தெறியா* என்றும சொல்லுகிறவிடங்களில சிறுசுளகாவது—பெருமணலையும் நுண்மணலையும் பிரிப்ப தொன்றாகையாலே தேஹாத்ம விவேகத்துக்குப் பரிகரமான ப்ரமாணம். சீரார்சுளகாவது—இவளுக்கு இவ்வ்யாமோஹத்தை விளைத்தார் ஆரென்று ஆராய்கிற வளவிலே *சில நெல்பிடித்தெறியா* என்று தொடங்கி *பேராயிரமுடையானென்றாள* என்று தேவதாந்தரங்கள்ன்று; ஸர்வேசவரனென்று விவேகிக்கிற போதைக்கு உபகரணமாகையாலே ஆத்ம பரமாத்ம விவேகத்துக்குப் பரிகரமான ப்ரமாணமென்கை. உபயவிவேகமாவது—த்யாஜ்யோபாதேய ரூபோபயவஸ்து விவேகமாகையாலே ப்ரகரணோசிதமாக இப்படி சொல்லத்தட்டில்லை. .... (144)

(மூ.) 145. மாலை கங்குல் காலை பகல்—ரஜஸ்தமஸ்ஸத்வசுத்தஸத்வஜ்ஞாநங்கள்.

145. (மாலையித்யாதி) அதாவது:—*செங்களம்பற்றி நின்றெள்கு புன்மாலை* *செலகதிர்மாலை* இத்யாதிகளிலே சொல்லுகிற மாலையாவது—ராகோத்தரமாய பதார்த்தங்கள் விசதமாக ப்ரகாசியாமைகொண்டு அயதாப்ரதிபத்திக்கு உறுப்பாயிருக்கும ஸந்த்யாகாலமாகையாலே பதார்த்தங்களில அந்யதாப்ரதிபத்திக்குறுப்பான ராஜஸஜ்ஞாநம, *சூழ்கின்றகங்குல்** செல்கின்றகங்குல *கங்குல நாழிகை* இத்யாதிகளால சொல்லுகிற கங்குலாவது—பதார்த்தங்களொன்றும் தோற்றாதபடியாய், ஏதேனும் தோற்றுமதுண்டாகில விபரீதமாகத் தோற்றுமபடியிருக்கும் திமிரோபஹத ராத்ரிகாலமாகையாலே ஜ்ஞாதவ்யார்த்தப்ரகாசமுமின்றியே விபரீத ப்ரதிபத்திக்கு ஹேதுவுமாயிருக்கும் தாமஸஜ்ஞாநம. *காலை யெழுந்திருந்து* *காலை நன்ஞானத் துறைபடிந்து* இத்யாதிகளிற சொல்லுகிற காலையாவது—ப்ராஹ்மமுஹூர்த்த மாகையாலே ஸத்வோத்தரமாய், இருள நீங்கி வெளிசசெறித்துவருகிற ப்ராத: கால மாகையாலே பதார்த்த யதாப்ரதிபத்திக்குறுப்பாகா நிற்கும ஸாத்விகஜ்ஞாநம. *பகல் கண்டேன்* இத்யாதியிற் சொல்லும பகலாவது—பதார்த்தங்களை ஸம்சய விபர்யயமற விசதமாக ப்ரகாசிப்பிக்கும காலமாகையாலே, *நாரணனைக் கண்டேன* என்கிறபடியே ஸமஸ்தகுண விக்ரஹ விபூதிவிசிஷ்டனை ஸர்வேச்வரனை ஸம்யக் ஸாக்ஷாத்கரிக்கிற சுத்தஸத்வஜ்ஞாநமென்கை. இத்தால் அந்யதாஜ்ஞாநம், விபரீத ஜ்ஞாநம், யதாஜ்ஞாநம் தத்பலமான ஸாக்ஷாத்காரஜ்ஞாந மென்கிறவற்றைச் சொன்னபடி. .... (145)

(மூ) 146. நிலாமுற்றம் ப்ரஜஞாப்ராஸாதமென்னு மெலலிலிலம்.

146. (நிலாமுற்றமித்யாதி) அதாவது—*நீணிலாமுற்றத்து நின்றிவள் நோக்கினள்* என்கிற நிலாமுற்றமாகிறது—*ப்ரஜ்ஞா ப்ராஸாதமாருஹ்ய அசோச்யச சோசகாந் ஜநாந், பூமிஸ்த்தாநிவ சைலஸ்த்தோ ஹ்யஜ்ஞாந ப்ராஜ்ஞ ப்ரபச்யதி* என்கிறபடியே உத்துங்கமாக நின்று ஸர்வத்தையும் காசிக்கைக்கு உறுப்பாகச் சொல்லப்படுவதாய அதிலே நின்று தர்சித்தவளவில *காணுமோ கண்ணபுரமென்று காட்டினள்* என்கையாலே ததீய விஷயமே பரம ப்ராப்யமென்று பிறர்க்கும் ப்ரகாசிக்கும்படி சரமாவதியான புருஷார்த்தஜ்ஞானமென்கை. (146)

(மூ) 147 கலை வளை அஹமமமக்ருதிகள்.

147. (கலையித்யாதி) அதாவது—*கைவளையும் மேகலையும் காணேன்* *கலையாளாவகலல்குலகனவளையும் கையாளா* இத்யாதிகளில் சொல்லுகிற கலையும் வளையுமாவன—பகவதநுபவவிரோதியான அஹங்க்ருதியும் மமக்ருதியுமென்கை. அஹங்கார மமகாரங்களிரண்டும் பகவதநுபவவிரோதியாகையாலேயிறே மத்யம பதத்தாலே இவையிரண்டையும் கழித்துக்கொண்டு த்ருதீயபதத்திலே பகவதநுபவம் சொல்லிற்று. *கழல்வளை பூரிப்ப யாங்கண்டு கைதொழக் கூடுங்கொலோ* *ஈண்டிய சங்கும் நிறையும் கொள்வான்* *தூதுரைத்தல் செப்புதிரேல் சுடர்வளையும் கலையும்* என்கிற விடங்களில் த்யாஜ்யமான அஹமமமக்ருதிகளன்றிக்கே *சேஷோஹம* *என்னுடைய திருவரங்கர்* என்றாப்போலே யிருந்துள்ள அஹமமதைகளைச் சொல்லிற்றாகக் கொள்ளலாமாகையாலே அங்குத்தைக்கும் இதுவே ஸ்வாபதேசமாகக் குறையில்லை. (147

(மூ) 148. பட்டம் சூடகமாவன பராவர குருக்கள் பூட்டும் ஆத்மபூஷணங்கள்.

148. (பட்டமித்யாதி) அதாவது—*பட்டங்கட்டிப் பொற்றோடுபெய்து இவள் பாடகமும் சிலம்பும் இட்டமாக வளர்த்தெடுத்தேனுக்கு* என்றும், *சூடகமே தோள் வளையே தோடே செவிப்பூவே* பாடகமே யென்றனைய பலகலனும் யாமணிவோம்* என்றும் சொல்லுகிற ஆபரணங்களாவன, *க்ருஷ்ணங்க்ரீதுளஸீ மௌலி: பட்டம க்ருஷ்ணபிவந்தநம், குண்டலே க்ருஷ்ண சரிதச்ரவணம் கங்கணேஞ்ஜலி:* என்கிறபடியே ப்ரதமத்திலே இவ்வாத்மாவை அங்கீகரித்த ஆசார்யனுண்டாக்கும் நாம ரூபங்களும் பகவத் வந்தநாதிகளும். பின்பு அவ்வாசார்ய வைபவத்தை உணர்ந்தி அவனுண்டாக்கும் சேஷத்வஜ்ஞாநாதிகளுமாகிற ஆத்மாலங்காரங்களென்கை. (148)

149. இனி லீலோபகரணங்களாகச் சொல்லப்படுமவற்றுக்கு ஸ்வாபதேச மருளிச் செய்கிறார் (பந்து கழலென்று தொடங்கி)

(மூ.) 149 பந்து கழல் பாவை குழமணன் யாழ் தென்றல் மதியமடிசில் சாந்தம் பூணகில் சிற்றில் தூதை முதலானவன—குணத்ரயவிசித்ரகாமஸூத்ரத்தாலே கட்டி லீலையாக பரேரிக்க விழுந்தெழுந்தும் சுழன்றுழன்றும் பறிபட்டும் அறபசாரமா மவையுமாய மதீயமென்னில் விட்டகலவும் ததீயமென்னில் இகழ்வறவும் முனிவதுமிக்காலமீதோ வென்னப்படும் பொங்கைமபுலனில் போகயாதி ஸமூஹம.

அதாவது—*பந்தும் கழலும் தந்து போகு நம்பீ* *கனம் மன்றெங்கள் கையில் பாவைபறிப்பது* *குழகியெங்கள் குழமணன்கொண்டு* *யாழ் நரம்பு* *தைவந்த தண்தென்றல்* *மேவுதண் மதியம்* *இன்னடிசிலொடு பாலமுதூட்டி* *சாந்தமும் பூணும்* *சீருற்றவகிலபுகை* *எங்கள் சிற்றிலும்* *வட்டவாயச்சிறு

யார் தம பின சென்று* எனகிறபடி ஹமஸமானது ஸ்தரீகள் நடையழகைக்கண்டு தானும அபபடி நடக்கைககாகப பினசெலலுமாபோலே *அனன நடைய வண ஙகு* எனறு ஹம்ஸகதியான பிராடடியுடைய அநந்யார்ஹசேஷதவாதிகளும் புருஷ காரபாவமுமாகிற நடையை யநுகரித்து, (குடைநீழலிலே, கவரியசைய, சஙகமவை முரல, வரி வணடிசை பாட, மாநஸபத்மாஸநததிலேயிருநது) *அன்னமென கமலத் தணிமலாப்பீடதது அலைபுனலிலைக்குடை நீழல—வீறறிருக்கும* எனறும், *செநநெ லொண்கவரியசைய வீறறிருககும்* எனறும,*சஙகமவை முரலச செஙகமல மலரை யேறி* எனறும, *வரிவணடிசை பாட அனனம பெடையோடுடனநாடும*என்றும *மனனுமுது நீா அரவிந்த மலாமேல்*எனறும சொலலுகிறபடியே ஹம்ஸமானது, மேலே எழுநத தாமரையிலை குடையாகவும, பக்வ பலமான செநநெலின அசைவு கவரியகாவும சஙகுகளின த்வநி ஜயகோஷமாகவும, வணடுகளின மிடறரேசை பாட்டாகவும பெற்று, மாநஸ ஸரஃபத்மம ஆஸநமாக இருககுமாபோலே—*அக கமலததிலை போலும திருமேனியடிகள்* எனறு பதமபத்ர நிபசயாமலமான திரு மேனியை ஸம்ஸாரதுககாாக்கதாபம வாராதபடி தஙகளுககு ஒதுஙக நிழலாகவுடை யராய், *அஹமநநம* என்னுமபடி பரிபகவ ஜ்ஞாநரானவாகள அநுகூலவ்ருத்தி செயய, சுத்தஸ்வபாவா ஸ்துதிகக; ஸாரகராஹிகள ஸாமகாநம் பணண, *குரு பாதாம்புஜம் தயாயேத்* என்கிறபடியே ஆசாாய சரணயுகளஙகளை அநவரதம நெஞசுககுளளே கொணடிருக்கும சிஷயாகளுடைய பிரமகுருவுக கிருப்பிடமான *போதிற்கமல வனனெஞசம்*என்கிறமாநஸபதமததை வஸதவயமாகவுடையராய (விதியினுல, இடரில, அநதரமினறி, இனபம பட, குடிசசீரமையிலே யாதலிதயாதி) *விதியினுலபெடைமணககும*எனறும, *இடரில போகம மூழகி* என்றும, *அநதர மொனறுமின்றி* என்றும, *மிகவினபம படமேவும*எனறும சொல்லுகிறபடியே சாஸதரோகதமான பரகாரததிலே, ஸாமஸாரிக ஸகலதுரிதஙகளும தடடாதபடி யாகவும, ஒரு விசசேதமும வாராதபடியாகவும், மேனமேலும ஆநநதம அபிவருதத மாமபடியாகவும,* குடிசசீரமையிலனனஙகள* எனகிறபடியே பார்யாபுத்ராதிக ளோடேயிருநது பகவதநுபவம பணணுகிற *நளிாநத சீலன நயாசலன*எனறு சொலலப்பட்ட செலவநமபி, * மெயநநாவன மெயயடியான விடடுசிததன* எனகிற பெரியாழவாாபோலவாரையும *பறறறுாாகள* எனறும *சிறறெயிறறு முறறல மூஙகில் மூன்று தணடரொனறினா அறறபறறா* எனறும் சொலலுகிற படியே ஸாமஸாரிக ஸகல ஸஙகமுமறறு, உத்தமாசரமிகளாயப பரமஹமஸ சபத வாசயரான நாதமுநிகள் யாமுந முநிகள போலவாரையும் இந்த குணஸாம் யததையிட்டு அனனமெனறு சொலலுமெனகை. (151)

152 வண்டுதும்பிகளென்றது ஆரையென்ன அருளிசசெய்கிருர் மேல் (என பெறுதி) என்று தொடஙகி

152. என்பெறுதியென்ன ப்ரமியாது உள்ளத்துளூறிய மதுவ்ரதமாய்ப் தூமது வாய்கள் கொண்டு குழல்வாய் வகுளத்தின் ஸாரம் க்ரஹித் துத் தேதெனவென்று ஆளம் வைத்துச் சிறுகாலெல்லியம்போது குறிஞ்சி மருள் காமரம் கந்தாரம் தலைக்கொள்ளப்பாடித் துன்னிட்டு நெருக்க நீக்கென்று கடந்துபுகும் தகைவறப்புக்கு வண்டொத் திருண்ட குழலிலே சங்கையற மருவி அருளாத யாமென்ருேடி வந்து வாசமேயூதி வண்டே கரியான தெய்வவண்டோடே சேர்விக் கும் சேமமுடை நாரதன் முனிவாஹநர் தம்பிரான்மார் போல்வாரை வண்டு தும்பியென்னும்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஆசார்ய ஹ்ருதய வியாக்கியானம்

மூன்றும் ப்ரகரணம்

150 இனி பகவத்விஷயத்தில் தூதாகவிடுகிற பக்ஷிகளுக்கு ஸ்வாபதேச மேதென்னு மாகாங்க்ஷயிலே அதை யருளிச்செய்கிறார் மேல் (சேர்ப்பாரை) என்று தொடங்கி

150 சேர்ப்பாரைப் பக்ஷிகளாக்கி ஜ்ஞாநகர்மங்களைச் சிறகென்று குரு ஸப்ரஹ்மசாரி புத்ரசிஷ்யஸ்தாநே பேசும்.

*அதாவது -(சேர்ப்பாரைப்பக்ஷிகளாக்கி) பகவத்விஷயத்தில் கடகராமவர்களைப் பக்ஷிகளாகப்ரதிபத்திபண்ணி (ஜ்ஞாந கர்மங்களைச் சிறகென்று) *வீசும் சிறகால் பறத்தீர்* *அஞ்சிறைய மடநாராய்* இத்யாதிகளாலே *உபாப்யாமேவ பக்ஷாப்யாம ஆகாசே பக்ஷிணாம் கதி:, ததைவ ஜ்ஞாந கர்மப்யாம ப்ராப்யதே புருஷோத்தம:* என்கிறபடியே பக வத் விஷயத்தில் சீக்ரப்ராப்திக்குறுப்பான அவர்களுடைய ஜ்ஞாந வ்ருத்தங்களைப் பக்ஷங்களென்று சொல்லி, (குருஸப்ரஹ்மசாரி புத்ர சிஷ்யஸ்தாநே பேசும்) *நீயும் நின் அஞ்சிறைய சேவலுமாய் ஆவாவென்றெனக்கருளி* *இது சொல்லியருள் ஆழிவரி வண்டே* *வந்துமேயும் குருகினங்காள்—கைகள் கூப்பிச் சொல்லீர்* *உடன் மேயும் மடவன்னங்காள்-அடியேனுக்கும் போற்றுமினே* *நன்னலப்புள்ளி னங்காள் வினையாட்டியேன் நானிரந்தேன்* *என் முலைகள் மேல் தும்பிகாள்— யாமிதுவோ தக்கவாறென்ன வேண்டும் கண்டீர்* *செங்காலமடநாராய்—குடக் கூத்தற்கென் தூதாய்—நும்மரோடே—நும்காலகளென் தலைமேல் கெழுமீரோ* *கொக்கினங்காள் குருகினங்காள் தக்கிலமே கேளீர்கள்* இத்யாதிகளாலே குருக் களுடையவும் ஸப்ரஹ்மசாரிகளுடையவும், *இளங்கிளியே யான் வளர்த்த நீயலையே* *நீயலையே சிறுபூவாய்*யான் வளர்த்தகிளிகாள்* *தீவினையேன் வளர்த்த சிறு பூவைகளே* இத்யாதிகளாலே புத்ரர்களுடையவும் சிஷ்யர்களுடையவும் ஸ்தாநே சொல்லுமென்கை (150)*

151 இனி இந்த பக்ஷிகளில் அவாந்தர பேதங்களுக்கு ஸ்வாபதேசமருளிச் செய்வ தாகத் திருவுள்ளம் பற்றி இதில் அன்னமாகச் சொல்லுகிறது ஆரையென்னு மாகாங்க்ஷயிலே அருளிச்செய்கிறார் (விவேகமுகராய்) என்று தொடங்கி

151 விவேகமுகராய் நூலுரைத்து அள்ளலில் ரதியின்றி அணங்கின் நடையைப் பின்சென்று குடைநீழலிலே கவரியசையச் சங்கமவை முரல வரிவண்டிசைபாட மாநஸ பத்மாஸநத்திலே யிருந்து விதியினாலிடரி லிந்தமின்றி யின்பம்படக் குடிச்சீர்மையிலேயாதல் பற்றற்ற பரம ஹம்ஸராதல்ரா நயாசலன் மெய்ந்நாவன் நாதயாமுநர்போல்வாரை அன்னமென்னும்.

*அதாவது —(விவேகமுகராய்) *ஹம்ஸோ யதா க்ஷீரமிவாம்புமிச்ரம்* என்கிறபடியே ஹம்ஸமானது நீர் க்ஷீர விபாகம் பண்ணுமாபோலே ஸாராஸாரவிவேகோந்முக ராய் (நூலுரைத்து) *அன்னமதாயிருந்து அங்கு அறநூலுரைத்த* என்று ஹம்ஸ ரூபியாய் சாஸ்த்ரப்ரதானம் பண்ணினாப் போலே சரோதாக்களைக்குறித்து சாஸ்த் ரங்களை யுபதேசித்து, (அள்ளலில் ரதியின்றி) *நப நநாதி ரதிம ஹம்ஸ: கதாசித் கர்த்தமாம்பஸி* என்கிறபடியே ஹம்ஸமானது கர்த்தமஜலத்தில் பொருந்தாதாப்போலே—*வன்சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலத்து-அழுந்தார்* என்கிறபடியே ஸம்ஸாரகர்த்தமத்தில் பொரு த்த முடையரன்றிக்கே (அணங்கின் நடையைப் பின்சென்று) *அன்னம் பெயவனை*

யாா தம பின சென்று எனகிறபடி ஹமஸமானது ஸதரீகள நடையழகைககணடு தானும அபபடி நடககைககாகப பினசெலலுமாபோலே *அனன நடைய வண நகு* என்று ஹமஸகதியான பிராட்டியுடைய அநநயாா ஹ சேஷதவாதிகளும புருஷ காரபாவமுமாகிற நடையை யநுகரிததது, (குடைநீழலிலே, கவரியசைய, சஙகமவை முரல, வரி வணடிசை பாட, மாநஸபதமாஸநததிலேயிருநது) *அனனமென கமலத தணிமலாபபீடகது அலைபுனலிலைககுடை நீழல—வீறறிருககும* என்றும, *செநநெலொணகவரியசைய வீறறிருககும* என்றும, *சஙகமவை முரலச செஙகமல மலரையேறி* என்றும, *வரிவணடிசை பாட அனனம பெடையோடுடனநாடும* என்றும *மனனுமுது நீா அரவிநத மலாமேல* என்றும சொலலுகிறபடியே ஹமஸமானது, மேலே எழுநத தாமரையிலை குடையாகவும, பகவ பலமான செநநெலின அசைவு கவரியகாவும சஙகுகளின தவநி ஜயகோஷமாகவும, வணடுகளின மிடறறோசை பாடடாகவும பெறறு, மாநஸ ஸர:பதமம ஆஸநமாக இருககுமாபோலே—*அக கமலததிலை போலும திருமேனியடிகள* என்று பதமபதர நிபசயாமலமான திருமேனியை ஸமஸாரதுககாாககதாபம வாராதபடி தஙகளுககு ஒதுஙக நிழலாகவுடையராய, *அஹமநநம* எனனுமபடி பரிபகவ ஜஞாநரானவாகள அநுகூலவருததி செயய, சுததஸவபாவா ஸதுதிகக, ஸாரகராஹிகள ஸாமகாநம பணண, *குரு பாதாமபுஜம தயாயேத* எனகிறபடியே ஆசாாய சரணயுகளஙகளை அநவரதம நெஞசுககுளளே கொணடிருககும சிஷயாகளுடைய பிரமகுருவுக கிருபபீடமான *போதிறகமல வனனெஞசம* எனகிறமாநஸபத்மததை வஸதவயமாகவுடையராய (விதியினால, இடாில, அநதரமினறி, இனபம பட, குடிசசீாமையிலே யாதலிருயாதி) *விதியினாலபெடைமணககும* என்றும, *இடாில போகம மூழகி* என்றும, *அநதரமொனறுமினறி* என்றும, *மிகவினபம படமேவும* என்றும சொலலுகிறபடியே சாஸதரோககமான பரகாரததிலே, ஸாமஸாரிக ஸகலதுரிதஙகளும தடடாதபடியாகவும, ஒரு விசசேதமும வாராதபடியாகவும, மேனமேலும ஆநநதம அபிவருதத மாமபடியாகவும,* குடிசசீாமையிலனனஙகள* எனகிறபடியே பாாயாபுகராதிகளோடேயிருநது பகவதநுபவம பணணுகிற *நளிாநத சீலன நயாசலன* என்று சொலலபபடட செலவநமபி, *மெயநநாவன மெயயடியான விடடுசிததன எனகிற பெரியாழ்வாாபோலவாரையும *பறறறறாாகள* என்றும *சிறறெயிறறு முறறல மூஙகில மூனறு தணடரொனறினா அறறபறறா* என்றும சொலலுகிறபடியே ஸாமஸாரிக ஸகல ஸஙகமுமறறு, உததமாசரமிகளாயப பரமஹமஸ சபத வாசயரான நாதமுநிகள யாமுந முநிகள போலவாரையும இநத குணஸாமயததையிடடு அனனமென்று சொலலுமெனகை . (151)*

152 வணடுதுமபிகளெனறது ஆரையெனன அருளிசசெயகிறாா மேல (என பெறுதி) என்று தொடஙகி

152. **என்பெறுதியென்ன ப்ரமியாது உள்ளத்துறைந்துள மதுவ்ரதமாய் தூமது வாய்கள் கொண்டு குழல்வாய் வகுளத்தின் ஸாரம் க்ரஹித்துத் தேதெனவென்று ஆளம் வைத்துச் சிறுகாலெல்லியர்போது குறிஞ்சி மருள் காமரம் கந்தாரம் நலேக்கொள்ளப்பாடித் துன்னிட்டு நெருக்க நீக்கென்று கடந்துழும் தகைவறப்புக்கு வண்டொடுந் திரண்ட குழலிலே சங்கையற மருவி அருளாத பாரமென்றோடி வந்து வாசமேயுந்தி வண்டே கரியான தெய்வவண்டோடே சேர்விக்கும் சேமமுடை நாரதன் முனிவாறுநர் தம்பிரான்மார் போல்வாரை வண்டு தும்பியென்னும்.**

அதாவது —(எனபெறுதியென்ன பரமியாது) * ஏரார மலரெலலாமூதி நீயெனபெறுதி * என்று நிவாததிபபிகக வேணடுமபடி அபராபத விஷயஙகளை போகயமென்றுபரமியாதே (உள்ளததுளூறிய மதுவரதமாய) *உளம கனிநதிருககு மடியவா தஙகளுள்ளததுளூறியதேனை* என்று தன்னுடைய ஸௌநதாய சீலாதி களை நினைதது ஹருதயம பகவமாயிருககும சேஷபூதருடைய ஹருதயததிலே 'ஊறிய தேன' எனகிறபகவதவிஷயமாகிற மதுவை விருமபி * தவாமருதஸயநதிநி பாதபஙகஜே நிவேசிதாதமா கதமநயதிசசதி, ஸதிநேரவிநதே மகரநத நிரபபரே மதுவரநோ நேரக்ஷுரகம ஹி வீக்ஷதே * எனகிறபடி மறறொனறைப புரிநது பாராதே இததை புஜிககையே வரதமாகவுடையராய (தூமதுவாயகளகொணடு) * சூடியதணடுளபமுணட தூமதுவாயகள கொணடு * என்று பகவதபோகயதாநுபவததாலே பரிசுததமாய இனிதான வாயைககொணடு (குழலவாய வகுளததின ஸாரம கரஹிதது) * என குழலமேல ஒளிமாமல ருதீரோ * எனகிறபடியே * நாடகமழ மகிழமாலை மாாப ராகையாலே வகுளதரரான ஆழவாருடைய *வைகுந்தமனனுள குழலவாய் விரைபோலவிணடு களவாருமமலருளவோ நுமவியலிடததே * என்று பரதவாதி களபோகயதையும பரிசசிநநமெனனுமபடியான திருககுழலில வைதத * ஒளிமா மலரான வகுளததின ஸாரததை கரஹிதது அவவழியாலே இத்தலையில போகய தையை யநுபவிதது (தேதெனவென்று ஆளமவைதது) *வரிவணடு தேதென வென றிசை பாடும* *யாழினிசை வணடினஙகள ஆளம வைககும* எனகிறபடியே இபபடி பகவதபாகவத போகயதைகளை அநுபவிதத செருககுககுப போககு வீடாக ஆளததி வைதது (சிறுகால எலலியமபோது குறிஞசி மருள காமரம கநதாரம தலைக கொளளபபாடி) * அறுகாலவரி வணடுகள ஆயிரநாமம சொலலிச சிறுகாலைப பாடும* *எலலியமபோது இருகு சிறைவணடு எமபெருமான குணமபாடி* *வணடு குறிஞசி மருளிசைபாடும * *வணடினஙகள காமரஙகளிசைபாடும* *கநதாரமந தேனிசைபாட* எனகிறபடியே காலோசிதமான பணகளை, * பணகள தலைககொள ளபபாடி * எனகிறபடியே தலைமை பெறுமபடி பாடி, (துனனிட்டு நெருகக நீக கென்று கடநது புகும தகைவறபபுககு) *பினனிட்ட சடையானும பிரமனு மிநதிர னும துனனிட்டுப புகலரிய * என்றும * சுநதரா நெருகக * என்றும சொலலுகிற படியே திருவாசலகளிலே ஸேவாபரரானவாகள நிறைநது தலை நுழைகக வொண ணுதபடி நெருகக * நேசநிலைககதவம நீககு * என்று திருவாசல காபபானைத திருக கதவு திறககவேணுமென்று அபேக்ஷிதது, *பொனனியலு மாடககவாடம கடநது புககு* எனகிறபடியே தருஷடி சிததாபஹாரம பணணும திருவாசலிலழகிலே துவக குணணுதே அததைக கடநதுபுககவேணடுகை யாகிற தகைவு அற, பாடுவாரான அநதரஙகதையாலும ஏகாகர சிததததையாலும போயபபுககு (வணடொத் திருணட குழலிலே சஙகையறமருவி) *வணடொததிருணட குழல * எனகிறபடியே ஸவஸமாந விஷயமுளளவிடததிலே சோநது *நீமருவியஞசாதே நினறு* எனகிற படியே நிசசஙகமாக அவனுககு ஸமீபவாததிகளாய (அருளாதயாமென்று ஓடிவநது வாசமேயூதி) * அருளாத நீரருளி * என்றும, * யாமிதுவோ தககவாறு * என்றும இததலையிலாததியை அவனுககறிவிதது * ஓடிவநது என குழலமேல ஒளிமா மலரூதீரோ* என்று அவனோடே கூடி வரவிராதே முநதுறவே ஓடிவரவேணுமென்று அபேக்ஷிதது விடடபடியே இததலையிலாததிககீடாக அவன வரவையறிவிகக விரை நதுவநது தஙகள வரவாலே இததலையில பிறநத செவவியை அநுபவிதது, *பூநதுள வின வாசமே வணடு கொணடுவநது ஊதுமாகில* எனகிறபடியே அததலையில் தாங களநுபவிதத போகயதையைத தஙகள (வாககாலே) வரவாலே இததலைககு பர காசிபபியா நின்று கொணடு ஆசவஸிபபிதது (வணடேகரியான தெயவ வண டோடே சோவிககு மிதயாதி) *கொஙகுண வணடே கரியாக வநதான* எனகிற படியே சாகாகர ஸாரகராஹியாய ஷடபத நிஷடராய் பக்ஷதவயயோகததாலே அபரதிஹத கதியானவரை முனனிட்டு அஙகீகரிககுமவனுய *தூவியம புள்ளுடைத

தெய்வவண்டு * என்று வேதாந்த வேத்யனென்று தோற்றும்படி கருடவாஹநனுடைய ஸாரகராஹியாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனோடே சேர்விக்கும்,* சேமமுடை நாரதன்* என்று பரஹ்மபாவனைக நிஷ்டதையாகிற ரக்ஷையையுடையனாய பகவத்குணாநுபவ ஹர்ஷப்ரகாஷத்தாலே ந்ருத்தகீத பரனாயிருக்கும் ஸ்ரீநாரத பரஹ்மர்ஷி, லோகஸாரங்க மஹாமுநிகளாலே வஹிக்கப்படுகையாலே முநிவாஹநரென்று நிரூபிதரான திருப்பாணாழ்வார், திருவாய்மொழியிசையே தங்களுக்கு போக்யமாயிருக்கிற தம்பிரான்மாரபோலவாரை இக்குணஸாம்யத்தாலே வண்டென்றும் தும்பியென்றும் சொல்லுமென்கை தும்பியாவது ப்ருங்க ஜாதியிலே ஓர் அவாந்தர பேதம், ஆகையிறே *வண்டினங்காள் தும்பிகாள் * என்று ஏகஸ்தலத்திலே இரண்டையும் பிரியவருளிச் செய்தது (152)

153 கிளி பூவை முதலானவையாகச் சொல்லுவது ஆரையென்னுமபேக்ஷையிலேஅருளிச்செய்கிறார் (கண்வலே) என்று தொடங்கி

153. கண்வலேப்படாதே அகவலேப்பட்டு வளர்த்தெடுப்பார் கையிருந்து தயிர் நெய்யமர் பாலமுதுண்டு ஒருமிடறாய்ப் போற்றியொரு வண்ணந் திருந்த நுவலாததுக்கு என்பிழைக்கும் நீயலேயே நல்வளந் துரப்பனென்னுமவற்றுக்கு முகந்து, சொல்லெடுத்துச் சோர்ந்தவாறே கற்பியாவைத்த மாற்றம் கைகூப்பி வணங்கப்பாடி ஆலியாவழையா பராபிமாநத்திலே யொதுங்கின நர்பிக்கன்பர் நலேமீதடிப்பொடி உடையவருடையார் போல்வாரைக் கிளி பூவை குயில் மயிலென்னும்.

அதாவது — (கண்வலேப்படாதே அகவலேப்பட்டு) * மாதரார் கயற்கணென்னும் வலேயுள்பட்டு* என்று ஸ்த்ரீகளுடைய த்ருஷ்டியாகிற வலேயிலே அகப்பட்டு அநாதத்ப்படாதே; *தாமரைத்தடங்கண்விழிகளின் அகவலேப்படுப்பான்* என்கிறபடியே தப்பாமல் அகப்படுத்திக்கொள்ளும் ஸர்வேச்வரனுடைய தாமரைபோன்ற திருக்கண்களின்நோக்காகிற வலேக்குள்ளே அகப்பட்டு, (வளர்த்து, எடுப்பார் கையிருந்து) *வளர்த்ததனால் பயன் பெற்றேன்* என்றும் *எடுத்தவென் கோலக் கிளியை * என்றும் * மங்கைமார்முன்பு என் கையிருந்து* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூபவர்த்தகராய், உபலாலித்து நோக்கிக் கொண்டு *இட்டமாக வளர்த்தெடுத்துப் போருமவர்கள் கைவசமாய் (தயிர்நெய்யமர் பாலமுதுண்டு) *தயிர்ப்பழம் சோற்றொடு பாலடிசிலும் தந்து* என்றும், *நெய்யமரின்னடிசில் நிச்சல் பாலொடு மேவீரோ* என்றும், *இன்னடிசிலொடு பாலமுதூட்டி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவர்கள் காலோசிதமாகவும் பாகாநுகுணமாகவும், *உபதேக்ஷ்யந்தி தே ஜ்ஞாநம்* என்கிறபடியே உபதேசமுகேந தாரக போக்யங்களான பகவத் குணாதிகளே யநுபவிப்பிக்க அநுபவித்து (ஒருமிடறாய்) ஆசார்யர்களோடு ஏககண்டராய், (போற்றி ஒருவண்ணம் திருந்த) * போற்றியானிரந்தேன் புன்னைமேலுறை பூங்குயில்காள் * என்றும் *ஒருவண்ணம் சென்று புக்கெனக்கொன்றுரையொண்கிளியே* என்றும், *திருந்தக்கண்டெனக் கொன்றுரையாய் ஒண் சிறுபூவாய்* என்றும் கடகபுத்தி பண்ணி ஆதரித்த தசையிலும், (நுவலாததுக்கு என்பிழைக்கும் நீயலேயே நல்வளம்) நோயெனது நுவல* என்று என்னார்த்தியை சீக்ரமாகப்போய் அவனுக்கு அறிவியென்னச் செய்தே செய்யாததுக்கு' *என் பிழைக்கு மிளங்கிளியே யான் வளர்த்த நீயலேயே* *நீயலேயே சிறுபூவாய—நுவலாதே யிருந்தொழிந்தாய* என்றும், ஸ்மாரக பதார்த்தங்கள் பாதகமாகிற வளவிலே அருகேயிருந்து திருநாமத்தைச் சொன்னது பொறுமல *சொலபயிற்றிய நலவளமூட்டினீர் பண்புடையீரே* என்றும் இன்னாதான தசையிலும், (துரப்பனென்னுமவற்றுக்கும் உகந்து) *இன்று நாராயணனை வரக்கூவாயேல இங்குத்து நின்றும் துரப்பன்* என்று அநா

தரிதத தசையிலும சொனன இனசொறகளும் வெஞசொறகளுமாகிறவவறறுககும ''வகுதத விஷயததில நிகரஹாநுகரஹஙகளிரணடும அஙகுததை விநியோகபர காரம'' எனனும நினைவாலே உகநது; (சொலலெடுததுச சோாநதவாறே கறபியா வைதத மாறறம கைகூபபி வணஙகபபாடி)*சொலலெடுததுததன கிளியைசசொலலே யெனறு துணை முலைமேல துளிசோரச சோாகினறாளே* எனறு திருநாமததைசசொலல உபகரிதது பலஹாநியாலே ஒரு சொல சொலலுமபோது மலை யெடுககுமாபோ லேயாய அதுவும மாடடாதே பரவசகாதரரானவாறே, *கனமினகளெனறுமமை யான கறபியா வைதத மாறறம* எனகிறபடியே முனபே கறபிதது வைதத சொல லான திருநாமததைச சொல எனன, *திருமாலைப பாடககேடடு வளாததததனல பயன பெறறேன வருகவெனறு மடககிளியைக கைகூபபி வணஙகினளே' எனறு கறபிதத வாதாஙகள உபகாரஸமருதி பணணியநுவாததிககுமபடி பரீதிபரேரிதராயசசொலலி, (ஆலியாவழையா) * ஆலியாவழையாவரஙகாவெனறு* எனகிறபடியே ஆநநதத தோடே திருநாமததைககொணடு போதுபோககுமவாகளாய, (பராபிமாநததிலே ஒதுஙகின)*தேவுமறறறியேன* எனகிறபடியே ஆசாயாபிமாநமாதல பாகவதாபிமாந மாதலாகிற பராபிமாநததிலே ஒதுஙகினவாகளான, (நமபிககனபா, தலைமீதடிப பொடி, உடையவருடையாா போலவாரை) *தெனகுருகூாநகா நமபிககனபன*எனறு ஆசாாயரான ஆழவார் விஷயததில பரேமமே நிரூபகமாமபடியிருககும ஸ்ரீமதுரகவி கள, *நாவலிடடுழிதருகினறோம நமுன்தமா தலைகள மீதே* எனறு திருநாமததை யணடை கொணட பலததாலே யதிகள தலையிலே அடியிடுமபடி செருககையுடை யராய பாகவதாகளுககுப பாதது்ளி போலே பரதநதரராய இதுவே நிரூபகமான தொணடரடிப பொடியாழவாா, 'இராமாநுசனுடையாா' எனறே நிரூபகமாமபடி உடையவாககுப பரதநதரரான ஆழவான ஆணடான எமபாா அருளாளப பெருமா ளெமபெருமானாா முதலானவாகள போலவாரை, (கிளி பூவை குயில மயிலெனனும) குணஸாமய நிபநதனமாகக கிளியெனறும பூவையெனறும குயிலெனறும மயிலென றும சொலலுமெனறபடி பூவையாவது நாகணவாயபபுள மயிலைத தூது விட டமையினறிககேயிருகக அததை ஸஹபடிததது *யானவளாதத கிளிகாள பூவைகள காள குயிலகாள மயிலகாள* எனறு ஸதலாநதரததிலே அருளிசசெயகையாலே அதுக கும இதுவே ஸவாபதேசமெனறு அறிவிககைககாக 153

154 நாரை கொககு குருகெனறு சொலலுகிறது ஆரையெனனுமபேகைஷயிலே அருளிசசெயகிறாா (ஆசறுதூவி) எனறு தொடஙகி

154 ஆசறு தூவியென்னும் பாஹ்யாப்யந்தர சுத்தியோடே திரையு களும் வ்யஸநவ்யதையற்றுத் தாய்வாயி லுண்ணும் பிள்ளைக் கிரைதேடி வைகலுடன் மேய்ந்து நுங்கால் பைங்கானமென்று ப்ரஹ் பரதம் பண்ணிக் கொடுத்தவை கொண்டு நல்லபதத்தையும் வேண்டே னென்னுந் தனிப்பெரும் பித்தர் நம்முதலிகள் போல் வாரை நாரை கொக்கு குருகென்னும்

அதாவது —(ஆசறுதூவியெனனும பாஹயாபயநதர சுததியோடே) *ஆசறு தூவிவெளளைககுருகே* எனறு 'பழிபபறற சிறகையுடைததாய உளளும புறமபு மொகக நிாமலமாயிருககும குருகே'' எனறு சொலலபபடட*யஃ ஸமரேத புணடரீகாக்ஷம ஸ பாஹயாபயநதரச சுசி:*எனகிற பாஹயாபயநதர சுததியோடே கூடி, (திரையுகளும வயஸ நவயதையறறு)* வாயுநதிரையுகளும கானலமடநாராய* எனறு ஆமிஷைகாகர சிதத தையாலே நாரையானது திரைகள வந்து கிடடி மேலே தாவிபபோகாநிறகிற கான லிலே சலியாமலிருககுமா போலே, *கிரயோ வாஷதாராபிர ஹநயமாநா ந விவயது:, அபிபூயமாநா வயஸநை யதாதோக்ஷஜ சேதஸ:* எனகிறபடியே பகவதேகாகர சிததததையாலே ஸம

ஸார ஸமுத்ர தரங்கங்களான தாபத்ரயரூபவ்யஸநங்கள் அஹமஹமிகயா வந்து மேலிடா நின்றாலும் அதுக்கு இடையாதே, (தாயவாயில உண்ணும பிள்ளைக்கு இரைதேடி) *தாய்வாயில கொக்கின பிள்ளை வெள்ளிறவுண்ணும்* என்றும *பழனக கழனியதனுள் போயப புள்ளுப்பிள்ளைக் கிரைதேடும்* என்றும சொல்லுகிறபடியே கொக்கானது தனவாயாலே எடுத்துக கொடுகக ஜீவித்திருக்கும் தன பிள்ளைக்கு வாயககடங்கு மிரைதேடி யிடுமாபோலே தங்கள வாககாலே உபகரிக்கும பகவத விஷயத்தை யுப ஜீவித்திருக்கும குழைச் சரக்கான சிஷ்யாகளுக்கு பாகாநுகுணமாக ஸாத்மயமான பகவத் விஷயாாதததங்களை சாஸதரங்களிலே ஆராயந்து உபகரிதது, (வைகலுடன மேயந்து)*வைகல பூங்கழிவாய வந்து மேயும குருகினங்காள்* என்றும *காதல மென பெடையோடுடன மேயும கருநாராய* என்றும சொலலுகிறபடியே ஸர்வகாலமும போகஸதலங்களிலே தாங்களே சென்று தங்களைப பிரியில தரியாத ப்ரேமமுடைய சிஷ்யாகளுடனே கூட பகவத குணாநுபவம பணணி. (நுஙகால பைங்கானமென்று பரஹும ரதம பணணி) நுங்கால்களென தலைமேல கெழுமீரோ* என்றும, *பைங்கான மீதெல்லா முனதேயாகப பழனமீன கவாநதுணணத் தருவன* என்றும சொலலுகிறபடியே தங கள் பகக லுபஜீவிதத சிஷ்யாகள உபகார ஸமருதியாலே சிரஸாவஹிககையாகிற பரஹமரதம பணணி (கொடுததவை கொணடு) *சரீரமாததம் ப்ராணஞ்ச ஸதகுருபயோ நிவேதயேத* எனகிற கரமததிலே ஸாதரமாக ஸமர்பபிததவற்றை அங்கீகரிதது (நல்ல பததமையும வேணடே னென்னு மித்யாதி) *நலல பததால மனைவாழவா* என்று பாகவத கைங்காயத்துக குறுபபான கார்ஹஸதயத்தையும ஸமஸார வெககாய மடி யான பயத்தாலே* இனபமரும செலவமும் இவவரசும யானவேணடேன* என்று உபேக்ஷிககு மவாகளாயுள்ள*அங்கையாழி யரஙகனடியிணை தங்கு சிநதைத தனிப பெரும பித்தரான ஸ்ரீகுலசேகரப பெருமாள, ஆசாாயபதஸதரான நமமுதலிகள போலவாரை குணஸாமயத்தாலே நாரையென்றும கொக்கென்றும் குருகென்றும சொல்லுமெனகை *நனனீலமகன்றிலகாள* என்று மகன்றிலகளையும தூதுவிட டமை ஒததிருக்கச செயதே அதுக்கு ஸவாபதேச மருளிச செயயா தொழிந்தது அதில இப்படி பரக்கச சொலலத்தக்கதில்லாமையாலும இநத நயாயத்திலே தத்ஸமாந குணரைச் சொலலிககொள்ளுமித்தனையன்றோ வென்னு மதத்தைப் பற்றவும மகன றிலாவது அன்றிலிலே ஓரவாநதரபேதம் ஆகவிப்படி தூதய பரகரணத்திலே சொலலு கிற பக்ஷயவாநதரங்களுக்கு ஸவாபதேசமருளிச செய்தாராயதது. 154

155. இனிமேல இப் பரகரணத்தில மேகமாகச சொல்லுகிறது ஆரையென்னு மாகாஙகைஷயிலே அருளிசசெயகிறுர் (பூணடநாள) என்று தொடங்கி

155. பூண்டநாள் சீர்க் கடலையுட் கொண்டு திருமேனி நன்னிற மொத்து உயிரளிப்பான் தீர்த்தகரராய் எங்கும் திரிந்து ஜ்ஞாநஹ்ரதத்தைப் பூரித்துத் தீங்கின்றி வாழ நிதிசொரிந்து கொடுத்தது நினையாதே லஜ்ஜித்து வெளுத்தொளித்துக் கண்டுகந்து பரஸம்ருத்தியேபேருன அன்புகூருமடியவர் உறையிலிடாதவர் புயற்கை யருள்மாரி குணந் திகழ் கொண்டல் போல்வாரை மேகமென்னும்.

அதாவது.— (பூணடநாள் சீரககடலையுட் கொண்டு) வர்ஷிக்கைக்குடலான காலங் களில் கடலிலே புககு அதில் நீரைப்பருகிககொண்டிருக்கும மேகமபோலே *நீணட தோள் மாலகிடந்த நீள்கடல நீராடுவான பூண்ட நாளெல்லாம புகும* என்றும் *திருமால சீர்க்கடலை யுட்பொதிந்த சிந்தனையேன* என்றும் சொலலுகிறபடியே விடிந்த நாளெல்லாம் அவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற கடலிலே புகுந்து ச்ரியஃபதியான

அவனுடைய கலயாண குணஸாகரததை *மனவுளகொணடு* எனகிறபடியே உளளே யடககிக கொணடு, (திருமேனி நனனிறமொநது) *திருமால திருமேனியொககும* என றும *கணணனபால நனனிறஙகொளகாா* என றும சொலலுகிறபடியே மேகமானது அவன திருமேனியோடொதத நிறததை யுடைததாயிருககு மாபோலே விகரஹவா ணததால அவனோடு ஸாமயாபநநராய (உயிரளிபபான தீரந்நராய எஙகுமதிரிநது) *உயிரளிபபான மாகஙகளெலலாம திரிநது* என று மேகமானது வாஷமுகேந பராணி ரக்ஷணம பணணுகைககாக விஸதருதமான ஆகாசபபரபபெஙகும ஸஞசரிககுமா போலே ஸமஸாரிகளான ஆதமாககளை ரக்ஷிககைககாக 'தீாததகரராமின திரிநது* என றும *தீதில நனனெறி காடடி யெஙகும திரிநது* என றும சொலலுகிறபடியே லோகபாவநராய உஜஜீவநமாாககபரதாசகராயக கொணடு ஸாவதர ஸஞசாரம பணணி (ஜஞாநஹ்ரநததைப பூரிதது) மேகம வாஷததாலே தடாகாதிகளை நிறைககுமா போலே *ஜஞாநஹரதே தயாநஜலே ராகதவேஷமலாபஹே, யঃ ஸநாதி மாநஸே தீாததே ஸ யாதி பரமாம கதிம* என று மாநஸ தீாததவாணனததில சொனன ஜஞாநமாகிற ஹரததைத தாஙகளவாஷிககிற பகவதகுண ஜலஙகளாலேநிறைத்து, (தீஙகினறி வாழ நிதிசொரிநது) *தீஙகினறி நாடெலலாம திஙகளமுமமாரி பெயது* என றும *வாழவுலகினில பெயதிடாய* என றும *மாமுதத நிதி சொரியும* என றும சொலலு கிறபடியே அநாததகநதமினறிககே அகிலருமுஜஜீவிககுமபடி பகவத குணரதனங களை வாஷிதது, (கொடுததது நினையாதே லஜஜிதது) ஔதாாயாதிசயததாலே உபகரித ததை நினையாதே 'இனனமும உபகரிககப பெறறிலோம' நாம செயதது போருமோ? என றுலஜஜிதது (வெளுததொளிதது)உபகரிககபபெறுதபோது உடமபுவெளுததுஒளிதது (கணடுகநது பரஸமருததியே பேறுன) உபகரிககும தசையில எதிாததலையில ஸமருததி கணடுகநது அநத பரஸமருததியே தஙகளுககுப பேறுக நினைததிருககிற, (அனபு கூருமடி யவா) *ஆஙகருமபிக கணணீா சோாநதனபு கூரு மடியவரான முதலாழவாாகள (உறையிலிடாதவா) உருவினவாள உறையிலிடாதே ஆதிமதயாநதம தேவதாநதராவர தவ பரதிபாதந பூாவகமாக பகவத பரதவததை யுபபாதிககும திருமழிசைபபிரான (புயறகைபருாமாரி) *காராா புயறகைககலிகனறி* என றும 'அருளமாரி* என றும ஔதாாயததில மேகஸதருசராயககொணடு கருபையைவாஷிசகும திருமஙயைாழ வாா (குணநதிகழ கொணடல போலவாரை மேகமெனனும) *குணநதிகழகொணடல*என று குணோஜஜவலமான மேகமாகச சொலலபபடட எமபெருமானாா போலவாரை இநத குணஸாமயததையிடடு மேகமெனறு சொலலுமெனறபடி பேறறுககு அடி இவாக ளாகையாலே பராபயததில தவரை தோனறப பலகாலும தூதுவிடுவா (155)

156 இனி இபபடி இவா தூதுவிடும்படி முகம காடடாமைககு ஹேதுவையும தூது விடுகைககுப பறறுசையும, அதுககு விஷயததையும தூது நாலுககும வகை யிடடருளிச செயகிறாா மேல (தமபிழையும) என று தொடஙகி

156 தம்பிழையுஞ் சிறந்த செல்வமும் படைத்த பரப்பும் தமரோட்டை வாஸமும் மறப்பித்த க்ஷமாதீக்ஷாஸாரஸ்ய ஸௌந்தர்யங்களை யுணர்த்தும் வ்யூஹ விபவ பரத்வ த்வயார்ச்சைகள் தூதுநாலுக்கும் விஷயம்.

அதாவது—[தமபிழை மறபபிதத க்ஷமையையுணாததும வயூஹம—முதல தூதுககு விஷயம] *அஞசிறையமட நாரையில *என பிழையே நினைநதருளி* என று தன மேனமையாலே இததலையில தணமை பாராதே வநது கலநதான, கலககக கொளள நமதோஷதாசனததைப பணணிப பிரிநது நம அபராதததையே பாாத துத தன க்ஷமையை மறககையாலே இததலையைநினையாதிருநதானததனை,

அவன தனனுடைய அபராத ஸஹத்வத்தையறிவிககவரும, எனறு அறுதியிட்டு, *என பிழைததாள திருவடியின தகவினுககு* எனறு அபராத ஸஹதவம பறறாசாக, *கடலாழி நீர்தோறறியதனுள்ளே கணவளரும அடலாழியமமானைக கணடககால் இது சொலலி*எனறுஜகதஸ்ருஷடயாததமாக ஏகாரணவததிலே கணவளர்ந்தருளின வனுககு ஸருஷடி ப்ரயோஜநம * விசித்ரா தேஹஸம்பத்திः ஈச்வராய நிவேதிதும* எனகிற படியே திருவடிகளிலே அடிமை கொள்ளுகையன்றோவென்று இததைச் சொலலவேணு மென்று வயூஹததிலே தூதுவிடுகையாலே தமபிழை மறபபிதத க்ஷமையை யுணாததி விடட வயூஹம ப்ரதம தூதுககு விஷயம [சிறநத செலவம மறபபிதத தீக்ஷையை யுணாததும விபவம இரணடாம தூதுககு விஷயம] *வைகல பூஙகழிவாயில *சிறநத செலவம மல்கு திருவணவணடூருறையும* என்று ஆர்ததரக்ஷணம பணணி வாரா நிறகச் செயதே திருவணவணடூரின ஐசவாயததைக கணடு கால தாழநது தன ஆர்ததரக்ஷணதீக்ஷையை மறககையாலே நமமை நினையாதிருநதானத்தனை, ஆர்தத ரக்ஷணமொரு தலையானால் மறறொனறில கால தாழ மவனலலாமையாலே அததை யறிவிகக வருமெனறு, *புணர்தத பூநதணடுழாய் முடி நம பெருமானைக் கணடு* என்று ஆர்ததரக்ஷண தீக்ஷிததவம பறறாசாக *மாறில போரரககன மதிள நீறெழச செறறுகநத ஏறு சேவகனார்கு என்னையுமுளளென்மினகள* எனறு பிராட்டி நிமித் தமாக ராவணனுககு வாஸபூமியான லஙகையில அரணைத துகளாககின ஏக வீரனான சக்ரவர்த்தி திருமகனுககு ரக்ஷ்யவாககததிலே நானுமொருததியுணடெனறு சொல லுஙகோளென்று விபவததிலே தூது விடுகையாலே சிறநத செலவம மறபபிதத தீக்ஷையை யுணர்த்திவிடட விபவம இரணடாம தூதுககு விஷயம.

[படைதத பரபபு மறபபித்த ஸாரஸ்யததையுணாததும பரத்வதவயம மூனறாம் தூதுககு விஷயம] *பொனனுலகாளீரில *முனனுலகஙக ளெலலாம படைதத முகில வணணன கணணன் எனனலங கொணடபிரான தனக்கு* எனறு ஸருஷட மான ஜகததின பரபபை ரக்ஷிககிற பராககாலே ஆசரிதரோடு தனககுணடான ஐகரஸ்யததை மறநது அதுகொண்டு தமமைநினையாதிருநதானிததனை,* தன மனனு நீளகழலமேல தணடுழாய நமககனறி நலகான* எனறு ஆசரிதரோடு ஏகரஸனா கையாலே அததையறிவிகக வருமெனறு ஐகரஸ்யம பறறாசாக *வானவா கோனைக கணடு யாமிதுவோ தககவாறு எனனவேணடும* எனறு பரதவததிலும *எஙகுசசென்றா கிலுஙகணடிதுவோ தககவாறென்மின* எனறு அதீநதரியதயா பரதவஸதருசமான அந்தர்யாமிதவததிலும தூதுவிடுகையாலே படைததபரபபு மறபபித்த ஸாரஸ யத்தை யுணர்த்திவிட்ட பரத்வத்வயம மூனறாம தூதுக்கு விஷயம

[தமரோடடை வாஸம மறப்பிதத ஸௌநதர்யததை யுணாததும அர்ச்சை நாலாம தூதுக்கு விஷயம்] *எஙகானலில *தமரோடங் குறைவார்ககு* எனறு தமமையுகநத பாகவதாகளோட்டைச சோததியில இனிமையாலே, பிரிநதார்க்கு ப்ராணன கொண டிருக்க வொணணாதபடியான தன ஸௌநதர்யததை மறந்து அதுகொணடு பிரித திட்டு வைத்துபபோய நம்மை நினையாதிருந்தாரத்தனை, இவவடிவழகைப் பிரிநதார் தரிபபரோவெனறு அவவழகை யறிவித்துவிடடால வாராதிராரெனறு *செககமலத தலர்போலுமகண ஙககால செஙகனிவாய அககமலததிலை போலும திருமேனியடி களுககு-தககிலமே கேளீர்கள்* எனறும, *பூந்துழாய முடியார்ககு* என்றுதொடஙகி, *தாம தம்மைக கொணடகலதல தகவனறு* எனறும ஸௌநதாயம பறறாசாக *திரு மூழிககளத்தாருக்கு *எனறு அர்ச்சவதாரததிலே தூதுவிடுகையாலே தமரோட்டை வாஸம மறபபிதத ஸௌநதாயத்தை யுணர்த்திவிடட அர்ச்சை நாலாம தூதுககு விஷய மென்றபடி. (156)

157 இப்படி பலவிடங்களிலும் தூதுவிட்டால பராபயவஸத்வைகயம குலே யாதோ வெனகிற சஙகையிலே, பரதவாதிகளில ஸதலபேதமொழிய வஸதுபேத மிலலை யெனனுமதததை ஸதருஷடாநதமாக வருளிச செயகிறா (பகலோலககம)என்று தொடஙகி

157 பகலோலக்கமிருந்து கறுப்புடுத்துச் சோதித்துக் காரியம் மந்த்ரித்து வேட்டையாடி ஆராமங்களிலே விளையாடும் ராஜநீதி, ஆதுஞ் சோராமல் செங்கோல் நடாவுகிற பாரளந்த வென்னும் மூன்று முடிக்குரிய இளவரசுக்கு விண்மீதென்கிற ஐந்திலும் காணலாம்

அதாவது—(பகலோலககமிருநது) ஸகல பரிஜந ஸேவயனுயககொணடு தன் வீறுதோறறப பகலோலகக மிருககையும (கறுபபுடுததுசசோதிநது) ராஜயததிலுளளாா தோஷகுணஙகளறிகைககாக ராதரியிலே பிறரறியாதபடிகறுபபுடுததுநகரசோதநம பணணுகையும (காரியம மநதரிதது) ராஜயததில சிக்ஷரக்ஷைகளுககாகக கார்யவிசாரம செயகையும,(வேடடையாடி)பினபுதுஷடஸதவநிரஸநாாததமாக வேடடையாடுகையும (ஆராமஙகளிலே விளையாடும ராஜநீதி) அநத சரமம தீரப பூநதோபபுககளிலே அபிமதவிஷ யஙகளோடே விளையாடுகையுமாகிற ராஜ நீதியானது (ஆதும சோராமல செஙகோல நடாவுகிற பாரளநதவெனனும மூனறு முடிககுரிய இளவரசுககு) *பொஙகோதம சூழநத புவனி யும விணணுலகும அஙகாதும சோராமேயாளகினற வெமபெருமான செஙகோலு டைய திருவரஙகசசெலவனுா* எனறும, *அருளாா திருசசககரததால் அகல விசும பும நிலனும இருளாா வினைகெடச செஙகோல நடாவுதிா* எனறும சொலலுகிற படியே உபய விபூதியிலும ஏகதேசமும சேஷியாதபடி தனனுடைய திவயாஜஞையை நடததுமவனுய *பாரளநத பேரரசே எம விசுமபரசே எமமை நீதது வஞசிததோரரசே* எனறு சொலலபபடட ஸௌலபய பரதவ பரணயிதவஙகளாலே வநத மூனறு முடிக குரிய *வானிளவரசான ஸாவேசவரனுககு (விணமீதெனகிற வைநதிலுமகாணலாம) (1) *விண மீதிருபபாய* எனறு *வைகுணடேது பரேலோகே சரியா ஸாததம ஜகநபதிஃ, ஆஸதே விஷணு ரசிநதயாதமா பகதைா பாகவதைஸ ஸஹ * எனகிறபடியே *பகல கணடேன* எனகிற ஒரு பகலான பரமபதததிலே *ஒணடொடியாள திருமகளும தானுமாய நிதயமுகதா ஸேவிகக ஒலகக மிருககையும, *இவறறுளெஙகும மறைநதுறைவாய* எனறு *யமா தமா நவேத* எனகிறபடியே வயாபயபதாாததஙகளுககுத தெரியாதபடி அநதாயாமி யாய* உளளுவாருளளிறறெலலாம அறிகையும, *கடல சோபபாய* எனறு *பாற கடல யோகநிததிரை செயது சேதநரக்ஷாபாயஙகளைச சிநதிககையும, அனநதரம *மணமீதுழலவாய* எனறு ரக்ஷணாாததமாக வநதவதரிதது *களிறும புளளுமுடன மடிய வேடடையாடி வருவான* எனகிறபடியே ஆசரித விரோதி துஷடஸதவநிர ஸனமாகிற வேடடையாடுகையும, *மலைமேல நிறபாய* எனறு விரோதி நிரஸநசரம மாற நிரதிசய போகயஙகளான *ஆராமம சூழநத கோயில திருமலை முதலான தேசங களிலே ரஸோததரமாக வஸிககையுமாகிற இவையைநதிலும காணலாமெனகை இத தால பரதவாதிகளில ஸதலபேதமொழிய வஸதுபேதமிலலாமை காடடபபடடது, ()

158 ஆனால ஐநதிலுமொததிருககையனறிககே அாசசாவதாரததிலே இவர் மணடி யிருபபானென னெனனுமாகாஙக்ஷயிலே இதன குணபூாததியை அருளிசசெயகிறா (தமருகநத) எனறு தொடஙகி

158. தமருகந்த அடியோமுக்கே யென்னும் பின்னனர் வணங்கு மிடத்திலே யெல்லாம் பூர்ணம்.

அதாவது —*தமருகந்த தெவவுருவ மவவுருவந்தானே தமருகந்த தெப்பேர் மறறப்போ * எனறு ஆசரிதருகநத தரவயஙகளே தனககுத திருமேனியாகவும, அவா களுகநத திருநாமஙகளே தனககுத திருநாமமாகவும கொண்டிருககுமெனறும், *அடி யோமுககே யெம்பெருமானலலீரோ நீரிநதளூரீரே* எனறு தேசகாலகரண விப்ர க்ருஷடதைகளாலே பரதவாதிகளில அணுகுகைககு ஆளனறிககே அநநயகதிகளா யிருககிற வெஙகளுககு ருசிபிறநதபோதே நினைதத வகைகளெலலாமநுபவிபபிககைக காகவனறே திருவிநதளூரிலே வநது நிற்கிறதெனறும சொலலப்பட்ட *பினனுளா வணஙகும சோதி* எனறு அவதாரஙகளுககுப பிற்பாடரானவர்களுககு அநுபாவய மான அாசசாவதாரத்திலே *ஸர்வம பூாணமஸஹோம்* எனகையாலே பரதவாதி களிலநுபாவ்யமான குணஙகளெலலாம பூாணமெனகை ஆகவிபபடி ஆசரிதாதீந ஸவரூபஸதிதயாதிகமாய் ‘அடியோமுககே’ என்னுமபடி கறை விழுந்தவிடமான அாசசாவதாரததிலே முறபடடவற்றிலுளளவையும காணலாமாகையாலே *தேவ பிரானறியு மெனனும்படி மணடியிருப்பரெனறு கருத்து, (158)

159 இப்படி அர்ச்சாவதாரத்திலே எலலாம் பூாணமாகில எலலாத் திருபபதி களிலும எல்லா குணஙகளும ஒக்க ப்ரகாசிககுமோ வெனனு மாகாஙகைஷயிலே, பரத்வாதிகளுக்கு அஸாதாரணமாயும ஸாதாரணமாயுமிருககும் குணஙகளில ஒரோ குணம் ஓரோ திருப்பதியிலே ப்ராதாநயேந ப்ரகாசிக்குமபடியை இவவாழவா ரநுஸந்திதத திருப்பதிகள்தோறும தர்சிப்பிககிறுர் மேல அதில பரதமததிலே பரத வாதிகளுககு அஸாதாரணமான ஒரோ குணம பராதாநயேந பரகாசிககிற திருப் பதிகளை யருளிசசெயயக கோலி அகில திவ்யதேச ப்ரதானமான கோயிலில பரகா சிககிற குணத்தை ஆதியிலே யருளிசசெயகிறுர் (வனபெருவானகம) எனறு தொடஙகி

159. வன்பெருவானக முதலுய்ய இனிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவாளன்திருப்பதி வடிவுடைக் கடலிடங் கட்கிலீயென்னு மவற்றில் இவள்திறத் தென்கொலோ வென்பிக்கிற வ்யூஹஸௌஹார்த்த ப்ரதாநம்.

அதாவது —(வனபெருவானகமுதலுய்ய) *வனபெருவானகமுயய வமரருய்ய மண்ணுயய மணணுலகில் மனிசருயய* எனறு முதலில பரஹமலோகத்திலே யெழுந் தருளிப் பினபு பூலோகததிலே எழுந்தருளின கடடளையிலே நைமிததிகபரளயததுககு இளையாத ப்ரஹமலோகம முதலாக இவ்வருகுணடான உபரிதந லோகஙகளும அங குளள பரஹ்மாதிகளும், பூமியும இஙகுளள மனுஷயரும உஜ்ஜீவிககுமபடியாக. (இனிதாகத திருககணகளவளாகின்ற திருவாளன திருபபதி) *திருவாளனினிதா கத் திருக்கணகள வளர்கின்ற திருவரஙகம* எனறும் *திருவாளன் திருப்பதி* என றும சொலலுகிறபடியே திருவுள்ளமுகநது கணவளர்ந்தருளுகிற சரியாபதியுடைய திருப்பதியான கோயிலானது, (வடிவுடை கடலிடம கட்கிலீயெனனுமவற்றில) *வடி வுடை வானோர் தலைவனே* எனறும *கடலிடஙகொணட கடலவண்ணு* எனறும் *கட்கிலீ* எனறும *காகுததா* எனறும சொலலும்படி தோன்றும பரதவாதிகளில வைத்துககொணடு (இவள திறத்து எனகொலோவெனபிககிற வ்யூஹ ஸௌஹாாத பரதாநம) *இவள்திறததென சிநதிததாய* எனறும் *எனகொலோ முடிகினற திவடகே* என்றும் ‘இவளிடையாடடததில தேவா சிநதித்ததென? இவள காரியம் எனனுய முடியககடவது? என்று சொலலுமபடி பணணுகிற *பாற்கடல யோக நிததிரை சிநதை செய்யும வ்யூஹகுணமான ஸௌஹாாதததை ப்ரதானமாக வுடைததாயிருக்கு மெனகை. இஸதலததிலே வ்யூஹ ஸௌஹாாதம ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிககுமெனறபடி. (159)

160. இனி, கோயிலுக்கனநதரம சொல்லப்படுவதான திருமலையில் ப்ரகாசிக் கிற குணத்தை யருளிசசெயகிறுர் (மணணோ) எனறு தொடஙகி.

160. மண்ணோர் விண்ணோர் வைப்பில், போகின்ற ஏழுலகுக் குயிர் பாசம் வைத்த நிகரில் வாத்ஸல்ய முஜ்ஜ்வலம்.

அதாவது, (மணணோ விணணோ வைபபில) *கணணுவானெனறும மண்ணோ விணணோககு' எனறும *தணணருவி வேஙகடமே வானோககும மணணோககும வைபபு' எனறும உபய விபூதியிலுளளாாககும சேமிதது வைதத நிதிபோலே பராபய மாயிருககிற திருமலேயில (போகினற ஏழுலகு கருயிா, பாசம வைதத நிகரில வாதஸலய முஜஜவலம) *போகினற காலஙகள போயகாலஙகள போகுகாலஙகள தாயதநதையுயிராகினறு யெனறும*கணணுயேழுலகுககு உயிராய வெஙகாா வணணனே* எனறும சொலலுகிற படியே ஸாவகாலமும ஸாவாதமாககளுககும ஸாவவித பநதுவுமாயக கொணடு ஸா வாககுமாதமாவாயிருககிற அநதாயாமியுடைய குணமாயிருபபதாய, *எனகண பாசம வைதத* *நிகரில புகழாய* எனறு மிகவும தணணியனுயிருககிற என பக்கலிலே ஸஙகததைப பணணினனெனறும் ஒபபிலலாப புகழை யுடையவனே யெனறும சொலலபபடட வாதஸலயம *பரஞ சுடாசசோதி* எனறு வடிவிலே தொடை கொளளலாமபடி உஜஜவலமாயிருககுமெனகை (பாசம வைதத நிகரில் வாதஸலயம) எனகையாலே *ஒழிவில காலம * *உலகமுணடபெருவாயன* இரணடையும சோத துப பிடிததருளிச செயதமை தோறறுகிறது கோயிலுககனநதரம திருமலேயைச் சொலலுகை தேடடமாகில இரணடு திருமலேயும ஒவவாதோ ? தெறகுத திருமலே விஷயமான *கிளரொளியிளமை கீழே கிடகக, *ஒழிவில காலததிலசொனன வடககுத திருமலேயை அருளிச செயவானெனனெனனில; பரதவாதிகளுககு அஸாதாரண குணபரகாசகமான ஸதலஙகளே அருளிசசெயகிற பரகரணமாகையாலே, தெறகுத திருமலேயில பரகாசிககிற குணம இதுககுச சோததியிலலாதது கொணடு *கிளரொளி யிளமையைச *செஞசொற கவியோடு சோததருளிச செயவதாக விடடு வைதது இது முதலாக அருளிச செயதாரிததனே, (160)

161 இனி, *ஒழிவில காலததுககுபபினபு திருப்பதி விஷயமான திருவாயமொழி *ஒனறுநதேவாகையாலே திருநகரியில பரகாசிககிற குணததை யருளிசசெயகிருா (உப யேதயாதியால)

161. உபய ப்ரதாந ப்ரணவமான உறைகோயிலில் எத்தேவுமென்னும் பரேசத்வம் பொலியும்.

அதாவது — (உபயபரதாந பரணவமான உறை கோயிலில) * ஓமிதயாதமாநம யுஞ்ஜீத* எனறும, *ஓஙகாரோ பகவாந விஷ்ணு:* எனறும சொலலுகிறபடியே சப தாாததஙகளினுடைய பராதாநயததாலே ஜீவேசவராகளிருவாககும வாசகமாய்க் கொணடு இருவருடையவும பராதாநயம தோனறுவிககிற பரணவம போலே ஆழவா ருடையவும பொலிநதுநினற பிரானுடையவும ஆஜஞை இருபுரிநது நடககையாலே உபயருடையவும பராதாநயம தோறறுமபடியிருபபதாய *அவன மேவியுறைகோயில* எனறு பரமபததில ஸமஸாரிகளிழவை நினேதது உளவெதுபபோடே யிருககுமா போலனறிககே, அவாகளுககு அணிததாக வநதுநிறகப பெறுகையாலே உளவெதுப பறறு வாததிககிற ஸதலமான திருநகரியில (எததேவுமெனனும பரேசதவம பொலி யும) *எததேவுமெவவுலகஙகளும மறறும தனபால மறுவில மூாததியோடொதது இத தனேயும நினறவணணம நிறகவே—திருககுருகூரதனுளகுறிய மாணுருவாகிய நீளகுட ககூததன* எனறு ஸவவயதிரிகத ஸமஸதவஸதுககளும ஸவாஸாதாரண விகரஹத தோபாதி தனககு பரகாரமாமபடியிருககிற ஐசவாயததோடேகூட, திருககுருகூரிலே ஸுலபனுய வநது நினறுனெனறு சொலலபபடட *திருககுருகூரதனுள பரன *திருக குருகூரதனுள ஈசன* எனறு ஸுலபனுன நிலேயிலே பரகாசிககிற பரதவலக்ஷணமான ஈசவரதவம * பொலிநதுநினறபிரான* எனகையாலே அபிவருததமாகாநிறகு மெனகை. (161)

162 இதுக்குப்பின்பு திருப்பதி விஷயமான திருவாய்மொழி *எங்ஙனேயோவாகை யாலே திருக்குறுங்குடியில் ப்ரகாசிக்கிற குணத்தை அநந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (வைஷ்ணவ) இத்யாதியால்

162 வைஷ்ணவ வாமநத்தில் நிறைந்த நீலமேனியின் ருசிஜநகவிபவ லாவண்யம் பூர்ணம்

திருக்குறுங்குடியிலென்னுதே வைஷ்ணவவாமநத்தில் என்றது ஸாபிப்ராயம். அதாவது-வாமநாவதாரத்தில் தன்னுடைமைபெறுகைக்குத்தான் ஆர்த்தியானுப் போலே ஆர்த்தியாய்நின்று, பாஷ்யகாராப்பக்கலிலே வேதாந்தார்த்தம் கேட்டு சிஷ்ய னாய 'நாமும் நம்மிராமாநுசனையுடையோம்' என்கையாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவநம்பியென்று திருநாமமாய் வாமநாவதாரஸமமாகப் புராண ஸித்தராயிருக்கிற நம்பியுடைய திருப்பதியென்கை அன்றிக்கே *அறியக்கற்றுவல்லார் வைட்டணவர்* என்று இத் தேசவிஷயமான திருவாய்மொழியைக் கற்றவர்கள் வைஷ்ணவராவரென்கையாலே, வைஷ்ணவர்களுடையதாய் வாமந க்ஷேத்ரமாயிருக்கிற தேசத்திலென்னவுமாம், வாமநாவதாரப்ரஸங்கத்துக்கு ப்ரயோஜநம் (விபவலாவண்யம் பூர்ணம்) என்கிற துக்கிட்டாக விபவாநவயத்தையுணர்த்துகையும், 'குறியவன்குடி குறுங்குடி' என்னு மர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கையும், ஆகவிப்படியிருந்துள்ள திருக்குறுங்குடியில்,*நிறைந்த சோதிவெள்ளஞ் சூழ்ந்த நீண்டபொன்மேனியொடும் நிறைந்தென்னுள்ளே நின்றொழிந்தான்* என்றும், *நீலமேனியும் நான்குதோளும் என்னெஞ்சம் நிறைந் தனவே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவர் திருவுள்ளத்திலே வேரூன்றுக் கிடக்கும்படி ப்ரகாசிக்கிற காளமேகநிபச்யாமமான விக்ரஹத்தினுடைய*செல் கின்ற தென்னெஞ்சம்* என்னும்படி மேன்மேலு மநுபவருசிஜநகமாய் *ரூபவாநஸு பக: ஸ்ரீமாந்* *ரூபஸம்ஹநநம் லக்ஷ்மீம்* என்று விபவத்தில் ப்ரகாசிக்கு மதாகச் சொன்ன ஸமுதாயசோபையான லாவண்யம், *நிறைந்த சோதிவெள்ளஞ்சூழ்ந்த* என்கையாலே பூர்ணமாயிருக்குமென்கை (162)

163 இப்படி பரத்வாதிகளுக்கு அஸாதாரணமானவோரோகுணங்கள் ப்ராதாந் யேந ப்ரகாசிக்கும் ஸ்தலங்களை அருளிச்செய்த வநந்தரம், மற்றுமுண்டான குணங் களிலோரொன்று ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்கும் ஸ்தலங்களை, சிரீவரமங்கைமுதலாகத் திருப்பேரெல்லையாகத் திருவாய்மொழியடைவிலே யருளிச்செய்கிறாமேல் (ருசிவிவ சாக்கு) இத்யாதி

163. ருசிவிவசர்க்குப் பாதமே சரணுக்கு மௌதார்யம் வானமா மலையிலே கொழுந்துவிடும்

அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன லாவண்யத்தாலே ஒருவராலும் நிவர்த்திப்பிக்க வொண்ணுதபடி பிறந்த ருசியாலே பரவசராய அநந்யகதிகளானவர்களுக்கு, *ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணுகத் தந்தொழிந்தாய்* என்னும்படி திருவடிகளை உபாயமாகக்கொடுக்கும் "காமுகில்வண்ணன்" என்கிற ஔதார்யகுணம் *சிரீவர மங்கலத்தவர்கைதொழவுறை வானமாமலை* என்று சிரீவரமங்கையிலெழுந்தருளி யிருக்கிற வானமாமலைபக்கலிலே *வந்தருளி யென்னெஞ்சிடங்கொண்ட வானவர் கொழுந்தே* என்கிறபடியே தானேவந்து இடங்கொண்டு தன்னை யுபகரிக்கும்படி கொழுந்துவிட்டு வளருமென்கை (163)

164. கண்ணாற்றுரை யுடுக்கும் மாதுர்யம் குடமூக்கிலே ப்ரவஹிக்கும்.

164. (கண்ணாற்றுரை) இத்யாதி அதாவது—*கள்வாய துன்பம் களையாதொழி வாய் களைகண் மற்றிலேன்* என்று ரக்ஷகாந்தரப்ரதிபத்திநிவருத்திபிறந்தாரை

நீராயலேநதுகரையவுருககுகினற எனறு சிதிலராமபடி பணணுகிற ஆராவமுதான மாதுாயம, 'குடமூககு' எனகிற குமபகோணததிலே மேனமேலுமாராமல புஜிக்கும படி பெருகாநிறகு மெனகை (164)

165. மெலிவிலும் சேமங்கொள்விக்கும் க்ருபை தென்னகரிலே நித்யம்.

165 (மெலிவிலும) இதயாதி அதாவது—கீழசசொனன நிரதிசயபோகயமான விஷயததை சீகரமாகக கிடடியநுபவிககப பெருமையாலே *வைகலும்வினையேன மெலிய* எனறு நாளதோறும மெலியுமளவிலும, *அடிமேல சேமஙகொள தென் குருகூாசசடகோபன* எனறு அவனே ரக்ஷகனெனறு அதயவஸித்திருககும்படி பண் ணும *பெருமானதுதொலலருளே* எனகிற கருபை; *திருவலலவாழ்சேமஙகொள தெனனகரிலே—தொனமை பழமையாகையாலே, நிதயமாயிருககு மெனகை (165)

166. வ்யவஸாயஜ்ஞர் ரக்ஷணஸ்தைர்யம் பம்போத்தர தேசஸ்தம்

166 (வயவஸாயஜஞா) இதயாதி அதாவது—*ராமஸய வயவஸாயஜஞா* எனறு சொலலபபடட பிராடடியைபபோலே *ஏறுசேவகனாககு எனனையுமுளளெனமின கள* எனறு ஆதத ரக்ஷணததில தனனுடைய வயவஸாயததை யதாவாக அறிந திருககுமவாகளுடைய ரக்ஷணததில, *நதயஜேயம* *ஏதத வரதம மம* எனகிறபடியே அநுகூலராலும சலிபபிககவொணணுதபடியிருககும அவனுடைய ஸதைாயகுணம *தேறுநீாபபமபை வடபாலைத திருவணவணடூா* எனறு பமபையாகிற வாறறுககு வடகரையான திருவணவணடூரிலே நிலைபெறறு நிறகுமெனகை (166)

167 விளம்பவிரோதம் அழிக்கும் விருத்த கடநாஸாமர்த்த்யம் நன்னகரிலே விஸ்தீர்ணம்

167 (விளமபவிரோதம) இதயாதி அதாவது—கரமபராபதி பறறுமல படுகிற தவரைக கீடாகக கடுகவநது முகமகாடடாமல விளமபிதது வருகையாலே *போகு நமபீ* *கழகமேறேலநமபீ* எனனுமபடி பரணயரோஷததால பிறந்த விரோததததை *அழிததாயுன திருவடியால* எனறு அழிததுபபோகடட - விருததஙகளை கடிப்பிகக வலலஸாமாததயம *நலகுரவும செலவும* எனறுதொடஙகி தனனில சேராத வறறைச சேர்த்துககொணடு நிறகிற விருதத விபூதி யோகததை பரகாசிப்பித்த *திருவிணணகா நனனகரே* எனறு நனனகரான திருவிணணகரிலே *பலவகையும் பரநத* எனகிறபடியே பரநதிருககுமெனகை (167)

168. கடிநகடக விகடநாபாந்தவம் அவ்வூரிலே த்விகுணம்.

168 (கடிதகடகேதயாதி) அதாவது*பிரானிருநதமை காடடினீா* எனகிற கட கராலே தனபககலகடிதராஞாககும கடகராஞாககும *இவளை நீரினியனனைமீருமக காசையிலலை விடுமினோ* எனனுமபடி விகடனையைபபணணுவதான *தேவபிரா னையே தநதைதாய* எனகிறவனுடைய பாநதவம, *அவவூாத திருநாமஙகேடபது* எனறு தோழியானவள திருததுலைவிலலி மஙகலமெனறு தான சொலலுமபோது, பெணபிளளை சொனனுற போலினிதாயிராமையாலே அவவூா எனறு சொலலபபடட தேசததிலே தேவபிரானு மரவிநதலோசனனுமாய நினறிருநதுறையுமிரடடைத் திருபபதியாகையாலே யிரடடிததிருககு மெனகை (விகடநாபாநதவம) எனறது விகடநாகரபாநதவ மெனறபடி (168)

169 கைம்முதலிழந்தாருண்ணும் நிதியின் ஆபத்ஸகத்வம் புகுமூரிலே ஸம்ருத்தம்.

*169 (கைமமுதலிழநதாா) இதயாதி அதாவது—*ஏலககுழலியிழந்தது சங்கே* எனறு தொடஙகி *கறபுடையாடடி யிழநததுகடடே* எனறு பராபயாலாப நிபந தனமான ஆாததியால வநத பாரவசயததாலே பராபயபராபகா பாஸஙகளெலலாம தனனடையே விடடுக கழிகையாலே கைமமுதலறறவாகள, *உணணுஞசோறு பருகு நீா தினனும வெறறிலையுமெலலாம கணணன* எனறு தாரக போஷக பொகயங ளெலலாம தானேயாக புஜிககும *வைததமாநிதி* எனறு ஆபதரக்ஷகமாகச சேமிதது வைதத மஹாநிதிபோலே யிருககிறவனுடைய ஆபதஸகதவம, *திணணமெனனிள மான புகுமூா திருககோளூரே* எனறு பராபயருசிபிறநதாாககு பரவேஷடவயமா யிருககும திருககோளூரிலே, *செலவம மலகியவனகிடநத* எனறு ரக்ஷயவாககததினு டைய ரக்ஷணமே தனககு நிரதிசயஸமபததாகநினைததுவநது கிடககையாலே ஸமருதத மெனகை (169)*

170. சென்று சேர்வார்க்கு உசாத்துணை யறுக்கும் ஸௌந்தர்யம் மாநகரிலே கோஷிக்கும்.

*170 (செனறு சோவாாககு) இதயாதி, அதாவது—*தெனதிருபபேரெயில சோ வன செனறே* எனறு கரமபரா பதி பறறுத பரேமாதிசயததாலே ஹிதபரா வாாததை கேளாதே செனறு பரவேசிபபதெனனுமபடியானவாகளுககு, *எனனெஞசினரு மஙகேயொழிநதாா உழநதினி யாரைக கொணடெனனுசாகோ* எனனுமபடி உசாத துணையான நெஞசையபஹரிககும *செஙகனிவாயின திறததாயும* இத யாதியால சொனனவவனுடைய ஸௌநதாயம, *தெனதிருபபேரெயில மாநகா* எனறு மஹாநகரமான தெனதிருபபேரெயிலிலே, *எழுநத நலவேததொலி நின றோஙகு* எனகிறபடியே அவவிஷயததை யநுபவிதத ஹாஷபரகாஷததால அங குளளாா பாடுகிற ஸாமகோஷததிலே தெரியுமெனறபடி (170)*

171. ப்ரவணசித்தம் பரத்வ விமுகமாக்கும் ஆநந்தவ்ருத்தி நீணகரிலே

*171. (பரவணசிததம) இதயாதி அதாவது—*தீவினையுளளததின சாாவலலவாகித தெளிவிசுமபேறலுறறல திருவாறனவிளையதனைமேவி வலஞசெயது கைதொழககூடுங கொலெனனுமென சிநதனை* எனறு அவிதயாதிகள பரதயகவஸதுவான வாதமாவில பறறறபபோயத தெளிவை விளைபபதான பரமபததை பராபிககை வநதுகிடடினு லும, எனனெஞசானது, திருவாறனவிளையாகிற அததேசததைக கிடடி அநுகூல வருததி பணணிக கையாலே தொழககூடுமோவெனறுநிறகும எனறு தனபககல பரவணரானவாகளசிதததை, *சிநதைமறறொனறின திறததலலாத தனமை* எனறு பரமபததின பேசசொலலுகையும அஸஹயமாமபடி பரதவததில விமுக மாகப பண்ணும் "இனபம பயககவெழிலமலா மாதருமதானு மிவவேழுலகையின பம பயகக வினிதுடன வீறறிருநது" எனகிற ஆநநதவருததி, *திருவாறனவிளை யெனனும நீணகரமதுவே* எனறு நீணகரான திருவாறனவிளையிலே வயகத மெனற படி (171)*

172. ஸாதரரைப் பரிசழிக்கும் சேஷ்டிதாச்சர்யம் குளத்தே கொடிவிடும்

*172 (ஸாதரரை) இதயாதி அதாவது—*ஆழிவலவனை யாதரிதது—கூடசசென றேன* எனறு தனபககல ஆதரததோடேகூடியிருபபாரை, *பலவளையாாமுன பரி சழிநதேன * எனனுமபடி ஸதரீதவபரகாரமான லஜஜாதியை யழிககும * மாயக கூததன * எனகிற சேஷடிதாசசாயம, * மாடககொடிமதிள தெனகுளநதை* என கிற திருககுளநதையிலே இதுககெனனக கடடின மாடககொடி முகேந பரகாசிககு* **மென்கை.** .. .. *(172)*

173. ச்ரமமனஞ் சூழும் ஸௌகுமார்ய ப்ரகாசம் ஆய்ச்சேரியிலே.

*173 (சரமமனஞ்சூழும) இதயாதி அதாவது— *பணியாவமரா* இத்யாதிபபடியே பரம பரேமயுக்தரான நிதய ஸூரிகள பரிசாரயை பணண பரமபததநிலே யிருககு மவன நிரதிசயஸௌகுமாரமான திருமேனியோடே ஸமஸாரிகளுடைய துக்கததைப போககுகைககாகத தன வாசியறியாத விநதலோகததில வநதவதரிதது,* அடியாரல் லல தவிரபபது, *படிதான நீணடு தாவுவதாகையால வநத ச்ரமததை யநுஸநதிதத மநஸஸானது வயாகுலிதமாய பரமிககுமபடியான, ஆழியும சஙகும சுமபபார்தாம்* எனறு பூவேநதிறைபோலே யிருககும திருவாழி திருசசஙகை யேநதுகிறதும் மலை சுமநதாறபோலே வனபாரமாகத தோறறுமபடி யிருககிறவன ஸௌகுமார்யபர காசம, உடைய நஙகையார் பிறநதகமாகையாலே ஆழவாருககு ஆயச்சேரியாயிருப்ப தாய,* உருவார் சககரம சஙகு சுமநதிஙகுமமோடொருபா டுழலவா னேரடியானு முளனெனறு—வணபரிசாரத திருநதவென திருவாழ மார்வற கென்திறஞ சொல லார்* எனற திருபபரிசாரததிலே காணபபடுமெனகை (173)*

174. மஹாமதிகள் அச்சங் கெட்டு அமரும் சௌர்யாதிகள் சிற்ருற்றிலே கொழிக்கும்.

*174 (மஹாமதிகள) இதயாதி, அதாவது —*ஸமஸபருசநராஸநம சௌரே: விதுரஸஸ மஹாமதி:* எனகிறபடியே ஸௌகுமாராநுஸநதாநததாலே அவனுக்கெஙகேயென்ன தீஙகு வருகிறதோவெனறு அஸதாநே பயசஙகை பணணும மஹாமதிகள, *எஙகள செலசாவு* எனறு தஙகளுககு நிரபபயஸதாநமான புகலாக நினைதது பயஙகெட்டு *திருசசிறறுறறஙகரையானை— முக்கணமமானை நானமுகனையமாநதேன* எனறு ப்ர ஹ்மருதராகளுடைய ஸததாதிகள ஸ்வாதீனமாமபடி இவாகளைப்ரகாரமாகவுடைய பெருமையையுடையனுயவைத்து ஸௌலபனுய வநது நிறகிறவனை, 'அவனுககென வரு கிறதோ' எனறு படடமறுகுதல தீர்நது கிடடியநுபவிககப பெறறேனென்றுஹ்ருஷ டராமபடியான *வாரகடாவருவி* இதயாதியால சொனன குவலயாபீடசாணூர முஷ்டிககமஸர்தி நிரஸநபரகடிதசௌர்யாதிகள திருசசெஙகுனறூரிலதிருச்சிறறு றெனகிற திருபபதியிலே, ஆறறுககுளளில மணிமுகதாதிகள கரையிலே கொழித் துத் தோறறுமாபோலே ப்ரகாசிக்கு மெனகை, (சௌர்யாதிகள) எனகிற விடததில ஆதிசப்தததாலே வீரயபராக்ரமஙகளைச் சொலலுகிறது, ஆறெனகிற ஸமாதியாலே கொழிககு மெனறது, (174)*

175 ஸாத்ய ஹ்ருதிஸ்தனுயும் ஸாதநமொருக்கடுக்கும் க்ருதஜ்ஞதா கந்தம் தாயப்பதியிலே.

*175. (ஸாத்ய ஹ்ருதிஸ்தனுயும) இதயாதி, அாதவது-ஸாதயம் கைபபடடால் ஸாத நததிலிழிவாரினறிககே யிருகக, *திருககடிததானமு மெனனுடைசசிநதையு மொருக கடுத்துளளே யுறையுமபிரான* எனறு ஸாதயமான ஆழவாாதிருவுளளத்தில் வாஸம லபித்திருககசசெயதேயும, இதனைப் பெற்றது அததேசததில நிலையாலேயன றேவெனறு ஸாதநமானதிருககடிததானத்தையும,அடுததுபபிடித்து வர்ததிககுமபடி யான கருதஜஞதாபரிமளம , *திருககடிததான நகரும தன தாயபபதி* எனறு தனககு தாயப்ராப்தமான ஸதாநமாக நினைததிருககும திருககடித தானத்திலே யெனகை. (க்ருதஜஞதாகநதம) எனறது *கடிததானம் *என்று மணத்தையுடைத தான ஸதாநமெனகையாலே. (175)*

176. அவகாஹித்தாரை அநந்யார்ஹமாக்கும் நாயகலக்ஷணம் வளம்புகழூரிலே குட்டமிடும்.

(அவகாஹித்தாரை) இத்யாதி அதாவது—*அப்பன் திருவருள் மூழ்கினள்* என்று தன் ப்ரஸாதத்திலே மறுநினைய அவகாஹித்தாரை *அருமாயன் பேரன்றிப் பேச்சிலள்* *திருப்புலியூர்ப் புகழன்றி மற்று—பரவாளிவள் நின்றிராப்பகல்* *திருப் புலியூர் நின்ற மாயப்பிரான் திருவருளாமிவள் நேர்பட்டது* என்னும்படி அநந்யார்ஹ மாக்குமதாய் *கருமாணிக்க மலைமேல் மணித்தடந்தாமரைக் காடுகள் போல்* *துன்னுசூழ்சுடர் நாயிறுமன்றியும் பல்சுடர்களும்போல்* இத்யாதிகளால் சொன்ன அவயவசோபை ஆபரணசோபை முதலான நாயக லக்ஷணம், *திருப்புலியூர் வளம்—புகழும்* என்று இவர் கொண்டாடும்படியான ஐச்வர்யத்தையுடைய திருப்புலியூரிலே பூர்ணமாயிருக்குமென்கை, (குட்டமிடும்) என்றது குட்டநாடென்னுமதத்தை நினைத்து அருள் மூழ்கினளை யென்னுதே (அவகாஹித்தாரை) யென்றது கலந்த வர்களை அநந்யார்ஹராக்கும்படி யிருக்கவேணும் நாயக லக்ஷணமென்று உத்தமநாயக லக்ஷணத்தை ஸாமாந்யேந தர்சிப்பித்து, அந்த லக்ஷணமீச்வரனுக்குத் திருப்புலியூரிலே பூர்ணமாக ப்ரகாசிக்குமென்றருளிச் செய்கிறவராகையாலே (176)

177. போக்யபாகத்வரை தெளிந்த சந்தைக்கு முன்னில் மூன்றிலும் ப்ரகடம்.

177 (போக்யபாகத்வரை இத்யாதி) அதாவது—பசி கனத்தவன் அன்னம் பக்வ மாவதற்கு முன்னே பதற்றத்தாலே அதுக்குஅணித்தாக வந்துகிடப்பது இருப்பது நிற் றாமாப்போலே, போக்ய பூதரான ஆழ்வார்க்கு பரமபக்தியாகிற பாகம் பிறக்குமள வும் அவனுக்குண்டான த்வரை, *தெளிந்தவென்சிந்தை* என்கிற சந்தைக்கு முன் சொன்ன *புளிங்குடிக்கிடந்து வரகுணமங்கையிருந்து வைகுந்தத்துள் நின்று* என்று கிடப்பதிருப்பது நிற்பதான திருப்புளிங்குடி, திருவரகுணமங்கை, திருவைகுந்தமாகிற திருப்பதி மூன்றிலும் தெரியுமென்கை, (177)

178. போகத்தில் தட்டுமாறுஞ் சீலம் காட்கரையிலே கரையழிக்கும்

178 (போகத்தில் தட்டுமாறும்) இத்யாதி அதாவது—இப்படி போக்யபூதரான ஆழ்வாருடனே கலந்து பரிமாறுமிடத்தில் *ஆட்கொள்வான்ொத்து என்னுயிருண்ட மாயன்* என்றும் *ஆருயிர்பட்டதெனதுயிர்பட்டது* என்றும் பேசும்படி அத்தலையித் தலையாய் சேஷசேஷிபாவம் மாறாடிப்பரிமாறும் சீலகுணம், *திருக்காட்கரை மருவிய மாயன்றன் மாயம் நினைதொறு* என்று வித்தராய்ப் பேசின திருக்காட்கரையிலே கரையழியப் பெருகுமென்கை. (கரையழிக்கும்) என்றது காட்கரையென்கிற ஸமாதி யாலே. (178)

179. மஹாத்மாக்கள் விரஹம் ஸஹியாத மார்த்தவம் வளத்தின்களத்தே கூடு பூரிக்கும்.

179 (மஹாத்மாக்கள்) இத்யாதி அதாவது *தமரோடங்குறைவார்க்கு* என்று தம்பரிஜனங்களோடே அங்கே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவர்க்கென்னும்படி, *ஸக்ருத் த்வதாகார விலோகநாசயா த்ருணீகரோத்யநுத்தமம்புக்திமுக்திபி:, மஹாத்மபிர் மாமவலோக்யதாம் நய க்ஷணேபி தே யத்விரஹோதிதுஸ்ஸஹ:* என்கிறபடியே தம்முடைய விக்ரஹத்தை யொரு கால் காணவேணுமென்னு மாசையாலே அநுத்தமமான போகமோக்ஷங்களையும் த்ருணீகரித்திருக்கும் மஹாத்மாக்களோடேடை விரஹம் ஸஹியாமையாகிற மார்த் தவம், *மூழிக்களத்துவளத்தினை* என்று ஆசரிதார்க்கு ஸம்பத்தாயிருக்கும் ஸ்வபா வனனவன்திருமூழிக்களத்திலே கூடுகட்டி நிற்குமென்கை கூடுபூரிக்குமென்றது களமென்கிற ஸமாதியாலே (179)

180 பிரிந்த துன்பக் கடல் கடத்தும் விஷ்ணுபோதாநுசம்ஸ்யம் நாவாயிலே நிழலெழும்.

180 (பிரிநத துன்பககடல) இதயாதி, அதாவது *அனபுடையாரைப்பிரிவுறு நோய* எனறும *துனபககடல் புக்கு* எனறுமசொலலுகிறபடியே *எமராலும் பழிப் புணடு அணிமூழிககளத்துறையும-தமமாலிழிப புணடு இஙகென* *தாந்தம்மைக் கொணடகலதல தகவனறெனறுரையீர* *மிகமேனி மெலிவெயதி மேகலேயு மீடழிந தெனனகமேனி யொழியாமே திருமூழிககளததாரககு தகவனறெனறுரை யீர* எனறிப்படி மேனமேலும ஆள விடவேணடுமபடி தனனேப பிரிகையால வந்த துகக ஸாகரத்தை நிஸதரிபபிககும *விஷ்ணுபோதம விநா நாநயத கிஞசிதஸதி பராயணம* எனகிற விஷ்ணு போத மான வவனுடைய, *ஆவாவடியானிவனென்றருளாய* எனறுஅபேக்ஷிககலாமபடியிருககும ஆசரிதவிஷய கருபையாகிற ஆநருசமஸயம்; *நாவாயுறைகின ற* எனறு அவன நிதயவாஸம பணணுகிற திருநாவாயிலே உள்ளு நிறகிற வஸதுவின ஸவபாவமிதுவோ வெனறறியலாம்படி அவவூரினபே ராலே நிழலெழுமெனகை நாவாய போலேயிருககிறவவன வாததிககிற தேசமாகையாலே நாவாய எனறு ஊருககுபபேராயிருககிறதெனறு கருதது. விஷ்ணுபோதத்வமித்தாலே பரகாசிததால அதுககுடலான ஆநருசமஸயம தனனடையே தோனறுமிறே *காருணயே நாநருசமஸயேந* எனறு விபஜித்துச சொலலி, *ஸதரீ பரநஷடேதி காருணயம ஆசரிதேதயநருசமஸதா* எனகையாலே ஆநருசமஸயமாவது ஆசரிதவிஷய கருபை. (180)

181. சரண்யமுகுந்தத்வம் உத்பலாவதகத்திலே ப்ரஸித்தம்,

181 (சரணய முகுநததவம) இதயாதி. அதாவது—*சரணமாகுந தனதாளடைந் தாரககெலலாம மரணமானல வைகுநதம கொடுககும பிரான* எனறு கீழ்ச் சொனனவிசேஷணததாலே எலலாரககும சரணவரணாஹனுயிருக்குமவனுடைய மோக்ஷபரததவம *உதபலாவதகே திவயே விமாநே புஷகரேக்ஷணம, சௌரிராஜமஹம வநதே ஸதா ஸாவாஙக ஸுநதரம* எனகிறபடியே திருககணணபுரத்தில உதபலாவதகமெனகிற பேரையுடைததான திவய விமாநததில நிறகிற நிலேயிலே எலலாருமறியலாம படி பரஸிததமெனகை முகுநததவமாவது முகதிபூமிபரததவம. * வைகுநதம் கொடுககும பிரான* எனகையாலே யாயதது இவரிபபடியருளிசசெயதது பல மெனறு மாமஸமாய உதபலரெனறு மாமஸலதேஹரா யிருககையனறிககே சரீர சோஷணததாலே உதகத மாமஸராயககொணடு உபேக்ஷித தேஹரா யிருககும முமுக்ஷுககளாய *தேஷாம மமாவதோ வாஸ முதபலாவதகம விதுஃ* என்கிற படியே அவாகளுககு ரக்ஷகனுனவன எழுநதருளி நிறகையாலே உதபலாவதக மெனறு அஙகுததை திவய விமாநததுககுப பேராகையாலேயாய்தது மோக்ஷப்ர ததவம அநத ஸதலததிலே பரஸிததமெனறது (181)

182. மார்க்கபந்துசைத்யம் மோஹநத்தே மடுவிடும்

182 (மாாககபநதுசைதயம) இதயாதி அதாவது—இபபடி மோக்ஷப்ரதனை தனனுடைய பரஸாததததாலே மோக்ஷபூமிககுப போவாாககு *காளமேததையனறி மற்றொனறிலம கதி* *ஆததன தாமரையடியனறி மறறிலமரணே* எனனுமபடி ஆப் தனுய கூடககொணடுபோம மாாககபநதுவானவனுடைய, *சுரிகுழல கமலககட கனிவாயக காளமேகம* எனனும *அவனடி நிழலதடம* எனறும *மரகத மணிததடம* எனறும சொலலுமபடியிருநதுள்ள ஸாமஸாரிக ஸகல தாபஹர மான சைதயம, அமருத பரதாந ஸமயததில் அஸுராகளே மோஹிபபித்த விடமாகையாலே மோஹந க்ஷேததரமான திருமோகூரிலே நிறைநது நிலேபெற றிருக்கு மெனகை மடுவிடுமெனறது *மரகத மணிததடம எனகிற ஸமாதி யாலே (182)

183. ஸஸைந்யபுத்ரசிஷ்ய-ஸாத்யஸித்தபூஸுரார்ச்சனத்துக்கு முக நாபி பாதங்களை த்வாரத்ரயத்தாலே காட்டும் ஸாம்யம் அநந்தசயநத்திலே வ்யக்தம்.

*183 (ஸஸைநயேதயாதி) அதாவது—*அமராகோனாசசிககினறு அஙககப்பணி செயவா விணணோா* எனகிற ஸேநாஸஹிதரான ஸேனைமுதலியாராகிற *யதர பூர்வே ஸாதயாஃ* எனகிற நிதயஸுரிகளில தலைவரான ஸாதயருடையவும *அமரராயத திரிகினறாாகடகாதி* எனகையாலே புதராகளான பரஹமாதிகளாகிற ஸிததருடையவும, *படமுடையரவில பளளிபயினறவன பாதமகாண நடமினோ நமாகளுளளீா* எனறு இவருபதேசம கேடட சிஷயாகளான பூஸுரருடையவும ஆாசசநத்துககு, திருமுகமும திருநாபியும திருவடிகளுமாகிற விவறறை திருவாசல மூனறாலும தாசிபபிககிற, நிதயஸுரிகள ஸமஸாரிகள எனறு விசேஷமபாராத ஸாமயகுணம திருவநநதபுரததில கணவளருகிற பரகாரததிலே வயகதமாயிருககு மெனகை,* *(183)*

184. மோக்ஷ தாநத்தில் ப்ரணத பாரதந்த்ர்யம் வளம்மிக்க நதியிலே கரைபுரளும்

*184 (மோக்ஷதாநததில) இதயாதி அதாவது—*அருளதருவானமைகினறனது நமது விதிவகை* எனறும *விணணுலகம தருவானய விரைகினறன விதிவகையே* எனறு மிபபடி ஸாவஸமனனவன ஆசரிதாககு மோக்ஷபரதாநம பணணுமளவில அவாகள விதித்தபடி செயவானய நிற்கிற ஆசரிதபாரதநதாயம, *வளமமிகக வாடடாறறன* எனறு ரக்ஷயவாக்கம குறைவறற தேசமாகையாலே அவனுககு ஸமபதது மிககிருக்கிற திருவாடடாறறிலே அமாயாதமாக பரவஹிககுமெனகை கரைபுரளுமெனறது ஆறு எனகிற ஸமாதியாலே* *(184)*

185. த்யாஜ்ய தேஹ வ்யாமோஹம் மருள்கள்கடியும் மயல்மிகு பொழிலிலே தழைக்கும்.

*185 (தயாஜய தேஹ வ்யாமோஹம) இதயாதி அதாவது—முமுக்ஷுககளுககு தயாஜயமான தேஹததில, சரமதேஹமாகையாலே, மஹிஷியுடைய உசசிஷடததை விருமபும ராஜபுதரனைபபோலே *வஞசககளவனய நெஞசு முயிருமுள கலநது, *மாயவாககையிதனுடபுககு* எனகிறபடியே இதினதோஷம பாராமல உளபுககு, *திருமாலிருஞசோலை மலையே* இதயாதிபபடியே உகநதருளின நிலஙகளெலலாவறறி லும பணணும விருபபததை இதிலேகதேசததிலே பணணி, *மஙகவொடடு* எனறு காலகடடி விடுவிகக வேணடுமபடி அவனுககுணடான வயாமோஹம *மருளகள கடியும மணிமலை* எனறு ஸாவருடையவுமஜஞானததை ஸவாஸநமாகப போககும தாய, *மயலமிகு பொழிலசூழ மாலிருஞசோலை* எனறு போகயதா பரகாஷத தாலே போகதாககளைப பிசசேறறவறறன சோலையையுடைய தெறகுததிருமலையிலே ஸமருததமாயச செலலுமெனகை (பொழில) எனகிற ஸமாதியாலேயாயதது (தழைககும) எனறது* *(185)*

186. அங்கீகரிக்க அவகாசம் பார்க்கும் ஸ்வாமித்வம் பெருநகரிலே பேர் பெற்றது.

*186. (அஙகீகரிககஅவகாசம பாாககும) இதயாதி அதாவது-*திருமாலிருஞசோலைமலை யெனறேனெனனத திருமால வநதெனனெஞசு நிறையப்புகுநதான* என்றுஸவாஙகீ காரத்துக் குடலான ஸுக்ருதலவமிலலாதாரையும மடிமாஙகாயிடுமாபபோலே*

'என்னுரைச சொன்னுய' இதயாதியான அஜஞாதஸுக்ருதஙகளை யாரோபிததும் அங்கீகரிககைககிடம பாரககு மவனுடைய ஸவாமிதவம், *பெருநகரரவணை மேல* என்று கணவளாந்தருளுகிற திருபபோ நகரிலே பரஸிததமாயத் தெனகை ஆக, திருபபதிகளதோறு மோரோ குணம் பராதாநயேந பரகாசிககு மென்னுமிடம இவரநு ஸநதிதத திருபபதிகளெல்லாவறறிலும தாசிபபிததாராயதது (186)

187 இததிருபபதிகளில பராவணயம இவாககுணடாய்ததெப்போது? இவா தாம் பரபநத மருளிசசெயயத தொடஙகிறறு எததனை திருநகஷதரததளவிலே? இது தனககு போக்தருநியமமுணடோ? இதின போகயதை தானிருககும்படி யெஙஙனே யெனனு மாகாஙகைஷயிலே யருளிச செயகிறுா மேல (இவறறில பராவண்யம்) என்று தொடஙகி

187. **இவற்றில் ப்ராவண்யம் இவள்பரமே யென்னவுண்டாய் ஷோடச கலாபூர்ணமான சந்த்ரமண்டலம்போலே பதினறு திருநக்ஷத்ரம் நிரம்பினவாறே தேவபோக்யமானவதில் அம்ருதம்போலன்றிக்கே என்னுத் தமிழரிசைகாரர் முதற்பத்தர் வானவரென்னம்மான் பார் பரவென்னும்படி ஸேச்வரவிபூதி போக்யமான பாலோடமுதன்ன மென்மொழி முகஞ்செய்தது.**

அதாவது—இவவாசசாவதார ஸ்தலஙகளில் பராவணயம *முலையோ முழு முறறும போநதில—பெருமான மலையோ திருவேங்கடமென்று கறகினற வாசகம் இவள பரமே* எனனுமபடி பருவம நிரமபுவதறகு முனனேயுணடாய், பதினறு கலை களாலும பரிபூரணமான சந்தரமணடலம போலே, பதினறு திருநகஷதரம பூரண மான வாறே *கருஷணபக்ஷமரைச சசவத பீயதே வை ஸுராமயஃ* எனகிறபடியே தேவா களுககு போக்யமாகையாலே போகதருநியம முடைததான அநத சநதர மணடலத தில அமருதம போலனறிககே, *எனனுவிலினகவி* என்றும, *பாலேய தமிழரிசை காரா பததா பரவுமாயிரம* என்றும *தூமுதல பததாககு* என்றும, *கேடடாரார வானவாகள* என்றும,* தெனனுவெனனு மெனனமமான* என்றும *பாாபரவின கவி* என்றுஞசொலலுகிறபடியே ஸவபரவிபாகம, ஸூரிஸமஸாரி விபாகம், ஈசேசி தவய விபாகமற ஈசவரனேடே கூட இரணடு விபூதியும புஜிககைககு யோக்யமாய, *பாலோடமுதனனவாயிரம* *அமுதமெனமொழி* எனகிறபடியே வாசயவாசக ஸம்சலேஷரஸததாலே பாலுமமுதும கலநதாபபோலேயாய, போகயதாதிசயத்தா லும புஜிததாாககு நிதயதவததைக கொடுககையாலும அமருதஸமமாய அதில் வ்யா வருததமான மாாதவததையுடைத்தான சப்தம இவர் முகோதகதமாய்த தெனகை (187)

188 இவாபககல பரபநதம் அவதரிககததொடஙகின காலததை யருளிசசெய்தார் கீழ, இதுதான அவதரிககிறவளவில் 'இபபடி நாமவனைக கவி பாடவேணும' என்று ஸஙகலபிததிருநது பாடினரோ எனனுமாகாஙகைஷயிலே, இதின அவதரணகரமததை யருளிசசெயகிறுா மேல (நீரபால) என்று தொடஙகி

188. **நீர்பால் நெய்யமுதாய் நிரம்பின வேரி நெளிக்கு மாபோலே பரபக்த்யாதிமய ஜ்ஞாநாம்ருதாப்தி நிமிகிற வாய்கரை மிடைந்து மொழிபட்டு அவாவிலந்தாதி யென்று பேர்பெற்றது.**

அதாவது—நீர் பாலாய, பால நெயயாய, நெய அமருதமாய அததாலே நிரம்பின தோரேரி பொருமல நெளிதது உடையுமாபோலே, *மயர்வறமதிநலமருளினன* என

கிறவிடத்தில காமஜஞாநாநுகருஹீதையான பகதியின ஸதாநததிலே பகவதபரஸாத மாய, அதடியாக பரபகதி தொடஙகிப பிறககையாலே ஜஞாநம முதலிலே பரபகதி ரூபமாய, பரபகதியானது பரஜஞாநமாய பரஜஞாநமானது பரமபகதியாய, *அசயுத பகதி நதவ ஜஞாநாமருதாபகி பரிவாறு சுபை வசோபி:* எனகிறபடியே அநத பரபகதயாதி களாய நிறைநத ஜஞாநமாகிற அமருதாபதியானது, ஆசரயமழியாமல பரீவாஹா பேகைஷ பிறநது *நிமியுமவாய* எனகிறபடியே நெளிகிற வாயகரையாலே *மிடைநத சொல* எனகிறபடியே சொறகளதான நாமிஙகுததைககுக கிருசிதகரிததோமாக வேணும' எனறு 'எனனைககொள, எனனைககொள' எனறு மேலவிழுகையாலே நெருங கிககொணடு, *மொழி படடோடும* எனகிறபடியே வசநரூபமாய பரவஹிதது இபபடி பரபகதயாதயவஸததா தரயாபநந பகதிபரேரிதமாய அவதரிககையாலே *அவாவிலந தாதிகளாலிவையாயிரமும* எனறு பகதி பலாதகாரததாலே பிறநத வநதாதியான ஆயிரமெனறு நிரூபகமாமபடியாயத தெனகை. ஆக, இவா இப பரபநதமருளிச செய கைககடியான பராவணயம பிறநத காலமும அருளிசசெயயத தொடஙகின காலமும, இதினுடைய ஸாவாதிகாரதவமும, ரஸயதையும, அவதரிதத கரமமும சொலலிற ருயதது. (188)

189 இனிமேல இப பரபநத பரதிபாதயாாததஙகளை விஸதரேண பரதிபாதிபப தாகத திருவுளளமபறறி, அதில பரதமததிலே, ஸாகஷாதகருத பகவதததவரானவிவா ஸமஸாரிகளுககு உஜஜீவநாாததோபதேசம பணணின இப பரபநதம பரதிபாத யாாதத ஸாமயததாலே பகவத பரணீத கீதோபநிஷத ஸமமாகச சொலலபபடு மெனகிறாா (மனமசெய) எனறு தொடஙகி

189. மனஞ்செய் எல்லையில் ஞான வின்பத்தை நின்மலமாக வைத்தவர் ஞானப்பிரானை ஞானத்துவைம்மி னென்றவிந்து, தத்வ விவேக நித்யத்வாநித்யத்வ நியந்த்ருத்வ ஸௌலப்ய ஸாம்யாஹங்காரேந்த்ரியதோஷபல மநஃப்ராதாந்ய கரண நியமந ஸுக்ருதிபேத தோவாஸுர விபாக விபூதியோக விச்வரூப தர்சந ஸாங்கபக்தி ப்ரபத்தி த்வைவித்யாதிகளாலே அன்றோதிய கீதாஸமமென்னும்

அதாவது—(மனஞசெய எலலையில ஞானவினபததை) *எலலாபபொருள களுககும விததாய முதலிற சிதையாமே மனஞசெய ஞானததுன பெருமை* என றும, *எலலையில ஞானததன* எனறும சொலலுகிறபடியே ஸாவ காரணமாய அபரிசசேதயமான ஸஙகலபரூப ஜஞாநததை யுடையனுய, *சூழநததனில பெரிய சுடா ஞானவினபம* எனகிறபடியே பரகருதிபுருஷததவஙகளிரணடும தனககுளளே யாம்படி வயாபிதது தான அபரிசசேதயமாய உஜஜவலமாய ஜஞாநாநநதலகஷணமா யிருககிற ஸவரூபததையுடையனை ஸாவேசவரனை, (நினமலமாக வைததவா) * எனதாவியுளளே நிறைநத ஞானமூாததியாயை நின்மலமாக வைதது* எனறு பரிபூாணஜஞாந ஸவருபனை உனனை யெனனெஞசுககுளளே விசததமமாக வநு பவிததெனனுமபடி ஸாகஷாதகரிததவாழவாா, (ஞானபபிரானை ஞானததுவைமமி னெனறவிது)*இருஙகறபகஞசோ வானததவாககு மலலாதவாககும மறறெலலாய வாககும—எறிதிரைவையம முறறு மேனததுருவாயிடநத—ஞானபபிரானை யலலா விலலை நான கணட நலலது* எனறு பரளயாாணவ மகநையான பூமியை மஹா வராஹமாயுததரிதத ஜஞாந சகதிகளையும ஸவாமிதவ பராபதியையுமுடையனுய சலோகதவய முகததாலே சரமோபாயததை வெளியிடுகையாலே ஜஞாநோபகார கனுமாயிருககிறவனை யொழிய ஸாவாக்கு முஜஜீவநஹேதுவாயிருபபதொன றில்லை, இது நானறுதியிடட விலகஷணமான வர்ததம—எனறு பரதமபரபநததி லருளிச செயத விஷயததை உபாயமாகபபறறச சொலலுகிற வளவில *திருககுருகூர

தனையுளங்கொள் ஞானத்துவைம்மினுமமையுயயக கொணடு போகுறில* என்று உஜ்ஜீவிகக வேணடியிருநதீாகளாகில அவன் நித்யவாஸம பண்ணுகிற தேசத்தை உஙகள மாநஸஜஞாநததுககு விஷயமாககுங்கோளென்று ஸமஸாரிகளைககுறிதது உபதேசிதத இப பரபநதம—

தாம ஸமஸ்ததாபநாாததமாக வவதரித்தருளின க்ருஷ்ணன. *அஸததாநஸநேஹ காருணய தாமாதர்மநியாகுலம, பாாததம் ப்ரபநநமுததிச்ய சஸதராவதரணம கருதம* எனகிறபடியே அஸத்தாநேயுணடான பநதுஸநேஹ காருண்யஙகளாலும் ஸவதாமததில அதாம புததியாலும கலஙகி, *நயோதஸயாமி* எனறு யுத்தாந்நிவ ருததனுய *யசசரேயஸ்ஸயாந நிசசித பரூஹி தநமே சிஷயஸதேஹம சாதி மாம் தவாம பரபந்நம* என்ற வர்ஜுனனைத தெளிவிதது யுததே பரவருததனுககுகை வயாஜமாக, *அறிவினல் குறைவிலலா அகல ஞாலத்தவரறிய* என்கிறபடியே லோகததுககு உஜஜீவந சாஸ்தரமாமபடி எலலாபபொருளும விரித்த ஸ்ரீ கீதையில (1, 2, 3 ததவவிவேக) பரதமத்திலே, தேஹாத்மாபிமாந காாயமான பநதுஸ நேஹத்தையும வதபீதியையும மாற்றுகைக்காக தத்வஜ்ஞாநததை யுபதேசிககத் தொடஙகின வளவிலே, *நதவே வாஹம ஜாது நாஸம் நதவம நேமே ஜநாதிபாः, நசைவ நபவிஷ்யாம' ஸாவே வயமதः பரம்* எனறு ஸாவேச்வரனுன தனனுேபாதி ஸகலாத்மாககளும நிதயரென்றருளிச் செயகிற வழியாலே, ஜீவபரபேதம், ஜீவர்களு ககுள பரஸபரபேதமாகிற விவறறை தாசிப்பிதது, *தேஹிநோஸமிந யதா தேஹே கௌமாரம யௌவநம ஜரா, ததா தேஹாநதர பராபதிः தீரஸ தத்ர நமுஹயதி* இத்யாதியாலே பரகருதயதம விவேகத்தையும சொலலுகையாலே தததவஙகளினு டைய விவேகததையும; (4 நிதயதவாநிதயதவ)*அந்தவநத இமே தேஹா நித்யஸ யோக்தாச சரீரிண:, அநாசிநோ பரமேயஸய தஸமாத யுத்யஸவ பாரத* *நஜாயதே மரியதே வா கதாசித் நாயம பூதவா பவிதாவா நபூயः, அஜோ நித்ய: சாச்வதோயம் புராணே நஹநயதே ஹநயமாநே சரீரே* *வாஸாமஸி ஜீாணுநியதா விஹாய நவாநி கருஹணுதி நரோபராாணி, ததா சரீராணி விஹாய ஜீாணுநயநயாநி ஸம்யாதி நவாநி தேஹீ*இ தயாதிகளாலே ஆத்மநிதயத்வ தேஹாநித்யதவஙகளையும,(5 நியநத ருத்வ) *பூமிராாபோநலோ வாயு: கம் மநோ புததி ரேவச, அஹஙகார இதீயம மே பிநநா பரக்ருதி ரஷடதா அபரேயமிதஸ்த்வந்யாம பரகருதிம விததி மே பராம, ஜீவபூதாம மஹாபாஹோ யயேதம தார்யதே ஜகத்* என்கிறபடியே சேதநாசேதந சரீரியாய, *ஸாவஸய சாஹம் ஹ்ருதி ஸநநிவிஷடோ மதத: ஸமருதி ர்ஜ்ஞாநம போஹநஞ்ச' என்றும, *ஈச்வரஸ ஸர்வபூதாநாம ஹருததேசே அாஜுந திஷடடதி, பராமயந் ஸாவபூதாநி யநத்ராரூடாநி மாயயா* எனறும சொலலுகிற படியே ஸாவ ஜநஹருதிஸத்தனுய நினறு ஸகலப்ரவருத்தி நிவருத்திகளையும பணணுவிக்கையாகிற ஈசவரனுடைய நியநத்ருதவததையும், (6 ஸௌலப்ய) *தஸ்யாஹம ஸுலபः பாாதத நித்யயுகதஸ்ய யோகிநः* எனறும, *பரிதராணுய ஸாதூநாம் விநாசாயச துஷ்கரு தாம், தாமஸமஸத்தாபநார்ததாய ஸமபவாமி யுகேயுகே* எனறும பக்திமான்கள் நிமித்தமாகவும அவதாரப்ரயுகதமாகவுமுணடான வவனஸௌலபயத்தையும், (7 ஸாம்ய) *ஸமோஹம ஸாவபூதேஷு நமே த்வேஷயோஸ்தி நப்ரியः* என்று அவனுடைய ஆசரயணீயதவே ஸர்வஸாம்யததையும, (8. அஹஙகார தோஷ) *அஹங கார விமூடாதமா கர்த்தாஹமிதி மந்யதே* எனறு அஹஙகார தோஷத்தை யும, (9 இநதரியபல) *யததோஹயபி கௌந்தேய புருஷஸய விபச்சிதः, இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீநி ஹரந்தி ப்ரஸபம மநः* எனறு இந்த்ரிய ப்ராபலயத்தையும், (10, மநः ப்ராதாநய) *சஞசலமஹி மந: கருஷண பரமாதி பலவத த்ருடம, தஸ்யாஹம் நிகரஹம் மநயே வாயோரிவ ஸுதுஷ்கரம * எனறும *அஸமசயம மஹாபாஹோ மநோ துாநிகரஹம சலம, அபயாஸேநது கௌந்தேய வைராகயேணச க்ருஹயதே,* என்றும மற்றையிநத்ரியஙகளில வைததுககொணடு மநஸஸினுடைய ப்ராதாந்யத் தையும, (11. கரணநியமந)

தாநி ஸாவாணி ஸமயமய யுசத ஆஸீத மதபர:, வசே ஹி யஸயேநதரியாணி தஸய பரஜஞா ப்ரதிஷ்டிதா எனறும, *ஸாவதவாராணி ஸமயமய மநோ ஹருதி நிருத தயச* எனறும கரணநியமநததையும, (12 ஸுகருதிபேத) *சதுாவிதா பஜநதே மாம ஜநாஸ ஸுகருதிநோாஜுந, ஆாததோ ஜிஜஞாஸுராாததாாததீ ஜஞாநீ சபரதாஷப* எனறு ஸுகருதிகளுடைய பேதததையும, (13 தேவாஸுர விபாக) *தவெள பூதஸா கெளலோகேஸமிந தைவ ஆஸுரஏவச தைவீ ஸமபத விமோக்ஷாய நிபநதாயாஸுரீ மதா* எனறு தேவாஸுரவிபாகததையும, (14 விபூதியோக) *ஹநத தே கதயிஷ யாமி விபூதீராதமநசுபா:, பராதாநயத: குருசரேஷட நாஸதயநதோ விஸதரஸய மே, ஆதிதயாநாமஹம விஷ்ணு: ஜயோதிஷாம ரவிரமசுமாந* இதயாதியாலே விபூதி யோகததையும, (15 விசவரூபதாசந) *பசயாமி தேவாமஸதவ தேவ தேஹே ஸாவாமஸததா பூதவிசேஷஸஙகாந, பரஹமாாண மீசம கமலாஸநஸததம ருஷீமசச ஸாவாநுரகாமசச தீபதாந* இதயாதியாலே விசவரூபதாசநததையும. (16 ஸாஙக பகதி) *மநமநா பவ மதபகதோ மதயாஜீ மாம நமஸகுரு, மாமேவைஷயஸி யுகத வைவமாதமாநம மதபராயண:* எனறு அஙகஸஹிதையான பகதியையும, (17 18 பரபததிதவைவிதயாதி) *தைவீ ஹயேஷா குணமயீ மம மாயா துரதயயா, மாமேவ யே பரபதயநதே மாயாமேதாம தரநதி தே* *தமேவ சரணம கசச ஸாவபாவேந பாரத* எனறு அஙகதவேநவும, *ஸாவதாமாந பரிதயஜய* இதயாதியாலே ஸவதநதரதவேநவு மிரணடுபடியான பரபததயுபதேசததைப பணணிநுபபோலே

இவரும (1, 2, 3) *அடியேனுளளான* எனகிற விடததிலே சாபதமாகவும ஆாததமாகவும ஜீவபரபேதமும, ஜீவாகளுககு பரஸபரபேதமும *செனறு செனறு பரமபரமாய* எனறு ஆதமாவுககு தேஹாதிவிலக்ஷணதவததைச சொலலுகை யாலே பரகருதயாதம விவேகமுமாகிற ததவ விவேகததையும, (4) *மினனினனிலை யில மனனுயிராககைகள* எனறும *உளளது மிலலதும* எனறும சிதசிதததவங களின நிதயதவஅநிதயதவஙகளையும், (5) *உடலமிசையுயிரெனக கரநதெஙகும பரநது* எனறும, *கரநத சிலிடநதொறு மிடநதிகழ பொருடொறும கரநதெஙகும பரநது* எனறும அநத சேதநா சேதநசரீரியாய, *நினறனா* இதயாதிபபடியே அவறறின ஸகல பரவருததி நிவருததிகளும ஸவாதீநமாமபடியிருககிற வவனுடைய நியநதருதவததையும, (6) *பததுடையடியவாககெளியவன* எனறும *பல பிறப பாய-எளிவருமியலவினன* எனறும ஆசாலேசமுடையாரைபபறறவும அவதாரபர யுகதமாகவுமுணடான வவனுடைய ஸெளலபயததையும, (7) *முறறவும நின றனன* எனறு அவனுடைய ஆசரயணீயதவே ஸாமயததையும, (8) *நீநும தென றிவை வோ முதலமாயதது* எனறு ஸமஸாரஹேது அதுவேயாகச சொலலுகை யாலே அஹஙகார தோஷததையும, (9) *விணணுளாா பெருமாறகடிமை செய வாரையுஞ செறுமைமபுலன* எனறு இநதரியபலததையும, (10) *மனததை வலிதது* எனறு மநோநியமநததினருமை சொலலுகையாலே மந: பராதாநயததையும (11) *உளளமுரை செயலுளள விமமூனறையு முளளிககெடுதது* எனறு கரணநியமநத தையும* (12) *பெருநாடுகாணவிமமையிலே பிசசை தாஙகொளவா* என கையாலே ஆாததனுன பரஷடை சவாயகாமன *இறுகலிறபபெனனும* எனகை யாலே ஜிஜஞாஸுவான கேவலன, *குணஙகொள நிறைபுகழ மனனா* இதயாதி யாலே அாததாாததியான அபூாவைசவாயகாமன, *திருநாரணனதாள காலம பெறச சிநதிததுயமமின* எனகையாலே ஜஞாநியாகிற பகவசசரணாாததி எனகிற ஸுகருதி பேதததையும (13) *அரககரசுரா பிறநதீருளளீரேல* நணணுவசுரா—நலலவமரா* எனறு தேவாஸுரவிபாகததையும, (14) *புகழுநலலொருவன* *நல குரவும* *மாயாவாமனன* இவைகளிலே விபூதி யோகததையும, (15) *நீராய நிலனாயத தீயாயக காலாய நெடுவானாய சீராா சுடாகளிரணடாயச சிவனாயயனாய* எனறு விசவரூப தாசனததையும, (16) வணககுடைததவ நெறிவழி நினறு

புறநெறி களைகட்டுணக்குமின் பசையற* என்றும், *மேவித்தொழுதுயமமினீர்கள வேதப்புனிதவிருக்கை நாவிற கொண்டச்சுதனதன்னை ஞானவிதி பிழையாமேஎன்றும், *மாலைநணணி-காலை மாலை கமல மலரிட்டு-தொழு தெழுமினோ* என்றும ஸாங்கபக்தி யையும், (17, 18,) *அவனுடையுணர்வு கொணடுணாந்து* என்று அவனருளிச்செய்த ப்ரபத்திருபஜ்ஞாநததை ஸஹாயமாகககொணடு அததையறிநதெனகையாலே பகத் யங்கத்ம்வேநவும் *மற்ருென்றிலலை* *சரணமாகும* எனகிறவறறுலே ஸ்வதநதரத வேநவும இரணடுவகையான பரபத்தியையு முபதேசிககையாலே ஏதத்ப்ரதிபாத யாாதத ஸாம்யததைக கொணடு *மாயனனறேதியவாககு* எனகிற ஶ்ரீகீதையோ டொக்கச சொலலப்படுமெனகை (பரபதி கவைவிதயாதிகளாலே) எனகிறவிடத தில், ஆதிசப்தததாலே *ஜநம காமசமே திவய மேவம யோவேததி தததவத:, தயகதவா தேஹம புநாஜநம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜுந* எனறுப்போலே,*இவை பத்தும் வல்லாரமரரோடுயாவிறசென்றறுவர் தம பிறவியஞ்சிறை* என்று சொனன அவ தார ரஹஸயவைபவம, *பதரம புஷபம பலம் தோயம யோ மே பக்தயா பரயசசதி, தத்ஹம பக்த்யுபஹ்ருத மசநாமி ப்ரயதாத்மந:* எனறுப்போலே *பிரிவகையினறி நனனீர் தூயபபுரிவதுவும புகைபூ* என்று சொன்னவவன ஸ்வாராததை முதலாகக கீழநுக்தங்களையும், தேஹாத்மாபிமாநிகளை க்ரமததிலே பராப்ய ஸாதநங்களினெல்லை யிலே மூட்டுகையும், ஸாதயோபாயங்களிலே பரந்து ஸிததோபாயத்தை மறைத்து உபதேசிககுமிடததில் வைபவம் தோறற வெளியிடுகையுமான வறறையும நினைக கிறது, (189)

190, ஆக ஶ்ரீகீதையோடு திருவாயமொழிககுணடான ஸாமயம சொலலிறறு கீழ, அதிலிதுக குணடான ஆதிகயததைப் பல ஹேதுககளாலும் சொலலுகிறதுமேல ப்ரத மம வகதருவைலக்ஷணயத்தால வநத ஏறறம சொலலுகிறது (அது தத்வோபதேசம) இத்யாதியால,

190. அது தத்வோபதேசம்; இது தத்வதர்சி வசனம்.

அதாவது அந்த ஶ்ரீகீதாப்ரபந்தம, *தததவம ஜிஜ்ஞாஸமாநாநாம ஹேதுபிஸ ஸர்வதோமுகை:, தததவமேகோ மஹாயோகீ ஹரிர நாராயண: பர:* எனகிறபடியே தத்வ பூதனை ஸாவேசவரனதானே உபதேசிததது இபபரபந்தம, *தத்விததி பரணி பாதேந பரிபரசநேந ஸேவயா, உபதேக்ஷ்யநதி தே ஜ்ஞாநம ஜ்ஞாநிநஸ தத்வதர் சிந:* எனறு ஜ்ஞாநோபதேசததுககு ஆபததமராக அவனதானருளிசசெய்த தத்வதா சிகளில தலைவரான ஆழ்வாா வசநமெனகை. இததால சொலலிற்றுயத்து *அஹம க்ருத்ஸநஸய ஜகத: பரபவ: ப்ரளயஸ ததா, மதத: பரதரம நாநயத் கிஞ்சிதஸதி தநஞ்ஜய* மாமேகம் சரணம வரஜ* எனறு இபபடி ஸ்வவைபவததை ஸ்வயமேவ அருளிச செய்கையாலே ஸவபரசமஸைபோலே யிருககையாலே அது மந்தமதிகளுககு விச்வஸநீயமாகாது, சுதத ஸதவஜ்ஞாநரானவிவா, *மணணும் விணணுமெல்லா முடனுணட நஙகணணன கண்ணலலதிலலையோர் கண்ணே* *கறுததமனமொனறும் வேணடா கணணனலலால் தெயவமிலலை* *கணணனலலாலிலலை கண்டீர் சரண்— திணணமா நுமமுடைமையுணடே லவனடி சோத்துயம்மினோ* என்று இப்படி மத்யஸ்த்தமாக நின்று ததவைபவததை யுபதேசிககையாலே, இது மந்தமதிகளுக்கும் விச்வஸநீயமா யிருககு மென்கிற ஆதிகயம .. (190)

191. ப்ரபந்தோதய ஹேது வைலக்ஷணயத்தால வந்த ஆதிக்யம் சொல்லுகிறது மேல் (அது ஐவரை வெலவித்து) இத்யாதியால்.

191. அது ஐவரை வெல்வித்துப் பதிற்றைந்திரட்டி படச்சொன்னது. இது நாடாகத் தோற்றேமென்று ஐயைந்துமுடிப்பான் சொன்னது

அதாவது—அநத பரபநதம *அனறைவரை வெலவிதத* எனகிறபடியே, *தரெளபதயா ஸஹிதாஸ ஸாவே நமசசகருா ஜநாாதநம* எனறு ராஜயகாஙக்ஷி களாய சரணம புககு நிறகிற பாணடவாகளைவரையும, *ந காஙக்ஷே விஜயம கருஷண* எனறவாஜுநனே *கரிஷயே வசநம தவ* எனனபபணணி யுதததநிலே மூட்டி விஜயி களாககி, *பதிறறைநதிரடடிப படைவேநதாபட* எனகிறபடியே அவாகளுககு பரதி பக்ஷபூதரான துாயோதநாதிகள நூறறுவரையும முடிககைககாகச சொனனது, இநத பரபநதம *தோறறோம மடநெஞசமெமபெருமான நாரணறகு* எனறு வகுதத சேஷி பககலிலே எலலாரும அபஹருத சிததராயப போமபடியாக, *முடிபபான சொனன வாயிரம* எனகிறபடியே அதுககு விரோதியாயிருநதுளள *பொஙகைமபுலனும* இதயாதியால சொனன சதுாவிமசதி தததவாதமகமான அசிததிலும, ஜஞாநாநநத லக்ஷணமாயககொணடு ஸவபோகயதையாலே தன பககலிலே காலதாழப பணணு மாதமாவிலுமுணடான ஸஙகததை முடிபபதாகசசொனனதெனகை இததால மோக்ஷ சாஸதரமேயாகிலும உதிககிறபோது அநயாாததமாக உதிதத குறையுணடு அதுககு, மோக்ஷாாததமாகவே உதிதத வேறறமுணடிதுககு எனறதாயதது. (191)

192 உபக்ரமோபஸம்ஹாரப்ரக்ரியையால வநதவைபவம சொலலுகிறது (அஙகு) இதயாதியால

192 அங்கு நம்பிசரணென்று தொடங்கி முடிவில் அப்ரியமென்றது; இங்கு பரமேயென்றிழிந்து பொலிகவென்றுகந்தது.

அதாவது—அநத பரபநததநிலுபதேசம தொடஙகுகிறபோது, *நாநதகமேந திய நமபி சரணெனறு தாழநத தனஞசயறகாகி* எனகிறபடியே, *சிஷயஸதேஹம சாதி மாம தவாம பரபநநம* எனற வாஜுனனுடைய அநுவாததநம கணடு பரிதீ யோடே உபகரமிதது*,நூநமசரதததாநோஸி துாமேதாசசாஸி பாணடவ, அபுததயா யநந ஜாநீஷே தநமே ஸுமஹதபரியம* எனறு அவன பககலநவதாநம காணகை யாலே அபரீதியோடே தலைககட்டிறறு இபபரபநததநில விமுகரைககுறிதது கருபை யாலே உபதேசிககையாலே உபதேசோபகரமததிலே *ஏபாவம பரமே* எனறு அபரீ தியோடே யுபகரமிதது அவவுபதேசஙகேடடு ஜகததாகததிருநதுகையாலே இபபடி திருநதினவாகளைககணடு *பொலிக பொலிக* எனறு மஙகளாசாஸநம பணணி* *உகநது பணிசெய தெனனுமபடி பரீதியோடே தலைககட்டிறறெனகை, இததால அா ஜுனன யுததே பரவருததஞன மாதரமொழிய ஸிதததாமபாயநத முபதேசததின பலம ஸிததிககபபெறுமையாலே உபதேசம ஸபரயோஜநமாயததிலலையஙகு, அது ஸபரயோஜநமாயதததது மிஙகே எனறதாயதது (192)

193 பரதிபாதயாாதத கௌரவத்தால வநத வைபவம சொலலுகிறது (அதில ஸிதததாம) இதயாதியால

193 அதில் ஸித்ததர்மவிதியே: இதில் வித்யநுஷ்டாநங்கள

அதாவது—அநத ஸ்ரீகீதையில *மாமேகம சரணம வரஜ* எனறு ஸிதத தாம விதிமாதரமே யுளளது, இநத பரபநததநில, *திருநாரணன தாள காலம பெறச சிநதிததுயமமினோ* எனறு விதியும, *அடிககீழமாநது புகுநதேன* எனறு அநுஷ டாநமும இரணடும காணலாமெனகை இததால விதிமாதர பரதிபாதகமானவதில, விதயநுஷடாநஙக ளிரணடையும ப்ரதிபாதிககு மிதுககுஏறற முணடெனறதாயதது

194, இனி அந்த ஸ்ரீகீதைததனக்கு உத்கர்ஷமும இவரங்கீகாரததாலே யென் கிறது (பகவன்) இத்யாதியால்

194. பகவன் ஞானவிதி பணிவகையென்று இவரங்கீகாரத்தாலே அதுக்கு உத்கர்ஷம்.

*அதாவது—*அம்பகவன் வணககுடைத் தவநெறிவழி நின்று* என்றும், *ஞான விதி பிழையாமே* என்றும, *பணடேபரமன பணிதத பணிவகையே கண்டேன் கமல மலாபபாதம* எனறும பரமவைதிகரான இவர் அததை பரமாணமாகக கொள்ளு கையாலே யாயதது அந்த ஸ்ரீகீதைககு உதகாஷமுணடாய்த தென்கை புத்த முநி யாயும கபில முநியாயும சொனன பௌதத சாஸத்ரமும் ஸாங்கய சாஸத்ரமும் அவன தானருளிச செயததாயிருககச செயதே, வைதிக பரிகரஹமில்லாமையிறே அபரமாணமாயதது *இதி மோஹநவாஷமஞு தவயாபி க்ரதிதம் பாஹ்யமதம் த்ருஞய மநயே* எனறு பகவதுகதமேயாகிலும வேதவிருத்தமானது வைதிகரங்கீ கரியாாகளே வேதாவிரோதிதவம் பரகாசிப்பது வைதிக பரிக்ரஹத்தாலேயிறே. ஆகையால அதுககு உதகாஷம இவரங்கீகாரத்தாலே யெனனக்குறையில்லை, இத்தால் அதுககுதகர்ஷம இவா பரிகரஹம கொணடு சொல்லவேணும, இவர் வாக்கில் பிறந்தவிதுக்கு அதுவும வேணடாவெனறு இவவழியாலும ஓர் ஆதிகயம சொல்லிற் றுயத்து ஆக ஸ்ரீகீதையிலுமிதுககுணடான ஆதிக்ய ஹேதுக்களெலலாம் சொல் லிறறுயதது* **(194)**

195 இபபடி ஈசவரோபதேசத்திலிவருபதேசததுககு ஏறறம் சொன்ன ப்ரஸங்கத் திலே பரமேயபூதனனவவனோடே பரமாண பரமாதாக்களையும் கூட்டி 'அவர்களெல் லாருபதேசமும ஸங்குசித விஷயம, இவருபதேசம ஸர்வ விஷயம்' என்று இவ்வழி யாலே உபதேஷடாவான ஆழவாாக்கு ஓா ஆதிகயமருளிச செய்கிறுர் மேல் (வேத வேதயவைதிகோபதேசம) என்று தொடஙகி

195. வேதவேத்ய வைதிகோபதேசம் ஆவித்யரளவிலே; அஜ்ஞர் ஜ்ஞாநிகள் ஜ்ஞாநவிசேஷயுக்தர் ஸர்வஜ்ஞனென்னுமல் இவர் திருத்துவர்.

அதாவது—ஹிதாநுசாஸநபரமான வேதத்தினுடையவும, *வேதவேதயே பரே புமஸி* *எனறு வேதைகஸமதிகமயனன ஈசவரனுடையவும, *யேச வேதவிதோவிப்ரா யேசாத்யாத்மவிதோ ஜநா:* எனகிறபடியே வேததகில் பூாவோத்தரபாகார்த்த ஜஞராய வைதிகரெனறு நிருபகமாயிருககும மஹர்ஷிகளுடையவு முபதேசம், *ஆவிதய பராகருத பரோக்த* எனகிறபடியே தத்வஹித புருஷாாததஜ்ஞாநா பாவ ரூபாவிதயாயுகதரான ஸமஸாரிகள மாதரததிலே; தத்வஹிதாதிகளில அஜ்ஞ ரான ஸமஸாரிகளோடு பகவதுபாயதவ நிஷடராயிருக்கும் ஜஞாநிகளானவர் களோடு, தத்ஸவரூபரூபகுண விபூதிகளை ஸாக்ஷாத்கரித்து உபேயபரராய் தததுப வமே யாததரையாயிருககும் ஜஞாநவிசேஷயுகதரோடு, *நைவ கிஞசித் பரோக்ஷம தே,* *யோ வேத்தி யுகபத ஸாவம* எனகிறபடியே ஸர்வஜஞனன வீச்வரனோடு வாசியற ஸர்வாககும வேணடுமமசஙகளை உபதேசித்து இவா திருததுவரென்கை.* .... **(195)**

196 எல்லார்ககும இவரிபபடி அஜஞாதஜஞாபநம பணணவேணுமோ என்னு மபேக்ஷயிலே, கீழசசொனன நாலு விஷயததுககு மிவரறிவிகக வேண்டுமர்த்த விசேஷங்களை தாசிப்பிக்கிறுா (அறியாதார்ககு) எனறு தொடங்கி.

196. அறியாதார்க்கு உய்யப்புகுமாறும் இக்கரையேறினார்க்கு இன்ப வெள்ளமும் நிலையறியாதார்க்கு ஆழங்காலும் கரையேற்றுமவனுக்கு நாலாறுமறிவிக்கவேணும்.

அதாவது—*செங்கணெடியானைச் சிந்தித்தறியாதார்* என்று மறியாதார்* என்று முதலிலே பகவத் ஜ்ஞாநமில்லாத ஸம்ஸாரிகளுக்கு, *அஃதேயுய்யப்புகுமாறு* என்று *திருநாரணன்தாள் என்கிறவதுவே உஜ்ஜீவிகைக்கு உபாயமென்று ஸம்ஸார நிஸ்தரணோபாயமும், *அக்கரையென்னும் அனத்தக்கடலுள்அழுந்தியுன் பேரருளால் இக்கரையேறி யிளைத்திருந்தேனை* என்று ஸம்ஸார ஸாகரத்திலழுந்துகிறவர்களுக்கு பகவதேகோபாயத்வ ஜ்ஞாநம் பிறந்தால் இங்கே யிருக்கச் செய்தே அக்கரை இக்கரை' என்னும்படி ஸம்ஸாரம் தூரமாய் பரமபதமாஸந்நமாம்படி யிருக்கை யாலே பகவதேகோபாயத்வத்திலே வ்யவஸிதராய் ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தராயிருக்கிறவர்களுக்கு வ்யவஸாயம் குலைந்து தவிக்கும்படி *முகில்வண்ணன் வானத்திமையவர் சூழவிருப்பர் பேரின்ப வெள்ளத்தே* என்று ப்ராப்யவைலக்ஷண்யமும் ஆற்றிலே யிழிந்து போகா நிற்கச் செய்தே நிலைக்குமிடமும் நிலையாத விடமுமறியாதாரைப் போலே, ப்ராப்யபரராயநுபவியா நிற்கச்செய்தே அதில் நிலை கொள்ளலாமிடமும் ஆழங்காலபடுத்துமிடமும் அறியாதவர்களுக்கு, *செஞ்சொற்கவிகாள் உயிர் காத்தாட்செய்மின்* என்று சீலகுணமாகிற ஆழங்காலும், *ஸம்ஸார ஸாகரம் கோரமநந்த க்லேச பாஜநம், த்வாமேவ சரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மநீஷிண* என்கிறபடியே ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தைக்கடத்தி அக்கரைப்படுத்துமவனுக்கு *பொங்கைம்புலன்* இத்யாதியாலே சதுர் விம்சதி தத்வமும் அறிவிக்க வேணுமென்கை. ஆக அறிவுகேட்டரை உபாயத்திலே மூட்டுவார், உபாயத்திலே யூன்றுவாரை ப்ராப்யபரராக்குவார்; ப்ராப்யத்திலே அவகாஹிக்குமவர்களுக்கு ஆழங்காலறிவிப்பார், ப்ராப்தியை யுண்டாக்குமவனுக்கு த்யாஜ்யத்தை யறிவிப்பரென்றதாயிற்று. (196)

197. இவர்களுக்கு இவர் தாங்களுபதேசிக்கைக்கு குறுப்பான ஹேதுக்களோடே இவை தன்னை யின்னமொரு ப்ரகாரேண வ்யக்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (அவன் முனிந்தார்க்கு) என்று தொடங்கி

197. அவன் முனிந்தார்க்குத் தான் கண்டது, தன்னை முனிவார்க்குத் தன் கண், காணாதது காண்பார்க்குக் கண்ணாறுமிடம், ராகாந்தனுக்கு மாயாதோஷம் இவர் காட்டுமவை.

அதாவது—*க்ஷிபாமி* *நக்ஷமாமி* என்கிறவவன் முனிவுக்கு விஷயமாய் அஜ்ஞரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு, *ஞானப்பிரானையல்லாலில்லை நான் கண்ட நல்லது* என்று நிமக்நோத்தரண சக்தனாய ஜ்ஞாநோபகாரகனைவனை யொழிய ஸர்வர்க்கு முஜ்ஜீவநோபாயமில்லை என்று தாம் அறுதியிட்ட விலக்ஷணமான வாக்த்தமும்; *எங்ஙனேயோ வன்னைமீர்காள் என்னை முனிவது நீர்* என்னும்படி உபாயாத்யவஸாய தசையிலே நின்று ஸ்வயத்நபீருக்களாய ப்ராப்யவைலக்ஷண்ய மறியாதே இத்தனை அதிப்ரவணமாகாதென்று ஹிதம் சொல்லுமவர்களுக்கு *என்னெஞ்சினால் நோக்கிக் காணீர்* என்று ப்ராப்யவைலக்ஷண்யாவகாஹியான என்னெஞ்சினால் பார்க்க மாட்டீர்களோவென்று தம்முடைய உட்கண்ணான ப்ராப்யவைலக்ஷண்ய ஜ்ஞாநமும், *செஞ்சொற்கவிகாள் உயிர் காத்தாட் செய்மின்* என்று கவிகளாய கூர்க்கக்காணுமவர்களாகையாலே புறம்பொருவர் காணாதது காணவல்லவர்களுக்கு அவன் சீல குணத்திலே கண்வையாதே கொள்ளுங்கோளென்று கண்ணாறுமிடமும்; தம்பக்கல் ராகத்தாலே முன்னடி தோற்றாமையாலே த்யாஜ்ய தேஹதோஷம் காணமாட்டாதவனுக்கு, *மங்கவொட்டுன் மாமாயை* என்று ப்ராக்ருதிதோஷமும் இவர் தர்சிப்பிக்குமவை யென்கை. .... (197)

198 ஆனால் அஜ்ஞர்க்கு உபதேசிக்குமாபோலே இவர்களெல்லார்க்கும் பலகாலு முபதேசிப்பரோவென்னவருளிச் செய்கிறார் மேல் (ஸாதந ஸாத்யஸ்தத்மத்யஸ்த் தரை) என்று தொடங்கி

ஸாதந ஸாத்யஸ்த மத்யஸ்தரைவிட்டு அவற்றிற்கலங்கும் ஜீவேச்வரர்க்கு வீடுமின் நிணைமின் பிடித்தேன் விடுவேனோ வைத்தெழ ஊது வாடிநிற்கக் கன்மமன்று ஆன்பின் கைகழி போல் உழிதராய் என் சொற்கொளென்று இவர் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுவர் 198

அதாவது—ஸாதந ஸாத்யங்கள் கைப்பட்டவர்களுக்கு அறிவிக்க வேண்டுவது அல்பமாகையாலே ஸாதநஸ்தராகவும் ஸாத்யஸ்தராகவும் நடுவுசொன்ன ஜ்ஞாநிகளும் ஜ்ஞாநவிசேஷயுக்தருமாகிற அவர்களிருவரையும் விட்டு, கர்மபரவசராய் ஸாதநஸாத்யங்களின்னதென்றறியாதே கலங்கி நிற்கிற ஸம்ஸாரி சேதநர்க்கு, *வீடுமின் முற்றவும்* என்று தொடங்கி *சுனை நன்மலரிட்டு நினைமின் நெடியானே* என்னுமளவும் த்யாஜ்யோ பாதேயங்களைப் பல படியாலு முபதேசிக்கையாலும், ப்ரேம பரவசனாய் ஸாதநஸாத்யங்களின்னதென்றறியாதே கலங்கு மீச்வரனுக்கு 'அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே இவர் நம்மைவிட்டில் செய்வதென்' என்றதிசங்கை பண்ணி அலமருகிறவளவிலே *உன்னை நான் பிடித்தேன் கொள் சிக்கெனவே* *உன்னை நானடைந்தேன் விடுவேனோ* என்று, *மாசுச* என்பது, *தோகை மாமயிலார்கள்-செவியோசை வைத்தெழ ஆர்கள் போகவிட்டுக் குழலூது* என்று ஸாதந ஸாத்யங்களை யறிவிப்பது. 'மழறுதேன் மொழியார்கள் நின்னருள் சூடுவார் மனம் வாடி நிற்க எம் குழறு பூவையொடும் கிளியோடும் குழகேல்* *கன்ம மன்றெங்கள் கையில் பாவை பறிப்பது* *ஆன்பின் போகேல்* *என்கை கழியேல்* என்று அகருத்யங்களைச் செய்யாதேகொள்ளென்பது *நீயுக்குக்கு நல்லவரொடு முழிதராய்* *அவத்தங்கள் விளையுமென் சொற்கொள்* என்று கருத்யங்களானவற்றைச் செய்யென்பதாய், இப்படி பலவிடங்களிலு முபதேசிக்கையாலும், பரத்மசரமோக்தரான அஜ்ஞ ஸர்வஜ்ஞர்களுக்குப் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுவரென்றபடி.

(ஸாதந ஸாத்யங்களில் கலங்கு மீச்வரனுக்கு) என்று உபக்ரமித்து (பிடித்தேன் விடுவேனோ வாடிநிற்க)இத்யாதிகளை யெல்லாமருளிச்செய்வானென்னென்னில் ஸாதந ஸாத்யஸ்தரைச் சொன்னதுக்கு ப்ரதி கோடியாக அவற்றில் கலக்கம் ஜீவேச்வரர்களிருவர்க்கும் ஒரோ வழிகளாலுண்டென்று தர்சிப்பிக்கைக்காகச் சொன்ன வித்தனை யொழிய மேல் சொல்லுகிற ஹிதாஹிதங்களெல்லாம் அவ்விரண்டு விஷயமாயே யிருக்கவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லாமையால் விரோதமில்லை ஜீவ விஷயமான உபதேசந்தன்னிலும் ஆர்த்த பஞ்சகமும் உபதேசிக்கையால் அவை யிரண்டுமேயென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லையிறே அங்ஙனன்றிக்கே, ஜீவ விஷயமான உபதேசத்திலும் *வீடுமின் முற்றம் பக்தி ரூபஸாதநோபதேச பரமாகையாலும், *கண்ணன் கழலிணை பக்திமான்கள் பரிமாற்றமிருக்கும்படி யுபதேசித்ததாகையாலும், நடுவுள்ள வுபதேசத்தையாராய்ந்தாலும் பக்தி பரபக்தி ரூபஸாதநோபதேசமும் பகவதநுபவகைங்கர்யரூப ஸாத்யோபதேசமும் பரசுரமாய, ப்ராப்யமான பரஸ்வரூபத்தையும் ப்ராப்தாவான ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபத்தையும் ப்ராப்தி விரோதியையு முபதேசித்தவை, இந்த ஸாதந ஸாத்யங்களிலே ஊனறவைக்கைக்குடலாகையாலே ஏதச்சேஷமாய அறுகையாலும், ஸாதந ஸாத்யங்களில் கலக்கம் தீர்க்கையே உபதேசத்துக்கு ப்ரதாநமென்றுருங்கவிட்டு, ஈச்வர விஷயமான உபதேசமும் ஸாதந ஸாத்யங்களில் கலக்கம் தீர்க்கையைப் பற்றவென்றே கொள்ளவேணுமாகில், *பிடித்தேன்* *விடுவேனோ* என்கிறவிரண்டும் தனக்கு ஸாத்யபூதரான விவரோடேவந்து ஸம்சலேஷித்துப் பெறுப்பேறு பெற்றுமுயிரா நிற்கச்செய்தே 'இவர் அயோக்யதாநுஸந்தாநம் பண்ணி அகலில் செய்வதென்' என்றதிசங்கை பண்ணியலமாக்கிறத்தை

நிவர்த்திப்பிக்கைக்காகச் சொன்னவையாகையாலே ஸாத்யவிஷயமான கலக்கத்தைத் தெளிவிக்கைக்காகச் சொன்னவையாகலாம். ஸாத்யத்தில் கலக்கமாவது ஸாத்யமின்னதென்றறியாமல் கலங்குகையானாலும், ஸாத்ய வஸ்து விஷயமான கலக்கமென்கிற மாத்ரத்தைக் கொண்டு இதுக்கிப்படி யோஜித்தால் வரும் விரோதமில்லை. (வைத்தெழவூது) என்கிறவிது தனக்கபிமதமான விஷயங்களைப் பிரிந்து கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு அதஸ்மிம்ஸ் தத்புத்தி பண்ணித் தங்கள் குழலைக்கொண்டாடினுகைக் கருதி, ''நாங்கள் அவர்கள் அல்லோம் காண். அவர்கள் பக்கவிலே போ'' என்கிற நினைவாலே *தோகைமாமயிலார்கள் செவியோசை வைத்தெழ* என்று ஸாத்யத்தையும், *ஆகள் போகவிட்டுக் குழலூது* என்று ஸாதநத்தையும் அவனுக்கறிவிக்கிறதாகையாலே, உபயத்திலும் கலங்கினவனுக்குச் சொல்லுகிறதென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம்.

(வாடி நிற்க) என்கிறவிது *மழறுதேன் மொழியார்கள்* என்று தொடங்கி உனக்கபிமதைகளானவர்கள் உன்னைப்பிரிந்து உருவிக்கிடக்க உனக்கு உபேக்ஷாவிஷயமான வெங்கள் பூவைகிளிகளோடே கலந்து பேச்சுக்கொள்ளாதேகொள் ளென்கிறதாகையாலே, ஸாத்யத்தில் கலக்கம்கண்டு சொன்னதாமிறே. (கன்மமன்று) என்கிறவிது, தங்களோடே இட்டீடு கொண்டு தங்களபிஸந்தியைக் குலைத்துத் தங்களை வசீகரிக்கைக்கு ஸாதநமாக நினைத்துத் தங்களுக்கநிஷ்டமென்றறியாமல் கையில் பாவையைப் பறிக்கிற அவனைக்குறித்து 'உனக்கிது கார்யமன்று' என்கிறதாகையாலே ஸாதநத்தில் கலக்கங்கண்டு சொன்னதாகலாம். (ஆன்பின்போகேல் கைகழியேல்) என்றது பசு மேய்க்கப் போனவிடத்தே தனக்கென்னதீங்கு வருகிறதோ என்றும் பிரிவாற்றுமலும் இத்தலைபடுகிற க்லேசமறிந்தால் பிரியாதே இத்தலையோடே கூடியிருக்கை புருஷார்த்தமாயிருக்க, ஜாத்யுசிததர்மமென்கிறமாத்ரத்தைக் கொண்டு பசுமேய்க்கப்போகவொருப்படுகிறவனைக்குறித்து *ஆழுமென்னுருயிரான் பின்போகேல்* *கலவியும் நலியுமென் கைகழியேல்* என்றவையாகையாலே, ஸாத்யத்தில் கலங்கினவனுக்குச் சொல்லுகிறதாகலாம். (உழிதரு) என்கிறவிது *வசிசெயுன் தாமரைக்கண்ணும் வாயும் கைகளும் பீதகவுடையுங் காட்டி* என்றுவசீகாரஸாதநத்தையும், *உகக்கு நல்லவரொடு முழிதரு* என்று அபிமத விஷய ஸமச்லேஷமாகிற ஸாத்யத்தையும், அவையறியாமல் நிற்கிறவனுக்கறிவித்ததாகவிறே யிருக்கிறது; *என்சொற்கொள்* என்கிறவிது பசு மேய்க்கப்போகவேண்டா வென்று விலக்குகிறது. நமக்கொரு தீங்கு வாராமைக்காக வென்றறியாதே பரிவையான தன்வார்த்தையை யநாதரிக்கிறவனைக் குறித்து *அவத்தங்கள் விளையுமென் சொற்கொள்* என்றதாகையாலே, இதுவும் ஸாத்யத்தில் கலங்கினவனுக்குச் சொன்னதாகக் கொள்ளலாம். ஆனபின்பு, *இவற்றில் கலங்கு மீச்வரனுக்குப் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுவர்* என்றதுக்கு அநுகுணமாக இச்சந்தைகளுக் கெல்லாமிப்படி யோஜித்தாலும் குறையில்லை. .... (198)

199. இப்படி யிவர்களிருவர்க்கும் பலகாலுமுபதேசிக்கைக்கு ஹேது வென்னென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறுர் (கதிர்ஞானமூர்த்திக்கு) என்று தொடங்கி.

199 கதிர்ஞானமூர்த்திக்கு உணர்த்துவது ப்ரேமத்தாலே ; தம மூடுவார்க்கு வேட்கையெழுவிப்பது ஞானத்தாலே.

அதாவது—*பிணக்கி யாவையும் யாவரும் பிழையாமல் பேதித்தும் பேதியாததோர் கணக்கில் கீர்த்தி வெள்ளக்கதிர் ஞானமூர்த்தியினாய்* என்று ஸம்ஹ்ருதி ஸமயத்தில் ஸகல சேதநாசேதநங்களையு மொக்கக்கலசி ஸ்ருஷ்டி ஸமயத்தில் ஒருவர் கர்மமொருவர் பக்கல் கலசாதபடி பிரித்தவிடத்திலும் தன் ஸ்வரூபத்துக் கொரு

பேதமின்றிக்கே அதவிதீயமாய அபரிச்சேதயமான கீர்த்தி ஸமுத்ரத்தை யுடைத்தா யிருக்கிற பரபாருபமான ஜ்ஞானத்தை வடிவாகவுடையனுகையாலே ஸர்வஜ்ஞனு யிருக்கிறவனுக்கு *உனக்கொன்றுணர்த்துவன* என்று உபதேசிக்கிறது-தத்விஷய ப்ரேமத்தாலே, *கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ்செல்வம் நெருப்பாகக் கொள்ளென்று தமமூடும்* என்று ஐச்வர்யம் விநாசஹேதுவாகக் காணுநிற்கச் செய்தே பின்னையுமதத்தை ஸ்வீகரிக்கும்படி தமோபிபூதராகா நிற்கும் ஸம்ஸாரி களுக்கு, *நின்கண் வேட்கையெழுவிப்பன என்று தம்முபதேசத்தாலே பகவத் பக்தியை ஜநிப்பிக்கிறது தத்ஸம்பந்தம்டியாக அவர்களை விடமாட்டாதே திருத்தித் தம்மோபாதி பகவதநுபவ பரராக்கவேணுமென்கிற ஜ்ஞாநத்தாலே யென்கை (199)

200. இப்படி ஜ்ஞாநப்ரேமங்களிரண்டும் காரணமாகச்சொல்லுவானென் பரது:காஸஹிஷ்ணுத்வமன்றோ பரோபதேசத்துக்கு ப்ரதாநகாரண மென்னவருளிச்செய்கிறுர் (உயிர்மாய்தல்) இத்யாதியால்.

200. உயிர்மாய்தல் ஆழ்மென்னுருயிரென்னும் பரதுக்கம் ஸஹியாமை யிரண்டிலுமுண்டு

அதாவது—*கொண்டாட்டும் குலம் புனைவும்* என்று தொடங்கி *உயிர் மாய்தல் கண்டாற்றேன்* என்று ஸம்ஸாரிகள் பாரிக்கிற பாரிப்பும் முடிந்துபோகிற படியும் கண்டு ஆற்றமாட்டுகிறிலேனென்கையாலே பருடைய துக்கம் ஸஹியாமை யும், *அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில் யவங்கொலாங்கென்றாழுமென்னுருயிர் *என்று அசு ரர்களுன்னை வந்துகிட்டினுல் அங்கு என்னுய விளையுமோவென்று என்னுதமாவானது தரைப்படா நின்றதென்கையாலே பரனுன ஈச்வரனுடைய துக்கம் ஸஹியாமையும், இருவர்க்கு முபதேசிக்கைக்கு ஹேதுவாகச் சொன்ன ஜ்ஞாநப்ரேமங்களிரண்டிலு முண்டென்கை இத்தால் ஜ்ஞாநப்ரேமங்களிரண்டும் பரதுக்காஸஹிஷ்ணுத்வத்தை யொழிந்திராதென்றதாய்த்து. (200)

201. இப்படி ப்ரேமமாதரத்தாலன்றிக்கே ஈச்வரன் நினைவாலே அவனுக்குத் தாமாதம பூதராகையாலும் அவனுக்கொரு தீங்கு வரப்பொறுக்கமாட்டாரென்னு மதத்தை தர்சிப்பிக்கிறுர் (என்னது) இத்யாதியால்

201. என்னதுன்னதாவியிலே அறிவாராத்மாவென்று அவன் மதந் தோன்றும்.

அதாவது—*என்னதுன்னதாவியும்* என்று உன்னுடைய திவ்யாதம ஸ்வ ரூபம் நானிட்ட வழக்கு என்றவிடத்திலே, *அறிவாருயிரானுய்* என்று அறிவாரை யுயிராகவுடையவனென்னும்படி. *ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவமேமதம்* என்று ஜ்ஞாநியான வன் எனக்கு தாரகனுகவே யென்னுடைய மதம் என்றருளிச்செய்தபடியே இவரை யவன் தனக்காத்மாவாக நினைத்திருக்கிற ஆகாரம் தோன்றுமென்றபடி ஆகையால், அவனுக்கொரு துக்கம் வரப் பொறுக்கமாட்டாரென்று கருத்து (201)

202. ஆக ஜீவேச்வரர்களுக்குப் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுகைக்கு ஹேதுக்களை தர்சிப்பித்தாராய் நின்றுர் கீழ், இப்படி இவருபதேசிப்பராணுலும் சிஷ்யலக்ஷண யோகயதையில்லாத ஈச்வரன் உபதேசத்துக்கு முக்ய பாத்ரமன்றே என்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறுர் மேல் (இருத்துமெண்டானுய்) என்று தொடங்கி.

202. இருத்து மெண்டாளுய்ப் பொய்கலவாது அன்பு செய்து பற்றில னுபக்ஷைத்து நிட்டிடு நிர்த்தநரைப்போலே கண்டு கொண்டின்று பருகிப் பரிஜநாதிகளோடே தன்னைத்தந்து என்செய்வனென்றே யிருந்து அகிலபரத்தையும் ஸ்வீகரித்து அது சுமந்து அல்லுநன் பகலும் போத என்றலும் அகல்வானு மல்லனாய்ப் போகேலென்றல் உகப்பையுந் தவிர்ந்து விதி வகையே நடத்துமவனே உபதேச ஸத்பாத்ரர்.

அதாவது—ஸச்சிஷ்யனானவன் ஆசார்யனைத் தத்பிமதஸ்தலத்திலே வைத்து தச்சந்தாநுவர்த்தியாய தத்விக்ரஹத்திலே புரையற்ற விருப்பமுடையனாய், ஸகல ஸ்நேஹத்தையுமவன் பக்கலிலே பண்ணி இதரங்களிலே ஸங்கமற்று, மிடியனும் பசியனும் விடாயனும்—தனமும் சோறும் தண்ணீரும் பெற்றாற்போலே அத்யபிநிவேசத்தோடே யவனையனுபவித்து, *சரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்குருப்யோ நிவே
வேசத்தோடே யவனையனுபவித்து, *சரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்குருப்யோ நிவே
தயேத்* என்கிறபடியே தன்னாத்மாத்மீயங்களை ஆசார்யனுக்கு ஸமர்ப்பித்து மெல்லாம் செய்தாலும் *க்ருத்ஸ்நாம் வா ப்ருதிவீம் தத்யாத் ந தத்துல்யம் கதஞ்சந* என்கிற படியே ஆசார்யன் பண்ணின மஹோபகாரத்துக்கு ஸத்ருசமல்லாமையாலே குறை வாளனாய், ஆசார்யன் தன்னுடைய தேஹயாத்ராபரமெல்லாம் தன்பேரிலே போகட்டி ருக்கத் தான் அதடங்கலும் சுமந்து, திவாராத்ரவிபாகமற அவனைப் பிரியாதே அவனை நிக்ரஹித்து 'போ' என்றாலும் போகாதானாய் அவனுக்கநிஷ்டமானால் தனக்கு உகப்பானவற்றையும் விட்டு ஆசார்யன் விதித்தபடியே நடத்துமவனாகையாலே *இருத்தும் வியந்தென்னைத் தன் பொன்னடிக்கீழ்* என்று இவர்க்கபிமதமான இடத்தே இவரை யிருத்தி *என்னெண்டாளுடையான்* என்று இவர் நினைவிலே யொழு குவானாய், *பொய்கலவாதென்மெய் கலந்தான்* என்று இவர் திருமேனியில் பண் ணின விருப்பத்திலே புரையின்றிக்கே *அந்தாமத்தன்பு செய்து* என்று பரமபதத் தில் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தை இவர் பக்கலிலே பண்ணி, *பற்றிலனீசனும்* என்று இவர் பக்கல் ஸங்கத்தாலே யங்குள்ளார் பக்கல் ஸங்கத்தையும் விட்டு *இருந்தான் கண்டுகொண்டு* என்றும் *என்னை முற்றவும் தானுண்டான்* என்றும் *தானென்னை முற்றப்பருகினான்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிர்த்தநன் நிதி கண்டாற்போலவும் பசித்தவன் சோறு கண்டாற்போலவும், தாஹித்தவன் தண்ணீர் கண்டாற்போலவும் அத்யந்தாபிநிவேசத்தோடே யிவரை யநுபவித்து, *பரிஜநபரிபர்ஹா பூஷணாந்யாயு தாநி ப்ரவரகுணகணச்ச ஜ்ஞாநசக்த்யாதயஸ் தே, பரமபதமதாண்டாந்யாத்ம தேஹஸ் ததாத்மா வரத ஸகலமேதத் ஸம்ச்ரிதார்த்தம் சகர்த்த* என்றும் *எனக்கே தன்னைத்தந்த கற்பகம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன்விபூதியையும் தன்னையு மிவர்க்குக் கொடுத்து *உன்னடியார்க்கென் செய்வனென்றேயிருத்தி* என்கிறபடியே இவர்க்கெல்லாம் செய்தாலும் தானிழவாளனாய், *ஆத்மாத்மீயாகிலபரத்தையும் நமச் சப்தமுகேந விவர் ஸமர்ப்பிக்க,* வேங்கடத்துறைவார்க்கு நமவென்னலாம் கடமை யது சுமந்தார்கட்கு* என்னும்படி *பூயிஷ்டாம்* என்கிறபடியே நமச்சக்தி தனக் குக் கனத்துத்தோற்றுகையாலே அவ்வழியாலே அந்த அகிலபரத்தையும் சுமந்து *அல்லுநன் பகலுமிடைவீடின்றி நல்கி யென்னை விடான்* என்று இவர் பக்கல் பண் ணின ஸ்நேஹத்தாலே திவாராத்ரவிபாகமற இவரை விடமாட்டாதே, *போத நம்பீ* என்று சீறிப்போகச் சொன்னாலும் *அகல்வானுமல்லனினி* என்கிறபடியே அகலா தானாய், *ஆனபின் போகேல்* என்று இவர் நிவர்த்திப்பித்தால் *திவத்திலும் பசுநிரை மேய்ப்புவத்தி* என்கிறபடியே தனக்கு உகப்பானதையும் தவிர்ந்து, *அருள்தரு வானமைகின்றானது நமது விதிவகையே* என்று இவர் விதித்தபடியே நடத்துகிற ஸர்வேச்வரனே உபதேசத்துக்கு ஸத்பாத்ரமென்கை. .... (220)

203. ஆனால் இங்ஙனன்றிக்கே அஜ்ஞரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு உபதேசிக்கிறவளவில ஸம்ஸார விரக்தராய ஆத்மகுணோபேதராய ஸமயகுபஸந்நரானவர்களுக்குஉபதேசிக் கும்ர்த்தத்தை, பகவத்விமுகராய பரயோஜநாந்தரபரராய அநுவர்த்தநஹீநரானவர் களுக்கு வலி'யப்பிடித்து உபதேசிப்பானென்னென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச் செய்கிறார் மேல (நண்ணாதார்) என்று தொடங்கி

203. நண்ணாதார் பெய்யிலொப்ப் ஆசை நிர்வேதத்தோடே ஆஸ்திக்ய அமாநித்வாதிகள் விஞ்சின ப்ரணிபாதாபிவாதந பரிப்ரச்ந ஸேவாபரர்க்கு உளங்கொள்பேசுமளவென் றென்னும் அர்த்தத்தை வம்மின் விரோதமீனச்சொல் எவ்வுயிர்க்குமறிய வென்று அடைவு கெட அதுபஸ்கர்க்கு உபதேசிக்கிறது ஞாலத்தார் பந்தபுத்தியும் அநர்த்தங்கண்டு ஆற்றாமையும் மிக்க க்ருபையுமிறே.

அதாவது-*நண்ணாதார் முறுவலிப்பவிலும்* மெய்யில் வாழ்க்கையிலும், *ஊனேறு செல்வத்திலும்,* ஆசைவாய்சசென்ற சிந்தையிலும் சொல்லுகிறபடியே பகவத் விமுக லோக யாத்ரையிலும் மாம்ஸாஸ்ருகாதி மல ரூபதேஹத்திலும் காமோபாதிகங்க ளான தேஹாநுபந்திகளிலுமுண்டான தோஷதர்சநத்தாலே, *பரீக்ஷ்ய லோகாந்* இத்யாதிப்படியே பிறந்த நிர்வேதத்தோடே, *ஆஸ்திகோ தர்மசீலச்ச சீலவாந் வைஷ்ணவச்சுசி, கம்பீரச் சதுரோ தீரச் சிஷ்ய இத்யபிதீயதே* என்றும் *அமாநித்வ மதம்பித்வ மஹிம்ஸா க்ஷாந்திரார்ஜவம் ஆசார்யோபாஸநம் சௌசம் ஸ்தைர்ய மாத்மவிநிக்ரஹ'* இத்யாதியாலும் சொல்லப்படுகிற ஆஸ்திக்யாதிகளும் அமாநித் வாதிகளுமாகிற சிஷ்ய லக்ஷணமான ஆத்ம குணங்களாலதிகராய், *ப்ரணிபத்யாபி வாத்யச* என்றும், *தத் வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா,* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகநாபிமாநராய்க் கொண்டு ப்ரணிபாத அபிவாதந பரிப்ரச்ந ஸேவையாகிற விவற்றிலே தத்பரராய் சிரகாலம் அநுவர்த்தித்தவர்களுக்கு, *உளங் கொள் ஞானத்துவைம்மின்* என்றும், *பேசுமளவன்றிது வம்மின் நமர்! பிறர் கேட்பதன்முன்* என்றும் இப்படி அஷ்டகாணமாக உபதேசிக்கவேண்டும் அர்த்த விசேஷத்தை, *வம்மின புலவீர்* என்று வலியவழைத்து, *சொன்னால் விரோதமிது ஆகிலும் சொல்லுவன் கேண்மினோ* என்று நான் சொல்லுகிறவிது உங்களுக்கு விரோதமாய்த் தோற்றியிருந்ததாகிலும் சொல்லுவன் இத்தைக் கேளுங்கள் என்று அபேக்ஷித்து, *ஈனச்சொல்லாயினுமாக* என்கையாலே 'ஆகிலுமாக' என்று பொகடு பொருளாகவும், *மற்றொன்றில்லை சுருங்கச் சொன்னோம் மாநிலத் தெவ்வுயிர்க்கும்* என்றும், *திண்ண நாமறியச்சொன்னோம்* என்றும் ஸர்வர்க்கும் ப்ரஸித்தமாம்படி யாகவும், இப்படி அடைவுகேடாக, *இதம் தே நாதபஸ்காய* இத்யாதியால் சொன்ன அநதிகாரிகளுக்கு உபதேசிக்கிறது, *ஞாலத்தார் தமக்கும் வானத்தவர்க்கும் பெரு மான்* என்று நித்ய விபூதியிலுள்ளாரோபாதி லீலாவிபூதியிலுள்ளார்க்கும் அவனோடு ஸம்பந்தமொத்திருக்க, இவர்கள் அவனை யிழந்து கிடக்கவொண்ணாதென்கிற ஸம்பந்தஜ்ஞாநமும். *கண்டாற்றேனுலகியற்கை* என்று இவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் படுகிற அநர்த்தங்கண்டு பொறுக்கமாட்டாத ஸ்வபாவமும், தாவந்மாத்ரமன்றிக்கே *அருள் கண்டீரிவ்வுலகினில் மிக்கது* என்று, *க்ஷிபாமி* நக்ஷமாமி* என்று ஈச்வரன் கைவிட்டவர்களையும் திருத்தியல்லது நிற்கமாட்டாத கரைபுரண்ட காருண்யமுமிறே என்கை பந்தபுத்தியும் அநாத்தாஸஹத்வமும் இவர் தமமுடைய உக்திஸித்தமாகை யாலும் க்ருபாதிக்யம் சிஷ்யோக்தி ஸித்தமாகையாலுமாய்த்து இப்படி ப்ரஸித்தி தோற்றவருளிச்செய்தது .... (203)

204. மற்றுமிப்படி யுபதேசிப்பார் பலருமுண்டோ வென்னுமாகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (தாய்க்கும்) இத்யாதி

204. தாய்க்கும் மகனுக்கும் தம்பிக்கும் இவர்க்கும் இவரடிபணிந்த வர்க்குமே இவையுள்ளது.

*அதாவது— தன்பக்கலிலே விபரீதபுத்தியைப் பண்ணிநிற்கிற பாபிஷ்டனான ராவணனைக்குறித்து, *மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்* *விதிதஸ்ஸஹிதாமஜ்ஞ:* இத்யாதிகளாலே ஹிதோபதேசம் பண்ணின *நித்யைவைஷா ஜகந்மாதா* என்கிற ஸர்வலோகஜநநியான பிராட்டிக்கும், திருநாமம் சொன்னதுவே ஹேதுவாகச்சீறித் தன்னை அதிக்ரூரமான தண்டங்களைப்பண்ணும்படி பகவத்த்யந்தவிமுகனாய பாபிஷ்டாக்ரகண்யனான ஹிரண்யனைக் குறித்து, *ஸர்வபூதாத்மகே தாத ஜகந்நாதே ஜகந்மயே* *உர்வயாமஸதி* இத்யாதிகளாலே ஹிதத்தையுபதேசித்தும் விமுகரான அஸுர புத்ராகளைக் குறித்து *அபார ஸம்ஸாரவிவர்த்தநேஷு மாயாத தோஷம் பரஸபம் பரவீமி, ஸர்வத்ர தைத்யாஸ்ஸமதாமுபேத ஸமத்வமாராதநமச்யுதஸ்ய* இத்யாதிகளாலே ஹிதத்தை யுபதேசித்தும் *மீளவவன் மகனை* என்கிற ஹிரண்ய புத்ரனான ப்ரஹ்லாதனுக்கும், *யாவந்ந லங்காம ஸமபித்ரவந்தி வலீமுகா: பர்வத கூடமாத்ரா:; தம்ஷ்ட்ராயுதாசசைவ நகாயுதாசச ப்ரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ* *யாவந்ந க்ருஹ்ணந்தி சிராம்ஸி பாணா ராமேரிதா ராக்ஷஸபுங்கவாநாம், வஜ்ரோபமா வாயுஸமாந வேகா: ப்ரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ* என்றிப்படி தனக்கு ஹிதம் சொன்னது பொறுமல *த்வாம் து திக் குலபாம்ஸநம்* என்று திக்கரித்த க்ரூரனான ராவணனைக்குறித்து, *ஸுலபா புருஷா ராஜந் ஸததம் ப்ரியவாதிந:, அப்ரியஸ்யது பத்யஸ்ய வக்தா ச்ரோதா ச துர்லப:, பத்தம் காலஸ்ய பாசேந ஸர்வபூதாபஹாரிணா, நநச்யந்த முபேக்ஷயம் ப்ரதீப்தம் சரணம் யதா* என்று தொடங்கி ஹிதோபதேசம் பண்ணின *அவன் தம்பிக்கே* என்கிற ராவணாநுஜனான ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானுக்கும்; பகவத்விமுகராய் அந்யபரராய்த்திரிகிற ஸம்ஸாரிகளை விடமாட்டாமல் *வீடுமின் முற்றவும் தொடங்கிப் பலவிடங்களிலும் பலபடியாலும் உபதேசித்த விவ்வாழ்வார் தமக்கும்; ஓராணவழியாகப் பூர்வாகளுபதேசித்துப் போந்த நியமத்தைக் குலைத்துப் பலரையுமுபதேசிக்கும்படி பண்ணியும் பலகால நடந்து துவண்டு கேட்ட பரமார்த்தத்தை ஓலக்கமாக வைத்து உபதேசித்தும், *வருந்தைவ பவதோ யாதா பூயஸீ ஜநம ஸந்ததி, தஸ்யாமந்யதமம் ஜநம ஸஞ்சிந்த்ய சரணம் வ்ரஜ* என்று ருசிவிச்வாஸ ஹீனரையும் நிர்ப்பந்தித்து சரமோபாயஸத்தராக்கியும், இப்படி அதிகாரம் பாராமல் அவர்கள் துர்க்கதியைப் பார்த்து உபதேசித்தருளும் ஸ்வபாவராய், *ராமானுஜ னடி பணிந்துய்ந்தவன்* என்று நிரூபகமாயிருக்கும் எம்பெருமானார்க்குமே இவ்வாகாரங்களுள்ளதென்கை (இவை) என்று கீழ்ச்சொன்ன ஸம்பந்த ஜ்ஞானம், அநார்த்ததாஸஹத்வம், அநவதிககருணை ஆகிற மூன்றையும் பராமர்சிக்கிறது (204)*

205. இப்படி விமுகரான ஸம்ஸாரிகளைக் குறித்து இவ்வாழ்வாருபதேசித்தவிது ஸபலமாய்த்தோ வென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார்(க்யாதிலாப)இத்யாதி.

205. க்யாதிலாபபூஜாபேக்ஷையற மலர்நாடியாட்செய்ய, உய்யக்கொண்டு ஆரைக்கொண்டு வாளும் வில்லுங் கொண்டென்கிற இழவுகள் தீரப்பெற்றது.

*அதாவது—*நீசனேன் நிறை வொன்றுமிலேன்* என்று தண்மைக்கெல்லையாகத் தம்மை நினைத்திருக்கையாலும், *கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ் செல்வம் நெருப்பாக* என்று ஐச்வர்யத்தை அக்நிஸமமாகக்காணகையாலும், *தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன்* என்று பாகவத சேஷத்வத்தி*

னெலலேயிலே நிறகிறவர்களுககுத தம்மை சேஷமாக நினைத்தும் *ஒதவலலபிராக்கள நம்மையாளுடை யார்கள் பணடே* எனறு இபப்ரபநததததில் அநவயிததவாகளைத தமக்கு சேஷிகளாக நினைதது மிருககையாலும், ககயாதியிலும லாபத்திலும பூஜையிலும அபேகைஷயற்று, *நறிய நனமலர்நாடி* எனகிறபடியே சேஷதவ பரிமள யுக்தமாய் சலாக்யமான ஆத்ம புஷபங்களைத தேடி *ஆடசெயதாழிப்பிரானைச சேர்ந்தவன* எனறு கைஙகாயரூபமாக உபதேசிககையாலே ஜகததாகத் திருநது கையாலும, *உமமையுய்க்கொண்டு போகுறில* எனறு ஸமஸாரிகளுஜஜீவந நிமிததமாகவுணடான இழவும், *ஆரைக்கொண டெனனுசாகோ* எனறு தமக்கு உசாததுணையில்லாமையால வநதவிழவும,*வாளும விலலும கொணடு பின் செலவாா மற்றிலலை* என்று அவன ஸௌகுமாரயமறிந்து பரிகைககொருவருமிலலை எனகிற விழவும் தீரப பெறறதென்கை. எலலாருமுஜ்ஜீவிதது தமககு உசாத்துணையாய அவனுககு மஙகளா சாஸநமும பண்ணுகையாலே மூனறிழவும தீருமிறே. *மலர் நாடி* எனகிறவிதுககு *நறிய நனமலர் நாடி* எனகிறவிது சொலலுமபோது ஸர்வவ்யாக்கயாநஙகளிலும் ''பரிமளததையுடைததாய சலாகயமான புஷபஙகள போலேஆராயந்துசொன்னவாயிரம்'' என்று பரபநத விசேஷணமாகச் சொலலியிருக் கையால, இவாககு நினைவு புஷபஙகளைத்தேடி எனகிறவிதென்று கொளளவேணும் அன்றிககே 'மலாநாடி எனகிறவிது *நாடாத மலாநாடி* எனகிறததை நினைத் தருளிச செய்தாரெனறுகொளளில் ஒரு விரோதமுமில்லை *வாடாத மலரடிக் கீழ்வைக்க* எனறு கைஙகர்யப்ரஸஙகமுணடாகையாலே *ஆடசெய்ய* எனறத் தோடே சேருமிறே, (205)

206. இப்படியுபதேசம பலித்ததாகில் *பரீக்ஷ்ய லோகாந* இத்யாதிப்படியே கர்ம பலமான ஸாம்ஸாரிக போகஙகளின் அல்பாஸதிரதவாதி தோஷத்தையும நிதயனுன பரமாத்மாவானவன கர்மஸாத்யனல்லாமையையும் அநுஸந்திக்கையாலுணடான *நாஸமஸ்கருத நிர்வேதத்தோடே சமதமோபேதனுய் உபஹார பாணியாயக்கொணடுச் ரோதரியனுய் பரஹம நிஷ்டனுன ஆசாாயனை உபஸததி பணண, அவனும வாஸிநே பரபசூயாத* எனகிறபடியே ஒரு ஸம்வதஸரம் பரீக்ஷிததுப பினனையுபதேசி ககக் கடவனுகச சொலலுகிற சாஸத்ர மர்யாதையிலே, ஸமஸாரிகளநுவாத்திக்க இவர் உபதேசித்தாராளுலோ வென்கிறசஙகையிலே யருளிச்செய்கிறுர் (ப்ரஹம நிஷ்டரும) இத்யாதி.

206. ப்ரஹ்மநிஷ்டரும் ஸம்வத்ஸரவாஸிகளுமாகில், ஏபாவம் பயனன்றுகிலும் சேராது.

அதாவது—உபதேஷடாவன விவர் ஸக்ரமமாக உபஸத்திபணணினாவனுக கொழிய உபதேசியோமென்றிருக்கும் ப்ரஹ்மநிஷடராகில் அப்படி வநது உபஸத்தி பண்ணினவர்களுக்கு ப்ரீதியோடே உபதேசிக்கையொழிய அநதிகாரிகளுககுபதேசிக கப்புக்கு,*ஏபாவம் பரமே*எனறு 'ஓபாவம!எனககிது பரமாவதே'எனறு உபதேசோ பக்ரமத்திலே வெறுத்துசசொன்ன உக்தி சேராது; இவர்பககலுபதேசம் கேடட வர்கள் ஸம்வத்ஸர வாஸிகளாகில, உபஹாரபாணிகளாய் நாம் அநுவர்த்தித தன்றே பெறறோமெனறிருக்கை யொழிய, இவர்க்கு ப்ரதம சிஷயரானவர் *பயனன்றுகிலும பாஙகலலராகிலும் செயல நனறுகத் திருத்திப பணிகொளவான்* என்று ப்ரயோஜநசூநயராகிலும அவிதேயராகிலும் தமமுடைய செயலாலே எல்லாம் நன்றும்படி திருத்திககொள்வாரிவ ரென்று கருதஜ்ஞதையாலே உகநது சொன்ன உக்தியும் சேராதெனகை இப்படி ஆசார்யோகதியும சிஷ்யோகதியுமாகையாலே முன சொன்ன ஹேதுக்களாலே விமுகரைக் குறிததுபதேசிகக உபதேசசுத்தியாலே ஸர்வரும் திருநதி இவருடைய இழவுகளெலலாம தீர்ந்ததென்றே கொள்ளவேணு மென்றதாய்த்து. (206)

207. இனி இப்படி பரோபதேசபரரானபோது பகவதநுபவம் விச்சிந்நமாகாதோ வென்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (மெய்ந்நின்று) இத்யாதி.

207. மெய்த்நின்று மங்கவொட்டுக்கு நடுவு அநுபவகர்ப்போபதேசம்.

அதாவது—*மெய்ந்நின்று கேட்டருளாயடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம்* என்றது முதல் *மங்கவொட்டுன் மாமாயை* என்கிறதளவாக நடுவுள்ள நாலு ப்ரபந்தமும், அநுபவமுள்ளே செல்லாநிற்கச்செய்தே யுண்டான பரோபதேசமென்கை இவர் தமக்கு அநுபவகார்யமான வுபதேசமும் உபதேசகார்யமான அநுபவமுமாய்ச் செல்லுமென்றிறே நம் முதலிகளருளிச்செய்வது, ஆகையால் இவர்க்கநுபவவிச்சேத மொருக்காலு மில்லையிறே. ஆக இப்படியிவருடைய பரோபதேச விஷயங்களும் உபதேச ஹேதுக்களும் உபதேச ஸாபல்யமும், உபதேசந்தான் அநுபவத்தை விட்டிராதென்னுமிடமும் சொல்லிற்றாய்த்து (207)

208. இப்படி இவ்வாழ்வாருடைய அநுபவோபதேச ரூபமான ப்ரபந்த சதுஷ்டயமும் ரஹஸ்யத்ரயார்த்த ப்ரதிபாதகமாயிருக்கும்படியை ப்ரகாசிப்பிப்பதாகநினைத்து உபக்ரமிக்கிறார் (இவற்றுக்கு) இத்யாதி

208. இவற்றுக்கு மந்த்ர வித்யநுஸந்தாந ரஹஸ்யங்களோடே சேர்த்தி.

அதாவது—(மெய்ந்நின்று மங்கவொட்டுக்கு நடுவு) என்று கீழ்ப்ரஸ்துதமான இப்ப்ரபந்தங்கள் நாலுக்கும் ஸகல சாஸ்த்ர தாத்பர்யமான ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் ஸம்சய விபர்யயமற ப்ரதிபாதிக்குமவையாய், *ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்தஸ்ஸ்தம்* என்னும்படி ஸகல சாஸ்த்ர ஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரமும், ஸித்தோபாய வரணத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கிற சரமச்லோகமும், உபாயோபேயவரணபரார்த்தனைகளை ஸக்ரமமாக ப்ரகாசிப்பியாநின்று கொண்டு காலக்ஷேபத்துக்கும் போகத்துக்குமாக ஸாரஜ்ஞராலே ஸதாநுஸந்தாநம் பண்ணப்படும் த்வயமுமாகிற ரஹஸ்யத்ரயத்தோடே சேர்த்தி யென்கை (208)

209. அதில் எந்த ப்ரபந்தத்துக்கு எந்த ரஹஸ்யத்தோடே சேர்த்தி என்னுமாகாங்க்ஷையிலே அத்தை வகையிட்டருளிச்செய்கிறார் (அளிப்பான) என்று தொடங்கி

209. அளிப்பானடியேனடைக்கலம் சூடிய பொய்யாநானுமழுந்தாரென்று ஸ்வரூபவிரோதி நிவ்ருத்திகளையும், தாமரையுந்திப் பெருமாமாயன் ஆளாகவே வாழியவென்று ப்ராப்யபலங்களையும், நெறிகாட்டி மனத்துக் கொண்டு கண்ணனுலடித்துக் கண்டிலமால் யாதாகிலென்று உபாயத்தையுஞ் சொன்னவை மந்த்ரச்லோகங்களோடே சேரும்.

அதாவது—*உயிரளிப்பான்* என்று ப்ரணவத்தில் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் தாதர்த்தமான பகவத்ரக்ஷகத்வத்தையும், *அடியேன்* என்று தத்ரக்ஷ்ய பூதமாய் சதுர்த்தி உகாரங்களில் சொல்லுகிறபடியே தத்நந்யார்ஹசேஷமாய் ப்ரக்ருதேः பரமாய் ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாக த்ருதீயாக்ஷரத்தில் சொல்லப்படுகிற ஆத்மஸ்வரூபத்தையும், ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தி ஸம்ப்ரதாநத்திலேயாய், *ப்ரஹ்மணே த்வா மஹஸ ஓமித்யாத்மாநம்யுஞ்ஜீத* என்கிறபடியே ப்ரணவத்துக்கு ஆத்மஸமர்ப்பணமும் அர்த்தமாகையாலே விரோதி பயத்தாலே கலங்கின தசையிலே *அடியேனடியாவியடைக்கலம்* என்று அந்த ஆத்மஸமர்ப்பணத்தையும், *திருமால்திருப்போவல்லாரடிக்கண்ணி சூடியமாறனென்று ப்ரணவோக்தமான பகவதநந்யார்ஹசேஷத்வம் ததீயசேஷத்வபர்யந்தமாயிருக்குமென்று நமஸ்ஸிலார்த்தமாகச்சொல்லப்படுகிற

ததீய சேஷத்வத்தையும், *பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பும்* என்றும் *யாதானு மோராக்கையில் புக்கங்காப்புண்டு மாப்பவிழந்தும்*என்றும ஷஷ்ட்யந்தமான மகாரத்தால சொல்லப்பட்ட அஹங்கார மமகாரங்களாகிற அநாத்மந்யாத்ம புத்த்யாதி ரூபாவித்யையையும், தத்கார்யமான அகருத்யகரணாதிகளையும் தத்கார்யமாய வரும தேவ மநுஷ்யாதி ரூபமான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தையும், *வன்சேற்றள்ளல பொய்ந்நிலத்து-அழுந்தார்* என்று தந்நிஷேதவாசியான நஞ்ஞாலே சொல்லப்பட்ட அவித்யை முதலாக ஸம்ஸார காதம மீருகவுள்ள விரோதி நிவ்ருத்தியைச சொல்லுகையாலே ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரனுக்கு அநந்யார்ஹ சேஷமாய ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாக ததீய சேஷத்வ பர்யந்தமாயிருக்கும ஆத்மஸ்வரூபத்தையும ஸம்ஸாரஹேதுபூதாவித்யாதிகளான விரோதிகளுடைய நிவ்ருத்தியையும ப்ரதிபாதிக்கிற திருவிருத்தம ப்ரதம மத்யம பதங்களிரண்டோடும சேர்ந்திருக்கையாலும;

தாமரையுந்தித்தனிப்பெருநாயக என்று தொடங்கி, *எம்பெருமாமாயன்* என்று தலைக்கட்டுகையாலே நாராயண பதத்தில சொல்லப்படுகிற உபய விபூதியுக்தமான ப்ராப்யவஸ்துவையும். *தனிமாத்தெய்வத்தடியவர்க்கினி நாமாளாகவேயிசையுங்கொல* என்றும், *ஊழிதோறூழியோவாது வாழியவென்று யாந்தொழ விசையுங்கொல* என்றும், அந்த பத்தில சதுர்த்த்யர்த்தமான பலஸ்வரூபத்தையும சொல்லுகையாலே ப்ராப்ய பலன்களிரண்டையும ப்ரதிபாதிக்கிறதிருவாசிரியம, ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயாம்சங்களாலே தத்ப்ரதிபாதகமான தருதீயபதத்தோடே சேர்ந்திருக்கையாலும இரண்டு ப்ரபந்தமும திருமந்த்ரத்தோடே சேரும

நெறிகாட்டி நீக்குதியோ என்று உபாயாந்தரங்களைக்காட்டி என்னையகற்றப்பார்க்கிறுயோவென்கையாலே *ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய* என்கிற உபாயாந்தரங்களினுடைய பரித்யாஜ்யதையையும், *வெங்கோட்டேறேழுடனே கொன்றுனையே மனத்துக்கொண்டு* என்று *மாமேகம சரணம வ்ரஜ* என்கிற மாநஸாத்யவஸாயரூபமான உபாயஸ்வீகாரத்தையும *சீரார் மனத்தலை வன்துன்பத்தை மாற்றினேன வானேரினத்தலைவன கண்ணனாலயான* என்றும, *எம்மிறையார் தந்தவருளென்னும தண்டாலடித்து-வல்வினையைக கானும மலையும புகக்கடிவான்* என்றும, *அஹம தவா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்று உபாயபூதன பண்ணும ஸர்வபாபவிமோசநத்தையும, *வானோமறி கடலோ* என்று தொடங்கி* வன துயரை-மருங்கு-கண்டிலமால* என்று விரோதிகளானவை போனவிடம தெரியாதபடி தன்னடையே விட்டுப்போய்த்து என்கையாலே 'நானும வேண்டா நீயும வேண்டா, அவை தன்னடையே விட்டுப்போம' என்கிறணிஜார்த்தத்தையும், *அடர்பொன்முடியானை* என்று தொடங்கி *யாதாகில யாதே இனி* என்று 'இனி காமமிருந்தென்? நசித்தென்? ஏதானுல நமக்கென்வரும' என்று *மாசுச:*என்கிற பதத்தாலே பலிதமான நிர்ப்பரத்வாநுஸந்தாநத்தையும சொல்லுகையாலே உபாயப்ரதிபாதகமாயிருக்கிற திருவந்தாதி சரமச்லோகத்தோடே சேருமென்கை. (உபாயத்தையும சொன்னவை) என்றது சொன்ன ப்ரபந்தங்க ளென்றபடி.

210 சரமப்ரமந்தமான திருவாய்மொழியின த்வயார்த்த ப்ரதிபாதகத்வம விஸ்தரேணுேபபாதிக்கவேண்டுகையாலும தத்விஷயமாகத் தமமுடைய திருத்தமையனார பிள்ளை ஒரு ப்ரபந்தம முன்பேயிட்டருளுகையாலும அதிலே தாசிப்பித்து விடக்கடவோ மென்று (த்வயார்த்தம தீர்க்க சரணுகதி யென்றது ஸாரஸங்க்ரஹத்திலே) என்கிருர

210. த்வயார்த்தம் தீர்க்க சரணுகதி யென்றது ஸாரஸங்க்ரஹத்திலே.

அதாவது—திருவாய்மொழி, பத்துப்பத்தாலும், சரிய: பதித்வம் முதலாக கைங்கர்ய விரோதி நிவ்ருத்தி பர்யந்தமாக த்வயத்தில் ப்ரதிபாதிதமான பத்தர்த்த

த்தத்தையும ப்ரதிபாதிக்கையாலே, த்வயார்த்தமாய்க்கொண்டு தீர்க்கசரணாகதியா யிருக்கு மென்று சொல்லப்பட்டது-பிள்ளையருளிச்செய்த ஸாரஸங்க்ரஹமாகிற ப்ர பந்தத்திலே யெனகை.

அந்த ப்ரபந்தமாவதுதானேதென்னில். "அகில ஜகத்திதாநுசாஸநபரமான வேதத்திலும் வேதோபப்ருமஹணார்த்தமாக ப்ரவ்ருத்தங்களான ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணாதி ஸமஸ்த சாஸ்த்ரங்களிலும் ப்ரஸித்தமாய் ஸாவேசவரஸாவஸவமாய் நம் ஆசார்யர்களுக்கு ஆப்ததநமாயிருந்துள்ள அர்த்த தவயத்தை ப்ரதிபாதிக்கையா லே த்வயமென்று திருநாமத்தையுடைத்தாயிருந்துள்ள வாக்யத்வயம பத்தார்த்தத் தை ப்ரதிபாதிக்கிறது அதாவது—ஸ்ரிய: பதித்வமும், நாராயணத்வமும் நாராயண னுடைய ஸாவலோகசரண்யமான சரணாரவிந்தயுகளமும், அதினுடைய ப்ராபகத்வ மும், தத்கோசரமாய் சேதநகதமாயிருந்துள்ள ப்ரார்த்தநா கர்ப்ப விஸ்ரம்பமும், லக்ஷ்மீத்வல்லபருடைய நிகிலாத்மகைங்கர்ய ப்ரதாநார்த்தமான நித்யஸம்பந்த மும், கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியான ஈச்வரனுடைய நிரதிசய போக்யதையும், ஸர்வ ஸ்வாமித்வமும், நித்ய கைங்கர்யமும், கைங்கர்யப்ரதிபந்தக நிர்சேஷ நிபர்ஹணமு மாகிற அர்த்த விசேஷங்கள்; ஈதருசார்த்த விசேஷப்ரகாசகமான மந்த்ர விசேஷத்தி னுடைய விவரணரூபமாய பௌருஷேயோபநிஷத்தாயிருந்துள்ள திருவாய்மொழி யில பத்துபபத்தாலும இப்பத்தர்த்தத்தையும் நம பூர்வாசார்யர்கள் அடைவே சோதத்நுஸந்தித்துப போருவர்கள், அதில் முதலபத்தால *மலர்மகள் விரும்பும் நமரும பெறலடிகள்* என்றும *மலராள் மைந்தன்* என்றும *திருமகளார் தனிக் கேள்வன்* என்றும *திருவின் மணாளன் என்றும *பூமகளார் தனிகேள்வன்* என்றும *மைந்தனை மலராள மணவாளனை* என்றும ஸ்ரிய:பதித்வம ப்ரதிபாதித மாய்த்து.

இரண்டாமபத்தால்-*எமபெருமான் நாரணற்கு* என்றும *எமபிரானெம மான நாராயணனாலே* என்றும *நாரணனை முழுவேழுலகுக்கும் நாதனை* என்றும் நாராயணத்வம ப்ரதிபாதிதமாய்த்து, மூன்றாம்பத்தால *தாமரைமலராமடித் தாமரை* என்றும *அங்கதிரடியன* என்றும *அவன பாதபங்கயம*என்றும *அன்று தரோகடவியபெருமான கனைகழல்* என்றும *மூவுலகும் தொழுதேத்தும் சீரடியான* என்றும் நாராயணனுடைய ஸர்வலோக சரண்யமான சரணாரவிந்தயுகளம் ப்ரதி பாதிதமாய்த்து, நாலாமபத்தால— *இலங்கைநகர் அமபெரியுயத்தவர்* என்றும் *வலவினை தீர்க்கும கண்ணனை* என்றும் *தொல்வினை தீர* என்றும *வெய்ய நோய் கள முழுதும வியன ஞாலத்து வீயவே* என்றும் *மேவி நின்று தொழுவார் வினை போக* என்றும *பிறந்தும செத்தும நின்றிடறும பேதைமை தீர்ந்தொழிந்தேன்* என்றும *நோயே மூப்பிறப் பிறப்புப் பிணியே யென்றிவையொழிய* என்றும் *வேட்கையெல்லாம விடுத்து—கூட்டரிய திருவடிக்கண்கூட்டினை* என்றும *அஃதே உய்யப்புகுமாறு* என்றும *உய்வுபாயம மற்றின்மைதேறி* என்றும் அநிஷ்ட நிவ் ருத்தீஷ்ட ப்ராப்திகாரத்வ லக்ஷணமான ப்ராபகத்வம ப்ரதிபாதிதமாய்த்து, அஞ்சாமபத்தால— *தமியேனுக்கருளாய்* என்றும *ஆறெனக்கு நின்பாதமே சர ணாக* என்றும் *உனனாலல்லால்* என்றும *கழலகளவையே சரணாகக்கொண்ட* என் றும் *நமபெருமானடிமேல சேமங்கொள் தென்குருகூர் சடகோபன்* என்றும *நாகணைமிசை நமபிரான் சரணே சரண் நமக்கென்று நாடொறு மேகசிந்தையனாய்* என்றும் தத்கோசரமாய சேதநகதமாயிருந்துள்ள ப்ரார்த்தநாகர்ப்ப விஸ்ரம்பம ப்ரதிபாதிதமாய்த்து, ஆறாமபத்தால *திருமாமகளிருந்தாம மலிந்திருந்து* என்றும் *அடிமை செய்வார் திருமாலுக்கே* என்றும *ஓசிந்த ஒணமலராள கொழுநன்* என்றும்* எனதிருமார்வற்கு* என்றும் *கோலத்திருமா மகளோடுனனை* என்றும் கைங்கர்ய ப்ரதாநார்த்தமான லக்ஷ்மீ தத்வல்லபர்களுடைய நித்ய ஸம்பந்தம் ப்ரதி பாதிதமாய்த்து.

ஏழாமபததால--*கனனலேயமுதே* என்றும *கொடியேன பருகினனமுதே* எனறும *அலைகடல் கடைநதவாரமுதே* எனறும *திருமாலின சீர இறபபெதிர காலம பருகிலுமாாவனே* எனறும *இவவேழுலகை யினபம பயகக* எனறும கைஙகாய பரதிஸமபநதியான வீசவரனுடைய நிரதிசயபோகயதை ப்ரதிபாதித மாயதது. எட்டாமபததால—*அடியனேன் பெரியவமமானே* எனறும *விணணவா கோனநுஙகள கோனே* எனறும *அமாநத நாதனே* எனறும *மூவுலகாளி* எனறும் *நோபட்டறிறை மூவுலகுக்கும நாயகன* எனறும ஸ்வஸவாமிதவம பரதிபாதித மாயதது, ஒனபதாமபததால *பணடைநாளாலே நினதிருவருளும பஙகயததாள திருவருளும கொணடு நினகோயில சீயதது* எனறும *நினதீரதத வடிமைக குறறேவல* எனறும *தொடாநது குறறேவல செயது* எனறும *கொடுவினையேனும் பிடிகக* எனறும *உறுவதிதுவென றுனககாட்பட்டு* எனறும *ஆட்கொள வாஞெதது* எனறும *நானும மீளாவடிமைப பணி செயயபபுகுநதேன* எனறும நிதய கைஙகாயம பரதிபாதிதமாயதது பததாம பததால—*துயா கெடும கடிது* எனறும *கெடுமிடராய* எனறும *எழுமையுமேதம சாரா* எனறும, *தீருமநோய வினைகளெலலாம* எனறும *இபபிறபபறுககும* எனறும *உனறன் திருவுளமிட்டா கெடுநதோறும நாஙகள வியகக வினபுறுதும எமபெணமையாற்றேம* எனறும் *பிணியொனறும சாரா பிறவிகெடுததாளும* எனறும *பிறவிததுயா கடிநதோம* எனறும *விணடேயொழிநத வினையாயினவெலலாம* எனறும *அமரா வினைகளே* எனறும *கடுநரகம புகலொழிதத* எனறும *பிறவி கெடுததேன* எனறும *தடுமாறற வினைகள தவிாததான* எனறும *அநதிதொழுஞ சொலலு* எனறும் *அவாவறறு வீடுபெறற* எனறும கைஙகாய பரதிபநதக நிசசேஷநிபாஹணம பரதிபாதிதமாயதது. இபபடி சரிய பதிதவ பரமுகங்களாய கைஙகாய பரதிபநதக நிசசேஷ நிபாஹண பாயநதஙகளாயிருநதுளள உபாதேயாாததஙகளை பரதிபாதிக ககக்டவதாயிருநதுளள வாகயதவயமும திருவாயமொழியும பகவசசாஞாததி களாய அநநயோபாயராயிருககுமதிகாரிகளுககு, காலக்ஷேபஹேதுவாகவும போக ஹேதுவாகவும ஈசவரபரீதிஹேதுவாகவும யாவசசரீரபாதமநுஸநதேயம'' எனறரு ளிசசெயத இபரபநதமெனகை. இபபடி திருவாயமொழியினுடைய தவயாாதத பரதிபாதகததவததை விசதமாக ஆசாாயாகளருளிச செயது வைககையாலே ஸவப்ர பநதத்தில வகதவயாமசததை ததப்ரபநதததிலே தாசிபபிததாராயதது, 210

211 ஆகவிபபடி தவயாாதத ப்ரதிபாதகதயா தீரகக சரணுகதியாயிருககிற திருவாய மொழிககு மறறுமாசாாயாகளருளிச செயயும அாததயோஜனைகளை யருளிசசெயகிறுா (மூனறில சுருககிய) எனறு தொடஙகி.

211 மூன்றில் சுருக்கிய ஐந்தையும் உயர் திண்ணணை ஒன்று பயிலேறு கண்கரு வீடு சொன்னல் ஒருக்கொண்ட நோற்ற நாலும் எம்மா வொழிவில் நெடுவேய் என்கிற இருபதிலே விசதமாக்க் எண்பதிலே பரப்புகையாலே ஐந்தையும், அருளினன் வீடுபெற்ற வென்கை யாலே ஐந்திலு மிரண்டையும், தொழுது களித்தேன் சொல்லுப் பெற்றேன் பணிசெய் என்கிற முக்தலக்ஷண வ்ருத்தியாலே இரண்டி லொன்றையும் இதுக்கு ப்ரமேயமென்னும்.

அதாவது—மநத்ரசலோகஙகளில ஸஙகரஹேஞேகதஙகளான அாதத விசே ஷஙகளை தவயததிலே விவரிககுமாபோலே, பூாவபரபநததரயததிலும ஸஙகரஹேண சொலலபபட்ட அாததபஞசகததையும, சருதிசசாயையாலே அநவயரூபேண

ஸவாநுபவ முகததாலே பரத்வததில பரதவததை பரதிபாதிதத *உயர்வறவுயர்
நலமும, இதிஹாஸ புராண பரகரியையாலே அந்வய வயதிரேகஙகளிரணடாலும
பரோபதேச முகததாலே அவதாரததிலே பரதவததை பரதிபாதிதத * திணணன
வீடும, மோக்ஷபரததவ கதநததாலே பரதவததை பரதிபாதிதத *அணைவதரவணை
யும, அரசசாவதாரததிலே பரதவததை ப்ரதிபாதிதத *ஒனறுநதேவுமாகிற நாலு
திருவாயமொழியாலும பரஸவரூபம, பகவசசேஷதவததிலும ததகாஷ்டையான
பாகவத சேஷதவமே ஆதமாவுககு உததேசயமெனறு பரதிபாதிதத * பயிலுஞ
சுடரொளியும, சேஷதவபஹிரபபூதஙகளான ஆதமாதமீயஙகள தயாஜயமெனகிற
வயதிரேகததாலே சேஷதவமே ஆதமாவுககு ஸவரூபமெனறு பரதிபாதிதத
*ஏருளுமிறையோனும, பகவானுககு இவவாதம வஸது பரகாரதயா சேஷமாய
பரகருதேः பரமாய ஜஞாநாநநத லக்ஷணமாயிருககுமெனனுமததை பரதிபாதிதத
*கணைகள சிவநதும, அநயசேஷதவபரஸஙகமும அஸஹயமாம படியான அதின
அநநயாரஹதவததை பரதிபாதிதத *கருமாணிகக மலையுமாகிற நாலுதிருவாய
மொழியாலும ஸவஸவரூபமும, வயதிரிகத விஷயஙகளைப பறறுகைக்குடலான
அஹஙகாரமமகாரஙகள தயாஜய மெனற *சொனனால விரோதமும, ஐசவாய
கைவலயஙகள தயாஜயமென்ற *ஒருநாயகமும, சரீரஸமபநத நிபநதநமாக வரும
பரிகரஹஙகள தயாஜயமெனற *கொணட பெணடிருமாகிற நாலுதிருவாய
மொழியாலும விரோதிஸவரூபமும, *நோறற நோனபிலேன* எனறு ஆகிஞசநய
பூரவகமாக *ஆறெனககு நினபாதமே சரணாகத தநதொழிநதாய* எனற *நோறற
நோனபும, *களைவாய துனபம களையாதொழிவாய களைகன மறறிலேன* எனறு
அநநயகதிதவ பூரவகமாக *கழல களவையே சரணாககொணட* எனற *ஆராவமு
தும, *வைகலும வினையேன மெலிய* எனறு பகதி பாரவசயம முனனாக,* நம
பெருமானடிமேல சேமஙகொள தெனகுருகூரச சடகோபன* எனற *மானேய நோக
கும, *எனதாவியை நினறு நினறுருககியுணகினற* எனறு தரிதது நினறு அவன
குணஙகளை அநுஸநதிகக மாடடாத சைதிலயம செலலா நிறக, *நாகணைமிசை
நமபிரான சரணேசரண நமககெனறு நாடொறு மேகசிநதையனாய* எனற
*பிறநதவாறுமாகிற நாலு திருவாய மொழியாலும உபாயஸவரூபமும, *தனக
கேயாக* எனறு கைஙகாயததில ஸவாரதததா நிவருததியை யபேக்ஷிதத *எமமா
வீடும, ஸாவகாலாவிசிஷ்டமான ஸகல சேஷவருததிகளையும பணணவேணுமெனறு
பாரிதத *ஒழிவிலகாலமும, அதுதான பாகவத கைஙகாய பாயநதமாகவேணு
மெனறு மநோரதிதத *நெடுமாறகடிமையும, அதுதனனில பரஸமருததயேக பரயோ
ஜநதவததைச சொனன *வேயமருதோளிணையுமாகிற நாலுதிருவாயமொழியாலும
பல ஸவரூபமுமாககொணடு இருபது திருவாயமொழியிலே விசதமாக பரதிபாதிதது
மறறை யெணபது திருவாயமொழியாலும அதுதனனையே விஸதரிககையாலே,
ஆதத பஞசகததையும இப பரபநதததுககு பரமேயமெனறும,—*மயாவற மதிநல
மருளினன* எனறு தொடஙகி, *அவாவறறு வீடுபெறற* எனறு தலைககட்டுகையாலே
அவவைநதிலும வைததுககொணடு பரதாநமான உபாயோபேயஙகளிரண்டையு
மிதுககு பரமேய மெனறும,—*தொழுதெழென மனனே* *விருபபே பெறறமுத
முணடு களிததேன* *மேலைத தொணடுஉகளிதது அநதிதொழுஞ சொலலுப
பெறறேன* எனறு சொலலப படுகிற *பததாஞஜலிபுடதவ *நமஇதயேவ வாதித்
வங்களாகிற முகத லக்ஷணததாலும, *விபநயவः* என்கிறவவாகளைபபோலே,
சொறபணி செயாயிரம எனறு சொலலபபடுகிற வாசிக வருததியாலும அவவி
ரணடிலும வைததுககொணடு உபேயமொனறையுமே இதுககுபரமேயமெனறும
சொலலு மெனகை

(இருபதிலே விசதமாககி யெணபதிலே பரபபுகையாலே ஐந்தையும இதுககு
ப்ரமேயமெனனும) எனறவிது *இப்பரபநதங்களில ஸூகதிகள, பராபயனான
எம்பெருமானுடைய ஸவரூபப்ரதிபாதந பரமாயிருககும சில, பராபதாவான

ப்ரதயகாத்ம ஸவரூப விஷயமாயிருக்கும் சில ; ப்ராப்தயுபாயததைச சொல்லும் சில ; பலததைச சொல்லும சில , ப்ராப்தி விரோதியைச சொலலும சில, அவவிஷட மானவை இவறறுககு உபபாதகஙகளாயிருககும—எனறு ஈட்டில யோஜிதத க்ரமம, உபாயோபேயங்களிரண்டையுமிதுககு பரமேயமெனனு மெனறவிது—இவையிரண டுமே பரதாநபரமேயம் ; இவவுபாயோபேயஙகளுககு அதிகாரி இனனுனெனகைக் காக ப்ரதயகாத்மஸவரூபமும்: உபாயபூதனும உபேய விஷயமும இனனரென்கைக காக பரஸவரூபமும, உபேயப்ரதிபந்தகமாய் உபாய நிவாதயமாயிருககுமது இனன தெனகைககாக விரோதிஸவரூபமும் சொல்லுகிறவிததனே யெனறு நினைதது உபேய மொனறு மிதுககு பரமேயமெனனுமென்றவிது "இவறறிலுததேசயம பலம் ததாத் தமாக மறறுளள நாலர்த்தமும சொலலுகிறது" எனறு ஈட்டில சொனனபடியே கைஙகர்யமே பரதாநம மறறை நாலுஞசொன்னது கைஙகாய ப்ரதிஸமபநதியை யும ததாசரயததையும ததவிரோதியையும அவ்விரோதி நிவர்த்தகததையும அறி விககைககாகவாகையாலே தசசேஷமாகச் சொனனவிததனேயெனறுநினைதது (211)

212 இனி பரதம சரம பரபநதஙகளினுடைய ஸஙகரஹஙகளான முதல பாட்டுக களில ப்ரதிபாதயாாத்தஙகளை ஸபஷ்டமாகவருளிசசெயகிறா (ரஹஸயத்துககு) எனறு தொடஙகி.

212. ரஹஸ்யத்துக்கு ஓரெழுத்தும் அதுக்கு ஓருருவும் போலேயானவற்றிலே, இமையோரதிபதி அடியேன்மனனே பொய்மயர்வு பிறந்த நளினன் விண்ணப்பம்தொழுதெழென்ற பஞ்சகந்தோடே, அவித்யாதிஸ்வரூப ஸ்வபாவ ஆத்மேச்வரபந்த ரக்ஷணக்ரம குண விக்ரஹ விபூதியோக ததீயாபிமாந உபதேசவிஷய அந்யாபதேசஹேத்வாதிகளும் ஸங்க்ரஹிதம்.

அதாவது—*ஓரெழுத்தோருரு* எனனும்படி திருமநதரமாகிற ரஹஸயத துக்கு ஸஙக்ரஹமாய் *ஓமிதயேகாக்ஷரம்* எனறு ஏகாக்ஷரமாயிருக்கிற ப்ரணவமும், *தஸய ப்ரகருதி லீநஸய* என்கிறபடியே அநத ப்ரணவந்தனக்கு ஸஙக்ரஹமாயிருக் கிற அகாரமும் போலே, திருவிருததம திருவாயமொழியாகிற பரபநதங்களுக்கு ஸங்க்ரஹஙகளான முதல் பாட்டுககளிலே, *இமையோர்தலைவா* எனறும், *அயர் வறுமமரர்களதிபதி* எனறும் ஸூரிஸேவ்யமாய ஸாவாதிகமாயிருககும பரஸவரூப த்தையும், *அடியேன* எனறும் *என மனனே* எனறும சேஷபூதமாய பரிசுத்தா நதః கரணமாயிருககும ஸ்வஸ்வரூபத்தையும, *பொயநநினற ஞானமும பொல்லா வொழுக்கு மழுக்குடம்பும* எனறும், *மயாவு* எனறும அவிதயாதிகளான விரோதி ஸவரூபத்தையும், *உயிரளிப்பானெநநினற யோனியுமாய்ப் பிறநதாய* என்றும் *மதிநலமருளினன்* எனறும் லோகரக்ஷணார்த்தமாக அநேகாவதாரஙகளைப் பண்ணின ஸர்வேச்வரனுடைய கருபையே உபாயமெனறு உபாயஸவரூபத்தையும, *செயயும விணணபபம்* எனறும *தொழுதெழு* எனறும சேஷிவிஷயத்தில் கரணதரயத்தா லும் பணணும கைஙகாயமே பரமபுருஷாாத்தமென்று பலஸவரூபததையுமாகக கொண்டு ஸஙக்ரஹித்துச் சொன்ன ஆத்த பஞ்சகததோடே, *பொய்ந்நின்ற ஞான மும்* இத்யாதியாலே அவித்யாதிகளைச் சொலலுகிறவளவில, உதபததி விநாசாதி யோகத்தாலே அஸத்யசப்த வாச்யமான அசேதந விஷயததிலாத்மஜ்ஞாநமும, அந்த தேஹாத்மாபிமாந மடியான ஸாம்ஸாரிக துஷ்காம ப்ரவ்ருத்தியும், அக்கர்ம மடியாக வரக்கடவதான மாமஸாஸ்ருகாதி மலரூப தேஹஸமபநதமுமெனறவற்றி னுடைய ஸவரூபங்களும், விப்ரதிபததிஹேதுதவம ஸமஸாரஹேதுத்வம் ஸ்வரூப திரோதாயகத்வம் உத்தரோத்தரஙகளில பூர்வ பூாவகாரணதவம் *இனியாமு

ருமை* எனகையாலே அவற்றின அநாதித்வம் ஸோபாதிகத்வம, *மயாவறமதிநல மருளினன்* எனகையாலே அவற்றின ஜ்ஞாநநிவர்த்தகத்வம் முதலான ஸ்வபாவங களும, *இமையோர் தலேவா—அடியேன* *அதிபதி—அடிதொழுது* எனகையாலே ஆத்மாவுக்கும ஈசவரனுக்குமுண்டான சேஷ சேஷிபாவஸம்பந்தமும, *உயிரளிப்பா னெந நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய* என்றும *மயாவறமதிநலமருளினன* என றும் அநேகாவதாரங்களேப் பண்ணி ரக்ஷிக்குமபடியையும ஸம்ஸார ஹேதுவான அஜ ஞானத்தைப் போக்கி உஜ்ஜீவநஹேதுவான ஜ்ஞாநபக்திகளேத் தன கருபையாலே தந்தபடியையும சொல்லுகையாலே ஈசவரனுடைய ரக்ஷணகரமமும, *உயாவறவு யர நலம—துயரறு சுடரடி* இமையோர* அயாவறுமமரர்கள்* என்று குணவிக்ரஹ விபூதிகளும், அந்த ஸூரிகளே முன்னிடுகையாலே ததீயாபிமானமும, *நின்று கேட டருளாய* *தொழுதெழெனமனனே* என்று நெஞ்சுபோலே பவ்யனன் வீசவரனும அப்படி பவ்யரானூரு முபதேசவிஷய மென்னுமதும, *நலமருளினன* என்று பக்தி யைத் தந்தா னெனகையாலே அந்யாபதேசத்துக்கு ஹேதுவான பக்தியும முதலான அர்த்தங்களும ஸங்க்ரஹேண சொல்லப்பட்டன வெனகை (அந்யாபதேசஹேத்வாதி களும) என்றவிடத்தில் ஆதிசப்தத்தாலே மற்றும வேதாந்த ஸங்க்ரஹ தாத்பா யங்களான அர்த்தங்கள பலவுமிவற்றிலே ஸங்க்ருஹீதங்களென்னுமிடம காட்டப பட்டது (212)

213 அவிகநபரிஸமாபதி பரசயகமநாரத்தமாக ப்ரபந்தாரம்பத்திலே ஆசரிக்கப படும ஆசீர் நமஸ்கரியா வஸ்து நிர்தேசங்களாகிற மங்களாசாரங்கள இதிலுமுண் டோவென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறூர (அடி தொழுது) இத்யாதி

213. அடிதொழுதெழென்றவிதிலே வஸ்துநிர்த்தேச நமஸ்கார ஆசீஸ்ஸுக்களுமுண்டு.

அதாவது—*துயரறு சுடரடி* எனகையாலே வஸ்துநிர்தேசமும, *தொழுது* எனகையாலே நமஸ்காரமும *எழு* எனகையாலே ஆசீஸ்ஸு முண்டென்றபடி இப்படி நாமொரு ப்ரபந்தம பண்ணவேணுமென்று கருதியிருந்து இவர் செய்ததன றிக்கே, நிரம்பினவேரி நெளிக்குமாபோலே நிமிகிற வாய்க்கரை மிடைந்து புறப்பட்ட சொற்கள இவர் பாசுரத்தாலே லோகத்தைத் திருத்தக் கோலுகிறஸர்வேசவரன நினேவாலே ஸர்வ லக்ஷணோபேதமாய்த் தலேக்கட்டின ப்ரபந்தமாகையாலே இம்மங களாசாரங்களும கோலவிழுக்காட்டாலே பலித்தன வித்தனையாகையாலேயாய்த்து, "அடிதொழுதெழு என்றவிதிலே இவையும பண்ணப்பட்டன" என்னுதே உண டென்று விட்டது, (212)

214. இனிமேல இப்ப்ரபந்தம பத்துப்பத்தாக அவதரித்ததின ப்ரயோஜநத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறூர (சாதுசனம) என்று தொடங்கி

214. சாதுசனம்நண்ணு மயர்வறமாசறுக்கும் தெநள்கொள்ளப் பத்தரா வர் அடிமையறவுரிய நோய்களறுக்கும் உடைந்து ஏற்றரும்வா னின் தாளின்கீழடிக்கீழ் இன்பக்கதிபயக்கும் ஊடுபுக்கு சூழவுலகு முருகாநிற்ப ரென்னும் ஸாம்யத்தாலே வாச்யன் பத்திஞய தோற் றமபோலே தோற்றங்களாயிரத்தின் பத்துப் பத்தான விதின் ஆவிர்ப்பாவம்.

அதாவது—*சாது சனத்தை நலியும கஞ்சனேச் சாதிப்பதற்கு*பரித்ராணாய* இத்யாதிப்படியே ஸாது பரித்ராண துஷ்க்ருத விநாசார்த்தமாக அவன அவதரித் தாப்போலே, இதுவும, *நண்ணுவசுரர் நலிவெய்த நல்லவமரர பொலிவெய்த* என்று பகவத ப்ரதிபக்ஷபூதரான ஆஸுரப்ரக்ருதிகள மண்ணுண்ணவும, பகவத பக்திபரரான

தேவப்ரகருதிகள் வாழவுமவதரித்ததென்றும்;* மயாவறமதிநல மருளினன்* என்று அவன அஜ்ஞானத்தைப போககி ஜ்ஞாந பகதிகளைக கொடுககுமாபோலே, இதுவும *ஒலிபுகழாயிரததிபபதது உள்ளததைமாசறுககும்* என்று மனஸஸுககு மாசான அஜ்ஞாநத்தைபபோக்கி *தெருளகொள்ளச சொன்ன வோராயிரம்* என்றும *தூயவாயிரததிபபததால பத்தராவா*என்றுஞ் சொலலுகிறபடியே ஜ்ஞாநபகதிக ளைக கொடுககுமென்றும, *அடிமை யறககொண்டாய* என்று தனககு அநந்யார்ஹ சேஷமாக அவனஙகீகரிககுமாபோலே, இதுவும *உரிய தொண்டராககுமுலகமுண்டாறகே* என்று தத்நயார்ஹ சேஷமாககுமென்றும *நோயகளறுக்கும மருந்தே* எனகிறபடியே அவன ஸமஸார வயாதி பேஷஜமாமாபபோலே இதுவும *உடைந்து நோயகளை யோடுவிககும்* என்று ஸாமஸாரிக ஸகல துரிதங்களையும உருமாயந்து போமபடி பண்ணுமென்றும, *ஏறறரும வைகுநததததையருளும நமககு* என்று ஸவயதநததால பராபிககவரிதான பரமபதததை அவன கொடுககுமாபோலே இதுவும, *வானின மீதேறறியருளசெயது* என்று பரமபதபராபதியைப பண்ணுவிக்குமென்றும, *தனதாளினகீழச சோதது* எனகிறபடியே அவன பாதோபதாநம்போலே திருவடிகளின கீழே சோதததுககொள்ளுமாபோலே, இதுவும *அருளியடிககீழிருத்தும்* என்று அவன திருவடிகளின கீழே சோதததுவைககுமென்றும, *இனபககதி செயயும* எனகிறபடியே அவன தன்னோடநவயிததாககுத தன்னுடைய அநுபவமாகிற நிரதிசயாநநதயுகதமான பராப்யததைக கொடுககுமாபோலே, இதுவும, *எஙஙனே சொலலிலுமினபம பயககும* என்று ஸவாநவித சேதநாககு பகவதநுபவாநநததததை யுண்டாககுமென்றும; *ஊடுபுககெனதாவியையுருககியுணடிடுகினற நினறனனே* எனகிறபடியே அவனதன்னை அநுபவிககவிழிநதாரை தரவ தரவயமாமபடி யுருக்குமாபோலே, இதுவும *ஒனபதோடொனறுககும மூவுலகுமுருகும* என்றும *ஊற்றின கணநுண மணலபோ லுருகாநிறபா நீராய* என்றும சொலலுகிறபடியே தன்னை யநுபவிககவிழிநதாரை தரவ தரவயமாககு மென்றும இபபடி அவனோடு ஸாம்ய முடைததாகையாலே வாசயனை ஸாவேசவரனுடைய *பததினுடைய தோற்றம* எனகிற பத்தவதாரமபோலே *தோறறஙகளாயிரம* எனகிற விதினுடைய பததுப பததான ஆவிரபபாவமெனகை. இததால வாசயனை ஈசவரனோடு பலபடியாலும ஸாம்யததை யுடைததாகையாலே அவனதான லோகரக்ஷணார்த்தமாகப் பததவதாரமாயவதரிததாபபோலே இதுவும லோகரக்ஷணார்ததமாகப் பத்துப் பததாக அவதரிதத தென்றதாயதது. (214)

215 இனி இபபததுககளையும இவறறின் ஸமுதாயமான பரபந்ததததையும் ஆழவார சலாகிததுப பேசின பாசுரஙகளில ஸாபிபராயததையை ஸதருஷடாநதமாக வருளிச செயகிறார (ஐநதினோடு) என்று தொடஙகி

215 ஐந்தினோடுஒன்பதோடு ஒருபத்தென்னுமவைபோலே நூறேசொன்ன பத்துநூறு ஓராயிரமென்றதும் ஸாபிப்ராயம்.

அதாவது—முன்னிலநதுபாட்டுககொருகருத்தும பின்னிலந்துபாட்டுக்கொரு கருத்துமாகையாலே *ஐநதினோடைநதும வலலார* என்றும, ஒனபது பாட்டுககொரு கருத்தும ஒருபாட்டுககொரு கருதது மாகையாலே *ஒனபதோடொனறுககும* என்றும, பததுப்பாட்டுககும சேர வொரு கருததாகையாலே *பாடலோராயிரத்துள் இவையுமொருபதது* என்றுஞ் சொன்னவைபோலே, *நூறே சொன்ன வோராயிரம்* என்று கிழிகிழியாகக கொடுபபாரைபபோலே நூறு நூறுகச்சொன்ன ஆயிரமென்றும் *பதது நூறறுளிப்பதது* என்று பதது நூறென்றும இப்படிப பத்துகளைப பிரிததுச சொன்னதும், *தெரியச்சொன்ன வோராயிரம* *மிககவோராயிரம்* அவாவிலந்தாதி

களாலிவையாயிரமும்* என்று ஆயிரத்தையும் சேரச்சொன்னதும பத்துகள தோறும வெவவேறு கருததாயும ஆயிரததுககுமசேர ஒரு கருததாயுமிருக்குமபடியை நினைததாகையாலே ஸாபிப்ராயமெனகை (215)

216 இனி பததுகள தோறும உபதேசபரமான ஓரொரு திருவாயமொழி ப்ரதாநமாய அவவோபததுககளுககு அவவோ திருவாயமொழியிலே நோககாயிருககும படியை ஸத்ருஷடாநதமாக வருளிசசெயகிறா (பாடடுககு க்ரியையும) இதயாதி

216. பாட்டுக்கு க்ரியையும் பத்துக்குக் கருத்தும்போலே நூற்றுக்கு உபதேசப்பத்து

அதாவது—பாடடானல கரியையோடே தலைககடடவேணடுகையாலே பாடடுகள தோறும கரியாபதம ப்ரதாநமாயிருககுமாபபோலவும், ஓரொரு திருவாய மொழிககு பரதவம, பஜநீயதை,ஸௌலபயம அபராத ஸஹதவம என்றுபபோலே தனிததனியே கருத்துககளாகையாலே பததுபபாடடுககுக கருததான நிதாநமசொலலும பாடடு ப்ரதானமாயிருக்குமாபபோலவும், நூறு பாட்டுககுப பரோபதேசபரமான பததுபபாடடுப்ரதாநமாயிருககுமெனகை இததால பாடடுககளுககு கரியையிலும, பததுபபாடடுககு நிதாநமசொலலும பாடடிலும தாதபாயமாயிருககுமோபாதி, நூறு பாட்டுககும் பரோபதேசமான பததுப பாடடிலே தாதபாயமாயிருககு மென்றதாயதது, *பிணஙகியமரர் பிதறறும' எனகிறபடியே பேரளவுடையரான நிதய ஸூரிகள ஸவஸவாநுபூத குண தாரதமயஙகளைச சொலலி ஸரஸவிவாத கோலாஹலம பணணுமபடி யிருககிற அவனுடைய பரதவ ஸௌலப்ய ப்ரயுகதமான குணவிசேஷஙகளைத தனிததுத தமமாலபுஜிததுத தலைககடடவொணணாமையாலே *அடியாாகள குழாஙகளையுடன கூடுவதென்றுகொலோ* என்று கூடடரான ரஸஜ்ஞரைத தேடினவளவில கிடையாதபடி தூரஸததராக, ஸநநிஹிதரான ஸமஸாரிகளுடைய அநாதமகுணம் பாராதே பகவத குணஙகளிலே மூடடிததிருததிக கூடடிக கொளளகை தேடடமாய உபதேசததிலே ஒருபபடுகையாலே அதிலே நோககாக வேணுமிறே, (216)

217. இவறறில பகவத பகத பரஙகளாய வருமவறறுககுத தாத்பர்ய மேதென்னு மாகாஙகைஷயிலே அருளிச செயகிறா (பகவதபகதபரங்கள) இத்யாதி.

217 பகவத்பக்தபரங்கள் ஆச்ரயண விதிசேஷங்கள்.

அதாவது—*பயிலுஞ்சுடரொளி முதலான பாகவத பரஙகளான திருவாய்மொழிகள *ஜயோதிஷடோமேந ஸவாககாமோ யஜேத* எனகிற விதிககு ப்ரயாஜாதிவிதிகள சேஷமாய, அவறறினுடைய அநுஷடாநததோடே அது பலபாயநதமாயத் தலைக கடடுமாபோலே, *திருநாரணனதாள காலமபெறச சிநதிததுயமமினோ* *நலமநத மிலலதோா நாடுபுகுவீா பலமுநதுசீரில படிமினோ வாதே* என்று விதிககிற பகவதாசரயணம பாகவதாசரயணததோடொழியத தலைககடடாமையாலே பகவதாசரயணவிதிககு சேஷஙகளெனகை அதவா, பரோபதேசபரமான விதில பகவத குணஙகளையும ஜீவகுணஙகளையும பரதிபாதிககிறவறறுககு விநியோகமேதென்ன வருளிசசெயகிறா (பகவத பகதபரஙகள) இதயாதி. அதாவது—பகவத பரஙகளாயும் ததபகதரான ஜீவபரஙகளாயும அவவவகுணங்களை பரதிபாதிககிறவை, ஆசரயண விஷயததையும ஆசரயண காத்தாவையும சொலலுகிறதாகையாலே ஆசரயண விதிக்கு சேஷங்களித்தனை யெனகை (217)

218. இப்படி பத்துதோறுமுள்ள வார்த்தங்களைப் பரோபதேசத்துக் குறுப்பாக ஒருங்கவிட்டு விஸ்தரேண மேல யோஜிப்பதாகத் திருவுள்ளமபற்றி, பரத்வாதிகுண விசிஷ்டனுன ஸர்வேச்வரன் தமக்குப் பிறப்பித்த தசாவிசேஷங்களைப் பத்துத் தோறும் வெளியிடுகிருரென்று ஸங்க்ரஹேண வாக்யார்த்த மருளிச் செய்கிருர் (பரத்வ) இத்யாதி சூர்ணையாலே.

218 பரத்வ காரணத்வ வ்யாபகத்வ நியந்த்ருத்வ காருணிகத்வ சரண்யத்வ சக்தத்வ ஸத்யகாமத்வ ஆபத்ஸகத்வ ஆர்த்தி ஹரத்வ விசிஷ்டன் மயர்வையறுக்க, தத்வவேதந மறப்பற்று ஜ்ஞப்திபலமுக்தி தலைசேர நிஷ்கர்ஷித்து, மோக்ஷபலவ்ருத்தி செய்ய அர்த்தித்து, புருஷார்த்த பலாந்யருசி யொழிந்து, விரக்திபலராகம் கழியமிக்கு, ப்ரேமபலோபா யத்தே புகுந்து, ஸாதநபலோபகாரக்கைம்மாறின்றி, க்ருதஜ்ஞதா பல ப்ரதி க்ருதமானத்தை யுணர்ந்து, ஆத்மதர்சந பலப்ராப்தி மரணவதியாகப்பெற்று, காலாஸத்தி பல கதிக்குத் துணைகூட்டின தம்பேற்றைப் பிறரறியப் பத்துத்தோறும் வெளியிடுகிருர்.

*அதாவது—ஸர்வஸ்மாத் பரனுய, அந்த பரத்வப்ரகாசகமாம்படி ஸர்வகாரணபூதனுய், லோகத்தில் கார்யகாரணங்களபோலன்றிக்கே உபாதாந காரணமும் தானேயாகையாலே கார்யபூத ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் வ்யாபகனுய, அந்த வ்யாப்திதான் ஆகாச வ்யாப்திபோலன்றிக்கே அந்தராத்மதயாவாகையாலே ஸர்வநியந்தாவாய, அந்த பரத்வாதிகளைக் கண்டு வெருவவேண்டாதபடி பரம காருணிகனுய, இப்படி க்ருபாவானுகையாலே ஸர்வ சரண்யனுய, சரண்யக்ருத்யமான அநிஷ்ட நிவ்ருத்தீஷ்ட ப்ராப்திகரணத்துக்கீடாம்படி ஸர்வசக்தியுக்தனுய, அந்த சக்தியாலே நித்யமாகக்கல்பித்த பத்நீ பரிஜநாதிகளையுடைய னுகையாலே ஸத்ய காமனுய, அந்த போகங்களில் அந்யபரனுயிருந்துவிடாதே ப்ரளயாத்யாபத்துக்களிலே யுதவி லீலாவிபூதியை ரக்ஷிக்கையாலே ஆபத்ஸகனுய், இப்படி ஆபத்ஸகனுகை யாலே ஸமஸாரதாபார்த்தரான ஆச்ரிதர்க்கு ஆர்த்திஹரனுய, இப்படி பத்துப் பத் தாலும் ப்ரதிபாதிதமான பத்து குணத்தோடும் கூடியிருக்கிற ஸர்வேச்வரன், *மயர்வற மதிநலமருளினன்* என்கிறபடியே பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாந ப்ரதாநமுகேந அஜ்ஞாநத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்க, அத்தாலே தத் விஷயஜ்ஞாநமாகிற தத்வ வேதநத்தில, *மறப்பனேவினி யானென்மணியை* என்கிறபடியே விஸ்மருதியற்று, அந்த ஜ்ஞாநபலமான மோக்ஷத்தை *நின்செம்மாபாத பற்புத்தலை சேர்த்து* என்று ஸ்வரூபாநுரூபமாக நிஷ்கர்ஷித்து, அந்த மோக்ஷத்துக்குப் பலமான கைங்கர்யரூப வ்ருத்தியை *வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டு நாம்* என்று அர்த்தித்து, அந்த புரு ஷார்த்தத்துக்குப் பலம அந்யருசி நிவ்ருத்தியாகையாலே தத்பலமாக *ஐங்கருவி கண்டவின்பம்-சிற்றின்பம்-ஒழிந்தேன்* என்று அந்யபுருஷார்த்தங்களில் ருசியைத் தவிர்ந்து, அந்த இதரவிஷய விரக்திக்குப் பலமான பகவத்விஷயராகம் *கழிய மிக்கதோர் காதல்* என்னும்படி அதிசயித்து, அந்த நிரதிசயப்ரேம பலமான விளம் பாக்ஷமத்வத்தால் வந்த த்வரையாலே *அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா உன் னடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேன்* என்று உபாயவரணம்பண்ணி, அந்த ஸாதநபலமான உப காரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக *உதவிக்கைம்மாறென்னுயிர்* என்று ஆத்ம ஸமர்ப் பணம் பண்ணத்தேடி, அவ்வாத்மவஸ்து ததீயமென்றறிகையாலே *அதுவுமற்றங் கவன்றன்னது-எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வதிங்குமங்கே* என்று ப்ரத்யுபகாரம்*

காணுமல தடுமாறி, அநத கருதஜஞதைககுப பலமான பரதயுபகாரமாக *தோள களையாரத தழுவி யெனனுயிரை அறவிலை செயதனன* எனறு ப்ரீதியாலே கலஙகி ஸமர்பபிதத ஆதமவஸதுவை *நினற வொனறையுணாநதேன* எனறு தேஹாதி களிலவிலக்ஷணமாய அவனுககு ப்ரகாரதயா சேஷமாயககொணடு அநநயாாஹ மாயிருககு மெனறறிநது, அநத ஆதம தாசந பலமான பகவதபராபதியை *மரண மாஞல வைகுநதம கொடுககும்[1] எனகிறபடியே சரீராவஸாநததிலே பணணித தருகிருமெனறு *அவனநாளிடடுக கொடுககபபெறறு, இபபடி பராபதிகாலமணித தானதுககுப பலம அர்சசிராதி மாாககத்தாலே தேசவிசேஷததேறப போவதாகை யாலே, அவ்வாசசிராதிகதிக்கு *காளமேகததையனறி மறறொனறிலஙகதி* எனறும *ஆததன் தாமரையடியனறி மறறிலமரணே* எனறும பரமாபதஞனவவன தனனையே துணையாகக கூடடின தமமுடைய பேறறைபபிறரறிநது வாழுமபடி முதலபததே தொடஙகிப பததுபபததாலும பரகாசிபபிததருளுகிறுரெனறபடி இததால் பரதவாதிகுண விசிஷடஞன வீசவரன தமககுப பணணிககொடுதத பேறுகளைப பலருமறிநது வாழவேணுமெனறு பததுப பததாலும பரகாசிபபிககிறு ரெனறு பதது நிகமநததுககு வாகயாாததம சொலலபபடட தாயதது. (218)

மூனரும் ப்ரகரணம முறறிறறு

ஜீயா திருவடிகளே சரணம

ஆசார்ய ஹ்ருதயம் நான்காம் ப்ரகரணம்

219. இதில முதல் பததாலே ஸாவஸமாத பரஞன ஸாவேசவரன, தன்னுடைய நிாஹேதுக கருபையாலே அஜஞானததைப போககி பகதிருபாபநந ஜஞாநத்தைக கொடுதது, இனனமிவா நமமை விஸமரிககககூடுமெனறு தமபககல அவனதனக குண்டான ஸநேஹததாலே விடாதே தமமுடைய ஹருதயததிலேநிரநதரவாஸம பணண, அததாலே ஸமசய விபாயய விஸமருதி ரஹிதமான தததவஜஞாநததையு டையரான ஆழவார் அவனுடைய குணஙகளைத தமமுடைய திருவுளளததோடே அநுபவித்து, அவவிஷயம தனியநுபவிககவொணணுமையாலே ஸமஸாரிகளையும பாாதது தயாஜயமான ஸமஸாரததின தோஷததையும தததயாக பரகாரததையும உபாதேயமான பகவத விஷயததின குணததையும, ததபஜந பரகாரததையும பஜநாலமபநமானமநதரததையு முபதேசிதது,பஜநீயஞனவவனுடைய ஸௌலபயம அபராத ஸஹதவம, சீலவததை, ஸவாராததை, ஆசரயண ரஸயதை, ஆாஜவம, ஸாதமய போகபரததவம, பரபகதிபரிகணனைகளுககொகக முகஙகாட்டும ஸாமய மாகிற குணஙகளை தாசிபபியாநினறு கொணடு, அவவழியாலேப ஜநததினுடைய ஸுகரதவ ரஸயதைகளையும, பஜிககவே ஸாவபலஙகளும ஸிததிககுமெனனுமததை யும், பஜ நோபகரமததிலே பஜந விரோதிகளடைய நசிககுமெனனுமததையும அறி விதது, ஆனபினபு ஸ்ரீகீதையில அவனருளிச செயத பகதிமாாக்கததிலே நின்று தேவ தாநதரஙகளபககல பரதவசஙகா நிவருத்தி பூாவகமாக அவனவிஷயமான ஜஞான ததைக கொணடு அவனபககலிலே அநநயபரயோஜந பகதியைப பணணுஙகோ ளெனறு தமக்கு அவன மயாவற மதிநல மருளினப்போலே தாமும் இவாகளுககு அஜஞாநநிவ்ருததி பூர்வகமாக ஜஞாநபகதிகளை உபதேசத்தாலே உணடாக்கி பஜநததிலே மூடடுகிருரெனகிறுர்.

219— [1] பரபரனுய்நின்ற வளவேழ்வைப்பாமவையுளும்பர்வான வரதிபதி, மயர்வறமன்னி மனம்வைக்கத்திருத்தி [2] மறக்குமென்று நல்கிவிடாதேமன்ன, அயர்ப்பிலனறுத்தேன் என் சொல்லி மறப்பனேவென்னும்படி தத்வவஜ்ஞானவர் [3] சூடரடியெம்பிரானை விடாது கண்டாய் நீயும் நானுமென்கிற ஸஹ்ருதயாநுபவம் ஸம்ஸாரிகளுக்குமாம்படி [4] விடுமினென்று த்யாஜ்யோபாதேய தோஷகுண பரித்யாக ஸமர்ப்பணக்ரமத்தை ஸாலம்பந மந்த்ரமாக வுபதேசித்து, [5] எளிதாக அவதரித்துப் பிழைகளை ஸஹித்துப் புரையறக்கலந்து அல்பஸந்துஷ்டனாய் அம்ருதமே ஔஷதமாக்கி [9] நீர்புரையத்தன்னை நியமித்து போகத்தை ஸாத்மிப்பித்து பக்தி கணநைகளுக்கு ஒக்கவருமவனுடைய ஸேவைக்கு [7] எளிமையும் இனிமையுமுண்டு, தொழுதால் அரும்பயனுயதரும், உத்யோகத்தே வினைகளும்மாளும், அவனுரைத்த மார்க்கத்தே நின்று இருபசை மலமறவுணர்வுகொண்டு நலஞ்செய்வதென்று தாம் மயர்வற மதிநலமருளி பஜநத்திலே சேர்க்கிறார் முதற்பத்தில்.

[1] (பரபரனுய நினற வளவேழவைபபாம அவையுளுமபா வானவரதிபதி) *வரன முதலாயவை முழுதுணட பரபரன* *ஆயநினறபரன* *வளவேழுலகின முதலாய வானோரிறை* *வைபபாம மருநதாம-நலததாலுயாநதுயாநதபபாலவன* *அவையுளதனிமுதல* *உமபாவானவராதியஞ சோதி* *அயாவறு மமராகளதிபதி* எனறு ஸகலஜகத ஸாககாதிகாதருதவத்தாலும, உபயவிபூதி யோகததாலும உபய விபூதி நாததவததாலும பராபய பராபகதவததாலும, அபரிசசேதயாநந்த யுகததையாலும ஸாவசரீரிதயா ஸாவ சபதவாசயதவததாலும, நிதயஸூரிநிர் வாஹகதவததாலும, நிதயாஸஙகுசித ஜஞாநரானவாகள நிதயானுபவம பணணு நினறுலும பரிசசேதிககவொணணுத பெருமையையுடைய ஞகையாலும ஸாவஸ மாத்பரனுனவன (மயாவறமனனி மனம வைகக திருததி) *மயாவற மதிநல மருளினன* *மயாவற வெனமனத்தே மனனினன* எனறு ஸவகேவல கருபையாலே ஜஞாநாநுதய அநயதாஜஞாந விபரீதஜஞாநருபமான அஜஞாநததை இவர்க்கு வாஸனையோடே போககி, பகதி ருபாபநநஜஞாநததைக கொடுதது, இவா திருவுளளததிலே புகுநது *சாாநத விருவலவினைகளும சரிதது மாயபபறறறுததுத தீாந்து தனபாலமனம வைகக்ததிருததி *எனகிறபடியே பிரிகக வொணணுதபடி இவரோடு பொருநதிககிடககிற பரபலமான புணயபாபருப காமஙகளையும பாஹ்யவிஷய ருசிவாஸனைகளையும போககி, அயோகயதாநுஸநதாநததாலே அகனற வளவிலும தன சீலததைககாட்டி யிவரைமீட்டு அலலேனெனறு அகலாதே தனககே தீாநது தனபககலிலே நெஞசைவைககுமபடி, தரிசு கிடந்த நிலததைச் செய்காலாகத திருததுவாரைபபோலே திருததி

[2] (மறககுமெனறு நலகிவிடாதே மனன) *மறககுமெனறு செநதாமரைக் கண்ணெடு* *நலகியெனனைவிடான* *மறபபற வெனனுளளேமனனினன* என் கிறபடியே இவா இனனமும நமமை விஸ்மரிககககூடுமெனறு நிரதிசயஸநேஹத்தைப்பணணி இவரைவிடாதே அழகிய திருககணகளாலே குளிரநோககிககொணடு ஒருநாளும்மறகக வொணணுதபடி இவா திருவுள்ளததிலே ஸதாவர பரதிஷடையாயிருககு, (அயாபபிலனறுததேன எனசொலலி மறப்பனே வெனனுமபடி தத்வஜஞானவா) *பெருநிலம கடநத நலலடிபபோது அயாபபிலன* *தூயவமுதைப பருகிப் பருகி யென் மாயபபிறவி மயாவறுததேன* *எமபிரானையென்

சொலலி மறபபனோ* எனறு குணகுண நிரூபணம பணணுதே பூமிப பரபபையளநத பரமபோகயமான திருவடிகளை யொருகாலும மறவேன, நிரதிசயபோகயனு னவனை நிரநதரமநுபவிதது ஆசசரியமான ஜநமமடியாக வரும அஜஞாநததைப போககபபெறறேன, எனககு உபகாரகனனவ னனெததைச சொலலி விஸமரிபப தென னும்படி ஸமசய விபாயய விஸமருதி கலசாத தததவஜஞாநததை யுடையரானவா.

[3] (சுடரடி யெமபிரானை விடாது கணடாய நீயும நானுமெனகிற ஸஹ்ரு தயாநுபவம ஸமஸாரிகளுககுமாமபடி) *சுடரடி தொழுதெழெனமனனே* *எம பிரானைத தொழாய மடநெஞசமே* *நெஞசமே நலலை நலலை* *மலராள மணவாள னைததுஞசும போதும விடாது தொடாகணடாய* *கணடாயே நெஞசே கருமங்கள வாய்ககினறு* *நீயும நானுமிநநோ நிறகில மேல மறறோா நோயும சாாகொடடான நெஞசமே சொனனேன* எனறு நிரவதிக தேஜோ ரூபமான அவன திருவடிகளிலே நித்ய கைஙகாயததைப பணணியுஜஜீவிககபபாரா யெனநெஞசே, எனககு பவய மான நெஞசே நமககு உபகாரகனனவனைத தொழபபாராய நெஞசே நீ செயதபடி மிகவும நனறு, நான அயோகயதாநுஸநதாநததாலே அகலுமபோதும சரியஃ பதி யானவனை விடாதேகிடாய, நெஞசே அவனுடைய நிாஹேதுக விஷயீகாரமிருநத படி கணடாயே, தொழசசொலலலாமபடியிருககிற நீயும தொழசசொலலுகிற நானும அயோகயதாநுஸநதாநததாலே அகலாமலிபபடியே நிறகபபெறில, அநாதி காலாாஜிதமான காமம, விஷயபராவணயம பரயோஜநாநதரசரததை, ஸாதநாந தரஸஙகம முதலான துரிதஙகளொனறையும சேரவிடடுககொடடான, நெஞசே உனககு இபபரமாாததததைச சொனனேன — எனறு இபபடி திருவுளளததைக குறிததுபதேசிதது திருவுளளமும தாமும கூடியநுபவிதத பகவதநுபவம தனியே அநுபவிகக வொணணுமையாலும *ஏகஸ ஸவாது நபுஞஜீத* எனகிறபடியே தனியநுபவிகக வலலரலலாமையாலும, அவனோடுளள ஸமபநதம ஸாவஸாதா ரணமாகையாலும பராநாததம பொருத பரமகருபையாலும, இவவநுபவம ஸம் ஸாரிகளுககு மாகவேணுமெனறு ஸமஸாரிகளைப்பாாதது,

[4] (வீடுமினெனறு தயாஜயோபாதேய தோஷகுண பரிதயாக ஸமாபபணகர மததை ஸாலமபநமநதரமாக உபதேசிதது) *வீடுமின முறறததிலே *வீடுமின முறற வும* எனறு தயாஜய ஸவரூபததையும, *மினனினனிலையில மனனுயிராககைகள* எனறு அதினுடைய அலபாஸதிரதவாதி தோஷததையும *நீாநுமதெனறிவை வோ முதல மாயதது* எனறு அதினுடைய பரிதயாககரமததையும *வீடுடையான* எனறு உபாதேயமான பகவத ஸவரூபததையும *எலலையிலநலம* எனறு அவவஸதுவினு டைய குணததையும, *வீடு செயமமின* *இறை சோமின* *இறைபறறு* *திணகழல சோ* எனறு அவவிஷயததில ஆதமாவை ஸமாபபிககும கரமததையும, *வணபுகழ நாரணன* எனறு அநத ஸமாபபணரூபபஜநததுககு ஆலமபநமான திருமநதரத தோடே யுபதேசிதது,

[5] (எளிதாகவவதரிதது) ஆசரயிபபாா 'அதீநதரியன' எனறு இருயாதபடி *பலபிறபபாய—எளிவருமியலவினன* எனறு ராமகருஷ்ணுதயவதார முகததாலே அவாகளுககு ஸுலபனுய, (பிழைகளை ஸஹிதது) ஆசரயணதசையில ஸுலபனுய் அபராதம கணடவாறே கைவிடாதே *எனபிழைததாள திருவடியின தகவினுககு* எனனுமபடி அபராதஸஹனுய, (புரையறககலநது) அபராதம கணடு தான இகழாத வளவனறிககே, அயோகயதாநுஸநதாநததாலே தாஙகளே அகலவாரையும *திசை களெலலாம திருவடியால தாயோன-தானொருருவனே* எனறு தனகுணததைக காட்டி அணுகபபணணி அவாகளோடே புரையறக கலககும சீலவானுய, (அலபஸந துஷடனுய) ஆசிரிதரோடு ஒரு நீராகக் கலககுமேயாகிலும அவனுககுமபடி பசசை யிடப போகாமையாலே ஆசரயணமரிது எனனுதபடி இவனிடடது கொணடு தருப தனுக வேணடாத பரிபூாணனுகையாலே *புரிவதுவும புகைபூவே* எனறு இவன் பக்கல் பெறறது கொணடு ஸநதோஷிககும ஸவாராதனுய. (அமருதமே ஔஷத

மாககி) நேர்த்தியிலலேயாகிலும உளளது தேவையாயிருககுமோ வென்னுதபடி அம்ருததததையே ஔஷதமாககுமாபோலே, *தூயவமுதைப பருகிபபருகி யெனமா யபபிறவி மயாவறுததேன* எனறு நிரதிசய போகயனான தனனுடைய ஆசரயண மாகையாலே மிகவுமினிதாயிருககிறவற்றையே ஸமஸார வயாதிபேஷஜமாககி

[6] (நீரபுரையததனனை நியமிதது) இனிதாயிருககு மாகிலும, அவன நினைவறிந்து பரிமாறுகை அரிதெனனுதபடி இவாகளைத தன நினைவிலே பரிமாறுவிததுக கொள ளப பாராதே, *நீரபுரைவணணன எனறு மேடடிலே நீரை விரகாலே யேறறுமாப போலே இவாகள செவவைககேடும செவவையாமபடி தனனைச செவவியனாக நியமிதது (போகததை ஸாதமிபபிதது) இபபடியானாலும குளபபடியிலே கடலை மடுததாறபோலே அஸாதமயமாகப பரிமாறுமோ வெனனுதபடி *எனனுடைச சூழலுளான* எனறு தொடஙகி *உசசியுளானே* எனனுமபடி ஸாதமிககததனனை யனுபவிபபிதது (பகதிகணணைகளுககொகக வருமவனுடைய ஸேவைககு) இப்படி யனுபவிககைககீடாக முகஙகாடடுமளவில இவன பககல பரேமாநுகுணமாகவோ செயவதெனனுதபடி *கணணுளளே நிறகும காதனமையால தொழில எணணிலும வரும* என்று பரம பகதிககும பரிகணனைககு மொககவநது முகஙகாடடும் ஸவபாவ னானவனுடைய பஜநததுககு

[7] (எளிமையுமினிமையுமுணடு) எளிதாய இனிமையறறிருததல, இனிதாய அருமையாயிருததலனறிககே, கீழசசொனன குணவிசேஷஙகளை யுடையவனுடைய ஆசரயணமாகையாலே யெளிதுமாய இனிதுமாயிருககும *பததுடையடியவாக கெளியவன* *அமுதிலுமாறறவினியன* எனகிறவனதனனைப போலேயாயத்து ததாசரயணமும ஏவமபூத பஜநததால பலஸிததியிருக்குமபடியெனனென்னில (தொழுதால அருமபயனாயதரும) *அவனைததொழுதால வழிநினற வலவினை மாளவித தழிவினறியாககம தரும* *தருமவரும பயனாய* எனறு அவனை பஜித்தால பராபதி பரதிபநதகஙகளையும நிசசேஷமாகப போககி அழிவிலலாத பெறுதறகரிய பரயோஜநஙகளையும தரும. பஜிததாலனறோ தருவது, பஜநவிரோதிகளும குவா லுணடேயெனனில, (உதயோகததே வினைகளும மாளும) *நாளுநினறடுநமபழமை யங கொடுவினையுடனே மாளும* எனறு நாளதோறும நினறு இவ்வாதமாவை முடிககிற அநாதியாய அதிகரூரமான காமஙகள பஜநோபகரமததிலே நசிக்கும். ஆனால பஜநோபாயமேதெனனில (அவனுரைதத மாாககததே நினறு இருபசைமல மறவுணாவு கொணடு நலஞசெயவதெனறு) *பிணககற* எனறு தொடஙகி *அமபகவன வணககுடைததவநெறி வழிநினறு* எனறு வைதிக ஸமயததுககும பாஹயஷட ஸமயததுககும தனனில தானுணடான பிணககறுமபடி வேதமாாக கததை யதா நிருபணம பணணியருளிசசெய்த நிரவதிக வாதஸலயயுகதனாய், ஜஞாநாதிகுண பரிபூாணனான கருஷணன திருததோததடடிலே அாஜுந வயாஜேந ஸ்ரீகீதாமுகததாலே *பகதயா தவநநயயா சகய* எனறும, *மந்மநா பவ மதபக்தஃ மதயாஜீ மாம நமஸகுரு, மாமேவைஷயஸி யுகதவைவமாதமாநம மதபராயணஃ* எனறுமருளிச செயத பகதிமாாககததிலே நின்று, *நுமமிருபசையறுத்து* எனறும *மனனகமலமறக கழுவி* எனறும தேவதாநதரஙகள பககல உஙகளுககுணடான ஸஙகததை யறுதது 'இவனோ அவாகளோ ஆசரயணீயர்' எனகிற ஸம்சயததையும மநஸஸினினறும ஸவாஸநமாகபபோககி, *அவனுடையுணாவு கொணடு* எனறு ததவிஷய ஜஞாநததைக கொணடு, *நனறென நலஞசெயவது* எனறு அநந்ய ப்ரயோஜந பகதியைப பணணுஙகோளெனறு (தாம மயாவறமதிநலமருளி பஜநத திலே சோககிறாா முதறபததில) அதாவது ஸாவேசவரன தமககு மயர்வறமதிநல மருளினாபபோலே ஸமஸாரிகளுககுத தமமுடைய கருபையாலே ததவஹித புரு ஷாாதத விஷயமான அஜஞாநததைப போககி ஜஞாந பகதிகளையுபதேசித்து பகவத் பஜநத்திலே மூடடுகிறாா முதறபத்தாலெனகை (219)

220 இரண்டாம்பத்தால ஸாவகாரணபூதனன ஸாவேசவரன் கீழில்பததிலே தமககு அஜஞாதஜஞாபநம பணண அவனலே தததஜஞாநரானவிவா அந்த ஜஞா நத்துககுப பலமான மோக்ஷததை அபபோதே பெறவேணு மெனறுசைபபட்டுப பெருமையாலே அவஸநநராக, இவருடைய அவஸாதமெலலாம தீருமபடி அவன வநது ஸமசலேஷிதது, அநத ஸம்சலேஷததால வநத பரீதியையுடையனய அநதபரீதி இவரொருவரளவில பாயவஸியாதே இவரோடு பரமபரயா ஸமபந்தமுடையாரளவும வெள்ளமிட்டு அநத ப்ரீதியாலே பரமபுருஷாாததலக்ஷண மோக்ஷததை இவாககு அவன கொடுககத்தேட, அநத மோக்ஷததை அவனுடைய சேஷிதவததுககும தம முடைய சேஷதவததுககும அநுகுணமாமபடி நிஷ்காஷிததவா, ஆசரயணீயனன வவனுககுக கீழுகதமான பரதவத்தை நிலைபெறுததுவனவான லக்ஷணஙகளை வெளி யிட்டு, தததநுகுணமான வசநபரதயக்ஷஙகளையும தாசிபபிதது ஆசரயிபபாாககு ருசிபிறக்கைககாக தயாஜயமான ஸமஸாரததினுடைய துககமும பராபயமான மோக்ஷததினுடைய ஆநந்தமும ஸமஸார நிவருததிபூாவக மோக்ஷபராபதிககுறுப பான ஸாதநததினுடைய ரஸமும முனனுக விதிககிற ஸகுணபரஹமோபாஸநததை நிஷித்தாநுஷ்டாநங்களினுடைய தயாக பூர்வகமாக க்ஷேதரவாஸாத்யஙகஙக ளோடே கூட்டுகிறுரெனகிறுா

220 *[1]* **சோராத மூவா வேர்முதலாய் உலகம் படைத்தவனென்கிற சிதசித்த்ரய த்ரிவிதகாரணமானவன் அறியாதனவறிவிக்க, உள்ளம் தேறித் தூமனம் மருளிலென்னும் ஜ்ஞானபலமான வொளிக்கொண்ட மோக்ஷம் தேடிவாட,** *[2]* **உலராமலாவிசேர்ந்து சிக்கெனப்புகுந்து ஸம்பந்திகளும் சேர்தல்மாறினரென்ன வாழ்வித்து உபகரிக்கிற நீந்தும் கெடலில் எம்மாவீட்டை உபயாநுகுணமாக்கினவர்,** *[3]* **ஆச்ரயணீயனுக்குப் பூர்வோக்த பரத்வத்தை ஸ்தாபிக்கிற ஸகலபல ப்ரதத்வ காரணத்வ சேஷசாயித்வ ச்ரிய:பதித்வ ஸௌலப்யாதிகளைத் திண்ணன வீணவதென்று வெளியிட்டு,** *[4]* **கள்வாதீர்த்தனென்று வசன ப்ரத்யக்ஷங்களுங்காட்டி,** *[5]* **புலனைந்தென்று ஸம்ஸாரமோக்ஷ ஸாதநத்துக்காநந்தரஸம் முன்னுக விதிக்கிற அந்தர்கதகுணோ பாஸநத்தை** *[6]* **மதித்துப்பெருக்கி மூழ்கியழுந்திக் கீழ்மைவலஞ் சூதுஞ் செய்து இளமைகெடாமல்செய்யும் க்ஷேத்ரவாஸ ஸங்கீர்த்தநாஞ்ஜலி ப்ரதக்ஷிணகதிசிந்தநாத்யங்கயுக்தமாக்கு கிறார் இரண்டாம்பத்தில்.**

[1] (சோராதமூவா வேர்முதலா யுலகம படைததவனெனகிற சிதசிததரய த்ரிவித காரணமானவன) *சோராத வெப்பொருட்கு மாதியாஞ்சோதி* *மூவாத்தனி முதலாய்* *எபபொருட்கும வோ முதலாய விததாய* *பொருளெனறிவ்வுலகம படைததவன* எனறு லீலா விபூதியில ஸஙகலப விசிஷ்ட வேஷததாலே நிமித்த மாயும, ஸூக்ஷ்ம சிதசித விசிஷ்ட வேஷததாலே உபாதாநமாயும, ஜஞாநசகதயாதி குண விசிஷ்டவேஷததாலே ஸஹகாரியாயும நிதய விபூதியில இசசாவிசிஷ்ட வேஷத தாலே நிமிததமாயும, அபராகருதாசிஜஜீவ விசிஷ்ட வேஷததாலே உபாதாநமாயும், விநியோகோபயோகி ஜஞாநாதி விசிஷ்ட வேஷததாலே ஸஹகாரியாயும, இபபடி பததமுகத நிதயரூபமான சிததரயததுககும பராகருதாபராகருதகாலரூபமான அசிததரயததுககும தரிவிதகாரணமும தானேயான ஸாவேசவரன. (அறியாதன வறிவிக்க வுளளம தேறி) *அறியாதன அறிவிதத* எனறு இவாககு அஜஞாதமான **தத்வஹித புருஷார்ததங்களை விசததமமாக வறிவிக்க, அடியை யடைந்துள்ளந்**

தேறி* என்று அத்தாலே இவருமவனைக்கிட்டி நெஞ்சில் தெளிவையுடையராய். (தூமனம மருளிலென்னும ஜ்ஞாநபலமான ஒளிகொண்ட மோக்ஷம் தேடிவாட) *தூமனததனுய* *மருளில வண்குருகூர் வண்சடகோபன* என்று மோக்ஷகஹேதுதயா பரிசுத்தமான அநத꞉கரணத்தை யுடையராய அவனுடைய கல்யாணகுண விஷயமான அஜ்ஞாநகந்தமிலலாதபடி கீழிலபததில் பிறந்த தம்முடைய ஜ்ஞாநத்துககுப பலம் மோக்ஷமாகையாலே *களிபபும் கவர்வுமற்றுப் பிறபபுப்பிணி மூப்பிறப பற்று ஒளிக்கொண்ட சோதியமாய்—அடியார்கள் குழாங்களை—உடனகூடுவதென்று கொலோ* என்று ப்ராகருத விஷய லாபாலாபங்களால் வரும் கர்வ கலேசங்களும் ஷடபாவவிகாரங்களும போய, சுத்தஸதவமாகையாலே நிரவதிகதேஜோரூபமான விகரஹததையுடையோமாய் நித்யஸூரிகளதிரளிலே கூடப்பெறுவதெப்போதோ வென்று, அந்த மோக்ஷத்தைப் பெறுகையில ஆசையாலே தேடி, அபபோதே கிடையாமையாலே, *வாடி வாடும்* என்று ஆசரயத்தை யிழநத தளிர்போலே வாட.

[2] (உலராமலாவி சோந்து) *உளளுளாவியுலர்ந்துலாநது* என்கிற தாபமாறும்படி *அநதாமததன்பு செயது என்னுவிசேரமமானுககு* என்கிறபடியே பரமபதத்தில பணணும வயாமோஹததை இவர் பககலிலே செயது, கமர் பிளநத தரையிலே நீர் பாயசசுவாரைப்போலே இவரோடே நிரவதிகஸம்ச்லேஷத்தைபபணணி, (சிக்கெனபபுகுந்து) *சிறிதோரிடமும் புறப்படாத தனனுளளே உலகுகளொக்கவே விழுங்கி-சிககென-புகுந்தான்* என்று அத்யல்பமாயிருப்பதொரு பதார்த்தமும் தன் பக்கல்நின்றும் பிறிகதிர்ப்பட்டு நோவுபடாதபடி தன் ஸஙகல்பஸஹஸ்ரைகதேசத்திலே ஸர்வலோகஙகளையு மொருக்காலே வைத்து இனிபபேராதபடி புகுந்து, (ஸமபநதிகளும் சோதல் மாறினரென்ன வாழவிததது) *எமர்கீழமேலெழு பிறப்பும் விடியாவெநநரகத் தென்றும் சோதல் மாறினா* என்று இவருடைய ஸம்பந்த ஸமபநதிகளையும் ஸம்ஸாராந் முகதராம்படி பண்ணி, அத்தாலே *எமரேழெழு பிறப்பும்-கேசவன்தமர்-மாசதிரிது பெற்று நம்முடை வாழவு வாய்க்கின்றவா* என்று என்னோடு பரமபரயா ஸம்பந்தமுடையாரும என்னோட்டை ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக பகவதீயரானார்கள், நிர்ஹேதுக பகவத் க்ருபையாகிற பெரும் சதிரைப் பெறறு ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமபத்தானது ஊற்று மாறுமல பெருகுகிறபடியே! என்று இவர் தாமே ஆசசர்யப்படும்படி இவரை வாழ்வித்து. (உபகரிக்கிற நீந்தும் கெடலிலெம்மாவீடடை உபயாநுகுணமாக்கினவர்) இப்படி தமமுடைய ஸம்பந்தி பரம்பரையளவும வெள்ளமிடுகிற தன் ப்ரீதியாலே தமககவனுபகரிக்கத்தேடுகிற *நீந்துந் துயரிலலா வீடு* *கெடலில வீடு* எமமா வீடு* என்று துக்ககந்தரஹிதமாய அநர்த்தகநதமில்லாததாய, எவ்வகையாலும விலக்ஷணமான மோக்ஷததை எனககென்று, மோக்ஷம அஹஙகாரகர்ப்பமாகையாலே ஐச்வர்யாதிகளோபாதி ஸ்வரூபவிருத்த மாகையாலே அதினுடைய ப்ரஸங்கமும் எனக்கஸஹ்யமான பின்பு எனககு மோக்ஷம்தரப்பாாத்ததாகில் *நின்செம்மாபாதபறபுத் தலைசேர்தநொல்லை-அம்மா அடியேனவேண்டுவதீதே*என்று சேஷியான உன்னுடைய, அகவாய் சிவந்து புறவாய் சயாமமாய் பரமபூஜ்யமாய் பரமபோகயமான திருவடிகளை சேஷபூதனுன என்தலையிலே கொக்கிவாயும படுகணணியுமபோலே சடககெனச் சேர்க்கவேணும சேஷியான உனபககல் சேஷபூதனுன நான அபேக்ஷிததுப பெறுவதிதுவே யென்றும், *தனககேயாகவெனைக்கொள்ளுமீதே* என்றும உபயஸவரூபததுக்கும் அநுகுணமாக நிஷகர்ஷித்தவர்,

[3] (ஆசரயணீயனுக்கு பூர்வோக்த பரத்வத்தை ஸதாபிககிற) ஆச்ரயணீயனுனவனுக்கு, முதற்பத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸர்வஸமாதபரத்வத்தை நிலை பெறுத்துவனவான. (ஸகலபலபரதத்வ காரணத்வ சேஷசாயிதவ சரிய꞉ பதித்வ ஸௌலப்யாதிகளைத் திண்ணனணைவதென்று வெளியிட்டு) *வீடுமுதல முழுதுமாய்* என்று ஸகலபலப்ரதத்வம், *தேவு மெல்லாப்பொருளும்—கருத்தில்—வருத்தித்த மாயப்

பிரான்* *ஆககினுன தெயவவுலகுகள்* எனறு ஸாவகாரணதவம, *ஆழியமபளளி யாரே* எனறு லக்ஷணையாலே சேஷசாயிதவம, *பூமகள தனனை வேறினறி வின தொழத தனனுள வைதது* எனறு சரியஃ பதிதவம, *கணணனகண* *கோபால கோளரியேறு* எனறு அவதார ஸௌலபயம, ஆதிசபதததாலே *தகுஙகோலத தாமரைககணணன* எனறு புணடரீகாக்ஷத்வம, *ஏழுலகுங கொளளும* *வளளல வல்வயிறறுபபெருமான* எனறு அகடிதகடநாஸாமாததயம எனகிறவிவறறை, *திணணன வீடடிலும், *அணைவதரவணை மேல* எனறு சேஷசாயிதவம, *பூமபா வையாகம புணாவது* எனறு சரியஃபதிதவம *இருவரவா முதலுமதானே* எனறு காரணத்வம, *இணைவனுமெபபொருடகும* எனறு அவதாரபரயுகத ஸௌலபயம, *வீடுமுதலாம்* எனறு ஸகல பலபரதநவம, ஆதிசபதததாலே *பிறவிக்கடல நீநது வாாககு புணைவன* எனறு மோக்ஷோபாயதவம *ஆனையிடா கடிநத* எனகிற ஆபத ஸகதவம, *மூவுலகும காவலோன* எனகிற ஸாவரக்ஷகதவம எனகிறவிவறறை *அணைவதரவணையிலும ப்ரகாசிபபிதது. அனறிககே, *வீடுமுதல முழுதுமாய* எனறு மோக்ஷபரப்ருதயசேஷ புருஷாாதத பரதனு யென்கையாலே ஸகல பலபரதத வதததையும *மிகுநதேவு மெபபொருளும படைகக* *கருததில தேவுமெலலாப பொருளும வருததிதத* *தனனுநதியுளளே வாயததிசைமுகனிநதிரன வானவ ராககினுன* எனறு காரணதவததையும *திணணன வீடடிலும, *அணைவதரவணை மேல* எனறும *பூமபாவையாகம புணாவது*எனறும *இணைவனுமெபபொருட கும* எனறும அடைவே சேஷசாயிதவ சரியஃபதிதவ ஸௌலபயஙகளையும, ஆதிசப தததாலே *வீடு முதலாம* எனறு மோக்ஷபரததவததையும, *நலமநதமிலலதோா நாடுபுகுவீா—பல முநதுசீரில படிமின* எனறு முமுக்ஷூபாஸயதவததையும, *அணை வதரவணையிலும வெளியிடடெனனவுமாம இநத யோஜனை இதன படடோலையான கரநதததில இவரருளிச செயததுககுசசேருவது முற்படட யோஜனையில *ஆழியம பளளியாரே* என்று சேஷசாயிதவம லக்ஷணையாலே கொளளவேணடுகையும, *வீடு முதலாம* எனறு மோக்ஷததுககு ஹேதுவாமெனகிறததை பரகரணவிருததமாமபடி மோக்ஷாதிபுருஷாாதத ப்ரதத்வமாகச சொலலுகையும, ஸகலபலபரததவம எனறு தொடஙகி இவரெணணினவடைவுககுச சேர இரண்டு திருவாயமொழியிலும சொலலபபோகாமையுமாகிற அஸவாரஸயஙகளுமுணடு

[4] (களவாதீததனெனறு வசநபரதயக்ஷஙகளுங காடடி) *களவா* எனகிற பாடடிலே ‘அவதரிதது உனனுடைய பரதவம தெரியாதபடி நினறுயேயாகிலும எஙகளுககுக காரண பூதனுன சேஷி நீயே’ எனறு தேவதாநதரஙகளில தலைவரான பரஹம ருதராதிகளே தஙகளுககுக காடசி கொடுககைககுப பெரிய திருவடியை மேலகொணடு புறபபடடால அவனுடைய திருவடிகளிலே விழுநது கூபபிடாநிறபா களெனறு அவனே ஸாவஸமாத பரனெனனுமிவவாததததுககு தேவதாநதரஙகள வசநததையும், *தீாத்தனுலகளநத* எனகிறபாடடிலே ஓரஸதரலாபததுககாக புஷ பாதிகளுஙகொணடு ருதரஸமாராதநம பணணபபுகுகிற அாஜுநனைப பாாத்து ‘அநத புஷபஙகளை நம்காலிலே பொகடு’ எனறு கருஷணனருளிசசெயய, அவனும தீாததபூதனுனவனுடைய திருவுலகளநதருளின திருவடிகளிலே அபபூவைப பணி மாற, *பாாததோ விஜேதா மதுஸூதநஸய பாதாரவிநதாாபபித சிதர புஷபம, தநாச கஙகாதர மௌலிமதயே பபூவ வீரஃ கருதநிசசிதாாததஃ* எனகிறபடியே தான திருவடிகளில சாததின புஷ்பஙகளோடு ஸஜாதீயமானவறறை யன்றிககே அவைதனனையே, பாடேபகதேயன றிககே ருதரன தலைமேலே, ஆபதவாகயததாலனறிககே தானே பரதயக்ஷிதது *ஸது பாாததோ மஹாமநா:* எனகிறபடியே பேரளவுடையனுனவவன நிர்ணயிதத பரதவம மந்தமதிகளாலே இனருராயுமபடியிருநததோ வெனறு பரதயக்ஷததையுஙகாடடி,

[5] (புலனைந்தெனறு ஸமஸார மோக்ஷஸாதநதுஃககாநநதரஸம முனனுக விதிககிற அநதாகதகுணேபாஸநததை) *புலனைநது* எனகிற பாடடிலே ஆசரயணததிலிழி

கிறவர்களுக்கு தயாஜயத்திலே ஜிஹாஸையும், ப்ராப்யத்தில ப்ராவண்யமும்; ஸாத நத்தில ருசியும் விளையும்படி, *புலனைந்து மேயும் பொறியைந்து நீங்கி* என்று பரிச்சிந்ந வஸ்துக்ராஹகமான இந்த்ரியவசயராகை தவிர்ந்தென்கையாலே, அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷ துஷ்டமான சப்தாதி போகங்களை அநுபவித்திருக்கும் ஸம்ஸாரத்தினுடைய துःக்கமும், *நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுகுவீர்* என்று நன்மைக்கு முடிவில்லாத திருநாட்டிலே புகுவீரென்கையாலே மோக்ஷத்தினுடைய ஆநந்தமும், *பலமுந்துசீரில் படிமின்* என்று *ஸூஸுகம் கர்த்தும்* என்கிறபடியே ஸமாதத்வ்ய விஷய ஸாரஸ்யத்தாலே பலத்தையிற்போலே ஸாதநத்தையிலும் இனிதாயிருக்கையாலே, பலம் முற்பட்டிருக்கிற கல்யாணகுணங்களில் ப்ரவணராகுங்கோளென்கையாலே ஸாதநத்தினுடைய ரஸம் முன்னாக ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்வகமான மோக்ஷ ப்ராப்தி வேண்டியிருப்பார் அஸூரவாக்கத்தைத் தடுமாறி முடிந்துபோம்படி செற்றவனுகையாலே ப்ரபலப்ரதிபந்தகங்களை அநாயாஸேந போக்கவல்லவனுடைய குணங்களிலே ப்ரவணராகுங்கோளென்று விதிக்கிற *தஸ்மிந் யதந்தஸ் தநுபாஸிதவ்யம்* என்று ப்ரஹ்மஸ்வரூபாந்தர்கதமான அபஹத பாபமத்வாதிகுணோபாஸநத்தை.

[6] (மதித்துப் பெருக்கி மூழ்கியமுந்திக் கீழ்மைவலம் சூதுஞ்செய்து இளமைகெடாமல) *சதிரிளமடவார் மதாழச்சியை தித்து *திறமுடைவலத்தால தீவினை பெருக்கி, *வலவினை மூழ்கி *நரகமுந்தி *கீழ்மை செய்து *வலங்கழித்து *சூதென்று களவும் சூதும் செய்து *கிளரொளியிளமை கெடுவதன் முன்னம்* என்று உபாஸந விரோதியான இதரவிஷய ப்ராவண்யத்தைப் பண்ணி, அத்தாலே பாபங்களைக் கூடுபூரித்து, அவற்றிலே மறுநனைய மூழ்கித்தரைப்பட்டு தண்மையைச் செய்து பலத்தைப் பாழ்போக்கி பசயதோஹரனுய கருதரிமனுய பால்யத்தைப் பாழே போக்காதே (செய்யும் க்ஷேத்ரவாஸ ஸங்கீர்த்தநாஞ்ஜலி ப்ரதக்ஷிண கதிசிந்தநாதயங்கயுக்தமாகக்குகிருரிரண்டாம்பத்தில) அதாவது—*பால்ய ஏவ சரேத் * தாமம * என்றும் நஸ்மாத் பால்யே விவேகாத்மா யதேத சரேயஸே ஸதா* என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே பால்யத்திலே கர்த்தவ்யமான *மாலிருஞ்சோலை சார்வது சதிரே* *போதவிழ்மலையே புகுவது பொருளே *என்கிற க்ஷேத்ரவாஸம், *பதியது வேத்தி* என்கிற ஸங்கீர்த்தநம் *தொழக்கருதுவதே* என்கிற அஞ்ஜலி, *வலஞ் செய்து நாளும் மருவுதல் வழக்கே* என்கிற ப்ரதக்ஷிணம் *நெறிபடவதுவே நினைவது நலமே* என்கிற கதி சிந்தனையாகிற இவை முதலான உபாஸநாங்கத்தோடே சோகக்கிருர் இரண்டாம் பத்திலென்கை (220-2)

221 மூன்றும் பத்தால * தத் ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநு ப்ராவிசத் * என்கிறபடியே கார்யபூதசேதநாசேதநங்களையடைய வ்யாபித்து தத்கததோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனுயிருக்கையாலே ஸர்வ வ்யாபகனான ஸர்வேச்வரன் கீழில்பத்தில இவர் உபயாநுகுணமாக நிஷ்காஷித்த மோக்ஷத்துக்குப் பலமான ஸ்வவிக்ரஹாநுபவத்தை இவரைப்பண்ணுவிக்க , இவருமநுபவித்துத்தரித்து அவ்வநுபவஜநிதப்ரீதிப்ரகாஷத்தாலே ஸர்வவித கைங்கர்யங்களும் செய்ய வேண்டும்படியான அபிநிவேசத்தையுடையராய் தம்மபிநிவேசாநுகுணமாக அவன் காட்டிக்கொடுத்த அவனுடைய ஸர்வாத்மபாவத்தைப்பேசி அத்தால் வந்த ப்ரீதியின் உகளிப்பையுடையராய், அந்த ப்ரீதி அவனளவிலே பர்யவஸியாதே பாகவத சேஷத்வத்தில்லெல்லையளவும் சென்று அந்த பாகவதர்களுக்கு நிரூபகமான பகவத்வைலக்ஷண்யாநுஸந்தாநத்தாலே ஒன்றின் வருத்தியை ஒன்ருசைப்படும்படி சேதநஸமாதியையடைந்த கரணக்ராமமும் தாமும் தனித்தனி யநுபவிக்கவேண்டும் பெருவிடாயையுடையராய், இதரஸ்தோத்ரத்துக்கு அநாஹகரணராய அவ்வளவு மன்றிக்கே பகவத்ஸ்தோத்ரத்துக்கு ஆஹகரணருமாய பகவதநுபவத்துக்குத் தமக்கொரு ப்ரதிஹதி தொடக்கமானவையுமற்று நிரதிசயாநந்தயுக்தரானவர், 'புண்டரீகாக்ஷனுய ஸூரிஸேவ்யனவனை, நம்மாலாச்ரயிக்கப்போமோ' என்று ஸம்ஸாரிகள் அஞ்சிக் கைவாங்காமல் மேலவிழுந்து

ஆசரயிககுமபடி கீழிரணடு பததாலுமுபதேசிதத அவதார ஸௌலப்யம பரத்வ ஸ்தாநீயமாமபடி அரச்சாவதார ஸௌலபயத்தையுபதேசிதது அர்ச்சிராதி கதியாலே பரமபததவதை பராபிப்பிக்குமவனை யொழிய இதரஸதோதரததிலே தாழ விழிகை நிஷ்ப்ரயோஜநம, ஆனபினபு நீஙகள, ஸகல பலபரதனுமாய ஸாமயா பததிபரதனுமான அவன் விஷயததிலே வாசிகமான அடிமையைச செயயுஙகோ ளெனறு நிஷீநவருத்தியான இதர ஸேவையை நிவாததிபபிதது, தமமுடைய வருத்தியான வாசிக கைஙகர்யததிலே மூட்டுகிருரெனகிரூா

221—3. முழுதுமாய் எங்கணு மாழிவற அருவாகி நின்று தோய்விலனும் ஸர்வ வ்யாபகன் தாழ்ந்தவடியார்களைத் தாளிணைக்கீழ்க்கொள்ளும் தன்படிக்கும் (2) நீதந்த மாமாயப் புணர்வினைப் பிறப்பழுந்தி அலமருகின்றேன் வேரறவரிந்து எந்நாளெங்குவந்து நலைப்பெய்வனென்று கழித்துப்புகும் தங்காதலுக்கும் ஸத்ருசமாகக் கண்டுகொள்ளென்னும் (3) ஊனமில்மோக்ஷபலமான முடிச்சோதியிலநுபவத்தாலே நித்யவஸ்து நீடுபெற்று அவச்சேதமற்றவடிமை செய்யவேண்டும்படி ஸர்வாத்மபாவத்தைப் புகழ்ந்து, (4) சொல்லிப்பாடி யேத்திப் பிதற்றி யெழுந்தும் பறந்தும் துள்ளிக்குதித்நுத் தடுகுட்டக்கும்பிடு நட்டமிட்டுச் சிரிக்கக் குறைந்துலைநயும் ப்ரீதியுகளத் தம்படியாரென்ன உடன்கூடும் ஸாத்யம்வளர, (5) பைகொள் பாம்புபோலே இந்த்ரியவ்ருத்தி நியமமறப் பாடவந்த கவியன்றிக்கே படைத்தான் ச்லோகக்ருத்தாய், (6) குறை மூட்டுப் பரிவிடர்துயர் துன்பமல்லல் துக்கம் தளர்வு கேடுகளின்றி அம்ருதாநந்தமக்நரானவர், செய்யதாமரைக்கண்ணன் அமரர் குலமுதலென்று அஞ்சாதபடி எளிவருமிணைவனுமென்றவை பரத்வமாம்படி (7) அவனுகும் ஸௌலப்ய காஷ்டையைக் காட்டி, வழியைத் தருமவன் நிற்க இழியக் கருதுவதென்னுவது, வேண்டிற்றெல்லாம் தரும், தன்னுகவே கொள்ளும், கவிசொல்ல வம்மினென்று (8) முக்தைச்வர்யத்தை முன்லிட்டு ச்வவ்ருத்தியை மாற்றி ஸ்வவ்ருத்தியிலே மூட்டுகிருர் மூன்றும்பத்தில்.

[1] (முழுது மாயெஙகணுமொழிகிற அருவாகி நின்று தோயவிலனும ஸாவவயாபகன) *முழுதுமாய முழுதியனரூய* 'ஏழசசிககேடின்றி யெங்கணும நிறைநத வெந்தாய* *எஞ்ஞானறுமெஙகு மொழிவற நிறைந்து நினற* *அளவுடையைமபுலனகளறியாவகையாலருவாகி நிறகும* 'யாவையும யவரும தாஞயவரவா சமயநதோறும் தோயவிலன' எனறு தேசகால வஸதுககளால பரிசசேதிக்க வொணஞதபடி காாயபூத ஸகல சேதநா சேதநஙகளையும வயாபிதது *அநசநநடியே அபிராகசித்* எனகிற படியே ததகத தோஷை ரஸமஸப்ருஷடனுயிருககையாலே வயாபகனுன ஸாவேசவரன. (தீாநத வடியாாகளை ததாளிணைக கீழககொளளும தன படிககும், *தீாந்த வடியவா தமமை* எனறு பராபயபராபகஙகளிரணடும தானேயாக அதயவஸிதத ஆசரிதரை *சனமசனமாநதரஙகாததடியாாகளைக கொணடுபோயத தனமை பெறுததித தன தாளிணைககீழககொளளுமபபன* எனறு ஜந்ம பரமபரைகளில புகாதபடி ரக்ஷிதது ஆரபத சரீராவஸாநததிலே ஆரசிராதிமார்க்கத்தாலே தேச விசேஷததிலேகொணடுபோய், ஸவஸவருபபராபதியைப பண்ணிக கொடுதது பாதோபதாநததோபாதியாகத தன திருவடிகளின கீழேயிடடுககொளளும சேஷியான தனனுடைய ஔதார்யத்துககும்.

[2] (நீதந்த மாமாயப் புணர்வினைப் பிறப்பழுந்தியலமருகின்றேன் வேரறவரிந்து எந்நாளெங்கு வந்து தலைப்பெய்வனென்று கழித்துப்புகும் தம் காதலுக்கும்) *அந்நாள் நீதந்த வாக்கையின் வழியுழல்வேன்* *பல்மாமாயப் பல்பிறவியில் படிகின்றயான்* *பொல்லா வாக்கையின் புணர்வினை* *வினையியல பிறப்பழுந்தி* *கொடுவினைத்தூற்றுள் நின்று பாவியேன் பலகாலம் வழிதிகைத்தலமருகின்றேன்* என்று ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே உன்னைப் பெறுகைக்கு உடலாக நீதந்த சரீரத்தைக்கொண்டு உன்னைப் பெறப்பாராதே நான் அதின்வழியேபோய் அநர்த்தத்தைச் சூழ்த்துக் கொண்டு குணத்ரய பேதத்தாலே பலவகைப்பட்டு துரத்யயையான ப்ரக்ருதி கார்யமான தேவாதி தேஹங்களிலே அவகாஹித்து, ஹேயமான சரீரத்துக் கடியாய ஒன்றோடொன்று பிணைந்திருக்கிற கர்ம: மடியாக மீண்டும் பாபத்திலே கொண்டுபோய் மூட்டக்கடவதான ஜந்ம பரம்பரைகளிலே யழுந்தி, என்னாலடி யறுக்கவும் அடிகாணவுமொண்ணாதே புகுரவழி தெரியுமதொழியப் புறப்பட வழி தெரியாத பாபமாகிற மிடைந்த தூற்றிலே யகப்பட்டு நின்று உன்னை ப்ராபிக்கைக்கீடான வழிகாணாதே கூப்பிடலமாவா நின்றேன், *வினைகளை வேரறப் பாய்ந்து* தொன்மாவல்வினைத் தொடர்களை முதலரிந்து* என்று அநாதியாய் அபரிச்சேத்யமாய் ஸ்வயத்ந நிவர்த்த்யமல்லாதபடி அதிப்ரபலமான பாபங்களினுடைய அநுபந்தங்களை மறுகிளை வாராமல வேரற்றுப் போம்படி ஊலிவேரோடே யறுத்துப் பொகட்டு * எந்நாள் யானுன்னையினி வந்து கூடுவன *எங்கு வந்தணுகிறபன்* *எங்கினித் தலைப் பெய்வன்* என்று நானுன்னைக் கிட்டுவதொரு நாளறுதியிட்டுத் தரவேணும், நானுன்னை யெங்கே வந்து கிட்டக்கடவேன், இனி கிட்டுகை யென்றொரு பொருளுண்டோவென்று சரீர ஸம்பந்தத்துக்கு நொந்து, அதிலுண்டான அருசியோடே *காயங்கழித்தவன் தாளிணைக்கீழ்ப் புகுங்காதல்* என்று பகவத்குணநுபவத்தோடே காலக்ஷேபத்தைப்பண்ணி சரீரத்தை விட்டு அவன் திருவடிகளின் கீழே புகவேணுமென்னும்படியான பெருநிரான தம்முடைய ஆசைக்கும் (ஸத்ருசமாகக் கண்டு கொள்ளென்னும்) இப்படியான இருவா படிக்கும் தகுதியாக *வானவர் நாட்டையும் நீ கண்டு கொள்* என்றீச்வரன் காட்டிக் கொடுக்கிற.

[3] (ஊனமில் மோக்ஷபலமான முடிச் சோதியிலநுபவத்தாலே நித்ய வஸ்து நீடு பெற்று) *ஊனமில் மோக்க மென்கோ* என்று ப்ரகாரமான ஆத்மாநுபவமாத்ரத்திலன்றிக்கே ப்ரகாரியளவும் செல்லவநுபவிக்கையாலே குறைவில்லாததாய் ஸ்வரூபாநுரூபமாகக் கீழில் பத்தில் அறுதியிட்ட பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷத்துக்கு ப்பலம் பகவதநுபவகைங்கர்யங்களாகையாலே *முடிச்சோதி* என்கிற திருவாய் மொழியிலே அவன் வடிவழகையும் ஆபரணச் சேர்த்தியையுமநுபவித்து, அவை பரிச்சேதித்தநுபவிக்க வொண்ணாமையாலே இது கரண ஸங்கோச நிபந்தநமென்று நினைத்து இவர் படுகிற க்லேசத்தை விஷய வைலக்ஷண்ய நிபந்தநமென்றறிவித்து ஈச்வரன் நிவ்ருத்தமாக்க, அவ்வநுபவத்தாலே *பெற்றது நீடுயிரே* என்று நித்ய வஸ்து ஸத்தை பெற்று. (அவச்சேத மற்ற வடிமை செய்யவேண்டும்படி,) ஸத்தாகார்யமும் பலிக்கவேண்டுகையாலே *ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டும் நாம்* என்று தேசகாலாவஸ்தா ப்ரகாரங்களையிட்டு அவச்சேதியாதபடி ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வவிதகைங்கர்யங்களும் செய்யவேண்டும்படியான அபிநிவேசத்தாலே. (ஸர்வாத்ம பாவத்தைப் புகழ்ந்து) தம்முடைய பாரிப்புக்கீடாகத் தம்மையடிமை கொள்ளும்படி கோலி. அவன் காட்டிக்கொடுத்த ஸர்வாத்ம பாவத்தை *புகழுநல்லொருவனிலே, பூதங்கள் பௌதிகங்கள் உஜ்ஜ்வலமான மாணிக்யாதிகள் ரஸவத்பதார்த்தங்கள், கானாதி சப்தராசிகள், மோக்ஷாதி புருஷார்த்தங்கள், ஜகத்ப்ரதாநரான பரஹ்மருத்ராதிகள், இவற்றுக்கடைய காரணமான ப்ரக்ருதி புருஷர்கள் இவற்றையடைய விபூதியாகவுடையனாய் இவற்றிலே அந்தராத்மதயா வ்யாபித்து தத்கத தோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கிறபடியைப்

பேசி அவவநுபவததாலே பரீதராய

[4] (சொலலிபபாடி யேததிபபிதறறி யெழுநதும பறநதும துளளிக குனிததுத தடுகுட்டககுமபிடுநடட மிடடுச சிரிககக குழைநதுநையும பரீதியுகள) *எமமானைச சொலலிபபாடி* *பணகள தலைககொளளபபாடி* *முனிவினறியேததி* *பேர்பல சொலலிப் பிதறறி* *எழுந்தும பறநதும துளளாதாா* *ஏததிககுனிபபாா* *தடு குடடமாய* *குமபிடு நடடமிடடாடி* *உலோதா சிரிகக நினறுடி* *நெஞ்சங குழைந்து நையாதே* எனறு வாசிக காயிக மாநஸ வயாபாரஙகளாலே களிக்குமபடி அநத பரீதி தலைமணடையிட்டுச செலல, (தமமடியாரெனன உடன கூடும ஸாதயம வளர) இப்படியுணடான பரீதி அவனளவில பாயவஸியாதே, *தமமடியாரடியாா தமககடியாரடியாா தமமடியாரடியோஙகளே* எனறு ததீய சேஷதவததினெலலை யிலே நிறகிறவாக நமககுஉததேசய ரெனனுமபடி, *அடியாாகள குழாஙகளை உடன் கூடுவதெனறு கொலோ* எனறு கீழபபததில பராாததிதத ஸாதயம அவாகளோடே கூடி அவனை யனுபவிககுமளவனறிககே அவனடியாருடைய சேஷதவததினெலலை யளவும செல்லவளர

[5] (பைகொள பாமபுபோலே இநதரிய வருததி நியமமற) *பைகொள பாமபேறி யுறைபரனே* எனறு அவனுடைய ஸர்வாதிகதவ பரகாசகமான படுககையாயிருககும திருவநநதாழவான, *சக்ஷுசசரவா:* எனகிறபடியே ஒரு கரணததாலே காணுநதர வருததியையும கொளளுமாபோலே *நெஞ்சமே நீணகராககவிருநத வென்தஞசனே* *வாசகமே யேததவருள செயயும வானவாதம நாயகனே* *கைகளாலாரததொழுது தொழுதுனனை* *கணகளால காணவருஙகொல* இதயாதிகளாலே வாகபாணி சக்ஷுச சரோதரஙகளான இநதரியஙகள மநோவாகபாணி சக்ஷுா வருததிகளை யாசைபபடுமபடியாகையாலே இநதரிய வருததி நியமமினறிககே அவனை யநுபவிகக வேணடுமபடியான பெருவிடாயையுடையராய, (பாடவநத கவியனறிககே படைத தான சலோககருததாய) *வாயகொணடு மானிடமபாட வநத கவியேனலலேன* எனறு இதரஸதோதரததுககு அநாஹகரணராய, *ஒனறியொனறியுலகம படைத தான கவியாயினேறகு* எனறு ஜகத் ஸருஷடி முகததாலே தமமுடைய உஜ்ஜீவநத துககு கருஷி பணணின ஸாவேசவரன விஷயததிலே, *அஹம சலோககருத அஹம சலோககருத* எனகிற உபநிஷததினபடியே கவிபாடுமவருமாய

[6] (குறைமுடடுபபரிவிடாதுயா துனபமலலல துககநதளாவு கேடுகளினறி அம ருதாநநதமகநரானவா) தேச விசேஷததிலே போய அநுபவிககப பெறறிலேனென கிற குறைவிலலை, இவவநுபவததுககு எனககொரு பரதிஹதியிலலை, அவன விஷ யததிலேயானபினபு ஏகதேசமும எனமநஸஸில துககமுமிலலை, வகுதத சேஷி யெனறு பறறுகையாலே எனககொரு துககமுமிலலை, ருசி முனனாக தேசவிசேஷபராபதி பணணுகிறவெனககு வைதிக புதராகளைபபோலே மீளில செயவதெனனெனகிற துககமிலலை, இஙகே அவன குணஙகளை நெருஙக புஜிததவெனககு பூாணுநுபவம பணணலாம தேசததில போகபபெறறிலேனெனகிற துககமிலலை, இது அவன லீலா விபூதியெனறறிநத வெனககு இனி லீலாவிபூதயநவயமாகிற துககமிலலை ஸவஸங கலபததாலே ஸருஷடயாதிகளைப பணணவலல ஆசசாய சகதி யுகதனுனவனைபபற றின வெனககொரு துககமிலலை. அகடிதகடநாஸமாததனுனவனைபபறறின வெனக கொரு தளாததியிலலை விமுகததசையில வயாபதியாலும அபிமுகததசையில அவதாரத தாலும ரக்ஷிககுமவனைபபறறின வெனககொரு கேடிலலை யெனறிபபடி *சனமம பல பலவில் பததுபபாடடாலும அடைவே தாமே பேசுமபடி நிரஸத ஸமஸதகலேச ராய, அமருதரான முகதா பகவதநுபவததாலே ஆநநதிககுமாப்போலே அவவாநநத ஸாகரமகநரானவர் (செய்ய தாமரைக கணணன அமராகுலமுதலென றஞசாதபடி) *செயய தாமரைககணணனுய* என்று தொடஙகி *எஞசலிலமராகுல முதல மூவா

தமுள்ளுமாதியையஞ்சி நீருலகத்துள்ளீர்கள்* என்று புண்டரீகாக்ஷதவாதி பரத்வ சிஹ்நங்களை யுடையனுனவன் ஜ்ஞாநஸங்கோசரஹிதரான நித்யஸூரிகள் திரளுக்கு நிர்வாஹகனன்றே, ஸம்ஸாரிகளான நம்மாலவனை ஆச்ரயிக்கப்போமோ வென்றஞ் சாதபடி. (எளிவருமியல்வுமென்றவை பரத்வமாமபடி) *எளிவருமியலவினன்* *இணைவனுமெப்பொருட்கும்* என்று *பதுதுடையடியவரிலும, *அணைவதரவணை யிலும் வெளியிட்டவைதார ஸௌலப்யம் பரத்வஸதாநீயமாம்படி

[7] (அவனுகும் ஸௌலப்யகாஷ்டையைக்காட்டி) *நெஞ்சினுல் நினைப பான யவனவனுகும் நீள்கடல் வண்ணனே* என்று மநஸ்ஸாலே யாதொன றைத் திருமேனியாகக் கோலினிகோள், அபரிச்சேத்ய மஹிமனுன ஸர்வேச்வரன் அத்தையே தனக்கு அஸாதாரண விக்ரஹமாக விரும்புமென்று *யோ யதா மாம பரபந்யந்தே தாம்ஸ்ததைவ பஜாம்யஹம்* *அர்ச்யாஸ் ஸர்வஸஹிஷ்ணுரர்ச்சகபராதீநாகிலாத்மஸ்திதி:* என்கிற அர்ச்சாவதாரமாகிற ஸௌலப்யகாஷ்டையைக்காட்டி, (வழியைத்தரு மவன நிற்க இழியககருதுவதென்னுவது) *ஒழிவொன்றில்லாத* என்று தொடங்கி *இழியக்கருதியோரா மானிடம் பாடலென்னுவதே* என்று யாவதாத்மபாவி பகவ தநுபவத்தோடே வர்த்திக்கிற தேசத்தையும் அவ்வநுபவந்தான் ஒரு சிறுங்கை என்னும்படியான அாச்சிராதிமார்க்கத்தையும் தருகிறவன் தன்னை யொரு சொல சொலலுவாரோ வென்றவஸரப்ரதீக்ஷனுய நிற்க, அவனை விட்டுப் புறமபே கவி பாடுகைக்கு விஷயம் தேடிப்போய் ஒரு சொல்லுக்குப்பாத்தம் போராத க்ஷுத்ர மநுஷ்யரைக்கவிபாடி முனபு நின்ற நிலையிலுங்காட்டில் தாழவிழிய நினைக்கிற வித்தால் என்ன ப்ரயோஜந முண்டு? அந்தால் ஸ்வரூபம் பெற்றிலிகோள், அபிமதம் பெற்றிலிகோள். (வேண்டிற்றெலலாம் தரும்) *ஸகலபலப்ரதோ ஹி விஷ்ணு என்கிற படியே ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் தரும (தனனுகவே கொள்ளும்) *பரமம் ஸாமயமுபைதி* என்கிறபடி தன்னோடு ஸாம்யாபத்தியைக் கொடுக்கும. (கவிசொல்லவம்மினென்று) இதுக்கு நீங்கள் செய்யவேண்டுவதொன்றுமில்லை, இதரஸ்தோத்ரம் பண்ணி உங் கள கரணங்களைப் பாழேபோக்காதே வாய்படைதத ப்ரயோஜநம் பெறும்படி இவ்விஷயத்திலே கவிசொல்ல வாருங்கோளென்று.

[8] (முக்தைச்வர்யத்தை முன்னிட்டு) *வழியைததரும் நங்கள் வானவ ரீசனைநிற்க* என்றும் *தன்னுகவே கொண்டு* என்றுஞ்சொல்லுகையாலே இவ் விஷயத்தைக் கவிபாடினுல் ஸித்திப்பது பகவதநுபவ பரமஸாம்யாபத்த்யாதிக ளென்று முக்தைச்வர்யமான பேற்றை முன்னிட்டு. (சவவ்ருத்தியை மாற்றி ஸ்வ வ்ருத்தியிலே மூட்டுகிருர் மூன்றும் பத்தில்) அதாவது—இப்படி தமமுடையஉபதே சத்தாலே *ஸேவா ச்வவ்ருத்திராக்யாதா* என்று நிஹீநதரதையாலே ச்வவ்ருத்தியாகச் சொல்லப்பட்ட அப்ராப்த விஷய ஸேவையை மாற்றி, *சராசராவா ஸத்வமநுகசசேத * *ஸா மோக்ஷம் ந ஸேவ்யதே* என்று இவ்விஷயத்தை ஸேவிப்பானென்றும், எத்தைப் பற்ற இவ்விஷயம் ஸேவிக்கப் படாதொழிகிறதென்றும் விதிக்கும்படி ப்ராப்த மான இவவிஷயத்திலே *புகழுநல்லொருவனிற்படியே தம்முடைய வாசிகவ்ருத் தியிலே மூட்டுகிருர் மூன்ரும் பத்திலே யென்கை. .. ... (221-3)

222. நாலாம்பத்தால் கீழ்ச்சொன்ன வ்யாப்தி ஆகாச வ்யாப்தி போலன் றிக்கே நிறம்பெறும்படி, *அந்த ப்ரவிஷ்ட: சாஸ்தா ஜநாநாம* *ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி* *சாஸதா விஷ்ணுரசேஷஸ்ய ஜகத:* *சாஸதா சராசரஸ்யைக:* இத்யாதிகளில் சொல்லு கிறபடியே ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களின் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் ஸ்வா தீநமாம்படி நியமித்துக்கொண்டு போருகையாலே *ஸர்வநியந்தாவாயிருக்கிறவன் *ஒழிவில் காலத்தில் கைங்கர்யாபிநிவேசம் போலே தேசகால விப்ரக்ருஷ்டமான அபதாநங்களை தத்தத்தேசகால விசிஷ்டமாக அநுபவிக்க வேணுமென்று அதிசா பலம் பண்ணின விவர்க்கு காலோபாதியைக் கழித்து ஸமகாலமாக்கி அநுபவிப்

பித்து இவருடைய இழவைத்தீர்த்து இவருடைய கரணத்ரயவ்யாபாரத்தையும் போகயமாகக் கொள்ள, அந்த ப்ரணயித்வத்திலே தோற்று விரஹதசையில் ஸத்ருச பதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்தி பதார்த்தங்களையும் அவனாகக் கருதும்படி பித்தேறி தேசவிசேஷத்திலநுபவத்தை யாசைப்பட்டுக் கூப்பிட, அவ்விழவு தீரும்படி, *வைகுந்தே து பரே லோகே* இத்யாதிப்படியே தேசவிசேஷத்திலே பெரிய பிராட்டியாரும் தானுமே போக்தாக்களாயிருக்கிற விருப்பைக்கிட்டி யநுபவித்தாப்போலே ப்ரத்யக்ஷமாம்படி யநுபவிப்பிக்க வநுபவித்து, இப்படி முக்த போகத்தை மாநஸமாக ப்ராபித்து, அதுக்கு பலமான தேவதாந்தராதிகளில் வைராக்யத்தையுடையரான இவர் ஐசவர்யகைவல்யங்களின் அல்பாஸ்திரத்வ ஸாவதிகத்வாதி தோஷங்களையும், நிந்த்ய பதார்த்தங்களாலே க்ஷுத்ர தேவதாபஜநம் பண்ணுமதின் நிஹீநதையையும், ப்ரசம்ஸாபர வாக்யங்களாலே சொல்லப்பட்டு பகவத் விபூதிபூதராயிருக்கச் செய்தே அவனோடே விகல்பிக்கலாம்படி அவன் கொடுத்த ஐச்வர்யத்தையுடையராயிருக்கிற ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுடைய அஜ்ஞாநாதிகளையும், பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மதங்களின் தமோநிஷ்டதையையும் வெளியிட்டு, தேவதாந்தரங்களை யாச்ரயித்து தத்பலமும் கைகண்டுகோள், ஜகந்நிகரணாதி திவ்யசேஷ்டிதங்களாலே ஸர்வேச்வரனே ரக்ஷகன், அல்லாதாரடைய தத்ரக்ஷ்ய பூதரென்னுமர்த்தத்தை சாஸ்த்ர முகத்தாலே கண்டுவைத்தும் தேறமாட்டிகிறிலிகோள, இப்படி நீங்கள் தேறுமைக்கடி அவனிட்ட வழக்கான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம், தத்விமோசநோபாயமும் அவன் திருவடிகளிலாச்ரயணமென்றறிந்து ததாச்ரயணத்தைப்பண்ணி இத்தைத் தப்பப்பாருங்கோள்; திருவடிகளிலே கைங்கர்யமே உங்களுக்குச் சிறிய புருஷார்த்தமென்று ப்ரயோஜநாந்தர தேவதாந்தர விரக்தி முன்னாக-பரதேவதையும் பரமப்ரயோஜநமும் அவனே, அவன் விஷயத்தில் கைங்கர்யமுமே யென்றுபதேசித்து பகவதாச்ரயணத்தை ருசிப்பிக்கிறாரென்கிறார்.

222—[1] ஈசனையீச னீசன் பாலென்ன ஏர்கொள்வானத்தும் ஆயே யென்கிற வ்யாப்தி நிறம்பெறத் தனிக்கோல் செலுத்தும் ஸர்வநியந்தா, ஒழிவில் காலத்துக்குச் சேரப் புரிவதோ நங்களையோதுமாலெய்தினா ராமலந்துக்குச் சேர ஸமகாலமாக்கிப் [2] போதால் வணங்காமை தீர்த்த ப்ரணயித்வத்திலே காதல் மையல் ஏறியபித்தாய், [3] தேசதூரத்துக்குக் கவிழுங்கொள்ளாயென்றது தீரக் கண்ட ஏதிரையும் ஒரு நிலமாக்கினார், விவிலின்பம் கூட்டிலே யென்று முக்தபோகமாநஸ ப்ராப்திபலமான தேவதாந்தர ஆத்மாத்மீயலோகயாத்ரைச்வர்யாக்ஷரங்களில் வைராக்யம், உள்ளிந்து உயிருடம்பினுல் கொடுவுலகம் வேட்கையெல்லா மொழிந்தேனென்னவுடையரானவர், [4] ஒரு நாயகமென்று ராஜ்யைச்வர்க் காத்மாநுபவ அல்பாஸ்திரத்வ ஸாவதிகத்வாதிகளையும், [5] ஆடு கள்விறைச்சி கருஞ்செஞ்சோறுகிற நிந்த்யங்களாலே இளந்தெய்வத்துக்கு இறைந்தாடும் நிஹீநதையையும் [6] பேசநின்ற தேவதாஜ் ஞாநசக்தி ஸாபேக்ஷத்வாதிகளையும் [7] இலிங்கத்து விளம்பும் பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மத தமோநிஷ்டதையையும் சொல்லி, ஒடிக் கண்டீர் [8] கண்டும் தெளியகில்லீர் அறிந்தோடுமின் ஆட்செய்வதே உறுவதாவதென்று விரக்திபூர்வகமாக ஆச்ரயணத்தை ருசிப்பிக்கிறார் நாலாம்பத்தில்.

[1] (ஈசனை யீசனீசன் பாலென்ன ஏர்கொள் வானத்துமாயே என்கிற வ்யாப்தி நிறம்பெறத்தனிக்கோல் செலுத்தும் ஸர்வநியந்தா) *மறுகலிலீசனை* *ஈசன் ஞாலமுண்டுமிழ்ந்த* *ஈசன் பாலோரவம் பறைதல்* என்று நியந்த்ருவாசக சப்தத்தாலே சொல்லும்படி *ஏர்கொளேழுலகமும் துன்னிமுற்றுமாகிநின்ற சோதிஞான

மூாததியாய* *வானததும வானததுளளுமபரும மணணுளளும மணணின கீழ்த தானதது மெணடிசையும தவிராது நினறுன* *ஆயேயிவவுலகதது நிறபனவும திரி வனவும நீயே* எனகிற கீழிலபததில ஸாவ விஷயமாகசசொனன வயாபதி ஆகாசவ் யாபதி போலாகாமே நிறம பெறுமபடியாக *வீறறிருநதேழுலகும தனிககோல் செலல* எனகிறபடியே உபய விபூதியும தன நியமநததிலேயாமபடி தனனுஜஜை நடததுகிற ஸாவ நியநதாவான ஸாவேசவரன (ஒழிவில காலததுககுச சேர பூாவ போகஙகளை யோதுமாலெயதின சாபலததுககுச சேர ஸமகாலமாககி) *ஒழிவில கால மெலலா முடனுய மனனி* எனறடிமை செயயபபாரிககிற வளவி உ ஸாவதேச ஸர்வா வஸதைகளோபாதி ஸாவ காலததிலும வேணுமெனறு கீழககழிநத காலததிலடிமை யையுமாசைபபடடதுககுச சேருமபடி, *பாலனுயேழுலகுணடு* எனறு தொடஙகி தேசகாலவிபரகருஷடஙகளான அவனுடைய அபதாநஙகளை தததத தேசகால விசிஷடமாக வநுபவிககையில அபிநிவேசததாலே *ஆதியஙகாலததகலிடஙகீணடவர் பாதஙகள மேலணி பைமபொறறுழாயெனறே ஓதுமாலெயதினள* எனறு பூாவகா லீந போகஙகளையே வாயபுலறறுமபடி பராநதியையடைநத சாபலததுககு அநுரூப மாக காலததினுடைய பேதவயவஹாரததுககுடலான உபாதியைககழிதது ஒரு போகியாககுகையாலே ஸமகாலமாககி யநுபவிபபிதது

[2] (போதால வணஙகாமை தீரதத பரணயிதவததிலே காதல மையலேறிய பிததாய) *பூவைவீயா நீாதூவிப போதால வணஙகேனேலும நின பூவை வீயா மேனிககுப பூசுஞ சாநதெனனெஞசமே* எனறு தொடஙகி *ஏகமூாததிககே, பூத தணமாலை கொணடுனனைப போதால வணஙகேனேலும நினபூததணமாலை நெடு முடிககுப புனையுஙகணணி யெனதுயிரே* எனறு விரோதி நிரஸநம பணணுகிற அவ் வவகாலஙகளிலே யுதவி புஷபாதயுபகரணஙகளைக கொணடு சிசிரோபசாரம பண ணப பெறறிலேனுகிலும, விலக்ஷண விகரஹயுகதனுய ஸாவேசவரனுயிருககிறவன எனனுடைய கரண தரயவயாபாராதிகளையே தனககு போகய வஸதுககளெலலாமு மாகக கொளவதே ! எனறிவா தாமே யீடுபடுமபடி பணணி அவ்வோகாலஙகளில தனககுதவி அடிமை செயயபபெறுத இழவை அவன தீரதத பரணயிதவ குணததிலே *காதலமையலேறினேன* எனகிறபடியே பரேமம மேலிடடு அறிவு கலஙகினவாறே வெளளக கேடாக வொணணுதெனறு அவன அலபம பேரநிறக அவனேடு ஸதருச பதாாததஙகளையும ஸமபநதிபதாாததங்களையும அவனுகவே கருதிப பேசுமபடியாக *பேயசசி முலை சுவைததாறகென பெணகொடி யேறியபிததே* எனனுமபடி பிததேறி

[3] (தேசதூரததுககுக கூவியுங கொளளாயெனறது தீரக் கணட சதிரையு மொரு நிலமாககககாடட) தேச விசேஷததிலநுபவததை யாசைபபடடு, தேசதூரத் தைப பறற *கோலமேனி காணவாராய கூவியுங கொளளாயே* எனறு உன வடி வழகை நீ வநது அநுபவிபபிததருளுதல, எனனை யஙகேயருளபபாடிடுதல் செயகிறிலை யெனறு கூபபிடட விழவுநதீர, *ஒணடொடியாள திருமகளும நீயுமே நிலாநிறபக் கணடசதிா கணடு* எனறு நிதய விபூதியிலே பெரியபிராடடியாரும நீயுமே போகதாக் களாய அவவிபூதியிலுளளாரடைய போகோபகரண கோடியாமபடி கணடுவைதத நோபாடடை நான கணடேனெனனுமபடி, கீழ காலோபாதியைக கழித்து ஸம காலமாககினுபபோலே, அவவிபூதியிலநுபவததையும இஙகே யிருந்தே அநுபவிகக லாமபடி யொருபோகியாக பரகாசிபபிகக (வீவிலினபம கூடடினையெனறு முகத போக மாநஸபராபதி பலமான) *வீவிலினபம மிகவெலலை நிகழநதனன்மேவியே* *கூடடரிய திருவடிககள கூடடினை நானகணடேனே* எனறு அவனைககிடடி நிரதிசயா நநதியாகப் பெறறேன, யாவா சிலர்ககும தநதாமால சோததுககொளளவரிய திரு வடிகளை நான சேருமபடி எனனைசசோததுககொணடாய நான அநுபவிககப் பெற

றேனென்றவது மாநஸாநுபவமாகையாலே, இப்படி முக்தருடைய போகமான அவ வநுபவத்தில் மாநஸமாக உண்டான ப்ராப்திக்குப் பலமான, (தேவதாந்தராத்மாத்மீய லோகயாத்ரைச்வார்யாக்ஷரங்களில் வைராக்யம் உன்னித்துயிருடம்பினால் கொடு வுலகம் வேட்கையெல்லா மொழிந்தேனென்ன வுடையரானவர்) "உன்னித்து மற் றொரு தெய்வம் தொழாள்" என்று தன்னெஞ்சாலே மதித்து வேறொருதைவத்தைத் தொழுதறியா ளென்னும்படி தேவதாந்தரங்களில் வைராக்யத்தையும், "உயிரினால் குறைவிலமே" "உடம்பினால் குறைவிலமே" என்னும்படி ஆத்மாத்மீயங்களில் வைராக்யத்தையும் "கொடுவுலகம் காட்டேலே" என்னும்படி லோகயாத்ரையில் வைராக்யத்தையும், "வேட்கையெல்லாம் விடுத்து" என்று ஸமுதாயேநவும், "ஐங் கருவி கண்டவின்ப மொழிந்தேன் சிற்றின்ப மொழிந்தேன்" என்று ப்ருதக்தவேநவும் சொல்லும்படி ஐச்வர்யத்திலும் அக்ஷர சப்தவாச்யமான ஆத்மாநுபவரூபகைவல்யத்திலுமுண்டான வைராக்யத்தையு முடையரானவிவர்

[4] (ஒரு நாயகமென்று ராஜ்யஸ்வர்க்காத்மாநுபவால்பாஸ்திரத்வ ஸாவதிகத்வாதிகளையும்) "ஒருநாயகமாயோடவுலகுடனாண்டவர் பெருநாடுகாண விம்மையிலே பிச்சை தாங்கொள்வர்" என்று தொடங்கி *ராஜ்யம் நாம மஹாவ்யாதி ரசிகித்ஸ்யோ விநாசந:. பராத்ரம் வா ஸ்வாத்ம வாபி த்யஜந்தி கலு பூமிபா * என்கிற ராஜ்யைச்வர்யத்தின் அல்பத்வத்தையும், "குடிமன்னுமின் சுவர்க்கமெய்தியும் மீள்வர்கள்" என்று "தே தம் புக்த்வா ஸ்வர்க்கலோகம் விசாலம் க்ஷீணே புண்யே மாத்த்யலோகம் விசந்தி* என்கிற ஸ்வர்க்காநுபவத்தினுடைய அஸ்திரத்வத்தையும் "இறுகலிறப்பு" என்று ஆத்மாநுபவத்தினுடைய ஸாவதிகத்வத்தையும், ஆதிசப்தத்தாலே துக்கமிச்ரத்வ துஸ்ஸாத்த்வ நிஸ்ஸாரத்வங்களைச் சொல்லுகிறது.

[5] (ஆடு களனிறைச்சி கருஞ்செஞ்சோறுகிற நிந்த்யங்களாலே இளந்தைவதத் துக்கிழைத்தாடும் நிஹீநதையையும்) "த்ரவ்யம் நிந்த்ய ஸுராதி தைவதமதிக்ஷுத்ரஞ்ச பாஹ்யாகமோ தருஷ்டிர் தேவலகாச்ச தேசிகஜநா திக் திக் திகேஷாம் க்ரமம்* என்கிறபடியே *அங்கோராடுங்களனும்* *அங்கோர்களனுமிறைச்சியும்* "கருஞ்சோறும் மற்றைச் செஞ்சோறும்" என்கிற ஸுராமாம்ஸாதிநிந்த்ய பதார்த்தங்களைக் கொண்டு "நீரணங்காடு மிளந்தெய்வம்" என்கிற க்ஷுத்ர தேவதைகளுக்கு "களனிழைத்து" என்று அவ்வோதேவதைகள் ஸந்நிதி பண்ணும் ஸ்தலங்களிலே பலியிட்டு, "நீரணங்காடுதல் கீழ்மை" என்று தைவாவிஷ்டராயாடுமதின் தண்மையையும்

[6] (பேசநின்ற தேவதாஜ்ஞாநசக்தி ஸாபேக்ஷத்வாதிகளையும்) *தத்கரோத்பரீதேந ஸ்மரகதநயநேநச, வாமாங்குஷ்டட நகாக்ரேணச்சிந்நம் தஸ்ய சிரோ மயா* என்றும் *யஸ்மாத்நபராதஸ்ய சிரச்சிந்நம் த்வயா மம, தஸ்மாச்சாப ஸமாயுக்த கபாலீ த்வம் பவிஷ்யஸி* என்றும், *தத்ர நாராயண: ஸ்ரீமாந் மயா பிக்ஷாம் ப்ரயாசித:* *விஷ்ணுப்ரஸாதாத ஸுச்ரோணி கபாலம் தத் ஸஹஸ்ரதா, ஸ்புடிதம் பஹுதா யாதம் ஸ்வப்நலப்தம் தநம் யதா* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரஹ்மா ருத்ரனாலே தலையறுப்புண்டு சோச்யனாய் ருத்ரனை சபிக்க, ருத்ரன் குருசிரச்சேதநத்தாலே பாதகியாய் ப்ரஹ்மசாபம் தன்னால் போக்கிக் கொள்ளப் போகாமையாலே சரிய:பதியான ஸர்வேச்வரனை அர்த்திக்க, அவன் அந்த சாபத்தைப் போக்கினுகையாலே, *பேசநின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் தனக்கும் பிறர்க்கும் நாயகனவனே கபால நன்மோக்கத்துக் கண்டு கொண்மின்* என்று வேதத்தில் பரசமஸாபரமான வாக்யங்களாலும் ராஜஸதாமஸ புராணங்களாலும் பரத்வேந பேசலாம்படி முட்டுப் பொறுத்து நின்ற ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளாகிற தேவதைகளுடைய அந்யோந்யம் தங்களுக்கு வருகிற க்லேசமறியாமையும், அந்த க்லேசம் தாங்கள் தவிர்த்துக்

கொள்ளமாட்டாமையும், அத்தைத தவிரதுக் கொடுக்கைக்கு ஈச்வரன் வேண்டுகையுமாகிற அஜ்ஞாநாசகதி ஸாபேக்ஷத்வங்களையும. ஆதிசப்தததாலே கர்ம வச்யதையையும்.

[7] (இலிங்கத்து விளமபும பாஹ்யகுதருஷடி மத தமோ நிஷடதையையுஞ் சொலலி) *இலிங்கத்திடட* ¹விளம்புமாறு சமயமும்* என்கிறபாடடுக்களில் சொலலுகிற பாஹ்ய குதருஷடி மதஙகளாவன, *யந்மயம ச ஜகத ஸர்வம்* என்று பொதுவிலே ப்ரச்நம் பண்ண, *விஷ்ணோஸ ஸகாசாதுத்பூதம்* எனறு கோலவிழுக் காட்டாலே உத்தரமாகையன்றிக்கே எருமையை ஆனையாகக கவிபாடித்தரவேணுமென்பாரைப்போலே, லிஙகமெனறொரு வயக்தியை நிர்ததேசிதது இதுக்கு உத்கர்ஷம் சொல்லித்தரவேணுமெனறு-கேடகிறவனும தமோபிபூதனுய்க கேட்க, சொல்லுகிறவனும் தமோபிபூதனுய்ச் சொலல, இப்படி ப்ரவ்ருத்தமான லிஙக புராணாதிகளான குத்ருஷ்டி ஸமருதிகளும, சிலவறறைச் சொல்லா நின்றுல தாஙகளும் சில தர்ககஙகளைச் சொலலா நிற்குமத்தனை போக்கி ப்ரமாணானுகூல தர்க்கமல்லாமையாலே கேவலம உகதிஸாரமேயாயிருக்கிற பாஹ்ய ஸமயஙகளாறு மெனற க்ஷபணக பௌததாதிகளுடைய ஸம்ருதிகளுமாகையாலே *யா வேதபாஹ்யாஸ ஸமருதய: யாசச காசச குத்ருஷடய: தாஸஸர்வா நிஷ்ப்பலா: பரேத்ய தமோநிஷ்டா ஹி தா: ஸம்ருதா:* எனகிறபடியே அவறறினுடைய தமோ நிஷ்டதையையுஞ்சொலலி. (ஓடிககண்டீர) *ஓடியோடி* என்று தொடஙகி. *வழியேறிக கண்டீர* எனறு, *கதாகதம காமகாமா லபந்தே* எனகிறபடியே ஸவர்க்க நரகஙகளில போவது கர்ப்பத்தேற வருவதாயக் கொண்டு அநேக ஜன்மஙகளில் பிறந்து தேவதாந்தரஙகளை தரிவித கரணஙகளாலும பல பாயாயம், ததாச்ரயணததைச்சொலலுகிற சாஸ்த்ர மார்க்கத்தாலே ஆசரயித்து அவவாச்ரயணபலமும் கணடீர்கள்

[8] (கணடும தெளியகில்லீர) இவனுடைய ஜகந்நிகரணாதி திவ்ய சேஷ்டிதங்களை சாஸ்தரத்வாரா பரத்யக்ஷித்தும இவனே ஆசரயணீயனென்று தெளியமாட்டுகிறிலி கோள். (அறிநதறிநதோடுமின) உங்களை இஙஙனே வைத்தது ஸதஸத் கர்மகாரிகளான ஜநதுககள அவ்வோ கர்மாநுகுண பலஙகளை அநுபவிக்கக் கடவதான சாஸ்த்ர மர்யாதை அழியுமெனறு, அதுதான், *மம மாயா துரத்யயா* என்கிற ப்ரக்ருதியையிட்டு அவன மயக்கி வைததபடி காணுஙகோள், ஆனபினபு அது அவன் மாயையென்றறிந்து *மாமேவ யே ப்ரபத்யநதே மாயா மேதாம தரநதி தே* என்கையாலே மாயாதரணோபாயமும அவன திருவடிகளைப் பற்றுகை எனறறிந்து அவனை யாச்ரயித்து இம்மாயையைத் தப்பப் பாருங்கோள, (ஆட் செயவதேஉறுவதாவதென்று) *நீள் குடக்கூத்தனுக்காட்செய்வதே உறுவதாவது* என்கையாலே நிரதிசய போக்யமான சேஷ்டிதத்தை யுடையவனுககு அடிமை செயகையே இவ்வாத்மாவுக்குச் சீரியதும ஸூசகமுமென்றிபபடி யுபதேசிதது. (விரக்தி பூர்வகமாக ஆச்ரயணத்தை ருசிப்பிககிறுர் நாலம் பத்தில்) அதாவது—ப்ரயோஜநாநதர தேவதாநதர பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மதஙகளில விரக்தி பூர்வகமாக, ஜகதகாரணத்வாதிகளான ப்ரமாணோபபத்திகளாலே பகவத்ஸமாச்ரயணத்தை ஸம்ஸாரிகளுக்கு ருசிப்பிக்கிறுரென்கை. (222-4)

223. அருசாமபத்தால், கீழசசொன்ன பரதவாதிகளால் வந்த தனனுடைய உத்கர்ஷத்தையும தந்தாமுடைய நிகர்ஷத்தையுமநுஸந்தித்து அகல்வாரளவிலும் மேல் விழுந்து விஷயீகரிக்கும்படி பரமகாருணிகனன ஸர்வேச்வரன், கீழிவர்க்குப் பிறப்பித்த விரக்திக்கு பலமான ஸவவிஷய பக்தியை பரம்பரயா அபிவ்ருத்தமாக்கி அந்த பக்தியையும் பாகவதஸமாகமத்தையுமுடையரானவிவர் தாம திருத்தத் திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும், திருத்தின தம்மையும் காண்கைக்கு வந்த நித்ய ஸூரிகளையும ச்வேததவீப வாஸிகளான ஸித்தரையுஙகண்டு மங்களாசாஸநம பண்ணி, திருந்தாத அஸுரராக்ஷஸ ப்ரக்ருதிகளையும் பகவத் பாகவதவைபவததை

யுபதேசித்துத் திருத்தி பாகவதஸமாஜத்தாசநமினிதாமபடியான ஜ்ஞானம் பிறந்தார்க்கு ப்ராப்யத்தவரைக்கு அடியான பக்தியையு முபதேசித்துத் தலைகட்டுகிறுரென்கிறுர்

(223-) [1] ஆவானென்று தானே தன்னடியார்க்குச் செய்யும் தொல்லருளென்று பரத்வாதிகளையுடையவன் எவ்விடத்தானென்னும் பாவியர்க்கும் இருகரையுமழிக்கும் க்ருபாப்ரவாஹமுடையவன் பொய்கூத்து வஞ்சக்களவு தவிர முற்றவுந்தானுய் உன்னை விட்டென்னப்பண்ணின விரக்திபலபரமாத்மராகம் [2] பேரமர் பின்னின்று கழியமிக்கு யானேயென்ன வாய்ந்து ஆற்றகில்லாது நீராய்மெலிய ஊடுபுக்குவளர [3] விஷவ்ருக்ஷ பலங்கள் கைகூடினவர் அடிமை புக்காரையும் ஆட்செய்வாரையும் காண லோகத்வீபாந்தரங்களில் நின்றும் போந்த தேவர் குழாங்களைக்கண்டு காப்பிட்டு, ப்ரஹ்லாத விபீஷணர் சொற்கேளாத அரக்கரசுரர் போல்வாரைத் தடவிப் பிடித்து [4] தேசகால தோஷம் போக எங்குமிடங் கொண்டவர்களை மேவித்தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள், நீங்கள் நிறுத்துகிறவர்களை தேவதைகளாக நிறுத்தினவனை [5] மேவிப்பரம்புமவரோடொக்கத்தொழில் யுக தோஷமில்லையாமென்று விஷ்ணுபக்தி பரராக்கிக் கண்ணுக்கினியன காட்டலாம்படியானுர் கண்ணிலே நேரக்கிக் காணும் பக்தி ஸித்தாஞ்ஜனத்தையிடுகிறுர் அஞ்சாம்பத்தில்

[1] (ஆவானென்று தானே தன்னடியார்க்குச் செய்யும் தொல்லருளென்று பரத்வாதிகளையுடையவனெவ்விடத்தானென்னும் பாவியர்க்கு மிருகரையும் அழிக்கும் க்ருபாப்ரவாஹமுடையவன்) 'ஆவாவென்றருள் செய்து' என்று ஐயோ ஐயோ என்று என் பக்கலிலே க்ருபையைப் பண்ணியென்றும் *தானேயின்னருள் செய்து* என்று நான் ஆர்த்தியாதிருக்கத் தானே தன்பேறுக க்ருபைபண்ணியென்றும், *கலியுகமொன்று மின்றிக்கே தன்னடியார்க்கருள் செய்யும்* என்று தன்பக்கலிலே ந்யஸ்த பரரானவர்களுக்கு கலிதோஷங்களொன்றும் வாராத படியாக க்ருபை பண்ணுமென்றும், *பெருமானது தொல்லருளே' என்று ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வாபாவிக க்ருபையென்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, * அம்மானுழிப்பிரானவனெவ்விடத்தான யானார் எம்மாபாவியர்க்கும் விதிவாய்க்கின்று வாய்க்கும் கண்டீர்* என்று கையும் திருவாழியுமான வழகை நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சிகொடுத்துக்கொண்டுஅங்குள்ளாருடனே பரிமாறியிருக்கிற ஸர்வேச்வரனனவன் எவ்வளவிலே' நித்ய ஸம்ஸாரிகளுக்குமிவ்வருகான நான் எவ்வளவிலே' என்று கீழ்ச்சொன்ன தன்னுடைய பரத்வகாரணத்வ வ்யாபகத்வ நியந்த்ருத்வாதிகளால் வந்த உத்கர்ஷத்தையும் தங்களுடைய நிகர்ஷத்தையும் அநுஸந்தித்து அகலும்படி யெத்தனையேனும் மஹாபாபிகளள்விலும் கர்மாநுகுண நிர்வாஹத்துக்குடலான தன் நிரங்குசஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற கரையும் தன்னநுக்ரஹம் தங்கள் பக்கல் வாராதபடி அபராதங்களையே பண்ணுமிவர்கள் ஔபாதிக ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற கரையும் அழியப் பெருகாநிற்குமதான க்ருபாப்ரவாஹத்தையுடைய ஸர்வேச்வரன், (பொய் கூத்து வஞ்சக்களவு தவிர) *பொய்யே கைம்மை சொல்லி* *என்றென்றே சில கூத்துச் சொல்ல* *உன்னையும் வஞ்சிக்கும் கள்ளமனந்தவிர்ந்தே* என்று மெய்கலவாத பெரும் பொய்யைச் சொல்லி, பரேம்பரவசரைப்போலே பாவித்து ஹ்ருதயம் பரர்க்குத விஷய ப்ரவணமாயிருக்க, அநந்ய ப்ரயோஜநரைப்போலே உன் ஔதார்யத்தையும் வடிவழகையும் ஸஹ்ருதயமாகச் சொல்லுகிறுரென்று தோன்றும்படி பலகாலுஞ் சொல்லா நின்று கொண்டு, ஸர்வஜ்ஞனவுன்னையும் பகட்டும் க்ருத்ரிமயுக்தமான மனஸ்ஸைத் தவிர்ந்தென்று

அவற்றை இவர் தவிருமபடி (முறறவும தானுய உனனைவிடடெனப பணணின விரகதிபல பரமாதமராகம) *என்னை முறறவும தானுனை* என்று இவாககு ஸாவ வித போகயமும தானுய *இனி யுனனை விடடென கொளவனே* என்று நான விடட வனறும விடமாடடாத வுன்னை யொழிய துராராதமாய, வருநதியாராதிததாலும கிடைபப தொனறிலலாத விஷயஙகளைப பறறவோ வெனறு இவா தாமே பேசுமபடி பணணின *கணடசதிா கணடொழிநதேன* எனகிறபடியே அவன போகயதை யாலே அநயவிஷயஙகளை யடைய வுபேக்ஷிககுமபடி கீழில பததில பிறநதவிரகதிககுப பலமான *பரமாதமநி யோ ரகத,* எனகிற பரமாதம விஷயததில ராகமானது

[2] (பேரமா பின னினறு கழியமிககு யானே யெனனவாயநதா றறகிலலாது நீராய மெலியவூடுபுககுவளர) *பேரமா காதல* எனறு அபரிச்சேதயமாயப பொருநதி, *பின னினற காதல நோய நெஞசம பெரிதடும* எனறு பிடரிபிடிதது நினறு நெஞசை முடிககுமபடியாய, *கழியமிககதோா காதல* எனறு பாாசவஸத தாககுப பேசுமபடி மிகவும கைகழிநது *கடல ஞாலம செயதேனும யானே* என்று தொடஙகி, *வாயநத வழுதிவளநாடன* எனறு அவனுடைய ஜகததகாரணத்வாதி அதபுத காமஙகளை நானே செயதேனெனறு அநுகார முகததாலே விஷயததைககிட் டிப்பேசுமபடியாய, *உனனை விடடொனறு மாறறகிறகினறிலேன* எனறு அவனை யொழிய ஒருக்ஷணமும தரிததிருககமாடடாதபடியாய *ஆராவமுதே யடியேனுடலம நினபாலனபாயே நீராய* எனறு விஷய போகயதாதிசயததால வநத பராவணயத தாலே ஜஞாநாசரயமான ஆதமாவாதல ஜஞாநபரஸரணதவாரமான மனஸ்ஸாத லனறிககே ஆதமாவுககு ஆயதநமான சரீரமும சிதிலமாமபடியாய, *வைகலும வினை யேன மெலிய* எனறு அநத சைதிலயநதான காதாசிதகமனறிககே ஸாவகாலமும மெலியுமபடியாய, *நிறநதனூடுபுககென தாவியை நினறு நினறுருககியுணகினற* எனறு பகவதகுணஙகள மாமததிலே புகுநது ஆதமாவை யிடைவிடாமல தரவதர வயமாககுமபடி அபிவருததமாக,

[3] (விஷவருக்ஷ பலஙகள கைகூடினவா) இபபடி பகவத்பரேமம வளருகையா லும பாகவதாகளோடே கூடபபெறுகையாலும, *ஸமஸாரவிஷவருக்ஷஸ்ய தவே பலே ஹ்யம ருதோபமே, கதாசித கேசவே பகதிஸ ததபகதைர்வா ஸமாகம * எனறு ஸமஸாரமாகிற விஷவரு க்ஷததில, அமருதோபம பலஙகளாகச சொலலபபடட பகவத பகதியும பாகவத ஸமாகமமுமாகிற பலதவயமும கைபுகுநதவிவா (அடிமைபுககாரையும ஆடசெய வாரையுங காண லோகதவீபாநதரஙகளில நினறும போநத தேவாகுழாஙகளைக கணடு காபபிடடு) *ஒனறுநதேவிலே *மறறெதெயவம நாடுதிா* *பாடியாடிப பர விச செனமினகள* *தெயவம மறறிலலை* *நாயகனவனே* *ஒனறும பொயயிலலை போறறுமினே* *அறிநதோடுமின* *ஆதிமூாததிககடிமை புகுவதுவே* *மறறைத் தெயவம விளமபுதிா* *உளஙகொள ஞானதது வைம்மின* *ஆடசெயவதே- உறுவ தாவது* எனறு தேவதாநதராவரதவ பூாவகமாக பகவத பரதவததையும, பகவ தாசரயணபரகாரததையும பகவத கைஙகாயமே பரம புருஷாாததமெனனுமததை யும தெளிய வுபதேசிககக கேடடுத திருநதி யடிமைபுகக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும, *ஆட்செயதாழிப பிரானைச சேர்நதவன* எனறு இபபடி திருததுகையாலே அடிமை செயதாரான தமமையும காண்கைககு, *வைகுநதன பூதஙகளேயாய்* *தடஙகடல பளளிபபெருமான தனனுடைப பூதஙகளேயாய* *தேவாகளதாமும புகுநது* என னுமபடி லோகாநதரமான ஸ்ரீவைகுணடததிலுளளாராயும தவீபாநதரமான சவே ததவீபததிலுளளராயும, *நேமிபபிரானதமா போநதாா* எனகிறபடியே வநதநித்ய ஸூரிகளும முகதபராயருமான தேவாகளுடைய திரளகளை, *கணடோம கணடோம* எனறுகணணுககினியதாயிருககையாலேகணடோமெனறு பலகாலும சொலலுமபடி கணடு, *பொலிக பொலிக* எனறு அத்திரள அபிவருததமாயிடுகவெனறு மஙகளா சாஸநம்பணணி, (பரஹலாத விபீஷணர் சொலகேளாத அரககரசுராபோலவாரைத

தடவிப்பிடித்து) *தவயயஸதி மாயாஸுநீச* என்று ப்ரஹ்லாதனுபதேசிக்கக் கேட்டும திருந்தாத வஸுரனான ஹிரண்யனையும், *ப்ரதீயதாம தாசரதாய மைதிலீ* என்று ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுபதேசிக்கக் கேட்டும் திருந்தாத ராக்ஷஸனான ராவணனைப் போலேயும், கீழ் தாமுபதேசித்ததில திருந்தாமலகிடந்த ராக்ஷஸ பரக்ருதிகளும் ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளுமாயுள்ளாரை *அரக்கரசுரா பிறந்தீருளளீரேல்* என்று தேடிப் பிடித்து

[4] (தேசகாலதோஷமபோக எங்குமிடங்கொண்டவர்களை மேவித் தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள்) *கொன்றுயிருண்ணும் விசாதி பகைபசிதீயனவெல்லாம். நின்றிவ்வுலகில் கடிவான் நேமிப்பிரானதமர்போந்தார்* *திரியும கலியுகம நீங்கித் தேவர்கள தாமும புகுந்து* என்கிறபடியே சரீரத்தை முடித்து பராணுபஹாரம பண்ணக் கடவதான வ்யாதி, அப்படி செய்யும பகை பசி முதலான தேச தோஷமும, *பவிஷ்யதயுதரோத்தரம* என்கிறபடியே பதார்த்த ஸ்வபாவங்கள வேறுபடும்படியான கலி பரயுக்தமான காலதோஷமும, தங்கள ஸஞ்சாரத்தாலே போம்படி *இரியப்புகுந்திசைபாடியெங்கு மிடங்கொண்டன* என்கிறபடியே பகவதநுபவ ஹர்ஷபரகர்ஷத்தாலே பெரியவாரவாரத்தோடே புகுந்து ப்ரதிகூலர்க்கிடமில்லாதபடி ஸாவப்ரதேசத்திலும் பரமபினவாகளை, *மேவித்தொழுதுய்ம்மினீர்கள* என்று நீங்கள அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு ஆசரயித்துஜ்ஜீவியுங்கோள, அவ்வளவு போகமாட்டாதே தேவதாந்தர பராவண்யத்தாலே பகவதவைபவாநிகைகளை அளவிலிகளாகில, (நீங்கள நிறுத்துகிறவர்களை தேவதைகளாக நிறுத்தினவனை) *நிறுத்தி நுமமுள்ளத்துக் கொள்ளும தெய்வங்கள* என்று அவைதனக்கு ஸாந்த உத்கர்ஷமில்லாமையாலே வசநாபாஸங்களாலும யுக்த்யாபாஸங்களாலும் நீங்கள சேமம் சாததிநிறுத்திப் புறம்பே சிலரறியில அபஹஸிப்பர்களென்று உங்கள நெஞ்சுக்குள்ளே நீங்களறிந்ததாக வுபாஸிக்கும தேவதைகளை, *நிறுத்தினுன் தெய்வங்களாக அததெய்வநாயகன்தானே* என்று ராஜாவானவன ஊர்தோறும் கூறுசெய்வார்களை நிறுத்துமாபோலே உங்களுக்காசரயணீயராக நிறுத்தின ஸாவேச்வரனை.

[5] (மேவிப்பரமபுமவரோடொக்கத் தொழில் யுகதோஷமிலலையாமென்று) *நக்கபிரானுேடயனு மிந்திரனும முதலாகத் தொக்க வமரர்குழாங்கள்- கணணன திருமூர்த்தியை-மேவி-மிக்கவுலகுகள் தோறும் எங்கும பரந்தன-ஒக்கத்தொழுகிற்றிராகில் கலியுகமொன்றுமிலலை* என்று ருத்ரனேடே பரஹ்மாவுமிந்திரனும முதலாகத் திரண்ட தேவதாஸமூஹங்கள் க்ருஷ்ணனுடைய அஸாதாரண விக்ரஹத்தை ஸ்வபாச்ரயமாகப் பற்றி விஸ்தருதமான லோகங்களெங்குமொக்கப்பரந்து விபூதிவிஸ்தாரத்தை யுடையரானுர்கள. அவர்களைப்போலே நீங்களும் அவனையாச்ரயிக்கப் பெறில் விபரீதப்ரவர்த்தகமான கலியுகதோஷமுங்களுக்குத் தட்டாதென்று உபதேசித்து. (விஷ்ணு பக்திபரராக்கி) *விஷ்ணுபக்திபரோ தேவ* என்கிறபடியே *அரக்கரசுரர்* என்னுமதுபோய தேவசப்தவாசயராம்படி பகவத்பகதிபரராகத் திருத்தி. கண்ணுக்கினியன காட்டலாம் படியானுர் கண்ணிலே நோக்கிக்காணும் பக்திஸித்தாஞ்ஜநத்தை யிடுகிருர் அஞ்சாம்பத்தில) அதாவது-திருந்தாதாரைத் திருந்தினவளவன்றிக்கே முன்பே திருந்தி *கண்ணுக்கினியன கண்டோம் தொண்டீரெல்லீரும் வாரீர்* என்னும்படி பாகவதஸமாஜதர்சநமினிதாமபடி அவ்விஷயத்தில் சாபலமுடையராய் உபாயாத்யவஸாயதசையிலேநின்று ப்ராப்ய தசையிலே நிற்கிற தம்மைப் பொடியும்படியானவர்களுடைய உபாயாத்யவஸாயஜ்ஞானத்தின் மேலே, *என் னெஞ்சினுல் நோக்கிக்காணீரென்னை முனியாதே* *மநஸி விலஸதாக்ஷ்ணு பக்திஸித்தாஞ்ஜநேந* என்கிறபடியே ஸித்தாஞ்ஜநம் போலே கூடார்த்தத்தை ப்ரகாசிப்பிப்பதாய் ப்ராப்யவைலக்ஷண்யத்தை விஷயீகரித்ததான பக்தியை உபதேசமுகேந உண்டாக்குகிருர் அஞ்சாம் பத்தி லென்கை ... (223-5)

224 ஆரும்பத்தால், தன்னுடைய பரம க்ருபையாலே ஸர்வரும் வந்து ஆச்ரயிககும்படியிருக்கிற ஸர்வசரண்யஞன ஸாவேசவரன பக்தி பாரவச்யத்தாலே அநந்யகதிகளான தமக்குத் தன திருவடிகளையே நிரபேக்ஷாபாயமாகக் காட்டிக் கொடுக்க அவ்வுபாயததிலே வி ரசேதமில்லாதபடி நடககிற வ்யவஸாயததையுடைய ராய தமமுடைய வயவஸாயநதை கடக முகத்தாலே யிவனுககறிவித்து வரவு தாழ்க்கையாலே தமக்கு விளைநத ப்ரணயரோஷத்தை யவன் பரிஹரிகக அவன் ஸாமர்தத்யததையநுஸந்தித்து குணுநுபவததுககுப பண்ணின பரபததியும் பலிதத வாறே ப்ராப்திககு ப்ரபததிபணணுவதாகக கோலி, ஸித்தோபாயவரணம இதர பரிதயாக பூர்வகமாகையாலே பௌராணிகவசநபரகரியையாலே உபாய விரோதி களான தயாஜயாம்சங்களை ஸவாஸநமாக தத்ப்ரஸங்கமும் அஸஹயமாம்படி விட்டு, விடடவையெலலாம் தமக்குப பறறுகிற விஷயமேயாக நினைத்து பரமார்த்தி யோடே தமககு உபாயமாக நினைததிருக்கும திருவுலகளந்தருளின ஸாவஸுலபமான திருவடிகளை நித்யஸூரிகளும் வந்து அனுபவிக்கும்படி நிற்கிற திருமலையிலே கண்டு பூர்வவாகயபரக்ரியையாலே சரணம புக்கவர் *பததுடையடியவரிலே தொடங்கி அஞ்சாம்பத்தளவாக உபதேசித்த பகத்யுபாயததின துஷ்கரத்வாதி தோஷாநுஸநதாநததாலே சோகம ஜநிககுமபடியான பாகம் பிறந்தவர்களுக்கு தமமுடைய பரபத்திநிஷடையை பரகாசிபபிககிருரென்கிருர்

224. என்னையும் யாவர்க்கும் சுரர்க்காய் அடியீர் வாழ்மினென்று கருணையாலே *ஸர்வலோக பூதேப்ய:* என்றவை கடலோசையும் கழுத்துக்கு மேலுமாகாமல் உபாயத்வம் கல்வெட்டாக்குகிற சரண்யன் *[2]* அஜ்ஞாநாசக்தி யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநங்களளவா லன்றிக்கே அங்குற்றேன் அன்னுன்புணரா பென்னும்படி மெய்யமர் பக்திபூமாலமாகவும் அநந்யகதித்வமுடைய தமக்குப் *[3]* பாதமே சரணுக்க அவையே சேமங்கொண்டு ஏகசிந்தையராய் திர்யக்குக்களையிட்டு ஸ்வாபிப்ராயத்தை நிவேதித்து விளம்பரோஷம் உபாயத்தாலேயழிய, *[4]* உருகாமல் வரித்ததும் நண்ணிவணங்க பலித்தவாறே ஸப்ரகாரமாக ஸக்ருத் கரணீயமென்று—புராணபௌ ராணிகர் த்யாஜ்யாம்சமாக்கின *[5]* சிதசித் ப்ராப்ய ப்ராபகா பாஸங்களைக் கைவலிந்து கைகழலக் கண்டும் எல்லாம் கிடக்க நினையாதகன்றும் ஆவீர் மேவீர் ஊதீர் என்று ததீய ஷேமாக்கியும் புறத்திட்டுக் காட்டியென்று, ப்ரஸங்கிக்கில் முடியும்படி விட்டு, *[6]* தந்தைதாய் உண்ணுஞ் சோறு மாநிதி பூவையாவையுமொன் றேயாக்கி, *[7]* தளர்வேனே திரிவேனே குறுகாதோ முதல்வாவோ வென்னுமார்த்தியோடே *[8]* திரிவிக்கிரமனுகக் குறள்கோலப் பிரானுய் அடியை மூன்றையிரந்த வன்கள்வன் கண்முகப்பே அகல்கொள் திசைவையம் விண்ணும் நடவந்த தடந்தாமரைகளை *[9)* இணைத் தாமரைகள்காண இமையோரும் வரும்படி சென்று சேர்ந்த உலகத்திலதத்தே கண்டு அகலகில்லேனென்று பூர்வவாக் யமநுஸந்தித்தவர்,(10) பிணைக்கறத் தொடங்கி வேதப்புனிதவிறுதி சொன்ன ஸாத்யோபாயப்ரவண ஸசோகஸஜாதீயர்க்கு, (11) தந்த னன் மற்றேர்களைகணிலம் புகுந்தேனென்று ஸ்வஸித்தோபாய நிஷ்டையை உக்த்யநுஷ்டாநங்களாலே காட்டுகிருர் ஆரும்பத்தில்.

[1] (என்னையும் யாவாக்கும் சுராக்காய அடியீர் வாழ்மினென்று கருணை யாலே ஸார்வலோகபூதேப்ய: என்றவை கட்டலோசையும் கழுத்துக்கு மேலுமா காமல் உபாயத்வம் கல்வெட்டாக்குகிற சரண்யன்) *ஏறு சேவகனாக என்னையு முள்ளெனமினகளே* என்று ஆர்த்த ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷித்திருக்கிறவனுக்கு ரக்ஷ்ய வாக்கத்திலே நானுமொருத்தியுள்ளேனென்று சொல்லுங்கோளென்றும், *திருவிண்ண காச சோறந்தபிரான் வரங்கொள் பாதமல்லாலில்லை யாவாக்கும் வன் சரணே * என்று திருவிண்ணகரிலே நின்றருளினவன் திருவடிகளல்லது ஸார்வாக்கும் வலிய புகலில்லை யென்றும், *வன்சரண் சுராக்காய* என்று தேவர்களுக்கு வலிய ரக்ஷகனு யென்றும், *அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தடியீர் வாழ்மினென்றென்றருள் கொடுக்கும் * என்று நமக்கு சேஷபூதராயுள்ளாரெல்லாரும் நம்மடிகளின் கீழே அநந்யபரயோஜந ராய்ப் புகுந்து உஜ்ஜீவியுங்கோளென்றென்று தன்னருளைப் பண்ணுநிற்குமென்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, தன்னுடைய கருபையாலே *ஸார்வலோக சரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே, நிவேதயத மாம க்ஷிப்ரம் விபீஷண முபஸ்திதம் * என்றுவந்து சரணு கதனுன ஸ்ரீவிபீஷணழவான் ஸார்வலோக சரண்யனென்ற உக்தி ஸமுத்ரகோஷம் போலே நிரர்த்தகமாகாதபடியாகவும், *ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதிச யாசதே, அபயம் ஸர்வபூதேப்ய: ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம* என்று சரணுகதரக்ஷ ணத்திலே தீக்ஷிதனுய சரண்யனுன தான் சொன்ன உக்தி கண்டாதுபரியாகாத படியாகவும் *வானவர் கோனொடும் நமன்றெழுந்திருவேங்கடம்* என்றும், *எழு வார் விடைகொள்வார்ீனதுழாயானை வழுவாவகை நினைந்து வைகல் தொழுவார் வினைச்சுடரை நந்துவிக்கும் வேங்கடம்* என்றும், *போதறிந்து வானரங்கள் * *கண்டு வணங்கும் களிறு* என்றுமநித்யஸூரிகள், நித்யஸம்ஸாரிகள், ப்ரயோஜநாந்தரபரர், அநந்யப்ரயோஜநர், மநுஷ்யர், திர்யக்குகள் என்கிற வாசியற ஆச்ரயிக்கலாம்படி ஸார்வ ஸமாச்ரயணீயனுய் நிற்கையாலே தன்னுடைய உபாயத்வம் சிலாலிகிதமாம் படி திருமலையிலே யெழுந்தருளி நிற்கிற அநாலோசித விசேஷ அசேஷலோக சரண்யனுன ஸார்வேச்வரன்.

[2] (அஜ்ஞாநாசக்தி யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநங்களள்வாலன்றிக்கே அங்குற்றே னென்னுன் புணராயென்னும்படி மெய்யமர் பக்திபூமபலமாகவும் அநந்யகதித்வ முடைய தமக்கு) *அவித்யாதோ தேவே பரிப்ருடதயா வா விதிதயா ஸ்வபக்தோ பூம்நாவா ஜகதி கதிமந்யா மவிதுஷாம், கதி: கம்யச்சாஸௌ ஹரிரிதி ஜிதந்தாஹ் வயமநோ: ரஹஸ்யம் வ்யாஜஹ்ரே ஸகலு பகவாந் சௌநகமுநி:.* என்கிறபடியே உபாயாந்தரங்களை யறிவு மநுஷ்டிக்கவுமீடான ஜ்ஞாந சக்திகளில்லாமையாலே யாதல் பகவதேகபரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்துக்கு தததேகோபாயத்வமொழிய தத்வ்ய திரிக்தோபாயாநவ்யமாகாதென்று, *உன்னுல்லல்லால் யாவராலுமொன்றும் குறை வேண்டேன்* என்னும்படியான ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநத்தாலேயாதல், அநந் யகதிகளா மளவன்றிக்கே, *அங்குற்றேனல்லேனிங்குற்றேனல்லேனுன்னைக்காணும்வா வில் வீழ்ந்து நானெங்குற்றேனுமல்லேன்* *என்னுன் செய்கேன்* *பூவார்கழலக ளருவினையேன் பொருந்துமாறு புணராய்* என்று ஸாதநமநுஷ்டித்து முக்தப்ரா யனுயிருக்கிறேனல்லேன், ஸதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுமவர்களிலே ஒருவனுயிருக்கிறே னல்லேன், மேலும் ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ண வொண்ணுதபடி உன் ஸௌந்தர் யாதிகளிலே ஈடுபட்டு உன்னைக்காணவேணுமென்னுமாசையாலே பலஹீநனுய்த் தளர்ந்து இனியுபாயாநுஷ்டாநக்ஷமனல்லேன், உன் திருவடிகளைப் பெறுகைக்கு என்னுல் செய்யலாவதில்லை, எனக்கும் செய்லுக்குமென்ன சோத்தியுண்டு, முன்பு பரிகல்பதமான உபாயங்களொன்று மென்பக்கலில்லை, நிரதிசய போக்யமான உன் திருவடிகளை நான் கிட்டும்வழி கல்பிக்கவேணுமென்று சொல்லும்படி *மெய்யமர் காதல்* என்று அவன் ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்ததாதல் குணஜ்ஞாநத்தாலேயாதல் தரிக்கவொண்ணுதபடியாய திருமேனியிலே அணைய வேண்டும்படியான காதலென

பகதயதிசயம, அதினுடைய பலமாகவும, உபாயாநதரததுக்காளனறிகசே*களைகண மற்றிலேன* என்னும்படி அநநயகதிதவமுடையரான தமககு. ஸமாஸததில பகதி பூமபலமென்ன வேணும, பூமாபலமெனகிறவிது பாடஸகலநததாலே வநததா மித்தனே.

[3] (பாதமே சரணுகக அவையே சேமஙகொணடேகசிநதையராய்) *ஆறெ னககு நினபாதமே சரணுகததநதொழிநதாய* எனனுமபடி தன திருவடிகளை ஸஹாயாநதர நிரபேக்ஷஸாதநமாககககாட்டிககொடுகக, *கழலகளவையே சரணுகக் கொணட* எனறும, *அடிமேல சேமஙகொள தெனகுருகூாசசடகோபன்* எனறும் *நாகணைமிசை நமபிரான சரணே சரண நமககெனறு நாடொறுமேகசிந்தையனுய* எனறும் சொலலுகிறபடியே விரோதி நிரஸந சீலனனவவன திருவடிகளையே நிரபே க்ஷோபாயமாகக கொணடு ஏகரூபமான வயவஸாயததையுடையராய, (திர்யககுக் களையிடடு ஸவாபிபராயததை நிவேதித்து) *வைகலபூஙகழிவாய வந்து மேயுங குருகினஙகாள்- கனிவாய்ப்பெருமானைக்கணடு வினையாட்டியேன காதனமை—கை கள கூபபிசசொலலீா* எனறு தொடஙகி, *ஏறு சேவகனுர்ககெனனையுமுளனென் மினகள* எனனுமதளவாக பெறறனறிததரியாத அதிமாத்ர பராவண்ய முண்டா யிருககவும், ஸவரக்ஷணே ஸவாநவயத்தை ஸஹியாத ஸ்வரூப பாரதந்த்ரயததாலே தததேகரக்ஷ்யதவ வயவஸாயஸஹிதராயிருககிற தமமுடைய கருததை, *உபாப் யாமேவ பக்ஷாபயாம* எனகிறபடியே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநரூப பக்ஷத்வய யோகததாலே பராப்யமான பகவத விஷயததை சீக்கரமாக ப்ராபிககைக்கீடான யோகயதை யுடையரான கடகரையிடடறிவிதது (விளமபரோஷமுபாயததாலே யழிய) இபபடி யறிவிததவளவிலும அவனவரவு தாழககையாலுணடான ப்ரணயரோஷததாலே, வநது மேல விழுநதவளவிலும், *போகுநம்பி* *கழகமேறேல நமபி* எனறுபேக்ஷிதது அவன முகம பாராமலிருபபோமெனறு சிறறிலிழைபபது சிறு சோறடுவதாக, அது தன்னுடைய போகவிரோதியாகையாலே *அழித்தாயுன திருவடியால* எனகிற படியே அவனந்த அநாதராந்யபரதைகளை தனககும சரமோபாயமான திருவடி களாலே யுபலக்ஷிதமான விக்ரஹததினுடைய வைலக்ஷணயததாலே குலைக்க அவ ளுேட பொருநதி.

[4] (உருகாமல வரிததுதும நணணி வணஙக பலித்தவாறே) *பிறந்தவாற் றிலே அவதாரா நுபவம பெருத விழவாலே பதற, ததகுணசேஷ்டிதஙகளை அநுஸந் தித்தாகிலும தரிபபோமென்றிழிநதவளவில, *நிறநதனூடுபுககெனதாவியை நினறு நினறுருககியுணகினற* *பையவேநிலையும வநதெென நெஞ்சையுருககுஙகள* *உளள முளகுடைநதெனனுயிரை யுருககியுணணும* *ஊடுபுககென தாவியை யுருககியுண டிடுகினற* எனனுமபடி அவை மிகவும சைதிலயஹேதுவாகையாலே தரிதது நினற னுபவிககவலலேனுமபடி பணணியருளவேணுமெனறு அவனை உபாயமாக வரித்ததும், *குரவையாயசசியரிலே, *எனன குறைவெனககு* எனறு தொடஙகி, *நணணிநான் வணஙகபபெறறே னெனககாா பிறா நாயகா* எனறு பரீதி பூாவகமாக அவதார குணசேஷ்டிதஙகளை ஸாவ காலமும முறையிலே கிடடியனுபவிககப் பெறற வெனககு ஆாதான நியாமகரெனறு காவிககுமபடி பலிததவாறே. (ஸபகாரமாக ஸகருத் கரணீயமெனறு) இதரோபாயதயாக பூர்வகதவமாகிற பரகாரததோடே ஸித்தோ பாய வரணம *ஸகருதேவ* எனகிறபடியே பராபதிககாகவுமொருககால் பணண வேணுமெனறு பாாதது (புராணபௌ ராணிகா தயாஜயாமச மாககின சிதசிதப் ராபயபராபகாபாஸஙகளை) *பிதரம மாதரம தாராந் புதராந பந்தூந ஸகீந குருந, ரதநாநி தநதாநயாநி க்ஷேதராணி ச கருஹாணிச, ஸாவதர்மாமசச ஸநதயஜய ஸாவகாமாமசச ஸாக்ஷராந, லோகவிகராநத சரணௌசரணம தேவரஜம விபோ * எனகிறவசநம *ஆகநேயமஷ்டமசூசைவ பவிஷ்யநநவமம ஸமருதம* எனகிறபடியே

அஷ்டாதசபுராணத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஒன்பதாம் புராணமாகச்சொல்லப் பட்ட பவிஷ்யத் புராணஸித்தமாகையாலும், புராணவித்தம ராகையாலே பௌ ராணிகரான பாஷ்யகாரர் கத்யத்திலே இவ்வசந ப்ரகரியையாலே த்யாஜ்யங்களி னுடைய த்யாகபூர்வகமான சரணவரணத்தைப் பண்ணுகையாலும் (புராண பௌ ராணிகர் த்யாஜ்யாமசமாக்கின) என்கிறது. இங்ஙனன்றிக்கே, இவ்வாத்தம புராணஸித்தமாகையாலும, அதுதான புராதநபுருஷாநுஷ்டாநரூபமாகச் சொல்லப் படுகையாலும இவையிரண்டையும பற்ற (புராணபௌராணிகர் த்யாஜ்யாமச மாக்கின) என்றருளிச்செய்ததாகவுமாம

ஆக இப்படி புராணமும் பௌராணிகரும், *பிதரம மாதரம* என்று தொடங்கி *ஸாக்ஷராந்* என்னுமதளவாக, *ஸந்த்யஜ்ய* என்கிறவிதுக்கு காமீபவிக்கையாலே வக்ஷ்யமாணஸித்தோபாயவரணத்துக்கு அங்கமாக த்யஜிக்கப்படுமம்சமாக்கின சித் வஸ்துக்களும் அசிதவஸ்துக்களுமாயுள்ள ப்ராப்யாபாஸங்களையும், ப்ராபகாபாஸங் களையும், இதில் *ஸர்வதாமாம்ச்சவுக்குக் கீழ் உபாயாந்தரஸஹகாரியுமாய் ஸ்வயம்ப்ர யோஜநமாகையாலே உபேயமுமாய இரண்டுக்கும பொதுவாயிருந்துள்ளவற்றைச் சொல்லுகிறது. எங்ஙனேயெனனில, *மாதாநந்தேவோ பவ பிதாநந்தேவோ பவ* என்று கொண்டு ஈச்வரனேபோதி மாதாபித்ருநுவர்த்தநத்தையும உபாஸநாங்கமாக சாஸ்த்ரம் விதிக்கையாலே மாதாபிதாக்கள உபாயாந்தரஸஹகாரிகளுமாய அவ்வள வனறியே இவர்களுடைய வியோகமஸஹ்யமாயிருக்கையாலே ஸ்வயம ப்ரயோஜ நமாயு மிருப்பார்கள். ஸ்த்ரீயும ஸஹதர்மசாரிணியாயிருக்கையாலே உபாயாந்தர ஸஹகாரியுமாய் அபிமதையுமாகையாலே உபேயபூதையுமாயிருக்கும். புத்ரனும *புந்நாமநோ நரகாத த்ராயத இதி புத்ர:* என்கிறபடியே நரகதர்சநத்துக்கடியான பாபவி மோசந ஹேதுவாகிற முகத்தாலே உபாயாநதர ஸஹகாரியுமாய், தன்னுடைய வியோகம அஸஹ்யமாம்படி யிருக்கையாலே உபேயமுமாயிருக்கும் ; பந்துக்கள். இவனை குடிப்பழியாக வர்த்தியாதபடி நியமித்து நலவழியே நடத்துமவர்களாகை யாலே, உபாயாந்தர ஸஹகாரிகளுமாய பெருங்குடிப்பாட்டத்தே பிறந்தோமென்கிற செருக்காலே உபேயபூதருமாயிருப்பார்கள் , தோழனும் இவனுக்கு ஹிதைஷியாய் ஹிதத்தையே ப்ரவர்த்திப்பிக்கையாலே உபாயாந்தரஸஹகாரியுமாய், அபிமதனு மாயிருக்கையாலே உபேயமுமாயிருக்கும் , குருக்களாகிறார—உபாயாந்தரங்களை உபதேசித்துப்போருகையாலே உபாயாந்தர ஸஹகாரிகளுமாய் உபகாரகராகை யாலே உபேய பூதருமாயிருப்பார்கள் ; ரத்நங்கள, உபாயாந்தரங்களுக்கும் இதிகர்த் தவ்யதயா ஸஹகாரகமுமாய், மேற்சொல்லுகிறவற்றையழியமாறி ஸ்வீகரிக்கப் படுமவையாகையாலே உபேயமுமாயிருக்கும் ; தநதாந்யங்களும், க்ஷேத்ரங்களும் அப்படியே ; க்ருஹங்கள், வாஸஸ்தாநமாகிற முகத்தாலே உபாயாந்தரஸஹகாரக முமாய், மாடமாளிகையாக வெடுக்கும்படியான அபிமதத்வத்தாலே உபேயமுமா யிருக்கும்

மேல் *ஸர்வதர்மாம்ச்ச* இத்யாதியாலே ஸாக்ஷாதுபாயாந்தரங்களையும், உபேயாந்தரங்களையும் சொல்லுகிறது. அதில், *ஸர்வதர்மாம்ச்ச* என்று கர்மயோ காத்யுபாயங்களைச் சொல்லுகிறது, *ஸர்வகாமாம்ச்ச* என்று ஐஹிக பாரலௌகி கைச்வர்யவிசேஷங்களைச் சொல்லுகிறது ; *ஸாக்ஷராந்* என்று அக்ஷரசப்தவாச்ய மான கைவல்யத்தையும் அவ்வோபாதி த்யாஜ்யமென்கிறது. ஆகவிப்படி உபாயத வேநவும் உபேயத்வேநவும் வ்யவஸ்திதங்களன்றிக்கே கீழ்ச்சொன்னபடியே உபாயாந் தர ஸஹகாரித்வத்தாலும் அபிமதத்வாதிகளாலுமுண்டான ப்ராப்ய ப்ராபகாபாஸங் களையுடைய மாதாபித்ராதிகளும் ரத்நதநதாந்யாதிகளுமானவற்றை சிதசித்ப்ராப்ய ப்ராபகாபாஸங்களென்கிறது. அதவா *ஸர்வதர்மாம்ச்ச* இத்யாதிகள் தானும் பரமப்ராப்ய ப்ராபகங்களைப்பற்ற ஆபாஸங்களாகையாலே அவை தன்னையும் கூட்

டிககொணடு சொலலவுமாம *கைவலிநது* இதயாதிககநுகுணமாக ஒதுககுகிற திறேயுள்ளது மேறசொலலுகிற வரணத்துககங்கமான த்யாகம் உபாயவிரோதிக ளான ஸாவத்தையும் விஷயமாகவுடைத்தாகையாலே கைவலிநது இதயாதிகளால் சொனனவை த்யாஜ்யமான ஸர்வத்துககுமுபலக்ஷணமிறே; அப்படியானுலிறே ஸபரகாரமாக ஸக்ருதகரணீயமெனறதுககுச சேருவது.

[5] ஆக, இப்படியிருந்துள்ள (சிதசிதபராபய ப்ராபகாபாஸங்களைக் கைவலிநது கைகழலககணடும் எல்லாம் கிடகக நினையாதகனறும்) *நம்மைககைவலிநது* *இழந்தது சங்கே* *இதெல்லாம கிடக்கவினிப்போய* *எமமையொனறும நினைத் திலளே* *இனறெனக்குதவாதகன்ற* என்று சிதசித்வாககமான விவறறைக கைவிட்டு, உறங்குவான் கைப்பணடம்போலே பகவதபரேம பாரவச்யததாலே தன் னடையே தனகையில் நினறும நெகிழநது போகக்கணடும, *ஸர்வாந போகாந் பரித்யஜ்ய* என்கிறபடியே இவற்றை யொன்ருக நினையாமல் உபேக்ஷித்தகன்று போயும் (ஆளீர் மேவீா ஊதீா எனறு ததீய சேஷமாககியும) இதில் ததீயருககு போகயமாக ஸமர்ப்பிககத்தக்கவறறை, *பொனனுலகாளீரோ புவனிமுழுதாளீரோ* *நெயயமரினனடிசில நிசசல பாலொடு மேவீரோ* *ஓடிவநதென் குழல்மேலொளி மாமலருதீரோ* என்று தமககு உபாதேயமான பரமபததடோடொக்க கடகாககுப பரிசிலாக ஸமர்ப்பித்தும் (புறததிட்டுககாட்டி யெனறு பரஸங்கிக்கில் முடியுமபடி விட்டு) *எனனைப்புறத்திட்டினனம் கெடுபபாயோ* என்று உனக்கசலாம்படி விஷயங் களிலே யெனனைததள்ளி இனனங்கெடுக்கப்பாரககிருயோ வென்றும, *பலநீகாட்டிப படுப்பாயோ* எனறு நாட்டார் காணுவிடில் பிழையோ மெனகிற விஷயங்கள தமக குககாணில முடிவனெனனுமபடி அத்யநதாஸஹயமாயிருககையாலே விஷயங்களைக் காட்டி எனனையும் முடிககப்பார்க்கிருயோ வெனறும சொலலுகையாலே அவறறின ப்ரஸங்கததிலேயேங்கி மூச்சடங்கும்படி பீதராய அவறறைவிட்டு

[6] (தநதைதாயுண்ணுஞ சோறுமாநிதி பூவையாவையுமொனறேயாக்கி) *த்வ மேவ மாதாச பிதா த்வமேவ, தவமேவ பநதுச்ச குருஸ த்வமேவ, தவமேவ விதயா தரவிணம த்வமேவ தவமேவ ஸாவம மம தேவதேவ* எனகிறபடியே* தேவ பிரானையே தநதை தாயெனறடைநத* எனறு அயாவறுமமராகளதிபதியே மாதா பிதராதி ஸாவவிதபநது வென்றும, *உணணுஞ்சோறு பருகுநீா தின்னும வெற றிலையுமெலலாம கண்ணன* எனறு தாரகபோஷக போகயஙகளெலலாம் ஸர்வ ஸுலபனுன கருஷ்ணனே எனறும *வைததமாநிதியாம மதுசூதனையே* எனறு ஆபதரக்ஷகமாகச சேமிததுவைதத அக்ஷயமான நிதியுமவனேயென்றும, *பூவை பைங்கிளிகள பந்து தூதை பூமபுட்டில்கள யாவையும திருமால் திருநாமங்களே கூவியெழும* எனறு லீலோபகரணங்களால் பிறககும ரஸமெல்லாம சரியஃபதியி னுடைய திருநாமங்களைச சொல்லவேயுணடாகாநிற்குமெனறும், இபபடி கீழ விட்டவையெலலாம பறறுகிற விஷயமொனறுமேயாக நினைத்து.

[7] (தளாவேனே திரிவேனே குறுகாதோ முதலவாவோவெனனு மார்த்தியோடே) *கோலததிருமாமகளோடுன்னைககூடாதே சாலப்பலநாளடியேனினனம தளாவேனே* *தீயோடுடன சேர் மெழுகாயுலகில திரிவேனே* *கூவிக்கொள்ளுங்காலமின்னம் குறு காதோ* *புணரேய நினறமரமிண்டின நடுவே போன முதலவாவோ* எனறு ஜகத் துக்கு ஸர்வபரகாரரக்ஷகனுய, *ச்ரியா ஸாாததம* எனகிறபடியே பெரிய பிராட்டி யாரோடே யெழுநதருளியிருக்கிற உன்னைக கிட்டபபெருதே ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்து இன்னமெத்தனைகாலம் இபபடி அவஸநநனுககக்கடவேன, த்ரிவிக்ரமாவதார முகத் தாலே நீயே வந்து எலலாதலையிலும் திருவடிகளை வைத்த உன்னைக் காணவாசைப் பட்டுக கிடையாமையாலே அக்நிஸகாசத்தில மெழுகுபோலே ஜீவிக்கவும் பெருதே முடியவும பெருதே ஸமஸாரத்திலே இப்படி திரியககடவேனே! ஸர்வஸுலபமாய்

நிரதிசய போகயமான திருவடிகளிலே என்னையருளபபாடிடுஙகாலமினனமணித தாகாதோ! விரோதிகளின கையிலகபபடாத ஜகததுககு வோபபற்றுன உனனை நோககிததநதவனே! மாநஸாநுபவமாத்ரமனறிககே உன திருவடிகளை ப்ரதயக்ஷ மாகக கிடடுவதெனறோ வெனகிற வாாததியோடே

[8] (திருவிககிரமனுககு குறள கோலப பிரானுய அடியை மூனறையிரநத வன கள்வன கணமுகபபே யகலகொள திசைவையம விணணும தடவநத தடந்தாமரை களை) *லோகவிகராநத சரணெள சரணம தேவரஜம விபோ* எனறு வஸிஷட சண்டால விபாகமற வரையாதே திருவடிகளை வைககையாலே ஸௌசீலயமும உறஙகுகிற பரஜையின முதுகைக கடடிககொணடு கிடககும தாயைபபோலே விமுக ராா தலையிலும திருவடிகளை வைககையாலே வாதஸலயமும, அவதரித்து முனனே நின்று காாயம செயகையாலே ஸௌலபயமும, *தே* எனகையாலே தன பேறுகச செயகைக குறுபபான ஸவாமிதவமும, *விபோ* எனகையாலே ஜ்ஞாநசகத்யாதி குணபூாததியும சொலலுகையாலே, தரிவிகரமாபதாநததிலே ஆசரயணேபயோகி யாயும் காாயோபயோகியாயுமுளள குணஙகளெலலாம பரகாசிககையாலே, *தெயவ நாயகன நாரணன திரிவிககிரமன* *மாணகுறள கோலபபிரான* *அடியை மூனறை யிரநதவாறும* *மினகொளசோ புரிநூல குறளாயகல ஞாலஙகொணட வனகளவன* எனறு ஸர்வேசரவரனுய ஆசரித வதஸலனுன தான, தரிவிகரமாபதாநம பணணு கைககாக பெருவிலையனுனவழகைச சிறுஙகிததநுபவிககலாமபடி வாமநவேஷததைப பரிக்ரஹிததுக கொணடு மஹாபலி யஜஞவாடததிலே சென்று, *மூனறடி* என றிரநது, தான சொனனபடியே அவன செயயுமபடி விநீதமாய ஆகாஷகமான வடிவைககாடடி வசீகரித்து நினற மஹா வஞசகன, *காணமினகளுலகீரெனறு கண முகபபே நிமிாநத* எனறு நோககுவிதயை காடடுவாரைபபோலே இதோராசசாயம பாருஙகோளெனறு லௌகிகரெலலாருடையவும கணணெதிரே, *அகலகொள வையமளநத மாயன* *திசைஞாலநதாவியளநததும* *வையமளநத மணாளன* *மணணும விணணுஙகொணட மாயவமமான* *ஓரடியாலெலலாவுலகும் தடவந்த* *தாவிவையங கொணட தடநதாமரைகள* எனறு விஸதருதமாய திககுககளோடே கூடின பூமியையும உபரிதந லோகஙகளையும, தெனறலுலாவினுபபோலே ஸுகர மாமபடி யெஙகுமொககப பரபபியளநது கொணட ஸாவ ஸுலபமாய் நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளை.

[9] (இணைததாமரைகள காண விமையோரும வருமபடி சென்று சேர்நதவுலகத திலததேகணடு) *எநநாளே நாம மணணளநத விணைததாமரைகள காணபதற கெனறு* இதயாதிபபடியே திருவுலகளநதருளின. ஸாவஸுலபமாய நிரதிசய போகய மாய சோததியழகையு முடைததான திருவடிகளை நாம காணபதெபபோதோ வெனறு நிதயஸூரிகளுமநுபவிககவாசைபபடடு வருமபடி *அனறு ஞாலமளந்த பிரான பரனசென்று சோதிருவேஙகடாமமலை* எனறு திருவுலகளநதருளின செய லாலே பரகாசிககிற ஸாவஸமாதபரதவததையுடையவன, அநத சரமமதீர, விடாயா மடுவிலே சேருமாபபோலே உகநதுநிறகிற *திலதமுலகுககாய நினற திருவேங்கடம* எனறு லோகததுககு முககியாபரணமான திருமலையிலே கணடு. (அகலகிலலே னெனறு பூாவவாகயமநுஸநதிததவா) *அகலகிலலேனிறையுமெனறலா மேல மஙகை யுறைமாாபா* எனறு புருஷகாரபூதையான பெரியபிராடடியாரை முனனிடடு, *நிகரிலபுகழாய* எனறு தொடஙகி *திருவேஙகடததானே* எனனுமதளவாக வாத ஸலயம ஸவாமிதவம, ஸௌசீலயம ஸௌலபயமாகிற குணஙகளை அடைவே அநுஸந்திததுககொணடு *புகலொனறிலலா* எனறும *அடியேன* எனறும தம முடைய ஆகிஞசநயாநநயகதிதவ புரஸஸரமாக *உனனடிககீழ* எனறு *சரணெள* எனகிற திருவடிகளையும், *அமாநது புகுநதேன* எனறு *சரணம பரபதயே* எனகிற

அர்த்தத்தையும் அநுஸந்தித்தருளுகையாலே, பூர்வவாக்யப்ரக்ரியையாலே பூர்ணப்ர பத்நம் பண்ணினவர்

[10] (பிணக்கறத்தொடங்கி வேதப்புனிதவிறுதி சொன்ன ஸாத்யோபாயச்ரவண ஸசோக ஸஜாதீயர்க்கு) *பத்துடையடியவரிலே, *பிணக்கறவறுவகைச் சமயமும்* என்கிறபாட்டிலே, *வணக்குடைத்தவநெறி வழிநின்று* என்றுபக்ரமித்து. *வேதப புனித விருக்கை நாவிற் கொண்டு — ஞானவிதி பிழையாமே — அச்சுதன் தன்னை மேவித் தொழுதுய்ம்மினீர்கள்* என்கிறதளவாக கீழுபதேசித்த ஸாத்யஸாதந பக்தி சரவணத்தாலே அதினுடைய துச்சகத்வ ஸ்வரூப விரோதித்வங்களை நினைத்துப் பிறந்த சோகத்தோடே கூடி, அத்தாலே *எய்த்தக்கூவுதலாவதேயெனக்கு* *என்னுன்னை செய்கேன்* என்றிருக்கும் தம்மோடு ஸஜாதீயராம்படியான அதிகாரம் பிறந்தவர் களுக்கு.

[11] (தந்தனன் மற்றோர்களைகணிலம், புகுந்தேனென்று ஸ்வஸித்தோபாய நிஷ்டையை உக்த்யநுஷ்டாநங்களாலே காட்டுகிறார் ஆறும்பத்தில்) அதாவது— *தந்தனன் தன்தாள் நிழல்* *திருவிண்ணகர் மன்னுபிரான் கழல்களன்றி மற்றோர் களைகணிலங்காண்மின்களே* என்கிற தம்முடைய உக்தியாலும் *அடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேன்* என்கிற தம்முடைய அநுஷ்டாநத்தாலும் தமக்கிந்த ஸித் தோபாயத்திலுண்டான நிஷ்டையை ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் ஆறும் பத்திலென்கை. (224)

225. ஏழாம்பத்தால், உபாயக்ருத்யத்துக்கபேக்ஷிதமான விசித்ரசக்தி யோகத் தாலே யதாஜ்ஞாநம் பிறந்தவர்களுக்குக் கொடுக்கக்கடவதான பரமபதத்தைத் தானே யுபாயமாய்க் கொடுக்குமிடத்தில், திர்யக்ஸ்தாவரங்களுக்கும் சத்ருவுக்கு முட்படக் கொடுக்கவல்ல ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளை க்ஷணகாலமும் பிரிய க்ஷமரன் றிக்கே ஸாங்கப்ரபத்நம் பண்ணின தம்மை விஷயங்களிலே மூட்டி தன்பக்கல் சேராதபடி யகற்றும்வையான இந்த்ரியங்கள் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலே வைக்கக்கண்டு விஷண்ணராய்க் கூப்பிட்டு, தம்தசை தாம் பேசமாட்டாதபடி தளர்ந்து பிறரால் மீட்கவொண்ணாதபடி அபஹ்ருதசித்தராக, அவன் தன் விஜயங் களைக்காட்டி யிவரைத்தரிப்பிக்க, அந்தத்தரிப்பும் ஸம்ஸாரிகளிழவை நினைத்துச் சுவறிப் பழையவார்த்தியே தலையெடுத்து, அநுபாவ்ய விஷயம் ஸ்மருதிவிஷய மாய் ஒருமுகம் செய்து நலிய நோவுபட்டு இப்படி யெடுப்பும் சாய்ப்புமாகக் கலேசம் செல்லச்செய்தே உபாயபூதனை உனக்கு ஜ்ஞாந சக்திகளில் குறைவற் றிருக்க எனக்கு ஆகிஞ்சந்யாநந்யகதித்வங்களிலும் ஆர்த்தியிலும் குறைவற்றி ருக்க என்னை ஸம்ஸாரத்திலே வைக்கைக்கடி யென்னென்றுகேட்க, அவனும் நமக் கும் நம்முடையார்க்கும் இனிதாகத் திருவாய்மொழிபாடுவிக்க வைத்தோங்காணும் என்றருளிச் செய்ய, வ்யாஸாதிகள், முதலாழ்வார்கள் கவிபாடுகைக்குண்டாயிருக்க நம்மைக் கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொள்வதே' என்று அவன் பண்ணின உபகாரத் தை அநுஸந்தித்து அதுக்கு ப்ரத்யுபகாரம் தேடிக் காணாமையாலே 'இனி இதொழியச் செய்யலாவ தொன்றில்லை' என்று திருவாறன் விளையிலே பெரிய பிராட்டியாருடனே எழுந்தருளியிருக்கிற பேரோலக்கத்திலே திருவாய்மொழிகேட் பித்து அடிமை செய்வதாக மநோரதித்து அங்கே தம் திருவுள்ளம் ப்ரவணமாகை யாலே பரமபதத்திலிருப்பையும் உபேக்ஷிக்கும்படியானவர்: கீழ் தம்முடைய உபாய நிஷ்டை வெளியிடும்படி புகுரநின்றவர்களுக்குத் திருவாறன் விளையே ப்ராப்யம், அங்கு எழுந்தருளி நிற்கிறவன் உபாயம் என்று தாமறுதியிட்ட ப்ராப்யப்ராபகங் களினுடைய முடிவைத் தம்முகப்பாலே வெளியிடுகிறாரென்கிறார்,

225-7[1] எண்ணிலாக் குணங்கள் பால துன்பவேறவன் மாயாப் பல்யோகு செய்தியென்னும் ஆச்சர்ய சக்தியோகத்தாலே [2] தெளிவுற்ற வர்க்கு ஏற்றரும் வைகுந்தத்தையருளும் ப்ராபகத்வம் புற்பா

வெறும்பு பகைவனுக்கும ஆக்கவல்ல ஸர்வசக்தி, பாதமகலகில்லாத தம்மை [3] அகற்றுமவற்றின் நடுவேயிருத்தக் கண்டு நலிவான் சுமடுதந்தாய் ஓவென்று ஸாதநபலமான ஆக்ரோசத்தோடே பழியிட்டுக் [4] கங்குலும்பகலும் அடைவற்ற ஆர்த்தியைக் கோயில் திருவாசலிலே முறைகெட்ட கேள்வியாக்கித் (5) தேற்றவொண்ணாத படி தோற்று ஒன்றி நிற்கப் பண்ணின பலாதாநம் மற்றுங் கற்பாரிழவிலே சுவறிப் (6) பழைய தனிமைக் கூப்பீடு தலையெடுத்து, சூழவும் பகைமுகஞ்செய்ய, எடுப்புஞ்சாய்ப்புமான க்லேசம் நடக்க உபாயாதிகாரதோஷமொழிய மாயங்கள் செய்து வைத்த வைசித்திரியைக்கேட்க, (7) ஐச்சமாக இருத்தி உறக்கொண்ட ஸ்வபர ப்ரயோஜனத்தை அருளிச்செய்ய, என்சொல்லி எந்நாள் பார் விண்ணீர் இறப்பெதிர் எதுவுமென்கிற உபகாரஸ்ம்ருதியோடே (8) தன் சரிதை கேள்வியாகாமல் இன்பம்பயக்கவிருந்த நிலத்தேவர் குழுவிலே பாட்டுக்கேட்பிப்பதாக காநகோஷ்டியையும் தேவபிரானறிய மறந்தவர், (9) சரமோபாயபரரானர்க்கு நீணகரமது, துணித்தான் சரணன்றி மற்றொன்றிலம் உள்ளித் தொழுமினென்று ப்ராப்யஸாதநாவதியை ப்ரீதியாலே ப்ரகாசிப்பிக்கிறர் ஏழாம்பத்தில்.

*[1] (எண்ணிலாத குணங்கள் பாலதுன்ப வேறவன மாயாபபலயோகு செய்தி யெனனுமாசசாயசகதி யோகததாலே) 'எணணிலாப பெருமாயனே' என்று எண்ணிறநத ஆசசாயமான குணங்களையுடையவனேயென்றும், 'குணங்கள்-கொணட மூாததியோா மூவராயப படைததளிததுக கெடுககும்' என்று ஸதவாதி குணுநுகுணமான மூாததிகளைக கொணடு ஸருஷடயாதிகளைப பண்ணுமவனென்றும், *பாலதுனபஙகளினபஙகள படைததாய' என்று இடமறிநது ஸுகதுக்கஙகளைக கலபித்தவனேயென்றும், *ஊழிதோறூழியுருவும பேருஞ்செயகையும வேறவன வையஙகாககும்' என்று கலபநதோறும ரூபநாம சேஷடிதஙகளை வேறாகவுடையனுயக கொணடு ஜகததை ரக்ஷிககுமென்றும், *மாயாவாமனனே* என்று ஆசசாய சேஷ்டிதஙகளையுடையவனேயென்றும், *உளளபபல யோகு செயதி' என்று திருவுளளததிலே பல ரக்ஷணோபாயசிநதைகளையும பணணி நிறறியென்றும் இபபடி பஹுவிதமாகச் சொலலபபடட உபாயகருதயததுககு அபேக்ஷிதமான ஆசசாய சகதி யோகததாலே.*

*[2] (தெளிவுறறவாககு ஏறறரும வைகுநததததையருளும பராபகதவா, புறபாவெறுமபு பகைவனுககு மாககவலல ஸாவசகதி) * தெளிவுறறுவீவினறி நினறவர்ககினபககதிசெயயும* *ஏறறரும் வைகுநததததை யருளும்* என்று பராபயபராபகஙகளிரணடும தானேயென்றதயவஸிததது, பினனை நாடடாாகள செயலகள கணடாதல யுகதயாபாஸம கொணடாதல பிறகாலியாதே நினறு அவாகளுககு நிரதிசயாநநத யுகதமாய ஒருவராலும ஸவயதநததால பராபிகக வொண்ணுதிருககிற ஸ்ரீவைகுணடததைத தனனருளாலே கொடுககிற தனனுபாயதவததை * புறபாமுதலாப புலவெறுமபாதி யொனறின்றியே நறபாலுககுயததனன * *நாட்டையளிததுயயச செயது * என்றும * சேடபால பழம பகைவன சிசுபாலன திருவடிதாடபாலடைநத* என்றும ஜஞாநலேசமிலலாத திாயக ஸதாவரஙகளுககும, பராதிகூலயததில முதிரநினற சதருவுககுமாமபடி பணணவலல ஸாவசகதியானவன (பாதமகலகிலலாத தமமை) *அடியேனுனபாதமகலகிலலேனிறையும* என்று தன திருவடிகளை க்ஷணகாலமும அகல சகதரனறியே * அடிககீழமாநது புகுநதேன * என்று சரணமபுகுநத தமமை*

*[3] (அகற்றுமவறறின நடுவேயிருததககணடு) * அகறற நீவைதத மாய வல்லைம்புலன்களாமவை* என்று தன் திருவடிகளைக கிடடாதபடி யகறறவறறுன*

இந்தரியஙகளின நடுவே இவவுடம்பிலே யிருககுமபடி வைககககணடு. (நலிவான சுமடுதநதாய ஒவெனறு ஸாதந பலமான ஆகரோசததோடே பழியிடடு) *நலிவா னினன மெணணுகினறாய* *அனபுருகி நிறகுமது நிறகச சுமடுதந்தாய* *விண்ணு ளாா பெருமானேயோ* *முனபரவைகடைநதமுதங கொணட மூாததீயோ* எனறு விளமபஹேதுவிலலாத உபாயததைப பரிகரஹிததால அது பலபரதமாநதனேயுங கிடநது கூப்பிடுமிததனையாகையாலே கீழ தாம பரிகரஹிதத உபாயததின் பலமாக வநததாய, *கலஙகாப பெருநகரம கலஙகி அவனுககஙகுக குடியிருபபரிதாய வநது விழவேணடுமபடியான ஸமஸாரததில அடிககொதிபபால வநத பெரிய ஆகரோ சததோடே கூடிககொணடு தம தலையால வநதத்தையும அவனதலையிலே யேறிடும படியான பராபதியையுணர்நதவராகையாலே இநதரியஙகளையிடடு நலிவிககிறாய நீ எனறு அவன மேலே பழியிடடு.

[4] (கஙகுலும பகலுமடைவறற ஆாததியைக கோயிலதிருவாசலிலே முறை கெடட கேளவியாககி) இபபடி கூபபிடததானும க்ஷமரனறிககே அவஸநநராய்க் கொணடு ஒருபிராடடிதசையையடைநது *கஙகுலும் பகலும கணதுயிலறியாள* *இட்டகாலிடடகையளாயிருககும* *சிநதிககும திசைககும*இதயாதிபபடியே திவா ராதரவிபாகமற, அழுவது தொழுவது மோஹிபபது பரலாபிபபது அடைவுகெடப பேசுவது நெடுமூசசெறிவது அதுதானும மாடடாதொழிவது ஸதபதையாயிருபபது இபபடி ஆாததி விஞ்சிச செலலுகையாலே, *ஆசா சிந்தா ஸ்மருதி கீர்த்தி விலாபோந்மாத விப்ரமா:, மோஹோ வ்யாதி: ம்ருதிச்சேதி விகாரா காமஜா தச * எனறாபபோலே அவஸ்த தைகளுககு அடைவு பிடிககவொணணாதபடி நடககிற வாாததியை பெரியபெரு மாள கணவளாந்தருளுகிற கோயில திருவாசலில பெணபிளளையைபபொகடடுத திருததாயாா கூசசுமுறை தவிாநது தானே இவளதசையை அவாககுச சொலலி *திருவரஙகததாய இவள திறததெனசெயகினறாய* *எனசெயதிடடாய* *என சிந திததாய* *எனசெயகே னெனதிருமகடகு* எனறு அவாதமமையே கேடகுமபடி அதயவஸாதம பிறநது (அடைவறற அரதியை) எனறு பாடமானபோது *கஙகுலும பகலும* இதயாதிகளில சொலலுகிறபடியே திவாராதர விபாகமற அழுவது தொழு வது இதயாதிகளாலே ஆசாசிநதாதிகளிறபோலே அவஸததைகளுககோரடைவு பிடிககவொணணாதபடி நடககிற அரதியை யெனறு யோஜிககவுமாம

[5] (தேறறவொணணாதபடி தோறறு) *அனனையாகாளென்னைத தேறற வேணடா* *கணணபிரானுககென பெணமை தோறறேன* எனறு பாாசவஸதரா லும தேறறித தரிபபிககவொணணாதபடி அபஹ்ருத சித்தராயககொணடு பார தநதாயததையுமிழநது (ஒனறிநிறகபபணணின பலாதாநம மறறும கறபாரிழவிலே சுவறி) இபபடி விரஹவயதையாலே மிகவும தளாநதிருககிற இவரைத் தரிபபிக கைககாகத தனவிஜய பரமபரையைக காடடிக கொடுககககணடு பரீதராய், *குனற மெடுதத பிரானடியாரொடு மொனறிநினற சடகோபன* எனறு தன விஜயத திலே தோறறிருககும ஸ்ரீவைஷ்ணவாகளோடே பொருந்திநிறகுமபடி பணணின பலாதாநமானது, *கறபாரிராமபிரானை யலலால மறறுங கறபரோ* எனறு அவதார பரயுகத ஸௌலபயததையுடையனாய பரியபரனுமாய ஹிதபரனுமாய, தானஙகீ கரிகக நினைததாரை நிாஹேதுகமாக மோக்ஷபாயநதமாக நடததுமவனுமாயிருக கிற விவனையொழிய மறறுமொரு விஷயததைக கறபரோ' இபபடி ஸுலபமான இவவிஷயத்தை ஸமஸாரிகளிழபபதே எனறு அவர்களிழவை யநுஸநதித்து அதிலே சுவறி

[6] (பழைய தனிமைககூபபீடு தலையெடுததது) *பாமரு மூவுலகும படைதத பறபநாபாவோ* எனறு தொடஙகி*தனியேன தனியாளாவோ* எனறு ஒரு துணை யினறிககேயிருநது அவனுடைய ஜகத காரணதவாதிகளைச சொலலிக கூப்பிடும

படி முன்புத்தை *உணணிலாவியில கூபபீடே மீளவும தலையெடுத்து (சூழ வும பகை முகஞ்செயய) *சூழவும தாமரை நாணமலாபோல வநதுதோனறும* * இணைககூறறஙகொலோ வறியேன ! * கணணன கோளிழை வாணமுகமாய்க கொடியேனுயிா கொளகினறதே* எனறு முனபநுபவிததவனுடைய முகாவயவ சோபையானது விசதஸமருதி விஷயமாய பாாதத பாாததவிடமெஙகும தோனறி நின்று நலிய, (எடுபபும சாயபபுமான கலேசம நடகக) விஜயஙகளைககாட்டித தரிப் பிததபோது தலைசாயநதும மீளவும கூபபிடுமபடி தலையெடுத்தும இபபடி எடுபபும சாயபபுமாயச செலலுகிற கலேசம நடவா நிறகச்செயதே (உபாயாதிகாரதோஷ மொழிய மாயஙகள செயது வைததவைசித்திரியைககேடக) உபாயபூதனை உனககு அஜஞாநாசகதிகளாகிற தோஷமினறிககேயிருகக சரணாகதனை வெனககு ஆகிஞ சநயாநநயகதிதவஙகளும ஆாததியு முணடாகையாலே அதிகார தோஷமினறிககே யிருகக, *பாசஙகள நீககி* எனறு தொடஙகி, *மாயஙகள செயது வைததி* எனறு அவிதயாகாமவாஸநாருசிகளை ஸவாஸநமாகப போககி உனககு அநநயாாஹ சேஷ மாகக கொணட பினபு ஜநம மரணாதயாசசாயஙகளையுணடாககி எனனை ஸமஸாரத திலே வைதத ஆசசாயததை யருளிச்செயயவேணுமெனறு கேடக.

[7] (ஐசசமாக இருததியுறககொணட ஸவபரபரயோஜநத்தை யருளிச்செயய) அவன 'நமககும நமமுடையாாககும போதுபோககாக வுமமைககொணடு திருவாய மொழி பாடுவிததுககொளள வைததோஙகாணும' எனறு காமமடியாகவன்றிககே தனனிசசையாலேயிருததி *உறப பலவின கவி* எனகிறபடியே தனககுததகுதியான கவிகளைப பாடுவிததுககொணட ஸவபரயோஜநமும பரபரயோஜநமுமான விததை வைதததுககுஹேதுவாக வருளிச்செயய (என சொலலி யெநநாள பாா விணணீரிறப பெதிரெதுவு மெனகிற உபகார ஸமருதியோடே) வயாஸ பராசர வாலமீகி பரப்ருதி கள முதலாழ்வாாகளுணடாயிருககத தமமைககொணடு கவிபாடுவிததுககொணட உபகாரததை யநுஸநதிதது *எனசொலலி நிறபனோ* *எநநாள சிநதிததாாவனோ* *பாாவிணணீா முறறுஙகலநது பருகிலுமாாவனோ* *இறபபெதிாகாலம பருகிலு மாாவனோ* எனறு அவன பணணின உபகாரததை யநுஸநதிததால எஙஙனே நான தரையில காலபாவுவது, அவவுபகாரததைக காலததவமுளளதனையுமநுஸந திததாலும பாயாபதஞகிறிலேன, ஸகல ஸதலஙகளிலுமுணடான ஸகல சேதந ருடையவும வாகாதயுபகரணஙகளை நானொருவனுமேயுடையேனுமாய் காலதரயததி லும பேசியநுபவிததாலும தருபதனவனோ ! *உதவிககைமமாறு* எனறு தொடஙகி, *எதுவுமொனறுமிலலை செயவதிஙகுமஙகே* எனறு இதுககு ப்ரதயுபகாரமாக ஆதம ஸமாபபணததைப பணணுவோமெனனில அதுவும ததீயமாயிருககையாலே உபய விபூதியிலும செயயலாவதொனறிலலை யெனனுமபடியான உபகாரஸமருதியோடே கூடிககொணடு

[8] (தன் சரிதை கேளவியாகாமல இனபமபயககவிருநத நிலததேவாகுழுவிலே பாடடுககேடபிபபதாக காந கோஷ்டியையும தேவபிரானறிய மறநதவா) *செம பவளததிரளவாய தன சரிதைகேடடான* எனகிறபடியே பிராடடியையொழிய பெருமாள தனியிருநதவிருபபிலே குசலவாகள ஸ்ரீராமாயணம கேடபிததாபபோ லனறிககே, *இன்பம பயகக வெழிலமலா மாதருநதானு மிவ்வேழுலகை யினபம பயகக இனிதுடன வீறறிருநது* எனறு ஆநநதமயனை தனககுமஆநநதவாததகை யான பிராடடியும தானுமான சோததியிலே லோகமடஙக வாழும்படி உபய விபூதி நாதத்வததால் வநத வேறுபாடு தோறறவெழுநதருளியிருநத *நிலத்தேவா குழு வணஙகும சிநதைமகிழ திருவாறன விளையில அநதபூஸுரரான ஸ்ரீவைஷ்ணவாகள திரளிலே பரதயுபகாரமாகத திருவாய்மொழி கேடபிததடிமைசெயயப்பா(ரி)ாத்து, திருவாறனவிளையிலே பரதவவிமுகமாமபடி தம நெஞ்சு பரவணமாகையாலே

திருவாறனவிளையுறை தீர்த்தனுககற்பின - சிநதை மற்ெருனறின திறததலலாத தனமை தேவபிரானறியும் எனறு பகவதநுபவஜநிதஹாஷததுககுப போககுவீடாக *ஹாவுஹாவுஹாவு* எனறு ஸாமகாநம பணணுமபரமபததில கோஷ்டியையும, ஸவதஸஸாவஜஞனுய நினைவுககு வாயததலையிலே யிருநது எலலாருடைய நினைவு மறியும அயாவறுமமராகளதிபதியறிய விஸமரிததவா

[9] (சரமோபாய பரராளுாககு) கீழததாமருளிசசெயயக கேடட ஸிததஸாதநததிலே ததபரரானவாகளுககு (நீணகரமது துணிததான சரணனறி மற்ெருன்றில முளளிததொழுமினெனறு பராபய ஸாதநாவதியை பரீதியாலே பரகாசிபபிக கிருா ஏழாமபததில) அதாவது—[1] நீணகரமதுவே மலாசசோலைகள சூழ திருவாறன விளை-வாணனையாயிரநதோள துணிததான சரணனறி மற்ெருனறிலம* *உளளித் தொழுமின தொணடீா* எனறு நிரதிசய போகயமான திருவாறனவிளையாகிற மஹாநகரமே பராபயம, அஙகெழுநதருளிநிறகிற உஷாநிருததகடகனுனவனே அநத பராபயததுககு பராபகம இவவாததததில மாருட்டமிலலை ஆகையால் இவ் வாதததில ருசியுடையீா புததிபணணுஙகோள எனறு பராப்யத்தினுடைய அவதி ததீய விஷயமெனறும பராபகததினுடைய அவதி அாசசாவதார ஸுலபனுனவனே யெனறு மிவவாதததைத தமமுடைய உகபபாலே வெளியிட்டருளுகிருா ஏழாம் பததிலெனகை (225-7)

226 எடடாமபததால கீழசசொனன ஸர்வசகதியோகத்தாலே நிதயமாகக கலபிதமான போகயபோகோபகரண போகஸதாநஙகளையுடையனுகையாலே ஸதய காமனுன ஸாவேசவரன, கீழ தமககுணடான வாசிகமான வடிமையையும விஸமரித்து தனனனுபவாலாபததாலே கலஙகி, தனனுடைய குணததிலும ஸவரூபத்திலும அதிசஙகைபண்ணி ஸமஸாரதோஷா நுஸநதாநததாலே அஞசின விவரை தரிபபிக கைககாக பூாவோகதோபகாரததை ஸமரிபபிகக, அத்தாலே கருதஜஞராய, அதுககுப் பலமாக இவா ஆதம ஸமாபபணம பணண அததாலே தான பெருப்பேறு பெற்ருனுய இவர்க்குண்டான ஆதம குணஙகளாலே அதிபரீதனுய, இவா திருவுளளததிலே யிருநது நிரதிசயமாக வநுபவிபபிதது, இனி அயோகயரெனறகலாதபடி ஆதமஸ வரூபவைலக்ஷணயத்தை பரகாசிபபிகக, அதினுடைய யாதாதமயததை யநுஸநதித் தவா கீழ் தமமுடைய பராபயப்ராபகஙகளைக கேடடு உகநதவாகள பராபயமொன றும பராபகமொனறுமாய இருகரையராகாதபடி பராப்யமாகச சொனன விஷய மொனறிலுமே அவாகளைத ததபரராககுகிருரெனகிருா.

226-8 [1] தேவிமார் பணியா நேர்பட்ட நல்ல கோட்பாடென்னும்படி சக்தியாலே நித்யமாகக் கல்பித்த பத்நீபரிஜநாதிகளையுடைய ஸத்ய காமன்கொணட வாக்வ்ருத்தியையும் மறப்பிக்கும் கலக்கமும் சங்கையும் அச்சமுந்தீரத் [2] தலைச்சிறப்பத் தந்தவதில் க்ருதஜ்ஞதா பல ப்ரத்யுபகாரமாக வேந்தர் தலைவன் கந்யகாதானம் போலே ஆரத்தழுவி அறவிலைசெய்த ஆத்மலாபத்தாலே அதீவ விளங்கிப் பணைத்து [3] ஜந்மபாசம்விட்டு ஆத்வாரம் ஆளுமாளாரென்று பரிந்து அநுரூபனேடே அமர்ந்து பிரிவில் க்ருபணதசையாகத் துவரும் ஸீதாகுணங்களாலே ப்ரீதிவர்த்தித்துத் [4] தித்திக்க வுள்ளே உறைந்து கண்டு கொண்டிருந்து அமாநுஷ போகமாகக்கினவன் [5] மூன்று தத்துக்குப் பிழைத்த அருவினை நோய் மறுவலிடாமல் சிறியேனென்றதின் பெருமையைக் காட்ட, [6] தேஹாதிகளில் பரமாய், நின்று நினைக்கில் லக்ஷ்மீ துல்யமாய் அவர்க்கே குடிகளாம் பரதந்த்ரஸ்வரூபத்தை யநுஸந்தித்தவர் [7] ஸ்வஸாதந ஸாத்யஸ்தர் இருகரையராகாமல் மண்ணவரும் வானவரும் நண்ணுமத்தையே குறிக்கொண்மின் உள்ளத்தென்று ப்ராப்யைகபரராக்குகிருர் எட்டாம்பத்தில்.

[1] (தேவிமார் பணியா நோபட்ட நலலகோட்பாடெனனுமபடி சகதியாலே நிதயமாகக கலபிதத பதநீபரிஜநாதிகளையுடைய ஸதயகாமன) *தேவிமாராவார திருமகள பூமி யேவமறறமரராட்செயவார மேவியவுலகம மூனறவையாட்சி* *பணி யாவமரா பணிவும பணபும தாமேயாம* *நோபட்டநிறை மூவுலகுககும நாயகன* *நல்லகோட பாடடுலகஙகள மூனறினுளளும தானநிறைநத* எனறு லக்ஷ்மீபரபருதி திவயமஹிஷிகளுககு வலலபனுய நிதயஸூரிகள ஏவிறறுசசெயய அவாகள சேஷவ ருததிககும ஜ்ஞாநாதிகளுககும தானே விஷயமாய, தனனேடேபொருந்தி பூாண மாயக கடடளைப் பட்டிருககிற லோகதரயததுககும நிாவாஹகனுயிருககுமெனனும படி, கீழசசொனன தன சகதிதனனலே நிதயமாகக கலபிககபபடட பதநீபரிஜந ஸதாந போகய போகோப கரணஙகளை யுடையனுகையாலே ஸதயகாமனுயிருக கிறவன (கொணடவாகவருததியையும மறபபிககும கலககமும சஙகையுமசசமும தீர) ''உமமைக்கொணடு கவிபாடுவிததுக கொளள வைததோம'' எனறு தான இவரைககொணடு வாசிகமானவடிமையையும விஸமரிககுமபடியாககின, *காணு மாறருளாயெனறெனறே கலஙகி* எனறு தனனைக கணடால கணடனுபவிககப பெருமையால் வநத கலககமும அவவளவனறியே, *உமருகநதுகநத* எனறு தொடஙகி *அறிவொனறும சஙகிபபன* எனறு தனனுடைய ஆசரித பாரதநதாய மாகிற குணததிலும; *இறநததும நீயே* எனறு தொடஙகி *அறிவொனறும சஙகிப்பன* எனறு தனனுடைய ஸாவபரகாரிதவமாகிற ஸவரூபததிலும பணணின சஙகையும, *நனறுமஞசுவன நரகம நானடைதல* எனறு ஸமஸார தோஷாநு ஸநதாநததால வநத அசசமும நிவருததமாமபடியாக

[2] (தலைசசிறபபததநதவதில கருதஜ்ஞதாபல பரதயுபகாரமாக) *தாளகளை யெனக்கே தலைததலைசசிறபபததநத* எனனுமபடி, *மலரடிபபோதுகளெனனெஞ சத்தெப்பொழுதுமிருததி வணஙகப பலரடியாா முனபருளிய* எனறு பராசராதிகள முதலாழவாாகளுணடாயிருககத தமமைககொணடு வாசிகமான அடிமையைக கொணட பூாவோபகாரததை ஸமரிபபிகக, அபபடி மிகசசிறககுமபடி யுபகரிதத வதில தமககுணடான கருதஜ்ஞதைககு பலம ஸதருசபரதயுபகாரம பணணுகையா கையாலே அதுககு பரதயுபகாரமாக (வேநதா தலைவன கநயகாதாநமபோலே ஆரததழுவியறவிலைசெயத ஆதமலாபததாலே) *உதவிக கைமமாறெனனுயிரென வுறறெணணில அதுவுமறறுஙகவனதனனது* எனறு கீழ பரதயுபகாரமாக ஆத மாவை ஸமாபபிககததேடி அதின பகவதீயதவாநுஸநதாநததாலே நிவருததரான மையுமறியாதபடி உபகார ஸமருதியால வநத ஹாஷததாலே கலஙகி, *வேநதா தலைவன சனகராசன* எனகிறபடியே க்ஷதரியாகரேஸரனுய ஜ்ஞாநாதிகனுன ஜநக ராஜன மாஹேசவரமான தநுாபபஙகமபணணின பெருமாளாணபிளளைத்தனத தைக கணட ஹாஷததாலே கலஙகி, *விஷ்ணேச ஸ்ரீரநபாயிநீ* எனகிறபடியே ததபருதகஸிததையாய *ராகவதவேபவத ஸீதா* எனறு ததவதாராநுகூலமாக அவதரிதத பிராட்டியை, *இயம ஸீதா மம ஸுதா ஸஹதாமசரீதவ, பரதீசச சை நாம பதரம தே பாணிம கருஹணீஷவ பாணிநா.* எனறு ஸமாப்பிததாப்போலே, *பெருதவிககைமமாறுத தோளகளையாரததழுவி யெனனுயிரை யறவிலை செய தனன* என்று அமூாததமாயிருககச செயதே உபகார ஸமருதியாலே வநத ஹாஷத தாலே, தாளும தோளுமாயப பணைததுத தோறற பாவநாபரகாஷததாலே பணைததுககொணடு அதயாதரததோடே அநநயாாஹமாக ஸமாப்பிதத ஆதம வஸதுவைப பெறுகையாலே (அதீவ விளஙகிப பணைதது) *அதீவ ராமச் சுசுபே* எனறும *அபரமேயம ஹி தத தேஜோ யஸய ஸா ஜநகாதமஜா* எனறும அவளைப பெறறு விளஙகினுப போலே, *சோதி* எனறிவா பேசுமபடி இவா தமமதலலாத தொனறைத தமமதாக பரமிததுக கொடுததாபபோலே அவனும் தனனதல்லாத

தொன்றைப் பெறருபபோலே பரமிதது அதயுஜஜவலனுய் *தோள்களாயிரத்தாய் முடிகளாயிரததாய் துணைமலாக்கணகளாயிரததாய தாளகளாயிரத்தாய பேர்களா யிரததாய* எனனுமபடி சதசாகமாகப பணைதது.

[3] (ஜந்மபாசமவிடடு ஆதவாரமாளுமாளா ரெனறுபரிந்து அநுரூபனேடே யமாநது பிரிவில க்ருபண தசையாகத் துவருமஸீதாகுணஙகளாலே ப்ரீதிவாததித்து) ஸ்ரீஜநகராஜன திருமகள் பெருமாளைக் கைப்பிடிததபினபு அவரளவில பரேமததாலே ஜனமபூமியான ஸ்ரீமிதிலையை நினையாதாபபோலே, இவரும, *பாதமடைவதன பாசததாலே மற்ற வனபாசஙகள முறறவிட்டு* எனறு திருவடிகளைக் கிட்டுகையில் ஸஙகத்தாலே புறமபுணடான வலிய ஸஙகஙகளை நிசசேஷமாகவிட்டு, *ஆதவாரம நுவவ ராஜ மஙகளாநயபிததயுஷீ* எனறு அவள பெருமாளுடையவழகைககண்டு மஙகளா சாஸநம பணணினுபபோலே, இவரும, *ஆளுமாளாராழியுஞ சஙகும் சுமப்பாா தாம்* எனறு தமககுப பரிகைககு ஒராளுமாளுகிறிலர், மலைசுமந்தாறபோலே திருவாழியையும ஸ்ரீபாஞசஜநயததையும தரிபபாாதாமாயிராநின்றது எனறு அவன ஸௌகுமாாயததைக கணடு பரிநது, அவள பெருமாளுடைய சௌர்யாதி களை நினைதது பயம கெடடு, *துலயசீல* இதயாதிப்படியே தனககநுரூபரான இவரோடே பொருந்தியனுபவித்தாப்போலே, இவரும *வார்கடாவருவி* எனறு தொடஙகி அவனசௌர்யாதிகளை அநுஸநதிதது நிர்ப்பயராய, *அமர்நத மாயோனை முககணமமானை நானமுகனை யமர்நதேனே* எனறு அவனேடே பொருநதியநுப விதது, விச்லேஷதசையில அவள, *ஹிமஹதநலிநீவ நஷட சோபா வயஸந பரமபரயளதிபீடய மாநா, ஸஹசரரஹிதேவ சகரவாகீ ஜநகஸுதா கருபணும தசாம பரபநநா* எனறு நிர்க்க்ருணரு மிரஙகவேண்டுமபடியான தசையை ப்ராபதையாணுபபோலே, இவரும், *காணவாரா யென்றெனறு கணணும வாயும் துவாநது* எனறு அவனைக்காண வாசைப்படடு திககுக்களதோறும பார்ப்பது கூப்பிடுவதாகையாலே கணணும் வாயும் நீர்ப்பசை யறும்படியாகையால ஜநககுலஸுநதரியின குணஙகளெலலாம இவர்பககலிலே காணகையாலே *குணை ரூபகுணைசாபி பரீதிரபூயோபயவாததத* எனறு குணதாசநத் தாலே அவள்பககல் ப்ரீதி வர்த்திததாபபோலே, இவரளவில பரீதி வர்த்தித்து

[4] (திததிகக வுளளேயுறைநது) *தஸயா ஙிதயம ஹருதி ஸமாபபிதஃ* எனறு எபபோதும அவள நெஞ்சுககினிதாம்படி யிருநதாப்போலே* உள்ளுநதோறும் தித திப்பான* *ஒருககடுத்துள்ளேயுறையும பிரான் கண்டீா* என்று அநுஸந்திககுந் தோறும நிரதிசயபோகயனுயககொணடு இவா திருவுளளத்திலே நித்யவாஸம் பணணி (கண்டு கொணடிருநது அமாநுஷபோகமாககினவன்) *இருந்தான் கண்டு கொணடு* எனறு தரிதரன தநலாபமுணடானுல பார்த்துக்கொணடிருக்குமா போலே இவரைப்பெறற ப்ரீதியாலே வைத்தகண மாருமல் பார்த்துககொண் டிருநது, *ஸமா நவாதச ததராஹம ராகவஸய நிவேசநே, புஞஜாநா அமாநுஷாந போகாந ஸாவ காமஸமருநநீ* எனறு விசலேஷதசையிலும வருததகீாததநமபணணி தரிககலாமபடி அவளை, மாநுஷமனறிககே திவயமாயிருநதுள்ள போகஙகளை புஜிபபித்தாப்போலே, இவரையும, *தருந்தானருளதானினி யானறியேன* *செவ்வாய்முறுவலோடென துளளத்திருந்த அவவாயனறி யானறியேன மற்றருளே* எனறு விததராய்ப் பேசும் படி அபராக்ருத போகஙகளைப புஜிபபிததவன்

[5] (மூனறுததகுககுப்பிழைதத அருவினைநோய மறுவலிடாமல் சிறியே னென்றதின பெருமையைக்காட்ட) *மருளதானீதோ* *பின்னையார்க்கவன தனனைக் கொடுககும* அருளதானினி யானறியேன* எனகிற உகப்புச் செலலாநிற்கச்செய்தே, *சிறியேனுடைசசிந்தையுள் நினறெழிந்தாா* எனறு தம சிறுமையை அநுஸநதிதத வாறே *வளவேழுலகிலே *களவேழ் வெண்ணெயதொடுவுணட கள்வாவென்பன்— அருவினையேன்* *வணங்கினுலுன்பெருமை மாசூணுதோ* *அடியேன் காண்பா

னலறறுவனிதனில மிககோரயாவுணடே* எனறும (1), †பொருமாநீளபடையிலே *சிநதையுளவைபபன சொலலுவன பாவியேன* எனறும (2), *அநதாமததனபிலே *அலலாவியுளகலநத* †எனமுடிவுகாணுதே எனனுளகலநதானை* எனறும(3), இபபடி மூனறிடததிலே வநது பரிஹருதமானதாகையாலே மூனறு தததுககு இவர் பிழைதத அயோகயதாநுஸநதாநவயாதி மறுவலிடடு இனனம இவா அகலில செயவதென னெனறஞசி, இனியிவாதாம அகலுகிறது வநதேறியான அசித ஸமபநதததைமிடடு 'இது நமககு அநாஹம' எனறிறே, இதினுடைய யதாவஸதித வேஷததைக கணடால அகலவொணணுதே எனறுபாாதது அதுமறுவலிடாதபடியாக, நமககு கௌஸதுபம போலவும ஸ்ரீஸதநமபோலவும தேஜஸகரமாய போகயமுமாயிருககும அபருதகஸிதத விசேஷணமாயக காணுமுமமுடைய ஆதம ஸவரூபமிருப்பதெனறு- சிறிதாக இவா அநுஸநதிதத ஆதம வஸதுவின வைலக்ஷணயததை, †யானுநதானு யொழிநதான* *தேனும பாலும கனனலுமமுதுமாகிததிததிதது* எனறு தனககு அபருதகஸிதத பரகாரமாகவும நிரதிசய போகயமாகவும அநுஸநதிககுமபடி காட்டிக கொடுகக

[6] (தேஹாதிகளில பரமாய, நினறு நினைககில லக்ஷமீ துலயமாய அவாககே குடிகளாம பரதநதரஸவரூபததை அநுஸநதித்தவா) *சென்றுசென்று பரமபரமாய* எனகிறபடியே தேஹேநதரியாதிகளில வயாவருததமாய ஜஞாநாநநதமயமாய, *நினையும நீரமைமையதனறிவடகிது நினறு நினைககபபுககால* *அருமாயன பேரனறிப பேசசிலள* †அனறி மறறேருபாயமென* எனறு யதாநிரூபணமபணணில பிராட்டி யோபாதி அநநயார்ஹமாய, அவவளவுமனறிககே, *மாகாயாம பூககொளமேனி நானகுதோள பொனனுழிகைகை யெனனமமான நீககமிலலா வடியாாதமமடியா ரடியாரடியா ரெஙகோககளவாககே குடிகளாயச செலலும நலலகோட்பாடே- ஊழிதோறூழி-வாயககதமியேறகு† எனறு விலக்ஷண விகரஹயுகதனுன ஸாவேச வரனை விசலேஷிகக க்ஷமரலலாத பாகவதாகளுடைய சேஷதவததினெலலையிலே நிறகிறவாகள எனககு சேஷிகள, இருககரையரனறிககே அவாகளுககே ஸபரிகரமாக அநநயாாஹனுயச செலலும நல்ல கோடபாடு கால ததவமுளளதனையும எனககு ஸிததிககவேணடும, எனறு இபபடி ததீய சேஷதவகாஷடையளவும செலல நிறகும படி பரதநதரமான ஸவரூபததையநுஸநதிததவா

[7] (ஸவஸாதநஸாதயஸதர் இருககரையராகாமல மணணவரும வானவரும நணணுமதததையே குறிககொளமினுளளததெனறு பராபயைகபரராககுகிறுா எட்டாமபததில) அதாவது—தமமுடைய ஸாதநஸாதயஙகளே தஙகளுககுமென றிருககிறவாகள, ததவிஷயம பராபகமும ததீயவிஷயம பராபயமுமாய இருககரைய ராகாதபடி *திருககடிததானததை ஏததநிலலா குறிககொளமினிடரே* *கோவிநதன மணவிண முழுதுமளநத வொணடாமரை மணணவா தாம தொழ வானவா தாம வந்து நணணுதிருககடிததானநகரே-இடாகெடவுளளததுக கொளமின* எனறு திருககடிததானததை ஸதோதரமபணணினவளவிலே துககஙகளெலலாம நிலை குலைநதுபோம், இததைக குறிககொளளுஙகோள, ஸாவேசவரனுடைய ஸாவஸ்வப மான திருவடிகளை உபயவிபூதியிலுளளாரும வநதனுபவிககும்படியான திருககடித தான நகரை உஙகள ஸமஸததுககஙகளும போமபடி நெஞசிலே கொணடநுஸநதி யுஙகோளெனறு கீழில பததில பராபயமாக உபதேசிதத அாசசாவதாரபூமியே துககநிவாததகமெனகையாலே, பராபயமான விஷயமே பராபகமுமெனறு தாசிப பித்து பராபயவிஷயமொனறிலுமே ததபரராககுகிறுா எட்டாமபததிலெனகை (226)

227 ஒனபதாம பததால, இபபடி அவாபதஸமஸதகாமனுகையாலே இத தலையில் ஒன்றையும் அபேக்ஷியாமல பரஸ்யாதயாபத்துககளிலே உதவி ரக்ஷிககும

ஆபதஸகனுன ஸாவேசவரன், கீழ பரகாசிப்பிதத ஆதம தர்சநததுக்குப்பலம், ஸவ ஸவரூபாநுரூபமான ப்ராப்யததையனுபவிககையாகையாலே, அவவனுபவததி லுண்டான தவரையாலே க்ஷணகாலம விலமபம பொறுககமாட்டாமல ஆர்த்தரான தமககு, ஆரப்தசரீராவஸாநததிலே பேறுககக்டவது எனறு நாளவதியிட்டுக் கொடுககபபெறறவா, கீழ தமமுபதேசததால திருந்தினவாகளையொழிய அலலா தாரையும விடமாட்டாத பரமகருபையாலே யதாதிகாரம ஸாவோபாயஙகளையும அருளிச செயகிருரெனகிரு.

(227--9) *[1]* எண்டிசையுமகல்ஞாலம் ஙங்குமளிக்கின்ற ஆலின்மே லென்னும்படி நித்யபோகபாதலீலோபகரணத்தின் லயாதிகளைப் போக்கும் ஆபத்ஸகன் *[2]* ஆருயிரென்னப்படுத்தின ஆத்ம தர்சநபலாநுபவ பரம்பரையைக் கூவுதல் வருதலென்றுமுடுக விட்டு *[3]* ஏகமெண்ணிக் காணக் கருதி எழநண்ணி நினை தொறுமுருகி யலற்றிக் கவையில மனமின்றிப் பதினொண்டு பத்துமாஸமொருபகல் பொறுத்தவர்கள் ஒரு மாஸதிந ஸந்த்யை யில் படுமது க்ஷணத்திலேயரகவிரங்குகிற த்வரைக்கீடாக *[4]* இனிப்பத்திலொன்று தசமதசையிலே பேறென்று நாட்கட லாகத் தம்பிக் கிட்டதாகாமல் நாளை வதுவைபோலே நாளிடப் பெற்றவர், *[5]* இம்மடவுலகர் கண்டதோடுபட்ட அபாந்த வாரக்ஷகாபோக்யாஸாகாநுபாய ப்ரதிஸம்பந்தியைக் காட்டி *[6]* மற்றென்று கண்ணனல்லாலென்கிற வைகல் வாழ்தலான ஸித்தோபாயம், *[7]* அதில் துர்ப்பல புத்திகளுக்கு மாலை நண்ணி காலை மாலை விண்டு தேனை வாடா மலரிட்டு அன்பராம் ஸாங்க பக்தி, அதில் அசக்தர்க்குத் தாளடையும் ப்ரபத்தி, *[8]* அதில் அசக்தர்க்கு உச்சாரணமாத்ரம், ஸர்வோபாய சூந்யர்க்கு இப் பத்தும் பாடியிடும் தெண்டனென்று கீதாசார்யனைப்போலே அதிகாராநுகுணம் நெறியெல்லா முரைக்கிறர் ஒன்பதாம்பத்தில்.

[1] (எணடிசையுமகல ஞாலமெஙகு மளிககினற ஆலினமேலெனனும்படி நித்யபோகபாதலீலோபகரணததின லயாதிகளைப் போககுமாபத்ஸகன) *எணடிசையும் கீழும மேலும முறறவுமுணடபிரான* *அவனே யகல ஞாலம படைததிடநதான அவனே அஃதுணடுமிழநதானளநதான* அகலிடம் படைததிடநதுணடுமிழ்நதளந் தெஙகுமளிககினற வாயன* *ஆலின மேலாலமாந்தான* எனறு ஸகல லோகங களையும் பரளயஙகொளளாமல ஏறகவே திருவயிறறிலே வைதது நோககி அழிந்த வறறை மீணடு முணடாககியும, ஹிரணயாக்ஷனலே தளளுணடு அணடபிததியிலே சோந்த பூமியை ஒட்டுவிடுவித்தெடுததும, மஹாபலி பலாதகரித்தாளுகிற தசையிலே எலலை நடநது மீட்டும, இபபடி பரளயாதயாபததுககளிலே உதவி ரக்ஷித் தவனெனனும்படி கீழசசொனன ஸத்ய காமதவததால வநத நைரபேக்ஷயம் தோறற இததலையில அபேக்ஷயற பரதயுபகாரம நினையாமல வரையாதே தன் பேறுக நோவுபடுமளவுகளிலேயுதவி, *பாதோஸய விசவாபூதாநி, தரிபாதஸயாமருதம திவி* என்கிற படியே, அம்ருத சபதததாலே சொலலுமபடி நிதய போகமான தரிபாத விபூதியைப் பற்ற அல்பமாகையாலே பாத சபதததால சொலலப்பட்ட லீலோபகரணமான இவ்விபூதியின் லயாதிகளைப் போக்குமாபதஸகனனவன.

[2]) (ஆருயிரென்னப்படுத்தின ஆத்மதாசநபலாநுபவ பரம்பரையைக் கூவுதல் வருதலென்று முடுகவிட்டு) *இருத்தும் வியந்தில தம்மோடு கலந்த கலவியை ஸமரிப்பிக்க வித்தராய்ப் பேசுகிறவளவில் அவன் தட்டுமாறி நின்று பரிமாறின சீலத்திலே யீடுபட்டு *ஆருயிர் பட்டதெனதுயிர் பட்டது[1] என்று என்னுடைமைபட்டது நித்யாநுபவம்பண்ணுகிற நித்ய ஸூரிகள் ஸ்வரூபந்தான் பட்டதோ வென்னும்படியாகத் தான் மேல்விழுந்தனுபவித்த ஆத்ம வைலக்ஷண்யத்தை கீழில்பத்தில் யதாவாகக் காட்டிக்கண்டதுக்குப் பலம் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யத்தை யநுபவிக்கையாகை யாலே, *சோதி வாய் திறந்துன் தாமரைக் கண்களால் நோக்காய் * பாத பங்கயமே தலைக்கணியாய்* *உன் தாமரை மங்கையும் நீயு மிடங்கொளமுவுலகுந் தொழ விருந்தருளாய்* *கனிவாய் சிவப்ப நீ காணவாராய்* *நின்பன்னிலா முத்தம் தவழ கதிர் முறுவல் செய்து நின் திருக்கண்தாமரை தயங்க நின்றருளாய்[1] என்று திருப்பவளத்தைத் திறந்து ஒரு வார்த்தையருளிச் செய்யவேணும், திருக்கண்களாலே குளிர நோக்கியருளவேணும், திருவடிகளை என் தலையிலே வைத்தருள வேணும், தேவரும் பிராட்டியும் கூடவெழுந்தருளியிருக்கிற விருப்பை யெனக்குக் காட்டியருளவேணும், என்முன்னே நாலடி உலாவியருளவேணும், அநுகூல தாசத்தில் பிறக்கும் ஸ்மிதம் காணவேணும் என்று இப்படி அநுபவ பரம்பரையை யாசைப்பட்டு க்ரமப்ராப்தி பற்றாமையாலே, கூவுதல் வருதல் செய்யாய்[1] என்று நிரதிசயபோக்யமான உன் திருவடிகளிலே நானும் வந்தடிமை செய்யும்படி என்னை யங்கே யழைத்தல், நீ இங்கே வருதல் செய்தருளவேணுமென்று இப்படி முடுகவிட்டு.

[3] (ஏகமெண்ணிக் காணக்கருதி யெழநண்ணி நினைதொறு முருகியலற்றிக் கவையில் மனமின்றி) [1] மாக வைகுந்தம் காணபதற்கென் மனமேகமெண்ணு மிராப் பகலின்றியே[1] என்று அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற பரமபதத்தைக் காண்கையிலே ஸர்வ காலமு மேகரூபமாக மநோரதித்து, *காணக்கருது மென்கண்ணே* என்று பெரிய பிராட்டியாரோடும் திவ்யாயுதங்களோடும் திவ்ய விக்ரஹத்தோடும் கூடி யிருக்கிறவனைக் காணவேணுமென்றுசைப்பட்டு, *எழ நண்ணி நாமும் நம்வான நாட்டுளோடொன்றினோம்* என்று ஸ்மாரகபதார்த்த தாசநத்திலே நோவுபடுகை யாலே முடிந்து போகையிலே யொருப்பட்டு, *திருக்காட்கரை மருவியமாயன்தன் மாயம் நினைதொறு- நெஞ்சம் உருகுமால்* என்று அவனநுபவ தசையில் பரிமாறின சீலாதிகளை நினைக்குந்தோறும் அநுபவோபகரணமான நெஞ்சு சிதிலமாய்க்கரைந்து. *தமரோடங் குறைவார்க்குத் தக்கிலமே கேளீரே* என்று தூதப்ரேஷண முகத்தாலே, *கிளிமொழியாளலற்றியசொல்* என்று ஆற்றாமையாலே அதாமமாக்க கூப்பிட்டு *கவையில் மனமின்றிக் கண்ணீர்கள் கலுழவன்[1] என்று இருதலைத்த நெஞ்சின்றிக்கே ஏகாகரசித்தராய், (பதினாலாண்டு பத்துமாஸ மொருபகல் பொறுத்தவர்கள் ஒருமாஸ திந ஸந்த்யையில் படுமது க்ஷணத்திலேயாக விரங்குகிற தவரைக்கீடாக) பெருமாளைப்பிரிந்து பதினாலாண்டு பொறுத்திருந்த ஸ்ரீ பரதாழ்வான், *பூர்ணே சதுர்த்தசே வர்ஷே* என்ற அவதி கழிந்த ஒருநாளில் பட்ட க்லேசமும், பத்து மாஸம் பொறுத்திருந்த பிராட்டி, *மாஸாதூர்த்வம் ந ஜீவிஷ்யே* என்று திருவடியுடன் சொல்லிவிட்ட வநந்தரம் அவ்வொருமாஸத்தில் பட்ட க்லேசமும், க்ருஷ்ணன் பசுமேய்க்கப்போக ஒருபகலெல்லாம் பொறுத்திருந்த ஸ்ரீகோபிமார், அவன் பசுக்களின்பிற் குழையிலே வாராநிற்க, முற்கொழுந்தில் காணாமையாலே ஒரு ஸந்த்யையில் பட்ட க்லேசமுமெல்லாம் ஒரு க்ஷணத்திலேயாம்படி, *அவனை விட்டகலவ தற்கே யிரங்கி* என்றீடுபடுகிற தவரைக்கீடாக

[4] (இனிப் பத்திலொன்று தசமதசையிலே பேறென்று) * நயநப்ரீதி: ப்ரதமம சித்தாஸங்கஸ் ததோ நு ஸங்கல்ப:, நித்ராச்சேத: தநுதா விஷயவிரக்திஸ் த்ரபாநாச:. உந்மாதோ மூர்ச்சா

மரண மிதயேதா: ஸமரதசா: தசைவ ஸ்யு:.* என்றும், *ப்ரதமஸ தவபிலாஷ: ஸ்யாத தவிதீயம் சிந்தநம பவேத, அநுஸமருதிஸ தருதீயநது ச நுாதததம குணகீரததநம. உதயோக: பஞசம: பரோகத: பரலாப: ஷஷட உசயதே உநமாதஸ ஸபதமோ ஜஞேய: அஷடமோ வயாதிருசயதே நவமே ஜடதாசைவ தசமம மரணம ததா* என்றும் சொலலுகிறபடியே காமுகராயிருப்பார்க்கு தசமாவஸ தை தானே மரணமாமாபபோலே, நம்பககல பரபகதி யுக்தரான உமக்கும நம்மைப் பெருவிடில் முடியுமபடியான பரமபகதிதசை பததாம பத்திலே பிறக்கததேடுகிறது ஆகையால கீழ்ச்சொனன விளமபமிலலை, இனியுள்ளது பத்திலொன்று தசமதசை யான மரணவஸ்ததையிலேபேறெனறு (நாட்கடலாகத் தம்பிககிட்டதாகாமல் நாளைவதுவைபோலே நாளிடபபெறறவா) *நாடகடலைக்கழிமினே* என்கிறபடியே விரஹவயஸநத்தாலே ஒருநாள ஒருகடலபோலே துஸதரமாம்படி, *பூர்ணே சதுர்ததசே வாஷே* எனறு தமபியான பரதாழ்வானுக்கு நெடுக நாளிடடுக் கொடுத்தாபபோலே யாகாமே, *நாளை வதுவைமணமெனறு நாளிடடு*எனறு இன்றென்னில் வெள்ளக் கேடாம, சிலநாள கழித்தெனனில வறடகேடாமெனறு நினைத்து, நாளையென்று நாயசசியார்க்கு நாளிடடாப்போலே *மரணமானல்* எனறு ஆரப்தசரீரா வஸாநத் திலே பேருக அவன்தானே நாளிடடுக்கொடுக்கப்பெறறு ஹருஷ்டரானவர்.

(5) (இம்மடவுலகா கணடதோடுபட்ட அபாநதவாரக்ஷகா போக்யாஸுகாநு பாய பரதிஸம்பநதியைக்காடடி) சரமோபாயோபேய பர்யநதமாகத் தாமருளிச செயத ஹிதவசநம் கேட்டுத் திருநதினவர்களை யொழிய அலலாதாரையும் விடமாட டாத தமமுடைய கருபையாலே, *இமமடவுலகர்* என்று ஸம்ஸாரததிலறிவுகேட ரானவாகளுககு, *கொணட பெணடிா* என்றுதொடங்கி ஸந்நிதியிலே ஸ்நேஹிககும தொழியக் காணுதபோது ஸ்நேஹமொனறுமினறிககே யிருக்கிற பார்யாபுத்ராதிகள் பந்துககளன்று, ப்ரளயாபதஸகனுனவவனே பரமபந்துவெனறும *துணையும் சார்வும* *பொருள்கையுண்டாய* *அரணமாவர்* எனற பாடடுக்களாலே அவனை யொழிந் தாா தாங்களுபகாரகரைப்போலே பரயோஜநமுள்ளபோது பந்துக்களாய்க கொண் டாடி ஆபதது வநதவாறே கணணறறு உபேக்ஷிப்பாகள; ஆகையால் அவர்கள ரக்ஷக ரல்லா, தன்னுடைய ரக்ஷணத்திலே அதிசஙகை பணணினுரையும விச்வஸிப்பித்து ரக்ஷிககுமவனுய் அவதார முகத்தாலே ஸுலபனுய ரக்ஷணநுருபமான குணங்களையு முடையனுனவவனை யொழிய வேறு ரக்ஷகரிலலையெனறும், *சதிரமெனறு தமமைத் தாமே சம்மதிதது* எனறு தொடஙகி தஙகளுக்கு போக்யைகளாக ஸம்பாதிதத ஸ்த்ரீகள ஆபதது வநதவாறே உபேக்ஷிப்பர்கள, ஏக ப்ரகாரமாக ஸநிக்தனுயிருப் பானவனே, ஆனபினபு அவர்கள் போகயரலலா, அவனே நிரதிசய போக்யனெனறும், *இலலை கண்டீரினபம்* என்று தொடஙகி, துககஙகளிலே சிலவறறை ஸுகமென்று ப்ரமிக்கிற வித்தனை போககி அவனை யொழிய ஸுகரூபமாயிருப்பதொனறில்லை யென்றும, *யாதுமில்லை மிக்கதனில* என்று தொடங்கி அவனை யொழிய வேறொன்றை ரக்ஷகமெனறு பறறினவர்கள பணடைநிலையுங்கெட்டு அநர்ததப்பட் டுப் போவாகள் ஆன பின்பு அவனை யொழிய உபாயமில்லையென்றும் இப்படி அவனை யொழிந்தாருடைய அபநதுதவத்தையும் அரக்ஷகத்வத்தையும் அபோகயதையையும் அஸுகத்வத்தையும அநுபாயத்வத்தையும, அதுக்கு பரதிகோடியானவவனுடைய பரமபந்துதவத்தையும் நிருபாதிகரக்ஷகதவத்தையும் நிரதிசய போக்யதையையும் ஸுகரூபத்வத்தையும் நிரபேக்ஷோபாயத்வத்தையும் தர்சிபபித்து இம்மடவுலகரு டைய அபாந்தவாதிகள்ப்ரதிஸமபந்தியை அவர்களுககுக் காட்டி என்று வாக்ய யோஜநாகரமம்.

[6] (மற்றொன்று கண்ணனல்லாலென்கிற வைகல வாழ்தலான ஸித்தோ பாயம்) *மற்றொனறிலலை சுருஙகச் சொனனோம் மாநிலத்தெவ்வுயிர்க்கும் சிற்ற வேணடா சிந்திப்பேயமையும் கண்டீர்கள்* எனறு இதுககுமேல் சொல்லாவதொன றில்லை. இது தன்னை ஸுக்ரஹமாகச் சொன்னேம், மஹாப்ருதிவியில் ஸகலாத்மாக்

களுக்கும் இது தனக்குப் பரக்க ஆயாஸிக்கவேண்டா, சிந்தாமாத்ரமேயமையும் கேளிகோள-என்கையாலே தனக்கு மேலொன்றின்றியே யிருப்பதாய், ஸங்க்ரஹேண உபதேசிக்கலாய், ஸாவாதிகாரமாய ஸுகரவரணமுமாயிருக்குமதாகவும், கண்ண னல்லாலில்லை கண்டீர் சரண்* என்று மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ என்று கருஷ்ணனை யொழிய வேறுபாயமில்லை யென்கையாலே ஸித்தமாய பரம சேதநமாய ஸாவசக்தியாய நிரபாயமாய ப்ராப்தமாய ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாயிருக்குமதாகவும் சொல்லப் படுமதாய, *வடமதுரைப் பிறந்தான் குற்றமில் சீர்கற்று வைகல் வாழ்தல்* என்கிற யாவதாத்மபாவியான குணாநுபவத்துக்குடலான ஸித்தோபாயத்தையுபதேசித்தும்.

(7) (அதில் தூபலபுத்திகளுக்கு மாலை நண்ணி காலை மாலை விண்டு தேனை வாடா மலரிட்டு அனபராம ஸாங்கபக்தி,) *ஸகருதேவ ஹி சாஸ்த்ரார்த்தः க்ருதோயம் தாரயேந் நரம், நராணும் புத்தி தௌர்பல்யாதுபாயாந்தரமிஷ்யதே* என்கிறபடியே அந்த ஸித்தோபாயத்தில் மஹாவிசவாஸம் பிறக்கைக்கடியான பாக்யமில்லாமையாலே இதரோபாய பரித்யாக பூர்வகமாக அதிலிழிகையில்விசவாஸமில்லாமையாகிற புத்தி தௌர்பல்யமுடையவர்களுக்கு*மாலை நண்ணித் தொழுதெழுமினோ-காலை மாலைகமல மலரிட்டு நீர்* *விண்டுவாடாமலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின்* தேனைவாடா மலரிட்டுநீரி றைஞ்சுமீன்* *தனதன்பாகக்கு* என்று பக்தியுக்தராய்க் கொண்டு ஸாவகாலமும புஷ் பாத்யுபகரணங்களாலே அவனை ஸமாராதநம் பண்ணி அவன்பக்கல் பக்தி நிஷ்டரா குங்கோளென்று அங்க ஸஹிதையான பக்தியை யுபதேசித்தும் (அதில் அசக்தாக்குத் தாளடையும் ப்ரபத்தி) அதில் துஷ்கரத்வம், விளம்பப்பயம் ஆகிறவிவற்றாலே யநுஷ்ட டிக்கச் சக்தரல்லாதார்க்கு, *சரணமாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும்* என்று நிவ்ருத்தி ஸாத்யமாகையாலே ஸுகரமுமாய ஸா வாதிகாரமுமாய சரீராவஸாநத்திலே பலப்ரதமுமான ப்ரபத்தியை வெளியிட்டும்

[8] (அதில் அசக்தாக்கு உச்சாரணமாத்ரம்) உபாயபலகுத்வ பலகௌரவ விரோதி பூயஸ்த்வங்களாகிற சங்காத்ரயத்தாலே அதில் வ்யவஸாயத்துக்குடலான சக்தியில்லாதார்க்கு, *திருக்கண்ணபுரம் சொல்ல நாளுந்துயர் பாடு சாராவே* என்று, வசநத்தைப் பற்றாசாகப் பிடித்து அவன் திருத்திக் கொள்ளும்படியான உச்சா ரண மாத்ரத்தை வெளியிட்டும் (ஸாவோபாய சூந்யாக்கு இப்பத்தும் பாடியிடும் தெண்டனென்று) உச்சாரணந்தனக்கும் தாமாக ஒரு பாசுரமிட்டுச் சொல்ல க்ஷமரன் றிக்கே கீழ்ச்சொன்ன உபாயங்களெல்லாவற்றிலும் அயோக்யராயிருப்பார்க்கு. *இப் பத்தும் பாடியாடிப் பணிமின்னவன் தாள்களையே* என்று இத்திருவாய் மொழியை ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க் கொண்டுபாடி அவன் திருவடிகளிலே விழுங்கோளென்று. (கீதா சார்யனைப்போலே அதிகாராநு குணம் நெறியெல்லா முரைக்கிறு ரொன்பதாம்பத் தில்) அதாவது கீதோபநிஷதாசார்யன் தன்னுடைய பரமக்ருபையாலே *நெறி யெல்லா மெடுத்துரைத்த* என்கிறபடியே சேதநருடைய ருசயநுகுணமான உபாயங் களெல்லாவற்றையுமுபதேசித்தாப்போலே, இவரும், ப்ராப்தியணித்தானவாறே ஸம் ஸாரிகள் ஒருவருமிழக்க வொண்ணாதென்கிற க்ருபையாலே யெல்லாமெடுத்துரைத்து அவ்வவருடைய அதிகாராநுகுணமாக உபாயங்களை யெல்லாமுபதேசித்தருளுகிறா ரென்பதாம்பத்திலென்கை (227-9)

228. பத்தாம்பத்தில், இப்படி ஆபத்ஸகனாகையாலே அவ்வாபத்ரக்ஷணாநுரூப மாகப் பரிக்ரஹிக்கும் விக்ரஹங்களுக்கெல்லாம் மூலபூதமாய நிரதிசயவைலக்ஷண்ய யுக்தமான திவ்யவிக்ரஹத்தோடே வந்துதோன்றி, தன்பக்கல் ந்யஸ்தபரரானவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பாலும் தன்திருவடிகளைகிட்டி அனுபவிக்கப்பெறாமை யாலும் படுமார்த்தியை ஹரிக்கும் ஸ்வபாவனானவன், கீழ்ப்பத்தில் தம்முடைய த்வ

ராநுகுணமாக நாளிட்டுககொடுத்ததுககுப்பலம ஆாசசிராதிகதியாலே தேசவிசேஷத் திலேறப் போகையாகையாலே அதுககு ஆபததமனுனவன்தன்னே வழித்துணேயாகப் பறறி, இனி ப்ராபதியில கணணழிவிலலேயெனறு தமககேறநிசசயித்தவிவா, மறைத் துவைதத அாததமுளளதும வெளியிடவேணடுமபடியான தசையானவாறே பரத மோபதேச பாதரமான தம் திருவுள்ளத்துக்கு கருதயாகருத்யஙகளே விதிதது அபபடி பவ்யரான ஸ்ரீவைஷணவாகளுக்கு கர்ததவ்யாதிகளே வெளியிடடு, முதலிலே உபக்ர மித்த பகதி யோகததையும நிகமித்து, ஸமஸாரிகளுககு ஸுகரமாக ஆச்ரயணததை உபதேசித்து, அநுபவ கைஙகாயஙகளிலே நிறகிறவாகளுககு சீலகுணமாகிற ஆழங காலேயுஙகாட்டி, தம்பககல் விருபபததாலே தமதிருமேனியில் அதிவயாமோஹம் பண்ணுகிறவீச்வரனுக்கு அதின தோஷததையுணாத்தி,இபபோது தமக்குப் பரதநத் ரனுய் தம்மைப் பரமபதத்திலே கொணடுபோவதாக அதயாதரம பணணுகிறவனே, அநாதிகாலம்தமமை ஸம்ஸரிகக விடடு உபேக்ஷித்திருநதக்கு ஹேது வெனனென்று கேட்க, அவனும் இநத்ரியவச்யதை முதலான ஹேது பரமபரையை எணணி, அதுவும மதாயத்த மெனறறியும ஸாவஜஞரான விவர்ககுப போககடி சொலலுகையரி தென்று நிருததரனுய, அாசசிராதி மாாககததையும அஙகுளளாருடைய ஸதகாரத் தையும அவவழியாலே போயபபெறும ஸ்வசரணகமலபராப்திபர்யநதமாகக காட் டிககொடுகக, அததை ஸாக்ஷாத்கரிதது, அது மாநஸாநுபவ மாதரமாய பாஹ்ய கரணயோக்ய மலலாமையாலே அததை யதாவாக பராபிககவேணுமெனறு பதறி அவனுக்கு மறுககவொணணுத திருவாணேயிட்டுத்தடுதது, அது பெருவாணே யலலாமைககு ஹேதுககளேயும சொலலுமபடியான தமமுடைய பரமபக்தியெல்லாம குளப்படியாமபடியான அபிநிவேசத்தோடே வநது தம்முடைய தாபஙகளேப போக் கின பரகாரத்தை வெளியிடுகிருரெனகிருர்.

(228-10) *[1]* சுரிகுழல் அஞ்சனப்புனல்மைந்நின்ற பொல்லாப்புனக் காயாவென்னும் ஆபத்திற் கொள்ளும் காமரூப கந்தரூபத்தாலே ப்ரபந்நார்த்திஹரனுனவன், *[2]* அருள்பெறும் போதணுகவிட்ட துக்கநாசபலமான வானேறுங்கதிக்கு அண்டமூவுலகும் முன்னேடிக் காலிழுந்திடத்தே நிழல் தடங்களாக்கி அமுதமளித்த தயரதன் பெற்ற கோவலனுகையாலே வேடன் வேடுவிச்சி பக்ஷி குரங்கு சராசரம் இடைச்சி இடையர் தயிர்த்தாழி கூனி மாலாகாரர் பிணவிருந்து வேண்டடிசிலிட்டவர் அவன்மகன் அவன் தம்பி ஆனே அரவம் மறையாளன் பெற்றமைந்தனுகிற பதினெட்டுநாடன் பெருங்கூட்டம் நடத்துமாத்தனே வழித் துணேயாக்கி, *[3]* அறியச் சொன்ன ஸுப்ரபாதத்தே துணேபிரியாமல் போக்கொழித்து, மீள்கின்றதில்லேயென்று நிச்சித்திருந்தவர், ஸஞ்சிதங்காட்டும் தசையானவாறே *[4]* மூந்துற்ற நெஞ்சுக்குப் பணிமறவாது மருளொழி நகு கைவிடேல் என்று க்ருத்யா க்ருத்யங்களே விதித்து நெஞ்சுபோல்வாரைத் தொண்டீரென்றழைத்து *[5]* வலஞ்செய்து எண்ணுமின் பேசுமின் கேண்மின் காண்மின் நடமின் புகுது மென்று கர்த்தவ்யம் ஸ்மர்த்தவ்யம் வக்தவ்யம் ச்ரோதவ்யம் த்ரஷ்டவ்யம் கந்தவ்யம் வஸ்தவ்யமெல்லாம் வெளியிட்டுப் *[6]* பிணக்கறவைச் சார்வாக நிகமித்து [7] எண்பெருக்கில் எண்ணும் திருநாமத்தின் சப்தார்த்தங்களேச் சுருக்கி மாதவனென்று த்வயமாக்கி, கரணத்ரய ப்ரயோக வ்ருத்தி ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கையோலே செய்து கொடுத்து செஞ்சொற்கவிகளுக்குக் கள்ளவழி காவலிட்டு [8] மனந்திருத்தி வீடு திருத்தப்போய் நாடுதிருந்தினவாறேவந்து விண்ணுலகந் தர விரைந்து அத்தை மறந்து குடிகொண்டு தாம்புறப்பட்டவாக்கை

யிலே புக்குத் தானநகர்களை அதிலே வகுத்துக் குரவை துவரைகளில் வடிவுகொண்ட சபலனுக்கு தேஹதோஷ மறிவித்து [9] மாயையை மடித்து வானே தரக்கருதிக் கருத்தின்கண் பெரியனுனவனை இன்று அஹேதுகமாக வாதரித்த நீ அநாத்யநாதரஹேது சொல்லென்று மடியைப்பிடிக்க; [10] இந்த்ரிய கிங்கரராய்க் குழிதூர்த்துச் சுவைத்தகன்றீரென்னில், அவை யாவரையும் அகற்ற நீ வைத்தவை யென்பர்; அது தேஹயோகத்தாலே யென்னில், அந்நாள் நீ தந்த சுமடென்பர், முன்செய்த முழுவினையாலேயென்னில; அது துய ரமே உற்றவிருவினை உன் கோவமும் அருளுமென்பர்; (11) ஈவிலாத மதியிலே, னென்னுமும்மதன்றே கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களென் னில், ஆங்காரமாய்ப்புக்குச் செய்கைப் பயனுண்பேனும் கருமமும் சருமபலனுமாகிய நீ கர்த்தா போக்தா வென்பர்; (12) யானே எஞ் ஞான்றுமென்றத்தாலே என்னில் அயர்ப்பாய்ச் சமயமதி கொடுத்து உள்ளம் பேதஞ்செய்கை உன் தொழிலென்பர்; ஜீவப்ரக்ருதி சைதன் யம் நீங்கும் வ்ரதஹேது, அகமேனியிலழுக்கறுக்கை அபிமாநி க்ருத் யம், (13)தான் நல்கும் பந்தம் நிருபாதிகம், ஸௌஹார்தம் எஞ்ஞான் றும் நிற்கும், பிணக்கிப்பேதியாத ஜ்ஞாநாதிவைகல்யமில்லை, ஏக மூர்த்தியில் அல்லல்மாய்த்த யத்நபலித்வங்கள் நம்மது, (14) நாம் தனி நின்ற ஸ்வதந்த்ரர் என்று அவனே யறிந்தனமே யென்னும் ஸர்வஜ்ஞரிவர்; (15) நெறிகாட்டி அருகும் சுவடும் போலே இதுவும் நிருத்தரமென்று கவிழந்து நிற்க; (16) அமந்த்ரஜ்ஞோத்ஸவ கோஷம்போலே ஏறப்பெறுகிற வெழுச்சியை ஸூசிப்பிக்கிற மேகஸ முத்ர பேரீகீத காஹள சங்காசீஸ்ஸ்துதி கோலாஹலம் செவிப்பட்ட வாறே ஸாக்ஷாத்கரித்த பரப்ராப்திக்குத் [17] தலைமிசையாய்வந்த தாள்களைப்பூண்டு போகாமல் தடுத்துத் திருவாணையிட்டுக் கூசம் செய்யாத செய்திப்பிழை, [18] பற்றுக்கொம்பற்ற கதிகேடு, போர விட்ட பெரும்பழி, [19] புறம்போனல் வருமிழவு, [20] உண்டிட்ட முற்றீம்பு, அனபுவளர்ந்த அடியுரம், உயிருறவு [21] முதலளவு துரக் கைகளாலே பெருவாணை யல்லவாக்கின பேரவா குளப்படியாம்படி கடல்போன்ற ஆதரத்தோடே சூழந்து தாபங்களை ஹரித்தமையை வெளியிடுகிருர் பத்தாம் பத்தில்.

*[1] (சுரிகுழலஞசனப் புனலமைநநினற பொலலாபபுனககாயாவெனனுமாபத் தில கொளளுமகாமரூப கநதரூபததாலே பரபநநாாததிஹரனுனவன) *சுரிகுழறக மலககட கனிவாய* *அஞசனமேனி* *புனலமைநநினறவரை போலுமதிருவுருவம்* *பொலலாக கனிவாயத தாமரைககண கருமாணிககம* *புனககாயாநிறதத புணட ரீகக கடசெஙகனிவாய* எனநு அநயோநய விலக்ஷணமாய அதிமநோஹரமாய அநு பவிதாககளைததனிததனியே ஆழஙகால படுத்தவலல அவயவசோபையையுமஅதுக குபபரபாகமாய அதயுஜஜவலமாய விடாயா முகததிலே நீா வெளளததைத திறநது விடடாபபோலே ஸகலசரமஙகளு மாறுமபடி யிருககுமதிருநிறததையுமுடைத தாகச சொலலபபடுமதாய, *காமரூபங கொணடெழுநதளிப்பான* எனறு ஆசரித ருடைய ஆபதரக்ஷுணுநுருபமாக வேணடினபடி பரிகரஹிககும விகரஹஙகளுக கெல்லாம் கநதமாயிருககுமதிவ்யவிகரஹததைககொணடு தனபககல நிக்ஷிபதபர ரானவாகள அநிஷடமான ஸமஸாரததிலிருபபாலுமஅபீஷடமான தன திருவடி களைக் கிட்டாமையாலுமபடும ஆாததியைததீாககும ஸவபாவனுனவன்*

[2] (அருளபெறுமபோதணுகவிடடதுககுப பலமான வானேறும கதிக்கு அண்டமூவுலகுமமுனனேடிக் காலவிழுநதிடததே நிழறறடஙகளாக்கி அமுதமளிதத

தயரதன பெறற கோவலனுகையாலே, வேடன, வேடுவிசசி, பக்ஷி, குரஙகு, சராசரம், இடைசசி, இடையா, தயிாததாழி, கூனி, மாலாகாரா, பிணவிருநது, வேணடடிசி லிடடவா, அவன மகன, அவனதமபி, ஆனே, அரவம, மறையாளன, பெறறமைந தன ஆகிற பதினெடடு நாடன பெருஙகூடடம நடதது மாததனே வழிததுணே யாககி) *அவனுடையருள பெறும போதரிதால* *அவனருளபெறு மளவாவிநில் லாது* என்று கீழில பததிலே க்ஷணகாலவிலமபம பொருதபடி ஆததரான தமககு *மரணமானுல* என்று ஆரபதசரீராவஸாநததிலே மோக்ஷம தருகிறேமெனறணித தாக நாளிடடுக கொடுததது்ககுப பலம, *வானேற வழிதநத* என்று பராபயபூமி யான பரமபதததிலே சென்று புகுருகைககுவழியாக அவன காடடிககொடுதத ஆாச சிராதிகதியாலே போகப பெறுகையாகையாலே அவவாசசிராதிகதிககு,ராஜகுமாரன வழிபோமபோது வழிககுககடவாா முனனேடி நிலமசோதிதது நிழலும தடாகமும பணணி பினனேக கொணடுபோமாபபோலே, *அணடமூவுலகளநதவன* என்று திருவுலகளககவெனறெருவயாஜததாலே முனனேடி நிலம சோதிதது, *அவனடி நிழலதடம* என்று காளமேகமான தன கால விழுநதவிடததே நிழலும தடாகமு மாமபடிபணணி, அமுதமளிதத பெருமாளுகையாலே, *பாதேயம புணடரீகாக்ஷ நாமஸங கீரததநாமருதம* எனகிறபடியே பாதேயமாகத தனதிவயகுணமருததததை வாஷிககு மவனுய, *தயரதன பெறற மரதகமணிததடம* என்றும, *கூததன கோவலன* என்றும சகரவாததி திருமகனுயும கருஷ்ணனுயும வநதவதரிததவனுகையாலே, *குஹமாஸாதய தாமாதமா நிஷாதாதிபதிம பரியம* எனனுமபடி *மாழைமான மடநோககி உன தோழியுமபியெமபி* என்று பிராடடியையும இளையபெருமாளேயும முனனிடடு, *உகநத தோழன நீ* என்று விஷயீகரிககபபெறற **ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள** *ஸோபயகசசந மஹாதேஜாச சபரீம* எனகிறபடியே தானே சென்று கிடடி விருநதுணடு, *சக்ஷுஷா தவ ஸௌமயேந பூதாஸமி ரகுநநதந* எனனுமபடி தன விசேஷ கடாக்ஷததாலே பூதையாக கின சபரி ஸ்ரீகாாயாாததமாக தேஹததை யழியமாறினவரெனனுமுகபபாலே *யா கதிா யஜஞசீலாநாம ஆஹிதாகநேச ச யா கதிஃ, அபராவாததிநாம யாச யாச பூமிபரதாயிநாம. மயா தவம ஸமநுஜஞாதோ கசச லோகாநநுததமாந.* என்று விஷயீகரிககப்படட **ஸ்ரீஜடாயு மஹாராஜர்**,

குரஙகென்றவிது ஜாதயேகவசநமாகையாலே *ஸுகரீவம நாதமிசசதி* என்று அததலேயிததலேயாயச சென றஙகீகரிககபபெறற வாநராதிபதியான மஹாராஜரும், பரிகரமான **வாநரவர்க்கமும்** *ஒனறினறியே நறபாலுககுயததனன* என்று ஒரு ஹேதுவு மினறிககே யிருககசசெயதே ஸவஸமசலேஷவிசலேஷைக ஸுகதுஃககராம படியாக விஷயீகரிககபபெறற *அயோததியில வாழும சராசரம, *சிநதயநதீ ஜகதஸூதிம பரபரஹம ஸவரூபிணம, நிருசசவாஸதயா முகதிம கதாநயா கோபகநயகா* என்று விகரஹ வைலக்ஷணயமே உபாயமாக வீடுகொடுககபபெறற **சிந்தயந்தி** வெணணெய களவு காணப்புக்கவிடததே தொடுபபுணடுவநது தமமகததே புகப் படலேததிருகி வைதது மோக்ஷம தாராவிடில காடடிககொடுபபேனென்று மோக்ஷம பெறற **ததி பாண்டா**, நாமரூபஙகளுளளவறறுககெலலாம ஒரு சேதநாதிஷடாநமுணடாகை யாலே இதுககு மோக்ஷம கொடுககவேணடுமெனகிற அவன நிர்பபநதததுககாக மோக்ஷம கொடுககபபெறற **தயிர்த்தாழி** *ஸுகநதமேதத ராஜார்ஹம ருசிரம ருசிராநநே, ஆவயோா கரதரஸதருசம தீயதாமநுலேபநம.* என்று பூசும் சாநத பேக்ஷிகக அநநய ப்ரயோஜநமாகக கொடுதத பரீதியாலே விசேஷ கடாக்ஷ விஷய பூதையான **கூனி**.

தந்யோஹமர்சசயிஷ்யாமி என்று அநநயப்ரயோஜநமாக பூவைககொடுதத உகப்பாலே* தாமே மநசச தே பத்ர ஸாவகாலம பவிஷயதி, யுஷமதஸந்ததிஜாதா நாம் தீர்ககமாயுர்ப்பவிஷ்யதி * என்று விசேஷ கடாக்ஷம் பணணப்பெற்ற **ஸ்ரீமாலா**

காரர், *நவம சவமிதம புணயம வேதபாரகமசயுத, யஜஞசீல மஹாப்ராஜஞ ப்ராஹ மணம சவமுததமம* எனறு *யதநநஃ புருஷோ பவதிபபடியே பிணவிருநதிடட கண்டாகர்ணன்

*வேணடடிசிலுணணுமபோதீதெனறு பாாததிருநது நெடுநோககுககொள ளுமபததவிலோனனததில பகதி புரஸஸரமாக அடிசில கொணடுவநதிடட ருஷிபத்நிகள *மீள வவன மகனே* எனறு ஹிரணய புதரனுய வைததுத தனனருளுககு விஷயமாமபடி பகதனுன ஸ்ரீப்ரஹ்லாதன், *அவன தமபிககு* எனனுமபடி ராவணு நுஜனுய *அநுஜோ ராவணஸயாஹம* இதயாதிபபடியே ஸவநிகாஷததை முன னிடடு, *ராகவம சரணம கதஃ* எனறு திருவடிகளையடைநத ஸ்ரீவிபீஷணுழவான், *பரமாபதமாபநநோ மநஸாசிநதயததரிம, ஸது நாகவரஃ ஸ்ரீமாந நாராயணபரா யணஃ* எனறு ஸவயதநநததை விட்டு பரபநநனுய ஸவாபிலஷித கைஙகாயம பெறற ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வான் *நஞசு சோாவதோா வெஞசினவரவம வெருவிவநது நின சரணெனன* எனகிறபடியே பெரிய திருவடிககஞசி வநது திருவடிகளைச சரணமாக வடைநத ஸுமுகன் *மாகமாநிலம முழுதும வநதிறைஞசும மலரடிககணட மாமறையாளன* எனறு கருஷ்ணுவதாரததில தனனுடைய பாலய சேஷடிதாதிகளை ஸாக்ஷாதகாததுகாமனுய தபஸஸு பணணி அபபடியே காடடியருளககணடு அனுப விததவநநதரம நிதயாநுபவததை அபேக்ஷிதத கோவிந்தஸ்வாமி, *மாமுனி பெறற மைநதன* எனறு மருகணடு புதரனுய மோக்ஷாாததமாகத தனனை வநத டைநத மார்க்கண்டேயன். இவாகளாகிற நாநாஜாதிதையாலும இபபடி பதி னெடடாக வெணணலாமபடியிருககையாலும, பதினெடடு நாடன பெருஙகூட்டம போலேயிருந்துளள விததிரளை அர்ச்சிராதி மாாககததாலே தானே துணையாயக கொணடு நடததுமவனுய, *திருமோகூராததன தாமரையடியனறி மறறிலமரண* *காளமேகததையனறி மறறுெனறிலஙகதி* எனனுமபடி திருமோகூரிலே நினறருளின பரமாபதனுன காளமேகததை வழிததுணையாககொணடு

[3] (அறியசசொனன ஸுபரபாததே துணைபிரியாமல போககொழிதது மீளகினறதிலலை யெனறு நிசசிததிருந்தவா) *நாமுமககறியசசொனன நாளகளும நணியவான* எனறும, *நாளேலறியேன* எனறும, *மரணமானல* எனறும நானுங களுககுச சொனன நாள ஆஸநநமாயததெனறு பிறாககும பேசுமபடியாய், *ஸுபர பாதாசமே நிசா* எனறும, *ஸுபரபாதாதய ரஜநீ மதுராவாஸ யோஷிதாம* எனறும சொலலுகிறபடியே பகவத பராபதியணிததானவாறே நலவிடிவான நாளிலே, *துணை பிரிநதாா துயரமும நினைகிலை* *பசுமேயககப்போகேல* *எனகைகழி யேல* *அவன பசுநிரை மேயபபொழிபபானுரைததன* எனறு தமககுததுணையான வவனைப பசுமேயககையாகிற அபிமததததைபபறறவும போகாதபடி பணணி *மீள கினறதிலலைப பிறவித துயாகடிநதோம* *நிலைபோககலாகாமை நிசசிததிருந்தேன* எனறு ஸமஸார துரிதம மறுவலிடாதெனறு, *நபிபேதி குதசசந* எனகிறபடியே ஒனறுக்கு மஞசாதபடி நிசசயிததிருந்தவா, (ஸஞசிதம காடடும தசையானவாறே) மரண தசையானவளவிலே ஸஞசிதமாயப புதைததுககிடககும மஹாநிதிகளைப புதராதிகளுககுக காடடுவாரைபபோலே, தமககு பகவதபராபதி யணிததானவாறே, ஒருவருமிழககவொணணுது, எலலாாககும ஹிதாஹிதஙகளறிவிககவேணும எனறு பாாத்து

[4] (முநதுறற நெஞசுககுப் பணிமறவாது மருளொழி நகு கைவிடேலெனறு கருதயாகருதயஙகளை விதிதது) *தொழுதெழென மனனே* எனறு பரதமத்திலே உபதேசிககுமபடி, *முநதுறற நெஞசே* எனகிறபடியே தமமிலும பகவத விஷயத திலே முறபடடு நிறகிற தம திருவுளளத்திற்கு, *பணி நெஞசே நாளும பரமபரம் பரனை* *வாழி யெனனெஞ்சே மறவாது வாழகணடாய்* *மருளொழி நீ மட

நெஞ்சே* *நரகததை நகு நெஞ்சே* வாழிமனமே கைவிடேல* எனறு நம ப்ரதிபந்த கஙகளையெலலாம தானே போககி யடிமை கொளளும ஸாவஸமாதபரனை அநுபவிக கபபாா உனககு இஸஸமருததி மாறுதே செனறிடுக. கைபுகுநததெனறு இதர விஷயஙகளில செயயுமததை இவவிஷயததிலும செயயாதேகொள, *திருவாறன விளையதனைமேவி வலஞசெயது கைதொழக கூடுஙகொல* எனறு பராபயவஸது கிட்டிறறுகில இஙகேயடிமை செயயவமையாதோ வெனறு உகநதருளின நிலஙகளில நசையாலே பரமிபபது ஒனறுணடுனககு, அததைத தவிரபபாா, உததேசய வஸது ஸநநிஹிதமாயததெனறு இததையே பாாககுமிததனையோ, நமமையும பாாகக வேணடாவோ நான பரமபததததேறப போகா நினறேன, நெடுநாள நமமைக குடிமககளாககி யெளிவரவுபடுததின ஸமஸாரததைப புரிநது பாாததுச சிரிததுப் போருகிடாய, நமககு இஸஸமபததெலலாம திருமலையாலே வநததாயதது அத்திருமலையைக கைவிடாதேகொள எனறு கருதயாகருதயஙகளை அவசயகரணீயமாமபடி விதிதது. (நெஞசுபோலவாரைததொணடீரெனறழைதது) தம திருவுளளம போலே அநதரங்கரான ஸ்ரீவைஷ்ணவாகளை, *தொணடீாவமமின* எனறு பகவத்விஷயத்தில சபலராணா! வாருஙகோளெனறு அழைதது.

[5] (வலஞசெய தெணணுமின பேசுமின கேணமின காணமின நடமின் புகுது மெனறு காததவயம ஸமாததவயம வகதவயம சரோதவயம தரஷடவயம் கநதவயம வஸதவயமெலலாம வெளியிடடு) *கொணட கோயிலை வலஞசெயதிங் காடுதும கூததே* எனறு அவனெழுநதருளி நிறகிற தேசததைக குறிதது அநுகூல வருததியைபபணணி ஹருஷடராவோம வாருஙகோளெனகையாலே காததவயமும், *எணணுமினெநதை நாமம* எனறு ஸவாமியுடைய திருநாமததை அநுஸந்தியுங் கோளெனகையாலே ஸமாததவயமும, *பேசுமின கூசமினறி* எனறு உஙகளயோக்யதை பாாததுக கூசாதே திருவனநதபுரததிலே ஸநேஹததைபபணணி வாததிககிற வனைப பேசுஙகோளெனகையாலே வகதவயமும, *நமாகளோ சொலலககேணமின* எனறு நமமோடு ஸமபநதமுடையீா! நாம சொலலுகிறததைக கேளுஙகோளெனகையாலே சரோதவயமும, *படமுடையரவில பளளி பயினறவன பாதஙகாண நடமினோ* எனறு திருவனநதபுரததிலே கணவளாநதருளுகிற ஸாவேச்வரனுடைய திருவடிகளைக காணபபோருஙகோளெனகையாலே தரஷடவய கநதவயஙகளும, *அனந்தபுரநகா புகுதுமினறே* எனறு இசசை பிறநதவினறே திருவனநதபுரத்திலே போயப புகவாருஙகோளெனகையாலே வஸதவயமுமாகிறவை யெலலாமவாகளுககு வெளியிடடு

[6] (பிணககறவைச சாாவாக நிகமிதது) உபகரமிததவாததததை உபஸம ஹரிககை சாஸதரகரமமாகையாலே, *பிணககற* எனகிறபாடடிலே *வணககுடைத்தவ நெறி* எனறு உபகரமிதத பகதியோகததை, *சாாவே தவநெறிககுத தாமோதரன தாளகள* எனறு ஸவஸாதயததோடே பொருநதினபடியைச சொலலி நிகமிதது,- இதின படடோலையான கரநதததிலே "வீடுமின முறறம பததுடையடியவரிலே உபதேசிககத தொடஙகின ஸாதயஸிதத ரூபமான ஸாதநதவயததையும *தவநெறிககுப பரமன பணிதத* எனறு நிகமிதது" எனறவர் இதிலே இபபடி அருளிச செயவானெனனெனனில அது *வீடுமின முறறம பரபததி பரமாகவும *பததுடையடியவா பகதி பரமாகவும பூர்வாகள நிாவஹிதத கடடளையைப பிடிததருளிச்செய்தாா. இது *வீடுமின முறறததையும பகதிபரமாக்கி யோஜிததருளின எமபெருமாஞர் நிர்வாஹக கட்டளையைப் பிடிததருளிச செயதார் இதிறே, ஸகலவயாகயாநஸிததமுமாய ஈடடிலும பரதாந யோஜனையுமாயிருககுமது, இநத கரமததிலேயிறே இவா தாமமுதலபததில பகதியை யுபதேசிககிறுரெனறருளிசசெயததும, ஆகையால் அது முனபுளளாரருளிச செயதபடியைபபறற வருளிசசெயதாா, இது எமபெருமா

ஞா யோஜனையாய பினபுள்ளாரெலலாரும அருளிசசெயது கொணடு போந்தமாயா தையைபபறற வருளிசசெயதாரெனறு கொள்ளுமிததனை. *வணககுடைததவ நெறி* எனகிறவிது பரபததிபரமாகவும ஒருயோஜனை ரடடிலே தோனறியிருககை யாலே (பிணககறவை) எனகிறவிதிலே பக்திப்ரபத்திகளிரண்டையும கூடடிக கொணடு, *சாரவேதவ நெறியிலே, *சாரவேதவ நெறிகுத தாமோதரன தாளகள்* எனறும, *பணடே பரமன பணிதத பணிவகையே கணடேன கமலமலாபபாதம* எனறும இரணடையும நிகமிககிருரெனருலோவெனனில, அதுககு மநுபபததியுணடு *பிணககற எனகிறபாடடிலே பரபததிபரமான யோஜனையுண்டாலும விகல்ப மொழிய ஸமுசசயம கூடாமையாலே ஆகையாலே ஸகலவயாகயாநஙகளுககுஞ சேர, *பிணககறவில உபகரமிதத பகதியை நிகமிககிருரெனனவமையும, ஆனுல, பகத்யுபதேசோபகரமம *வீடுமினமுறறததிலேயாயிருகக (பிணககறவை) யெனபா னெனனெனனில ''*வீடுமின எனறு தயாஜயோபாதேய தோஷகுண பரிதயாக ஸமாபபணகரமததை ஸாலமபநமநதரமாக உபதேசிதது'' எனற அததையுமிதுககு சேஷமாக வொருஙகவிடடுககொணடுவநது ''அவனுரைதத மார்ககததே நினறு இருபசை மலமறவுணாவுகொணடு நலஞுசெயவது'' எனறு தாம யோஜிதத கரமத ததைபபிடிதது முதலபததிலதொடஙகின பகதியோகததையெனறபடி ''பிணககறத தொடஙகி வேதபபுனித விறுதிசொனனே'' எனறிறே கீழுமருளிசசெயதது ஆகவிப படி முதலபததிலுபகரமிதத பகதியை நிகமிததுககொணடு

[7] (எணபெருககிலெண்ணும திருநாமததின சபதாாததஙகளைச சுருககி) *எண பெருககநநலதகதொணபொருளீறில வணபுகழ நாரணன* எனறு முதலபத திலே பஜநாலமபநமாகச சொலலபபடடதாய, *எண்ணும திருநாமம்* எனறு பஜந தசையில அநுஸநதிககபபடும திருநாமமான திருமநதரததினுடைய சபததையும அர்த்ததையும, *நாரணம* எனறும, *நாரணனெமமான* இதயாதியாலும ஸஙக ரஹமாமபடி சுருஙகவுபதேசிததும (மாதவனெனறு தவயமாககி) பூாவோததர வாகயஙகளில ஸ்ரீமதபதாாததஙகளைத திருவுள்ளம பறறிககொணடு, *மாதவனென றெனருேதவலலீரேல* எனறுகீழசசொனன நாராயண சபதத்தோடே மாதவனென கிற விததை இரணடு பாயாயம சோததுசசொல்லவலலீகளாகிலெனகையாலே அநதத திருமநதரததை அதினுடைய விசதாநுஸநதாநமான தவயரூபேண வெளி யிடடு (கரணதரயபரயோகவருததி ஸமஸாரிகளுககுக கையோலை செயதுகொடுதது) வரன தமமைக கொணடுபோகையிலே தவரிககிறபடியாலும கேடகிறவாகளுககு ப்ரதிபததி விஷயமாமபடியாகவும சுருஙககொணடு, *தாளவாய மலரிடடு நாள வாய நாடீர* *பாடீரவன நாமம* *சூனைநன மலரிடடு நினைமின நெடியானே *என றிபபடி கரணதரயத்தாலும பரயோகிக்கபபடும பகவதாசரயணவருததியை, பரநத சடஙகுகளைசசுருஙக அநுஷடேயாாதத பரகாசகமான ப்ரயோகவருததியாககிக கையோலை செயதுகொடுககுமாபபோலே ஸமஸாரிகளுக்கு தாசிபபிதது. (செஞு சொறகவிகளுககுக களளவழி காவலிடடு) *செஞுசொறகவிகாளுயிகாத தாடசெய மின* எனறு அவனுககடிமைசெய்வீா' அவனுடைய சீலாதிகளிலே அகபபடடமுழந திப் போகாமல உஙகளுயிரை நோககிககொணடு அடிமைசெய்யபபாருஙகோ ளெனறு உபதேசிககையாலே அநுபவகைஙகாயஙகளோடே நடகசிற ஸகோதரி களுககு அரணழியாமல களளவழி காவலிடுவாரைபபோலே சீலகுணமாகிற ஆழங காலில இழியாதே கொள்ளுஙகோளெனறு வஞசககளவன உளகலநதழிககும வழிக குக காவலிடடு

[8] (மனம திருததி வீடுதிருததப்போய நாடு திருநதினவாறே வநது விண்ணு லகம் தரவிரைந்து அததை மறநது குடிகொணடு தாம புறபபடடவாககையிலே புக்குத தானநகாகளை அதிலே வகுதது குரவைதுவரைகளில வடிவுகொணட சபல னுக்கு தேஹதோஷமறிவிதது) *தனபால மனமவைககத்திருததி* எனறு *வளவேழு

லகிலே அயோகயரெனறகனற தமமைத தன சீலவததையைககாட்டி மனஸஸைத திருததிசசோததுககொணடு ''இனனமுமிவா இஙகேயிருககில அயோகயரெனறகலு வா, அகல வொணணுத தேசததேறக கொணடுபோகவேணும'' எனறு *வீடுதிருதது வான* எனகிறபடியே பரமபததததைக கோடிபபதாகபபோய, அதுசெயது மீளுவ தறகுமுனனே *ஊருமநாடுமுலகமும தனனைபபோல* எனகிறபடியே தம்முபதேசத் தாலே நாடெலலாம திருநதி, தானிஙகே தமமைவைததுக கொளளநினைததகாரிய மும தலைககட்டினவாறே வநது, *இனறு விணணுலகம தருவானாய விரைகினறான* எனறு மீளவநது பரமபததததேறககொணடுபோகையிலே தவரிதது, சரம சரீரமாகை யாலே தமமுடைய திருமேனியில தனககுணடான வயாமோஹததாலே கொணடு போக விரைநது, அததையுஙகூடமறநது, *கோவிநதன குடிகொணடான* எனகிற படியே ஸபரிகரனாயககொணடு, *எனமாயவாககை யிதனுள புகககு* என்று தயாஜய மெனறு குநதியடியிட்டுததாம சரககுக கடடிப புறபபடடு நிறகிற தேஹத்தினுளளே தானபுகுநது, *திருமாலிருஞசோலைமலையே* எனகிறபாட்டினபடியே* தானநகர் கள* எனறு தனககு வாஸஸதாநமான திவயநகரஙகளில பணணும் விருபபததை யெலலாம ஒரோரவயவஙகளிலே பணணி எலலாமிதுககுளளேயாகவகுதது, *அஙகநா மஙகநாமநதரே மாதவோ மாதவம மாதவஞசாநதரேணாஙகநா* எனகிறபடியே திருககுரவையில பெணகளோடே அநேகவிகரஹ பரிகரஹம பணணி அநுபவிததாப் போலவும, *ஏகஸமிந்நேவ கோவிநதஃ காலே தாஸாம மஹாமுநே, ஜகராஹ விதி வத பாணீந பருதக கேஹேஷு தாமதஃ, உவாஸ விபர ஸாவாஸாம விசவரூபதரோ ஹரிஃ* எனகிறபடியே ஸ்ரீமத தவாரகையில தேவிமாருடனே பதினாறாயிரம விகரஹம கொணடு அநுபவிததாபபோலவும; அநேக விகரஹம கொணடு தமமுடைய அவய வஙகள தோறும அநுபவிககுமபடி தம திருமேனியிலே அதிசபலனானவனுககு, *பொஙகைமபுலனும பொறியைநதும கருமேந்திரியமைமபூதம இஙகிவ்வுயிரேய பிரகிருதி மானாஙகார மனஙகளான உன மாமாயை—மஙகவொட்டு* எனறு ஸவ தேஹ தோஷததை அறிவிதது, இததை விடுவிககவேணும எனறு கால்கட்டி.

[9] (மாயையைமடிதது) அவனும இததை விடுவிபபதாக அநுமதிபணண, பரீதராய *மடிததேன மனை வாழககையுள நிறபதோர மாயையை* எனறு ஸம் ஸாரததிலே நிறகைககடியான மாயையுணடு மூலபரககுருதி, அததைத திரிய விடு விததேனெனறு செருககி (வானே தரககருதிக கருததினகட பெரியனானவனை) *வானே தருவானெனககாய* எனறு தமககுப பரமபதததைத தருவானாக வொருப் படடு, *கருததின கடபெரியன* எனறு உபயவிபூதியோகததால வரும அந்யபரதை யடையததீரநது, தமமையவவருகே கொடுபோகையிலும ஆதிவாஹிகரை நியமிக் கையிலும தான முறபாடனாயக கொணடுபோகையிலும பெருககபபாரியா நிற்கிற வனை, அனறிககே-(மாயையை மடிதது) எனகிறததை மேலோடே சோதது *மனை வாழககையுள நிறபதோர மாயையை மடிததேன* எனறு தாம பேசுமபடி அசித் ஸமபநததததை யறுதது, *வானே தருவான* எனறு தமககுப பரமபதததைத தரு வானாக உதயோகிதத, *கருததின கடபெரியன* எனறு தமமாலெணணி முடிகக வொணணுதபடி தஙகாரியததில தவரிககிறவனை யெனறுமாம, ஆகவிபபடி தாம் சொனனபடி செயயககடவனாய, தமமைக கொணடுபோகையிலே மிகவும பாரிககிற வனை. (இனறு அஹேதுகமாக வாதரிதத நீ அநாதயநாதர ஹேது சொலலென்று மடியைபபிடிகக) *இனறெனனைப பொருளாககி* எனறு தொடஙகி இனறிப்படி நிராஹேதுகமாக விஷயீகரிதத நீ அநாதிகாலமெனனை உபேக்ஷிததிருநததுககு ஹேதுவை அருளிசசெயயவேணுமெனறு மடியைப பிடிததுக கேட்க, இதுககுச சொலலலாமுததர மெனனெனறு தனனிலே நிரூபிதது, இவையொனறு மிவாககுச சொலலததகாதன வெனறு அவன நிருததரனாய நினறமையை ஒநடுக உபபாதிக கிறார மேல். ஈசவரன நிரூபித்த க்ரமந் தானிருக்குமபடி,—

[10] (இந்தரிய கிங்கரராய்க் குழிதூர்த்துச் சுவைத்தகன்றீரென்னில், அவை யாவரையுமகற்ற நீவைத்ததவை யென்பர்) *பூயமிந்த்ரிய கிங்கரா:* என்கிறபடியே அநாதிகாலம் இந்த்ரியவச்யராய், *தூராக்குழி தூர்த்தெனைநாளகன்றிருப்பன்* *அற்ப சாரங்களவை சுவைத்தகன்றொழிந்தேன்* என்று துஷ்பூரமான இந்த்ரியங்களுக்கிரையிட்டு எத்தனை காலமுன்னையகன்றிருக்கக்கடவேன் அல்பரஸங்களாய அநேகவிதங்களா யிருக்கிற சப்தாதி விஷயங்களைப் பசையுண்டாகப் பரமித்து எதிர்ப்பசை கொடுத்துப் புஜித்து ஸர்வ சக்தியான உனக்குமெட்டாதபடி ஸம்ஸாரத்திலே கைகழியப்போனேனென்று நீர் தானே பேசும்படியான சப்தாதி விஷயப்ராவண்யமன்றோ நீர் அநாதிகாலம் ஸம்ஸரிக்கைக்கு ஹேதுவென்னில், *ஓரைவர் யாவரையும் மயக்க நீ வைத்த* என்றும், *அகற்ற நீ வைத்த மாயவல்லைம்புலன்கள்* என்றும் விஷயங்களும், அவற்றில் ப்ராவண்ய ஹேதுவான இந்த்ரியங்களும் எத்தனையேனுமளவுடையாரே யாகிலும் கலங்கப்பண்ணி நீ வேண்டாதாரை அகற்றுகைக்கு வைத்தவையன்றோவென்பர் (அது தேஹயோகத்தாலே யென்னில் அந்நாள் நீ தந்த சுமடென்பர்) அந்த இந்த்ரியவச்யதைக்கடி குணத்ரயாத்மகமான சரீர ஸம்பந்தமன்றோவென்னில், *அந்நாள் நீ தந்த வாக்கை* *அது நிறக்கச்சுமடு தந்தாய்* என்று அதுவும் தந்தாய் நீயன்றோவென்பர் (முன்செய்த முழுவினையாலே யென்னில், அது துயரமேயுற்றவிருவினை உன்கோவமும்மருளுமென்பர்) அந்த தேஹ ஸம்பந்தத்துக்கடி, *முன் செய்த முழுவினை* என்று நீர்சொன்ன அநாதிகாலார்ஜித புண்யபாபரூபகர்மமன்றோ வென்று சொல்லுவோமாகில், *துயரமேதரு துன்பவின்ப வினைகளாய* *உற்றவிருவினையாய்* என்று அசேதநமுமாய அசக்தமுமாய நச்வரமுமாயிருந்துள்ள புண்ய பாபரூபகர்மங்கள் உன்னுடைய நிக்ரஹாநுக்ரஹ ரூபேண பலிக்கு மவையாகையாலே கர்மமும் நீயிட்டவழக்கென்பர்

[11] (ஈவிலாத மதியிலேனென்னு மும்மதன்றோ கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களென்னில், ஆங்காரமாய்ப்புக்குச் செய்கைப்பயனுண்பேனும் கருமமும் கருமபலனுமாகிய நீ கர்த்தா போக்தா வென்பர்) *ஈவிலாத தீவினைகளெத்தனை செய்தனன் கொல்* என்று முடிவின்றிக்கே யிருக்கிற கொடிய பாபங்களிலே எத்தனை பண்ணினேனென்றும், *மதியிலேன் வல்வினையே மாளாதோ* என்று நான் பண்ணின பாபமேயோ அனுபவித்தாலும் மாளாததென்றும் நீரே சொல்லுகையாலே கர்த்ருத்வமும் போக்த்ருத்வமும் உம்மதன்றோ வென்று சொல்லுவோமாகில், *தானுங்காரமாய்ப்புக்குத் தானே தானே யானான்* என்று தானபிமானியாய்ப்புக்கு ஆத்மாத்மீயங்களில் எனக்குண்டான அபிமானத்தைத் தவிர்த்துத் தானே அபிமானியானானென்றும், *செய்கைப்பயனுண்பேனும் யானே* என்று நம்முடையபடியை யநுகரித்துச் சொல்லுகிறவிடத்திலே ஸகலகர்மங்களினுடைய பலபோக்தாவும் நானே யென்றும், கருமமும் கருமபலனுமாகிய* என்று புண்யபாபரூபமான கர்மங்களுக்கும் கர்மபலங்களுக்கும் நியாமகனுய என்றும் சொன்னவத்ராகையாலே, கர்மகர்த்தாவும் தத்பலபோக்தாவும் நீயிட்ட வழக்காகையாலே கர்த்தாவும் போக்தாவும் நீயேயென்பர். (கருமமும் கருமபலனுமாகிய) என்கிறவித்தால கர்ம கர்த்ரு தத்பலபோக்த்ருதாத்நியம விவக்ஷிதமாகையாலே யாய்த்து இவ்விடத்தில் இவர் இச்சந்தையை யெடுத்தது

[12] (யானே என்னுஞானறு மென்றத்தாலே யென்னில், அயாப்பாயச சமய மதி கொடுத்து உள்ளம் பேதஞ் செய்கை உன தொழிலென்பர்) *யானே யென்னை யறியகிலாதே யானே யென தனதேயென்றிருந்தேன்* என்றும் *என்ஞானறும்* என்று தொடங்கி, *மெய்ஞ்ஞானமின்றி வினையியல் பிறப்பழுந்தி* என்றும் நீர் சொன்ன அஜ்ஞாநாநயதாஜ்ஞாநாதிகளாலே காணும் உமக்கந்த கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களுண்டாயத்தென்று சொன்னோமாகில்: *அயாப்பாய்த

தேறறமுமாய* *மாடடாத பல சமய மதி கொடுததாய* *உளளம பேதஞ செய திடடு உயிருணட வுபாயஙகளும* எனறு ஜஞாநாஜஞானஙகளிரணடும நீயிடட வழககாகையாலே அஜஞாநாநயதாஜஞாநாதிகளை விளைககையும உன கருதய மெனபா (ஜீவபரகருதி ஸைதனயம நீஙகும வரதஹேது, அகமேனியிலழுககறுககை அபிமாநிகருதயம) *யாதானுமோராககையில புககு* இதயாதிபபடியே ஸூக்ஷம பரகருதி விசிஷடனுயக கொணடு ஸவகாமாநுகுணமாக நாநாவித சரீரஙகளிலே ஒனறுவிடடு ஒனறைபபறறித தடுமாறித திரியும ஜீவனுககு தேஹேநதரியதவேந போகயதவேநாவஸதிதையான பரகருதியைபபறறிக கிடககிற ஸைதநயம *யாதானும பறறி நீஙகும விரதம* எனகிறபடியே பரகருதி பராகருதஙகளிலே ஏதேனு மொனறையவலமபிதது நமமை விடடகலும வரதததுககு ஹேதுவாயிருபப தொனறு, *அகமேனியொழியாமே* எனறு நமககநதரஙக சரீரமான இவவாதமா வைபபறறிக கிடககிற பரகருதிஸமபநதரூப மாலிநயததைப போககுகை, இவவாத மாவுககபிமானியான நமமுடைய கருதயமாயிருநதது அனறிககே (ஜீவபரகருதி) இதயாதிககு, *இதஸ தவநயாம பரகருதிம விததி மே பராம, ஜீவபூதாம* எனறு சொலலப்படட ஜீவனெகிற பரகருதியில கிடககிற ஸைதநயம, *யாதானும பறறி நீஙகும* எனகிறபடியே பரகருதிபராகருதஙகளில ஏதேனுமொனறைப பறறி நமமைவிடடகலும வரதஹேதுவாயிருபபதொனறு, அசிதது சரீரமாயிருககச செயதே அபபடியனறிககே, *அகமேனி* எனறு நமககு அநதரஙக சரீரமாயிருககிற இவவாதமவஸதுவில கிடககிற பரகருதிஸமபநதரூபமான மாலிநயததைப போககுகை, இதுககு அபிமானியான நமமுடைய கருதயமாயிருநததெனனவுமாம

[13] (தான நலகும பநதம நிருபாதிகம) *நலகிததான காததளிககும பொழிலேழும வினையேறகே, நலகததானுகாதோ நாரணனைக கணடககால* எனனுமபடி நாம ஸநேஹ பூரவகமாக ரக்ஷிககைககடியான நாராயணதவ பரயுகத மான ஸமபநதம நிருபாதிகமாயிருநதது (ஸௌஹாாதத மெஞஞானறும நிறகும) *தனிமாபபுகழே யெஞஞானறும நிறகுமபடியாயததான தோனறி* எனறு நாம ரூபஙகளையிழநது தமோபூதமான ஸமயததிலே இவறறையுணடாககத நினைதத அதவிதீயமான மஹாகுணமெனகிற ஸௌஹாாததம, காலததவமுளளதனையும ஒருவன பணணுமுபகாரமேயெனறு அததையே அநுஸநதிபபாா ஹருதயததிலே நிறகுமபடியாக என்கையாலே அநத ஸமபநதமடியாக ஸாவாககும நனமையை ஆசாஸிககைககடியான ஸௌஹார்தத குணததிலும கணணழிவு சொலலப போகாது (பிணககிபபேதியாத ஜஞாநாதிவைகலயமிலலை) *பிணககியாவையும யாவரும பிழையாமல பேதிததும பேதியாததோா கணககில கீாததி வெளளககதிா ஞான மூாததியினுய* எனனுமபடி ஸமஹருதி ஸமயததிலே ஸகல சேதநாசேதநங களையும நாமரூபவிபாக ரஹிதமாமபடி கலசி, ஸருஷடி தசையிலே ஒருவா காமம ஒருவாககுத தடடாதபடி பிரிதது ஸருஷடிததும, தனககொரு பேதமினறிககே யிருககும ஜஞாநாதிகளையுடைய நமககு ஜஞாந சகதிகளில குறைவு சொலலவிட மிலலை (ஏக மூாததியில அலலல மாயதத யதந பலிதவஙகள நமமது) *ஏகமூாததி* எனகிற பாடடிலே காரணஙகளோடு காாயஙகளோடு வாசியற ஸகலததையும ஸருஷடிதது, அவறறினுடைய தாரணுாததமாக அநதராாதமாவாய ஸருஷடமான பதாாததஙகளினுடைய ரக்ஷணததுககாக க்ஷீராாணவததிலே கணவளாநதருளி, இபபடி ஸாவகாலமும ஒருபடிபபட அநுகரஹ சீலனுகைககடியான ப்ராபதியை யுடையயான நீ உன திருமேனிககு வேணடும போகோபரணஙகளெல்லாம *பூசும சாநதிறபடியே எனபககலிலே யுணடாககி நிாததுககனுனுயேயெனறு இவர் பேசின படியே இவரைப பெறுகைககு யதனம பணணுகையும பெறறுலுககும் பலித்வமும் நமககேயுளள தொனறுயிருநதது.

[14] (நாம தனிநின்ற ஸ்வதந்த்ரரென்று அவனே யறிந்தனமே என்னும் ஸாவஜ்ஞரிவர்) *தனி நின்ற சார்விலாமூர்த்தி* என்று கார்யவர்க்கமழிந்தவன்று ஸ்சப்தவாச்யனாய் நின்று *ருத்ரம் ஸமாச்ரிதா தேவா:* இத்யாதி ப்ரக்ரியையாலே உனக்கோர் அபாச்ரயமில்லாதபடியிருக்கிறவனே! என்கையாலே நாம் வேண்டிற்றைச் செய்யும்படி நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனென்று அறுதியிட்டு, *அவனே அகல் ஞாலம் படைத்திடந்தான்* என்று தொடங்கி, *அவனே மற்றெல்லாமுமறிந்தனமே* என்று ஸகல கார்யங்களிலும் ஸஹகாரிநிரபேக்ஷனாய் ஸ்வாதீந ஸகல சேதநாசேதந ஸ்வரூபஸ்திதிகனாயிருக்குமவனென்றறிந்தோம் என்று சொல்லும்படியான ஸாவஜ்ஞராயிருப்பாரொருவரிவர்

[15] (நெறிகாட்டி அருகும் சுவடும் போலே இதுவும் நிருத்தரமென்று கவிழ்ந்து நிற்க) *நெறிகாட்டி நீக்குதியோ* என்கிற பாட்டிலும், *அருகும் சுவடும் தெரிவுணரோம்* என்கிற பாட்டிலும் உபாயாந்தரத்தைக் காட்டி அகற்றப்பார்க்கிறாயோ? உன்னுடைய விலக்ஷணமான திருமேனியை நீயே காட்டியனுபவிப்பிக்கிறாயோ, பழையதாக அஜ்ஞனாய்ப் போருகிறவென்னை யென்செய்வதாக நினைத்தாய், இத்தையருளிச்செய்ய வேணுமென்றும்; உம்முடைய அருகு வருதல் உம்முடைய சுவடறிதல் செய்யாதிருக்க உம்மளவிலே ஸ்நேஹமானது அறமிக்கு வாராநின்றது, இதுக்கடி அருளிச்செய்யவேணுமென்றும் முன்பு இவர் கேட்டவை நிருத்தரமானாப்போலே இப்போது கேட்ட விதுவும் நிருத்தரமென்று நிலத்தைக் கீறிக் கவிழ்ந்து நிற்க.

[16] (அமந்த்ரஜ்ஞோத்ஸவ கோஷம்போலே யேறப்பெறுகிற எழுச்சியை ஸூசிப்பிக்கிற மேகஸமுத்ர பேரீகீதகாஹள சங்காசீஸ்ஸ்துதி கோலாஹலம் செவிப்பட்டவாறே ஸாக்ஷாத்கரித்த ப்ரப்ராப்திக்கு) உத்ஸவங்களில் சடங்குகாட்டும் உபாத்யாயர் மந்த்ரம் தோன்றாவிட்டால் கொட்டச்சொல்லி வாத்யகோஷத்தாலே அத்தை மறைத்துவிடுமாப்போலே, தான் நிருத்தரனானமை தோற்றாதபடி மறைக்கைக்காக இவனாலே ப்ரவர்த்திதமாய், *நானேறப்பெறுகின்றேன்* என்று தாம் கீழ்ச்சொன்னபடியே பரமபதத்திலே ஏறப்பெறுகிற எழுச்சியை ஸூசிப்பியா நின்றுள்ள, *சூழ்விசும்பணிமுகில் தூரிய முழக்கின ஆழ்கடலலைதிரை கையெடுத்தாடின* என்று ராஜகுமாரர் போம்போது தூர்யாதி மங்களகோஷம் பண்ணுவாரைப்போலே பரமபதத்துக்குப் போமவர்களைக்கண்ட ப்ரீதியாலே முழங்குவது கோஷிப்பதாகாநிற்கும் மேகஸமுத்ரங்களாகிற பேரிகளுடையவும், *கீதங்கள் பாடினர் கின்னரர் கருடர்கள்* என்கிற கீதங்களினுடையவும், *காளங்கள் வலம்புரி கலந்தெங்குமிசைத்தனர்* என்கிற காஹள சங்கங்களினுடையவும், *வாளொண்கண் மடந்தையர் வாழ்த்தினர்* என்கிற ஆசிஸ்ஸினுடையவும், *தொடர்ந்தெங்கும் தோத்திரம் சொல்லினர்* என்கிற ஸ்தோத்ரத்தினுடையவும் ஸம்மிச்ர கோஷமாகிற கோலாஹலம் செவிப்பட்டவாறே, ஆர்ச்சிராதிகதியையும் ஆதிவாஹிக ஸத்காரத்தையும் திவ்யதேச ப்ராப்தியையும் அங்குள்ளாருடைய பஹுமானத்தையும் ஆநந்தமயமான ஆஸ்தாநத்திலிருப்பையும் ஸ்வசரணகமல ப்ராப்தியையும் பெற்றாராகப் பேசும்படி ஸாக்ஷாத்கரித்த ப்ரப்ராப்திக்கு.

(17) (தலைமிசையாய் வந்த தாள்களைப் பூண்டு போகாமல் தடுத்துத் திருவாணையிட்டு) அப்படி ஸாக்ஷாத்கரித்த ப்ரப்ராப்தி மாநஸாநுபவமாத்ரமாய் பாஹ்யஸம்சலேஷ யோக்யையல்லாமையாலே அத்தைப் பெறுகைக்காக, *தலைமிசையாய் வந்திட்டினி நான்போகலொட்டேன்* என்று, *தலைமேல புனைந்தேன் சரணங்கள்* *தலைமேலதாளிணைகள்* என்கிறபடியே மாநஸாநுபவ வைசத்யத்தாலே தம் தலைமேல் ஆகும்படிவந்த திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு, போகாமல் தடுத்து,

திருவாணை நின்னாணைகண்டாய் என்று அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணாத வாணை யிட்டு, இப்படி ஆணையிட்டவாறே சேஷபூதரான நீர் சேஷியான நாம் செய்தபடி கண்டிருக்குமத்தனையொழிய நம்மை ஆணையிடுத்தடுக்கை உம்முடைய ஸ்வரூபத் தோடு விருத்தமாகையால இதுபெருவாணை காணுமென்ன (கூசஞ்செய்யாது செய்திப்பிழை) *கூசஞ்செய்யாது கொண்டாய்* என்று ஸாவஜ்ஞனை நீ என் பூர்வ வருத்தத்தால் வந்த அயோக்யதை பாராததுக்கூசி வாசி வையாதே உன்னோடு ஆத்ம பேதமில்லாதபடி என்னைப்பரிக்ரஹித்தாய், ஆனபின்பு உன்னதன்றோ செய்திப் பிழையென்றும்

[18] (பற்றுக்கொம்பற்ற கதிகேடு) *ஆவிக்கோர் பற்றுக்கொம்பு நின்னலா லறிகின்றிலேன்யான்* என்றுகொடி கொள்கொம்பையொழியத் தரிக்கமாட்டாதாப் போலே என்னுடைமாவுக்கு ஜீவநஹேதுவாயிருப்பது உன்னையொழிய வேறு காண் கிறிலேன், ஆதலால நான் அநந்யகதி என்றும், (போரவிட்ட பெரும்பழி) *எம்பரஞ் சாதிக்கலுற்றென்னைப் போரவிட்டிட்டாய்* என்று என் கார்யம் நீ செய்வதாக ஏறிட்டுக்கொண்டு, உன்பக்கல் நின்றும் பிரித்து உன்குணங்கள் நடையாடாத ஸம்ஸாரத்திலே தள்ளியுபேக்ஷித்தாய், இது உனக்குப் பரிஹரிக்க வொண்ணாத பெரும்பழியன்றோவென்றும்

[19] (புறம்போனால் வருமிழவு) *போரவிட்டிட்டென்னை நீ புறம்போக்க லுற்றால் பின்னையானாரைக்கொண்டெத்தையந்தோ என் தென்பதென் யானென்பதென்* என்று உன்பக்கல் நின்றும் பிரித்து அநந்யகதியான வென்னை ஸ்ருஷ்டியே தொடங்கி இவ்வளவும் புகுர நிறுத்தின நீ என் கார்யம் நான் செய்வேனாகப்பாராது என்னை உபேக்ஷித்தால ஸாவசகதியான நீ அநாதரித்த பின்பு அசக்தனான நான் எந்த உபாயத்தைக்கொண்டு என்ன புருஷார்த்தத்தை ஸாதிப்பது, எனக்குப் பரிகரமாயிருப்பதொன்று உண்டென்பதோராத்தமுண்டோ? பருத்தக ஸத்தியோக்ய மாயிருப்பதொரு நானுண்டோ! ஐயோ! என்னை என்கையிலே காட்டித் தந்தால இழவேயன்றோ உள்ளதென்றும்

[20] (உண்டிட்ட முற்றீம்பு) *என்தாவியையின்னுயிரை மனக்காராமை மன்னி யுண்டிட்டாயினியுண்டொழியாயென்று என்னுடைய ஹேயமான சரீரத்தையும் ஆத்மாவையும் மநஸ்ஸுக்கு பர்யாப்தி பிறவாமல நிரந்தரமாக புஜித்த நீ தொடங் கினத்தைக் குறைகிடக்கவிடாதே விஷயீகரித்து விடாய், புகத் சேஷமாக்கின உன்ன தன்றோ முதல தீம்பென்றும் (அன்புவளர்ந்த அடியுரம்) *கோலமலர்ப்பாவைக்கன் பாகிய வென்னன்பேயோ* என்று பெரிய பிராட்டியார் பக்கல ஸ்நேஹாதிசயத் தாலே அவள் பரிகரஹமான என்பக்கல் அதிப்ரவணனானவனே! நான் அந்தஃபுரபரிகர மன்றோ! என்பக்கல் உனக்குண்டான அன்புக்கு அடியில்லையோ! ஆகையால அவள் பரிகரஹமென்கிற அடியுரமென்றும் (உயிருறவு) *பெற்றினிப்போக்குவனோ உன்னையென் தனிப்பேருயிரை* என்று அத்யந்த விஸஜாதீயனுயிருந்துவைத்து எனக்கு தாரகனான உன்னைப்பெற்றுவைத்து இனி விடுவேனோ, உயிரை விட்டு உடல தரிக்கவற்றோவென்கிற சரீரசரீரிபாவ ஸம்பந்தமென்றும்

[21] (முதலளவு துரக்கைகளாலே பெருவாணையல்லவாக்கின பேரவா குளப் படியாம்படி) இப்படி *முதல தனிவித்து* என்கிற பாட்டளவாக உத்தரோத்தரம் புகலற, துரக்கைகளினாலே தாமிட்டவாணை பெருவாணையல்லாமையை ஸாதித்த *அதனில பெரிய வென்னவா* என்று தத்வத்ரயத்தையும் விளாக்குலைகொண்டு அவை குளப்படியாம்படி பெரிதான தம்முடைய பரமபக்தி குளப்படியாம்படி. (கடலபோன்ற வாத்ரத்தோடே சூழ்ந்து தாபங்களை ஹரித்தமையை வெளியிடுகிறார் பத்தாம் பத்தில,) அதாவது—*என்னவாவறச் சூழ்ந்தாயே* என்று கீழ்ச்சொன்ன அபரிச்சேத்யமான தம்முடைய அபிநிவேசத்தையும் தன்னபிநிவேசத்தையும் பார்த்

தால இதொரு குளபபடியும அதொரு ஸமுதரமுமெனனுமபடியான அபிநிவேசத தோடே வநது ஸமசலேஷிதது, *அஙகே பரதமாரோபய முதித: பரிஷஸவஜே* எனறு மீண டெழுநதருளி ஸ்ரீபரதாழவானை மடியிலே வைததணைதது உசசிமோநது உகநதாப போலே தமமுடைய விடாய கெடுமபடி யனுபவிபபிதது அலாபநிபநதநபரிதாபத தாலே கூபபிடடவாயாலே, *அவாவறறு வீடு பெறற குருகூாசசடகோபன* எனறு பேசுமபடி, *அவாவறச சூழரியை* எனறு ஹரி எனகிற திருநாமததிறகு அநுகுண மாக தமமுடைய ஸகலதாபஙகளையும ஹரிததமையை ஸாவருமறியுமபடி பரகாசிப பிககிறா பததாமபததில எனகை (228-10)

229 இனிமேல, இவா பரதமததிலே *இநநினற நீாமையினியாமுறுமை* எனறு ஆாததராய சரணம புககபோதே விரோதி நிவருததி பூாவிகையான ஸவ பராபதியைப பணணுவியாமல இவவளவாக இவரை வைககைககடி யேதெனனுமா காஙகைஷயிலே வைககைககு ஹேதுககள பலவுமுணடெனனுமததையும அவை யெலலாவறறிலும முகயஹேது இனனதெனனுமததையுமருளிச செயகிறா (உறுமை யோடே) எனறு தொடஙகி

229-11 உறுமையோடே உற்றேனுக்கா தொழிந்தது நாடுதிருநத நச்சுப் பொய்கை யாகாமைக்கு ப்ரபந்தம் தலைக்கட்ட வேர்சூடுவார் மண பற்றுப்போலே யென்னுமவற்றிலும் இனி யினியென்று இருபதின் கால்கூப்பிடும் ஆர்த்த்யதிகார பூாத்திக் கென்னுமது முக்யம்.

அதாவது—*பொயநநினற ஞானமும பொலலாவொழுககு மழுககுடமபு மிநநினற நீாமையினியாமுறுமை* எனறு அவிதயாகாம வாஸநாருசி பரகருதி ஸம பநதஙகளாகிற பராபதி பரதிபநதகஙகளை விடுவிககவேணுமெனறு ஆாததராயத திருவடிகளிலே விழுநதபேக்ஷிததபோதே அவறறைப போககி, *உறறேனுகநது பணிசெயது உனபாதம பெறறேன* எனறு திருவடிகளைக கிடடி பரீதிபூாவகமாக அடிமைசெயயப பெறறேனெனனுமபடியாககாமல இவரை வைததது, தனனுடைய ஸருஷடயவதாராதிகளாலும திருநதாத ஜகதது இவருடைய உபதேசததாலே *ஊருமநாடுமுலகமும தனனைபபோல* எனனுமபடி திருநதுகைககாகவும், பரபதநாநந தரம முகதராமபடி பணணில பரபததியை நசசுபபொயகையோபாதியாக நினைதது பீதராயிழிவாரிலலையெனறு அது அபபடியாகாமைககாகவும, தானும தன விபூதியும வாழுமபடி இவரைககொணடு கவிபாடுவிககத தொடஙகின பரபநதம பரிஸமாபத மாகைககாகவும, வோசூடுமவாகள பரிமளததின லோபததாலே மணபறறுக கழறறு தாபபோலே, ஜஞானிகளை சரமசரீரததோடேவைதது அநுபவிககுமவஞகையாலே, இவருடைய ஜஞாந பரேம பரிமளமெலலாம தோறறுமபடியிருககிற விகரஹததில தனககுணடான விருபபததாலேயுமெனறு சொலலுமவறறிறகாட்டிலும, *இனியா முறுமை* எனறு தொடஙகி, *இனிவளை காபபவராா* *இனியுனதிருவருளாலனறிக காபபரிதால* *இனியவா கண தஙகாது* *இனி யுனது வாயலகிலினனடிசில வைப பாரை நாடாயே* *இனியெமமைசசோரேலே* *எநநாள யானுனனையினிவநது கூடு வனே* *எஙகினிததலைபபெயவனே* *இனியெனனுரமுதே கூயருளாயே* *ஆவிகாப பாரினியாா* *நெஞசிடா தீாபபாரினியாா* *இனியுனனை விடடொனறுமாறறகிற கினறிலேன* *தரியேனினி* *இனியாரைககொணடெனனு சாகோ* *அததனையா மினி யெனனுயிரவனகையதே* *நாரைககுழாஙகளகாளபயினறெனனினி* இனி யிருநதெனனுயிா காககுமாறென* *இனி நான போகலொடடேன* *உணடிடடா யினியுணடொழியாய* *உனனைபபெறறினிபபோககுவனோ* எனறு இபபடி இருப தினகால கூப்பிடுமபடியான ஆாததிபரமபரையை விளைதது பரமபகதி பாயநதமான அதிகார பூாததியை யுணடாககுகைககாக வெனனுமதுவே பரதாநமெனகை.

ஆாததயதிகாரபூாததிகெனறது - ஆாததியாலவரும அதிகாரபூாததிகெனறபடி. பரமாாததியாலேயிறே பரபததயதிகாரம பரிபூாணமாவது, ஆகையாலே ஹேதவநதரங்களெலலாம அபரதாநஙகள, இவரை வைதததுககு பரதாநஹேது இதுவெனறதாயதது, (229-11)

230 அதில இவவாாததிககடியான பரபகதி பரஜஞாந பரமபகதிகளின தசைகள எநதததிருவாயமொழிகளெனனுமபேகைஷயிலே அவறறை யருளிசசெயகிறா மேல மூனறு வாகயததாலே, அதுதனனில பரபகதயவஸதை யினனதெனகிறா (கமலககணணன) எனறு தொடஙகி

230-12. **கமலக்கண்ணனென்று தொடங்கிக் கண்ணுள் நின்றுறுதி கண்டேனென்ற பத்தும் உட்கண்ணாலேயாய் காண்பானவாவுதல் அதிலிரட்டியாகையாலே கண்டு களிப்பவளவும் பரஜ்ஞான கர்ப்ப பரபக்தி.**

அதாவது-*கமலககணணனெனன கணணினுளளான* எனறு புணடரீகாக்ஷனவன என கணணுககு விஷயமானனெனறு தொடஙகி, *கணணுள நினறகலான* எனறு என கணவடடததில நினறும காலவாஙகுகிறிலனெனனுமதளவாக, *என கணணனை நான கணடேனே* *கலைபபல ஞானதனெதன கணணனைககணடுகொணடு* *நறுநதுழாயினகணணியமமா நானுனனைககணடுகொணடே* *கைதொழவிருந்தாயது நானுங கணடேனே* *ஏராா கோலநதிகழககிடநதாய கணடேனெமமானே* *திருவிணணகாக கணடேனே* *தேவாகடகெலலாம கருவாகிய கணணனைககணடுகொணடேனே* *கணடேன கமலமலாபபாதம* எனறு இபபததுசசநதையாலும சொனன ஸாக்ஷாதகாரம *நெஞசெனனுமுட கணணெனகிற ஆநதரசக்ஷுஸஸான மநஸஸாலே யுணடானதாய, *கையபொனனாழி வெணசஙகொடுஙகாணபான அவாவுவன நான* அடியேன காணபானலறறுவன* *உமமைககாணுமாசையுளநைகினறேன* *கூவுகினறேனகாணபான* மெயகொளளககாண விருமபுமெனகணகளே* *கூவியுஙகாணபபெறேனுனகோலமே* *உனனை யெநநாள கணடு கொளவனே* *கோலமேனி காணவாராய* *தடவுகினறேனெஙகுககாணபன* *பாவியேன காணகினறிலேன* *உனனைககாணபான நானலபபாய* *உலகம பரவககிடநதாய காணவாராயே* *எனறு கொல கணகள காணபதுவே* *விளஙக ஒருநாள காண வாராய* *உனனைககாணபான வருநதியெனைநாளும* *அலைகடல கடைநதவபபனே காணுமாறருளாய* *ஒரு நாள காணவாராய* *தொணடனேனுனகழலகாண வொருநாளவநது தோனறாயே* *உனனையெஙகே காணகேனே* *உனனைககாணக கருதுமெனகணணே* எனறு பாஹய சக்ஷுஸஸாலே அவனைககாண வாசைபபடடுக கூபபிடட சநதைகள அதிலிரட்டி யுணடாகையாலே *கணடுகளிபபக கணணுள நினறகலான* எனகிற கிருமாலிருஞசோலையளவாக ஆநதராநுபவம செலலாநிறக, பெறறனறிததரியாத பாஹயாநுபவாபேகைஷ நடககையாலே பரஜஞாநததை காபபிததுககொணடிருககிற பரபகதியெனகை (230—12)

231 அநநதரம பரஜஞாநாவஸததையாகிறது இனனதெனகிறா (இருநதமை) யெனறு தொடஙகி.

231—13 **இருந்தமையென்றது பூர்ணபரஜ்ஞானம்.**

அதாவது—*அநதமில பேரினபத தடியரோடிருநதமை* எனறு அடியாாகள குழாஙகளையுடன கூடுவதெனறு கொலோ* எனறுரைசசபடடபடியே ஆாசசிராதிகதியாலே தேசவிசேஷததிலே போய பகவதஸவரூபாதிகளைப பரிபூாணாநுபவம பணணுகிற நிதயஸூரிகளதிரளிலே கூடியிருநததாராக தாசிததுபபேசின *சூழவிசும பணிமுகில, பூாணமான பரஜஞாநமெனகை. (231—13)

232. அநநதரம பரமபகதயவஸததையானது இனனதெனகிறா (முடிநத) இத்யாதியாலே

முடிந்தவவாவென்றது பரம பக்தி. 232—14.

அதாவது—அபபடி தாசிததவதுதான மாநஸாநுபவமாய பாஹயாநுபவ யோக்யமலலாமையாலே பெருவிடாய பிறநது கூபபிடடுத தரிககமாட்டாமல திருவாணையிடடுத தடுததுப பெருவாணையலலாமை ஸாதிததுப பேறறோடே தலைக கட்டின *முடிநதவவாவிலநதாதியிபபதது* எனகிற *முனியே நானமுகன, பகதியி னுடைய சரமாவதியான பரமபகதியெனகை (232—14)

233 இநத பரபகதயாதிகளின வேஷததை பகவதவசநததாலே தாசிபபிககிறா (இவை) எனறு தொடஙகி

இவை ஜ்ஞாநதர்சந ப்ராப்த்யவஸ்த்தைகள் 233—15.

அதாவது—இநத பரபகதி பரஜஞாந பரமபகதிகள, *பகதயா தவநநயயா சகய: அஹமேவமவிதோாஜுந, ஜஞாதும தரஷடுஞச தததவேந பரவேஷடுஞச பரந்தப * எனறு ஆஜுனனைககுறிததுத்திருததோததடடிலும, *பரபகதி பரஜஞாந பரமபகதயேக ஸவபாவம மாம குருஷவ* எனறு பராாததிதத பாஷயகாரரைக குறிதது மதஜஞாந தாசந பராபதிஷு நிஸஸமசயஸஸுகமாஸவ* எனறு சேரபாண டியனிலுமவனருளிசசெயத ஜஞாநதாசந பராபதயவஸததைகளெனகை இததால பகவத ஸமசலேஷ விசலேஷைகஸுக துககராமபடியான பரபகதி-ஜஞாநாவஸததை யாகவும, பகவதஸவரூபரூபகுண விபூதிகளை விசததமமாக ஸாக்ஷாதகரிககிற பரஜஞாநம-தாசநாவஸத்தையாகவும, அபபடி ஸாக்ஷாதகரிதத வஸதுவை அப போதே கிட்டி யநுபவிககப பெறுவிடில முடியுமபடியான பரமபகதி-பராபதயவஸதை யாகவும சொலலபபடுமெனறபடி (233—15)

234 (நூறே சொனன பததுநூறு ஓராயிரமெனறதும ஸாபிபராயம) எனறதில நூறே சொனன பதது நூறெனறதில கருததை பதது நிகமநததிலே விஸதரேண ப்ரதிபாதிதது பராஸஙகிகமாக அருளிசசெயயவேணடுமவையு மருளிசசெயதாராய நின்றா கீழ இனி *ஓராயிர மெனறதின கருததை விசதமாககாநினறு கொணடு ப்ரபநததததை நிகமிததருளுகிறா (அவிதயா நிவாததக) எனறு தொடஙகி

அவித்யா நிவர்த்தக ஜ்ஞாந பூர்த்திப்ரத பகவத் ப்ரஸாதாத் மோக்ஷ லாப மென்கை மயாவற வீடுபெற்றவென்ற ப்ரபந்தை காத்த்யம். 234—16

ஆசாாயஹருதயம முறறிறறு

அழகிய மணவாளபபெருமாள நாயனா திருவடிகளே சரணம.

அதாவது—ஸமஸாரகாரணமான அஜஞாநததுககு நிவாததகமான ஜஞாந பூர்ததியை உபகரிதத ஜஞானாதி குணபூாணனான பகவானுடைய நிாஹேதுகமான பரஸாதததாலே ஸமஸார நிவருததி பூாவக பகவத பராபதி ரூப மோக்ஷததினுடைய லாபமெனறு பரதிபாதிககை, *மயாவற மதிநலமருளினன* எனறு தொடஙகி, *அவாவறறு வீடுபெறற* எனறு தலைககட்டின இபபரபநதததுககு ஒனறான தாத பாயாாததமெனகை இததால ஜஞாநப்ரதமான பகவத பரஸாதமே மோக்ஷபரத முமெனனுமிது இபபரபநதததுககாக தாதபாயமாயிருபபதோராதத மெனற தாயதது.

ஆக இபபரபநதததால—ஸாவேசவரன தன கருபையாலே அஜஞரான சேதநா தததவஜஞராய ஸாராஸாரவிவேகம பணணுகைககு சாஸதரபரதாநம பணணினபடியையும, அநத சாஸதரமுகேந தததவஜஞாநம பிறககுமளவிலுணடான அருமையை நினைதது தாதபாயமான திருமநதரததைததன பரமகருபையாலே வெளியிடடபடியையும, அநத சாஸதர தாதபாயஙகளின விஷய பேதாதிகளையும்,